

பெரியார்

ஈ.வெ.ரா. சிந்தனைகள்

THOUGHTS OF PERIYAR E.V.R.

1 (II)

பதிப்பாசிரியர்: வே. ஆனைமுத்து

சிந்தனையாளர் கழகம்
தெப்பக்குளம்
திருச்சிராப்பள்ளி-2
1.07.1974

பெரியார் எ. வெ. ரா. சிந்தனைகள் (முதல் தொகுதி)
முதற் பதிப்பு, வெளியீடு 1-7-1974
பதிப்புரிமை பெற்றது

THOUGHTS OF PERIYAR E. V. R.

(Speeches and Writings of Periyar E. V. Ramasami)

VOLUME I

Compiled and Edited by
V. ANAIMUTHU

Nadarajah Straube
Brunsbuetteler 21
Berlin

Published by
THINKERS' FORUM
Tengalashan
Tiruchirappalli-2

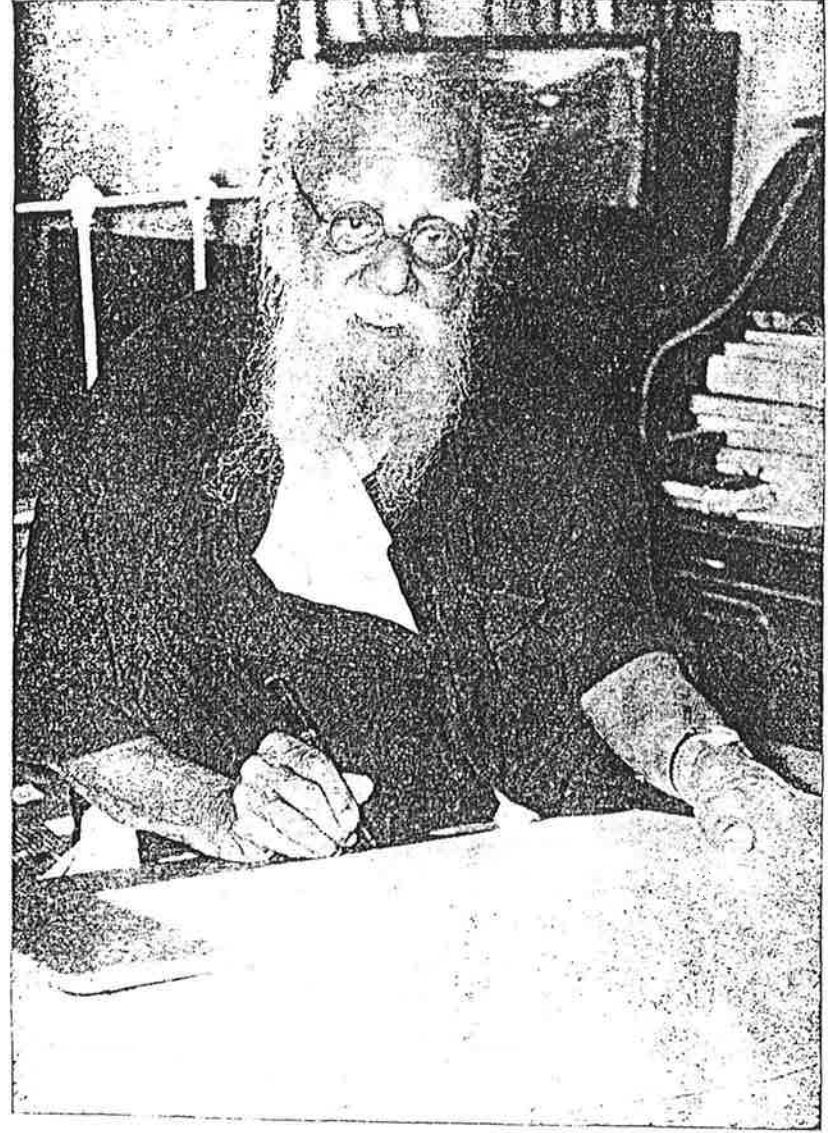
Thoughts of Periyar E. V. R.—Volume 1
First Edition, Published on 1-7-1974
All rights reserved

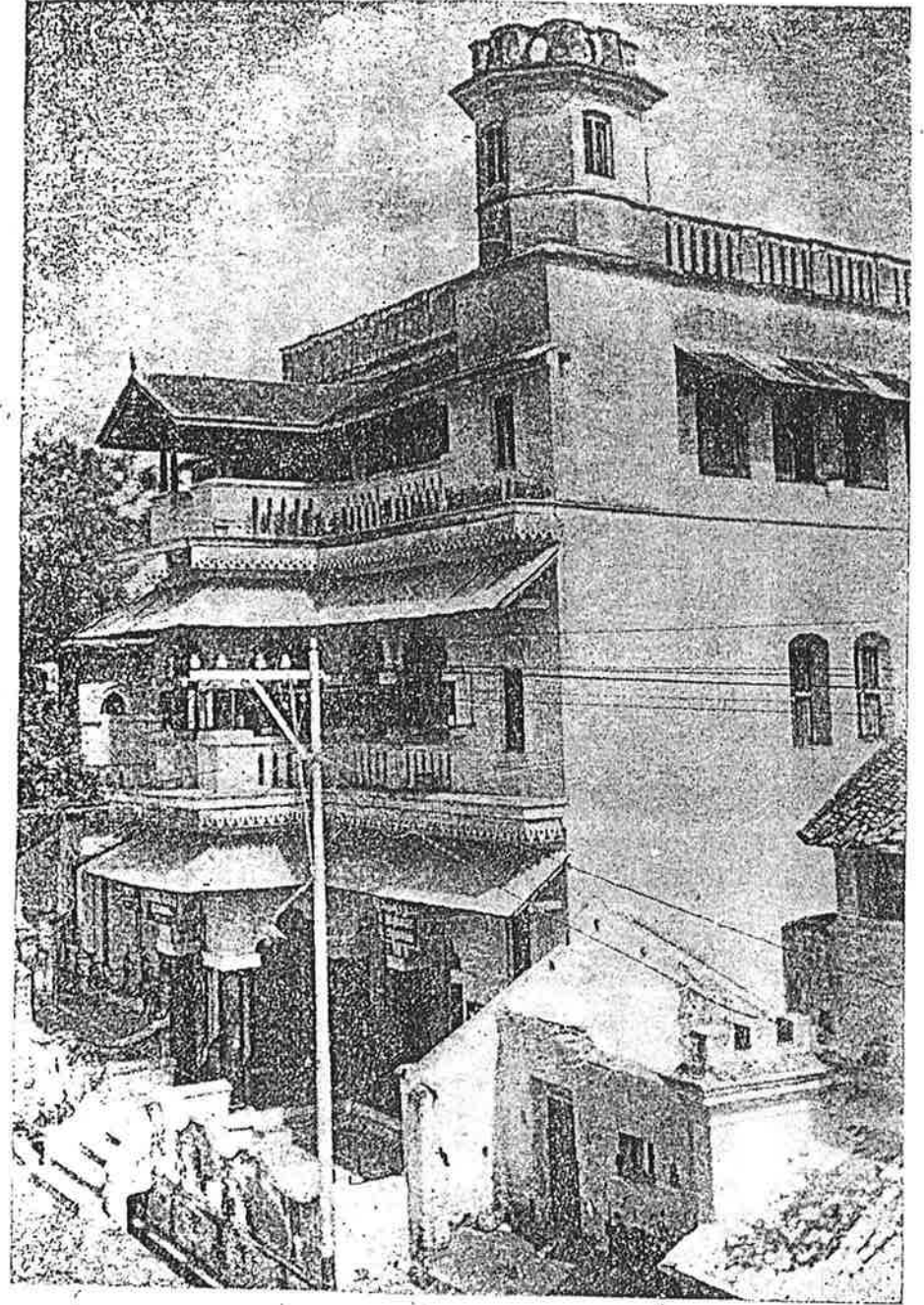
Kabeer Printing Works, Madras—600005

சென்னையில் அரசாங்க தலைமை மருத்துவமனையில்
23-4-1968 ல் தந்தை பெரியார்

படிப்பகம்

திருச்சியில், 6-9-1972-ல் " பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள் " நூலுக்குரிய கையேட்டுப்படி (Manuscript)யைப் பார்வையிட்டு பெரியார் ஈ. வெ. ரா. கையொப்பமிடுகிறார்.

சுரேஷ்டி, 17-9-1879-ல் பெரியாச் ச. வெ. ரா. பிறந்த இடம்

பதிப்பாசிரியர்
முன்னுரை

பதிப்பாசிரியர் முன்னுரை

திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகம் மேற்கொண்டுள்ள பணிகள் பலவாம்.

உலக நாத்திக அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகளையும் கட்டுரைகளையும் தொகுத்து வெளியிடுவது அவற்றுள் ஒன்றாகும். இதற்கேற்ப 'புத்த நெறி' என்ற தலைப்பில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவுத் தொகுப்பு 1970ஆம் ஆண்டு மே திங்களில் வெளியிடப்பெற்றது. அது மிகச்சிறு நூல்.

அடுத்து, 1970 முதல் தந்தை பெரியார் அவர்கள் சிந்தனையாளர் கழகச் சார்பில் ஆற்றிய உரைகளைத் தொகுத்து 500 பக்க அளவில் ஒரு நூல் வெளியிடுவதென 17-12-1971இல் நடைபெற்ற செயற் குழுவில் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து 7-1-1972இல் கூடிய சிந்தனையாளர் கழகப் பொதுக் குழு மேலும் தீவிரமான திட்டத்தை அறிவித்தது. இதன்படி, பெரியார் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளையும் எழுத்துக்களையும்—கிடைக்கின்ற எல்லா ஆதாரங்களிலிருந்தும் தொகுத்து, 50 அல்லது 60 தலைப்புகளில் ஒரே தொகுதியாக (In one volume) வெளியிடுவது என்றும், இவ்வாறு வெளியிட சிந்தனையாளர் கழகம் பெரியார் அவர்களிடம் பதிப்புரிமை பெறுவது என்றும், இவ்வெளியீட்டுப் பணிக்குச் சுமார் ரூப்பதினாயிரம் ரூபாய் செலவாகலாம் என்றும் விவாதித்து முடிவெடுத்தது.

இதனையொட்டி பெரியார் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளையும் எழுத்துக்களையும் தொகுக்கும் பணியினைச் சிந்தனையாளர் கழகத்தார் அன்புடன் என்பால் ஒப்புவித்தனர். இந்த ஏற்பாடுகள் அனைத்துக்கும் பெரியார் அவர்கள் மனமுவந்து 9-1-1972இல் முழு ஒப்புதல் அளித்தார்கள்.

நூல் தொகுப்புக்கு வேண்டிய ஆதாரத் தொகுதிகளான குடி அரசு, புரட்சி, பகுத்தறிவு, விடுதலை, திராவிடநாடு, தோழன், தனி அரசு முதலான ஏடுகளின் தொகுதிகளையும்; ஈரோடு குடி அரசுப் பதிப்பகத்தாராலும், பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனத்தாராலும், மற்றும் பல்வேறு நிறுவனத்தினராலும் வெளியிடப்பட்ட சிறு சிறு நூல்கள் சிலவற்றையும் தந்தை பெரியார் அவர்களிடமிருந்து 26-1-1972இல் பெற்று வந்தேன். 27-1-1972 முதல் தொடர்ந்து பல மாதங்கள் பகலும் கிரவுமாக இவ்வேடுகளையும் நூல்களையும் ஆழ்ந்து படித்தேன். இவ்வாறு படித்துக் கொண்டே செல்லுங்கால், 'கூறியது கூறல்' என்றபடி ஒரே கருத்து விளக்கம் பலவிடங்களிலும் வரும்போது அவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டி நேரிட்டது. இதனை முன் வைத்து, தொகுப்புக்கு வேண்டிய பகுதிகளை மட்டும் அடைப்புக் குறி செய்து தனிப்படுத்தினேன். இவ்வாறு குறிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் பொருத்தமான தலைப்பையும், அத் தலைப்பு எந்தப் பெரும் பாகத்தின் (Part) கீழ் வரக் கூடுமோ அதன் பெயரையும் எழுதி வரலானேன். இத்தூடன், இவ்வாறு அடைப்புக் குறி செய்யப்பட்ட பகுதி வெளியாகியுள்ள ஆதாரத்தின் (Source) பெயர், நாள், பக்க எண், பத்தி எண் (Column) இவற்றையும் குறிப்பிட்டு வந்தேன்.

இதற்கிடையில் இத் தொகுப்பின் இயக்க அறிஞர்கள், தோழர்கள் பலருடைய ஆலோசனைகளையும் கேட்டறிந்து செயல்படுத்தினால், அதிகப் பயன் விளைபு. குழுவினர் கருதலாயினர். இதற்கொப்பத் தமிழகத்திலும், கருநாடகத்திலும் இவ்வாறு இயக்க அறிஞர்கள், தோழர்கள் ஆகியோருக்கு இதுபற்றி விளக்கம் கொடுத்தேன். 2-2-1972 முதல் 15-2-1972 முடிய பல நாட்களில் 87 பேர்களை இவ்வாறு மடல்கள் விடுக்கப்பட்டன.

அறிஞர்கள், தோழர்களிடமிருந்து அரிய ஆலோசனைகளையும் திட்டங்
கொண்ட பதில் மடல்கள் கிடைத்தன.

மிகுந்தில் திருவாளர்கள், திருச்சி புலவர் து. தயாளசாமி, கோ. கலியராசலு
பி. டி.டி., கருர், பி. ஆர். குப்புசாமி பி. ஏ., பி. எல்., முசிதி மர. சிவசங்கரன் பி.
பி.டி., சென்னை ஏ. பி. சனார்த்தனம் எம். ஏ., திருச்செங்கோடு பி. பூவராகன் பி.
பி. டி.டி., திருத்துறைப்பூண்டி வி. பொ. பழனி வேலன் பி. ஓ. எல்., வி. கணபதி
ண்ணியம் கு. செயராமன், தருமபுரி புலவர் துரை-கணேசன், கீழாளிகை—தமிழ்
வ. பொன்னம்பலனார், பவானி புலவர் குமுந்தை, கரந்தை சிவ-சண்முகசுந்தரம்,
குன்றக்குடி அடிகளார், சேலம் தி. வை. சொக்கப்பா எம். ஏ., எல். டி., ஈரோடு
சுப்பிரமணியம் எம். ஏ., தஞ்சை புலவர் தி. பால சுப்பிரமணியம், மதுரை ஓ. வி.
சுந்தரலிங்கம் ஆகியோர்களிடமிருந்தும்; கருநாடகத்தில் பெங்களூரிலுள்ள திரு
ஏ. எம். தருமலிங்கம் எம். ஏ., எல். எல். எம்., பூ. அ. கொடையரசன், வி. நாரா
வி. சி. வேலாயுதம், திருமதி சி. ஆர். விசாலக்குமி-சிவலிங்கம் ஆகியோர்களிட
பதில் மடல்கள் வரப்பெற்றன.

அறிஞர்கள் அளித்த ஆலோசனைகள் அனைத்தையும் ஏற்ற வகையில் பயன்
கொண்டேன். கழகச் சார்பில் இவர்கட்கு நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

வகைகளில் தொகுக்கப்பெற்ற 341 தலைப்புகளின் பெயர்களைமட்டும் பட்டியல்
பெரியார் அவர்களிடம் கழகக் குழுவினர் காண்பித்தனர். இப் பட்டியல் முழுவதை
வையிட்ட அய்யா அவர்கள் 'இத்தனைத் தலைப்புகளிலேயே எல்லாம் அடங்கி
என்று பொருள் பொதிந்ததும், சிந்தனை நிறைந்ததுமான ஒரு வினாவைமட்டும்
இட்டு, இரண்டு முக்கிய எச்சரிக்கைகளைத் தம் விருப்பங்களாகச் சொன்னார்கள்.

'என்னால் ஒரு தடவை பேசப்பட்டவை, எழுதப்பட்டவை திரும்பத் திரும்ப
மீட்டங்களைக் கவனமாகப் பார்த்து Repetition எனத் தவிர்க்கவேண்டும்.'

'கருத்து முரண்பாடுகள் உள்ளதுபோல் தோன்றும் இடங்களைக்கண்டு,
குத் தெளிவான விளக்கம் அமையும்படி தொகுப்பு அமையவேண்டும்'.

தற்கண்டவாறு அன்னார் தொடுத்த வினாவும், விடுத்த எச்சரிக்கைக் கட்டளை
தொகுப்பு பணி மேலும் விரிவானதாக ஆகுமாறு செய்தன. அத்துடன், தொகுப்பு
நேரக்கூடிய குறைபாடுகளைத் தவிர்ந்துக் கொள்ளவும் இவை வழிகாட்டிகளாக
ன.

பெரியார் அவர்களின் விருப்பத்தை முழு அளவில் நிறைவேற்ற வேண்டுமாயின்
து ஆதாரங்களையும் ஒருவரே தொடர்ந்து படித்து, எல்லாவற்றையும் உள்ளத்தில்
ரல்படுத்திப் பார்த்தால்தான் இது மியலுவதாகும் எனத்தென்பட்டது. அவ்வாறே
து பணியாற்றத் தொடங்கினேன்; அச்சடிக்கப்பட்டுள்ள ஆதாரங்கள்—கிடைத்த
, அனைத்தையும் முறையாகப் படித்துக் குறியிட்டேன்.

வ்வாறு தனிப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளை எடுத்தெழுதும் பணி ஒரே அமயத்தில்
அய்ந்து நண்பர்களைக் கொண்டு 6-2-1972 முதலே தொடங்கப்பட்டிருந்தது; இப்
மே திங்களில் பெரும் அளவுக்கு முடிந்திருந்தது. இவ்வாறு எடுத்தெழுதப்பட்ட
ட்டை முழுத் தாட்களையும் (Double Cap) ஒருமுறை படித்துப் பார்த்தேன்.
படிக்க அச்சிட்ட மூல ஆதாரங்களுடன் சரி பார்த்தல், அவற்றில் காணப்பட்ட
ப் பிழைகளைத் திருத்தம் செய்தல் ஆகியவற்றையும் தொடர்ந்து செய்தேன்;
திங்களில் சரி பார்க்கும் பணி முடிவடைந்தது. இவ்வாறு சரி பார்க்கப்பட்ட
ண்ணும் திருத்தக் கையெழுத்துப்படி (Fair copy of manuscript) யெடுக்கும்
ரகு, அய்ந்து நண்பர்களைக் கொண்டு 1972 ஆகஸ்டில் முடிக்கப்பெற்றது.

இந் நிலையில் மேலும் புதிதாக 1000 இரட்டை முழுத் தாட்கள் அளவுக்கு, பெரியார்
அவர்களின் சொற்பொழிவுகளும் எழுத்துக்களும் எடுத்தெழுதப்படுவது இன்றியமையாதது
என 1972 ஆகஸ்டில் உணரப்பட்டது; என்னால் ஏற்கனவே குறியிடப்பட்ட பகுதிகள்
அந்த அளவுக்குக் கைவசமிருந்தன. எனவே, 1972 செப்டம்பரில் தொடர்ந்து எழுதத்
தொடங்கி 1973 பிப்ரவரியில் இப்பணி முடிக்கப்பட்டது.

தொகுப்புப் பணியும் (Compilation work), கையெழுத்துப் படி தயாரிக்கும்
பணியும் (Preparation of manuscript) இவ்வாறாக இரண்டு கட்டங்களில் முடிவுற்றன.
முதல் கட்டத்தில் 2000 தாட்களும், இரண்டாம் கட்டத்தில் 1222 தாட்களும்—ஆக 3222
இரட்டை முழுத் தாட்களில் கையெழுத்துப் படி தயாரிக்கப்பட்டது.

கையெழுத்துப் படயின் முதல் 2000 பக்கங்கள் தயாரான நிலையில் 6-9-1972இல்
தொடங்கி சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் தந்தை பெரியார் அவர்களிடம் அவற்றைத் தந்து
படிக்கச் செய்தும், படித்துக் காட்டியும் கையொப்பம் பெற்றோம். கழகக் குழுவினர்
இவ்வாறு 3222 பக்கங்களில் பல இடங்களில் அவர்தம் கையொப்பமும், கடைசிப் பக்கத்தில்
அவரால் பதிப்புரிமை வழங்கப்பட்ட ஒப்புதல் கையொப்பமும் பெறலானோம்.

அவ்வாறு கையொப்பமிட்ட பல சமயங்களில் அன்னார் பழைய நினைவுகளைக்
கூர்ந்து—குறிப்பிட்ட பல தலைப்புகளை எங்களையே படித்துக் காண்பிக்கும்படி மிக
ஆவலுடன் பணித்தார்கள். வருத்தம் பாராது பலநாட்கள் அப் பணியை மேற்கொண்ட
அய்யா அவர்கள் நாளொன்றுக்குச் சுமார் 100 பக்கங்களைப் படிக்கக் கேட்டும்—படித்துப்
பார்த்தும் ஒப்புதல் தந்தார்கள்.

அவ்வாறு படித்துக் காண்பிக்க நேர்ந்த பல தலைப்புகளுள் 'மொழி'; 'நாகம்மாள்
மறைவு'; 'ஈ. வெ. கி. மறைவு' போன்ற தலைப்புகளைப் படித்துக் காண்பித்தபோது—
அவற்றில் 20, 30, 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவர் கையாண்டிருந்த சொற்களைத் தாமே
நினைவுகூர்ந்து, நான் படிக்கும் முன்னரே முன்னேறியாக அச் சொற்களைக் குறிப்பிட்டுக்
கூறி, சில வரிகளை அப்படியே நினைவு கூர்ந்து சொன்ன பாங்கு கழகக் குழுவினரை
மிகவும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது; எங்கள் நெஞ்சங்களில் பெரும் நெகிழ்ச்சியையும் உண்டு
பண்ணியது.

அவ்வமயம் பெரியார் காட்டிய மகிழ்ச்சி நிறைந்த சுறுசுறுப்புக்கும், வேகத்துக்கும்
அவருக்குத் துணைபுரிந்த கழகக் குழுவினர் திருவாளர்கள் நோபின் கு. கோவிந்தராசலு,
கு. ம. சுப்பிரமணியன் பி. டி., ச. சோமு ஆகியோராலும் என்னாலும் ஈடுகொடுக்க
இயலவில்லை.

அத்துடன் இத் தொகுப்புப் பணி குறித்தும், இந் நூலை வெளியிட இக் கழகம் மேற்
கொண்டுள்ள அரிய முயற்சி குறித்தும் அவ்வமயங்களில் அவர் பொழிந்த முழுமன
நிறைவான பாராட்டுச் சொற்கள் எங்களின் உடலங்களைப் புல்லரிக்கச் செய்தன.

நாற்பதாண்டுக் கால நெடிய இடைவெளி; ஆண்டில் சுமார் 200 நாட்கள் சுற்றுப்
பயணம்; ஓய்வறியாத பேச்சு, எழுத்து; கிளர்ச்சிகள், சிறைவாசம், உடல்நலக் குறைவு
ஆகிய இத்துணைத் தடைகளையும் தாண்டிவந்து முதிர்ந்த வயதில்—கட்டிளங்
காளைக்குரிய முறுக்குடனும் ஆர்வத்துடனும் கையெழுத்துப் படி முழுவதையும் படித்தும்,
படிக்கக் கேட்டும் ஒப்புதலளித்த தன்னிகரற்ற பெரியார் அவர்களின் திறனை எண்ணி
வியந்து பலநாட்கள் நாங்கள் உரையாடினோம். தம்பழைய எழுத்துக்களை நன்கு
நினைவு கூர்ந்தது போன்றே, 1915 முதல் நிகழ்ந்த மிகப் பல சம்பவங்கள் தொடர்பான
நபர்கள், இடங்கள், காலம் இவற்றை நினைவு செய்து பேசி விளக்கமளித்த அவர்தம் திறம்
அரிதியும் அரிதான ஒன்றாகும்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' என்ற நூல் இருதொகுதிகளாக 1972 செப்டம்பரில் வெளியிடப் பட்டது. இது என்பது கழகத்தின் திட்டமாகும். ஆயினும், தொகுப்புப் பணியின் ஒரு பகுதி முடியவே அவ்வளவு காலம் நீடித்துவிட்டது. இதற்குக் காரணம் தொகுப்புப் பணியால் விளைந்த கரும் வேலைச் சுமை மட்டுமன்று. வேறென்ன வெனில், தொகுப்புப் பணி மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த அதேசமயத்தில் திருவாளர்கள் கழகத் தலைவர் கு. ம. சுப்பிரமணியன் பி. இ., கழகப் பொருளாளர் நோபிள் கு. கோவிந்தராசு, ச. சோமு ஆகியோரும், நானும் 25-4-1972 முதல் பெரும்பகுதி ஓய்வு நேரத்தைப் பொருள் திரட்டுப் பணியில் ஈடுபடுத்தவேண்டிய இடர்ப்பாடான நிலைக்கு ஆளாக நேர்ந்ததேயாகும்.

அன்றியும், நூல் வெளியீட்டுப் பணிக்கு ஆகும் செலவு மும்பதினாயிரம் ரூபாய் என்கிற நிலைமாறி, சுமார் ஒன்றேழுக்கால் இலட்ச ரூபாய் ஆகும் என்ற புதுநிலை தோன்றியமையால், எங்களின் வேலைச் சுமை மிகப் பெரிதாயிற்று. நூலின் மொத்த அச்சுப் பக்கங்கள் சுமார் 2000 ஆகவும், தொகுதிகள் இரண்டாகவும் (Two volumes) கெட்டியான அழகிய ரெக்கசை துணி போர்த்த கட்டடம் உள்ளதாகவும் அமைக்கப்பட வேண்டி நேர்ந்தமையால் அச்சுமையான பணியைப் பல இன்னல்களுக்கிடையே ஏற்றுச் செயல்பட வேண்டியதாயிற்று.

இக் கழகத்தின் எடுத்துக்கொண்ட இம் மாபெரும் பணி துவண்டுவிடாமல்—அவ்வப் போது எங்களை உசாவிடும், ஊக்குவித்தும், விரைவில் வெளியிடத் தூண்டியும் ஆக்க மனிதவர் பெருந்தகை தந்தை பெரியார் அவர்களே ஆவார். அவ்வப்போது திருமதி ஈ. வெ. ரா. மணியம்மையார் அளித்த ஊக்கம் எங்கட்கு நற்றுணையாக நின்றுள்ளது.

அடுத்து, கழகப் புரவலர் அமைச்சர் திரு. அன்பில் பெ. தருமலிங்கம், அமைச்சர் திரு. என். வி. நடராசன் ஆகியோர் கழகத்தினரைக் காட்டிலும் மிகுந்த ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து இப்பணி இடையீடு இன்றித் தொடர்ந்து நடைபெற இரு பெருந்தூண்களாக நின்று உதவினர்.

சிந்தனையாளர் கழகம் மேற்கொண்ட இப்பணிக்குக் கழக உறுப்பினர்களும், பல வேறு மாவட்டங்களிலுமுள்ள சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள் சிலரும் உறுதுணை புரிந்தனர்.

எனினும், ஒரு கட்டத்தில், இப் பணி, கையெழுத்துப் படியாகவே கிடந்துவிடும் நிலைக்கு இலக்காகிவிடுமோ என நாங்கள் எண்ணி எண்ணி வருந்தும் நிலை ஏற்பட்டது. கிட்டதன்மையானது, இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த எங்கட்கு ஓயாத அலைச்சலையும், மன உளைச்சலையும், தூக்கம்பிடிக்காத அளவுக்குக் கவலைகளையும் பெருக்கிவிட்டன.

ஆயினும், இந் நிலைமைகள் அனைத்தையும் நன்குணர்ந்த நிலையில்—இருபதாம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த உலகப் பெருஞ் சிந்தனையாளராகத் திகழ்ந்த தந்தை பெரியார் அவர்களின் சிந்தனைக் கடலில் விளைந்த எண்ணற்ற முத்துக்களைத் தொகுத்து உலகுக்கு ஒருசேர வழங்கும் இப் பெரும் பணியை—திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகத்தார் நிறைவேற்றாதல் மிகப் பொருத்தமானது என முடிவுசெய்து, அய்யா அவர்களே இப் பணியினை எங்களிடம் ஒப்படைத்தமையைக் கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேறாகக் கருதிச் செயல்பட்டோம்; அய்யா அவர்கள் அளித்த பேருக்கம் எங்கட்கு மாமருந்தென அமைந்தது.

சுயமரியாதைக் கொள்கையின் கர்த்தாவான பெரியார் அவர்களையும் அவர்தம் கொள்கைகளையும் நன்கு புரிந்துகொண்டு இக் கழகத்தினராகிய நாங்கள் முயன்று இப் பணியினைச் செய்துமுடித்திருப்பது—'நம் நன்றிக் கடனை ஆற்றுவதற்குக் கிடைத்த மிகப் பெரும் வாய்ப்பினைப் பயனுறச் செய்தோம்' என்கிற அந்த அளவிலேயே சிறப்பினைப் பெறத்தக்கதாகும்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' அச்சிடுவதற்கான முழு ஆயத்தம் 1973 செப்டம்பரில் செய்யப்பட்டது; அச்சிடும் வேலையும் அப்போதே விரைந்து மேற்கொள்ளப் பட்டது. 9-12-1973 வரையில் சுமார் 400 பக்கங்கள் அச்சிடப் பெற்று தந்தை பெரியார் அவர்களின் பார்வைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது.

எதிர்பாராத வகையில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் மறைந்து விட்டதன் காரணமாக, சில நாட்கள், அச்சிடும் வேலை தேக்கமுற்றது. இடைப்பட்ட இக் காலத்தில் வேறு சிக்கல்கள் தோன்றின. அவற்றுள் ஒன்று அச்சிடும் காகிதத்தின் விலை திடீரென இரண்டு மடங்குக்கு மேல் உயர்ந்து விட்டதாகும்.

அன்றியும், 1973 டிசம்பர் வரையில் இரண்டு தொகுதிகளில் இந்நூலை வெளியிடத் திட்டமிட்டது மாற்றப்படவேண்டியதாகி, மூன்று தொகுதிகளாக—ரெக்கசை கட்டடத் துடனே வெளியிட வேண்டி ஏற்பட்டது. நூலினைக் கையாள்வதற்கு வசதியாகவே, இந்த மாற்றம் செய்ய நேர்ந்தது.

இத்துணை இடர்ப்பாடுகளையும் கடந்துவர நேரிட்டமையின் இந்நூல் வெளியீடு தாமதப்பட்டு 1974 மே திங்களில் திகழவேண்டியதாயிற்று.

இனி இத் தொகுப்புப் பணி பற்றிப் பேசப்பட்ட பல கருத்துகளைக் குறித்தும் சில காண்போம்.

(1) பல அறிஞர்கள் சில குழுவினராக அமர்ந்து பல ஆண்டுகள் முயற்சித்து இப் பணியை மேற் கொண்டிருந்தல் வேண்டும் என்பது ஒரு சாரார் கருத்தாகும். இதற்கு ஒர் இயற்கைத் தடை இருந்தது.

அதாவது, பெரியார் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளையும் எழுத்துக்களையும் அச்சிடப்பட்ட ஆதாரங்களிலிருந்து அவற்றில் வெளிவந்துள்ளவாறே தொகுத்து, பொருள் வாரியாக வகைப்படுத்திப் பதிப்பிக்கும் பணி ஒன்றே, என்பால் கழகத்தாரும், தந்தை பெரியார் அவர்களும் ஒப்படைத்ததாகும். இவ்வகைப் பணி ஒர் ஆராய்ச்சிப் பணியன்று. ஆதலின் வருத்தம் பாராது ஒருவரே இப் பணியைச் செய்தாலன்றி 'கூறியது கூறல்' என்ற குறைபாடு இல்லாமல் தொகுக்க இயலாது என்று கொண்டு இதனை என்பால் ஒப்படைத்தனர்.

அன்றியும், திறனாய்வு (Criticism); ஆராய்ச்சி (Research); ஒப்பியல் ஆய்வு (Comparative study) முதலான வகைகளைச் சார்ந்த பணியாக இதனைக் கழகம் மேற் கொண்டிருப்பின்—பல குழுக்கள் தேவை; பல ஆண்டுகள் தேவை. நாங்கள் மேற்கொண்ட பணி அவ்வகையினதன்று. வேறென்னவெனின், ஆராய்ச்சி மேற்கொள்ளவும், படித்துணரவும் விரும்பும் அனைவர்க்கும் பெரியார் அவர்களின் கருத்துகளை ஒருசேரத் திரட்டி அளிப்பதே நாம் மேற்கொண்ட பணியாகும்.

எனினும் மேற்கண்ட ஆராய்ச்சிப் பணிகளின் அளவில் முக்கூறற் பகுதிக்குக் குறைவில்லாத தன்மையுடைய இப் பெருஞ்செயலை நானே பொறுப்பேற்றுச் செய்ய வேண்டுமென்று தந்தை பெரியார் அவர்களும் கழகத்தினரும் விரும்பினமையின்—மனமார்த்த பூரிப்புடன் இதனை நான் மேற்கொண்டேன்.

(2) அடுத்து, பெரியாரின் கொள்கைகளை விளக்கும் நூல்கள் மிக எளிய விலையில் 45 ஆண்டுகளாக வெளிவந்து பரவியுள்ள போது, அதிக விலை கொண்ட உயரிய பதிப்புகள் வேண்டுமா! என்பது இன்னொரு சாரார் கருத்தாகும்.

இவ்வாறு எளிய விலையில் நூல்கள் சுமார் 100-க்கு மேல் உள்ளன; இவை பொருள் வாரியாக வெளிவந்துள்ளன என்பது உண்மையே. ஆனால், இவற்றுள் எந்த ஒரு நூலும் அல்லது சில நூல்களும் பெரியாரின்

கொள்கைகளை, 'ஏறக்குறைய முழுவதும்' என்கின்ற அளவில் உணர்ந்துவதற்குக் கூடப் போதுமானவையல்ல. இது அந் நூல்களின் குறைபாடன்று; சிறு நூல்களில் அவ்வளவே தொகுத்து அளிக்க இயலும்.

கிடைக்க வாய்ப்புள்ள எல்லா ஏடுகளையும் தேடிப்பெற்று அவற்றுள் வெளிவந்துள்ள கருத்துகளுள், 'ஏறத்தாழ முழுவதையும்' தொகுத்து வெளியிட்டால் வருங்காலத் தலைமுறையினர் பெரியார்வர்களின் கருத்துகளை ஒருசேரப் படித்தறிய ஏதுவாக இருக்கும் என்பதே, இப் பெருத் தொகுப்பினை இக் கழகம் வெளியிட முனைந்ததற்கான முக்கிய காரணமாகும்.

இன்னொன்றும் கவனிக்கற்பாலது. அச்சுக்கலை, புத்தகக் கட்டடக் கலை (Binding) இவை சிறந்த முன்னேற்றம் பெற்றிருந்த கால கட்டத்தில்—பாதுகாப்பாக வைத்துக்காக்கப் போதிய இடவசதியும், தலைப் பேழைகளும் மற்றும் பல வசதிகளும் நிறைந்திருந்த கால கட்டத்தில் வெளியிடப்பட்ட 'குடி அரசு', 'புரட்சி', 'பகுத்தறிவு', 'ரிவோல்', 'விடுதலை' ஆகிய ஏடுகளின் பழைய தொகுதிகள் முறையாகவும், முழுமையாகவும், செம்மையாகவும் எவராலும் பாதுகாக்கப் பெறாது போயின.

தற்போது வெகுசிலநிடம் உள்ள அப் பழைய ஏடுகள் முழுமையாகவும், முறையாகவும் அமையவில்லை. அந்த ஏடுகளும் இன்னுஞ் சில ஆண்டுகளில் மக்கியும், மடிப்புற்றும், சிதைந்தும் போக வாய்ப்பு உண்டு.

இந்த ஏடுகளைப் பாதுகாக்க வேறு வழிகள் இல்லையா எனின், உண்டு. இவற்றை உருச் சுருக்கிப் படம் (Microfilm) எடுத்து அப்படியே காத்தல் இயலும். ஆனால் அவ்வாறு செய்தல் கிரண்டொருவர்க்கே இயலும்; இயன்றாலும் அந்த ஏற்பாட்டை மிகச் சிலரே பயன்படுத்த முடியும்.

பழைய தொகுதிகள் ஆராய்ச்சி மாணவர்கட்கும் (Research Scholars), அறிஞர்கட்கும் மிக இன்றியமையாத வேண்டியவையாம். அவை சிலநிடமிருந்து கிடைப்பினும் அவற்றைப் பயன்படுத்துவது என்பதில் அவர்கட்குப் பேரிடர்ப்பாடு உள்ளது.

அ.தென்னவெனில், பெரியார் அவர்கள் துவக்க காலம் முதல் 19-12-1973 வரை ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளிலும்; எழுதிய கட்டுரைகளிலும், தலையங்கங்களிலும், அறிக்கைகளிலும் பெரிதும் எல்லாத் துறைபற்றிய தம் கருத்துகளையும் கிடைக்கையே இணைத்தே பேசியும், எழுதியும் வந்துள்ளார். இத்தன்மைக்கு விலக்காக அமைந்த சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக்களும் மிகச் சிலவேயாம்.

அவர் கட்டற்ற சிந்தனையாளராகவும், இணையற்ற கருத்தாளராகவும் (Opinionist), சுழன்றுவரும் பிரசாரராகவும் (Roving Propagandist), கருத்துப் புரட்சியாளராகவும், முழுநேரப் பொதுத் தொண்டராகவும் தம்மை ஆக்கிக் கொண்ட மையால்—குறிப்பிட்ட ஒரு தலைப்பில் நின்று பேசுவது, எழுதுவது என்கிற கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிய வேண்டியவராக ஒவ்வொரு நேரத்திலும் விளங்கினார்.

இத் தன்மையில் அமைந்துவிட்ட அன்னாரின் சொற்பொழிவுகளையும், எழுத்துக்களையும் பொருள் வாரியாகவும், காலவரன் முறையிலும் தொகுத்துப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதானது—பெரியாரை முழுமையாக அறிய விரும்பிக் கற்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் பெரும் பயன் தருவதாகும்; குறிப்பாக, ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கும், அறிஞர்களுக்கும் மிகப் பெரும் பயன் விளைப்பதாகும்.

சிறு சிறு நூல்களாக உள்ள எவையும் இக் கண்ணோட்டத்தில் போதிய பயன் விளைப்பன ஆகா.

அன்றியும் அச்சுக்கலை வளரத் தலைப்பட்டபின் அரசியல் கொள்கைகளும், பொருவியல் கொள்கைகளும், அறிவியல் கொள்கைகளும் மக்களிடையே விரைந்து பரவும்

பெருவாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதேபோல் அறிவியல்க்கக் கொள்கைகளும், மதக் கொள்கைகளும் பரவும் இது பெருங் கருவியாயிற்று.

அறிவியல்க்கப் பிரசாரத்தினாலும், அறிவியல் வளர்ச்சியினாலும் மதக் கட்டுக்கோப்பை உடைத்துவரும் மக்களிடையே, நாடோறும் மிகப் பல மொழிகளில் நூல் வரையிலாக மதக் கோட்பாடுகளைத் திணிக்கும் பணியைச் சமய நிறுவனத்தினர் திட்டமிட்டுச் செய்து வருகின்றனர்.

காட்டாக, பைபிள் கொள்கைகள் பற்றி இலவச வெளியீடுகள், எளிய விலை வெளியீடுகள் எனச் சிறு நூல்களாக ஏராளமான நூல்கள் நாடோறும் ஆயிரக்கணக்கான அமைப்புகள் மூலம் உலகெங்கும் பரப்பப்படுகின்றன. ஆயினும், கிறித்துவக் கொள்கைகள் முழுவதையும் கொண்ட பழைய ஏற்பாடு (Old Testament), புதிய ஏற்பாடு (New Testament) எனப்படும் முழுமையான பெரிய தொகுதிகள்—அதிக விலையில், உயர்ந்த பரிசுப் பதிப்பாகவும் கிடைப்பாது தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு, பல இலட்சக்கணக்கில் விற்கப்படுகின்றன என்பது ஒவ்வொருவரும் அறியற்பாலது. பிற சமயத்தினரும் இத்தன்மையில் பணிபுரிவதை அனைவரும் அறிவர்.

இவ்வகையில், 'பெரியாரின் சிந்தனைகள்' இலவச அறிக்கைகளாகவும், எளியவிலை நூல்களாகவும் கடந்த 45 ஆண்டுகளாகப் பரப்பப்படுகின்றன எனினும்—'ஏறக்குறைய எல்லாவற்றையும் அடக்கிய' தொகுதிகளாக, 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' இக் கழகத்தினரால் வெளியிடப்படுவது என்பது—அறிவியல்க்கத்தின் மதிப்பிட முடியாத கருவூலத்தை ஒரு பேழையில் வைத்து உலகுக்கு வழங்குவதான அருஞ்செயலாகும். இதனை எண்ணி அறிவியல்க்கத் தொண்டர்கள் அனைவரும் பெருமை கொள்வர் என நம்புகிறோம்.

அடுத்து இத் தொகுப்பின் தன்மை பற்றிச் சில கூறுவோம்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' எனும் இத் நூலின் மூன்று தொகுதிகளிலும் பெரியார் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக்களும் நூற்றுக்கு நூறும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன எனக்கூற இயலாது; அவர்தம் கருத்துகள் 'ஏறத்தாழ முழுவதும் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன' எனக் கொள்ளவே சாலப்பொருத்தம் ஆகும்.

அ.தே போன்று குறிப்பிடத்தக்க சொற்பொழிவுகள்; அறிக்கைகள், கட்டுரைகள், தலையங்கங்கள் சில, இத் தொகுப்பில் விடுபட்டிருக்கலாம்.

இவ்வாறு நேர வாய்ப்புள்ள எல்லாக் குறைபாடுகளையும் களைந்து, வருங்காலத்தில் சமயம் நேரும்போது இன்னும் ஒரு தொகுதி அல்லது இரு தொகுதிகள் வெளியிடுவதன் மூலம்—நூற்றுக்கு நூறாக நிறைவேற்றி வைக்க இக் கழகம் பெரிதும் விருப்பங் கொண்டுள்ளது என்பதை அன்புடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இத் தன்மையில் குறிப்பிடத்தக்கவை விடுபட்டுள்ளதாகக் காணப்படும்போது, அறிஞர்களும் தோழர்களும் அவற்றைக் குறிப்பிட்டு எழுதினாலும், அல்லது தொகுத்து அனுப்பி வைத்தாலும்; அத்துடன் இதில் காணப்படும் வேறு எவ்வகையான குறைபாட்டினையும் சுட்டிக்காட்டினாலும் அவற்றை, இக் கழகம், மனமுயற்சி நன்றியுடன் ஏற்றுத் தக்கவாறு பயன்படுத்திக் கொள்ளும் என்பதைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' நூல் மூன்று பெருத் தொகுதிகளாக அமைக்கப் பட்டுள்ளது.

இத் தொகுதிகளுள் அய்யா அவர்களின் சொற்பொழிவுகளும், உரையாடல்களும், தலைவர்களோடு சந்திப்பு நிகழ்ந்த காலை நடந்த விவாதங்களின் குறிப்புகளும்; மிகப் பல

நாட்கள் தலையங்கம், கட்டுரை, வேண்டுகோள் அறிக்கை, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை என்ற தன்மைகளில் அன்னார் வெளிப்படுத்திய எழுத்துக்களும் ஒருவாறு தொகுத்தளிக்கப் பட்டுள்ளன.

தமிழ் ஏடுகளில் 'சித்திரபுத்திரன்' என்ற பெயரிலும், 1925 முதலே அன்னார் எழுதியுள்ளார்; 'ரிவோல்ட்' என்ற ஆங்கில ஏட்டில், 'Eaviyar' என்ற பெயரில் எழுதி வந்துள்ளார்; மற்றவையனைத்தும் சொந்தப் பெயரில் அன்னார் வெளிப்படுத்தியவையாம்.

அவர்தம் எழுத்துக்கள் 1924ஆம் ஆண்டு முதலே பல ஏடுகளில் வெளிவந்துள்ளன என்றும், அவ்வாறே சொற்பொழிவுகளும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்றும் அறிகிறோம். அவை 1924-ல் வெளியாகிக்கொண்டிருந்த 'நவசக்தி' போன்ற ஏடுகளில் வெளி வந்திருப்பதாக அறிய முடிகிறது; ('தமிழர் தலைவர்', 1971 பதிப்பு, பக்கம் 64, 84). வேறு ஆதாரங்கள் கிடைத்தல்.

'குடி அரசு' ஏடு துவக்கப்பட்ட 1925 மே முதல் அவர்தம் சொற்பொழிவுகளும் எழுத்துக்களும் அவ் ஏட்டில் வெளி வந்துள்ளன. 7-11-1928-இல் துவக்கப்பட்ட Revolt—'ரிவோல்ட்' என்றும் ஆங்கில வார ஏடு சுமார் 55 இதழ்களோடு 19-1-1930-இல் (Volume II, No. 3—தொகுதி II, இதழ் 3) நின்றதுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. அவ் ஏட்டிலும் அவர்தம் சொற்பொழிவுகள் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன; சில கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

'புரட்சி' என்ற வார ஏடு 20-11-1933-இல் (மாலை 1, மலர் 1) வெளியிடப்பட்டு அதிலும் அவர்தம் சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக்களும் வெளிவந்துள்ளன.

15-3-1934-இல் துவக்கப்பட்ட 'பகுத்தறிவு' என்ற தினாசரி ஏடு சுமார் இரண்டு மாத காலம் வெளிவந்து 1934 மே மாதம் நின்றுவிட்டதாக அறிய முடிகிறது. பின்னர் 26-8-1934-இல் (மாலை 1, மலர் 1) 'பகுத்தறிவு' என்ற பெயரில் துவக்கப்பட்ட வார ஏடு கொஞ்ச காலம் வெளிவந்து 6-1-1935-இல் (மாலை 1, மலர் 20) நிறுத்தப்பட்டதாக அறிய முடிகிறது.

'பகுத்தறிவு' என்ற பெயரில் 1-5-1935-ல் துவக்கப்பட்ட மாத வெளியீடு சுமார் நான்காண்டுகள் வெளிவந்ததாகக் காணப்படுகிறது. இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஏடுகள் அனைத்திலும் அவர்தம் சொற்பொழிவுகளும் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

'விடுதலை' ஏடு தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்றும் நீதிக் கட்சியின் சார்பாக வாரம் இருமுறை ஏடாக, அரையணா விலையில் 1-6-1935-ல் துவக்கப்பட்டது. பின்னர் இரண்டாண்டுகள் கழித்து நாளேடாக மாற்றப்பெற்று, காலணா விலையில் வெளியிடப்பட்டது ('குடி அரசு' 15-8-1937). இன்றும் நாளேடாக 'விடுதலை' வெளி வருவதாகும்.

மிகப் பிற்காலத்தில் 1970 சனவரியில் (14-1-1970) துவக்கப்பட்ட 'உண்மை' தமிழ் மாத ஏடும், 1971 செப்டம்பரில் துவக்கப்பட்ட 'The Modern Rationalist' என்ற ஆங்கில மாத ஏடும் அவர்தம் முற்காலத்திய கட்டுரைகள், அவ்வப்போது எழுதிய கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள் இவற்றைத் தாங்கி இன்றும் வெளிவருவனவாம். இவை அத்துணை ஏடுகளும் அவர்தம் கண்காணிப்பில் இயக்க ஏடுகளாக வெளிவந்தவையாம்.

இத்துணை ஏடுகளிலும் 1925 முதல் 19-12-1973 வரை 48 ஆண்டுகாலம் அன்னார் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் வெளியாகியுள்ளன. ஆயினும் தம் சொற்பொழிவினை அப்படியே வெளியிட அவர் ஏற்பாடு செய்திருந்ததாக அறிய முடியவில்லை. அவ்வப்போது அவரோடு சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்ட உதவியாளர்கள் அவர்தம் சொற்பொழிவினை எழுதி அவருடைய பார்வைக்கு உட்படுத்திய பின்னர் ஏடுகளில் வெளிவந்தவையே

அவையாம். இந்த ஏற்பாடுகூட இல்லாமலிருந்திருந்தால் அவர்தம் சொற்பொழிவுகள் நமக்குக் கிடைத்திருக்க இயலாது. மாநாட்டுத் தலைமையுரைகள் சில, இத்தன்மைக்கு விதிவிலக்காக, முழுமையாக உள்ளன என்பதும் அறிபுத்தக்கது.

நீதிக் கட்சியினரால் வெளியிடப்பட்ட, 'திராவிடன்' என்ற தமிழ் நாளேடு; Justice—'ஐஸ்டிஸ்' என்ற ஆங்கில ஏடு இவற்றிலும்; மிகப் பிற்காலத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள் பலரால் வெளியிடப்பட்ட 'சண்டமாருதம்', 'புதுவை முரசு', 'நகர தூதன்', 'திராவிட நாடு', 'தனி அரசு' 'பொன்னி' முதலான ஏடுகளிலும் அவர்தம் பேச்சும் எழுத்தும் வெளிவந்துள்ளன. 1927 செப்டம்பர் முதல் 'திராவிடன்' தினசரியின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்றுச் சிறிதுகாலம் பணியாற்றினார், பெரியார்.

இவ் ஆதாரங்கள் எல்லாம் நமக்குக் கிடைத்தல்; ஒரு சில கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள், 'குடி அரசு', 'புரட்சி', 'பகுத்தறிவு', 'விடுதலை', 'ரிவோல்ட்' இவை குறிக்கத்தக்க அளவு கிடைத்தவையாம். அவ்வாறு கிடைத்த ஆதாரங்களை நன்கு பயன்படுத்தி இத் தொகுப்புப் பணியினைச் செய்துள்ளோம்.

அவர்தம் சொற்பொழிவுகள் கேட்போர் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும்; பாமரரும் புரிந்து கொள்ளும் தன்மையில் எளிய நடையில் இலங்கும்; தம் நீண்டகால அனுபவத்தைக் கொண்டு அவர் தரும் ஆதாரங்கள் மிக்க உரைகள் எல்லோரையும் வாயடைக்கச் செய்யும்; உவமைகள், சிறு கதைகள், பழமொழிகள் விரவியதாக அமையும்; தங்குதடையின்றிக் கடல்மடை திறந்தாலன்ன கருத்துமழை சொரிவதாக அமையும்.

கேட்போர் சலிப்படையாவண்ணம் பல மணிநேரம் சொற்பொழிவாற்றி மக்களைக் கவரும் தன்மையில் அவர்தம் பேச்சு எப்போதும் அமையும். இது அவர் ஒருவருக்கே வாய்த்த தனிச் சிறப்பாகும்.

அவர்தம் எழுத்து நிரோட்டமான நடையுடையது. அவர் கையாளும் சொற்கள் பசுமரத்து ஆணிபோல் படிப்போர் உள்ளத்தில் பதியும் தன்மை வாய்ந்தவை; எளிய படிப்புள்ளவரும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை எளிதில் அறியக்கூடிய தன்மையில் விளக்கம் கொண்டவை; அனுபவம், பிரத்தியட்ச நோக்கு, சிந்தனைத் தெளிவு விரவியவை.

அன்னார் இனநலக் கண்ணோட்டத்துடன் கருத்துகளை வெளியிடுங்கால் சிறிது தாட்சண்யம் தொனிக்கும்; அத் தாட்சண்யம் கருத்தளவில் இராது—ஆஃப்பும் சொல்லளவிலேயே நிற்கும். தமக்கு எதிரான நோக்குள்ளவர்களும் விடை சொல்ல அஞ்சும் தன்மையில் அவர்தம் பேச்சும் எழுத்தும் அமைந்தன.

'குடி அரசு' துவக்கப்பட்ட பின்னர் கடவுள், மதம், ஆத்மா, மறு பிறவி முதலான மூட நம்பிக்கைகளை வன்மையாகப் பெரியார் அவர்கள் கண்டித்துள்ள அதே நேரத்தில்—'குடி அரசு' ஏட்டில் 'ஆத்மா', 'புனிதம்', 'ஆசீர்வாதம்' போன்ற சொற்கள் சில சமயங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்டதில் அவருடைய லட்சியத்திற்கு எதிரான தன்மை ஏதும் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை நாம் அறிய முடிகிறது.

சார்பாக, 1-5-1927 இதழில் பக்கம் 8-ல், 'குடி அரசு' தனது ஆத்மாவை வெளிப்படுத்தும் (தத்துவத்தை விளக்கும்)போது' என ஒரு தொடரின் பகுதி வந்துள்ளது. இக் குறிப்பில் 'ஆத்மா' என்ற சொல்லுக்கு உலகில் வழங்கப்படும் சமயச் சார்பான ஆன்மீகக் கருத்து அவரால் கொள்ளப்படவில்லை என்பதை விளக்கும் வகையில், 'ஆத்மா' என்பதற்குத் தத்துவம் எனத் தாம் பொருள் கொண்டதைத் துல்லியமாக விளக்கும் தன்மையில் அடைப்புக் குறிக்குள் அமைத்து அவரே வெளியிட்டுள்ளார்.

துவக்கத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிப்பதை மிக முக்கியமாகக் கொண்டுவந்தார். உலக வழக்கிலுள்ள சமயச்

சார்புடைய மேற்கண்ட சொற்களைச் சம்பிரதாய அளவிலேயே பயன்படுத்தினார் என்பதையும் நாம் நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

அடுத்து அவர் கையாண்டுள்ள வேறு சொற்கள் குறித்தும் இங்குக் காணலாம்.

'குடி அரசு' துவக்கத்தில் ஒருவருடைய பெயரின் முன்னால் மரியாதை அடை மொழியாக 'ஸ்ரீமாள்' என்று சில ஆண்டுகள் குறிப்பிட்டு வந்தவர், 1927-க்குப் பிறகு திரு, திருமதி, செல்வி, தோழர் போன்ற சொற்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். 20-11-1932-க்குப் பின் பெரிதும் தோழர், தோழியர் என்றே எழுதலானார்.

அவ்வாறே துவக்கத்தில் பார்ப்பனரைக் குறிக்க 'பிராமணர்' என்ற சொல்லைக் கையாண்ட அவர், 1928-க்குப் பின்னர் பெரிதும் 'பார்ப்பனர்' என்ற சொல்லையே கையாளலானார்.

அவர்தம் சொற்பொழிவுகளைக் கூர்ந்து கவனிப்போர் இன்னொரு உண்மையை அறியலாம்.

அவர் சொற்பொழிவு ஆற்றத் துவங்கும்போது நிகழ்ச்சித் தலைவரையும், அவை யோரையும் நோக்கி, 'அக்கிராசனார் அவர்களே!; அக்கிராசனாதிபதி அவர்களே!; சகோ தரிகளே!; சகோதரர்களே!' என விளித்துப் பேசுவது என்பதே 1932 அக்டோபர் வரையில் அவர்தம் பழக்கமாகவிருந்தது.

இத் தன்மையினை அடியோடு கைவிட்டு, இலங்கையில் அவர் சுற்றுப்பயணம் செய்த காலையில், 17-10-1932 முதல், 'தலைவர் அவர்களே!; தோழர்களே!' என விளித்துப் பேசத் தொடங்கினார்; இறுதி வரையில் அவ்வாறே கூறி வந்தார்.

இத் தொகுப்பின்கண் மேற்கண்ட அவர்தம் சொல்லாட்சிகளை அவ்வண்ணமே வெளியிடுதல் நமது இன்றியமையாத கடமையாகும் எனக் கருதி—சொற்பொழிவுகளிலும், எழுத்துக்களிலும் அவற்றை அப்படியே வெளியிட்டுள்ளோம்.

இனி இத் தொகுப்புகள் அமைக்கப்பட்டுள்ள தன்மை பற்றிக் காண்போம்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' என்றும் இத் தொகுப்பு நூல் மூன்று தொகுதி களாக வெளியிடப்பட்டிருப்பதில், ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் (Volume) சில பகுதிகளை (Parts) அடக்கி வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்புப் பணியினை முடித்த பின்னர், திருத்தக் கைப் படி முழுவதையும் மீண்டும் படித்துத் தனித் தனித் கட்டுரையும், சொற்பொழிவும் அமைந்துள்ள தன்மையை மனதில் கொண்டு, அவற்றுள் ஒரே பொருள் பற்றியவையாகக் காணப்பட்ட சொற்பொழிவுகளும் எழுத்துக்களும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு, குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதியின் கீழ் என்னால் வைக்கப் பட்டுள்ளன. இதனைப் பரிதோரிடத்திலும் கூட்டியுள்ளோம்.

பெரும்பாலான கட்டுரைகள் மூல ஆதாரங்களிலுள்ள அதே தலைப்புகளுடன் இங்கு வெளியிடப்பட்டுள்ளன; சில கட்டுரைகளுக்கு மூல ஆதாரத்திலிருந்த தலைப்பு மாற்றப் பட்டு வேறு தலைப்பு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

சொற்பொழிவுகளுள் குறிப்பிட்ட தலைப்பின் கீழ் ஆற்றப்பட்டவையாக, சிலவே அமைந்துள்ளன. பெரும்பாலான சொற்பொழிவுகள் அய்யா அவர்களின் அறிவுரைகள் என்ற தன்மையில் உள்ளவையாம். ஆதலின், ஒரு சொற்பொழிவினைப் படித்த பின்னர் அதற்கு எந்தத் தலைப்பு அளிக்கப்பட்டால் அதில் அடங்கியுள்ள பொருளுக்குப் பொருத்த மாக இருக்கக்கூடும் எனத் தோன்றியதோ, அதற்கேற்ப அதற்குத் தலைப்பு தரப்பட்டுள்ளது. ஒரே சொற்பொழிவு, பல்வேறு பகுதிகளின்கீழ் பிரித்தமைக்கப்பட நேர்ந் துள்ளதும் குறிக்கத்தக்கது.

ஒரு 'பகுதி'—Part என்பதில் உள்ள பிரிவுகள், 'உட்பிரிவுகள்'—Chapters என்ற தன்மையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த 'உட்பிரிவு' என்பதன் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ள சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக் களும் முறையே அவை பேசப்பட்ட அல்லது எழுதப்பட்ட காலவரன் முறைப்படி அமைக்கப் பட்டுள்ளன. மிகச் சில இடங்களில் இக் காலவரன் முறை மாறியும் அமைந்துள்ளது. அப்படி அமைப்பதனால், பொருள் விளக்கம் முறையாக அமைய உதவியாகும் எனக் கருதப்பட்டது; 'கடவுள்' என்ற பகுதி இதற்குக் காட்டாகும்.

இவற்றைப் பின்வரும் முறையில், முதல் தொகுதியினை அமைத்துள்ள தன்மையை விளக்குவதன் மூலம் அறியலாம்.

முதல் தொகுதியில் மூன்று பகுதிகள் அடங்கியுள்ளன. அவை 'சமுதாயம்'; 'இயக்கங்கள்'; Social Reform or Social Revolution? என்பவையாம். 'சமு தாயம்' முதல் பகுதி (பகுதி I) எனவும், 'இயக்கங்கள்' இரண்டாம் பகுதி (பகுதி II) எனவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

'சமுதாயம்' என்ற பகுதியில் உள்ள 'உட்பிரிவுகள்—Chapters' எட்டு ஆகும்.

அவையாவன :

1. சமுதாயம்
2. ஆதித் திராவிடர்
3. பெண்ணுரிமை
4. வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்
5. மக்கள் பிரிவினை
6. விழாக்கள்
7. வாழ்க்கை நெறி
8. சீர்திருத்தம்

இவற்றைக் கொண்டு தொகுதி I-ன் பகுதி I-ல் அடங்கியுள்ள உட்பிரிவுகள் எட்டு என அறியலாம்.

இங்கு 8-ஆவது உட்பிரிவாக உள்ளது, 'சீர்திருத்தம்'. இந்த உட்பிரிவின் கீழ் 5 கட்டுரைகள் உள்ளன.

அவை,

1. சீர்திருத்தம்
2. சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு
3. எது ஆக்க வேலை?
4. சீர்திருத்தமா? அழிவு வேலையா?
5. மாறுதலுக்கு எதிர்ப்பு என்பனவாம்.

இவற்றுள் எண் 1, 2 இவை எழுத்துக்களாகவும் (Writings); எண் 3, 4, 5 இவை சொற்பொழிவுகளாகவும் (Speeches) உள்ளன. வசதி கருதி இவ் அபிப்பிராயம் 'கட்டுரைகள்—Articles' எனக் கொண்டுள்ளோம். அதாவது, 'கட்டுரை' என்ற சொல் எழுத்துக்கள், சொற்பொழிவுகள் ஆகிய இரண்டு வகையினையுமே குறிப்பதற்கான பொதுச் சொல்லாக இங்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறாக, இந் நூலானது, உட்பிரிவு—கட்டுரைகள் என்ற தன்மையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அடுத்து, ஒரு தொகுதியில் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளை அடக்கியுள்ளதற்குத் தனியான காரணம் அல்லது பொருத்தம் ஏதும் கொள்ளப்படவில்லை.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் கட்டற்ற சிந்தனையாளராகவும், மானிடத்தின் வாழ்வுத் தொடர்பான எல்லாத் துறைகளைப் பற்றியும் உயர் எண்ணங்களை உலகுக்கு அளித்தவராகவும் திகழ்ந்தவர் என்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். எனினும், அவர்தம் சிந்தனையிலும், செயல் முறைகளிலும் மேலாடி தின்றது 'சமுதாயம்' என்ற துறையேயாகும். இந்த ஒரு காரணம் பற்றி முதல் தொகுதியில், முதல் பகுதியாக, 'சமுதாயம்' என்பது வைக்கப் படலாயிற்று.

அடுத்து, நூலின் பக்க எண்கள், ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் தனித்தனியாக பக்கம் 1 முதல்—எனத் தொடங்கி முடிக்கப்படவில்லை; அதற்கு மாறாக மூன்று தொகுதிகளுக்கும் சேர்ந்தாற்போல் பக்க எண் 1 முதல் தொடங்கி, தொடர் எண்களாக, பக்க எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அதாவது, 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்'—'பக்கம் எண் 100' எனக் குறிப்பிடப்படுகாலை, அவ்வாறு ஒரே தடவைதான் குறிப்பிட முடியும். ஏனெனில் மூன்று தொகுதிகளுக்கும் பக்கம் 2076 முடிய மொத்தமாகத் தொடர் பக்க எண்கள்தான் தரப்பட்டுள்ளன; ஒவ்வொரு தொகுதியிலும், 'பக்கம் எண் 100' என்பதாக ஏதும் வில்லை.

ஒவ்வொரு தொகுதியின் இறுதியிலும் பெரியாரின் சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக்களும் ஆங்கிலத்தில் உள்ளவை சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் பக்க எண் i, ii என்று ரோமன் முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது; அந்த எண் முறை ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் தனித்தனியாக i முதல் தொடங்கி அந்தத் தொகுதியிலேயே முடித்துவிடுகிறது; மூன்று தொகுதிகளுக்கும் தொடர் எண் என்பதாக வில்லை. ஆங்கிலத்தில் உள்ளது, தனியாக ஒரு 'பகுதி' எனக் கொள்ளப்பட்டு, அது வைக்கப்பட்டுள்ள தொகுதியில் அடங்கியுள்ள பகுதிகள் எவை பற்றிக் கூறுகின்றனவோ, அவற்றுள் அதற்குத் தொடர்புடைய பகுதியின் பெயர் அளிக்கப்பட்டு, அவ்வத் தொகுதியின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இப்போது, சிந்தனையாளர் கழகம் வெளியிட்டுள்ள மூன்று தொகுதிகளிலும் மொத்தம் இருபத்தொரு பகுதிகள் உள்ளன. இந்த இருபத்தொரு பகுதிகளும் தொகுதிவாரியாகப் பின்வருமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்'

முதல் தொகுதி—Volume I-யில், பகுதி I—சமுதாயம், பகுதி II—உயக்கங்கள், பகுதி III (ஆங்கிலப் பகுதி) (Social Reform or Social Revolution?) என மூன்று பகுதிகள் மட்டும் அடங்கியுள்ளன.

இரண்டாம் தொகுதி—Volume II-யில், பகுதி I—நாட்டுப் பிரிவினை, பகுதி II—அரசியல், பகுதி III—வகுப்பரிமை, பகுதி IV—மொழி, பகுதி V—தலைவர்கள், பகுதி VI—தத்துவம், பகுதி VII—அறிவு வளர்ச்சி, பகுதி VIII—கலைகள், பகுதி IX (ஆங்கிலப் பகுதி) (Dravidasthan Separation) முதலான ஒன்பது பகுதிகள் மட்டும் அடங்கியுள்ளன.

மூன்றாம் தொகுதி—Volume III-யில் பகுதி I—கடவுள், பகுதி II மதம், பகுதி III—பொருளாதாரம், பகுதி IV—கிளர்ச்சிகள், பகுதி V—செய்திகள், பகுதி VI—உலகம், பகுதி VII தன்னைப்பற்றி, பகுதி VIII—இறுதிச் சொற்பொழிவுகள், பகுதி IX (ஆங்கிலப் பகுதி) Religion ஆகிய ஒன்பது பகுதிகள் மட்டும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந் நூலின் தொகுதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் முன்னுரைக்கு அடுத்துப் பொருளடக்கம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. நூலுக்கு உரிய முழு முன்னுரை முதல் தொகுதியில் மட்டும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் தொகுதி, மூன்றாம் தொகுதிகளில் மிகச் சுருக்கமான முன்னுரைகள் உள்ளன. முன்னுரைக்கு ரோமன் முறையில் தனியாக பக்க எண் தரப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து, இத் தொகுதிகளைப் படிப்போர் எளிதில் பயன்பெறுவதற்குத் துணையாக, 'பெயர்க் குறிப்பு அகராதி' என ஒன்றும்; 'பொருட் குறிப்பு அகராதி' என இன்னொன்றும் மூன்றாம் தொகுதியின் இறுதியில் தரப்பட்டுள்ளன.

'பெயர்க் குறிப்பு அகராதி'யில் தலைவர்கள், முக்கிய நபர்கள், கடவுட்கள் பெயர்கள் முதலான சிறப்புப் பெயர்கள் ஒருவாறு தொகுத்தளிக்கப்பட்டு, அவற்றுள் ஒவ்வொரு பெயரும் முக்கியமாகப் பயிலப்படும் பக்கங்களின் எண்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

'பொருட் குறிப்பு அகராதி'யில் இந் நூலின்மூன்று தொகுதிகளிலும் அடங்கியுள்ள எல்லாக் கட்டுரைகளின் (Articles) பெயர்களுக்கும் தொகுக்கப்பட்டு, அகர வரிசையில் அமைக்கப்பெற்று, மூன்றாம் தொகுதியில் 'பெயர்க் குறிப்பு' அகராதிக்குப் பின்னர் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவை இரண்டும் இவ்வாறு மூன்றாம் தொகுதியில் வைக்கப்பட்டதானது பின்வரும் காரணங்கள் கொண்டேயாம்:—

1. ஒரு குறிப்பிட்ட செய்தியைத் தேடும்போது பொருட் குறிப்பகராதி ஒரே இடத்தில் அமைந்திருந்தால் மூன்று தொகுதிகளிலும் தேடாமல் சரியாக எந்தத் தொகுதியில் எந்தப் பக்கத்தில் நாம் தேடும் செய்தி உள்ளதென்று கண்டு கொள்ளலாம்.

2. ஒரே செய்தி மூன்று தொகுதிகளிலும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பேசப்பட்டிருந்தால் அவற்றை முழுமையாகத் திரட்டிக்கொள்ள இது சரியான வாய்ப்பாகும்.

3. இவ் அகராதிகள் ஒவ்வொரு தொகுதியிலும் அதற்கு உரியவை தனியாக வைக்கப்பட்டாலும், மூன்றாம் தொகுதியில், மூன்று தொகுதிகளுக்கும் உரிய அகராதிகள் வைக்கப்படவேண்டும் என்பதே கின்று உள்ள நடைமுறையாகும். அது இரட்டிப்பு வேலை எனக் கருதி விடப்பட்டது.

ஒவ்வொரு தொகுதியின் இறுதியிலும் அத் தொகுதியிலுள்ள பிழைகளுக்கான திருத்தப் பட்டியல் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ஒரு பட்டியல் தர நேர்ந்தமைக்கு மிகவும் வருந்துவதுடன், எதிர்காலத்தில் வரும் பதிப்புக்களில் இவை தவிர்க்கப்படும் என உறுதி கூறுகிறேன்.

இவ்வனைத்தையும் அறிஞர்கள் ஏற்றவாறு பயன்படுத்திக் கொள்வார்களாக.

அடுத்து,

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' நூல் பயன்படக்கூடிய தன்மைபற்றிச் சிறிது காண்போம்.

1. சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை நெடுங்காலமாகக் கைக்கொண்டு பரப்பிவரும் எண்ணற்ற தோழர்கள் தமிழகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும், உலகின் பிற பகுதிகளிலும் உள்ளனர். அவர்களுள் பொருள் வசதியும் நல்ல வாய்ப்பும் உள்ளவர்களும் முயன்றாலுங்கூட, 'குடி அரசு', 'புரட்சி', 'பகுத்தறிவு', 'விடுதலை' இவற்றின் பழைய ஏடுகளைப் பெற்று, முழுமையாகப் பெரியார் கருத்துகளை அறிதல் என்பது கியலாததாகும். ஏனெனில் அவை எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் வகையில் அப்படியே புதிதாக அச்சிட்டுத் தரப்பட முடியாது.

இந் நூலின் மூன்று தொகுதிகளும் ஓரளவு வசதியுள்ளவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க வகையிலும், 'ஏறக்குறைய முழுமையாக' பெரியார் கருத்துகளைத் தரக்கூடியவையாகவும் அமைத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

2. தமிழகத்திலுள்ள சுமார் 12,500 ஊராட்சிகளிலும் இம் மூன்று தொகுதிகளும் ஊருக்கு ஒரு கொத்து (Set) வீதம் பரவுவதற்கு ஏற்ற தன்மையில் நல்ல அழகிய கட்டடத் துடன் அமைக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டிலுள்ள நான்கு கோடித் தமிழர்

களையும், பிற மாநிலங்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் வாழும் ஒரு கோடித் தமிழ் மக்களையும் பெரியார் கொள்கைகளை முழுமையாக உணர்ச்சி செய்ய இதனிலும் சிறந்த வேறு வகையான முயற்சி எங்கட்குத் தோன்றவில்லை.

3. அன்றியும் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள அரசாங்க நூல் நிலையங்களிலும் தனியார் நூல் நிலையங்களிலும்; கல்லூரிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலுள்ள நூல் நிலையங்களிலும் பொதுமக்களும், மாணவர்களும் படித்துணர் வாய்ப்பளிக்கும் தன்மையில் வாங்கிவைக்க இத் தொகுதிகள் சாலப் பொருத்தமானவையாம்.

4. பெரியார் அவர்களின் கருத்துகள் உலக மாநிடத்தைத் தழுவினவை. ஆதலின் இந்தியாவிலும், பிற நாடுகளிலுமுள்ள நூறு கோடிக்கணக்கான மக்கள் அன்னாரின் கருத்துகளை உணர் ஏதுவாக இந்தி மொழியிலும், ஆங்கில மொழியிலும் பிற மொழிகளிலும் இத் நூல் முழுவதையுமோ அன்றி இதன் சுருக்கத்தையோ மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு உலகெங்கும் பரப்பத் தமிழ் மக்கள் முனைதல் நன்றாகும். அதனை இக் கழகம் உரியவாறு வரவேற்கும். இப் பணிக்கு, இத் நூலின் தொகுதிகள் உற்ற துணையாக விளங்க ஏற்றவையாம். கிட்டும் வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி, இம் மொழிபெயர்ப்பு வெளியீட்டுப் பணியையும், திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகம் மேற்கொள்ளல் சாலச் சிறந்ததாகும்.

5. தமிழ்நாட்டு அரசினரும், பல்கலைக் கழகத்தினரும், அறிஞர்களும் 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' ஒரு படிப்புத் துறையாக, தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களில் அமைக்கப்பெற முயற்சித்தல் நலந்தருவதாகும்.

இத்தன்மையில் மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்தார், 'காந்திய சிந்தனை' என ஒரு படிப்புத் துறையினை ஏற்படுத்தி, 'சான்றிதழ் வழங்கும் பயிற்சி-Certificate Course'; 'டிப்ளமர் வழங்கும் பயிற்சி-Diploma Course' வகுப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இத் தேர்வுகட்டுப்புப் பாடங்கள் கற்பிப்பதற்கென்று, 'காந்தி நினைவு நிதி'யினர், மதுரையில், 'காந்தி சிந்தனைக் கல்லூரி' ஒன்றை நிறுவி நடாத்துகின்றனர். இப் பாடப் பயிற்சிக்கு, 'காந்தியின் சிந்தனைகள்' பல தொகுதிகளாக (Volumes) உள்ள நூல்கள் பயன்படுகின்றன. அன்றியும் அங்கு மார்க்சிய சிந்தனையையும் ஒரு படிப்புத் துறையாக அமைக்க உறுதி செய்துள்ளனர்.

இதே தன்மையில் 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' தேர்வுப் பாடப் பயிற்சிக்குப் பயன்படும் தன்மையில் மூன்று பெருத் தொகுதிகளை உருவாக்கித் தந்துள்ள அடக்கமான பெரும் பணியினை திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகம் ஆற்றியுள்ளது.

6. இங்கு இன்னொன்றும் குறிக்கத்தகும். திரு. ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களின் உயிர்க் கொள்கைகளான சேஷ்விசம், அறிவியல் உணர்வு, தொழில் நுட்பவியல் (Technology), உலக அமைதி, மதச் சார்பற்ற கோட்பாடு முதலான கொள்கைகளைப் பரப்புவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு, 1972ஆம் ஆண்டில், மத்திய பம்பாயில், 'நேரு மையம்' என்ற ஒரு நிறுவனம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், அம் மையத்தில் இந்தியரும், அயல்நாட்டினரும் நேருவின் கொள்கைகளை ஆராய்வதற்கான திட்டம் செயல்படுத்தப்படவுள்ளது ('The Hindu' Madras, 4-11-1972).

இத் தன்மையில் 'பெரியார் கொள்கைகள்' பற்றி இனியும் ஆராய்ச்சி மேற்கொள்வோரின் முயற்சிக்கும் இத் நூலின் தொகுதிகள் உதவியாக அமையும்.

இவ் வகைகளில், சிந்தனையாளர் கழகம் மேற்கொண்டு முடித்துள்ள இந்த எளிய முயற்சியானது, சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கடந்த 49 ஆண்டுகால வரலாற்றிலும், தமிழ் நாட்டின் சென்ற 2000 ஆண்டுகால வரலாற்றிலும் தலையான இடத்தைப் பெறுவதாகும் எனக் கருதுகிறோம்.

'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' நூல் தொகுப்புப் பணியினை நான் மேற்கொண்டதற்குப்பின், 3-9-1973 முடிய உள்ள காலத்தில், தந்தை பெரியார் அவர்களை

திரு. நோபிள் கு. கோவிந்தராசு அவர்களும் நானும் பல தடவைகள் நேரில் கண்டு உரையாடி பல நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்த உண்மையான விளக்கங்களைப் பெற்றோம். அத்துடன், பெரியார்வர்களோடு பல தடவைகள் நான் சுற்றுப் பயணத்தில் கலந்து கொள்ள நேர்ந்த சமயங்களில் பல விவரங்களை அன்னாரிடம் கேட்டறிந்தேன். அவ்வாறெல்லாம் கேட்டறிந்த விவரங்களும், நான் எழுதி வைத்த கைக் குறிப்புகளும் நல்ல விளக்கம் தருவனவாக அமைந்தன. அவையெல்லாம் இம் முன்னுரையிலும், 'தந்தை பெரியார் அவர்களைப்பற்றி' என நான் எழுதியுள்ள முன்னுரைப் பகுதியிலும் ஆங்காங்கே விவரி உள்ளன.

உலக மாநிடத்திற்கு உற்ற நெறி காட்டவல்ல தனி நூலாகவும், திராவிட மக்களின் வருங்கால வாழ்வுக்குக் கலங்கரை விளக்கமாகவும் நின்றிலங்கவிருக்கும் தன்மை வாய்ந்த, 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' என்னும் இப் பெரு நூலைத் தொகுத்து, பதிப்பித்துத் தரும் வரலாற்றுச் சிறப்புக்கு உரிய அரும் பணியினை என்பால் ஒப்புவித்து, என் எளிய-31 ஆண்டுகால சுயமரியாதைத் தொண்டுக்கு ஓர் சிறப்பினை உண்டாக்கித் தந்த தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கட்கும்; திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகப் பொறுப்பாளர்கள், செயற் குழுவினர், மற்றும் அனைத்து உறுப்பினர்கட்கும்; இப் பணிக்கு எனக்கு உறுதுணையாக அமைந்த மற்ற அருமை நண்பர்கள் அனைவர்கட்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியினை வணக்கத்துடன் உரித்தாக்குகின்றேன்.

வாழ்க தந்தை பெரியார் புகழ்! வெல்க அவர்தம் கொள்கைகள்!

திருச்சிராப்பள்ளி,
1-5-1974

வே. ஆனைமுத்து
பதிப்பாசிரியர்

தந்தை பெரியார் அவர்களைப்பற்றி

தந்தை பெரியார் அவர்களின் சொற்பொழிவுகளும், எழுத்துக்களும் 1925 முதல் கடந்த 48 ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்களாலும், பிறராலும் கேட்கப்பட்டும், -படிக்கப்பட்டும், பின்பற்றப்பட்டும், ஆராய்ச்சிக்கு உரியவையாகக் கொள்ளப்பட்டும் வருபவையாம்.

எனவே இங்கு, தந்தை பெரியார் அவர்களின் கொள்கைகள், இயக்கங்கள், கிளர்ச்சிகள், சாதனைகள் முதலானவற்றைச் சுருக்கமாகக் காண்டல் இன்றியமையாததாகும்.

அன்னாரின் பள்ளிப் படிப்பு முன்றாண்டு காலத் திண்ணைப் பள்ளிக் கல்வியோடும், இரண்டாண்டு கால பிரைமரி பள்ளிக் கல்வியோடும் 11 வயதில் முடிவுற்றது.

அக் காலத்தில் நம் சமுதாயத்தின் எல்லாத் தரப்பினரும் கடவுள், மத, சாஸ்திர, புராண நம்பிக்கைகட்புப் பெரிதும் அடிமைப்பட்டிருந்தனர். இந்து வைதிகக் கொள்கைகளைப் போற்றுவதும் பின்பற்றுவதும் தங்களை உயர்ந்த மனிதர்களாக்கிக் கொள்வதற்குச் சரியான வழி யென்று 'பெரிய மனிதர்கள்' எளிப்பவர்களும், 'படிப்பாளிகள்' எனப்பட்டோரும், 'மேல் சாதி மக்கள்' எனக் கூறிக்கொண்டோரும் அக் காலத்தில் கருதினர். மதம் என்பதன் பேராலும், சமுதாயப் பழக்க வழக்கம் என்பதன்பேராலும் பார்ப்பனர்—திராவிடிகள் மத குருவாகவும், மதத் தலைவராகவும் ஆதிக்கம் கொண்டு விளங்கினர்.

நம் சமுதாயத்தினருள் பெரும்பாலோர் கல்வியறிவு அற்றவராயிருந்தனர். நூற்றுக்கு ஏழு பேரே படிப்பறிவு பெற்றிருந்தனர் எனின் அவர்களுள் பார்ப்பனர் மூவர்; கிறிஸ்தவர் ஒருவர்; சாதி இந்துக்கள் இருவர்; பிறர் ஒருவர் என்கிற அளவில் இருந்தது.

'சூத்திரனுக்கு அறிவு கொடுக்கப்பட்டது' என்பதே ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு காலமாகத் தென்னாட்டில் ஆட்சி புரிந்தவர்களின் கல்விக் கொள்கையாக இருந்தது. வெள்ளையர் ஆட்சியிலும், கி.பி. 1800-க்குப் பின்னர் 'படித்தவர்கள் என்றால், பார்ப்பனர்' என்ற நிலைமை மட்டுமே இருந்தமையினர், அரசு அலுவலர் துறைகள் அனைத்திலும் பார்ப்பனரே ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தனர். 'படிப்புத் தகுதி' ஒன்றே கருதி அலுவலர்கள் அமர்த்தப்பட நேர்ந்தவுடன் 'படிப்புத் தகுதி' பெற வாய்ப்பில்லாதவர்களாக ஆக்கப் பட்டிருந்த அனைத்துச் சமுதாயத்தினரும் ஒதுக்கப்பட்டனர்.

சமுதாயத்தில் பெரும்பான்மையினராக இருந்த 'சூத்திரர்' எனப்படுவோர்—பார்ப்பனர்களால் தீண்டத் தகாதவர் எனக் கருதப்பட்டனர். பார்ப்பனர் புழங்கும் பொது இடங்களில்—உணவு விடுதிகள், குளிக்கும் துறைகள், கோவில்கள் போன்ற அனைத்திலும் 'சூத்திரர்' புழங்கக் கூடாதவராகக் கருதப்பட்டனர். பார்ப்பனர் அனுபவித்த உரிமைகள் எதனையும், எந்தத் துறையிலும் சூத்திரர் அனுபவிக்க இயலாது என ஆக்கப்பட்டிருந்தது.

கோவில்களைக் கட்டி முடிப்பவர்—சூத்திரர்; ஆனால் கோவில் குடமுழுக்குக்கு நீர் ஊற்றுவவர், கோவிலில் அர்ச்சனை செய்பவர், இரத்தத்தில் சிலையோடு அமர்ந்து ஊர்வலம் வருபவர்—பார்ப்பனர் என்ற நிலைமை நிலவியது.

எந்த நிலையுடைய அல்லது சாதிக்கு உரிய திராவிடரையும், 'வா, போ, நீ'; என்றும்; 'வாடா, போடா' என்றும் பார்ப்பனர் ஏசுமாக அழைக்கும் நிலைக்கு, நம் மக்கள் இழி நிலையில் தூன்புற்றனர். தமிழர் வீட்டு நிகழ்ச்சிகள் அனைத்துக்கும் பார்ப்பனரே குரு—தலைவர் என்பது நிலவியது.

தீண்டப்படாதவர் எனப்படும் பள்ளர், பறையர் முதலானோர் வேறு எந்த வகுப்பாராலும் தீண்டப்படாதவராகவே நடத்தப்பட்டனர். பார்ப்பனரும் பார்ப்பனரல்லாத மேல் சாதி மக்களும் புழங்கும் எந்தப் பொது இடத்திலும் பள்ளரும் பறையரும் புழங்கக்கூடாது; சில தெருக்களில் நடக்கக்கூடாது—மாட்டு வண்டிகளில் உட்கார்ந்து செல்லுவதோ, செருப்புகள் அணிந்து போவதோ, குடை பிடித்துச் செல்வதோ, பொதுக் கிணற்றிலும்—குளத்திலும் குளிப்பதோ, நீர் அருந்துவதோ கூடாது; எங்கோ அரிதாகக் காணப்படும் தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், காப்பிக் கடைகளில் கூட மூங்கில் குழாயில் ஊற்றப்படும் காபி, மோர், நீர் இவற்றைக் கொட்டிநீக்கிகளில் வாங்கிக் குடித்துச் செல்ல வேண்டும் என்பதே எல்லா ஊரினரும் கொண்டிருந்த சமுதாய நெறியாக இருந்தது.

பறையரும் பள்ளரும்—பார்ப்பனர்களால் காணத் தகாதவர்களாக, அண்டத் தகாதவர்களாக, தீண்டத் தகாதவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். ஒற்றையடிப் பாதைகள், வண்டிப் பாதைகளில் பார்ப்பனரை எதிர்ப்பதும் பறையர் முதலானோர் கூப்பிடு தூரம் ஒதுங்கியோடி, மறைந்து நடத்தல் வேண்டும்; பறையர் எனப்படுவோர் முழங்காலுக்குக் கீழ் தொங்கும்படி துணி அணியக் கூடாது; தோளில் துணி போடக் கூடாது; உலோகப் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது; தங்க நகைகளை விரும்பிப் பெறல் கூடாது; மண் சுவரும், ஓலைக் குடிசையும் தவிர வேறு வகையான வீடு பெற விரும்பக் கூடாது. மொத்தத்தில் எந்தச் சதந்தரமும் உரிமையும் பெறக்கூடாதவராய் அடிமை வேலை செய்தே வாழவேண்டும் என்ற இழிவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சில சூத்திர சாதிப் பெண்டிரும், ஆதித் திராவிடப் பெண்டிரும் மாராப்புத் துணி போடுவதும், சட்டை போடுவதும் மேல் சாதியினர் எளிப்பவர்களை அவமரியாதை செய்வதாகக் கருதப்பட்டு, அனுமதிக்கப்படாமல் இருந்தது. மனிதப் பிறவியில் பெண்கள் இழி பிறவிகள் எனவும், ஆண்களோடு சம உரிமை பெற அருகதையற்றவர்கள் எனவும் அவைவரும் கருதினர்.

கேட்கவும் படிக்கவும் நெஞ்சு பொறுக்காத இந்த இழிநிலை சேரர், சேழர், பாண்டியர், பல்லவர், நாயக்கர், நவாபுகள் ஆகிய அனைவரின் ஆட்சிக் காலங்களிலும் இருந்தது. இந்தக் கோர நிலைக்குப் பரிகாரம் தேட முயன்ற வெள்ளையரை, பார்ப்பனர் எதிர்த்தனர்; பணக்காரர் எதிர்த்தனர். 'இத்தகைய அமைப்பு எதையும் மாற்றக் கூடாது; இத் துறைகளில் பிரிட்டிஷார் தலையிடக் கூடாது' என்ற உறுதி மொழியினை கி.பி. 1773, 1857 ஆண்டுகளில்—அதிகாரபூர்வமாகப் பெற்றனர்—பார்ப்பனர்.

இத் தன்மையில், இருண்டு கிடந்த—அறியாமை ஆட்சி புரிந்த—சமூக இழிவுகாப்பதே வாழ்க்கை நியதியாக இருந்த தென்னாட்டில் அறியாமை இருளையும், சமூக இழிவு இருட்டினையும் சுட்டெரிக்கும் தன்மையினராகத் தோன்றிய பெரியார், தமிழகத்தில் ஈரோடு பெருநகரில் 1879 செப்டம்பர் 17-ல் உதித்தவராவார். இவருடன் பிறந்தவர் மூவர். தமையனார் திரு. ஈ. வெ. கிருஷ்ணசாமி, 28-9-1877-ல் உதித்தவர்; தங்கைகள் இருவர்—பொன்னுத்தாய், கண்ணம்மாள் ஆகியோர்.

முன்னர் குறிக்கப்பட்ட இழி நிலைகள் மனிதாபிமான உணர்வுக்கும், பிரதீயச் ச அனுபவத்திற்கும், தன்மான உணர்வுக்கும் நேர்மாறான நிலையாகும் எனப் பெரியார் அவர்கள் 1891 முதலே உணரத் தலைப்பட்டார்.

மிக இளம் பிள்ளைப் பருவத்தில் தனது சிறிய பாட்டியின் கண்காணிப்பில் வளர்ந்து வந்த அவர் கட்டுக்கடங்காத மூட்டுப் பிள்ளையாகத் திரிந்தார்; சமுதாய மக்கள் பலரும் அனுசரித்து வந்த சாதி அனுஷ்டானங்களை நாடோறும் மீறிவந்தார்; சமுதாயத்தில் தாழ்ந்தவர்களெனக் கருதப்பட்ட வாரணியர், பணிக்கர், குறவர் முதலானோர் வீடுகளிலும்; முஸ்லிம்கள் வீடுகளிலும் நீர் பருகுவதும், பண்டங்களை உண்பதும் அவரது பிள்ளைக் குழம்புகளாக இருந்தன. அத் தன்மை வளர வளர—மனிதரிடையே உயர்வு தாழ்வு

கற்பிக்கப்பட்டிருப்பது தவறு எனவும்; சுயநல வாழ்வுக்காரர்களின் சூழ்ச்சியினாலேயே—செயற்கை முறையில் மனித மின்னம் பிரித்து கிடக்கிறது எனவும் உணரத் தலைப்பட்டார்.

மத நம்பிக்கையின் பேரால் பொருளற்ற முறையில் சடங்குகள் செய்து பேய் ஓட்டுதல், கண்ணொறி கழித்தல், காக்கைக்குச் சோறு எறிதல் முதலான சடங்குகளைச் செய்து மக்களால் தெருவிலும் முச்சந்தியிலும் எறியப்பட்ட தேங்காய், பழம் போன்ற பண்டங்களை எடுத்துத் துடைத்துவிட்டும், கழுவாமலும்—சிறிதும் அச்சமின்றிச் சிறு பிள்ளைப் பருவத்தில் உண்டார்.

பள்ளிப் படிப்பு நிறுத்தப்பட்டவுடன் மண்டிக்கடை வாணிபத்தில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட அவர், செல்வமும் வைதிகமும் ஒருங்கே நிறைந்த தமது இல்லத்தை நாடி வந்த சன்னியாசிகள், சாமியார்கள், பாகவதர்கள், பார்ப்பனர்கள், வித்துவான்கள் முதலான பக்திப் பிரசாரகர்களிடம் புராணங்கள், சாஸ்திரங்களில் இருக்கும் அருவருப்பான—அறிவுக்குப் பொருந்தாத நம்பிக்கைகளையும் கதைகளையும் கிண்டல் செய்து அவர்களோடு வாத்தியுதை அன்றாட வேலையாக மேற்கொண்டார்.

புராணங்கள், சாஸ்திரங்கள், கடவுளர் கதைகள் முதலானவற்றை முறையாகப் படிக்க வேண்டிய தெல்லையான பணியைவிட, அவ்வாறு வாத்தியுதை அவற்றின் தன்மைகளை உணரவது அவரது இளமைப் பருவத்திற்கு ஏற்றதாகவும் உற்சாகம் தருவதாகவும் அமைந்தது.

இவற்றின் விளைவாக 1891 முதலே கடவுள், மதம், சாதி இவற்றில் நம்பிக்கையற்ற வராக உருவானார். முன்னர் குறிப்பிட்ட சமுதாய இழிவுப் பழக்கங்கள் ஏறக்குறைய 1942-ஆம் ஆண்டு வரையில் கொடிய ஆதிக்கம் செலுத்திய இந்த நாட்டில்—1900 முதலே அவற்றை வெளிப்படையாகக் கண்டித்துப் பேசியும், தாமே அவற்றை மீறியும் செயல்பட்டார். அன்னார் பிற்காலத்தில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளில், இந்திலைமையை அவரே விளக்கியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாகப் பின்வரும் பகுதியைக் காணலாம்.

‘எனக்குச் சிறுவயது முதற்கொண்டு சாதியோ, மதமோ கிடையாது; அதாவது நான் அனுஷ்டிப்பது கிடையாது. ஆனால், நிர்ப்பந்தமுள்ள இடத்தில் பேரவியாகக் காட்டிக் கொண்டிருந்திருப்பேன். அதுபோலவே, கடவுளைப்பற்றியும், மனத்தில் ஒரு நம்பிக்கையோ, பயமோ கொண்டிருந்ததும் இல்லை. நான் செய்யவேண்டுமென்று கருதிய எதையும்—கடவுள் கோபிப்பாரே என்றோ, தண்டிப்பாரே என்றோ கருதி (எந்தக் காரியத்தையும்) செய்யாமல் விட்டிருக்கமாட்டேன். கடவுள் மகிழ்ச்சியடைவாரென்று கருதியோ, சன்மானம் அளிப்பார் என்று கருதியோ எந்தக் காரியத்தையும் செய்திருக்கவும் மாட்டேன்.’

‘எனது வாழ்நாளில் என்னைக்காவது சாதி—மதத்தையோ, கடவுளையோ உண்மையாக நம்பியிருந்தேனா என்று இன்னும் யோசிக்கிறேன், இதற்கு முன்பும் பலதடவை யோசித்திருக்கிறேன். எப்பொழுதிலிருந்து எனக்கு இவற்றில் நம்பிக்கையில்லை என்றும் யோசித்து யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறேன்; கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.’

(‘நவமணி’ 1937, ஆண்டு மலரிலிருந்து; ‘தமிழர் தலைவர்’ நூல் பக்கம் 7, 8-ல் காட்டப்பட்டுள்ளது; 1971, பதிப்பு)

அவர்தம் 19-ஆம் வயதில், அவரது விருப்பத்தை நன்குணர்ந்து, நாகம்மை என்னும் பெண்மணியை அவருக்கு மணம் புரிவித்தனர், அவர்தம் பெற்றோர்கள். அவ்வம்மையார் கணவரின் இயல்பறிந்து நடந்து அவருக்கு உற்ற துணையாக விளங்கினார்.

அக் காலத்தில் பொது வாழ்வெனக் கருதப்பட்டது, கவர்வப் பதவிகளை வகிப்பதும், உள்ளாட்சித் துறைப் பதவிகளைப் பெறுவதுமேயாகும். மக்கட்குப் ‘பொதுத் தொண்டு’ ஆற்றுவது என்பது ‘தேசிய சேவை’ புரிவதேயாகும்.

இவ்வகையில் 1907 முதல் 1919 வரையில் சுமார் 29 பதவிகளை வகித்த அவர், 1907 முதல் காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் நாட்டங்கொண்டார். காங்கிரசில் மிதவாதிகள், தீவிரவாதிகள் என்ற பிரிவினரிடையே 1907-இல் அடிநடி நடந்தது. அந்தப் பிரபல நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர்—1908 முதல் அவர் காங்கிரஸ் மாநாடுகளுக்குச் சென்று வந்தார்; காங்கிரஸ் மாநாடுகள் பலவற்றை நடத்தக் காரணமாக இருந்தார்; டாக்டர் டி. எம். நாயர் தலைமையில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டை அவரே முன்னின்று நடத்தினார். ஆயினும், 1919-இல் தான் காங்கிரசில் உறுப்பினரானார்.

அக் காலகட்டத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் நிலவிய அரசியல், சமுதாயச் சூழ்நிலைகளைக் காண்டல் இங்குப் பொருத்தமாக அமையும்.

1912 இல் ‘சென்னை மாகாண திராவிடர் சங்கம்’ என்ற அமைப்புத் தோன்றித் ‘திராவிடர்’ என்ற மீன உணர்வுக்குக் காங்கோள் அமைத்தது. இவ்வுணர்ச்சி காலூன்றத் தலைப்பட்ட பின்னர் 20-11-1916-இல் ‘தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்’ (South Indian Liberal Federation) என்ற பெயரில் பார்ப்பனரல்லாதார் அமைப்பு சென்னை யில் உருவாக்கப்பட்டது. அந்த அமைப்பின் மூலநோக்கம் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குக் கல்வித் துறையிலும்; அரசியல் உத்தியோகம், பதவிகளிலும் உரிமைகளையும் பதவிகளையும் பெற்றுத் தருவதாகும்.

அவ்வமைப்புத் தென்னிந்தியப் பார்ப்பனரல்லாதாரிடையே ஒரு பெரும் விழிப்புணர்ச்சியையும், எழுச்சியையும் உண்டாக்கிற்று. அவ்வமைப்பின் நிறுவனர்களாக விளங்கிய வர்கள் அதுகாலம் தேசிய காங்கிரசில் முன்னணியில் நின்ற சர். பி. தியாகராயச் செட்டியார், டாக்டர் டி. எம். நாயர் (தர்வாடு, மாதவன் நாயர்) ஆகிய பெருமக்களேயாவர்.

அவ் வியக்கம் படித்த பார்ப்பனரல்லாதாரிடையே பெருமளவில் செல்வாக்குப் பெற்றது; தென்னாாடு மேடைகள் தோறும் காங்கிரஸ் கொள்கைகளும், பார்ப்பனர் ஆதிக்கமும் வலிமையாகத் தாக்கப்படுகின்ற அளவுக்குப் பெருந்த செல்வாக்குடன் வளர்ந்தது. காங்கிரஸ் மேடைகளில் எத்துணைப் பெரிய செல்வாக்குப்பெற்ற பார்ப்பனரையும் கொள்கை விளக்கம் கூறுவதற்கு மக்கள் அனுமதிக்க முடியாத அளவுக்குப் பலமான காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு உணர்ச்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இக்கட்டான இந் நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட காங்கிரசினரைக் காப்பாற்ற, பெரியார் அவர்களைப் போன்ற—செல்வாக்கும், நாவன்மையும், வாதத்திறமும், தியாக உள்மையும், நாணயமான ஒழுக்கமும், ஓயாத உழைப்பும் படைத்த பார்ப்பனரல்லாதார் ஒருவரின் தலைமை காங்கிரசுக்கு இன்றியமையாத வேண்டியதாயிற்று.

அச் சூழ்நிலையில் தான் திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியார் பெரியார் அவர்களைக் கொண்டு காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் பலத்தைப் பெருக்க வேண்டி, காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் அவரை உறுப்பினராக் கினார்.

அவ்வாறு காங்கிரசில் உறுப்பினராக நேர்ந்தபோது—பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தின் உயிர்க் கொள்கையான வகுப்புரிமையைக் காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதாகவும்; பதவி—உத்தியோகங்களில் 100-க்கு 50 வீதம் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு ஒதுக்கி அளிக்கப்படும் எனவும்; பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடும் எண்ணம் காங்கிரசுக்கு இல்லை எனவும் பெரியார் அவர்களிடம் காங்கிரசார் கூறினர்.

அவ் உறுதிப்பாட்டினை மனமார நம்பிய நிலையில்—காங்கிரசிலிருந்து கொண்டே 1919 முதல் 1925 வரை தொடர்ந்து காங்கிரஸ் மாநாடுகளிலும், கமிட்டிக் கூட்டங்களிலும் வகுப்புரிமைக்காகப் போராடி வந்தார். தமிழ்நாடு காங்கிரசின் தலைவராகவும், செயலாளராகவும், தீவிர பிரசாரகராகவும் திகழ்ந்த அன்னாரின் வகுப்புரிமைக் கோரிக்கையை

1919 (திருச்சி), 1920 (திருநெல்வேலி), 1921 (காங்கிரஸ்), 1922 (திருப்பூர்), 1923 (மதுரை, திருச்சி, சேலம்), 1924 (திருவள்ளூர்) ஆகிய காலங்களில் காங்கிரஸ் புறக்கணிக்கப்பட்டது.

பின்னர் 22-11-1925-இல் காங்கிரஸின் நடைபெற்ற, 'தமிழ்நாடு மகாசன காங்கிரஸ் மாநாட்டில்' வகுப்பினமாத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார். அத் தீர்மானம், 'வகுப்பு வாத்த தீர்மானம்' எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டு ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படாமலே (disallowed) ஒதுக்கப்பட்டது. இதனால், அம் மாநாட்டில் பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதார் உணர்ச்சி குழறி எழுந்தது. மாநாட்டுப் பந்தலிலேயே, 'காங்கிரசால் பார்ப்பனரல்லாதார் நன்மை பெற முடியாது; காங்கிரசை ஒழிப்பதே கிளி என் வேலை' எனச் சூளுரைத்து அன்றே காங்கிரசிலிருந்து நண்பர்கள் பலருடன் வெளியேறினார்.

இந் திகழ்ச்சிக்கு முன்னர் 1924 ஏப்ரலில் மலையாள நாட்டில் ஈழவர் எனப்படும் நாடார், தீயர், புலையர் முதலானோர்க்கு இழைக்கப்பட்ட தீண்டாமைக் கொடுமையை ஒழிக்க, வைக்கம் என்ற மிடத்தில் மகாதேவர் கோவிலில் முன் நடந்த இழிவு ஒழிப்புப் போருக்குத் தலைமை தாங்கி, தம் துணைவியாரையும் தங்கையையும் போரில் ஈடுபடச் செய்து, இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாகத் தீண்டாமை ஒழிப்புக் கிளர்ச்சி வெற்றி பெறச் செய்தார். பெரியார் அத்தகைய புரட்சிப் போரில் ஈடுபட்டு மத அணுகுண்டானத்தை உடைத்து வெற்றி கண்டதை அறிந்து அஞ்சிய தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர், அக் கிளர்ச்சியைப் பற்றிய உண்மைகளை மீட்டடிப்புச் செய்து, தமிழகத்திலும் அந்நிலைமை தோன்றிவிடாமலிருக்க முயற்சித்தனர். ஆயினும், மிருகைக் கிழித்து எழும் காலைப் பறித்த போல்—பெரியாரின் சமுதாய இழிவு ஒழிப்புக் கிளர்ச்சி தென்னாற்காட்டிலும் உள்ள பல கோவில்களில் விரைந்து பரவி கிழிவெனும் மிருகை அகற்றத் தொடங்கிற்று. சுசீந்திரம் போன்ற மிடங்களில் 4-2-1926-இல் தீண்டப்படாதார் கோவிலில் துழையும் கிளர்ச்சி நடைபெற்றது ('குடி அரசு' 14-2-1926).

அதேபோல், 1924-1925-இல், காங்கிரஸ் கொள்கையான தேசியத்தினைப் பரப்ப வேண்டி, சேரமாதேவி என்ற மிடத்தில்—பால பாரதி, தமிழ்க் குருகுலம், பரத்துவாஜ ஆசிரமம் என்ற பெயர்களில்—'தேசிய வீரர்கள் பயிற்சி கூடம்' ஒன்றை வ. வெ. சு. அய்யர் நடத்திவந்தார். காங்கிரஸ் இயக்கத்தின் நிதியும், தமிழ் மக்களின் நன்கொடையும் இந்தக் குருகுல நடப்புக்குப் பயன்பட்டன. அங்கு பார்ப்பனரல்லாதார் பிள்ளைகளை இழிவாக நடத்தி, உணவில் பேதமும்; உணவு உண்ணும் மிடத்திலும், பாத்திரங்களிலும் பேதமும் காட்டியதால்—பார்ப்பனரல்லாதாரிடையே பெருங் கொதிப்பை ஊட்ட ஒரு முக்கிய களமாக அது அமைந்தது.

அந் திகழ்ச்சி, 'பார்ப்பனர்கள், தீண்டாமை விலக்குப்பற்றிப் பேசுவது போலிப் பேச்சு; அவர்கள் தேசியத்தைப் பற்றிப் பேசுவது பார்ப்பனியத்தை வளர்ப்பதன்றி வேறல்ல' என்ற எண்ணத்தைப் பார்ப்பனரல்லாத காங்கிரஸ் தலைவர்களிடத்திலும், பொது மக்களிடத்திலும் உண்டாக்கிவிட்டது.

காங்கிரசில் பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் ஒங்கி, பார்ப்பனரல்லாதார் நலன் புறக்கணிக்கப் படுவதை மேற்கண்ட திகழ்ச்சிகள் பளிச்சென எடுத்துக் காட்டின. இவை நிற்க.

1891 முதல் தம் உள்ளத்தில் தலை தூக்கி தின்ற நாத்திகக் கொள்கைகளையும், இராமாயண, பாரத, மனுதீதி ஒழிப்புக் கோட்பாடுகளையும் காங்கிரஸ் மேடைகளிலேயே எடுத்தியம்பி வந்த பெரியார்—அக் கொள்கைகளுக்கு ஒர் உருவம் கொடுத்து அவற்றை மக்களிடையே பரப்ப வலிவான பிரசார முறையையும் மேற்கொள்ள விரும்பினார்.

அன்றியும், 1900-'20 காலக் கட்டத்தில் தமிழகமெங்கும் வருணாசிரம பாதுகாப்புச் சங்கம், சனாதன தர்ம சங்கம், சனாதன சங்கம் என்ற பெயர்களில் கிராமங்கள் மட்டத்தில் இந்து மதச் சங்கங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

இந்து மதத்தின் பெயரால் நிலைபெற்றுள்ள பார்ப்பனர், சூத்திரர், பஞ்சமர் என்ற உயர்வு-தாழ்வுப் பிரிவுகளைக் காப்பதும், வேத, ஆகம், இதிகாச, புராணங்களின் பேரால் மூடப் பழக்கங்களையும், விழாக்களையும், பண்டிகைகள், சடங்குகள், விரதங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் தொடர்ந்து இருக்கச் செய்யும் வகையில் பக்திப் பிரசாரம் செய்வதும் இச் சங்கங்களின் நோக்கங்களாகும்.

இந்தப் பழைய ஏற்பாடுகளை ஒழிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசியல் இயக்கத்தார் எவருக்கும் தோன்றவில்லை.

பெரியார் அவர்கள் இந்தப் பழைய ஏற்பாடுகளை அழிப்பதையே தலையாள கொள்கையாகக் கொண்ட விளக்க ஏடு ஒன்றைத் தொடங்க வேண்டுமென அவர் காங்கிரசிலிருந்தபோதே விருப்பமுற்றார்.

1922-ல் காங்கிரஸ் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்ட அவர், கோவைச் சிறையில் வைக்கப் பட்டார். அவருடன் சிறையிலிருந்த அவரது நண்பர் தங்கப்பெருமாள் பிள்ளையுடன் அங்கேயே கலந்து பேசி, 'குடி அரசு' என்ற பெயரில் ஒரு ஏட்டைத் துவக்க முடிவு செய்தார். இதுபற்றி அவரே குறிப்பிட்டுள்ள பின்வரும் செய்தி அதனைப் புலப்படுத்தும்.

'நமது நாட்டு மக்களுக்குள் சுயமரியாதையையும், சமத்துவத்தையும், சகோதரத்துவத்தையும் உண்டாக்க 'குடி அரசு' என்னும் ஒரு பத்திரிகையை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதாக முதல் முதல் நானும் எனது நண்பர் ஸ்ரீமான் தங்கப்பெருமாள் பிள்ளையுடன் 1922-ல் கோயமுத்தூர் ஜெயிலில் சிறைவாசம் செய்யும்போதே நினைத்தோம்.'

'அதுபோலவே வெளியில் வந்த கொஞ்ச நாட்களுக்குள், 'குடி அரசு' என்று ஒரு வாரப் பத்திரிகையும்; 'கொங்கு நாடு' என்று ஒரு மாதாந்திரமும் நடத்தப் போவதாய் 19-1-1923 தேதியில் சர்க்காரில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.' ['குடி அரசு' -தலையங்கம்—1-5-1927]

'குடி அரசு' ஏட்டின் கொள்கைக் குறிப்பாகத் தலையங்கப் பகுதியின் தலைப்பில்,

'அனைத்துயிர் ஒன்றென் ரெண்ணி

அரும்பசி எவர்க்கும் ஆற்றி

மனத்துளே பேதா பேதம்

வஞ்சம், பொய், களவு, சூது

சினத்தையும் தவிர்ப்பா யாகில்

செய்தவம் வேறொன் றுண்டோ

உனக் கிது உறுதியான

உபதேசம் ஆகுந் தானே'

என்ற பாடலை வெளியிட்டார்.

இப் பாடல் சமயச் சார்புள்ளது போலத் தோன்றினும், 'மக்கள் அனைவரும் சமம்' என்ற அவரது கோட்பாட்டை ஓரளவு வலியுறுத்துகின்ற அளவுக்கே இது அவருக்குப் பயன்பட்டது. பிற்காலத்தில் 8-5-1927 'குடி அரசு' இதழிலிருந்து சிறிது காலம் இப் பாடல் வெளியிடப்பெறவில்லை; 1925 முதல் மேற்கண்ட பாடலுக்கு மேல் (தலைப்பில்), ராட்டினத்தின் படம் வெளியிடப்பட்டு வந்தது. 1927 முதல் இவற்றை நீக்குவதும், பின்னர் வெளியிடுவதுமாகச் செய்தார்; 1931 முற்பகுதியில் மிரண்டுகளையும் அகற்றி விட்டார். முகப்பு அட்டையின் தலைப்பில் 1925 முதல் 15-12-1927 வரை பாரத மாதா, காந்தி நெசவு நெய்வது, தொழிலாளர் தொழில் புரிவது முதலான படங்கள் வெளியிடப்பட்டன.

அவர் மேற்கொண்ட கொள்கைகளை, 'குடி அரசு' மாலை 1, மலர் 1-ல் தலையங்கப் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டவாறு, பிற்காலத்தில் 9-4-1933 தேதியிட்ட மலரில் பிறரால் எடுத்தாளப் பட்டுள்ள பின்வரும் பகுதியைக் கொண்டு நன்கு உணரலாம்.

'இந்த இயக்கத்தின் கருத்துகளைப் பற்றியும், கொள்கைகளைப் பற்றியும் 'குடி அரசு' முதலாவது தொகுதியின் தலையங்கத்தில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்:— 'மனித சமூகத்தில் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும், சகோதரத்துவமும் தோன்றவேண்டும். ஒருவன் உயர்ந்தவன், ஒருவன் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணம் அகலவேண்டும். உலகுயிர் அனைத்தும் ஒன்றெனும் எண்ணம் உதிக்க வேண்டும். வகுப்புச் சண்டைகள் மறைய வேண்டும். மேற்சொன்ன கொள்கைகளைப் பரவச் செய்வதற்காக நாம் உழைக்குங் காலத்தில், நம்மைத் தாக்குபவர்களுடைய வார்த்தைகளையாவது, செய்கைகளையாவது நாம் சிறிதளவும் பயமின்றி—சிநேகிதர், விரோதி என்ற வித்தியாசமில்லாமல் யாவரையும் கண்டிக்க நாம் பயப்படப்போவதில்லை.'

மேற்கண்ட பகுதியில் 1925-ல் அவர் உலகுக்கு அறிவித்த கொள்கைகள் உலக மாணிட சமூகத்தைத் தழுவியவை. அக் கொள்கைகளைத் தம் வாழ்நாள் முழுதும், எந்த அச்சத்திற்கும் ஆளாகாமல் நாடெங்கும் பரப்பினார்.

அடுத்தடுத்து வந்த 'குடி அரசு' மலர்களில் முற்றிலும் நாத்திக்க கருத்துகளை வலியுறுத்தியே சுட்டுரைகளும், தலையங்கங்களும் எழுதி வரலானார். அவரது சொற் பொழிவுகளிலும் பெரும் பகுதி நேரத்தை நாத்திக்கக் கொள்கை விளக்கத்திற்கே பயன்படுத்தினார்.

இவ்வாறாக, தம்முடைய முழுமுயற்சியையும் சுயமரியாதைக் கொள்கைப் பிரசாரத்திற்கே செலவிட்டாரெனினும், அய்யா அவர்கள் 1927 வரை காந்தியாரின் நிர்மாணத்திட்டங்களில் ஓரளவு மதிப்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டிருந்தார்.

இங்கு மனித இயல்பு பற்றிய ஓர் பொது உண்மையை நாம் அறிதல் தரும். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தனிப்பட்ட ஓர் இயல்பு (Nature) நிலைத்து விடுவதை நாம் அறிவோம். இதனை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உள்ள பலவீனம்—(Weakness) என்பதாக அய்யா அவர்கள் அடிக்கடி குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகையில் தம்முடைய இலட்சியத்தை நிறைவேற்ற ஏற்ற வழி என்பதாக மனமார எந்த ஒன்றை ஏற்றுக்கொண்டாலும் அந்த நெறிக்குத் தன்னை முழுவதும் ஒப்படைத்துக்கொள்ளும் சிறந்த இயல்பை உடையவர்—பெரியார். பணத்தைச் சேர்த்து வைக்கும் பழக்கம் தம்மிடம் இருந்ததைக் குறிப்பிட்டு, அது தமது மனத்தின் பலவீனம் எனக்கொண்டு இந்த பலவீனம் (Weakness) என்பது பற்றி அடிக்கடி அவர் கூறிவந்ததும் உண்டு. நிற்க.

மேலே குறிப்பிட்ட மன இயல்பு காரணமாகத்தான் தமிழகத்தின் பட்டி தொட்டிகளில் கதர்மூட்டையைச் சுமந்து விற்றுப் பாமர மக்களும் கதர்ப்பற்று உள்ளவர்களாக ஆகும் அளவுக்குக் கால் நடையாகவும் கட்டை வண்டியிலும் பயணம் மேற்கொண்டார்.

அதேபோல, பழங்காலந்தொட்டு மனிதன் கைக் கொண்டிருந்த மதுக் குடியை எதிர்த்து 1921-ல் கள்ளுக்கடை மறியல் செய்து சிறைப்பட்டார்; சேலம் தூதம்பட்டியில் தமக்குச் சொந்தமாக இருந்த 500 தென்னகளை வெட்டி வீழ்த்தினார்.

அவர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தை விட்டு 1925-லேயே வெளியேறி விட்டாலும் 1927 வரையில் காங்கிரஸ் இயக்கம் தனி என்றும், காந்தியாரின் நிர்மாணத்திட்டங்கள் தனி என்றும் கருதிவந்தார். 6-2-1927-இல் அவர் எழுதியுள்ள 'குடி அரசு' தலையங்கப் பகுதி இதனை நமக்கு உணர்த்துகிறது. அப் பகுதியாவது: 'நாம் மகாத்மாவின் நிர்மாணத்திட்டம் முழுவதையும் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டிய பொறுப்புடையவர்களாக இருக்கிறோம்' என்பதாகும்.

மேலும், 18-4-1926 மலரிலிருந்து, 'குடி அரசு' முதற் பக்கத் தலைப்பில், 'மகாத்மா காந்தி வாழ்க!' என்றும்; 20-11-1927 மலரிலிருந்து, 'குடி அரசு' தலைப்பில் 'கதர் வாழ்க!' என்றும் பெரியார் குறித்துவந்துள்ளார்; 25-12-1927 மலரிலிருந்து இவ்விரண்டினுள் எந்த ஒன்றும் குறிக்கப்படாமலே வெளியிட்டுள்ளார். இதுவும் மேற்குறித்த உண்மையைப் புலப்படுத்தும்.

அன்றியும், சுயமரியாதை இயக்கத் துவக்க காலத்தில் கொடியேற்றத்தின் போதும், ஊர்வலத்தின் போதும் எழுப்பப்பட்ட கொள்கை முழுக்க ஒலிகள்—பெரியாரின் கொள்கைப் பிரசாரம் பரிணமித்த முறையை ஓரளவு விளக்குத் தன்மையவாம்.

1927இல் முழுக்கப்பட்ட ஒலிகள் (கோஷங்கள்)—'மகாத்மா வாழ்க!'; 'ஈ. வெ. ராமசாயி நாயக்கர் வாழ்க!'; 'பனகால் ராஜா வாழ்க!'; 'சுயமரியாதைக்கு ஜே!'; 'குடி அரசுக்கு ஜே!' என்பனவாம் ('குடி அரசு' 30-1-1927).

1927-க்குப் பின்னர் காந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களைப் பெரியார் படிப்படியாக எதிர்த்து தொடங்கினார். அதனைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மையில், 1929-ல், 'சுயமரியாதைக்கு ஜே!'; 'வைக்கம் வீரருக்கு ஜே!' என்ற தன்மையில் மட்டும் முழக்கங்கள் அமைந்தன. ('குடி அரசு', 20-7-1929).

அவ்வாறெல்லாம் காந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களில் 1927 வரை பெரும் அளவுக்கு மதிப்பு வைத்திருந்தாலும், 1926 முதலே காந்தியாரின் சமுதாயக் கொள்கைகளை அவர் வன்மையாக எதிர்த்து வந்தார்.

வகுணாசிரமக் கொள்கையை ஆதரிப்பதே தமது இலட்சியமென்றும்; தீண்டாமை ஒழிப்பே தமது கொள்கையாகும் என்றும், சாதி ஒழிப்பு அல்லவென்றும்; வகுப்புவாரி உரிமைக் கொள்கை தமக்கு முற்றிலும் எதிரானது என்றும் 1925-க்குப் பின்னர், காந்தியார் வெளிப்படையாகப் பேசியும் எழுதியும் வரலானார்.

சாதி ஒழிய வேண்டுமானால் சாதிக்கு ஆதாரமான வகுணாசிரம அமைப்பும், சாதியை நிலைநாட்டுகின்ற சாதித் தொழிலும் ஒழியவேண்டும் என்பதோடு—வகுப்புரிமை மக்கள் எண்ணிக்கையின் விசிதாசாரப்படி அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதில் உறுதியும் பிடிப்பும் கொண்டிருந்த பெரியார் அவர்கள்—1928 முதல் காந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களின் போலித் தன்மையை எடுத்துக் காட்டி வன்மையாகக் கண்டித்தார்.

மேற்கண்ட நிலை உருவாவதற்கு உடனடிக் காரணங்களாக சில நிகழ்ச்சிகள் அமைந்தன.

காந்தியார் தமது 'யங்—இந்தியா—Young India' ஏட்டில் எழுதிய (22-1-1925 இதழ், 5-2-1925 இதழ்) வகுணாசிரம ஆதரிப்பு—வகுப்பு வாரி உரிமை எதிர்ப்புக் கட்டுரைகளும்; 1927 இறுதியில் பெங்களூரில் நடைபெற்ற காந்தியார்—பெரியார் சந்திப்பும் ஆகிய இவை போன்றவை அம் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளுள் சிலவாம்.

மேலும், காந்தியார் தென்னாட்டுப் பார்ப்பனரின் வழிப்பட்டார் என்பது அவருடைய செயல்கள் பலவற்றின் மூலம் வெளிப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, பெரியார் வைக்கத்தில் மேற்கொண்ட தீண்டாமை ஒழிப்புக் கிளர்ச்சியினை, பார்ப்பனரைப் போன்றே—காந்தியாரும் இருட்டடிப்புச் செய்ததோடு, அக் கிளர்ச்சியில் பெரியார் ஏற்றிருந்த பங்கினைக் குறித்து எங்கும் ஏதும் குறிப்பிடாது மறைத்துவிட்டார். இதனைப் பின்வரும் ஆதாரங்கள் உணர்ப்பிக்கும். அவையாவன:

1. வைக்கம் சத்தியாகிரகம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு 24-4-1924 முதல் 11-1-1926 வரை தமது, ('Young India') பத்திரிகையில் பக்கங்களில் பல கட்டுரைகள் எழுதி, அங்கு நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளை பற்றிப் பார்ப்பன காந்தியார், 'ஈ. வெ. ராமசாயி' என்ற பெயர் எந்த இடத்திலும் குறிக்கப்படாமல் இருக்கும்படி விழிப்போடு மறைத்துள்ளார்.

வைக்கம் சத்தியாக்ஷிரக வரலாற்றின் நாயகராக விளங்கி இருமுறை சிறைப்பட்ட பெரியாரின் பங்கு குறித்து ஒரு சொல்லைக்கூட அவர் பயன்படுத்தவில்லை.

2. கோவில் பிரகாரத்தில் மட்டும் தீண்டப்படாதாரை அனுமதிப்பது என்ற முடிவை அறிவிக்க திருவாங்கூர் ராணியார் விரும்பினார். அவ்வாறு அறிவித்த பின்னர் கோவில் நுழைவுக்கும் ஈ. வெ. ரா. போராடுவார் என்பதாக எண்ணிய ராணியார்—தம் அறிவிப்பிற்கு, ஈ. வெ. ரா. வின் ஒப்புதலைப் பெற விரும்பினார். அதற்கென்று காந்தியாரைத் தூது அனுப்பி ஈ. வெ. ரா. வின் ஒப்புதலைப் பெற, ராணியார் முயன்றார். காந்தியார், பயணர் விடுதியில் தங்கியிருந்த ஈ. வெ. ரா. வைச் சந்தித்தார். (இந்நூல் பக்கம் 92) இந்த உண்மையைக் காந்தியார் எதிலும் வெளிப்படுத்தவே இல்லை.

3. 1927 இறுதியில் பெங்களூரில் காந்தியாரோடு பெரியார் மேற்கொண்ட விவாதத்தின் மூலம்—தாம் ஒரு பார்ப்பன ஆதரவாளர் என்பதையும், வருணாசிரமக் கொள்கைக்காரர் என்பதையும் காந்தியார் வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொண்டார். (இந்நூல் பக்கம் 1005-1008.)

துவக்கத்தில்—தம்மைப் போன்றே சமுதாய சமத்துவ உணர்வு உள்ளவராகவும், பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சிக்கு ஆட்படாத பார்ப்பனரல்லாதார் தலைவராகவும் விளங்குவார் என்று காந்தியாரைப் பற்றிப் பெரியார் எண்ணியிருந்தார். ஆனால், முன்னரீக் காட்டப் பட்டவாறு இந்த நம்பிக்கைக்கு நேர் மாறான தன்மையினராகச் செயல்பட்டு—காந்தியார் தமது போலித் தன்மையை வெளிப் படுத்திவிட்டார். எனவே அவருடைய நிர்மாணத் திட்டங்களைப் படிப்படியாகப் பெரியார் எதிர்த்தார்.

பெரியார் அவர்களிடத்துக் காணப்படும் 'நிர்மாணத் திட்ட ஆதரிப்பும்—எதிர்ப்பும்' என்கிற முரண்பாட்டுத் தோற்றத்திற்கு மேற்கண்ட விவரங்கள் நல்ல விளக்கம் அளிக்கப் போதியவையாம்.

அடுத்து, பெரியார் மேற்கொண்ட காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு பற்றி அறிதல் நன்றாகும்.

1920இலும், 1923இலும் நடந்த இந்தியப் பொதுத் தேர்தல்களில் காங்கிரஸ் ஈடுபட வில்லை; ஆயினும் 1926இல் நடைபெறவிருந்த பொதுத் தேர்தலில் ஈடுபடுவதென 1925இல் காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது.

தேர்தலில் ஈடுபடுவதில்லை என்பதே காங்கிரசின் கொள்கை என்றும்; பதவிக்கு வர நேரிட்டால் வகுப்புகளை வழங்குவதாகவும் 1919இல் பெரியாரிடம் வாக்குறுதி தந்தே, அவரைக் காங்கிரசில் உறுப்பினராக்கினர்.

எனவே 1926 தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுப் பதவிக்கு வந்தால் வகுப்புகளையே செயற்படுத்த வேண்டுமெனக் கோரி—25-11-1925 காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பெரியார் தீர்மானம் கொண்டு சென்றார். அது புறக்கணிக்கப்பட்டதை ஏற்கனவே கண்டுள்ளோம்.

ஆதலின் காங்கிரசை எதிர்த்து ஒழிக்கத் தலைப்பட்டார்; காந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களின் பொருந்தாமையை விளக்கிக் காட்டினார். 5-6-1927 'குடி அரசு' தலையங்கத்திலும்; 19-6-1927-ல் நடைபெற்ற கோவில்பட்டி திராவிடர் கழக 18-ஆவது ஆண்டுவிழா தலைமை உரையிலும்; 7-8-1927 'குடி அரசு' தலையங்கத்திலும்; 1927 ஆகஸ்டில் விருதுப்பட்டியில் திகழ்த்திய சொற்பொழிவிலும் ('குடி அரசு' 28-8-1927) இதற்கான காரணங்களைத் தெளிவுபட விளக்கியுள்ளார். இங்கு கோவில்பட்டியில் 'திராவிடர் கழகம்' என்ற பெயரில் அக் காலத்திலேயே ஓர் அமைப்பு இருந்திருப்பது நோக்கத் தக்கது. இதேபோல் திருவாரூரில் 'திராவிட சங்கம்' என்ற ஓர் அமைப்பு 1927-இல் செயல்பட்டது. ('குடி அரசு' 22-5-1927) நிர்க.

எனவேதான் இந்தி கற்பிக்கப்படுவதற்கென 1922-இல் தமது கட்டடத்தில் இந்திப் பாடசாலையை நிறுவிய பெரியார், 1926 முதல் இந்தியை வன்மையாக எதிர்த்தார்.

தமிழ்நாட்டில் முதன்முதலாக திருச்செங்கோடு புதுப்பாளையத்தில் கதர் ஆசிரமத் தைத் (இதனை, 1945-இல் நாள் பார்த்து வர நேர்ந்தது) திறந்துவைத்த பெரியார், 1931 முதல் கதர்த் திட்டத்தின் பொருந்தாத தன்மையை ஆதாரங்களுடன்—பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கிக் காட்டினார். 8-6-1931, 14-6-1931, 28-6-1931 'குடி அரசு' மலர்களிலுள்ள விவரங்கள் இதனை நன்கு உணர்த்துகின்றன.

பின்னர், 1937-38-இல் முதன் முதலாக சேலம் மாவட்டத்தில் மது ஒழிக்கப்பட்ட போது, மது ஒழிப்பினால் மாகாண அரசுக்கு ஏற்பட்ட வருவாய் இழப்பை ஒரு சாக்காகக் காட்டி, அவ் இழப்பை ஈடு செய்வதற்காகவென்று கூறிக் கல்வித்துறை மானியத்தைக் குறைத்து, சுமார் 2200 துவக்கப் பள்ளிகளை மூடிவிட திரு. சி. கிராசுகோபாலாச்சாரியார் ஆணையிட்டார். அதிலுள்ள சூழ்ச்சியினைப் புரிந்துகொண்ட பெரியார்—1920 முதல் 1936 வரை ஆட்சிபுரிந்த நீதிக் கட்சியினர் கிராமப்புற மக்கள் கல்விபெறுவதற்காகச் செய்திருந்த புதிய வாய்ப்புகளை ஒழிப்பதற்காகவே—மேற்கண்ட மதுவிலக்கைக் காங்கிரசர் அமுல்படுத்தினர் என்பதை மக்கட்கு உணர்த்தினார்.

மேலே குறிப்பிட்டவைகளைக் கொண்டு, பெரியாரிடத்தே கொள்கை முரண்பாடுகள் இருந்தன எனக் கருதத் தோன்றலாம்; அவர் நிலைத்து ஒரு கொள்கையைப் பின்பற்றிச் செல்லாதவர் எனச் சிலர் கருதவும் இடமேற்படலாம். ஆனால், உண்மையோ அவ்வாறு கொள்வதற்கு நேர்மாறானதாகும்.

எந்த ஒரு நிலையை (stand) அவர் மேற்கொள்ள விரும்பினாலும் அதற்கு அவர் கொண்டிருந்த உரைகல் ஒன்றேயாகும்.

அதாவது, சுயமரியாதைக் கொள்கைக்கு ஆக்கமும்; பார்ப்பனரல்லாத மக்களின் சமுதாய இழிவு ஒழிப்புக்கும், நல்வாழ்வுக்கும் ஆதரவும் ஒரு கிம்பி அளவு அதிகமாகக் கிடைக்க வாய்ப்பு இருப்பதாக அவருக்கு எப்போது தோன்றினாலும்—அதற்கு முன்னிடம் (Top Priority) கொடுத்து எந்த நிலையையும் மாற்றிக்கொள்வார்; எந்தப் புதிய நிலையையும் மேற்கொள்வார். நிர்க.

1920-ல் சென்னை மாகாண ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தவரான நீதிக் கட்சியினரின் ஆட்சியானது, திராவிட இனமக்களுக்கு நலன் விளைக்கும் பல அருளு செயல்களைச் செய்தது. 1921 முதல் 1930 வரை அவர்கள் செய்த சட்டப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் திராவிடரின் அறியாமையையும், சமூக இழிவையும் ஒழிக்க நேரிடையாக உதவுபவையாக அமைந்தன. எடுத்துக்காட்டாக:—

1. கிராமப் புறங்களில் ஆயிரக்கணக்கில் துவக்கப் பள்ளிகளை நிறுவியமை;

2. ஆதித் திராவிடரின் குழந்தைகளைக் கட்டடத்திற்குள் அனுமதிக்காத பொதுப் பள்ளிகளுக்கு அரசு மானியம் அளிக்காது என 1923-ல் ஆணை பிறப்பித்தமை (G. O. 87—Education, dated 16-1-1923);

3. வகுப்புவாரி உரிமையை அரசின் கொள்கையாக ஏற்று, 1921 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 16-ஆம் நாள் (M. R. O.—Public Ordinary Service G. O. 613) என்ற முதல் கம்யூனல் ஜி. ஓ., பிறப்பித்தமை; 1922 ஆகஸ்டு 15-ஆம் நாள் (M. R. O.—Public Ordinary Service G. O. 613) என்ற முதல் கம்யூனல் ஜி. ஓ. பிறப்பித்தமை; 1924 பிப்ரவரி 6-ஆம் நாள் (M. R. O.—Public Ordinary Service G. O. 761) என்ற மூன்றாவது கம்யூனல் ஜி. ஓ. பிறப்பித்தமை.

4. இத்துக் கோவில் நிர்வாகங்களின்பேரில் அரசு கண்காணிப்பு மேற்கொள்ள ஏற்ற வகையில், இந்து அறநிலையப் பாதுகாப்புச் சட்டம் இயற்றியமை (Hindu Religious Endowments Act, 1924);

5. இன இழிவை அகற்றும் தன்மையில், தேவதாசிகள் ஒழிப்புச் சட்டம் (1930) உருவாக்கியமை ஆகிய அரிய செயல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

இச் செயல்கள் நோடியாகத் திராவிட மக்கட்கு நலன் விளைவிப்பனவாகவும்; சாதி ஆதிக்கத்தையும், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தையும் தகர்க்க ஏற்றனவாகவும் திகழ்ந்தன.

அக் காரணங்கொண்டு வைதிகப் பார்ப்பனர்களும், அரசியல் பார்ப்பனர்களும், காங்கிரசில் ஆதிக்கக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்களும் மேற்கொண்ட சட்ட ஏற்பாடுகளை வன்மையாக எதிர்த்தனர்.

இனநலனையே முக்கிய குறிக்கோளாகக் கொண்ட பெரியார் அவர்கள் நீதிக் கட்சியினரின் அருஞ் செயல்களைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் வலியச் சென்று ஆதரித்தார். அன்னாரது பேராதரவின் காரணமாக—1936 வரை நீதிக்கட்சி அமைச்சு என்ற பேராலும், சுயேச்சை அமைச்சு என்ற பேராலும் ஆட்சி புரிந்த பார்ப்பனரல்லாதார், திராவிட மக்கட்குத் தொடர்த்து மிகப் பல நலன்களைச் செய்தனர்.

சுயமரியாதை இயக்கப் பணியினையும், பார்ப்பனரல்லாதார் ஆட்சிப் பாதுகாப்பினையும் இரு கண்களெனக் கொண்டு பெரியார் அவர்களும், சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள் பலரும் அரும்பணியாற்றினர். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் செயல்முறைகளும், நீதிக் கட்சியினரின் அரசுக் கொள்கைகளும் மிக நெருக்கமாக அமைந்த நிலையில், 17-2-1929, 18-2-1929 தேதிகளில், செங்கற்பட்டில், 'சென்னை மாகாண சுயமரியாதை முதல் மாநாடு' என்ற பெயரால் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க நம் இயக்க முதல் மாநாடு நடைபெற்றது.

அம் மாநாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்களும், நீதிக் கட்சித் தலைவர்களும் கிரண்டாக் கலந்து, திராவிட மக்களின் எதிர்கால நல் வாழ்வுக்கான அரிய முடிவுகளை எடுத்தனர். அம் மாநாட்டில் திறைவேற்றப்பட்ட பல தீர்மானங்கள் திராவிடருக்குச் சமுதாய சமத்துவத்தையும், பொருளாதார சமதர்மத்தையும் அமைத்தளிக்கவல்ல சரசனத் தன்மை உடையனவாம்.

அம் மாகாண மாநாடு, நம் 'சுயமரியாதை இயக்க வரலாற்றுக்குத் தேர்தலுவாய்' அளித்த மாநாடாகும்.

அம் மாநாட்டில்தான், (1) 'சுயமரியாதை இயக்கம் 1925-ல் தோன்றியது' என்பதும்; (2) '1925 முதல் ஈ. வெ. ராமசாமி சகர்ப்தம் பிறந்தது' என்பதும்; (3) 'நம் தலைவர் ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார்' என்பதும்; (4) 'சுயமரியாதை இயக்கத் தந்தை ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார்' என்பதும் வரலாற்றுக்குட்பட்ட பேருண்மைகளாகப் பலராலும் அறிவிக்கப்பட்டன. இவற்றுக்குரிய ஆதாரங்கள் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'திராவிடன்' என்ற தமிழ் நாளேட்டின் 21-2-1929, 22-2-1929 இதழ்களிலும்; 28-7-1929, 16-2-1930 'குடிஅரசு' மலர்களிலும் தெளிவாகக் கிடைக்கின்றன.

இங்கு ஈ. வெ. ரா. அவர்கள் 'பெரியார்' என வழங்கப்படுவதுபற்றிச் சிறிது விளக்கம் காண்டல் பொருந்தும்.

'ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள் 1938 முதல், 'பெரியார்' என அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்' என்பதாக இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. ஆயினும் இது குறித்த உண்மை வேறாகும்.

தமிழகத்தில், ஒருவரின் சொந்தப் பெயரின் பின்னால் அவரது சாதிப் பெயரைக் குறிக்கும் பட்டச் சொல் (Caste title) இணைக்கப்பட்டே அழைக்கப்படுவது ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக உட்கர் பழக்கமாகும். இது அப் பெயரை உடையவருக்கு உரிமையாகவும், பிறருக்கு நீங்காக்கடமையாகவும்; சாதி வழக்கச் சம்பிரதாயங்களின்படிப் பெருமை சேர்ப்பதாகவும் இன்றும் கருதப்பட்டு வருகிறது.

இச் சம்பிரதாயத்தை உடைத்து வழிகாட்ட விரும்பிய ஈ. வெ. ரா., 18-12-1927 'குடிஅரசு' மலர் வரையில், 'ஆசிரியர் ஈ. வெ. ராமசாமி நாயக்கர்' எனக் குறிப்பிட்டு வந்ததை மாற்றி, 25-12-1927 'குடிஅரசு' மலர் முதல், 'ஆசிரியர்: ஈ. வெ. ராமசாமி' என்று மட்டும் குறிப்பிட்டு, 'நாயக்கர்' என்பதை நறுக்கிவிட்டார்.

அவ்வாறாக, 'நாயக்கர்' என்ற பட்டச் சொல்லை அவருடைய பெயருக்குப் பின்னால் இருந்து நீக்கிவிட்ட நிலையில், 'நாயக்கர்' என்ற பட்டச் சொல் இல்லாமல் அவரது பெயரைக் குறிப்பிடுவதானது, அவருக்கு உரிய பெருமையைக் குறைத்துவிடுமோ என நம் இனப் பெருமக்கள் பலர் அஞ்சினர்.

அங்ஙனம் அஞ்சிய பலரும் 'நாயக்கர்' என்ற சொல் இருந்த இடத்தில் 'பெரியார்' என்ற சொல்லை முதன் முதலாகச் சேர்த்து—'ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார்' என அழைத்தவர் நாகர்கோவில் வழக்கறிஞர் திரு. பி. சிதம்பரம் பிள்ளையே ஆவார்.

இந்த விளக்கத்தினை 21-5-1973-ல் திருச்சியில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எங்கட்கு உணர்த்தினார்.

மற்றும், கிராமநாதபுரம் மாவட்ட கிரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டில் நம் அறிஞர்கள் பலரும், 'ஈ. வெ. ரா. பெரியார்' என்றே குறிக்கலாயினர்.

20, 21-7-1929-ல் நடைபெற்ற திருநெல்வேலி ஜில்லா கிரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டில் திருவாளர்கள் எஸ். குமாரசாமி ரெட்டியார், நீதிபதி எம். கோவிந்தன், டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார் ஆகியோரும் 'பெரியார்' எனக் குறிக்கலாயினர்.

1930-ல் திருச்சி மருத்துவ குல சங்கத்தார் அளித்த உபசாரத்தில் 'பெரியார் ஈ. வெ. ராமசாமி' என்றும் (சென்னை, 'திராவிடன்', 5-9-1930); 22-10-1932-ல் கொழும்பு நகரில் ஆதித் திராவிட சங்கத்தார் அளித்த வரவேற்பில், 'பெரியார் கிராமசாமி' ('குடிஅரசு' 6-11-1932) என்றும் நெஞ்சாரப் போற்றிப் 'பெரியார்' என அழைக்கலாயினர்.

இவ்வாறாக, 1928 முதல் 'பெரியார்' என அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட அன்னார், 1938 முதல் பெருமழக்காக அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டார்.

12, 13-11-1938-ல், 'தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் மாநாடு', சென்னை ஒற்றைவாடைத் தியேட்டரில் நடைபெற்றது. தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் விடுதலைக்குப் பெரியார் ஆற்றியுள்ள தொண்டுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை, முதல் தீர்மானமாக அம் மாநாட்டில் திறைவேற்றினர். அத் தீர்மானமாவது:

'இத்தியாவில் இதுவரையும் தோன்றின சீர்திருத்தத் தலைவர்கள் செய்ய வியலாமற் போன வேலைகளை இன்று நமது தலைவர் ஈ. வெ. ராமசாமி அவர்கள் செய்துவருவதாலும்; தென்னாட்டில் அவருக்கு மேலாகவும் சம்மங்கவும் நினைப்பதற்கு வேறொருவர் இல்லாமையாலும்—அவர் பெயரைச் சொல்லிலும் எழுத்திலும் வழங்கும்பேர்தெல்லாம், 'பெரியார்' என்ற சிறப்புப் பெயரையே வழங்குதல் வேண்டுமென இம் மாநாடு எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறது.' ['விடுதலை'—16-11-1938]

அந்த அறிவிப்பு சம்பிரதாயப்படி வேண்டுகோள் தன்மையிலும், ஏற்கனவே வழக்கத்தில் இருந்த பெயரை விளம்பரப்படுத்தும் தன்மையிலும் அமைந்தது.

அடுத்து, 'குடிஅரசு' தோற்றம் பற்றிய விவரமும் இங்குக் குறிக்கப்படுதல் பொருந்தும்.

இன்று வரை நமக்குக் கிடைத்துள்ள 'குடிஅரசு' ஏடுகளுள் மிகப் பழமையானது 11-10-1925, ஞாயிறு என நாளிடப்பட்ட மலரேயாகும். இது 'குடிஅரசு' மாதம் 1-ன் 23ஆவது மலர் எனக் கண்டுள்ளது. 'குடிஅரசு' 23ஆவது மலர் 11-10-1925-ல் வெளியிடப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு பின்னோக்கிக் கணித்துச் சென்றால், 'குடிஅரசு' முதல் மலர் 3-5-1925 அன்று வெளிவந்திருக்க வேண்டுமென ஆகிறது.

'குடிஅரசு' முதல் மாலையின் 22 மலர்கள் கிடைத்தில. இப் பழைய ஏடுகள் இல்லாத நிலையில் பிற்காலத்தில் 'தமிழர் தலைவர்' (பதிப்பு, 1971) என்ற நூலில், பக்கம் 77-ல், '2-5-1925-ல், குடிஅரசு' என்னும் பேரால் ஈ. வெ. ரா. ஒரு வாரப் பத்திரிகையை ஈரோட்டில் தொடங்கினார்' எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது; அன்றியும் 1939-ல் இந்த நூல் வெளிவருவதற்கு முன்னரே தொடங்கி—21-4-1935 'குடிஅரசு' மலரிருந்து, அதன் முகப்பில் '1924-ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது'; 'Established 1924' என்பதாக—சுமார் 1946 வரை குறிக்கப்படலாயிற்று. ['குடிஅரசு'—8-6-1946]

ஆனால், 'குடிஅரசு' மாதம் 2, மலர் 1-ன் தலையங்கத்தில் 2-5-1926-ல், பெரியார் அவர்கள், 'குடிஅரசு ஆரம்பமாகி ஒரு வருஷம் முடிந்து, கிரண்டாம் வருஷம் ஆரம்பமாகி விட்டது' எனக் குறித்துள்ளார். இதைக்கொண்டு 2-5-1925 என்ற தேதி நிலை பெற்றாலும் இன்னொரு சிக்கல் உள்ளது. 2-5-1925 என்பது சனிக்கிழமை ஆவதாலும், 'குடிஅரசு' ஞாயிறுதோறும் வெளிவந்ததாக உறுதிப்படுவதாலும் 2-5-1925 என்பது தவறு என ஆகிறது.

எனவே, இத்துணை விவரங்களையும் கொண்டு பார்த்துவிட்டது, திருப்பாதினிப் புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் என்னும் பெரியவரைக் கொண்டு, 2-5-1925 சனி அன்று, 'குடிஅரசு' வெளியிட்டு விழா நடந்திருக்கவேண்டும் என்பதும்; 'குடிஅரசு' முதல் மலர் 3-5-1925 ஞாயிறு தேதியிட்டு, அதற்கு முதல் நாளே வெளியிடப்பட்டது என்பதும் முடிந்த முடிபாம். 1928-ல் துவக்கப்பட்ட 'ரிவோல்ட்' ஏட்டின் துவக்க விழா 6-11-1928-ல் நடத்தப்பட்டதும், முதல் இதழ் 7-11-1928 தேதியிட்டு வெளியாகியுள்ளதும் இங்கு அறியத்தக்கது. இந்த முறையானது பத்திரிகைத் துறையில் கையாளப்படுவதை இன்றும் நாம் பார்க்கிறோம்.

அடுத்து, சுயமரியாதை இயக்கத் தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள பல அறிஞர்களும்—1924, 1925, 1926 என வெவ்வேறு ஆண்டுகளைக் குறிக்கும் தன்மையில் கருத்து வெளியிட்டுள்ளனர். சான்றாக, 16-2-1930, 1-5-1932, 9-4-1933 'குடிஅரசு' மலர்களில் அவ்வாறு பலராலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் நம் இயக்கத் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தந்துள்ள குறிப்பே பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது.

அஃதாவது: 'சுயமரியாதை இயக்கம் என்பதாக ஒன்று தோன்றி 4, 5 வருஷ காலமானாலும், அது ஒருவிதமாக அதாவது சாதகமாகவோ அன்றிப் பாதகமாகவோ எப்படியோ ஒருவிதத்தில் பொதுமக்களின் கவனத்தை ஈழத்து எங்குப் பார்த்தாலும் இயக்கத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்படியான நிலையைப் பெற்றுவிட்டது' ('குடிஅரசு' 16-2-1930) என்பதாகும்.

1930இல் அவ்வாறு அவர் குறித்துள்ளதால், சுயமரியாதை இயக்கம் அதற்கு 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்—1925ல் தோன்றியதாக ஆகிறது. எனவே, 'குடி அரசு தோன்றிய நாளே—சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய நாள்' என நாம் உறுதிப்படுத்த வேண்டியவர்களாயுள்ளோம்.

மேற்கண்ட முறைகளில், 'பெரியார்'; 'குடி அரசு'; 'சுயமரியாதை இயக்கம்' இவைபற்றிய விவரங்கள் அளிக்கப்பட்டதற்குச் சில காரணங்கள் உண்டு.

தந்தை பெரியார் அவர்களின் அரிய ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புள்ள காலத்திலேயே இவ்வாறு உறுதி செய்து கொள்வதானது, பிற்காலத்தில் நம் இயக்கம் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வோருக்குப் பெரிதும் உதவியாக அமையும் என்பது ஒன்று.

அடுத்து இன்னொன்று; சுயமரியாதை இயக்கமானது—காங்கிரஸ் இயக்கம், சென்னைமாகாண திராவிடர் சங்கம், தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் முதலானவை தோற்றுவிக்கப்பட்ட முறையில், குறிப்பிட்ட ஓரிடத்தில், சிலரைக் கூடச் செய்து—தோற்று விக்கப்பட்ட ஒன்றன்று.

அதற்கு மாறாக, 'மானிடத்தின் கவலையற்ற நல்வாழ்வுக்கும், திராவிடரின் தன்மான வாழ்வுக்கும் சுயமரியாதைக் கொள்கை இன்றியமையாதது' என்ற எண்ணத்தின் கர்த்தாவும், அதனை உலகுக்கு அறிவித்தவரும் அதற்கென ஓர் இயக்கத்தைத் தோற்று வித்தவரும் தனியொரு மாந்தரான பெரியார் அவர்களே ஆவார். ஆதலின் அன்னாரின் விளக்கங்களைப் பெற்று இவ்வாறு உறுதிசெய்து கொள்வது நமது நீங்காக்கடமையாயிற்று.

இங்கு, முன்னர்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள செங்கற்பட்டு, 'சென்னை மாகாண சுயமரியாதை இயக்கக் கமிட்டிக்கு'த் தேர்ந்த நடைபெற்ற பின்னர், அக் கமிட்டியில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களும், அவை பற்றிய செய்திக் குறிப்பும் நம் கவனத்திற்கு உரியவையாம்.

அவையாவன: பிறகு, சுயமரியாதை இயக்கத் தந்தை திரு. ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியாருக்கு நன்றி பாராட்டுவதற்கும், மத விஷயத்தில் சர்க்கார் தலையிடுவதில்லை என்ற கொள்கையினால் சமூக முன்னேற்றம் தடைப்படுவதை எடுத்துக்காட்டிக் கண்டிப்பதற்கும் கீழ்க்கண்ட இரு தீர்மானங்களும் மாநாட்டுத் தலைவர் திரு. சவுந்தரபாண்டியன் அவர்களால் பிரேரேபிக்கப்பட்டு, ஏகமனதாக நிறைவேறின':—

(1) 'சமூக முன்னேற்றத்திற்கும், சமூக விடுதலைக்கும் சுயமரியாதை இயக்கக் கர்த்தாவாகிய திரு. ஈ. வெ. ராமசாமிப் பெரியார் அவர்கள் ஆற்றியுள்ள பெரும் பணிக்கு நன்றி பாராட்டுவதுடன், அவர்கள் இவ்வியக்கத்தில் தலைமை வகித்து நடத்துவதில் அவர்கள் பால் தங்களுக்குப் பூரிக்காத நம்பிக்கை உண்டென்றும் இம் மாநாடு தீர்மானிக்கிறது'.

(2) 'மத விஷயத்தில் அரசாங்கத்தார் தலையிடக்கூடாது என்று நடுநிலைமை வகிப்பதினால் பெரும்பான்மையான மக்களின் சமூகச் சம உரிமை பாதிக்கப்பட்டு முன்னேற்றம் தடைப்பட்டிருப்பதால், அரசாங்கத்தாரே மக்களின் சமூகச் சம உரிமைக்கும் முன்னேற்றத்திற்குமான சட்டங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று இம் மாநாடு கேட்டுக்கொள்கிறது'.

[திராவிடர் 21-2-1929]

அதே போன்று, அம் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டதாக முன்னர்க் குறிக்கப்பட்ட தீர்மானங்களுள் சிலவும் காணத்தகும்.

(1) தீண்டாமை என்பதை ஒழித்து, எல்லாப் பொது ரஸ்தாக்கள், குளங்கள், கிணறுகள், பாடசாலைகள், சத்திரங்கள், தண்ணீர் பந்தல்கள், முதலிய பொது ஸ்தாபனங்களைத் தட்டுத் தடங்கலின்றி எல்லோரும் அனுபவிக்க சம உரிமை கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கிறது.

—தீர்மானம் எண் 7.

(2) மேலே காணப்பட்ட சம உரிமைக்கொள்கைகளுக்கான பிரசாரம் இருப்பது மட்டுமல்லாமல், ஆட்சியாளரும் சட்டம் நடத்த வேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 8.

(3) பதினாறு வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கே மணம் செய்விக்கப்படவேண்டும்; பெண்களுக்கு மண விலக்கு உரிமை, விதவைகளுக்கு மறுமண உரிமை தேவை.

—தீர்மானம் எண் 11.

(4) பள்ளிக்குப் போகத்தக்க சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு ஆரம்பக் கட்டாயக் கல்வி கண்டிப்பாகத் தரப்படவேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 13.

(5) ஏழைப் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகம், உடை, உணவு இலவசமாக அளிக்க வேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 15.

(6) சர்க்கார் புறம்போக்கு நிலங்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் மற்றும் நிலமில்லாத ஏழை விவசாய மக்களுக்கும் கொடுத்துப் பயிர் செய்வதற்கான பண உதவியும் செய்யவேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 20.

(7) தீண்டாதார் எனப்படுவோருக்கு சர்க்காரில் காலியாரும் உத்தியோகங்களில் முதல் உரிமை கொடுக்கவேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 21.

(8) பெண்களுக்கும் ஆண்களைப்போலவே சொத்துரிமை-வாரிசு உரிமை; ஆண்களைப் போலவே எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொண்டு நடத்துவதற்கான சம உரிமைகள் அனைத்தும் தரப்படவேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 24.

(9) பள்ளியாசிரியர்கள் வேலைக்குப் பெண்களை அதிகமாக நியமிக்க வேண்டுமென்றால், ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்கள் வேலை முழுமைக்கும் பெண்களையே நியமிக்க வேண்டும்.

—தீர்மானம் எண் 25.

(10) கிராமிய உணவு விடுதிகளில் எவ்வதமான சாதிப் பாடுபாடுகளும் தலைநீட்டக் கூடாது.

—தீர்மானம் எண் 28.

வரலாற்றுச் சிறப்புக்குரிய இத் தீர்மானங்கள்—‘சுயமரியாதை இயக்கக் கர்த்தா பெரியார்’ என்பதையும், ‘சுயமரியாதை இயக்கம் சமூக விடுதலை இயக்கம்’ என்பதையும், திராவிடப் பெருந் தலைவர்கள் ஒன்றுகூடி உலகுக்கு அறிவிக்கக் கருவியாக அமைந்தன.

தமிழகத்தில் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை இடையறாது பரப்பி வந்த பெரியார் அவர்கள், 1929 இறுதியில் மலையா நாட்டில் ஈப்போ நகரில் நடைபெற்ற, ‘தமிழர் சீர்திருத்தச் சங்க மாநாட்டிற்கு’ அழைக்கப்பட்டார். 15-12-1929-ல் ஈ. வெ. ரா. நாகம்மையாருடனும் மற்றும் தோழர்களுடனும் மலையா நாட்டுக்குப் பயணமானார்.

மலையாவில், ‘தமிழர் சீர்திருத்தச் சங்க மாநாடு’ (ஈப்போ); ‘மலையா இந்திய சங்க மாநாடு’ (சிங்கப்பூர்) இவற்றில் பேருரைகள் ஆற்றி அங்கு வந்த தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மலையாளிகள், தெலுங்கர்கள், யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் ஆகியோரைத் தன்மான உணர்வு பெறச்செய்தார்.

மலையாவில் 20-12-1929 முதல் 11-1-1930 முடிய உள்ள காலத்தில் பிளாங்கு, கோலாலம்பூர், தைப்பிங், மூவார், ஜோகூர்பார், பத்துபகார், மலாக்கா, தம்பிள், கோலப்பிறை, கோலாகுடி, தஞ்சாவூர், சங்கை குருட், தெலுக்காச்சர், கம்மார், கோலாகஞ்சார், சங்கப்பட்டாணி முதலான சுமார் 71 இடங்களில் சுமார் 39 சொற்பொழிவுகளும், 34 வரவேற்பு நிகழ்ச்சிகளில் உரைகளும் ஆற்றி மிகப்பெரிய விழிப்பினை அவர் உண்டாக்கினார்.

பிளாங்கிலிருந்து 11-1-1930-ல் கப்பலேறிய அவர் 16-1-1930-ல் நாகையை வந்தடைந்தார்; மிகச் சிறப்புடன் வரவேற்கப்பட்டார். அக் கப்பல் பயணத்தின்போதுதான், எதிர்பாராதவிதமாக, அவர் தாடி வளர்க்க நேரிட்டது. அது வேடிக்கையானதோர் நிகழ்ச்சியாகும்.

கப்பல் பயணத்தின்போது அவர் முகச் சவரம் செய்துகொள்ள விரும்பினார்; தாம் இருந்த அறையில் பயணிகளுக்குச் சவரம் செய்து கொண்டிருந்த தொழிலாளியை கிரண்டு,

முன்று தடவைகள் அழைத்தார்; அத் தொழிலாளி வேறு கிரண்டு, முன்று பெயர்க்கு முடி திருத்திய பிறகு மிகவும் தாமதித்துத் தம்மிடம் வந்தார். அச் சமயம் வேறு சிந்தனையில் ஈடுபட்டிருந்த பெரியார், தாமதித்துத் தம்மிடம் வந்த தொழிலாளியிடம், ‘நீ எனக்குச் சவரம் செய்யவேண்டாம், போ’ எனச் சிறிது கடிந்துகூறி, முகச் சவரம் செய்துகொள்ளாமலே விட்டுவிட்டார். கப்பல் பயணத்தின்போது முகத்தில் முளைத்த மயிர் அப்படியே விடப்பட்டு வளர்ந்து வெண் தாடியாக மாறி—தங்கமேனி படைத்த அவருக்குச் சிங்கத் தோற்றத்தை அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

தாடி மீலந்த நிலையில் இருந்து மலையாவில், அன்னார், ஒரு பெருங் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவாற்றியதைக் காட்டும் நிழற்படம் ஒன்றைக் கழகக் குழுவினர் 17-5-1973-ல் அவரிடம் நேரில் பெற்றபோது மேற்கண்ட விவரங்களைத் தாமே கூறினார். இவை இவ்வாறிருக்க.

ஈரோட்டினன்று வெளிவந்து கொண்டிருந்த ‘குடி அரசு’, ‘ரிவோல்ட்’ வார ஏடுகள் 16-6-1929 முதல் சென்னையிலிருந்து வெளிவர ஏற்பாடு செய்திருந்த அவர், மலையாவிருந்து திரும்பியவுடன் மீண்டும் அவற்றை ஈரோட்டிலிருந்தே வெளியிடலானார்.

நாடெங்கும் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளை முழக்கிய அவர் 1927 முதல் புத்தர் கொள்கைப் பிரசாரத்திலும், திருக்குறள் பிரசாரத்திலும் நாட்டம் கொண்டார்.

[‘குடி அரசு’—3-7-1927, 25-9-1927]

1930 முதல், இவற்றை மக்கட்கு நன்கு விளக்க முற்பட்டார்.

[‘குடி அரசு’—20-4-1930]

பெண்ணுரிமை கோருவதில் உலகத்திலேயே தலை சிறந்த முன்னோடியாக விளங்கிய அவர் பெண்களை அடிமைப்படுத்த ஏதுவாக இருந்த பிள்ளைப் பேற்றினைக் கட்டுப்படுத்தும் கொள்கையை 1928 முதலே எடுத்தியம்பினார். பின்வரும் அவர்தம் விளக்கம் இதனை நன்கு உணர்த்தும்.

‘கர்ப்பத் தடை என்பதுபற்றிச் சுமார் 2 வருஷங்களுக்குமுன் நாம் எழுதியது அனேகருக்குத் திடுக்கிடும்படியான சேதியாயிருந்தது’ என்பதே அப் பகுதியாம்.

[‘குடி அரசு’—6-4-1930]

இவ்வாறாக, தமிழகத்திலும், அண்டைய அயலநாடுகளிலும் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைத் தீவிரமாகப் பரப்பிய பெரியார், 1931 முதல் சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம், பொருளாதார சமதர்மக் கொள்கைகளையும் எடுத்துச் சொன்னார். சோவியத்து நாட்டில் புதியதாக மலர்ந்திருந்த பொதுவுடைமை ஆட்சிக்கொள்கையும் அன்னாரது சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமைந்தது.

எனவே, சமதர்மக் கொள்கைகள் ரஷ்யாவில் ஆட்சிமூலம் செயல்படுத்தப்படுவதை நேரிற்கண்டறியவும், வாய்ப்பு நேர்ந்தால் அங்கேயே தங்கிவிடவும் பெரிதும் விருப்பங் கொண்ட அவர், 1931 டிசம்பர் 13-ல், மேலைநாடுகட்குப் பயணமானார்.

அவர் பயணம் சென்ற வழியில் எகிப்து நாட்டிலிருந்து ‘குடி அரசு’க்கு எழுதி அனுப்பிய பயண வருணனைக் கட்டுரைகள் அவர்தம் கூர்த்த மதியையும், சொல்லாற்றலையும் நன்கு புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

[‘இந்தூல் பக்கம் 1180-1186’]

சோவியத்து நாட்டில் மிகப்பல இடங்களில் நாத்திகச் சங்கங்களாலும், இளைஞர் சங்கங்களாலும், தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தினராலும் அவரும், அவர்தம் குழுவினரும் பெருமதிப்புடன் வரவேற்கப்பட்டனர்.

13-2-1932 முதல் 19-5-1932 வரை அவர் சோவியத்து நாட்டில் தங்கிச் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டபோது, ரஷ்ய நாத்திகச் சங்கங்களின் தலைவர்களும், செயலாளர்

களும், மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் அவருடைய இருந்து பேருதவி புரிந்தனர். அங்குப் பயணம் மேற்கொண்ட மூன்று மாதத்தில் சோவியத்தின் பெரிய தொழிற்சாலைகள், கல்வி நிலையங்கள், நூல் நிலையங்கள், படிப்பகங்கள், நாடக அரங்குகள், விவசாயப் பண்ணைகள், பொது உண்டிச்சாலைகள், தொழிலாளர் சங்கங்கள் முதலான பல அமைப்புகளையும்; லெனின் சபம், லெனின் மியூசியம் முதலானவற்றையும் நேரில் பார்வையிட்டார். பலவிடங்களில் சங்கங்களின் சார்பிலும், பொதுக்கூட்டங்களிலும் வரவேற்புகள் அளிக்கப்பட்டார்.

அவ்வமயம் ஸ்டாலின் முன்னிலையில் அங்கு நடந்த மே தின விழாவில், பெரியார் கலந்துகொண்டார்; 'இந்தியாவிலிருந்து வந்துள்ள நாத்திகத் தலைவர்' என அவர் அவையினருக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு, ஸ்டாலின் அளித்த மரியாதையையும் பெற்றார்.

ஸ்டாலின் அவர்களை 29-5-1932-ல் பேட்டி காண்பு பெரியார் ஒப்புதல் பெற்றிருந்தார். ஆயினும் அன்னாரிடம் சென்றிருந்த திரு. எஸ். இராமநாதன் எம்.ஏ., பி.எல்., அவர்களின் நடவடிக்கைகள் சோவியத்து அரசின் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாக வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளானபடியால், அதைக் காரணங்காட்டி, '19-5-1932-ல் சோவியத்து நாட்டை விட்டு, பெரியார் குழுவினர் வெளியேறிவிட வேண்டும்' என ஆணையிடப்பட்டது. அதன் விளைவாக, ஸ்டாலின் சந்திப்புக்கு வாய்ப்பு நேராமலேயே சோவியத்து நாட்டினின்று திரும்பினார்.

அப் பயணத்தில் ஆப்பிரிக்கா, கிரீஸ், துருக்கி, ஜெர்மனி, ஸ்பெயின், பிரான்சு, போர்ச்சுகல், இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளுக்கும் சென்று பல இடங்களுக்கும், பல நாட்கள் சுற்றிப் பார்த்தார். ஜெர்மனியில் பெர்லின் நகரத்திலும், ஸ்பெயினில் மாட்ரிட் நகரத்திலும், பிரான்சில் பாரிசிலும் பல நாட்கள் தங்கியிருந்து, ஆங்காங்கிருந்த தொழிற்சாலைகளையும், சங்கங்களையும் பார்வையிட்டார். ஜெர்மனியில் பல இடங்களில் இருந்த நிர்வாணச் சங்கங்களுக்கும் (Nude Societies) சென்றார்.

இங்கிலாந்து நாட்டில் கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் திரு. சக்ல்த்வாலாவைக் கண்டு பேசினார்; பிரிட்டிஷ் தொழிற்கட்சித் தலைவர் திரு. லான்ஸ்பரியைக் கண்டு பேசினார்.

அயல் நாடுகளில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளில் இங்கிலாந்தில் மேக்ஸ்பிரோ—'லேக் பார்க்' என்ற இடத்தில் 20-6-1932-ல் ஆற்றிய பேருரை அன்னாரின் சுய சிந்தனைப் போக்குக்கும், அஞ்சா நெஞ்சத்துக்கும் பொருத்தமான காட்டாக விளங்குகிறது. (இந் நூல் பக்கம் 1191-1192). அக் கூட்டத்திலிருந்த சுமார் 50 ஆயிரம் மக்களும் அவருடைய நேரியமதியைப் பாராட்டினர்.

அப் பயணம் பற்றிக் கிடைத்துள்ள குறிப்புகளிலிருந்து அவர்தம் பயணம் பின்வரும் தன்மையில் அமைந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

24-12-1931 முதல் 29-12-1931 வரை ஆப்பிரிக்காவிலும்; 1932 ஜனவரி 6 முதல் 16 வரை எகிப்திலும்; 1932 ஜனவரி 19 முதல் பிப்ரவரி 7 வரை கிரீஸ், துருக்கி நாடுகளிலும்; 1932 பிப்ரவரி 13 முதல் மே 19 வரை சோவியத்திலும்; 1932 ஜூன் முதல் 1932 அக்டோபர் முதல் வாரம் வரை இங்கிலாந்து, ஸ்பெயின், ஜெர்மனி, போர்ச்சுகல், பிரான்சு முதலான நாடுகளிலும்; 17-10-1932 முதல் 6-11-1932 வரை இலங்கையிலும் அவர் தங்கியிருந்ததாகக் கொள்ளலாம்; இடைப்பட்ட நாட்கள் பயணம் செய்த நாட்களாகும்.

இவ்வாறு ரஷ்ய - அப்பிரோப்பிய - இலங்கைச் சுற்றுப் பயணத்தை 11 மாத காலம் மேற்கொண்ட அவர், இலங்கையில் பல இடங்களில் சொற்பொருக்காற்றினார். அவர்தம் இலங்கைச் சொற்பொழிவுகள் சுயமரியாதைக் கொள்கைக்குத் தெளிவான விளக்கங்களாகவும், சமதர்மக் கொள்கைக்குச் சிறந்த பாலபாடங்களாகவும் திகழ்வனவாம். அச் சொற்பொழிவுகள், 'சு. வெ. ரா. இலங்கை உபந்யாசம்' என்ற பெயரில் சிறு தொகுப்பாக

வெளிவந்தபோது, தமிழ் மக்களும் கடல்கடந்த தமிழரும் அதனை விரும்பி ஏற்றுப் பாராட்டினர். இலங்கைச் செலவு முடிந்தபின் 8-11-1932-ல் தூத்துக்குடி சேர்த்து, 11-11-1932-ல் ஈரோட்டை அடைந்தார்.

அயல்நாடுகள் பயணத்திற்குப் பின்னர் அவர் முதன்முதலாக விடுத்த வேண்டுகோள் குறிப்பில், 'தோழர் என விளியுங்கள்' என அனைத்து மக்களையும் கேட்டுக்கொண்டார். ('குடி அரசு' 13-11-1932). அத் தேதிக்கு முன்னரே 'குடி அரசு' ஏட்டில் 'தோழர்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், அவ் வேண்டுகோளுக்குப் பின்னர் தான், 'தோழர் சு. வெ. ராமசாமி'; 'தோழர் சு. வெ. ரா. நாகம்மாள்' என மிருபாலாரையும் அழைப்பது பெருமழக்கில் வந்தது. பின்னர், பெண்களைத் 'தோழியர்' எனக் குறிக்கலாயினர்.

அடுத்து, இலண்டனில் அவருக்கு அன்பளிப்பாகக் கிடைத்த சோவியத்தின் அய்ந்தாண்டுத் திட்ட ஆங்கிலநூலைத் தமிழில் முதன் முதலாக மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார்.

தொடர்ந்து ஈரோட்டில் சென்னை மாகாண சுயமரியாதைத் தொண்டர்கள் பலரையும் அழைத்து—28, 29-12-1932-ல் அன்னாரின் புதிய சமதர்மத் திட்டத்தினை விளக்கினார்; மறைந்த திரு. எம். சிங்காரவேலு பி.ஏ., பி.எல்., அவருடனிருந்து விளக்கம் தந்தார். அத் திட்டத்தினை விளக்கி மாவட்ட மாநாடுகள் பல நடைபெற்றன. எழுத்திலும் பேச்சிலும் அதி தீவிரப் பொருளாதாரப் புரட்சிக் கருத்துகளைப் பெரியார் வெளியிடலானார்.

அது சமயம் காங்கிரசர், பெரியாரின் பிரசாரத்தைக் குறித்துத் தவறான செய்திகளைப் பொதுமக்களிடம் பரப்பினர். 'சுயமரியாதை இயக்கம், பொதுவுடைமை இயக்கமாகிவிட்டது; ரஷ்ய அரசாங்கத்தின் தூண்டுதலினாலேயே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது' என்பதே காங்கிரசாரின் தவறான பிரசாரமாகும். இது சிறிதும் பொருந்தாதக் குற்றச்சாட்டாகும்.

ஏனெனில், பெரியார் அவர்கள் ரஷ்யப் புரட்சி வெடிப்பதற்கு (1917) முன்னரே தொழிலாளர் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டு தமக்கென ஒரு நெறியை வகுத்திருந்தவர் ஆவார். அதன்படி, 'தொழிலாளர்கள் என்பவர்கள்—தொழிலில் பங்குதாரர்களாக ஆக்கப்படவேண்டும்' என்பதை அவரே செயற்படுத்திக் காட்டியுள்ளார். இவ் விவரத்தைப் பின்வரும் அவர்தம் சொற்பொழிவு நமக்கு நன்கு உணர்த்தும்.

'தொழிலாளர்களைத் தொழிலில் பங்குதாரராக ஆக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை என் வியாபாரத்தில் 1900-ல்—அதாவது 73 ஆண்டுகளுக்கு முன் அனுசரித்தேன். என் கையில் இருந்த மூன்று பேர்களைக் கஷ்டக் கூட்டாளிகளாக ஆக்கினேன். அவர்களுக்கு மாதம் தலா ரூ. 10, 8, 7 சம்பளமாகும். வியாபாரத்திற்கு முதல் ரூபாய் பத்தாயிரம்'.

'இலாபத்தில் முதலாளி என்கிற எனக்கு ஒரு பாகம்; என் முதலுக்கு ஒரு பாகம்; கஷ்டக் கூட்டாளிகள் மூவருக்கும் ஒரு பாகம் என்று அமுல் படுத்தினேன். அதாவது, என் கையில் வரும் லாபத்தை 49 பாகமாகப் போட்டு ஒரு பாகம் சாயி கணக்குக்கும்; 16 பாகம் எனக்கு—பணப் பொறுப்புக்காகவும்; 16 பாகம் முதலீட்டுப் பணத்திற்காகவும்; மீதி 16 பாகம் கஷ்டக் கூட்டாளிகளுக்கு என்றும் பிரித்துக் கொடுத்தேன். தொழிலாளர் பிரச்சினை தீர இதுவே சிறந்த வழி என அப்போது முதல் கூறி வருகிறேன்'.

[உடையார்பாளையம் பருக்கலில், 3-6-1973-ல் சொற்பொழிவு, என் எக் குறிப்பு]

அன்றியும் அவர் தொழிலாளர் நலனில் ஆர்வம் கொண்டு, 20-6-1926-ல் ஆலப்புழையில், தொழிலாளர் மூலக் கூட்டம் தலைமை தாங்கியும் ('குடி அரசு' 23-6-1926); 25-6-1926-ல் நாகையில் தொழிலாளர் சங்க மாநாட்டில் பங்கு கொண்டும்;

அடுத்து நாகையில் 1927-ல் நடந்த மிரயில்வே தொழிலாளர் கிளர்ச்சியில் பங்கேற்றும்—
தொழிலாளர் உரிமைக்குப் போராடியவர் ஆவார்.

ஆதலின், அவர் மேற்கொண்ட தீவிர சமதர்மப் பிரசாரத்திற்கு ரஷ்யாவின்
தூண்டுதல் காரணம் அல்ல என்பது அறியக் கிடக்கிறது.

அவர்தம் தீவிர சமதர்மப் பிரசாரத்தின் விளைவாக 1933-ல் தமிழ் நாட்டில் சுமார்
460 சமதர்மச் சங்கங்கள் செயல்பட்டு அவரை ஆதரித்து தின்றன.

அன்னார் தீவிர சமதர்மப் பிரசாரம் செய்ததாகக் குற்றஞ் சாட்டப்பட்டு,
30-12-1933-ல் கைது செய்யப்பட்டார். 'இன்றைய ஆட்சிமுறை ஏன் ஒழியவேண்டும்?'
என்ற தலைப்பில் 'குடி அரசு' ஏட்டில் தலையங்கம் வெளிப்படுத்தியது ராஜ் துவேஷம்
என்பதே அவர்பேரில் சாட்டப்பட்ட குற்றமாகும். அக் குற்றச்சாட்டின் பேரில் தண்டிக்கப்
பட்டு, கோவைச் சிறைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அப்போது அச் சிறையின் திரு. இராச
கோபாலாச்சாரியாரும் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் எவ்வகையிலேனும் மீண்டும்,
பெரியாரைக் காங்கிரசுக்கு அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமெனத் திட்டமிட்டு ராஜி
பேசலானார்; ராஜியின் படி, சில நிபந்தனைகளைப் பெரியாரிடம் எழுதி வாங்கினார்.

அவற்றுள் மிக முக்கியமானவை :

1. கடவுள்—மத எதிர்ப்பு விஷயங்களை அவரவர் தனிப்பட்ட விஷயமாக வைத்துக்
கொள்ளவேண்டும்; பொது மேடையில் பிரசாரம் செய்வதில்லை.

2. அரசாங்கப் பதவி, உத்தியோகங்களில் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை
அமுல்படுத்த வேண்டும் என்பவையாம்.

இந்த நிபந்தனைகளுக்குக் காந்தியாரிடம் ஒப்புதல் பெறுவதாகப் பெரியாரிடம்
ஆச்சாரியார் உறுதி கூறினார்.

அது சமயம் 1934-ல் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்திருந்த காந்தியார் கோவையில்
சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். அவரிடம் பெரியாருடைய
ராஜி நிபந்தனைகளைக் காட்டிய ஆச்சாரியார்—'வகுப்புரிமையை ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடாது' என காந்தியாருக்கு துர்போதனை செய்து அவர் ஒப்புக் கொள்ளாதபடிச் செய்து
விட்டார். காந்தியார் ஒப்புக் கொள்ளாததால்—காங்கிரஸ் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை என
ஆகிவிட்டது. அத்துடன், 'காங்கிரஸ்-பெரியார் ராஜி பிரச்சினை' தீர்த்து போயிற்று.

அது சமயம் இன்னொரு நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. கோவை சர். ஆர். கே. சண்முகம்
செட்டியாரிடம் அவர்தம் வீட்டில், காந்தியார் ஒரு வினாவை எழுப்பினார். 'நீங்கள்
கூறும் சுயமரியாதைக் கொள்கைக்கு உங்களின் ஞானப்பிதா யார்? (Who is your
god-father?) என்பதே அவ் வினாவாகும். அதற்கு, சர். ஆர். கே. சண்முகம், 'இந்தக்
கொள்கைகள் என் மனதிற்குத் தோன்றியவை; இதில் முறைக்காக எனக்கு ஒரு தலைவர்
உண்டு என்றால், அவர் ஈ. வெ. ராமசாமிதான்' எனப் பதில் மொழிந்தார். இந் நிலையில்
தமிழகத்தில் பலவிடங்களுக்கும் சென்ற காந்தியாரை, ஆங்காங்கு சுயமரியாதைத்
தொண்டர்கள் சந்தித்து வினாத்தொடுத்து உரையாடினர். காந்தியார் சுயமரியாதைக்
கொள்கைகளைத் தாம் ஒப்புக் கொள்வதாகவும் கூற நேரிட்டது.

முன்னர் குறிக்கப்பட்ட, 'பெரியார்—ஆச்சாரியார் ராஜி நிபந்தனை'களை காங்கிரஸ்
ஒப்பவில்லை எனக் கண்டோம். அதே சமயத்தில் நீதிக் கட்சிக்குப் பெரியார் அனுப்பிய
வேலைத் திட்டம், 1934-ல் சென்னையில் நடந்த நீதிக் கட்சி மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்
பட்டு, அவற்றைச் செயற்படுத்த ஒரு குழுவும் அமைக்கப்பட்டது; அவர் தந்த 15 திட்டங்
களை, 14-11-1935-ல் நீதிக் கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. பெரியார் மிகத் தீவிரமாக நீதிக்
கட்சியை ஆதரித்து வந்தார். நிற்க.

அவர் அயல்நாடுகள் பயணம் முடிந்து திரும்பிய ஆறு மாத காலத்தில், 11-5-1933-ல்
துணைவியார் நாகம்மையார் மறைந்தார். சுயமரியாதைத் தொண்டர் உலகம்
கண்ணீர் வடித்தது; பெரியார் எழுதிய, 'நாகம்மாள் மறைவு' என்ற மிரங்கல் தலையங்கம்
சாகா இலக்கியமாக அமைந்தது. (இந்தூல் பக்கம் 1917-1918)

இதற்கிடையில் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளையும் சமதர்மக் கொள்கைகளையும்
அதி தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்ய விரும்பிய அவர், Revolt—ரிவோல்ட் ஆங்கில வார ஏடு
(1928—30), 'புரட்சி' வார ஏடு (1933), 'பகுத்தறிவு' வார ஏடு (1934), 'பகுத்தறிவு' நாள்
ஏடு (1934), 'பகுத்தறிவு' மாத ஏடு (1935) என மிகப் பல ஏடுகளைத் துவக்கி நடத்தினார்.

அவர்தம் தீவிர எண்ணத்தை மொழித் துறையிலும் புகுத்தினார். தம் வாழ்நாள்
முழுதும் 'உயர் எண்ணங்கள் மலரும் சோலை' எனத் திகழ்ந்த பெரியார், தமிழ் நெடுங்
கணக்கில் கையாளப்பட்டுவந்த எழுத்து முறைகளில் பலவற்றை மாற்றி அமைத்து,
அதனை உலகுக்கு அறிவித்தார் ('பகுத்தறிவு' 30-12-1934).

அவ்வாறு செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள் ஞா, ஞா, ஞா என்ற எழுத்துக்களை ஞா, நா,
னா, எனவும்; ஊ, ஊ, ஊ, ஊ என்பவற்றை ஞா, லை, ஞா, ஞா எனவும்; பின்னர்
ஞா, ஞா, ஞா என்பவற்றை ஞா, ஞா, ஞா எனவும் மாற்றி எழுதத் தொடங்கிய
வையேயாம்.

தமிழ் எழுத்து முறை பல்வேறு காலங்களில் பல மாற்றங்களை அடைந்துள்ளது.
எனினும், அச்சுக் கலையும், தட்டச்சுக் கலையும் வளரத் தலைப்பட்டபின்—அத்
துறையில் முதன்முதல் மாற்றத்தை விளைத்தவர் பெரியாரே ஆவார். தமிழ் எழுத்துக்
களின் மொத்த எண்ணிக்கையைக் குறைப்பதன் மூலம் அம்மொழியை எளிதில் கற்றுக்
கொள்ளவும்; அச்சுக் கோப்பதிலும், தட்டச்சு (Typewriting) செய்வதிலும் எளிமையைப்
புகுத்தவும் முடியும் என்பதை வினக்கிக் கூறினார். இம் மாற்றத்தை 13-1-1935 முதல்
'குடி அரசு' ஏட்டிலும் அறிவிப்புச் செய்து கையாண்ட அவர், தம் காலம் முழுதும்
அப் புது முறையையே கையாண்டுவந்தார். அவர்தம் இயக்க ஏடுகள், நூல்கள்
அனைத்தும் இன்றும் அம் முறையையே கைக்கொண்டுள்ளன; இயக்கத் தோழர்கள்
பலரும் அவ்வாறு எழுதுவதையே பழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். சமுதாய இழிவு
ஒழிப்பின் ஒரு பகுதியாக, மிரயில்வே நிலைய உணவு விடுதிகளில் 'பிராமணர்கள்';
'இதரர்' எனப் பிரித்து உண்ணுமிடம் இருப்பதை எதிர்த்து 1938-ல் போராடி வெற்றி
பெற்றார். இவை இருக்க.

1936-37 பொதுத் தேர்தலில் நீதிக் கட்சி படுதோல்வி அடைந்தது. அத் தேர்தலில்
பல மாகாணங்களில் காங்கிரஸ் வெற்றி பெற்று, பல மாதங்கள் கழித்துப் பதவியேற்றது.

சென்னை மாகாணத்தில் ஆச்சாரியார் தலைமையில் அமைச்சரவை அமைக்கப்
பெற்றது. அவரது அமைச்சரவையின் சாதனைகள் திராவிட மக்கட்கு வேதனை
விளைவிப்பனவாக இருந்தன. அவ் வேதனை தரும் திட்டங்களைச் சாடி நாடெங்கும்
எதிர்ப்புக் குரல் எழுப்பினார் பெரியார்.

அவர் 1940 வரை இடையறாது எதிர்த்துப் போராடிய அக் கொடுமைகள் யாவை
என்பதைப் பின்வரும் அவரது பம்பாய்ச் சொற்பொழிவு நன்கு உணர்த்தும். அக் கொடுமை
களாவன: (1) எட்டு அமைச்சர்கள், ஒரு மேலவைத் தலைவர், ஒரு சட்டமன்றத் தலைவர்
ஆக பத்து அமைச்சுப் பதவிகளில் நூற்றுக்கு மூன்றுபேருள்ள பார்ப்பனருக்கு ஆறு
இடங்கள் அளிக்கப்பட்டன; பார்ப்பனர்களின் இடங்களே தரப்பட்டன. (2) நீதிக்
கட்சியினரால் கிராமப் புறங்களில் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட பள்ளிகளில் 2200-யை, போதிய
பணவசதியில்லை என்ற போலிக் காரணத்தால் குடிமீட்டினர்; ஆனால், அதே சமயம்
பார்ப்பனர்களுக்காக 12 இலட்ச ரூபாய் செலவில் வேதபாடசாலை ஒன்றைப் புதிதாகத்

துவக்கினர்; அப் பாடசாலையிலிருந்த பெரிதும் பார்ப்பனரான ஆசிரியர்கட்கு மாதம் ரூபாய் 200 முதல் 600 வரை சம்பளம் அளித்தனர். (3) பொற்கொல்லர், கருமார் போன்றோர் அரசாங்கத்தில் பத்திரப் பதிவுக்கு வரும்போது, அவர்கள் 'ஆச்சாரி' எனக் கையொப்பமிட்டால், பதிவு செய்யக்கூடாது எனத் தனி அரசாங்க அறிவிப்பைச் செய்தனர்.

இவையன்றி, உயர்ந்த உத்தியோகங்களில் பார்ப்பனருக்குப் பெருவாரியாக இடங்கள் அளிக்கப்பட்டன. அப்போது சென்னை மாகாணத்திலிருந்த சுமார் 81 நகராட்சிகளில் 24 ஊர்களில் தலைவர்களாகவும், 16 நகரங்களில் துணைத் தலைவர்களாகவும் பார்ப்பனர் பதவி வகித்தனர்.

(Caste and Outcaste—by J. E. Sanjana, Bombay, 1946, pp 52-53.)

சமுதாயத்திலும், அரசியலிலும் காங்கிரஸ் ஆட்சியினால் இழைக்கப்பட்ட இக் கொடுமைகளை எதிர்த்து எவரும் போர்தொடுத்தாரல்லர்; பெரியாரவர்களே வன்மையாக எதிர்த்தார். அவற்றுள் தென்னாட்டையே கலக்கியதும், தமிழரிடையே ஒற்றுமை உணர்வையும் தமிழ் உணர்வையும் ஊட்டியதும் ஆகிய ஒன்று இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து பெரியார் தலைமையில் நடந்த மொழிப் போரேயாகும்.

ஆச்சாரியார், இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாக, தென்னாட்டில் குறிப்பிட்ட சில பள்ளிகளில் இந்திமொழி கட்டாய பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட வேண்டும் என ஆணையிட்டார்.

இந்தியைக் கட்டாயமாகத் திணிப்பது இந்துமதக் கலாசாரத்திற்குத் தொடர்ந்து ஆக்கம் தரும் என்றும்; வடவரின் அரசியல் ஆதிக்கம் இங்கு நிலைபெற வழிவகுக்கும் என்றும் தக்க ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டி இந்தியைப் பெரியார் எதிர்த்தார்.

அன்னாரின் தலைமையை ஏற்றுப் பேராசிரியர்கள், புலவர்கள், மக்கள் தலைவர்கள், அரசியல் விழிப்புள்ளவர்கள், தமிழ்ப் பெருமக்கள், மாணவர்கள் ஆகிய அனைத்துத் தரப்பினரும் அணிவகுத்து இந்தியை எதிர்த்துக் களம் புகுந்தனர். அனைத்துத் தமிழரும் ஈடுபட்ட அப் பெருங் கிளர்ச்சியில் 3-6-1938 முதல் தொடர்ந்து பலர் கைதாயினர்; தாய் மார்கள், குழந்தைகள் உட்பட 1269 பேர் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். சிறைக் கொடுமையின் விளைவாகச் சிறையிலேயே 1939 சனவரியில் தானமுத்து, நடராசன் ஆகிய இளைஞர்கள் உயிர் நீத்தனர்; தமிழகமே கொந்தளித்தது.

இந்தியை எதிர்த்துப் புறப்பட்ட தமிழர் பெரும்படையாக, தமிழகத்தில் எங்கும் உணர்ச்சித் தீயை மூட்டிக்கொண்டே சென்றது; 11-9-1938-ல் சென்னை திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையை முட்டிற்று. அப் பெரும் படையை அங்கு வரவேற்ற தமிழ்மக்கள் கடல் அலையோசையைப் புறங்காணும் தன்மையில், 'தமிழ் வாழ்க!'; 'இந்தி ஒழிக!' என முழக்கினர். அங்கேதான், முதன் முதலாகத் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' என்ற தனித் தமிழ்நாடு உரிமைக் குரலைப் பெரியார் எழுப்பினார்.

இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் தனிச் சுதந்தர நாடு கோரி முதலில் குரல் கொடுத்தவர் பெரியாரே ஆவார். இந்த முழக்கத்தின் தோற்றுவாய் அவரைப் பொறுத்த வரையில் 1930-லேயே அமைந்ததாகும். 1930 மே திங்களில் செலத்தில் நடைபெற்ற 'வன்னியர் மாநாடு' என்ற நிகழ்ச்சியில், 'இந்தியா ஒரு நாடா?' என்ற வினாவைத் தொடுத்தார் (இந்தூல் பக்கம் 649). அப்போது கருக்கொண்ட எண்ணம் தான் படிப்படியாக வளர்ந்து 1938-ல் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' என முகிழ்த்தது.

இது கண்டு அஞ்சிய பார்ப்பனர் இக் கோரிக்கையை எதிர்க்க முடியாத நிலையில்—இதனை இழித்துப் பேசமுந்தி, 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!'—'எலிவளை எலிகளுக்கே!' என எழுதத் தலைப்பட்டனர். இது தமிழர் நெஞ்சங்களில் வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ச்சியதுபோல் ஆயிற்று.

வெந்த புண்ணில் வேல் பாய்ந்த சூழலில், 6-12-1938-ல் தந்தை பெரியார் இந்தி எதிர்ப்புக் காரணமாய் 2 ஆண்டு தண்டனையும் 2000 ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப்பட்டார். பெரியார் பெல்லாரியில் சிறைவைக்கப்பட்டு, அச் சிறையில் நோய்ப்பட்டுத் துன்புறுவதை அறிந்த அனைத்துத் தமிழரும் உணர்ச்சிப் பிழம்புகளாயினர்.

பெரியார் சிறைக் காவலில் இருந்தபோதே 29-12-1938-ல் நீதிக் கட்சியின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 29, 30-12-1938 தேதிகளில் நடைபெற்ற தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க மாநாட்டுக்கு அவர் தலைவராவார். சிறையிலிருந்த வண்ணம் அவர் அனுப்பி வைத்த தலைமை உரையினை சர். ஏ. டி. பன்னீர்ச்செல்வம் பார்-அட்-லா அவர்கள் உணர்ச்சி ததும்ப மாநாட்டினர் முன் வைத்தார். அந்தத் தலைமை உரையிலும் 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' என்ற உரிமை முழக்கத்தினைப் பெரியார் கிளத்தினார்.

சிறையினின்றும் மீண்ட அவர், தென்னாட்டுத் திராவிடர் (தமிழர், கன்னடர், தெலுங்கர், கேரளர்) அனைவர்க்கும் சமுதாய விடுதலையும் அரசியல் உரிமையும் அளிக்கும் தன்மையில் 'திராவிடநாடு திராவிடருக்கே!' என்ற முழக்கத்தை இன அடிப்படையில் 1939-ல் எழுப்பினார் ('குடி அரசு' 17-12-1939). இம் முழக்கம் வடவர் ஆதிக்கம் அடியோடு தகர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைத் திராவிடர் நெஞ்சங்களில்—குறிப்பாகத் தமிழர் நெஞ்சங்களில் நிலைநாட்டிற்று.

இச் சூழ்நிலையில் 5-1-1940-ல் வடநாட்டுச் சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்ட பெரியார், 8-1-1940-ல் பம்பாயில் அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் தலைவர் ஜனாப். முகமது அலி ஜின்னா அவர்களை அன்னாரது இல்லத்தில் சந்தித்தார்; அவரிடம் தாம் மேற்கொண்டிருந்த தனிநாடு தத்துவம் பற்றி விளக்கிக் கூறினார். வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அச் சந்திப்பின்போது டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்கார், பி. பாலசுப்ரமணியம், டி. ஏ. வி. நாதன் ஆகியோரும் உடனிருந்தனர். அச் சந்திப்புதான் 'அனைத்து இந்தியா-அல்லது ஒரே இந்தியா' என்ற தத்துவம் நொறுங்குவதற்கு மூலகாரணமாக அமைந்தது.

எவ்வாறெனினும், 1940 பிப்ரவரி வரையில் இஸ்லாமிய கலாசாரப் பாதாபு இயக்கமாகவும்; இஸ்லாமியருக்கு அரசியல் பதவிகளிலும் உத்தியோகங்களிலும் விதிதாசாரப் பங்கு பெறும் அரசியல் கட்சியாகவும் விளங்கிய முஸ்லிம் லீக், 1940 மார்ச்சுத் திங்களில்தான், 'இஸ்லாமியர்களுக்குத் தனிநாடு வேண்டும்' எனக் கோரத் தீர்மானித்தது.

பிற்காலத்தில் இந்திய அரசியல் நிர்ணய சபையில் கூறப்பட்ட, இது தொடர்பான கீழ்க்கண்ட விவரம், இதனை ஒருவாறாக நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

அதாவது: 'பாகிஸ்தான் என்பது குறித்து 1940 மார்ச்சில், முஸ்லிம் லீக் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது. அவ்வாறு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுகிற வரையில், அந்த அரசியல் ஸ்தாபனமானது—இந்த நாட்டுக்கு ஒரு அரசியல் நிர்ணயசபை அமைக்கப் படுவதானது பொருத்தமானதும் தக்கதுமான ஒரு நடைமுறையாகும் என ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு அந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிய பின்னர், ஒருவகையில், முஸ்லிம் லீகின் போக்கில் ஒரு மாற்றம் விளைந்தது. அம் மாற்றம் அரசியல் நிர்ணயசபை வேண்டும் என்பதற்கு ஆதரவாக அமைந்தது; ஆயினும் தனி முஸ்லிம் நாடு என்பதாக—முஸ்லிம் லீகினர் கோரிய பிரதேசத்தைக் கொண்ட பகுதிக்கு ஒரு அரசியல் நிர்ணய சபையும், மீதிப் பிரதேசத்தைக் கொண்ட இந்தியாவுக்கு வேறொரு அரசியல் நிர்ணய சபையும் வேண்டும் என்றே முஸ்லிம் லீக் கோரியது' என்பதேயாம். [இந்திய அரசியல் நிர்ணயசபைத் தலைவர் டாக்டர் எஸ். சிங்ஹாவின் துவக்க உரை, 9-12-1946; 'இந்திய அரசியல் சட்ட ஆவணங்கள்'—முன்ஷி தொகுப்பு, தொகுதி 2, பக்கம் 84; முதற் பதிப்பு (ஆகஸ்டில்) 1967].

'But until the adoption of the resolution on Pakistan, in March 1940, by the Muslim League, that political organization had not favoured the

idea of a Constituent Assembly as a proper and suitable method for framing a Constitution for this country. After the adoption of that resolution, however, the attitude of the Muslim League seems to have undergone a change in favour of the idea of a Constituent Assembly, one for the areas claimed by the League for a separate Muslim State, and the other for the rest of India' (Inaugural address of the Chairman Dr. S. Sinha, on 9-12-1946, Indian Constituent Assembly—'Indian Constitutional Documents, Munshi Papers, Volume II, page 84, Edition 1967).

இதுகாறும் கண்டவாறு, 1925 முதல் 1938 வரையில் தமிழகமெங்கும் சுயமரியாதைச் சங்கம், சுயமரியாதை வாலிபர் சங்கம், பார்ப்பனரல்லாதார் சங்கம், பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் சங்கம் என்ற பெயர்களிலும்; சமதர்மச் சங்கம், உண்மை நாடுவோர் சங்கம், தாராள சிந்தனையாளர் கழகம், பகுத்தறிவாளர் கழகம், தமிழர் கழகம் என்ற பெயர்களிலும் ஆயிரக்கணக்கான சங்கங்கள் தோன்ற மூல காரணராக இருந்த பெரியார், 1939-க்குப் பின்னர், 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற பேரால் திராவிட இன மக்களைக் குறிப்பது பொருந்தாதது என்பதை எடுத்துக் காட்டினார்.

மிகச் சிறுபான்மையினராக உள்ள பார்ப்பனரைக் குறிப்பிட்டு, அவர்களை முன் வைத்து—மிகப் பெரும்பான்மையினராக உள்ள நம் இன மக்களுக்குப் பெயரிடுவது அவமானம் என்பதை விளக்கினார்.

பார்ப்பனரல்லாதார் அமைப்புக்கு, 'திராவிடர் கழகம்' என்று பெயரிடுதல் இன உணர்வினை ஊட்டவல்லது என எடுத்தியம்பினார். ஆரியர்-திராவிடர்; பார்ப்பனர்-திராவிடர் என்ற தன்மையில் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளையும் நோக்கும் பான்மையை வலியுறுத்தினார்.

இதன் விளைவாக 'திராவிடர்' என்ற இன உணர்வு முன்னிலும் தீவிரமாக சென்னை மாகாணம் முழுவதிலும் பரவலாயிற்று. 1941 முதல் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்பது போன்ற பெயர்களிலிருந்து அமைப்புகள், 'திராவிடர் கழகம்' எனப் பெயர்களை மாற்றி அமைக்கத் தலைப்பட்டன.

அதுசமயம், 13-2-1944-ல் சென்னையில் திரு. சி. என். அண்ணாதுரை தலைமையில் நீதிக் கட்சி மாநாடு நடந்தது. அம் மாநாட்டில், 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்பதை—'சென்னை மாகாண திராவிடர் கட்சி' என்று மாற்றுவாறு, சேலத்தில் நடைபெறப்போகும் மாகாண மாநாட்டிற்கு இம் மாநாடு தெரிவித்துக்கொள்கிறது' என ஓர் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. [தீர்மானம் 1; *குடிஅரசு*—26-2-1944]

சேலத்தில் நடைபெறவிருந்த மாநாட்டின் மூலம் பெரியார் அவர்களின் தலைமையை மாற்றிவிடவேண்டும் என முக்கிய தலைவர்கள் பலரும் முயன்றனர். ஆயினும் தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களின் சார்ந்த சுயமரியாதைத் தொண்டர்களும், மாகாணம் முழுவதிலுமிருந்து சென்ற இயக்கத்தினரும் சேலத்தில் பெரியாருக்குத் தோற்றுவிக்கப்பட இருந்த எதிர்ப்பைத் தாசாக ஊதிவிட்டனர்.

27-8-1944-ல் சேலத்தில் நடைபெற்ற அம் மாநாட்டில், 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்ற பெயர் அதிகார பூர்வமாக, 'திராவிடர் கழகம்' என மாற்றப்பெற்றது. அத் தீர்மானம் 'அண்ணாதுரை தீர்மானம்' என்று பெயரிடப்பட்டது.

அச் சமயம் 27-12-1944-ல் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற திரு. எம். என். ராயின் ரேடிக்கல் டெமாக்கர்டிக் கட்சி மாநாட்டிலும், 29-12-1944-ல் கான்பூரில் நடைபெற்ற பார்ப்பனரல்லாத பிற்பட்ட வகுப்பினர் மாநாட்டிலும் கலந்துகொண்டு வடநாட்டிலும் பிரசாரப் பணி புரிந்து, 1-1-1945-ல் தமிழகம் வந்தடைந்தார், பெரியார்.

29, 30-9-1945-ல் திருச்சியில் நடைபெற்ற மாகாண மாநாட்டில், சேலம் மாநாட்டுத் தீர்மானங்கள் ஏற்கப்பட்டதுடன், மாகாண திராவிட விடுதலைப் படையாகக் 'கறுப்புச் சட்டைத் தொண்டர் படை' ஒன்று அமைக்கவும் முடிவெடுக்கப்பட்டது.

அம் மாநாட்டிற்குப் பின்னர் தான் கறுப்பு—மையத்தில் சிவப்பு வட்டம் உள்ள கொடி உருவாக்கப்பட்டது. 'கொடி' பற்றிய விளக்கம் இங்குக் காணப்படுதல் நலந்தரும்.

சுயமரியாதை இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பின்னர் பல மாநாடுகளில் கொடி ஏற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. ஆனால், அக் கொடியின் அமைப்பு குறித்து ஏதும் அறிய முடியவில்லை. இது வருந்தத்தக்கதேயாகும்.

17-2-1929-ல் செங்கற்பட்டு மாநாட்டில் 'சுயமரியாதைக் கொடி' என்ற பெயரால் ஏற்றப்பட்ட கொடி பெரியாரின் சுயமரியாதைக் கொள்கையை இலட்சியமாகக் கொண்டதன்று; அது திரு. ஜெ. எஸ். கண்ணப்பரால் உருவகப்படுத்தப்பட்டது; ஆயினும் அந் நிகழ்ச்சியில் அது இடம் பெற்றது. இதனைப் பெரியார் எனக்கு உணர்த்தினார்.

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் தராசுக் கொடி சமநீதிக் கோரிக்கையைக் குறிப்பதாகும். பெரியார் அவர்கள் 1938-ல் நீதிக் கட்சியின் தலைவரானவுடன் அதுவே நம் இயக்கக் கொடி ஆயிற்று.

'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்', திராவிடர் கழகம் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்ற பின்னர் 1946-ல் உருவாக்கப்பட்டதே இன்றைய திராவிடர் கழகக் கொடியாகும். இக் கொடியின் அளவு முன்றுக்கு மிரண்டு என்ற விகிதத்தில் அமைந்தது; நடுவில் வட்டமான சிவப்பும், மீதிப் பாகம் முழுவதும் கறுப்புமாக அமைந்தது.

கறுப்பு—திராவிடரைக் கவ்விடும் இழிவினைக் குறிப்பது; சிவப்பு—இழிவு நீங்கிப் புரட்சி மலருவதைக் குறிப்பது.

உலகப் புரட்சி இயக்கங்களுக்கு ஒப்பாகக் கொள்கைகள்—கொடி—தொண்டர் உடை முதலானவற்றை அமைத்து எழுச்சியுடன் திராவிடர் கழகம் செயல்பட முனைந்தது. தமிழகத்தின் எல்லா மாவட்டங்களிலும் திராவிடர் எழுக மாநாடுகள் நடத்தப்பெற்றன. திராவிட மாணவர் கழகம், திராவிட இளைஞர் கழகம், திராவிட நடிகர் கழகம் என்ற இனக் குறி கொண்ட பெயர்களில் நாடோறும் கிளைகள் முகிழ்த்தன.

அன்றியும், பெரியார் அவர்களின் இந்தி எதிர்ப்பின் பயனாக விளைந்த தமிழ் மொழி உணர்வு—ஆரிய மொழி, ஆரியர் எதிர்ப்பு உணர்வாகவும்; ஆரிய கலாச்சார எதிர்ப்பு, வட மொழி மிகை எதிர்ப்பு, ஆரியக் கலைஞர்கள் எதிர்ப்பு உணர்வாகவும் பரிணமித்தது. ஆங்காங்கு தமிழர் கழகம், தமிழ் மிகைச் சங்கம், தமிழர் ஆராய்ச்சிக் கழகம், தமிழர் நல்வாழ்க்கைக் கழகம் முதலியன விரைந்து தோன்றிச் செயல்பட்டன.

இத்துணை எழுச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைந்தது, சுமார் 20 ஆண்டு காலம் பெரியார் மேற்கொண்ட சுயமரியாதைப் பிரசாரத்தால் விளைந்த—ஆரிய எதிர்ப்பு, ஆரிய கலாச்சார அழிப்பு; மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, சமுதாய இழிவுக்குக் காரணமான இழிவு வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை அழித்தல்—முதலான தன்மான உணர்வு வளர்ச்சி எனும் செயற்களும் செயலே ஆகும்.

இங்கு 1940-க்குப் பின் உருவான அரசியல் நிலையும் கருதத் தக்கதாகும்.

மிரண்டாம் உலகப் போர் 1939 செப்டம்பர் 3-ல் முண்டது. உலக நாடுகள் அச்ச நாடுகள், நேச நாடுகள் என இரண்டு வகுப்புகளாகப் பிரிந்தியாவில், பார்ப்பனரும்—இந்தியக் காங்கிரசாரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பிரிட்டிஷ் ஆட்சியை ஒழித்து ஜப்பான் ஆட்சியையோ, ஜெர்மன் ஆட்சியையோ ஏற்படுத்தும் பகலும் முயன்றனர்.

சென்னை மாகாணத்தில் வருப்புலாபிப் பிரதிதிதித்துவச் சட்டம், சமூக இழிவு நீக்கச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றைத் துணிவுடன் இயற்றிய நீதிக் கட்சியின் வலிவு ஓய்ந்து, திராவிடர் கழகமாக உருவாக்கிக்கொண்டிருந்த சமயம். இச் சமயத்தில் தோன்றிய இந்தி எதிர்ப்பும், காங்கிரசின் சாதனைகள் கண்டனமும் பெரியாரின் இயக்கத்திற்கும், தலைமைக்கும் மகத் தான வலிவையும் பொலிவையும் ஊட்டின. ஆச்சாரியார் செல்லும் இடங்களில் வெளியில் அவர் தைரியமாக நடமாட முடியாத நிலையைத் தமிழ் மக்கள் உருவாக்கினர்.

ஏற்கனவே, நீதிக் கட்சியின் சாதனைகளுக்குப் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி பெரிதும் துணை நின்று. இதனைக் குறிப்பிட்டு, நீதிக் கட்சியினர் பிரிட்டிஷாரின் வால்பிடிப்பவர்கள் என்றும், காங்கிரஸ் கோரிய சுதந்தரத்திற்கு எதிர்ப்பானவர்கள் என்றும் கூறி வெறுப்புடனும் பிரசாரத்தில் காங்கிரஸ் ஈடுபட்டது.

இத்தகைய சூழல்களில் கணமேனும் ஆட்சியில் நீடிக்க இயலாத நிலைக்கு ஆச்சாரியார் ஆளானார்.

‘உலகப் போரில், இந்திய மக்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பெறாமலே இந்தியரை ஈடுபடுத்தியதாகக்’ கூறி, காங்கிரஸ், இந்தியா முழுவதிலும் ஆட்சியைக் கைவிட்டு வெளியேறியது. இங்கும் ஆச்சாரியார், 27-10-1939-ல் பதவியை விட்டு விலகினார்.

‘இனி இந்திப் போரை நிறுத்தி வையுங்கள்’ என, 31-10-1939-ல் தமிழ்ப்பெரு மக்களுக்குப் பெரியார் வேண்டுகோள் விடுத்தார்; போர் அன்றே நிறுத்திவைக்கப்பட்டது.

அன்றையப் பிரதான எதிர்க் கட்சித் தலைவர் பெரியார் அவர்களே ஆவார். அவரது வடநாட்டுப் பயணம் 1940 சனவரியில் முடிந்து திரும்பியவுடன், இந்தியை அகற்றக் கோரி அரசுக்குப் பல எச்சரிக்கைகள் விடுத்தார். 21-2-1940-ல், கவர்னர் ஆணையினால் கட்டாய இந்தி அகற்றப்பட்டது.

திராவிடர் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். திரு. ஜின்னா போன்றோரும் பெரியாரைப் பாராட்டினர்.

பெரியாரவர்களின் பெருஞ் செல்வாக்கைக் கண்ட பிரிட்டிஷ் அரசு 1940-ஆம், 1942-ஆம்—மிகுமுறை கவர்னர் ஜெனரல்களையும், கவர்னர்களையும் அனுப்பி சென்னை மாகாண ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கும்படி அவரை வேண்டிற்று. ஆச்சாரியாரே நேரில் வந்து ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்குமாறு பெரியாரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

எனினும், தாம் மேற்கொண்டுள்ள சமூக இழிவு ஒழிப்புப் பணிக்கு—பதவி ஏற்பு என்பது இடையூறாக அமையும் என்பதைக்கூறி, பதவியைப் பெரியார் புறக்கணித்து விட்டார்.

இந்தியாவெங்கும், காங்கிரஸ், பிரிட்டிஷாருக்குப் போருக்கான உதவிகள் செய்யக் கூடாது எனக்கூறிச் செயல்பட்டது. தென்னாட்டில் நீதிக் கட்சித் தலைவர் பெரியாரும், வடநாட்டில் ரேடிக்கல் டெமாக்கரடிக் கட்சித் தலைவர் அறிஞர் எம். என். ராய் ஆகியோரும் போர் ஆயத்தங்களில் பிரிட்டிஷாருக்கு மிக உதவியாக நின்றனர். திரு. எம். என். ராய் 1941 பிப்ரவரியில் சென்னையில் பெரியாரைச் சந்தித்து அகில இந்திய அளவில் காங்கிரஸ் லாத கட்சிகளை ஒன்று திரட்ட முயற்சித்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போரில் நாசிச இயக்கம் தோல்வி கண்டது.

உலகப் போர் துவக்கத்தில் பிரிட்டிஷார் தங்கள் காலனி நாடுகளுக்கு அளித்த வாக்குறுதியை மதித்து, காலனி நாடுகளை விட்டு வெளியேறுவதென, போர் முடிந்த பின்னர் பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றம் தீர்மானித்தது; இந்தியாவை விட்டு வெளியேறவும் முடிவு செய்தது. அது சமயம் இந்தியப் பொதுத் தேர்தல், 1946-ல் நடந்து முடிந்திருந்தது.

அவ்வாறு பிரிட்டிஷார் வெளியேறுங்கால் தங்கள் தங்கள் நாடுகளை அவரவர் வசம் ஒப்படைக்க வேண்டுமெனக் காங்கிரசாரும், முஸ்லிம் லீக்கினரும், சீக்கியரும், பெரியாரும் கோரியிருந்தனர். ஏற்கனவே 1939-ல் பெரியார் அவர்கள் சர் ஸ்டாபோர்டு கிரிப்பை நேரில் சந்தித்து, திராவிட நாடு பிரிவினையை வலியுறுத்தி யிருந்தார்.

ஆயினும், பிரிட்டிஷார் 1935-ஆம் ஆண்டைய இந்திய அரசு ஆக்கட்டின் அடிப்படையில் இந்திய மக்களை: (1) சாதி இந்துக்கள் (2) இஸ்லாமியர்கள் (3) சீக்கியர்கள் (4) தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் (5) அய்ரோப்பியர் என்ற பிரிவுகளின்படியே அரசியல் காரியங்களுக்கு ஒப்புக்கொள்வதாக அறிவித்தனர். இதனை லார்ட் வேவல் 14-6-1945-ல் வானொலிப் பேச்சில் வெளிப்படையாக அறிவித்தார்.

இறுதியில், இந்தியாவை மத அடிப்படையில் இந்துக்கள் நாடு, முஸ்லிம்கள் நாடு எனக்கொண்டு—இந்தியாவின் பெரும்பகுதியை, ‘இந்துக்கள் நாடு’ எனக் கொள்ளத்தக்க வண்ணம் காங்கிரசார் வசம் ஒப்படைத்துவிட்டு வெள்ளையர் வெளியேறினர். இங்கு பெரியாருக்கு வெள்ளையர் அளித்திருந்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றத் தவறிவிட்டனர் என்பது கண்கூடு.

வெள்ளையர் 15-8-1947-ல் வெளியேறினர். ஆயினும் அவர்கள் விடுதலைப் பிரகடனம் அளிப்பதற்கு வெகு நாட்க்கு முன்னரே, 1946 டிசம்பர் 9 அன்றே—‘இந்திய அரசியல் நிர்ணயசபை’ என்ற பேரால்—ஏற்கனவே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்த சட்டசபை உறுப்பினர்களைக் கொண்டு பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்களைக் கொண்டு, அரசியல் சட்டம் இயற்றக் காங்கிரசார் தலைப்பட்டனர்.

அந்த ஏற்பாடு மோசடியானது என உணர்ந்த பெரியார் 1946 முதலே அதனை வன்மையாக எதிர்த்து வந்தார். அன்றிபும், ‘வெள்ளையர் வெளியேறிய நாள்—திராவிடருக்கு விடுதலை நாள் அல்லவென்றும், துக்கநாளே ஆகும் என்றும்; வெள்ளிப் பூண் பூட்டிய பழைய அடிமை விலங்கு மாற்றப்பட்டு, தங்கப் பூண் பூட்டிய புது விலங்கு பூட்டப் பட்ட நாளே அதுவாகும்’ என்றும் விளக்கிக் கூறி, ‘15-8-1947—திராவிடருக்குத் துக்க நாள்’ என அறிக்கை விடுத்தார்.

இதன் விளைவாக, திராவிடர் இயக்கத்தில் ஒரு சலசலப்புத் தோன்றியது. இதன் பின்னணியைச் சிறிது காண்பது நலம்.

திராவிடர் இயக்கம் 1940 ஆகஸ்டில் திருவாரூரில் நடைபெற்ற மாகாண 15-வது ஜஸ்டிஸ் மாநாட்டுக்குப் பின்னர், ‘திராவிடநாடு திராவிடருக்கே!’ என்ற கோரிக்கையை மிகத் தீவிரமாகப் பரப்பி வந்தது.

1944 சேலம் மாநாடு, 1945 திருச்சி மாநாடுகளுக்குப் பின்னர் ‘திராவிடர் கழகம்’; ‘கறுஞ் சட்டைத் தொண்டர் படை’ இவை அபிரிவிதமான செல்வாக்குப் பெற்றன.

11-5-1946-ல் மதுரையில் நடைபெற்ற கறுஞ் சட்டைப் படை மாநாட்டின் பந்தல் எதிரிகளின் தீயிடுதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது; அக் கோர நிகழ்ச்சி திராவிடர் கழகத் தாரிடையே ஒரு புத்துணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தது.

அடுத்து, கடலூரில் நடைபெற்ற ‘திராவிடர் மாநாடு’ அனைத்துத் திராவிடர்க்கும் நாட்டுப் பிரிவினையில் ஒரு பேரார்வத்தை ஊட்டியது.

இத் தகைய பெருஞ் செல்வாக்குடன் இயக்கம் வளர்ந்த நிலையில், 1944 முதல் பெரியாரிடம் கருத்து வேறுபாடு கொண்ட திரு. சி. என். அண்ணாதுரை, 1947 ஆகஸ்டில் வெள்ளையர் வெளியேறிய பிரச்சினை—பெரியார் தலைவர் என்ற முறையில் எடுத்த முடிவுக்கு மாறாகக் கருத்து வெளியிட்டார். இதனால் கழகத்தவரிடையே தோன்றிய சலசலப்பு பெரியாரின் நிலைக்கு எந்தக் கேட்டையும் விளைக்கவில்லை.

பின்னர் 8, 9-5-1948-ல் தூத்துக்குடியில் நடைபெற்ற மாணா மாநாடு இயக்க வரலாற்றில் என்னுடைய நடந்திராத—மக்கள் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்த மாபெரும் திகழ்ச்சியாகத் திகழ்ந்து, காங்கிரஸ் திராவிடரிடையே ஒரு கலக்கத்தையும், பொது மக்களிடையே பெருவிழிப்புமையும் உண்டாக்கியது.

மீம் மாநாட்டுக்கு முன்னர் 2-3-1948-ல் கறுஞ்சட்டைத் தொண்டர் படையை அரசு தடைசெய்தது; நூற்றுக்கணக்கான ஊர்களில் கழகப் பணிமனைகள் சோதனையிடப் பட்டன; கழகப் பொறுப்பாளர்கள் வீடுகள் சோதனைக்குள்ளாயின.

‘சுதந்திரம் வந்தது’ என்ற பேரால், 1948-ல் காங்கிரஸ் ஆட்சி இந்தியை மீண்டும் திணித்தது. இதனை எதிர்த்தும் வகையில், 144 தடை உத்தரவையீறி, ரும்புகோணத்தில், திரு. சி. என். அண்ணாதுரையை முதல் தளபதியாகக் கொண்டு பெருங் கிளர்ச்சியைப் பெரியார் நடத்தினார்.

ஈரோட்டில் 1949-ல் நடைபெற்ற மாநாடு, திரு. சி. என். அண்ணாதுரை கலந்து கொண்ட முக்கிய மாநாடாகும்.

மேற்கண்ட மாநாட்டு திகழ்ச்சிகள், அரசின் அடக்கு முறைகள், எதிரிகளின் நாச வேலைகள் இவை அத்துணையும் திராவிடரிடையே—குறிப்பாகக் கழகத்தாரிடையே வலுவான இன உணர்ச்சியையும், நாட்டுப் பிரிவினை எண்ணத்தையும், காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு உணர்ச்சியையும் நிலைப்படுத்தி உச்சக் கட்டத்தில் கொண்டு திறுத்தியிருந்தன.

இன உணர்வினை முழு அளவில் ஊட்டவிரும்பிய பெரியார்—அவ்வக் காலக் கட்டங்களில் அதற்கெனச் சில உத்திகளைக் கையாண்டார்.

சங்க காலநடொட்டுப் புலவர்களின் சொத்தாக இருந்த திருக்குறள் நூலைப் பரமர மக்கள் பார்வையில் கொண்டிருந்து திறுத்தினார்.

இராமாயணம், பாரதம், கீதை முதலிய இதிகாசங்களைப் போற்றிய தமிழ்மக்கள் அவற்றைப் புறக்கணிக்க ஏதுவாக—1927 முதலே எழுத்து வாயிலாகவும், சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் புத்தர் கொள்கைகளையும், திருக்குறளையும் மக்கள் முன் வைத்த அவர், 1948-ல் திருக்குறள் மாநாடு கூட்டினார்; ‘திருக்குறள் நான்’ கொண்டாடச் செய்தார். தமிழ் மக்களை ஆரியப் பிடிப்பிலிருந்து விடுவிக்க அவர் கையாண்ட உத்திகள் பலவாம்; அவற்றுள் இதுவும் ஒன்றாகும்.

இதன் விளைவாகத் தமிழகப் பள்ளிகளிலும், மேடைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும், நூல்களிலும் ‘திருக்குறள்’ சிறந்த செல்வாக்குப் பெற்றது; ஆரிய இதிகாச நூல்கள் ஓரளவு வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டன.

இவ்வாறாக, 1938-க்கும் 1948-க்கும் இடைப்பட்ட அந்தப் பத்தாண்டுகளில் ஒங்கி வளர்ந்த இன உணர்ச்சி—நாட்டுப் பிரிவினை உணர்ச்சி—ஆரிய எதிர்ப்புணர்வு—வடமொழி எதிர்ப்புணர்ச்சி—வடவர் ஆதிக்க எதிர்ப்பு உணர்வு முதலான இவை திராவிட இளைஞர்களிடையே நன்கு வேருன்றி தின்றன.

இந்நிலையில், இயக்கப் பாதுகாப்புக்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்கிற முறையில், 9-7-1949-ல், திரு. மணியம்மையை, பெரியார் திருமணம் செய்து கொண்டார். இச் சம்பவத்தை முன்னிறுத்தி இயக்கத்தின் முன்னணித் தோழர்களைத் துணையாகக்கொண்டு, திரு. சி. என். அண்ணாதுரை 17-9-1949-ல், ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ என்ற ஓர் தனி அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அவ் அமைப்பு பிற்காலத்தில் தேர்தலில் ஈடுபாடு கொண்டு, தமிழக ஆட்சியைக் கைக்கொண்டது; இன்று ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ளது.

பெரியார் அவர்கள் தம் திருமணம் பற்றிய நிலையை விளக்கி 19-6-1949, 28-6-1949 தேதிகளிலும்; பின்னர் 2-7-1949, 31-7-1949, 1-8-1949, 5-8-1949, 18-9-1949 தேதிகளிலும்

‘விடுதலை’, ‘குடிஅரசு’ ஏடுகளில் அறிக்கைகளிட்டார்; இயக்கம் பாதுகாப்புடன் தொடர்ந்து பணியாற்றியது. தம்மால் நிறுவப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பதிவு செய்யப் பல தடவைகள் விரும்பி முயற்சித்த பெரியார், 27-1-1945 ‘குடிஅரசு’ மலரில் அதற்கான விவரங்களை அறிவித்தார். பின்னர் 23-9-1952-ல், ‘பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனம்’ (Periyar Self-respect Propaganda Institution) எனப் பெயர் தந்து, அந் நிறுவனத்திற்கு முறைப்படி பொதுக் குழு, நிர்வாக சபை அங்கத்தினர்கள், டிரஸ்டிகள் என்ற அங்கங்களை அமைத்து, திருச்சியில் பதிவு செய்தார். இவை நிற்க.

இனி முன்னர்ச் சட்டப்பட்ட இந்திய அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் பற்றியும், அதற்குத் தந்தை பெரியாரின் எதிர்ப்பு குறித்தும் தொடர்ந்து காண்போம். 1946-ல் செயல்படத் துவங்கிய அரசியல் நிர்ணய சபை அமைப்பையும், அதனால் உருவாக்கப்பட்ட சட்டங்களையும் நியாய பூர்வமான பல காரணங்களைக் காட்டிப் பெரியார் எதிர்த்தார். அவற்றுள் மிக முதன்மையான காரணம் ஒன்றுண்டு.

அதாவது, ‘இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றவுடன், வயது வந்தவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்து அவர்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்ட சட்டசபை அங்கத்தினர்களைக் கொண்டு—வெளியார் தலையீடின்றி, சுதந்தர இந்தியாவின் அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம் உருவாக்கப்படும்’ என இந்திய காங்கிரஸ் 1936 முதல் அதிகார பூர்வமாகக் கூறி வந்தது. திரு. ஜவஹர்லால் நேரு இந்த உறுதி மொழியைப் பல தடவைகள் கூறியுள்ளார்.

இதனைப் பின்வரும் சான்று உறுதிப்படுத்தும். அரசியல் நிர்ணயசபையைத் துவக்கிவைத்து 9-12-1946-ல் உரையாற்றிய சபைத் தலைவர் டாக்டர் எஸ். சிந்தஹா குறிப்பிட்டுள்ளவாறு அதனை இங்குக் காண்போம்.

அச் சான்றாவது: ‘முன்னர் நான் எடுத்துக்காட்டியுள்ள அத் தீர்மானங்களில், (1939 நவம்பரில் காங்கிரஸ் செயற்குழு நிறைவேற்றியதும், 1936-ல் பைஸ்பூர் காங்கிரஸ் மாநாடு நிறைவேற்றியதும்)—அரசியல் நிர்ணய சபையானது, வயது வந்தவர்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்து அந்த அடிப்படையில் தேர்தெடுக்கப்படும் என (காங்கிரஸ்) பிரகடனம் செய்துள்ளது.’ என்பதாகும்.

‘I may add that in the resolutions from which I have quoted above (those adopted at the Congress Working Committee of November 1939, and at the Faizpur Session of the Congress of 1936) it was declared that the Constituent Assembly should be elected on the basis of adult suffrage.’

(Inaugural address of the Chairman Dr. S. Sinha, in the Constituent Assembly—Indian Constitutional Documents, Volume II, Page 84).

அவ்வாறு ஏற்கனவே காங்கிரசினால் அளிக்கப்பட்டிருந்த வாக்குறுதி முதல் கட்டத்திலேயே மீறப்பட்டது. அன்றியும், இந்தியாவில் 100-க்கு 10 பேர்களுக்கே வாக்களிக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில்—1945-46-ல் தேர்தெடுக்கப்பட்டவர்களைக் கொண்டு, 1946 டிசம்பரிலேயே அரசியல் நிர்ணய சபையைக் கூட்டியது பெரிய அரசியல் மோசடியாகும் என்பதைப் பெரியார் எடுத்துக் காட்டினார்.

‘அத் தன்மையில் உருவாக்கப்படும் அரசியல் சட்டம் திராவிட மக்களைக் கட்டுப்படுத்தாது’ என அரசுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்தார், பெரியார்.

மேற்காட்டிய தன்மையில் சுமார் 1082 நாட்களில் உருவாக்கப்பட்ட அச் சட்டத்தை ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்த்தவர்—இந்தியா முழுவதிலும் பெரியார் ஒருவரேயாவார்.

அச் சட்டம் செய்து முடிக்கப்பட்டு 26-1-1949-ல் நிறைவேற்றப்பட்டது; 26-1-1950-ல் அது அமுலுக்கு வந்தது. அச் சட்டம் மோசடியானது எனவும், திராவிடர்க்குக் கேடு

சூழ்வது எனவும் பெரியார் 1946-லேயே எடுத்துக் காட்டியவண்ணம்—1950 சூனிலேயே அம் மோசடித்தன்மை தானே வெளிப்பட்டது.

1950 சூனில் சென்னை மாகாணத்தில் மருத்துவக் கல்லூரி, பொறியியல் கல்லூரிச் சேர்க்கைகளில் இடம் பெறாத இருவர், சென்னை உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தனர். சென்னை உயர் நீதி மன்றம், 'சென்னை மாகாண அரசு அமுல்படுத்தி வரும் வகுப்புவாரி உத்தரவு இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணானது' என 1950 சூனையில் தீர்ப்பு வழங்கியது.

1921-ல் உருவாக்கப்பட்டு, 1922, 1924-ல் உறுதி செய்யப்பட்டு, 1929 முதல் சென்னை மாகாணக் கல்வித் துறையிலும், உத்தியோகத் துறையிலும் அமுலில் இருந்த வகுப்புவாரி உத்தரவு—அந்த ஒரு தீர்ப்பின் மூலம் செல்லாததாக ஆக்கப்பட்டது.

திராவிடரின் உரிமைச் சாசனமான கம்யூனல் ஜி. ஓ. செல்லாது என்ற அத்தீர்ப்பை, பெரியார் வன்மையாக எதிர்த்தார்; சென்னை மாகாண ஆட்சியும் எதிர்த்தது. அத் தீர்ப்பை எதிர்த்து ஆட்சித் தரப்பில், டில்லி சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு மேல் முறையீடு செய்யப்பட்டது.

இது சம்பந்தமான வழக்கில்—அரசியல் சட்ட வரைவுக் குழுவினருள் ஒருவராக இருந்த சர். அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யர் என்ற தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர், சென்னை மாகாண அரசுத் தரப்புக்கு எதிராக, மனுதார் சாப்பில் நின்று, அரசியல் சட்டப்படி வகுப்பிமை உத்தரவு செல்லாது என வாதிட்டார். அன்றியும், அவரால் பாதுகாக்கப்பட்ட இருவருள் ஒருவர், எழுத்து மூலமாக சென்னை அய்க்கோர்ட்டில் மனு தாக்கல் செய்ய வில்லை என்ற பெரிய மோசடி, பின்னர் சுப்ரீம் கோர்ட்டில், மாகாண ஆட்சித் தரப்பினரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

பார்ப்பனரின் சூது மதியை விளக்க இவை போதிய சான்றுகளாம்.

எனவே, இக் கேடுகள் அத்துணையையும் எதிர்த்து, '14-8-1950-ல் நாடெங்கும் வகுப்பிமை நாள் கொண்டாடுக!' என 8-8-1950-ல் வேண்டுகோள் விடுத்தார், பெரியார்.

பெரியாரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தமிழகமே திரண்டெழுந்தது. மாணவர்களும், பொது மக்களும்—கட்சிச் சார்பின்றி, 'அரசியல் சட்டம் ஒழிக!'; 'வகுப்பிமை வேண்டும்!' என நாடெங்கும்—ஊர்தோறும் முழங்கினர்.

டில்லி சுப்ரீம் கோர்ட்டின் தீர்ப்பும் வகுப்பிமைக்கு எதிராக அமைந்தது. அதனைத் துணையாகக் கொண்டு, 'வகுப்புவாரி உத்தரவை அமுல்படுத்துவது அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணானது ஆதலின், அதனை நடைமுறைப் படுத்தக்கூடாது' என, மத்திய அரசு, 1950 செப்டம்பரில், மாகாண அரசுகளுக்குச் சுற்றறிக்கை விடுத்தது.

இப் பெருங் கேடு இழைக்கப்பட்ட நிலையில் பெரியார் மேலும் வீறுகொண்டு, '14-12-1950 அன்று வகுப்பிமை நாள் கொண்டாடுக!' என 14-11-1950-ல் வேண்டுகோள் விடுத்தார். பார்ப்பனரல்லாதார் அனைவரும்—குறிப்பாக இளைஞர்கள் பெரியாருக்கு ஆதரவாகப் போர்ட் கொடி உயர்த்தினர்.

அனைத்துக் கட்சித் திராவிடர்களையும் அழைத்து, திருச்சியில், 3-12-1950-ல் 'வகுப்பிமை மாநாடு' ஒன்றைப் பெரிய அளவில் நடத்திப் பல முக்கிய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார்.

வடநாட்டார் ஆதிக்கத்தை வீழ்த்தும் வகையில் வடநாட்டார் உணவுக் கடை, துணிக் கடை முன் மறியல் நடத்தி, வடநாட்டார் சுரண்டலைத் தடுக்க வேண்டுமென 1950 அக்டோபரில் அறிவித்தார். மத்திய அமைச்சர்கள் சென்னை மாகாணத்திற்கு வரும்போது கறுப்புக் கொடி காட்டி நம் வெறுப்பை உணர்த்தவேண்டும் எனக் கோரினார்.

அதுசமயம் தென்னாட்டுக்கு வந்த திரு. சந்தர் வல்லபாய் பட்டேல் இங்கிருந்த கொந்தளிப்பைக் குறித்துத் தக்கார் மூலம் அறிந்து, தாமும் ஒரு பார்ப்பனரல்லாதார் என்பதை நினைவு கூர்ந்து, மத்திய அமைச்சரவையிலும், பாராளுமன்றத்திலும் பெரியாரின் கோரிக்கைக்கு வலுவூண்டாக்கி, இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் விதி 15-ல், 4-வது உட்பிரிவாக ஒரு புதுப் பிரிவைத் திருத்தமாகக் கொண்டாச் செய்தார்.

அத் திருத்தமாவது :

விதி (15) (4) : 'குடி மக்களுள் சமூகத்திலும் கல்வியிலும் பின் தங்கியுள்ள எந்த வகுப்பினருக்கும்; அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பழங் குடியினருக்கும் அவர்களின் முன்னேற்றங் கருதி அரசு எந்தத் தனி ஏற்பாட்டினைச் செய்வதையும் இந்த விதியின் ஒரு பிரிவோ அல்லது விதி 29-ன் 2ஆவது உட்பிரிவோ தடை செய்யாது' என்பதாகும்.

Article (15) (4) : Nothing in this article or in clause (2) of article 29 shall prevent the State from making any special provision for the advancement of any socially and educationally backward classes of citizens or for the Scheduled castes and the Scheduled tribes.

(Added by the Constitution First Amendment Act, 1951, s. 2; The Constitution of India, page 8, 1-3-1963 Edition)

இந்திய அரசியல் சட்டம் அமுல் செய்யப்பட்ட ஓராண்டு காலத்தில், 1951 பிப்ரவரியில் நிறைவேற்றப்பட்ட இந்தத் திருத்தமே—அரசியல் சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட முதல் திருத்தம் ஆகும் என்பது இங்கு நினைவில் வைக்கத்தக்கது.

பெரியார் குவித்த இப் பெரு வெற்றிக்குப் பின்னர், வயது வந்தோருக்கு வாக்களித்து நடந்த முதல் பொதுத் தேர்தல், இந்தியாவில், 1952-ல் நடைபெற்றது.

தென்னாடு முழுதும் தந்தை பெரியாரின் அணியில் நின்று காங்கிரசை எதிர்த்தது. காங்கிரசை எதிர்த்த கட்சிகள், அய்க்கிய முன்னணி என்ற ஓர் அமைப்பை 21-10-1951-ல் தோற்றுவித்துச் செயல்பட்டன. சென்னை மாகாணத்திற்குரிய 375 சட்டசபை இடங்களில், காங்கிரசல்லாதார் 223 இடங்களையும், காங்கிரசார் 152 இடங்களையும் பெற்றனர்.

எனினும், பெரியாரின் வகுப்பிமைக் கொள்கையை அமுல் படுத்துவது பற்றி, அய்க்கிய முன்னணியினரிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டானமையால், காங்கிரசல்லாதார் பிரிவினைப்பட்டனர். இப் பிரச்சினையில் இந்த நாட்டுப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினரே பெருங்கேடு சூழ்ந்தனர்; அவர்கள் வேளாண்மைத் தொழிலாளரிடையேயும் தவறான செயல்முறைகளைப் புகுத்தி நாட்டின் அமைதிக்குக் கேடு தேடினர்.

இச் சூழ்நிலையில் ஆச்சாரியார் தலைமையில் சிறுபான்மையான காங்கிரஸ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது.

1952-ல் ஆட்சிக்கு வந்த ஆச்சாரியார்—1938-ல் செய்தது போன்றே, திராவிடரின் கல்வித்துறை வளர்ச்சியைப் பாழ்படுத்தும் வண்ணம் 6000 கிராமப் புறப் பள்ளிகளை மூடினார். மீதியிருந்த பள்ளிகளில் அரைநேரம் படிப்பு கற்பிக்கவேண்டுமெனவும்; மீதி அரைநேரம் அவரவர் சாதித் தொழிலைச் செய்யும் வண்ணம் ஆசிரியர்கள் கண்காணிக்க வேண்டுமெனவும் ஆணையிட்டார்.

தமிழகமெங்கும்—கட்சி வேறுபாடு கருதாமல் மக்கள் தலைவர்களும், ஆடவரும், பெண்டிரும் அந்த அரைநேர—குலக் கல்வித் திட்டத்தை ஒழிக்கக் கொதித்தெழுமாறு செய்தார், பெரியார். அக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்தார்; பார்ப்பனரல்லாதார் காங்கிரஸ் ஏடுகளும் எதிர்த்தன.

ஊர்தோறும் கண்டனக் கூட்டங்கள்; வட்டந்தோறும் எதிர்ப்பு மாநாடுகள்; ஏடுகள் அனைத்திலும் கண்டனக் கண்கள் என நாடே ஒரு முகமாக ஆச்சாரியார் ஆட்சியை எதிர்த்து நின்றது; அவரது கல்வித் திட்டத்தைக் கைவிடக் கோரி சட்டமன்றம் தீர்மானித்தது; ஆச்சாரியார் எதற்கும் அசைந்தாரல்லர்.

சேலம் ஆத்தூரில் 10-10-1953, 11-10-1953-ல் நடைபெற்ற கழக மாநாடுகளில், 'கழக ஆண், பெண் அனைவரும் கத்தி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என வேண்டுகோள் விடுத்தது, தீர்மானம் அறிவித்தார், பெரியார்.

எதற்கும் அஞ்சாத பார்ப்பனர் அம்முடிவு கண்டு அஞ்சினார்; ஆச்சாரியாரைத் தஞ்சம் புகுந்தனர்; அரைநேரக் குலக் கல்வியை ஒழித்தாவது தங்களை அபயம் காக்கும்படி அவரை வேண்டினார்.

தம் இன மக்கள் கலங்கி நின்றதைக் கண்ட ஆச்சாரியார், 1939-ல் வெளியேறியது போன்றே, 'உடல் நலமில்லை' எனப் போலிக் காரணங்காட்டி 1954 மார்ச்சில் வெளியேறினார். பார்ப்பனர் தோற்றனர்; திராவிடர் வென்றனர். திராவிடர் பெற்ற வெற்றி நிலைத்த வெற்றியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்ப பெரியார் முடிவெடுத்தார்.

ஆச்சாரியார் தம் சார்புள்ளவரையே முதலமைச்சராகக் முயன்றார். அதை அனுமதிக்க விரும்பாத திரு. கு. காமராசர், பெரியாரை அணுகினார்; தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்; கல்வியிலும், அரசியல் பதவிகள் உத்தியோகங்களிலும் வகுப்பரிமையை அமுல்படுத்தத் தாம் விருப்பப்படுவதாகக் கூறினார்; சட்டசபைக் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராக அவர் ஆவதற்கு முன்னரே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டது.

எனவே, தம் வாழ்நாளில் 25-11-1925 முதல் 12-4-1954 வரை சுமார் 29 ஆண்டு காலம் முழு முச்சாகக் காங்கிரசை எதிர்த்த தந்தை பெரியார், காமராசரின் விருப்பத்தை மதித்து, அவருடைய ஆட்சிக்கு ஆதரவு அளிப்பதாக, அவர் பதவியேற்ற 13-4-1954-ல் பெரும்புலாவில், (என் தலைமையில் நடைபெற்ற) கல்வித்திட்ட எதிர்ப்பு மாநாட்டில் முதன் முதலாக அறிவித்தார்.

காஞ்சிபுரத்தில் 1925-ல் புறக்கணிக்கப்பட்ட பெரியாரின் தீர்மானம்—13-4-1954-ல் காங்கிரசினால் வலுவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படலாயிற்று. வகுப்பரிமைக் கோரிக்கையில் பெரியார் வென்றார்; காங்கிரஸ் பணிந்தது.

இங்கு இன்னொரு விவரம் காணப்படவேண்டியதாகும்.

1952 பொதுத் தேர்தலில் அபரிமிதமான செல்வாக்குப்பெற்று மத்திய ஆட்சியை அமைத்த காங்கிரஸ், இந்தி மொழியைத் தென்னாட்டில் பரப்புவதில் முனைப்புக் காட்டியது. இரயில்வே நிலையங்கள், அஞ்சல் நிலையங்கள் போன்ற மத்திய அரசு அலுவலகங்களில் பெயர்ப் பலகைகளில் இந்திக்கு முதலிடம் தரப்பட்டது.

இக் கேட்டினை, மக்கட்டு விளக்கும் வண்ணம் 1952 ஆகஸ்டு 1, 1953 ஆகஸ்டு 1, 1954 ஆகஸ்டு 1 ஆகிய மூன்று தடவைகளிலும் தமிழகமெங்கும் உள்ள இரயில் நிலையப் பெயர்ப் பலகைகளில் உள்ள இந்திப் பெயரைத் தார்கொண்டு அழிக்கும் கிளர்ச்சியினைப் பெரியார் நடத்தினார். ஒவ்வொரு ஆண்டும் பல்லாயிரக்கணக்கான கறுஞ்சட்டை வீரர்கள் அமைதியான முறையில் இக் கிளர்ச்சியினை மேற்கொண்டு, தென்னாட்டு, மக்கட்டு இந்தி ஆதிக்கத்தின் கொடுமையை விளக்கினர். இக் கிளர்ச்சியினைப் பலம் பெறாமல் தடுக்கும் வண்ணம்—1952, 1953-ல் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் ஆச்சாரியார் விடலானார்; 1954-ல் காமராசரும் அவ்வாறே விடுத்தார்.

1953இல் தமிழகத்தின் முக்கிய தலைநகரங்களில் பிள்ளையார் உருவப் பெர்மம் உடைப்புக் கிளர்ச்சியினையும் பெரியார் மேற்கொண்டார். இக் கிளர்ச்சிக்கு விளம்பரம்

வரக்கூடாது எனக் கருதி, அப்போதும் நடவடிக்கை ஏதும் தேவை இல்லை எனக் கூறி விட்டு, வாளாவிருந்தார் ஆச்சாரியார்.

இப் பெருங் கிளர்ச்சிகளுக்கிடையே—இந்தி ஆதிக்கத்தையும், வடவரின் ஆதிக்கத்தையும் ஒருசேர எதிர்த்துத் தன்மையில்—இந்த ஆதிக்கங்களுக்கு ஆதாரமான 'இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எரிப்பேன்' என 1952-லேயே பெரியார் சூளுரைத்தார் ('விடுதலை' 7-8-1952, 10-8-1952). கல்லூரி காணாத அப் பெருந்தகை முழக்கிய அக் கோட்பாட்டை—அதே தன்மையில் 1953-ல் டாக்டர் பி. ஆர். அம்பேத்கார் முழங்கினார்.

'அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்தவும், நாள் முதன்மையானவனாக இருப்பேன்' என 3-9-1953-ல், டில்லி ராஜ்ய சபையில் டாக்டர் அம்பேத்கார் அறிவித்தார். இந்திய அரசியல் சட்ட வரைவுக் குழுவின் தலைவராக இருந்து, அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கிய முக்கிய கர்த்தாவான டாக்டர் அம்பேத்கார் போன்ற மேதைக்கும் முன்னோடியாக இத் துறையில் தந்தை பெரியார் விளங்கினார் எனின்—அவர் தம் சிந்தனை எத்துணைத் தூர நோக்கம் வாய்ந்தது என்பது நாம் அறியத்தக்கது. இவை இருக்க.

1954-ல் ஆட்சிக்கு வந்த காமராசர் 18-5-1954-ல் அரை நேரக் குலக் கல்வித் திட்டத்தை ஒழித்தார். தமிழர்களுக்குக் கல்வித் துறையிலும் உத்தியோகத் துறையிலும் வகுப்பரிமை செம்மையாக அமுல்படுமாறு காத்து வந்தார். தமிழகம், கல்வித் துறையில் என்றமில்லாத வேகத்தில் முன்னேற்றம் கண்டது.

முன்னர்ச் சட்டப்பட்டுவாறு, இந் நாட்டுப் பொதுவுடைமைக்காரர்களின் தவறான போக்கினால் இங்கு விளையக்கூடிய கேடுகளைக் களைய இரண்டு முக்கிய முடிவுகளைப் பெரியார் மேற்கொண்டார்.

இங்கு தொழிலாளர்கள்—விவசாயிகள் என்படுவோர் திராவிடரே, என்பதை எடுத்துக்காட்டி—ஆதலின் எல்லாத் துறைகளிலும் 'திராவிட ஸ்தாபனங்களே' அமைய வேண்டும் என அறிவித்தார். 1952-ல் தமிழக மெங்கணும் திராவிட விவசாயிகள் சங்கம், திராவிட விவசாயத் தொழிலாளர்கள் சங்கம் என அமைத்தார். இவை வெறும் போட்டி அமைப்புகளாக இல்லாமல் உரிமை கோரும் அமைப்புகளாகச் செயல்பட்டன.

அவர்தம் இலட்சியமான, 'தொழிலாளிகளுக்குக் கூலி உயர்வு என்பது, தொழிலாளி என்ற இழிவை நிலைக்கச் செய்வதே ஆகும். விவசாயத் தொழிலாளிகள்—விவசாயத்தில் பங்குதாரர்களாக ஆக்கப்பட வேண்டும்' என்பதைக் கொள்கையாக அறிவித்தார். அவ்வாறு உரிமை வழங்கிச் சட்டங்களை இயற்றுமாறு அரசை வற்புறுத்தினார். அதன் விளைவாக, 'விவசாயத்தில், கண்டுமுதலில் விவசாயத் தொழிலாளிக் 60 பங்கும், நில உரிமையாளருக்கு 40 பங்கும் உரிமையாகும் எனவும்; விவசாயத் தொழிலாளியைக் காரணமின்றி நில உடைமையாளர் வெளியேற்றல்கூடாது' எனவும் சட்டம் இயற்றப்படக் காரணராக விளங்கினார்.

அதேபோல், மத்திய அரசுத் துறையிலும், இரயில்வே தொழிலாளர்களை இன அடிப்படையில் ஒன்று திரட்டி, 'தென் பகுதி இரயில்வே மென் யூனியன்' (Southern Railway Men Union) என்ற அமைப்பை உருவாக்கி, அத் துறையிலிருந்த சுய மரியாதைக்காரர்களும், ஏனையத் திராவிடரும் ஒன்றுபட வழிவகுத்தார். இந்த இரு அமைப்புகளின் மூலம், தமிழகத்தில் தொழிலாளரிடையே பொதுவுடைமைக்காரருக்கு இருந்த செல்வாக்கு மிடுப்போடியும் அளவுக்குச் சரிந்தது.

இரண்டாவதாக 1954-ல் நடைபெற்ற மாவட்ட மன்றத் தேர்தலில், 'வகுப்பரிமைக்கு எதிரானவர்களை திராவிடர் கழகம் ஆதரிக்காது' என்ற தீர்மானத்தைக் கழகத்தினருக்கு அறிவுரையாக விதித்து (பெரும்புலவர் மாநாடு 13-4-1954), அதனால் பொதுவுடைமையினர் புறக்கணிக்கப்பட வழிகண்டார்.

தமிழகத்தில் என்றும் இருந்திராத அளவுக்கு அமைதிச் சூழ்நிலையைப் பெரியார் உருவாக்கினார்.

இந்த நிலையில் தூங்கும் புலியை இடறுவது போல், 1954-க்குப் பின், வடவர், இந்தி ஆதிக் உணர்வுகளால் செயல்பட்டனர்; இந்தித் திணிப்புக்கு உரிய ஆணைகளைப் பிறப்பித்தனர். இதனைத் தடுத்து நிறுத்த காமராசராலோ, காங்கிரசராலோ கியலாது என்பது கண்கூடாயிற்று.

எனவே, வடவரின் முயற்சிக்குச் சம்மதி அடிதர விரும்பிய பெரியார், '1-8-1955-இல் இந்திய (அரசாங்க) தேசியக் கொடியை எரியுங்கள்' எனக் கழகத்தினருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஏறத்தாழப் பத்தாயிரம் கழகத்தினர் இடமும் காலமும் குறித்து—கொடி எரிப்புப் போருக்குப் பெயர்த்தது போராட்டத்துக்கு முன்வந்தனர்.

30-7-1955 வரையில், கொடி கொளுத்தும் தொண்டர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று மக்கள் ஆதரவைத் திரட்டி நின்றனர்.

எனினும், 'மத்திய—மாநில அரசுகளின் சார்பில்—இந்தி, தேர்வுக்குரிய பாடமாக இனி இராது' என, திரு. காமராசர் உறுதி அளித்ததன் பேரில், கொடி எரிப்புப் போராட்டத்தினைத் தற்காலிகமாக ஒத்திவைத்தார், பெரியார். களத்தில் நின்ற கறுஞ் சட்டை வீரர்கள் தலைவரின் ஆணைக்குத் தலைவணங்கி, களத்தினின்றும் அமைதியாக மீண்டனர். 'இந்தி'யைப் பொறுத்து 1967 மார்ச்சு வரையில் இந்த நிலையே தமிழகத்தில் நீடித்தது.

இதற்கிடையில் அறிவுப் பிரசாரத்துறையில் மேலும் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை உண்டாக்க விரும்பிய பெரியார், 1927 முதல் 'குடி அரசு' மூலம் (3-7-1927) பரப்பிவந்த புத்தர் அறிவுக் கொள்கைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அவற்றை மக்களிடையே பிரசாரம் செய்யத் திட்டமிட்டார்.

23-1-1954-ல் ஈரோட்டில் மிகப் பெரிய அளவில் புத்தர் கொள்கைப் பிரசார மாநாட்டினை நடத்தினார்; உலக புவூத் சங்கத் தலைவரான டாக்டர் மல்ல சேகரா போன்றோரையும், பிற அறிஞர்களையும் அழைத்து, அறிவுக்கொள்கைப் பிரசாரத்துக்கு மேலும் புது முறுக்கு ஊட்டினார்.

இந்திய மண்ணில் அதுவரை மங்கிக் கிடந்த புத்தர்கொள்கைக்கு, அதன்பின்னரே, இந்திய அரசு ஏற்றங் கொடுத்தது; புத்தரின் 2500-ஆவது பிறந்தநாள் கொண்டாடப்படச் செய்தது.

புத்தர் கொள்கைக்கு இந்திய மண்ணில் செல்வாக்கு உண்டாக்கிய தந்தை பெரியார், மலேயாவுக்கு வருகைதருமாறு 1954 நவம்பரில் அழைக்கப்பட்டார்.

இரண்டாம் முறையாக மலேயாவுக்குச் சென்ற அவர், 3-12-1954-ல் பர்மாவில், ரங்கூனில் நடைபெற்ற உலக புவூத் மாநாட்டில் சொற்பொருக்காற்றினார்; பல நாடுகளிலிருந்து வந்திருந்த புவூத்தத் தலைவர்களுடன் உரையாடினார்.

அங்கு 5-12-1954-ல் டாக்டர் அம்பேத்கார்—மதமாற்றம் செய்தாவது சமூக கிழிவை ஒழித்துக்கொள்ள விரும்புவதாகவும்; தாம் புவூத்தராக மாறிவிட விரும்புவதாகவும்; பெரியாரும் புவூத்தராகவேண்டும் எனவும் தம் விருப்பத்தினைப் பெரியாரிடம் தெரிவித்தார்.

எனினும், பெரியார் மதமாற்றத்திற்கு உடன்பட்டாரல்லர். ஆயினும், டாக்டர் அம்பேத்காரிடம், 'நீங்கள் புவூத்த மதத்திற்கு மாறுவதானால், கணிசமான எண்ணிக்கையில் மக்களை உங்கள் வழியில் திருப்பி, பின்னர் சேருங்கள்' எனப் பெரியார் கேட்டுக் கொண்டார்.

இவ்வாறாக, தமிழகத்திலும், இந்தியாவிலும், அயலநாடுகளிலும் அறிவியக்கம் வளர அவர் தொடர்ந்து அருந்தொண்டாற்றினார்.

அன்றியும், 1953-ல் தமிழர்க்கு நலன் தருவதான இன்னொரு பெரும் பணியினை ஆற்றினார்.

1953-ல் சென்னை மாகாணத்திலிருந்து, மொழி அடிப்படையில் ஆந்திர மாநிலம் பிரிந்தது. சென்னை நகரம் தமிழரிடத்திலிருந்து பறிபோகும் நிலை ஏற்பட்டது. பெரியாரின் துணிவான பணியும், மற்றப் பெருந் தலைவர்களின் முயற்சியும் தமிழர்க்கு சென்னை நகரம் தொடர்ந்து தக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படச் செய்தன.

மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்படுவதைப் பெரியார் ஆதரித்தார். மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிவினைக்குப் பின், 'திராவிடநாடு,' கோரிக்கையைப் புறக்கணித்து 'தனித் தமிழ்நாடு' கோரிக்கையை வற்புறுத்தினார்.

மொழிவாரி மாநிலங்கள் பிரிவினையால் பிரதேச உணர்ச்சி வளருவதாகக் கருதி, தென் மாநிலங்கள் நான்கினையும் இணைத்து, 'தட்சணப் பிரதேசம்' என ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்த மத்திய அரசு முயற்சி செய்தது. இந்த ஏற்பாடு காரணமாக ஆந்திரர், கன்னடர், கேரளர் ஆகியோரின் ஆதிக்கத்துக்குத் தமிழகம் அடிமைப்படும் என எடுத்துக் காட்டி இதனை வன்மையாக எதிர்த்தார், பெரியார்.

தட்சணப் பிரதேசம் குறித்து, இறுதி முடிவெடுக்க நடந்த மேல் மட்டக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் கூட்டம் பெங்களூரில் 1956 பிப்ரவரியில் நடந்துகொண்டிருந்தபோது, பின்வரும் தந்திச் செய்தியை திரு. காமராசருக்கும், திரு. நேருவுக்கும் அனுப்பினார், பெரியார்.

'தட்சணப் பிரதேச அமைப்பைத் தமிழர்கள் பேரில் சுமத்துவதானது—தமிழர்க்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும், தற்கொலைக்கு ஒப்பானதாகும்' என்பதே அத் தந்திச் செய்தியின் சாரமாகும்.

அத் தந்தியின் விளைவாக, அந்த ஆலோசனைக் கூட்டத்திலேயே 'தட்சணப் பிரதேசம்' அமைக்கும் திட்டம் கைவிடப்பட்டது; தமிழர்க்கு நேர இருந்த பேரிடையூறு தவிர்க்கப்பட்டது.

அச் சமயம் முதற்கொண்டு 'தனித் தமிழ்நாடு' கோரிக்கையில் அதிகத் தீவிரம் கொண்டார், பெரியார்.

அன்றியும், இராமன் கடவுள் என்பதையும், இராமாயணம் நீதிநூல் என்பதையும் புரட்டுகள் என்பதைப் பல்லாண்டு காலம் கூறிவந்த அவர் 1956-ல் எல்லா முக்கிய ஊர்களிலும் இராமன் படத்தை எரிக்கச் செய்தார்.

அரசியல் உத்தியோகத் துறையில் பார்ப்பன அதிகாரிகளும் பார்ப்பன நீதிபதிகளும், பார்ப்பனப் பத்திரிகையாளர்களும் திராவிட மக்கட்கு இழைத்த கேடுகளைக் களைந்தார்.

இவ் வகையில் உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பைத் துச்சுமென எண்ணி, மக்கள் மன்றத்தில் அதனை விமர்சித்து, பாதிக்கப்பட்டவர்க்குப் பாதுகாப்பாக நின்ற சிறப்பான செயல்—இந்திய வரலாற்றில், 1956-ல் பெரியார் அவர்களால்தான் திகழ்த்தப்பட்டது.

திராவிட அய். ஏ. எஸ். அதிகாரி ஒருவரைப் பழிவாங்கத் துணிந்த பார்ப்பன நீதிபதி களின் இன அடிப்படையிலான உள்நோக்கத்தைக் கண்டு, அதை எடுத்துப் பிரசாரம் செய்தமைக்காக கோர்ட்டு அவமதிப்புக் கூற்றம் சுமத்தப்பட்டு 1957-ல் பெரியார் தண்டிக்கப்பட்டார். அது தொடர்பாக சென்னை மன்றத்தில் அவர் தாக்கல் செய்த வாக்கு மூலம்—இந்திய நீதித்துறை வரலாற்றில் பெரியார் இருந்திராத ஒன்றாகும்; மேலும்,

சட்ட நுணுக்கம் நிறைந்ததும், பார்ப்பனரின் இனவெறியை வெளிப்படுத்துவதும், திராவிடரின் உரிமைகளைக் கோர்ப்பதும் காட்டுவதும் ஆகும். [இந்தூல் பக்கம் 270-280]

அடுத்து 5-10-1957-ல் குளித்தலையிலும், 13-10-1957-ல் பசுபதிபாளையத்திலும், 20-10-1957-ல் திருச்சியிலும் பெரியார் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளில், 'பார்ப்பனரைக் குத்தச் சொன்னார்; வெட்டச் சொன்னார்' என மூன்று குற்றங்கள் சாட்டி ஒன்றரை ஆண்டு தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, ஏககாலத்தில் 6 மாதம் அனுபவிக்கும்படி திருச்சி செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் 14-12-1957-ல் தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது.

இத் தீர்ப்பு அளிக்கப்படுவதற்கு முன்னால் 9-12-1957-ல் திருச்சிக்கு வந்த திரு. நேரு, பெரியார்வர்கள் 26-11-1957-ல் நிகழ்த்திய அரசியல் சட்ட எரிப்பைக் கண்டித்து, 'சட்டத்தை எரிப்பவர்கள் அறிவிலிகள் (Nonsense); சட்டம் பிடிக்கவில்லை என்பவர்கள் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் நாட்டைவிட்டு வெளியேறட்டும்' என முழக்கி, மறைமுகமாக, பெரியார் தண்டிக்கப்பட்டக் காரணரானார்.

திரு. நேரு சென்னைக்கு வந்தபோது, 'Nonsense Nehru, Go back!' 'மூட்டாள் நேருவே, திரும்பிப் போ' என—தமிழ் மக்கள் திரண்டெழுந்து முழங்கி, அவரைத் திணை அடித்தனர்.

பெரியார் 13-5-1958-ல் விடுதலையானார்.

இத்துணைத் துன்பங்கட்கிடையேயும் சாதி ஒழிப்புக் கொள்கையினைத் தீவிரமாகச் செயற்படுத்த விரும்பினார் பெரியார்; சாதிக்குப் பாதுகாப்பாக உட்கொண்டிருப்பதையே பெயர்க்க விரும்பினார்; சாதிக்குப் பாதுகாப்பாக இந்திய அரசியல் சட்டம் உள்ளது என்பதை நாடெங்கும் எடுத்தியம்பினார்.

தமிழக வரலாற்றில் சிறப்புடையதாக—3-11-1957-ல் தஞ்சையில் பெரியாருக்கு எடைக்கு எடை வெள்ளி ரூபாய் அன்பளிப்பாக வழங்கப்பட்டது. அங்கு திரண்டிருந்த பல இலட்சம் திராவிட மக்களிடையே, சாதி ஒழிப்புக்கு அரியதொரு போராட்டத் திட்டத் திணைப் பெரியார் அறிவித்தார்.

'சாதிக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் இந்திய அரசியல் சட்டப் பகுதியை, அச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட நவம்பர் 26-ல் எரிப்பது' என்பதே அப் போராட்டத் திட்டமாகும்.

அத் திட்டத்தினை ஏற்று, தமிழகம் முழுவதிலும் 26-11-1957-ல் சுமார் பத்தாயிரம் திராவிடர் கழகத்தினர்—ஆடவர், பெண்டிர், சிறுவர் உட்பட—அரசியல் சட்டத்தைக் கொளுத்தினர்.

அப் போராட்டம் அறிவிக்கப்பட்ட பின்னர், மாநில அரசு, 'தேசிய மரியாதை அவமதிப்புத் தடுப்புச் சட்டம்' (Prevention of Insult to National Honour Act, 1957) என்ற கொடுஞ் சட்டத்தை நிறைவேற்றி, கடுங் தண்டனை விதிக்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டது. இந்தியாவில் குற்ற மியல் சட்டத்தில், இவ் வகையான காரியங்களுக்கு என்ன தண்டனை என்பது பற்றிய பேச்சுக்கே அன்றுவரை இடமில்லாதிருந்தது. அத்தன்மை கண்டு அரசே வெட்கப்பட்டது; 'தேசியத்தார்' தலை குனிந்தனர்.

இதனையெல்லாம் அறிந்த நிலையில்தான் 10 ஆயிரம் பேர் சட்டத்தைக் கொளுத்தினர். அவ்வாறு எரித்தவர்களுள் 2884 பேர் கைது செய்யப்பட்டதாக, டில்லி பாராளுமன்றத்தில் 4-12-1957-ல் அறிவிக்கப்பட்டது. ['விடுதலை'—5-12-1957]

இவர்கள் அனைவரும் இரண்டு மாதம் முதல் மூன்றாண்டுகள்வரை தண்டனை விதிக்கப்பட்டுச் சிறை ஏகினர். சிறையிலேயே இருவர் உயிர் துறந்தனர்; நோயுடன் விடுதலையான சின்னாட்குள் சுமார் 20 பேர் உயிரிழந்தனர்; நீண்டகாலத் தண்டனைக்

குள்ளான பலர் வாழ்வில் நலிவுற்றனர். எனினும், எதற்கும் துவனாமல், தொடர்ந்து மியக்கப் பணிகளை மேற்கொண்டனர்.

இவ்வகையில், உலக வரலாற்றில், ஒரு நாட்டின் அரசியல் சட்டத்தை எரிப்பது என்கிற போராட்டத்தை மாபெரும் மக்கள் மியக்கமாக முதன்முதல் நிகழ்த்தியவர்—பெரியார் ஒருவரேயாவார்.

தென்னாட்டுத் திராவிடரிடையே சாதி ஒழிப்பு உணர்வை ஊட்டிய பெரியார், 1959 துவக்கத்தில் வடநாட்டுக்குச் சென்று லக்னோ, கான்பூர் முதலான பல இடங்களிலும் பொதுக் கூட்டங்கள், மாநாடுகள், கல்லூரி நிகழ்ச்சிகள் முதலானவற்றில் பேருரையாற்றி, இராமாயண எதிர்ப்பு, பார்ப்பன எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை ஊட்டினார். அடுத்த நடைபெற விரும்பாத தேசப்பட எரிப்புபற்றியும், நாட்டுப் பிரிவினை பற்றியும், பார்ப்பனர் விலக்கம் (பகிஷ்காரம்) பற்றியும் அந் நாட்டு மக்களுக்கு இருந்த அய்யங்கக்கு விளக்கமளித்தார்.

[இந்தூல் பக்கம் 1616-1620]

தொடர்ந்து, 'சாதி ஒழிப்புக்கு ஒரேவழி நாட்டுப் பிரிவினைதான்' என அறிவித்து, அதனை மத்திய ஆட்சிக்கு உணர்த்தும் வண்ணம், 'தமிழ்நாடு நீங்கிய இந்திய தேசப்பட எரிப்பு'க் கிளர்ச்சியை 1960-ல் நடத்தினார். அக் கிளர்ச்சியில் சுமார் 2000 தோழர்கள் பங்கு கொண்டனர்.

1961-க்குப் பின்னர் சமதர்மப் பிரசாரத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்து, ஆங்காங்கே சமதர்ம மாநாடுகள் கூட்டி மக்களுக்கு விளக்கம் தந்தார். இந்த நாட்டு மக்களில், நில மறோராக உள்ள திராவிடர்க்கு நில உடைமை கிடைக்கும் வகையில், 'நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தை' காமராசர் ஆட்சி நிறைவேற்றிடத் தூண்டினார். காமராசர் ஆட்சி அதற்கான சட்டம் இயற்றியது.

அச் சட்டத்தினால் பயன்பெறுவோர் பெரிதும் ஆதித் திராவிட மக்களும், பிற்படுத்தப் பட்ட மக்களுமேயாவர்; அதனால் சிறிது உரிமை கிழப்போர் பார்ப்பனரும், மேல் சாதித் திராவிடர் சிலரும், கோவில்—மடங்கள் முதலான நிறுவனங்களுமேயாம்.

எனவே, மேற்கண்டவர்கள் நில உச்சவரம்புச் சட்டத்தை எதிர்த்து, சுப்ரீம் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்தனர். தமிழ்நாடு அரசு இயற்றிய அச் சட்டம் செல்லாதென 1964 துவக்கத்தில் சுப்ரீம் கோர்ட்டு தீர்ப்பளித்தது.

அதன் விளைவாக நிலமற்ற ஏழைகள் நிலம் பெறுவதற்கான வாய்ப்பு தடுக்கப்பட்டதையும், இந்து அலிபக்த குடும்ப முறை காப்பாற்றப்பட்டதையும் மக்களுக்கு எடுத்தியம்பி, '29-3-1964 சுப்ரீம் கோர்ட்டு கண்டன நான்' எனப் பிரகடனம் செய்தார்; 15-3-1964 முதல் 5-4-1964 முடிய தமிழகத்தின் முக்கிய நகரங்களில் கண்டன முழக்கம் செய்தார்.

இதற்கிடையில் தமிழ் நாட்டு ஆட்சிப் பொறுப்பில் ஒரு பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது.

1954-ல் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த திரு. காமராசர் 1963-ல் முதலமைச்சர் பொறுப்பைவிட்டு விலகத் தீர்மானித்தார். இதனை முன்சூட்டி உணர் நேர்ந்த பெரியார், திரு. காமராசரின் தீர்மானம் சரியானதல்லவென்பதை உணர்த்திப் பின்வரும் அறிவுரையைத் தந்திமுலம் அனுப்பினார்.

'தாங்களாகவோ பிறர் ஆலோசனையின் பேரிலோ தமிழ் நாட்டின் முதலமைச்சர் பதவியைத் தாங்கள் ராஜினாமா செய்வதானது தமிழர்களுக்கும், தமிழ் நாட்டிற்கும், தங்களுக்கும் தற்கொலைக்கு ஒப்பானதாகும்'.

(Either of your own accord or on the advice of others, your resignation of Chief Ministership will be a suicide for the Tamilians, Tamil Nadu and yourself) என்பதே அத் தந்திச் செய்தல்.

1967-ல் இது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையாக ஆனது.

'காமராசர் ஆதரிப்பு' என்பது இனநலக் கண்ணோட்டத்துடன் பெரியார் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகும்; திரு. காமராசர் இன்றேல் இனநலம் தேக்கப்படும் என்று கருதியே மேற்கண்ட அனுபவரீதியான அறிவுரையை அவர் வழங்கினார். நிதக.

1954 முதல் காமராசர் ஆட்சி ஆதரவுப் பிரசாரத்தைப் பெரிதாக மேற்கொண்ட காரணத்தால்—சுயமரியாதைக் கொள்கைப் பிரசாரம் சுணங்கி இருந்தது; 1962 தேர்தலுக்குப்பின்னர் இந்த நிலை சிறிது அதிகமாகியது.

அன்றியும், 1962, 1967 பொதுத் தேர்தல்கள் கழகத்தினரின் உழைப்பிலும் சிந்தனையிலும் பெரும் பகுதியைக் கொள்ளை கொண்டன.

இந் நிலையினை ஓர்ந்து சுயமரியாதைப் பிரசாரப் பயிற்சியினை ஆங்காங்கே உள்ளவர்கட்கு அளிக்க முனைந்தார்.

திருச்சி (1964 ஜூன்); திருச்சி மாவட்டத்தின் வட்டத் தலைநகர்கள் (1965 ஜூன், ஜூலை); விழுப்புரம் (1966 மே); விடயபுரம் (1967 மே); நாகையை அடுத்த வேளாங்கண்ணி (1972 மார்ச்சு); மத்தூர் தாதம்பட்டி (1972 மே) எனப் பலவிடங்களிலும், சுயமரியாதைக் கொள்கையில் ஆர்வமுள்ள இளைஞர்கட்குத் தாமே நேரில் கொள்கை விளக்கம் அளித்து அருந்தொண்டாற்றினார். அப் பயிற்சிக்கூடங்கள் அனைத்திலும் நானும் அவருக்கு முக்கிய உதவியாளனாக இருக்க நேர்ந்தது, பல விவரங்களை அறிந்துகொள்ளவும், இத் தகுசீரிய தொகுப்புப் பணியினைத் துணிந்து மேற்கொள்ளவும் பேருதவியாக அமைந்தது.

பெரியார் அவர்கள், தம் உள்ளத்தில் 1891 முதல் வளர்ந்திருந்த கடவுள் மறுப்புக் கொள்கைக்கு ஓர் இறுதி வடிவம் அமைத்து—கடவுள் மறுப்பு வாசகங்களை—விடயபுரம் பயிற்சிக்கூடத்தில்தான் உலகுக்கு அறிவித்தார். அவ் வாசகங்களைக் கழக திகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றிலும் முழங்க வேண்டுமென 14-6-1967-ல் அறிவிப்புச் செய்தார். இவை நிதக.

1964-க்குப் பின் தமிழ்நாட்டு ஆட்சி பார்ப்பனர் நலனுக்கு ஓரளவு அரசாங்க அமைந்தது. அந்த நிலையினைக் கண்டனம் செய்யும் வகையில், 'ஆட்சிக் கண்டன நாள்' எனத் தமிழக மெங்கும் கொண்டாடப்பட வேண்டுமென அறிவித்தார்.

மேலும், அன்னாரின் இராமாயண ஒழிப்புப் பிரசாரத்தினை முன்னிலும் தீவிர மாக்கினார்.

1965-ல், 'ராமநவமி அன்று கம்ப இராமாயணத்தைக் கொளுத்துக!' எனக் கழகத்தினருக்கு அறிவித்தார். 10-4-1965-ல் நாடெங்கும் இராமாயணம் எரிக்கப்பட்டது.

அதேபோல் சென்னையிலும் மற்ற இடங்களிலும் 11-8-1966-ல் இராமாயணம் கொளுத்தப்பட்டது.

'இந்தி எதிர்ப்பு' என்ற பேரால் 1965-ல் நடந்த கலவரங்களை ஒடுக்க அவர் ஒருவரே முன்வந்தார். தமிழக ஆட்சி பதுங்கியது; இராணுவம் செயலற்று நின்றது.

அக் கலவரத்தின் பின்னணி பார்ப்பனர் தூண்டுதலே எனக் கண்டு, 'பார்ப்பனர் வீடுகளை அடையாளம் காண்டு கொள்ளுங்கள்' எனக் கழகத்தினருக்கும், பொது மக்களுக்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தார்; 'நற்காப்புக்குக் கத்தி வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என அறிவுறுத்தினார். கலவர சக்திகள் தாமே பெட்டிப் பாம்பென ஒடுங்கின.

எனினும் அக் கலவரம்—விவரமறியாதவர்கட்கு விளைத்த உற்சாகமும்; காங்கிரஸ் ஆட்சியின் ஆணவப் போக்கும், யார் தடுத்தும் தேக்க இயலாமல்—1967 தேர்தலில் காங்கிரஸ் ஆட்சி கவிழக் காரணமாயின.

1967 தேர்தலில் திரு. காமராசர் அணி படுதோல்வி கண்டது; திரு. அண்ணாதுரை அணி பெரு வெற்றி குவித்தது.

எனினும் பெரியார் அவர்கள் இடைவிடாது கூறிவந்ததற்கொப்ப—திரு. அண்ணாதுரை பெற்ற ஆட்சி வாய்ப்பைத் தம் வயப்படுத்த ஆச்சாரியார் முயன்றார்; பார்ப்பனர் காத்திருந்தனர்.

திராவிடரைச் சூழ இருந்த அந்தப் பெருங் கேட்டினைத் தவிர்க்க எண்ணிய அறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை தந்தை பெரியாரை 1967 மார்ச்சில் அணுகினார். இவ் அரிய சந்திப்பு திரு. அண்ணாதுரை அவர்களின் இனப் பற்றுக்கும், கிரக நந்திரத்துக்கும் முத்தாய்ப்பு வைத்த பெரு நிகழ்ச்சியாகும்.

தம் வாழ்நாள் முழுதும் 'இனநலம்' என்ற அளவுகோலை வைத்தே அரசியல் நிலையினை (Political stand) மேற்கொண்டவர் பெரியார். ஆதலின் மேற்கண்ட நிலைமை வந்துசேரும் என்பதை அவர் 5 ஆண்டுகட்கு முன்னரே நமக்கு உணர்த்தியிருந்தார்.

அதாவது, 'இனி, கண்ணீர்த் துளிக் கட்சி, தேர்தலுக்குப் பிறகு இந்த நாட்டில் உலவவேண்டுமானால், பார்ப்பனர் வெறுப்புச் சாதனத்தைத்தான் கைத் தடியாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள்! இந்தக் காரியத்துக்கு என்னை அணுகலாம்; நானும் ஆதரவளிக்கலாம்.' (இந்நூல் : பக்கம் 45)

இத்துணை முனையோசனையுடன் பெரியார் குறித்துள்ளதுதான், எழுத்துக்கு எழுத்து உண்மையாக—1967-ல் நடந்த 'அண்ணாதுரை—பெரியார் சந்திப்பு' ஆகும்.

இச் சந்திப்பின் விளைவாக 1967 மார்ச்சு முதல் தம் வாழ்நாள் இறுதிவரை திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியைக் காத்து, திராவிடர்க்கு நலம் பெருக்குவதையே குறியாகக் கொண்டு விளங்கினார் பெரியார்.

அறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை ஆட்சிக் காலத்தில் திராவிடர் பெற்ற நலன்கள் பலவாம்.

1967-ஆம் ஆண்டில் அவரால் சட்டமாக்கப்பட்ட—1967-ஆம் ஆண்டைய இந்த திருமண (தமிழ்நாடு திருத்த) மசோதா (28-11-1967) திராவிடருக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகக் கிட்டாதிருந்த பெரு வாய்ப்பை அளித்தது. அதாவது, சுயமரியாதைத் திருமணம் அனைத்தும் செல்லுபடியாவதற்கு அச் சட்டம் வழிவகுத்தது; அதனால், பார்ப்பனரின் மத குருதன்மை அகற்றப்படவும்; மூடச் சடங்குகளை எளிதில் கைவிடவும் சட்டப் படிக்கான உரிமையை அது வழங்கியது.

அடுத்து, தமிழர் வாழும் நாட்டுக்கு 'மதராஸ்', 'சென்னை' என வழங்கப்பட்ட பெயரைத் 'தமிழ் நாடு' என மாற்றிய அரிய செயலாகும்.

இவ்வாறு ஆட்சி ஆதரிப்புக் காரணமாகப் புதுநிலையை மேற்கொள்ள வேண்டி நேரிட்டபோதும், பெரியாரின் பணி நாட்டுப் பிரிவினையில் அதிக நாட்டம் கொண்டது. நாட்டுப் பிரிவினைக் கிளர்ச்சியையே முழுப் பொறுப்பாக்கிக் கொண்டு செயல்படத் தக்க வகையில், 'தமிழ் நாடு சுதந்தர ஸ்தாபனம்' என ஒன்றை ஏற்படுத்தவேண்டும் என 1967-ல் அறிவித்தார் ('விடுதலை' 23-9-1967). அக் கோரிக்கையைத் தீவிரப்படுத்தும் வகையில், கீழ்ச் சாதி என்ற இழிவினை ஒழிக்கப் பூரண சுதந்தரம் வேண்டும் என அறிக்கையிட்டு, தமிழகமெங்கும் 14-4-1968-ல் 'டிஸ்டி ஆதிக்கக் கண்டன நாள்' அனுசரிக்கச் செய்தார்.

1968-ல் லக்னோவில் நடைபெற்ற மாநாடுகளுக்கு அழைக்கப்பட்டார். அங்கு 12, 13-10-1968 தேதிகளில் நடைபெற்ற மாநாடுகளில் பேருரையாற்றினார்.

அவர்தம் நெடிய வாழ்நாளில் 1969-க்கும் 1973-க்கும் இடைப்பட்ட நாட்காண்டு காலம், இன இழிவின் கடைசிப் புகலிடமாக உள்ள கோவிலில்—கர்ப்பக் கிரகத்தில் (கருவறையில்) அனுசரிக்கப்படும் தீண்டாமையையும் சாதி இழிவினையும் நீக்குகின்ற சீரிய பணிகளே செலவிடப்பட்டது.

சென்னையில் 20-4-1969-ல் நடைபெற்ற சமுதாய சீர்திருத்த மாநாடு, தமிழர்க்கு உள்ள சமூக இழிவினைக் கோடிட்டுக் காட்டியது.

கோவில் கர்ப்பக் கிரக இழிவுநீக்கம் பற்றிய கிளர்ச்சியினை அறிவித்து, 1969 அக்டோபரில் அறிக்கைகளிட்டார், பெரியார். அதைத் தொடர்ந்து திருச்சியில் 16-11-1969-ல் நடைபெற்ற மத்திய திராவிடர் கழகக் கமிட்டி, '26-1-1970 கர்ப்பக் கிரகக் கிளர்ச்சி நாள்' எனத் தீர்மானித்தது.

இத் தீர்மான நிறைவேற்றத்தையொட்டி கிளர்ச்சிக்கான செயல்கள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. இதுசமயம் தமிழக முதலமைச்சர் திரு. மு. கருணாநிதி அளித்த உறுதியின்படி, 18-1-1970-ல் கும்பகோணத்தில் 'நடந்த மாநாட்டில், கர்ப்பக் கிரகக் கிளர்ச்சியை ஒத்திவைப்பதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பின்னர் மார்ச்சில் 11, 12-4-1970-ல் நடைபெற்ற மாநாடுகளில் கிளர்ச்சியின் அவசியம் குறித்து விரிவுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

இவற்றுக்கிடையில், படித்த இளைஞர்கட்கும், அரசு அலுவலர்கட்கும் சுயமரியாதை உணர்வு ஊட்டத்தக்க வகையிலும்—பல கட்சிகளிலுமுள்ள சுயமரியாதைக்காரர்களையும் ஒன்று திரட்டி நாத்திகப் பிரசாரத்தை வலுப்படுத்தும் வகையிலும்—1930-1939 காலக் கட்டத்தில் செய்தது போன்றே—பல பெயர்களில் தமிழ்நாடுக்கும் நாத்திகக் கழகங்களைத் துவக்கிவைத்தார், அய்யா அவர்கள்.

இவ்வகையில் முதலாவதாக 7-3-1970-ல் அன்னாரால் திருச்சியில் துவக்கிவைக்கப் பட்ட அமைப்பே, இப்பொழுது நூலை வெளியிடும் அரிய பொதுப்பிணை வகிக்கின்ற சிந்தனையாளர் கழகம் ஆகும். இதனைத் தொடர்ந்து நாடுக்கும் சிந்தனையாளர் கழகம், பகுத்தறிவாளர் கழகம், நாத்திகர் கழகம், கடவுளிலார் கழகம் என்ற பெயர்களால் நூற்றுக்கணக்கான தனித்தனி அமைப்புகள் தோன்றித் தன்னிச்சையாகச் செயல்பட்டு வருகின்றன.

அடுத்து, முன்னர் குறிப்பிட்ட மார்ச்சு மாநாடுகளுக்குப் பின்னர், உணவு விடுதிகளில் பிராமணர் பெயர் அழிப்புக் கிளர்ச்சியினை மேற்கொள்ளும்படி வேண்டுகோள் விடுத்தார். தமிழகமெங்கும் 14-10-1970-ல் இக் கிளர்ச்சி பெரிய அளவில் மேற்கொள்ளப் பட்டு வெற்றிகிட்டியது.

1970 நவம்பர் இறுதியில் வடநாட்டில் பம்பாய் முதலான இடங்களுக்குச் சென்று சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்து, டிசம்பரில் மீண்டார்.

பெரியாரின் கோரிக்கையிலுள்ள மனித உரிமைக் கோட்பாட்டினை நன்கு புரிந்து கொண்ட தமிழக முதலமைச்சர் டாக்டர் திரு. மு. கருணாநிதி, பெரியாரின் இன இழிவு நீக்க இலட்சியம் நிறைவேறும் வகையில், அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகராக ஆவதற்கேற்றவகை செய்து, 12-1-1971-ல் சட்டமன்றத்தில் மசோதா ஒன்றை நிறைவேற்றினார். சட்டமன்றத்தினரால் ஒருமனதாக இம் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்த அரிய ஏற்பாடானது, கோவில்—கடவுள் வணக்கத் துறையில் திராவிட மக்களுக்கு நீண்டகாலமாக இருந்துவந்த இன இழிவினை நீக்குவதாக அமைந்தது.

இம் மசோதாவினால் தங்கள் சாதி உயர்வு அழிக்கப்படுவதாக எண்ணிய பார்ப்பனர்—இம் மசோதா அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணானதென்றும், தங்கட்குள்ள அடிப்படை உரிமையைப் பாரதிப்பது என்றும் கூறி, நேரே சுப்ரீம் கோர்ட்டில் வழக்குத் தொடுத்தனர்.

இடையில் இந்தியா முழுவதிலும் நாடாளுமன்றத் தேர்தலும், தமிழகத்தில் பொதுத் தேர்தலும், 1971-ல் நடைபெற்றன.

இத் தேர்தலுக்குச் சின்னாட்கள் முன்னர், 1971 சனவரி 23, 24 தேதிகளில் சேலத்தில் நடைபெற்ற மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு மாநாட்டில், இந்தியாவையே கலக்கிய புரட்சிச் செயல்கள் நிகழ்ந்தன.

அம் மாநாட்டு ஊர்வலத்தில் கடவுள் பிறப்புப் படங்கள் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இராமன் உருவப் பொம்மைக்குச் செருப்புமாலை போடப்பட்டது; இராமன் உருவப் பொம்மை இலட்சக்கணக்கான மக்களறிய செருப்பாலும், துடைப்பத்தாலும் அடிக்கப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்டது; இறுதியில் நெருப்பிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது.

1927-ல் மனுத்தியைக் கொளுத்திய அய்யா அவர்கள்—படிப்பறிவற்ற மக்கள் நிறைந்த இந்நாட்டில்—தொடர்ந்து, பின்னையார் உருவப் பொம்மை உடைப்பு, இராமன் பட எரிப்பு, இராமாயண எரிப்பு, இராமன் படத்திற்கு ஊர்தோலும் செருப்படி (1971)—எனப் பல்வேறு கடவுள் நம்பிக்கை ஒழிப்பு—சிலை உடைப்புக் கிளர்ச்சிகளை மேற்கொண்டு, இந்தியாவின் ஈடு கிணையற்ற 'கடவுள் சிலை உடைப்பாளர்—(Iconoclast)' என்ற பெரும் போற்றுதலுக்கு உரியவராகவும், அஞ்சாத தீராகவும் விளங்கினார்.

பிற உலகநாடுகளில் சிலைவணக்கம் என்பதன் கடைசி அடையாளங்கள் பெரிதும் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டோடு ஒழிந்துவிட்டதை நாம் அறிந்தால், பெரியார் மேற்கொண்ட இக் கிளர்ச்சிகளின் அரிய அறிவு விளக்கத்தன்மை விளங்கும்.

சேலம் மாநாட்டுக்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் தேர்தல் நடந்தது. சேலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை மக்களிடம் பெரிதுபடுத்தி, பார்ப்பனரும் காங்கிரசாரும்—திராவிடர்கழகத்தினருக்கும், திராவிடமூன்றேற்றக் கழகத்தினருக்கும், தேர்தலை ஒரு பெருஞ் சோதனையாக்கினார். அச் சோதனையில், மக்களின் பேராதரவுடன்—தி. மு. க. பெரு வெற்றி பெற்றது; திராவிடர் மனம் மகிழ்வுற்றது.

தேர்தலுக்குப் பின் 16, 17-5-1971-ல் திருவாரூரில் நடைபெற்ற மாநாடுகளில் மூட நம்பிக்கை ஒழிப்புப் பணியைத் தீவிரப்படுத்தவேண்டிய அவசியத்தைப் பெரியார் விளக்கினார். தொடர்ந்து இன இழிவுக் கிளர்ச்சியின் தன்மையினை விளக்கிப் பல இடங்களிலும் பெரியார் உரை நிகழ்த்தினார்.

1972 மார்ச்சு 13, 14, 15-ல் நாகையை அடுத்த வேளாங்கண்ணியில் சுயமரியாதைப் பயிற்சி வகுப்பு நடைபெற்றது. அது சமயம், சுப்ரீம் கோர்ட்டில், அர்ச்சகர் மசோதா பற்றித் தொடுத்திருந்த வழக்கில் 14-3-1972-ல், தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

அத் தீர்ப்பு திராவிடர்க்குப் பேரிடியாக வந்தது. அதிற்கண்டபடி (1) அர்ச்சகப் பார்ப்பனர் மகன் அர்ச்சகராகலாம் என்ற பரம்பரைப் பார்த்திய முறை ஒழிக்கப்பட்டதாகவும் (2) தமிழக அரசு நிறைவேற்றிய மசோதா அரசியல் சட்டத்திற்கு முரணானது என்றும்; ஏனெனில் கோவில்—சாமி காரியங்களைப் பொறுத்தவரையில் பார்ப்பனர் மட்டுமே அர்ச்சகராக உரிமை உண்டென ஆகம விதிகள் கூறுவதாகவும்; மற்ற சத்திரிய, வைசிய, சூத்திர வகுப்பினர் கர்ப்பக் கிரகத்திற்குள் நுழைவதால் சாமி தீட்டுப்பட்டுவிடுமென்றும்—எனவே அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம் என்ற—தமிழக அரசின் மசோதா செல்லாது என்றும் கூறப்பட்டுவிட்டது.

அத் தீர்ப்பு வெளிவந்த மறுநாள் நாகப்பட்டினத்தில் நடைபெற்ற மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்தில், சுப்ரீம் கோர்ட்டுத் தீர்ப்பினை எதிர்த்துப் போர் முரசு கொட்டினார், பெரியார். அன்று முரசு முழக்கிய அப் பெருந்தகை—தம் இறுதிச் சொற்பொழிவாக அமைந்த 19-12-1973 சொற்பெருக்குவரை பொங்கி எழும் கடலென இழிவினை எதிர்த்து ஆர்ப்பரித்தார்.

மேற்கண்ட தீர்ப்பினை முறியடிக்க ஒரே வழி, 'இந்து மதத்தைவிட்டுத் திராவிடர் வெளியேறுவதேயாகும்' எனப் பறைசாற்றினார். இப் பிரச்சினைகளைப்பற்றி 1973 ஆகஸ்ட், செப்டம்பர் மாதங்களில் நடைபெற்ற உரையாரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியதை நான் என் வாழ்நாளில் என்னை மறக்க மாட்டேன் என்று சொல்லலாது.

1973 செப்டம்பரில் இன இழிவு ஒழிப்புக்குத் தடையாக உள்ள சட்ட ஆதாரங்களை எடுத்துமுதினார்; ஊர்தேரலும் பின்புலம் இனார்.

‘இன இழிவை-சூத்திரப் பட்டத்தை நிலைநாட்டும் தத்துவத்தைக் காக்கும் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும்; அச் சட்டம் திருத்தப்பட முடியாது என்றால்—இன இழிவு நீங்க—சாதி ஒழிய ஒரே பரிசாரம் நாட்டுப் பிரிவினையே’ என முழக்கினார்.

அப் பேரறிவாளர் தம் இறுதிக் காலத்தில் 19-8-1973 தஞ்சை ‘வேல்’ (van) அளிப்பு விழா; 16, 17-9-1973 சென்னை பிறந்த நாள் விழா; 30-9-1973 மதுரை கறுஞ்சட்டைப் படை மாநாடு, சிலை திறப்பு விழா; 4-11-1973 திருச்சி சிந்தனையாளர் கழக விருந்து—பிறந்த நாள் விழா; 18-11-1973 முதல் 28-11-1973 வரை இழிவு நீக்கக் கிளர்ச்சிக்கான தமிழகச் சுற்றுப் பயணம்; 8, 9-12-1973 சென்னை மாநாடுகள்; 19-12-1973 சென்னை தியாகராயநகர் கடைசிப் பொதுக் கூட்டம் என முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் உட்பட சுமார் 42 நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்று விநிஷாரயும் அறிவுரையும் மாரி என வாரி வழங்கி—இறுதி வரை ஓய்வறியாத் தானைத் தலைவராய்த் திகழ்ந்து, 24-12-1973-இல் மீனா விடை பெற்றார்.

மாணிட உரிமைக் காவலர்

உலக மாணிடத்தை முன்வைத்துப் பல கருத்துகளை வழங்கியுள்ள பெரியார் அவர்கள் ‘சாதி ஒழிய வேண்டும்’ என்றும்—அதே நேரத்தில், ‘வகுப்புவாரியாக உரிமை வேண்டும்’ என்றும் கோரியுள்ளார்.

‘பேதநிலை ஒழிய வேண்டும்’ எனவும்—அதே சமயம், ‘பார்ப்பனர்-பார்ப்பனர்ல்லாதார்’ என்ற கண்ணோட்டத்துடன் பிரச்சினைகளை அணுகவேண்டும் எனவும்; ‘தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!’ எனவும்—அதேபோது, ‘உலக மாணிடம் ஒன்றாக வேண்டும்’ எனவும் முழக்கியுள்ளார்.

இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு கொண்டவை எனத் தோற்றமளிக்கலாம்.

முதலாவதாக, சாதி ஒழிய வேண்டும் என்பது குறித்துக் காண்போம்.

இங்கு, சாதி அமைப்புக்கு இந்துமதம், சாஸ்திரம், ஆகமம் ஆகியவை அங்கீகாரம் அளித்துள்ளன; சாதி வழக்கம், பிரதேச வழக்கம் என்ற பேரால் இவை நிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அம் மட்டோடு நில்லாமல், இந்த ஏற்பாட்டுக்கு இந்துச் சட்டம், இந்திய அரசியல் சட்டம் என்பவையும், இச் சட்டங்களை அமுல்படுத்தும் எல்லாக் கோர்ட்டுகளும் இன்றுவரை ஆதரவும் ஆக்கமும் அளித்து வருகின்றன. இந்துச் சட்டம், அரசியல் சட்டம் இவற்றில் ‘சூத்திரன்’ என்ற சொல் இன்று இல்லையே எனச் சட்ட நிபுணர்கள் கூறுவர். சுப்ரீம் கோர்ட்டு, ‘பிராமணன், சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற வேறுபாடு உண்டு’ என 1972 மார்ச்சில் தீர்ப்பு அளித்துள்ளது; எனவே, இதிலுள்ள தத்துவத்திற்கு இச் சட்டங்கள் இன்றும் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றன என்பதை அன்னார் உணர்தல் நன்றாகும்.

இந்த இழிநிலை பிற மதத்தினருக்கோ, பிற நாட்டினருக்கோ இல்லை. அதாவது, பிற மதத்தினரிடையே தங்கள் மதத்தைச் சார்ந்தவர்களை ‘இழி சாதி’, ‘கீழ்ச் சாதி’ என்றும்; ‘உயர் சாதி’, ‘மேல் சாதி’ என்றும் பிறவி அடிப்படையில் பிரித்து வைக்கும் தன்மை இல்லை; அப்படிப்பட்ட தன்மைக்கு அவர்களின் மதநூல்களும், சாஸ்திரங்களும் வழிவகுக்கவும் இல்லை; ஆதலின், அங்கெல்லாம் அவ் அடிப்படையில் உரிமைகள் வழங்கப் பெறவும் இல்லை.

சான்றாக, நீக்ரோக்கள் வாழும் அமெரிக்க நாட்டிலும், ஆப்பிரிக்க நாட்டிலும் ‘சமூகப் பழக்கம்’ என்ற பெயரால் நிலைத்திருந்த ‘இன ஒதுக்கல்’ (Apartheid) கொள்கைக்கு கிறிஸ்துவ மதமோ, பைபிள் நூலோ அங்கீகாரம் அளிக்கவில்லை; அதனால், அங்குள்ள கோர்ட்டுகளும் ‘சமூகப் பழக்கம்’ என்ற பேரால் அங்கிருந்த அந்த இழிவுக்குத் தொடர்ந்து ஆக்கம் தர இயலவில்லை. இக் காரணங்களால் அங்கு கறுப்பர்-வெள்ளையர் என்ற இன வேறுபாடு கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக் காலத்திலேயே அடியற்றுப்போக வாய்ப்பு நேரிட்டது.

இங்குள்ள சாதி அமைப்பு அத் தன்மையில் இல்லை. மிகச் சிறுபான்மையினராக உள்ள (Microscopic minority) பார்ப்பனர்—மிகப் பெரும்பான்மையினராக உள்ள திராவிடரை மத அங்கீகாரம்—சாஸ்திர அனுமதி கொண்டு இழிசாதியினராய் ஆக்கிவைத்திருப்பதே இங்குள்ள மனிதத் தன்மைக்கு எதிரான நிலையாகும்.

இவ் வகையால், ‘சமுதாய உயர்வு’ பெற்ற பார்ப்பனர், இதே காரணத்தால் ‘அரசியல் ஆதிக்கம்’; ‘பொருளுடைமை ஆதிக்கம்’ பெற்றவர்களாகவும் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

ஆனால், மிகப் பெரும்பான்மையினர் மக்கள் மேற்குறித்த எல்லாத் துறைகளிலும் கீழ்நிலையிலேயே பெற்றிருப்பார்களாக இருப்பார்களாக இருக்கின்றனர்.

ஆதலின், இங்கு சாதி ஒழிக்கப்படும் வரையில்—மிகச் சிறுபான்மை மக்கள் மிகப் பெரும்பான்மையினர் பேரில் ஆதிக்கம் செலுத்துவது நிற்காது என, அதை அழிக்க வேண்டியே—பெரியார் 55 ஆண்டு காலம் வகுப்பரிமைக்குப் போராடலானார்.

சமுதாயக் கொள்கைகளைப் பொறுத்துத் தீவிரவாதம் பேசுவதாகக் கருதுகின்ற சிலர், 'வகுப்பரிமை கோருவது என்பது, சாதி எண்ணத்தை வளர்ப்பது ஆகும்' என உரத்துக் கூறுவர். இங்கு கித்துச் சட்ட பூர்வமாகவும், இந்திய அரசியல் சட்ட பூர்வமாகவும், 'சாதி அகற்றப்பட்டுவிட்டது' என்ற நிலை மினித் தோன்றிவிட்டாலுங்கூட, அதற்குப் பின்னரும் நீண்டகாலம் சிறுபான்மையினர் ஆதிக்கமே நீடிக்கக் கூடிய அந்த அளவுக்கு—பெரும் பான்மையினர் என்போர் உரிமை அற்றவர்களாக நெடுங்காலம் வைக்கப்பட்டுவிட்டனர் என்பதை அன்னார் அறிதல் வேண்டும்.

இங்கு சமூக அந்தஸ்து—உரிமை வசதி—உடைமை வசதி—அனுபவிப்பு வாய்ப்பு இவை அனைத்தும் 1974ஆம் ஆண்டிலும் சாதி அமைப்பின்படியே அமைந்துள்ளன என்பதையும் பிரத்தியட்ச உணர்வோடு நோக்கும் எவரும் அறிதல் கூடும்.

இங்கு, சமூகத்தில் பெரும்பான்மை கருதி நீதியும், உரிமையும் வழங்கப்படாமல்—சிறுபான்மையினரின் பாதுகாப்பையும், உயர்வையும் மையமாகவும் மீலட்சியமாகவும் கொண்டு நீதியும் உரிமையும் அரண் செய்யப்பட்டிருப்பதானது, 'மாஸிட உரிமைகள்' (Human Rights) கோட்பாட்டுக்கு முற்றிலும் விரோதமானதாகும்; அதுவும், 'ஜனநாயகக் குடிஅரசு' அமைப்பில் அது கிரட்டிப்புக் கேடுள்ளதாகவே அமையும் என்பது உணரத் தக்கது.

இவற்றை நடுநிலையிலிருந்து காண்போர், பெரியாரின் வகுப்பரிமைக் கொள்கை யிலுள்ள மாஸிட உரிமைக் கோட்பாட்டை நன்கு உணர இயலும்.

அடுத்து, 'பேதநிலை ஒழிய வேண்டும்' எனக் கோரிய அவர், 'பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதார்' எனப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளது பற்றியும் காண்போம்.

இங்கு, பேதநிலை என்பது பிறவியோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளது; பிறந்தது முதல் சாகும் வரை—ஒருவர் பிறக்க நேர்ந்த மீடத்தை அல்லது பிறப்பு வழியை (Woman) ஆதாரமாக வைத்துப் பேதநிலைக்க எல்லா வகைகளிலும் வழி செய்யப்பட்டுள்ளது; அதாவது, பார்ப்பனத்தியின் வயிற்றில் பிறந்தாலன்றி—வேறு எக் காரணங்கொண்டும்—எவரும் பார்ப்பனராக ஆக இயலாது என்பதே அதுவாகும்.

இது, 2000 ஆண்டு காலத்திற்கு முற்பட்ட மனுதீதியில் விதிக்கப்பட்டவாறு, 'பிராமண சாதி ஸ்திரீயினிடத்தில் பிறந்தவனே பிராமணன் ஆவான்' (மனுதீதி, அத்தியாயம் 10, சுலோகம் 74) என்ற தத்துவம் இன்றும் சட்டங்களின்படியும், கோர்ட்டு நீதிப் படியும் நிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதையும், நமக்கு வாழ்க்கை தியதியாகவே அது ஆக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதையும் உணர்த்தும். இத் தன்மை உலகின் வேறு எப்பகுதியிலும் என்றும் இருந்திராத மிழிதன்மையதாகும்.

இவ்வாறு உள்ள இப் பேதநிலையினை இங்குக் கற்பித்தவர் பார்ப்பனர்; இதனை இன்றும் காத்து நிலைக்கச் செய்ய மிமால்ய முயற்சி செய்யவரும் பார்ப்பனர். இத் தன்மையுடைய இவர்கள் தங்களை மாற்றிக்கொண்டு பேதம் பாராட்டாத மனிதராகக் கூடி வாழ விரும்பினால்—அதை என்றும் வெறுத்தவரல்லர் பெரியார்; அத் தன்மையை விருப்புடன் வரவேற்றுள்ளவரே அவர் என்பது அறியத்தகும்.

ஆயினும், வரலாற்றுக்குட்பட்ட கடந்த 2000 ஆண்டுகளில் அவ்வாறு முன்வந்த பார்ப்பனர் ஒருவருமில்.

எனவே, பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சிக்கு ஆட்பட்டுப் பேதநிலையைச் சுமந்து வாழும் திராவிடர் அச் சூழ்ச்சிப் பிடியினின்றும் தங்களை விடுவித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதால்—பார்ப்பனரை ஒதுக்கி, பேதநிலையை அகற்றிக்கொள்ள விரும்புகின்றனர்.

எத் துறையிலும் பேதநிலை இல்லாத மீடமே மனித சமூகம் இன்பமாக வாழ ஏற்ற மீடமாகும் என்பதே பெரியார்தம் உறுதியான கொள்கையாகும்.

எனவேதான், இங்கு பிறவி காரணமாக உள்ள பேதநிலையை அகற்ற அருந்தொண்டாற்றி, அதற்கெனவே இறுதி முச்சுவரை உழைத்த அவர், பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதார் என்ற உணர்வை வளர்த்து, பேதநிலை ஒழிய வழி வகுத்தார்.

பார்ப்பனருக்கு உள்ள இன உணர்வு திராவிடர்க்கும் உண்டாவதற்குத் தடையாக நிற்பது அவரிடையே உள்ள உட்சாதிப் பிரிவுகளாகும் (sub-castes); 1946-க்குப் பின்னர், சட்டத்தின் முன்னால் இவை மீலலை எளிதும், கொள்வினை கொடுப்பினையில் இன்றும் நிலைபெற்றுள்ளவையாம். அன்றியும், திராவிடர், தம் சொந்த வாழ்வின் முன்னேற்றக் கருதி மட்டும் தத்தம் உட்சாதி உணர்வுள்ளவராக விளங்குகின்றனர்; பார்ப்பனரைப்போல் சமூக முன்னேற்றக் கருதி உட்சாதி உணர்வை உதறிவிட்டு, மின உணர்வு கொள்ள முன் வந்தாரில். இதனை, 'A Non-brahmin is individually communal and a Brahmin is communally communal' என இன்னொரு வகையிலும், ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக் கூறுவார், பெரியார். மேலும், அரசியல் காரணம் கொண்டும் பிரித்து கிடப்பவராவர், திராவிடர்.

இத் தன்மைகளை மறந்து திராவிடர் ஒன்றுபட வேண்டுமென அய்யா அவர்கள் அயராது பணியாற்றினார். அரசியல் தலைவர்களும், மக்கள் தலைவர்களும் இவற்றுக்கு ஆவன செய்யக் கடமைப்பட்டவராவர்.

அடுத்தது 'நாட்டுப் பிரிவினை' பற்றிய அவர்தம் கருத்தாகும்.

பெரியார்வர்களின் நாட்டுப் பிரிவினைக் கோரிக்கை, எவரையும் அடிமை கொண்டு ஆளவேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டதன்று.

இங்கு வாழும் நான்கு கோடித் திராவிடர்களும் தங்களுக்கு எத்துறையிலும் சிறியும் உரிமை அளிக்காத நிலையில், நெடுந்தொலைவிலுள்ள மக்களுக்கு ஆட்பட்டு, 'ஒருமைப் பாடு காப்பதற்காக' உரிமைகளை மிழந்து வாழ்வது, மனித சுதந்தரத்துக்கு நேர் மாறானது என்பதனாலேயே பெரியார் தனிநாடு கோரினார்.

சமுதாய உரிமையிலும், அரசியல் உரிமையிலும், அனுபவிப்பு வாய்ப்பிலும் சம சந்தர்ப்பம் பெற்றவர்களாக இருந்து—பல்வேறு மொழியினரும், நாட்டினரும் ஒர் குடைக் கீழ் வாழ வகையிலாதபோது—உரிமை வேட்கையுடையோர் நாட்டுப் பிரிவினை கோருவது தவிர்க்க இயலாத ஒன்றாகும்.

ஒற்றுமை அல்லது ஒருமைப்பாடு என்பது எல்லா வகையிலும் சம நிலையிலுள்ள—தன்னாதிபத்யம் கொண்ட இரண்டு அல்லது பல அமைப்புக்களிடையேதான் அமைய முடியும்; சமநிலை பெற்றிராத—தன்னாதிபத்யம் (Sovereignty) மிழந்த அமைப்புக்களிடையே ஒருமைப்பாடு தோன்றாது, வளராது; அதற்கு மாறாக வேறுபாடும் பகையுமே வளரும்.

'மாஸிட உரிமை நாள்' (Human Rights Day), 'உலக ஒருமைப்பாடு' இவை பற்றி நான்கோறும் முயற்சி மேற்கொண்டு செயல்பட்டு வரும் அயக்கிய நாடுகள் பெருமன்றம் (United Nations Organisation)—சில மீலட்சக்கணக்கான மக்கள் தொகை உள்ள சின்னஞ்சிறு நாடுகளை, நூற்றுக்கணக்கில் உள்ளவற்றை—தன்னாதிபத்ய தனிச் சுதந்தர நாடுகளாக (Sovereign Independent Countries) ஏற்று மதித்து வருவது அனைவரும் உன்னற்பாலது.

ஏதேனும் ஒருவகையில் சுதந்தரம் பறிக்கப்படுவதை ஒருப்படாத நிலையில்தான்— தத்தம் சுதந்தரத்தைக் காத்துக்கொள்ள வேண்டி, அத் துணைச் சின்னஞ் சிறு நாடுகளும் சுதந்தரம் கோரிப் பெற்றனவேயன்றி, இன்னொரு சாரரின் சுதந்தரத்தைப் பறிப்பதற்கு உலகம் அறிந்த உண்மை.

சின்னஞ் சிறு நாடுகளாயினும் சுதந்தர நாடுகளாக நின்று நிலவுவதனால்தான்— நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே மூன்றாம் உலகப் பெரும் போர் தோன்றி உலகம் அழிக்கப் படுவதினின்றும் தடுத்து நிறுத்த—சம நிலையுள்ளவராக உலக நாட்டினர் ஒன்றுகூடி உலக அமைதியைக் காத்திட இயன்றது. இது உலக ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஒரு படிக்கட்டாக அமைந்துள்ளது காணத்தக்கது.

எனவே, பெரியார் அவர்கள் கிளத்திய தனி நாடு கோரிக்கை திராவிடரின் சுதந்தரத்தைக் காப்பதை—இங்கு மனித சுதந்தரம் காக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இலட்சியமாகக் கொண்டதேயன்றி, உலக மாணிட ஒருமைப்பாட்டுக்கு எதிரானதன்று.

ஓய்வறியாத போர் வீரர்

உலக மக்களுள் பெரும்பாலோராலும், அறிஞர்கள் எனப்படுவோருள் பலராலும் வெறுக்கப்படும் கொள்கைகளையே தம் வாழ்தாள் முழுதும் பேசியும், எழுதியும், கிளர்ச்சிகளின் மூலமும் பரப்பி—வெற்றிகள் பலவற்றைப் பெரியார் அவர்கள் குவிக்க முடிந்ததற்கு அநேக காரணங்கள் உள்.

அவற்றுள் சிலவற்றை சுண்டுக் காணுதல் பயன் தருவதாகும்.

1. தாம் ஏற்றுக்கொண்ட இலட்சியத்திற்குத் தம்மை முழுவதுமாக ஒப்படைத்துக் கொண்டார். கொள்கையின் கர்த்தாவாக விளங்கிய அவர் கொள்கையைப் பரப்புநராகவும் இயக்கத்தின் முழு நேரத் தொண்டராகவும் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டார்.
2. தம் அறிவுக்குச் சரியென்று பட்ட கருத்துகளை இடம், பொருள், ஏவல் கருதாமல், தாம் உணர்ந்தவாறே—அக் கருத்தின் நிர்வாணத் தன்மையை அப்படியே எடுத்துக் கூறினார்.
3. தாம் ஒத்துக்கொண்ட எந்தச் சிறு பணியாயினும், நிகழ்ச்சியாயினும் ஒரு சிறிதும் காலந் தவறாது சென்று அதனை நிறைவேற்றி வைத்து, தமிழகத்திலேயே—ஏன் இந்தியாவிலேயே—இத் தன்மைக்கு ஒப்பற்ற எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தார்.
4. சமுதாயப் பொதுநலத் தொண்டு ஆற்ற முன்வரும் எவரும் மானம் கருதக் கூடாது என உலகுக்கு அறிவித்துத் தாமே அதற்குச் சான்றாக விளங்கினார்.
5. தாம் மேற்கொண்டிருப்பது நன்றிக் கடன் பாராட்டாத பணி (Thankless job) என்பதை விநாடிதோறும் எண்ணிச் செயல்பட்டார்.
6. கல்வியறிவு அற்ற மக்கள் நிரம்பிய நாட்டில் கசப்பான கொள்கைகளைப் பரப்ப முனைந்த அவர், பாமரர் மொழியில்—கடிதம் புத்தரைப்போல், தம் கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லிப் பரப்பினார். தர்க்கரீதியாகத் தம் கருத்துகளைச் சொல்வதிலும், எழுதுவதிலும் நிகரற்றவராக விளங்கி—மாற்றுக் கருத்தினரையும் ஈர்க்கும் தன்மையில் அனைவர் நெஞ்சங்களையும் பிணித்துச் சிந்திக்க வைத்தார்.
7. மேடைச் சொற்பொழிவுகளில், உரையாடலில் அல்லது விவாதத்தில் அவர் முன்னால் வைக்கப்பட்ட வினாக்களுக்குச் சிறிதும் தயக்கமின்றி அனைத்துக்கும் பதிலுரைத்து அய்யம் போக்குவதில் அவருக்கு நிகர் அவராகவே விளங்கினார்.
8. கொள்கைகள் பற்றிய விவாதத்தை எவரிடத்து மேற்கொண்டாலும், தமது நிலை(Position)யைப் பற்றிய எண்ணத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மனந் திறந்து விவாதித்து, அறிவுக்குச் சரியென்று பட்ட முடிவைத் தயங்காது ஏற்றுக்கொள்ளும் சான்றோராக விளங்கினார்.
9. ஆண்டு, அறிவு, கொள்கை என்ற தன்மைகளை அறவே மறந்து மனிதத் தன்மைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, எவரையும் எங்கும் மரியாதையாகவும் அன்பாகவும் அழைப்பது, நடத்துவது என்ற உயர்ந்த மனிதப் பண்புக்கு அவரே ஓர் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தார்.
10. முன்னோர் செய்திருந்த பணிகளை ஆகியோர் சொன்னவை என்பதற்காக எல்லாக் காலத்துக்கும் அவைகளை மறந்துவிட்டு, தம் தன்மை என ஒங்கி உரைத்த அவர்—அறிவு வளர வளரப் பட்டும், தன்மை வளர வளரப் பட்டும்; தாம் சொல்லியுள்ள கருத்துகளுள் சிலவும் வருங்கால மக்களால் மறந்துவிடும் என்ற உண்மையும் எனவும் கூறி, கட்டற்ற சிந்தனையாளராக இருப்பதில் அவரே முழு இலக்கணமாகத் திகழ்ந்தார்.

11. தாமே பதவிகளைப்பெற முடியும் என்ற நிலை இருந்தபோதும்—அதிகார பூர்வமாகத் தம்பேரில் பதவி திணிக்கப்பட்டபோதும் பதவிகளைத் துச்சமென எண்ணிச் செயல்பட்டார்.

12. தம் முடிவுகளுக்கும் கருத்துகளுக்கும் எத் தன்மைவாய்ந்த ஒருவரையும் முன் மாதிரிக்காகவோ (Precedent), மேற்கோளுக்காகவோ எடுத்தாளாத சீரிய சுயசிந்தனை யாளராக இலங்கினார்.

13. அனுபவப் பழமாகத் திகழ்ந்த அவர் நெடுந்தூர நோக்குடன் வருங்கால வளர்ச்சிபற்றியவற்றைத் திட்டவாட்டமாகக் கூறி—அறிவியக்க வளர்ச்சியின் கடைசி எல்லைக்கோட்டை உலகுக்கு அடையாளம் காட்டிய வல்லவராகத் திகழ்ந்தார்.

14. பெரியார் ஈ. வெ. ரா. என்றால் நாணயம் என்பது பொருள் என வழங்கும் தன்மையில் பொது வாழ்விலும், சொந்த வாழ்விலும் அவர் திகழ்ந்தார்.

இத்துணைத் தனிச் சிறப்பியல்புகளுக்கும், மற்றும் பல அரிய குணங்கட்டும் உறை விடமாகத் திகழ்ந்த அவர், தமக்கு வினாத் தெரிந்த காலந்தொட்டு ஓய்வறியாத போர் வீரராகத் திகழ்ந்தார்.

1927-ல் பெரியாரின் வயது 48.

1925 முதல் பட்டிதொட்டியெல்லாம் சென்று தம்மையே நம்பிச் சூறாவளி வேகத்தில் சுயமரியாதைப் பிரசாரம் செய்துவந்த அவரை அன்றையக் கண்ணோட்டப்படி வயது முதிர்ந்தவர் எனக் கருதி, அவர் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென நேரிலும் கடிதம் வாயிலாகவும் பலர் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

‘ஓய்வு கொள்வது துருவை ஏற்பது’ (To rest is to rust) என மார்ட்டின் லூதர் என்ற சீர்திருத்தக்காரர் கூறியிருப்பதாக எனக்கு நினைவு. அன்னாரைக் காட்டிலும் மிகத் தீவிரமாக, ‘ஓய்வு கொள்வது, காலத்தைக் கொல்வது’ என்றே கருதித் தம் வாழ் நாளைல்லாம் செயல்பட்டார் பெரியார்.

ஓய்வு என்பதை ஒருபோதும் வேண்டாத அவர் மேற்கண்ட தன்மையுள்ள வேண்டு கோளை 1927 முதலே புறக்கணித்தார். பின்வரும் அவரது விளக்கம் இதனை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

‘முக்கிய நண்பர்களில் பலர் உடல் நிலையைக் கவனிக்கும்படிக்கும், ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும்படிக்கும் எழுதிவருகிறார்கள்.’

‘ஓய்வெடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய சமயம் நமக்குத் தெரியும். அதாவது, நமது தொண்டு நாட்டிற்கு உதவாதது என்றாவது, நமது தொண்டை நாட்டார் ஏற்பதில்லை என்றாவது நமக்குத் தெரிந்தால் யாரிடமும் சொல்லாமல் நாமே ஓய்வெடுத்துக்கொள்வோம். அதுவரை எடுத்துக்கொள்ளும் ஓய்வு உண்மையான ஓய்வாகாது.’

[‘குடி அரசு’—தலையங்கம்—17-7-1927]

நாட்டார் அவர்தம் தொண்டை ஏற்காத நாளில்லை; ஏற்காத துறையில்லை; எனவே என்றும் அவருக்கு ஓய்வு கிட்டவில்லை.

ஓயாத உழைப்பே அவருக்கு ஓய்வை அளித்தது.

அன்னாரது நெடிய பொது வாழ்வில் பொதுக்கூட்டங்கள், மாநாடுகள், திருமணம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் பேருரை ஆற்றாமலும்; சந்திக்கும் கியக்கத் தோழர்கள், முக்கிய நண்பர்கள், பொதுமக்களிடத்தில் உரையாடல் செய்யாமலும்; படிப்பது, ஆராய்ச்சி செய்வது, கட்டுரை தீட்டுவது என்பவற்றை மேற்கொள்ளாமலும் அவர் கழிந்த நேரம் மிகக் கொஞ்சமேயாம்.

மருத்துவ மனைகளில் ஓய்வுபெற்ற காலத்தும் உரையாடல்-படிப்பு-கட்டுரை தீட்டுதல் அனைத்தையும் மேற்கொண்டே திகழ்ந்தார்.

தமிழகம், வடஇந்தியா, தூர அயல்நாடுகள் எனப் பல்வேறிடங்கட்டும் அவர் பயணம் மேற்கொள்ளாது ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்த நாட்கள் சிலவேயாம்.

குறிப்பாக 31-7-1969-ல் வேலூர் C. M. C. மருத்துவ மனையில் அறுவை சிகிச்சை செய்து கொண்டபோது சிலமணி நேரம் மருத்து மயக்கத்திற்கு ஆட்பட்டிருந்தார். 1973 டிசம்பர் 19 நள்ளிரவு முதல் 23 முன்னிரவுவரை கொக்கைபற்றி உரையாட மியலாத அளவுக்கு நோயால் துன்புற்றுக் கொண்டிருந்தார்; 23-12-1973 மீரவு சுமார் 12 மணி முதல் 24-12-1973 காலை 7-40 மணிக்கு அன்னாரின் மூச்சு அடங்கிய வரையில் மட்டுமே—உணர் விழந்து வாய் பேச முடியாத நிலையில் ஓய்ந்து இருந்தார்.

இச் சிலமணி நேரத்தோடு, உணவும் துயிலும் கொள்ள அவர் எடுத்துக்கொண்ட நேரமும் சேர்த்து அவ்வளவு காலம்தான்—பொது வாழ்வுக் காலம் முழுவதிலும், கொக்கை பற்றிப் பேசாத நிலையில் அவர் பெற்றிருந்த ஓய்வு நேரமாகும்.

மீதி நேரமெல்லாம் உரையாடல், சொற்பொழிவு; பயணம், கிளர்ச்சி, சிறைவாசம்; படிப்பு, ஆராய்ச்சி, எழுத்து என 95 ஆம் வயதுவரை ஓய்வு என்பதை மருத்துக்கும் பெற்றிராத நெடும் பயணமாக அவர்தம் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது.

அவர் வாழ்வு 67 ஆம் வயதில் முடிந்துவிடும் என அவரின் பெற்றோர்கள் கருதியிருந்தனர். அந்தக் கால நிலையில் 60 ஆண்டு வாழ்வதே முழு நிறைவான வாழ்வு எனவும், நூறாண்டு வாழ்வது பெற்றகரிய பேறு எனவும் கருதப்பட்டிருந்தது. அக் காலச் சோதிடர்களும் இதனை மனதிற்கொண்டே பெரியாரின் வயது 67 என அறுதியிட்டனர். இது குறித்து, அவர்தம் பேச்சின் பின்வரும் பகுதி சிந்தனைக்கு உரியதாகும்.

‘என் சோதிடத்தில் எனக்கு 67 வயது என்று குறித்து என் பெற்றோர்கள் அச்சப் போட்டிருக்கிறார்கள்; ஆனால் நான் இன்று 94 வயதில் சவுக்கியமாக இருக்கிறேன்; என் சோதிடம் இன்னமும் இருக்கிறது; ஆனால், அது பொய்யாகிவிட்டது. அந்தக் காலத்தில் 100 வயது இருப்பது என்பது அதிகம் என்று கருதி, எனக்கு 67 வயது என்று சோதிடக் கணித்தான். அப்போது சராசரி வயது 10—அதனால் 67 என்று எழுதினான்; இப்போது சராசரி வயது 52—இப்போது அப்படி எழுதமாட்டான்.’

[பெரம்பலூர் வட்டம், ஒசூரில் சொற்பொழிவு—13-7-1973, என் கைக் குறிப்பு]

(ஒரு சமயம், அவர் சோதிடத்தில் 60 வயது குறித்துள்ளதாகவும் வெளியாகி யுள்ளது.)

அன்னாரின் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளுள் ஒன்றான சோதிட மூட நம்பிக்கை ஒழிப்புக்கு அவரே பெருஞ்சான்றாக விளங்கினார். இம் மூட நம்பிக்கை விதித்த வரம்பைத் தாண்டி மேலும் 28 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பெரியார், வருத்தம் நோய்கள் பலவற்றுக்கு திகுப்பிடமாக இருந்தார்.

1945 பிப்ரவரியில் அவரது நாக்கில் கொப்புளங்கள் கண்டன; வாய் நாற்றமெடுத்த தது; சித்த வைத்தியம்—நோயைக் குணப்படுத்தவில்லை. எனவே, சென்னை தலைமை மருத்துவ மனைக்குச் சென்றார். அவர் நாக்கில் புற்றுநோய் கண்டிருப்பது அங்குக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. 16-3-1945 முதல் சில நாட்கள் கதியக்கச் சிகிச்சை அளித்தபின் குண மாயிற்று. (‘குடி அரசு’ 1945 பிப்ரவரி 24; மார்ச்சு 17, 24, 31). ‘நாத்திகம் பேசி, நாப்புற்றுப் பெற்றார்’ எனச் சமயக் கொள்கையினர் பிரசாரம் செய்து, நாத்திகத்தைச் சாட அவர்கட்கு வாய்ப்பில்லாது போயிற்று.

அன்னாரை வருத்திய நோய்... னத்ததும் இறுதிவரை துன்பம் தந்ததும் குடலிறக்க (Hernia) நோயால்... னத்ததும் இறுதிவரை துன்பம் தந்ததும் குடலிறக்க (Hernia) நோயால்... னத்ததும் இறுதிவரை துன்பம் தந்ததும் குடலிறக்க (Hernia) நோயால்...

நோய் அவரது 11ஆம் வயதில் பற்றிற்று. இந் நோய் கண்ட பத்தாண்டுகளில் கும்ப கோணத்தில் அறுவை செய்துகொள்ள விரும்பினார்; எனினும் அவ்வாறு செய்து கொள்ள வில்லை. சிறிது காலம் கச்சை (belt) கட்டிக்கொண்டிருந்தார்; பின்னர் அவ்வப்போது வைத்தியம் செய்துகொண்டு, முற்றிய இந் நோயுடனேயே பம்பரமொசு சுழன்று பணியாற்றினார். 1956-ஆம், பின்னர் 1967, 1969, 1972ஆம் ஆண்டுகளிலும் இந் நோய்த் தொல்லை அதிகமாகிப் பல நாட்கள் வைத்தியம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தது.

இந் நோய் ஒருபக்கம் வருத்த, சிறு நீர்க்கால் அடைப்பு நோய் (urinal trouble) இன்னொரு பக்கம் மிகக் கொடுமையாக வருத்திற்று. இந் நோய், அண்மைக் காலமாக— ஒவ்வொரு நாளும் அவரை வருத்திற்று.

அன்னார் படித்துக்கொண்டும், எழுதிக்கொண்டும், உரையாடிக்கொண்டும், சொற் பொழிவாற்றிக்கொண்டும், பயணம் செய்து கொண்டும் இருக்கும்போது திருமென இந் நோய் அவரைத் தாக்கும். நோய் தாக்கியவுடன் முணுகுவார்; கால்களை மெத்தையின்மிது அடித்துக்கொள்வார்; தலையணைகளை அணைத்துக்கொண்டு துடிதுடிப்பார்; எல்லாம் 5 கன்னல்களில் மறைந்துவிடும்—உடனே அவர் செய்துகொண்டிருந்த பணியை விட்ட இடத்திலிருந்து முன்னிலும் வேகமாகத் தொடருவார். அதைக் கண்ணுற்ற பின்னரே அன்னார் துடிப்பதைப் பார்த்து வருத்திய நெஞ்சுங்கன் ஆறுதல் பெறும். நேரயால் நவிவு தோன்றித் துன்பப்பட்டவராகத் தோற்றமளிக்காமல்—விட்ட பணியை வேகத்துடன் தொடரும் அந்த நெஞ்சுரம் அவரிடத்து மட்டுமே காணத்தரும் எனின் அது மிகையன்று.

இத்தகைய வருத்தும் நோய்கள் அவரைப் பல்லாண்டுகள் துன்புறுத்திக்கொண்டிருந்த நிலையிலும், அவர்தம் உறுப்புகள் சம்பகரலம் வரை சோர்வுறவில்லை. வலப்புறக் காது மட்டும் சிறிது மந்தப்பட்டிருந்தது. இது குறித்து அவர் குறிப்பிட்டுள்ளதாவது:

‘ஒரு சமயம் என் காதுகளில் அதிக வலி இருந்தது. நாட்டு வைத்திய முறையில், காய்ச்சிய நல்லெண்ணெயை என் காதுகளில் ஊற்றியவர்கள்—வலது காதில் கடுஞ்சூடான எண்ணெயை ஊற்றிவிட்டார்கள்; அந்தக் காதின் ஒலிப்பறை சேதப்பட்டது. அன்று முதல் அக் காது சிறிது மந்தமாகக் கேட்கும் தன்மை அடைந்தது. என்னுடைய மற்ற புலன்கள் வயதாலோ, உழைப்பாலோ சோர்வுறவில்லை.’

[அரியலூர் வட்டம், குமினியத்தில் சொற்பொழிவு—17-10-1972, என் கைக் குறிப்பு]

அம் மேதையின் அன்றாடப் பழக்க வழக்கங்கள் மிகவும் எளிமையானவை.

இரவு எந்த நேரத்தில் படுத்தாலும் காலை 6 முதல் 7 மணிக்குள் எழுந்து விடுவார்; காலையில் ஒரு கிண்ணம் காஃபி அருந்துவார்; காலை 8 மணிக்குள் இரண்டு அல்லது மூன்று இட்டலி உண்பார்.

காலை 9 மணி வரையில் செய்தித் தாக்களைப் படிப்பார்; பின்னர் தம்மைச் சந்திப்போருடன் உரையாடல், விவாதம் மேற்கொள்வார்; நூல்களை ஆராய்வார்; கட்டுரைகள் தீட்டுவார்; கடிதங்களைப் படித்துப் பதில் எழுதுவார்—எழுதச் செய்வார்; மதிய உணவு நேரம் வரை இவை நடைபெறும்.

மதியம் 1 மணிக்குள் உணவு கொள்வார்—மதியத்தில் புலால் இல்லாத உணவைப் பெரிதும் விரும்பமாட்டார்; ஆனால், எல்லா இடங்களிலும் இதை அனுசரிக்கமாட்டார்; உணவுக்குப்பின் சர்க்கரை சேர்த்த ஒரு கிண்ணம் தயிர் சாப்பிடுவார்.

மதியம் உணவுக்குப்பின் சிறிது நேரம் கண்ணாய்வார்; இன்றேல் ஒய்வாக இருப்பார்; பிற்பகல் 4 மணிக்குள் ஒரு குவளை காஃபி அருந்துவார். பசிப்பதுபோல் தோன்றினால் பிஸ்கட் உண்பார்; எப்போதேனும் எஞ்சுருண்டை, நெய் முறுக்கு, காட்பர்ஸ் இனிப்பு, ஹார்லிக்ஸ் பானம், வடை சாப்பிடுவார். இரவு சுமார் 7 மணி வரை படிப்பு—எழுத்து—உரையாடல் இவற்றில் ஈடுபடுவார்.

மாலை நிகழ்ச்சி இல்லாத நாட்களில் இரவு 8 மணிக்குள் இரண்டு இட்டலி, ஒரு குவளை பால் சாப்பிடுவார்; 9-க்கு மேல் 10 மணிக்குள் உறக்கம் கொள்வார்.

மூன்று வேளைகளிலும் மலை வாழைப்பழம் அவருக்கு மிக விருப்பமான பண்டம்; ஒரு நாளைக்கு ஆறு, ஏழு பழம் உண்பார். நல்ல மாம்பழத்தை விரும்பித் தின்பார்; மாம்பழத்தை அவரே கத்தியினால் குடைந்து தின்னுவது அவருக்கே அமைந்த தனிப் பாங்கு.

நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்ளும்போது பேச்சின் இடையில் இரண்டொருதடவை சூடான காஃபி சிறிது அருந்துவார். கூட்டம் இரவு 11 மணிக்கு முடிந்தாலும் உடனே ‘வேனி’ல் புறப்படுவார்; அவ் வண்டியிலேயே உண்பார்; அதிலேயே உறங்குவார்; பயணம் செல்லும் நாட்களில் ‘வேனி’ அவருடைய இல்லமாக இலங்கும். பயணத்தில் எங்குவேண்டுமானாலும் தங்கிவிடுவார்.

மாலை நிகழ்ச்சிக்குப் பகல் 2 மணிக்குப் புறப்பட்டால் போதும் என்றாலும், 1 மணிக்கு அனைவரையும் உசுப்பிவிட்டுப் புறப்படுவார்; நிகழ்ச்சி நடத்துவோர் எதிர் நோக்கும்படி வைக்காமல் பலமணி நேரம் முன்னதாகவே சென்றடைவார். இதில் அவர் தப்பியதே இல்லை.

மிகப் பல கிளர்ச்சிகளை நடத்திய அவர், கிளர்ச்சிகளுக்கு ஆதரவு திரட்டி, தமிழகம் முழுதும் புகைவண்டியிலேயே பயணம் மேற்கொண்டார். எல்லாத் தடவைகளிலும் மூன்றாம் வகுப்பிலேயே தொண்டர்முடித்துடன் பயணம் செய்த எளிய தன்மையினர், அவர்.

மாநாடுகள் காலை 10 மணிக்குத் துவங்கி 2 மணிக்கும், மாலை 4 மணிக்குத் துவங்கி இரவு 10 மணிக்கும் முடியும்—இந்தப் பத்து மணி நேரமும் அயராது அமர்ந்து, சோர்வுறாது செயல்படுவார்.

1973 பிற்பகுதியில், உணவு, அளவில் மிகக் குறைந்தது. காலையில் ஒரு இட்டலி, பகலில் கஞ்சி, மோர் சோறு; ஒரு நாளைக்கு ஒரு மலைப்பழம் எனக் குறைவதும்—பின்னர் பழைய அளவுக்கு வருவதுமாக இருந்தது.

அன்னாரின் உடைகள் மிக எளிமையானவை. அய்ந்து முழுவெள்ளை அல்லது வண்ணக் கைவி; ஒரு அரைக்கை பனியன்; முக்கால் கை கறுப்புச் சட்டை; துடைப் பதற்குப் பெரிய துண்டு. சட்டைப் பைகளில் நாட்குறிப்பு, முக்கிய கடிதங்கள், கண்ணாடிக்கூடு, மொத்தமான பேனா, படிக்கப் பயன்படும் லென்ஸ் இவை பிதுங்கிக்கொண்டு இருக்கும். பனியன் பையில் பணப் பை (Purse) கிடக்கும்—அதை நீண்ட ஊக்குகள் காக்கும். பணத்தை அடிக்கடி எண்ணிப் பார்த்து உற்சாகம் கொள்வார்; செலவைச் சுருக்கிச் சேமிப்புச் செய்வது அவருடன் பிறந்த ஒரு பழக்கம் (habit). குளிர் நாட்களில் ஒரு கம்பளிப் போர்வை; எப்போதும் நீண்ட கைத் தடி வைத்திருப்பார்.

குளிப்பது—அவருக்கு ஒரு பெரிய தொல்லை. உடலில் அழுக்கு வாடை தோன்றினாலன்றிக் குளிக்க விரும்பமாட்டார்; பெரிதும் வற்புறுத்தலின் பேரில்—வாரத்திற்கு ஒரு தடவை குளிப்பார். இது அவரால் மட்டுமே முடிந்தது. குளித்தவுடன்—பனியன் போடாத அவரது மேனியைப் பார்க்கப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கும்; தங்க ரேக் எனப் பளிச்சிடும்.

நிறுற்படம் எத்தனை தடவை எடுக்கப்பட்டாலும் தடவைக்கு ஒருவிதப் புன்னைக தவறும் அழகு முகம் அவருடையது.

தமக்குத் தெரிந்த பழைய நண்பர்கள்—கியக்கத்தினர் குடும்பத்தார் சந்திக்க நேர்ந்தால், குறிப்புத் தெரிந்தவுடனே அவர்களின் குடும்ப வரலாற்றையே மனமன வெனக்

கூறிச் சுவைபட உரையாடுவார். அத்தகு அனுபவமும், நினைவாற்றலும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர் அவர். நண்பர்களிடமும் கியக்கப் பிரமுகர்களிடமும் உரையாடுங்கால் கிண்டல் பேசு—அதிலும் பகுத்தறிவு வினங்கச் செய்வதில் அவருக்கு நிகர் அவரே ஆவார்.

திகழ்ச்சிகளுக்குச் செல்லுமிடங்களில் உணவு நேரங்களில் உடன் வந்த அனைவரும் உண்கின்றனரா என்பதை முதலில் கவனிப்பார்; உணவுப் பண்டம் வீணாக்கப்படுவதைப் பொறுக்கமாட்டார்; தம்முடன் வருவோர் தம் பார்வையை விட்டு அகலாது இருக்க வேண்டுமென விழும்புவார்.

சில வேளைகளில் முற்பகல் அல்லது பிற்பகல் ஓய்வில், அல்லது பயணத்தில்—தம் வாய்க்குள்ளேயே ஏதோ ராகத்துடன் அவர் பாடும் தமிழ்ப் பாட்டு காதுக்கு மினிமை தரும்.

அகன்ற நெற்றி—வெள்ளிக் கம்பியொத்த தலைமயிர்—மயிரடர்ந்த எடுப்பான புருவங்கள்—நீண்டு வளைந்த அகன்ற மூக்கு—கூர்ந்த அறிவும் ஆளுமையும் கொண்ட பார்வை—புன்னகை தவறும் உதடுகள்—உதடுகளிடையே குத்தும் மீசை—பரந்து மடிந்த காதுகள்—அகன்ற தாடைகள்—பல்லினும் வலிய எயிறு—தூய வெண்ணிறத் தாடி—தமிழ் பேசுந் பிடரி—குன்றனைய தோட்கள்—விரிந்த மார்பு—முன்னுக்குத் தள்ளிய வயிறு—திண்ணிய இடுப்பு—தொங்கும் குடவிறக்கத் தசைத் திரள்—சுமை தாங்காது தடுமாறும் கால்கள்—பெருவிரல் வளைந்த நீண்ட பாதங்கள்—இவை அவருடைய அங்க அழகுக்கள்.

இவர் தாம் பெரியார்!

இத்தகு உருவத்தில், உடையில், உடலழகுக்களில்—பழக்கங்களில்—நாம் கண்ட அந்த அறிவுலக மேதை, குடவிறக்கத் தசைத் திரளையும் வேட்டியையும் மூத்திரக் குழாயையும் தொடைகளால் இடுக்கிக்கொண்டும், உதவியாளரின் தோளில் கை போட்டுக்கொண்டும்—கையைப் பற்றிக்கொண்டும் முக்கி முணகிக்கொண்டு 'வேணி'ல் ஏறுவதும், கிறங்குவதும்; மேடைமீதேறி அரிமாவென அமர்ந்து வெண்கலக் குரலில்—வெஞ்சு சமரில் வாள் சுழற்றும் வீரணப்பேரல் கையைச் சுழற்றியும், சுட்டியும்—அன்னார் ஆற்றும் வீர உரைகளை நாடெல்லாம், கிரவெல்லாம், ஆண்டெல்லாம் அலுப்புச் சலிப்பின்றிக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம்.

அத் தன்மையில் பல்லாண்டுகள் மேடைதோறும் அவரைப் பார்த்த நாம் கிளி என்றும் காண்டல் கியலாது.

அத்தகு வீர உரைகளாலும், தர்க்கரீதியான எழுத்தாலும், தொல்லை விளைக்காத கிளர்ச்சி முறைகளாலும் அவர் பெற்றுத் தந்த பயன்கள் எண்ணிறந்தவை.

மதக் கோட்பாட்டுக்கு அடிமைப்பட்ட இப் பேருலகில் எந்த மாற்றம் காண விரும்பியவரும் சுத்தியைக் காட்டி, கிரத்தத்தைச் சிந்தியே மாற்றங்களை விளைத்துள்ளனர்.

1792-ல் பிரெஞ்சு நாட்டில் எழுந்த தொழிற் புரட்சியில் 4000 தலைகளுக்கு மேல் உருண்டன.

உலகப் புகழ் பெற்ற 1917 அக்டோபர் புரட்சியில்—ரஷ்யாவில், தொழிலாளர்களும்—ஆளும் வர்க்கத்தினரும் ஆயிரக்கணக்கில் உயிரிழந்தனர். சோவியத் மண்ணில் கிரத்தத்தை நீராகப் பாய்ச்சித்தான் பொதுவுடைமை விதை தெளிக்கப்பட்டது. இதன் எதிரொலியாக அமெரிக்க அய்க்கிய நாட்டிலிருந்த ரஷ்யர் பலர் 1917-ல் கொல்லப்பட்டனர்.

அரசியல் சட்ட ரீதியாக சிறு மாற்றம் வேண்டிய அயிரிஷ் மக்களைப்—பல்லாயிர வரைப் படுகொலை செய்தது, பிரிட்டிஷ் ஆட்சி—1920-ல்.

இத்தாலி நாட்டில் 1920-க்குப் பின்னர் வெடித்த தொழிற் புரட்சியின் பேரால் ஆயிரக் கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர்.

'சுத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தம் ஒன்று வருகுது' என அகிம்சை பேசிய இந்திய தேசிய வாதிடர் வெள்ளையரைச் சுட்டனர்; தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்தனர்; பாலங்களைத் தகர்த்தனர்; அஞ்சலகங்களைக் கொளுத்தினர். வெள்ளையரும் பறவைகளைச் சுடுவது போல் இந்தியரைச் சுட்டனர். 'சுதந்தரப் போர்' என்ற பேரால் இவை நடந்தன.

மத உணர்ச்சிக்கும்—வெறிக்கும் ஆட்பட்ட இந்தியாவில்—இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும்—தனி நாடு கோருவதன் பேரால்—இலட்சக்கணக்கானோர் 1947-ல் நவகாவியில் கோரக் கொலை புரிந்து கொண்டனர்.

மதத்தால் ஒருவரே எனினும்—இனத்தாலும், மொழியாலும் வேறுபட்டவர்கள் எனக் கூறிச் சுதந்தரம் வேண்டிய வங்காள மக்கள்—பல இலட்சம் பேரைப் பலி கொடுத்துத்தான் 1970-ல் பங்களாதேஷ் கண்டனர்.

இந்தக் கோர சம்பவங்கள் உலக வரலாற்றின் பக்கங்களில் கிரத்தக் கதையைப் படிய வைத்துள்ளன.

ஆனால், கிரத்தம் சிந்தாமல்—சுத்தியைப் பயன்படுத்தாமல்—பிறர் எவருக்கும் தீங்கு விளைவிக்காமல்—ஆட்சியைக் கைப்பற்றாமல்—தம் தொண்டர்கட்கு உடல் வருத்தம் மட்டுமே விளைவிப்பதன் மூலம்—49 ஆண்டு காலத்தில்—2000 ஆண்டு கால சமூக அடிமை நிலையை மவுனப் புரட்சி மூலம் (Silent Revolution) பெரிய அளவுக்கு மாற்றிய ஒரே தலைவர், உலக வரலாற்றில் பெரியார் அவர்களே ஆவார்.

உலகத் தலைவர்

பெரியார் ஓர் உலகத் தலைவர்.

மனித அறிவின் ஆற்றல் எல்லையற்றது; நாடோறும் புதுப் புது எண்ணங்களைத் தரவல்லது. அத்தகைய அறிவைத் தங்கு தடையின்றிப் பயன்படுத்திச் சிந்தித்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு சிந்தித்துக் கண்ட முடிவைத் துணிந்து செயற்படுத்த வேண்டும்.

தாராள சிந்தனைக்குத் தடையாக உள்ள கடவுள், மதம் போன்ற அனைத்தும் மனிதனால் கற்பிக்கப்பட்டவை. அவற்றை அழித்தொழிப்பது மானிடத்தின் நல்வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. சுயமரியாதைக் கொள்கையின் அடிப்படை இதுவேயாம்.

இக் கொள்கையின் கர்த்தாவும், உரைகாரரும், வினக்குறளும், செயற்படுத்துநரும், பிரசாரகருமாகத் திகழ்ந்தவர்—கடந்த 2500 ஆண்டு கால உலக வரலாற்றில் பெரியார் ஒருவரேயாவார்.

கிரேக்க நாட்டில் தோன்றிய சாக்ரடீஸ், 'ஏன்? எப்படி? எனக் கேளுங்கள்!' என இளைஞர்கட்குப் போதித்தார். அதற்காக மதவாதிகளால் நஞ்சூட்டப்பட்டு மறைந்தார். வரலாறு தந்த ஆராய்ச்சியாளர் (Inquirer) அவர்.

இந்தியப் பெரும் கண்டத்தில் 2520 ஆண்டுக்கு முன்னர் தோன்றிய புத்தர், 'மூன்றோர் சொன்னவை என்பதற்காக எதையும் நம்பி ஏற்காதீர்கள்; புத்தியைக் கொண்டு சிந்தியுங்கள்!' எனக் கூறி அனைவரையும் சிந்திக்க வைத்தார். பல இடங்கட்கும் நேரில் சென்று மக்களைக் கண்டு பாமரருக்கும் புரியும் மொழியில் பேசித் தம் கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்தார், புத்தர்.

உலகத்தில் நம்பிக்கை வாதத்தைத் தகர்த்த (Agnostic) முதல் பேரறிஞர் அவர்.

அவர் காலத்தில் இருளிலும் இருண்ட காடுகள்—உயிரைக் குடிக்கும் விலங்குகளும் பிராணிகளும் அண்டிக் கிடந்த, போக்குவரவு வசதியற்ற பிரதேசங்கள்—அத்தகைய வசதிக்குறைவான நாளில் தம் அறிவுப் பிரசாரத்தைப் புத்தரால் எவ்வாறு ஆற்ற முடிந்தது எனப் பலரையும் நான் வினவ நேர்ந்த போது, பெரியார் ஒருவரே அதற்குப் பதிலளித்தார்.

'எதற்கும் துணிந்து—விசுவாசமுள்ள சிலர் புத்தரின் தொண்டர்களாக இருந்து அவர் கொள்கையினைப் பரப்பக் கருவியாக அமைந்தனர். புத்தரின் வெற்றிக்கு அதுதான் காரணம்' என—18-6-1965-ல், திருச்சி மாவட்டத்தில் சுயமரியாதைப் பயிற்சி அளிப்பதற்கான சுற்றுப் பயணத்தினை மேற்கொண்டபோது எனக்குக் கூறினார்.

இத் தன்மையில் புத்தரும், பெரியாரும் நடு இணையற்ற உலக அறிவியல்க்கத் தலைவர்களாக—வரலாற்றுச் சான்றாகத் திகழ்கின்றனர்.

அண்மைக் காலத்தில் மேலை நாடுகளில் அறிஞர்கள் ஆர். ஜி. இங்கர்சால், சார்லஸ் பிராட்லா, பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் முதலான நாத்திகவாதிகள் தலை சிறந்த அறிவியல்க்கப் பேராசிரியர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

அறிஞர் இங்கர்சால் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்காவையும், கானடாவையும், பிற மேலைநாடுகளையும் கலக்கிய மிகப்பெரு நாத்திகராவார்.

அவர் கிறித்துவ மதக் கொடுமைகளையும், அறிவுக்குப் பொருந்தாத நம்பிக்கைகளையும் இளமை முதல் எதிர்த்தவராவார்.

1833-ல் பிறந்த அவர் 1856 முதல் மதக் கொடுமையை எதிர்த்துப் பிரசாரம் மேற்கொண்டார்; 1860-ல் இலினாயில் மாணாத்தில் பீகின் (Pekin)னில் மூடநம்பிக்கையை எதிர்த்து, நம்பிக்கை வாதத்தைத் தகர்க்கும் (Agnostic) பிரசாரத்தை முதலாவதாகத் தொடங்கினார். அப்போது முதல் தொடர்ந்து கடவுள், பேய்கள், மூடநம்பிக்கை, வைதிக மனப்பான்மை, பைபிள், நம்பிக்கைவாதம் எனப் பலவற்றையும் வெகுண்டு எதிர்த்துத் தாக்கி—நம்பிக்கைவாதத் தகர்ப்பாளராகவும், நாத்திகராகவும் (Agnostic and Atheist) திகழ்ந்தார். அன்னாரின் கவர்ச்சி மிக்க சொற்பொழிவுகள் இளைஞர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன; அவர் வீசிய ஆற்றல்மிக்க தர்க்க ரீதியான வாதங்கள் நம்பிக்கைவாதிகளை வாயடைக்கச் செய்தன.

அவர் பேச்சு நிகழ்த்தப்படாத பெருநகரம் அமெரிக்காவில் இல்லை எனக் கூறத்தக்க அளவுக்கு, அவர் இறுதிக் காலமான 1899 வரையில் 39 ஆண்டுகாலம் பிரசாரப் பணியாற்றினார்.

அங்கு அவருடைய பிரசாரத்தைக் கேட்கப் படித்த இளைஞர்களும், பெண்களும் பேரார்வத்துடன் திரண்டனர்.

ஒரு சொற்பொழிவுக்கு அக் காலத்தில் சூறைந்த பட்சம் 300 டாலர் அளித்து அவரை அழைக்கலாயினர். (The Life and Letters of Robert G. Ingersoll, By Eva Ingersoll Wakefield, Watts & Co., London 1952).

அங்கு அத்தகு மேதையின் உழைப்பால் விளைந்த பெரும் பயன்—படித்தவர்கள், பிரபுக்கள், பெரிய மனிதர்கள் எனப்படுவோர் இன்று நாத்திகர்களாகத் திகழ்கின்றனர் என்பதாம். அன்னாரின் ஆணித்தரமான நாத்திகக் கருத்துகள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் படித்தவர்கள் மட்டத்தில் பரவி நிற்கின்றனவெனக் கொண்டால் அது தவறாகாது.

அண்மையில் 1970-ல் மறைந்த பேரறிஞர் பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல்—1883 முதல் நாத்திகம் பற்றிப் பேசியும், எழுதியும்—படித்தவர்களிடையே பெரும் புரட்சியை விளைவித்த வராவார்.

தலை சிறந்த கணிதமேதையான அவர் எழுதியுள்ள சுமார் 80 நூல்களுள் கணிதம் பவுதிகம் போன்ற விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நூல்கள் மிக அதிகம். நாத்திகம் பரவத் துணை புரியும் தத்துவ விளக்கங்கள் கொண்ட நூல்கள் சுமார் 25-க்கு மேற்பட்டவை. 1890-ல் நாத்திகம் பற்றிச் சொற்பொருக்காற்றத் தொடங்கிய அவர்—சுமார் 1955 வரையில் கணிதம், பவுதிகம், உலக அமைதி, நாத்திகம் இவைபற்றிச் சொற்பொழிவாற்றும் பணியை மேற்கொண்டும், பின்னர் வாழ்ந்த 15 ஆண்டுக் காலம் ஓர் இடத்திலிருந்தே எழுத்துப் பணியையே முக்கியமாகக் கொண்டும் தொண்டாற்றியவராவார்.

1899-ல் இலண்டனில் பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம், (Rationalist Press Association) தோன்ற மூலகாரணராக விளங்கிய அவர், அங்கு பிரபுக்களும், பேராசிரியர்களும், படித்தவர்களும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையாளர்களாக விளங்க வழிவகுத்துச் சென்ற வராவார்.

97 ஆண்டு வாழ்ந்த அவர்தம் சிந்தனையைக் கொள்ளை கொண்டவை விஞ்ஞான ஆய்வு, நாத்திகப் பிரசாரம், உலக அமைதிக் காப்பு எனப் பல்வேறுபட்ட செயல் முறைகளாம்.

[செய்திக் குறிப்புகள், பிப்ரவரி, 1970]

தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கள், 1891 முதல் நாத்திக எண்ணங்கொண்டு, 1900 முதல் நாத்திகம் பேசி, 1919 தொட்டு பொதுத் தொண்டினை—பிரசாரப் பணியினை ஏற்றவராவார்.

1920-க்குப் பிற்பட்ட காலத்தில்—பெரியார் மேற்கொண்ட தொழில் யாது? என்ற வினாவுக்கு—அவர் ஒரு வணிகர்; வேளாண்மைக்காரர்; ஆலை அதிபர்; இதழ் ஆசிரியர் என்ற தன்மையில் எந்த ஒன்றையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவுக்குத் தம்மை அவர் இலக்காக்கிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், அத் துணைக்கும் இலக்காகித் திகழ முழுத் தகுதியும் வாய்ப்பும் என்றும் அவருக்கு இருந்தது. ஆயினும், அவரைப்பற்றி இவற்றுள் எதைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலும்? எதையும் சொல்ல இயலாது.

‘பெரியார் 1925 முதல் 48 ஆண்டுக் காலம் ஒரு முழுநேர அறிவியல்க்கப் பிரசாரத் தொண்டராகத் திகழ்ந்தார்’ எனக் கூறுவதுமட்டுமே சாலப் பொருந்தும். சுயமரியாதை இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த 1925ஆம் ஆண்டு முதல் அன்னாரின் இறுதி மூச்சு அடங்கும் வரை அவர்தம் சிந்தனையை—சொற்பொழிவை—எழுத்தை—செயல் திட்டங்களை ஆட் கொண்டு நிலவியது முற்றிலும் நாத்திகப் பிரசாரமேயாகும். அதன்மூலம் கோடிக்கணக்கான மக்களுக்குத் தன்மான உணர்வையும், சிந்திக்கும் திறனையும் ஊட்டினார்.

இத் தன்மையினராக இயங்க அவரால் எங்கனம் முடிந்தது?

நாம் பிறிதொரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளவாறு, எந்தக் கொள்கையினை அறிவு பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்கிறாரோ அக் கொள்கைக்கே தம்மை முழுவதுமாக ஒப்படைத்துக் கொண்டு, முழுநேரத்தையும் அப் பணிக்குக் பயன்படுத்தும் மியல்பினர் பெரியார்.

‘தம்மம் சரணம் கச்சாமி’—‘கொள்கை வழி நடப்போம்’ என்ற நெறிக்கு திகரில்லாத் எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்தவர் அவர்.

தாம் மேற்கொண்ட பணிக்குத் தம் பொருட் செலவிலேயே திட்டங்கள் தீட்டியும் செயற்படுத்தியும் சிலகாலம் பணியாற்றும் அளவுக்குப் பொருள்வசதி படைத்தவராகத் திகழ்ந்தார்.

கொஞ்ச காலத்திற்குப் பின்னர் பொது மக்கள் தாமே விரும்பி அழைத்துச் செயல் படும் அளவுக்குப் பாமர மக்கள் கியக்கமாக—சுயமரியாதை இயக்கத்தை வளர்த்தார்; நாடெங்கும் எண்ணற்ற தொண்டர்களையும், எதற்கும் துணிந்த இலட்சிய சகாக்களையும் கொண்டுவந்தார்; அச் சூழலிலும் தாமே ஓயாது செயல்படுவதெனத் துணிந்து துடிக்கும் காண்பு பருவத்தினரும் நாணும் தன்மையில்—தம் உயிர் போமளவும் சுழன்று சுழன்று பணியாற்றினார்.

ஓர் ஆண்டின் பெரும்பகுதி நாட்கள்—நூற்றுக்கணக்கான மைல் தொலைவுக்கு அன்றாடம் பயணம் செய்து வெளியிடங்கட்குச் சென்று சொற்பொழிவு திகழ்த்தியும்; எழுதியும், கிளர்ச்சியை மேற்கொண்டும் பிரசாரப் பணிபுரிந்த 95 வயது மனிதர், உலகத்தில் பெரியார் ஒருவரே ஆவார் எனின் அது மிகையன்று.

தம் 90ஆம் வயதில் அவர் பயணம் செய்த நாட்கள் 141—சொற்பொழிவாற்றிய திகழ்ச்சிகள் 180; தம் 91ஆம் ஆண்டில் பயணம் புரிந்த நாட்கள் 131—பேசிய திகழ்ச்சிகள் 150; 92ஆம் வயதில் பயணம் புரிந்த நாட்கள் 175—அறிவுரை வழங்கிய திகழ்ச்சிகள் 244, 93ஆம் வயதில் பயண நாட்கள் 183—பேருரையாற்றிய திகழ்ச்சிகள் 249; 94ஆம் ஆண்டில் பயணம் செய்த நாட்கள் 177—உரை திகழ்த்திய திகழ்ச்சிகள் 229; 95ஆம் ஆண்டில் அவர் வாழ்ந்த 98 நாட்களில், பயணம் புரிந்த நாட்கள் 35; விளக்க உரை ஆற்றிய திகழ்ச்சிகள் 42. அம்மம்! எழுதவே கை நடுங்கும் இந்தச் சூறாவளிப் பயணத்தை எந்த நாத்திகரும், அல்லது தலைவரும் என்றும் எங்கும் 90 வயதுக்குப் பின் மேற்கொண்டதாகச் சான்றே இல்லை; இன்றளவும் இல்லை.

தம் வாழ்நாளின் இறுதிக் காலத்தில், தமது உயிர்க் கொள்கையான சமுதாய இழிவு ஒழிப்புக்கென மேற்கொண்ட புயல் வேகப் பயணத்தில் 18-11-1973 முதல் 28-11-1973 வரை திருச்சி, மதுரை, காரைக்குடி, திருநெல்வேலி, தஞ்சாவூர், சென்னை, வேலூர் (வ. ஆ.),

கடலூர், தருமபுரி, சேலம், கோவை என நான்கு தோறும் ஒவ்வொரு ஊராக, 200, 300 கல் தொலைவுக்கு—சிறியதான ‘அம்பாசடர்’ காரில்—ஒய்வு கொள்ளாது, உறக்கமின்றி—குளிரின் கொடுமையையும், மழையின் தொல்லையையும் துச்சமெனக் கொண்டு பயணம் மேற்கொண்ட நெஞ்சைக் குறுக்கும் அப் பதினொரு நாள் சுற்றுப் பயணத்தை அஞ்சாது திகழ்த்திய ஆற்றல் மறவர் அவர்.

உலகின் பல பகுதிகளில் நூறு வயதுக்கு மேற்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவ்வாறு வாழ்வோர் பரம்பரையாகத் தாங்கள் புரிந்த தொழில்களை மேற்கொண்டு ஓரிடத்திலேயே நிலையாக வாழ்ந்து வருபவர்களாவார்கள்.

இந்த நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் வாழ்ந்த வயது முதிர்ந்த பெருந்தலைவர்களாகத் திகழ்ந்த காந்தியார், திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியார் போன்றோர் பெரிதும் இருந்த இடத்திலிருந்தே, நீரோடும் போக்கில் செல்வதான தங்களின் கருத்துகளை எழுதிக் குவித்தவர்களாவர்—பயணம் மேற்கொண்டு கருத்துப் பிரசாரம் செய்வதை மிக அரிதாக மேற்கொண்டவர்களே ஆவர்.

தந்தை பெரியார் அவர்களோ மேற்கொண்ட இத் துணைத் தலைவர்களிடத்தும் அமைந்திருந்த சிறப்பியல்புகளை விஞ்சியவராக நின்று—முழுநேர நாத்திகப் பிரசாரகரக-நாத்திக இயக்கத்தைப் பாமர மக்கள் இயக்கமாக உருவாக்கித் தம் வாழ்நாளிலேயே வெற்றி குவித்தவராக—90 வயதுக்குப் பின்னும் சுழன்றுவிடப் புயல்வேக நாத்திகப் பிரசாரம் புரிந்தவராக—உலக வரலாற்றில் தனியொருவராக நிற்கும் சிறப்பிடத்தைப் பெற்றவராவார்.

இத் தன்மை வாய்ந்த சிறப்பியல்புகள் மட்டுமே அவரை ‘உலகத் தலைவர்’ என உயர்த்திவிடவில்லை. 1900 முதல் அவர் தம் சிந்தனையில் சுரந்த—உலக மானிடம் தழுவிய கருத்துகள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் சிலவற்றை திரல்படுத்திக் காண்டல் அவர்தம் தனித் தன்மையைக் காணத் துணை திற்கும்.

மானிடத்தின் கவலைக்கும் பேதலிமை வாழ்வுக்கும் கடவுள்—மத நம்பிக்கைகள் மூலகாரணமாக உள்ளனவாதலின், அவை ஒழிக்கப்பட்ட இடமே மானிடம் பேதலியைற்று வாழத்தக்க இடமாகும் என்ற அவர்தம் சுயமரியாதைத் தத்துவத்தை 1900-லேயே அவர் ஊட்டமாக உணர்ந்தார்; உணர்ந்தவாறு உரைத்தார்.

அவ்வாறே உலகப் பெருஞ் சிந்தனையாளர் பலரைத் திகைக்க வைத்த மக்கள் பெருக்கக் கோட்பாடும், மக்கள் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் பிரச்சினையும் குறித்த அவர்தம் அறிவுரை உலக மானிடத்திற்கு உற்ற பெருங்கேட்டுக்குச் சிறந்த பரிகாரம் அளிப்பதாகும்.

இப் பிரச்சினையைக் குறித்து முதன் முதல் துணிவாகத் தம் கருத்துகளை உலகுக்கு அளித்தவர் அறிஞர் இராபர்ட் மால்தஸ் (Robert Malthus) என்பவராவார். அவர் 1798-ல், ‘மக்கள் பெருக்கக் கோட்பாடும்—சமூகத்தின் வருங்கால முன்னேற்றத்தை அது பாதிக்கும் விதமும்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டார். அதனையே மேலும் விரித்தெழுதி 1803-ல் வெளிப்படுத்தினார்.

மால்தஸின் கொள்கைப்படி, மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் பரப்பியல் விகிதத்தில் (Geometric Progression—1, 2, 4, 8, 16, 32) பெருகுவதாகவும்; உணவுப் பெருக்கம் கூட்டெண் விகிதத்தில் (Arithmetic Progression—1, 2, 3, 4, 5, 6) பெருகுவதாகவும் கருதப்பட்டது.

அவ்வாறு நேரிடுவதால் வருங்கால சமுதாயம் உணவுப் பற்றாக்குறையினால் மிகப் பெரிய பாதகம் அடையும் எனவும், எனவே மக்கட் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமெனவும் குறிப்பிட்டார். இந்நிலை குறித்து மிகப் பல வழிகளை அறிஞர்கள் குறிப்பிடுவராயினர்.

1910-ல் எட்மண்ட் ரைகார்டு (Edmond Ricard) என்பவர், வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கும், சமூகத்திற்குப் பயன்படாதவர்களையும், அவர்களின் உறவினர்கள் கொண்டு விடுவது இதற்கு ஒரு பரிசாரமாகலாம் எனக் கூறினார்.

வேறு பலர் இல்லற வாழ்வில் ஆணும் பெண்ணும் சம்போக உணர்வைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமோ, நீண்ட கிடைவெளிக்குப் பின் சம்போகம் கொள்வதன் மூலமோ பிள்ளைப் பேற்றைக் குறைக்க முடியும் எனக் கருதினர்.

அறிவியல் துறையில் விரைந்து முன்னேறிய மேலை நாட்டினர் கருத்தடை முறைகளை மேற்கொள்வதன் மூலம், மக்கள் பெருக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றனர்.

மேற்கண்ட கருத்துகள் பரவத் தொடங்கியவுடன் உலகெங்கிலுமுள்ள மதத்தலைவர்கள் வன்மையாக இவற்றை எதிர்த்தனர். 'மனிதனால் உயிரை ஆக்க முடியாது; ஆதலால் கருவைத் தடுப்பது அல்லது வளரும் கருவை மனிதன் சிதைப்பது கடவுள் கட்டளைக்கு எதிரானது' என அவர்கள் உரத்துக் கூறினர். இவ்வகையில் கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர்கள், இந்து முதலான எல்லா மதவாதிகளும்—மருத்துவர்கள் என்போருங் கூட ஒரே அணியில் நின்று எதிர்த்தனர்.

இந்தியாவில் இந்துமதம் விளைத்த கேடுகளுள் மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது ஒன்றுண்டு. அதாவது, 'புத்' என்னும் நாகம் உண்டெனக் கற்பனை செய்து, அதில் விழாமல் தடுத்துக் கொள்ள, 'புத்திரன்' பெற்றெடுப்பது மதக் கடமை என விதிக்கப்பட்டதேயாம். இதனை நம்பிய ஒவ்வொருவரும் பல பெண் குழந்தைகள் பெற்றிருப்பினும்—ஒரு ஆண் குழந்தை பிறக்கும் வரையில் குழந்தை பெறுவதை நிறுத்துவது பாவம் எனக் கொண்டனர். மேலும், 'பிள்ளை என்பது ஆண்டவன் கொடுப்பது' எனவும் நம்பினர்.

அன்றியும், ஒரு மனைவிக்கு ஆண் குழந்தை இல்லையெனின், பல பெண்களை மணந்தேனும் ஆண்பிள்ளை பெறுவது தர்மம் எனக் கருதிச் செய்தனர். சில வகுப்பினரின் பெண்டிர், தன் கணவன் மூலம் ஆண் குழந்தை பெறமுடியாது என நம்பிவிட்டால், பிற ஆண்கள் மூலமாவது ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெறவேண்டும் எனக் கருதினர். இப்பழக்கங்களுள் பலதர மணம் என்பது 1955-க்குப் பின்னர் சட்டப்படித் தடுக்கப்பட்டது; இத்தகைய சட்டத்தினை ஆக்கவேண்டுமென 1909 முதல் பெரியார் போராடினார் என்பது நினைவு கூரத்தக்கது. நிற்க.

மேற்கண்ட மடிவகத் தன்மைகளைக் கூர்ந்து கவனித்த பெரியார்வர்கள், ஈரோட்டில் தமது 'குடி அரசு' அலுவலகத்துக்கு எதிர்ப்புக் குடும்பத்தினரின் சண்டையைத் தீர்த்து வைக்க நேர்ந்த சம்பவம் முதற்கொண்டு, 'பிள்ளை என்பது—பெண்களை ஆண்களுக்கு அடிமையாக்குவது; ஆண்க்கும் பெண்ணுக்கும் தொலை தருவது; மனிதனைச் சமுதாயத் தொண்டுக்குப் பயன்படாதவனாக ஆக்குவது' என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

எனவே, 1928 முதல் கர்ப்பத் தடைப்பற்றி மிக ஓங்கிய குரலில், நாடெங்கும் எடுத்த குறைத்தார். 1930-ல் 'கர்ப்ப ஆட்சி அல்லது கர்ப்பத் தடை' என்ற தொகுப்பு நூலை வெளிப்படுத்தினார்.

காந்தியார் இதுபற்றிக் குழப்பமான எண்ணங்களை 1928-ல் வெளியிடலானார். அவர், தம் 'Young India-யில் இந்தியா' ஏட்டில் 26-4-1928-ல் குறித்துள்ளதாவது:

'பிறப்பைக் கட்டுப்படுத்துவது குறித்து இருவிதக் கருத்துகள் இருக்க முடியாது. ஆனால், பழங்காலந்தொட்டுப் பாரம்பரியமாக அதற்கென உள்ள முறையானது, சம்போக உணர்வைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்வது அல்லது பிரம்மசரியத்தை அனுசரிப்பது என்பது தான். இது பிழைநேர முடியாத—மிகச் சக்திவாய்ந்த பரிசார முறையாகும்; இதனை அனுசரிப்பவர்களுக்கு நன்மை தர வல்லதாகும். சம்போகம் என்பது போக இன்பம் பெறுவது

தற்காக உள்ளதன்று; பிள்ளை பெறுவதற்காக மட்டுமே சம்போகம் கொள்ளத்தக்கதாகும்' என்பதாம்.

('There can be no two opinions about the necessity of birth control. But the only method handed down from ages past is self-control or brahmacharya. It is an infallible sovereign remedy doing good to them who practise it. The union is meant not for pleasure but for bringing forth progeny'—Population and Planned Parenthood in India, by Dr. S. Chandrasekar, 1955, pp, 50-51.)

காந்தியாரின் மேற்சொன்ன அறிவுரை எந்த மனிதனுக்கும் காரிய சாத்தியமானதல்ல எனவும், சமூகத்திற்குப் பொதுவிதியாக ஆக்கப்பட முடியாதது எனவும் அறிஞர்கள் அவ்வப்போது குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சான்றாக, திரு. ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள், தம் சுயசரிதையில், காந்தியாரின் மேற்கண்ட கருத்தைக் கண்டித்து, 1936-ல் எழுதினார். (An Auto-biography—London, 1936). இத் துறைப்பற்றி இதற்குமுன் திரு. நேரு சிந்தித்துக் கருத்து அறிவித்ததாகத் தெரியவில்லை.

பெரியார் அவர்கள் வரும் காலத்தை மிகவும் உன்னிப்பாகக் கணித்து, 6-4-1930 'குடி அரசு' தலையங்கத்தில் கிடைத்தற்கரிய—பின்கண்ட அறிவுரைகளை வழங்கினார்.

'மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தைவிட, தொத்து வியாதிகளை ஒழிக்கும் பிரசாரத்தைவிட, இந்தக் கர்ப்பத் தடைப் பிரசாரம் மிகவும் முக்கியமானதென்பதே நமது அபிப்பிராயம். ஆதலால், இந்தக் கர்ப்பத் தடைக்கு நமது நாட்டில் ஒரு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் பிரசாரம் செய்யப் பொதுமக்களில் சிலராவது இது சமயம் முன்வர வேண்டுமென வேண்டிக்கொள்கிறேன்' என்பது அவர்தம் அறிவுரையாகும். (இந் நூல் பக்கம் 156)

இவ்வாறு, கர்ப்பத் தடையே ஏற்ற பரிசாரம் என்பதை, இதிற் கண்டவாறே—1928 முதலே பெரியார் உலகுக்கு உணர்த்திவந்தார்.

இதனை ஏற்று அன்று தொடங்கிச் செயல்பட்டவர்கள் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில், பெரியாரும் அவர்தம் இயக்கத் தொண்டர்களுமேயாவர். 'சுயமரியாதை ஸ்தாபனம் என்பது, கர்ப்பத் தடைப் பிரசார ஸ்தாபனம்' எனக் கருதப்படும் அளவுக்கு, தென்னகத்தில் பெரியார் இத் துறையில் ஆற்றியுள்ள பணி—இந்திய மக்களாலும், அரசினராலும், உலகத்தினராலும் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும்.

அகில இந்திய அளவில் மக்கள் தலைவர்கள் என்போர், 1951-ல்தான் பம்பாயில் முதன்முதலாக, 'அகில இந்திய மக்கள் தொகை—குடும்பநலத் திட்ட முதல் மாநாடு' எனக் கூட்டி இத் துறைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாயினர் என்பதும் அறியத்தக்கது.

எனவே, இத் துறையில், பெரியார் அவர்களின் வேண்டுகோளை அவ்வண்ணமே ஏற்றுச் செயல்படுவது போல்—1951-க்குப் பின் செயல்படுத்தப்பட்ட நான்கு அய்ந்தாண்டுத் திட்டங்களின் வாயிலாக ஆயிரக்கணக்கான கோடி ரூபாய்களை இந்திய அரசும்—மாநில அரசுகளும் வாரி வழங்கிச் செயல்படுகின்றன. தென்னகத்தார் இதனை வரவேற்று ஏற்கத்தக்க பக்குவம் உள்ளவர்களாகத் திகழ மூலகாரணமானவர் பெரியார் ஒருவரே ஆவார்.

அன்றியும், அயக்கிய நாடுகள் பெரு மன்றமும் (U. N. O.), உலக பாங்கு நிறுவனமும் உலக மக்கள் தொகை 1974-ல் 390 கோடியாக வளர்ந்துள்ளது கண்டு அஞ்சி, இப் பிரச்சினைக்குச் சரியான தீர்வு காணும் வாய்ப்புத் துவங்கியுள்ளதும் உலகோர் அறிந்த ஒன்றாகும்.

இவ்வாறாக, உலகத்தைச் சூழ்ந்துள்ள ஒரு பெருஞ் சவாலுக்கு—1928-லேயே சிறந்த பரிசாரம் கூறிய மேதையாவார், பெரியார். இத்துறை பற்றிய அவர்தம் இலட்சியம் பெண்ணடிமையை விலக்குவதும், மனித வாழ்வு துன்பமும் தொல்லையும் இன்றி அமைய வழி வகுப்பதுமேயாம்.

அடுத்து, பெண்ணுரிமை பற்றி அவரையொத்த தீவிர முற்போக்கு எண்ணம் கொண்டோர் உலக வரலாற்றில் பலருள்; இந்திய வரலாற்றில் இல்லையென்றே சொல்லாம்; பிற்காலத்தில் திரு. நேரு போன்றோர் இதுபற்றிச் சிந்திக்கலாயினர் என்பது கண்கூடு.

இந்திய மண்ணில் இராசாராம் மோகன்ராய், பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கோரக் கொடுமைகளை(cruelties)க் கண்டு மனம் வெதும்பி அவற்றை ஒழிக்க முயற்சித்து வெற்றி கண்டார். ஆனால், பெண்கள் மதத்தின் பேரால் உரிமையற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டு—இழிபிறவிகளாக நடத்தப்படுவதைப்பற்றி இந்தியர் எவரும் பெரியாரையொப்பச் சிந்தித்திலர்.

பெண்ணுரிமையினை நிலைநாட்டும் செயலை 1909-லேயே அவர் மேற்கொண்டார்.

1909-ல் அவருடைய மூத்த தங்கையின் மகள் 10 வயதில் கைம் பெண்ணாக நேர்ந்தது. தம் சமுதாயத்தாரின் எதிர்ப்புக்கும், புறக்கணிப்புக்கும் அஞ்சாமல் அப் பெண்ணுக்கு உடனே மறுமணம் செய்வித்தார். மனைவியை இழந்த கணவன் மறுமணம் செய்து கொள்ள உரிமை இருப்பது போன்றே—கணவனை இழந்த மனைவியும் மறுமணம் பெற உரிமையுண்டு என்பதை அதன் வாயிலாக நிலை நாட்டினார்.

பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலையினை மாற்ற—பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை கோரினார்; பலதர மணத்தடை வேண்டினார். இவ்வுரிமைகள் அவரால் கோரப்பட்டு, செல்வாக்குப் பெற்று மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப் பக்குவம் வந்த நிலையில்—1956-ல் இவ்வுரிமைகளை வழங்கும் சட்டங்கள் வந்தன.

அதே போன்று இந்திய மண்ணில் அனைவருக்கும் முன்னோடியாக, பெண்ணுரிமை காக்கும் அரிய சுய சிந்தனைக் கருத்தொன்றை இந்திய அரசுக்கு வழங்கியவர், பெரியாரே ஆவார்.

‘அரசியல் உத்தியோகங்களில் பெண்களுக்கு 50 சதவிகிதம், ஆண்களுக்கு 50 சதவிகிதம் என ஒதுக்கப்படுவது—பெண்களுக்குச் சம உரிமை அளிப்பதாகவும், பெண்ணடிமையை ஒழிக்க உதவுவதாகவும் அமையும்’ என்ற அவர்தம் சுய சிந்தனையில் விளைந்த யோசனையை (Original Suggestion)—இந்திய அரசின் துணை அமைச்சர் டாக்டர் எஸ். சந்திரசேகரிடம், தம்மைப் பேட்டி கண்டபோது, 1970 மார்ச்சில் வெளியிட்டார். இப்பேட்டி 8-3-1970-ல் சென்னை வானொலியில் ஒலி பரப்பப்பட்டது.

இவ் அரிய யோசனையை அப்படியே வரவேற்கும் தன்மையில் இந்தியக் குடி அரசுத் தலைவர் திரு. வி. வி. கிளி—இதே யோசனையை 14-2-1974-ல் வெளியிடலானார்.

[‘தினமணி’ மதுரை—16-2-1974]

அடுத்து, பெண்ணுரிமை கோரியுள்ள அறிஞர் ரஸ்கின் (1819-1900) என்பார் நாத்திகரல்லர்; சீர்திருத்தக்காரர். அவருடைய கருத்துகள் தந்தை பெரியாரவர்களின் கருத்துகளுக்கு ஓரளவு ஒப்புமை உடையவை.

1864-ல் அவர் கூறியுள்ளதாவது: ‘பெண்களின் இலட்சியம் என்றும், உரிமை என்றும் பேசப்படுவதை நாம் கேள்விப்படுகிறோம். பெண்ணின் இலட்சியமும், உரிமையும் வேறு; ஆணின் இலட்சியமும் உரிமையும் வேறு என இருப்பது போல் கருதியே இவ்வாறு பேசப்படுகிறது. மற்றும், பெண்ணும் அவளது கணவனும் வெவ்வேறு உயிரினங்கள்

என்றும், ஒரே விதமான உரிமைகளைப் பெற முடியாதவர்கள் என்றும் கருதியே இவ்வாறு பேசப்படுகிறது. இது தவறானதாகும்.’

(We hear of the mission and of the rights of Woman, as if these could be separate from the mission and the rights of Man; as if she and her lord were creatures of independent kind and of irreconcilable claim. This, at least, is wrong. John Ruskin's: Sesame and Lilies, Lecture II, Queens' Gardens—1864)

இவ்வாறாக ஆண், பெண் உரிமைகளில் வேறுபாடு இல்லை என ரஸ்கின் கருதினார்.

சமுதாயத்தில் முற்போக்கடைந்துள்ள நாடுகளில்கூட பெண்ணுரிமை பற்றி நீண்ட காலம் வரையில் பெரியாருக்கு ஒப்பாக எவரும் சிந்திக்கத் துணியவில்லை என்பதை இது நமக்கு உணர்த்துகிறது.

ஆண் பெண் உரிமைகள் பற்றித் தந்தை பெரியார் அவர்கள் 1928-ல் ஆற்றிய சொற்பொழிவில் தெளிவுபடுத்த தம் கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அதாவது: ‘நாம் சுதந்தரமுள்ள மக்களாக வாழ வேண்டுமானால், நம் ஆண் களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அனைத்துச் சுதந்தரத்தையும் சலுகைகளையும் நம் பெண் மக்களுக்கு வழங்கி அவர்களுக்கு அவசியம் விடுதலை அளித்தல் வேண்டும்’ என்பதே அதுவாம்.

(If we are to be free, we must free our women who must be allowed the same liberty and the privileges as our men—Pariyar E. V. R's speech, on 26-11-1928, reported in ‘Revolt’ 12-12-1928)

பெண்ணுரிமை கோருவதில் ரஸ்கின் அவர்களை விஞ்சியவர்களாகவும்; பெரியாருக்கு ஒப்பானவர்களாகவும் அறிஞர்கள் இங்குள்ள, ரஸ்ஸல் முதலானோர் திகழ்ந்தது ஈண்டு திணையில் நின்றுதற்கு உரியது. விரிக்கிற பெருகும்.

அடுத்து இன்னொரு பெருண்மை இங்குக் குறிக்கத் தரும்.

1943-ஆம் ஆண்டில் பெரியார் அவர்கள் திருமண திகழ்ச்சி யொன்றில் சொற்பொழி வார்த்தினார். அந் திகழ்ச்சியில் அவரோடு உரையாற்றிய திரு. சி. என். அண்ணாதுரை, பெரியாரின் சொற்பொழிவு முழுவதையும் குறிப்பெடுத்து, பின்னர் தெளிவுபட அதை எழுதிப் பெரியாரிடம் காண்பித்து, தமது ‘திராவிட நாடு’ ஏட்டில் ‘இனிவரும் உலகம்’ என்ற தலைப்பிட்டு, பெரியார் எழுதுவது என்ற குறிப்புடன், 21-3-1943, 28-3-1943 தேதிகளில் வெளியிட்டார்.

அன்றையச் சொற்பொழிவில் பெரியார் வெளியிட்ட கருத்துகள் அக் காலத்தில் அறிஞர் எவருக்கும் தட்டுப்படாதவையாகும்.

அவற்றுள் ஒன்றைப் பின்வரும் பகுதியில் காணலாம்.

அதாவது: ‘மனிதனுடைய ஆயுள் நூறு வருஷமென்பது மிரட்டிப்பு ஆனாலும் ஆகலாம்; இன்னும் மேலே போனாலும் போகலாம். பிரஜா உற்பத்திக்கு ஆண் பெண் சேர்க்கை என்பது நீக்கப்பட்டுவிடும். நல்ல திரேக திடனும், புத்தி நுட்பமும், அழகும், காத்திரமும் உள்ள பிரஜைகள் ஏற்படும்படியாகப் பொலி காணைகள் போல் பொலி மக்கள் வளர்க்கப்பட்டு, அவர்களது வீரியத்தை இன்சக்ஷன் மூலம் பெண்கள் சீர்தந்தில் விட்டு, நல்ல குழந்தைகளைப் பிறக்கச் செய்யப்படும். ஆண் பெண் சேர்க்கைக்கும், குழந்தை பெறுவதற்கும் சம்பந்தமில்லாமல் செய்யப்பட்டுவிடும்’.

இக் கருத்துகளை 1943-ல் அவர் ஓர் உடலியல் அறிஞராகவோ (Physiologist), உயிர்நூல் வல்லுராளராகவோ (Biologist), மானிட இயல் ஆராய்ச்சியாளராகவோ

ராகவோ (Anthropologist) இருந்து—அத் தருதி காரணமாக அவற்றை ஊகித்து உணர்ந்தவரல்லர். மனிதனின் அறிவுக்கு உள்ள ஆற்றல் எல்லையற்றது என எப்போதும் கருதிய அவர், அறிவின் வளர்ச்சி காரணமாக எப்படிப்பட்ட நிலைகள் உருவாகக்கூடும் என்பதைச் சுய சிந்தனையாளர் (Original Thinker) என்ற முறையில் தாமாகவே சிந்தித்துக் கண்ட முடிவையே அவர் உலகுக்கு அறிவித்தார்.

அக் கருத்துகளைத் திரட்டி, 'இனிவரும் உலகம்' என்ற பெயரில் சிறு நூலாக வெளியிட்ட அய்யா அவர்கள், அந் நூலின் மேலட்டையில் (Wrapper) இரசாயன சோதனைக் குழாயில் (test tube) மனிதக் குழந்தை வளருவதுபோல் ஓவியம் ஒன்றை அப்போதே வெளியிட்டு, பாமரரையும் சிந்திக்க வைத்தார்; அறிஞர் என்போரைத் திணைச் செய்தார்.

அதேபோல், விஞ்ஞான வளர்ச்சியால் நிகழப்போகும் மற்ற பல லியத்தகு சாதனங்களைப்பற்றியும் அடிக்கடி பேசினார்; எழுதினார்.

மேலே குறிப்பிட்ட கருத்தினைப் பொறுத்தவரையில், 1965-க்குப் பின்னர்தான், உலகின் தலைசிறந்த விஞ்ஞானிகள் ஆராய்ச்சிக்கட்டுரைகளை வெளிப்படுத்தி, பெரியார் 1943-ல் வெளியிட்டதேபோல்—'சோதனைக் குழாயில் வளரும் குழந்தை' (Test tube baby) பற்றிய அறிவியல் சாதனையை உலகுக்குப் பறை சாற்றினார்.

அறிவியல் சாதனைகளின் எல்லையையும்—தொலைதூர நோக்குடன் 30 ஆண்டு கட்டு முன்னரே உலகுக்கு உணர்த்திய—கட்டற்ற உலக சிந்தனையாளர் ஆவார் பெரியார்.

அடுத்து, தந்தை பெரியார் ஆற்றியுள்ள நாத்திகப் பணி, உலக நாத்திகர்களுக்கே வழி காட்டியாகத் திகழும் தன்மையது எனக் கொள்ளத்தக்க விதத்தில், உலகஞ் சுற்றிய நாத்திகப் பொதுவுடைமை அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளது நாம் எண்ணி எண்ணிப் பெருமிதம் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

1914-ல் இந்தியாவை விட்டு இரகசியமாகத் தப்பிய அறிஞர் எம்.என். ராய் ஐப்பான், சைனா, சுவிட்சர்லாந்து, பிரான்சு முதலிய நாடுகளில் தங்கி, உலகப் பொதுவுடைமை இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டார். 1920-ல் ரஷ்யாவில் அறிஞர் வி. இ. லெனினைக் கண்டு பேசினார்; அங்கேயே தங்கி மிகப்பெரிய கொள்கை விளக்க அறிஞராக (Theoretician) அவர் விளங்கினார்.

'காலனி நாடுகள் பிரச்சினை'யில் லெனினுடன் கருத்து வேறுபாடுற்று, 1931-ல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார்; தேசிய காங்கிரசில் சேர்ந்து பணியாற்றினார். 1939-ஆம் ஆண்டைய இரண்டாம் உலகப் போரின்போது, பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு விரோதமாக காங்கிரஸ் செயல்பட்டது; இதனை எதிர்த்துச் செயல்பட்டதால் காங்கிரசிலிருந்து அவர் வெளியேற்றப்பட்டார். ஆயினும், அரசுக்கு ஆதரவாக இந்தியாவெங்கிலும், தொடர்ந்து உதவி திரட்ட அவர் விரும்பினார்.

(M. N. Roy's Memoirs, Allied Publishers Private Ltd., Madras, 1964)

அதே சமயத்தில், தென்னாட்டில் நீதிக் கட்சித் தலைவராகத் திகழ்ந்த பெரியார், 'நாசிக் கொள்கை வெற்றி பெறாமலிருக்க வேண்டுமானால், பிரிட்டிஷர் வெற்றி பெறுவது அவசியம்' எனக் கூறி ஆட்சிக்கு ஆதரவு திரட்டுவதில் கட்சி ரீதியாகச் செயல்பட்டார்.

இதனை அறிந்த ராய் 'அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் எதிர்ப்பு முன்னணி' ஒன்றை உருவாக்கி—எல்லா மாகாணங்களிலும் காங்கிரசல்லாத கட்சிகளின் கூட்டுமுந்திரிசைபகளை அமைக்கும் நோக்குடன் 1941 பிப்ரவரியில் சென்னைக்கு வந்தார்; அவரைப் பெரியார் வரவேற்றார்.

இதனை அடுத்து 1944-ல் கல்கத்தாவில் திரு. எம். என். ராய் நடத்திய மாநாட்டுக்குப் பெரியார் அழைத்தார்.

பெரியார் 21-12-1944-ல் வடநாட்டுக்குப் பயணமானார்; கல்கத்தாவில் எம்.என். ராய் ஏற்பாடு செய்திருந்த ரேடிகல் டெமாக்கிரடிக் கட்சி மாநாடு (Radical Democratic Party Conference) 27-12-1944-ல் நடைபெற்றது; அதில் பெரியார் பேருரையாற்றினார்.

(M. N. Roy's Memoirs, page 611—'குடி அரசு'—6-1-1945)

அம் மாநாட்டில் பெரியார் அவர்களை வரவேற்றுப் பாராட்டுரை வழங்கிப் பேசிய திரு. ராய் அவர்கள், 'எனது நாத்திக ஆசான் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களைப் பாராட்டி வரவேற்கிறேன்' எனக் குறிப்பிட்டார்.

பெரியார், தம்மைப்பற்றி திரு. எம். என். ராய் அவ்வாறு குறிப்பிட்டமைக்குத் தாம் வெட்கப்படுவதாகத் தம் பேருரையில் குறிப்பிட்டார்.

உடனே, திரு. ராய் இடைமறித்து, 'நான் உண்மையைத்தான் சொன்னேன். உலகத்தில் நாத்திகத்தைப்பற்றி இத்தனை நூல்களை எழுதியும், வெளியிட்டும் உள்ள மேதை, யாரும் எனக்குத் தென்படவில்லை. இதற்கு ஆதாரமாக, இதோ அவரது குடி அரசுப் பதிப்பக நூல்களின் பட்டியலை நீங்களே பாருங்கள்! என அவையோரை நோக்கிக் கூறி, தம் பாராட்டை உறுதிப்படுத்தினார். இவ் விவரத்தை 17-5-1973-ல் அய்யா அவர்கள் எனக்கு உணர்த்தினார்.

உலகஞ் சுற்றிய நாத்திகவாதியான திரு. ராய் போன்ற மேதையினால் 'ஆசான்' எனக் கொள்ளப்பட்ட தந்தை பெரியார்—நாம் முன்னர்க் குறிப்பிட்டவாறு, உலக வரலாற்றில் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத—உலக நாத்திக நாயகர் ஆவார்.

இத் துணைத் தனிச் சிறப்பியல்புகளுக்கும் ஓர் உறையிடமாகவும், தாராள—சுய சிந்தனையாளராகவும், மானிடத்தின் கவலை போக்கவல்ல மாமருந்துகளை வழங்கிய வள்ளலாகவும்—கடந்த 95 ஆண்டுகாலம் நம்மிடையே வாழ்ந்த தந்தை பெரியார்—ஓயாத உழைப்பால், இடையறாத சிந்தனையால், பழுது பார்க்கவும் முடியாத அளவுக்கு உறுப்பு வலு தேய்ந்து, உடலுறன் ஓய்ந்து, உயிர் மாய்ந்து சாய்ந்தனரெனின்—பேரிடி போன்ற அவ் இழப்பை எண்ணியெண்ணி நாம் கதறி அழுவதா? சிந்தை கலங்கிக் கவலுறுவதா? உளமுடைந்து உறுதி குலைவதா? உடல் சோர்ந்து உட்காருவதா? கூடாது; கூடாது; கூடவே கூடாது!

நாம் ஒவ்வொருவரும் உடலால்—உயிர்ப்பால்—உளத்தால் தந்தை பெரியார் அவர்களின் தன்மான—சுயசிந்தனை நெறி நாளும் வளர ஆவன செய்தலே கடமையாகும்.

வே. ஆனைமுத்து
பதிப்பாசிரியர்.

திருச்சிராப்பள்ளி,
1-5-1974

வெலக பெரியாரசிம்!

நன்றியுரை

திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகத்தினரால், 'பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்' என்ற இந்நூல் பல தொகுதிகளில் வெளியிடப்பட்ட பதிப்புரிமை நல்கி, ஒப்புதலளித்து, வருத்தம் பாராது கையெழுத்துப் படி முழுவதையும் படித்துப் பார்த்தும், படிக்கக் கேட்டும் இம் முயற்சியை விரைவுபடுத்தி ஊக்கம் அளித்தருளிய, மறைந்த பெருந்தகை—உலகப் பெருஞ் சிந்தனையாளர் தந்தை பெரியார் அவர்கட்கும்; இப் பணிக்கு ஆதரவளித்து நூல்களை விரைவில் வெளிக்கொணரத் தூண்டிய திராவிடர் கழகத் தலைவர் திருமதி ஈ. வெ. ரா. மணியம்மையார் அவர்கட்கும் சிந்தனையாளர் கழகம் மனங்கனிந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றது.

இந்நூல் அச்சியற்றப்படுங் காலத்து இதன் தொகுதிகளைக் கண்ணுற்று, தங்கட்கு இருந்த பொறுப்பு வாய்ந்த பணிகளினிடையேயும் எங்களின் தாளாண்மையை ஊக்குவித்து உதவிய தமிழக முதலமைச்சர் டாக்டர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி, கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் வி. ஆர். நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ., ஆகியோர்க்கும் ஏனைய அமைச்சர் பெருமக்கட்கும்; மூன்றாள் முதலமைச்சர் கு. காமராசர் ஆகியோர்க்கும் இக் கழகம் இதயம் நிறைந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இந்நூல் வெளியீட்டு முயற்சி முடிவான நிறைவு பெற நடுநாயகமாகத் திகழ்ந்த இக் கழகப் பரவலர் அமைச்சர் திரு. அன்பில் பெ. தருமலிங்கம், அமைச்சர் திரு. என். வி. நடராசன், கழகத் தலைவர் திரு. கு. ம. சுப்பிரமணியன், பி. இ., ஆகியோர்க்கும் இக் கழகம் அன்புநிறைந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றது.

ஈராண்டப் பருவத்தில் சிந்தனையாளர் கழகத்தினரால் இப்பெரும்பணி மேற்கொள்ளப்பட்ட நிலையில், இப்பணி துவண்டுவிடாமல்—இளங் குழுவியைக் கண்ணாயிராது காக்கும் தாய்பேரல் நின்று காத்த திருவாளர்கள் கழகப் பொருளாளர் திருச்சி நோயின் கு. கோவிந்தராசலு, ச. சோமு, வீரானந்தபுரம் ஆசிரியர் ந. கணபதி ஆகியோர்க்கும்; மெய்வருத்தம் பாராது இந்நூலைத் தொகுத்துப் பதிப்பிக்கும் சீரிய பணியைச் செவ்வனே நிறைவேற்றித் தந்த கழகச் செயலாளர் திருச்சி திரு. வே. ஆனைமுத்து அவர்கட்கும் இக் கழகம் மனமார்ந்த நன்றியறிதலை உரித்தாக்குகின்றது.

இம் முயற்சியினைக் குறித்து அவ்வப்போது உசாவி ஊக்குவித்த திருவாளர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் நெ. து. சுந்தரவடிவேலு, எம். ஏ., எல். டி., சென்னை கா. திரவியம், அய். ஏ. எஸ்., எம். எம். சந்திரகாசன், பி. ஏ., பி. தங்கராசன் பி. ஏ., ஏ. பி. சனார்த்தனம், எம். ஏ., திருச்சி எல். சுப்பிரமணியம், கோ. முத்துக்கிருஷ்ணன், செயலாளர் து. மா. பெரியசாமி ஆகியோர்க்கும் இக் கழகம் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றது.

இந்நூலுக்கான கையெழுத்துப் படிக்களைத் திருச்சியிலும், தில்லையிலும் பார்வை யிட்டு நூலுக்கு உரிய பகுதிகளையும் (Parts), தொகுதிகளையும் (Volumes) பிரித்து அமைக்கவும், தொகுதிகளை அழகுற அமைக்கவும் தகுந்த ஆலோசனைகளை வழங்கி உதவிய திருவாளர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், எம். ஏ., பி. எச்சி., துணைப் பேராசிரியர் மறைந்த சு. இராமாதுரம், எம். ஒ. எல்., எம். இடி., சென்னை உலகத் தமிழராய்ச்சி திழுவனத்தில் பணியாற்றும் டாக்டர் பொன். கோதண்டராசன், எம். ஏ., பி. எச்சி., ஆகியோர்க்கும்; இப் பணிக்கு உதவி நல்கிய திருவாளர்கள் செம்பியன் எம். ஏ., மணியன் எம். ஏ., வி. சுருமார் எம். ஏ., குழு வினார்க்கும் உளமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றோம்.

இப் பெருமுயற்சியில் எங்கட்கு உற்றுழி உதவிய திருவாளர்கள் திருச்சி டி. எம். டி. பஸ் அதிபர் பி. நாராயணசாமி, திருச்சி தீதா பிரஸ் அதிபர் வி. எஸ். மணி மறைந்த கே. பரமசாமி பி. ஏ., ஆகியோர்க்கும்; கையெழுத்துப் படிக்களைத் தயாரிப்ப தற்கும் சரி பார்ப்பதற்கும் பல மாதங்கள் பதிப்பாசிரியருடன் தங்கிப் பணிபுரிந்த திருவாளர்கள் சின்னபுங்கனேரி ஆசிரியர் வே. காசிநாதன், ந. புகழார் ஆசிரியர் கி. சுந்தர ராசன், திருச்சி புலவர் சி. பாலு, ஏ. அரங்கராசன் ஆகியோர் குழுவினார்க்கும் இக் கழகம் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

இந்நூலின் தொகுதிகளை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த சென்னை 'கபீர் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ்' திழுவனத்தாருக்கும், அலுவலர்களுக்கும்; நூல் அச்சியற்றப்படுங் காலத்து முழுப் பொறுப்புடன் படி திருத்தும் பணியை மேற்கொண்டு உதவிய சென்னை திரு. எஸ். இராமச்சந்திரன் அவர்கட்கும்; தொகுப்புக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்ட ஆதாரங்களை அன்புடன் அளித்து உதவிய தலைவர் தந்தை பெரியார் அவர்கட்கும், திருவாளர்கள் நாகூர் பொ. பழனியாண்டி மகன் பொன்னம்பலம், சென்னை 'The Hindu' பத்திரிகை திழுவனத்தார், சென்னை கே. பரமசிவம் ஆகியோர்க்கும்; நூலுக்கு உரிய பிராக்குகளை அழகுறச் செய்து தந்த சென்னை Rayan & Co., வினார்க்கும்; மற்றும் பல்லாற்றாறும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் வழங்கிய பெரு மக்கட்கும் திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகம் நன்றி பாராட்டுகின்றது.

இக் கழகம் மேற்கொண்ட இந்நூல் மாபெரும் பணிக்கு மனமுவந்து பெரும் பொருட் கொடை வழங்கியருளிய பெருஞ்செல்வர்கள், வணிகர்கள், பொதுமக்கள், இக் கழக உறுப் பினர்கள் ஆகியோர்க்கும்; பொருள் திரட்டித் தந்து உதவிய அறிஞர்கள், நண்பர்கள், இக் கழக உறுப்பினர்கள் ஆகியோர்க்கும்; இந்நூல் வெளியீட்டுத் தொடர்பான 'நூல் வெளியீட்டு விழா மலர்' வெளியிட விளம்பரம் நல்கியதன் மூலம், நூல் வெளியீட்டு முயற்சியை ஊக்குவித்த ஆலை அதிபர்கள், தொழில் திழுவனத்தினர், வணிகர்கள் ஆகியோர்க்கும் இக் கழகம் பணிவார்ந்த நன்றியினையும், வணக்கத்தினையும் உரித்தாக்குகின்றது.

திருச்சிராப்பள்ளி,
1-5-1974

சிந்தனையாளர் கழகம்

தந்தை பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களின்
வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

- 17—9—1879 — ஈரோட்டில் மண்டி வெங்கட்டப்ப நாயக்கர்—சின்னத் தாயம்மை ஆகிய யோரிடம் நான்காவது மகவாகவும், இரண்டாவது மகனாகவும் தோன்றினார்.
- 6 ஆம் வயதில் — திண்ணைப் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார்.
- 9 ஆம் வயதில் — பிரைமரி பள்ளியில் பயில அனுப்பப்பட்டார்.
- 11 ஆம் வயதில் — பள்ளிப் படிப்பை விட்டு நிறுத்தப்பட்டார்.
- 12 ஆம் வயதில் — மண்டிக் கடை வாணிபத்தில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்.
- 19 ஆம் வயதில் — 13 வயது நாகம்மையை (சேலம் தாதம்பட்டி)த் திருமணம் புரிந்தார்.
- 21 ஆம் வயதில் — ஒரு பெண் மகவுக்குத் தந்தையானார்; அக் குழந்தை 5 மாதத்தில் இறந்தது. பின்னர் குழந்தையே இல்லை.
— தம் வாணிபத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு லாபத்தில் பங்கு கொடுத்து அவர்களைப் பங்குதாரர்களாக ஆக்கினார்.
- 25 ஆம் வயதில் — தந்தையார் கண்டிப்புக்கு அஞ்சித் துறவு பூண்டு, காசி, கல்கத்தா முதலான இடங்களுக்குச் சென்று, பின் தந்தையாரால் அழைத்து வரப்பட்டார்.
'வெங்கட்டப்ப நாயக்கர் மண்டி'—'ஈ. வெ. ராமசாமி நாயக்கர் மண்டி' ஆயிற்று.
- 1907 — காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் நாட்டங்கொண்டார்.
- 1908 — காங்கிரஸ் மாநாடுகளுக்குச் சென்றுவரத் தொடங்கினார்.
- 1911 — தந்தையாரை இழந்தார்.
- 1914—1918 — காங்கிரஸ் மாநாடுகளை முன்னின்று நடத்தத் தொடங்கினார். ஈரோடு நகரமன்றத் தலைவராகப் பல ஆண்டுகள் பதவி வகித்து ஈரோட்டில் குடிநீர், சுகாதார வசதிகளை அமைத்தார்; மற்றும் ச.மாந் 28 கவர்வப் பதவிகளை வகித்தார்; 1918-ல் சேலத்தில் திரு. சி. இராசகோபாலாச் சாரியார் நகர மன்றத் தலைவர்.
- 1919 — நகரமன்றத் தலைவர் பதவியை ராஜிநாமாச் செய்துவிட்டு, காங்கிரசில் உறுப்பினரானார்; திருச்சியில் காங்கிரசில் வகுப்புரிமைத் தீர்மானம் கொண்டு சென்றார்.
- 1920 — கவர்வப் பதவிகள் அனைத்தையும் ராஜிநாமா செய்தார்; காங்கிரஸ் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தில் பங்கு கொண்டார்; நெல்லையில் காங்கிரசில் வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தை முன்வைத்தார்.
- 1921 — ஈரோட்டில் கள்ளுக் கடை மறியலைத் தலைமை தாங்கி நடத்தினார்; காத்தியின் தீர்மானத் திட்டத்தை மேற்கொண்டு, தாதம்பட்டியிலிருந்து தமது தென்னகை அய்நூறை வெட்டினார்; தீவிரக் கதர் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டார். தஞ்சையில், காங்கிரசில் வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு சென்றார்.

- 1922 — கள்ளுக் கடை மறியலில் ஈடுபட்டு, கோவைச் சிறையில் காவல் வைக்கப்பட்டார்; 'குடி அரசு' இதழ் தொடங்கிச் சிறையிலேயே திட்டமிட்டார். திருப்பூர் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் வகுப்புரிமைத் தீர்மானம் கொண்டு சென்றார்; அங்கேயே, 'மனுதீர்ம சாஸ்திரத்தையும், இராமாயணத்தையும் தீயிட்டுக் கொளுத்த வேண்டும்' என முழுங்கினார் 'இந்தி' சுற்பிக்கத் தன் கட்டடத்தில் பள்ளி துவக்கினார்.
- 1923 — 'குடி அரசு' துவக்க 19-1-1923-ல் அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்தார்; மதுரை காங்கிரசில் வகுப்புரிமை கோரினார். தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவராகப் பணியாற்றினார்.
- 1924 — தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவராகப் பணிபுரிந்தார். இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாகக் கேரளத்தில் வைக்கம் மகாதேவர் கோவில் முன் தீண்டாமை ஒழிப்புச் சத்தியாக்கிரகம் நடத்தி இரு தடவைகள் சிறைப்பட்டார்; தீண்டாமையை ஒழித்து வெற்றி கண்டார்—'வைக்கம் வீரர்' எனப் போற்றப்பட்டார். திருவண்ணாமலை காங்கிரசில் வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தார்; சேரமாதேவி குருகுலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியைக் கண்டித்தார். நீதிக் கட்சி ஆட்சியின் அறதியைப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை ஆதரித்தார்.
- 1925 — 3-5-1925-ல் 'குடி அரசு' (மாலை 1, மலர் 1) வார இதழை ஈரோட்டில் துவக்கினார். காஞ்சிபுரம் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் (25-11-1925) வகுப்புரிமைத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தார்; அது ஏற்கப்படாததால்—மாநாட்டுப் பந்தலிலேயே, 'இனிக் காங்கிரசை ஒழிப்பதே என் வேலை' எனச் சூளுரைத்துக் காங்கிரசிலிருந்து நண்பர்களுடன் வெளியேறினார்; அப்போது அவர் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் செயலாளர்.
- 1926 — 'இந்திக் கொள்கை'யைக் கண்டித்து எழுதினார். மதுரையில் டிசம்பரில் பார்ப்பனரல்லாதார் முதல் மாகாண மாநாட்டைக் கூட்டினார்.
- 1927 — காந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களைக் கண்டிக்கலானார்; பெங்களூரில் காந்தியாரைச் சந்தித்துத் தம் பார்ப்பன எதிர்ப்புக் கொள்கையின் நியாயத்தை விளக்கினார். நாகை கிரயிலேயே தொழிலாளர் கிளர்ச்சியில் சிறைப்பட்டார். சைமன் கமிஷனை வரவேற்கக் கோரினார். 'திராவிடன்' தினசரியின் ஆசிரியரானார். சூலையில், கோவையில், சர். ஏ. இராமசாமி முதலியாரால் 'தமிழ் நாட்டின் ரூசோ' என அழைக்கப்பட்டார். திருக்குறள், புத்தர் கொள்கைகளை 'குடி அரசு' மூலம் பரப்பலானார். தம் பெயருக்குப் பின்னால் இருந்த 'நாயக்கர்' என்ற சாதிப் பட்டத்தை விலக்கினார்.
- 1928 — 'ஈ. வெ. ரா. பெரியார்' எனத் திராவிட இனத் தலைவர்களாலும், மக்களாலும் அழைக்கப்படலானார். 'ரிவோல்ட்—Revolt' ஆங்கில வார ஏடு துவக்கினார்.
- 1929 — செங்கற்பட்டு—சென்னை இடையே முதலாவது சுயமரியாதை மாநாடு (பிப்ரவரி 11), சென்னை இடையாக விளங்கினார். டிசம்பரில் நாகம்மையார் முதலாவதாக விளங்கினார். டிசம்பரில் முதலாவதாகச் சுற்றுப் பயணம் செய்து, தீவிர அறியலில் பிச்சாரம் புரிந்தார். வகுப்புரிமை

- உத்தரவு செம்மையாக அமுல் நடத்தப்பட வழிகண்டு வென்றார். பனகால் அரசர் மறைவால் மனமுடைந்த திராவிடரைத் தேற்றினார்.
- 1930 — மலையாளிலிருந்து ஜனவரி 11-ல் புறப்பட்டு, 16-ல் நாகை சேர்ந்தார்; அப் பயண நாட்களில் தாடி வளர்க்க நேர்ந்தது. நாடெங்கும் உண்மை நாடுவோர் சங்கம், தாராள சிந்தனையாளர் கழகம், பகுத்தறிவாளர் கழகம் துவக்கினார். ஈரோட்டில் மாகாண இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாடு நடத்தினார். 'ரிவோல்ட்' வார ஏடு நிறுத்தப்பட்டது. கரந்தியாரின் நிர்மாணத் திட்டங்களைப் புறக்கணித்தார். சமதர்ம அறிக்கையை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழாக்கம் செய்து வெளியிட்டார்.
- 1931 — விடுதலையில் மாகாண மூன்றாவது சுயமரியாதை மாநாடு நடத்தினார். நாடெங்கும் சமதர்மச் சங்கங்கள் நிறுவத் தலைப்பட்டார். டிசம்பரில் அயல்நாடுகள் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார்.
- 1932 — எகிப்து, ருஷியா, கிரீஸ், துருக்கி, ஜெர்மனி, ஸ்பெயின், பிரான்சு, போர்ச்சுகல், இங்கிலாந்து, இலங்கை முதலான அயல் நாடுகளில் 11 மாதம் பயணம் செய்தார்; நவம்பர் 11-ல் ஈரோடு திரும்பினார்; 'தோழர்' என விளையுங்கள் என வேண்டினார்; டிசம்பரில் சமதர்மத் திட்டம் தீட்டினார்.
- 1933 — 'புரட்சி' வார ஏட்டைத் துவக்கினார், தீவிர சமதர்மப் பிரசாரத்தை மேற்கொண்டார்; அதற்காக டிசம்பரில் தண்டிக்கப்பட்டுச் சிறை வைக்கப்பட்டார். 11-5-1933-ல் நாகம்மையார் இயற்கை எய்தினார்; எனினும் மறுநாள் திருச்சியில் 144 தடையை மீறித் திருமணம் ஒன்றை நடத்தினார். 'மே தினம்' முதன்முதலாக, 21-5-1933-ல் கொண்டாடக் கோரினார்.
- 1934 — சமதர்ம வேலைத் திட்டத்தைக் காங்கிரஸுக்கும், நீதிக் கட்சிக்கும் அனுப்பினார். கடனுக்குச் சிறைபிடிக்கும் சட்டத்தை எதிர்த்துச் சிறை சென்றார். 'பகுத்தறிவு' வார ஏட்டைத் துவக்கினார்; 'பகுத்தறிவு' தினசரி ஏட்டைத் துவக்கிச் சிறிது காலம் வெளியிட்டார். 'பகுத்தறிவு' வார ஏட்டில் டிசம்பரில் முதன்முதலாகத் தமிழ் எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைப் பகுத்தினார். ஜெயப் பிரகாஷ் நாராயண், ஈரோட்டில் பெரியாரைக் கண்டு பேசினார்.
- 1935 — நீதிக் கட்சி தம் திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டதால் அக் கட்சிக்குத் தீவிர ஆதரவு அளித்தார். 'பகுத்தறிவு' மாத ஏடு துவக்கினார்.
- 1936 — நீதிக் கட்சி 1937 தேர்தலில் வெற்றிபெற வேண்டுமென விரும்பி, தீவிரப் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டார். தாயார் சின்னத் தாயம்மாள் 95-ஆம் வயதில் மறைவு.
- 1937 — தேர்தலில் நீதிக் கட்சி படுதோல்வி கண்டது; காங்கிரஸ் வென்றது.
- 1938 — இரயில்வே நிலையங்களிலுள்ள உணவு விடுதிகளில் 'பிராமணர்—இதரர்' சாப்பிடுமிடம் என்றிருந்த இழிவை ஒழித்தார். ஆச்சாரியார் தினித்த கட்டாய இந்தியை எதிர்த்தார்; காஞ்சியில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாடு கூட்டிக் கிளர்ச்சித் திட்டம் வகுத்தார்;

- கிளர்ச்சியில் 1269 பேர் சிறை சென்றனர்; இந்தியை எதிர்த்து, ஆகஸ்டில், தமிழர் பெரும்படை சென்னைநோக்கி அணிவகுத்துச் சென்று, 11-9-1938-ல் திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையை அடைந்தது; அன்று அங்கு முதன் முதலாக, 'தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!' எனக் குரல் கொடுத்தார் பெரியார்; கிளர்ச்சியில் 2 ஆண்டு தண்டனையும், 2000 ரூபாய் அபராதமும் விதிக்கப் பெற்று, பெல்லாரி சிறையில் வைக்கப்பட்டார்; சிறையில் இருந்தபோதே 29-12-1938-ல் நீதிக் கட்சித் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். 'பெரியார்' என்ற சொல்லால் எப்போதும் அவரைக் குறிப்பிட வேண்டுமெனத் 'தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் மாநாடு' அறிவித்தது.
- 1939 — சிறையிலிருந்து மீண்டார். சர். ஸ்டீபேர்ட் கிரிப்ஸை சந்தித்து 'திராவிடநாடு பிரிவினை'யை விளக்கி வலியுறுத்தினார்.
- 1940 — ஜனவரி 8-ல் பம்பாயில் எம். ஏ. ஜின்னாவின் இல்லத்தில் அவரைச் சந்தித்துத் தம் தனிநாடு பிரிவினைத் தத்துவத்தை விளக்கினார், டாக்டர் அம்பேத்கர் உடனிருந்தார். திருவாரூர் மாநாட்டில் திராவிட நாடு பிரிவினையை விளக்கினார். ஏப்ரலில் கவர்னர் ஜெனரலும், கவர்னரும், திரு. இராஜாஜியும் நேரில் வேண்டியும் மந்திரிசபைப் பதவியை ஏற்க மறுத்து விட்டார்.
- 1941 — 'பார்ப்பனர் அல்லாதார்' என்ற பெயரில் அமைப்புகள் இருப்பதைப் படிப்படியாக மாற்றி, 'திராவிடர் கழகம்' ஆக்கிவரலானார். திரு. எம். என். ராய் சென்னைக்கு வந்தபோது சந்தித்து உரையாடினார்.
- 1942 — திராவிடநாடு பிரிவினைக் கொள்கையைத் தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்தார். இரண்டாம் முறை கவர்னர் ஜெனரலும், கவர்னரும் வேண்டியும் கூட மந்திரிசபை அமைக்க மறுத்தார்.
- 1943 — 'சோதனைக் குழாயில் குழந்தை உருவாக்கப்படும்' (Test tube baby) என்ற சுயசிந்தனை முடிவை உலகுக்கு அறிவித்தார்.
- 1944 — சேலத்தில் ஆகஸ்டு 27-ல் கூடிய நீதிக் கட்சி மாநாட்டுக்குத் தலைமை ஏற்று, 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி-தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்ற பெயரை 'திராவிடர் கழகம்' என அதிகார பூர்வமாக மாற்றினார். திருச்சியில் இந்துமகாசபைத் தலைவர் மூஞ்சேயைச் சந்தித்தார். டிசம்பர் 27-ல் கல்கத்தாவில் திரு. எம். என். ராயின் 'ரேடிகல் டெமாக்கரடிக் கட்சி' மாநாட்டுக்கும், 29, 30, 31-ல் கான்பூரில் 'பார்ப்பனரல்லாத பிற்பட்டோர்' மாநாடுகளுக்கும் சென்று அறிவுரை வழங்கினார்.
- 1945 — செப்டம்பர் 29, 30-ல் திருச்சியில் திராவிடர் கழக மாகாண மாநாடு நடத்தினார்; 'கறுஞ் சட்டைத் தொண்டர் படை' என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்.
- 1946 — மே 11-ல் மதுரையில் கறுஞ் சட்டைப் படை மாநாடு நடந்தது; பார்ப்பனர் தூண்டுதலால் மாநாட்டுப் பந்தல் எரிக் கப்பட்டு, தோழர்கள் தாக்கப்பட்டனர்—கொதித்தெழுந்த கறுஞ் சட்டையினரை அமைதிப் படுத்தினார், பெரியார். திராவிடர் கழகக் கொடி உருவாக்கப்பட்டது. அரசியல் நிர்ணயசபை உருவாக்கப்பட்ட முறையை வன்மையாக எதிர்த்தார்.

- 1947 — 'ஆகஸ்டு 15, சுதந்தர நாள்' என உலகமே கூறியபோது, 'ஆகஸ்டு 15, திராவிடருக்குத் துக்க நாள்' எனத் தெளிவாக அறிவித்தார்; வடநாட்டார் கவர்னராக நியமிக்கப்படுவதை எதிர்த்துக் கறுப்புக் கொடி பிடிக்கச் செய்தார். கடலூரில் 'திராவிடர் மாநாடு' கூட்டி, அனைத்துத் திராவிடருக்கும் நாட்டுப் பிரிவினை உணர்ச்சியை ஊட்டினார். 'சூலை 1 திராவிட நாடு பிரிவினை நாள்' என நாடெங்கும் கொண்டாடச் செய்தார்.
- 1948 — கட்டாய இத்தித் திணிப்பை எதிர்த்து, அனைத்துத் தலைவர்களையும் அழைத்து, சூலை 17-ல் சென்னையில் மாநாடு நடத்தினார்; இந்தியை எதிர்த்துப் பேச்சுரிமையை நிலைநாட்ட 144 தடையை மீறி குடந்தையில் போராட்டம் நடத்தி வெற்றிபெற்றார். கவர்னர்ஜெனரலாக திரு. சி. இராசகோபாலாச்சாரியார் சென்னைக்கு வந்தபோது அவரைப் பகிஷ்கரித்ததற்காகக் கழகத் தோழர்களுடன் சிறைப்பட்டார். மே 8, 9-ல் தூத்துக்குடியில் மாபெரும் மகாணதி. க. மாநாடு நடத்தினார். 'திருக்குறள் மாநாடு' நடத்திப் பாமரர்க்கும் அந் நூலை அறிமுகப்படுத்தினார்.
- 1949 — இயக்கத்திற்குப் பாதுகாப்பு கருதி சூலை 9-ல் மணியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொண்டார்; இந்த ஏற்பாட்டைக் காரணமாகக் கொண்டு திரு. சி. என். அண்ணாதுரை கழகத்திலிருந்து பிரிந்து, 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' என்ற தனி அமைப்பை ஏற்படுத்தினார். அரசியல் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதனை வன்மையாக எதிர்த்தார், பெரியார். உடுமலைப்பேட்டையில் 144 தடையுத்தரவை மீறிக் கைதானார்.
- 1950 — 'சனவரி 26 குடி அரசு நாள்' என்பதைத் துக்கநாளாகக் கொண்டாடக் கோரினார். 'பொன் மொழிகள்' என்ற நூலுக்காக 6 மாதம் சிறைத் தண்டனை ஏற்றார். வடநாட்டு ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கவும், கைத்தறியாளர் துயர் துடைக்கவும், வடநாட்டார் துணிக் கடை, உணவுக் கடை முன் மறியல் நடத்தி உணர்வூட்டினார். வகுப்புரிமை உத்தரவு செல்லாது என அய்க்கோர்ட்டும், சுப்ரீம்கோர்ட்டும் அளித்த தீர்ப்புகளை எதிர்த்து, பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களை அழைத்து, திருச்சியில் டிசம்பர் 3-ல் 'வகுப்புரிமை மாநாடு' நடத்தினார்; 'அரசியல் சட்டம் ஒழிக!' என நாடெங்கும் முழங்கச் செய்தார்; மத்திய அமைச்சர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடி பிடித்து எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கத் தீர்மானித்தார். தமையனார் ஈ. வெ. கிருஷ்ணசாமி மறைவு.
- 1951 — இந்திய அரசியல் சட்டத்தை வகுப்புரிமை வழங்கும் வகையில் திருத்தக் கோரினார்; அச் சட்டம் அமுலுக்குவந்த ஓராண்டில் 1951 பிப்ரவரியில் அதன் 15-வது விதியில் புதிதாக 4-வது உட்பிரிவு சேர்க்கப்பட்டு, பிற்பட்டோருக்கும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் வகுப்புரிமை வழங்கப் பாதுகாப்புச் செய்யப்பட மூலகாரணரானார்.
- 1952 — வயது வந்தோருக்கு வாக்குரிமை அளித்து முதலாவதாக நடந்த இந்தியப் பொதுத் தேர்தலில், சென்னை மகாணத்தில் காங்கிரஸ் படுதோல்வி அடைய மூலகாரணராக விளங்கினார். இந்தியை எதிர்த்து ஆகஸ்டு 1-ல் கிரயில் நிலையைப் பெயர்ப் பலகைகளில், இந்தியை

- அழிக்கும் கிளர்ச்சியை நடத்தினார். 'திராவிட ஸ்தாபனங்களே வேண்டும்' என அறிவித்து, திராவிட விவசாயத் தொழிலாளர் சங்கம், தென் பகுதி கிரயில்வே மென் யூனியன் இவற்றைத் துவக்கினார்.
- 1953 — நாடெங்கும் 'விநாயகர் உருவப் பொம்மை உடைப்புக் கிளர்ச்சி' நடைபெறச் செய்து, உருவ வணக்கப் பித்தலாட்டத்தை அம்பலப் படுத்தினார். ஆகஸ்டு 1-ல் கிரயில் நிலையைப் பெயர்ப் பலகைகளில், இந்தியை அழிக்கும் கிளர்ச்சியை நடத்தினார்.
- 1954 — ஈரோட்டில் புத்தர் கொள்கை மாநாடு, சூலக் கல்வித் திட்ட எதிர்ப்பு மாநாடு நடத்தினார். ராஜாஜியின் சூலக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்து நாடு முழுவதும் கொதித்தெழச் செய்தார்; 1925 முதல் மேற்கொண்டு வந்த காங்கிரஸ் எதிர்ப்பைத் தளர்த்தி, ஏப்ரல் 13 முதல் காமராசரை ஆதரிப்பதாக அறிவித்தார்; சூடியாத்தம் உபதேர்தலில் காமராசரை ஆதரித்தார்; அரை நேரக் சூலக் கல்வித் திட்டத்தை ஒழித்தார். நாகையில் 76-வது பிறந்த நாளில் 76 பவுன் அளிக்கப் பெற்றார். ஆகஸ்டு 1-ல் கிரயில் நிலையை போர்டுகளில் இந்தியை அழிக்கச் செய்தார். மணியம்மையாருடன் பர்மாவிற்குச் சென்று டிசம்பர் 3-ல் அங்கு உலக பவுத்தர் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டார்; மலேயாவில் 2-ஆம் தடவையாகச் சுயமரியாதைப் பிரசாரம் மேற்கொண்டார்.
- 1955 — இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து அரசாங்கத் தேசியக் கொடியை ஆகஸ்டு 1-ல் எரிப்பது எனத் தீர்மானித்தார். 'இந்தி, தேர்வுக்கான பாடமாக இராது' என மத்திய-மாநில அரசுகள் உறுதியளித்ததன்பேரில் கொடி எரிப்புக் கிளர்ச்சியைத் தற்காலிகமாக சூலை 31-ல் ஒத்தி வைத்தார்.
- 1956 — நாடெங்கும் இராமன் உருவப் படம் எரிக்கப்படச் செய்தார். 'தட்சணப் பிரதேசம்' என்ற கேடான அமைப்பை எதிர்த்து, அதனை இந்திய அரசு கைவிடச் செய்தார். மொழிவாரி பிரியும் தமிழ்நாடே, தாம் கோரும் 'தனித் திராவிடநாட்டின்' எல்லை என அறிவித்தார்.
- 1957 — திருச்சியில் வினோபா பாவேயைச் சந்தித்து இராமாயணம் பற்றிய தம் கருத்தை விளக்கினார். தமிழர்—கலெக்டர் திரு. மலையப்பன் விஷயமாகப் பார்ப்பன நீதிபதிகள் அளித்த அநியாயத் தீர்ப்பை எதிர்த்து நாடெங்கும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினார். அதற்காக கோர்ட்டில் அவமதிப்பு வழக்குக்கு ஆளாகித் தண்டனை ஏற்றார்; அவ் விசாரணையின்போது வரலாற்றுச் சிறப்புடையதான வாக்குமூலம் ஒன்றை அய்க்கோர்ட்டில் தாக்கல் செய்தார். தி. க. மத்திய கமிட்டியில் ஆகஸ்டில் காந்தி கண்டனத் தீர்மானம் நிறைவேற்றினார். உணவு விடுதிகளில் 'பிராமணாக்க' என்ற பெயரை நீக்கும் கிளர்ச்சி நடத்தி வெற்றி பெற்றார். தமிழகத்தில் எந்தத் தலைவருக்கும் நடந்திராத தன்மையில் அவர்தம் எடைக்கு எடை வெள்ளிகுபாய அன்பளிப்பாக தஞ்சையில் 3-11-1957-ல் அளிக்கப்பெற்றார்; அங்கு, சாதியை ஒழிக்க வேண்டி, 'சாதிக்குப் பாதுகாப்பாக உள்ள அரசியல் சட்டப் பகுதியை எரிப்பது' என மனவெடுத்தார்; 26-11-1957-ல் நாடெங்கும் சுமார் 10,000 பேர் கலந்துகொண்டனர், 3000 பேர் தண்டிக்கப் பட்டனர், இருவர் சிறையிலேயே மாண்டனர். 'பார்ப்பனர்களை வெட்டச் சொன்னார்', குத்தச் சொன்னார்' எனக் குற்றஞ்சாட்டி

lxxxviii

3 செக்ஷன்களின் கீழ் 1½ ஆண்டு தண்டனை விதிக்கப்பெற்று, ஏக காலத்தில் 6 மாதம் அனுபவிக்கத் தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டார், பெரியார்; தமிழர்கள் கொதித்தெழுந்தனர்.

- 1958 — சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந்த அவர் மே 13-ல் சென்னையில் மாபெரும் வரவேற்பை ஏற்றார்.
- 1959 — வடநாட்டுச் சுற்றுப் பயணத்தை மேற்கொண்டு பிப்ரவரியில் கான்பூர், லக்னோ, டில்லி, பம்பாய் முதலான இடங்களில் ரிப்பளிக்கர் கட்சிக் கூட்டங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் பேருரைகொற்றினார். தமிழ் மக்கள் அளித்த ரூபாய் ஒன்றரை லட்சம் நிதியைக் கொண்டு சென்னையில் 'எழும்பூர் புராம் ஷெட்' என்ற இடத்தைக் கழகத்திற்கு வாங்கினார்—அதுவே 'பெரியார் திடல்'—அங்கேதான் நடிக்கவேள் எம். ஆர். ராதா மன்றத்திற்கு வலப் புறமுள்ள இடத்தில் அய்யா அவர்கள் இன்று மீனாட்சி துயில் கொள்கிறார்.
- 1960 — நாடெங்கும், தமிழ்நாடு பிரிவினை கோரி, 'தமிழ்நாடு நீங்கிய இந்திய தேசப் படத்தை' எரிக்கச் செய்தார்; தடுப்புக் காவல் சட்டப் பிரிவு 151-ன் படி கைது செய்யப்பட்டார்.
- 1961 — காங்கிரசில் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க காமராசர் கையைப் பலப் படுத்தும் பணியைத் தீவிரமாக மேற்கொண்டார்; சமதர்மப் பிரசாரம் புரிந்தார்.
- 1962 — பொதுத் தேர்தலில் காமராசருக்கு அபரிமிதமான வெற்றியைத் தேடித் தந்தார்.
- 1963 — காமராசர் பதவி விலகுவது தமிழருக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும், காமராசருக்கும் தற்கொலையாக முடியும் என முன் கூட்டித் தந்திமுலம் அவருக்கு அறிவித்தார்.
- 1964 — 'தமிழ்நாடு நில உச்ச வரம்புச் சட்டம் செல்லாது' என சுப்ரீம் கோர்ட் அளித்த தீர்ப்பை எதிர்த்து நாடெங்கும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினார். திருச்சியில் சுயமரியாதைப் பிரசாரப் பயிற்சி வகுப்பை நடத்தி விரிவுரைகொற்றினார். காங்கிரஸ் ஆட்சி பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு இடந் தருவதைக் கண்டித்தார்.
- 1965 — 'இந்தி எதிர்ப்பு' என்ற பெயரால் பார்ப்பனர்கள், பத்திரிகைக்காரர்கள் தூண்டுதலின் பேரில் நடந்த கலவரத்தைக் கண்டனம் செய்து ஒடுக்கினார். நாடெங்கும் 6-4-1965-ல் 'இராமாயணம்' எரிக்கப்படச் செய்தார். திருச்சி மாவட்டத்தில் சுயமரியாதைப் பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்தினார்.
- 1966 — நாடெங்கும் 'இராமாயணம்' எரிக்கப்படச் செய்தார். விழுப்புரத்தில் சுயமரியாதைப் பயிற்சி வகுப்பு நடத்தினார்.
- 1967 — பொதுத் தேர்தலில் காங்கிரஸ் பெற்ற தேர்தல் தமது தேர்தல் என அறிக்கை யிட்டார்; தம் 1963-ம் ஆண்டுத் 'தந்தி'யைச் சுட்டிக் காட்டினார். தேர்தலில் பெரு வெற்றி குவித்த திரு. சி. என். அண்ணாதுரை பார்ப்பனரின் சூழ்ச்சித் திட்டத்துக்கு ஆட்பட விரும்பாமல், மார்ச்சு மாதம், தந்தை பெரியாரைச் சந்தித்தார்; பெரியார் ஆதரவு நல்கினார்.

lxxxix

தஞ்சை விடயபுரத்தில் சுயமரியாதைப் பயிற்சி வகுப்பு நடத்தினார்; அங்கேதான் கடவுள் மறுப்பு வாசகங்களை உலகுக்கு அறிவித்தார். அச் சமயம் நாகர்கோவில் பயணத்தினால் அவரது உடல்நலம் பாதிப் புற்றது. திருச்சியில், நகர மக்கள் குழு சார்பில், 17-9-67-ல் பெரியார் சிலை தமிழகத்திலேயே முதன் முதலாகத் திறந்து வைக்கப் பெற்றது. அறிஞர் சி. என். அண்ணாதுரை ஆட்சியில் 28-11-1967-ல், சுயமரியாதைத் திருமணம் செல்லுபடியாகும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பெரியாருக்கு தி. மு. க. அளித்த முதல் வெற்றிக் கனி, அதுவாகும்.

- 1968 — தமிழ்நாட்டுக்குப் பூரண சுதந்தரம் கோரி 14-4-1968-ல் நாடெங்கும் 'டில்லி ஆதிக்கக் கண்டனநாள்' அனுசரிக்கச் செய்தார். லக்னோவில் அக்டோபரில் நடந்த மாநாடுகளில் அறிவுரையாற்றினார்.
- 1969 — இன இழிவை நீக்க கோவில் கர்ப்பக் கிரகக் கிளர்ச்சிபற்றி அக்டோபரில் அறிக்கையிட்டார்; 16-11-1969-ல் மத்திய தி. க. கமிட்டியில், '26-1-1970-ல் கிளர்ச்சி நாள்' என அறிவித்தார்.
- 1970 — மார்ச்சு 7-ல் திருச்சி சிந்தனையாசிரி கழகத்தையும், செட்டம்பரில் சென்னை பகுத்தறிவாளர் கழகத்தையும் துவக்கி, நாடெங்கும் இவ்வமைப்புகளை நூற்றுக்கணக்கில் தோற்றுவித்தார். குடந்தையில் 18-1-1970 மாநாட்டில் கர்ப்பக் கிரகக் கிளர்ச்சியை ஒத்திவைத்தார். அக்டோபரில் உணவு விடுதிகளில் 'பிராமணன்' பெயர் அழிப்புக் கிளர்ச்சி நடத்தினார். நவம்பரில் பம்பாயில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டார்.
- 1971 — கலைஞர் மு. கருணாநிதி ஆட்சியில், 12-1-1971-ல், 'அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர் ஆகலாம்' என்று சட்டம் நிறைவேற்றப் பட்டு, பெரியார் கோரிக்கை நிறைவேற வழி வகுக்கப்பட்டது. சனவரியில் சேலத்தில் மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு மாநாடு கூட்டினார்; அங்கு கிராமன் உருவப் பொம்மை செருப்பாலும், விளக்குமாற்றாலும் அடித்து அவமானப் படுத்தப்பட்டு, தீயிடப்பட்டது. கிராமன் படத்தை ஊர்தோலும் செருப்பால் அடிக்கச் செய்தார். இவற்றைக்கண்டு இந்தியாவே பரபரப்படைந்தது. தஞ்சை மன்னார்குடியில் திருச்சி-தஞ்சை தி. க. தொண்டர்கள் கருத்தரங்கில் அறிவுரை வழங்கினார்.
- 1972 — நாகை வேளாங்கண்ணியில் சுயமரியாதைப் பிரசாரப் பயிற்சி வகுப்பில் அறிவுரைகள் வழங்கினார்; தமிழ்நாடு அரசின் 'அனைத்துச் சாதியினரும் அர்ச்சகர்' ஆக உரிமைதரும் சட்டம் செல்லாதென சுப்ரீம் கோர்ட், அச் சமயம், தீர்ப்பளித்தது; அத் தீர்ப்பின் மூலம் பார்ப்பான், சத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்ற பேதம் நிலை நாட்டப்பட்டது. எனவே அத் தீர்ப்பை எதிர்த்து 15-3-1972-ல் நாகையில் போர்ட் கொடி உயர்த்தினார்.
- 1973 — தம் 95-ஆம் வயதில், அவர் வாழ்ந்த 98 நாட்களில், 35 நாட்கள் சூறாவளிப் பயணம் செய்தார். 16-9-1973, 17-9-1973 சென்னை பிறந்த நாள் விழா, 30-9-1973 மதுரை மாநாடு, 4-11-1973 திருச்சி சிந்தனையாளர் கழகவிழா, 18-11-1973 முதல் 28-11-1973 வரை தமிழகச் சுற்றுப் பயணம்; 8, 9-12-1973 சென்னை மாநாடுகள் முக்கிய திகழ்ச்சிகளாக அமைந்தன; இம் மாநாடுகள் அவர்தம் இன இழிவு நீக்கப் போரின்

கடைசிக் களமாகவும், அவர்தம் வாழ்நாளில் இறுதி மாநாடுகளாகவும் அமைந்து விட்டன. 19-12-1973-ல் சென்னை தியாகராய நகரில் சிந்தனையாளர் மன்றச் சார்பில்—மரண சாசனம் என அமைய நேரிட்ட பேருரையை நிகழ்த்தினார்; அதுவே இறுதிச் சொற் பொழிவாக அமைந்து விட்டது. 20-12-1973 பிற்பகல் 3 மணிக்கு சென்னை அரசினர் தலைமை மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார்; 21-12-1973 பிற்பகல் வேலூர் C.M.C. மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்; 23-12-1973 மாலை கவலைக்கிடமான நிலையை அடைந்து, மிரவு 11 மணிக்குப் பின் நினைவிழந்தார்—நினைவு திரும்பாமலேயே, தமிழகத்தையும், உலகச் சிந்தனையாளர்களையும் தத்தளிக்க விட்டு—24-12-1973 காலை 7-40 மணிக்கு மீனா விடை பெற்றார், தந்தை பெரியார். அவர்தம் 95 ஆண்டைய நெடியவாழ்வு முடிவுற்றது; ஓய்வறியாத அப் பெருந்தகை ஓய்வு பெற்றார். உடல் சென்னைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது; 24-12-1973 பிற்பகல் 4 மணி முதல் 25-12-1973 பிற்பகல் 3 மணி வரை சென்னை பிரஜாஜி மண்டபத்தில் அவர்தம் உடல் மக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது; அன்னாரின் உடலைக் கண்டு லட்சோப லட்சம் மக்கள் 'அய்யா' 'அய்யா!' எனக் கதறி அழுதனர்; 3-10 மணிக்கு அரசு மரியாதை யுடன் இறுதி ஊர்வலம் துவங்கிற்று; 4-45 மணிக்குப் 'பெரியார் திடலை' அடைந்தது; அவரது தங்கமேனி தேக்கு மரப்பெட்டியில் வைத்து மூடப்பட்டு, மாலை 5-05 மணிக்குப் புதை குழியில் இறக்கப் பட்டது.

வாழ்க பெரியார் புகழ்!

தந்தை பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களின் நூல்கள்

நூலின் பெயர்	வெளிவந்த ஆண்டு	வெளியீட்டாளர்
1. வைக்கம் வீரர் சொற்பொழிவு	1928	தென்னிந்திய நலஉரிமைச் சங்கம், காரைக்குடி ஜில்லா
2. கிராமாயண ஆபாசம் (முதற் பதிப்பு)	1929	திராவிடர் பதிப்பகம், சென்னை
3. கற்ப ஆட்சி	1930	குடிஅரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
4. தர்ம பரீட்சை அல்லது புராண ஆபாசம்	1934	" "
5. பங்கஜம் அல்லது பார்ப்பனக் கொடுமை	1934	" "
6. ஈ. வெ. ரா. இலங்கை உபந்யாசம்	1934	" "
7. ஈ. வெ. ரா. சீர்திருத்த மாநாட்டு உபந்யாசம்	"	" "
8. சமதர்ம உபந்யாசம்	"	" "
9. சோஷியலிசம்	"	" "
10. சோதிடப் புரட்டு	"	" "
11. பொதுவுடைமைத் தத்துவங்கள்	"	" "
12. பெண் ஏன் அடிமையானாள்?	"	பருத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகம், ஈரோடு
13. பிரகிருதி வாதம்	"	" "
14. மதம் என்றால் என்ன?	"	" "
15. குடிஅரசுக் கலம்பகம் (முதற் பாகம்)	"	" "
16. சோதிட ஆராய்ச்சி	1936	குடிஅரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
17. தமிழ்நாடு தமிழருக்கே!	1939	" "
18. திருவாரூர் மாநாட்டுத் தலைமையுரை	1940	" "
19. பணம் பிடுங்கிப் பார்ப்பனர்	1942	" "
20. இனிவரும் உலகம்	1943	" "
21. இதிகாசங்களின் தன்மைகள்	"	பருத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
22. கிராமாயணப் பாத்திரங்கள்	1944	" "
23. தமிழ் இசை நடப்புக் கலைகள்	"	" "
24. கிராமச் சீர்திருத்தம்	"	சிந்தனைப் பண்ணை, தஞ்சை
25. உண்மைத் தொழிலாளி யார்? தொழிலாளியின் இலட்சியம் என்ன?	1946	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
26. உண்மை நிக் இல்லாமே நன் மருந்து	1947	" "
27. தத்துவ விளக்கம்	"	நாதன் & கம்பெனி, ஈரோடு
28. விழாவும் நாமும்	1948	ஸ்ராயி நூற்பதிப்பகம், சென்னை
29. தில்லையில் பெரியார்	"	திராவிடமணி பதிப்பகம், திருச்சி

xcii

30. திராவிடர் கழக இலட்சியம்	”	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
31. திராவிடர் ஆரியர் உண்மை	1948	” ”
32. மொழி - எழுத்து	”	” ”
33. தூத்துக்குடி மாகாண மாநாட்டுத் தலைமை உரை	”	” ”
34. இந்திப் போர் முரசு (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. மற்றும் தலைவர்கள்)	”	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை
35. இந்தி மதமும்-காந்தியாரும்-பெரியாரும்	”	வள்ளுவர் பதிப்பகம், பவானி
36. மொழியாசிரியர்	”	” ”
37. திருக்குறளும் திராவிடர் கழகமும்	1949	” ”
38. மேல்நாடும் கீழ்நாடும்	—	— —
39. பொன்மொழிகள்	1949	திராவிடமணி பதிப்பகம், திருச்சி
40. திருமணம்பற்றிப் பெரியார் பேருரை	1950	முல்லை-கி. விசுவநாதன், தம்மம்பட்டி
41. தென்பகுதி இரயில்வே மென் யூனியன் திறப்புவிழாச் சொற்பொழிவுகள்	1952	— — —
42. புரட்டு, இமாலயப் புரட்டு!	1953	பெரியார் தன்மணப் பிரசார நிலையத்தார், திருச்சி
43. புரட்சிக்கு அழைப்பு	1954	தமிழன் அச்சகம், ஈரோடு
44. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளித் திறப்புவிழாச் சொற்பொழிவு	1955	— — —
45. முதலாளி தொழிலாளி ஒற்றுமைப் பிரச்சினை	1956	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
46. யார் துரோகிகள்?	”	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
47. சிந்தனைத் திரட்டு	1957	சிந்தனைப் பண்ணை, தஞ்சை
48. பெரியார் பொன்மொழிகள் பேச்சும் எழுத்தும்	1957	திராவிடர் கழகம், கல்கத்தா
49. காந்தியார் படத்தை எரிப்பது ஏன்?	”	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
50. கடவுள்	”	” ”
51. புராண ஆபாசங்கள்	1957	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
52. பெரியார் தஞ்சை மாநாட்டுத் தலைமை உரை	1957	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
53. பெரியார் சிறைபுகழின் அறிக்கை	”	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை
54. அயக்கோர்ட் அவதூறு வழக்கில் பெரியார் ஸ்டேட்மெண்ட்டும் தீர்ப்பும்	”	” ”
55. சித்திரபுத்திரன் எழுதுகிறார்	”	பகுத்தறிவுப் பச்சறை, சென்னை
56. போர்ச் சங்கு	1958	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை
57. வெளியேறு!	”	கூத்தரசன் பதிப்பகம், G.T., சென்னை
58. நாடகமும் சினிமாவும் நாட்டை நாசமாக்குகின்றன	”	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை

xciii

59. வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்	—	— — —
60. வாழ்க்கைத் துணைநலம் (முதல் பாகம்)	1958	கி. வீரமணி—மோகனா, கடலூர்
61. நீதி கெட்டது யாரால்?	1959	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
62. சித்திரபுத்திரன் கட்டுரைகள்	”	” ”
63. எந்த ஜாதி காப்பாற்றப்பட வேண்டும்?	—	— — —
64. The Ramayana, A True Reading	”	Rationalist Publication, Madras
65. Philosophy	”	Karnataka Dravidian Association, Bangalore.
66. ஜனநாயகம்	”	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
67. கந்தபுராணமும் கிராமாயணமும் ஒன்றே (2-ம் பதிப்பு)	1960	— — —
68. பார்ப்பனர் தொல்லை	1960	குடி அரசு வெளியீடு, ஈரோடு
69. அறிவுச் சுடர்	”	” ”
70. சுதந்தரத் தமிழ்நாடு ஏன்?	”	” ”
71. வாழ்க்கைத் துணைநலம் (2-ம் பாகம்)	”	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை
72. தாய்ப் பால் பைத்தியம்	—	— — —
73. அயக்கோர்ட்டின் நீதிப்போக்கு (இரு பாகங்கள்)	1961	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
74. ஆச்சாரியார் ஆட்சியின் கொடுமைகள்	1961	” ”
75. காமராசர் ஆட்சியின் சாதனைகள்	”	” ”
76. தமிழ்நாடா? திராவிடநாடா?	”	” ”
77. மனுநீதி ஒருகுலத்துக்கு ஒருநீதி	—	— — —
78. பார்ப்பனர்கள்	1961	தென்னார்க்காடு மாவட்ட திராவிடர் கழகம், சிதம்பரம்
79. தீண்டாமையை ஒழித்தது யார்?	”	” ”
80. ஆச்சாரியார் ஆத்திரம்	”	” ”
81. நான் கரங்கிரசில் சேர்ந்து விட்டேனா?	”	” ”
82. சமுதாய சீர்திருத்தம்—எனது தொண்டு	1962	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை
83. மொழியும் அறிவும் (2-ம் பதிப்பு)	”	— — —
84. கண்ணீர்த் துளிகளுக்கும் கம்யூனிஸ்டு களுக்கும்—எச்சரிக்கை	”	அறிவும் கடல் பதிப்பகம், மதுரை
85. மறுத்தலும் பகுத்தறிவும்	—	— — —
86. கழகமும் துரோகமும்	1963	பகுத்தறிவு வெளியீடு, ஈரோடு
87. புராணம்	”	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
88. மதுவிலக்கின் கிரகசியங்கள்	”	பகுத்தறிவு வெளியீடு, ஈரோடு
89. இந்தியும் ஆச்சாரியாரும் (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. & கி. வீரமணி)	”	குடி அரசுப் பதிப்பகம், ஈரோடு
90. தமிழருக்குச் சோதனை காலம்	”	— — —
91. இராஜாஜி	—	— — —
92. பார்ப்பன நீதி	1964	பகுத்தறிவு வெளியீடு, சென்னை

93.	ஏன் இல்லை-எல்லோருக்கும் கல்வி, உணவு, உடை, வீடு?	—	—	—	—
94.	மித்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி	1965	உண்மை விளக்கம் பதிப்பகம்	சென்னை	
95.	Social Reform or Social Revolution? (Translated by A. M. Dharmalingam)	1965	Viduthalai Publications, Madras.		
96.	கிளர்ச்சிக்குத் தயாராவோம்	,,	விடுதலை வெளியீடு, சென்னை		
97.	இன்றைய ஆட்சி நிலை	,,	,,	,,	
98.	வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் (பெரியார் ஈ. வெ. ரா. & வே. ஆணைமுத்து	,,	,,	,,	
99.	அறிவு விருந்து	1968	பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிலையம், திருச்சி		
100.	அறிவுச் சுடர்	,,	,,	,,	
101.	மதச் சார்பின்மையும் நமது அரசும்	,,	,,	,,	
102.	கடவுளும் மனிதனும்	1969	சி. பி. சர்வாதிகாரி-பட்டு, இரும்புலிக்குறிச்சி		
103.	கடவுள் குழப்பம்	,,	—	—	—
104.	வானொலியில் பெரியார்	1970	—	—	—
105.	நமது இன்றைய நிலையும்—பரிகாரமும்	—	—	—	—
106.	புத்த நெறி (3-ம் பதிப்பு)	1970	சிந்தனையாளர் கழகம், திருச்சி-2		
107.	சுயநலம் பிறநலம்	1971	—	—	—
108.	கடவுள் ஒரு கற்பனையே (முதற் பதிப்பு)	1971	பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனம், திருச்சி-17		
109.	பெரியார் பேசுகிறார்	1972	அண்ணா சிந்தனைப் பேரவை கோவை		
110.	கோயில் பகிஷ்காரம் ஏன்?	1972	பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனம், திருச்சி-17		
111.	உயர் எண்ணங்கள் I	,,	,,	,,	
112.	உயர் எண்ணங்கள் II	1973	,,	,,	
113.	நவமணிகள்	1974	,,	,,	
114.	பெரியாரின் மரண சாசனம் (இறுதிச் சொற்பொழிவு)	1974	பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார நிறுவனம், திருச்சி-17		

தந்தை பெரியார் அவர்கள் வெளியிட்ட

பிற நூல்கள்

1. ஞான சூரியன்
2. இந்தியாவின் குறைபாடுகள்
3. Temple Entry (English)
4. லெனினும் மதமும்
5. கடவுளும் பிரபஞ்சமும்
6. கைவலியம் அல்லது கலைக்கியானம்
7. இராமாயண ஆராய்ச்சி—பால காண்டம்
8. இராமாயண ஆராய்ச்சி—அயோத்தியா காண்டம்
9. இராமாயண ஆராய்ச்சி—ஆரண்ய காண்டம்
10. இராமாயண ஆராய்ச்சி—கிட்கிந்தா காண்டம்
11. பாரத ஆராய்ச்சி—ஆதிபர்வம்
12. மேயோ கூற்று மெய்யா, பொய்யா?
13. இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல் திரட்டு
14. சுயமரியாதைப் பாடல்
15. சுயமரியாதைத் தாலாட்டு
16. பர்னாட்ஷா உபந்யாசம்
17. போலிஷ்விக்க முறை
18. கத்தோலிக்கர் வீண்கூச்சல்
19. முன்னேற்றத்திற்கு மதம் முட்டுக்கட்டை
20. மதம் மக்களுக்குச் செய்த நன்மை என்ன?
21. பாதிரியும், பெண்களும், பாவமன்னிப்பும்
22. Periyar E. V. Ramasami (English—A short biography)
23. மதமும் விஞ்ஞான சாஸ்திரமும்
24. பிரபஞ்ச உற்பத்தி
25. நான் ஏன் கிறிஸ்தவனல்ல?
26. நான் சம்சயவாதி ஆனதேன்?
27. பருத்தறிவு அல்லது கத்தோலிக்க குருவின் மரண சாசனம் (3 பாகங்கள்)
28. கைவலிய சுவாமியார் கட்டுரைகள் (2 பாகங்கள்)
29. தமிழர் தலைவர் (பெரியார் வரலாறு)
30. சாதிக் குறி (தமிழ்)
31. Caste Mark 111 (ஆங்கிலம்)
32. Periyar—A Pen Pen
33. பிரலா மானிகை மர்மம்
34. சாதியை ஒழிக்க வழி

35. பலசரக்கு மூட்டை (குத்தாசி தொகுப்பு நூல்கள்-இரு பாகங்கள்)
36. அகத்தியர் ஆராய்ச்சி
37. மெய்ஞ்ஞானமுறையும் மூடநம்பிக்கையும் (2 பாகங்கள்)
38. பெரிய புராண ஆராய்ச்சி
39. கோயில்கள் தோன்றியது ஏன்?
40. திருக்குறளும்—பெரியாரும்
41. நரகம் எங்கே இருக்கிறது?
42. கடவுள் தோன்றியது எப்படி? (இரண்டு பாகங்கள்)
43. கடவுளர் கதைகள்
44. உண்மை இந்து மதம் எது?
45. பேய்—பூதம்—பிசாசு
46. இரண்டு வழிகள்
47. பெரியார் ராமசாமி அவர்களைப்பற்றி
48. மதப் புரட்சி
49. ஊழல் எங்கே? (நகர்வாலா மோசடி)
50. பகுத்தறிவு மணம்
51. கலியுக சமாதானம்
52. நமது குறிக்கோள்
53. இங்கர்சாலின் ஜீவிய சரித்திரம்
54. இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்கள்
55. கார்ல் மார்க்ஸ்
56. பஞ்சமா பாதகங்கள்
57. காந்தி கண்டனக் கீதம்
58. சமதர்மக் கீதங்கள்
59. வால்டையரின் வாழ்க்கைச் சரிதம்
60. விவாக விடுதலை
61. இந்திய மாதா
62. இங்கர்சால் பொன் மொழிகள்
63. புராண ஆபாசங்கள்
64. கடவுளை நிந்திக்கும் கயவர்கள் யார்?
65. The Superstition of Khadi
66. நமக்கு வேண்டியது எது? சுயராஜ்யமா? சமதர்ம ராஜ்யமா? (மூன்று பாகங்கள்)
67. The Periyar Self Respect Propaganda Institution—Memorandum and Articles of Association
68. பெரியாரும்—இராமலிங்கரும்
69. சட்டசபையில் கண்ணீர்த் துளிகள் சாதித்தது என்ன?
70. பெரியார் ஒரு சகாப்தம்
71. தி. மு. க. ஆட்சியின் சாதனைகள்

[Established 7-3-1970]

Regd. No. 105/70

THINKERS' FORUM

MEMORANDUM OF ASSOCIATION

1. The name of the Association is "Thinkers' Forum".
2. The registered office of the Thinkers' Forum will be situated at Tiruchirappalli and the present address of the Forum is T. N. T. C. Building, 112, (Upstairs), Vanappattarai Street, Teppakulam, Tiruchirappalli 2.
3. The aims and objects of the Forum are :
  - (i) To propagate the Self-Respect principles propounded by Periyar E. V. Ramasami and to impart Atheism among the people.
  - (ii) To conduct monthly meetings and hold conferences on Free-thinking and allied subjects that will be conducive to diffuse knowledge to the people.
  - (iii) To arrange for special lectures in commemoration of world renowned atheists and to publish pamphlets and books on the same.
  - (iv) To influence the climate of educated opinion in favour of rationalism and rationalist principles.
  - (v) To conduct contests, seminars, exhibitions and symposiums that will help youngsters to imbibe sufficient knowledge on Atheism.
  - (vi) To establish a Library - cum - Auditorium - cum - Study Centre in the name of Periyar E. V. Ramasami at Tiruchirappalli and to maintain the same.
  - (vii) To undertake and execute any trusts of the like nature.
  - (viii) To train up propagandists to impart the principles of the Forum.
  - (ix) And to undertake such programmes of work that will be useful and helpful for the propagation of the objects and purposes of the Forum in a peaceful manner.
4. The Forum is purely a non-political, social organisation in character.

முதல் தொகுதி

பொருளடக்கம்

பதிப்பாசிரியர் முன்னுரை

பக்க எண்

i—xcvi

பகுதி I—சமுதாயம்

1. சமுதாயம்

1. பிறப்புரிமையும் தடைகளும்	...	3
2. பார்ப்பனீய எதிர்ப்பு	...	8
3. புரோகித பகிஷ்காரம்	...	12
4. நம்து முன்னேற்றம்	...	17
5. வகுப்புவாதம்	...	20
6. அவசியமான காரியங்கள்	...	21
7. ஆரியரும் திராவிடரும்	...	23
8. யார் தமிழர்கள் ?	...	23
9. நாம் இந்துக்களா ?	...	24
10. நம் நாடுமைக்குக் காரணம்	...	26
11. கிழிவு நீங்க ஒரு மருந்து	...	27
12. முஸ்லிம்களே, கிறிஸ்தவர்களே சிந்தியுங்கள்	...	34
13. பார்ப்பனரீ எதற்கு ?	...	35
14. பார்ப்பனரும், தி. க.வும்	...	36
15. பூதேவர்களின் தேவ பாதுகாப்பு மாநாடு	...	37
16. பார்ப்பனர் உயர் வாழ்வு	...	39
17. பேதச் சின்னத்தை அகற்று	...	41
18. பார்ப்பனர் திமிர்	...	42
19. அரசியல் புரட்சி இல்லை	...	42
20. பார்ப்பனர்த் தோழர்களுக்கு	...	43
21. மைனாரிட்டி சமுதாயம்	...	46
22. திராவிடர் கடமை	...	48
23. பரிகாரம் என்ன ?	...	49
24. சுகாதார வாழ்வு	...	51
25. சூயலும் உடையும்	...	52
1. தென் ஆப்பிரிக்கர் தினம்	...	54
2. பறையரும் சூத்திரரும்	...	54
3. ஆதித் திராவிடர் நிலை	...	56
4. தீண்டாமை	...	60

xviii

	பக்க எண்
5. ஆட்சிக் காலங்களும் ஆதித்திராவிடர் நிலையும்	... 64
6. தீண்டாமை விலக்கு	... 70
7. தீண்டாதார் தேற வழி என்ன?	... 71
8. ஆதித் திராவிடர்	... 74
9. வருப்பு மாநாடு	... 74
10. தாழ்த்தப்பட்டோர் ஈடேற வழி	... 75
11. மகாத்மாவும் வருணாசிரமமும்	... 75
12. கோயில் துழைவு ஏன்?	... 81
13. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம்	... 84
14. பழங்குடி மக்கள் இழிவுக்குக் காரணங்கள்	... 93

8. பெண்ணுரிமை

1. பெண்கள் விடுதலை	... 105
2. கற்பொழுக்கம்	... 110
3. கற்பு	... 115
4. வள்ளுவரும் கற்பும்	... 118
5. பத்தினி—பதிவிரதை	... 123
6. இந்தியப் பெண்கள்	... 124
7. பெண்கள் போகப் பெருள்களா?	... 127
8. இளம் வயது விவாக விலக்கு மசோதா	... 130
9. விதவா விவாகம்	... 134
10. விவாக ரத்து	... 146
11. மறுமணம் தவறல்ல	... 149
12. ஒருதார மணம்	... 153
13. கர்ப்பத் தடை	... 155
14. தனியுடைமையும் பெண்ணடிமையும்	... 159
15. சொத்துரிமை	... 166
16. விபச்சாரம்	... 170
17. தேவதாசி ஒழிப்புச் சட்டம்	... 173
18. பெண்டிர் கடமை	... 176
19. திருமணம் வேண்டாதது	... 178

4. வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்

1. காதல்	... 180
2. திருமணமும் ஒப்பந்தமும்	... 184
3. சுயமரியாதை—புராணமரியாதை	... 188
4. திருமணம்—உலக சித்தாந்தம்	... 192
5. திருமணம் ஏன்?	... 193
6. உறவு முறை	... 194
7. திருமணம் தேவையா?	... 196
8. கலப்பு மணம்	... 197
9. காதல் மணம்	... 198
10. திருமணம் சொத்துக்காகவே	... 198
11. திருமண முறைகள்	... 199

xlix

	பக்க எண்
12. திருமண முறையும் நாமும்	... 202
13. திருமணம்	... 206
14. வாழ்க்கைத் துணை நலம்	... 213
15. ரஷ்யக் குடும்ப முறை	... 233

5. மக்கள் பிரிவினை

1. நமது தலைவர்கள்—இரணியன்	... 234
2. இராவணன்	... 236
3. அரக்கர்கள் யார்?	... 237
4. திராவிடர்கள்	... 240
5. இனப் பெயர்கள்	... 242
6. திராவிடர்—பார்ப்பனர் யார்?	... 244
7. மக்கள் பிரிவினை	... 245
8. பார்ப்பன அகராதி	... 246
9. பார்ப்பனீயம்	... 248
10. பிரம்மஞான சங்கமும் பார்ப்பனரல்லாதாரும்	... 251
11. பார்ப்பனீயம் : தடைக் கல்	... 253
12. பார்ப்பனீயம் ஒழிய	... 257
13. பார்ப்பன ஆட்சி	... 258
14. உஷார்	... 260
15. ஆரியர் இயல்பு	... 265
16. புரோகித ஆட்சி	... 267
17. “பார்ப்பானே வெளியேறு!”	... 268
18. நீதி கெட்டது யாரால்?	... 270
19. ஓர் உண்மைச் சம்பவம்	... 280
20. ஆரியர்களின் தன்மை	... 281
21. பார்ப்பனர் பணக்காரனானால்?	... 284
22. பார்ப்பனர்—அன்றும் இன்றும்	... 285

6. விழாக்கள்

1. நினைவு நாள் ஏன்?	... 286
2. படத்திறப்பு விழா	... 287
3. விழாவும் நாமும்	... 288
4. தமிழர் திருநாள்	... 294
5. பெயர்கூட்டு விழா	... 296
6. ஒருவர் பேரால் விழா	... 299
7. நபி விழா	... 300
8. புத்தர் விழா	... 303
9. படத் திறப்பு	... 307
10. என் பிறந்த நாள் விழா	... 308
1. திராவிடர்க்கு நெறி உண்டா?	... 309
2. தமிழர்க்கு நெறி உண்டா?	... 310
3. புத்தம்	... 311

	பக்க எண்
4. புத்தமும் நாமும்	... 312
5. பவுத்தர்களின் சடங்குகள்	... 315
6. புத்தர் யார்?	... 316
7. புத்தர் விழா	... 317
8. புத்தர்	... 318
9. புத்த நெறி அழிக்கப்பட்டது	... 320
10. புத்தம் ஒரு கொள்கையே	... 321
11. புத்தமும் நாமும்	... 322
12. புத்தம், வள்ளுவம் அழிவு	... 324
13. தமிழர்நிலை மாறவேண்டும்	... 325

8. சீர்திருத்தம்

1. சீர்திருத்தம்	... 326
2. சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு	... 328
3. எது ஆக்கவேலை?	... 332
4. சீர்திருத்தமா? அழிவு வேலையா?	... 334
5. மாறுதலுக்கு எதிர்ப்பு	... 336

பகுதி II—இயக்கங்கள்

1. காங்கிரஸ்

1. பாட்னா தீர்மானம்	... 341
2. காங்கிரஸ் மடிவதே மேல்	... 342
3. காங்கிரசும் நானும்	... 343
4. காங்கிரசும் சுயமரியாதையும்	... 345
5. காந்தியாரும் காங்கிரசும்	... 351
6. சேரமாதேவி குருகுலம்	... 351
7. காங்கிரஸ்—ஒரு வருப்பு ஸ்தாபனம்	... 352
8. ஏன் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறினேன்?	... 356
9. காங்கிரசில் மனக்கசப்பு	... 357
10. டாக்டர் நாயர்—தியாகராயர்—நான்	... 358
11. காங்கிரசில் பார்ப்பனர் ஆதிக்கம்	... 359
12. நானும் காங்கிரசும்	... 361
13. நான் காங்கிரசில் சேர்ந்து விட்டேனா?	... 365
14. மதுவிலக்கு	... 366

2. தேசியம்

1. தேசியம்	... 371
2. தேசியவாதிகள்	... 373
3. தேசிய வியாபாரம்	... 375
4. பார்ப்பனர்களின் தேசியம்	... 376
5. ஏன் தேசநாயர்?	... 378
6. திதுதான தேசியம்?	... 380
7. தேசாபிமானம்	... 383
8. பாரத தேசம்	... 388

3. காந்தியம்

1. காந்தியத்தின் கதி	... 389
2. தோழர்களே வாருங்கள்!	... 394
3. காந்தியாரின் விஷம்	... 397
4. நிதி வரூல்	... 399
5. காந்தி	... 400

4. பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்

1. அம்பலத்து அதிசயம்	... 400
2. தமிழர் மாநாடுகள்	... 404
3. தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிக்கை	... 404
4. நமது கடமை	... 406
5. பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் கடமை	... 411
6. ராயல் கமிஷன்	... 420
7. ராயல் கமிஷனும் சுயமரியாதையும்	... 421
8. சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு	... 425
9. ஜஸ்டிஸ்—பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்	... 426
10. பார்ப்பனர் ஆதிக்க ஒழிப்பு நான்	... 429
11. ஜஸ்டிஸ் கட்சி சாதித்தது என்ன?	... 431
12. எனது திட்டம்	... 434
13. நீதிக்கட்சி நிலைக்க வழி	... 438
14. தலைவர் அறிக்கை	... 442
15. வடநாடும் தென்னாடும்	... 443
16. என் மாற்றங்கள்	... 447

5. சுயமரியாதை இயக்கம்

1. சுயராஜ்யமா? சுயமரியாதையா?	... 448
2. சுசீந்திரம் சத்தியாக்கிரகம்	... 450
3. சுயமரியாதை இயக்கம் ஏன்?	... 452
4. பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களுக்கு விண்ணப்பம்	... 459
5. நமது பத்திரிக்கை	... 461
6. எத்தனைக் காலத்துக்கு?	... 465
7. நமது வேலை	... 466
8. சமூகத் தொண்டும் அரசியல் தொண்டும்	... 470
9. மன்தர்ம சாஸ்திரம்	... 471
10. சுயமரியாதைச் சங்கக் கொள்கை	... 472
11. சுயமரியாதை	... 473
12. சுயமரியாதை இயக்கம்	... 479
13. முதல் மாகாண சுயமரியாதை மகாநாடு	... 492
14. வேலைத் திட்டக் கூட்டம்	... 500
15. சுயமரியாதைத் தொண்டு	... 502
16. நமது நடைமுறை	... 505
17. சுயமரியாதை இயக்கம்	... 506
18. திருத்தப்பட்ட சு. ம. இலட்சியம்	... 507

	பக்க எண்
19. புரட்சி வேண்டும்	... 509
20. சுயமரியாதை நோக்கம்	... 513
21. சுயமரியாதை சமதர்மம்	... 513
22. இயக்க நடப்புகள்	... 515
23. சுயமரியாதைக்காரரும் மதமும்	... 521
24. அந்வும் மானமும் கெட்டது ஏன்?	... 524
25. சுயமரியாதைப் பொதுச் சேவை	... 526
26. தொண்டர்களின் தன்மை	... 528
27. பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார ஸ்தாபனம்	... 528
28. சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகமும்	... 530
29. தேவர்களின் முறையீடு	... 532
30. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பலன்	... 535
31. பார்ப்பார் : பணக்காரன் : பெரிய மனிதன்	... 536
32. நாம் வேகப்படுத்திக் கொள்ள	... 539
33. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சாதனைகள்	... 541

6. திராவிடர் கழகம்

1. திராவிடர்—ஏன்?	... 542
2. திராவிடர் கழகம்—பெயர் ஏன்?	... 549
3. நமது கொடி	... 573
4. கழகத்தின் இலட்சியம்	... 573
5. கறுஞ்சட்டை அணியுங்கள்	... 582
6. 'பிராமணன்' என அழையாதீர்!	... 590
7. தாய்மார்களுக்கு	... 591
8. போர் வீரர்களே வேண்டும்	... 593
9. இயக்கத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தவேண்டும்	... 595
10. புரட்சிக்கு அழைப்பு	... 597
11. இம்சையும் அகிம்சையும்	... 604
12. நம் தோழர்களுக்கு	... 610
13. நாமும் பிறரும்	... 612
14. தி. க. தொழிலாளர் நிறுவனமே	... 614
15. திராவிட ஸ்தாபனங்களே வேண்டும்	... 615
16. திராவிடர் கழகமும் திராவிடரும்	... 616
17. ஒழிக்கப்பட வேண்டியவைகள்	... 623

7. நாமும் பிற இயக்கங்களும்

1. ஜஸ்டிஸ் கட்சியும் சுயராஜ்யக் கட்சியும்	... 624
2. காங்கிரசும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியும்	... 625
3. நாமும் பிற கட்சியினரும்	... 629
4. காங்கிரஸ்—முஸ்லிம் லீக்—ஜஸ்டிஸ்	... 634
5. நமது இயக்கமும் கம்யூனிசமும்	... 639
6. சுதந்தரக் கட்சி	... 641
7. அகில இந்திய சாதி ஒழிப்பும் நாமும்	... 644

PART III

SOCIAL REFORM OR SOCIAL REVOLUTION

1. On Society

1. Communal Conference	... iii
2. Our North Indian Leaders	... iii
3. The Pandit Again	... vi

2. On Movements

1. Is This Nationalism?	... viii
2. The Self Respect League	... xi
3. Fight to the Last	... xii
4. The Chota Gandhi	... xiv
5. Ourselves	... xv
6. Our Achievements	... xvii

3. Social Reform or Social Revolution

1. Social Revolution	... xviii
2. Caste and Hinduism	... xxviii
3. Caste and Conduct	... xxxi

சென்னை

பதிப்பு

பகுதி I

சமுதாயம்

1. சமுதாயம்

1. பிறப்புரிமையும் தடைகளும்

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

“அரிது அரிது மானிடராய்ப் பிறத்தல் அரிது” என்று பெரியோர்கள் சொன்னதாகச் சொல்லுவார்கள். நான் அதை ஒப்புக்கொள்ளாததற்கு நீங்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். “கொடுமை, கொடுமை; மனிதராகப் பிறப்பது மிகக் கொடுமை” என்பதே எனது தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

உலகில் உள்ள ஜீவகோடிகள் எல்லாவற்றினும் மனிதப் பிறப்பே மிகத் தாழ்ந்த பிறப்பு என்பதும், மனிதனைப் போல் அடிமை உலகில் வேறு ஜீவங்கள் இல்லை என்பதும் என் அபிப்பிராயம். மனிதனைத் தவிர மற்ற ஜீவகோடிகள் எவ்வளவோ சந்தோஷத்துடனும் அடிமை உணர்வில்லாமலும் சுதந்திரமாய் வாழ்வதை நாம் பார்க்கிறோம். அவைகளில் சிலவற்றிற்குக் கஷ்டமும், அன்னியரால் கஷ்டப்படுத்தக்கூடுதலையும் ஏற்பட்டு இருந்தாலும், மனிதனைப்போல் உணர்ந்து துக்கிக்கிற சக்தியாகிய கொடுமை அவற்றிற்கு இல்லை.

ஏனெனில், பருத்தறிவென்கிற ஒரு உபத்திரவம் கொடுக்கத்தக்க குணம், அவைகளுக்கு இல்லாததால் தான். உதாரணமாக, குதிரைகளை ஐட்கா வண்டியில் பூட்டி ஒரு முரட்டு நூல் கயிற்றை மடித்துக்கொண்டு—ஓட, ஓட, அதன் மிக மெல்லியதும், அதிக உபத்திரவம் கொடுக்கத் தக்க இடமுமாகிய மர்மஸ்தானத்தில் அடித்தாலும்; நல்ல வாலிப முள்ள காளை மாடுகளைக் கட்டித் தள்ளி அதன் விதர்களை மரக்கட்டையின் மேல்வைத்து மரக் கொட்டாப்பிடியினால் தண்ணீர் போலக் கரையும்படி தட்டினாலும்—அவைகளுக்குக் கஷ்டம் மாத்திரம் தோன்றுமேயல்லாது, அதற்குத் தன் பிறப்புரிமை இழந்து இப்படிக்கஷ்டமனுபவிக்கிறோமே என்கிற உணர்ச்சி இருக்காது. தவிரவும், அதற்கு மானம் அவமானம் என்கிற உணர்ச்சியும் இல்லை. இதோடு, நாளைக்கு வேண்டுமென்கிற கவலையும் இல்லை. எவ்வளவு கிடைத்தாலும் போதாது என்கிற ஆசை என்னும் அடிமைத் தன்மையும் இல்லை. ஆகவே, மனிதன் மற்ற ஜீவராசிகளைவிட மானம் அவமானம் என்கிற உணர்ச்சியும், நாளைக்கு என்ன செய்வது என்கிற தன்னம்பிக்கை அற்ற தன்மையும், எவ்வளவு கிடைத்தாலும் திருப்தியடைய முடியாத ஆசை என்னும் அடிமைத் தன்மையும் உடைத்தாயிருப்பதால், மனிதத் தன்மையானது பிறவியிலேயே மிகுதியும் இழிவானதும், அடிமைத் தன்மை கொண்டதுமானதுமாய் இருக்கிறது என்பது நான் கொண்ட கருத்து.

இப்படிப்பட்ட மனித ஜீவனுக்கு, எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமான உணர்ச்சியாக, மான-அவமானம் என்னும் தன்மானமாகிய சுயமரியாதையைத்தான் பிறப்புரிமையாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில், ‘மனிதன்’, ‘மானிடன்’ என்ற பதங்களே மானத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஏற்பட்ட மொழிகள். ஆதலின், மனிதன் என்பவன் மானமுடையோன். எனவே, மனிதனுக்கு மனிதத் தன்மையைக் காட்டும் உரிமையுடையது மானம்தான். அது தன்மையாகிய சுயமரியாதையைத்தான் மனிதன் சுயமரியாதையாகக் கொண்டிருக்கிறான்.

இது ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் உரிமையாகியது. திலகர் பெருமான், “சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை” என்று சொன்னார். அன்றைய நாட்களில், அவரும் வகுநாசிரம பார்ப்பனராதலால், பார்ப்பனர் பிறப்புரிமை என்று சொன்னார். தாழ்மையாகக் கருதுவதே பிறப்புரிமை என்று நினைக்கிற முறையில், மானமல்லாததும், அனுபவத்தில் பெரிதும் ஏமாற்றமே

பொருளாகக் கொண்ட அரசியல் சம்பந்தமான சுயராஜ்யம் என்னும் வார்த்தையை அவர் பிறப்புரிமைக்கு உபயோகிக்க வேண்டியவரானார். நாம் யாரையும் ஏமாற்றிப்பிழைக்க வேண்டியவர்கள் அல்லோம். உண்மையான மானிடத் தன்மையை அறியவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். ஆதலால், 'மனிதனுக்குப் பிறப்புரிமை தன்மானந்தான்.'

அதற்கு நம்முள் நிற்கும் தடைகள் என்ன என்பது கிரண்டாவது விஷயம். தடைகள் கிரண்டு விதம். ஒன்று, கியற்கையாய் ஏற்பட்ட தடை; மற்றொன்று, மற்றவர்களால் ஏற்பட்ட செயற்கைத் தடை.

நாளைக்கு வேண்டும் என்று தேடும் தன்னம்பிக்கையற்ற தன்மையும், எவ்வளவு கிடைத்தாலும் போதாது என்கிற ஆசை அடிமைத் தன்மையும், மனிதனின் பிறப்புரிமையாகிய தன்மானத்திற்கு கியற்கைத் தடைகள். இத் தடைகளை நீக்குவதென்பது முற்றுந்திறந்த துறவிகளுக்கே முடியக்கூடியது.

ஆதலால், நான் செயற்கைத் தடைகளைப்பற்றிப் பேசப் போகிறேன். இந்தச் செயற்கைத் தடை என்பது ஒவ்வொரு தேசத்திற்கு ஒவ்வொரு மாதிரியாகக் காணப்படுகிறது. நமது நாட்டில் நமது பிறப்புரிமையாகிய சுயமரியாதைக்கு முக்கியமாய் கிரண்டு விதமான செயற்கைத் தடைகளைச் சொல்லலாம். ஒன்று, அரசியல் சம்பந்தமான பார்ப்பனர் என்னும் வகுப்பார் நம்மை ஏமாற்றி, நமது சுயமரியாதையைக் கெடுத்திருப்பது. மற்றொன்று, அதே வகுப்பார் பரமார்த்திகத்திற்கு என்று, மதம் என்கிற பெயரால் நம்மை ஏமாற்றி, நிரந்தர அடிமையாக்கி நமது சுயமரியாதையை அடியோடு களைந்து வருவது. ஆகிய இந்த கிரண்டு விஷயங்களிலும் நமது மக்கள்—ஏழக்குறைய எல்லோருமே—சிலர் ஏதாவது ஒன்றில், சிலர் கிரண்டிலும் மயங்கி, அவ்வகுப்பாருக்கு அடிமையாகி மொத்தத்தில் சுயமரியாதையற்று இருக்கிறோம். அன்றியும், அவ்வகுப்பாரைப் பின்பற்றி நம்மவருட் சிலரும் வயிறுவளர்ப்பதன் மூலம் நமது சுயமரியாதைகளுக்குத் தடையாக இருக்கிறார்கள். ஆயினும், இந்தச் சமயத்தில் அரசியல் என்பதின் மூலமாயுள்ள தடையை விட்டுப் 'பரமார்த்தம்' என்னும் பேரால் உண்டாக்கிய தடைகளைப் பற்றியே கீழ்க்கு பேச எண்ணுகிறேன்.

நமது ஆத்மார்த்தத்திற்கென்றும், பரமார்த்தத்திற்கென்றும் இந்துமதம் என்பதாக ஒரு கற்பனையை இப் பார்ப்பனர்கள் நமது தலையில் சுமத்தியிருக்கிறார்கள். இந்துமதம் என்னும் வார்த்தைக்குப் பொருளே காண இயலவில்லை. இந்து என்பதே தமிழ் வார்த்தை இல்லை என்பதை நீங்கள் முதலில் ரூபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இது பார்ப்பன பாஷை. பார்ப்பன பாஷையிலாவது இந்து என்பதற்குப் பொருளுண்டா என்று பார்த்தால் மதத்திற்குப் பொருத்தமானதாக ஒரு பொருளும் இல்லை. வேறு ஏதாவது பாஷையில் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், பார்சி பாஷையிலோ, அரபி பாஷையிலோ இந்து என்பதற்குத் திருடன் என்கிற பொருள்தான் இருக்கிறது. சிலர் சிந்து நதிக்கரையில் இருந்ததால் சிந்து என்பது இந்து என்பதாக மருவி, அது ஒரு கூட்டத்தினருக்குப் பெயராகிப் பிறகு மதமாகிவிட்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படியோ இருக்கட்டும். இந்து மதம் என்றால் என்ன என்பதையாவது கவனிப்போம்.

கிறிஸ்துமதம் என்றால் கிறிஸ்து மஹான் கட்டளையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முகமதியமதம் என்றால் முகமது நபியின் கட்டளைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. புத்தமதம் என்றால் புத்தருடைய கட்டளையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதுபோல, 'மதம்' என்று சொல்லக் கூடியவை ஒவ்வொன்றுக்கும், மத கர்த்தா இன்னார்; அவரது கொள்கை-கட்டளை இன்னது; இன்ன காலத்தில் ஏற்பட்டது என்கிற உண்மைகள் உண்டு. அப்படி இந்து மதத்திற்கு யார் கர்த்தா? என்ன கொள்கை? எந்தக் காலம்? என்று சொல்வதற்கு என்ன ஆதாரமிருக்கிறது?

"அநாதிகாலம் தொட்டு இருப்பது வேதம்; அது கடவுள் சொன்னது" என்று சொல்லி ஏய்த்து விடுவதாயிருந்தால் அது பொருத்தமாயிருக்க வேண்டாமா? 'அநாதியாயும்' 'கடவுள் சொன்னதுமாயிருந்தால்' கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்ட எல்லாத் தேசங்களுக்கும் எல்லாக் கண்டங்களுக்கும் இதுவே வேதமும் மதமுமாய் அல்லவா இருக்க வேண்டும்? பல்வேறு மதங்கள் இருப்பானே? இந்து மதஸ்தர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்குள்ளாகவே சிலர் இவ்வேதத்தைப் படித்தால் கண்ணைக் குத்த வேண்டியதும், சிலர் காதினால் கேட்டால் காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி ஊற்ற வேண்டியதும் எதற்காக? கிறிஸ்தவருக்கும், முகமதியருக்கும் முறையே ஞாயிற்றுக்கிழமைமும் வெள்ளிக்கிழமைமும் மத சம்பந்தமான விசேஷ நாட்களாயிருக்கும்போது, இந்துக்கள் என்பவர்களுக்குள்ளாகவே ஒருவருக்கு திங்கட்கிழமை, ஒருவருக்கு சனிக்கிழமை, ஒருவருக்கு வெள்ளிக்கிழமை—இப்படியாக ஒரு வாரத்திலுள்ள ஏழு நாட்களும் வெவ்வேறு மனிதர்களுக்காகவும், இன்னும் சிலருக்கு நாட்கள் போதாமலும் போவானே?

மதச் சின்னங்கள் விஷயத்தில் ஒருவர் நாமம், ஒருவர் விபூதி, ஒருவர் கருப்புப் பொட்டு, ஒருவர் சந்தனக் கீறல், ஒருவர் முத்திரை, ஒருவர் நெடுக்கு, ஒருவர் குறுக்கு—இப்படியாகப் பல மாறுதல்கள் ஏற்படுவானே? இந்த மாறுதல்களோடு சிதற்குக் காரணங்கள் ஆளுக்கு ஒருவிதமாய்ச் சொல்லுவானே? இந்த வித்தியாசங்களைச் சாமி களுக்குப் புழுத்துவானே? நாமம் என்பது என்ன என்று கேட்டால், சிலர் சுவாமியின் பாதம் என்கிறார்கள். வெள்ளை நாமம் கிரண்டும் பாதமானால் நடுவில் இருக்கும் சிவப்பு நாமத்திற்குப் பெயர் என்ன? அப்படியே சுவாமியின் பாதம் என்பதாகவே ஒப்புக்கொள்ளு வோமேயானால், சுவாமியின் பாதத்தையே சுவாமியின் நெற்றியில் கொண்டுவரவே பானேன்? இந்த நாமத்திற்கும், பாதம் வைத்த நாமம்—பாதமில்லாத நாமம் என்பதாக —'வடகலை' 'தென்கலை'—என்று ஒருவருக்கொருவர் உதைபோட்டுக் கொள்வானே? இவைகளில் ஒரு நாமம், மூன்று நாமம், பதினொரு நாமம் என்கிற கணக்குச் சண்டை என்றால் இந்துக்களிலேயே ஒரு சாரர் இந்த நாமத்தைப் பற்றிக் கேவலமாகப் பேசுவானேன்? இது போலவே, விபூதி, பொட்டு, முத்திரை இவைகளுக்குப் பலப்பல மாதிரி வியாக்கியானங்கள் இருப்பானேன்? இதை மற்ற தேசத்தாரும் ஒப்புக்கொள்ளாதேன்!

விக்கத்தையும், ஆவுடையாரைப் பற்றியும் பல விதமாகப் பேசுவானேன்? நமது சுவாமிகளுடைய பெயரெல்லாம்—குறிகளெல்லாம் நமது தமிழ்ப் பாஷையில் இல்லாமல் அன்னிய பாஷையாகிய ஆரிய பாஷையில் இருப்பானேன்? சுவாமியைப் பூசிப்பதற்கு நமக்கும் சுவாமிக்கும் மத்தியில் ஒரு அன்னியன் இருப்பானேன்? அன்னிய பாஷையில் தோத்திரங்களும், மந்திரங்களும் இருப்பானேன்? ஆளுக்கொருவிதமாகப் பூசை செய்வானேன்? அதற்காக நாம் பணம் கொடுப்பானேன்? ஒவ்வொரு சுவாமிக்கும் ஒவ்வொரு வாகனம், ஒவ்வொரு வித வாகனங்கள் ஏற்படுத்துவானேன்? சுவாமிக் குப்பெண்டு பிள்ளைகள், வைப்பாட்டிகள், தாசிகள், விபசாரத் தன்மைகள் ஆகியவைகளைக் கற்பிப்பானேன்? சிலர் சுவாமியைப் பார்த்தால், சுவாமி சக்தி ஓடிப்போவானேன்? சிலர் கோவிலுக்கு வந்தால் கோவிலும் சுவாமியும் தீட்டாய்ப் போவானேன்? சிலர் சுவாமியைத் தொட்டால் சுவாமி கிறந்து போவானேன்? ஒரே பெயரும், ரூபமும் உள்ள சுவாமிகளுக்கு ஊருக்கு ஒருவிதமாய் சக்திகள் ஏற்பட்டிருப்பானேன்?

காசி, ஐதர்நாதம், பண்டரிபுரம் முதலிய ஊர்களில் உள்ள சாமிகள் யார் தொட்டாலும் சாவதில்லை. அங்கு கோவிலுக்குப் போகிறவர்கள் எல்லாம் தாங்களே நேரில் சாமியைத் தொட்டுத் தலையில் தண்ணீர் விட்டு பல்பம் போட்டுக் கும்பிடுகிறார்கள். அதே பெயருள்ள சாமி நமது நாட்டில் இல்லை. அப்படித் தொட்டுப் போய்விடுகிறது. சீரங்கம், சிதம்பரம், பேரூர், பவானி, கொடுமுடி, திருவாரூர், கரூர் முதலிய முக்கிய கைத்திரங்களிலுள்ள சாமிகள்—நாடார்கள் கோவிலுக்குப் போய்க் கும்பிட்டால்—அக் கோவில்

களும் சாமிகளும் சாவதில்லை. மதுரை, திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் உள்ள சாமிகள் மாத்திரம் நாடார்கள் கும்பிட்டால் செத்துவிடுகின்றனர். இப்படி, சாமிகளின் சக்தியும் உயிரும் கோயில்களின் யோக்கியதையும் ஊருக்கு ஒருவிதமாய் இருப்பானேன்? பிறகு, பார்ப்பனர்க்கு மாத்திரம் அந்தச் சாமியை உயிர்ப்பிக்கும் சக்தி இருப்பானேன்?

நமது வேதம், சாமி, பூசை, வணக்கம் முதலியன சம்பந்தமான விஷயங்கள் இப்படி இருக்கின்றனவென்றால், இந்த இலட்சணத்தில் இம்மாதிரி சாமியினாலும் கோவிலினாலும் நமது சுயமரியாதை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதோடு, நமது பணம் எவ்வளவு செலவு ஆகிறது என்பதையும் கவனித்துப் பாருங்கள்! சென்னை மாகாணத்தில் மாத்திரம் இந்து மத சம்பிரதாயப்படிக்கு ஏற்பட்ட கோவில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் வருஷம் ஒன்றுக்கு 2 கோடி ரூபாய் வரை வரும்படி வருகிறது. 2 கோடி ரூபாய் வரும்படி வந்தால் மக்களுக்கு எத்தனை கோடி ரூபாய் செலவு ஆகும்?

சாதாரணமாக, திருப்பதிக்கு மாத்திரம்—சர்க்கார் கணக்குப்படி—வருஷம் ஒன்றுக்கு 20 இலட்சம் வரும்படி வருவதாக ஏற்படுகிறது. கணக்குக்கு வராமல், மகந்துகளுக்கும் கோவில் அதிகாரிகளுக்கும் பூசாரிகளுக்கும் போகும் பணங்களுக்கு அளவே இல்லை. யாத்திரைக்காரர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டு வரும் தொகைகளை அறிந்த மகந்து, கோவில் அதிகாரிகள் முதலியவர்கள் யாத்திரைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு, “கோவில் கூடாரத்தில் காணிக்கையைப் போட்டால் சர்க்கார் எடுத்து ஐர்மன் யுத்தத்திற்கு வாங்கிய கடனுக்கு வட்டி கட்டிவிடுவார்கள்; மகந்துவிடம் கொடுத்தால்தான் சுவாமிக்குப் போய்ச் சேரும்; நீர் இவ்வளவு ரூபாய், இவ்வளவு நகை கொண்டு வருவதாகச் சாமி என்னிடத்தில் சொப்பனத்தில் சொல்லிற்று” என்று ஏமாற்றி, வழிப்பறி செய்வதில் கொள்ளை போகும் பணம் இந்த 20 இலட்சத்தில் சேர்ந்ததல்ல. இன்னமும், யாத்திரைக்காரர் இரயில் சார்ஜ், சில்லரைச் செலவு, மெனக்கேடு, தேங்காய் பழம் முதலிய செலவுகள் எத்தனை இலட்சம் ஆகும் என்று கணக்குப் பாருங்கள்!

இன்னும் உற்சவாதிகள் சுவாமிக்கும் அம்மனுக்கும் கலியாணம்; சுவாமி தாசி வீட்டுக்குப்போதல்; ஒரு காலைத் தூக்கி ஆடுதல்; நரியைக் குதிரையாக்குதல் முதலிய திருவிழாக்களுக்கு 10 மணு எடையுள்ள சுவாமியை 200 டன் எடையுள்ள தேரில் வைத்து 10,000 பேர் இழுப்பதும், அதனை 5000 பேர் வேடிக்கை பார்க்கப் பல இடங்களிலிருந்து வருவதும் ஆகிய காரியங்களுக்கு ஆகும் செலவுகளும்—சுவாமிகளுக்கு அபிஷேகம், பூசை, சதிர், பாட்டுக் கச்சேரி, நகைநட்டு, பாவாடை, புனுகு, சவ்வாது, பச்சைக் கற்பூரம், குங்குமப் பூ முதலிய செலவுகளுக்கெல்லாம் சேர்த்து, இந்துமத சாமிகளின் பூசைக்கும் உற்சவங்களுக்கும் மாத்திரம், தென் இந்தியாவில் வருஷத்திற்கு 25 கோடி ரூபாய்க்குக் குறைவில்லாமல் செலவாகிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்த 25 கோடி ரூபாயும் நாம் சுயமரியாதை அற்றுக் கிடக்கின்றோம் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், தினம் தினம் நமக்கு ரூபகப்படுத்துவதற்கும் செய்யும் செலவே யல்லாமல் இதனால் வேறு என்ன பலனை அடைகிறோம்? இப்பேர்ப்பட்ட இந்து மதத்தான், சென்னை சட்ட சபையில் இந்தப் பணங்களுக்குக் கணக்குக் கேட்க ஏற்படுத்திய இந்துமத பரிபாலன மசோதாவினால் அடியோடு பாதிக்கப்பட்டுப் போய்விட்டதாம். இம்மாதிரி, நமது சுய மரியாதையை ஒழிக்கும் ‘இந்துக்கள்’ தான், “மதம் போச்சுது, மதம் போச்சுது” என்று மாயக்கண்ணீர் விடுகிறார்கள். சாமி, பூசை, உற்சவம் இவைகளில் நமது யோக்கியதையும் சுயமரியாதைக் கேடும் இப்படி இருப்பதோடு, இந்து மதச் சடங்கு என்னும் பேரால் நமது தலையில் எவ்வளவு பளுவைச் சுமத்தி, நமது பணத்தை எவ்வளவு கொள்ளை கொண்டு, நமது பிறப்புரிமையான சுயமரியாதையை எவ்வளவு தூரம் நசுக்கி இருக்கிறார்களென்பதைக் கவனிப்போம்.

இந்து மதம் என்பதாக ஒன்றை நாம் ஒப்புக் கொள்வதால் நமது நிலை பிறவியிலேயே இழிவானதாகவும், இந்து மதஸ்தர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வோரிலேயே ஒரு வகுப்பாருக்கு நாம் அடிமைகளாகவும், வைப்பாட்டி மக்களாகவும், கடவுளாலேயே உண்டாக்கப்பட்டவர்கள் ஆகிறோம்; நம்மை இழிவாய்க் கருதுபவர்கள் காலிலே விழுந்து கும்பிடுபவர்களாகிறோம்.

இன்னும், நமது வாழ்நாள் முழுதும்—அதாவது தாய் வயிற்றில் கருத்தரித்த திடீடம் முதற்கொண்டு—நமது மதச் சடங்குச் செலவைப் பாருங்கள்! சர்க்கார் நம்மிடம் வரி வசூல் செய்கிறார்கள். இதை அதிகமென்கிறோம். தவிர, நம்மிடம் வசூலிக்கும் வரியை நமக்காகச் செலவு செய்வதில்லை என்றும், இது நமது சுயமரியாதைக்கு ஈனம் என்றும் சொல்லி சர்க்காருடன் சண்டை செய்கிறோம். பாமர ஜனங்களை சர்க்காருக்கு விரோதமாய்க் கிளப்பிவிட்டு, பெரியபெரிய சர்க்கார் உத்தியோகங்களைப் பார்ப்பனர்கள் பெற்று, நமது சுயமரியாதைக்கும் இவ்வுத்தியோகங்கள் மூலமாய் இழியை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

ஆனால், மதத்தின் பெயரால் பார்ப்பனர் நம்மிடம் வசூல் செய்யும் வரியைப்பற்றி நாம் ஒரு சிறிதும் கவலைப்படுவதில்லை. சர்க்கார் வரிக்ாவது ஒரு கணக்கு வைத்திருக்கிறார்கள். அதாவது—பூமி வரி, வருமான வரி, ஸ்டாம்பு வரி என்பதாகக் குறிப்பு இருக்கிறது. பூமி உள்ளவர்கள், இவ்வளவு ரூபாய் வரும்படி உள்ளவர்கள், பிராது உள்ளவர்கள் முதலியவர்கள்தான் சர்க்காருக்கு இந்த வரிகள் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள். வரி கொடுக்கக் கட்டுப்படாதவர்கள் 100க்கு 90 பேர் இருக்கிறார்கள். இந்த வரியை நமக்காகச் செலவு செய்ததாகக் கணக்கும் காட்டுகிறார்கள். ஆனால் மதச் சடங்குகள் பேரால் பார்ப்பனர் வசூல் செய்யும் வரிக்கு அளவேயில்லை. மனிதனாகப் பிறந்தவன் எல்லாம்—அதாவது எவ்வளவு தன்னை இந்து என்று சொல்லிக் கொண்டால் அவனை உடனே ‘பார்ப்பனர் வரிச் சனியன்’ பிடித்துக் கொண்டது என்பதுபோல்—காலவரையறை ஒன்றுமே இல்லாமல், கர்ப்பந்த தரித்ததுமுதல் சாகும்வரை, செத்தும் விடாமல்—அதாவது கர்ப்ப தானவரி, சீமந்த வரி, பிள்ளைப்பேறு வரி, தீட்டுக் கழித்தல் வரி, தொட்டிலிடல் வரி, பேர் வைத்தல் வரி, ஆயுசு ஓம் வரி, சோறாட்டல் வரி, கிரகதோஷ வரி, வித்தியாப்பியாச வரி, கலியாண வரி, சாந்தி முகூர்த்த வரி, சாவு வரி, சாக 10 நாழிகை வரி, செத்த பிள்ளும் வரி, செத்தவர் மக்களைப் பிடித்து வருஷா வருஷம் வரி—ஆகிய பலதுறைகளில், காலாவதி இல்லாமலும் ஒரு நபரைக்கூட விடாமல் 100க்கு 100 பேரிடமும்—பணக்காரன் ஏழை என்ற பாடுபாடே இல்லாமல், கொடுப்போர் முட்டாள்தனத்திற்கும் கனிமண் மூளைக்கும் தகுந்தாற்போல், வரி கறந்து விடுகிறார்கள்.

இந்த வரி வசூலுக்கு ஏதாவது பலன் உண்டா என்று பார்த்தால், இதைவிட முட்டாள்தனமான காரியம் உலகில் வேறொன்று மில்லையென்று சொல்லத்தக்க மாதிரி அதாவது—“சுவாமிகளே! நான் கொஞ்சமாகச் செய்திருந்தாலும் என்னுடைய பக்தி சிரத்தையை மதித்து அதைப் பெரிதாக எண்ணி, காசி கங்கையில் செய்தது போலவும், பிரயாகை வடவாகை விருட்சத்தின்கீழ் செய்தது போலவும் ஆகும்படி செய்து, எனது பெற்றோர்களுக்கு மோட்சமும் திருப்தியும் உண்டாகும்படி அருளுவதுடன், என்னையும் சிரஞ்சீவியாக்கி, எனது பாவங்களை மன்னித்து, மோட்சம் லபிக்கும்படி கிருபை செய்ய வேண்டியது” —என்று சொல்லிப் பார்ப்பனர் காலில் நமது தலை முட்டுப்படி விழுந்து, கும்பிட்டு ஆசீர்வாதம் பெறுவதுமாய் நடந்துவருகின்றோம். இவ்வித சடங்குக்குச் செலவாகும் பணம் எத்தனை கோடி? தங்கச்செம்பு, வெள்ளிச்செம்பு, வீடு, பூமி கன்னிகை முதலிய தானங்கள், சமாராதனைகள், சாந்திகள் முதலிய காரியங்களில் ஆகும் செலவுகளில் எத்தனை கோடி ஆகும் என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்! இதற்கு ஏதாவது பிரயோஜனமுண்டா என்பதை யோசியுங்கள்! இந்தச் செலவுகள் ஒருபுறம் நம்மைப் பிடித்துப் பிடுங்கித் தின்னவும், இதன் மூலம் நமது பிறப்புரிமையாகிய சுய

மரியாதை எவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டு அடிமையாகி வாழுகிறோம் என்பதையும் யோசியுங்கள்! இப்படி எத்தனையோ விதமான தடைகள் செயற்கையிலேயே, அதாவது நமது அறிவீனத்தினாலேயே நம்மைச் சூழ்ந்துகொண்டு வாட்டுகின்றன. இவைகளைக் களைந்தெறிய வழி தேடுங்கள். பிறகு சுயராஜ்யம் தானாக வந்துவிடும். பார்ப்பாணுக்குப் பணம் கொடுத்து அவர் காலில் விழுந்தால் நமது பெற்றோர்கள் மோட்சத்திற்குப் போவார்கள்; நமது பாவம் தீரும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஜன சமூகத்திற்கு சுயராஜ்யம் வேண்டுமென்பது யாராவது நம்பக்கூடிய காரியமா? வீணாக, 'அதாவது சில பார்ப்பனர்கள் பிழைக்க இந்துக்களாக இருப்பது போலவே, சில புரட்டுக்காரர்களும் பித்தலாட்டக்காரர்களும் அயோக்கியர்களும் பிழைக்க, 'சுயராஜ்யம்,' 'சுயராஜ்யம்' என்று கத்தி ஏமாறாதீர்கள்!

சுயமரியாதை கண்டவிடம்தான் சுயராஜ்யமே தவிர, சுயராஜ்யம் என்பது ஒரு தனி வஸ்து இல்லை என்பதை உணர வேண்டும். ஆதலால், பிறப்புரிமை மீன்னது என்பதும், அது மீன்ன விஷயங்களால் தடைப்பட்டுள்ளது என்பதும், அத் தடைகளிலிருந்து விலக மீன்னினது செய்ய வேண்டும் என்பதும், சுயராஜ்யம் என்பது இதுபோலவே மக்களை ஏமாற்றும் ஒரு புரட்டான மார்க்கம் என்பதும், 'சுயமரியாதை கண்டவிடத்தில் உண்மையான சுயராஜ்யம் என்பது துலங்கும்' என்பதும் விளங்கியிருக்குமென்று நினைக்கிறோம்.

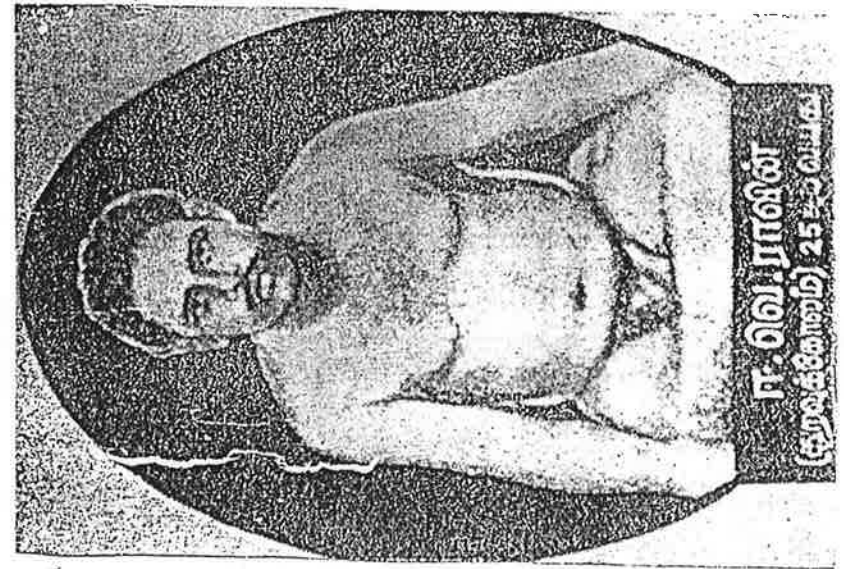
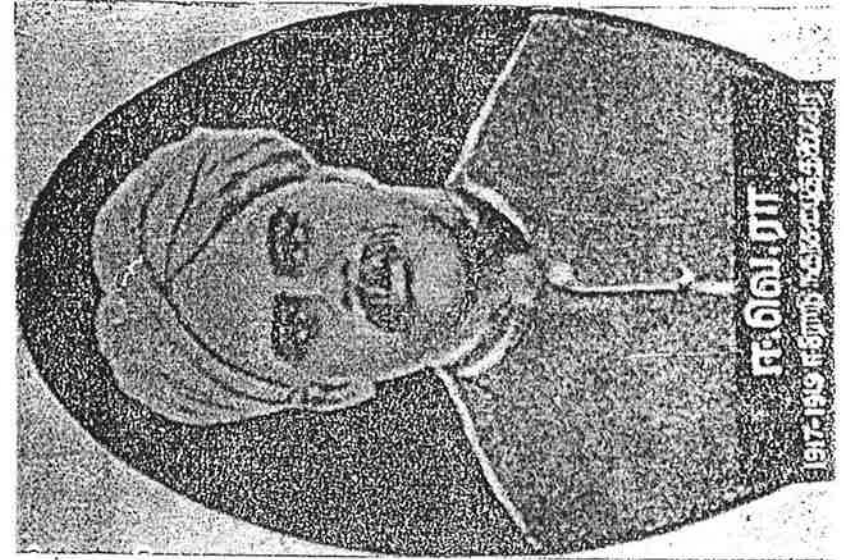
[சென்னைமலையில், 29-12-1926-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 9-1-1927]

2. பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

தற்காலம் இந்நாட்டிலுள்ள ராஜ்ய வேஷங்கொண்ட பல பார்ப்பனர்கள், என்னை வகுப்புத் துவேஷக்காரர் என்றும், வகுப்புக் கலவரங்களை மூட்டிவிடுகிறவன் என்றும், சொல்லியும் எழுதியும், ஆட்களைவிட்டுப் பிரச்சாரம் செய்தும் வருகிறார்கள். வகுப்புத் துவேஷமும் வகுப்பு வேற்றுமைகளும் என்னால் ஏற்பட்டவையா, அல்லது நம் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களால் ஏற்பட்டவையா என்பதை நீங்களே சற்று யோசனை செய்துபாருங்கள்! தயவுசெய்து நீங்கள் என்னோடு எழுந்து வருவீர்களானால்—இவ்வூருக்குள் சுற்றிப்பார்த்தால்—பார்ப்பனர்கள் வைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு காப்பிக் கடையிலும், சாப்பாட்டுக் கடையிலும், கிரயில்வேக்களில் உள்ள காபி-சாப்பாட்டுக் கடையிலும், சத்திரம் சாவடிகளிலும், கோயில் குளங்களிலும், 'இது பிராமணர்களுக்கு'; 'இது சூத்திரர்களுக்கு'; 'பஞ்சமர்களுக்கும், முகமதியர்களுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இங்கு சாப்பாடு, பலகாரம், தண்ணீர் வகையறா முதலியன கொடுக்கப்படமாட்டாது'; 'இந்த மிடத்தில் சூத்திரர்கள் தண்ணீர் மொள்ளக்கூடாது'; 'இந்த மிடத்தில் சூத்திரர்கள் குளிக்கக்கூடாது'; 'இந்தப் பள்ளிக் கூடத்தில் சூத்திரர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது'; 'இன்னினை விஷயங்களைச் சூத்திரர்கள் படிக்கக்கூடாது'; 'பிராமணர்கள் மாத்திரம் இதுவரையில் செல்லலாம்—சூத்திரர்கள் இந்த மிடத்திற்குமேல் போகக்கூடாது'; 'இந்த வீதியில் சூத்திரர்கள் குடி இருக்கக்கூடாது'; 'இன்ன தெருவில் பஞ்சமர் நடக்கக்கூடாது' என்றும், இன்னும் பல வாறாகவும் பேர்டுகள் போட்டும், நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்படுத்தியும், பிரித்து வைத்தும், துவேஷத்தையும் வெறுப்பையும் இழிவையும் உண்டாக்கி வருவது நர்னா? அல்லது பார்ப்பனர்களால் என்பதைக் கவனியுங்கள்.

அவர்களே நம் சாதிகளைப்பிரித்து—நம்மை இழிவுபடுத்தித் தாழ்த்தி வைத்து விட்டு—'ஏனையா இப்படிச் செய்கிறீர்கள்? இது தர்மமா? நியாயமா?' என்று நாம்

தம் 38 ஆம் வயதில் ஈரோடு நகரமன்றத் தலைவர் பதவி வகித்த பெரியார்.

தம் 25 ஆம் வயதில் தந்தையரிடம் கோபித்துக் கோண்டு துறவுக்கோலம் பூண்டார், பெரியார்.

காங்கரஸ் தலைவர் ஈ. வெ. ரா. அவர்களுடன் திருச்சி டாக்டர்
டி. எஸ். எஸ். ராஜன், சி. பிரசகேசுபாலாச்சாரி ஆகியோர் (1922)

கேட்டால்—நம்மை வகுப்புத் துவேஷக்காரன் என்றும், வகுப்புப் பிரிவினைக்காரன் என்றும், வகுப்புரிமைக்காரன் என்றும் சொல்லிக் கொண்டுவிடப் பார்த்தால், அதற்கு நான் பயந்து கொள்வேனா என்று கேட்கிறேன்.

இரயில்வே ஸ்டேஷன்களிலுள்ள ஓட்டல்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இரயிலில் பெரும்பான்மையாகப் பிரயாணம் செய்பவர்கள் நாமாயிருக்கிறோம்; ஓட்டல்காரனுக்கு அதிக இலாபம் கொடுப்பவர்கள் நாமாக இருக்கிறோம். ஆனால், அந்த ஓட்டலுக்காக இரயில்வே அதிகாரிகள் கொடுத்த இடத்தில் முக்கால் பாகத்திற்கு மேலாகத் தாங்கள் எடுத்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் இடத்தை நமக்கு ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, அந்த இடத்தில் எச்சிலை போடவும், சாணிச்சட்டி, விளக்குமாறு வகைகளை வைக்கவும் கைகழுவவும் செய்கிறார்கள்.

ஒரு பார்ப்பனன் குஷ்டரோகியானாலும் அவன் நேரே சமையலறைக்குப் போய் சுடச்சுட உள்ள பதார்த்தங்களில் தனக்கு வேண்டுமானதை அடுப்பிற்குப் பக்கத்திலிருந்தே எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிடுகிறான். நம்மில் எவ்வளவு பெரிய மனிதர்களானாலும் வெளியில் நின்றுகொண்டு, நாலணாவைக் கையில் தூக்கிக் காட்டிக்கொண்டு—'இடைச்சி மார்க்கு கட்டிப்பால்' விளம்பரத்தில் பெண்கள் கூட்டம் பால்கேட்பது போல—ஒரு கையைத் தூக்கிக்கொண்டு 'சாமி, சாமி' என்று கத்த வேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஆறின தையும், ஈ, பூச்சி, புழுக்கள் விழுந்ததையும், விற்காமல் தேங்கினதையும் நாம் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டியதாயிருக்கிறது. இந்த நிலையில், வகுப்பு வித்தியாசத்தையும், வகுப்புத் துவேஷத்தையும் வளர்ப்பவர்கள் நாமா, இந்தப் பார்ப்பனர்களா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்!

நம்முடைய பணத்தைக்கொண்டு மத சம்பந்தமான கல்விக்குக்கென்றும், வேதபாட சாலை என்றும், பெரிய பெரிய பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டிக்கொண்டு, அதில், பிராமணர்கள் தான் படிக்கலாம்—சூத்திரர்கள் படிக்கக்கூடாது, என்று சொல்லி, நம்மைத் தள்ளிவைத்து விடுகிறார்கள். சாதி வித்தியாசத்தையும், வகுப்புத் துவேஷத்தையும் வளர்ப்பவர்கள் நாமா, இல்லை அவர்களா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்! நம்முடைய பணத்திலேயே பெரிய பெரிய கோயில்கள் கட்டப்பட்டு—நம்முடைய பணத்தைக்கொண்டே பூசைகள் செய்யப் பட்டுவரும் சுவாமிகளிடத்தில், நம்மைப் போகக்கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் வகுப்புத் துவேஷத்தை உண்டாக்குகிறவர்கள் நாமா, இல்லை அவர்களா?

ஆகவே, இப்போது சாதி வித்தியாசம் வளரக்கூடாது என்பதும், வகுப்புத் துவேஷங்கள் ஒழியவேண்டும் என்பதும் தான் நமது கொள்கை. அதற்காகத்தான் நான் பாடு படுகிறேன். சாதி வித்தியாசங்களான—மக்கள் உயர்வு, தாழ்வு என்பதை ஒழிப்பதற்கும், வகுப்புத் துவேஷங்கள் ஒழிவதற்கும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்து வருபவர்கள் நாமா, அந்தப் பிராமணர்களா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

சாதி வித்தியாசம் நிலைத்து இருப்பதற்கும், வகுப்புத் துவேஷங்கள் வளருவதற்கும், நிரந்தரமான ஏற்பாட்டைப் பார்ப்பனர்களே செய்து வைத்துக்கொண்டு, நம்மீது குறைகூறுகிறார்கள். நாம் இப்போது பார்ப்பனர்களைக் கேட்பது எல்லாம்—எங்களையும் சமமாகப் பாவிப்புகள்; எங்களைத் தாழ்த்துவர்கள் என்று சொல்லி இழிவு படுத்தி, எங்களுடைய சுயமரியாதையைக் கொல்லாதீர்கள்—என்பதேயன்றி வேறில்லை. இதை அவர்கள் கொஞ்சமும் கவனியாமல், இந்தத் தேசத்தில் 100க்கு 97 பேர்களாக இருக்கிற நம்மைச் சூத்திரர்களென்றும் தாழ்த்தவர்களென்றும் சொல்லுவதோடல்லாமல், நமக்கு இவர்கள் தர்மகர்த்தா என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு, சர்க்காருக்கு உள் உளவாயிருந்து, எல்லா சர்க்காரங்களையும் அதிகாரங்களையும் இவர்களே கைப்பற்றிக்கொண்டு, நமக்குக் கொடுக்கப்படுவதுவருகிறார்கள். நாம் நமது சுய

மரியாதைக்காகத்தான் இவ்வளவு பிரயத்தனப்படுகிறோமேயல்லாமல்—கேவலம், இந்த உத்தியோகத்திற்கு ஆசைப்பட்டு அல்ல. ஆனால், நமது பார்ப்பனர்கள் இந்த உத்தியோகக்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டதன் பலனாகவே நம்மைத் தங்களுக்கும், சர்க்காருக்கும் நிரந்தரமான அடிமைகளாக்கி, நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகிறார்கள். இவற்றிலிருந்து தப்பி நமது சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காகவே, இப்பார்ப்பனர்களை எப்படியாவது—எல்லாவித உத்தியோகங்களிலிருந்தும் ஒழிக்கவேண்டுமென்று கஷ்டப்படுகிறோம்.

நீங்கள் கூச்சலிடுவதற்காகவோ, கரகோஷம் செய்வதற்காகவோ நான் உங்கள் மூன் பேசுவரவில்லை. உத்தியோக விஷயத்தில் மாத்திரம் பார்ப்பனர்கள் விஷயத்தில் பொறாமையும் துவேஷமும் உங்களுக்கு இருக்கிறதேயல்லாமல்—வைதீகச் சடங்குகளில் நீங்கள், அவர்களை உங்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்றே எண்ணியிருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் எவ்வளவு படித்தவர்களாக இருந்தாலும், எவ்வளவு பெரிய பதவியிலும் அதிகாரத்திலும் இருந்தாலும், இரண்டு காய்ந்த தர்ப்பைப் புல்லைக்கொண்டு, சாம்பலையோ, நாமத்தையோ அடித்துக்கொண்டு ஒரு பார்ப்பனன் உங்கள் வீட்டிற்கு வருவானே யானால், 'சுவாமி' என்று அவன் காலில் விழுத் தயாராக இருக்கின்றீர்கள். அவனுக்குப் பணத்தைக்கொடுத்தால் உங்கள் பெற்றோர்களுக்கு மோட்சம் கிடைக்கும் என்ற மூட்டாள் தனமான எண்ணம் இன்னமும் உங்கள் கிரத்தத்தில் கலந்துகொண்டிருக்கிறது. அவன் கைப்பட தாலி எடுத்துக்கொடுத்து, நீங்கள் அதைக் கும்பிட்டு வாங்கிப் பெண்களின் கழுத்தில் கட்டினால்தான் உண்மையான கலியாணம் என்று நினைக்கிறீர்கள். ஒரு பார்ப்பனன் உங்கள் வீட்டுப் பெண்ணையும் பிள்ளையையும் படுக்கை அறைக்குள் அனுப்பிக் கதவைச் சாத்தினால்தான், நல்ல பிள்ளை பெறமுடியும் என்று நினைக்கிறீர்கள்; ஒரு பார்ப்பனனுக்குப் பணத்தைக் கொட்டிக்கொடுத்து, அவன் காலைக் கழுவின தண்ணீரைச் சாப்பிட்டுப் பால்தான், உங்கள் பாவம் தொலையுமென்றும் நீங்கள் மோட்சத்திற்குப் போகமுடியுமென்றும் நினைக்கிறீர்கள். இவ்விதமான மூட்டாள்தனமான மனப்பான்மையை மாற்றிக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் உங்களுடைய சந்தோஷங்களுக்குப் பொருள் உண்டு. அப்படிக்கில்லாமல், வீண் ஆரவாரங்களினாலும், அற்ப சந்தோஷத்தினாலும் பலன் என்ன?

ஆதலால், நாம் இப்போது செய்யும் இந்தப் போராட்டம் சுயமரியாதைப் போராட்டமேயல்லாமல், உத்தியோகத்திற்காகவே செய்யும் உத்தியோகப் போராட்டம் அல்ல என்பதை நன்றாய் உணருங்கள். நமது சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்கு இந்தவித உத்தியோகங்கள் சகாயமாயிருக்கும். மோட்சம் என்கிற வார்த்தையினாலும், சுயராஜ்யம் என்கிற வார்த்தையினாலும் சமூக வாழ்க்கையிலும், அரசியலிலும் முறையே நம்மைப் பார்ப்பனர்கள் ஏமாற்றி ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டார்கள். இவ்விதம் விரண்டு விஷயங்களிலும் பார்ப்பனர்களுக்கு உள்ள ஆதிக்கத்தை விரட்டி அடித்தால்தான் நாம் சுயமரியாதையை அடைய முடியும். அந்த சுயமரியாதைக்காக நாம் இன்று, நேற்று மாத்திரம் போராடவில்லை.

ஐஸ்ரீயக் கட்சி என்று ஏற்பட்டும், நாயர்-செட்டியார் என்ற மகாக்களின் இயக்கம் ஏற்பட்டும் சுமார் பத்தாண்டுகள் ஆகி இருக்கின்றன. இன்றைக்கு எத்தனையோ ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே இப்பார்ப்பனரின் கொடுமையை உணர்ந்த நம் தமிழ் மக்கள், அதிலிருந்து தப்பவேண்டுமென்று எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்திருக்கிறார்கள். நமது சித்தர்கொல்லம் எவ்வளவோ தெளிவாய்ப் பார்ப்பனர்களின் அக்கிரமங்களை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதனால்தான், நமது பார்ப்பனர்கள் சித்தர் நூல்களை ஒழித்து, சித்தர் உபதேசங்களை அடையலாம் மறைத்து, இராமாயணம், பாரதம், அரிச்சந்திர புராணம் முதலான நூல்களைப் பார்ப்பனர்களுக்கு அனுசூலமாக எழுதி, அவைகளுக்குச் செல்வாக்கு உண்டாக்கி, அவற்றைப் படித்தால்

மோட்சம் என்று சொல்லி நம்மை ஏமாற்றிவிட்டார்கள். கபிலர், பாபச்சுலாரார், அவ்வையார், திருவள்ளூர் முதலிய பெரியோர்கள் தாம் செய்திருக்கும் நூல்களினாலும், தங்களுடைய உபதேசங்களினாலும் இன்றைக்கு அய்யாயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பே பார்ப்பனர்களின் கொடுமையை வெளிப்படுத்தி, அவைகளை ஒழிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சமீப காலத்தில் புத்தர், சமணர் முதலியோர்களும் பார்ப்பனர்களின் கொடுமையை ஒழித்து மக்கள் எல்லோரும் சமம் என்றும், அன்பும் சமரச உணர்ச்சியுந்தான் கடவுள் என்றும் உலகத்திற்கு உணர்த்த வந்ததை, இப்பார்ப்பனர்கள் சகிக்காமல் இவர்கள் பிரயத்தனத்தையெல்லாம் ஒழித்துவிட்டார்கள். பார்ப்பனர்கள் தங்களை உயர்ந்த சாதியினர் என்று சொல்லிக்கொண்ட காலத்தில் பலவாக்களாக இருந்தவர்கள், அதை ஒப்புக் கொள்ளாமல் பலாத்காரத்தை உபயோகப்படுத்திவந்த சமயத்தில்—தந்திரமாய், "நீங்கள் கூத்திரியர்களாக இருந்து அரசாட்சி செய்யுங்கள்; நாங்கள் உங்களுக்கு மந்திரிகளாக இருந்து யோசனை சொல்லுகிறோம்" என்று சொல்லி அவர்களை ஏமாற்றிக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டார்கள்.

கையில் செல்வமும் செல்வாக்குமுள்ள மற்றொரு கூட்டத்தார், "நீங்கள் எப்படி உயர்ந்த சாதியாகலாம்?" என்று விவாதிக்கையில், "நீங்கள் வைசியர்களாக இருங்கள்; உங்களுக்குக் கீழ் அனேகர்கள் இருக்கின்றார்கள்" என்று சொல்லியும், "உங்களுக்கும் எங்களைப்போல பூணூல் போடுகிறோம்" என்று சொல்லியும் அவர்களையும் ஏமாற்றிக் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டார்கள். பிறகு, பெரும்பான்மையாக இருந்த விவசாயக்காரர்களையும், கைத்தொழில்காரர்களையும் பார்ப்பனர்களுக்கும் முதல் மூன்று வகைப் பிரிவுக் காரர்களுக்கும் வேலை செய்கிறவர்கள் என்று ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். அவர்களில் பலர் கிதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் வாதாடவே, "உங்களுக்குக் கீழாக ஒரு பிரிவினரை வைத்திருக்கிறோம்; அவர்களுக்கு நீங்கள் தான் எஜமானர்கள்; உங்கள் இஷ்டம்போல அவர்களை நடத்திக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லி, சாந்தமே உருவாகவும் சூதுவாது தெரியாத சாது ஐனங்களாகவும் இருந்தவர்களைப் 'பஞ்சமர்கள்' என்று பெயர் வைத்து, அவர்களை மேற்படி சூத்திரர் என்பவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து, அவர்களையும் ஏமாற்றி விட்டார்கள். கடைசியாக, வாயில்லாப் பூச்சிகளாகிய ஒரு வகுப்பார்—தீண்டத்தக்காதவர்களாகித் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இவ்விதக் கொடுமை செய்தவர்களைத்தான் நீங்கள் இன்றைய தினம் உங்கள் மதகுருவாய் நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். இவ்விதக் கொடுமை நம்மை விட்டு நீங்கவேண்டுமென்றால், மத விஷயத்திலும் அரசியல் விஷயத்திலும் நாம் ஆதிக்கம் பெற வேண்டும். ஆதிக்கம் பெற்று நமது சுயமரியாதையை அடைய முயற்சிக்க வேண்டும். ஒரு சமூகத்திற்கானாலும், ஒரு தேசத்திற்கானாலும்—சுயராஜ்யத்தைவிட, சுயமரியாதையே பிரதானமானது என்பது எதை தாழ்மையானதும் முடிவானதுமான கொள்கை. அச் சுயமரியாதைக்கு, மகாத்மாவின் நிர்மாணத் திட்டமும் மறைவுப்பட்ட இந்தச் சமயத்தில்—அரசியலிலுள்ள சகல பதவிகளையும், சகல ஸ்தானங்களையும், சகல அதிகாரங்களையும், சகல உத்தியோகங்களையும் எப்படியாவது நாம் கைப்பற்றியாக வேண்டும். ஆதலால், இப்போது நடக்கிற தேர்தல் ஸ்தானங்கள் எல்லாம் இக்கருத்து கொண்ட பார்ப்பனரல்லாதார்களே கைப்பற்றும்படி நாம் செய்யவேண்டும். அதன் மூலம் நமது கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள எவ்வெவ்வழிகளில் சாத்தியப்படுமோ அவ்வழிகளிலெல்லாம் உழைக்க வேண்டும். இதுதான் நம்முடைய தேசிய வேலை. இதை விட்டுவிட்டு, காங்கிரஸ் என்றும் சுயராஜ்யம் என்றும் காங்கிரஸ் மூலம் சுயராஜ்யம் அடையலாமென்றும் சொல்லுவதெல்லாம், பார்ப்பனர் மூலம் மோட்சமடையலாமென்று சொல்லுவது போலத்தான் ஆகும்.

3. புரோகித பகிஷ்காரம்

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

நான் இன்று பேசத் துணிந்த விஷயமாகிய பார்ப்பனியப் புரோகிதப் பகிஷ்கார விஷயம் சாமான்யமானதல்ல. ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய், அநேக தலைமுறையாய், நம்மவர்கள் குருட்டு நம்பிக்கையில் ஈடுபட்டு, மதத்தின் பேரால் ஆத்தமார்த்தம் என்றும், மோட்சம் என்றும், தர்மம் என்றும், புண்ணியம் என்றும், கடமை என்றும் கருதி சுயமரியாதை இழந்து நடந்து வந்திருக்கும் ஒரு அர்த்தமற்ற காரியத்தைப் பற்றி உங்கள் முன் பேசுவதென்பது சுலபமான காரியமென்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், அம்மூடநம்பிக்கையும் அர்த்தமற்ற நடவடிக்கைகளும் நமது மக்கள் கிரத்தத்திலேயே கலந்துவிட்டன. இவைகளைப் பற்றி யோசிப்பதுவே மிகப் பாவம் என்பதாகக் கருதப் படுகிறது.

கொஞ்ச காலத்திற்குமுன் இம்மாதிரி விஷயங்களுக்கு ஒரு கூட்டம் கூட்டு வதென்றால், கூட்டத்திற்கு வந்து என்ன பேசுகிறார்கள் என்று கேட்பதற்குக் கூட மனிதர்களுக்குப் பொறுமை இருக்காது. ஒரேயடியாய், “காலம் கெட்டுவிட்டது; கலியின் உக்கிரம் இம்மாதிரி நால்திகம் வளர்ந்துவிட்டது” என்று எவ்வளவோ வெறுப்பார்கள். ஆனால், இப்பொழுது இதைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறான் என்று கேட்பதற்காவது இத்தனை பேர்கள் வந்திருப்பதே—அதிலும் மதம், சமயம் முதலிய விஷயங்களிலும், சரித்திர ஆராய்ச்சி முதலிய விஷயங்களிலும் திபுணர்கள் உட்பட அநேக மேதாவிடங்களும் அறிவாளிகளும் இவ்விடம் வந்திருப்பது எனக்கே ஒரு ஆச்சரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் கொடுக்கிறது. ஆனால், ஒரு விஷயத்தை முதலிலேயே சொல்லிவிடுகிறேன். நான் படித்தவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் கூட்டத்தில் சேர்ந்தவனல்லன். ஏனெனில், எனது 10ஆவது வயதிலேயே எனக்குப் படிப்பு வராதென்றும், பள்ளியில் ஒழுங்காய் படிக்க மாட்டேன் என்றும், மிகவும் துஷ்டப்பிள்ளை என்றும் எனது பெற்றோர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, என்னை என் தகப்பனார் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்புவதை நிறுத்தி, தனது வியாபாரத்திற்கு அனுசூலமாய் இருக்கும்படி கடையிலேயே வைத்துக்கொண்டார்.

இப்போது எடுத்துக்கொண்ட விஷயமாய் எனக்கு உள்ள எண்ணம் ஏறக்குறைய அந்த வயது முதற்கொண்டே எனக்கு இருந்துவந்தாலும், பள்ளியில் படித்ததாலேயோ, ஆராய்ச்சியினாலேயோ அல்லாமல், பல பெரியோர்களிடம் பேசிப்பேசி அறிந்ததினாலும், உலகாணுவத்தினாலும், ஆலோசனைகளுக்கும் பகுத்தறிவுகளுக்கும் மதிப்புக் கொடுத்த தாலேயே ஆகும். மற்றும், இதுமாதிரி காரியங்களில் இகழ்ந்து பேசுவதும் உண்டு. இம்மாதிரி நான் பேசுங்கால் எனது வீட்டார்கள் உட்பட அநேகர் என்னை அக்காலம் முதற்கொண்டே பலமாய் நால்திகம் என்றும், மதத் துவேஷி என்றும் வெறுப்பார்கள். என்ன வெறுத்தாலும் எனது எண்ணங்கள் இம்மாதிரி விஷயங்களில் ஆலோசிக்க ஒரு சிறிதும் மாறுபடாமல் இருந்துவந்ததோடு, இப்போதுதான் அவற்றை வெகு தாராளமாய் எடுத்துச் சொல்லவும், பலர் கூடிக்கேட்கவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

பார்ப்பனியப் புரோகிதப் பகிஷ்காரம் என்னும் இவ்விஷயம் இதன் பெயரைப் பார்க்கும்போதே பார்ப்பனப் புரோகிதத்தை மாத்திரம் விலக்கிவிட்டு—அந்த இடத்தில் பார்ப்பனரல்லாத புரோகிதரை வைத்து அச்சடங்குகளைச் செய்வது என்பதாகப் பலருக்குத் தோன்றலாம். இச்சங்கத்தின் கருத்து அதுவல்ல வென்றே நான் இதில் பேச ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்படியில்லையானால் இச்சங்கமே அவசியமில்லை. இவ்விஷயத்தின் கருத்தே மூடநம்பிக்கைகள் ஒழிய வேண்டும் என்பதும், மனிதன் தனக்குள்ளாகவே, தான் மற்றவனைவிடப் பிறவியில் தாழ்த்தவன் என்கிற உயர்வு-தாழ்வு உணர்ச்சி போய்,

தன்னம்பிக்கையும் சுயமரியாதையும் ஏற்படவேண்டும் என்பதுந்தானே அல்லாமல் வேறல்ல. ஆனால், பார்ப்பனியப் புரோகிதப் பகிஷ்காரம் என்பதில் அவ்வித அர்த்தம் காண்கிறதே என்று கேட்பார்களானால் அதற்கு நான் சொல்லும் பதில்: புரோகிதம் என்று சொல்லும் வார்த்தையும், அதில் பிறக்கும் அச்சடங்கு—அதாவது திவசம், திதி, சிரார்த்தம், பிண்டம், புண்ணியாவர்ச்சனம், சாந்தி, கருமம், சங்கல்பம், தானம், பிதிர் தேவதை, பிதிர்லோகம் முதலியவைகள்—பார்ப்பனர்களே ஏற்படுத்தியதாலும், இவைகளும் இவை போன்ற பல சடங்குகளும் பார்ப்பனியத்திலிருந்தே தோன்றியதாலும், பார்ப்பனியத்தால் இம்மாதிரி மூடநம்பிக்கைகளுக்குத் தாயகமாகவும், மக்கள் உயர்வு-தாழ்வு முதலிய கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரமாகவும் இருப்பதால், பார்ப்பனியமே முதலில் ஒழியவேண்டுமென்கிற கருத்தைக் கொண்டு அப்பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கின்றது என்றே சொல்லுகின்றேன்.

குருட்டு நம்பிக்கைகளும், மூட வழக்கங்களும் ஒழியவேண்டுமானால், முதலாவது பார்ப்பனியம் ஒழிந்தாக வேண்டும். பார்ப்பனன் ஒழியவேண்டுமானால்—பார்ப்பான் உயர்ந்தவன், நாம் அவனைவிடத் தாழ்த்தவன் என்கிற உணர்ச்சி ஒழியவேண்டும். ஆதலால்தான், முதற்படியாக—பார்ப்பான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணுவதற்கும், ஆதாரமாயிருப்பதற்கும் அனுசூலமான—பார்ப்பனனைக் கொண்டுதான் புரோகிதம் முதலிய சடங்குகள் செய்வது என்கிற வழக்கமும் உணர்ச்சியும் ஒழிந்துவிட்டால், அடுத்தபடியில் அப்புரோகிதம் என்கிற மூட வழக்கங்களின் தத்துவங்களை எடுத்துச்சொல்லி, அதிலிருந்து அர்த்தமற்ற தன்மையையும் எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை ஒழிப்பதற்கும் அனுசூலமாயிருக்கும். இல்லாதவரை, பாமர ஜனங்களுக்குள் ஏதோ ஒரு பெரிய மாறுதலை ஏற்படுத்துவதுபோல் நினைத்துப் பயப்பட மிடமுண்டாகிவிடும். ஏனெனில், இம்மாதிரியான விஷயத்தான் நான் முன் சொன்னதுபோல், பல ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகவே நமது மக்களுக்குள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்விஷயத்தைப் படிப்படியாகத்தான் கீழிறக்க வேண்டும். அவசரப்படுவதும் விதண்டாவாதம் பேசுவதும் காரியத்திற்கு உபயோகப்படாததாய்ப் போய்விடும். எனவே உயர்ந்த சாதி என்று எண்ணுகிற உணர்ச்சி ஒழிந்தவுடன், அதனால் ஏற்பட்ட மற்ற அசம்பாவிதங்களை ஒழிப்பது வெகு சுலபமாகிவிடும் என்கிற எண்ணத்தானேயல்லாமல், பார்ப்பனர் வரும்படியைக் கெடுத்து அதை மற்றவருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதல்ல. தவிர, மேற்சொன்ன புரோகிதம் என்கிற சடங்குகள் நமக்கு எதன் மூலமாய்ப் புகுத்தப்பட்டது என்று பார்த்தால், மதம் என்பதை ஆதாரமாய் வைத்துப் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அம்மதம் இந்தமதம் என்று சொல்லப்படுவது. அவ் இந்தமதம் என்ன என்று பார்க்கப்போனாலோ அது, “பிடிக்கப் பிடிக்க நமசிவாயா” என்பதுபோல் கொஞ்சம் கூடப் பொருள் இல்லாததும், முழுப் புரட்டானதும் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்த இந்தமதம் என்ற வார்த்தை எதில் இருக்கிறது? எப்போது ஏற்பட்டது? அதன் கொள்கைகள் என்ன என்கிற விஷயங்களை விசாரிக்கப்போனால் ஒன்றுக்குமே சமாதானம் கிடைக்காது. உலகத்தில் இந்த இந்தமதத்தைத் தவிர, வேறு எந்த மதமும் இம்மாதிரிப் புரட்டுகளையும் மோசத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை. வேறு எந்த மதஸ்தர்களும்தங்கள் மதத்தைப்பற்றி இவ்வளவு காட்டுவிராண்டித்தனமான மூடர்களாய் இருக்கவில்லை.

முகமதிய மதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். இன்ன காலத்தில் இன்னாரால் ஏற்பட்டது; அதன் கொள்கை இன்னது; அதற்கு மூல ஆதாரம் ‘குர்ஆன்’; அதை எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்கிற குறிப்புகள் உண்டு.

இதுபோலவே, கிறிஸ்துவ மதத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அது இன்ன காலத்தில் இன்னாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; அதன் கொள்கைகள் இன்னவை; அதற்கு மூல ஆதாரம் ‘பைபிள்’; அதை யாவரும் படிக்கவேண்டியது என்கிற குறிப்புகள் உண்டு. அதுபோலவே புத்த மதம், சமண மதம், சீக்கிய மதம் என்பன போன்ற எத்தனையோ மதங்களுக்கு

இதுபோன்ற காலங்களும், கர்த்தாக்களும், கொள்கைகளும், ஆதாரங்களும், அவற்றை எல்லா மக்களும் அறியச் சுதந்திரங்களும் உண்டு. நாம் சொல்லும் இந்தமதத்திற்கு இவைகளில் ஏதாவது—எள்ளாவது இருக்கிறதாவென்று பார்த்தால், ஊற்றுக்கு நிற்கும் படியான ஒரு காரியத்தையும் காணோம்.

இந்துமதம் என்கிற பெயரே பூர்வ சரித்திரங்கள், சங்க இலக்கியங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், ஆகமங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், ஸ்மிருதிகள், வேதங்கள் முதலான எந்தப் புத்தகங்களிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான்தான் முன்னமேயே அதிகம் படிக்க வில்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனாலும், படித்தவர்கள் என்று சொல்லக்கூடிய அநேகரையும் கேட்டால், ஒருவராவது இந்துமதம் என்ற பெயர் இந்த ஆதாரத்தில் இருக்கிறது என்பதாகச் சொல்லவே இல்லை. இங்கும் யாராவது சொன்னாலும் சரி என்றே சொல்லுகிறேன்.

பொதுவாக, இந்துமதம் என்றால் மக்கள் பிறவியில் உயர்வு-தாழ்வு என்பதைக் கற்பிப்பதும்; நெற்றியில் ஏதாவது குறி வைத்துக்கொள்ளுவதும்; பல சாயிகள் இருப்பதாக வணங்குவதும்; 'என் சாயி பெரியது, உன் சாயி சிறியது' என்று சண்டைபோடுவதும்; சாயிக்குப் பெண்டு பிள்ளைகள், கூத்தியாள் முதலியவைகள் கற்பிப்பதும் ஆகியவைகளைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. இவைகளைப்பற்றி ஆராய்வோமென்றால் இவைகள், "வேதத்தில் உள்ளவை" என்றும், "வேதந்தான் இந்துமதம்" என்றும் சிலர் சொல்லி விடுகிறார்கள். சரி; அந்த வேதத்தையாவது பார்க்கலாம் என்றால், "அதை நீ கண்ணால் பார்த்தால் கண்ணைக் குத்தவேண்டும்; காதால் கேட்டால் காதில் ஈயத்தைக் காப்ச்சி ஊற்றவேண்டும்" என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள்.

வேதத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறது என்று தெரிந்துகொள்ளுவதற்குக்கூட நமக்கு இடமில்லையானால், நாம் அதை எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? எவனாவது நம்மிடம்வந்து, "உனக்குக் கொஞ்சம் ரூபாய் தருகிறேன்; பெற்றுக்கொண்டதற்காக இந்தக் கடிதத்தில் கையெழுத்துப் போடு" என்று சொன்னால், அந்தக் கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று பார்த்துத்தானே கையொப்பம் இருவோம்? "அதை நீ பார்க்கக் கூடாது. நான் காட்டுகிற இடத்தில் கையெழுத்துப் போடவேண்டியதுதான் பணம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறவன் கடமை" என்று யாராவது சொன்னால், பேசாமல் கையெழுத்துப் போட்டுவிடுவோமா? அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறது? எத்தனை ரூபாய்க்கு எழுதி இருக்கிறது? என்பவைகளைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் கையெழுத்துப் போடுவது முட்டாள்தனம் என்று உணராமட்டோமா? நம்மைப் பார்த்து, "நீ இந்து மதஸ்தன்; இந்து மதம் என்பது வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவது; அதிலுள்ள சடங்குகளை நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; ஒப்புக்கொள்வது என்பது பார்ப்பனனுக்குப் பணம் கொடுப்பதும் அவர்கள் காவில் விடுவதும் தான். ஆதலால், எனக்குப் பணம் கொடு; என் காவில் விழுந்து கும்பிடு; என் காலைக் கழுவித் தண்ணீரைக் குடிப்பது உனக்கு மோட்சம் கிடைக்கச் செய்யும்" என்று ஒரு பார்ப்பனன் சொல்லுவானேயானால்—"சரி; நாம் அப்படியே செய்யலாம்; ஆட்சேபம் இல்லை. ஆனால், அந்த வேதத்தைக் கொஞ்சம் காட்டுங்களே; அதில் அப்படி எழுதியிருக்கிறதா என்பதைக் கொஞ்சம் கண்ணால் காண்போம்" என்றால்—"நீ அதைப் பார்க்கக்கூடாது; பார்த்தால் பாவம்" என்று சொல்லும்போது, நாம் எப்படி அம் மதத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? மூன் சொன்னது போல், படித்துப் பார்க்காமல் கையெழுத்துப் போடக்கூடிய அவ்வளவு மூடர்களாய் நாம் இருந்தால் தானே, படித்துப் பார்க்காமல் இந்துமதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதோ அல்லது அதில் இருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறபடி நடப்பதோ முடியும்?

இந்து மதம் என்கிற ஒரு மதம் தவிர, வேறு மதக்காரன் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களையும், கொள்கைகளையும் தங்கள் மதக்காரர்கள் எல்லோரையும் படிக்கச் செய்து

வதுடன், வேறு மதக்காரர்களும் படிக்கும்படியாக அந்தந்த பாஷைகளில் தங்கள் சொந்தச் செலவில் அச்சிட்டு, இலவசமாக வழங்குகிறார்கள். பெண்களுக்கும் பெண்கள் மூலமாக வீட்டிற்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறார்கள்; சம்பளம் கொடுத்துப் பாதிரிமாரையும் உபதேசியாரையும் நியமித்துப் பிரச்சாரம் செயலிக்கிறார்கள். இவர்கள் பெரும் கூட்டங்கள் நடைபெறும் இடங்களுக்குச் சென்று, சாணி உருண்டை அடியும் கலலடியும் பட்டுக் கொண்டு, எல்லா ஜனங்களுக்கும் போதிக்கிறார்கள். ஆனால், நம்முடைய மதம் என்கிற இந்துமத சம்பந்தமான வேதம் என்பதையோ, பார்ப்பனர்கள் தவிர மற்றவர்கள் கண்ணில் கூடப் பார்க்கக் கூடாது; காதால் கூடக் கேட்கக் கூடாது; நெஞ்சினால் கூட நினைக்கக் கூடாது என்கிறார்கள்.

மற்ற மதக்காரர்களுக்கு—அதாவது கிறிஸ்தவர், முகமதியர்களுக்குக் கடவுளை வழிபடவும் தொழவும், நாட்களும் காலமும் முறைகளும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரூயியு, வெள்ளி ஆகிய கிழமைகள் முறையே அவர்களுக்கு முக்கிய நாட்களாகும். நமக்கோ ஒருவர் சனி, ஒருவர் ரூயியு, ஒருவர் திங்கள், ஒருவர் செவ்வாய் முதலிய ஏழு நாட்களைப் பற்றியும் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுவதல்லாமல் குறிப்பிடவில்லை. சர்க்காரிலும் நமது நாட்களுக்கு மரியாதை கொடுப்பதுமில்லை. இதை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. நமது இந்துமதம் என்பதையாவது சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்களா அல்லது ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்திருக்கிறோமா என்று பார்த்தால், அதையும் இல்லை.

எப்படியென்றால், அரசியல் சீர்திருத்தம் என்னும் பேரால் பல மதங்களுக்கும் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, சட்டசபை ஸ்தானங்களுக்கு—கிறிஸ்தவ மதத்தின் பேரால் கிறிஸ்தவர்களுக்கு கிறிஸ்துவத் தொகுதி என்று சில ஸ்தானங்களும்; முகமதிய மதத்தின் பேரால் முகமதியர்களுக்கு முகமதியத் தொகுதி என்று பல ஸ்தானங்களும் ஒதுக்கிவைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படியிருக்க, இந்துமதம் என்னும் ஒரு மதம் இருக்குமானால், அதற்கும் ஏதாவது சில ஸ்தானங்களை இந்துத் தொகுதி என்பதாக ஒதுக்கிவைத்திருப்பார்கள் இல்லையா? அப்படி ஏதாவது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். அல்லாமலும், இந்துக்கள் என்கிற நாம் சட்டசபைக்கு நிற்கவேண்டுமானால், எந்தப் பேரால் நிற்கிறோம் என்பதைச் சற்றுக் கவனித்துப் பாருங்கள். 'முகமதியர் அல்லாதார் தொகுதி' என்கிற பெயரால்தானே நிற்கிறோம்! 'முகமதியர் அல்லாதார்' என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா? முகமதிய மதக் கோட்பாட்டின்படி 'காபிர்' என்றும் அல்லது 'மதம் இல்லாதவன்' என்றும் தான் பொருள்படும். நாம் மதமற்றவர்கள் என்பதற்கு மிதவிட வேறு என்ன அத்தாட்சி வேண்டும்? இந்தப் பெயரை வேறு ஒருவரும் நமக்குச் சூட்டவில்லை; நாமே தான் சூட்டிக்கொண்டு, "முகமதியர் அல்லாதார் தொகுதிக்கு நான் நிற்கிறேன்" என்கிறோம். நமது சட்டசபை மெம்பர்கள் எல்லாம் முகமதியர் அல்லாதாரே தவிர, இந்துக்களல்லர்.

இந்து மத பரிபாலனச் சட்டம் ஏற்படுத்தியதைப் பார்த்து சப்தம் போட்ட பெரிய பெரிய இந்துமத வருணாசிரம தர்மிகளும், இந்துமதத் தலைவர்களும், இந்துமதத்தைக் காப்பாற்றப் பிரச்சாரம் செய்த பத்திராதிபர்களும் இன்றைய தினம் இந்திய சட்டசபையில், 'முகமதியர் அல்லாதாராகத்தான்' அங்கம் பெற்றிருக்கின்றார்கள். காரணம் என்ன? 'முகமதியர் அல்லாதார்' ஆக வேண்டுமென்றா? அல்லவே அல்ல. பின் என்னவென்றால், இந்துமதம் என்று ஒரு மதம் இருக்கின்றதையும், அதன் கொள்கைகள் என்ன என்பதையும் குழப்பிக்க முடியாததாலேயே அல்லாமல் வேறல்ல. இப்படிப்பட்டவர்கள் இந்துமத பரிபாலனச் சட்டத்தைப் பார்த்து, 'மதம் போச்சுது', 'மதம் போச்சுது' என்று சப்தம் போட்டார்கள் என்றால், நமது பணத்தைத் தின்று கொழுப்பதால் ஏற்படும் அந்த 'மதம்' போய்விடுமே என்கிற பயத்தாலேயே அல்லாமல் வேறில்லை. மற்றபடி, அந்தச்

சட்டத்தினால் இப்பொழுது இருப்பதாய் பாசாங்கு பண்ணும் மதத்திற்கு—என்ன குறைவு, எந்தப் பிரிவினால் ஏற்பட்டு விட்டது?

தவிரவும், “மதத்தில் சர்க்கார் புகுந்து விட்டார்கள்; சர்க்கார் புக நம் மந்திரிகள் இடம் கொடுத்துவிட்டார்கள்” என்று சப்தம் போட்டார்களே, சர்க்கார் எதில் புகுந்து விட்டார்கள்? எப்பொழுது புகுந்து விட்டார்கள்? இதற்கு முன்பு புகவில்லையா என்பதற்கு இவர்கள் பதில் சொல்ல முடியுமா? இந்துமத சாமியின் நெற்றியில் வைக்கும் நாமம் (குறி) வடகலையா, தென்கலையா? என்பதைக் கண்டுபிடிக்க, நமது மத ஆதாரங்களான நமது வேத சாஸ்திர நூல்களில் நமக்கு முடிவதில்லை; வெள்ளைக்கார ஜட்ஜு சொன்னால்தான் நாமம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். நமது கோயில்களில் தேவார பாராயணம் செய்யலாமா, வேண்டாமா என்பதற்கு வெள்ளைக்கார கோர்ட்டால் முடிவு பெற வேண்டியிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்போது, நமது மதத்திற்கு ஏதாவது பொதுக்கொள்கை உண்டா? சுயமரியாதை உண்டா? ஆகவே, நமது மத அஸ்திவாரமே—அதன் தத்துவமே—நமக்கு இன்னது என்று சொல்ல முடியாமலிருக்கும்போது, அதிலிருந்து ஏற்பட்ட ஆபாசக்கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றியும், அர்த்தமற்ற சடங்குகளைப் பற்றியும் கவலை செலுத்துவது எவ்வளவு முட்டாள்தனமான காரியம் என்பதை நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள். மதச் சடங்குகளின் யோக்கியதையே இப்படி இருக்கும்போது, இச் சடங்குகளைப் பார்ப்பனர்களைக் கொண்டு செய்யவதா அல்லது பார்ப்பனரல்லாதாரைக் கொண்டு செய்யவதா என்கிற கேள்விகளுக்கு ஏதாவது அர்த்தமிருக்கிறதா? ஒருவனைப் பந்தியிலே உட்கார வைக்க வேண்டாம் என்றால், “கிலை சிழிந்திருக்கிறது!” என்று சொல்லுவதில் பிரயோஜனமென்ன? அந்தப் பழமொழிபோல் இருக்கிறது—யாரைக் கொண்டு புரோகிதம் செய்வீக்கிறது என்கிற விஷயம்.

இம்மாதிரி, முழுவதும் மோசமான மதத்தின் பேரால் நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சடங்குகளும், அதனால் நமக்கு ஏற்படும் வரி (செலவு)களும், அதனால் நமது சுயமரியாதை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதும் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். நாம் ஒரு இந்து என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதனால் பார்ப்பனர்களுக்கு எவ்வளவு வரி கொடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது என்பதைச் சற்றுக் கவனியுங்கள். சர்க்கார் நம்மிடம் வாங்கும் வரியைப் பற்றி நமது அரசியல் பிழைப்புக்காரரான இதே பார்ப்பனர்கள், அதுவும் அந்த வரிப் பணங்களை யெல்லாம் இவர்களே அநுபவித்துக்கொண்டு, எவ்வளவு சத்தம் போடுகிறார்கள்? சர்க்காராவது வாங்கும் பணத்திற்கு ஒரு திட்டமான வரவு-செலவுக் கணக்கு முதலியவைகளைக் காட்டுகிறார்கள். வீடு, பூமி, கடை, தொழில், வியாபாரம், விவகாரம் முதலியவைகள் உள்ளவர்களிடந்தான் வரி வசூலிக்கிறார்கள். இதைச் சரியாகவோ, தப்பாகவோ, எல்லோருக்கும் உபயோகப்படுத்துவதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

மதத்தின் பேரால் இப்பார்ப்பனர்கள் நம்மிடமிருந்து வாங்கும் வரிப்பணத்திற்கு ஏதாவது ஒழுங்குண்டா? முறையுண்டா? வரவு-செலவுக் கணக்குச் சொல்லுவதுண்டா? ஒன்றுமில்லாமல், ஒவ்வொரு மனிதனையும் விடாமல், அதுவும் அவன் கர்ப்பத்தில் தரிக்கும் முன்பே கர்ப்பதான முகூர்த்தம் என்பதாகவும், கர்ப்பம் தரித்தால் சீமந்த முகூர்த்தம் என்பதாகவும், பிறந்துவிட்டால் ஜாதகரணம், நாமகரணம், தொடிலில் போடுதல், பாதாட்டுதல், ஆபுக ஓம், முடிவாங்குதல், காதுகுத்துதல், பள்ளியில் வைத்தல், காயலா முதலியவைகளுக்குச் சாந்தி; பிறகு, அவனுக்குக் கவியாணம் என்றால் பெண் பார்த்தல், பொருத்தம் பார்த்தல், நாள் வைத்தல்; அதன்பின் விவாகம், அதன்பின் மேற்படி சடங்கு; அவன் பிள்ளைகுட்டி பெற்றால் அதற்கும்—அதன் காயலாவுக்குக் கிரகதோஷம் சாந்தி, கோவில், குளம் யாத்திரை ஆகியவைகள். இவ்வளவும் தவிர, கடைசி காலத்தில் சாவதாயிருந்தால்—அதாவது சாக 10 நிமிஷங்களிருக்கும்போதே—சுங்கக்காரனுக்குச் சுங்கம் கொடுத்து விட்டுத்தான் ஒரு ஊருக்குள் நுழைய வேண்டும் என்பது போல, பார்ப்பானுக்கு

மாடு வாங்கிக் கொடுத்தால்தான் (கோதானம்), இந்த ஜீவன் அந்த மாட்டின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு மோட்சத்திற்குப் போகமுடியும். இல்லாவிட்டால், மேல் லோகத்திலுள்ள நெருப்பாறு, மயிர்ப் பாலம் தாண்டமுடியாது என்று சொல்லி, மாடு கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

மாடு கொடுத்துவிட்டாலாவது விடுகிறானா? அப்போதும் வீட்டில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டு, இழவுக்கு வந்தவர்களைக்கூட விசாரிக்க நேரமில்லாமல் உபத்திரவித்து, வரிசையாக வருஷம் முழுவதும் பிய்த்துப் பிடுங்கித் தின்கிறார்கள். இவ்வளவுடன் தீர்ந்து விடுகிறதா? இல்லவே இல்லை. ஒரு வருஷம் ஆனதும், “உன் தகப்பனார் இன்ன வருடம், இன்ன மாதம், இன்ன தினம், இன்ன திதி செத்துப்போனார்; வை பணம், அரிசி, பருப்பு, உப்பு, புளி, வகையறா சாமான்கள்” என்று கேட்பதோடு, சாப்பிட்டு அஜீர்ணம் ஏற்பட்டால் அதற்கு இஞ்சியும் சுக்கும் கேட்டு வாங்கி, “இவ்வளவும் கொடுத்து, நீயும் உன் பெண் சாதியும் என் காலில் விழுந்து கும்பிட்டு, கால்கழுவின தண்ணீரைக் குடியுங்கள்” என்றும் சொல்லி மூட்டை கட்டிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். அம் மூட்டைகள் அனேகமாகத் தாசிகள் வீட்டிற்கே போய்ச் சேருகின்றன.

மதச் சடங்குகள் யோக்கியதைதான் இவ்வாறு இருக்கிறது என்றால், மத ஆச்சாரியர்கள் யோக்கியதையையும் கொஞ்சம் பாருங்கள்! மதத்தைக் காப்பதற்காக என்றோ மதப்பிரச்சாரம் செய்வதற்காக என்றோ, சமயத்தைப் பரப்ப என்றோ நமது முன்னோர்கள் 100, 200, 500, 1000 கணக்கான வேலி பூயிகளும்; 10,000, 20,000, 50,000 கணக்கான வராகள் பொன்களும், இராஜ்யங்களும், ஜமீன், மிட்டா என்னும் ஆட்சிகளும், தானமாகவும் மானியமாகவும் விட்டிருக்கின்றார்கள். இவற்றை நிர்வகிக்கும் மடாதிபதிகளின் யோக்கியதை எப்படி இருக்கிறது? அவர்களின் ஒழுக்க வழக்கங்கள் எப்படி இருக்கின்றன? இவ்வளவு சொத்துக்களின் வரும்படிகள் மதத்திற்கோ சமயத்திற்கோ என்ன பிரயோசனம் படுகின்றன?

[சென்னை சுவந்தரிய மகாலில், 23-3-1927-ல் சொற்பொழிவு—‘குடிஅரசு’ 3-4-1927]

4. நமது முன்னேற்றம்

சகோதரர்களே! நான் உங்கள் ஊருக்கு இதற்குமுன் இரண்டொரு தடவைகள் வந்திருக்கின்றேன். ஒரு தடவை, ஒத்துழையாமையின்போது உங்கள் ஜில்லாவாகிய தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்த காலத்தில், இந்த மண்டபத்துக் கெதிரில் பேசியிருப்பதாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கின்றது. இன்னொரு தடவை, காலூட் சென்ற நமது நண்பர் திரு. ம. ரா. குமாரசாமி பிள்ளையவர்கள் இருக்கின்றபோது திரு. பிள்ளையவர்களால் அழைக்கப்பட்டு, உங்களுர் வாசிகளாகிய திரு. இலட்சுமணசாமி முதலியார், திரு. சிருஷ்ணசாமிப் பிள்ளை முதலியவர்களாலும் கடைவீதிக்காரர்களாலும் பெரிய ஆடம்பரத்துடன் வரவேற்கப்பட்டு, இவ்வுருக்கு வந்து இதேயிடத்தில் பேசியிருக்கிறேன். நான், இங்கு காலூட்சென்ற எனது நண்பர் குமாரசாமி அவர்களின் குடும்பத் தாரைக் கண்டு எனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்து விட்டுப் போகலாமென வந்த இடத்தில், ஞானியார் ஆசிரமக் கரியஸ்தர் திரு. வடிவேல் செட்டியாரும் அவரது நண்பர்களும் இன்று இங்கு ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டால் நானும் சம்மதித்து ஏதோ சில வார்த்தைகள் இன்று இங்கு பேச வந்திருக்கின்றேன்.

நான் இன்று பேசவேண்டிய விஷயம் “நமது முன்னேற்றம்” என்பதாகும். இந்தத் தலைப்பின் கீழ் இன்னொன்றானும் பேசலாம் என்றாலும், நான்

நமது நாட்டு மக்கள் முன்னேற்றம் என்பதைப் பற்றிச் சொல்லும் முறையில், மற்ற நாட்டிற்கும் நமக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை முதலில் சொல்லி, பிறகு நாம் செய்யவேண்டியவைகள் என்று எனக்குத் தோன்றுவதைச் சொல்லுகின்றேன். நான் சொல்வது பெரும்பாலும் என்னுடைய சொந்தக் கருத்தும், நான் மனப்பூர்வமாய் சரி என்று உணர்ந்ததுமே சொல்லுகின்றேன். நமது நாட்டைப்பற்றி—முற்காலத்தில் இருந்த நிலை என்பதாக அதற்குப் பிரத்தியட்ச சாட்சியம் இல்லாத இக் காலத்தில்—எவ்வளவு பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டாலும், இன்றையப் பிரத்தியட்ச நிலையை உணர்ந்து, இது நமது முற்போக்கா? பிற்போக்கா? என்பதை முதலில் உங்கள் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன்.

நமது நாடு இன்றைய நிலைமையில் விளைபொருளிலும் வியாபாரத் தொழிலிலும் கைத்தொழில் வசதியிலும், இன்றைய தினம் நாமறிந்த எந்த நாட்டிற்கும் பிற்பட்டதல்ல என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்கள். அதுபோலவே, மக்கள் வாழ்வில் செல்வத்திலும் அறிவிலும் ஆராய்ச்சியிலும் சமூக உரிமையிலும் அரசியல் உரிமையிலும் பிற்பட்டு அடிமைப்பட்டு இருக்கின்றோம் என்பதையும் நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவீர்கள் என்று நினைக்கின்றேன். உதாரணமாக, செல்வத்தில் நாம் பிற்பட்டவர்கள் என்பதற்கு, மற்ற நாட்டுச் சாதாரணப் பெண்மணிகளிடம் இருக்கும் செல்வம் நமது நாட்டுப் பிரபுக்கள் என்பவர்களிடம் இல்லை. அது மாத்திரமல்லாமல், மற்ற நாட்டு ஒவ்வொரு தனிமனிதனுடைய சராசரி மாத வரும்படி 35 ரூபா வீதம் என்றால், நம்நாட்டு மனிதனின் சராசரி வரும்படி 3½ ரூபா ஆகின்றது. மற்றும் பிழைப்பு வசதியோ, நமது நாட்டில் வேலை கிடைக்காமல் வாரம் ஒன்றுக்குப் பதினாயிரக்கணக்கான மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குக் கூலிகளாகக் கப்பலேறுகின்றார்கள். ஆனால், வெளிநாடுகளிலிருந்து நமக்கு முதலாளிகளாகவும் எஜமானர்களாகவும் அதிகாரிகளாகவும் பலர் தினம் இறங்கிக்கொண்டே இருக்கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்டால் நாம் நடுங்குகின்றோம்.

மற்றபடி, அறிவிலும் நமது மக்களின் சராசரி அறிவு தெரியவேண்டுமானால், 100 க்கு 7 பேரே கையெழுத்துப்போடத் தெரிந்தவர்கள். பெண்களிலோ 1000-க்கு 1½ பேர் கையெழுத்துப்போடத்தெரிந்தவர்கள். அதிலும், சிறந்த மூடர்கள் என்பவர்கள் பண்டிதக் கூட்டங்களிலேயே பெரும்பான்மையோராக இருந்தால், மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் யோசிக்கவும் வேண்டுமா? ஆராய்ச்சி விஷயத்திலோ எதுவும் இல்லை. ஆனால், வெளிநாட்டார்களின் ஆராய்ச்சியோ, மின்சாரத்தின் மூலமும் தண்ணீர் ஆவியின் மூலமும் எண்ணெயின் சூட்டின் மூலமும் அவர்கள் செய்கின்ற அற்புதங்களுக்கு அளவே இல்லை. ஒவ்வொரு துறையிலும் நாளுக்குநாள் முன்னேறுகின்றார்கள். செத்தவனைப் பிழைக்கவைக்க முயற்சித்துப் பலன் கண்டுகொண்டு வருகின்றார்கள். நட்சத்திர மண்டலத்திற்குப் போக முயற்சிக்கிறார்கள். மணிக்கு 500 மைல் வேகம் பறக்கப் பார்த்தார்கள். ஒரு வாரத்தில் 6000 மைல் தூரமுள்ள சீமைக்குப் போகிறார்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் 10000 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள செய்தியை அறிகின்றார்கள். ஒரு பீரங்கி வெடியில் பதினாயிரக் கணக்கான மக்களை உயிர்வாங்கும்படியான யுத்த முறைகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள். கண்டித்திறப்பதற்குள் மின்னி மறையும் மின்னலிலிருந்து மின்சாரம் எடுக்கின்றார்கள். தண்ணீர் வீழ்ச்சியிலிருந்தும் சூரிய வெப்பத்திலிருந்தும் மின்சாரம் உண்டாக்குகின்றார்கள்.

எண்ணெய் இல்லாமல், நெருப்பில்லாமல், தண்ணீர் இல்லாமல்—கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுத்தால் அது ஓடிக்கொண்டிருப்பதுபோல்—தானாகச் சாவி கொடுப்பதின் மூலம் ஓடும்படியான மாதிரியில் இயந்திரங்களையும் வண்டிகளையும் செய்ய முயற்சித்து வருகின்றார்கள். ஆனால், நமது நாட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் என்பவர்களுக்கோ என்றால் புல்லிலும் பூண்டிலும் கல்லிலும் மண்ணிலும் கடவுளைத் தேடி, அவைகளுக்கு எப்படி பக்தி செலுத்துவது என்கின்ற வேலையே! இன்னமும் பலருக்கு ஆராய்ச்சி முடிவுபெறவில்லை.

கடவுளுடைய எண்ணிக்கைகளும் பெயர்களும் அவர்களுடைய லீலைகளும் பெண்டு பின்னை வைப்பாட்டிகளும் இன்னமும் கணக்கு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்க

வேண்டி இருக்கின்றது. நாமத்தின் நடுவிலும் மஞ்சள் திருச்சூரணத்திற்கும் சிவப்புத் திருச்சூரணத்திற்கும் உள்ள பெருமை-சிறுமை வித்தியாசங்களும், பாதம் வைத்து இடும் நாமத்திற்கும் வளைவாய் இடும் நாமத்திற்கும் உள்ள பிரதானங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்க நமது ஆராய்ச்சியால் முடியாமல், வெளிநாட்டு ஆராய்ச்சி நிபுணர்களின் உதவியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது. நம்மை மோட்சத்துக்கு அனுப்ப அவதாரம் செய்த சமயாச்சாரிகள் சரித்திரமும் எண்ணிக்கையும் எப்படி நமக்குக் கிடைத்தது என்னும் விஷயம், யாரோ ஒருவர் சொல்வதை நம்புவதை மூலம்தான் அறியக்கூடும் என்கிற நிபந்தனைகளை ஒத்துக்கொண்டாலும், என்ன சொல்லுவது என்கிற விஷயம் இன்னும் ஆராய்ச்சியில் இருந்துவருகின்றது. எந்த எந்த பாஷை, எந்த எந்த புல்தகம், யார் யார் படிக்கலாம் என்கின்ற விஷயமும், எந்த எந்த ஊரில், எந்த எந்த கடவுளை, யார் யார் எவ்வளவு எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்து பார்க்கலாம், கும்பிடலாம் என்கின்ற விஷயமும், எந்த எந்த வீதியில் யார் யார் நடக்கலாம், எந்த எந்த சாதியார், எந்த எந்த சாதியாருக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு தூரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்கிற விஷயமும், எந்த எந்தமாதிரிக் குடுமி யார் யார் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், எந்த எந்தமாதிரி வேட்டி யார் யார் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும், யார் யார் எங்கெங்கிருந்து சாப்பிட வேண்டும் என்கிற விஷயமும் இன்னமும் ஆராய்ச்சியிலும் தர்க்கத்திலுமே இருந்து வருகின்றது. மற்றும், ஒரு சாதி ஆணும் ஒரு சாதிப் பெண்ணும் கூடினால் என்ன சாதி மனிதன் பிறப்பான்? என்பது இன்னமும் ஆராய்ச்சியில் இருக்கின்றது. நம்மைப் போன்ற யாராவது “என்ன அய்யா! மற்ற நாட்டார்கள் எவ்வளவு முற்போக்கடைந்திருக்கும்போது நாம் இன்னமும் இந்த ஆராய்ச்சியில் இருப்பது சரியா?” என்று கேட்டால் உடனே கோபம் வந்து, “அட போ! உனக்கென்ன தெரியும்? நீ எவ்வளவு படித்திருக்கின்றாய்? எங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல வந்து விட்டாய்! மோண்டி ஆராய்ச்சி இரண்டு நாளைய வாழ்வு. அது இகத்தைப் பொறுத்தது. இன்றைக்கு இருப்பவர் நாளைக்கு இருக்கமாட்டார்கள். இதெல்லாம் வாவென்றால் வரும், போவென்றால் போகும். மனிதன் எதற்காகப் பிறந்தான்? அவன் பிறந்த வேலையை அல்லவா அவன் கவனிக்கவேண்டும்? அதுதான் ஆத்மார்த்தம்; மோட்ச சாதனம்” என்று சொல்லி ஏதோ ஒன்றைத் தனக்கும் புரியாமல் மற்றவர்களுக்கும் புரியாமல் பேசுகிறார்கள். யாராவது தட்டிப் பேசினால் உடனே “தோஷம் தோஷம்” என்று கன்னத்தில் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

எனவே, நமது நாட்டு முன்னேற்றம் எப்படி இருக்கிறது, மற்ற நாட்டு முன்னேற்றம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை இதிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள். பொதுவாக நமது மக்கள், முதலாவதாக 100க்கு ஏழு பேர்தான் படித்திருக்கின்றார்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றீர்களா? இரண்டாவதாக, நமது மக்கள் சாப்பாட்டிற்கில்லாமல், வேலையும் கூலியும் கிடைக்காமல், வெளிநாட்டிற்குப் பதினாயிரக்கணக்கான குழந்தை குட்டி கற்ப ஸ்திரீகளுடன் கப்பலேறி, கண் காணாததும் முன்பின் அறியாததுமான நாட்டிற்குப் போய் கஷ்டப்பட்டு மடிக்கின்றார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீர்களா? மூன்றாவது, மனிதனுக்கு மனிதன் இழிவாகவும் அவமானமாகவும் கருதத் தக்கபடி, கீழ்மேல் சாதி பிரித்து பஞ்சமன் என்றும் மிலேச்சன் என்றும் சூத்திரன் என்றும் அழைக்கப்படுவதும், சமூக வாழ்வில் சுயமரியாதைக்கு ஈனமான நிலையில் தாழ்த்தப்பட்டும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டும் இருக்கின்றார்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகின்றீர்களா?

அப்படியானால், இந்த நிலைமை இப்படியே வைத்துக்கொண்டிருப்பதால், நமது நாடு முற்போக்கு அடைய முடியுமா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். இவைகளைத் திருத்தி, இந்த வழியில் வீணாகும் செலவுகளை மற்ற நாடுகளைப்போல் கல்விக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தொழிலுக்குச் செலவிட வேண்டுமென்று சொன்னால், அதை நாத்திகம், மத தர்ம விரோதம் என்று சொல்லுகின்றார்கள். இது நாத்திகமா மத விரோதமா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்.

மற்ற நாட்டாரின் ஆத்திகமும் மத தர்மமும் அவர்கள் நாட்டில் 100க்கு 100 பேரையும் படிக்கவைத்து, அவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தாராளமாய்த் தொழில் சம்பாதித்துக் கொடுத்துப் பிச்சைக்காரர் என்பவர்களே தங்கள் நாட்டில் இல்லாமல் செய்து, ஆராய்ச்சியின் மூலம் நாம் இன்னது என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதமாதிரியில் அற்புதங்களைக் கண்டு பிடித்து, வெளிநாட்டுச் செல்வங்கள் எல்லாம் தங்கள் நாட்டிற்கே வரும்படி செய்து கொண்டு, மத தர்மமாக நமது நாட்டில் பன்விக் கூடமும், ஆஸ்பத்திரிகளும், மருத்துவ உதவிச்சாலையும், அனாதைப் பிள்ளைகள் பாதுகாப்பு நிலையமும் கட்டி, தீண்டாதார்கள் சட்டசபை மெம்பராகவும் மந்திரிகளாகவும் தக்க மாதிரியில் கல்வியும் உத்தியோகமும் கிடைக்கத்தக்க மதமாற்ற ஸ்தாபனங்களும் ஏற்படுத்தி, அதற்காகக் கோடிக்கணக்காகச் செலவு செய்து வருகின்றார்கள். இதை நீங்கள் தயவு செய்து நன்றாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள். நாம் இப்படியே இருந்தால் முன்னேற முடியுமா? மற்ற நாட்டார்கள் முன்னிலையில் மானத்தோடு வாழ முடியுமா? நமது எதிரிகள் பழக்க வழக்கமென்பதையும் பெரியோர்கள் போனவழி என்பதையும் கடவுள் கட்டளை என்பதையும் ஆயுதமாக வைத்துக்கொண்டு, நம்மை முன்னேற விடாமல் தடுத்து, வருவதற்கு நீங்கள் இனியும் இடங் கொடுக்காதீர்கள். உங்கள் புத்திக்குச் சரி என்று பட்டதைத் தெரியமாகச் செய்யுங்கள். அது நாத்திகமானாலும், மகா பாதகமானாலும் கடைசியாய் ஒரு சிறிதுகூட அந்தப் பூச்சாண்டுகளுக்குப் பயப்படாதீர்கள்.

[திருக்கோவிலூர் மணம்புண்டியில், 13-6-1929-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 16-6-1929]

5. வகுப்பு வாதம்

இந்திய மக்களின் முன்னேற்றமும் சீர்திருத்தமும் அதன் எதிரிகளுக்கு வகுப்பு வாதமாய் விளங்குகிறது.

மற்றொரு புறத்தில், “இந்தியாவின் முற்போக்குக்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் வகுப்புகளும் மதங்களும் முட்டுக்கட்டையாய் இருக்கின்றன” என்கிற விஷயம், இந்தியா மாத்திர மல்லாமல் உலக மக்களில் பெரும்பாலோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது.

வகுப்புவாதத்தால் பல தடவைகளில் மாறிமாறி வெற்றி-தோல்விகள் ஏற்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்று மாத்திரம்தான் சொல்லலாமே ஒழிய, வகுப்புவாதம் என்றாவது ஒழிந்திருந்ததாகக் கூறுவதற்கில்லை.

உதாரணமாக, இராமாயணம், கந்த புராணம், பெரிய புராணம் முதலிய வைணவ, சைவ மத ஆதாரங்களின் சரித்திரம் முழுவதும் வகுப்புவாதமாகவே இருந்து வருகின்றதைப் பார்க்கலாம்.

நாமறிய, சுமார் 50 வருஷ காலமாகவே இராமாயணக் கதை ஆரியர் - திராவிடர் வகுப்புக் கலவரங்களை எடுத்துக் காட்டுவது என்பதாக அனேக அறிஞர்கள் பல ஆதாரங்களுடன் எழுதியும், வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்தும் வந்திருக்கிறார்கள் என்றாலும், 20-வது நூற்றாண்டில் அது வெட்ட வெளிச்சமாய் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது.

நீரக, தேவர்கள், இராட்சதர்கள், சுரர்கள், அசுரர்கள் என்கின்ற பெயருடையவர்கள் இந்தியாவில் இந்த லோகத்தில் இருந்து கொண்டதான் வழக்காடியதாகச் சரித்திரங்கள் இருக்கின்றனவே ஒழிய, வேறு லோகங்களில் இருந்துகொண்டு வழக்காடியதாகக் கதை ஆதாரமில்லை.

ஆனால், இராம - இராவண யுத்தம் மாத்திரமல்லாமல், பாரத யுத்தம், இரணிய யுத்தம் முதலிய அனேக யுத்தங்கள் வகுப்புவாதம் காரணமாகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

பார்ப்பனர்கள்-பார்ப்பனரல்லாதார்கள், தீண்டப்படாதவர்-தீண்டப்படக்கூடியவர் என்கின்ற வகுப்பு பேதங்களும் வாதங்களும் தீர்த்துவிட்டதினாலேயே, வகுப்புவாதம் ஒழிந்துவிடும் என்று நாம் கருதிவிட முடியாது.

இன்றைய அரசியலில் வெளிப்படையாகவும், உள் எண்ணமாகவும் வகுப்புவாதங்கள் தலைவிரித்து ஆடுவதை யார்தான் மறுக்க முடியும்? வெளிப்படையாக இந்தியர், பிரிட்டிஷார் என்கின்ற (உள் எண்ண) வகுப்புவாத உணர்ச்சி, சுயராஜ்யம் - அன்னிய ராஜ்யம் என்ற பெயரால் வெளிப்படையாயிருந்து வருகிறது. அதுபோலவே, இந்தியர்கள் ஆதிக்கமோ, முஸ்லிம்கள் ஆதிக்கமோ என்கின்ற (உள் எண்ண) வகுப்புவாத உணர்ச்சி, இந்த முஸ்லிம் என்ற பெயரால் வெளிப்படையாய் இருந்து வருகின்றது.

சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், வகுப்புக்கு வகுப்பு அவநம்பிக்கை, துவேஷம் ஆகியவைகளாலும், வகுப்பை வகுப்பு அடக்கி ஆளவேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தாலும், ஏதோ ஒரு காலத்தில் எந்தக் காரணத்தாலோ கிடைத்துவிட்ட ஆதிக்கத்தையும் அதிக உரிமையையும் எப்படி விட்டுக்கொடுப்பது என்கின்ற கெட்ட எண்ணத்தாலும், முட்டாள்பிடிவாதத்தாலும் வகுப்புவாதம் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து உரம்பெற்று வருகின்றதைச் சென்ற 30 வருஷ காலமாக நேரில் பார்த்து வருகின்றோம்.

வகுப்பு உணர்ச்சியைக் குறை கூறி அதை அடக்கப் பார்க்கின்றவர்கள், மக்களைப் பழி சுமத்தி, பயப்படுத்தி, ஏமாற்றி அடக்கப் பார்க்கின்றார்களே ஒழிய, ஒருவராவது அதன் உள் தத்துவத்தை உணர்ந்து, அதை அடியோடு தலையெடுக்க வெட்டாமல் செய்வதற்கு யாரும் முயற்சிப்பதில்லை.

['குடிஅரசு' - தலையங்கம் - 26-5-1935]

6. அவசியமான காரியங்கள்

இந்திய நாட்டில், பெரும்பாலும் உலகத்தின் வேறு எங்கும் இல்லாததும், மனிதத் தன்மைக்கும் நியாயத்துக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஒவ்வாததுமான கொடுமைகள் பல இருந்து வந்தாலும்—அவற்றுள் அவசரமாய்த் தீர்க்கப்பட வேண்டியதும், இந்தியர்கள் காட்டுயிராண்டுகள் அல்லரென்பதையும், மனிதத் தன்மையும் நாகரிகமுடையவுமான சமூகம் எனவும் உலகத்தாரால் மதிக்கப்பட வேண்டியதற்குச் செய்யவேண்டியதும்—மற்றும் உலகத்திலுள்ள பெரும்பான்மையான நாட்டார்களைப் போலவே அன்னிய நாட்டினர்களின் உதவியின்றித் தங்கள் நாட்டைத் தாங்களே பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், ஆட்சி நிர்வாகம் செய்யவும் தகுதியுடையவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டுமானாலும்—முதலாவதாய்ச் செய்யப்படவேண்டிய காரியம் இரண்டு உண்டு என்று உறுதியாய்க் கூறுவோம். அவைகளில் முதலாவது எதுவென்றால், இந்திய மக்களிலேயே பலகோடி ஜனசங்கியை உள்ள பல சமூகங்களைப் பிறவியிலேயே தீண்டாதவர்கள் என்று கற்பித்து, அவர்களைப் பகுத்தறிவற்ற மிருகங்களிலும் கேவலமாகவும், உணர்ச்சியற்ற பூச்சி பழுக்களிலும் இழிவாகவும் நடத்துவதை ஒழிக்க வேண்டியதாகும்.

இரண்டாவதானது எதுவென்றால், பொதுவாக இந்தியப் பெண்கள் சமூகத்தையே—அடியோடு, பிறவியில் சுதந்திரம் பெறாதவர்கள் என்றும், ஆண்களுக்கு அடிமையாக இருக்கக் கடவுளாணையாக உட்பட்டவர்கள் என்றும் கற்பித்து, அவர்களை நகரும் பிணங்களாக நடத்துவதை ஒழிக்க வேண்டியதாகும். ஆகவே,

மேற்கண்ட இந்த இரண்டு காரியங்களும்—எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும்—இந்தியாவில் இனி அரை நிமிடம்கூட இருக்கவிடக் கூடாதவைகளாகும்.

இந்தக் காரணத்தாலேதான், நாம் மேற்கண்ட இரண்டு கொடுமைகளும் அழிக்கப் படாமல்—இந்தியாவுக்குப் பூரண சுதந்திரம் கேட்பதோ, இந்தியாவின் பாதுகாப்பையும் ஆட்சி நிர்வாகத்தையும் இந்திய மக்கள் “நாங்களே பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம்” என்று சொல்லுவதோ, மற்றும் இந்தியாவுக்கு அன்னியருடைய சம்பந்தமே சிறிதும் வேண்டாம் என்று சொல்லுவதோ—ஆகிய காரியங்கள் முடியாதென்றும், அவை சுத்த அறியாமத்தனமானதென்றும், இல்லாவிட்டால்—சுயநல சூழ்ச்சியே கொண்ட நாணயத்தவறான காரியமாகுமென்றும் சொல்லி வருகிறோம் என்பதோடு—இப்படிச் சொல்லும் விஷயத்தில் நமக்குப் பயமோ, சந்தேகமோ கிடையாது என்றும் சொல்லுவோம். ஆதலால்தான், இவ்வித முட்டாள்தனமானதும், சூழ்ச்சியானதுமான முயற்சிகளை நாம் எதிர்க்க வேண்டியவர்களாயிருக்கின்றோம்.

தீண்டாமை என்னும் விஷயத்திலிருக்கும் கொடுமையும் மூடத்தனமும் மூர்க்கத்தனமும் யோசித்துப் பார்த்தால், அதை மன்னிக்கவோ, அலட்சியமாய்க் கருதவோ, ‘நாளை பார்த்துக்கொள்ளலாம்; இப்போது அதற்கென்ன அவசியம், அவசரம்’ என்று காலந் தள்ளுவோ சிறிதும் மனம் இடம் தருவதில்லை. ஒருவன், அதாவது பிறரைத் தீண்டாதார் எனக் கருதிக் கொடுமைப் படுத்துகின்றவர்களை அத் தீண்டாதார்களுக்கு இருக்கும் உண்மையான கஷ்டத்தை உணரச் செய்யவேண்டுமானால், இப்போதைய வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின் கீழ் அனுபவிக்கும் கொடுமைகள் போதாது என்றும், சிறிதும் சுதந்திரமும் சமத்துவமும் அற்றதும், சதா கிராணுவச் சட்டம் அமுலில் இருப்பதுமான ஏதாவது ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி இருந்தால்தான், இம்மாதிரி கொடுமைப் படுத்துகின்ற மக்களுக்கு உணர்ச்சி வந்து, புத்தி வருமென்றும் நமக்குச் சிற்சில சமயங்களில் தோன்றுவதுமுண்டு.

ஆனால், இந்தியாவை இம்மாதிரி மூர்க்கத்தனமும் நாணயக் குறையும் மாத்திரம் சூழ்ந்துகொண்டிருக்காமல், மூடத்தனமும் சேர்ந்து கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதால், இன்னமும் எவ்வளவு இழிவும் கொடுமையும் ஏற்பட்டாலும் இம்மாதிரியான மக்களுக்கு உண்மையான துன்பத்தை உணரத் தக்க நிலைமை வருவது கஷ்டமாக இருக்கும். என்றாலும், இந்தநிலை மாறுதலடையக் கூடும் என்ற உறுதியை உண்டாக்கத் தக்க நம்பிக்கை கொள்வதற்கு இடமில்லாமல் போகவில்லை.

இனி, பெண்கள் விஷயத்தில் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தையும் உணர்ச்சியையும் கட்டிப்போட்டிருக்கும் கொடுமையானது—இதுபோலவே, இந்தியர்களுக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சியே இல்லை என்பதைக் காட்டவும், அவர்கள் அடிமைகளின் சூழ்ந்தைகள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவும் ஆதாரமானதென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

எப்படியெனில், இவ்விரண்டைப்பற்றி இந்திய விடுதலைவாதிகள், சுதந்திரவாதிகள், சுயேச்சைவாதிகள், தேசியவாதிகள், மக்கள் நல உரிமைவாதிகள் என்கின்ற கூட்டத்தார் களுக்குச் சிறிதும் உண்மையான கவலை இல்லாவிட்டாலும், மேற்கண்ட கூட்டத்தார்களில் 100க்கு 90 பேர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள் சுயநலக் கொண்ட நாணயமற்றவர்களாகவே காணப்பட்டும்—இவர்களது முயற்சி இல்லாமலும் சிலசமயங்களில் மேற்கண்ட சுயநல சூழ்ச்சிவாதிகளின் எதிர்ப்பிற்கும் கிடைஞ்சலுக்கும் கிடையிலும் வேறு ஒரு வழியில் கொடுமைகள் அனுபவிக்கும் மேற்கண்ட இருவகையாருக்கும் விமோசனம் ஏற்படுவதற்கு அறிஞர்கள் ஆங்காங்கு காண்ப்புகின்றதைப் பார்க்கச் சிறிது மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

[‘பகுத்தறிவு’—கட்டுரை—1938, இதழ் 10, மலர் 3]

7. ஆரியரும் திராவிடரும்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

கத்தி இல்லாத—துப்பாக்கி இல்லாத—உடல்வலிகூட இல்லாத இந்த ஆரியர்களுக்கு அரசியல், சமூக இயல், சமய இயல், பொருளாதார இயல், ஞான இயல் முதலாகியவைகளுக்கு கெல்லாம் நாம் உரிமை இல்லாமல், அடிமைப்பட்டு உழல்வதற்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா?

சரித்திரத்தைப் பாருங்கள்! ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவதின் உண்மையைப் பாருங்கள். உலகிலேயே முதன்முதல் தோன்றிய நாடு தமிழ் நாடு என்றும், உலகிலேயே மனித வர்க்கம் தோன்றிய இடம் நம் தென்னாடு என்றும் கூறப்படவில்லையா? இந்தமாதிரி பூர்வீகப் பெருமைகளால்—பழங்கதைகளால் நமக்கு ஆவது ஒன்றும் இல்லையென்றாலும், இப்படிப்பட்ட தமிழர்கள் ஏன் உலகில் இவ்வளவு கீழான நிலையிலும், இழிவான தன்மையிலும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா என்பதற்காகவே இவற்றைக் கூறினோம்.

தமிழன் தன்னை இந்தியன் என்று கருதியதால், தமிழ்நாட்டையும் தமிழர் வீரத்தையும் கலையையும் நாகரிகத்தையும் மறந்தான். தமிழன் தன்னை ‘இந்து’ என்று கருதியதால், தனது மானத்தையும் ஞானத்தையும் பகுத்தறிவையும் உரிமையையும் இழந்தான்.

இப்போது தமிழன் ‘இந்தியன்’ என்பதையும், ‘இந்து’ என்பதையும் மறப்பதாலேயே—அக் கட்டுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு விலகுவதாலேயே—தன்னை ஒரு மனிதன் என்றும் ஞானத்துக்கும் வீரத்துக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் மானத்துக்கும் உரிமை உடையவன் என்றும்; இவைகளுக்கு ஒரு காலத்தில் உறைவிடமாக இருந்தவன் என்றும் உணரவானவான்.

[சேலத்தில், 3-9-1939-ல் சொற்பொழிவு—‘குடிஅரசு’ 17-9-1939]

8. யார் தமிழர்கள்?

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

நாம் மைனாரிட்டி என்று சொன்னவுடன் பார்ப்பன காங்கிரஸ்காரர்கள், “நாங்கள் 100க்கு முன்றுபேர்களுடையோ; நீங்கள் 97 பேர் இருக்கிறீர்களே; நாங்கள்தாம் மைனாரிட்டிகள்” என்பார்கள். இந்த மிகச்சரியும் உங்களுக்குத் தெரியாது. நாம், பேருக்கு வேண்டுமானால் 97 ஆவோம். ஆனால், நம்மைப் பல வகுப்புகளாகப் பிரித்திருக்கின்றனர். உடையார், செட்டியார், ரெட்டியார், பிள்ளை, நாயுடு, முதலியார், கவுண்டர், கள்ளர், முறவர், அகமுடையர், அம்பட்டர், வாணியர், ஆர்சுத்தியார், புற்றிலே கழிந்தார், பொரபொரத்தார் என்று முழுவதும் சொல்லலாம்; அவ்வளவு எண்ணற்ற பிரிவுகள்! இங்கே ஒருவனுடைய கவலையை மற்றவன் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. அப்படி எடுத்துக்கொண்டாலும், அதுவும் பார்ப்பனர்களுக்குத்தான் அனுசூலம். ஒரு ‘பிள்ளையை’ அடித்தால், மற்றொரு ‘முதலி’ பார்த்துக்கொண்டு சந்தேகப்படுவதல்லாமல், “வெள்ளாளப் பயலுக்கு நல்லா வேணும்” என்று காலாட்டிக்கொண்டிருக்கிறான். அதுமாதிரியே, ஒரு சாதியான் அடிபட்டால், மற்ற சாதியான் கவலைப்படுவதில்லை. ஒரு பார்ப்பான் உதைபட்டும்—இமாலய மலையிலிருந்து தெற்கே கன்னியாகுமரி வரை—சத்தம் கேட்குதே! யார் மைனாரிட்டி என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

தமிழ்நாட்டில் இருப்பவரெல்லாம் தமிழர்தான். நான் கேள்விப்பட்டேன், நண்பர் சர். பன்னீர் செல்வம் அவர்கள் தங்களது விசேஷத்தில் இந்து மதபுராண சம்பிரதாயப்படி ஒரு சடங்கும், கிறிஸ்தவ குருக்கள் மூலமாக மற்றொன்றும் செய்ததாக! அவர் தமிழரல்லவா? இங்கேயுள்ள சாயமுமாதர்கள் தாம் யார்? அவர்களும் நாடாராகவோ, உடையாராகவோ, பிள்ளையாகவோ, சாம்பாராகவோ இருந்து இப்படி வந்தவர்கள்தாம். அவர்கள் ஆப்கனிஸ்தானத்திலிருந்து வந்தவர்களல்ல. அவர்களது கொடிவழிப்பட்டியை இருத்துப் பார்த்தால், அவர்கள் ஏற்கனவே ஒரு குடும்பனாகவாவது இருந்திருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம்.

ஆனால், பார்ப்பனர்கள் அப்படியல்லவே! பி. டி. சீனிவாசியங்கார் சரித்திரத்திலிருந்து உ. வே. மு. கிராகவயியங்கார் சரித்திரம் வரை, ஆரியர்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து பிழைக்க வந்தவர்கள்தாமே! அவர்களுக்கும் நமக்கும், சட்டப்படிக்கல்லாத வழியில் கிரத்தக் கலப்பு இருக்கலாமே தவிர, வேறு எந்த வகையிலும் அவர்களுக்கும் நமக்கும் கிரத்த சம்மந்தமில்லையே! நாம் அவர்களோடு சண்டை பிடிக்கவில்லை—கொடுமையை ஒழியுங்கள் என்றதான் சொல்லுகிறோம்.

[திருவாரூர், 18-12-1939-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 31-12-1939]

9. நாம் இந்துக்களா?

நம்மை, 'இந்துக்கள்' என்று சொல்லிக்கொள்கிறோம் என்றாலும், அரசாங்க ஆதாரங்களில் நமக்கு 'முகமதியரல்லாதார்' என்கின்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, இந்துக்கள் என்ற பெயர் கிடையாது.

இதிலிருந்து என்ன ஏற்படுகின்றதென்றால், நமக்குச் சமுதாயத்தின் பெயராலும் (அதாவது நேஷனல் பெயராலும்), மதத்தின் பெயராலும், நாட்டின் பெயராலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பெயர் கிடையாது என்பதாகும். இது தவிர, சமூகத்தின் பெயராலும், நமக்குப் 'பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகம்' என்கின்ற பெயர்தான் இருந்து வருகிறதே தவிர—அந்தப் படியே நானும் சொல்லி வருகிறோமே ஒழிய—வேறு நம்மைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டிக்கொள்ளும்படியான "ஒரு எதிர்மறை அல்லாத பெயர்" கிடையாது. அப்படி இருந்தும் சமயத்தின் பெயராலும் சட்டத்தின் பெயராலும் இந்துக்களுக்குள்ளாகவே நாம் நாலாள் சாதியார், அயந்தாள் சாதியார் (சதுரன், பஞ்சமன்) என்பதாக—அதாவது சூத்திரன், கீழ் மகன் என்று பார்ப்பனர்களால் அழைக்கப்படுகிறோம் என்பதோடு—அதற்கேற்றதான சட்ட உரிமையும் சமுதாய உரிமையும் நடப்பும் தான் பெற்று வருகிறோம்.

சூத்திரன் என்கின்ற சொல்லுக்குப் பொருள் என்ன என்பதை நம்மில் அனேகர் தெரியாதவர்கள் அல்ல. சூத்திரன், தஸ்யூ, தாசன் என்கின்றதான சொற்கள் இந்துக்களின் (ஆரியர்களின்) புராதன வேதங்களிலேயே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அப்படிக் குறிப்பிட்டிருப்பதிலும், அவற்றில் மற்றொரு அநீதி என்னவென்றால்—இச் சூத்திரர்களையும், தஸ்யூக்களையும் எவ்வளவு வெறுக்க வேண்டுமோ, எவ்வளவு இழிவு படுத்த வேண்டுமோ, எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்த வேண்டுமோ அவ்வளவுக்கு மேலாகவே வெறுத்து இழிவுபடுத்திக் கொடுமை செய்ய ஏவுகின்றன.

வேதங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட வியாக்கியானங்களில்—சூத்திரன் என்றால் திருடன் என்றும், தஸ்யூ என்றால் கொள்ளை அடிக்கிற கூட்டத்தினன் என்றும், தாசன் என்றால் அடிமை என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இதுவும் தவிர, இந்துக்களின் தர்ம

சாஸ்திரங்கள் என்பவைகளான மனு தர்மம், பராசர ஸ்மிருதி, நாரதர் தர்மம், யக்ஞ வல்க்யர் தர்மம் போன்ற சாஸ்திரங்களிலும், ஸ்மிருதிகளிலும், இந்துமத புராண விதிகாசன்கள் என்பவைகளிலும் இந்துப்படியே நம்மை இழிவாகவும், வெறுக்கத் தகுந்த படியாகவும், தாராளமாய்க் கொடுமை செய்து நன்றாய்ச் சுண்டத்தக்க விதமாகவும், கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்தி வலியுறுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்பதோடு, அவைகள் நமக்குள்ளாகவும் புகுத்தப்பட்டு விட்டன. நமது பண்டிதர்களுக்கு அவையே பரீட்சைப் பாடமாகவும், நமது பிள்ளைகளுக்கு அவையே பாடப் புத்தகங்களாகவும் ஆக்கப்பட்டு விட்டன. ஏனெனில், இந்த சாஸ்திரம், ஸ்மிருதி, புராணம், விதிகாசம் ஆகியவைகள் எல்லாம் வேதத்தின் சாரங்களாக இருக்கின்றபடியாலும், வேதசாரத்தை வலியுறுத்திக் கூறவே கடவுள் வாக்குகள், கடவுள் சரித்திரங்கள், கடவுள் நடத்தைகள், கடவுள் கதைகள் என்கின்ற பெயர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டவைகள் இருக்கின்றன ஆதலாலும் அந்தப்படி எழுதவும் செய்யவும் இடம் தந்துவிட்டது.

அரசாங்கத்தாரால் நமக்கு நீதி வழங்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் 'இந்து லா' (அதாவது இந்துக்களின் சட்டம்) என்பது மேற்கண்ட வேதம், சாஸ்திரம், ஸ்மிருதி ஆகியவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு, அவைகளில் தேர்ச்சி பெற்ற வைதிகப் பார்ப்பன சாஸ்திரிகளையும், பார்ப்பனப் பண்டிதர்களையும் கூட்டி வைத்து, அவர்களது கருத்துப்படி, பார்ப்பனப் பிரமுகர்களால் செய்யப்பட்டவையாகும் என்பதோடு—பிராமணன், சூத்திரன், கூத்திரியன், வைசியன் அல்லாதவர்களை (அதாவது நம்மை) தாசி புத்திரர்கள் என்றும் 'இந்து லா' சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்ற விஷயமும் நம்மைவிட நமது வக்கீல்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

வெகு காலமாகவே, கோர்ட்டுகளில் நடக்கும் சொத்து பார்த்தியம் முதலிய விவகாரங்களிலும் வருண முறைப்படி பிராமணனுக்கு ஒரு மாதிரியும், சூத்திரனுக்கு ஒரு மாதிரியுமாகவே தீர்ப்புகள் செய்யப்பட்டு வருவதோடு—கோவில், குளம் (தீர்த்தம்) முதலிய பொது இடங்கள் பற்றிய உரிமைகளிலும் இந்த வருண முறையும், சூத்திர வருணத்தில் உள்சாதி முறையும்—அதாவது பறையர், சக்கிலி, பள்ளர், நாடார், வாணியர், நாயக்கர், சைவர் என்கின்ற பல வகுப்புகளுக்குத் தனித்தனி உரிமை, பழக்க வழக்கம் முதலியவைகளை வைத்து நீதி செலுத்தப்படுகிறது. நம் பெண்கள் விஷயத்திலும், யாரை யார் மணந்து பிள்ளை பெற்றாலும், சாதி வருண முறைகளால் மனைவிக்கு ஜீவனாம்சமும் பிள்ளைகளுக்குச் சொத்துரிமையும் சரிவரக் கிடைக்காமல் போகின்றது.

நம்மில் அனேகர் தங்களைக் கீழ்ச் சாதி, இழிவான சாதி என்று கருதினாலும், நடத்தினாலும், கோர்ட்டுகளில் தீர்ப்புக் கூறினாலும், 'மானம் போனால் போகட்டும், சொத்தும் பதவியும் வந்தால் போதும்' என்று கருதி, இழிவை மறந்தும் மறைத்து வைக்கவும் பார்க்கிறார்கள். யாராவது ரூபகப்படுத்தினால்—வெளிப்படுத்தினால், அவர்கள் மீது கோபிக்கிறார்களே ஒழிய—பழிவாங்கப் பார்க்கிறார்களே ஒழிய, தங்கள் மானக்கேட்டைப்பற்றிச் சரியானபடி இலட்சியம் செய்வதே இல்லை.

உலகம் 20-ஆவது நூற்றாண்டில் இருக்கிறது; தமிழர்களாகிய நாம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கும் முந்திய நிலையில் இருக்கிறோம்; இன்னமும் சொல்ல வேண்டுமானால்—புராண காலத்திலும், பழைய தமிழ் இலக்கிய காலத்திலும் இருக்கிறோம். இவை எருக்கமாகச் சொல்லப்பட வேண்டுமானால், காட்டுமிராண்டி காலத்தவர்களாக இருக்கிறோம். இதை மறந்துவிடாதீர்கள்!

['குடி அரசு' - கட்டுரை—6-11-1943]

10. நம் தாழ்மைக்குக் காரணம்

தமிழர் நிலை தாழ்ந்திருக்கிறது. தமிழர் சமுதாயத்தில் கீழான சாதி; கல்வியில் 100க்கு 80 தற்குறி; செல்வத்தில் 100க்கு 90 கூலி ஜீவனம்; தொழிலில் 100க்கு 75 சீர்ப்பாடுபட்டு உழைக்கும் தொழில்; ஒற்றுமையில் 108 சாதிகள்; கட்டுப்பாட்டில் அவனவன் சுயநலமும் ஒருவனை ஒருவன் ஏய்ப்பதும்—ஒழிக்க சமயம் பார்ப்பதும்; சமயத்தில் (மதத்தில்) எதிரிக்கு அடிமையாய் இருந்து உழைத்துப் போடுவது; அரசியலில் வஞ்சக அயோக்கியருக்கு வால்பிடித்துக் கைதாக்குவது; மானத்தில் நானும், மதிப்பில் காரி உயிழத் தக்கவராகவும் இருக்கின்றனர். இதற்குக் காரணம் என்ன?

“நன்றி, விசுவாசம் காட்டுவதும், நயவஞ்சகம் செய்யாமையும் தமிழனுக்கு நஞ்சு” என்று கூடச் சொல்லப்படுவதற்கும்—அவை அனேகமாய் உண்மையாய் இருப்பதற்கும் காரணம் என்ன என்பது கிரண்டாவது கேள்வி.

இந்த நிலையும், குணங்களும் பார்ப்பனர்களுக்குள்ளும், முஸ்லிம்களுக்குள்ளும், ஏன்—சட்டைக்காரர்களுக்குள்ளும் கூடச் சாதாரணமாய்க் காண்பதற்கு முடிவதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறதே, இதற்குக் காரணம் என்ன? இது மூன்றாவது கேள்வி. இந்த மூன்று கேள்விகளிலும் உள்ள விஷயங்கள் சிறிது அதிகப்படுத்திக் கூறியிருப்பதாகச் சிலர் கருதலாம். ஆனால் பெரும்பான்மை உண்மை என்பதைப் பெரும்பான்மையோர் ஒப்புக் கொள்ளுவார்கள்.

ஆதலால், இவைகளுக்குக் காரணம் என்ன என்று கவனிக்க வேண்டாமா?

சென்னை மாகாண மக்கள் தொகையில் 100க்கு 3 பேர்களே பார்ப்பனர்கள். 100க்கு 8 அல்லது 9 பேர்களே முஸ்லிம்கள்; 1000க்கு ஒருவராய் இருந்தாலும் இருக்கலாம் சட்டைக்காரர்கள். இப்படி மிகச் சிறிய தொகையினராக இருக்கும் இவர்கள், தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட மேற்கண்ட இழிவுகள் இல்லாமல் மேன்மையாய், கட்டுப்பாடாய், சுதந்திரமாய் மதிக்கத் தக்க வண்ணம்—அன்னியர் கண்டு பயப்படும்படியும்—வாழ்வதற்குக் காரணம் என்ன என்று சிந்தித்தால், தமிழர் இழிவுக்குக் காரணங்கள் சுலபமாய்க் கிடைத்துவிடும்.

காரணம் (1) தமிழனுக்கு அஸ்திவாரமில்லை. அதாவது, அவன் யார்? அவனுக்குச் சொந்தம் எது? அவனுடைய பூர்வோத்திரமென்ன? இலட்சியம் என்ன? என்பனவாகிய நாலும் தெரியாதவனாகவும் ஆதாரம் இல்லாதவனாகவும் இருக்கிறான். ஆகவே, அஸ்திவாரம் இல்லாக் கட்டிடம் வெடிப்புக் காணுவதும் அதிருவதும் அதில் (மானமோ, மேன்மையோ) குடியிருக்க மக்கள் பயப்படுவதும் இயற்கைதானே! அதுபோலவே, தனக்குச் சொந்தம், உரிமை இன்னது என்று தெரியாதவர், தொட்டதற்கெல்லாம் அன்னிய னிடம் பல்லைக் கெஞ்சுவதும் ஒண்டுவதும், ஒருவனுக்கொருவன் போட்டி போட்டுப் பிண்தள்ளிவிட்டுப்போய்த் தன்காரியம் பார்த்துக்கொள்வதும் இயற்கைதானே!

(2) தமிழனுக்கு ஒரு ஸ்தாபனம் கிடையாது; வேறு எதனுடனாவது சேர்ந்துதான் தன்னைத் தமிழன் என்று காட்டிக்கொள்ளவேண்டியவனாய் இருக்கிறான். அப்படி இல்லா விட்டால், பார்ப்பனரல்லாதான்—முஸ்லிமல்லாதான்—கிறிஸ்தவரல்லாதான்—இந்து அல்லாதான் என்பது போன்ற—“அல்லாதான்” என்கின்ற பெயரால்தான் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ள முடிகிறது.

(3) தமிழன் என்றால் இதில் பார்ப்பான், முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர் முதலிய பலர் சேர்கிறார்கள். யாரையாவது நாம் சேர்ப்பதில்லை என்றால் அவர்கள், “நானும் தமிழன், தமிழ்நாட்டில் பிறந்தவன், தமிழ் பேசுகிறவன்” என்கிறார்கள். அது மாதீரமா? தமிழனே—தமிழ்ப் பண்டிதனே—“தமிழ்நாட்டில் பிறந்து, தமிழ் பேசுகிற எவனும்—அவன் நம்மை எவ்வளவு இழிவாயும், மானமற்ற தன்மை உண்டாகும்படியும் நடத்தினாலும் சரி அவனெல்லாத் தமிழனே” என்று வக்காலத்துப் பேசுகிறான்; ஆதாரம் காட்டுகிறான்.

(4) தமிழன் நடந்துகொள்ளுவதற்கு என்று தனிமுறை, வழிமுறை கிடையாது; தமிழனுக்கு என்று தனி நடை உடை பாவனை கிடையாது.

(5) தமிழனுக்கு என்று தனித்த முறையில் ஆரியம் கலவாத இலக்கியம் கிடையாது.

[‘குடிஅரசு’ - கட்டுரை—27-11-1943]

11. இழிவு நீங்க ஒரு மருந்து

எஸ்.அய்.ஆர். கிரயில் நிலையத்தில் அலுவல் பார்க்கும் தோழர்களே! அவர்களது அனுதாபிகளே!

திராவிடர் கழக நிதிக்கு நீங்கள் அன்புடன் 1080 ரூபாய் அளித்தமைக்கு எனது நன்றி உரித்தாகுக. அலுவலில் உங்களுக்குள்ள குறைபாடுகளைப் பற்றிய முறையிட்டப் பார்த்தேன். தலைவர் வேதாசலம் அவர்கள் அதை மக்களுக்கு மிக நன்றாய் விளக்கிச் சொன்னார். அதிலிருந்து நானும் பல விஷயங்கள் அறிந்துகொண்டேன். உங்கள் முறையிட்டல் குறிப்பிட்டு இருக்கும் முக்கிய விஷயங்கள் 5, 6 ஆகும்.

இவற்றுள் முதலாவதான உத்தியோகம் நியமிக்கும் கமிட்டியைப் பற்றி பேசத் துவக்கினால் உடல் பதறுகிறது; இரத்தம் கொதிக்கிறது. முட்டாள்தனமான ஆத்திரக் கூடப் பொங்குகிறது. சுயராஜ்யம் வந்த காலத்தில் உத்தியோக விநியோகக் கமிட்டி, இந்த யோக்கியத்தில் நியமிக்கப்படுகிறதென்றால்—இதன் அரசாங்க முறையை, எந்த மடையனும் சுயராஜ்ய ஆட்சிமுறை என்று சொல்லமாட்டான். இந்த நாட்டில் உள்ள எல்லா இன, வகுப்பு மக்களுக்கும் கிரயில்வே நிர்வாகம் பொதுவாகும்; எல்லாப் பதவியும் பெற உரிமையுண்டு. எல்லா முக்கிய வகுப்பாரும் அந்தக் கமிட்டியில் இடம்பெற வேண்டியது யோக்கியமும் நாணயமுமாகும். ஒன்று கிரண்டு பெரு வகுப்புக்குச் சரியான பிரதி நிதித்துவம் இல்லாவிட்டாலும் முக்கியமானதும், அடிப்படையானதும், மொத்த ஜனத் தொகையில் 100க்கு 80, 90 வீதம் எண்ணிக்கை கொண்ட வகுப்புக்கும் பிரதிநிதித்துவமே இல்லாமல்—மொத்த ஜனத்தொகையில் 100க்கு 3 பேர்களாகவும், மற்ற மக்களை யெல்லாம் கீழ்ச்சாதி மக்கள், இழிமக்கள், தகுதியற்ற மக்கள் என்று பித்தலாட்டமாகவும், அயோக்கியத்தனமாகவும் கூறிக்கொண்டு, மனித சமுதாயத்துக்கும் நாட்டுக்கும் கேடு செய்து கொண்டிருப்பதுமான வகுப்புக்கே எல்லா ஸ்தானங்களையும் கொடுத்து, மக்களைத் தெரிந்தெடுக்கச் சொல்லுவதென்றால்—இது, நம்மைக் கொடுமைப்படுத்தி, அலட்சியப் படுத்தி மிம்சிப்பதில் கவலையற்று அகம்பாவமாகவும், ஆணவமாகவும் நடந்துகொள்ளும் முறையை சர்க்கார் துணிந்து கையாளுகிறது என்று அர்த்தமாகவில்லையா என்று கேட்கிறேன்.

கிரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் கமிட்டி அங்கத்தினர் தன்மையைச் சற்று கவனித்துப் பாருங்கள். இது S. I. R., M. S. M. ஆகிய கிரண்டு கிரயில்வேக்கும் உத்தியோகஸ்தர் நியமிக்கும் கமிட்டியாகும். அதாவது:

- (1) கிரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் கமிட்டிக்கு இவர் தலைவர்.
- (2) கிரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் கமிட்டிக்கு இவர் உறுப்பினர் (அய்யர்).
- (3) T. K. சுந்தரராஜ அய்யர்கார்.
- (4) கான்பகதூர் அய்யர் கார்.
- (5) K. சுந்தரராஜ அய்யர் கார்.

இந்த அய்வரில் நால்வர் பார்ப்பனர் (அதிலும் பெரும்பாலும் அய்யங்கார்கள்); மீதியுள்ள ஒருவர் சாயபு என்பவர். அதாவது முஸ்லிம் என்று சொல்லப்பட்டாலும் அவரும் முக்கால் பார்ப்பனர், கால் முஸ்லிம் என்று மிகு சொல்லப்பட்டது. அதாவது, காள் பக்தர் அப்துல் கர்ம் சாயபு அவர்கள் பார்ப்பன மதமாகிய 'தியாசியைச்' சேர்ந்தவர்; பார்ப்பன மாதை மணம் செய்துகொண்டவர். அந்த மாதா கமிட்டித் தலைவருக்குச் சொந்தமான மாதம். அன்றியும், இவர் இன்றைய அரசியலில் Dr. T. S. S. இராஜனுக்கு அடுத்தபடியாகப் பச்சைப் பார்ப்பனியத்தைக் கொடுங்கோள்முறையில், நெஞ்சில் மற்றும் ஈவு மிரக்கமில்லாமல் திராவிடர்மேல் செலுத்தும் தோழர் கே. சந்தானம் என்னும் அய்யங்கார் பார்ப்பனருக்குச் சகலையாம்.

எனவே, கமிட்டியின் யோக்கியத்தைப் பாருங்கள். இவர்களால் பார்ப்பனரல்லாத சமுதாயத்துக்கு, திராவிடர்களுக்கு ஏதாவது கடுகளவு நீதியோ, கருணையோ, உரிமையோ கிடைக்கும் என்று எவர்தான் கருதமுடியும்? இது "சுயராஜ்ய" சர்க்காரின் எவ்வளவு துணிகரமான வேலை என்று பாருங்கள்.

இனி, அடுத்த விஷயம் சம்பள விஷயம். இந்தச் சம்பள விஷயத்தில் சில உத்தியோகங்களை ஒவ்வொரு இலாகாவிலும் உயர்தரம் என்று அதிகாரமும் சவுகரியமும் இருக்கும்படியும், கீழ்த்தர அதிகாரம் என்று அதிக வேலையும் குறைந்த சம்பளமும் இருக்கும்படியும் பிரித்து—உயர்தர வேலையைப் பெரிதும் பார்ப்பனருக்கே கிடைக்கும்படியாய் வழிசெய்து நல்ல சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு—கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு மிகவும் பேதமுள்ளதும், நித்திய வாழ்வுக்குப் போதாததுமான சம்பளத் தன்மையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலை தானாகவே பார்ப்பனர்களை மேல் உத்தியோகஸ்தர்களாகவும், மற்றவர்களைக் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களாகவும் ஆக்கிவிடுகிறது.

மாதம் 500 சம்பளம் வாங்கிய மந்திரிகள் இன்று மாதம் 1500 ரூபாய் வாங்குகிறார்கள். பெரும்பாலான நாட்களில் ஊராள் வீட்டிலிருந்து சாப்பாட்டில் காலத்தைக் கழித்துவிட்டு, சம்பளத்தில் பெரும்பாகம் மீதி செய்துகொள்ளுகிறார்கள். காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் மாதம் 75 ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டிருந்தவர்கள்—இன்று மாதம் 150 ரூபாய் சம்பளமும், —உத்தியோகம், 'லைசென்சு', தண்டனை ரத்து, கேஸ் வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளச் செய்தல் முதலிய காரியங்களுக்கு மந்திரிகளிடம் சிபாரிசு செய்வதில் ஏராளமான கவுரவத் தொகையும் (ஆன்ரேரியமும்) கமிஷனும் சன்மானமும் வாங்கியும்; சட்டசபை மெம்பராவதற்கு முன் வீட்டுவாடகை கொடுக்காமல் சண்டித்தனம் செய்துகொண்டு இருந்தவர்கள்—இன்று மோட்டார் கார்கள் வைத்துக்கொண்டும், சிலர் இலட்சக் கணக்கில் பொருள் சேர்த்தும் செல்வச் சீமாண்களாய்—“இலட்சம் புத்திரர்”களாய் இருக்கிறார்கள். இப்படியாக இவர்கள் மாத்திரம் இருந்துகொண்டு, இரவும் பகலும் 24 மணி நேரத்திலும் பொறுப்பு ஏற்று வேலை செய்யவேண்டிய திராவிடமக்களுக்கு இரயில்வேயில் இந்தக் கேவலமான சம்பள நிலையும்; கணவீழிப்பும், தொல்லைமும் இருக்கும்படியான மக்களுக்குக் குறைந்த சம்பளம்—அதுவும் வீடு, கல்வி, வைத்தியம், வசதிபற்றிக்கூட கவலையில்லாத சம்பளம்—இருப்பதென்றால், இது மனுதர்ம ஆட்சியா அல்லவா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

அடுத்தபடி, உத்தியோக விதியோகம். இந்த விஷயம் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இது கண்டிப்பாய், இந்த மாகாணத்தின் பல வகுப்பு மக்களுக்கும் வகுப்புவிகிதம் விதியோகிக்கப் படவேண்டியதும்; உத்தியோகத்துக்கு வேண்டிய அளவு கல்வித் தகுதி இருந்தால் எல்லா முக்கிய, உயர்தர, தனி உத்தியோகங்களும் விகிதாச்சாரம் இருக்கும்படி இருக்க வேண்டியதும் நேர்மையாகும். ஆனால், இப்போது சர்க்கார் உத்தியோகங்களில் எவ்வளவோ பித்தலாட்டமாகத்தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. முக்கிய உத்தியோகம் கொடுக்கப் படுவதில் எந்த வகுப்பார் தகுதியாய் இருந்தாலும், முதலாவதாகப் பார்ப்பனர் தான் தெரிந்தெடுக்கப்படுகிறார். அதற்குப் பெருந்த எதிர்ப்பு இருந்தால் அது வெள்ளை

யருக்கு அளிக்கப்பட்டுவிடும். வெள்ளையருக்குக் கொடுக்கமுடியாததாய் ஏற்பட்டால் வேறு மாகாணத்தானுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவிடும். அவனுக்குக் கொடுக்கவும் வசதிப்பட்டாத தானால் ஒரு கிறிஸ்தவருக்கும்; அவருக்கு எதிர்ப்பு இருந்தால் ஒரு முஸ்லிம்க்கும்; அதுவும் தடைப்பட்டால் ஒரு மக்களுக்காரனுக்கும்; அதற்கும் தடைப்பட்டால் ஒரு மலையாளிக்கும்; அதற்கும் தடைப்பட்டால் ஒரு ஆந்திரருக்குமாவது பெரிதும் வழங்கப் படுகிறதே தவிர—சுலபத்தில் ஒரு தமிழனுக்கு—அவன் எவ்வளவு தகுதியானவனாய் இருந்தாலும் வழங்கப்படுவதில்லை. சில சமயங்களில் தமிழனுக்கு வழங்கப்படவேண்டிய அவசியம் வந்தபோது, “அந்த உத்தியோகமே இருக்கவேண்டியதில்லை” என்று செய்யப் பட்டிருக்கும் விஷயமும் எனக்குத் தெரியும்.

உத்தியோக விதியோக விஷயத்தில் இன்றைய சென்னை அரசாங்கம் முன்னைய வகுப்புவாரி உத்தரவை மிகமிகப் பரிசாசமாக ஆக்கிவிட்டது. நமது அய்க்கோர்ட்டைப் பாருங்கள்! கலெக்டர்களைப் பாருங்கள்! மற்றும் மாகாண அதிகாரிகளைப் பாருங்கள்! மாகாண அதிகார விதியோகங்களைப் பாருங்கள்! மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை அனுசரித்தே இதுவரை இது நடந்துவந்திருக்கிறது. இதில் பார்ப்பனர்கள் வெகு ஐக்கிரதையாக இருக்கிறார்கள். வெள்ளையர் காலத்திலும் இது மாற்றமடையவில்லை.

காங்கிரசும் சுயராஜ்யமும் இராமராஜ்யமும், திராவிடர்கள் சூத்திரத் தன்மையில் இருந்து மனிதத் தன்மை பெறாமல் இழிநிலையில்—அடிமை நிலையில் இருப்பதற்கு ஏற்பட்டவைகளே தவிர, வேறு எந்தக் காரியத்துக்கும் ஏற்பட்டதல்ல என்பதை நான் எங்கும் திருப்பிப்பேன். இல்லாவிட்டால், தேவைக்கு மேற்பட்ட யோக்கியதாம்சத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, திராவிடனுக்கு மாத்திரம் தகுதி, திறமை என்சின்ற முட்டுக்கட்டை ஏன்? முஸ்லிம்க்குத் தகுதி, திறமை வேண்டியதில்லை; வெள்ளையனுக்கு வேண்டியதில்லை; சட்டக்காரர்களுக்கு வேண்டியதில்லை, “வேறு மதத்திற்குப் போய்விடுவேன்” என்று மிரட்டுகிற ஆதித் திராவிடர்களுக்குத் தகுதி, திறமை என்பவை—“திராவிடனுக்கு இருக்கவேண்டும் என்றபடி” வேண்டியதில்லை. ஆனால் திராவிடனுக்குப் பள்ளியில் சேர்க்கப்படுவதற்கே தகுதி, திறமை வேண்டும் என்று, சுயராஜ்யப் பார்ப்பனப் பிரதம மந்திரி சர்க்காரிலுள்ள திராவிடக் கல்வி மந்திரியைக் கொண்டே திட்டம் செய்வாரானால், மனுதர்மமும் விபீஷணத்தன்மையும் எவ்வளவு பலாத்காரமாகக் கையாளப்படுகிறது என்று பாருங்கள்.

இனி அடுத்த விஷயம் புரமோஷன் என்பதாகும். இதில் பார்ப்பனர் தந்திரம் மிக மிகக் கண்டிக்கப்படத் தக்கதாகும். முறைப்படி புரமோஷன் (மேல் உத்தியோகம்) இல்லாததாலேயே, நல்ல உத்தியோகம் பெற்ற திராவிடர் (தமிழர்)களில் பலர் இனப்பற்று அற்ற இனத் துரோகிகளாக, அளவுக்கு மீறிய சுயநல அயோக்கியர்களாக ஆகி விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு உத்தியோகம் வரும்படி செய்கின்றவர்கள் நாம் என்றாலும், அவர்களுக்கு அதில் தகுதி, பட்டம் கொடுத்து புரமோஷன் செய்கிறவர்கள் பார்ப்பனர்களாக இருப்பதால், அவர்கள் பார்ப்பன தாசர்களாகவும், விபீஷணர், அனுமர்களாகவும் ஆகி, நமக்குத் துரோகம் செய்யாமல் இருக்கமுடியாதவர்களாக ஆகிவிடுகிறார்கள். இன்று கிரியிலிலாகட்டும், சர்க்கார் பதவியிலாகட்டும் பெரிய பதவியில் இருக்கும் திராவிடர்கள் யாராவது தன்னைத் திராவிடன் என்றோ, தமிழனாயிற்றே என்றோ கருதுகிறவர் உண்டா? என்று கேட்கிறேன். இதற்குக் காரணம், இவர்கள் அயோக்கியர்கள் என்பது அல்லவே அல்ல. அவர்கள்—நல்ல பேர், அந்தஸ்து, உயர்வு பெறவேண்டுமானால், பார்ப்பனர் ஆசீர்வாதம், மங்களாசரணம், சட்டோபம் பெற்றே ஆகவேண்டும். பார்ப்பனர் மற்றொரு தந்திரம் இதற்குக் கையாளுகிறார்கள். அதாவது—

ஏதாவது புரமோஷன் தமிழனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நாம் வாதாடிக் கொடுத்தாகவேண்டிய அவசியம் வந்தால்—அப்போது பார்ப்பனர், ஏதாவது ஒரு கண்

போன, கைபோன, நெருங்கிய உறவுகள், 'கிராக்', மக்கு, அதிகப் பிரசங்கி அல்லது கிரகசியத்தின்... யோக்கியன் எங்காவது இருக்கமாட்டானா? என்று, அவனைத் தேடி... மேல் உத்தியோகத்தைக் கொடுத்து விட்டு, அன்று முதலே அவன்மீது குப்பை செத்தை சேர்த்து, ஒரு நாள்லி சுவிய வைத்து நெருப்பிட்டு, "பார்த்தாயா, பார்த்தாயா! திறமை, தகுதி எல்லா வகுப்புக்கும் உண்டு என்று திராவிடர்கள் வாதுகொடுக்கின்றீர்கள்! உத்தியோகம் கொடுத்து நடந்தது என்ன?" என்று ரிகார்டு ஏற்படுத்தி, நமக்கு வெட்கம் ஏற்படும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். அல்லது புரமோஷனுக்குத் தேவையில்லாத கடுமையான நிபந்தனைகளைத் திடீரென்று வைத்து நல்ல கெட்டிக்காரர்களையும் அறிவாளிகளையும் யோக்கியர்களையும் சலித்து எடுத்துத் தள்ளிவிடுகிறார்கள்.

உதாரணமாக, கல்வி இலாகாவில் தோழர் அவினாசிவிங்கம் அவர்களுக்கு மந்திரி வேலை கொடுத்தார்கள். எதற்காகக் கொடுத்தார்கள்? "ஒருவராவது இலஞ்சம் வாங்காதவர் இந்த 13 மந்திரிகளில் இல்லையா?" என்று யாராவது சொன்னால், நாள் கண்டிப்பாய், "இலஞ்சம் வாங்காதவர் அவினாசிவிங்கனார்" என்று உறுதி கூறுவேன். ஆனால், புத்திக்கும் இன உணர்ச்சிக்கும் வகுப்பு அபிமானத்திற்கும் உலக அனுபவத்திற்கும் அவருக்கும் வெகு வெகு தூரம். நம்மை இங்கிலிஷ் படிக்கக்கூடாது என்றார்; ஆனால் இந்தி கட்டாயம் படி என்றார்; பள்ளிக்கூடத்தில் பிள்ளைகள் சேர்க்கப்படுவதற்குக்கூட, சட்டப்படி உண்டான தகுதிக்குமேல் தகுதியும் திறமையும் வேண்டுமென்றார்; அந்தத் தகுதி இங்கிலிஷிலும் இருக்கவேண்டும் என்றார். இப்படிப் பல முட்டாள்தனமான காரியங்களைப் பார்ப்பனர் சொன்னபடி நடந்து, அவர்கள் கையெழுத்துப் போடும்படி சொன்ன இடத்தில் போடுகிறார். நமக்கு எவ்வளவு கேடு? நமது பின் சந்ததிக்கு எவ்வளவு கேடு? இந்தப்படி பார்ப்பனர் செய்துவிட்டுத் தாங்கள் தப்பித்துக்கொள்கிறார்கள். இப்படி உத்தியோகங்களிலும் பலர் நமக்குப் பயன்படாமலும், நல்ல பேர் எடுக்காமலும், பார்ப்பனரின் அடிமைகளாகி, அவர்களுக்கும் பயனில்லாமல் செய்யப்பட்டு விடுகிறார்கள். இது பார்ப்பனத் தந்திரமாகும்.

அடுத்த விஷயம், நம்மை அவர்கள் நடத்தும் மாதிரி. இது உண்மையில் மோசமாகவே இருக்கிறது. பார்ப்பன மேலதிகாரிகள் நம்மவர்களை மிக மிக இழிவாய் நடத்துகிறார்கள்; குற்றம் கண்டுபிடிப்பதில் மிகக் கடினமாக இருந்து, அக்கிரமமான வழியில் நெஞ்சத் துணிவோடு நம்மைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். உதாரணம் பாருங்கள். தோழர் (புலவர். கனகசபை என்னும்) பொன்னம்பலம் என்பவர் ஒரு தமிழ்ப் புலவர்; அவர் சேலம் அய்யங்கலில் ஒரு புலவர். அவர் சிறிது திராவிட உணர்ச்சி உள்ளவர். அந்த உணர்ச்சி என்னவென்றால் மூடம், மொக்கை இல்லாமல், சுத்தமான தமிழில் கூடியவரை பேசுபவர். அவர் பேசுவதைக் கண்டால் எந்தப் பார்ப்பனருக்கும் கோபம் வரும்; வடமொழிக் கலப்பில்லாமல் பேசுவார். அதுதான் அவரிடம் பார்ப்பனருக்குப் பிடிக்காத காரியம்.

அப்பள்ளித் தலைமை உபாத்தியாயர் ஒரு ஆரியர். அவர், பொன்னம்பலத்தைப் பற்றி பள்ளிப் பிள்ளைகளைக்கொண்டு முனிசிபல் கமிஷனருக்கு ஒரு முறையீடு எழுதிக்கொடுக்கச் செய்து, அவரை வீட்டுக்கனுப்ப முயற்சிகள் கட்டுப்பாடாகச் செய்வதாக எனக்குத் தகவல் வந்திருக்கிறது. கமிஷனர்கள் யோக்கியதையோ நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. 100-க்கு 75 கமிஷனர்கள் திராவிடர்களேயானாலும்—அவர்கள் கமிஷனர்கள் ஆனவுடன், திராவிட இரத்தம் பார்ப்பன அடிமை இரத்தமாக மாறும்படி 'இனாக்குலேஷன்' செய்யப்பட்டவர்கள். அவர்கள் பார்ப்பன ஆசிரியரைக் கண்ணியப்படுத்தி, திராவிட ஆசிரியரைக் கண்டித்து, எச்சரிக்கை செய்து அந்த முறையீட்டை முடிப்பவர்களே தவிர, வேறு பார்ப்பன ஆசிரியரை—குற்றம் இருந்தாலும்—கண்டிக்க மாட்டார்கள். மற்ற இலாகாவிலும் திராவிடர்களை ஆரியர்கள், அரசாங்கத்தார்—திராவிட

மேலதிகாரிகள் கூட—கீழ்மையாக நடத்தி, மேல் உயர்வுக்குத் தகுதியற்றவர்களாக ஆக்கி வருகிறார்கள். பல கலெக்டர்கள் திராவிட அதிகாரிகளை நடத்துகிற மாதிரி மிக மிக மோசமானதென்றே சொல்லலாம். ஏனென்றால் ஆட்சி, மனு ஆட்சிதானே!

ஆதித் திராவிடர்களையும் முஸ்லிம்களையும் நடத்தியமாதிரி மிக மோசமாக இருந்து வந்தாலும், இப்போது அவர்களுக்குப் "பிரைஸ்" அடித்துவிட்டது. முதல் பிரைஸ் இல்லையானாலும் நல்ல பிரைஸ். அவர்கள் நிலை உயர்த்தப்பட்டுவிட்டது. இனி அவர்களுக்குச் சரியானபடி விகிதாசாரமும்—மேலுங்கூட—கண்டிப்பாய்க் கிடைக்கும். அவர்களுக்கு சிபாரிசு, குறைகளைக் கேட்க வசதிகள் ஏற்பட்டுவிட்டன.

நாம் ஒன்று 'பஞ்சம வர்ணத்தாரா'கவோ, அதாவது ஆதித் திராவிடராகவோ, இல்லாமல் மதஸ்தராகவோ ஆனால் ஒழிய, நமக்கு மானவாழ்வு, நீதிவாழ்வு, முற்போக்கு வாழ்வு இல்லை என்றே சொல்லுவேன்.

தோழர்களே! நேற்று இதே இடத்தில் நாள் சுமார் 20 ஆயிரம் பேர் இடையில் நம் தலைவர் வேதாசலம் அவர்கள் தலைமையில் இதையே வலியுறுத்திச் சொன்னேன். நேற்றுக் கால நகரசபைக் கொட்டகையில் நடந்த டாக்டர். அம்பேத்கார் மாணவர் இல்ல ஆண்டு விழாவில் தலைமை வகித்தபோதும் இதையே சொன்னேன். இதனால் திராவிடர்கள் இடையில் எனக்குக் கெட்ட பெயர் வளருகிறது என்றுகூடச் சிலர் சொன்னார்கள். இன்றும் காலையில் சிலர் சொன்னார்கள்; சிலர் எங்கூடவே இருந்துகொண்டு இதைச் சொல்லி விஷயம் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். எனக்கு இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை.

எனக்கு இந்தவிதமான—உணர்ச்சிக்கு இடமில்லாத, மானத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லாத—திராவிட மக்களிடத்தில் நல்ல பேர் வாங்கவேண்டுமென்ற கவலை சிறிதுமில்லை. அப்படிப் போலி நல்ல பெயரின்றீது எனது வாழ்வு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. திராவிடர்களுக்கு ஏதாவது தொண்டாற்றவேண்டும்; அதில் முதன்மையாக, திராவிடன் கிழிவு நீங்க வேண்டும் என்கின்ற ஆசையும் கவலையுமே தவிர, வேறு ஒன்றுமே எனது கவலையாக இல்லை. என் வாழ்வைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை; எனக்கு வேறு அடைய வேண்டிய சாதனமும் இல்லை. இன்று திராவிடனுக்கு உள்ள கிழிவு என்னவென்றால், அவன் சூத்திரனாய் இருக்கவேண்டியிருக்கும்; 'இந்துவாய்' இருப்பதைத் தவிர வேறில்லை.

ஆதித் திராவிடர்களுக்குத் திடீர் என்று வந்தயோகம் டாக்டர். அம்பேத்கார், "நான் இந்து அல்ல; பஞ்சமன் அல்ல; இந்து மதத்தின் எந்தப் பாகுபாட்டுக்கும் சம்பந்தப்பட்டவன் அல்ல" என்று சொன்னதால்தான். கோயில் திறக்கப்பட்டதும்; "லிஸ்ட்டு கொடுங்கள், உத்தியோகம் கொடுக்கிறேன்" என்று மந்திரி கேட்பதும்; "உங்களுக்கு நீதிக்குமேல், அளவுக்குமேல் நன்மை செய்யிறேன். என்ன வேண்டும்? கேள்" என்று பட்டேல் சொல்லுவதும்; "நானும் ஆதித் திராவிடன், பங்கி (Bungi)" என்று காத்தியார் சொல்வதும் ஆன காரியங்களுக்குக் காரணம்—"நான் இந்துவல்ல" என்ற அஷ்டாட்சர மந்திரமேயாகும். டாக்டர். அம்பேத்காருக்கும் அய்ந்து வருடத்துக்கு முன்பே, நாள், 1925-ல் சொன்னேன்; ஆனால், எனக்கு 5 வருடத்துக்குப் பின்பு சொன்ன அவர்கள் வெற்றி பெற்று விட்டார்கள். ஆனாலும், அவர்கள் இனியும் "இந்து அல்ல" என்று தான்—வாயிலாவது சொல்லிக்கொண்டே—எல்லா உரிமைகளும் பெறப் போகிறார்கள்.

முஸ்லிம்களுக்கு வந்த, வரப்போகின்ற மேன்மையும் அதனால்தான். அதாவது— "நாங்கள் இந்துக்கள் அல்ல; இந்திய சமுதாயம் அல்ல" என்று சொல்லுவதால்தான். நாள், "திராவிடநாடு" பற்றி 1937-ல் பிரஸ்தாபித்தேன்; ஜின்னா சாயு 1940-ல் பாகிஸ்தான் பிரஸ்தாபித்தார். இன்று பாகிஸ்தான் அவர் காலடியில் கிடக்கின்றது. "நன்றாய் விளக்கித் தேய்த்துக் கழுவிச் சுத்தப்படுத்திக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று திருப்பி அடிக்கிறார் ஜின்னா. இந்தத் திராவிடசமுதாயத்தினர் மான்சுகெட்ட சமுதாயத்

திராராய்—சூத்திரராய்—4ஆம் நோய்—வேசி மக்கள்—தாசி மக்கள்—அடிமை மக்களாய்; கல்வி, செல்வம், மானம் முதலானவை கவிசுடல் இல்லாமல் மிகுதல்களிலும் கேவலமாய்; உரிமை இழந்து, மனிதத் தன்மை இழந்து, ஈனவாழ்வில் அழுத்தப்பட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம்—இந்துவாய் இருப்பதல்லாமல் வேறு என்ன என்று கேட்கிறேன். உங்களை மாத்திரம் அல்ல, நம் சர்க்கர்—அண்ணாமலை, சண்முகம், ஏ. இராமசாமிகளையும்; ஜம்னாதர்களையும், மகாராஜாக்களையும்; பண்டார சன்னதிகளையும் மறைமலைகளையும் பாத்திகளையும் கேட்கிறேன். இந்தச் சிறு கூட்டத்தாரின் மாயவாழ்வுக்கு நாம் இத்தனை கோடிப்பேர்கள் இந்துக்களாக (சூத்திரர்களாக) இருப்பதா என்று கேட்கிறேன்.

தோழர்களே! நமது வியாதி—நோய் ('சூத்திரர்கள்', 'வேசிமக்கள்' என்ற நோய்) பெரிது, மிகமிகப் பெரிது. இது (Cancer) புற்று, தொழுநோய் போன்றது; வெகு நாளைய நோய். இதற்கு ஒரே ஒரு மருந்துதான்—அது இஸ்லாம்தான்! இதைத் தவிர, வேறு மருந்து இல்லை. இது இஸ்லாவிட்டால் வேதனைப்பட வேண்டியதுதான். தூக்க மருந்தும் போதைமருந்தும் கொண்டு, நோய் கிம்சை தெரியாமல், நாமும் பிணம்போல் கிடக்க வேண்டியதுதான். நோய் தீர்ந்து எழுந்து நடக்க, இன்றைய நிலையில் இஸ்லாம் ('இந்து மதத்தைவிடுவது' என்றும்) மருந்துதான். இதுதான் நாடுகொடுக்கும், வீரம் கொடுக்கும், நிமிர்ந்து நடக்கச் செய்யும் மருந்தாகும்.

இஸ்லாம் என்றால் முகம்மது நபிகள் மதம் என்றோ, இங்கு 'லுங்கி' கட்டிக்கொண்டு, அளந்து தாடி வைத்துக்கொண்டு இருக்கும் சாயபு, ராவுத்தர், மரைக்காயர், மாப்பிள்ளை என்கின்றவர்கள் மதம் என்றோ, கருதிவிடாதீர்கள். திராவிடர்கள் மதம்—முகமது நபிக்கு முன்பு, சிறிந்துநாதருக்கு முன்பு, புத்த மகானுக்கு முன்பு—ஆரியர்களுக்கு, 'கிருஷ்ணன்', 'ராமன்', 'சிவன்', 'விஷ்ணு'க்களுக்கு முன்பு—திராவிடர்களுக்கு இருந்த மதமாகும்.

இஸ்லாம் என்பது சாந்தி, பணிவு, பக்தி என்ற பொருள்படும் அரபுச் சொல்; இஸ்லாம் என்பது சகோதரத் தன்மை என்பது. இவ்வளவுதான். 100, 200 வருடங்களுக்கு முற்பட்ட அகராதிகளைப் பாருங்கள். அரபு வார்த்தையில் சொல்லாமல் தமிழில்—ஒரு கடவுள், உருவமற்ற கடவுள் வழிபாடு, சாந்தி, ஒற்றுமை, பரஸ்பர பணிவு, பக்தி, உடன்பிறப்பு என்ற தன்மைகள் கொண்ட மதம் என்றால் போதும். கடவுள் என்பது திராவிட மொழி; காட் (God) என்பது ஆங்கில மொழி; அல்லா என்பது அரபு மொழி என்பதல்லாமல், திராவிடர்களுக்கு மாறுபட்ட கடவுள் அல்ல—கொள்கை அல்ல என்பேன். மதங்களை விழுதிப் பூச்சு, நாமம், உச்சிக் குடுமிகளைக்கொண்டு நிர்ணயிப்பதுபோல், இஸ்லாத்தை தலை மொட்டை, தாடி, லுங்கி முதலியவைகளைக்கொண்டு நிர்ணயிக்காதீர்கள். இஸ்லாத்துக்கு எஜமானர் இத்தாட்டு முஸ்லிம்கள் அல்லர்; இவர்கள் இஸ்லாத்தின் ஒரு பகுதியினர்; மலையாள மாப்பிள்ளையார் மற்றொரு பகுதியினர்; ஈஜிட்டார் மற்றொரு பகுதியினர்; ஜப்பான், ஜெர்மன் இஸ்லாமியர்கள் மற்றொரு பகுதியினர்; ஆப்பிரிக்கர், நீக்ரோவர், அபிசினியர் ஆகிய இஸ்லாமியர் மற்றொரு பகுதியினர்.

இவர்கள் இத்தனை பேருக்கும் ஒரு கடவுள். அதுவும் உருவம், பெண்டு, பிள்ளை, சோறு, சாறு வேண்டாததும் அற்றதுமாகும். உடன்பிறப்பு, சம உரிமை, கட்டுப்பாடு இவைதான் பொது; மற்றவைகள் எல்லாம் காலதேச வர்த்தமானங்களைப் பொறுத்தது. இவை ஒன்றாய் இருப்பதால்தான் 60 கோடி மக்கள் உலகில் எந்தப் பாகத்தில் இருந்தாலும் உடன்பிறப்பாய் இருக்கிறார்கள்; இவர்களுக்கு உலகம் நடுங்குகிறது. நீங்கள் 'இந்து' என்றால் உங்கள் 15 கோடி மக்களுக்கு ஏது பொது? எங்கே மானம்? எங்கே உடன்பிறப்பு? எங்கே ஒற்றுமை? எங்கே மனிதத் தன்மை? கட்டுப்பாடு! கோபித்து, ஆத்திரப்பட்டு என்ன செய்வது? டாக்டர். அம்பேத்கார் இப்போதைக்கு வெற்றி பெற்றாலும், இந்த ஆவேசம் அடங்கியவுடன் அவர் இந்து என்று சொல்லிக்கொள்வாரேயானால்—மறுபடியும் அவர் 'பஞ்சம பட்டியலில்' சேர்க்கப்பட்டுவிடுவார்.

நாம் இந்த நாட்டை இந்து நாடாக—இந்துஸ்தானாக ஆக்குவதைவிட, திராவிடஸ் தானாக—அதாவது அந்தப் பெயரைப் பார்ப்பனர் சகிக்கவில்லையானால்—'திராவிடநாடு கொள்கையைக் கொண்ட பாகிஸ்தான்' என்ற வேறு பெயரில் மாற்றிக்கொள்வதில் தப்பு என்ன!

'மதம்' இல்லாமல் மக்கள் வாழமுடியாது. அதாவது நான் சொல்லும் மதம், கடவுளுக்கும் மக்களுக்கும், சம்பந்தமும் மோட்சமும் விதியும் மனிதரிடம் சமாதானமும் மேல் லோகத்தில் அளிப்பது என்கிற மதம் அல்ல. மற்றெதுவென்றால், மனிதனுக்கு மரியாதையாய், (பணிவாய்) அன்பாய், பக்தியாய், சாந்தியாய், சகோதரத் தன்மையாய், ஒற்றுமையாய், ஒழுக்கமாய், உதவியாய் வாழும் கொள்கையை—உங்களுக்குப் புரிவதற்காக மதம் என்ற பழக்கமான வார்த்தையில் கூறுகிறேன். இதை 'சமுதாயக் கொள்கை' என்று சொல்ல எனக்கு இஷ்டம். இதை நீங்கள் மதம் என்று சொல்லவேண்டும் என்றாலும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இப்படிப்பட்ட 'மதம்' இல்லாமல் மனிதன் சமுதாயத்தில் வாழுவது சங்கடப்படும்.

ஆகையால், இந்த நாட்டில் இந்தக் கொள்கையின் பேரால் ஏற்கனவே ஒன்றுபட்டு வாழும் 10 கோடி மக்களுடன், நாம் திராவிடர்கள் 4 கோடி பேர்களில் குறைந்தது 2½ கோடி பேர் சேர்ந்து, 12½ கோடி பேர் ஒரு கொள்கையினராய் வாழ்ந்து—மானம் பெற்று, ஈனம் ஒழித்து, மனிதத் தன்மை, உரிமையுடன் வாழ்ந்தால்—யாருக்கு என்ன நஷ்டம், என்ன இழிவு என்று கேட்கிறேன்.

அல்லது, இந்தப் பார்ப்பன அட்டுமியத்துக்கு யாராவது வேறு மருந்து சொல்லட்டும்; நான் கேட்கிறேன். திராவிட நாட்டில், நாம், 'இஸ்லாம்' ஆனால் நம் இஷ்டப்படிதான் இஸ்லாம் இருக்குமே தவிர—யாரோ சாயபோ, முஸ்லாவோ சொல்லுகிறபடி இஸ்லாம் இருக்காது. எனக்கு 10 நாட்டு முஸ்லிம்கள் அனுசரிக்கும் இஸ்லாமும் தெரியும். நாட்டு இஷ்டம், மெஜரிட்டி இஷ்டம்தானே தவிர—இந்து மதம்போல் (3½) முன்றே அரைக்கால் பார்ப்பனர் 93 பேர்களை, 'எட்டி நில'; நீ படிக்க முடியாது; நீ சூத்திரன்; நீ வேசி மகன்; உனக்கு சரி சமத்துவம் இல்லை; உத்தியோகம் இல்லை; பிரதிநிதித்துவம் இல்லை' என்பதல்ல இஸ்லாம். அதாவது, பணிவையும் சாந்தியையும் உண்மை சகோதரத்துவத்தையும் கொள்கையாய்க் கொண்ட மார்க்கம். மற்றது எது எப்படி இருந்தாலும் ஒற்றுமை கட்டுப்பாடு கொண்ட மார்க்கம். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

நான் இஸ்லாத்துக்கு 'வக்காலத்து'ப் பேசவில்லை; பிரச்சாரம் செய்யவில்லை. இது உண்மை! உண்மை!! முஸ்லிம்களிடம்—எனக்கு, உங்களை எல்லாம்விட அளவு கடந்த அன்போ, நேசமோ, நம்பிக்கையோ, கூட்டுறவே கிடையாது. ஆனால், 'பார்ப்பனியம்'—'இந்து' என்னும் பொல்லாத—கொடுமையான—கோரமான பாம்பைக் கொல்லுவதற்கு, அல்லது அதன் விஷத்தன்மைப் பாதகத்திலிருந்து விலகுவதற்கு இதுதான் மருந்து. இஸ்லாத்தைச் சரியாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியவர்கள் இங்கிலாந்து, ஈஜிட்டி, துருக்கி சென்று வாருங்கள்.

வரப்போகும் சுயராஜ்யம் நமக்கு மகா மகா கேடானதாக இருக்கும். திராவிடர்கள் 100க்கு 75 பேர்கள் அனுமாரர்களாக, விபீஷணர்களாக வாழுவதுடன் தோழர் அவினாசி லிங்கம் போன்ற மற்றும் பல திராவிடர்கள், பண்டிதர்கள், 'சர்'கள், தங்கள் பின்னால் மணி கட்டின வரல் ஒட்ட வைத்துக்கொண்டு, இராம பஜனை (ஆரியர் பஜனை) செய்து, ஆரியன் பின் திரிந்து, நம்மை நசுக்கப் போகிறார்கள்.

இது என்ன மானக்கேடு! என்னுடைய நாட்டில், என் வரிப்பணத்தில், எனக்காக நடக்கிற ஆட்சியிலே எனக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை; எனக்கு விகித உத்தியோகம் 1686—5

யில்லை என்றால்—எனக்கு மனிதன் மனிதன் இல்லை என்றால்—இதற்காக ஆரியனுக்கு நான் விண்ணாப்பம் போடுவது... கும்பிடுவதும், கெஞ்சிக் கூத்தாடுவதும் மானமுள்ள தன்மையா என்று கேட்கிறேன். யாரோ சில துரோகிகள், சுயநல வஞ்சகர்கள் மானம், ஈனம் இல்லாமல் தங்களைப் பார்ப்பன அடிமை (இந்து) என்று சொல்லிக் கொண்டால்—நாமும் 'இந்து' (அடியேன், தாசன், நாய்க்குட்டி, அடிமை) என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதா என்று கேட்கிறேன். "இழிவு நீங்க இஸ்லாம்" ("நான் இந்து வல்ல") என்கிற மந்திரம்தான் நம்மை மனிதராக்க முடியும். இதை நான் இன்று நேற்று சொல்லவில்லை; 1919 முதல், 1920 முதல் இன்று வரை 28 வருடங்களாகச் சொல்லி வருகிறேன். எனக்கு ஒன்றும் செல்வாக்குக் குறைந்துபோகவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், இழிவு நீங்க வேறு மருந்தில்லை. இந்த வியாதியை நீக்கும் முயற்சியில் இதுவரை எந்தப் பெரிய வைத்தியனுடைய—எந்த மருந்தும் தோல்வியையே அடைந்துவிட்டது.

சாயுட்களும் பதவி விகிதாச்சாரம் பெற்று, ஷெட்டியூட்டு வகுப்பாரும் பதவி உத்தியோகமும் கல்வி விகிதாச்சாரமும் பெற்று, மீதி உள்ளதில் பார்ப்பனர் ஏகபோகமாய் உட்கார்ந்துகொண்டால்—திராவிடனே அல்லது தமிழனே, அதாவது பார்ப்பானல்லாத, முஸ்லிம் அல்லாத, கிறிஸ்தவன் அல்லாத, ஆதித் திராவிடன் அல்லாத (ஷெட்டியூட்டு வகுப்பார்) திராவிடனே! 'சூத்திரனே!' உன் கதி, உன் எதிர்காலம் என்ன ஆகும்? சிந்தித்துப் பார்! அரசியல் நிர்ணய சபையில் உனக்குப் பிரதிநிதி எங்கே? ஷெட்டியூட்டு வகுப்புக்கு, பார்ப்பாளுக்கு, கொள்ளை அடிக்கும் வியாபாரிக்கு, கொடுமை முறை சங்கராச்சாரிக்கு அங்கே பிரதிநிதிகள் இருக்கிறார்கள். "நான் ஏன் சூத்திரன்" என்று பதறுகிற திராவிடனுக்குப் பிரதிநிதிகள் எங்கே? நினைத்துப் பார். மானத்தோடு சிந்தித்துப் பார்! உத்தியோகம் மாத்திரம் அல்ல நமது இலட்சியம். நம் இழிவு போக வேண்டும்; நாம் விபீஷணன் இல்லாத சமுதாயத்தினராக வேண்டும்.

என் அன்புள்ள அருமை திராவிடச் சகோதரர்களே! இதற்கு இல்லாததைத் தவிர ஒரு மருந்து சொல். இப்போதே சொல்லாதே; வீடுபோய் தமிழ்ப் பெரியார்கள், 'சர்' பெரியார்கள், பண்டிதப் பெரியார்கள், ஆங்கிலம் கற்றுப் பதவி வகிக்கும் வக்கீல்கள், உத்தியோகப் பெரியார்கள் முதலானவர்களுடன் கலந்து, கட்டியமுது முடிவு கண்டு—நானைக்குச் சொல்!

இதுவரை கல்லைப் போடாமல், கலகம் செய்யாமல் பேச இடங்கொடுத்துப் பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த உங்களுக்கு 100 'இஸ்லாம்'.

(திராவிட உத்தியோகஸ்தர்கள் எஸ். அய். ஆர். (எம்ப்ளாய்ஸ் அசோசியேஷன்) சங்கத்தார் சார்பாகப் பெரியாருக்குத் திருச்சியில் 18-3-1947ஆம் தேதி 1080 ரூபாய் கொண்ட பணமுடிப்பு ஒன்று அளிக்கப்பட்டது.)

[தூல்: "இன இழிவு ஒழிய இஸ்லாமே நன்மருந்து"-'சூடி அரசு' பதிப்பகம், ஈரோடு—1947]

12. முஸ்லிம்களே, கிறிஸ்தவர்களே சிந்தியுங்கள்!

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

முஸ்லிம் தோழர்களுக்கு ஓர் விண்ணாப்பம்! உங்களை ஏன் எங்களுடன் நன்கு சேர ஒட்டாமல், உங்கள் தலைவர்கள் தடுத்துவருகிறார்கள்? ஜின்னா சாகிப் ஒரு காலத்தில், "முஸ்லிம்கள் யாரும் வேறு கட்சியில் சேரக் கூடாது" என்று கூறினார் என்றால் அதற்கு அர்த்தம் இருந்தது. முஸ்லிம்களின் இலட்சியமான பாகிஸ்தானையடைவது எல்லா முஸ்லிம்

களும் ஒரே கட்சியின் கீழிருந்து வேலை செய்யவேண்டும் என்பதற்காக அவர் அவ்விதம் சொல்லியிருந்தார். அப்பொழுது நானும் முஸ்லிம் கட்சியில் இருந்தேன். பாகிஸ்தான் பெற்றாகிவிட்டது. எனவே, அவர் கூறியது காலாவதியாகிவிட்டது—'லிமிடேஷன் பார்' ஆகிவிட்டது.

இனி முஸ்லிம்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக்காக, ஏதாவது ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து கொள்வதுதான் நல்லது. இன்றுள்ள இம்மாகாண முஸ்லிம் தலைவர்கள் சொற்ப சலுகைகளுக்காகவும், பயத்துக்காகவும், சுயநலத்துக்காகவும் காங்கிரஸ்காரர்களின் காலடியில் இருந்துகொண்டு வருகின்றனர். தமக்குக் கிடைக்கும் சலுகைக்காக முஸ்லிம் இனத்தையே காட்டிக்கொடுக்கத் துணிந்து அவர்களைக் கோழைகளாக்கிவிட்டனர். இதை முஸ்லிம் பாமர மக்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். காங்கிரஸ்டன் சேர்ந்துகொள்வதா யிருந்தால் தாராளமாய்ச் சேர்ந்துகொள்ளுங்கள்! நாங்கள் வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. 100க்கு 90 பேராக உள்ள எங்களையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பார்ப்பனர்களா 100க்கு 7 பேரான உங்களுக்கு வளைந்து கொடுத்துவிடப் போகிறார்கள்! எங்களைப் பொறுத்தவரை இன்னும் நாங்கள் உங்களை எங்கள் உடல் பிறந்தவர்களாகத்தான் கருதுகிறோம். எனவே, எங்கள் இனத்தவர் நீங்கள் என்பதற்காக—உங்களை இந்த அளவுக்கு அளவளாவவும், ஆதரிக்கவும் உள் எங்கள் கழகத்தில் வேண்டுமானாலும் சேருங்கள்! அல்லது வடநாட்டானால் பல கோடி செலவிட்டுப் பத்திரிகைகளைக் கொண்டு தீவிரப் பிரச்சாரம் செய்து, இந்துக்களைத் தூண்டிவிட்டு, உங்களைக் கொள்ளையடிக்க நினைக்கும் பார்ப்பனர்களோடாவது சேர்ந்து கொள்ளுங்கள்!

சேருமுன் கொஞ்சம் தீர யோசித்துவிட்டுமட்டும் சேருங்கள். திருவண்ணாமலையும், ஈரோடும், திருநெல்வேலியும் உங்களுக்கு ரூபகமிருக்கட்டும்! முஸ்லிம்களைவிடக் குறைவான எண்ணிக்கையுடைய கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சொல்கிறேன்.

கிறிஸ்தவர்களாகிவிட்டதாலேயே நீங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதிக்கொண்டு விடாதீர்கள்! நீங்களும் குறள் மதக்காரர்கள்—பைபிளுக்கு விரோதமாகக் குறளில் ஒன்றும் கிடையாது. பார்ப்பனர்களின் தயவுக்காவேண்டி சுயமரியாதையை இழந்துவிடாதீர்கள்! உங்கள் நன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதாயிருந்தால் சாதி, சமய பேதமின்றிப் பாடுபடும் திராவிடர் கழகத்தில் சேருங்கள்! திராவிடர்கழகம் திருவள்ளூர் குறளைப் பின்பற்றி நடந்துவரும் கழகம். இந் நாட்டில் மனுதர்மம் ஒழிந்து, மனிதத் தன்மை ஏற்படப் பாடுபட்டு வரும் கழகம். அதற்குக் குறள்தான் வழிகாட்டி; எந்த முன்னேற்றத்திற்கும் விரோத மில்லாமல் பணியாற்றிவரும் கழகம் என்பதை உங்களால் உணர்ந்து, ஆன எல்லா உதவியையும் அதற்களித்து ஆதரியுங்கள்.

[ஈரோட்டில், 23, 24-10-1948-ல், சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 5-11-1948]

13. பார்ப்பனர் எதற்கு?

பார்ப்பனர்கள் இந்த நாட்டுக்குச் சுமார் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னேயே பிழைக்கவந்தவர்கள்; வந்ததும் இந்த நாட்டுவாழ்க்கைக்குச் சம்பந்தப்படாமல் இந்த நாட்டுவளப்பத்தை அனுபவிக்கத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

நாம் உழைக்கிறோம்; உழுகிறோம். நம்மால்தான் மக்களுக்கு உணவு அளிக்கப் படுகிறது. நாம் வேளாண்மை செய்யாவிட்டால், இந்த நாட்டு மக்களுக்கு உணவு இல்லை. நாம்தான் நெசவு செய்கிறோம்; நம்மால்தான் அத்தனைபேருக்கும் உடை, துணி கிடைக்கிறது. நாம்தான் வீடுகட்டிக் கொடுக்கிறோம். ஆகவே நம்மால்தான் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு இருக்கிற வசதிகளெல்லாம் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. ஆகவே ஒரு நாட்டு

மக்களுக்கு உணவு, உட்கிராமங்களை அளிக்கும் நாம்தான் சூத்திரர்கள் என்று இழிவுபடுத்தும்.

பார்ப்பனன் எங்காவது உழைக்கிறானா? எந்தப் பார்ப்பனத்தியாவது வீடு கட்டுகிறானா? கல் உடைக்கின்றானா? ஏன்? இவைகள் எல்லாம் அவர்கள் செய்தால் பாவம் என்று எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவைகள் எல்லாம் மாறி, நாம் முன்னேற வேண்டுமென்றுதான் கேட்கிறோம்.

[சித்தோட்டில் 26-7-1951-ல் நடைபெற்ற தி.க. பொதுக்கூட்டத்தில் விளக்கவுரை—விடுதலை 31-7-1951]

14. பார்ப்பனரும், தி. க.வும்

தோழர்களே!

யாரோ சில பிராமணர்கள், “பெரியார் ராமசாமி நாயக்கர், பிராமணர்கள் இந்த நாட்டில் வாழவே கூடாது என்று கூறி வருகிறார். இவரை நீங்கள் எப்படி இங்கே கூப்பிட்டீர்கள் என்பதாகக் கேட்டார்கள்” என்று ஒருவர் இங்கு சொன்னார். பிராமணர்கள் இந்த நாட்டில் வாழக்கூடாது என்றோ, இருக்கக்கூடாது என்றோ திராவிடர் கழகம் வேலை செய்யவில்லை—திராவிடர் கழகத்தின் திட்டமும் அதுவல்ல. திராவிடர் கழகத்தினுடைய திட்டமெல்லாம்—திராவிடர் கழகமும் நானும் சொல்லுவதெல்லாம், விரும்புவது எல்லாம்—நாங்களும் கொஞ்சம் வாழவேண்டும் என்பதுதான். இந்த நாட்டிலே நாங்களும் கொஞ்சம் மனிதத் தன்மையோடு சமத்துவமாக இருக்கவேண்டும் என்பதுதான்.

இது ‘பிராமணர்கள்’ இங்கு வாழக்கூடாது என்று சொன்னதாகவோ, இந்த நாட்டைவிட்டு அவர்கள் போய்விட வேண்டுமென்று சொன்னதாகவோ அர்த்தம் ஆகாது. அவர்களைப் போகச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. அது ஆகிற காரியம் என்று நான் கருதவில்லை. தவிரவும் ‘பிராமணர்களுக்கும்’ நமக்கும் பிரமாதமான பேதம் ஒன்றும் இல்லை. அவர்கள் அனுசரிக்கிற சில பழக்க வழக்கங்களையும், முறைகளையும் தான் நாங்கள் எதிர்த்தோம். இது, அவர்கள் மனம் வைத்தால் மாற்றிக்கொள்வது பிரமாதமான காரியம் இல்லை.

நமக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன பேதம்? இப்போது அவர்களும், நாமும் ஒரு குழாயிலே தண்ணீர் பிடிக்கிறோம். ஒரு தெருவிலே நடக்கிறோம்; ஒரு தொழிலையே இருவரும் செய்கிறோம். காலமும் பெருத்த மாறுதல் அடைந்துவிட்டது. மக்களும் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைந்து விட்டார்கள். விஞ்ஞானம் பெருக்கம் அடைந்து விட்டது. இந்த நிலைமையில் நமக்குள் மனித தர்மத்தில் பேதம் இருப்பானேன்? ஆகவே, உள்ள பேதங்கள் மாறி, நாம் ஒருவருக்கொருவர் சமமாகவும் சகோதர உரிமையுடனும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் நான் பாடுபடுகிறேன். நம்மிடையில் பேத உணர்ச்சி வளரக்கூடாது என்பதில் எனக்குக் கவலை உண்டு. எனவே, முயற்சியில் பலாத்காரம் சிறிதும் இருக்கக்கூடாது என்பதிலும் எனக்குக் கவலை உண்டு. காலம் எப்போதுமே ஒன்றுபோல இருக்கமுடியாது.

நம்மிடல் இருதரப்பிலும் பல அறிஞர்களும், பொறுமைசாலிகளும் இருப்பதனாலேயே நிலைமை கசப்புக்கு கிடமில்லாமல் இருந்துவருகிறது. இப்படியே என்றும் இருக்கும் என்று நினைக்க முடியாது. திராவிடர் கழகப் பின் சந்ததிகளும், பிராமணர்களின் பின் சந்ததிகளும் இந்தப்படியே நடந்துகொள்வார்கள் என்றும் கூறமுடியாது. ஆதலால், அதிருப்திகளுக்குக் காரணமானவைகளை மாற்றிக்கொள்வது இருவருக்கும் நலம். அதை நண்பர் ஸ்ரீனிவாச ராகவன் அவர்களும் நன்றாய் விளக்கி இருக்கிறார்;

அதாவது பிராமணர்களும் கால தேச வர்த்தமானத்துக்குத் தக்கபடி தங்களை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார். அதுதான் இப்போது இருதரப்பினரும் கவனிக்க வேண்டியது.

[இராயப்பேட்டை லட்சுமிபுரத்தில் 5-1-1953-ல் சொற்பொழிவு—விடுதலை 8-1-1953]

15. பூதேவர்களின் தேவ பாதுகாப்பு மாநாடு

தேசியப் பத்திரிகை நகரத்தில், பார்ப்பன நிருபர்கள் பந்தலில், பூதேவர்கள் கழகச் சார்பில், விஷமப் பிரச்சாரக் கோஷ்டிப் படையின் சதியாலோசனை மாநாடு நடவடிக்கைகள்.

விஷயாலோசனைக் கூட்டம்

தலைவர்: நம் மாநாட்டு ஊர்வலம் வெகு வெற்றிகரமாக முடிந்தது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

வரவேற்புக் கழகத் தலைவர்: ஆம்! ஆம்! மிக மிக வெற்றிதான்! யாவரும் அறியாமல், ஒருவருக்கும் தெரியாமல், நாம் தனித்தனியாய் எங்கேயோ போகிற யாரோ ஒரு அனாமதேயம்போல் நடித்து—மெள்ள வந்து இத்தனைபேர் இந்த சதி ஆலோசனைக் கூட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது நமக்கு மாபெரும் வெற்றிதான்.

தலைவர்: சரி, சந்தோஷம்! மாநாட்டிற்கு முதல் தீர்மானம் என்ன?

காரியதரிசி: அதிகாரத்திலிருக்கும் தேவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தவேண்டியதாகும்.

தலைவர்: சரி, அவர்களுக்காகத்தானே பாடுபடுகின்றோம். அதற்கு நன்றி செலுத்தவேண்டுமா? அவர்கள் கடமையைத்தானே அவர்கள் செய்கிறார்கள்?

காரியதரிசி: இருந்தாலும் நாம் நன்றி செலுத்தினால் இன்னும் அதிகமாக அக்கிரமங்கள், அநியாயங்கள் செய்து நமக்கு உதவி செய்வதோடு நல்ல யோசனையும் சொல்லி உற்சாகப்படுத்துவார்கள். நம் ஆதரவு பூரணமாக இருக்கிறது என்று—என்னமும் (எதுவும்) செய்து நம் எதிரிகளை அழித்துவிடுவார்கள். அந்தக் காலத்தில் நமக்கு விஷ்ணு, இந்திரன் இருந்தது போலத்தானே, இந்தக் காலத்தில் நம்மளவாள் ஆட்சியும், நம் அதிகாரிகளும் இருந்து வருகிறார்கள்? ஆதலால், செய்யும் யாகம், எக்கியம் என்பவைகளான—பத்திரிகைப் பித்தலாட்டம், விஷமத்தனம் ஆகியவைகளால் (நம்மளவாள்) அரசாங்கத் தாரும், நம் அதிகாரிகளும் வாழ்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களுக்கு நம் ஆதரவு காட்டும் முறையில் நன்றி காட்டவேண்டியது முதல் தீர்மானமாகும்.

தலைவர்: சரி, இதை நானே பிரேரேபித்து விடுகிறேன். இனி அடுத்த தீர்மானம்?

காரியதரிசி: பத்திரிகைக்காரர்கள் கட்டுப்பாடாய் எதிரிகளின் நடவடிக்கைகளை, அவர்கள் அனுப்பும் சேதிகளை அறவே பிரசுரிக்கக் கூடாது. அப்படி யீறிப் பொது ஜனங்களுக்குப் பயந்து பிரசுரித்தாலும், நம் எதிரிகள், “இதை ஏனடா இவன் போட்டான்” என்று (அவர்கள்) வருத்தப்படும் மாதிரியில், அவர்களுக்குக் கேடுவரும் மாதிரியில் பிரசுரிக்கவேண்டும் என்று பத்திராதிபர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதாகும்.

தலைவர்: இப்படித்தானே இப்போது நடக்கிறது! இதை மறுபடியும் அவர்களுக்குச் சொல்லுவதெதற்கு? ஒரு சமயம் அவர்கள் இதுவரை செய்துவருவதை நாம் அறியாமல் இருக்கிறோம் என்று நினைத்து, இதனால் வருத்தப்பட்டால் என்ன செய்வது?

வரவேற்புக் கழகத் தலைவர்: வருத்தம் ஒன்றும் ஏற்படாது. இன்னும் சிறிது சூறுசூறுப்பாய் வேலை நடக்கும். எதிரி நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு தீர்த்துவிடுவார்கள்; அனுமதியுங்கள்.

தலைவர்: சரி, இதை வரவேற்புத் தலைவர் பிரரேபிக்கட்டும்; காரியதரிசி ஆதரிக்கட்டும். இனி அடுத்த தீர்மானம்?

ஆலவாய்க் கதை தேவர்: அடுத்த தீர்மானமாக, நான் பிரரேபிப்பது, 'பத்திரிகை நிருபர்கள் நம் நோக்கங்களுக்கு, நலன்களுக்கு ஏற்பவும்—நம் எதிரிகளுக்குக் கேடுகள், கெட்டபெயர்கள் ஏற்படவும்,—கலகம் விளைவிக்காத நம் இயக்கக் கோழைகள் இருக்கும் இடத்திலும் கலகம் நடக்கும்படி தூண்டிவிடவும், எங்கும் காலித்தனம் தாண்டவமாதவும், அதுவே பாரதமாதா சேவை, தேசியத் தொண்டு, காங்கிரஸ் பக்தர்கள் கடமை என்று கருதும்படியாகவும்—அவ்வளவு திரித்துக் கற்பித்துச் சேதிகள் விடவேண்டும்; இந்தக் கைக்கரியத்தைச் சர்க்காரும் செவ்வனே செய்துவருகிறது. பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று ஆசிரியர், நிருபர், ஏனைய ரிப்போர்ட்டர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறது' என்ற தீர்மானமாகும்.

இதன்மீது நான் சிறிது பேசுகிறேன். அதாவது, இந்தக் காரியத்தில் அல்லாத தேவர்களாகிய நாம் இனி வாழமுடியாது. எதிரிகள் வலுத்துவிட்டார்கள்; அவர்கள் மக்களை வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் எதிரிகள் எதுவும் செய்யச் சக்தி உடையவர்களாகிவிட்டார்கள். நாம் தனியே நடக்கப் பயப்படவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இப்போதைய விபுஷணர்களும், அனுமார்களும் கூட முன்காலத்தவர்களைப் போல நடக்கிறார்கள்.

எனவே, நம்மை இனி நம் பத்திரிகைக்காரர்கள்தான் காப்பாற்றவேண்டும்; நம் தந்திரங்கள், சூழ்ச்சிகள் தான் நமக்குக் கதிமோட்சம் கொடுக்கக் கூடியவை. ஆகவே இதை அவர்கள் உணரவேண்டும்.

தலைவர்: இதை நீங்களே பிரரேபியுங்கள். ஆசிரியர், நிருபர், பத்திரிகைச் சொந்தக்காரர்கள் வந்திருக்கிறார்களா?

காரியதரிசி: ஆம்!

தலைவர்: சரி, அடுத்து?

கணநாதர்: நம் அதிகாரிகள் சிறிதும் தயவு, நாட்சனாயம் பார்க்காது—கல் நெஞ்சத்துடன்—காரியம் பார்த்து நம் எதிரிகளின் ஸ்தானங்களை அழிக்கவேண்டும் என்கின்ற தீர்மானத்தை நான் பிரரேபிக்கிறேன்.

தலைவர்: இனி இப்படித் தனித் தனித் தீர்மானம் வேண்டாம். நம்மவர்கள், அதிகாரிகள், மனுதீர்ம சாஸ்திரம், பராசரஸ்திரம், இராமாயணம், பாரதம், புராணம் ஆகியவைகளில் இராட்சதர், அசுரர் என்பவர்களை அழிக்க—பிராமணர்கள், தேவர்கள் என்பவர்கள் எப்படி எப்படி நடந்தார்களோ அப்படி அப்படியெல்லாம் நடக்க வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானம் போட்டால் போதும்.

மற்றவர்கள் ஏகோபித்து—சரி, சரி, ரொம்பவும் விளக்கமாகிவிட்டது. இது ஆளுகிறவர்கள், அதிகாரிகள், பத்திரிகைக்காரர்கள் ஆகியவர்களுக்கு மாத்திரம் அல்ல; தேவர்கள் யாவருக்குமே பொருந்தியதாகும்.

தலைவர்: சரி, விஷயாலோசனைக் கமிட்டிக் கூட்டம் ஒத்திப் போடப்பட்டது. இவை பொதுமாதாட்டில் முடிவுசெய்தபின் மற்றவை.

[‘விடுதலை’-‘சித்திரபுத்திரன்’ உரையாடல்—2-11-1953]

16. பார்ப்பனர் உயர் வாழ்வு

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

இன்று பார்ப்பனர்களெல்லாம் சவுக்கியமாக இருக்கிறார்கள். பிச்சை எடுக்கிற பார்ப்பான் கூட இரண்டு வேளை காப்பி குடிப்பான். தினமும் வெயிலில் பாடுபடும் குடியானவனுக்கோ—அவன் குடும்பத்துக்கோ காப்பி என்றால் என்ன என்றே தெரியாதே! கஞ்சிதான் இருக்கும்; வெறும் கூந்தான் இருக்கும். அதற்கு உப்பும இருக்காதே!

ஆனால் பார்ப்பனர்களில்—ஒட்டலில் வேலை செய்யும் பார்ப்பானாக இருந்தாலும், கோவிலில் வேலை செய்யும் பார்ப்பானாக இருந்தாலும், புரோகிதப் பார்ப்பானாக இருந்தாலும்—அவன் மகனெல்லாம் நன்றாகப் படித்து கலெக்டர், ஜட்ஜ், மந்திரி, இந்தியா பிரஸிடெண்டாக ஆகிவிடுகிறானே! ஆனால் உழைக்கிற நாம் கீழான நிலையில்தானே இருக்கிறோம்!

நேற்றுவரையில் மந்திரியாக இருந்தாரே இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர் என்ன பிரபுவிடம் மகனா? அவர்தானே சொல்லி இருக்கிறார், ‘ஸ்காலர்ஷிப்பில்’ படித்ததாக! அவருடைய பாட்டன் புரோகிதர்; இவர் முதல் மந்திரி! இந்த நாட்டை ஆளுகின்றாரே நேரு, அவர் ஒரு காஷ்மீர்த்துப் பார்ப்பனர். இங்கே எப்படிக் கல்யாணம், கருமாதி செய்கிற பார்ப்பனரைப் புரோகிதர் என்று சொல்லுகிறோமோ, அப்படி நேரு குடும்பம் அங்கே ‘பண்டா’ என்று சொல்லுகிற புரோகிதர்; அவருடைய அப்பன் வக்கீல்; இவர் பெரிய தலைவர்—காங்கிரஸ் ராஷ்டிரபதி—இந் நாட்டுக்கே முதல் மந்திரி. இராஜகோபாலாச்சாரியாரின் பாட்டன் ஒரு சாமியார். அவரே சொல்லி இருக்கிறார், ‘எனக்கு மைசூரில் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுத்தார்கள்; அதில்தான் நான் படித்தேன்’ என்று.

இன்றைக்கு இந்த நாட்டுக்குப் பிரசிடெண்டாக இருக்கிற இராஜேந்திர பிரசாத் ஒரு பார்ப்பனர். அவருடைய குடும்பம் ஒரு மலைஜாதி நாட்டுப் பார்ப்பனர் குடும்பம்.

இப்படி முக்கியமானவர்களைப் பற்றி மட்டுந்தான் சொன்னேன். இப்படிப் பட்டவர்களெல்லாம் தங்கள் சாதி காரணமாகவே உயர்ந்திருக்கிறார்கள். நம்மவனுக்கு சற்றுப் பணக்காரத் தன்மை வந்துவிட்டால், அவனுக்கு தான் ஏன் கீழ்சாதி என்றே படுவதில்லை. நம்மவருள் மிராசுதார், புலவர் என்பவருக்கும் நாம் ஏன் கீழ்சாதி என்றே படுவதில்லை. நம்மவர் எவராவது இதுபற்றிச் சிந்தித்தது உண்டா? அது கிடையவே கிடையாது. எப்படியாவது நமக்குப் பணம் வேண்டும்; எப்படியாவது நம்மை மிராசு, மிட்டா என்று மற்றவன் சொன்னால் போதும் என்று கருதுவதும், பார்ப்பான் தன்னைத் தர்மப்பிரபு என்று சொன்னால் போதும் என்று கருதிக் கோயில் கட்டுவதும் சும்பாபிஷேகம் செய்வதும்; 100 ஏக்கர், 200 ஏக்கர், 500 ஏக்கர், 1000 ஏக்கர், 100 வேலி, 200 வேலி, 700 வேலி என்று காவேரிப் பாசனத்தில் எழுதிவைக்கிறானே! இதை எழுதி வைத்தவரெல்லாம் நம்மவர்கள். அப்படிப்பட்ட நாம் ஏன் கீழ்சாதி? இப்படிப்பட்ட மக்களுடைய சரித்திரம் எப்படிப்பட்டது? நாம் உயர்ந்தவர்களாக வாழ்ந்ததாகத்தானே சரித்திரம் கூறுகிறது! பார்ப்பனர் வந்தபிறகுதானே நாம் தாழ்ந்ததாக உள்ளது? எந்த நாட்டிலேயாவது அந்த நாட்டு உழைப்பாளி—தர்மப் பிரபுக்கள் தாழ்ந்த சாதியாக இருந்திருக்கிறார்களா?

காட்டுமிராண்டுகளும் கூட முன்னேறி வர திராவிடர் மட்டும் இழிசாதியினராய் இருப்பதா?

மற்ற நாட்டுக்காரனுக்கு வேட்டிக் கட்டத் தெரியாதபோது நாமெல்லாம் நாகரிகத் தேரோ வாழ்ந்து வந்தோம்; வெளிநாட்டான் காட்டுமிரண்டியாகவே இருந்தான். அப்படி இருந்தவன் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து, இன்றைக்கு அதிசயப்படும்படியாக வளர்ந்து விட்டானே!

வெள்ளையன்தான் இரயிலைக் கண்டுபிடித்தான்; இந்த ஒலிபெருக்கி, கேஸ் லைட், மோட்டார், விமானம் எல்லாம் அவன் கண்டுபிடித்தவைதாமே! இன்னும் எலெக்டிரிக் விளக்கும் அவன் கண்டுபிடித்திருக்கிறான். ஒரு பொத்தானை அழுத்தினால் இலட்சம் விளக்கு எரிகிறது. இந்த வெள்ளைக்காரன் 1000 ஆண்டுக்கு முன்பு பாம்பு, மீன், காய் எல்லாம் பச்சையாகத் தின்றவன். அதே நேரத்தில் நம்மவன் உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்ந்தான்.

இன்றைக்குச் சீரங்கம் கோவிலை எடுத்துக்கொள்ளுகளேன். அதில் எவ்வளவு பெரிய சிலைகளைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு நல்ல சித்திரங்களை வரைந்து வைத்திருக்கிறார்கள்? அங்கே மொட்டைக் கோபுரம் என்று ஒன்று இருக்கின்றது. அங்கே நான்கு கால்கள் இருக்கின்றன. அது 40 அடி மேலே நிற்கின்றது; அந்தக் கல் ஒவ்வொன்றும் 4 அடி, 3 அடி பருமன் இருக்கும். 40 அடி மேலே நின்றால் 10 அடியாவது பூமியில் அஸ்திவாரம் எடுத்திருக்க வேண்டும். இப்போதுதானே வெள்ளைக்காரன் 'ஜாக்கி' கொண்டு வந்திருக்கிறான். இந்த சீரங்கம் கோவிலை என்ன இன்றைக்கு நேற்றா கட்டினார்கள்? அப்போது இப்படித் தூக்கி நிறுத்த வசதி ஏது? அப்படிப்பட்ட வசதியில்லாத காலத்திலேயே தூக்கி நிறுத்தியிருக்கிறானே! அதுமட்டு மல்ல. காவேரியையே வேறுபக்கம் திருப்பி இருக்கிறானே ஒரு அரசன்! அப்படிப்பட்ட நாம் எப்படி இந்த நிலைக்கு வந்தோம்? எனக்கு முன் பேசியவர் சொன்னார்—மொகஞ்சோ தாரோ, ஹரப்பா பற்றி; அவை இப்போது சாய்புகிட்டே போய்விட்டன. அவை 4000 வருடங்களுக்கு முந்தியவை என்று கூறுகிறார்கள்.

இந்தப் பார்ப்பனர்கள், தங்கள் மாட்டுக்குப் புல்லைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்து, நம்மைக் கோயிலைக் கட்டச்சொல்லி சாமியைச் செய்யச் சொல்லி—அந்தச் சாமியை நாம் தொட்டால் தீட்டு, சாமி செத்துப் போய்விடும் என்று சொல்லிவிட்டானே? இதை இந்துப் பணக்காரனும் பண்டிதனும் ஒப்புக்கொண்டதன் விளைவாக, நாம் இப்படி நாசமாகிவிட்டோம். மிருகங்கள் இருக்கின்றனவே! அவற்றில் பார்ப்பரக் கழுதை, பறைக் கழுதை என்று இருக்கின்றனவா?

உலகத்திலேயே மிகவும் தாழ்வாகப் பேசப்படுகின்ற—கருதப்படுகின்ற மக்கள் நீக்ரோக்களாவர். அவர்கள் காட்டில் திரிபவர்கள்; ஆடைக்குப் பதிலாகத் தழைகளைக் கட்டிக்கொண்டு இருப்பவர்கள். அவர்கள் உதடு தடித்திருக்கும். அவர்கள் இப்போது அமெரிக்காவிலிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் அவர்கள் ஜனத்தொகை 1 கோடியே 30 இலட்சமாகும். அப்படிப்பட்ட மக்கள் இன்று 100க்கு 90 பேர் படித்திருக்கின்றார்கள். உலகத்தில் தாழ்ந்த காட்டுமிரண்டி, இன்றைக்கு எவ்வளவு முன்னேறி இருக்கிறான். இவர்கள் முன்னேறியது எல்லாம் கடந்த 150 வருடத்திற்குள்ளாகத்தான். இவர்கள் ஆட்களில் 100க்கு ஒருவர் வெள்ளைக்காரனைப் போலவே பி. ஏ. படித்திருக்கிறான். வெள்ளைக்காரனைப்போலவே அவனுக்குச் சரிசமமாக இருக்கிறான். ஆனால், இங்கு இன்று எல்லா உயர் பதவிகளும் பார்ப்பனருக்கேதானா? பிச்சை எடுக்க வந்தவன்தான் இன்று மந்திரி, பிரஸிடெண்ட், ராஷ்டிரபதி, சங்கராச்சாரி—எல்லாம் அவன்தானே? அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவி, எதை எடுத்தாலும் பார்ப்பான்தானே இருக்கிறான்? எப்படி இந்த நிலை வந்தது?

நானைக்கு ஒரு கம்பூனிஸ்டோ, சோஷ்யலிஸ்டோ வருவார்கள். “என்ன, நேற்று இந்த ராமசாமி ஏதேதோ பேசினாராமே; மக்கள் உணவுக்கு, உடைக்கு ஏதாவது பரிசாரம் கூறினாரா?” என்பார்கள். நம் மட ஜனங்களும் அதை நம்புவார்கள்!

நான் கேட்பதெல்லாம்—“ஏன் பிச்சை எடுக்கிறான்?” என்றுதான் கேட்கிறேன். “ஏன் பட்டினி? யாருக்குப் பட்டினி?” என்றுதான் கேட்கிறேன்.

இந்தக் கேள்வியை, அந்தக் கம்ப்யூனிஸ்டைக் கேளுங்களேன். “ஊரெல்லாம் பட்டினி; மக்கள் பட்டினி ஊர்வலம் போகிறார்களே” என்கிறார்கள். அப்படிப் போகிற பட்டினி ஊர்வலத்தில் எந்தப் பார்ப்பான் போகிறான்? நமக்குக் கஞ்சிக்கு உப்பில்லை என்றால்—அவன் சோற்றுக்கு நெய்யில்லை என்கிறான். நம்மவனுக்கு வேட்டியில்லை, கிழிந்ததையெல்லாம் ஒட்டி, வெட்டித் தைத்துக்கொண்டு கட்டிக்கொள்கிறான். பார்ப்பானுக்கா வேட்டியில்லை? வேட்டி வாங்கித் தருபவனும் நம்முடைய பணக்காரன்! பார்ப்பனப் பெண்கள் 18 முழமல்லவா கட்டுகிறார்கள்? மொட்டைப் பார்ப்பனத்தியும் அல்லவா 18 முழம் கட்டுகிறாள்?

[இராமியம்பட்டியில் 30-5-1954-ல் சொற்பொழிவு-‘விடுதலை’ 6-5-1954]

17. பேதச் சின்னத்தை அகற்றுக

28-3-1955-ஆம் தேதி அழகிரி நினைவுநாள் ஆதலாலும், நானும் அத்தேதியில் தஞ்சையில் இருக்க நேர்ந்ததாலும், அன்று நான் தஞ்சையில் உள்ள திரு. அழகிரியின் நினைவுச் சின்னத்திற்குச் சென்று மாலையிட்டு வரலாம் என்று கருதிச் சென்றுவந்தேன். அதுசமயம் அந்தச் சுடுகாட்டில் பார்ப்பனர், சூத்திரர் என்று இடம் பிரித்து, ‘சூத்திரர்கள் இடம்’ என்பதாகச் செதுக்கப்பட்ட கல் ஒன்று நட்டு வைத்து இருப்பதைப் பார்த்தேன். அதைப் பார்த்தவுடன் என் மனம் சங்கடப்பட்டது. அக் கல்வெட்டுக்குச் சம்பந்தப்பட்ட இடத்தில்தான் திரு. அழகிரியையும், நெடும்பலம் திரு. சாமியப்ப முதலியார் அவர்களையும் இடக்கம் செய்திருந்ததுடன், அவ்விருவர்களுக்கும் ஸ்தூபிகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. நான் அங்கிருந்து திரும்பி வரும்போது அக் கல்லைப் பெயர்த்தெடுத்து அப்புறப்படுத்தி விடும்படி, தஞ்சை முனிசிபல் கவுன்சிலுக்கு, சென்னை சென்றவுடன் ஒரு வேண்டுகோள் விடுவதென்று எண்ணிக்கொண்டு வந்தேன்.

தஞ்சையை விட்டு நேரே சென்னைக்கு வராமல், பல இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டு வரவேண்டி இருந்தபடியால், அதை உடனே தெரியப்படுத்த முடியாமல் போய்விட்டது.

இப்போது இந்த வேண்டுகோளை தஞ்சை முனிசிபல் கவுன்சிலுக்குச் (நகராட்சி மன்றத்திற்கு) செய்துகொள்கிறேன்.

அதாவது, 1. தஞ்சை நகர புதைகாடு, சுடுகாடு என்பதாக இருக்கும் இடத்தில் பின்புறம் கோடியில் ‘சூத்திரர்கள் இடம்’ என்பதாகக் கல்லில் அடித்து (மைல் கல் போல்) நட்டு இருக்கும் அந்தக் கல்லானது, தஞ்சை நகராட்சிக்குச் சேர்ந்ததாயிருந்தால் தஞ்சை நகராட்சி மன்றத்தார் அருள்கூர்ந்து அக் கல்லை அப்புறப்படுத்திவிட வேண்டுமாய் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

ஏனெனில், அந்தக் கல் திராவிட மக்கள் இனத்தையே இழிவுபடுத்தும் அறிகுறியாக காட்சி அளிக்கிறது. இன்று மக்களுக்குள்ள உணர்ச்சியைப் பொறுத்தும், மனிதத் தன்மையைப் பொறுத்தும் திராவிட நாட்டில் எந்த இடத்திலானாலும் இப்படிப்பட்ட பேதச் சின்னமும், இழிவுச் சின்னமும், பேத நடைமுறையும் இருந்துவருவது சிறிதும் ஏற்கக்கூடியதும், பொறுக்கக்கூடியதும் அல்ல என்றே கருதுகின்றேன்.

2. மேலும், இப்படியாகவும் மற்றும் இதுபோன்ற தன்மையதாகவும் இருந்துவரும் பேதச் சின்னமும், இழிவுச் சின்னமும், நடைமுறையும் தமிழ்நாட்டில் இன்று தஞ்சையில் மாத்திரமல்லாமல் மற்றும் எந்த ஊரில், எந்த நாட்டில் இருந்தாலும் அந்த இடத்தில் உள்ள

திராவிடத் தோழர்கள் அருள்சூர்ந்து அரசாங்கத்திற்கும், அந்தந்த இடத்தைச் சேர்ந்த சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கும் அதை நீக்கிவிடும்படி வேண்டுகோள் செய்துகொள்வதோடு, அருள்சூர்ந்து நமக்கும் அவசியம் தெரிவிக்க வேண்டுமாய்ப் பொதுமக்களை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

['விடுதலை' - அறிக்கை - 5-4-1955]

18. பார்ப்பனர் திமிர்

பார்ப்பனர் கொடுமைகளைப்பற்றி இப்பொழுது உள்ள வாலிபர்களைக் கேட்டால் தெரியாது; 60 வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களைக் கேட்டால் தெரியும். 15 வயது பார்ப்பனர் பையன் 60 வயதுக் கிழவனைக்கூட, "ஏண்டா, இராமசாமி!" என்றுதான் கூப்பிடுவான். நம் மக்கள் பாடுபட்டாலும் வயிராறக் கஞ்சி கிடைப்பதில்லை. பாடுபடாத பார்ப்பனர்கள் மட்டும் நான்கு வகைப் பதார்த்தங்களுடன் நெய் ஊற்றிக்கொண்டு சாப்பிடுவார்கள்; 12 முழ வேஷ்டியைக் கட்டிக்கொள்வார்கள். இந்த நிலை சமுதாய அமைப்பினால்தானே? இப்போதுதான் மக்கள் இதை உணர முடிகிறது.

[புகளூர் செம்படாபாளையத்தில், 26-7-1956-ல் சொற்பொழிவு - 'விடுதலை' 10-8-1956]

19. அரசியல் புரட்சி இல்லை

இந்த நாட்டில் அரசியல் புரட்சி என்பதாக ஒன்று, சரித்திரம் தெரிந்த காலந்தொட்டு நடந்து வரவில்லை.

தோழர்களே! புராணங்களில்கூட அரசியல் காணப்படுகின்றது. கந்த புராணம் இருக்கின்றது. அதில் ரூரபத்மன் அரசாண்டு இருக்கின்றான். பாகவதத்தில் விஷ்ணு, பத்து கடவுள்களாக அவதாரம் எடுத்தான். அந்த 10 அவதாரங்களும் 10 அரசர்களைக் கொல்லுவதற்கே ஆகும். அவர்கள் இராவணன், இரணியன், இரணியாட்சதன், மரபலி முதலானவர்களைக் கொன்று இருக்கிறார்கள். அப்படி அவதாரம் எடுத்த புராணக் கடவுள்கள், புராண கால அரசர்களை ஒழித்தது அரசியலுக்காக அல்ல; சாதிக்காக ஆகும். அத்தனை ராஜாக்கள் பண்ணிய காரியங்களும் ஒரு சாதியாரை, -அதாவது தேவர்களைக் கொடுமை பண்ணினார்கள் என்பதே!

இந்தத் தேவர்கள் எத்தனை பேர்? இன்றையப் பார்ப்பனர்கள் போல 100க்கு 2, 3 பேர்களே! ஆனால், அசுரர்கள் என்பவர்கள் 100க்கு 97 பேர்கள். இந்த 97 பேர்கள் மீது 100க்கு 3 பேராக உள்ள தேவர்களால் சுமத்தப்பட்ட பழியும் அதற்காக அவர்களை ஒழித்ததும் அரசியல் ஆகிவிடுமா? அது சாதிப் போராட்டமேயாகும்.

அடுத்து, சரித்திர காலத்தை எடுத்துக்கொண்டால் நமக்குக் கேடான ஆட்சியும், பார்ப்பனனுக்கு நன்மையான ஆட்சியுமே நடந்து வந்திருக்கின்றது. அதன் காரணமாக தேவாகரப் போராட்டம் நடைபெறவில்லை. அந்த அரசர்கள் எல்லாம் பார்ப்பானுக்கு அடிமையாக இருந்து, அவனுக்குத் தொண்டுசெய்வதே மேலான புண்ணியம் என்று கருதி ஆண்டு வந்தார்கள். பார்ப்பானுக்குப் பிழைக்கக் கோவிலும் மானியமும் வேத பாடசாலையும் ஏற்படுத்தி, அவர்கள் ஆதிக்கத்தை வளரச்செய்யப் பாடுபட்டார்களே ஒழிய, நம் மக்களின் நலனிலோ கல்வியிலோ அக்கறை காட்டவில்லை.

அடுத்து, முஸ்லிம்கள் இந்த நாட்டை ஆண்டார்கள். அவர்களும் பார்ப்பானுக்கு வாய்க்கரிசி போட்டுவிட்டுத் தங்கள் ஆட்சியை நடத்திக்கொண்டு போனார்களே ஒழிய, இந்த நாட்டு மக்களைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை.

அடுத்து, அறிவு வளர்ச்சி அடைந்த வெள்ளைக்காரன் 200 ஆண்டுகள் ஆட்சி புரிந்தும்—நம் நலனிலோ, கல்வியிலோ அக்கறை செலுத்தாமல், பார்ப்பானுக்குக் கல்வி, உத்தியோகம், பதவி முதலியன பெற வாய்ப்பளித்து வந்தானே ஒழிய, நம்மைப்பற்றி கவலைப்படவில்லை.

அடுத்து, காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்பட்டது. காமராஜர் ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வரும் வரையில் எவனும் இந் நாட்டு மக்களின் நலனில் அக்கறை காட்டாமல்—பார்ப்பானுக்கே, பார்ப்பான் உயர்வுக்கே, பார்ப்பான் வாழ்வுக்கே—பாடுபட்டு வந்தார்கள்.

தோழர்களே! சேரன், சோழன், பாண்டியன் காலம் முதல் காமராஜர் பதவிக்கு வரும் முன்பு வரையில், எவராவது—100க்கு 97 பேராக உள்ள இந்த நாட்டு மக்களைப் பற்றிக் கவலை எடுத்துக்கொண்டு பாடுபட்டார்கள் என்று சொல்ல, ஒன்றுமே இல்லை.

[தூத்துக்குடியில், 18-3-1961-ல் சொற்பொழிவு - 'விடுதலை' 6-4-1961]

20. பார்ப்பனத் தோழர்களுக்கு

பார்ப்பனத் தோழர்களே! நான் மனிதத் தன்மையில் பார்ப்பனர்களுக்கு எதிரி அல்லன். தமிழ் நாட்டிலேயே அநேக பார்ப்பனப் பிரமுகர்கள்—பெரியோர்கள் ஆகியோர்களுக்கு அன்பனாகவும், மதிப்புக்குரியவனாகவும் நண்பனாகவும் கூட இருந்து வருகிறேன். சிலர் என்னிடத்தில் அதிக நம்பிக்கையும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

சமுதாயத் துறையில் பார்ப்பனர்கள் அனுஷ்டிக்கிற உயர்வு, அவர்கள் அனுபவிக்கிற அளவுக்கு மேற்பட்ட விகிதம்—ஆகியவைகளில்தான் எனக்கு வெறுப்பு இருக்கிறது. இது பார்ப்பனர்களிடம் மாத்திரமல்ல, இந்த நிலையில் உள்ள எல்லோரிடத்திலுமே நான் வெறுப்புக் கொள்கிறேன். இந்நிலை என்னிடத்தில் ஏற்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம், ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த எல்லா மக்களுக்கும் சம அனுபவம் இருக்க வேண்டும் என்று கருதி, ஒன்றுக்கொன்று குறைவு, அதிகம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்வது எப்படி ஒரு தாய்க்கு இயற்கைக் குணமாக இருக்குமோ, அதுபோலத்தான் எனக்கும் தோன்றுகிறது. மற்றும், அந்தத் தாய் தனதுமக்களில் உடல்நிலையில் இளைத்துப்போய், வலிக்குறைவாய் இருக்கிற மகனுக்கு, மற்ற குழந்தைகளுக்கு அளிக்கிற போஷணையை விட எப்படி அதிகமான போஷணையைக் கொடுத்து மற்ற குழந்தைகளோடு சரிசமானமுள்ள குழந்தையாக ஆக்க வேண்டுமென்று பாடுபடுவாளோ, அது போலத்தான் நான் மற்ற வலுக் குறைவான பின் தங்கிய மக்களிடம் அனுதாபம் காட்டுகிறேன். இந்த அளவுதான் நான் பார்ப்பனரிடமும், மற்ற வகுப்புகளிடமும் காட்டிக்கொள்ளும் உணர்ச்சி ஆகும்.

உண்மையிலேயே பார்ப்பனர்கள் தங்களை இந்நாட்டு மக்கள் என்றும், இந்நாட்டிலுள்ள மக்கள் யாவரும் ஒருதாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள் என்றும், தாயின் செல்வத்துக்கும், வளப்பத்துக்கும் தாங்கள் எல்லோரும் சரிபங்கு விசைத்துக்கு உரிமை உடையவர்கள் என்றும் கருதுவார்களேயானால், இந்நாட்டிலே சமுதாயப் போராட்டமும், சமுதாய வெறுப்பும் ஏற்பட வாய்ப்பே இருக்காது.

நான் காங்கிரஸில் இருந்த காலத்தில்—அதாவது எனது நல்ல நடுத்தர வயதான 40-வது வயது காலத்தில்—நான் ஒரு சுயநலமும் எதிர்பாராமல், எதிர்பார்க்கவேண்டிய அவசியமும் இல்லாமல் (உயர்ந்த அந்தஸ்தில்) இருக்கும் போதே, பார்ப்பன சமுதாயத்தில் இரண்டறக் கலந்து, எவ்வளவு தொண்டு செய்திருக்கிறேன் என்பது எல்லாம் பார்ப்பனர்களுக்கும் தெரியும். நான் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்ததே, பார்ப்பன வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுத்தான் பிரிந்தேனெயொழிய, மற்றபடி எந்தவிதமான சுயநலம் காரணமாகவும்

பிரியவில்லை. பிரிந்தபிறகு பார்ப்பன வெறுப்புணர்ச்சியோடு தொண்டாற்றுகிறேன் என்றால், அத்தொண்டில் எனக்குச் சயநலம் என்ன இருக்கிறது? அல்லது எனது தொண்டில் நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லுகின்ற கருத்தல்லாமல் வேறு உட்கருத்து என்ன இருக்கிறது?

என்னைப் போலவே என் கருத்துக்களுக்கெதிரான கொள்கைகளினின்று உண்மையாகப் பாடுபடுகிற இராஜாஜியோ அவர்களுக்கு என்னைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். எப்படியோ நாங்கள் இரு பிளவாகப் பிளந்து ஒன்றுக் கொன்று ஒட்டமுடியாத அளவு விலகிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம்.

எனக்கு, “நான் தேரல்லியடைய மாட்டேன்; நிதானமாகவாவது வெற்றியடைவேன்” என்கிற நம்பிக்கை உண்டு. இராஜாஜியோ, எப்படியோ யோசனையின்றி ஆத்திரப்பட்டுத் தவறான வழியில் இறங்கிவிட்டார். உண்மையிலேயே வருணாசிரம சாதி முறையைப் புதுப்பித்து நிலைநிறுத்தவது சாத்தியமாகுமா? காந்தி இப்படிச் சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டார் என்றால், அது இன்றைக்கு 35 ஆண்டுக்கு முந்தியகாலம். இந்தக் காரணத்தினால்தான், அவர் கொல்லப்பட்டதற்குத் தமிழர்கள் அவ்வளவாக வருந்தவில்லை. இன்றைய இராஜாஜியின் கருத்தை, என்னை அவர் காங்கிரஸில் இழுத்த காலத்தில் சொல்லியிருப்பாரேயானால், அவருக்கு ஏற்பட்ட பெருமையும், பதவி வாய்ப்பும், செல்வ வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டு இருக்கமுடியுமா? ஆகவே அவருடைய இன்றைய நிலைமை மக்களை ஏய்த்து வளர்ந்தவர் என்றுதானே பொருள்? நான் அப்படியொன்றும் ஏய்க்க வில்லையே; உளறவும் வில்லையே?

நான்—எனக்கு ரூபகமிருக்கிற வரையில்—என்னுடைய 10ஆவது வயதிலிருந்தே நாத்திகன்; சாதி, சமயச் சடங்கு முதலியவற்றில் நம்பிக்கையில்லாதவன். ஒழுக்க சம்பந்தமான காரியங்களில்கூட, மற்றவர்களுக்குத் துன்பமோ, தொல்லையோ தரப்படாது என்பதைத் தவிர, மற்றபடி வேறு காரியங்களில் ஒழுக்கத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்தவனும் அல்லன். பணம், காசு, பண்டம் முதலியவைகளில் எனக்குப் பேராசை இருக்கிறது என்றாலும், அவைகளைச் சம்பாதிப்பதில் சாமர்த்தியத்தையாவது காட்டியிருப்பேனோ யொழிய, நாணயக் குறைவையோ, நம்பிக்கைத் துரோகத்தையோ காட்டியிருக்க மாட்டேன். யாரையும் ஏமாற்றலாம் என்பதில் நான் சிறிதுகூட முற்பட்டிருக்கமாட்டேன். வியாபாரத் துறையில் பொய் பேசி இருந்தாலும், பொதுவாழ்வுத் துறையில் பொய்யையோ, மனதறிந்த மாற்றுக் கருத்தையோ வெளியிட்டிருக்கமாட்டேன்.

இப்படிப்பட்ட நான், எதற்காக ஒரு சமுதாயத்தாரிடம் விரோதமோ, குரோதமோ கொள்ளவேண்டும்? நான் நமது நாட்டையும், சமுதாயத்தையும் ஆங்கில நாட்டுத் தன்மைக்கும், நாகரிகத்திற்கும் கொண்டு வரவேண்டும் என்கின்ற ஆசையுடையவன். இதற்கு முட்டுக் கட்டையாகப் பார்ப்பன சமுதாயம் இருக்கிறது என்று சரியாகவோ, தப்பாகவோ கருதுகிறேன்.

தாங்கள் அப்படி வில்லையென்பதைப் பார்ப்பனர்கள் காட்டிக்கொள்ளவேண்டாமா? உண்மையிலேயே எனக்கு மாத்திரம் பார்ப்பனர்களுடைய ஆதரவு இருந்திருக்குமானால் நம் நாட்டை எவ்வளவோ முன்னுக்குக் கொண்டுவர என்னால் முடிந்திருக்கும்.

நம் நாடு இன்று அடைந்திருக்கிற இந்தப் போலி சுதந்திரம் என்பது ஒன்றைத் தவிர—மற்ற எல்லா வளர்ச்சிக்கும் பார்ப்பன சமுதாயம் எதிரியாக இருந்திருக்கிறது. இதுமாத்திரம் அல்லாமல், நாட்டில் சமயம், தர்மம், நீதி, அரசியல் என்னும் பேரால் இருந்து வளர்ந்துவரும் எல்லாக் கேடுகளுக்கும் பார்ப்பனசமுதாயம் ஆதரவளித்தே வந்திருக்கிறது, வருகிறது. அவர்களின் எதிர்ப்பையும் சமாளித்துத்தான் இந்த நாடும் இந்தச் சமுதாயமும் இந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது. இனி வளர்ச்சியை மெதுவாக்கலாமே தவிர, யாராலும் தடுக்கமுடியாது என்கிற நிலைமையைக் காண்கிறேன்.

ஆகவே, பார்ப்பன சமுதாயம் இன்றையத் தங்கள் போக்கை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். இராஜாஜியின் போக்கைத் தங்கள் சமுதாயத்துக்கு ஏற்பட்ட ஒரு அபாயகரமான நோய் என்று கருதி, அவரை வெறுத்து நல்ல செல்வாக்குள்ள பார்ப்பனர்கள் எல்லாம் அறிக்கை விடவேண்டும். அதுமாத்திரம் போதாது. வரப்போகும் தேர்தலில் தங்களின் நல்லெண்ணத்தைக் காட்டிக்கொள்ள வேண்டும். அதாவது—இந்தத் தேர்தலில் இராஜாஜியின் போக்குக்கு அல்லது அவர் கட்சிக்கு, அல்லது அவர் கூட்டுஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிற எந்தக் கட்சிக்குமாவது வோட்டுப் போடுவது வில்லை; அல்லது காங்கிரசுக்கே வோட்டுப் போடுவது; அல்லது காங்கிரசும் அல்லாத, இராஜாஜியும் அல்லாத மற்ற கட்சிக்குப் போடுவது—என்கின்ற இப்படியான எந்த முறையைக் கையாண்டாலும் இந்தத் தேர்தலில் பார்ப்பனர்கள் பொதுமக்கள் நம்பிக்கையைப் பெறமுடியாது; பொதுமக்கள் சந்தேகமும் மாறாது. எதிர் காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் பொதுமக்களின் அன்பையும் அபிமானத்தையும் நல்லெண்ணத்தையும் நட்பையும் பெறவேண்டுமானால், பார்ப்பனர்களுக்குப் புத்திசாலித்தனமாக நடந்துகொள்ள இன்று ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது.

அதாவது, பார்ப்பனர்கள் வரப்போகும் தேர்தலில் எந்தக் கட்சிக்கும் யாருக்கும் எந்த முறையிலும் வோட்டுப் போடாமல் விலகி இருப்பதே ஆகும். இத்தேர்தல் உண்மையிலேயே பார்ப்பனர்களுக்கு ஒரு சோதனைக் காலம். தேர்தலில் இராஜாஜி தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை கண்டிப்பாக ஜெயிக்கமாட்டார். கூட்டு ஒப்பந்தங்கள் எல்லாம் ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றுகிற அடிப்படையில் ஏற்பட்டவைதான். கூட்டு ஒப்பந்தத்தின்படி எந்தக் கட்சி ஜெயித்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் உபயோகப்பட மாட்டார்கள். காங்கிரஸ் ஜெயிப்பது என்னமோ உறுதி. காங்கிரஸ் ஜெயித்தால் அதன் பின்விளைவு பார்ப்பன வெறுப்புத்தான் மக்களிடம் வளரும்.

இப்போது ஏதோ சில பார்ப்பனர்கள் உத்தியோகத்தில் முக்கிய பதவிகளில் இருக்கிறார்கள் என்பதாலேயே பார்ப்பனர்களுக்கு நல்ல பலன் ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது; தற்கால சாத்தியாய் ஏதாவது நடக்கலாம். இந்த உத்தியோகஸ்தர்களாலும் அய்க்கோர்ட் ஜட்ஜுகள், செக்டரிகள், கலெக்டர்கள் முதலியவர்களாலும் மக்களிடம் பார்ப்பன வேறுபாடுகள், வெறுப்புகள் வளர்ந்துதான் வருகிறது. அவர்களை நம்பியே பார்ப்பனர்கள் இருப்பது அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமல்ல.

இவற்றையெல்லாம் விட, பார்ப்பனர்கள் பண்டித நேருவைப் பகைத்துக்கொள்வது அவ்வளவு புத்திசாலித்தனமான காரியம் ஆகமாட்டாது. தேர்தலுக்குப் பிறகு அரசியல் திட்டம் எதுவாயிருந்தாலும்—சமுதாயத் திட்டம் என்பது பார்ப்பனர் வெறுப்புத் திட்டங்களாகத்தான் இருக்கும். பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் ஒரு சில சுயநலக்காரர்கள் தவிர, மற்ற எல்லோரும் இத்திட்டத்துக்கு ஆதரவளிப்பவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள்.

இனி, கண்ணீர்த் துளிக் கட்சி தேர்தலுக்குப் பிறகு இந்த நாட்டில் உலவ வேண்டுமானால், பார்ப்பன வெறுப்புச் சாதனத்தைத்தான் கைத்தடியாகப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் ஆவார்கள்! இந்தக் காரியத்துக்கு என்னை அணுகலாம்; நானும் ஆதரவளிக்கலாம். எனக்கு சமுதாயத் துறையில் பார்ப்பனர்களைத் தவிர வேறு யாரும் எதிரிகளல்ல.

பார்ப்பனர்கள், நான் இப்படியெல்லாம் கூறுவதை, ஏதோ மிரட்டுகிறேன் என்பதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. உண்மையிலேயே இருக்கிற நிலைமையையும் எதிர் காலத்தையும் விளக்குவதோடு, இந்த நாட்டுச் சமுதாய நலனுக்கும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் பார்ப்பனர்களுடைய ஆதரவு, ஒத்துழைப்பு இருந்தால் வேகத்தில் நலம் பெறலாம் என்கிற எண்ணத்தில் இவைகளைச் சொல்லுகிறேனே தவிர, வேறு இதில் சூழ்ச்சியோ, தந்திரமோ, மிரட்டுதலோ

இல்லை; கண்டிப்பாக இல்லை. உயர்வான உபயோகப்படுத்துவதில் வெட்கப் படுகிறவன்.

ஆகவே, இத்தேர்தலில் பார்ப்பனர்கள், வக்கீல்கள், டாக்டர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், ஓட்டல் வகையறாக்காரர்கள் முதலியவர்கள் வோட்டுச் சாவடியை அணுகாமல் இருப்பதன் மூலம் பார்ப்பனரல்லாதவர் சமுதாயத்துக்கு நம்பிக்கையுடையவர்களாக ஆக வேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதற்கேற்றமாதிரி பார்ப்பனத் தலைவர்கள் அறிக்கை விடுவது நலம் என்று கருதுகிறேன்.

[‘விடுதலை’-அறிக்கை-1-1-1962]

21. மைனாரிட்டி சமுதாயம்

நாட்டு இலட்சணப்படி, எந்த நாட்டிலும் மைனாரிட்டி சமுதாயம், மைனாரிட்டி மதம், மைனாரிட்டி கலாசாரம் கொண்ட மக்களுக்கு ஆதிக்கமோ, செல்வாக்கோ இருக்குமானால்—அது அந்த நாட்டின் நலத்துக்கு, பொது வளர்ச்சிக்குக் கேடாகவே முடியும்.

இந்த நாட்டு மைனாரிட்டி சமுதாயங்களான பார்ப்பனர், முஸ்லிம் ஆகியவர்களுக்கு அன்னிய ஆட்சியாலும் காங்கிரசாலும்—மற்றும் இவர்களுக்கு நீதி, அல்லது தனிச் சலுகைகளை இன்றுள்ள ஆட்சியும் காட்டி வந்த காரணத்தினாலும், மேலும் இவர்களது செல்வாக்குக் காரணமாக ‘புத்திசாலித்தனமான’ ‘திறமையான’ ‘தகுதியுள்ள’ சமுதாயம் என்று கருதி ஆதிக்கத்திற்கும் இடம் கொடுத்ததினாலும், நாடு வளர்ச்சியடையாமலும் மெஜாரிட்டி (நாட்டின் இயற்கையான பெருவாரி) மக்கள் மனிதத் தன்மை பெறாமலும் போய்விட்டார்கள்.

குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டின் இன்றைய நிலைக்கு இதுவே காரணம் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன்.

தமிழ்நாடு இன்னும் சுதந்திரமற்ற அடிமை நாடு என்பது எனது பலமான கருத்து. இதை இந்த நாட்டுப் பெருவாரி (மெஜாரிட்டி) சமுதாயம் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். காரணம், தமிழனுக்கு சுதந்திரம் என்பது என்ன என்றே தெரியாது. ஏன் என்றால், தமிழன் பல பிரிவினன் ஆக ஆக்கப்பட்டவனானதால், “எதையும் கொடுத்து—என்னவும் செய்து” பயனடைந்து வந்தவன். இந்தத் தன்மைக்கு ஏதாவது ஒரு மாறுதல் தோன்றிற்று என்று சொல்ல வேண்டுமானால், 1900 ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் இதுபற்றிச் சிந்திக்க வலியுறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

அது எப்படியோ போகட்டும்.

இனிமேலாகிலும் தமிழன், தமிழ்நாடு—சுதந்திரத்துடன், சுயமரியாதையுடன் வாழ வேண்டாமா என்பதுதான் இனி சிந்திக்க வேண்டியதாகும்.

இன்றைய சுதந்திரம், சுதந்திரமே அல்ல. வெள்ளையன் ஆட்சிக்கால சுதந்திரத்தை விட மோசமான நிலை என்பது—‘சுதந்திர உதய நாள்’ முதல் எனது கருத்து.

இதற்கு உதாரணம், இந்த நாட்டில் இன்று மைனாரிட்டியாக உள்ள சமுதாயத்திற்கு இருந்து வரும் ஆதிக்கமும், நடப்பு வசதியுமே போதுமானதாகும்.

அதாவது 100க்கு 90 விகிதம் உள்ள இந்த நாட்டுப் பெருவாரி சமுதாயமாகிய தமிழனின் பெண்கள்—நாட்டில் களை பிடுங்கி, ரோட்டில் கல் உடைத்து, வீதியில் மக்கள் நடக்க மண் சுமந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற ஏராளமான பொதுத் (மக்கள்) தொண்டு செய்கிறார்கள். இப்படி இன்னும் பல இருக்கின்றன,

100க்கு 3 விகிதமுள்ள பார்ப்பன மக்களும் அவர்கள் பெண்களும் பொது நலத்துக்கு என்று ஒரு தொழிலும் செய்யாமல் ‘நம்மை எட்டிப் போ!’ ‘மேலே படாதே!’ என்று செரல்விக்கொண்டு உயர்வாழ்வு வாழ்கிறார்கள். அதுபோலவே, 100க்கு 6 வீதம் உள்ள முஸ்லிம்கள், ஒரு கூலி உடலுழைப்பு வேலையும் செய்யாமல், அவர்கள் பெண்கள் நம் மனிதர்கள் “கண்ணுக்கே தென்படக்கூடாது” என்கின்ற நிலையிலும், பிச்சை எடுப்பவன் வீட்டுப் பெண்கள் உள்பட ‘கோஷா’ முறையில்—உழைப்பில்லாமல் வாழும் முறையை இந்த நாட்டில் அனுபவிக்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் நம் ஆண்களும் பெண்களும் அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரர்கள், வேலைக்காரிகளாக இருக்கிறார்கள்.

முதலாவது, இந்த கிரண்டு தர மக்கள் நிலையும் இந்த நாட்டுத் தமிழனுக்கு எவ்வளவு இழிவு, மானக்கேடு என்பதை எந்தத் தமிழன் உணருகிறான்?

‘இது அவரவர்கள் மத தர்மம், மத ஆசாரம்’ என்றால்—யார் நாட்டில், யார் மத்தியில், யாருடைய மத தர்மம், யாருடைய மத ஆசாரம்; யாரை இந்த நிலையில் இழிவு படுத்துவது? என்பதைச் சிந்தித்தால் தமிழனின் சுதந்திரம், சுயமரியாதை அளவு விளங்கும்.

ஜோசியத்தில் வல்லவரான ஒரு மேதாவியானவன் (அமாவாசையில் பிறந்தவன் திருடுவான் என்பது ஜோஸ்யமானால்) தன் வீட்டில் திருடின—அமாவாசையில் பிறந்த வனை மன்னித்து விடுவானா? இதுபோல், நமது நாட்டில் மைனாரிட்டிகள் உரிமை அவர்களது சமய, கலாச்சாரப் பண்பு என்பதற்காக, பல காரியங்களில் நாம் நம் சுய மரியாதையை விட்டுக் கொடுத்து வந்த காரணமே, இன்று நாட்டுக்கு மைனாரிட்டிகளால் பெருங்கேடும் துரோகமும் அடையவேண்டியவர்களாகிவிட்டோம்.

மைனாரிட்டிகளுக்கு அளிக்கும் சலுகையும் உரிமையும் ‘துரோகம்—பச்சைத் துரோகம்’ என்கின்ற குழந்தைகளைத்தான் ஈனும்; ஈன்றும் வருகிறது. இது இயற்கையான பண்பு (அல்லது விதி).

அதனாலேயே, நம் நாட்டிலுள்ள யோக்கியப் பொறுப்பற்ற மக்கள் தங்கள் சுயநல சமுதாயக் கேடான காரியங்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட மைனாரிட்டிகளின் பின்பலத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு எதையும் செய்யத் துணிகிறார்கள்.

இந்தத் துரோகி மைனாரிட்டிகளும் அப்படிப்பட்ட பொறுப்பற்ற சமூகத் துரோகிகளுக்கு பயன்பட்டு வாழக் காத்துக் கிடக்கிறார்கள்.

இந்தியக் கூட்டாட்சியில் தமிழ்நாடு ஒரு நாடாக இருக்கும் வரை, தமிழ்நாடு இந்த கதிக்கு ஆளாகித்தான் தீரும்.

தமிழ்நாட்டு அரசியல் வாதிகள், பதவி—பண வாதிகள் ஆகையால் அவர்களுக்கு இந்த உண்மை ஒப்புக்கொள்ளத் தகாதது.

பார்ப்பானுக்குப் பயந்தும், முஸ்லிம்களுக்கு அதிக இடம் கொடுத்தும் வந்தோம். அதன் பலனை இன்று அனுபவிக்கிறோம்.

இது சாணியை மிதிக்க அசிங்கப்பட்டு, மலத்தின்மீது காலை வைக்க நேர்ந்த பழமொழியாக முடிந்தது.

ஏன் இப்படிச் செரலாகிறேன் என்றால், பார்ப்பான் துரோகம் செய்ய அவனுக்குக் காரணம் உண்டு. என்னவென்றால், அவனது பொய் பித்தலாட்ட உயர் வாழ்வு சரிந்து விழுகிறது. முஸ்லிம் துரோகம் செய்யக் காரணம் என்ன? முஸ்லிம்கள் அதை வெளியிட்டு மக்களைத் திருப்தி செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் துரோகக் கூட்டத்திலிருந்து விலக இச்சைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள்.

இவ்வளவு எழுதும் போது, மைனாரிட்டிகளை ஆதிக்கத்தில் விட்டு வைப்பதும், அவர்களுக்கு உதவி கொடுப்பதும் நாட்டுக்கு—நாட்டுப் பெருவாரி மக்கள் சமுதாயத்தின் நலன்பதை விளக்கவேயாகும்.

நான் ஒரு மனித தர்மவாதி என்பதும், எதையும் திரைமறைவு இல்லாமல் திகம்பர மாயக் கண்டே கருத்துக் கொள்கிறவன் என்பதையும் யாவரும் அறிவார்கள்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—6-3-1962]

22. திராவிடர் கடமை

இன்றைய நிலையில் தமிழர்கள் (திராவிடர்கள்) ஓர் அளவு முன்னேற்றப் பாதையில் செல்லுகிறார்கள். அவர்கள் அடைய உரிமையுள்ள இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டதாகக் கூற முடியாது.

சமுதாயத்துறையில் ஒரு அளவுக்குப் பார்ப்பனரைப் பகிஷ்கரித்திருக்கிறார்கள் என்றாலும் அந்த அளவு, பகுதிக்கும் குறைவான அளவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கல்வித்துறையில் பார்ப்பனர்களுக்கு ஏகபோகம் இல்லையென்றுதான் சொல்லலாமே தவிர, அவர்கள் தங்கள் விகிதாசார அளவிற்கு 100க்கு 500 பங்கு முதல் 1000 பங்கு வரை அதிகமாக அனுபவித்து வருகிறார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அந்த விகிதம் ஒழிந்து அவர்கள் தங்களுக்கு உள்ள உரிமையுடன் இருக்க வேண்டுமானால், டி.லி. ஆதிக்கம் ஒழிந்தேயாகவேண்டும். டி.லி. ஆதிக்கம் ஒழியும் வரை திராவிடர்கள் 4 ஆம் சாதி—இழிசாதி என்கின்ற இழிவும் நீங்காது என்பது உறுதி.

அரசியல் தலைமைத்துறை ஆகியவற்றில் அவர்களுக்கு இடமில்லாமல் ஆகிவிட்டது என்றாலும், அவர்கள் அவற்றில் இல்லாமலே அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களும், நாம் வளர்ச்சி அடைய முடியாமல் இருக்கும்படியான காரியங்களும் தாராளமாய் அவர்களால் செய்ய முடிந்ததான் வருகிறது.

இவற்றிற்கெல்லாம் அவர்களுக்கு ஆதாரமாக—‘சஞ்சீவி’ மருந்தாக—இருந்துவரும் சாதனமான பத்திரிகை உலகம் 100க்கு 100 அவர்களுடையதாகவும், அவர்களுடைய அடிமைகளுடையதாகவும் இருந்து வருவதேதான். இந்தத் துறையில் தமிழர் சிறிதுகூட சிந்தனை செய்ததாகவே காண முடியவில்லை. அந்த ஒரு காரியத்தில் நாம் முயற்சி எடுத்து நமது மனிதாபிமானத்தைக் காட்டாத வரையில் வேறு எந்தக் காரியத்தில் நாம் வெற்றி பெற்றபோதிலும் அதன் பயனை நாம் அனுபவிக்கவே முடியாது என்பது மாத்திரமல்லாமல், நம்முடைய நாட்டிலே—அதிலும் நாம் மொத்த ஜனத்தொகையில் 100க்கு 90-க்கு மேற்பட்டவர்களாக இருக்கும் நமது நாட்டிலே—100க்கு 3 பேராய் இருப்பவரும் நமது பிறவி எதிரியும், நமது கேட்டிற்கும் அழிவிற்கும் இழிவிற்குமாகவே உழைத்துவரும் வெகு, வெகு சிறு சாதியாரான இனத்தாரிடம் நமது நாட்டுப் பத்திரிகைகளும், பத்திரிகைகளின் ஆதிக்கமும் இருந்துவருவது என்றால், இது நமது சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு இழிவான நிலை என்பதும் யோசிக்கத் தக்கதாகும் என்பதோடு, இது (நம்) போன்ற இழிவான மானங்கெட்ட சமுதாயம் வேறு எங்குமே இருப்பதாகத் தெரியவே இல்லை.

அது மாத்திரமா? நமது பத்திரிகை என்பவைகளை நமது மக்கள் ஆயிரக் கணக்கில் வாங்கிப் படிக்கிறார்கள் என்றால், நமது எதிரிகளான பார்ப்பனருடையவும் அவர்கள் அடிமைகளுடையவும், அவர்கள் ஆதரவால்தான்—அவர்களுக்கு நல்ல பிள்ளைகளாய் இருந்தால்தான் வாழ முடியும் என்று கருதுபவர்களுடையதுமான பத்திரிகைகளை இலட்சக் (1,00,000) கணக்கில் நமது மக்கள் வாங்கிப் படித்து ஈனர்களாக ஆகி வருகிறார்கள்.

சாதாரணமாகச் சொல்வோமானால், தமிழர் நல்லாழ்வுக்காகவே வளர்ச்சிக்காகவே யென்று 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாட்டில் சுயமரியாதை (சமூக முன்னேற்ற) இயக்கம் என்பது ஆரம்பிக்கப்பட்டு, மூலை முடுக்குகளெல்லாம் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வந்தும், நம் எதிரிகளை ‘பிராமணாள்’, ‘சாமி’ என்றழைப்பது ஆயிரத்துக்குப் பத்து வீதமான மக்களால் கூட நிறுத்தப்படவில்லை என்பதோடு—பத்திரிகை படிப்பவர்களில் ஆயிரத்துக்கு ஒருவரால் கூட நம் எதிரிகளது பத்திரிகைகளை வாங்கிப் படிப்பது நிறுத்தப்படவில்லை என்றால், நம் மக்கள் தன்மைக்கு எந்தக் குணத்தை உதாரணமாகக் கூறுவது என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

அது மாத்திரமா? நமது கேட்டிற்கும், இழிவிற்கும், வளர்ச்சித் தடைக்கும் என்பதற்காகவே நடத்தப்படும் நமது எதிரிகளுடைய பத்திரிகைகளால் எதிரிகள் ஆண்டு ஒன்றுக்கு—ஒன்று, கிரண்டு, மூன்று, ஏன் அய்ந்து இலட்சம் ரூபாய்கள் வரை இலாபம் வருவாய் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆகவே, இழி நிலையானது நமது எதிரிகள்—மேல் சாதியார், பிராமணன், சாமி—என்று நம்மாலேயே அழைக்கப்படுபவர்களாகவும் நமது செல்வத்தையே ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒன்று முதல் அய்ந்து இலட்ச ரூபாய் வரை இலாபம் வருவாய் உள்வளர்களாக இருப்பதற்கும் நாம் இடம் கொடுத்து வருகிறோம் என்றால், மறுபடியும் நமது நிலை எவ்வளவு இழிவானது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—15-7-1971]

23. பரிகாரம் என்ன?

உலகில் நானறிந்த வரையில், நம் நாட்டு மக்களிடம் (இந்துக்கள் என்பவர்களிடம்) ஒழுக்கம், நாணயம் என்பது சற்றேறக்குறைய 100க்கு 99 பேர்களிடம் இருப்பதில்லை. காரணம் என்ன?

நமக்கு ‘கடவுள்’ இல்லையா? நாம் ‘கடவுள் பக்தி’ இல்லாதவர்களா? நாம் ‘மதம்’ அற்றவர்களா? நமக்குக் ‘கடவுள் பயம்’ இல்லையா? ‘கடவுள் நெறி’ இல்லையா? ‘நன்மை செய்தால் நற்பயன் கிடைக்கும், தீமை செய்தால் தீய பயன் கிடைக்கும்’ என்கின்றதான எச்சரிக்கை சாதனங்கள் இல்லையா? நம்மில் பெரியவர்கள்—‘தெய்வீகத் தன்மை’ கொண்ட மக்கள்—என்பவர்கள் ஏற்பட்டு, நமக்கு அறிவுரை கூறியவர்கள், கூறுபவர்கள், கூறும்படியான நீதி நூல்கள் இல்லையா? அரசாங்கக் கட்டுதிட்டம், தண்டனை முதலியவைகள் இல்லையா? நமக்கு ‘நற்கதி’ அளிக்கும்படியான கோயில்கள் இல்லையா? நமக்குக் குருமரிகள்—மடாதிபதிகள் இல்லையா? இவைகளும் மற்றும் இவை போன்ற பலவும் ஏராளமாக இருக்கும்போது நமக்கு—நம் மக்களுக்கு—ஏன் ஒழுக்கம், நாணயம், இன உணர்ச்சி, பொதுநல உணர்ச்சி, யோக்கியத் தன்மை முதலிய நற்குணங்கள் இல்லை? இப்படிப்பட்ட நிலை நமக்கு ஏற்படக் காரணம் என்ன? என்பதை மனிதன் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

எனக்குப் பல ஆண்டுகளாகவே இந்தக் கவலை உண்டு என்பதோடு, எனது தொண்டில் உதை—அதாவது மக்களிடம் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியப் பொறுப்பு, இன உணர்ச்சி ஏற்பட்டு வேண்டுமென்பதை—முக்கிய இலட்சியமாகக் கொண்டு கொண்டாற்றி வந்திருக்கிறேன். அதை முதன்மையாகக் கொண்டு பிரச்சாரமும் செய்து வருகிறேன்.

எனது இத்தனை ஆண்டு வாழ்வில்—80 ஆண்டு உலக அனுபவத்தில்—நாளுக்குநாள் மக்களிடம் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியப் பொறுப்பு ஆகிய தன்மைகள் குறைந்து 1686—7

கொண்டே வந்திருப்பது மட்டுமல்லாமல், சமுதாய நல உச்ச நிலையடையும் வழியில் மனித சமுதாயமானது உயர்ந்து எப்பதுதான் எனது கருத்து.

இது பற்றி நான் என்ன நினைக்கிறேன். இவ்விஷயங்களில் இன்றைய நிலை மாறாமல் என்பதில் நான் மிகுந்தும் கவலைப்படுகிறேன். மேற் சொன்னபடி எனது பல நாள்-30, 40 ஆண்டுகள்—இதற்காகவே நான் செய்துவந்த தொண்டின் காரணமாய் ஏதாவது பயன் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அடியோடு இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆகவேதான் மேலும் மேலும் கவலையோடு, இந்த நிலை ஏன் ஏற்பட்டது? இதற்கு என்ன பரிசாரம்? என்பதில் நான் மிகுதியும் சிந்திக்க முயற்சித்து, சதா சிந்திக்கிற வண்ணமாகவே இருக்கின்றேன்.

நமக்கு சுயராஜ்யம் வந்து என்ன பயன்? சுதந்திரம்—பூரண சுயேச்சை வந்து என்ன பயன்? நம்மை நாமே ஆண்டு கொள்வதில் (ஐனநாயகத்தில்) என்ன பயன்? இந்த நிலையில் வாழும் மக்களுக்கு அந்நிய ஆட்சி ஏற்படுவதில் தீமை என்ன? என்றெல்லாம் என் மனம் சிந்தனையில்—கவலையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றது. ஏனெனில் இந்த நாட்டில், பொது வாழ்வில், எல்லா மக்களையும் பொறுத்த பொதுத் தொண்டின்—சிந்தும் சுயநலமில்லாமல்—எனக்குள்ள சகலத்தையும் பொதுவுக்கு ஈடுபடுத்திய தொண்டின் பயனாய், தொண்டின் பெயரால் எவ்வித சுயநல நன்மையும் அடையாமல், உண்மையாகவே என்னை ஒரு தொண்டன்—தொண்டுக்காகவே வாழ்வான், வாழவேண்டியவன் என்று கருதிக் கொண்டு, உண்மைத் தொண்டு செய்து வந்ததில்—வருவதில் எனக்கு மேற்பட்ட தொண்டன் யாரும் இல்லையென்றும் தன்மையில் தொண்டாற்றி வருபவன் நான் எனக் கருதிக் கொண்டு தொண்டாற்றி வருவதால், எனக்கு இந்தக் கவலை—அதாவது நம் மக்களில் யோக்கிய மானவன், நாணயமானவன், எந்தத் தரத்திலும், எந்த நிலையிலும் ஏன் ஒருவனைக்கூட காணமுடியவில்லை? இருப்பதாகக் கருதக்கூட முடியவில்லை?—என்பனவற்றைக் கருதக் கூடியவனாக, கவலைப்படக்கூடியவனாக இருந்து வருகிறேன்.

இந்த நீண்ட நாள் கவலையின்—சிந்தனையின் பயனாக இதற்கு—அதாவது இந்த நாட்டில் இன்று, இந்தக் காலத்திலும் ஒரு யோக்கியன், நாணயமானவன், ஒழுக்கமானவன், யோக்கியப் பொறுப்புக்கு ஆளானவன் எந்தத் தரத்திலும் எவனும் இல்லாமல் போனதற்கு—காரணம்: நமது நாட்டிலுள்ள சூழ்நிலை, சுற்றுச்சார்பு, நமது கடவுள்கள், நமது நீதி நெறி, சாத்திரங்கள், தர்மங்கள் இவைபற்றிய புராணங்கள், இதிகாசங்கள், பிரசாரங்கள், பெரியவர்கள், மகான்கள் மகாத்மாக்கள், இன்று இருந்துவரும் அரசாங்க முறை, அரசியலில் ஈடுபடும் மக்கள் தன்மை, அரசியலில், ஒழுக்கம், மத ஒழுக்கம், சமுதாய அமைப்பு முதலியவைகள் தாம் என்கிற முடிவுக்கு வரவேண்டியவனாகி விட்டேன். அது மாத்திரமல்லாமல், மேற்கண்ட காரண காரியங்களில் நல்ல அளவுக்கு மாறுதல் ஏற்படாதவரை—மாறுதல் செய்யப்படாதவரை—நமக்கு மேற்கண்ட தீய குணங்களில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட முடியாது என்பதுடன், ஏற்படுத்த எவராலும் ஆகாது என்கிற முடிவுக்கு வரவேண்டியனாகிவிட்டேன்.

நமது கடவுள்களில் ஒன்றுகூட ஒழுக்கமாய், யோக்கியமாய், நாணயமாய் யோக்கியப் பொறுப்புடன் இருந்ததாகக் கடவுள் சம்பந்தப்பட்ட எந்த ஆதாரங்களிலுமே காணமுடியவில்லை—கேட்க முடியவில்லை. அது மாத்திரமல்லாமல், இன்றுள்ள மக்களில் எந்த இழி மக்களிடமிருந்தும் எப்படிப்பட்ட ஒழுக்க ஈனம், யோக்கிய ஈனம், நாணயமான காரியங்கள் எதுவும் இன்றுள்ள நம் கடவுள்கள் எதனிடமும் இல்லை என்று சொல்ல முடியாத தன்மையில் தானே நம் கடவுள்கள் இருந்துவருகின்றன! ஒழுக்கக்கேடு, நாணயக்கேடு, யோக்கியக்கேடு இல்லாத நம் பதினாயிரக்கணக்கான கடவுள்கள், அவர்களின் பெண்டு பிள்ளைக் கடவுள்களில் ஒரு கடவுளையாவது காட்ட எந்த பத்தனாலாவது, குருமார்களினாலாவது, கடவுள் கதைகளினாலாவது காட்டமுடியுமா என்று பந்தயம் கட்டிக் கேட்கிறேன்.

மற்றும் வேத சாஸ்திர, தர்ம புராண—இதிகாசங்கள் எதிலாவது இன்று நாம் கூறும், விரும்பும் ஒழுக்கம், நாணயம், யோக்கியம், நேர்மை, யோக்கியமாகக் கருதும், நடக்கும் தன்மை மிகுந்திருப்பதாக எந்தப் பத்தன், குரு, பண்டிதன், புலவன் ஒருவனாலாவது காட்ட முடியுமா என்று கேட்கிறேன். அல்லது நமது பெரியோர்கள், முன்னோர்கள், தெய்வீகத்தன்மை பெற்ற ரிஷிகள், மகான்கள், மகாத்மாக்கள் என்பவர்களில் யாரிடமாவது மேற்கண்ட குணங்களோ, அல்லது அறிவோ, பண்போ இருந்ததாக யாராவது காட்ட முடியுமா என்று கேட்கிறேன். பந்தயம் கட்டிக் கேட்கிறேன்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—31-7-1972]

24. சுகாதார வாழ்வு

அக்கிராசனரவர்களே! சுகோதரிகளே! சுகோதரர்களே!

உலகத்திலேயே நாகரிகம் பெற்ற நாடுகள் என்று சொல்லப்படுபவைகளில் நம்நாடே சுகாதார விஷயத்தில் மிகவும் கேவலமாக இருந்து வருகிறது. இது வெளிநாடு சென்று வந்தவர்களுக்குத் தெரியும்.

வெளிநாட்டிற்கும் நமது நாட்டிற்கும் சுகாதாரக் கொள்கைகளும் அனுஷ்டிப்பு முறைகளும் நேர்தலைகீழாக இருக்கின்றன. அதாவது, நமது நாட்டுச் சுகாதாரமெல்லாம்—ஒரு சாதி மனிதனை மற்றொரு சாதி மனிதன் தொட்டால் தோஷம்; பார்த்தால் தோஷம்; நிழல் பட்டாலே தோஷம்; தெருவில் நடந்தால் தோஷம் என்கின்ற முறையிலிருக்கின்றதே தவிர—மற்றபடி மனிதன் அசிங்கமாக இருக்கக்கூடாது; துர்நாற்றம் வீசக்கூடாது; கெட்டுப்போன பதார்த்தமாக இருக்கக்கூடாது என்கின்ற கவலைகள் சுத்தமாய்க் கிடையாது.

இதன் காரணமெல்லாம் சுகாதார அறிவு இல்லாததேயாகும். ஒரு மனிதன் பணக் காரனாக வேண்டும்; பெரிய உத்தியோகஸ்தனாக வேண்டும்; பெரிய பண்டிதனாக வேண்டும்; பெருமையுடையவனாக வேண்டும் என்பன போன்ற விஷயங்களில் அதிகக் கவலை வைத்திருக்கிறானே ஒழிய—நல்ல திடகாத்திரத்துடன் இருக்க வேண்டும்; சுசஜீவியாக இருக்கவேண்டும் என்பன போன்ற விஷயங்களில் கவலைப்படுவதில்லை.

மேல்நாட்டார் முதலியவர்கள் தாங்கள் உலகத்தில் இருப்பதே சுகமாய் வாழ்வதற்கென்றும், சுகாதார முறைப்படி இருப்பதற்கே சம்பாதிப்பதென்றும், சுகாதார வாழ்க்கையை அனுசரித்தே தமது பொருளாதார நிலைமையென்றும் கருதி, அதற்கே தமது கவனத்தில் பெரும்பாகத்தைச் செலவு செய்கிறார்கள். அதனாலேயே மேல்நாட்டுக்காரர் நம்மைவிட இரட்டிப்புப் ப்லசாலியாகவும், சுசசீரியாகவும், அதிகப் புத்திசுர்மைமும் மனோஉறுதியும் உடையவனாகவும், நம்மைவிட இரட்டிப்பு வயது ஜீவியாகவுமிருந்து வருகிறான்.

நமது மக்களின் சராசரி வயது 24; வெள்ளைக்காரரின் சராசரி வயது 45. இதற்குக் காரணம் என்ன? சுகாதாரத்தினால் என்ன பலனிருக்கின்றது என்பதே நமக்குத் தெரியாது. “எல்லாம் கடவுள் செயல்” என்கின்ற ஒரே ஒரு அறிவுதான் நமக்கு உண்டு. நமக்குக் ‘காலரா’ வந்தால் ‘ஓங்காளியம்மன்’ குற்றமென்று பொங்கல் வைக்கவும்; வேல் மிரவணை செய்யவும் தான் முயற்சி செய்வோம். வைகுரி வந்தால் மாரியம்மன் குற்றமென்று மாரியாயிக்கு தயிர் அபிஷேகமும், இளநீர் அபிஷேகமும் தான் செய்வோம். வயிற்றுவி வந்தால் திருப்பதி பொன்றாமத்தையனுக்கு வேண்டுகல் செய்வோம். நரம்புச் சிலந்தி வந்தால் சிலந்திராயனுக்கு அபிஷேகம் செய்வோம். நம் சங்கத்தினாசிப்படி என்றால், குழந்தைகளுக்குக் காயலா வந்தால் ‘பாலாரிஷ்டம்’ என்போம்; கிரக தோஷ

மென்போம்; செத்துவிட்டால் விதி மூண்டுவிட்டது என்போம். ஆகவே இந்த மாதிரி வழிகளில்தான் நமது புத்திகள் போருமேயல்லாமல் ஏன் வியாதி வந்தது? ஆகாரத்திலாவது, பானத்திலாவது, காற்றிலாவது என்ன கெடுதி ஏற்பட்டது? சரீரத்தில் என்ன கோளாறு இருக்கின்றது? என்கின்ற விஷயங்களில் கவலை செலுத்தும்படியான அறிவோ, படிப்போ நமக்குக் கிடையாது.

நமது நாட்டு மக்கள் தங்கள் வீட்டுக்குப் பைகளை பக்கத்து வீட்டுக்கு முன்புறமாய்க் கொண்டுபோய்க் கொட்டுவதே வழக்கம்; பக்கத்து வீட்டுக்காரன் நமது வீட்டுக்கு முன்புறத்தில் கொண்டு வந்து கொட்டிவிட்டுப் போவது வழக்கம். நமது குழந்தைகளுக்குப் பொது விதிகளேதான் கக்கூசுகள்.

[ஈரோட்டில், 27-8-1930-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 21-9-1930]

25. சாயலும் உடையும்

இந்திய மக்கள் எவ்வித முன்னேற்றமோ, விடுதலையோ, சுதந்திரமோ பெறுவதற்குத் தங்களை அருகர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவதற்கு முன்பாக—இந்தியர்கள் ஒரே சமூகத்தார் ஒரே இலட்சியமுடையவர்—என்கிற நிலையை அடையவேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும். இன்று முற்போக்கோ, சுதந்திரமோ, விடுதலையோ அடைந்திருக்கும் நாட்டார்கள் எல்லாம் முதலில் தங்கள் நாட்டாரெல்லாம் ஒரே சமூகத்தார் என்றும், ஒரே இலட்சியமுடையவர்கள் என்றுமானபிறகுதான் அவர்கள் முன்னேறவும், விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திரமடையவும் முடிந்தது.

ஆனால், நமது இந்தியாவைப் பற்றிப் பேசப் புறப்படுவோமானால், இது ஒரு சமூக மக்கள்கொண்ட நாடு என்றோ, ஒரே இலட்சியமுள்ள மக்களைக் கொண்டநாடு என்றோ யாரும் சொல்ல முடியாது. ஏனெனில், இந்தியாவானது பல மதங்களாய், பல சாதிகளாய் இருப்பதோடு, மொழிகளிலும் நடை, உடை, உடை, பாவனைகளிலும் பலப் பல மாறுதல்களைக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த வித்தியாசங்கள் என்று நொலைவது? மக்கள் எந்தக் காலம் ஒன்றுபட்டு ஒரு சமூகமாகி, ஒரே இலட்சியம் கொள்ளுவது என்பவைகளை நினைத்தால், மனம் ஓடிய வேண்டியிருக்கிறதே தவிர நம்பிக்கைக்கு இடமில்லை. என்றாலும், மக்கள் ஒன்றுபட்ட சாயலை அடைந்து பார்வையிலாவது,—அதாவது மனிதனுக்கு மனிதன் பார்த்தவுடனே ஒரு வேற்றுமை உணர்ச்சி தோன்றுவதற்கில்லாமல் செய்துவிட்டால்—பிறகு ஒவ்வொருவரும் தந்தன் மதம், சாதி, வகுப்பு, மொழி ஆகியவைகளைக் காட்டியபின்பு ஒரு சமயம் வேற்றுமை உணர்ச்சி உண்டானாலும், அதை அது முதலில் பார்த்தவுடன் தோன்றிய ஒற்றுமை உணர்ச்சியில் பலத்தால் தலை தூக்காதிருக்கும்படி செய்யலாம்.

ஆதலால், ஒரு நாட்டினருக்குள் இருக்கும் பலவிதமான வேற்றுமைகளை ஒழித்து ஒரு சமூகமாக்க வேண்டுமானால், முதலில் சாயலுக்கும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கும் ஆதாரமாய் இருக்கும் உடையை ஒன்றுபடுத்தவேண்டியது முக்கியமானதாகும்.

உதாரணமாக, மற்ற நாட்டினரான சைனாக்காரரையோ, ஐப்பாக்காரரையோ எடுத்துக்கொண்டால், அந்த நாட்டாரில் அந்த நாட்டாருக்குள்ளாகவே ஒருவருக்கொருவர் எவ்வித வித்தியாசத்தையும் கண்டுபிடிக்க முடியாத சாயலையும் உடையையும் கொண்டிருப்பது யரவருமறியலாம்.

இந்த உண்மையையும் கிரகசியத்தையும் கண்டுதான் வீரர் கமால்பாட்சா அவர்கள் எல்லோரும் ஒரேவித உடை அணிந்து ஒரு சாயலாகவே இருக்கவேண்டுமென்று உத்தர

விட்டார். அதன்மூலம், துருக்கிநாடு சிறியதாக இருந்தாலும் அது தன்னையும் ஒரு வல்லரசு என்று மதிக்கும்படி செய்துகொண்டது. இதைப் பின்பற்றியேதான் ஆப்கானிஸ்தானமும் முயல்கின்றது.

நமது நாட்டிற்கும் இப்போது வெகு அவசரமாக உடையும் சாயலும் மாற்றப்பட்டு ஒன்றுபோல் தோன்றும்படி செய்யவேண்டியது அவசியம். இந்த எண்ணம் நமக்கும் நமது நண்பர்களில் பலருக்கும் வெகுநாளாகவே இருந்துவந்தாலும், என்ன மாறுதல் செய்வது என்னும் விஷயத்தில் யோசனையாகவே இருந்துவந்ததால் தாமதப்படுத்தப்பட்டு விட்டது. அதோடு நாம் சொல்லுவது மற்றவர்களுக்கும் சம்மதப்படும்படியாய் இருக்க வேண்டுமே, உடனே பின்பற்றவேண்டுமே என்கின்ற யோசனையும் இருந்துவந்தது.

சாயல், உடை, பழக்க உணர்ச்சி ஆகியவைகளில் மேல்நாட்டாரைப் போல் கட்டுப் படுகின்ற வழக்கமோ, கவலையோ நம்மவர்களுக்குச் சிறிதும் கிடையாதாதினாலும், அவ்வித வித்தியாசங்களே இந்த நாட்டின் பெருமைக்கும், கியற்கை வணப்பிற்கும் அணிகலனாய் இருப்பதாக மக்கள் கருதிவந்ததாலும், இது இப்போது பிரஸ்தாபிக்கக் கூடாததாகக் கூட பலருக்குத் தோன்றினாலும் தோன்றலாம்.

மேல்நாட்டார் கட்டுப்பாட்டுக்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லவேண்டுமானால், அவர்கள் உடை, முள் இருந்ததற்கும் இப்போது இருப்பதற்கும் உள்ளமாறுதலும், அதை ஒரேயடியாய் அய்ரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா முதலிய கண்டங்கள் உடனே பின்பற்றுவதும்—அதுபோலவே அப்பெண்கள் தலைமயிர் முள் இருந்ததற்கும் இப்போது இருப்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசமும், அதை எல்லாக் கண்டங்களிலுள்ள வெள்ளைக்காரரும் பின்பற்றுவதையும் பார்த்தாலே போதுமானதாகும்.

அவசியம் என்றோ, கட்டுப்பாடு என்றோ அவர்களுக்குத் தோன்றிவிடுமானால், எந்த மாறுதலானாலும் அதை அரசு ஆக்கினைபோல் பாவித்து, எல்லோரும் உடனே கீழ்ப்படியும் வழக்கம் அவர்களுக்குள் உண்டு. கட்டுப்பாட்டிற்கு மற்றொரு உதாரணமாக ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

அதாவது, அய்ரோப்பாவில் பெண்கள் தலைமயிரைக் கத்தரித்துக்கொண்டதில் சில உயர் குடும்பங்கள் என்று சொல்லப்படும் குடும்பப் பெண்கள் தங்களுக்கும் தலை மயிரைக் கத்தரித்துக் கொண்டாலும், ஐரோப்பா சக்கரவர்த்தியின் மனைவியான மேரிராணியார் தலை மயிரைக் கத்தரித்துக் கொள்ளாததில் சற்று அதிருப்தியுடன் கட்டுப்பாட்டிற்குப் பயப்பட வேண்டியவர்களாக இருந்தார்களாம். இதை அரசுக்கும்பத்தார் அறிந்ததும் இளவரசர் மனைவியான இளவரசியை உடனே தலைமயிரைக் கத்தரித்துக் கொள்ளும்படி செய்தார்களாம். இப்போது அது பொது தேசாச்சாரமாய் விட்டது.

ஆனால், நம் நாட்டிலோ எப்பேர்ப்பட்ட மாறுதலாயிருந்தாலும் அது எவ்வளவு சரியானதாயும், தேவையானதாயும் இருந்தாலும் பயனும் பொருளும் அற்ற பழைய வழக்கம் என்னும் 'பேய்க்கு'—அதாவது மூட்பயத்திற்கு அடிமையாகி, உடனே அதைக் குற்றம் சொல்லவும், உள் எண்ணம் கற்பிக்கவும், எதிர்ப் பிரச்சாரம் செய்யவும் புறப்பட்டு விடுகிறார்கள். ஆதலால்தான், ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாக இந்தியமக்கள் மாத்திரம் வேற்றுமைப்பட்டு, பிரிந்து, துவேஷிக்கொண்டு, அன்னியருக்கு அடிமைகளாய் இருக்க வேண்டியவர்களாகி விட்டார்கள். இதை ஒரு வழியில் போக்க முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கருதி, பல மாறுதல்களுடன் உடைமாறுதல்களைப் பற்றித் துணிந்து தெரிவிக்கிறேன்.

[குடி அரசு—தலைவங்கம்—9-11-1930]

2. ஆதித் திராவிடர்

1. தென் ஆப்பிரிக்கா தினம்

தென் ஆப்பிரிக்காவில் இந்தியர்களைத் தாழ்வாய் நடத்துவதைப்பற்றியும், இந்தியர்களை அந் நாட்டைவிட்டு ஒழிப்பதற்கென ஏற்படுத்திய சட்டத்தைப்பற்றியும் சென்ற 11-ந் தேதி இந்தியாவெங்கும் பொதுத் தினமாகக்கொண்டாடி, தேசமெங்கும் கண்டனத் தீர்மானங்கள் நடைபெற்றன. அக் கண்டன விஷயத்தில் நாமும் கலந்து கொள்ளுகிறோம். ஆனால், நமது நாட்டில் கோடிக்கணக்கான சகோதரர்களைத் தீண்டாதாரென்றும், பார்க்கக்கூடாதாரென்றும், தங்களுடைய வேதங்களையே படிக்கக்கூடாதாரென்றும், தங்களுடைய தெய்வங்களையே கண்டு வணங்கக்கூடாதாரென்றும் கொடுமை செய்திருக்கிற ஒரு நாட்டார், இக் கண்டனத் தீர்மானம் செய்வதில் ஏதாவது பலன் உண்டாருமா? இதை அறிந்த தென் ஆப்பிரிக்கா வெள்ளையர்கள் இக் கண்டனத் தீர்மானங்களை மதிப்பார்களா? அல்லது சூப்பைத்தொட்டியில் போடுவார்களா? என்பதை வாசகர்களே கவனித்துப் பார்த்தால், வீணாக ஒரு நாளை இப்போலிக் கண்டனத் தீர்மானங்களுக்காகப் பாழாக்கி நோமே என்ற முடிவுக்குத்தான் வருவார்கள்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்—18-10-1925]

2. பறையரும் சூத்திரரும்

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

ஆதித் திராவிடர் முன்னேற்றத்துக்கு உழைப்பதாய் நினைத்தக் கொள்வதும், ஆதித் திராவிடர்களுக்கு உழைப்பதாய்ச் சொல்லுவதும், வேஷத்திற்காகத்தான் உழைக்கிற வர்களும் பேசுகிறவர்களும் பொதுத் தினப்பார்கள் என்பது எனது அபிப்பிராயம். அதாவது, இந்தியாவின் நன்மைக்காக அயரோப்பியர்கள் இந்தியாவை ஆளுகிறார்கள் என்பது போல் தான் அது ஆளுமே யல்லாமல், வேறல்ல. நான் அப்படி நினைக்கவேயில்லை.

‘பறையர்’ என்கிற ஒரு சாதிப் பெயர் நம் நாட்டிலிருப்பதால் தான் ‘சூத்திரர்’ என்கிற ஒரு சாதிப் பெயர் நம் நாட்டில் இருக்கிறது. ‘பறையர்’ என்கிற சாதிப் பெயரை விட, ‘சூத்திரர்’ என்கிற சாதிப் பெயர் மிக்க இழிவானது. இந்து சாஸ்திரப்படி, பறைய ஸ்திரிகளில் பதிவிரதைகளுக்கும்—சரியான ஒரு தாய்க்கும், தகப்பனுக்கும்—பிறந்த வர்களும் இருக்கலாம். ‘சூத்திரர்’களில் அப்படி இருக்க இடமில்லை. ஏனென்றால், ‘சூத்திரர்’ என்கிற தாசி, வேசி மகன் என்பதுதான் பொருள். ‘சூத்திரன்’ என்றால் தாசி மகன், வேசி மகன் என்றுதான் பொருள். இதை ஒப்புக்கொள்ளாதவன் இந்து ஆக மாட்டான் என்பது சாஸ்திர சம்மதம். ஆகையால், என்போன்ற ‘சூத்திரன்’ என்று சொல்லப்படுபவன், ‘பறையர்கள்’ என்று சொல்லப்படுவோருக்கு உழைப்பதாகச் சொல்லுவதெல்லாம், ‘சூத்திரர்கள்’ என்று தம்மையாரும் கருதக் கூடாது என்பதற்காகத்தானே யல்லாமல் வேறல்ல. ஆகையால், எனக்காக நான் பாடுபடுவதென்பது உங்கள் கண்ணுக்கு உங்களுக்காகப் பாடுபடுவதாய்த் தோன்றுகிறது. உங்களைத் தாழ்மையாய்க் கருதும் பெண்களும் ஆண்களும், தாங்கள் பிறரால் உங்களை விடக் கேவலமாய்—தாழ்மையாய்க் கருதப்படுவதை அறிவதில்லை. அன்னியர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாக நினைக்கும் அறியாமையால், தங்களை மற்றவர்கள் தாழ்மையாய் நினைப்பது தங்களுக்கு ஈனமாய்த் தோன்றுவதில்லை.

இந்த இலட்சணத்தில், உங்களிடம் தப்பிதங்க கண்டுபிடித்து, “உங்கள் உடம்பில் தர்வாடை அடிக்கிறது; நீங்கள் ஸ்நானம் செய்வதில்லை; துணி துவைப்பதில்லை; மாட்டு மாமிசம் சாப்பிடுகிறீர்கள்; மது அருந்துகிறீர்கள்; இதை விட்டுவிடுங்கள்” என்று ஞானோபதேசம் செய்கிறார்கள்.

நீங்கள் வேட்டி துவைக்காமலும் குளிக்காமலும் இருப்பதற்கு யார் ஜவாப்தாரி என்பதை அவர்கள் உணருவதில்லை. உங்களுக்குக் குடிக்கவே தண்ணீர் இல்லை என்றால் குளப்பெதப்படி? அழுகும் நாற்றமும் உங்கள் கூடப் பிறந்தவையா என்று கேட்கிறேன். குளிக்கவும் வேட்டி துவைக்கவும், பல துலக்கவும் தண்ணீர் கொடுக்காமல்—மகத்துகள் என்போரையும், சங்கராச்சாரிகள் என்போரையும் கொண்டு வந்து வீட்டில் அடைத்து வைத்து விட்டால், அவர்கள் துணி அழுக்கில்லாமல் இருக்குமா? அவர்கள் உடம்பும், வாயும் நாற்றமடிக்காமலிருக்குமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! நாமே ஒருவனைப் பட்டினி போட்டு வைத்து, அவன் இறந்துபோன பிறகு, “பட்டினியால் இறந்துபோய்விட்டான், பாவி” என்று சொன்னால், யார் பாவி என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்!

அல்லாமலும், மாடு தின்பதும் மதுவருந்துவதும் நீங்கள் பறையர்களாக இருப்பதற்குக் காரணமென்று சொல்வது கொஞ்சமும் யோக்கியமான காரியமல்ல. மாடு சாப்பிட்டுக்கொண்டும், மதுவருந்திக்கொண்டும் இருப்பவர்கள் தான் இன்று உலகத்தையே ஆண்டுகொண்டிருக்கிறார்கள். தவிரவும், நீங்கள் மாடு சாப்பிடுவதன் குற்றம் உங்களைச் சார்ந்ததல்ல. உங்களை, மற்றவர்களைப் போல சரியானபடி சம்பாதிக்கவும், தாராளமாய்ச் சாப்பிடவும், தெருவில் நடக்கவும், தாராளமாய் எங்கும் போய் வேலைசெய்து சம்பாதிக்கவும் வழியில்லாமல் செய்துவிட்டதால், கொஞ்சப் பணத்தில் அதிக ஆகாரம் ஆக்கக்கூடியதான மாட்டு மாமிசத்தைப் புசிக்கவேண்டியதாயிற்று. மாட்டு மாமிசத்தை அனுமதிக்கும் மதத்தைச் சேர்ந்த முகமதியரிலும் கிறிஸ்தவரிலும்கூட, சிலர் கைப் பணத் தாராளமாய்க் கிடைப்பதாயிருந்தால், ‘நாங்கள் மாட்டு மாமிசம் சாப்பிடும் வழக்கம் இல்லை’ என்று சொல்லி விடுகின்றார்கள். ஆதலால், நமது நாட்டில் மாட்டிழைச்சி சாப்பிடுவதற்குத் தரித்திரந்தான் முக்கிய காரணம். அல்லாமலும், மாட்டு மாமிசம் சாப்பிடுவது—ஆடு, கோழி, மீன், பன்றி இவைகளை விட என்ன அவ்வளவு அதிகமான பாவமாய்ப் போய்விட்டது? கோழியும் மீனும் பன்றியும், எச்சிலையும் பூச்சி புழுக்களையும் அழுக்குகளையும் மலத்தையும் தின்கின்றன. இப்படி இருக்க, இதைச் சாப்பிடுகிற வடநாட்டு ‘பிராமணர்கள்’ முதல் தென்னாட்டு சூத்திரர்கள் வரை, நல்ல சாதியும் தொடக்கூடியவர்களையும் இருக்கும்போது, புல்லும் பருத்திக்கொட்டையும் தவிடும் பிண்ணாக்கும் தின்கிற மாட்டின் இழைச்சி சாப்பிடுவதனால் மாதிரி எப்படி ஒரு மனிதன் தாழ்ந்தவனாவான்? அப்படிப் பார்த்தாலும், மாடு சாப்பிடுகிறவர்களையெல்லாம் “தொடாதே; தெருவில் நடக்காதே; குளத்தில் தண்ணீர் சாப்பிடாதே; ஊருக்குள் குடி இருக்காதே” என்று சொல்லுகிறார்களா? இது வேண்டுமென்றே வீணாய் உங்களைத் தாழ்த்திவைப்பதற்காகச் சொல்லும் ஒரு யோக்கியப் பொறுப்பற்ற காரணமேயல்லாமல்—உண்மையான காரணமல்ல என்பதுதான் எனது முடிவு. மதுவையும் மாட்டு மாமிசத்தையும் தள்ளவேண்டும் என்பதை நான் ஆட்சேபிக்க வரவில்லை. மதுவையும் மாட்டு மாமிசத்தையும் தள்ளினால் தான், உங்கள் சாதி உயரும் என்று சிலர் சொல்லும் அயோக்கியத்தனமான காரணத்தை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. சாதி உயருவதற்காக மதுவையும் மாட்டு மாமிசத்தையும் விடுங்கள் என்று கேட்கமாட்டேன். அதற்காக நீங்கள் விடுவதும் அவ்வளவு அவசியமில்லை.

நம் நாட்டில் தென்னை, பனை மரங்களில் ஊறும் கள்ளும், காய்ச்சும் சாராயமும், வெளிநாடுகளிலிருந்து வரும் சாராய தினுசுகளும் சென்னை மாகாணத்தில் மாதிரி சூமார் 15, 20 கோடி ரூபாய் பெறும்படியானதையெல்லாம் நீங்களே குடித்து விடுகிறீர்களா?

யாராவது நம்புவார்கள். ஆதலால், சாதி உயர்வை உத்தேசித்து இவற்றை விட்டு விட்டார்கள். ஆதலால், சாதி உயர்வை உத்தேசித்து இவற்றை விட்டு விட்டார்கள்.

“மதுபானம் மனிதனின் ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமானதென்பதை நான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். மது விலக்குக்காக நானும் சிறிது தொண்டு செய்து இருக்கிறேன். ஆனால் சாதி உயர்வுக்கு எல்லா சாதியாரும் சாப்பிடும் மதுபானம் ஒன்றும் தடை செய்வது இல்லை. ஆகையால், மதுவிலக்கும் மாயிசவிலக்கும் சாதி உயர்வுக்கு அவசியம் என்று சொல்வது வேண்டுமென்றே சொல்லும் பொய். அல்லாமலும், உங்களிடம் சில குற்றங்கள் இருக்கிறதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அதாவது, நீங்களாகவே உங்கள் சாதிக்கு இழிவு சம்பாதித்துக் கொள்கிறீர்கள். அனாவசியமாக, யாரைக் கண்டாலும் ‘சாமி’ என்று கும்பிடுகிறீர்கள். நீங்கள் தாழ்த்தவர்கள் என்ற எண்ணம் உங்கள் மிரத்தத்தில் கலந்திருக்கிறது. அதை மாற்றிவிட வேண்டும். ஒரு மனிதனைப் பார்த்தால், அவனுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம் என்பது உங்கள் மனத்தில் உதிக்க வேண்டும். சுயமரியாதையில் கவனமில்லாத சாதியாரை உயர்த்தினாலும் உயர மாட்டார்கள். அவ்வளவுக்கே, தான் மனிதன் என்று உணர்ச்சி வரவேண்டும்.

நீங்கள் இனிமேல் யாரையும் ‘சாமி’ என்று கூப்பிடக்கூடாது. வேண்டுமானால் ‘அய்யா’ என்று கூப்பிடுங்கள். நீங்களாகவே பதுங்குவதும் ஒதுங்குவதுமான துரக்குணங்கள் உங்களை விட்டுப் போகவேண்டும். அன்றுதான் நீங்கள் சமத்துவமாக நடத்தப்படுவீர்கள்.

[சிரவயலில், 7-4-1926-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 25-4-1926]

3. ஆதித் திராவிடர் நிலை

சகோதர, சகோதரிகளே!

இந்த ஜில்லா ஆதித் திராவிடர்கள் மகாநாட்டுக்கு நான் இதற்குமுன் நான்கு அய்யா தடவைகள் அழைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அப்போது பல காரணங்களால் எனக்கு வரமுடியாமல் போய்விட்டதால், இந்தத் தடவை கட்டாயமாய் எப்படியாவது வரவேண்டுமென்று கருதியே வந்து சேர்ந்தேன். வரவேற்புக் கழகத் தலைவர் என்னைப்பற்றிப் பிரமாதமாகப் புகழ்ந்து கூறினார். அவ்வளவு புகழ்ச்சி எனக்கு வெட்கத்தைக் கொடுத்ததே அல்லாமல், மற்றபடி அதில் உண்மை இல்லை என்று சொல்லுவேன்.

தீண்டாமை விலக்கு என்னும் விஷயத்தில் நான் ஏதாவது ஒரு சிறிதாகிலும் வேலை செய்திருப்பதாக ஏற்படுமானால் அது எங்கள் நலத்திற்குச் செய்ததாகவே ஒழிய, உங்கள் நலத்திற்கென்று செய்ததாக மாட்டாது.

ஏனெனில், உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் சமூக வாழ்வின் பொதுத் தத்துவத்தில் சிறிதும் பேதமில்லை. உதாரணமாக, நீங்கள் எப்படித் தீண்டப்படாதவர்களோ அப்படியே தான் உங்களைவிடச் சிறிது மேல்வகுப்பார் என்கின்ற நாங்களும் ஒரு வகுப்பாருக்கு, அதாவது கடவுள் முகத்திலிருந்து பிறந்ததாகவும், பூலோகத் தேவர்கள் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளும் பார்ப்பனர்களுக்கு—நாங்கள் தீண்டாதவர்களாகவே இருக்கின்றோம். கோவில் பிரவேசம் என்பதிலும் உங்களைவிட சற்று முன்போக மாத்திரம் அனுமதிக்கப்படுகிறோமே தவிர, மற்றபடி பார்ப்பனன் இருக்கும் இடத்திற்குப் பின்னால்தான் நிற்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நீங்கள் கோவிலுக்குள் வந்தால் எப்படிக்கோவிலும் சாமியும் தீட்டுப்பட்டுவிடுகின்றதோ, அப்படித்தான் நாங்களும் ஒரு இடத்திற்குப் போனால் சாமியும் கோவிலும் தீட்டுப்பட்டுவிடுகின்றன. உங்கள் எதிரில் சாப்பிட்டால்—உங்களுடன் சாப்பிட்டால்—உங்கள் வீட்டில் சாப்பிட்டால், எப்படித் தோஷமும் பாவமுமான காரியமாகி

விடுகின்றதோ, அப்படியே எங்கள் வீட்டில்—எங்கள் முன்னாலே—எங்கள் பக்கத்திலே சாப்பிட்டாலும் தோஷம், மோசம், பாவமென்றுதான் சொல்லப்படுகின்றது.

நமது சமூகத்திற்குப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதிலும் உங்களைவிட இழிவாகவே தான் அழைக்கப்படுகின்றோம். உங்களைப் பறையர் என்றும் பள்ளர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும் பறையர், பள்ளர் என்கின்ற வார்த்தை தொழிலையும் வசிப்பு இடத்தையும் பொறுத்து ஏற்படுத்தப்பட்டது. பறையனும் பள்ளனும் அந்தப் பெயரால் சுதந்திரமானவராகவும் இழிவுபடுத்தத் தகாதவராகவும் இருக்கிறார்கள். ஆனால், எங்களை அழைக்கும் பெயராகிய ‘சூத்திரன்’ என்று சொல்லப்படும் பெயரானது, பிறவியிலேயே இழிவை உண்டாக்கத் தக்கதும், ஒருவனுக்குப் பிறவி அடிமையாகவும், பிறவித் தாசி மகனாகவும், மற்றும், மிக்க இழிவான கருத்து கொண்டதாகவுமே இருக்கின்றது. எங்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்கும் நிர்பந்தங்களும் ‘சிக்கமுடியாத இழிவைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவே இருக்கின்றது. பறையன் என்றால் சொந்தத் தாய் தந்தைக்கே பிறந்தவன் என்கின்ற கருத்து உண்டு. ஆனால், சூத்திரன் என்றால் தாசிமகன், வேசிமகன், வைப் பார்ட்டிமகன், பிறவி அடிமை, விலைக்கு வாங்கப்பட்ட அடிமை என்பதுபோன்ற பல இழிவுப் பொருள்கள் நிரம்பியிருக்கின்றது.

தவிர, உங்களைப் போன்ற ஒரு வகுப்பும்—அதாவது பஞ்சமர்கள் என்று சொல்லப் படுவதற்கும் அப்படி ஒன்று இருப்பதற்கும் பார்ப்பன மதத்தில்—அதாவது இந்த மதத்தில்—உடமே இல்லை. இந்து மதத்தில் சூத்திரன் என்பதற்கும் கீழாக ஒரு சாதியே பிறவியில் கிடையாது. ஆனால், வாழ்க்கையில் நான்கு வகுணக்காரர்களும் நடந்து கொள்ளுகின்ற முறையில் ‘சண்டாளர்கள்’ என்று ஒரு வகுப்பு உண்டாகிறது. அதாவது—பார்ப்பன ஆணுக்கும் பார்ப்பனரல்லாத பெண்களுக்கும் பிறக்கும் பிள்ளைகள், பார்ப்பனர்களில் வேதம் படிக்காதவன், நெருப்பு வளர்க்காதவன், சத்தியாவந்தனம் செய்யாதவன், மற்றும் இதுபோல் பார்ப்பனிய கருமம் என்பவைகளைச் செய்யாதவன்—முதலானவர்கள் சண்டாளர்களாகின்றார்கள். இதைத் தர்க்க பார்ப்பனப் பண்டிதர்களும், வேதசாத்திர நிபுணர்கள் என்பவர்களுமே சொல்லி உறுதிப்படுத்தி இருக்கின்றார்கள். ஆதலால், உங்களை யாராவது சண்டாளர்கள் என்று சொல்வார்களானால் அவர்கள் உங்களைப் பார்ப்பனரிக்கும் பார்ப்பனரல்லாதாராக்கும், அல்லது பார்ப்பனரிக்கும் அல்லாத யானால், ஒழுக்கத் தவறிய பார்ப்பனர்கள்தான் நீங்கள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி இல்லை அப்படியானால், இன்றையத் தினம் பார்ப்பனச் சமூகத்திலுள்ள தூற்றுக்கு 99% பேர்வழிகள் சண்டாளர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். எனவே, இந்த முறையில் உங்களுக்காவது தர்க்கரீதியில் ஒரு வழியில் குற்றம்சொல்லாமலிருக்க ஆதாரங்களும் கிடமும் இருக்கின்றன. ஆனால், எங்கள் நிலை நினைக்கவே முடியாதபடி, பெரிய இழிவாய் இருக்கின்றது. ஆதலால்தான், சமூக வாழ்வில் உங்களைவிட நாங்கள் தாழ்ந்த, இழிவான தன்மையில் இருக்கின்றவர்கள் என்று சொல்லுகின்றதுடன், இதனை இழிவு நீங்க முயற்சிக்கும் வேலை—மூக்கியமாக எங்கள் வகுப்புக்காகச் செய்யப்படும் வேலை—என்றும் சொல்லுகின்றோம். தவிர, உங்களுக்கோ, எங்களுக்கோ இப்போது இருக்கும் இழிவுகள் ஒழிய வேண்டுமென்கின்ற கவலை சிறிதளவாவது—யாருக்காவது—இருக்குமானால், அவர்கள் இவ்விழிவு நிலைக்கு ஆதாரமாய் உள்ளதை அழிக்கத் தைரியங்கொண்டு தயாராய் இருந்தால் லொழிய, கண்டிப்பாய் முடியவே முடியாது. ஏனெனில், இவ்விழிவு நிலைகளை ஏற்படுத்தியது மனிதனுடைய அயோக்கியத்தனமாய் இருந்தாலும், அதை நிலைநிறுத்தக் கருதி அதையே ஒரு மதத் தத்துவமாகவும், அத் தத்துவம் எல்லாம்வல்ல கடவுள் என்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்றும் கற்பிக்கப்பட்டு, நிலைநிறுத்தி அமுலில் நடத்திவரப்படுகின்றது.

இந் நிலை சிறிது மாற்றப்படவேண்டுமென்றாலும், மேற்கண்ட மதமும் கடவுளும் வந்து குறுக்கிடுகின்றன. ஆதலால், இந் நிலைக்கு ஆதாரமானதென்று சொல்லப்படும் 1686—8

மதத்தையும், அம் மதத்தை உண்டாக்கினதாகச் சொல்லப்படும் கடவுளையும் எதிர்த்து நின்று அவற்றை அழித்தாலொழிய வேறு மார்க்கமில்லையென்று பதில் அளிக்கவும் ஒழிக்கவும், தைரியமாகவும் தயாராகவுமிருந்தாலொழிய,—வேறு மார்க்கத்தில் முடியவே முடியாது. அன்றியும் உங்களுக்குச் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் வேண்டும். நாம் ஏன் தாழ்ந்தவர்கள்? நாம் ஏன் ஒருவனுக்குப் பாடுபடவேண்டும்? என்கின்ற உணர்ச்சி வர வேண்டும். நீங்களும் மற்றவர்களைப்போல் மனிதர்கள்தான் என்று கருதவேண்டும்.

உங்களை யாராவது கிராமவாசிகள் துன்புறுத்தினால், இழிவாய் நடத்தினால் எதிர்த்து நிற்கவேண்டும். முடியாவிட்டால் வேறு பட்டனங்களுக்குக் குடியேறிவிட வேண்டும். அங்கும் ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லாவிட்டால் இம் மாதிரியான கொடுமையான மதத்தை உதறித்தள்ளிவிட்டு சமத்துவமுள்ள மதத்திற்குப் போய்விடவேண்டும். அதுவும் முடியாவிட்டால், வெளிநாடுகளுக்காவது கூலிகளாய்ப் போய் உயிரையாவது விடவேண்டும். இம் மாதிரியான உறுதியான முறைகளைக் கையாளத் துணியவில்லையானால், உங்கள் மீது சுமத்தப்பட்ட இழிவு சுலபத்தில் ஒழியாது என்றே சொல்லுவேன். கஷ்டப்படவும் கட்டுப் பாட்டை உடைத்து எறியவும், உயிரை விடவும் தயாராய் இல்லாமல், எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கமுடியாது. அன்றியும் வேறு ஒருவன் வந்து உங்களுக்கு உதவி செய்ய வான் என்று எதிர்பார்ப்பதும் பெரிய முட்டாள்தனமாகும்.

உங்களையே நீங்கள் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளத் துணிவு கொள்ளவேண்டும். படிப்பினாலும் பணம் சம்பாதிப்பதாலும், குளிப்பதனாலும், குடிக்காமல் இருப்பதாலும், மாமிசம் சாப்பிடாது இருப்பினாலும் இவ்விழிவு போய்விடுமென்று சிலர் உங்களுக்கு உபதேசம் சொல்லுகின்றார்கள். நான் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளமாட்டேன். உங்களுடைய இழிவுக்கு இவைகள் தாம் காரணமானால் இந்தத் தன்மைகள் உள்ள மற்றவர்கள் இவ் விழிவை அடையாமல், பிராமணர்களாகவே எப்படி இருக்கின்றார்கள்? உங்களுடைய இழிவுக்குக் காரணம் உங்களுக்கு மாணம், சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்படாததுதானே ஒழிய வேறில்லை. ஆகையால், நீங்கள் மற்றவர்களைப்போல் மனிதர்கள்தாம் என்று எண்ணிக் கொண்டு, அதற்கு ஏற்றவிதமாக நடந்துகொள்ளத் துணிவு கொள்ளுங்கள். அதனால் ஏற்படும் கஷ்டங்களைச் சகிக்கத் தைரியம் கொள்ளுங்கள். சீக்கிரத்தில் விடுபடுவீர்கள்.

[சிறுவத்தூரில், 12-6-1929-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 16-6-1929]

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

ஆதித் திராவிட சமூகத்தாருக்கு, 'மற்ற சமூகத்தார்கள் செய்யும் கொடுமைகளைப் பற்றிக் கேட்க எனக்கு ஆத்திரமாய் இருக்கின்றது. ஆனால், இதற்கு யார் ஜவாப்தாரி என்பதைப் பற்றி யோசித்துப் பார்க்கையில், உங்களைக் கொடுமை செய்பவர்கள் ஜவாப்தாரியல்லர்; ஏனெனில், அவர்கள் தங்களது நம்பிக்கையின் பேரில், தங்களது மத உணர்ச்சி மத ஆதாரம் ஆகியவைகளில் உள்ள பற்றுதலின் பேரில், தங்கள் முன் ஜென்மத்தின் கர்மம்—பூர்வ புண்ணியம்—தலைவிதி என்கின்ற சுதந்திரத்தின் பேரில், ஒரு உரிமை பாராட்டி அம்மாதிரி செய்கின்றார்களேயொழிய வேறில்லை. அதுபோலவே, நீங்களும் பிறர் உங்களை நடத்துகின்ற அந்த மாதிரியான கொடுமைகளை நினைத்த மாத்திரம்—அதுவும் அந்தச் சமயத்தில் மாத்திரம்—சிறிது அக்கிரமமாகவும் கொடுமையாகவும் இருப்பதாகத் கருதுகின்றீர்களே யொழிய, 'அதற்குக் காரணம் என்ன? இப்படிப்பட்ட ஒரு கொடுமையானதும், அக்கிரமமானதுமான காரியம் ஏன் நடக்கின்றது?' என்கின்ற விஷயத்தையும், 'இதை எப்படி அடியோடு ஒழிப்பது? இதற்காக என்ன செய்ய வேண்டியது?' என்கின்ற விஷயங்களையும் நீங்கள் நினைப்பதுயில்லை. அப்படிப்பட்டவைகளை, வேறு யாராவது எடுத்துச் சொன்னாலும் அவைகளை ஒப்புக்கொண்டு நடவடிக்கையில் நடப்பதற்கு நீங்கள் துணிவதுயில்லை. வீணாய், இப்படிப்பட்ட ஏதாவது ஒரு சமயத்தில்—

உங்களில் தனிப்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது சங்கடம் வந்த காலத்தில் மாத்திரம்—இரண்டொரு வார்த்தைகளால்—அதுவும் இதன் அஸ்திவாரத்தைக் கவனியாமல்—தனிப்பட்ட நபர் மீதோ, வகுப்பார் மீதோ குற்றம் சொல்லிக் கூப்பாடு போடுவதும், பிறகு நாலு நாள் கடந்துவிட்டால், அது மறைந்து போய்ப் பழையபடி ஆகிவிடுவதும் வழக்கமாயிருக்கிறது. பொது வாழ்க்கையில் உள்ள சில கனவான்களும் உங்களுக்குப் பரிந்து பேசுவது போல் சில வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு, பிறகு அவரவர்கள் சொந்த வேலையை அவரவர்கள் பார்ப்பதும், பிறகு என்றும்போல் சாதாரணமாய் இருப்பதும் வழக்கம்.

எப்படி இருந்தாலும், மனிதன் மனித சுதந்திரம்—அதாவது தெருவில் நடப்பது, குளத்தில் தண்ணீர் மொள்ளுவது, மனிதனுக்கு மனிதன் தொடுவது முதலிய சுதந்திரங்கள் கூடக் கொடுப்பதற்குத் தன் நாட்டினனாலேயே தடைப்பட்டிருக்கும் போது, வேறு நாட்டா னிடம் அரசாட்சி சுதந்திரம் கேட்பது வேடிக்கை இல்லையா? உங்களுக்கு மனித சுதந்திரம் கிடைக்க வேண்டும். அல்லது இந்த நாட்டிலாவது, மதத்திலாவது, சமூகத் திலாவது இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இந்த முடிவைத் தவிர, எப்படியோ உயிர் வாழ்ந்தால் போதும் என்று நினைத்துக்கொண்டு, இப்படியே இருப்பது மிகவும் மானங் கேட்ட தன்மையாகும். இவ்விஷயத்தில் பொறுத்துப் பார்க்கலாம் என்பது பேடித்தன்மை யாகும். எவ்வளவு நாள் பொறுப்பது? எவ்வளவு மெல்லப் போவது? இந்த நிலைக்காக இதற்கு முன் எத்தனையோ பேர் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் வக்காலத்துப் பேசி யாய்விட்டது. எத்தனையோ பேர் தர்மம், நியாயம் பேசியாய் விட்டது. அவ்வளவும் பழைய நிலையைப் பலப்படுத்தவே முடிந்தது. "தோலைக் கடித்து, துருத்தியைக் கடித்து வேட்டை நாய் ஆகிவிட்டது" என்பது போல், தேசியமானது ஒரு பக்கம் அரசியல் சுதந்திரம் கேட்டுக் கொண்டும், மற்றொரு பக்கம் வருணாசிரம சுயராஜ்யமும் பெற முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இந்த விழிப்பாசை மயக்கத்தில் கூட, "சாதி வித்தியாசம் இருக்க வேண்டும்; பறையர் வேண்டும்; மனுதர்மம் வேண்டும்" என்று மாநாடுகள் கூடிப் பேசப்படுகின்றது.

நம் மீதும் உங்கள் மீதும் சுமத்தப்பட்ட இழிவுகள் ஒழிய வேண்டும். அதற்காக, உயிரையும்விட, உங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளும் நீங்களும் தயாராயிருங்கள்! இன்றைய தினம் உலகத்தில் பல தேசங்கள் பணக்காரன்—ஏழை என்கின்ற வித்தியாசமும் இருக்கக் கூடாது என்று முடிவுகட்டி, வேலைசெய்து வெற்றியடைந்து வருகின்ற காலத்தில், நீங்கள் 'பார்ப்பார சாதி—பறைச் சாதி; ஒருவரையொருவர் பார்த்தால்—தொட்டால்—தெருவில் நடந்தால் தீட்டு' என்ற கொள்கையை வைத்துக்கொண்டிருந்தால், நமக்கும் மேல் நாட்டிற்கும் கருத்தில் எவ்வளவு வித்தியாசம் என்பதை யோசியுங்கள்! இந்த உணர்ச்சிகள் உங்களுக்குத் தோன்றாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், உங்கள் முட்டாள்தனமும், அதற்கு ஆதரவான உங்கள் மத நம்பிக்கையும் தெய்வ நம்பிக்கையுமாகும். ஆதலால், அவற்றை முதலில் விரட்டி அடியுங்கள். பிறகு சுயமரியாதையும் சமத்துவமும் கிடைக்கும்.

(இருசூரில், 3-1-1931-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 11-1-1931)

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

சாதியை நாங்கள் ஒன்றாக்குகின்றோம். ஆம்! ஆக்க முயற்சிக்கின்றோம். அதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால், சீக்கிரத்தில் முடியுமா என்பது சந்தேகம். மனித சாதி ஒன்றாகித் தான் தீரவேண்டும். அதற்குத் தடை செய்கின்றவர்கள் அயோக்கியர்கள்—மடையர்கள் என்கிற தைரியமாகச் சொல்லுகின்றோம். எங்கள் பெண்களை பறையனுக்குக் கொடுப் போமா என்று கேட்கப்படுகின்றது.

இது ஒரு அறிவீனமான கேள்வி; அல்லது அயோக்கியத்தனமான கேள்வி என்றே சொல்லுவேன். ஏனெனில், எங்கள் பெண்களை நாங்கள் அவர்களுக்கு இஷ்டப்பட்டவர்

களுடன் கூடி வாழச் செய்வதற்கு 'எங்களுக்கு இஷ்டமானவர்களுக்குக் கொடுக்கும் உரிமையைக் கொடுக்கிறார்கள்' அல்லர். பெண்களை ஒரு சாமானாகக் கருதி, 'ஒருவருக்குக் கொடுப்பது' என்கின்ற முறையை ஒழிக்க முயற்சிக்கின்றோம்.

நண்பர்களே! நாங்கள் ஆதித் திராவிடர்களைப்பற்றிப் பேசும்போது, பார்ப்பனர்கள் மனவருத்தம் அடைவதில் அர்த்தம் உண்டு. ஆனால், பார்ப்பனரல்லாதார் மனவருத்தம் மடைவதில் சிறிதும் அர்த்தமில்லை. அது வெறும் முட்டாள்தனமும், மானமற்ற தன்மையுமே யாகும். ஏனெனில், நமது சமூகத்தில் பார்ப்பனர் என்கின்ற கூட்டத்தாராகிய 100க்கு 3 வீதமுள்ள ஜனத்தொகை நீங்கி, மற்ற ஜனங்களுக்கு இந்த நாட்டில் சூத்திரன் (அடிமை), ஆதித் திராவிடன் என்கின்ற பட்டமில்லாமல் வேறு எந்தப் பட்டத்தோடாவது யாராவது இருக்க முடியுமா? இருக்கின்றார்களா? என்று கருதியும், அனுபவத்தையும் கொண்டு பாருங்கள்! சூத்திரன் என்கின்ற 'கலத்தில்' நீங்கள் பதியப்பட்டிருப்பதில் உங்களுக்குச் சிறிதாவது மானம் இருந்தால், பறையன் என்கின்ற பட்டம் போகவேண்டுமென்பதில் கடுகனாவது வருத்தமிருக்குமா?

பறையன் பட்டம் போகாமல், உங்களுடைய சூத்திரப்பட்டம் போய்விடும் என்று கருதுகிறீர்களேயானால், நீங்கள் வடிகட்டின முட்டாள்களேயாவீர்கள்.

மற்றும் பேசப்போனால், பறையன், சக்கிலி என்பதற்கு இன்னார்தான் உரிமை என்றும், அது கீழ்சாதி என்பதற்கு இன்னது ஆதாரமென்றும் சொல்லுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை. கை பலமேயொழிய, தந்திரமேயொழிய வேறில்லை. ஆதலால், பறைப்பட்ட மாவது சீக்கிரத்தில் மறைந்துவிடக்கூடும். உங்கள் சூத்திரப் பட்டத்திற்குக் கடவுள், மதம், வேதம், சாஸ்திரம், புராணம் இതിகாசம் ஆகிய அனைக ஆதாரங்கள் உண்டு. இத்தனையையும் நாசமாக்கி அடியோடு ஒழித்தாலல்லாமல் உங்கள் தலையில் இருக்கும் சூத்திரப் பட்டம் கீழே இறங்காது.

ஆகவே, யாருக்காவது மான உணர்ச்சி இருந்திருந்தால், "நீங்கள் சாதியை ஒன்றாக்குகின்றீர்களே!" என்று நம்மைக் கேட்டிருக்க மாட்டார்கள்.

ஆகவே, ஆதித் திராவிடர் நன்மையைக் கோரிப் பேசப்படும் பேச்சுகளும், செய்யப்படும் முயற்சிகளும் ஆதித் திராவிடரல்லாத மக்களில் பார்ப்பனரல்லாத எல்லோருடைய நன்மைக்கும் என்பதாக உணருங்கள்.

[நாகையில், 3-10-1931-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 11-10-1931]

4. தீண்டாமை

அமெரிக்காவில் நீக்ரோவர் துயரத்திற்கு, எந்த, 'நிற இறுமாப்பு' காரணமோ, அதே 'நிற இறுமாப்பு' தான் நமது நாட்டுத் தீண்டாமைக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இது ஆரியர் ஆதிக்காலத்தில் நமது நாட்டில் குடியேறியபோது, பழங்குடி மக்களை அசுரர், இராட்சசர், மிலேச்சர், பஞ்சமர், சூத்திரர் என்று இழிவு படுத்தக் காரணமாய் இருந்தது.

தீண்டாமை என்பது, ஏணி மரப்படிபோல், இந்த நாட்டு மக்கள் ஒவ்வொருவரையும் பீடித்திருக்கின்றது. தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமென்று பேசும் இந்தியத் தலைவர்கள் வருணாசிரம தர்மத்தை ஒழிக்க விரும்புவதில்லை.

['குடி அரசு' -தலையங்கம்—12-4-1931]

உலகிலுள்ள கொடுமைகள் எல்லாவற்றையும் விட, இந்தியாவில் மக்களை மக்கள் தீண்டாமை என்கின்ற இழிவு சம்பந்தமாகச் செய்துவரும் கொடுமையே மிகப் பெரிய கொடுமை என்றும், அதற்குச் சமமாக வேறு எந்தக் கொடுமையும் கூறமுடியாதென்றும் எல்லா மக்களாலும் அரசியல் சமூக வியல்வாதிகளாலும் சொல்லப்பட்டு, பொதுமக்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயமாகும். ஆனால், அது விஷயத்தில் மரத்திரம் பயன்படுத்தக்க வழியில் ஏதாவதொரு முயற்சியை இதுவரையாரும் எடுத்ததுக் கொள்ளாமல்—வெறும் வாய்ப்பந்தல் போடுவதனாலேயே, மக்களை ஏமாற்றிக்கொண்டு காலங் கழித்துவருவதும் பிரத்யட்சத்தில் தெரிந்த காரியமாகும்.

ஏதோ ஒருவகையில் சுயமரியாதை வியக்கம் செய்துள்ள கிளர்ச்சிகளாலும், தீண்டத்தகாதார் எனப்பட்ட சமூகத்தாருக்கு ஏற்பட்டுள்ள தீவிர உணர்ச்சியாலும், பொதுமக்களுள் ஒருவித பரபரப்பு ஏற்பட்டு இருப்பதுடன், எதிர்ப்புக்கு அதிக மரியாதை இருக்காது என்பதாகவும் தோன்றுகிறது. ஆதலால், காங்கிரசிலுள்ள பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களும் தொண்டர்களும் தனியாகக் கூடியாவது இந்தச் சமயத்தில்—மற்ற வியக்கக்காரர்களையும் கலந்துகொண்டும்—ஏதாவது முயற்சிக்கு முந்துவார்களாக! இந்த நிலையில் தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களும் தகுந்தபடி கிளர்ச்சி செய்தோ, அல்லது தீண்டாமைக்கு ஆதாரமான இந்து மதத்தை விட்டுவிடச் செய்தோ, தங்களது இழிவுகளையும் கொடுமைகளையும் ஒழித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யவேண்டும்.

தீண்டாதார் என்பவர்களில் ஆங்கிலப் படிப்பு படைத்தோ அல்லது செல்வம் படைத்தோ உத்தியோகம், நியமனம் முதலியவைகளை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களால் தீவிரமான முயற்சிகள் எதுவும் செய்யப்படும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்காமல், ஆங்காங்குள்ளவர்கள் கூடிக்கூடி ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியதும் மிகவும் அவசியமாகும்.

['குடி அரசு' -தலையங்கம்—24-5-1931]

தீண்டாமையை ஒழித்து, அதனால் கொடுமைப் படுத்தப்பட்டிருக்கும் மக்களைக் கைதூக்கி விடவேண்டியது ஒழுங்கும் நியாயமும் அவசியமும் ஆகும் என்ற உணர்ச்சி, தற்போது நமது நாட்டு உயர்சாதி மக்கள் எனப்படுவோர் சிலருடைய மனத்தில் பட்டிருப்பதற்குக் காரணம், தாழ்த்தப்பட்ட சகோதரர்கள் செய்யும் கிளர்ச்சியும், சென்ற ஏழுமூன்று ஆண்டுகளாக நமது வியக்கம் செய்துவரும் பிரச்சாரமுமே என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

ஆனால், தீண்டாமையை எந்த வழியினால் ஒழிக்கமுடியும் என்பதை ஆலோசிக்கும் போது, எல்லோரும் கீழ்க்கண்ட விஷயங்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்து மதத்தைச் சாராதவர்களும் இந்து மதத்திற்கு எதிரானவர்களும், இந்து மதப் பற்றுடைய மக்களால், 'அன்னியர்கள்', 'மிலேச்சர்கள்' என்று இழித்துக் கூறக் கூடியவர்களாகிய வேற்று மதத்தினர்கள் உயர்சாதி இந்துக்களுடன் தீண்டாமை யென்ற வேறுபாடின்றி நெருங்கிப் பழகிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆனால், தீண்டாமையை இந்துக்கள் என்றே மதிக்கப்பட்டு வருகின்ற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களோ, உயர்சாதி இந்துக்களுடன் நெருங்கிப் பழக முடியாதவர்களாகவும், அவர்கள் வசிக்கும் தெரு, குளம், கிணறு, பள்ளிக்கூடம், கோயில் முதலியவைகளைச் சமத்துவமாக அனுபவிக்க முடியாதவர்களாகவும்; 'சண்டாளர்கள்' என்றும்; 'பாவிகள்' என்றும்; 'பஞ்சமர்கள்' என்றும்; 'பாதகர்கள்' என்றும்; 'புலையர்கள்' என்றும் பலவாறு இகழ்ந்து ஒதுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள்.

இந்தத் தகாத நடத்தைக்குக் காரணமாக அப்பதைக் கொஞ்சம் பொறுமையோடு ஆலோசித்தால் விளங்காமல் போகாது.

அன்னியராயிருந்தாலும் அவர்களிடம் மற்ற உயர்ந்தசாதி இந்துக்களைப் போலக் கல்வியும் செல்வமும் திறமையும் செல்வாக்கும் கட்டுப்பாடும் ஒற்றுமையும் அமைந்திருப்பதே, அவர்கள் மற்ற உயர்ந்தசாதி இந்துக்களுடன் சமத்துவமாகப் பழகுவதற்குக் காரணமாகும்.

சகோதர இந்துக்கள் என்று சொல்லப்பட்டாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் செல்வமும் கல்வியும் திறமையும் செல்வாக்கும் கட்டுப்பாடும் ஒற்றுமையும் இல்லாமையே, இவர்கள் 'உயர் சாதி' என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்துக்களால் தீண்டப்படாதவர்களாகக் கொடுமைப்படுவதற்குக் காரணமாகும்.

ஆகையால், உண்மையில் தீண்டப்படாத சகோதரர்கள் சமூக சமத்துவம் பெற வேண்டுமானால், அவர்கள் கல்வியிலும் திறமையிலும் செல்வத்திலும் செல்வாக்கிலும் ஒற்றுமையிலும் மற்றவர்களைப் போல சமநிலையை அடையவேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

தீண்டப்படாதவர்கள் மற்றவர்களுடன் சமத்துவமாகக் கோவிலுக்குச் செல்லும் உரிமை பெறுவதன் மூலம் ஓரளவு தீண்டாமை ஒழிகின்றதென்பதையும், சமத்துவம் கிடைக்கின்றது என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். இதுவும்—இரயில் வண்டிகளிலும், திருவிழாக் காலங்களிலும், கோயில்களின் தேர்களை இழுக்கும் காலங்களிலும் எந்த அளவில் தீண்டாமை ஒழிந்து சமத்துவம் ஏற்படுகின்றதோ, அந்த அளவில்தான் கோயில் நுழைவினாலும் தீண்டாமை ஒழிந்து சமத்துவம் ஏற்படும் என்பதே நமது கருத்தாகும். ஆகவே, கோயில் நுழைவினால் நிரந்தரமாகத் தீண்டாமை-ஒழியவே, சமத்துவம் ஏற்பட்டுவிடவோ முடியாது என்பதைப் பற்றி யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டிய தில்லை.

ஆகையால், பொது இடத்துக்குப் போகக்கூடிய உரிமை தீண்டாதர்களுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்துடன் கோயில் பிரவேச முயற்சி நடைபெறுமானால்—அதை நாம் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கவே கடமைப்பட்டுள்ளோம் என்பதில் அய்யமில்லை.

இவ்வாறில்லாமல், தீண்டாதவர்களுக்கும் கோயிலில் சென்று, அங்கு இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் 'கடவுள்' என்கின்ற குழுவிக் கல்லுகளையும் பதுமைகளையும் தொழுவதற்கும்; அவைகளின் போலீஸ் மற்ற மூடமக்களைப்போல் பணம் செலவு செய்வதற்கும்; இவ்வாறு செய்வதன்மூலம் அவர்கள் 'பக்திமார்கள்' ஆவதற்கும் 'மோட்சம்' பெறுவதற்கும் கோயில் பிரவேசம் அவசியம் என்ற கருத்துடன் முயற்சி செய்யப்படுமானால்— "இம்முயற்சி கண்டிப்பாகத் தீண்டாதவர்களுக்குக் கேடு சூழும் முயற்சியே" என்றுதான் கூறுவோம்.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் இருந்துவரும் எண்ணற்ற கோயில்கள் காரணமாகவும் அவைகளின் சார்பில் நடைபெற்றுவரும் 'திருவிழா'க்களின் காரணமாகவும், இவைகளின் மேல் பாமர மக்களுக்குள்ள 'நம்பிக்கை', 'பக்தி' முதலியவைகளின் காரணமாகவுமே பொதுஜனங்களின் செல்வம் பாழாகின்றது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இதோடு மட்டுமல்லாமல், பொதுஜனங்கள் அறியாமை நிறைந்தவர்களாகவும் மூட நம்பிக்கை மிகுந்தவர்களாகவும் இருந்து வருகின்றதற்குக் கோயில்களே காரணமாகும். இந்த நிலையைக் கருதும்போது, நமது நாட்டுப் பொதுமக்கள் சேவை என்ன என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

['குடி அரசு'—தலையங்கம்—8-5-1922]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை, அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் இழைத்துவரும் கொடுமையிலிருந்து விடுதலை செய்யவேண்டும் என்பதை உண்மையான கருத்துடன் பார்த்தால், அது ஒரு புரட்சி வேலையேயாகும். ஏனெனில், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நிலை ஒரு பெரிய அஸ்திவாரத்தின்மீதே கட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

எப்படி என்றால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கீழ்சாதி மக்கள்; தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களெல்லாம் பிறவியிலேயே கீழ்மைத்தன்மை அடைந்தவர்கள் என்றும், அவர்கள் கடவுளாலேயே அந்தப்படி பிறப்பிக்கப்பட்டவர்கள் என்றும், கடவுள் செயலையோ மத விதிகளையோ யாரும் மாற்றக்கூடாது என்றும், அவை மாற்றுதலுக்குக் கட்டுப்பட்டவை அல்லவென்றும் சொல்லக்கூடிய ஒரு பலமான அஸ்திவாரத்தின்மீது கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சமத்துவம் பெறுவதும் தீண்டாமைத் தத்துவம் மனித சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்படுவதும், வெறும் வார்த்தையாலோ, பிரச்சாரத்தினாலோ, மேல்சாதிக்காரர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதினாலோ ஆகக்கூடிய காரியம் என்று யாராவது நினைத்தால், அவர்களது வாழ்வு வீண் வாழ்வு என்றுதான் சொல்லுவேன்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களில் சிலர் தாங்கள் ஏதோ குளித்து முழுகிவிட்டு விழுதிப் பூச்சோ, பட்டை நாமமோ விதிப்படி அணிந்து, வைக்கீர்கள் போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு, மது மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு, சுவாமி என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு திரிந்தால்—தங்கள் நிலை உயர்ந்து விடும் என்றும், தீண்டாமை ஒழிந்துவிடும் என்றும் கருதியிருக்கிறார்கள். இது மற்றவர்களை ஏமாற்ற நினைத்துத் தங்களுடைய ஏமாற்றிக்கொள்ளும் பைத்தியக்காரத்தன்மையாகும்.

இந்தப்படி வெகுபேர்—தாழ்த்தப்பட்ட மக்களில், ஆதித் திராவிடர்களில்—வெகு காலமாகவே வேஷம் போட்டுப் பார்த்தாகிவிட்டது. அதற்குப் பல புராண சரித்திர ஆதாரங்கள் உண்டு.

ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்து நாளது வரை, தீண்டாமை விலக்கு விஷயத்தில் ஒரு காரியமும் முடிந்ததில்லை என்று தைரியமாய்ச் சொல்லலாம்.

ஏதோ சில பாஷாண்டிகள் செய்த காரியங்களைத் தங்கள் சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தான் முடிந்ததே ஒழிய, அப்படிப்பட்ட வேஷத்தாலும் பக்தியாலும் காரியத்தில் ஏதும் ஆகி இருக்காது.

ஆகவே, கடவுளும் மதமும் அதற்கு ஆதாரமான கீதையும் மனுதீர்ம சாஸ்திரமும் காப்பாற்றப்படுவதாயிருந்தால், சூத்திரத் தன்மையும் கீழ்சாதித் தன்மையும் தீண்டப்படாமையும் எப்படி மாற்றப்பட முடியும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இன்று தீண்டாமை விலக்கு வேலையிலும் சாதி வித்தியாசம் ஒழிப்பு வேலையிலும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களில் 100க்கு 100 பேரும் கீதை, மனுதீர்ம சாஸ்திரம் ஆகியவற்றை நம்பும்—ஆதரிக்கும் சோணகிரிகளேயாவார்கள்.

இவர்கள் எவ்வளவு நாள்களுக்குப் பாடுபட்டாலும், அடியற்ற ஓட்டைக் குடத்தில் தண்ணீர் கிறைக்கும் மூடர்களுக்கு ஒப்பானவர்களே யாவார்கள்.

ஆகவே, தீண்டாமை ஒழிப்புக்கோ, சாதி ஒழிப்புக்கோ நீங்கள் முதலில் உங்கள் மதத்தை ஒழித்தாகவேண்டும். மதத்தை ஒழிக்க உங்களால் முடியவில்லையானால்

மதத்தை விட்டு நீங்கலாவது விலகியாகவேண்டும். உங்கள் மதம் போகாமல் ஒருநாளும் உங்களது தீண்டாமைத் தன்மையோ, பறைத் தன்மையோ ஒழியவே ஒழியாது என்பது கல்லுப்போன்ற உறுதி.

உதாரணம் வேண்டுமானால், இதுவரையில் தீண்டப்படாதவர்களாய் இருந்து, மனித சமூகத்தில் தீண்டக்கூடியவர்களாக ஆன எவரும்—தீண்டப்படாதவர்களாய் இருந்த போது அவர்களிடது சுமத்தப்பட்டிருந்த மதத்தை உதறித் தள்ளிவிட்ட பின்புதான்— 'தீண்டத் தக்கவர்கள்' ஆகியிருக்கிறார்கள்.

ஆதலால், மதத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தீண்டாமையை விலக்கிவிடலாம் என்று நினைத்து ஏமாற்றமடையாதீர்கள்.

[சீர்காழியில் 10-7-1935-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 28-7-1935]

5. ஆட்சிக் காலங்களும் ஆதித் திராவிடர் நிலையும்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இந் நாட்டில் இன்று எங்கு பார்த்தாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மாநாடு என்பதாகப் பல மகாநாடுகள் கூட்டி, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் குறைகளைப்பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் என்பவர்கள் சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்றும், சுயமரியாதை பெறவேண்டுமென்றும் இந்த 10, 18 வருஷ காலமாகத்தான் வெளிப்படையாகவும், தைரியமாகவும் கிளர்ச்சி செய்ய சந்தர்ப்பமும் சவுகரியமும் பெற்றிருக்கிறார்களென்பதோடு, உங்களுக்கே இந்த உணர்ச்சியும் இப்போதுதான் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இந்த நாட்டில், புராண காலங்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்கள் மேம்பாட்டிற்காகப் பொதுவாக உழைத்ததாகவோ, உழைக்க ஆசைப்பட்டதாகவோ காணமுடியவில்லை யென்றாலும், ஏதோ இரண்டொருவர்—நந்தன், பாணன், சொக்கன் என்பதாகச் சிலர்—தங்கள் தங்கள் சொந்தத்தில் முத்தியடையவோ, கடவுளைத் தரிசிக்கவோவென்று பாடுபட்டதாகப் புராணங்களில் காணலாம். அவை வெற்றிபெற்றதாகக் கதைகள் இருந்த போதிலும், அவை நம்ப முடியாததும், சாதிக்கமுடியாததுமான பெரிய நிபந்தனைகளிடது—அதாவது நெருப்பில் குளித்துவிட்டு வந்தும், கடவுளுடைய சம்மதமும் உத்தரவும் பெற்ற பிறகும்—ஏதோ முத்தியோ, மோட்சமோ அடைந்ததாகத்தான் காணப்படுகின்றனவே யொழிய, இந்த உலகத்தில் மற்ற மனிதர்களைப் போல் மானத்துடன் வாழ முயற்சித்ததாகவோ, வாழ முடிந்ததாகவோ பொய்க் கதைகள் கூடக் கிடையாது. அதுமாதிரி மல்லாமல், இந்து அரசர்கள் காலத்திலும் நீங்கள் இன்றுள்ள நிலையைவிட மிக்க கேவலமான நிலையில் நடத்தப்பட்டதாகத்தான் காணமுடிகின்றது.

அன்றியும், தமிழ்அரசர்கள், மூவேந்தர்கள் முதலியவர்களுடைய ஆட்சிக்காலத்திலும் நீங்கள் மிக்க கேவலமாகவே உயிர்வாழ்ந்ததாகத்தான் காணக்கிடக்கிறது.

அவற்றிற்கு உதாரணம், திருவாங்கூர், கொச்சி முதலிய இந்து அரசர்கள் வாழும் நாட்டில், நீங்கள் எப்படி நடத்தப்பட்டீர்கள்—நடத்தப்படுகிறீர்களென்பதைப் பார்த்தால் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இந்து அரசர்களல்லாத முகமதிய அரசர்கள், கிறிஸ்தவ அரசர்கள் ஆகியவர்கள் ஆட்சிக்காலமே உங்களை ஓரளவுக்காவது மனிதர்களாக நடத்தப்பட்ட காலமாகச் சரித்திரமும், பிரத்தியட்ச அனுபவமும் காணப்படுகின்றன.

உண்மையாகவே, இந் நாட்டில் முகமதிய அரசர்கள் ஆட்சி 600, 700 வருஷ காலம் நடந்திருக்கவில்லையானால், தாழ்த்தப்பட்ட—தீண்டப்படாத மக்களின் எண்ணிக்கை இன்று, 'தோட்டத்தில் முக்கால் பாகம் கிணறு' என்பது போல், சுமார் 15—20 கோடி மக்களுக்குக் குறைபாமல் இருந்திருக்கும்.

தீண்டப்படாதவர்கள் எண்ணிக்கை இன்று இந்திய ஜனத்தொகையில் அய்ந்தில் ஒரு பாகத்திற்குள்ளாக இருப்பதற்குக் காரணம் முகமதிய ஆட்சியேயாகும். அது பெருகாமல் அந்த அளவுக்கு உள்ளாகவே இருந்து வருவதற்கும், கூடிய சீக்கிரத்தில் அடியோடு ஒழிந்துபோவதற்கும் நம்பிக்கைக்கு இடம் ஏற்படக் காரணமாய் இருப்பது பிரிட்டிஷ் அரசாட்சியின் பயனேயாகும்.

இந்த மிரண்டு ஆட்சிகளும் எந்தக் காரணத்தாலோ இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வில்லையானால்—இந்தியாவில் மிராஜ குடும்பமும், பார்ப்பனர் குடும்பமும் தவிர—மற்ற மக்கள் எல்லோரும் தீண்டத்தகாதவர்களாய், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாய்த்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். இன்றுகூடப் பார்ப்பனரொழிந்த மற்ற மக்கள், 'கீழ்ச் சாதிக்காரராய், மத சம்பிரதாயப்படியும் பழக்கவழக்கப்படியும்—ஏன் அரசாங்கச் சட்ட முறைப்படியும்—குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதை யாரே மறுக்கமுடியும்?

பழையகால அரசர்களின் யோக்கியதைகளைப் பார்க்கவேண்டுமானால்—அவர்கள் மக்களை எப்படி நடத்தினார்கள் என்பதை உணரவேண்டுமானால்—மிராமன், அரிச் சந்திரன், சந்திரராஜன், பாண்டியன் முதலிய இந்து அரசர்கள் என்பவர்கள் நாடகத்தைப் பார்த்தாலே அறியலாம்.

முதன்முதலாக அரசன் கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தவுடன் என்ன கேட்கிறான்?

"மந்திரி! நமது நாட்டில் பிராமணர்கள் ஜப, தபம்; ஓமம், எக்கியம்; யாகம் முதலியவைகளைச் செய்து சுகமாக வாழ்கின்றார்களா?"

அவர்களுக்கு மான்யங்கள் முதலியவைகள் தாராளமாக விடப்பட்டிருக்கின்றனவா?

பிராமணர் முதலியவர்களுக்குச் சூத்திரர்கள் அடங்கி, ஒடுங்கி, ஒழுங்காகத் தொண்டு செய்து வருகிறார்களா?" என்றுதான் நகர விசாரணை செய்கிறார்களே யொழிய, வேறு என்ன?

ஆனால், இன்றுள்ள பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் நகர விசாரணை எப்படி இருக்கிற தென்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்!

சமீப காலத்தில் பாராளுமன்றம் என்னும் பார்லிமெண்டைத் துவக்கியபோது அரசர்பெருமான் என்ன சொன்னார்?

"என்னுடைய பிரஜைகள் எல்லோரையும்—அவர்கள் எந்த சாதியினராக இருந்தாலும்—எவ்வித வித்தியாசமுமில்லாமல், எல்லாத்துறையிலும் சரிசமமாய் நடத்துவேன்" என்று சொல்லித் திறந்துவைத்தார்.

"அந்தப்படி அவர் நடத்துவார் என்பதற்கு என்ன நம்பிக்கை?" என்று மிராம ராஜ்ய ஸ்தாபிதர்களாகிய காந்தியாரும், காந்தி பக்தர்களும் கேட்கலாம்.

மற்ற காரியங்களில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் எப்படி நடந்துகொண்டு வந்தது என்றாலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மானக்கூடிய உங்களைப் பொறுத்தமட்டில் யோக்கியமாகவும்—கூடிய அளவுக்குள்ளும்—ஆட்சி புரிந்திருக்கிறது என்று தைரியமாகச் சொல்லுவேன்.

இன்று நாலுக்கா போர்டு, ஜில்லா போர்டு, பஞ்சாயத்து சபை, சட்டசபை, இந்திய சட்டசபை ஆகியவைகளில் உங்களுக்கு ஸ்தானமளித்து—பெரிய சாஸ்திரிகள், 'கணபாடி'கள், சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள், இராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள் என்பவர்களுக்குச் சமமாய் நடத்துகிறார்கள். இராமராஜ்யத்தில் இந்த சபைகளுக்கு கக்கூஸ் வாரவோ, 'பங்கா' போடவோகூட—உங்களை அனுமதிக்கமாட்டார்கள்.

உதாரணமாக, இன்றும் சில அக்கிரகாரங்களில் எச்சிலை எடுக்கவோ, குப்பை கூட்டவோ, கக்கூஸ் வாரவோகூட உங்களை அனுமதிப்பதில்லை.

குடும்பகோணம் முனிசிபாலிட்டியில், "அக்கிரகாரத்துக்கு கக்கூஸ் எடுக்கச் சூத்திரர்கள் என்பவர்களை நியமிக்கவேண்டும்" என்று பாடுபட்டது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

இப்படி, பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் உங்களைப் பொறுத்தவரை எவ்வளவோ நன்மை செய்துவந்திருப்பதோடு, உங்களுக்கு ஒரு மந்திரி ஸ்தானமும் கிடைக்கும்படியான அளவுக்குச் சட்டசபைகளில் பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும்படி சீர்திருத்தம் வழங்கி இருக்கிறது.

ஆகவே, நான் ஏதோ இராஜவில்லாச உபந்யாசம் செய்வதாய் தேசாபிமான வீரர்களுக்குத் தோன்றலாம்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் மாத்திரமேயல்லாமல், உலகிலுள்ள அரசாங்கங்கள் எல்லாமே ஒழிந்துபோக வேண்டும் என்கின்ற ஆசையுள்ளவன் நான்.

இராஜாக்கள் என்பவர்களே இன்றைய உலகுக்கு அவசியமில்லாதவர்கள் என்றும், பொதுஜனங்களுடைய சுயமரியாதைக்குக் கேடானவர்கள் என்றும் கருதியும், சொல்லியும், எழுதியும் வந்திருக்கின்றவன் நான்.

இராஜாக்கள் மாத்திரமல்லாமல் பணக்காரர்கள், ஜமீன்தார்கள், வியாபாரிகள், முதலாளிகள் என்கின்றதான கூட்டங்கள் கூடப் பொதுஜனங்களை அரித்துத் தின்னும் புழுக்களானதால், அவை அழிக்கப்படவேண்டியவை என்றும் கூடச் சொல்லுகிறவன் நான்.

உங்களைப் பொறுத்தவரையிலும், நீங்கள் காந்தி ராஜ்யத்துக்கோ, இராம ராஜ்யத்துக்கோ, கராச்சி சமதர்ம ராஜ்யத்துக்கோ போவதை விட—பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் ஆயிரம்மடங்கு மேலானது என்று பறை அடிப்பேன்.

இராம ராஜ்யத்திலாகட்டும், கராச்சி திட்ட சமதர்ம ராஜ்யத்திலாகட்டும்—வருணாசிரம தர்மமோ, சாதிப் பாகுபாடோ, இவைகள் சம்பந்தப்பட்ட பழைய பழக்க வழக்கங்கள், இது சம்பந்தமான கலைகளோ சிறிதுகூட மாற்றமுடியாதென்றும், அவை பத்திரமாகக் காப்பாற்றப்படுமென்றும், மேல் சாதியாருக்கு வாக்குறுதிகள் கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்த வாக்குறுதிகள், உங்களுக்கு எவ்வளவு ஆபத்து என்பது இப்போது ஒரு சமயம் உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கலாம்.

இந்த வாக்குறுதிகள், எவ்வித முற்போக்குக்கும் முட்டுக்கட்டையாக வந்து தடுத்துக் கொள்ளும்.

ஏதோ ஒரு காலத்தில் விக்டோரியா மகாராணியார், "உங்கள் மதவிஷயங்களில் பிரவேசிப்பதில்லை" என்று வாக்குறுதி கொடுத்ததாகக் கூறிக்கொண்டு, இன்று அவ் வாக்குறுதியை,

ஏதாவது ஒரு பொதுக் கிணற்றில் எல்லோரும் தண்ணீர் இறைத்துக் கொள்ளலாம் என்றாலும்,

ஏதாவது ஒரு பொதுரோட்டில் எல்லோரும் நடக்கலாம் என்றாலும்;

ஒரு பொதுச் சத்திரத்தில் எல்லோரும் இருக்கலாமென்றாலும்;

விபசாரத்துக்குக் கடவுள் பேரால் பெண்களுக்கு (பொட்டுக்கட்டு) லைசென்சு கொடுக்கக் கூடாது என்றாலும்;

ஏதாவது ஒரு கடவுள் என்பதைக் கோயிலில் சென்று தரிசிக்கலாமென்றாலும்;

பால் குடிக்கும் குழந்தைகளை—சீலைகட்டத் தெரியாத குழந்தைகளைப் பெண்சாதியாக ஆக்கிப் படுக்கை வீட்டிற்குள் விடக்கூடாதென்றாலும்;

அவ்வாக்குறுதிகள் வந்து முட்டுக்கட்டையாக இருக்கும்படி பயன்படுத்தப் படுகின்றன.

இப்படியிருக்கும்போது, பழைய பழக்கவழக்கங்கள், சாஸ்திரங்கள், கலைகள், தொழில்முறைகள் ஆகியவை காப்பாற்றப்படுமென்று வாக்குறுதி கொடுத்து, ஒரு சமதர்ம ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பதென்றால்—அந்த சமதர்ம ராஜ்யத்துக்குக் காந்தியாரால் இராம ராஜ்யமென்றும், வருணாசிரம ராஜ்யமென்றும் பாஷ்யம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிற தென்றால்—'சர்வ வியாதிக்கும் ஒரே மாதிரி' என்பது போல்—சகலவித சீர்திருத்தத்திற்கும் இந்த ஒரு வாக்குறுதியே 'எமனாய்' வந்து கொன்றுவிடாதா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இந்த வாக்குறுதியின் கீழ் என்னென்ன சீர்திருத்தமோ—ஏதாவது ஒரு மாறுதலோ செய்யமுடியுமாவென்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

இன்று உங்கள் மக்களுக்கு இருக்கும் தரித்திரமும் கொடுமையும் சேர்த்து இந்த இராம ராஜ்யத்தை ஆதரிக்கச் செய்கின்றது—ஏன்? உங்களைவிடப் பெரிய சாதி என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பார்ப்பனரல்லாத மேல்சாதி இந்துக்கள் என்பவர்களுடைய வயிற்றுப் பசியான தங்களுடைய சூத்திரப் பட்டம், இந்த ராமராஜ்யத்தில்—வருணாசிரம ராஜ்யத்தில்—கராச்சி சமதர்ம ராஜ்யத்தில்—ஒழியாது என்று தெரிந்திருந்தும், எத்தனை பேர் இன்று அதை ஆதரிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது—உங்களில் சிலர் ஆதரிப்பதைப் பார்த்து நான் ஆச்சரியப்படவில்லை.

இவ்வளவு தூரம் நான் இவற்றை விவரித்துச் சொல்லக் காரணம், இன்றுள்ள உங்கள் குறைகள், இழிவுகள் நீங்கி, மனிதத் தன்மை பெறுவதற்கு நீங்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியைத்தான் நம்பவேண்டுமென்றும், அது உள்ள காலத்திலேயே உங்கள் குறைகளை, இழிவுகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள முயலவேண்டும் என்றும், அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகப் பேசுவோ, மக்களுக்குள் விரோத உணர்ச்சி ஏற்படச் செய்யவோ, அரசாங்கத்தாரோடு பேர் புரிவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகின்ற கட்சியிலோ, கூட்டத்திலோ நீங்கள் கலந்துகொள்ளக் கூடாதென்றும் சொல்லுவதற்காகவே இவற்றைச் சொல்லுகிறேன்.

நீங்களெல்லாம் அப்படிச் செய்யவில்லையா என்றும், மற்றும் எத்தனையோ பேர் அந்தப்படி அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாய் நடந்துகொண்டு வாழவில்லையா என்றும் கேட்பீர்கள்.

அவர்கள் நிலை வேறு; உங்கள் நிலை வேறு. அவர்களில் சிலர் இன்று மதத்தில் கீழாக 'மதிக்கப்பட்டாலும், பழக்க வழக்கத்தில் பலர் சமமாக மதிக்கப்படுகிறார்கள்; கல்வியில் சிறிது முன்னணிக்கு வந்துவிட்டார்கள்; உத்தியோகம் தொழில்கள் ஆகியவைகளில் எதிலும் போட்டிபோடத் தகுதி அடைந்துவிட்டார்கள்.

பார்ப்பனர்கள் சங்கதியோ கேட்க வேண்டியதில்லை; எல்லாவிதத்திலும்—மதத்தாலும், பழக்கவழக்கத்தாலும், பிரத்யயட்சத்திலும்—மேல் நிலையில் இருக்கிறார்கள்;

பாடுபடாமல் வாழ்க்கை நடத்தும் யோக்கியதை அடைந்துவிட்டார்கள்; 100-க்கு 100 பேர் படித்து இருக்கிறார்கள்; 100க்கு 90-க்கு மேல் உத்தியோகங்கள் அவர்கள் கைவசம் இருக்கின்றன.

இனி, அவர்களுக்கு வேண்டியதெல்லாம்—அவர்களோ, அவர்களது அடிமைகளோ நாட்டை ஆளவேண்டியது என்பதைத் தவிர வேறு இல்லை. ஆதலால், அவர்கள் அரசாங்கத்தாரோடு போரடவும், சட்டம் மீறி, அரசாங்கத்துக்குச் சதா தொல்லை விளைவிக்கவும் சவுகரியமுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இது மாத்திரமல்லாமல், அவர்கள் மதத்துக்கும் பழக்கவழக்கத்துக்கும் விரோதமாக அரசாங்கம் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய முற்படுவதாலும், அதனால் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்குப் பங்கம் வரும்போலிருப்பதாலும், அச்சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவொட்டாமலும்—செய்துவிட்டால் அது அமுலில் நடத்தப்படாமலும் இருப்பதற்காக வேண்டியாவது—அரசாங்கத்தை வழிமறிப்பதற்காக அரசாங்கத்துக்குத் தொல்லை விளைவிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆதலால், அவர்களுடன் நீங்கள் சேரக்கூடாது என்று சொல்ல வேண்டியவனாய் இருக்கிறேன்.

[இராசிபுரத்தில், 29-9-1935-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 6-10-1935]

எந்தக் கட்சியிலும் நீங்கள் சேரக்கூடாது என்று சொல்லவேண்டியவனாய் இருக்கிறேன். உங்களுக்குள், 'தேசாபிமானம்' என்கின்ற யோக்கியமற்ற சூழ்ச்சிக்கு நீங்கள் ஆளாகக்கூடாது. அது, சோம்பெறிகள், காலிகள் ஆகியவர்கள் பிழைப்புக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட மோட்சம், நரகம் என்பது போன்ற மூட நம்பிக்கையாகும். உங்களுக்கு வின்று சுயமரியாதை அபிமானந்தான் உண்மையாய் வேண்டும்.

தேசாபிமானம் என்பதைப்போல் அர்த்தம் தெரியாததும் சூழ்ச்சி நிறைந்ததுமான வார்த்தைபல்ல, நான் இப்போது உங்களுக்குச் சொல்லும் சுயமரியாதை என்கின்ற வார்த்தை. நீங்கள் மனித சமூகத்தில் கீழானவர்களாய், இழிமக்களாய்க் கருதப்படுகிறீர்கள். மிருகங்களில் மிகமிகக் கீழாகவும், இழிவாகவும் கருதப்படுகின்ற நாய், கழுதை, பன்றி ஆகியவைகளை மதிப்பது போல்கூட, நீங்கள் மதிக்கப்படுவதில்லை என்று உங்கள் வரவேற்புத் தலைவர் சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தீர்கள். அதைத்தான் நானும் சொல்லி—அந்தக் காரணத்தாலேயே, உங்கள் சமூகத்துக்கு முதலில் சுயமரியாதையையும், மனிதத் தன்மையையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். இதை நீங்கள் மனத்தில் கெட்டியாய்ப் பதிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இன்றைய தேசாபிமானம் என்பது, உங்களுடைய சுயமரியாதையையும், முற்போக்கையும் தடுப்பதாகவே இருந்து வருகின்றது. அதற்காகவே தேசாபிமானம் என்பது கற்பிக்கப்பட்டது என்றுகூடச் சொல்லலாம். காந்தியாருடைய தேசாபிமானத்தைப் பார்த்தாலே மற்றவர்கள் தேசாபிமானத்தின் யோக்கியதையைப்பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டியதில்லை.

வட்டமேசை மகாநாட்டில், உங்களுக்குத் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் ஒதுக்கப்படும் பட்சத்தில் அது தனது தேசாபிமானத்திற்கு விரோதமானதென்றும், உயிரைவிட்டாவது உங்கள் தனிப்பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழிப்பதுதான் தனது தேசாபிமானமென்றும் காந்தியார் சொல்லவில்லையா?

அவரை உங்கள் தலைவர் என்றும், அவர்கொண்ட தேசாபிமானந்தான் உங்கள் தேசாபிமானமென்றும் நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்களானால் உங்கள் கட்சி என்னவாகி இருக்கும்?

மற்ற தேசாபிமானக்காரர்கள் தங்களுக்கு எந்தெந்தமாதிரி பிரதிநிதித்துவம் கேட்கிறார்களோ, அது உங்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்திருக்க வேண்டாமா?

கிறிஸ்தவர்கள், முகமதியர்கள், சீக்கியர்கள், நாட்டுக்கோட்டையார்கள் என்கின்ற பிரிவுக்காரர்களும் சாதிகாரர்களும் தனிப் பிரதிநிதித்துவம் பெறும்போது, நீங்கள்—தீண்டப்படாதவர்களாய் இருக்கிறவர்கள்—தனிப் பிரதிநிதித்துவம் பெறுவது தேசாபிமானத்துக்கு விரோதமென்றால், அப்படிப்பட்ட தேசாபிமானத்தின் யோக்கியதையை நான் சொல்லவேண்டுமோ என்று கேட்கிறேன்?

ஆகவே, தேசாபிமானம் என்பதும் சீர்திருத்தமென்பதும் கஷ்டப்பட்டு இழிவுபடுத்தப்பட்ட மக்கள் விடுதலையடையக் கூடாது என்பதோடு, பாமரமக்கள் சீர்திருத்தம்—முன்னேற்றம் அடையக் கூடாது என்பதுமேயாகும்.

அரசாங்கத்தார் வழங்கிய சீர்திருத்தத்தில் உங்களுக்குச் சுயமரியாதையுள்ள சீர்திருத்தம் இருந்தது. அதைத் தேசாபிமான சீர்திருத்தமென்றும் பூனா ஒப்பந்தம் பாழாக்கிவிட்டது.

பூனா ஒப்பந்தத்தை உங்களில் சிலர் ஆதரிப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. அதற்கு அவர்கள் சொல்லும் காரணம் மிகமிக ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது.

அதாவது, நீங்கள் மேல்சாதிகாரர்களைப் போய் வோட்டுக் கேட்கவேண்டுமாம்; மேல்சாதிகாரர்கள் உங்களை வந்து வோட்டுக் கேட்கவேண்டுமாம்; இதில் பரஸ்பர சிநேகம் ஏற்படுமாம்.

இது 'மைனா பிடிக்கின்ற வித்தை'யேயொழிய, இதில் நாணயமோ, அறிவுடைமையோ இல்லை.

பார்ப்பான் அதிகாரியாய் இருக்கிற கச்சேரிக்குள் நீங்கள் போகவேண்டுமானாலே சர்க்கார் உத்தரவும்—பொதுத் தெருவில் நீங்கள் நடக்கவேண்டுமானாலே 'பினல்கோட் சட்டமும்' வேண்டி இருக்கிறபோது, நீங்கள் பார்ப்பன அக்கிரகரத்தில் நடந்துபோய், அவர்கள் வீட்டுவாசல் நடைகடந்து, உள் ஆசாரத்தில் படுத்து வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டிருக்கும் பார்ப்பானிடம் போய் வோட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்களா? மறும், அதுபோலவே தன்னையே மேல்சாதிகாரமென்றும், உங்களைத் தீண்டத்தகாதவமென்றும் கருதிக்கொண்டிருக்கும் மற்ற சாதியாடிமாவது நீங்கள் போய் வோட்டுக் கேட்கமுடியுமா?

அவர்கள் உங்களது சேரிக்கு எலும்பையும் தோலையும் குப்பையையும் மயிரையும் மிதித்துக்கொண்டு வந்து வோட்டுக் கேட்டுவிடுவார்களா? அவ்வளவு மனமாற்றம் ஏற்பட்டிருக்குமானால், உங்களைக் கோவிலுக்குள் விடுவதாக வாக்குறுதி கொடுத்து பூனா ஒப்பந்தம் செய்துகொண்ட காந்தியார், "இன்று பொதுஜனங்கள் அதற்குத் தயாராக இல்லை; ஆதலால், அது சம்பந்தமாக ஒரு சட்டமும் கொண்டுவரக் கூடாது" என்று சொல்லமுடியுமா?

இந்திய சட்டசபைக்குச் சென்ற காங்கிரஸ் தேசபக்தர்களாவது, சமூக சீர்திருத்தம் சம்பந்தமாக எவ்விதச் சட்டமும் கொண்டுவர முடியாதென்று சொல்லுவார்களா?

ஒரு தேர்தியைவிட்டு உங்கள் எல்லோரையும் இழுத்துவரச் செய்து, தங்கள் இஷ்டப்படி வோட்டுப் போடும் போது, நீங்கள் மென்று எச்சரிக்கை செய்து, வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போகும் போது, உங்களை வந்து வோட்டுக் கேட்பார்களா?

அப்படியே நீங்கள் கேட்பதால், உங்களிடமும், உங்களில் சுதந்திர புத்தி உள்ளவர்களுக்கு வோட்டுப்போட்டுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டாகும்.

அப்படியே போடுகிறார்களென்று வைத்துக்கொண்டாலும், அதனால், இரண்டு சாதிக்கும்—அதாவது பறை சாதிக்கும் பார்ப்பார சாதிக்கும்—பரஸ்பர நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விடுமா?

இன்று பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்றவர்களுக்கு ஒரே தொகுதி இருந்தும், ஒருவருக்கொருவர் வோட்டுக் கேட்டும், இன்று இருசாதியும் பரஸ்பர சிநேகமாய் இருக்கிறார்களா?

இதுவெல்லாம் உங்களை ஏமாற்றச் செய்யும் சூழ்ச்சியெயல்லாமல், உண்மையில் நாணயமான காரியமல்ல என்பதை மனத்தில் நிறுத்துங்கள்.

இன்று இந்த நாட்டில்—இந்துக்கள் என்பவர்களை முகமதியர் வோட்டுக் கேட்காததினாலும், முகமதியர்களை இந்துக்கள் என்பவர்கள் வோட்டுக் கேட்காததினாலும்—ஒருவரை யொருவர் தெருவில்விடாமல் உதைத்து விரட்டுகிறார்களா?

ஆகவே, நீங்கள் 'தேசாபிமானம்' 'மகாத்மா' என்கின்ற வார்த்தைகளுக்குப் பட்டதின் பயனால் உங்கள் சுயமரியாதை வழியைத்தான் அடைத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்கள்!

[இராசீபுரத்தில், 29-9-1935-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 13-10-1935]

6. தீண்டாமை விலக்கு

தீண்டாமை விலக்கு என்றால், ஒருவனைத் தொட்டு விடுவதாலும் கோயிலுக்குள் புக விட்டு விடுவதாலும் தீண்டாமை விலகிப்போய்விட்டது என்று கற்பித்து, அந்தப்படியே இந்நாட்டு மக்களை நம்பச்செய்து, அவ்வளவு செய்தாலே போதுமென்று சொல்லி, அதற்கே பெரிய புரட்சி செய்ய வேண்டியதாய் ஏற்பாடு செய்து வைத்திருக்கிறோம். அப்படி சொல்லுகின்றவர்களையே—மகான்கள்—மகாத்மாக்கள்—பொதுஜன சேவைக்காரர்—தீண்டாமை விலக்கு வீரர்—வைக்கம் வீரர்—என்றெல்லாம் ஆக்கிவிட்டோம்.

“கங்காதர மாண்டாயோ?” என்ற ஒரு வண்ணாத்தியின் அழகைக் குரல் அரசன் வீடுவரை அழச்செய்து விட்டது என்ற கதை போல், இந்தக் காரியமே இப்போது தேசிய சேவையாய்—பொதுஜன சேவையாய்—சுயராஜ்ய சேவையாய்—அன்னிய ஆட்சியை விரட்டி அடிக்கும் சேவையாய் ஆக்கப்பட்டு, எங்கு பார்த்தாலும் இதே தப்பட்டை அடிக்கப் படுகிறது. அது மாத்திரமல்லாமல், மக்கள் எல்லோராலும் அப்படியே கருதப்படுகின்றது. இதனால் எல்லாம் உண்மைத் தீண்டாமை எப்படி விலகும்? தீண்டாமை விலக்கு என்றால் தீண்டாதவனைத் தொடுவது, அவனை 'மோட்சத்திற்கு அனுப்ப' என்று கோவிலுக்குள் கொண்டு விடுவதும் தானா என்று கேட்கிறேன். ஒரு மனிதனுக்கு சாப்பாடும் உடையும் இடமும் கல்வியும் வேண்டுமா? மனிதனைத் தொடுவதும், செத்தபிறகு அனுப்பிப்பதான மோட்சமும் வேண்டுமா என்று கேட்கின்றேன்.

தொடவும் கோவிலுக்குள் போகவும் விடப்பட்டு விட்டால், அவனுக்கு உண்டியும் உடையும் இடமும் கல்வியும் கிடைத்துவிடும் என்று சிலர் சொல்ல வருவார்கள். அப்படியானால், இன்று தொடவும் கோவிலுக்குள் போகவும் உரிமையுடையவர்களும், ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களாய் அவற்றை அனுபவித்து வருபவர்களுமான மனிதர்கள் எல்லாம் இன்று சேறும் துணியும் குடிசையும் படிப்பும் உடையவர்களாய் இருக்கிறார்களா என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! “சோற்றுக்கும் துணிக்கும் வழி என்ன?” என்று கேட்கும் போது, கல்லில் போய் முட்டிக்கொள்ளக் கூட்டிவிட்டதால் அது பொது நல சேவையாகுமா? ஜீவகாருண்யமாகுமா? சமநர்மமாகுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்! தீண்டப்படாத சகோதரர்களும் மூடநம்பிக்கை காரணமாகக் கோயில் நுழைவு உரிமை

பெறுவார்களாயின், அவர்களும் தங்கள் பொருள்களைச் சிறிதும் பயனில்லாமல் பாழாக்கி என்றுமுள்ள வறுமை நிலையில் இருந்துவர வேண்டியதைத்தவிர, வேறு வழியில்லை என்றே கூறுகின்றோம்.

ஆகையால், தீண்டப்படாத சகோதரர்களும் அவர்கள் சமூக சமத்துவத்தில் ஆவலுடைய மற்றவர்களும் 'பக்தி' என்ற மூடநம்பிக்கையைக்கொண்டு கோயில் நுழைவுக்குப் பாடுபடாமல், பொது கிடத்தில் எல்லா மக்களுக்கும் உரிமை வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் கோயில் நுழைவுக்கு முயற்சிசெய்ய வேண்டுகின்றோம். இந்த வகையில் தீண்டப்படாத சகோதரர்களும் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுகின்றோம்.

[கோவை நகரசபையில், 22-1-1933-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 29-1-1933]

7. தீண்டாதார் தேற வழி என்ன?

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

உங்களுக்கு மதத்தின் பயனாகச் சுயமரியாதை உணர்ச்சி இல்லையென்பதை உங்கள் பாரதிமாரர்கள் நன்றாய் உணர்ந்திருப்பார்கள். கட்டுப்பாட்டை மீறி நீங்கள் ஏதும் செய்யமாட்டீர்கள் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீங்கள் மதத்திற்காகவும் கடவுளுக்காகவும் எவ்வளவு கஷ்டங்களையும் இழிவுகளையும் பொறுத்தக் கொண்டு வெறும் வாயினாலே மாத்திரம் எதையாவது பேசிக் கொண்டிருப்பீர்களே யொழிய, கட்டுப்பாடுகளை மீறவோ, உங்கள் இழிவுக்குக் காரணமானவற்றை உதறித்தள்ளவோ, அதை அழிக்க முயற்சிக்கவோ ஒருநாளும் சம்மதிக்க மாட்டீர்கள்.

உண்மையான விடுதலை உங்களுக்கு வேண்டுமானால், உங்கள் இழிவுக்கும் அடிமைத் தனத்துக்கும் அஸ்திவாரமான ஆதாரத்தை அழிக்க நீங்கள் தைரியம் கொள்ள வேண்டும். அந்தத் தைரியம் எவ்வித கட்டுப்பாடுகளையும் நம்பிக்கைகளையும் உடைத் தெறியத் தக்கதாயிருக்கவேண்டும். அப்படியில்லாமல், வீணே வாய்ப்பேச்சிலும் காக்கித் தீர்மானத்திலும் சாதித்து விடலாமென்று கருதுவது பைத்தியக்காரத்தனமாய்தான் முடியும். நீங்கள் கீழ்சாதி என்பதும்—தொடக்கூடாதவர்கள் என்பதும்—சமத்துவமளிக்காமல் தனியாய் வைக்கப்பட வேண்டியவர்களென்பதும்—ஆதிய காரியங்களுக்கு வெறும் மதமோ, பழக்க வழக்கமோ சாஸ்திரமோ, கடவுள் செயலோ என்பதெல்லாம் வெறும் பித்த லாட்டமேயாகும். உங்களுடைய கீழ்சாதித் தன்மைக்கும் மேற்கொண்ட காரியங்களுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமே கிடையாது. உண்மையான காரணத்தைச் சொன்னால், ஒரே திமிஷத்தில் நீங்கள் அவர்கள் மீது பாய்ந்து சின்னாபின்னமாய்க் கிழித்தெறிந்து விடுவீர்கள் என்று கருதி, ஏதேதோ சாக்குப் போக்குகளைச் சொல்லி உங்களை ஏமாற்றுவதற்குக் கடவுளையும் மதத்தையும் பழக்க வழக்கத்தையும் சொல்லி வருகிறார்கள். கடவுள் மதத்தினர் கட்டளை என்றபடி, பழக்க வழக்கங்கள் என்ற முறைப்படியார் நடக்கிறார்கள்! அவர்கள் சொந்த விஷயத்தைப் பொறுத்தமட்டில், எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் பழக்க வழக்கத்திற்கும் கடவுள் மதக்கட்டளைக்கும் கீழ்ப்படியாமல், தங்கள் இஷ்டம்போலவே—சமுதாயத்திற்கேற்றபடியே—நடந்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் பிறத்தியானை அடக்கி ஆண்டு அடிமை கொள்வதற்காக மாத்திரம் இந்தப்படி சொல்லிப் பயன் பெறுகிறார்கள்.

கீழ்சாதி என்பதாக ஒரு பிரிவு எதற்காக? யாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது? என்பதின் இரகசியத்தை உணர்ந்தால் பிறகு அதை அழிக்கும் விஷயம் வெகு சுலபமாக முடிந்து விடும். கீழ்சாதி, மேல்சாதி என்று சொல்வதின் தத்துவம் என்ன என்பதைப்பாருங்கள்! ஒரு பார்ப்பானையும், ஒரு பறையனையும் கூட்டி வந்து திறுத்தி, கீழ்சாதி, மேல்சாதி என்பதும் அவர்களிடத்தில் எப்படி விளக்கிவைக்கிறது என்று பார்த்தால், மேல்சாதி என்பவர் பாடுபடாமல் சோம்பேறியாய் இருப்பதால் உழைப்பில் வாழுகிறவன் என்பதும்;

கீழ்சாதி என்பவன் பாடுபட்டு உழைத்து உழைப்பின் பயனை யெல்லாம் அன்னியருக்கே அழுதுவிட்டு, வீடியில்லாமல், துணியில்லாமல், கஞ்சியில்லாமல், கல்வியில்லாமல், மிருகத்திலும் கேடாய் வாழ்கிறவன் என்பதும் நன்றாய் விளங்கும். ஆகவே, கீழ்சாதித் தன்மை ஒழிய வேண்டும் என்று கருதுகிற ஒருவன்,—அன்னியருக்காக நாம் உழைக்கப் பிறந்தோமென்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு,—நமது உழைப்பின் பயனைச் சோம்பேறிகள், பாடுபடாத மக்கள் அனுபவிக்கவிடக்கூடாது என்கிற உறுதி கொண்டு—பிறவியில் நமக்கும் மற்றவருக்கும் எவ்வித வித்தியாசமும் இல்லை என்கின்ற உறுதியோடு, சோம்பேறிக் கூட்டத்திற்கு எதிராக எவன் போர்தொடுக்க முனைந்து நிற்கிறானோ அவனே இவ்வித இழிவுகளை நீக்கிக்கொள்ள அருகதையுள்ளவனாக ஆகிறான்.

அதை விட்டுவிட்டு, மதக் கட்டளையை மதிப்பவன், பாதிர்களின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்துதான் ஆகவேண்டும். கடவுள் நம்பிக்கையைக் கொண்டவன், அவனவன் தற்கால நிலைமைக்குக் காரணம் 'கடவுள்சித்தம்' என்பதை ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். மதக் கட்டளையையும் கடவுள் நம்பிக்கையையும் கொண்ட ஒரு அடிமை,—ஒரு தாழ்ந்த சாதிக்காரன்—ஒரு நாளும் விடுதலை அடையவோ, முன்னேற்ற மடையவோ முடியவே முடியாது. மதக்கட்டளையும், கடவுள் நம்பிக்கையும்—மேல்சாதிக்காரனுக்கும் பாதிர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் தான் மேன்மையையும் அனுசூலத்தையும் அளிக்கக் கூடியதாகும். இந்தநாட்டில், ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஏழைமக்களும் தாழ்ந்த சாதிக்காரர்களும் இருந்துதான் வருகிறார்கள். அவர்கள் அன்றுமுதல் இன்றுவரை, மதபத்தியும் கடவுள் பத்தியும் கொண்டு, அதற்காக எவ்வளவோ பணத்தையும் நேரத்தையும் செலவு செய்து, தங்கள் கஷ்டங்களும் இழிவுகளும் ஒழிய வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்து கொண்டுதான் வந்திருக்கிறார்கள். ஏழைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்ததா? கீழ்சாதிக்காரர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்ததா? அல்லது இவர்களுடைய கஷ்டமாவது ஒழிந்ததா? யோசித்துப் பாருங்கள்!

உங்களுக்கு—உங்களுடைய பிரதிப் பிரயோசன மெல்லாம், உங்களுடைய வயிற்றுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவுதான்; அதுவும் நீங்கள் சாகாமலிருப்பதற்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் என்பதாகப் பதினாயிர வருஷங்களுக்கு முன் பாகவே நிர்ணயிக்கப் பட்டுவிட்டது. இந்த நிர்ணயத்தை மீறி நீங்கள் அதிகம் கேட்காமலிருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான், உங்களைப் பறையர், சக்கிலியர் என்று சொல்லித் தீண்டாத சாதியார்களென்று ஆக்கவும், உங்கள் அண்ணன்மார்களை யெல்லாம் 'அடிமை' 'பார்ப்பானின் வைப்பாட்டிமகன்' 'சூத்திரன்' என்று சொல்லித் தாழ்ந்த சாதியாகவும் ஆக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுக்கு ஜீவனத்திற்காக என்று கொடுக்கப்படும் கூலிகளும் உங்கள் மீதுள்ள கருணையினால் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். இந்த ஆகாரமும் இல்லாமல் மடிந்துபோவீர்களேயானால், நாளைக்கு மேல்சாதிக்காரர்களுக்கும் முதலாளிமார்களுக்கும் வேலை செய்ய ஆள் இல்லாமல் போகுமென்கிற சுயநலக் கருணை கொண்டுதான்—மாடு வளர்க்கிறவன் தீனிபோடா விட்டால் பால் கறக்காதே, பாடுபடாதே என்று கருதி அதற்குத் தீனி போடுவதுபோல்,—உங்களுக்கும் ஜீவனத்திற்குக் கொடுக்கப் பட்டு வருகிறது. இந்தநிலை மாறவேண்டும் என்பதில் தான் உங்களுடைய முக்கியவேலை இருக்கவேண்டும் ஒழிய—சும்மா பறையர் பட்டம் போனால் போதும், கிராதியை (தடுப்பு) எடுத்து விட்டால் போதும், கோயிலுக்குள் துழைய விட்டால் போதும்—என்றெல்லாம் கருதி இருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. கிராதி வித்தியாசமில்லாமலும், பறைசாதிப் பட்டம் இல்லாமலும், கோயிலுக்குள் போய்த் தொழுகிற உரிமையுடனும் இருக்கின்ற கோடிக்கணக்கான மக்கள் கஞ்சிக்கு வகையில்லாமல், இருக்க வீடியில்லாமல் ஊர் ஊராய்ப் பிச்சைக் காரர்கள் போல், லம்பாடிகள் போல் திரிவதையும், மரங்களின் நிறங்களில் தலைக்குக் கலையையோ, கையைமடக்கியோ வைத்துப் படுத்திக்கொண்டிருப்பதையும், இன்றையதினம் எங்கும் பார்க்கலாம். இதற்குக் காரணம் என்ன என்று கருதுகிறீர்கள்?

ஆகவே, உங்களுடைய கிளர்ச்சியானது பொருளாதாரத்துறையில், நீங்கள் மற்றவர்களால் ஏமாற்றப்படுவதும் வஞ்சிக்கப்படுவதும் ஒழியவேண்டுமென்பதையே அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருக்கவேண்டும். அதில்தான் உங்கள் விடுதலை இருக்கிறது. எந்தக் கடவுளும் எந்தப் பாதிரியும் இதற்கு வகையெய்யமுடியாது.

எல்லாம்,—உங்கள் மதக் கடவுளையெல்லாம்—உங்கள் கடவுள் கட்டளையெல்லாம் 'பொறு, பொறு அவசரப்படாதே; ஆத்திரப்படாதே; உனது வாழ்வில் உள்ள எல்லாத்துன்பங்களையும் எல்லா இழிவுகளையும் பொறுமையோடு பொறுத்துக் கொண்டிருந்தால்—நீ செத்தபிறகு மேல் லோகத்தில் கடவுள் உன்னுடைய பொறுமைக்காக நல்ல சன்மானம் கொடுப்பார். அடுத்த ஜென்மத்தில் நல்ல பிறவி பெறுவாய். 'பொறுத்தார் பூமியாள்வார்' என்றதான் உபதேசிக்கும். இந்த உபதேசத்தை ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாகக் கேட்டுக் கேட்டு, அதன்படி பொறுமையாய் இருந்து வந்ததின் பலன் தான் இன்றும் இன்னமும் நீங்கள் பொறுமையாகவே இருந்து, இழிவடைந்து, கஷ்டப்பட்டுச் சீக்கிரம் செத்து, கடவுளிடம் சன்மானம் பெறவேண்டியவர்களாக இருக்கிறீர்கள்.

ஆகவே, செத்த பிறகு மேல் லோகத்தில் அல்லது அடுத்த ஜென்மத்தில் பயன் பெறலாமென்கின்ற பித்தலாட்ட சுயநல சூழ்ச்சியான உபதேசத்தை அடியோடு மறந்து, இந்த ஜென்மத்தில் நீங்கள் சாவதற்கு முன் உங்கள் இழிவுக்கும் கஷ்டத்திற்கும் என்ன பரிசாக என்பதைக் கவனித்து, அதற்குத் தக்கது செய்ய முன் வாருங்கள்!

இந்தப்படி நினைத்துத் தைரியமாய் முன்வந்த மக்கள்தான், இன்று உலகில் ஒரு பக்கத்தில் அடிமையாய், கூலியாய், இழிசாதியாய், ஏழையாய் இல்லாமல் மனிதனாக, கவலையற்று, தேசமே ஒரு குடும்பமாகவும், எல்லோரும் ஒரு தாய் வயிற்றுச் சகோதரர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

[வால்முகு தாலுக்கா களத்தில்வெள்ளுள்பெட்டை கிராமத்தில் ஆதித் திராவிட கிளிஸ்தவர்கள் மாநாட்டில் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 7-5-1933]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இந்த நாட்டில் தீண்டப்படாதவர் என்று அழைக்கப்படாத சாதி ஒரே சாதியான உண்டு; அதுதான் பார்ப்பன சாதியாகும். அதைத்தவிர மற்றெல்லா சாதி வகுப்புகளும் தீண்டப்படாதவர்களாகவேதான் கருதப்படுகிறார்கள்.

அய்ரோப்பியர்களும் முஸ்லிம்களும் இந்தியக் கிளிஸ்தவர்களும் பார்ப்பனர் ஒழிந்த ஏனைய இந்துக்கள் என்பவர்களும் பார்ப்பனர்களுக்குத் தீண்டப்படாதவர்களேயாவோம்.

இது சும்மா வாயினால் மாத்திரம் சொல்லப்படுவதல்ல. மதத் தர்மப்படி என்றும், வேதசாஸ்திர விதிப்படி என்றும் சொல்லப்பட்டுத் தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறோம். ஒருவன் இந்து என்று சொன்னால் அவனுக்கு ஒரு சாதிப்பிரிவு இருந்துதான் இருக்கும்; அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அன்றியும், இந்துமதம் மாத்திரமல்லாமல், இந்து கடவுள்கள் என்பவைகளும் சாதிப் பாகுபாட்டுக்கு உட்பட்டவைவே. ஆகவே, ஒரு மனிதன் இந்து என்கின்ற கூட்டத்தில் இருக்க ஆசைப்படுகிற வரை—அவன் சாதிப் பாகுபாட்டுக்கு உட்பட்டும்; அவன் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருக்கும் வரை—கீழ்சாதியானாகவும் இருந்துதான் ஆகவேண்டும். எத்தனை காத்திகள் தோன்றினாலும் சரி, அவர்களை எப்படிப்பட்ட மகாத்மாவரக விஷம்பரப்படுத்தினாலும் சரி, சாதிப் பாகுபாடும் கீழ் மேல் சாதியும் ஒருநாளும் ஒழிக்கப்படமாட்டாது. இதுவரை இதற்காக எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ முயற்சிகள் செய்தாகி விட்டது. அப்படிப்பட்ட முயற்சியாளர்கள் எல்லோரையுமே பார்ப்பனர்கள் அடிமைகொண்டும், அடிமையாகக் கட்டுப்படாதவனை அழித்தும் வந்திருக்கிறார்களே.

[சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 13-3-1938]

8. ஆதித் திராவிடர்

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

நம் நாட்டில் திராவிட மக்களுக்குள்ளாகவே திராவிடர்—ஆதித் திராவிடர் என்கின்ற ஒரு பிரிவு இருக்கிறது என்பதோடு, ஆதித் திராவிட சமூகம் மிகப்பெரும் எண்ணிக்கை கொண்ட சமூகமாக இருந்து வருகிறது. திராவிட நாட்டில் எப்படி வெளியிலிருந்து வந்த ஆரியர்களுக்குத் திராவிட மக்கள் தீண்டப்படாதவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அப்படி திராவிடர்களுக்கு ஆதித் திராவிடர்கள்—அதைவிட மேம்பட்ட தீண்டப்படாதவர்களாய்—இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை திராவிட சமுதாயத்துக்கே ஒரு பெரும் மானக்கேடான நிலைமையாகும் என்பதோடு, திராவிடர்களை ஆரியர்கள் தீண்டப்படாத மக்களென்று வகுத்திருப்பதையும், நடத்துவதையும் அரண் செய்கிறது. ஆகையால், ஆதித் திராவிடர் என்கின்ற பெயரே மாற்றப்பட்டு, இருவரும் திராவிடர்கள் அல்லது தமிழர்கள் என்கின்ற பெயராலேயே வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதும், திராவிடருக்கும் ஆதித் திராவிடருக்கும் சமுதாயத் துறையிலுள்ள எல்லா வித்தியாசங்களும் பேதங்களும் ஒழிந்து, ஒரே சமூகமாக ஆகவேண்டும் என்பதும் எனது ஆசை. இந்த இரு நோக்கங்களும் ஐஸ்டீன் கட்சியின் நோக்கங்களில் பட்டதென்பது எனது அபிப்பிராயமாதலால் கட்சியின் பேரால் இவைகளைச் சொல்லுகிறேன்.

உத்தியோகம், கல்வி முதலிய விஷயங்களில் ஆதித் திராவிடர் என்பவர்களுக்குத் தனிச் சலுகை காட்டி, சிக்கிரத்தில் நம்மோடு சரி சமத்துவம் அடையும்படியான நிலைமை ஏற்படுத்த வேண்டியது நம் கட்சியின் தனிப்பட்ட கடமைகளில் ஒன்று.

[திருவாரூரில், 24, 25-8-1940-ல் ஐஸ்டீன் கட்சி மாநாட்டில் தலைமைச் சொற்பொழிவு—
'குடிஅரசு' 25-8-1940]

9. வகுப்பு மாநாடு

வகுப்பு மகாநாடுகள் நமது நாட்டில் நடந்து வருவது நாட்டின் முற்போக்குக்கு ஏற்றதாக இல்லையா என்பது கேள்வி. பலர் இது கெடுதல் எனச் சொல்லுகிறார்கள். எனினும், வகுப்பு மாநாடு அல்லாத (வகுப்புவாத மல்லாத) மகாநாடுகளே இந்நாட்டில் இல்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் தங்களுடைய உரிமைகளைக் கேட்கவே மகாநாடுகள் நடத்துகிறார்கள். மற்றொரு வகுப்பார் தலையெடுக்காமல் அடிக்கவும், மற்ற வகுப்பார் உரிமைகள் பெறாமலிருக்கவும் பலர் பல மகாநாடுகளை நடத்துகிறார்கள். ஆனால் நமது 'நாடார் மகாநாடோ' அப்படியில்லை. பிறருக்குக் கெடுதல் செய்யாமல், நாடார் மகாநாடுகளின் நன்மையைநாடியும் உரிமைகளைப் பெறவும் இம் மகாநாடு நடைபெறுகின்றது. வகுப்பு மகாநாடுகளும், வகுப்புமாதங்களும் மேல் சாதியாராலும் அவர்களுடைய கொடுமைகளாலும் தான் ஏற்பட்டவை. துவேஷத்தை உண்டாக்க நாம் மகாநாடுகள் கூட்டுவதில்லை. 'துவேஷம் வேண்டாம்; எல்லோரும் சமம் என்று சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லவே நாம் இம்மகாநாடு கூட்டியிருக்கிறோம். நம் நாட்டில் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டவரும் ஒற்றுமை என்ற வார்த்தையும், பிரச்சினைகளும் வெளி வேஷமே. தங்கள் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமை ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்ட பின்னரே, உண்மை ஒற்றுமை ஏற்படும். ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட வேண்டியது அவசியம். அதற்கான வேலைகளைச் செய்யச் சுதந்திரம் ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் சுயமரியாதை, சமத்துவம், சுயமதிப்பு ஏற்படவேண்டும். அதன்மூலத்தான் தேசம் முன்னேற்றமடையும். உண்மையான

தேசியம் என்பது சுயமரியாதை ஒன்றே. சுயமரியாதையைப் பொறுத்தேதான், சுயராஜ்யம் இருக்கிறது. சகலரும் ஒன்று; மேலோர், கீழோர் என்ற உணர்ச்சி இருக்கவே கூடாது.

[குடந்தையில், 1-10-1927-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 9-10-1927]

10. தாழ்த்தப்பட்டோர் ஈடேற வழி

அக்கிராசனரவர்களே! அன்பார்ந்த சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!

அக்கிராசனரவர்கள் எம்மைப்பற்றி அதிகப் புகழ்ச்சியாகக் கூறிவிட்டார்கள். நான் அவைகளுக்கு அருகதையுடையவனல்ல என்றாலும், நமது மக்கள் தங்களது பகுத்தறிவைக்கொண்டு, நமது சுயமரியாதை மீயக்கக் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொள்கிறது ஒன்றே எமக்குத் திருப்திகரமாயிருக்கிறது. 'தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஈடேறும் வழி' என்பதாக என்னைப் பேசும்படிக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி வியாக்கியானம் அதிகம் செய்யவேண்டியதில்லை ஒன்றே கருதுகிறேன். ஏனெனில், பாஷாபிமானம், தேசாபிமானம், மதாபிமானம், குலாபிமானம் என்பவைகளின் உட்கருத்தை ஊன்றிக் கவனித்தால், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஈடேறும் வழி தானாகவே தோன்றும். எப்படியெனில், குறிப்பிட்ட எந்தவிதமான அபிமானத்தை எடுத்துக்கொண்டபோதிலும், அனேகமாக அந்த அபிமானத்தின் பேரால் ஏமாற்றுக்களே நடைபெறுகின்றன. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தலைவராக உள்ளவர்கள் இவைகளை ஊன்றிக் கவனித்து, அலசிப்பார்த்து, உரைகல்லில் வைத்து உரசிப் பார்க்கவேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் பார்ப்பார்களேயானால், வாஸ்தவத்திலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஈடேறும் வழியை எளிதில் கண்டுகொள்வதற்கு ஏதுகரமாகவிருக்கும். மக்களது முன்னேற்றத்திற்குத் தடைக்கல்லாகவிருக்கும் காரியங்கள் எதுவுண்டோ அவைகளைத் தகர்த்தெறியவேண்டும். வீணாக—ஆடம்பரமாக 'நாங்களும் தலைவர்கள்தான்' என்று வீரம்பேசிக் கொள்வதில் பயனில்லை. நமக்குப் பகுத்தறிவு இருக்கிறது. அப்பகுத்தறிவின் பயனால், இடையூறாக இருக்கும் காரியங்களை மனோதிடத்துடன் தகர்த்தெறிய முன்வரவேண்டும். அன்றே முன்னேற—ஈடேற வழியேற்படுமென்பதில் சிறிதும் அய்யயில்லை.

[கொழும்பில், 22-10-1932-ல் ஆதித் திராவிட அபிவிருத்தி சங்கத்தார் அளித்த வரவேற்பில் சொற்பொழிவு—
'குடி அரசு' 6-11-1932]

11. மகாத்மாவும் வருணாசிரமமும்

மகாத்மா காந்தி, 'தீண்டாமையே ஒழியவேண்டும்; மதத்திலும், சமுதாயத்திலும் சீர்திருத்தம் ஏற்படவேண்டும்' என்கிற கொள்கை உடையவர் என்று ஜனங்கள் நம்பி வந்தாலும், அவரது எண்ணத்திலும் பேச்சிலும் அதற்கு நேர்விரோதமான கொள்கையை உடையவராகவே காணப்படுகிறார். இம்மாதிரி எண்ணத்தோடும் பேச்சுகளோடும் மகாத்மா காந்தியின் பிரச்சாரம் நடைபெற நடைபெற, தீண்டாமையும் மூடக்கொள்கைகளும் நாட்டில் வலிமையோடு நிலைபெற இடம் ஏற்படுமே அல்லாமல், ஒருக்காலும் இவை ஒழிக்கப்படவே முடியாது. எந்தத் தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டுமென்று வெளிப்படையாய்ப் பேசுகிறாரோ, அதே தீண்டாமையை நிலைநிறுத்த அதே பேச்சை வியாக்கியானம் செய்வதில் பாடுபடுகிறார்.

இதைப்பற்றி முன் ஒருதடவைகூட எழுதி இருக்கிறோம்.

உண்மையான தீண்டாமையை நமது நாட்டைவிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமானால் மகாத்மா காந்தியையும் எதிர்த்துப் போராடித்தான் தீரவேண்டி இருக்கிறது.

'தீண்டாமை' இன்னது என்பது மகாத்மாவுக்கு இன்னமும் சரியாய்ப் புலப்படவில்லை என்பதே நமது அபிப்பிராயம். அவர் மதத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொள்வதனால், பொதுஜனங்களிடம் உண்டாக்கக்கூடிய செல்வாக்கையும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ள நினைப்பதால், உண்மைத் தீண்டாமைத் தத்துவம் அவருக்குப் புலப்பட மார்க்கமில்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆதலால், மகாத்மாவின் தீண்டாமை விலக்குக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவோமானால், மறுபடி தீண்டாமைச் சேற்றிலே சறுக்கி விடுகவேண்டியவரும் என்றே நாம் பயப்படுகிறோம். வெளுகாலம் பொறுத்தப் பொறுத்துப் பார்த்தும், மூடிமூடி வைத்தும் கூட உண்மையான தீண்டாமை விலக்கையும், சுயமரியாதையையும் உத்தேசித்து வெளிப்படையாய் இப்போது அவரைத் தாக்கித்தீரவேண்டியதாய் ஏற்பட்டுவிட்டதற்கு வருந்துகிறோம்.

ஏனென்றால், சமீபத்தில் தமிழ்நாட்டிற்கு மகாத்மா காந்தி வரப்போகிறார். தீண்டாமையைப்பற்றி பேசும்போது அவரது வழக்கப்படியேதான் பேசித் தீருவார். அதன் மூலம் நமது எதிரிகளுக்கு அதிகமான பலம் ஏற்பட்டு நமது முயற்சியை ஒழிக்க அதை அவர்கள் உபயோகித்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆதலால், அதை இப்போதே நாம் வெளிப்படுத்திவிடுவது மேலானதென்றே கருதுகிறோம். அதாவது, மகாத்மா காந்தி, நமது பார்ப்பனர் சமூகத்தைச் சொல்லுவதுபோலவே, நமது சமூக வாழ்வில் 'வருணாசிரம தர்மம்' உண்டு என்றும், அது பிறவியிலேயே ஏற்பட்டது என்றும் அடிக்கடி சொல்லி வருகிறார். சமீபத்தில் மைசூரில் ஒரு கூட்டத்தில் தீண்டாமையைப்பற்றிப் பேசும்போதும், 'இந்து சமூகத்தில் வருணாசிரம தர்மம் உண்டு' என்றும், அது நமது சமூகத்திற்கு அவசியம் என்றும், ஒவ்வொரு வருணத்தாருக்கு ஒவ்வொரு தர்மம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அந்தந்த வருணத்தார் அந்தந்த தர்மத்தைச் செய்யும்போது அவரவர்கள் அம்மட்டிலுயர்ந்தவர்கள் என்றும், 'பிராமணன் அவன் தர்மத்தைச் செய்யும்போது உயர்ந்தவனாகிறது போலவே, மற்ற வருணத்தானும் அவனவன் தர்மத்தைச் செய்யும்போதுதான் உயர்ந்தவனாகிறான்' என்பதாகவும் பேசி இருக்கிறார். இதைத்தான் பார்ப்பனர்களும் தாங்கள் பிறவியிலேயே உயர்ந்தவர்கள் என்பதற்குக் காரணங்களாகச் சொல்லி வருகிறார்கள்.

வருணாசிரம தர்மத்தின் மூலமாகத்தான் நமது நாட்டில் தீண்டாமைக் கொள்கை அமுலில் இருந்து வருகிறதே ஒழிய, வருணாசிரமம் இல்லாவிட்டால் தீண்டாமைக் கொள்கை பரவ மார்க்கமே கிடையாது. வருணாசிரம தர்மம் என்கிற ஒர் உடல் இல்லாவிட்டால், தீண்டாமை என்கிற உயிருக்கு ஆட்டம் இல்லை. யோசித்துப் பார்த்தால், இந்தக் கொள்கைத் தத்துவம் அவருக்கும் விளங்காமல் போகாது. அந்தந்த வருணத்தானுக்கு ஏற்பட்ட தர்மப்படி அவனவன் நடக்கவேண்டுமென்று மகாத்மா சொல்லுவதைத் தான், தூவார் மகாநாட்டு 'பிராமண சம்மேளன'மும் ஏகமனதாய்த் தீர்மானம் செய்திருக்கிறது.

மகாத்மா சொல்லும் வருணாசிரம தர்மம் அதுவல்ல என்பதற்கு வேறு ஆதாரம் என்ன? மகாத்மாவுக்கு வருணாசிரமம் நான்கு என்று சொல்லுகிறார். அதாவது பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்கிறார். தூவார் பிராமண சம்மேளனத்தாரும் மகாத்மா சொல்லும் ஆதாரத்தைக் கொண்டே, 'கூடித்திரியனும் வைசியனும் உலகத்தில் இப்போது காணப்படவில்லை; ஆதலால், பிராமணன், சூத்திரன் ஆகிய இரண்டு வருணத்தார் மாத்திரம்தான் இருக்கிறார்கள்' என்கிறார்கள். மறைந்துவிட்ட இரண்டு வருணத்தாரைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. இருக்கிற இரண்டு வருணத்தாரைப் பற்றிய வரையிலாவது, இவர்களுக்கு 'மகாத்மா' கற்பிக்கும் தர்மங்கள் என்ன? என்பதுதான் நமது கேள்வி. வருணாசிரமத்தையும் அதன் தர்மத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிற ஒருவர்—அதுவும் வருணாசிரமத்தையும் அதன் தர்மமும் மக்களுக்குப் பிறவியிலேயே உண்டு என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிற ஒருவர்—தீண்டாமை இல்லை என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? மகாத்மா

கூறும் வருணாசிரமத்திற்கு, பார்ப்பனர் கூறும் தர்மத்தைவிட, வேறு ஏதாவது தர்மம் கற்பிக்க ஆதாரம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், நானதுவரை மகாத்மா 'அதுவேறு' என்று சொன்னதாகவே தெரியவில்லை. மைசூர் உபநதியாசத்தில், 'ஜன சேவையே பிராமணர்களுடைய தர்மம்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். அதுபோலவே, 'பிராமண சேவையே சூத்திரனுடைய தர்மம்' என்றுதான் அவர் சொல்லி ஆகவேண்டும். பொதுஜன சேவையே பிராமண தர்மம் என்று சொன்ன சாஸ்திரங்களில்தான், பிராமண சேவையே சூத்திர தர்மம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பிராமணருக்குப் பொதுஜன சேவை செய்வதினால் மாத்திரம் உயர்வு உண்டாகுமானால், சூத்திரனுக்கு பிராமண சேவை செய்வதினால் மாத்திரம்தான் உயர்வு உண்டாகுமேயன்றி, அதை விட்டு வேறு வேலை செய்வானானால் சூத்திரன் கண்டிப்பாய்த் தாழ்ந்தவனாகிறான் என்றுதான் மகாத்மாவின் தத்துவத்திற்குப் பொருள் ஏற்படுகிறது. இந்தப்படியானால், எந்த விதத்தில் பிராமணனுக்கு சம அந்தஸ்தாக சூத்திரன் இருக்கமுடியும் என்று மகாத்மா கருதுகிறார் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

அன்றியும், அந்தந்த வருணத்தார் அந்தந்த தருமத்தைச் செய்து வருகையில் ஒருவருக்கொருவர் உயர் தாழ்வு சொல்லிக்கொள்ள இடமேது என்றும் பேசி இருக்கிறார். அப்படியானால், அந்தந்த வருணத்தாருக்குத் தனித்தனி தர்மம் ஏற்படவேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதைப் பற்றியாவது, ஒரு வருணத்தான் மற்ற வருணத்தானுடைய தர்மத்தைச் செய்வதானால் கெடுதி என்ன என்பதைப் பற்றியாவது, ஒரு வார்த்தையாவது இதவரை மகாத்மா சொன்னதேயில்லை. 'பொதுஜன சேவை என்பது பிராமணர்களுக்கு மாதிரி சொந்தமானது; அதற்காகவே அவர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள்' என்றும் மகாத்மா சொல்லுவாரானால், மகாத்மா அவர்கள் நான்கு வருணத்தில் தான் எந்த வருணத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று சொல்லமுடியும்? மகாத்மா சொல்லுகிற கொள்கைப்படி பார்த்தால், அவர் பிறவியில் ஒன்று சூத்திரராய் இருக்கவேண்டும் அல்லது வைசியராயிருக்க வேண்டும். எனவே சூத்திரனுக்கும், வைசியனுக்கும் ஏற்பட்ட தர்மத்தைச் செய்வதைவிட்டுவிட்டு, பிராமணனுக்கு ஏற்பட்ட தர்மமாகிய பொதுஜன சேவையைச் செய்வதற்கு மகாத்மாவுக்கு உரிமை ஏது? தன்னாலேயே நடத்திக் காண்பிக்கமுடியாத வருணாசிரம தர்மத்தை மற்றவர்களை ஏற்று நடத்தும்படி சொல்லுவதில் ஏதாவது பொருளுண்டா? இவைகளைப் பற்றி இவ்வளவு தூரம் எழுதினது, தீண்டாமை விஷயத்தில் மகாத்மாவுக்கு உள்ள குழப்பத்தைக் காண்பிக்கவும், அவரும் குருட்டு நம்பிக்கையில் ஈடுபட்டவரே அல்லாமல் பகுத்தறிவுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவராகப் புலப்படவில்லை என்பதையும் காட்டுவதற்குமே எழுதுகிறோமே அல்லாமல் அவர்மீது குறைகூறுவதற்காக அல்ல. அன்றியும், மகாத்மா நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் செய்திருக்கும் அனேக நன்மைகளைப்பற்றி நமக்கும் மகாத்மாவின் அந்தரங்க சிஷ்யர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வார்க்கும் யாதொரு வித்தியாசமும் இல்லை. எனினும், இத்தீண்டாமை விஷயத்திலும், வருணாசிரம விஷயத்திலும் மகாத்மாவுக்குத் தெளிவு ஏற்பட்டிருக்குமானால், நமது சமூகத்திற்கு எவ்வளவோ நன்மை உண்டாகும் என்கிற ஆசையே இதைப்பற்றி மேலும் மேலும் எழுதிவரவும் தூண்டுகிறது.

[குடிஅரசு-தலையங்கம்-7-8-1927]

'மகாத்மா காந்தியும் வருணாசிரமமும்' என்றும் விஷயமாய் இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் 'குடிஅரசில்' மகாத்மாவின் வருணாசிரம அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்தெழுதியது நேயர்கள் பார்த்திருக்கக்கூடும். அதன்பிறகு பலர் பலப்பல விதமாக நமக்குக் கடிதமூலமாய், 'மகாத்மாவைத் தாக்குவது தர்மமல்ல' என்றும் 'அபிப்பிராய பேதத்தை மகாத்மாவிடம் நேரில் தெரிந்து கொள்ளலாம்' என்றும், 'நேரில் சொன்னால் நமது அபிப்பிராயத்தை மகாத்மா ஒப்புக்கொள்வார்கள்' என்றும் 'எப்படி இருந்தாலும் மகாத்மாவைப்பற்றி ஒரு

வார்த்தையாவது வித்தியாசமாய் எழுதினால் நமது சொல்வாக்கே அடியோடு போய்விடும்' என்றும், 'நமது பத்திரிக்கை ஆகிய 'சூடி அரசு' கூட ஜனங்களால் மதிக்கப்படாது போய் விடும்' என்றும் 'மகாத்மா பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதலால் அவர்பேரில் குற்றம் சொல்லக் கூடாது' என்றும்,—இப்படியாகப் பலபேர் பலவிதத்தில் கடிதமூலமாயும் நேரிலும் நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

மற்றும் சிலர், பல பத்திரிக்கைகளிலும் ஜாடைஜாடையாய் நமது அபிப்பிராயத்தைக் கண்டித்தும், மகாத்மாவை ஆதரித்தும் எழுதிவருகிறார்கள். 'மற்றும் சிலர், 'எல்லா வற்றையும் குற்றம் சொல்லிவிட்டு நீர் என்னதான் செய்யப்போகிறீர்? எதைத்தான் ஆதரிக்கிறீர்கள்? உமது கொள்கைதான் என்ன?' என்று எழுதுகிறார்கள், ஆகவே, இவைகளுக்குத் தனித்தனி பதிலும் சமாதானமும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியமானதால், இவற்றிற்குப் பொதுவாக இந்த வாரம் சில விஷயங்களை எழுதுகிறோம்.

ஆரம்பத்தில் ஒருவிஷயத்தைப் பொதுஜனங்களுக்குத் தெரியப்படுத்திக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறோம். அதென்னவெனில், நாமும் நமது பத்திரிக்கையும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கோ, பொது ஜனங்களின் செல்வாக்குப் பெறுவதற்கோ, பொதுநன்மையின் பேரால் தொண்டுசெய்ய வரவில்லை என்பதே. உண்மையை உண்மை என்றும், சரிஎன்று பட்டதை வெளிப்படுத்திவதற்கும், பொய்யென்றும் தப்பென்றும் பட்டதைக் கண்டிப்பதற்குமே நடைபெற்று வருகிறது என்பதாகவும், பத்திரிக்கையின் கொள்கையே அதுதான் என்பதாகவும் ஆதிமுதற் கொண்டு பலதடவைகளில் வெளிப்படுத்தி இருக்கிறோம்.

இரண்டாவதாக, மகாத்மா காந்தியவர்களிடத்தில் மற்றவர்களுக்கு இருக்கும் அபிமானத்திலும் பக்தியிலும் நமது பக்தி உள்ளவையும் குறைந்ததல்ல வென்பதையும் தெரிவிப்பதோடு, மகாத்மாவைத் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தின அனைகளுள் நாமும் ஒருவரென்றும், மகாத்மாவைப் பின்பற்றிவந்த விஷயத்திலும் இப்போது சிபாரிசுக்கு வருகிற எல்லோரையும்விட நாம் பின்பட்டவரல்ல என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

நிற்க, மகாத்மாவைக் குருட்டுத்தனமாய் ஆதரிப்பதன் மூலமாய் வரும் செல்வாக்கு நமக்கு அவசியமில்லை என்றும், மகாத்மாவைப்பற்றி நாம் கண்டிக்கும் விஷயம் சரியாதப்பா என்று விசாரணை செய்து பார்த்து ஒருமுடிவுக்கு வரயோக்கியதை இல்லாமல், குருட்டு பக்தியாய் அபிப்பிராயம் கொள்ளுபவரது கண்டனத்தைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். நிற்க,

இதுவரையில் கடிதமூலமாயும், பத்திரிக்கை மூலமாயும் நேரிலும் நமதுகண்டனத்தை மறுத்தவர்களில் ஒருவராவது பிறவியில் வருணாசிரமதர்மமும் சாதிவித்தியாசமும் இல்லை என்று மகாத்மா சொன்னதாகவாவது, பிறவியில் வருணாசிரம தர்மமும் சாதிப்பிரிவுகளும் உண்டு என்று அவர் சொல்லவில்லை என்றாவது, ஒருவரும் சொல்லவே இல்லை. இனிபும் யாராவது மகாத்மாவுக்கு பிறவியில் வருணாசிரம தர்மமும் சாதியும் இல்லை என்று சொல்வார்களேயானால், அல்லது இல்லை என்று மகாத்மா இன்ன இடத்தில் சொல்லி இருக்கிறார் என்று காட்டுவார்களேயானால், உடனே நான் எழுதியவைகளையும் மறுத்து எழுதிவிட்டு, மகாத்மா விஷயமாய் நான் கொண்ட அபிப்பிராயத்தையும் மாற்றிக்கொண்டு, எனது வருத்தத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளத் தயாராயிருக்கிறேன்.

அப்படிக்கில்லாமல், 'அவர் அப்படி எண்ணி இருக்கமாட்டார்'; 'இப்படி எண்ணி இருக்க மாட்டார்'; 'மகாத்மா சொல்வதற்கு அதுவல்ல அர்த்தம், இதுவல்ல பொருள்' என்பதான வெறும் உத்தேசமும் வியாக்கியானமும் நமது அபிப்பிராயத்தை ஒருசிறிதும் மாற்றிக்கொள்ளும்படிசெய்யவே முடியாது என்பதை வணக்கமாய்த் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

நிற்க, நமது கருத்தையும், மகாத்மா கருத்துக்கும் நமது கருத்துக்கும் மாறுபட்ட கருத்துகளைப் பற்றியும் சென்ற மாதம் மகாத்மா அவர்களிடம் நேரில் கலந்துபேசி, நம்மைப் பொறுத்தவரையிலும் ஒரு முடிவுகூட்டிக்கொண்டே வந்துவிட்டோம். 'மகாத்மாவிடம் நான் கலந்து பேசினேன்' என்று சொல்லிக்கொள்வதும் எழுதிக்கொள்வதும் இக்காலத்தில் பெரிதும் தற்பெருமைக்கே உபயோகித்துக்கொள்ளக்கூடியதாய் விட்டபடியால், அந்தத் தற்பெருமை நமக்கு வேண்டாம் என்பதாகக் கருதியே நாம் அதுசமயம் அதை வெளிப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை.

நவீரவும், அதுசமயம் நமக்கும், மகாத்மாவுக்கும் நடந்த சம்பாஷணைகளின் விபரத்தை மகாத்மாவின் சம்மதம் பெற்றே வெளிப்படுத்த வேண்டியதான ஒரு நிபந்தனைக்கும் நாம் சம்மதம் கொடுத்து வந்ததால், அதையும் வெளியிடமுடியாத நிலையில் இருக்கிறோம்.

முக்கியமாய் மூன்று விஷயத்தைப்பற்றியேதான் மகாத்மாவிடம் நாமும் நமது நண்பரான ஸ்ரீமான் எஸ். கிராமநாதனும் சம்பாஷித்தோம். அதாவது என்னுடைய அபிப்பிராயமாக மகாத்மாவுக்கு எடுத்துச் சொன்னதெல்லாம்:

இந்தியாவின் விடுதலைக்கும் சுயமரியாதைக்கும் மூன்றுமுக்கிய காரியங்கள் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்றும், அது முடிவுபெறாமல் நமது நாட்டுக்கு விடுதலை இல்லை என்றும் நாம் முடிவு செய்திருக்கிறோம் என்பதாகச் சொன்னோம்.

அதாவது ஒன்று, காங்கிரசு என்பதை ஒழிக்கவேண்டியது;

மீரண்டாவது, இந்துமதம் என்பதை ஒழிக்கவேண்டியது;

மூன்றாவது, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டியது—என்பவைகளாகும்.

முதல் மீரண்டை ஒழிந்தாலே பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒழிந்து விடுமானாலும், இவ்விருண்டுகள் மூலமாய் ஒழிந்தது போக பாக்கி கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்தாலும் அதையும் ஒழிப்பது என்கிற கொள்கையும் அதில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தையே காட்டினோம்.

இது விஷயமாய் நடந்த தர்க்கங்கள் முன்சொன்ன காரணத்தால் வெளியிடக் கூடியதல்ல. ஆதலால், இனி இதைப்பற்றி மகாத்மாவிடம் மறுபடியும் கலந்துபேசித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை என்பதையும், மகாத்மாவின்மீது நேரிலேயே இம்மூன்று விஷயங்களைப்பற்றியும் மகாத்மா சொன்ன சமாதானங்கள் எம்முடைய அபிப்பிராயத்தை மாற்றக்கூடியதாயில்லை என்றும் சொல்லி, மகாத்மாவின்மீடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டோம். மகாத்மாவும், தான்சொன்ன சமாதானங்கள் நாம் திருப்தி அடையவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொண்டதாகவும், இன்னும் மீரண்டொரு தடவை இதைப்பற்றிப் பேசவேண்டும் என்றும் சொன்னார். எமது நண்பர் ஸ்ரீமான் கிராமநாதன் அவர்கள்கூட, மகாத்மா சொன்னதுபோலவே மறுபடியும் மீரண்டொரு தடவை மகாத்மாவின்மீடம் பேசலாம் என்றுகூடச் சொன்னார். இதற்கு உடனே நாம், 'மகாத்மா நம்முடைய அபிப்பிராயத்தை மாற்றும்படி திருப்தி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறீர்களா? அல்லது மகாத்மா அபிப்பிராயத்தை நாம் மாற்றக்கூடும் என்பதாகக் கருதுகிறீர்களா?' என்று கேட்டதில், 'மகாத்மா சொல்வதைக்கொண்டு நம்முடைய அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக்கொள்ளக் கூடியதாய் ஏற்படாது என்றும் ஒருகால் நமது அபிப்பிராயத்துக்கு 'மகாத்மா' இணங்கக்கூடியதானால் நமது பிரச்சாரத்திற்கு இன்னும் உதவியாக இருக்காதா?' என்றும் சொன்னார். உடனே நாம், 'அந்தப்படி எதிர்பார்ப்பது தப்பு என்றும், மகாத்மாவைத் திருத்தும்படியாக நாம் சொல்லி சரிசெய்யமுடியாது என்றும், நம் அபிப்பிராயத்தை நாம் வெளிப்படுத்த வேண்டியதுதான் நமது கடமை' என்றும்

சொல்லிவிட்டோம். இன்ன இன்ன விஷயங்களைப்பற்றி மகாத்மா அவர்களுடன் சம்பாஷித்ததாக திரு. சி. கிராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களிடம் தெரிவித்து விட்டே உத்திரவுபெற்றுக்கொண்டு வந்துவிட்டோம்.

எனவே, இதுசம்பந்தமாக இனி மகாத்மாவின் அபிப்பிராயம் எப்படி என்பதைப் பற்றி நாம் மறுபடியும் அவரைக்கண்டு கேட்கவேண்டியதில்லை என்பதைப் பற்றியும், அதைப்பற்றி நாம்கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தில் நமக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். வருணாசிரம விஷயமாய் மகாத்மாவுடன் சம்பாஷித்ததை ஆதாரமாய் வைத்துக்கொள்ளாமலேயே, மகாத்மாவே மைசூரில் பேசினதைக் கொண்டும், அதற்கும் அவர் எழுதினதைக் கொண்டும்தான் அந்தமறுப்பு எழுதப்பட்டது. தவிர, மகாத்மாவின் வருணாசிரம தர்ம நியமனமும், சாதி வித்தியாச நியமனமும் பிறப்பை ஒட்டியது என்பதாக இதற்குமுன் எத்தனையோ தடவைகளில் மகாத்மாவின் பேச்சினாலும், எழுத்துக்களினாலும் நாம் தெரிந்தே இருக்கிறோம்.

மகாத்மா, பார்ப்பன மதமான ஆரியரின் மதத்தைத்தான் இந்தமதம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, தன்னையும் 'அதே இந்து இந்து' என்று அடிக்கடி சொல்லிவருகிறார். தன்னுடைய பிரசங்கங்களுக்கு அடிக்கடி ஆரியக் கதைகளான புராணங்களைத்தான் அதாவது—கிராமயணம், பாரதம், பாகவதம் முதலியவைகளையே—தனக்கு ஒரு படிப்பினைகளாகவும் மேற்கொள்ளுகளாகவும் காட்டிக்கொண்டும் வருகிறார். இந்தமாதிரி புராண வழக்கலானது எப்படியாவது மகாத்மாவைச் சேற்றில் கொண்டுபோய் அழுத்தியே தீரும் என்பதே நமது துணிவு.

தமிழ்நாட்டின் நாகரிகமும், தமிழ்நாட்டின் பழைய பழக்கவழக்கங்களும் மகாத் மாவுக்குத் தெரிவதற்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லை. மகாத்மா தென்ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில் வள்ளியம்மை, நாகப்பன் என்பவர் போன்ற சில தமிழ்மக்கள் மூலம் தமிழரின் வீரத்தை அறிந்திருக்கலாமே தவிர, தமிழ்நாட்டைப் பற்றியும், தமிழ் மக்களைப் பற்றியும் பார்ப்பனர்களின் மூலமாகத்தவிர வேறொன்றும் அவர் அறிந்திருக்க முடியாது என்பதாக உறுதி கூறலாம்.

ஆரியக்கொள்கையான பார்ப்பன மதத்திற்கும் தமிழர் நாகரிக, பழக்கவழக்கத் திற்கும் ஏறக்குறைய 2000, 3000 வருஷங்களாகவே யுத்தங்கள் நடந்து வரும் விஷயங்களை மகாத்மாவுக்கு எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவர்கள், மகாத்மா மட்டில் யார் இருக்கிறார்கள்? ஆதலால், தமிழ்நாட்டிற்கு ஆரியக்கொள்கைகள் கூடாது என்பதாக நாம் பிரச்சாரம் செய்வதானால், அதைப் பொறுத்தவரை மகாத்மா கொள்கை கூடாது என்றுதான் நாம் சொல்லி ஆகவேண்டும். தொழிலின் மூலமாகக் கூட மக்களைப் பிரிக்கக் கூடாது; பிரிக்க முடியாது; பிரிப்பது உலக கியற்கைக்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் சரியல்லவென்று வாதிடுகிற நாம், 'பிறவியில் சாதி உண்டு; தொழில் உண்டு; இதுபெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது; கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது, ரிக்ஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது' என்றால் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளமுடியும்? ரிக்ஷிகள், கிருஷ்ணன் முதலானவர்கள் காலமல்ல இது என்பதும், நாம் அந்தக் காலத்தில் இல்லை என்பதும், இந்தக் காலத்தில் அவர்கள் இல்லை என்பதும், அது சரியா, தப்பா, நிஜமா, பொய்யா என்பதற்குச் சரியான ஆதாரமும் அவசியமும் சாத்தியமும் இல்லை என்பதும் ஒவ்வொரு பகுத்தறிவுள்ள மனிதனுக்கும் தானாக விளங்கும்போது, 'பாட்டி கதைக்கு' எப்படி மரியாதை கிடைக்கும் என்பது நமக்கே விளங்கவில்லை.

'மகாத்மாவுள் வருணாசிரமமும்' என்னும் வியாசத்தை மகாத்மாவுக்கும் அனுப்பித் தான் இருக்கிறோம். மற்றொன்றை அவரது அந்தரங்க சிஷ்ய கோடிகளுக்கும் அனுப்பி, மகாத்மா தகவலுக்குக் கொண்டுபோகும்படி கேட்டுக்கொண்டும் இருக்கிறோமேயல்லாமல்,

மகாத்மாவுக்குத் தெரியாமல் ஒன்றும் செய்துவிடவில்லை. ஆனால், அவரது பரமானந்த சிஷ்யர்கள், 'இம் மாதிரி விஷயங்களை லட்சியம் செய்யாதீர்கள்; லட்சியம் செய்தால் மறுப்புக்கு அதிகயோக்கியதை யுண்டாக்கிவிடும்; மறுப்பவனுக்கும், அந்தப் பத்திரிக்கைக்கும் யோக்கியதை அதிகமாகிவிடும். ஆதலால், ரூப்பையில் போட்டுவிடுங்கள்' என்றுதான் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். அதை மீறுவதற்கு மகாத்மாவுக்கும் இதுசமயம் சக்தியில்லை யென்பதே நமது அபிப்பிராயம். ஆகவே, இந்த விஷயம் முக்கியமானதாலும் நமது நாட்டின் விடுதலைக்கும், நமது சுயமரியாதைக்கும், வருணாசிரமம் என்கிற தத்துவமே—அதிலும் பிறவியில் வருணாசிரமமும் சாதியும் உண்டு என்கிற தத்துவமே—'எமனாய்' இருக்கிறது என்பதான கண்ணியமான முடிவுக்கு வந்திருப்பதாலும், அதையொழிக்கப் பாடுபடுவதே நாட்டின் விடுதலையும் சுயமரியாதையும் கோரும் மனிதனின் கடமையென்று நாம் களங்கமற உணருவதாலும், கண்டிக்க வேண்டியதாயிருக்கிறதே என்பதாக வருத்தத் துடன்தான் இதை எழுதுகிறோம்.

['குடிஅரசு'—தலையங்கம்—28-8-1927]

12. கோயில் நுழைவு ஏன்?

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

நமது தமிழ்நாட்டில் சுயமரியாதை மாநாடு நடந்து 8, 9 மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. அடுத்து பம்பாயில் சுயமரியாதை மாநாடு நடந்து 3, 4 மாதங்களே ஆயின. ஆனால், பம்பாய்க்காரர்கள் இதற்குள் சத்தியாக்கிரகம் துவக்கிவிட்டார்கள். சத்தியாக்கிரகம் அன்றியும் வடநாட்டில் இல்லாமலும் பல கோயில்கள் எல்லோருக்கும் திறந்துவிடப்பட்டு விட்டன. நாமோ மற்றொருவர் செய்த சத்தியாக்கிரகத்தைப் பாராட்டுவதில் முனைந் திருக்கிறோம். இதை நினைக்கும்போது—நம்மை நாம் வாய்ப்பேச்சு வீரர்கள் என்றே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். நிற்க;

சிலர் நம்மை 'உங்களுக்குத்தான் இந்த மாதிரி கடவுள்களிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லையே; அப்படி இருக்க எதற்காகக் கோயிலுக்குள் போக சத்தியாக்கிரகம் செய்ய வேண்டும்?' என்று கேட்கின்றார்கள். ஆனால், சகோதரர்களே! நாம் மாத்திரமல்ல; இப்போது எங்கு பார்த்தாலும் ஆஸ்திரேலியர்கள் என்பவர்கள்—சொல்லிக்கொள்பவர்கள் கூட— நம்மைப் போலவேதான் அதாவது—கோயிலில் இருப்பது கல்லும் செம்புமே ஒழிய அவைகள் கடவுள்கள் அல்லவென்பதைத் தாராளமாய் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் மனிதன் கடவுளை நினைக்க ரூபகம் வருவதற்காகவே கோயில் என்றும்—ஆனால், பாமர மக்களுக்கு இதைச் சொன்னால் புரியாதென்றும், அதையே கடவுள் வீடு என்றும், உள் ளிருப்பவைகளே கடவுள் என்றும் சொல்லவேண்டி இருக்கின்றது—என்பதாகத் தத்துவார்த்தம் சொல்லுகின்றார்கள். இவர்களைப்பற்றி நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்றால், ஒன்று இவர்கள் கடவுளை மிகக் கேவலப்படுத்துபவர்களாக இருக்கவேண்டும்; அல்லது, கடவுள் தன்மை இன்னது என்பதை அறியாத மூடர்களாக இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் இல்லாவிட்டால் பொதுஜனங்களை ஏமாற்றும் அயோக்கியர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதேயாகும்.

ஏனெனில், எல்லாம் வல்லவரும், எங்கும் இருப்பவரும், சர்வ இயங்குதலுக்கும் காரணமான கடவுள் என்பவரை ஆற்றிவுள்ள மனிதனுக்கு ரூபகப்படுத்த மற்றொரு மனிதன் முயற்சி வேண்டும் என்றால், அதுவும் அதற்கு ஒரு கட்டடமும் கல் உருவமும் வேண்டுமென்று ஒருவன் சொல்வானானால், அவன் கடவுள் என்பதற்கு மேற்கண்ட எல்லாம் வல்ல சக்தியும், எங்கும் உள்ள சக்தியும் என்று ஒப்புக்கொண்டவனாவானா என்று கேட்

கிறேன். ஆதலால், ஒரு சமயம் கோயில்கள் மூடர்களால் கட்டப்பட்டன என்று சொல்லுவதானால் நமக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. அப்படிக்கில்லாமல், கோயில்கள் அறிவாளிகளால் கட்டப்பட்டன என்று சொல்லுவதானால், கண்டிப்பாய் அந்த அறிவாளிகள் என்பவர்கள் சூழ்ச்சியும் வஞ்சகமும் நிறைந்தவர்களாய்த் தானிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், அந்தக் கோயில்கள் இப்போது அந்தப் பெரியவர்களின் ஆதாரப்படி நடந்து வருவனவாகவே இருக்கின்றன. அந்த ஆகமங்கள் என்பவைகளே, மனிதன் அந்தக் கோயில்களுக்குள் போகவும் அங்குள்ள சாமியை வணங்கவும் பல நிபந்தனைகளைக் கொண்டவையாக இருக்கின்றன. அந் நிபந்தனைகள் மனிதத் தன்மைக்குச் சிறிதும் பொருத்தமில்லாதனவாயிருக்கின்றன.

அதில் ஒரு சிறிதும் ஒழுக்கத்திற்கும் பக்திக்கும் ஆதாரமானதும், கடவுள் ஞாபகம் வருவதற்கும் ஆதாரமுமான காரியங்கள் இல்லவே இல்லை. அங்குள்ள கடவுள்களைப் பார்த்தால், கடவுள் ஞாபகம் வருமென்றால், அங்குள்ள தாசிகளைப் பார்த்தால் தாசிகள் ஞாபகம் வராது என்று கேட்கின்றேன். மற்றும், அங்கு கடவுளை வணங்க வரும் மற்ற பெண்களைப் பார்த்தால், பெண்கள் ஞாபகம் வராதா என்று கேட்கிறேன். உணர்ச்சியற்ற மூலக்கலைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் கடவுள் ஞாபகம் வருவதானால், உயிருள்ள ஜீவன்கள்—பெண்கள் தங்களைப் பிறர் பார்க்கவேண்டுமென்றே அலங்கரித்து வந்து நின்றுகொண்டிருந்தால்—ஏன் அந்த ஞாபகம் வராது? அன்றியும், அங்கு கடவுளுக்கு நடக்கும் மற்ற காரியங்களையும் பார்த்தால்—ஏன் பார்க்கின்ற மனிதனுக்கு மற்ற ஞாபகமும் வராது என்று கேட்கின்றேன்.

கோயிலைப்பற்றி என்னுடைய கண்ணியமான அபிப்பிராயமெல்லாம் கோயில்கள் கண்டிப்பாக பக்திக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் ஏற்பட்டவை அல்லவென்றும், மக்களை மூடர்களாக அடிமைப்படுத்தவும் உயர்ந்த சாதி, தாழ்ந்த சாதி என்கின்ற சாதி வித்தியாசத்தை நிலைநிறுத்தவும், ஒரு கூட்டத்தார் பாடுபடாமல் இருந்துகொண்டே—சோம்பேறித்தனமாய்—வயிறு வளர்க்கவேண்டி, பொதுஜனங்கள் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த பணத்தைக் கொள்ளை அடிக்கவும் வசதி செய்துகொள்வதற்காகவே ஏற்பட்டவையாம்.

முன்காலத்திலிருந்த அரசர்கள் மூடர்களும் அயோக்கியர்களும் இருந்ததால், 'இம் மாதிரி கோயில் சூழ்ச்சிக்கு அவர்களும் அனுசூலமாயிருந்து வந்திருக்கின்றார்கள். சில அரசர்களுக்கு இம்மாதிரியான கோயில் மூலமாகவே ஆட்சியும் அனுசூலமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், கோயில்கள் என்பவை சோம்பேறிக்கூட்டமும், அரசர்களும் சேர்ந்து தங்கள் சுயநலத்திற்காகப் பாமர மக்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியேயாகும். அவ்வித சூழ்ச்சியை ஒழிக்கவே நாம் எல்லோருக்கும் கோயில் பிரவேசம் கேட்கின்றோம்.

இன்றைய சாதி வித்தியாசத்திற்கு ஆதாரமாயுள்ள ரோடு, கிணறு, பள்ளிக்கூடம், சாவிடி, முதலியவைகள் எல்லாம் ஒருவிதமாக மாற்றப்பட்டு வந்து கொண்டிருப்பதாலும், இந்தக் கோயில்கள்தான் சிறிதும் மாற்றுவதற்கு இடம்தராமல் சாதிவித்தியாசத்தை நிலைநிறுத்த உபயோகப்பட்டு வருகின்றது. ஆதலால்தான், நான் தீண்டாத மக்கள் என்போர் கண்டிப்பாய்க் கோயிலுக்குள் போய்தீரவேண்டும் என்று கூறுகின்றேனே ஒழிய—பக்திக்காகவோ மோட்சத்திற்காகவோ, பாவமன்னிப்புக்காகவோ அல்லவே அல்ல. கோயிலில் சமத்துவமடைந்து விட்டால் மற்ற காரியங்களில் வித்தியாசம் இருக்க முடியவே முடியாது. கோயிலில் பிரவேசித்து நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு முயற்சியும் சாதி வித்தியாசத்தை ஒழிக்கசெய்யும் முயற்சியே ஒழிய வேறில்லை.

இன்றைய தினம் எல்லோரும் கோயிலுக்குள் சாதி வித்தியாசமின்றி விடப்பட்டு விட்டார்கள் என்று ஏற்பட்டு விட்டால், நாளையதினமே நான், அங்கு எதற்காகப் போகின்றீர்கள்? அங்கு என்ன இருக்கின்றது? அங்கு போனதால் உங்களுக்கு என்ன

பலன் ஏற்படுகின்றது? ஏன் உங்கள் பணத்தையும், நேரத்தையும், ஊக்கத்தையும் அறிவையும் பாழாக்குகிறீர்கள்? என்று சொல்லித் தடுக்கவே முயற்சிப்பேன். ஏனென்றால், கோயிலிலுள்ள சாதி வித்தியாசம் காரணமாகவே சில மூடர்கள் கோயில்களைப் புனிதமான இடம் என்று கருதிக்கொண்டு—தங்கள் பணத்தையும், புத்தியையும் பாழாக்கிவருகின்றார்கள். நமது நாட்டின் வறுமைக்கும் மூட்டாளர் தனத்திற்கும் கோயில் வரியும் புரோகிதர்களின் வரியும் ஆகமங்களுமே காரணமாகும் என்பது எனது உறுதியான எண்ணம். நரித்திரமும் சாதி வித்தியாசமும் ஒழிந்து நமது நாட்டில் அறிவும் செல்வமும் பெருக வேண்டுமானால், இந்தக் கோயில்களும் புரோகிதர்களும் அடியோடு அழிக்கப்பட்டாக வேண்டும். எனவே, இம்முயற்சிகள் பலாத்காரத்தின் மூலம் துவக்குவது என்பது எனக்கு ஒரு சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லாததும் பிடிக்காததுமான காரியமாகும். ஏனெனில், 100க்கு 100மனிதர்கள் உண்மையாகவே தீண்டாமையை நம்பிக்கொண்டு, ஆட்சேபிக்கும்படியான பாமரத்தன்மையில் இருக்கின்றார்கள். அவர்களிடம் பலாத்காரம் செய்வது நியாயமற்றதும் பாத்தகமானதுமாகும்.

தவிர, நீங்கள் (ஆதித் திராவிடர்கள்) நன்றாகப் படித்த பிறகுதான் இவ்வித உரிமைக்கு அருகதையாவீர்கள் என்று சாமி சகஜானந்தம் சொல்லுகிறார். இதைக்கேட்க எனக்கு மிக வருத்தமாயிருக்கின்றது. இந்த நாட்டில் 100க்கு 90 பேர் கொஞ்சங்கூடப் படிக்காதவர்கள். அப்படியானால், அவர்களெல்லாம் நாயிலும் பன்றியிலும் கடையாய் இருக்கின்றார்களா என்று கேட்கிறேன். இன்றைய தினம் உங்களைத் தெருவில் நடக்க வேண்டாம் என்று தடுத்து விட்டு நடக்கும் மற்றவர்களெல்லாம் படித்தவர்களா? அன்றியும், உங்களைத்தவிர—நடக்கும் நாய், பன்றி ஆகியவைகள் படித்தவைகளா என்று கேட்கிறேன். தவிர, உங்களில் 'ரிக்கஷா' வண்டி இழுப்பவர்கள் முதல் மலம் எடுத்து ஜீவக்கின்றவர்கள் வரை—எந்தக் காலத்திற்குப் படித்துமுடிவது? நீங்கள் எந்தக் காலத்தில் தெருவில் நடப்பது? கோயிலுக்குள் போவது? எந்தக் காலத்திற்கு இழிவை விலக்கிக் கொள்வது? என்பது எனக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை. தவிரவும், ஒருவர் படிப்பதிலேயே யோக்கியனாய் விடுவானா? மேல்சாதியாய் விடுவானா என்றே கேட்கிறேன்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் படித்தவர்களில் அனேகரை அயோக்கியர்கள் என்றே அறிகிறேன். பெரிய பண்டிதர்களும் பெரிய விதவாண்களும் தேவாரம், பிரபந்தம், ஆகமம், சாஸ்திரம், திருக்குறள் முதலியவை படித்த மதப் பித்தர்களும் அயோக்கியர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். பெரிய பெரிய ஆங்கிலேயப் பட்டம் பெற்றவர்கள் அதைவிட மோசமாயிருக்கிறார்கள்.

இன்றைய 'சர்க்கார்' வெள்ளைக்காரர், பார்ப்பனர், பணக்காரர் ஆகிய மூவர்களுடைய கூட்டு வியாபாரமாய் நடைபெறுகின்றது. இம்மூன்று கூட்டத்தினரும் ஏழைகளுக்கு நன்மை செய்யவே, தீண்டாமையை விலக்கவோ சுலபத்தில் சம்பதிப்பார்களா என்று கேட்கிறேன். தவிரவும், சீர்திருத்தமும் சுயமரியாதையும் சட்டம் கொண்டு 'வோட்டு' வாங்கி திறைவேற்றிப் பெற்றுவிடலாம் என்பது ஒருநாளும் முடியாத காரியம். வோட்டு என்பது கூட்டுக்கொள்ளையே தவிர வேறில்லை. 'என்னுடைய உரிமையைக் கொடுக்கின்றாயா, அதற்காக உயிர் விட்டுமா?' என்கின்ற கொள்கையுடைய மக்கள்தான் எங்கும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றார்கள். 'இந்தப்படி நடக்கின்றாயா? அல்லது ஜெயிலில்போட்டு அடைக்கட்டுமா?' என்று சொல்லும் அரசாங்கம்தான் சீர்திருத்தங்கள் செய்திருக்கின்றது. அதை விடுத்து, இம்மாதிரி காரியங்களுக்கு வோட்டும், சட்டசபையும் ஜூல்வேடிக்கையும் வேடிக்கை பார்க்கும் விளையாட்டுப்பிள்ளை நிலையங்களேயாகும்.

தவிர, இங்கு செய்யும் பிரச்சாரத்தைப் பார்ப்பனர்களுக்கும் அல்லாதவர்களுக்கும் போய்ச் செய்யட்டும் என்று அவர் சொல்லுகின்றார். பார்ப்பனர்கள் நமது பிரச்சாரத்தினால் புத்தி திருந்திவிடுவார்கள் என்பது சுத்தப் பைத்தியக்காரத்தனமாகும். அவர்கள்

தெரியாதவர்களாயிருந்தால் நினைப்போடு... நன்றாய்த் தெரிந்தே, எங்கு தங்கள் ஆதிக்கமும் சோம்பேறிப் பிழைப்பும் பொய்யமல்களை நனைவோ என்று சுயநலங்கருதி, குரங்குப் பிடிவாதமாய் இருப்பவர்களை நாம் எந்தப் பிரச்சாரத்தால் எப்படி மாற்றக்கூடும்? பார்ப்பனரல்லாதவர்களோ—மூக்கால் வாசிப்பே—பார்ப்பனர்களைப் பின்பற்றுபவர்களாகவும், பார்ப்பானுக்குத் தாசிமகனாய் இருந்தாலும் சரி, நாம் பறையனுக்கு மேலே இருந்தால் போதும்—என்று மூட்டாள்தனமாய் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் என்றாலும், நம்மால் கூடியதைச் செய்துதான் வருகின்றோம். எதற்கும் உங்கள் முயற்சியும் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும் கில்லாவிட்டால், ஒரு காரியமும் நடவாது. தவிரவும், தீண்டாமை ஒழிவதற்கு இந்த ஒரே ஒரு மார்க்கத்தான் என்று சொல்ல வரவில்லை. தீண்டாமை ஒழியவேண்டுமானால், மதத்தை விட்டுவிடுங்கள்; அல்லது ஏதாவது மதம் வேண்டுமானால், தீண்டாமை கில்லாத மதத்தைத் தழுவுவாம்.

ஆகவே நான் சொல்லுவதைப் பொறுமையுடனும் சுயபுத்தியுடனும் ஆராய்ச்சி செய்துபார்த்து, உங்களுக்குச் சரி என்று தோன்றியபடி நடவுங்கள்.

[சென்னை, நேப்பியர் பரக்கில், 22-10-1929-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 27-10-1929]

13. வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம்

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

சத்தியாக்கிரக ஆரம்பத்தில் பிராமணர்கள் கட்சியில் இருந்த அரசாங்கத்தார், இப்பொழுது பிராமணர்களுக்கு விரோதமாகவே, தீண்டாதாரென்போரைக் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு செல்லுவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

அப்பொழுது நமக்கே சத்தியாக்கிரகத்தின் தன்மையைப் பற்றி ஆச்சரியப்படத் தக்கதாய் இருக்கிறது. சத்தியாக்கிரகத்தில் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை நாம் பொறுமையாய் அனுபவித்து வந்ததால், இவ்வித சக்தியை இங்கு காண்கின்றோம். பலாத்காரத்திலோ, கோபத்திலோ, துவேஷத்திலோ நாம் இறங்கி இருப்போமேயானால், இச் சக்திகளை நாம் ஒருகாலும் கண்டிருக்கவேமாட்டோம். சத்தியாக்கிரகத்தின் உத்தேசம்—கேவலம் நாய், பன்றிகள் நடக்கும் தெருவில் நாம் நடக்கவேண்டும் என்பதல்ல. மனிதனுக்கு மனிதன் பொது வாழ்வில் வித்தியாசம் இருக்கக்கூடாது என்பதுதான். அந்தத் தத்துவம் இந்தத் தெருவில் நடந்ததோடு முடிந்துவிடவில்லை. ஆகையால், தெருவில் நிரூபித்த சுதந்திரத்தைக் கோவிலுக்குள்ளும் நிரூபித்துக் காட்டவேண்டியது மனிதர் கடமை.

மகாத்மா காந்தியும், மகாராணியைக் கண்டு பேசிய காலத்தில், மகாராணியார் மகாத்மாவைப் பார்த்து, 'இப்பொழுது தெருவைத் திறந்து விட்டுவிட்டால் உடனே கோயிலுக்குள் செல்லப் பிரயத்தனப்படுவீர்களே' என்று கேட்டார்கள். மகாத்மா காந்தி அவர்கள், 'ஆம்; அதுதான் என்னுடைய குறி. ஆனால், கோயிலுக்குள் செல்ல உரிமை வேண்டிய ஜனங்கள் போதுமான பொறுமையும் சாந்தமும் அவசியமான தியாகமும் செய்யத் தயாராய் இருக்கிறார்கள் என்று நான் அறியும் வரையில்—அக் காரியத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டேன். அதற்கு வேண்டிய காரியங்களை அது வரையில் செய்து கொண்டு இருப்பேன்' என்று சொன்னார்.

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு விரோதியாய் இருந்தவர்கள் பிராமணர்களே ஒழிய அரசாங்கத்தார் அல்ல என்பதை அரசாங்கத்தார் நிரூபித்துக் காட்டிவிட்டார்கள். மனித உரிமையை அடைய அன்னிய மதங்களுக்குப் போவது மிகவும் இழிவான காரியமாகும். அப்படி அவசியம் இருந்தாலும் கிறிஸ்துவ மதத்திற்காவது, முகமதிய மதத்திற்காவது

செல்லலாமே ஒழிய, ஆரிய சமூஹத்திற்குப் போவது எனக்கு இஷ்டமே இல்லை. ஏனென்றால், ஆரிய சமூஹத்திற்குப் போவதானால் பொருள் இல்லாத—அர்த்தமற்ற பூணூல் போட்டுக்கொள்வதோடு—பொருளறியாத சந்தியா வந்தனமும் செய்துகொள்ள வேண்டும். இப்படி ஒரு காலத்தில் பூணூல் போட்டுக்கொண்டு சந்தியா வந்தனம் பண்ணினவர்கள் தான் இன்றைய தினம் நமது சுதந்திரத்திற்கும் சீர்திருத்தத்திற்கும் விரோதிகளாய் இருக்கின்றார்கள். அந்த நிலைமைக்கு நீங்களும் வரக்கூடாது என்று நினைப்பீர்களேயானால் கண்டிப்பாய் அந்தக் கூட்டத்தில் சேராதிர்கள். [திருவாங்கூரில், 29-11-1925-ல் வைக்கம் சந்தியாக்கிரக வெற்றி விழாச் சொற்பொழிவு

—'குடிஅரசு' 6-12-1925]

என்னைப் பொறுத்தவரை இன்றைக்குச் சுமார் 35 வருடங்களுக்கு முன்பே நம் சாதிக்கு உள்ள இழிவுகளை—தடைகளை நீக்க, வைக்கத்தில் போராட்டம் நடத்தி, அதில் நான் தலைமை வகித்து, தெருவில் நம்மில் பெருவாரியான மக்கள் நடப்பதற்கும் ரோடில் நடந்து செல்வதற்கும் கூடாதபடி ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் இருந்துவந்த தடையை ஒழித்துக்கட்டி உரிமைகளைப் பெற்றோம். அதெல்லாம் தெரிய வேண்டுமானால்—சுமார் 35 வருடத்துக்கு முந்தைய சங்கதியானபடியால்—இன்றைக்கு 45, 50 வயதானவர்களாக இருக்கவேண்டும். அதற்குக் குறைந்த இந்தக் காலத்து இளைஞர்களுக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. அந்தக் கிளர்ச்சிகள் இல்லாதிருந்தால்—இன்று இந்த நாட்டிலேயே பெரும்பாலான நம்மவர்கள் பல தெருக்களில் நடக்கக்கூட உரிமையற்றவர்களாக இருப்போம்.

அப்போது இந்த நாட்டில் நிலைமை மிகமிக மோசமானதாக இருந்தது. இது, ஒரே பார்ப்பன—வைதிக—வருணாசிரம ஆதிக்க ஆட்சியாக இருந்தது. எங்கள் நாட்டில் 'பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்' (ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்று அந்த இயக்கம் நடத்திய பத்திரிகைப் பெயரை வைத்து அழைத்தார்கள்) தோன்றிய பிறகுதான் அப்போதிருந்த பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை எதிர்த்துப் போராடி, பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குச் சில உரிமைகள் பெறப்பட்டன.

பார்ப்பனர்கள் 'பிராமண சமூஹம்', 'பிராமண மகாசபை' என்றெல்லாம் வைத்து வெளிப்படையாக நாம் பெற்ற எல்லா உரிமைகளையும் எதிர்த்துப் பலவற்றை ஒழித்துக் கட்டிவிட்டார்கள். பார்ப்பனன் தன்னை மேல்சாதி என்றும், தன்னை பிராமணன் என்றும் அழைத்துக்கொள்ளுவதிலும்; நாமும் அவனைப் பிராமணன் என்று சொல்லுவதிலும் அவனுக்குப் பெருமையுண்டு; ஆனால், நம்மை அவன் சூத்திரன் என்றழைப்பதிலும், சாஸ்திரமும் சட்டமும் நம்மைச் சூத்திரர் என்றே குறித்து வைத்துள்ளதிலும் நமக்கு எவ்வளவு இழிவும், வாழ்வுக்கேடும், முன்னேற்றத் தடையுமிருக்கின்றன! நாம் திராவிடன் அல்லது தமிழன் என்ற பெயரை வைத்துக்கொள்ளாமல் வேறு பெயரை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால்—'சூத்திரர் கழகம்' என்று தானே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்?

அதனால்தான், நம்மைக் குறிப்புக் காட்டுவதற்கு திராவிடர் என்ற கிண்ப்பெயரை வைத்துத் 'திராவிடர் கழகம்' என்று—தென்னிந்தியர் கட்சி, ஜஸ்டிஸ்கட்சி என்பதற்குப் பதிலாகப் பெயர் மாற்றினோம்.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் என்றழைக்கப்பட்ட ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் முயற்சியாலேயே 1919, 1920 ஆம் வருடங்களில் நடந்த கிளர்ச்சிகளால் எங்கள் நாட்டிலே, ஏன்—தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள நாட்டிலே வீதியிலே நடக்கிற உரிமைவந்துவிட்டது. இப்படி 'வீதியில் எல்லோரும் நடக்கலாம்; எல்லா ரோடுகளிலும் யார் வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம்' என்ற நிலைமையை அப்போது அதிகாரத்தின் மூலம் அமுலுக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள்.

பார்ப்பனர்கள் தண்ணீர் கொடுப்பது போல அப்படுத்துகிற ருளத்திலேயும், கிணற்றிலேயும் மற்ற தாழ்ந்த சாதிக்காரர்கள் போன்ற நானும் தண்ணீர் எடுக்கலாம்; உபயோகப்படுத்தலாம் என்று சொல்லும் கட்டிசியினர் சட்டம் செய்தார்கள்.

இதெல்லாம் காந்திக்கு முன்பே நடந்த காரியங்களாகும். காங்கிரசும் காந்தியும் வந்துதான் இந்தக் காரியங்கள் நடந்தன என்பதெல்லாம் புரட்டும் பித்தலாட்டமுமாகும்.

அது மாத்திரமல்லாமல், எல்லா சாதிகாரணும் பஞ்சாயத்து போர்டிற்கு, முனிசிபாலிட்டிக்கு, தாலுகா, ஜில்லா போர்டுகளுக்கு, சட்டசபைக்குப் போகலாம் என்று—நியமிக்க வேண்டும் என்று கூட—காந்தி வருவதற்கு முன்பே—ஜஸ்டிஸ் கட்டிசியினர் திட்டம் செய்து விட்டனர்! பார்ப்பானும் சட்டசபைக்குள் நுழையலாம், பறையனும் போகலாம் என்பதெல்லாம் காந்தியாலான காரியம் அல்ல. அதற்கு முன்பே பறையர், சக்கிலி, பள்ளர் என்பவர்கள் சட்டசபையில் இருந்தார்கள் என்பதை நீங்கள் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ருளத்திலேயும், கிணற்றிலேயும் பார்ப்பானும் 'பறையனும்' 'சூத்திரனும்' ஒன்றாகத் தண்ணீர் எடுக்கக்கூடாது; கோயிலுக்குள் போகக்கூடாது; மேல்சாதிக்காரனுக்குத் தனிக்குளம்—கிணறு, தனிக்கோயில், மற்றசாதிக்காரனுக்குத் தனிக்குளம்—கிணறு, தனிக்கோயில் முதலியன கட்டித்தரவேண்டும் என்பதுதான் காந்தியின் திட்டம்; இவை எனக்குத் தெரியும்—யாராவது இல்லையென்று சொல்லட்டுமே பார்ப்போம்! சும்மா இன்றைக்குச் சொல்வார்கள், 'காந்திமகான் காட்டிய வழி', 'மகாத்மாவின் சேவை' என்றெல்லாம்! அது வெறும் புரட்டு.

நான் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்குக் காரியதரிசியாக, தலைவனாக இருந்த போதுதான் ரூ 48,000 (நாற்பத்தெட்டாயிரம் ரூபாய்) தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு 'கிராண்ட்' அனுப்பினார்கள். எதற்கு? 'பறையன், சக்கிலி, பள்ளனுக்கு—வேறு பள்ளிக்கூடம், வேறு கோயில் கட்டிக்கொடு; மற்ற சாதியானுக்கு, மேல்சாதிக்காரனுக்கென்று இருப்பதில் போய் ரகளை செய்யக்கூடாது' என்பதற்கு.

ஆனால், அந்தக் காலத்திலேயே ஜஸ்டிஸ் கட்டிசிக்காரர்கள் சட்டம் செய்துவிட்டார்கள்; ஒன்றாகப் படிக்கவேண்டும்; படிக்கிறதில் சாதி வித்தியாசம் காட்டக்கூடாது என்று. இன்றுக்கூட, அந்தச் சட்டப்படிக்கு எல்லாப் பள்ளிக்கூடத்திலும் அமுல் நடக்கிறது. பறையர்கள், பஞ்சமர்கள் எனப்படும் சாதிகளிலிருந்து குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ள சில மாணவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டேயாக வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் சர்க்காரின் கிராண்ட் அவகளுக்குக் கிடைக்காது என்று திட்டம் செய்துவிட்டார்கள்.

கல்வி இன்ஸ்பெக்டர் வரும்போது "கீழ்சாதிப் பையன்கள் இல்லையா?" என்பார். "இல்லை; யாருமே வரவில்லை" என்றால், "இல்லாவிட்டால்—போய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு வா" என்பார்.

அப்படி எங்கள் நாட்டிலே ஏராளமாக நடந்துகொண்டிருக்கிற நேரத்திலே உங்கள் நாட்டிலே கொடுமை; கீழ்ச் சாதியான் மேல் சாதியான் கண்ணில் தென்படக்கூடாது; அவனின் நிழல்கூட மேல் சாதிக்காரர்களின்மேல் படக்கூடாது என்ற நிலைமை அல்லவா இருந்தது! மற்றும், அவன் தன்னை இன்னான் என்று கட்டிக்கொள்ள மறைவிலிருந்தே ஒருவித சத்தம் போடவேண்டும் என்றும் திட்டமிருந்தது. நாராயண குஞ்சாமி அவர்களின் போற்றத் தகுந்த தொண்டு காரணமாகத்தான் ஓரளவு கீழ்ச்சாதி மக்கள் உணர்வு பெற்று, வைக்கம் கிளர்ச்சி நடந்து, இதற்குப் பரிகாரம் கிடைத்து, நிலைமை மாறியது என்று சொல்லலாம். இதெல்லாம் கூட இன்றைக்கிருக்கும் சிறு பிள்ளைகளுக்குத் தெரியாது. 40, 45 வயதானவர்களுக்குத் தெரியும்.

வைக்கத்திலே நாங்கள் செய்ததும், அதனால் நாங்கள் பல தடவைகள் சிறை சென்றதும், அடிபட்டு அவமானடைந்ததும்—இக் கொடுமைகளை நீக்கத்தானே?

அந்தக் காலத்தில் ஜெயிலில் வகுப்புகள் கிடையாது. ஒரே 'சி' வகுப்புத்தான்; ஆகவே, அப்போது சாதிக்கொடுமை யொழிய நாம் எப்படிப்பட்ட கொடுமைகளை அனுபவித்து இருந்தோம் என்பதும் இப்போதுள்ள உங்களில் பலருக்குத் தெரியாது. இது எப்படி மாறியது? இப்போது நம் நிலைமை எப்படி இருக்கிறது? என்பதையெல்லாம் நீங்கள் யோசித்தால்தான், 'இப்போது, நாங்கள், மெதுவாக இந்த சாதி ஒழிப்பு விஷயத்தில் போகிறோம்; இன்னும் வேகமாகப் போகவேண்டும்' என்று உங்களுக்குத் தெரியும்.

வைக்கத்திலே போராட்டம் ஆரம்பமானதே ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியிலே யிருந்துதான். நோழர் மாதவன் என்ற பி.ஏ., பி.எல். படித்த ஒரு வக்கீல், ஒரு வழக்குக்காக ஆஜராகப் போனார். வழக்கு விசாரணைக்கான கோர்ட்—இடம்—கிராஜாவுடைய கோட்டாரத்தில், (அரண்மனையில்) ஓரிடம். கிராஜாவின் பிறந்த நாள் விழாவிற்று அந்த கிராஜாவுடைய கோட்டாரத்தில் (அரண்மனையில்) எல்லா பாகத்திலும் பந்தல் போடப்பட்டதில் கோர்ட் நடக்குமிடமும் பந்தலுக்குள்ளாகிவிட்டது. இந்த மாதவன் என்கிற வக்கீல் கேசில் ஆஜராக அங்கே போகவேண்டிய அவசியம் வந்தது. கிராஜாவின் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்திற்காக முறை ஜெபம் ஆரம்பமாயிற்று. இந்த வக்கீல் ஈழவ (நாடார்) சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவராதலால் அங்கே போகக்கூடாது என்று தடுத்தார்கள்.

அந்த நேரம், நான் தமிழ்நாட்டிலே தீண்டாமை விலக்கு என்பதில் தீவிரமாக இருந்து பிரச்சாரம் செய்துகொண்டிருந்த நேரம்! கலப்பு மணம், சம பந்தி போஜனம், எல்லோரும் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வேண்டும்—என்பன போன்ற கருத்துக்களில் தீவிர நம்பிக்கை கொண்டு ஜஸ்டிஸ் கட்டிசிக்காரர்களும் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இதைப் பார்த்துத்தான் காந்தியும் அதை நிர்மாணத் திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் பார்ப்பனர்களை ஜஸ்டிஸ் கட்டிசிக்காரர் நல்லபடி வெளியாக்கி வெளத்து வாங்குவார்கள்! ரோடிலே பார்ப்பனர்கள் அப்போது தைரியமாகத் தனியே நடக்கக்கூட முடியாது. டி. எம். நாயரும், தியாகராயரும், ஜஸ்டிஸ் இயக்கமும் ஜனங்களிடத்தில் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்து, பார்ப்பனரல்லாதாரின் ஆதரவைத் திரட்டி ஆட்சியைப் பெற்று (ஜஸ்டிஸ் கட்டி) ஆண்டு வந்தது. பார்ப்பனர்கள் அவர்களைக் கண்டு நடுங்குவார்கள்! பார்ப்பனர்களுக்கு மேடையே இல்லாமல் போன காலம் அது!

அப்போதெல்லாம் பார்ப்பனர்கள், "எங்களுக்கு ஆட்சி வேண்டாம்; அதிகாரம் வேண்டாம்; சட்டசபை வேண்டாம்" என்று குள்ள நரித் தந்திரம் செய்து, மக்களை வசப்படுத்தச் சதி செய்துகொண்டிருந்த காலம். அந்தக் காலத்தில்தான் ஜஸ்டிஸ் கட்டிக்கு இருந்த செல்வாக்கைக் கண்டு வஞ்சக மனத்தோடு—பித்தலாட்டக் கருத்துக்கொண்ட காந்தி, 'தீண்டாமை விலக்கு' என்பதைத் தங்கள் திட்டத்தில் சேர்த்தார்.

அந்தக் காலத்தில் நான் ஜஸ்டிஸ் கட்டித் தலைவர்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவனாகத்தான் இருந்தேன்; என்னை திரும்பவும் மதிப்பார்கள். காரணம், நான் எல்லாப் பதவிகளிலும் இருந்து வந்தவன். திரு. கிராசுகோபாலாச்சாரியார் வந்து, "சமுதாய சீர்திருத்தம் தான் நமக்கு வேண்டும்; அது காந்தியால்தான் முடியும்" என்று சொல்லி, என்னைக் காந்திக்கு சிஷ்யனாக்கினார். நானும் சேர்மன் பதவியை ராஜிநாமாச் செய்து வெளியேறிக் காங்கிரசில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டேன். சென்ற பிறகு தமிழன் ஒருவருக்குக்கூடக் கிடைத்திராத—தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிச் செயலாளர், தலைவர் இடத்தில் என்னை உட்காரவைத்தார்கள்.

ஏனென்றால், திரு. வி. க. சாதாரணமாக ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியராக இருந்து வந்தவர். டாக்டர் வரதராஜுலு அவர்கள் 'பிரபஞ்சமித்திரன்' என்ற வாரப் பத்திரிகை

நடத்தி வந்தவர்; என்றாலும் பார்ப்பனர்கள் அவரை அவ்வளவு நம்பமாட்டார்கள். திரேள அலர்களை யாரும் மாற்றிவிடலாம் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். வ. உ. சிதம்பரனார் ஒருவர்; அவர் பாவம்! எல்லாவற்றையும் விட்டு நொந்துபோய் கஸ்தூரிநங்க அய்யங்கார் தயவில் இருந்தவர். 'அதனால் சிறிது வசதியுள்ளவன்—பெரிய வியாபாரி—பல பதவிகளை விட்டு வந்தவன்' என்கிற முறையில் கிராசுகோபாலாச்சாரியார் என்னைத்தான் நம்பி மதிப்புக்கொடுத்து முன்னே வைப்பார், எதற்கும்!

உண்மையாகவே நானும் அதை நம்பி, அவரிடம் மிக விசுவாசமாய் இருந்து, பெரிய பிரச்சாரம் செய்து, பார்ப்பனருக்கு மேடை தேடிக்கொடுத்துவிட்டோம்! அப்போதே நான், 'நாம் தொட்டால் தீட்டுப்பட்டுவிடும் என்கிற சாமி நமக்கெதற்கு? அதையெடுத்து ரோடுக்கு ஜல்லி போடணும்; அல்லது ஆற்றிலே தூக்கிப் போட்டு வேட்டி துவைக்கப் போடணும்' என்று பேசுவேன். டாக்டர் வரதராஜலு, கலியாணசுந்தரனார், சிதம்பரனார், நான் ஆகிய நால்வரில் பார்ப்பனர்கள் என்னைத்தான் முன்னே தள்ளுவார்கள்; என்னைப் பார்த்து பதவிவேட்டைக்காரன் என்று எவரும் சொல்லமுடியாதென்பதால்—பார்ப்பனர்களும் நான் என்ன சொன்னாலும் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

சாதி, மதம், கடவுள் துறையில் இப்பொழுது சொல்லுவதெல்லாம் நான் அப்போதே சொல்லுவேன். நான் பேசி முடித்து வந்ததும் ஆச்சாரியார் சொல்லுவார், 'நாயக்கர்! உங்களுடையது ரொம்ப 'Strong dose'' என்று. நான் சொல்லுவேன், 'இந்த மடப் பசங்களுக்கு Strong என்ன? லேசு என்ன?' என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்வேன். அவரும் வேறுவழி இல்லாததால் சிரித்துக் கொள்ளுவார். அந்தமாதிரி முறையில் நாட்டைப் பார்ப்பனர் கைக்குப் போகும்படியான அளவுக்குப் பக்குவப் படுத்திவிட்டோம்.

இந்த மாதவன் வக்கீல் சங்கதியை வைத்தே திருவணந்தபுரத்து ஈழவ சமுதாயத் தலைவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்கள். வக்கீல் மாதவன், டி. கே. மாதவன், கேரள காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் கே. பி. கேசவமேனன் இவர்களைல்லோரும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து, சத்தியாக்கிரகம் பற்றி முடிவு செய்தார்கள்; முறை ஜெபத்தன்று ஆரம்பிப்பது என்று முடிவு செய்து எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டார்கள். நான் அப்போது தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக இருக்கிறேன். எந்த ஊரில் சத்தியாக்கிரகத்தை ஆரம்பிக்கலாமென்பதற்கு, வைக்கத்தை யே தேர்ந்தெடுத்தார்கள். ஏனென்றால், அந்த ஊரில்தான் ஊர் நடுவில் கோயிலும், அதன் 4 வாசலுக்கு எதிரிலும் 4 நேர் வீதிகள்—கோயில் மதில்கள்—சுற்றியும் தெருக்கள், பிரகாரம் எல்லாமும் இருக்கும்.

அந்த வீதிகளில் கீழ்ச் சாதிக்காரர்களான—'அவர்ணஸ்தர்கள்' எல்லோரும், அயித்தக்காரர்கள் எனப்படும் தீண்டாதாரும், நான்கு புறத்திலும் கோயில் வாசல்களுக்கு முன்னாலும் நடக்கக்கூடாது! மூன்று பர்லாங், நான்கு பர்லாங் தூரத்திலேயுள்ள ரோட்டில் கூட நடக்காமல், ஒருமால் தூரம் வேறு ரோட்டில் சுற்றிக்கொண்டுதான் எதிர் ரோட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். அயித்தக்காரர், தீண்டப்படாதவர்களைப் போலவேதான். ஈழவர்கள், ஆசாரிகள், வானியர்கள், நெசவாளிகள் முதலியோரும் அந்த ரோட்டில் நடந்து போகக் கூடாது.

இதேமாதிரிதான் சுசந்திரத்திலுள்ள கோயில்; மற்றும் அந்த கிராஜ்யத்திலுள்ள மற்ற கோயில்கள், தெருக்கள் பக்கமும் நடக்க இவர்களுக்கு எந்தவிதமான உரிமையும் கிடையாது.

வைக்கத்தில் கோயிலுக்குப் பக்கமாக, வாசலுக்கு எதிராக அமைந்த தெருக்களில் தான் எல்லா முக்கிய ஆபீசுகளும், கோர்ட், போலீஸ் ஸ்டேஷன் முதலியனவும் இருந்தன.

ஏதாவது போலீஸ்காரர்களையோ, இன்ஸ்பெக்டர்களுையோ, குமாஸ்தாக்களையோ மாற்றுவதானாலும்கூட, கீழ்ச்சாதியர்களை அங்கு மாற்றி அனுப்பமாட்டார்கள். ஏனென்றால், அந்தப் போலீஸ் ஸ்டேஷன், கோர்ட்டுகள் இருக்கும் விடத்திற்குப் போகக் கீழ்ச் சாதியருக்கு அனுமதி கிடையாது என்பதால்! முக்கியமான கடைகளும் அந்த வீதிகளினானதால் கீழ்ச் சாதிக் கூலிகள் அங்கு செல்லமுடியாது.

சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பமானவுடன் வக்கீல் மாதவன், பாரிஸ்டர் கேசவமேனன், டி. கே. மாதவன், ஜார்ஜ் ஜோசப் முதலியவர்களைப்போல் சுமார் 19 பேரை கிராஜா அரசுட் செய்யும்படி உத்தரவிட்டு, அதன்படி அவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டார்கள்.

தினசரி ஒருவர் வீதம் கைது செய்து, அவர்களை மாத்திரம் தனிப்பட்ட முறையில் ஸ்பெஷல் கைதிகளாக நடத்த உத்தரவிட்டார்கள். அப்போது கிராஜாவிடம் திரு. பி. டீ. என்ற வெள்ளைக்காரர் 'போலீஸ் அய். ஜி'யாக இருந்தார். அவர் இந்த சத்தியாக்கிரகத்தை வெகு சாமர்த்தியமாகவும் ரொம்ப ஜாக்கிரதையாகவும் சமாளித்தார். இந்தப் பத்தொன்பது பேரைப் பிடித்து உள்ளே போட்டவுடன், அடுத்து சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபட யாரும் முன்வரவில்லை; ஆள் கிடைக்கவில்லை. அதோடு அது நின்றுவிடும்போல் தோன்றியது.

உடனே, எனக்கு பாரிஸ்டர் மேனன், ஜார்ஜ் ஜோசப், கேசவமேனன் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து கையெழுத்துப் போட்டு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பினார்கள். 'நீங்கள் வந்துதான் இதற்கு உயிர் கொடுக்கவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நாங்கள் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை; அப்படி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளுவதானால் எங்களுக்கொன்றும் நஷ்டம் இல்லையென்றாலும் பெரிய காரியம் கெட்டுப்போகுமே என்று கவலைப்படுகிறோம்; உடனே நீங்கள் வந்து பொறுப்பு ஏற்கவேண்டும்' என்று எழுதி அனுப்பினார்கள். எனக்கேன் எழுதி அனுப்பினார்களென்றால், தீண்டாமையைப்பற்றிப் பேசுவதில் நான் கெட்டிக்காரன்; கிளர்ச்சியிலும் நான் கெட்டிக்காரன் என்று எனக்குப் பெயர். அப்போது நான் சுற்றுப்பிரயாணத்திலிருந்தேன்.

ஈரோட்டிற் கெழுதப்பட்ட அந்தக் கடிதம் 'ரீடைரெக்ட்' செய்யப்பட்டு, மதுரை ஜில்லாவிலுள்ள பண்ணாபுரம் என்ற ஒரு மலைப்பக்க கிராமத்தில், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தலைவன் என்ற முறையில் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது என் கைக்குக் கிடைத்தது.

உடனே மீதிச் சுற்றுப்பயண நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒத்திப்போட்டுவிட்டு, நேரே ஈரோட்டுக்குப் போனேன். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் வைக்கத்திற்குப் போய் சத்தியாக்கிரகத்தை நடத்துவதென்று மிக்க மகிழ்ச்சியோடு மூட்டைக்கட்டிவிட்டேன். திரு. கிராசுகோபாலாச்சாரியார் அவர்களுக்கும் நான் வரும்வரை தலைமைப்பதவியை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஒரு கடிதம் எழுதிவிட்டு, 'இந்த சந்தர்ப்பம் ஒரு நல்ல வாய்ப்பு, இதை விட்டால் இந்த மாதிரி அருமையான வேலைசெய்ய வேறு வாய்ப்புக் கிடைக்காது' என்று அவருக்கு எழுதி விட்டு, 2 பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு வைக்கத்திற்கு வந்தேன்.

வைக்கம் போராட்டத்திற்காக நான் வருகிறேன் என்ற விஷயம் தெரிந்து கொண்டு, போலீஸ் கமிஷனர் திரு பி. பி. இன்னொரு அய்யர் (அவர் பெயர் சரியாய் ரூபகத்திற்கு வரவில்லை; சுப்ரமணிய அய்யர் என்று நினைக்கிறேன்), ஒரு தாசில்தார் எல்லோரும் படகிலிருந்து நான் கிறங்கும் போதே என்னை வரவேற்றார்கள். 'மகாராஜா அவர்கள், எங்களை அவர் சார்பில் வரவேற்று வேண்டிய எல்லா சவுகரியங்களையும் செய்து தரச் சொன்னார்' என்று சொல்லி எங்களை வரவேற்றார்கள். இது எனக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தைத் தந்தது என்றாலும், ஏன் மகாராஜா அப்படிச் செய்தாரென்றால், அந்த கிராஜா டெல்லிக்குப் போவதற்கு ஈரோடு வழியாக வந்து ஒருநாள் ஈரோட்டிலே தங்கிவிட்டு அடுத்த நாள் டெல்லிக்கு கிரயில் ஏறிப்போவது வழக்கம். அப்படி ஈரோட்டிலே தங்கும்

போது, அதற்குவேண்டியுள்ள மகாராஜாவிடம் சிப்பந்திகள் தங்குமிடம் எங்கள் சத்திரத்திலும், இராஜா தங்குமிடங்களிலுமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும். அப்படி 3 மாதத்திற்கு முன்வந்தபோது அவருடன் அந்தப் போலீஸ் அதிகாரியும் மின்னும் இராஜாவுக்கு உதவிக்குத் தேவையான எல்லா அதிகாரிகளும் வந்து போனதில், அவர்கள் ஈரோட்டில் என்னை நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறவர்களாகவும், நானும் அவர்களை எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தபோது சந்தித்துப் பேசியவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறோம். இதனால் மகாராஜா சற்று மரியாதை காட்டினார்.

சத்தியாக்கிரகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திவந்த என்னை மகாராஜா சார்பில் அந்தப் பெரிய அதிகாரிகள் வரவேற்கிறார்கள் என்று கண்டதும்—அப் பக்கத்தியப் பாமர மக்களுக்கு ஒரே 'குஷாலாக' ஆகிவிட்டது. என்னை விருந்தினராக மகாராஜா கருதினாலுங்கூட, நான் பல இடங்களிலும் சென்று சத்தியாக்கிரகத்தைப் பற்றிப் பேசினேன்; காரசாரமாகப் பேசினேன்! 'கிழ்ச்சாதி மக்களான நாம் உள்ளே போவதால் தீட்டுப்பட்டுவிடும்—செத்துப் போகும் என்று சொல்லும் வைக்கத்தப்பனைப் போட்டு வேட்டி துவைக்கணும்' என்ற நெல்லாம் கடுமையாகப் பேசினேன். சுற்றுலாட்டார மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வைக்கம் வந்து கூடிவிட்டார்கள். அது இராஜாவுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது; 5, 6 நாள் வரை கூம்மரதான் இருந்தார். பலரும் போய் அவரிடத்தில் நான் பேசுவது குறித்து முறையிட்டார்கள்; பிறகு இராஜாவினால் கூம்மாயிருக்க முடியவில்லை.

இப்படிச் சுமார் 10 நாட்களானவுடனேயே ஒரு போலீஸ் (குபரினடெண்டன்ட்) அதிகாரி, அவர் அய்யங்கார்; அவர் முயற்சியால் பி.சி. 26 படி தடையுத்தரவு போட்டார். அந்தநாட்டில் 26 என்பது இப்போது இங்கே 144 தடையுத்தரவு போன்றது. நானும் சட்டம் மீறுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்று கண்டறிந்தேன். உடனே நான் சட்டத்தை மீறிப் பேசினேன். என்னுடன் (தற்போது காங்கிரசிலிருக்கும்) அய்யாமுத்து அவர்களும், மற்றுமிகவும் சட்டம் மீறினோம்; எங்களைக் கைது செய்தார்கள்; எல்லோருக்கும் ஒரு மாதம் வெறுங் காவல் போட்டார்கள். என்னை அருவிக்குத்தி என்ற ஊரிலுள்ள ஐயிலிலே வைத்தார்கள். அதற்குப் பிறகு என்னுடைய முதல் மனைவியார் திரு. நாகம்மையாரும், பிறகு நான் வெளியே வந்தவுடன்—எனது தங்கை எஸ். ஆர். கண்ணம்மாளும், மற்றும் சிலரும் வந்து நாடெல்லாம் சென்று பிரச்சாரம் செய்தார்கள். நான் விடுதலையாகி வந்து அதே மாதிரி மறுபடியும் திட்டம் போட்டேன்.

நான் வெளியே வருவதற்குள் இந்தக் கிளர்ச்சிக்கு ஏராளமான அளவில் ஆதரவு பெருகிவிட்டது; மனமளவென்று ஆட்களும் வந்து சேர ஆரம்பித்தனர்; ஏராளமான பேர்கள் பல பகுதியிலும் சென்று சுற்றுப்பயணம் செய்து தீவிரப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். எதிரிகளும் அடிதடி, காலித்தனம், கலவரங்கள் முதலியவற்றிலீடுபட்டு, இதைப்படியாய்வது ஒடுக்கிவிட வேண்டுமென்று பலவித முயற்சிகளும் செய்து பார்த்தார்கள்.

ஆனால், போராட்டத்திற்கு மக்கள் ஆதரவு பெருகிக்கொண்டேயிருந்தது. வெளி நாடுகளிலிருந்து மலையாளிகளும் சாதிக் கொடுமை என்பதைக் கண்டு மனந்துடித்து, அதற்குத் தங்கள் எதிர்ப்பையும், சாதிக் கொடுமைகளை யெதிர்த்துச் செய்யப்படும் போராட்டத்திற்குத் தங்கள் ஆதரவையும் காட்டுமவண்ணம் தினம் ரூ. 50, 60, 100 என்று மணியார்டர் அனுப்பிக்கொண்டே யிருந்தார்கள்.

பெரியபந்தல் போட்டு தினசரி போராட்ட வீரர்கள் முகாம் செய்திருந்த வீட்டில் 200, 300 பேர் சாப்பிடுவார்கள்; தேங்காயும் மற்ற காய்கறிகளும் மலை மலையாக்க குவித்து கிடக்கும்; பெரிய கலியாணாவிடு மாதிரி காரியங்கள் நடைபெறும்.

திரு. இசாகோபாலாச்சாரியார் எனக்குக் கடிதம் எழுதினார்; 'நீ ஏன் நம் நாட்டை விட்டுவிட்டு இன்னொரு நாட்டிலே போய் ரகளை செய்கிறாய்? அது சரியல்ல;

அதை விட்டுவிட்டு நீ இங்குவந்து, நீ விட்டுச்சென்ற வேலைகளைக் கவனி' என்ற ரெழுதினார். அப்போதிருந்த எஸ். சீனுவாசயங்காரும் இப்படித்தான் என்னை வைக்கத்திற்கு வந்தே அழைத்தார்; வரச் சொன்னார். அதேமாதிரி பத்திரிக்கையிலேயும் எழுதினார்கள். ஆனால், இதற்குள் சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்தில் 1000 பேருக்கு மேல் சேர்ந்தார்கள். தினமும் ஊர்முழுவதும் சத்தியாக்கிரக பஜனையும், தொண்டர்கள் ஊர்வலமும் நடந்து உணர்ச்சி வலுத்துவிட்டது.

பஞ்சாபில் சுவாமி சிரத்தானந்தா என்பவர் ஒரு 'அப்பீஸ்' போட்டார். அதன் பிரகாரம் பஞ்சாபிலேயிருந்து 20, 30 ஆட்களையும் இரண்டாயிரம் ரூபாயையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு தேரே வைக்கத்துக்கு வந்தார்கள்—தாங்கள் சாப்பாட்டுச் செலவை ஏற்றுக்கொள்ளும் ஆதரவு தருவதற்காக. உடனே இங்கிருந்த பார்ப்பனர்கள் எல்லாம், சீக்கியர்கள் வந்து இந்துமதத்திற்கு எதிராகப் போர் தொடுக்கிறார்கள் என்றெல்லாம் காந்திக்கு எழுதினார்கள்.

உடனே, அதன்பேரில் காந்தியார் துலுக்கன், கிறிஸ்தவன், சீக்கியன், பிறமதக்காரன் ஆகிய எவனும் இதில் கலந்துகொள்ளக் கூடாது என்று எழுதிவிட்டார்.

காந்தி எழுதினவுடனே, இதில் கலந்திருந்த சீக்கியன், சாயபு, கிறிஸ்தவன் எல்லாரும் போய்விட்டார்கள். அதுபோலவே, தீவிரமாக இதிலீடுபட்டு முன்னோடியாக உழைத்த, காலஞ்சென்ற ஜார்ஜ் ஜோசப்புக்கும் இராசகோபாலாச்சாரியார் கடிதம் எழுதினார். "இந்துமதச் சார்புள்ள இந்தக் காரியத்திலே, நீ சேர்ந்திருப்பது தப்பு" என்றார்.

அதை ஜார்ஜ் ஜோசப் அவர்கள் இலட்சியம் பண்ணாமல் திருப்பி எழுதினார். 'நான் என் சுயமரியாதையை விட்டுவிட்டு இருக்கமாட்டேன்; வேண்டுமானால் என்னை விலக்கிவிடுங்கள்' என்றார். தற்போதைய நாகர்கோயில் பயோனீர் டிரான்ஸ்போர்ட்டைச் சேர்ந்த சேலு என்பவரும், அண்மையில் காலஞ்சென்ற டாக்டர் எம். இ. நாயுடு (திரு. எம். எம். பெருமாள் நாயுடு இந்தப் பேச்சுக்கு முதல்நாள் இரவு நாகர்கோயிலில் காலமானார். பிறகு தந்தை பெரியார் சென்று துக்கம் விசாரித்தார்.) அவர்களும் என்னுடனேயே இருந்து தொடர்ந்து நடத்துவதென்று முடிவுசெய்தார்கள். அவர்கள், 'இதை விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டோம்' என்று உறுதியாகத் தெரிவித்துவிட்டார்கள். என்னாலும், காந்தி சத்தியாக்கிரகத்திற்கு விரோதமாக எழுதிப் பணத்தையும் ஆளையும் தடுத்துவிடுவாரோ என்று சிலர் பயப்பட்டார்கள்.

அந்தச் சமயம் சுவாமி சிரத்தானந்தா அவர்கள் வைக்கம் வந்து, தான் பணத்திற்கு வகை செய்வதாகச் சொன்னார். பிறகு, காந்தி கட்டளைக்கு விரோதமாகவே சத்தியாக்கிரகம் நடந்துவந்தது.

இதற்கிடையிலே நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியும் கவனிக்கத்தக்கது. எங்கள் போராட்டத்திற்குப் பெரிய மரியாதையையும், செல்வாக்கையும் தேடிக்கொடுத்துவிட்டது—இந்த காந்தி கட்டளை. இந்தச் சமயத்தில் என்னை மறுபடியும் பிடித்து 6 மாத கடுங்காவல் விதித்து ஐயிலில் போட்டுவிட்டார்கள். பிறகு, சத்தியாக்கிரகத்தை நிறுத்துவதற்காகவும், எங்களை அழிப்பதற்காகவும் என்று நான் ஐயிலில் இருக்கிற சமயத்தில்—இந்த நம்பூதிரிப் பார்ப்பனர்களும் சில வைதீகர்களும் சேர்ந்துகொண்டு, 'சத்திரசங்கர யாகம்' ஒன்றை வெகு தட்புடலாக ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய் செலவுசெய்து நடத்தினார்கள். ஒரு நாள் நடுச்சாமத்தில் தொடர்ந்து வேட்டுச்சத்தம் கேட்டது. நான் ஐயிலில் விழித்துக் கொண்டிருந்தேன்; 'ரோந்து' வந்தவனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்; "என்ன செய்தி? இப்படி வெடிச்சத்தம் கேட்கிறது? இந்தப் பக்கம் ஏதாவது பெரிய திருவிழா நடக்கிறதா?" என்று கேட்டேன். அதற்கவன் சொன்னான், 'மகாராஜாவுக்கு உடம்பு சுவக்கியமில்லாமலிருந்தது; மகாராஜா நேற்று இரவு திருநாடு எழுந்துவிட்டார்' என்று.

அதாவது, 'இராஜா செத்துப்போனார்' என்று சொன்னான்; அவ்வளவுதான். மகாராஜா செத்தார் என்றவுடன் எங்களுக்கு ஜெயிலுக்குள்ளாகவே ரொம்பப் பெருமை வந்துவிட்டது. அவர்கள் செய்த யாகம் அங்கேயே திரும்பி மகாராஜாவைக் கொன்று விட்டது என்றும், அந்த யாகம் சத்தியாகிரகக்காரர்களை ஒன்றும் செய்யமுடியவில்லை என்றும் மக்களிடையில் ஒரு தனி மதிப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. அதன்பிறகு, அரசாங்கம் எங்கையெல்லாம் இராஜாவின் கருமாதியை முன்னிட்டு விடுதலை செய்தது. எதிரிகள் குரலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறங்கி வர ஆரம்பித்தது.

இராணியும் கூப்பிட்டு எங்கேனோ ராஜி பண்ணி ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வர விருப்பம் தெரிவித்தவுடன், அப்போது சமஸ்தானத்தில் திவானாக இருந்த ஒரு பார்ப்பனர்—என்னிடத்தில் இராணி நேரே பேசக்கூடாது என்று கருதி, திரு. கிராசகோபாலாச்சாரியருக்குக் கடிதம் எழுதினார். கிராசகோபாலாச்சாரியாரும்,—எங்கே என்னிடத்தில் இராணி பேசி உடன்பாட்டிற்கு வந்தால் எனக்கு மரியாதையும் புகழும் வந்துவிடுமோ; அந்தமாதிரி வரக்கூடாதே என்று கருதி, அந்த வாய்ப்பைக் காந்தியாருக்கே அளித்து, காந்தியின் மூலமே காரியம் நடந்ததாக உலகுக்குக் காட்டவேண்டுமென்று தந்திரம் செய்து, காந்திக்குக் கடிதம் எழுதினார். எனக்கும் அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை; எப்படியாவது காரியம் வெற்றியானால் போதும்; நமக்குப் பேரும் புகழும் வருவது முக்கியமல்ல என்ற கருத்தில் நானும் ஒப்புக்கொண்டேன்.

காந்தியும் புறப்பட்டு வந்தார். இராணியோடு காந்தி பேசினார். (இப்படி இந்த சத்தியாகிரகம் நல்லபடி வேருன்றி வெற்றி நிலைமைக்கு வந்தவுடன் பார்ப்பனர்கள் காந்தியை இதில் புகுத்தினார்கள்.) இராணி காந்தியோடு பேசியபோது, இராணி தெரிவித்தார்கள், 'நாங்கள் ரோடுகளைத் திறந்துவிட்டுவிடுகிறோம். ஆனால், அதை விட்டவுடன் நாயக்கர் கோயிலுக்குள் போக உரிமை வேண்டும் என்று கேட்டு ரகளை செய்தால் என்ன செய்வது? அதுதான் தயங்குகிறோம்' என்றார்கள். உடனே, காந்தி 'டி.பி.'யில் தங்கியிருந்த என்னிடத்தில் வந்து, இராணி சொன்னதைச் சொல்லி 'என்ன சொல்லுகிறாய்? இதை ஒப்புக்கொண்டு விடுவது நல்லது' என்றார். நான் சொன்னேன், 'Public ரோடு திறந்துவிடுவது சரி! ஆனால், அதை வைத்துக்கொண்டு கோயிலைத் திறந்து விடும்படி கேட்கமாட்டோம் என்று நாம் எப்படி உறுதியளிப்பது? கோயில் பிரவேசம் என்பது காங்கிரஸின் இலட்சியமாக இல்லாவிட்டாலும்—எனது இலட்சியம் அதுதானே, (கோயில் நுழைவு) அதை விட்டுக்கொடுக்க எப்படி முடியும்? வேண்டுமானால் இராணிக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள்; 'இப்போதைக்கு அதுமாதிரி கிளர்ச்சி எதுவும்ருக்காது. கொஞ்சநாள் அதுபற்றி மக்களுக்கு விளங்கும்படி பிரச்சாரம் செய்து, கலவரத்திற்கு இடமிருக்காது என்று கண்டால்தான் கிளர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்படலாம், என்று சொல்லுங்கள்' என்று சொன்னேன்.

அதை, காந்தி இராணியிடம் சொன்னவுடன் இராணியார், 'ரோட்டில் யார் வேண்டுமானாலும் நடந்து செல்லலாம்' என்று உத்தரவு போட்டு பொது ரோடாக ஆக்கினார்கள்.

அதன்பிறகு, சிலநாள் பொறுத்து ஈரோட்டிலே நான் தேவஸ்தானக் கமிட்டித் தலைவராக இருந்தபோது, நான் ஊரில்லாத ஒரு தாளில் தோழர்கள் அ. பொன்னம்பலமும், சா. குஞ்சாமியும், இப்போது காங்கிரசுக்காரராக இருக்கும் ஈசுவரனும் எங்கள் ஆபீசில் வேலை செய்கிற இரு ஆதித் திராவிடரை விபூசி பூசச் சொல்லிப் பூசிக் கோயிலுள்ளே அழைத்துச் சென்றவுடன் பக்தர்களெல்லாம் சத்தம் போட்டு, கோயிலுக்குள்ளே இவர்கள் சென்றதும் இவர்களை உள்ளே விட்டு வெளிக் கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டார்கள்; அது குறித்துக் 'கேசம்' போட்டார்கள்; 'சாமி தீட்டாய்ப் போச்சு' என்று வாதாடி தண்டிக்கச் செய்தார்கள். பிறகு அய்க்கோர்ட்டிலே அதற்கு எதிராகத் தீர்ப்புக் கிடைத்தது. (அது வெள்ளையராட்சிக்காலம்).

ஆனால், இந்தியாவிலேயே முதன் முதலில் சுசந்திரம் கோயிலில்தான் கோயில் நுழைவுக்கென்று கிளர்ச்சி துவக்கப்பட்டது. அந்தக் காலத்திலே, கோட்டயத்திலே எந்தலையில் ஒரு சுயமரியாதை மாநாடு போட்டார்கள். அதில் சாதியொழிப்பு சம்பந்தமாகவும், கோயில் நுழைவு உரிமை சம்பந்தமாகவும் பலவிதத் தீர்மானங்களையும் போட்டார்கள்.

அடுத்து, எர்ணாகுளத்தில் ஒரு மாநாடு என் தலைமையில் கூட்டப்பட்டது. அதில் சாதி ஒழிப்புக்காக, சாதியில்லாத மதமாகிய இஸ்லாம் மதத்தில் இந்துக்கள் சேர்ந்து விடுவது என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றக் கொண்டுவரப்பட்டது. சில செல்வருக்குட்பட்டவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தில் சேருவது என்று தீர்மானம் கொண்டுவந்தார்கள். மாஜிமந்திரி அய்யப்பன் அவர்கள் இஸ்லாம் மதத்திற்குப் போய்ச் சேருவது என்பதைத் திருத்திப்போட வேண்டுமென்று சொல்லி ஏகமனதாய் நிறைவேற்றச் செய்தார்.

இஸ்லாத்தில் சேருவது என்ற தீர்மானம் வந்த அன்றைக்கே ஒரு அய்யப்பது பேர்களைப்போல முஸ்லிம்களாகிவிட்டார்கள்; பிறகு வெளியிலும் பலர் மதம் மாறிவிட்டார்கள்; கிது ஒரு பெரிய கலக்குக் கலக்கிவிட்டது.

இப்படி முஸ்லிமான ஒரு ஆள் (அவர் புலையர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்) ஆல்புமுறையில் ஒரு நாயர் கடைகையில் கடைமீது ஏறி சாமான் கேட்டார் என்பதை வைத்துக்கொண்டு—அவரை ஒங்கி அடித்தான். அவர் சத்தம் போடவே நாயர்களும் ஓடிவந்தார்கள், சாயபுகளும் ஓடிவந்தார்கள். பலமான அடிதடி சண்டை நடந்தது; ஒருவர் செத்துவிட்டார். இந்த மாதிரி இந்து-முஸ்லிம் கலவரம் வலுத்தவுடன், மேலே எல்லாம் தந்தி கொடுத்தார்கள். அப்போது திவானாக இருந்த சர். சி. பி. கிராமசாமி அய்யர், இதை இந்து-முஸ்லிம் சச்சரவு என்று சொல்லிக்கொள்ளாமல், 'முதலாளி-தொழிலாளி சண்டை' என்று சொல்லி அடக்கிவிட்டார்.

பிறகு, கிராஜாவுக்கு சி. பி. சொன்னார், 'புலையர்களெல்லோரும் துலுக்கர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு மருந்து, கோயிலைத் திறந்துவிட்டுவிடவேண்டியது தான்' என்று கூறினார். அப்போது ஆயுசு மூம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. கிராஜாவும் இதைக் கேட்டு ஒப்புக்கொண்டு, பிறந்த நாளுக்கு ஏதாவது நல்ல செய்தி வருடா வருடம் சொல்லுவதில்—அந்த வருடத்து கிராஜா பிறந்தநாள் செய்தியாக, 'கோயில் எல்லா இந்துக்களுக்கும் திறந்து விடப்படும்' என்று அறிவித்தார். இப்படித்தான் அங்கு ஆலயப்பிரவேச உரிமை கிடைத்தது.

இதற்குப்பிறகுதான் ஆச்சாரியார் முழங்கினார்; அதற்குப் பிறகுதான் காந்தியாரும் மற்றவர்களும் மாறினார்கள். இந்தக் காரியமெல்லாம் காந்தியால்தான் நடந்தது என்பதெல்லாம் வெறும் பித்தலாட்டமாகும். காந்தி தீண்டப்படாத மக்களுக்கும், ஆதித் திராவிட மக்களுக்கும் ஓடிந்த ஊசியளவுக்குக்கூட அவர்களது இழிவு நீக்கப் பாடுபடவில்லை என்பது அம்பேத்கார் எழுதியுள்ள 'சாங்கிரசம்-காந்தியும், தீண்டாதவர்களுக்குச் செய்தது என்ன?' (What Congress and Gandhi have done to Untouchables) என்ற புத்தகத்தைப் பார்த்தால் தெரியும்.

[கன்னியாகுமரி மாவட்டச் சுற்றுப்பயணம் செய்தபோது மார்க்கண்டம், கிரணியல் ஆகிய ஊர்களில் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள்—'விடுதலை'-8, 9-1-1959]

14. பழங்குடி மக்கள் இழிவுக்குக் காரணங்கள்

மக்களில் 100க்கு 90 பேர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். அவர்களுக்கு சுயராஜ்யம் பற்றியோ, அரசியல் பற்றியோ, 'கான்ஸ்டிடியூஷன்' பற்றியோ பேசினால் புரியாது. மேலும், அது தற்காலத்திற்குத் தேவையற்ற சங்கதி என்பதுதான் என் கருத்து.

உங்களுக்குத் தனி உடைமையோ, உணர்வு உடைமையோ என்பது பற்றிக்கூட எனக்குக் கவலையில்லை. மானத்தைக் கவனிப்பது உடைமை பற்றிக் கவனிக்கலாம். ஏன்?

முதலில், மனிதன் மனிதனாக வேண்டும்; இரண்டாவது, அவனுக்கு அறிவு வரவேண்டும். கண்டதுக்கெல்லாம் குனிந்து சும்பிடு போடும் தன்மையும், கண்டதை-கேட்டதை எல்லாம் கண்டித்தனமாக நம்பிவிடும் தன்மையும், தண்டவாளத்தின் மீது ரயில் ஓடினால் அதுவும் ஒரு பகவான் அவதாரமோ என்று நினைத்து அதற்குத் தேங்காய் பழம் நிவேதனம் செய்வது போன்ற தன்மையும், மக்களை விட்டகலவேண்டும். நம்மைத் தாழ்வு படுத்தவது எதுவும் நம் முன் நிற்கக் கூடாது. ஆகவே, முதலாவதாக உங்கள் போக்கை—முயற்சியைத் தற்செயலாய்ப் பணக்காரர்களான மிராசுதாரன் பக்கம் திருப்பாமல், அறிவுப்பக்கம் திருப்புகள்.

மிராசுதாரன் மீது கோபித்துக் கொள்ளுவதாலோ, அல்லது அவனுக்கு ஆதரவா யிருந்துவரும் பார்ப்பனரின் மீது கோபித்துக் கொள்ளுவதாலோ யாதொரு பயனும் இல்லை. பாம்பு கடித்தால் விஷமேறுகிறதே என்று, எவனாவது பாம்பின்மீது கோபித்துக்கொண்டு சண்டைக்குப் போவானா? நெருப்புப் பட்டால் சுடுகிறது என்று, நெருப்புடன் சண்டைக்கு நிற்பானா? மலம் நாற்றம் அடக்கிறதே என்று, எவனாவது மலத்தின்மீது கோபித்துக் கொள்வானா? பாம்பு கடித்தால் விஷம் ஏறுவதும்; நெருப்புப் பட்டால் கொப்பளிப்பதும்; மலமிருந்தால் துர்நாற்றம் வீசுவதும் இயற்கை. நாம்தான் அவற்றால் கேடு வராமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமே யொழிய, அவை ஒழியப் பாடுபட வேண்டுமே யொழிய, அவைகளின் இயற்கைக் குணத்தை மாற்ற நம்மால் ஆகாது. நீங்கள் மிராசு தாரன்மீது சண்டைக்குப் போனால் அவனைக் காப்பாற்றப் போலீஸ் படையும், அதற்கான சட்டமும், அவற்றைப் பிரயோகிக்க சர்க்கார் சிப்பந்திகளும் தயாராக இருக்கின்றனர். மிராசுதாரனிடம்தான்—அதாவது நீங்கள் போராடும் மிராசுதாரனின் வோட்டுப் பெற்றுத் தான் ஆட்சியாளர்கள் பதவிக்கு வருகிறார்கள். இன்னமும் சொல்லுவேன் அவர்கள் தான் ஆட்சியாளர்கள். ஆகவே, அவனைத்தான் ஆட்சியாளர்கள் காப்பாற்றியாக வேண்டும். அதுதான் இயற்கையுட்கூட.

அப்படியிருக்க, சர்க்கார் பாதுகாப்புக்குட்பட்ட இந்த மிராசுதாரன்மீது கோபிப் பதிலோ, போர் தொடுப்பதிலோ பயன் என்ன? அவனைப் போல் நீங்களும் வோட்டுரிமை பெறவேண்டும்; அவனைப்போல் நீங்களும் ஆட்சியாளராக வேண்டும்; உங்கள் தயவு சர்க்காருக்கு வேண்டும். அப்புறம் ஆட்சி உங்களுக்கு அடக்கமாகிறதா, இல்லையா பாருங்கள். ஆட்சிபீடம் அவர்கள் (மிராசுதாரர்கள்) பக்கம் இருக்கும் வரைக்கும் உங்கள் கிளர்ச்சி வெற்றி பெறாது; மிராசுதாரர்களை ஆட்சியாளர்கள் காப்பாற்றியே தீருவார்கள். காரணம், அவர்கள் வரி கொடுப்பது அதற்குத்தான்.

உங்கள் கவனத்தை—முயற்சியை ஆட்சியாளர் பக்கம் திருப்புகள்! உங்களுக்கு எது நன்மையானது? எது தீமையானது? என்று முதலில் சிந்தித்துத் தெளிவு அடையுங்கள்; உங்கள் எதிரி யார் என்று கண்டுபிடிக்கங்கள். எப்படி முயற்சித்தால் நல்ல பயன் ஏற்படும் என்பதையும் நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள். சிந்திப்பதில் கெடுதியில்லை.

இங்குள்ள பெரும்பாலான மக்கள் ஆதித் திராவிடர்கள். வெள்ளையாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் 'பறையர்கள்', 'கீழ்சாதி மக்கள்', 'தீண்டத் தகாதவர்கள்' சாஸ்திரப்படி 'சண்டாளர்கள்'; மற்ற ஒரு கூட்டம் பாட்டாளி மக்கள்—பெரிதும் (குத்திரர்கள்)—அதாவது மேல்சாதியானின்—பார்ப்பனரின் அடிமை, தாசி மக்கள் என்பவர்கள். இது, என் கருத்துப்படி—சாஸ்திரப்படியுட்கூட. இப்படிப்பட்ட சமுதாய அமைப்பிலும், அரசாட்சி யிலும் தான் நாம் இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கேற்ற பயன்தானே கிடைக்கும்? நாம் சமுதாயத்தில் இப்படி இழிவு படுத்தப்பட்டிருக்கக் காரணம் என்ன? நம் சமுதாயம்

ஏன் இப்படி பிரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்? நாம் என்ன தப்பு செய்தோம்? ஏன் நாம் தாழ்மைப்படுத்தப்பட்டோம்? நாம் ஏன் உழைத்தும் உண்டிக்குத் திண்டாட வேண்டும்? நம்மால் உழுது விதைத்து அறுக்கப்பட்ட பண்டத்திற்கும், நாம் ஏன் பாடுபடாத சோம் பேறியைக் கொஞ்ச வேண்டும்? நமது உழைப்பின் பலன், ஏன் ஒரு சோம்பேறி மிராசு தாரனுக்கு போய்ச் சேரவேண்டும்? உழாத, விதைக்காத ஒரு சோம்பேறிப் பார்ப்பான் ஏன் உண்டு கொழுக்க வேண்டும்? என்பவையான விவற்றையெல்லாம் நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்த்துக்கொண்டும்.

சிந்திப்பதில் கெடுதியில்லை; சிந்திப்பதால் நீங்கள் பாவியாகிவிடமாட்டீர்கள்; சிந்தித்தால்தான் உங்கள் இழிவினுடைய—துன்பத்தினுடைய அஸ்திவாரம், ஆணியேர் எங்கிருக்கின்றது என்று உங்களுக்குப் புரியும். ஆணியேரிருக்க, அதன் கிளைகளை வெட்டுவதால் பயனில்லை. வெட்டவெட்ட அது தழைக்குமேயொழிய—அடிமரம் உரம் கொள்ளுமேயொழிய—அது அழியாது. ஆகவே, அதன் ஆணியேர் எங்கிருக்கிறது என்று பாருங்கள். இந்த ஏற்பாட்டுக்கு மூலகாரணம் எது என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். நமக்குக் 'கடவுள் அறிவு கொடுத்திருப்பதாகச்' சொல்லப்படுவது சிந்திக்கத்தான்; இருப்பதை, கிடைத்ததைக் கொண்டு திருப்தி அடைந்து அடுத்த ஜென்மத்தை நோக்க அல்ல. இருப்பதைக்கொண்டு மேலும் 'இந்த ஜென்மத்திலேயே' முன்னேற்றம் அடையத்தான். ஆகவே 'அவர்' (கடவுள்) பார்த்து விட்டான், நமது குறை தீரணும்' என்று நீங்கள் நினைக்காதீர்கள். 'அவர்' விட்டது அறிவு. அதை எல்லோருக்கும் சமமாகவேதான் 'அவர்' அளித்துவிட்டார். 'அவர்' கொடுத்துள்ள அறிவை நீங்கள் பயன்படுத்தவில்லை. ஆகவே, அடிமைகளாக உழலுகிறீர்கள். அறிவைப் பயன்படுத்துகிறான் பார்ப்பான். அதனால் அவன் உங்களை அடிமையாக்கிக்கொண்டான். ஆதலின், முதலில் உங்கள் அறிவைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். அதுதான் உங்கள் குறைதீர் நல்ல மருந்து.

ஆட்சியாளருக்கு உங்களை அறிவுள்ள மக்களாக்குவது பற்றிக் கவலை இருக்காது; அது தேவையும் அல்ல, அவர்களின் சுயநலத்துக்கு. அதனால்தான் 'நாட்டுக்கு நல்ல துரை வந்தால், தோட்டிக்குப் புல் சுமக்கும் வேலை போகாது' என்ற பழமொழியும் நடப்பும் இப்போது நிலவிவருகிறது. பின் இந்த நிலை எப்படித்தான் போவது—போகும்? இதைத்தான் நீங்கள் முதலில் சிந்திக்க வேண்டும்.

"நான் ஏன் கக்கூஸ் எடுக்கவேண்டும்—நீ ஏன் மலஜல உபாதைக்குப் போக வேண்டும்? நான் ஏன் உழைக்கவேண்டும்—நீ ஏன் அதன் பயனை அடையவேண்டும்? நீ ஏன் எடுக்கவேண்டும்—நான் ஏன் அறுப்பு அறுக்கவேண்டும்? நீ ஏன் கொண்டுபோய்க் கொட்டிக் கொள்ளவேண்டும்?—என்று நீங்கள் துணிந்து கேட்கவேண்டும். இதை அனுமதிக்கும் கடவுளை வெறுக்கவேண்டும்; உடைத்து ரோட்டுக்கு ஜல்லி போட வேண்டும். இந்த உரிமையை மறுக்கும் சட்டத்தையும், சாஸ்திரத்தையும் நெருப்பிலிட்டுப் பொசுக்கவேண்டும். இந்த உரிமையை மறுக்கும் மதத்தை மடிச்சு செய்யவேண்டும். மனதில் நீங்கள் உறுதிக்கொள்ள வேண்டும்; இதைச் சாதிக்க மன உறுதியின்றேல் காரியம் கைகூடாது. உறுதி இருந்தாலோ அது உங்களை வெற்றிப் பாதையில் தள்ளிக் கொண்டு போகும். உறுதி உள்ளவனை—சாமியோ, பூதமோ கூட பயமுறுத்தாது. அதற்கு அதிகாரமும் இல்லை—உன்னுடைய அறிவின் முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்கு. எங்களால் இதை ஜம்பமாக, ஏன்—ஆணவமாகக் கூடக் கூறமுடியும்.

தயை, தாட்சணியமின்றி—அறிவு, அதனால் ஏற்பட்ட தெளிவு, அத் தெளிவால் ஏற்பட்ட உறுதி இவைகளைத் தவிர எதையும் நாங்கள் எதிர்த்து வெறுத்து ஒதுக்கினோம். எங்கள் அறிவொன்றையே நம்பி, மனோ உறுதியோடு, மக்களை எதிர்த்து 1926-ல் எங்கள் காரியத்தைத் துவக்கினோம். இன்று எப்படி ஊர்ஊராய் அலைந்துதிரிந்து பிரச்சாரம் செய்கிறோமோ, அப்படித்தான், அன்றும் அலைந்து திரிந்தோம்.

அன்று சொன்னோம்—அனைவரும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று; அன்று சொன்னோம்—அனைவரும் அனுமதிக்கமுடியாத அந்தக் கடவுள் அழியட்டும் என்று. அன்று எங்களுக்குக் கிடைத்தது—144 தடை உத்தரவு; நாங்கள் செல்லும் ஊரெல்லாம், கோயில்களுக்குப் போலீஸ் காவல்—எங்கு ஆதித் திராவிடரைக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறோமோ என்று. போகிற வழியெல்லாம் அயோக்கியப் பார்ப்பனரின், மதவெறியரின், வேடிக்காரரின் அடியாட்கள் தொல்லை. போலீஸ் பாதுகாப்பில் நாங்கள் ஊர்விட்டு மறு ஊர் போகவேண்டிய நிலை. அவ்வளவு எதிர்ப்புக் கிடையேயும் மாதத்திற்கு மிரண்டு மாநாடுகள் நடக்கும். எதிர்ப்புக்கு அஞ்சிவிட்டோமா என்று? அடித்துக் கொண்டேதான் இருந்தோம், எங்கள் அறிவுத் தப்பட்டையை அடிமேல் அடி அடிக்க அம்மி—ஒன்று, நகரட்டும் அல்லது உடையட்டும் என்றுதான் அறிவுரை கூறிவந்தோம்.

அரசாங்கம் அறிவுபெறுவதாகக் காணோம். அதற்கு ஒரு படிமேலே சென்றோம். பறையனும் பள்ளனும் பார்க்கக் கூடாத சாமி இருந்தென்ன, போயென்ன? அதை எடுத்தெறியுங்கள் என்று சொன்னோம். அப்படித் தீண்டத்தகாதவராக, ஒரு பெரும் பள்ளமைக் கூட்டத்தை வைத்திருக்கும் மதத்தைவிட்டு வெளியேறுங்கள் என்று பறையருக்கும் பள்ளருக்கும் கூறினோம். அவர்கள் உள்ளத்திலே மதம் மாறும் துணிச்சல் ஏற்பட்டதும்—எந்தப் பார்ப்பார், எந்தப் போலீஸ்காரன், எந்த மாஜிஸ்ட்ரேட், எந்தப் பண்டாரசந்திதி எங்கள் முயற்சிக்கு எதிர்ப்பாய் இருந்தார்களோ—அவர்களே பிறகு அதே பறையனையும், பள்ளனையும் மோதாளத்தோடு கோயிலுக்குள் அழைத்துச் செல்வதைப் பார்த்தோம்—பார்க்கிறோம். உள்ளேவிட்டால் சாமி செத்துப்போகும், ஓடிப்போகும் என்று கூறினாவனே—இன்று, அதே பறையரையும், பள்ளரையும் கோயிலுக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போகிறானா, இல்லையா? இதோடு திருப்தியடைந்துவிடலாமா, நீங்கள்! எதுவரை கூட்டிக்கொண்டு போகிறான்? அதனால் உங்களுக்கென்ன இலாபம்? உங்களுக்கு முன்னமேயே, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, சூத்திரர் என்பவர்கள் அந்த 'சங்கக் கேட்டு' வரை சென்று முடிச்சுவிட்டுத்துக் கொடுத்துவிட்டு வந்துகொண்டிருக்கிறோமே? நாங்கள் என்ன பயன்கண்டோம், அதனால்? எங்கள் சூத்திரப் பட்டம் போயிற்றா?

அப்படியிருக்க, கோயில் நுழைவால் உங்கள் பாமரத்தன்மை, இழிதன்மை போய்விடுமா? ஆகவே, உறுதியோடு கேளுங்கள்: அவன்மட்டுமேன், அந்தச் சாமிக்குப் பூசை செய்துவரவேண்டும்? நான்மட்டும் ஏன் அவிழ்த்துக் கொடுத்துவிட்டு அப்பால் வரவேண்டும்? கோயில் கட்டிட்டுத்துக்குள் வந்தால் சாமி சாகவில்லையே—இனி அந்தக் கர்ப்ப அறைக்குள் போனால்மட்டும் எப்படிச் சாகும்—என்று; அப்படிக் கிளர்ச்சி செய்தால், ஒன்று—அந்தச் சாமி மடிந்துபோகும் அல்லது பாரபட்சமின்றி, யோக்கியமாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கும். 'இந்த மக்களுக்கு ஓரளவுக்குத்தான் புத்தி வந்துள்ளது. ஆகவே, இந்த அளவுவரைக்கும்தான் அவர்களை அனுமதிக்கவேண்டும்' என்று, அந்தப் பார்ப்பான் மேலும் தெளிவடைந்து 'நாம்தான் ஏன் கொடுக்கவேண்டும்? இவன் ஏன் வாங்கிக் செருகிக் கொள்ளவேண்டும்?' என்று கேட்க ஆரம்பித்தால், அப்புறம் அந்த இடத்தை அவனே காலி செய்துவிடுவான். அவனுக்கு இலாபம் இல்லையானால் அவனே அதை எடுத்து ஏறிய ஆரம்பித்துவிடுவான்; அவனே அதைக் 'கல்' என்று சொல்லிவிடுவான். உங்கள் அறிவு கொண்டு சிந்தித்துப் பாருங்கள், இது உண்மையா, அல்லவா என்று!

ஒரு இடத்தில் பித்தலாட்டத்திற்கு இடம் கொடுத்துவிட்டால் மற்ற இடத்திலும் பித்தலாட்டம் செய்து ஏமாற்றத்தான் முயற்சிப்பார்கள். அதேபோல், ஒரிடத்தில் பித்தலாட்டம் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டுவீட்டால் மற்ற இடங்களிலுள்ள பித்தலாட்டங்களும் நமக்குத் தெளிவாகப் புலனாகும். எல்லா மனிதர்களும் கடவுள் ஒருவராலேயே படைக்கப்

பட்டவர்களானால்—எல்லோரையும் கடவுள் ஒன்றாகவே நடத்துகிறார் என்றால்—அவர்களில் எப்படி ஏழை-பணக்காரன்; கீழ்சாதி-மேல்சாதி இருக்கமுடியும்? 'எங்கும் எல்லாமாய்', 'எல்லாவற்றிற்கும் ஏகமாய்' இருக்கும் கடவுள், எப்படிப் பாரபட்ச முடையவராக இருக்கமுடியும்? ஆகவே—ஒன்று, கடவுளென்பது பொய்யாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது கடவுளைப்பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் கருத்து தவறானதாக இருக்க வேண்டும். ஆகவே, மனிதன் மேலும் தெளிவு பெறவேண்டும். ஒருவன் உயர்வு, ஒருவன் தாழ்வு; ஒருவன் காலை ஒருவன் கழுவிக்குடிப்பது என்பது முட்டாள்தனம், அறியாமை. அவனுக்கும் இவனுக்கும்—எவனுக்கும் பிறவித் தத்துவத்தில் எவ்வித பேதமும் இல்லை. இருவருக்கும் நெருப்பு சுடத்தான் செய்யும்; இருவருக்கும் உப்பு கரிக்கத்தான் செய்யும்; இருவருக்கும் வேம்பு கசக்கத்தான் செய்யும். அப்படியிருந்தும், பிறவியின் பெயரால் சாதி வித்தியாசம் இருந்துவரக் காரணம் என்ன என்பதை உங்கள் சொந்த புத்தியைக் கொண்டு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மகாத்மா கூறுகிறார் என்றோ, மகான் கூறுகிறார் என்றோ, சாஸ்திரம் கூறுகிறது என்றோ, கடவுள்கள் சொன்னார்கள் என்றோ நீங்கள் ஏமாந்து போய்விடக்கூடாது. அந்த மகான்களும் அவர்களின் சாஸ்திர புராணங்களும் அந்தக் காலத்திற்குத் தேவையாயிருந்த திருக்கலாம். அவற்றை நம்பவேண்டுமென்ற கட்டாயமும் அந்தக் கால மக்களுக்குப் பொருத்தமாய் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இந்தக் காலத்திற்கு அவை பயன்படக் கூடியவை அல்ல. அவற்றை நம்பி அவற்றின்படி நடப்பது முட்டாள்தனமாகும். அப்படிச் செய்வது, போனவருடத்திய 'ரயில்வே கைடை'—கால அட்டவணையைக் கொண்டு—இந்த வருடம் ரயிலுக்குப் போவதை ஒக்கும். அப்படிச் சென்றால், எங்காவது ரயில் கிடைக்குமா? அதேபோல், என்றோ செல்லுபடியாய்விட்ட அவற்றை நம்பினால், ஏதாவது பலன் இன்று கிடைக்குமா? அந்த சாஸ்திர புராணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு 'நீ என்னாங்கோ எஜமானே' என்றால், அவன் 'ஏன்டா பறப்பயலே' என்கிறான். அதை விட்டு, 'நான் ஏன் சூத்திரன், நீ ஏன் பிராமணன்!' என்று நாங்கள் இன்று கேட்டு வருவதுபோல், நீங்களும் 'நான் ஏன் பறையன், நீ ஏன் எஜமானே?' என்று கேளுங்கள். அவன் வழிக்கு வருகிறானா இல்லையா, பாருங்கள். பழமை ஆதாரம் என்பதைத் தவிர்த்து அறிவினால் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

பழமைகளில் எது 'மாற்றமடையாமல்' இருந்து வருகிறது? பண்டைக்காலத்தில் நமது பெண்களுக்கு எங்காவது ரவிக்கை உண்டா? அவர்கள் மார்க்குச் சேலையாவது போட்டு முடிக்கொள்ள முடியுமா? அப்படி முடினால், அவர்கள் தண்டிக்கப்பட்ட காலம் ஒன்று இருந்து வந்தது தெரியுமா உங்களுக்கு? இப்போது காலம் அப்படியேவா இருக்கிறது? இன்று அவர்கள் உள்ளே ஒரு லகான், அதற்குமேலே ஒருபாடி, அல்லது அதற்கும் மேலே ஒரு ரவிக்கை, இத்தனை போட்டுக் கொள்ளவில்லையா? இன்று எங்கே போய் விட்டது அந்த ஆசாரம்? அப்போது 4 முழக் கந்தைதான் இருப்பிலே சுற்றிக்கொண்டு திரிந்தார்கள். இன்று அவர்களுக்கே 12 முழம் சேலை தேவையாயிருக்கிறதே! அதே '4 முழக் காலத்தில்' ராட்டினம் இருந்தால் போதும்; இன்று 12, 16 முழக் காலத்திலும் அதே ராட்டினம் இருக்கவேண்டுமென்றால், அது அறிவுடைமை ஆகுமா? அவ்வப்போதைய ஆசா பாசத்திற்கேற்ப, தேவைக்கேற்ப அந்தந்தச் சாதனங்களும் மாற்றமடைந்து வருவதுதான் இயற்கை. ஆகவே, காலத்திற்கேற்ப நாமும் நம் பழைய எண்ணங்களை விட்டுவிட வேண்டும்.

இன்று ஆறாம் ஜூர்ஜ் மன்னருக்கு இதுவரை இருந்து வந்த சக்கரவர்த்திப் பட்டத்தை எடுத்துவிட்டார்களா, இல்லையா? அரசர் கடவுளின் பிரதிநிதி என்ற பழைய கொள்கை இன்று என்னவாயிற்று? கோவணங் கட்டத்தெரியாத குழந்தைப் பிள்ளை களெல்லாம் இன்று, 'அவன் ஏன் பணக்காரன்', 'இவன் ஏன் பிராசுதாரன்' என்று கேட்க

ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். வேண்டும்—நாம் எதையும் தாழ்த்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்று. அப்போது தெரியும்—நாம் தன்னை ஒரு இந்து என்று கூறிக் கொள்ளக்கூடாது. அந்தத் தாழ்வும் இழிவும் நீங்க ஒரு வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டும். கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டால் இழிவு நீங்காது; நீங்கிவிடும் என்று நினைப்பது முட்டாள்தனம். அது இவனுடைய முயற்சியைத் தான் தடை செய்யும். பிரார்த்தனை செய்வதென்பதே பெரிய முட்டாள்தனம். பெரிய அக்கிரமத்தைச் செய்துவிட்டுப் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டால் போதும் என்று, எவனும் துணிவுடன் அக்கிரமம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுகிறான். பிரார்த்தனையில் உள்ள நம்பிக்கையால் கொலை பாதகன்கூடத்தான் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துவிட்டுக் கொலை செய்யச் செல்கிறான். பிரார்த்தனை எங்காவது அவனது கொலை பாதகத்திற்குப் பரிகாரம் ஆகி விடுமா? பிரார்த்தனையால் ஒரு காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளமுடியுமானால், தகுதியும் அறிவும் தேவையே இல்லையே! ஆகவே பிரார்த்தனையின் மூலம் நீங்கள் முட்டாள ஆவதோடு கடவுளையும் முட்டாளாக்கி விட்டவர்களாகிறீர்கள்.

மன உறுதியோடு, இனி ஒருவனையும் சாமி என்றோ, எஜமானர் என்றோ கூப்பிடுவதை நிறுத்திவிடுங்கள். எவனையும் 'அய்யா!' என்று மட்டுமே அழையுங்கள்; அல்லது அவனாவது பேரால் அழையுங்கள். எந்த பிராசுதாரனாவது "என்னடா, புதுசா அய்யா என்று அழைக்கிறாய்; திமிர் ஏறிப் போய்விட்டதா?" என்றால், "இல்லீங்க அய்யா, நாங்களும் உங்களைப்போல் மனிதர்கள் தானே; அப்படியிருக்க நாங்கள் ஏன் உங்களை எஜமானர் என்றோ, சாமி என்றோ அழைக்கவேண்டும்? இதுவரை ஏதோ முட்டாள்தனத்தால் நாங்கள் எங்களைத் தாழ்த்துவர்கள் என்று நினைத்து உங்களை உயர்வாக எஜமானர் என்று அழைத்து வந்தோம்; இனி நாங்களும் மனிதத் தன்மை அடையத் துணிந்துவிட்டோம். ஆகவேதான் அய்யா என்று அழைக்கிறோம்" என்று தயை தாட்சணியமில்லாமல் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுங்கள். "அடே, உங்களைக் கடவுள் தண்டிப்பார்" என்று அவன் கூறினால், "நீங்கள் கூறும் கடவுளைப்பது காட்டுமிராண்டி காலத்திற்குத்தான்; பகுத்தறிவுக் காலத்திற்கு அல்ல" என்று கூறிவிடுங்கள்.

உண்மையில், உங்கள் இழிவு நீங்கவேண்டுமென்ற கவலையும் ரோஷமும் வெட்கமும் இருக்குமானால், இந்த விதத்தில்—வெகு சீக்கிரத்தில்—இந்த இழிவிருந்து நீங்கள் விடுதலை பெறலாம். இதற்கு வாசிப்பர்கள் துணிந்து முன்வரவேண்டும். வாழ்வில் மாற்றம் வேண்டியவர்கள் கடவுளைப்பற்றியோ மதத்தைப்பற்றியோ ஒரு சிறிதும் கவலைப்படக்கூடாது. உயர்ந்த சாதி என்று, எவனெவன் திடீரோடு உங்கள் முன் வருகிறானோ, அவனை, குறுக்கே வரும் பாம்பைப்போல் கருதி, தூரத்தி அடிக்கவேண்டும்; அதுதான் சக்தி ஒழிப்புக்குச் சரியான கருத்து. அது 'இன்ஜெக்ஷன்' மாதிரி உடனே வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். அதைவிட்டு, சாதி ஒழிப்புச் சட்டத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அதற்குள் சாதி அழியாமல் இருக்க அரசாங்கம் சட்டம் செய்துவிடும். ஆகவே, அட்டைக்குமுறை வருமுன் ஆவன செய்யுங்கள்.

உங்கள் இழிவுக்குக் காரணம் நீங்கள் மாடு தின்பதல்ல; மதம்தான் காரணம் என்பதை உணர்ந்துகொள்ளுங்கள். மாடு தின்பதால் எவ்வித பாபமோ, கஷ்டமோ, நஷ்டமோ வந்துவிடாது. 220 கோடி உலக மக்களில் ஒரு கோடி மக்கள்தான் மாடு தின்னாதவர்கள். இவர்களும் மாட்டின் கொழுப்பைப் பாலாகவும், தயிராகவும், நெய்யாகவும் சாப்பிட்டு வருபவர்கள் என்பதை நீங்களும் உணருங்கள். மாடு தின்பது கொடுமை என்றால், மாட்டின் விதரைப் பதைக்கப் பதைக்க இடுக்கிக்கொண்டு கசக்குகிறார்களே, அடிக்கிறார்களே, பெரும் பாரத்தை இழுக்கும்படி அடிக்கிறார்களே அது கொடுமை இல்லையா என்று கேளுங்கள். மாட்டைத் தின்பது எவனாவது அனாசாரம் என்று

கூறினால், "மாடாவது வெறும் புல்லைத்தான் தின்கிறது; பன்றி, கோழி இவை ஐலதாரையில் இருக்கும் புருவையும், மலத்தையும் கூடத் தின்கின்றன. அவற்றைத் தின்பது அதை விட அனாசாரம் ஆயிற்றே" என்று கூறுங்கள். 'மாடு தின்பதால் தான் புலையனாக்கப்பட்டேன் என்றால், சாஸ்திரப் புராணப்படி ஆடு, மாடு, கழுதை, குதிரை இவற்றை உயிரோடு வதைத்துத் தின்ற ஆரியப் புரோகிதர்கள் மட்டும் எப்படி பிராமணர்களாகப்பட்டார்கள்?' என்று கேளுங்கள்.

எவனாவது உங்களைப் பார்த்து, 'ஒதுங்கிப்போ' என்று சொன்னால், 'ஏன்ப்பா, நான் ஒதுங்கவேண்டும்; என் காற்றுப்பட்டால் உனக்கு என்ன காலராவா வந்துவிடும்?' என்று கேளுங்கள். அவன் தானாகவே ஒதுங்கிப் போய்விடுவான். எவனாவது உங்களைக் கண்டு ஒதுங்கிப்போனால் அவனையும் சும்மா விடாதீர்கள். 'என்னப்பா என்னைப் பார்த்து தவளை மாதிரி எட்டிக் குதிக்கிறாய்? நான் என்ன மலமா, தொட்டால் நாற்றமடிக்க! அல்லது நான் என்ன நெருப்பா, தொட்டால் சுடும் என்று கூற; ஏன்ப்பா இப்படிப் பித்தலாட்டம் செய்கிறாய்? மலத்தைத் தொட்டால் கூட கையைக் கழுவிவிட்டால் சரியாய்ப் போகிறது என்கிறாய்; என்னைத் தொட்டால் உடுத்தியிருக்கிற வேட்டியோடு குளிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறாயே; இதற்கு என்னப்பா அர்த்தம்?' என்று கேளுங்கள். நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்—இவையெல்லாம் கலப்பற்ற அயோக்கியத்தனமா, அல்லவா என்று! நீங்கள், உங்களது இந்த சமூக இழிவுபற்றிக் கவலைப்படாத—உங்கள் மூடநம்பிக்கை நடத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படாத 'கிலான் சைப'யை நம்பாதீர்கள். கூலி உயர்வால் மட்டுமே உங்கள் இழிவு போய்விடாது. எஜமானர், கூலி என்கிற அந்த வேற்றுமையும் அதனால் மறைந்து விடாது. 'உழைக்காத சோம்பேறிக் கு ஏன் உடைமை இருக்க வேண்டும்? உழைக்கும் பாட்டாளி ஏன் அவனிடம் கூலி பெற்று வாழவேண்டும்?' என்று நீங்கள் கேளுங்கள். நீங்கள் முதலில் சரிசமம் ஆன மனிதனாருங்கள்; பிறகு உடைமையைச் சரிசமமாக்கிக் கொள்ள நீங்கள் பாடுபடுங்கள். உடைமையில் அதிகமான உடைமைக் காரர்களாக இருந்தும் அனேகம் பேருக்கு இழிவு நீங்கவில்லை. உடைமை வரும்; போகும், தற்செயலாய். இழிவு அப்படி அல்ல. ஆகவே, ஒரு காலணா கூலி உயர்வுக்காக அடிபட்டுச் சாவதைவிட, 'அவன் ஏன் மேல்சாதி, அவன் ஏன் முதலாளி, நான் ஏன் தொழிலாளி' என்று கேட்பதில் உயிர் விடுங்கள். கிலான் தலைவர்களுக்கும் அரசாங்கத்தின் ஏவலாளர்களுக்கும்; பிராசுதாரரின் கையாட்களும்; பெரிதும் சுயநலமிகள்; தங்கள் வாழ்வுக்காக உங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறவர்கள் என்பதை அறிந்து, நீங்கள் உங்கள் அறிவு காட்டும் வழியைப் பின்பற்றி நடவுங்கள். அரசியலில் வேண்டுமென்ற பெறவும், சமூக நியமில் இழிவு நீங்கவும், பொருளாதாரத்தில் முதலாளி ஒழியவும் நீங்கள் ஒன்றுபட்டுக் கிளர்ச்சி செய்யுங்கள்.

நமது மக்கள் மாத்திரம் பெரிதும் பலகாலமாகவே முன்னேற்றமடையாமல் இருக்கக் காரணம் என்ன என்று யோசிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட நாளை இவ்வாறு சிந்தனை செய்யத்தான் நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். வெகுநேரமாகவே நம் மக்கள் அறிவு வளர்ச்சியடையாமல் இருந்துவரக் காரணம் கடவுள் இல்லாத குறையாலா? அல்லது அவைகளுக்குப் பூஜை சரிவர நடத்திவைக்காததாலா? அல்லது அவற்றை மதிக்கத் தவறி விட்டதாலா? யாரேனும் பூஜை நடத்தி வைக்கவில்லை என்றோ, கடவுளை நாம் மதிக்கவில்லை என்றோ, அல்லது கடவுள்களுக்கு நம் நாட்டில் பஞ்சம் என்றோ நம்மீது குற்றம் கூற முடியுமா? அப்படியிருக்க, மற்ற சமுதாய மக்களுக்குள்ள வசதியும் வாய்ப்பும் நமக்கே இல்லாமற் போய்விட்டன? இவற்றை நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டுமென்பதுதான் எனது முக்கிய கருத்து. எனது வாழ்நாளில் கிடைக்கும் வசதியும் வசதியும் வாய்ப்பும் நமக்கே பெரிதும் பயன்படுத்த நான் ஆசைப்படுவதால், கிதைப் பற்றித் திருப்பித் திருப்பிக் கூறுகிறேன்.

நமது இழிவின் மூலகாரணம் தான் நடுபிடித்து அதை நீக்குவதில் தான் நாம் பூரா கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டும். நமது காலராவோ, மலேரியாவோ வந்தால் நாம் எப்படி அவற்றுக்குக் காரணப்பட்டுள்ளது உருவ அசைதங்ககளையும் கசுமாலங்ககளையும் நீக்கி, அந்நோய் பரவ வொட்டாமல் செய்கிறோமோ, அதே போல் நமது இழிவுக்குக் காரண மாயிருந்து வரும் சில கசுமாலங்ககளையும் நீக்கவேண்டும். நம் குறைபாடுகளுக்கு நாம் தழுவி நிற்கும் மதந்தான் காரணமே தவிர, கடவுள் ஒருபோதும் காரணகர்த்தராக மாட்டார். கடவுள்மீது பழி போடுவது என்பது அற்பத்தனம்; அயோக்கியத்தனம். 'ஏனப்பா திருடினாய்!' என்று ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒரு திருடனைப் பார்த்துக் கேட்டால் "நான் என்ன செய்யட்டுமா? கடவுள் செயல் என்னை அப்படிச் செய்துட்டதுங்க" என்று சொன்னால், மாஜிஸ்ட்ரேட் ஒப்புக் கொள்வாரா? எவனாவது ஒரு போக்கிரி உங்கள் பாக்கெட்டில் கைபோட்டால், 'எல்லாம் கடவுள் செயல்' என்று நீங்கள் யாராவது சும்மா இருந்து விடுவீர்களா?

'கடவுள் இருக்கிறார் எல்லாம் பார்த்துக்கொள்வார்' என்று எந்த பத்தனாவது தனது பெட்டியைப் பூட்டாமல் விட்டுவிடுகிறானா? 'கடவுள் காப்பாற்றுவார்' என்று நினைத்து எவனாவது காசு, பணம் தேடாமல் தெருவில் சோம்பித் திரிகிறானா? அப்படியிருக்க, நமது இழிவு நீக்கத்திற்கு மட்டும் ஏன், 'எல்லாம் கடவுள் பார்த்துக்கொள்வார்' என்று நாம் விட்டு வைக்கவேண்டும்? நமது இழிவுக்கும் கடவுளுக்கும் சம்பந்தமில்லை. யாரோ, சில சுயநல நபவஞ்சகக் கூட்டத்தார் தம் சுகபோக வாழ்வுக்காகத் தம்மை மேன்மைப் படுத்தியும், மற்றவரைத் தாழ்மைப்படுத்தியும்—சாஸ்திர புராணங்களை எழுதி வைத்துக் கொண்டு, அவற்றைக் கடவுள் வாக்கென்று கூறி, நம்மை ஒப்புக்கொள்ளும்படி சொன்னால்—நாமும் பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டு விடுவதா? சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? என்ன குற்றம் செய்தோம்?

நாம் என்ன குற்றம் செய்ததற்காக நம்மைக் கடவுள் சூத்திரனாகப் படைத்தார்? நாம் தானே கோயில் கட்டுவதும் சும்பாபிஷேகம் செய்வதும்? நம் முன்னோர்தானே சாமிக்குப் படியாளந்து வந்தார்கள்? அப்படியிருக்க, நம்மவர் கொடுத்ததை வாங்கி வயிறு வீங்க உண்டு சோம்பேறி வாழ்வு நடத்திய பார்ப்பான், எப்படி உயர்சாதியாக்கப்பட்டான்? பாடுபட்டுழைத்த நம்மவர், எப்படி கீழ்சாதியாக்கப்பட்டார்கள் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

இந்த இழிவிற்குக் கடவுள்தான் காரணம் என்று உங்களுக்குத் தோன்றினால், அந்தக் கடவுளுக்கு உடனே 'நோட்டீஸ்' கொடுங்கள். 'கடவுளே, நாங்கள் தான் உனக்கும், உன்னைக் குளிப்பாட்டிவரும் உனது அர்ச்சகனுக்கும் அன்றாடம் படி அளந்து வருகிறோம்; அதை உணராமல் நீ நன்றி மறந்து எங்களை இழிசாதியாய்ப் படைத்துவிட்டாய். பாடுபடாத உன்னையும், பாடுபடுகிற என்னையும் ஏமாற்றுகிற அவனை—உயர்சாதி ஆக்கிவிட்டாய்; ஆகவே—ஒன்று இனி மக்களில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்றாவது கூறு; அல்லது நீயல்ல அதற்குக் காரணம் என்றாவது ஒப்புக் கொண்டுவிடு. இந்த நோட்டீஸ் விண்ணப்பத்தை அறிந்த கிரண்டு வாரத்திற்குள் நீ ஏதாவது ஒரு முடிவான பதில் தெரிவிக்காவிட்டால் உன் கோயிலை இடித்து விடுவோம்' என்று எச்சரிக்கை செய்யுங்கள். கடவுள் என்று ஒன்று அந்தக் குழுவிக் கல்லில் அடைந் திருக்குமானால், அது வாய் திறந்து பேசட்டும்! இன்றேல் அதை உதறித் தள்ளுங்கள். இருக்குமானால் அது அர்ச்சகருக்கே சரியாய்ப் போய்விடும். நரகம் என்பது வெறும் கற்பனைப் பூச்சாண்டி; மதத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள—அறிவாராய்ச்சியைத் தடை செய்து தமது வாழ்க்கையைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள—குழ்ச்சிக்காரர்கள் செய்த ஒரு தந்திரம்.

நான் என்னுடைய சூத்திரப் பட்டம் போகத்தான் இவ்வளவு பாடுபடுகிறேன் என்று நீங்கள் நினைத்துவிடாதீர்கள். நான் கிழவனாகிவிட்டேன்; இனி வெகு சீக்கிரத்தில் சாகப்போகிறவன். ஆனால், உங்கள் கதி என்ன? உங்கள் சந்ததிகளின் கதி என்ன? நீங்கள் பாடுபட்டு உழைப்பதெல்லாம் உங்கள் சந்ததியின் நல்வாழ்வுக்குத்தானே? அப்படியிருக்க, அந்தச் சந்ததியின் சூத்திரத் தன்மைபற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாமா? உங்கள் சந்ததியார் மனிதர்களாக வாழ வழி செய்யவேண்டாமா? இதோ எனக்கெதிரில், பிரகாசம் பொருந்திய கண்களோடு பொறுக்கி எடுத்த மனிதன் மாதிரி வீற்றிருக்கும் இவ் இளைஞர்களின் கதி என்னாவது? இவ் இளங் குழந்தைகள் என்ன குற்றம் செய் தார்கள் என்பதற்காக, இவர்கள் சூத்திரர்களாய்—தாழ்ந்த சாதியாய்—இழிமக்களாய் இருக்கவேண்டும்? நீங்கள் சூத்திரர்களாக இருப்பதால்தானே உங்கள் குழந்தைகள் சூத்திரர்களாக, உங்கள் மனைவியர் சூத்திரச்சிகளாக இருந்து வருகிறார்கள்? அதனால் தானே மிருக சீவன்களாக நடத்தப்படுகிறார்கள்? இதைக் கண்டு நீங்கள் வெட்கப்பட வேண்டாமா? துக்கப்பட வேண்டாமா? இந்த இழிவுக்குக் காரணமாயுள்ள மதத்தையோ, சர்க்காரையோ, சமுதாயத்தையோ, ஒழித்துக்கட்ட நீங்கள் திட்டமிட வேண்டாமா? அதை ஒழிக்க உங்களுக்குக் கட்டிடமாயிருந்தாலும் அதை மாற்றியமைக்கவாவது நீங்கள் முற்பட வேண்டாமா?

மணிக் கு ஆயிரம் மைல் வேகத்தில் பறக்கும் ஆகாயக் கப்பல்களும், அய்யாயிரம் மைல்களுக்குப்பால் உள்ள ஒருவரின் குரலை அப்படியே கேட்க வசதி செய்துகொடுக்கும் அதிசய ரேடியோ பெட்டியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள அதி அற்புத விஞ்ஞானக் காலத்திலா—நாம் நம் அறிவைப் பயன்படுத்தாமல் அற்ப—அன்னக்காவடி—லம்பாடிக் கூட்டத் தினருக்கு அடிமைகளாக, தாசி மக்களாக இருப்பது? இதைக் கூறுவதாலா தேசபக்தர்களுக்கு—காங்கிரஸ் காரர்களுக்கு—சமதர்ம ஆட்சியாளருக்குக் குற்றமாகப் படவேண்டும்? இதற்கா எங்களுக்குக் கழகத்தாருக்கும் கல்லடியும் சொல்லடியும் அடக்குமுறைத் தண்டனையும் கிடைக்க வேண்டும்? நான் என்ன ஆட்சியா வேண்டுமென்று கேட்கிறேன்? 'மகாராஜனாக' இன்றைய ஆட்சியே இன்னமும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வேண்டுமானாலும் ஆண்டு வரட்டும். ஆனால், ஆயிரம் சாதிகளையும் பத்தாயிரம் வகுப்புகளையும் இழி சாதிகளையும் பிராமண சாதிகளையும் நாட்டில் இருக்க அனுமதிக்கக் கூடாது. அதற்குக் காரணமாய் இருந்துவரும் மதத்தை மரியாதையாக அழித்து விட்டும். எல்லா மக்களையும் ஒரே சமுதாய—சரிநிகர் சமமான மனிதர்களாக நடத்தட்டும் என்றுதானே கூறுகிறேன். 'மக்களின் அறிவுக்குத் தடை விதிக்கும் எதையும் அழி' என்றுதானே நான் கூறுகிறேன்.

அறிவுகொண்டு ஆராய்வோம். அறிவிற்குத் தென்பட்டதுதான் கடவுளாக இருக்க முடியும்; அறிவினால் எற்படுத்தியதுதான் மதமாக இருக்கவேண்டும். அறிவுகொண்டு ஏற்படுத்தியதுதான் சாஸ்திரமும், புராணமும் ஆக இருக்கவேண்டும். ஆகவே, அந்த அறிவுக்குக் கடவுள், மதம் சாஸ்திரபுராணம் மாறானதாக இருந்தாலும்—ஒப்புக்கொண்டு ஆகவேண்டும் என்று நிபந்தனைபோடாதே! எதையும் சுதந்திரமாக, சுத்த அறிவுகொண்டு ஆராய்ச்சி செய்ய அனுமதி! அப்போதுதான் காலத்திற்கேற்ப அது முன்னேற்றப் பாதையில் உன்னை அழைத்துச் செல்லும்; உன் அறிவின் தெளிவுக்கேற்ற பயனளிக்கும். எனவே இவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்! உன்னைத்தவித்த மற்ற அயல்நாட்டு மக்கள், அயல் மதஸ்தர்கள் எத்தகைய கடவுள்களை வணங்குகிறார்கள் என்று அறிவால் ஆராய்ந்து பார்! அவர்களது கடவுள்களுக்கு உருவமில்லை; அதை வணங்க அவர்கள் காசு பணம் செலவழிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதுபோலவே, அவர்களுடைய மதமும் அவர்களைப் பல சாதிகளாகப் பிரித்து உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கவில்லை. அப்படியிருக்க, நாம் மட்டும் ஏன் உருவ வழிபாடு, அதுவும் ஆடம்பரமான செலவுகள் செய்யவேண்டும்? நம் மதம்மட்டும் ஏன் அதியாய உயர்வு-பிராமணன், சூத்திரன் - தாழ்வு கற்பிக்க

வேண்டும்? அவர்களை அறிவாளிகள்? மற்ற விஷயம் உயர்ந்தவர்கள், எதில் வல்லவர்கள் அல்லது அறிவாளிகள்? மற்ற விஷயம் அறிவு அறிவுடையவர்களில் எல்லாம் அவர்கள் காட்டியவழியை நாம் அறிவுடையவர்களிடம் இருப்போது, அதி முக்கியமான கருவியை நாம் அவர்களுக்கு நேர்மாறாக—காட்டுமிரண்டுகளாக—நடந்துகொள்ள வேண்டும்?

உனக்கு சுயராஜ்ய அறிவை உண்டாக்கியது அவனா அல்லது உன்னுடைய மதமா? அரசன் வேண்டாமென்று ஆரம்பிப்பதும் கற்றுத்தந்தது அவனா அல்லது உன்னுடைய ஆரியமதமா? அன்பே, ஆத்திரம் தவிர்த்து நீயே சிந்தித்துப் பார்! அவன் மாடு தின்கிறான், மடையன் என்று கலமாக்கி கூறிவிடுகிறாயே! நீ சர்வ சக்திபொருந்திய—சர்வ விப்பகனாகிய கடவுளைச் சாணாடி கல்லில் அடைத்துவிட்டு, அதற்குப் பெண்டின்னைகள் தேடிவைக்கிறாயே—இந்த அக்கிரமத்திற்காக உன்னை என்னவென்று அழைப்பது? சாணாடி கல்லை நட்டுவிட்டு, 'அதுதான் சாமி!' என்கிறாய்; அதற்கு வருடாவருடம் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என்கின்றாய். அதுதான் சாமி! அதற்கு அதுவும் போதாது;—அதற்கு ஆடவும் பாடவும் அழகான கூத்திமாள் வேறு வேண்டுமென்கிறாய். அதற்கும் எங்கள் பெண்கள்தான் (பொட்டுக் கட்டிக்கொள்ள) வேண்டுமென்கிறாய்; அந்த ஆடலழகிகளோடும், மேளதாளத்தோடும், ஆனந்தமாக அதை ஊர்வலமாகக் கொண்டு செல்லவேண்டுமென்று கூறி—அதற்கும் எங்களைப் பணம் கொடுக்கும்படி துன்புறுத்துகிறாய். அந்த ஒருபடி பீத்தனை சாமியை—செம்புப் பொம்மையை ஆள் மட்டும் தூக்கிச்சென்றால் போதாது என்று—அதற்கு மரத்தாலும், வெள்ளியாலும், தங்கத்தாலும் யானையும் குதிரையும் வேண்டுமென்கிறாய்; சர்வ சக்திபுள்ள கடவுள் என்று கூறிவிட்டு அதற்கு வித்தனையும் நாம் தானா செய்யவேண்டும் என்கிறாயே! அப்புறம் அதைக் கைத்தொழில் ஒரு அறையில் போட்டுப் பூட்டிவைக்கிறாய்; 'உலகமக்கள் எல்லாம் இப்படியே சாமி கும்பிடுகிறார்கள்? நீ மட்டும் ஏன் இப்படிச் கூத்திடுகிறாய்' என்று கேட்டால்—இத்தகையவா என்னை நாதிகள் என்று குற்றம் சாட்டுவது? வேற்று நாட்டான் சிரிப்பான்! கல்லையும், களிமணியையும், காட்டையும் மேட்டையும், கழுதையையும், குதிரையையும் சகலத்தையும் கடவுளாக்கிவிடுவது?

சிந்தனை அறிவு ஒன்றுதானே உண்மையறிவாகக் கருதப்படக்கூடியது. வெறும் புத்தக அறிவு அறிவாகிவிடுமா? அதைக் குட்டுப்பாடம் பண்ணி ஒப்புவித்தவனே மோவி ஆகிவிடுவானா? அப்படியானால், படித்த மோவிதான், பட்டதாரிகள், விஞ்ஞானப் பாடத்தில் பட்டதாரிகள், கல்லைக் கடவுள் என்று நம்பி அதன் காலில் விழுந்து வணங்குவார்களா? மகா விஞ்ஞானம் படித்த மகோனாத பண்டித நிபுணர் என்பவர்களெல்லாம் மோட்சத்துக் காகச் சாணியையும் மூத்திரத்தையும் கலக்கிக் குடிப்பார்களா? அல்லது பாப விமோசனத்திற்காகத்தான் தீர்த்தென்று சேற்றுநீரே வாரித் தெளித்துக்கொள்வார்களா? அவர்கள் படித்த 'சயின்ஸ்'க்கும், இந்த சாணி மூத்திரக் கலவைக்கும் ஏதாவது சம்பந்த முண்டா? வேறு நாட்டில் எந்த மடையனாவது இப்படிச் செய்வானா? வெள்ளையன் இதைக் கேட்டால் காறித் துப்பிச் சிரிப்பானே!

ஏதற்காக ஒரு திருப்பதி சாமிக்கு வருடம் 32 இலட்சம் ரூபாய் வரும்படி? அந்த வரும்படியால் சோம்பேறிகளும், பார்ப்பனர்களும் தின்று கொழுப்பதைத் தவிர, வேறு ஏதாவது பயனுண்டா? சர்க்கார் வரி கேட்டால், கொடுக்க எவ்வளவு சங்கடப்படுகிறாய்? சர்க்காராவது—உனக்கே இல்லாவிட்டாலும், உன்னைப்போன்ற மக்களுக்காவது ஏதாவது நன்மை செய்கிறது; இந்தக் குழுவிக் கல்லுக்கு அழுவதால், பார்ப்பனர்கள் ஒருவர்தானே கொழுக்கிறார்கள். இந்தக் குழுவிக் கல் கொள்வையை அனுமதிக்கலாமா, நீ? இந்தக் குழுவிக் கல்லுக்காக வேண்டி உன்னை மொட்டையடித்துக் கொள்ளலாமா, நீ? புத்தியிருக்கிறதா உனக்கு? இந்தச் சாமியை உனக்குக் காட்டிக் கொடுத்தவன் பார்ப்பான்தானே! அந்தப்

பார்ப்பான் ஒருவனாவது சாமிக்கொன்று மயிரவளர்த்து மொட்டையடித்துக்கொள் தின்றானா? ஒரு பார்ப்பனத்தியாவது சாமிக்காக மொட்டையடித்துக் கொள்கிறானா? அப்படியிருக்க, நீ மட்டும் ஏனப்பா—மகா கடவுளைக் கண்டுவிட்டவன்போல்—அதற்கு மயிரைச் சிறைக்கக் கொடுக்கிறாய்? அதற்காக ஏனப்பா நீ கரவடி தூக்கிக் குதிக்கிறாய்?

நமது மக்களில் 100க்கு 90 பேருக்குப் படிப்பில்லை; அவர்களைப் படிக்கவைக்கப் பணமில்லை என்கிறாய். திட்டம் போடத்திறமையில்லை,—திட்டம் போடுகிறார் நமது கல்வி மந்திரி, மேலும் மக்களை மடையர்களாக்க. மத்தையே புரணத்தையே கேலி செய்யக்கூடாதாம்! செய்தால்—'டிஸ்மிஸ்' செய்வாராம், வாத்தியார்களை. அடிப்பேர், என்ன மதம் அப்பா இவருக்கு? இதுவரை அடிமைபரக, தாசிமகனரக, கீழ்சாதியாக ஆக்கி வைத்திருக்கும் இந்து மதத்தானா இவருடைய மதம்? இவர் கூறும் புராண இதிகாசங் களின் யோக்கையையே இன்னும் சொல்லத் தேவையில்லை.

பாரதம்—அதில் ஒருவனாவது அப்பனுக்குப் பிறந்ததாகக் கூறப்படவில்லை. ஒரு காலத்தில் ஒரு கூட்டம் அப்படி இருந்திருக்குமோ என்னவோ தெரியவில்லை! 1948-ல் போய் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமா? ஆட்சேபிக்கக் கூடாது என்று மந்திரி கூறுகிறார். இப்படிப்பட்ட கதையை நம் பெண்கள் படிக்க வேண்டுமென்றால் என்ன அர்த்தம்? அதில் கூறப்படுகிறதே ஒரு அழியாத பத்திரி திரவுபதி அம்மையார்—அந்த அம்மாளுக்கு அய்ந்துபேர் கணவர்கள். அதுவும் போதாமல், ஆறாவது மாப்பிள்ளைக்குக் கவலைப்பட்டாளாம். அப்படிப்பட்டவளைப் போய்—நம் தாய்மார்கள் 'பதிவிரதை' என்று வணங்குவார்களானால், அதற்கு ஏதாவது அர்த்தம் இருக்கிறதா! அப்படிப்பட்ட பெண் தன்மையில் கதையைப் படிப்பதால், நம் பெண்களுக்கு ஏதாவது ஒழுக்கம் ஏற்படுமா?

இராமாயணம் அதைவிட மேலான காவியம். அதில் கூறப்படும் தசரதனுக்கோ 60,000 மனைவிமார்; அத்தனை மனைவிகள் இருந்தும் அவனுக்குப் பிள்ளை கிடையாது. அதற்காக ரிஷ்யசிருங்கர் வந்து பிள்ளை உண்டாக்கித் தரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட கதையைப் படிப்பதால் கொஞ்சமாவது நாணபமோ பெருந்தன்மையோ ஒழுக்கமோ ஏற்படுமோ? இந்தக் கதையைப்போய் சரித்திரப்பாடத்தில் புகுத்திக் கொலை பண்ணு கிறாயே, இது நியாயமா? இந்தத் தசரதனோ அல்லது இவனுக்கு இஷ்ட புத்திரன் கிராமனோ ஆண்டதற்கு ஏதாவது சரித்திர ஆதாரம் உண்டா? இப்படி இருக்க, அதைச் சரித்திரத்தில் புகுத்தி அதைப் படிக்கும்படி ஏன் அனாவசியமாகக் குழந்தைகளை வற்புறுத்தி, அவர்கள் அறிவைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாய்?

வேண்டாமியா இந்த இதிகாச புராணங்கள்; இவையல்ல நமக்கு வேண்டியவை. நமக்கு வேண்டியதெல்லாம் சிந்தனை அறிவு! எதனையும் சிந்தித்துச் செய்யுங்கள். விபூதி பூச வேண்டுமே! ஏன் எதற்கு என்று சிந்தித்துப் பார்த்த பிறகு பூசிக் கொள்ளுங்கள்! வேண்டாமென்று கூறவில்லை. சாமியா, விபூதி பூசிக்கொள்ளும்படி சொல்லியது? சாமியா, உன்னை நாமம் போட்டுக் கொள்ளச் சொன்னது? சாமியா, உன்னைத் திவசம் கொடுக்கச் சொன்னது? நீ திவசத்தின்போது பார்ப்பானுக்குக் கொடுக்கும் அரிசி, பருப்பு—நீ கண்டாயா உங்கள் அப்பனுக்குப் போகிறது என்று? நீ சிந்தித்துப் பார்த்தாயா அது அந்தப் பார்ப்பான் வீட்டிற்குப் போகிறது அல்லது அவன் வைப்பாட்டி வீட்டிற்குப் போகிறது என்று?

'ஏனப்பா—சாமி கும்பிட்டு சாம்பல் பூசிக்கொள்கிறாய்?' என்றால், 'இறந்த பிறகு எல்லாம் சாம்பலாகத்தானே போய் விடுகிறோம்; அதற்கு அறிகுறி இது' என்கிறார்கள் மத பக்தர்கள். என்ன அர்த்தம்? இந்த உடல் சாம்பலாகுமுன் அது நெருப்பாக எரிந்து தானே சாம்பலாகிறது? நீ அப்போது சவமாகக் கிடக்கிறாயே! அதுதானே உனது முடிவென்று—நீ கொஞ்சம் 'கிரஸினை' மேலே ஊற்றிக் கொண்டு, சவம்போல் படுத்தி,

வத்திக்குச்சி எடுத்துப் பற்றி எரிக்கலாம்! எரியாமல் எப்படிச் சாம்பல் வரக்கூடும் என்று கிணறுகிறீர்கள்?

ஏனப்பா இப்படி அறிவுக்குப் புறம்பான காரியங்களை மதம் என்ற பெயரால், நீ செய்கிறாய்? உன்னை மூடநம்பிக்கைகளுக்கு அடிமையாகவும்—ஒரு இழிமகனாகவும் வைத்திருக்கும் மதத்தை ஏன் நீ இன்னும் சுமந்துகொண்டு இருக்கவேண்டும்? என்றால், 'நீ யார் கேட்க, அது என் இஷ்டம்!' என்று கூறினால், அது அறிவுக்குப் பொருந்துமா? ஒரு பாரமான கல்லைத் தலைமீது வைத்து நிற்கிறவனைப் பார்த்து—அதுவும் எதற்காகச் சுமக்கிறோம்; ஏன் சுமக்கிறோம்; யாருக்காகச் சுமக்கிறோம் என்பதுகூடத் தெரியாமல் சுமந்துகொண்டிருப்பவனைப் பார்த்து—'ஏனப்பா அதை விணாகச் சுமந்துகொண்டிருக்கிறாய்! அதனால் உனக்கு யாதொரு பயனும் இல்லையே; அதை கிறக்கி வைத்து விடேன்' என்று கூறினால், 'அதைக் கேட்க நீ யார்?' என்று கூறினால்—அதில் அர்த்தமுண்டா?

இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு நாம் இந்த உலகத்தில் சூத்திரர்களாயிருப்பது? நம் பின்சந்ததிகளைச் சூத்திரர்களாயிருக்கும்படி விடுவது? இத் தலைமுறையிலாவது—இந்த விஞ்ஞான, சுதந்திர காலத்திலாவது—நமது இந்த இழிவு நீங்கி, நாம் மனிதத்தன்மைபெற ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? இதைவிட, இனிமேல் இப்படிப்பட்ட காரியம் நமக்கேது? அதனால்தான், எனது வாழ்நாள் பூராவும் கிதற்கென்றே நான் அர்ப்பணித்து வந்திருக்கிறேனே ஒழிய, மூட்டாள் தளமல்ல; துவேஷமல்ல; நான் திக் உணர்ச்சியாலல்ல.

1925-ல் காங்கிரசில் இருந்து நான் விலகியதற்கும் இதுதானே காரணம்! காங்கிரஸ் ஒரு வகுப்பு வாத ஸ்தாபனம்; ஆரியப் பார்ப்பனரின் நலனுக்காகவே பாடுபட்டு வரும் ஒரு ஸ்தாபனம்; வருணாசிரம பாதுகாப்பு ஸ்தாபனம் என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்த பிறகு தானே நான் அதைவிட்டு வெளியேறினேன்!

அன்றுமுதல் நான் கிதைத்தானே கூறிவருகிறேன். நம்மை இழிவுபடுத்தும் மதமும், நாம் தீண்டினால் செத்துப்போகும் கடவுளும், நாம் படிக்கக்கூடாத சாஸ்திரமும், நம்மைக் காட்டுமிராண்டிகளாக்கும் புராணமும், நம்மைச் சுரண்டிப் பார்ப்பானுக்கு அமும் தெய்வமும் நமக்குத் தேவையில்லை என்பதுதானே எனது விண்ணப்பம். 1929-லேயே என்னுடைய கருத்தைத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேனே!

உருவமற்ற கடவுளை—யாவரையும் ஒன்றுபோல் சிருஷ்டிக்கும் கடவுளை—ஒழுக்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட கடவுளை—பகுத்தறிவுக்கு ஏற்ற கடவுளை—காசு பணம் செலவு செய்யாமல் வணங்கக்கூடிய கடவுளை—மூடநம்பிக்கைக்கு இடமில்லாத தன்மையில் யாரும் வணங்கலாம். நீதிகளும் நேர்மைகளும் அறிவுக்கும், அன்புக்கும் கட்டுப்பட்ட எந்த மதத்தையும் யாரும் தழுவலாம் என்று அன்றே கூறியிருக்கிறேனே! அதனால்தானே அன்று முதலே நான் நாஸ்திகனாக்கப்பட்டேன். அன்று ஏற்பட்ட எதிர்ப்புச் சொல் கொஞ்சமா? கல்லடி கொஞ்சமா? அப்படியிருந்தும், நெருப்பில் புழுத்த புழுபோல், அறிவு காரணமாக—அதன் நேர்மை காரணமாக அக்கொள்கை அழியாது நின்று, இன்று சற்று செல்வாக்குப்பெற்று விளங்குகிறது. 20 வருட சேவையின் பயனாய் இப்போதுதான் ஏராளமான வாலிபர்கள் இக்கொள்கையை ஏற்று நடக்க முன் வந்துள்ளனர். இனியும் அவர்களது தாய்தந்தையர்கள் ஞானமடையவில்லை; ஞானகுணியர்களாய் இருக்கிறார்கள். ஆனவ அடக்குமுறையால்—அதன் பாதுகாப்பில் நடத்தும் மூடப்பிரச்சாரத்தால்—மூர்க்கத்தனத்தால், அறிவு என்றும் அழிந்ததில்லை என்பதை அமைச்சர்கள் சீக்கிரமே உணர வேண்டும்.

அன்பர்களே! ஒவ்வொரு மனிதனும் செத்துப்போவது உண்மைதான் என்றாலும் அவனோடு அவனுடைய முயற்சியும்—அவன் துவக்கிய காரியமும் செத்துப்போய் விடுவ

தில்லை. அதுவும், அவனுடைய எண்ணத்தை அவனால் கூடுமான அளவுக்கு அவனைச் சூழ்ந்துள்ள மக்களிடையே பரப்பிவிட்டால்—அந்த எண்ணம் ஒருபோதும் அழியாது; அடக்கிவிடமுடியாது. என்னுடைய முயற்சியெல்லாம் மக்கள் எதையும் சிந்திக்கவேண்டும் என்பதுதான், அவர்கள் எதையும் கண்முடி நம்பிவிடக்கூடாது என்பதுதான். இது போதுமான அளவுக்கு மக்களிடையே வேரூன்றிவிட்டது. இனியும் தொடர்ந்து எனது உயிருள்ள வரையில் நான் கிதைத்தான் கூறிவருவேன்.

[புவியனூரில் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 29-2-1948]

3. பெண்ணுரிமை

1. பெண்கள் விடுதலை

பெண்கள் விடுதலையின் பேரால் உலகத்தில் அனேக இடங்களில் அனேக சங்கங்களும், முயற்சிகளும் நான்குநாள் வளர்ந்துகொண்டு வருவது யாவரும் அறிந்ததே. இம்முயற்சிகளில் ஆண்களும் மிகக் தவலையுள்ளவர்கள் போலக் காட்டிக்கொண்டு, மிகப் பரசாங்கு செய்து வருகின்றார்கள். ஆண்கள் முயற்சியால் செய்யப்படும் எவ்வித விடுதலை இயக்கமும்—எவ்விதிலும்—பெண்களுக்கு உண்மையான விடுதலையை அளிக்கமுடியாது. தற்காலம் பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பெண்மக்களால் முயற்சிக்கப்படும் இயக்கங்களும் யாதொரு பலனையும் கொடுக்காமல் போவதல்லாமல், மேலும் மேலும் அவை பெண்களின் அடிமைத்தனத்திற்கே கட்டுப்பாடுகளைப் பலப்படுத்திக் கொண்டே போகும் என்பது நமது அபிப்பிராயம். \

எதுபோலவென்றால், இந்தியப் பொதுமக்கள் விடுதலைக்கு வெள்ளைக்காரரும், பார்ப்பனரும் பாடுபடுவதாக ஏற்பாடுகள் நடந்துவருவதன் பலனாக—எப்படி நான்கு நாள் இந்திய மக்களுக்கு அடிமைத்தனம்—விடுதலை பெறமுடியாதபடி பலப்பட்டு, என்றென்றைக்கும் கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுவருகிறதோ அதுபோலவும்; சமூக சீர்திருத்தம், சமத்துவம் என்பதாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு பார்ப்பனர்களும், புராணக்காரர்களும் சீர்திருத்தத்தில் பிரவேசித்துவருவதன் பலனாக எப்படி சமூகக் கொடுமைகளும், உயர்வு தாழ்வுகளும் சட்டத்தினாலும், மதத்தினாலும் நிலைபெற்றுப் பலப்பட்டு வருகின்றதோ அதுபோலவே என்று சொல்லலாம்.

அன்றியும் ஆண்கள், பெண்களின் விடுதலைக்குப் பாடுபடுவதால் பெண்களின் அடிமைத்தனம் வளருவதுடன் பெண்கள் என்றும் விடுதலை பெறமுடியாத கட்டுப்பாடுகள் பலப்பட்டுக் கொண்டுவருகின்றன. பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பதாகவும், பெண்கள் விடுதலைக்காகப் பாடுபடுவதாகவும் ஆண்கள் காட்டிக்கொள்வதெல்லாம் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஒழிய வேறல்ல. எங்காவது பூண்களால் எவ்வித விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது நரிகளால் ஆடுகோழிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது முதலாளிகளால் தொழிலாளிகளுக்கு விடுதலை உண்டாகுமா? எங்காவது வெள்ளைக்காரர்களால் இந்தியர்களுக்குச் செல்வம் பெருகுமா? எங்காவது பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களுக்குச் சமத்துவம் கிடைக்குமா? என்பதை யோசித்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். அப்படி ஒருகால் ஏதாவது ஒருசமயம் மேற்படி விஷயங்களில் விடுதலை உண்டாகிவிட்டாலும் கூட, ஆண்களால் பெண்களுக்கு விடுதலை கிடைக்கவே கிடைக்காது என்பதை மாரத்திரம் உறுதியாய் நம்பலாம்.

ஏனெனில், 'ஆண்மை' என்றும் பதமே பெண்களை இழிவுபடுத்தும் முறையில் உலக வழக்கில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டு வருகின்றது என்பதைப் பெண்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. அந்த 'ஆண்மை' உலகில் உள்ளவரையிலும் பெண்மைக்கு மதிப்பு இல்லை என்பதைப் பெண்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். உலகத்தில் 'ஆண்மை' நிற்கும்வரையில் பெண்கள் அடிமையும் வளர்ந்தேவரும். பெண்களால் 'ஆண்மை' என்ற தத்துவம் அழிக்கப்பட்டாலல்லது 'பெண்மை' விடுதலையில்லை யென்பது உறுதி. 'ஆண்மை' யால்தான் பெண்கள் அடிமையாக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள்.

சுதந்திரம், வீரம் முதலிய குணங்கள் உலகத்தில் 'ஆண்மை'க்குத்தான் உரியதாகப்பட்டுவிட்டன, ஏன்? 'ஆண்மை'க்குத்தான் அவைகள் உண்டு என்று ஆண்மக்கள் முடிவுகட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைமாதிரிப் பெண்கள் நன்றாய் உணரவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

எனவே, பெண்மக்கள் அடிமையானது ஆண்மக்களாலேயேதான் ஏற்பட்டது என்பதும், அதுவும் 'ஆண்மை'யும் 'பெண் அடிமையும்' கடவுளாலேயே ஏற்படுத்தப் பட்டதாக எல்லா ஆண்களும் கருதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும், அதோடு பெண்மக்களும் இதை உண்மையென்றே நினைத்துக்கொண்டு வந்த பரம்பரை வழக்கத்தால், பெண் அடிமைக்குப் பலம் அதிகம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதும்—நடுநிலைமைப் பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் யோசித்துப் பார்த்தால் விளங்காமல் போகாது. பொது மக்கள் பிறவியில் உயர்வு-தாழ்வு ஒழியவேண்டுமானால், எப்படி கடவுளாலேயே மக்களுக்குப் பிறவியில் உயர்வு-தாழ்வு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்ற நித்தமதக் கொள்கையைச் சுட்டுப் பொசுக்கவேண்டியது அவசியமோ—அதுபோலவே, பெண்மக்கள் உண்மை விடுதலைப்பெற்று உண்மைச் சுதந்திரம் பெறவேண்டுமானால், 'ஆண்மை'யும், 'பெண் அடிமையும்' கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவை என்பதற்குப் பொறுப்பாயுள்ள கடவுள்தன்மையும் ஒழிந்தாக வேண்டும்.

பெண்கள் விடுதலை பெறுவதற்கு இப்போது ஆண்களைவிடப் பெண்களே பெரிதும் தடையாயிருக்கிறார்கள். ஏனெனில், இன்னமும் பெண்களுக்குத் தாங்கள் முழு விடுதலைக்குரியவர்கள் என்கின்ற எண்ணமே தோன்றவில்லை. தங்களுடைய இயற்கைத் தத்துவங்களின் தன்மையையே தங்களை ஆண்களுக்கு அடிமையாகக் கடவுள் படைத்திருப்பதன் அறிகுறிகளாய்க் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியெனில், பெண் இல்லாமல் ஆண் வாழ்ந்தாலும் வாழலாம்; ஆனால், ஆண் இல்லாமல் பெண் வாழமுடியாதென்று ஒவ்வொரு பெண்ணும் கருதிக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி அவர்கள் கருதுவதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்ப்போமானால், பெண்களுக்குப் பிள்ளைகள் பெறும் தொல்லை ஒன்று இருப்பதால், தாங்கள் ஆண்கள் இல்லாமல் வாழமுடியும் என்பதை ரூசுப் படுத்திக் கொள்ளமுடியாதவர்களாயிருக்கின்றார்கள். ஆண்களுக்கு அந்தத் தொந்தரவு இல்லாததால், தாங்கள் பெண்கள் இல்லாமல் வாழமுடியும் என்று சொல்ல இடமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்கள். அன்றியும், அப்பிள்ளை பெறும் தொல்லையால் தங்களுக்குப் பிறர் உதவி வேண்டியிருப்பதால்—அங்கு ஆண்கள் ஆதிக்கம் ஏற்பட இடமுண்டாகி விடுகின்றது. எனவே, உண்மையான பெண்கள் விடுதலைக்குப் பிள்ளை பெறும் தொல்லை அடியோடு ஒழிந்துபோக வேண்டும். அது ஒழியாமல் சம்பளம் கொடுத்துப் புருஷனை நியமித்துக்கொள்வதாயிருந்தாலும் பெண்கள் பொதுவாக உண்மை விடுதலை அடைந்து விட முடியாது என்றே சொல்லுவோம்.

இம்மாதிரி இதுவரை வேறுயாரும் சொன்னதாகக் காணப்படாவிட்டாலும்—நாம் இதைச் சொல்லுவது பெரிதும் முட்டாள்தனமோ என்பதாகப் பொது மக்கள் கருதுவார்கள் என்று இருந்தாலும்—இந்த மார்க்கத்தைத் தவிர—அதாவது பெண்கள் பிள்ளை பெறும் தொல்லையிலிருந்து விடுதலையாக வேண்டும் என்கிற மார்க்கத்தைத் தவிர—வேறு எந்த

வகையிலும் அவர்களுக்கு விடுதலை இல்லை என்கின்ற முடிவு நமக்குக் கல்லுப் போன்ற உறுதியுடைதாய் இருக்கின்றது. சிலர் இதை இயற்கைக்கு விரோதம் என்று சொல்ல வரலாம்.

உலகத்தில் மற்றெல்லாத் தாவரங்கள், ஜீவப்பிராணிகள் முதலியவை இயற்கை வாழ்வு நடத்தும்போது—மானிட வாழ்க்கையில் மாதிரிப் இயற்கைக்கு விரோதமாகவே, அதாவது பெரும்பாலும் செயற்கைத் தன்மையாகவே வாழ்வு நடத்திவருகின்றபோது, இந்த விஷயத்திலும் இயற்கைக்கு விரோதமாய் நடைபெறுவதில் ஒன்றும் முழுக்கிப்போய் விடாது.

தவிர, 'பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதை நிறுத்திவிட்டால் உலகம் விருத்தியாகாது; மானிடவர்க்கம் விருத்தியாகாது' என்று தர்ம நியாயம் பேசச் சிலர் வருவார்கள். உலகம் விருத்தியாகாவிட்டால் பெண்களுக்கு என்ன நஷ்டம்? மானிட வர்க்கம் பெருகாவிட்டால் பெண்களுக்கு என்ன ஆபத்து ஏற்பட்டு விடக்கூடும்? அல்லது இந்தத் தர்ம நியாயம் பேசுவர்களுக்குத்தான் என்ன நஷ்டம் உண்டாகிவிடும்? என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. இதுவரை பெருகி வந்த மானிட வர்க்கத்தால் மானிட வர்க்கத்திற்கு ஏற்பட்ட நன்மைதான் என்ன என்பதும் நமக்குப் புரியவில்லை.

பெண்களின் அடிமைத் தன்மை பெண்களை மாதிரிப் பாதிப்பதில்லை. அது, மற்றொரு வகையில் ஆண்களையும் பெரிதும் பாதிக்கின்றது. இதைச் சாதாரண ஆண்கள் உணரவில்லை. ஆனால், நாம் இந்த மீடத்தில் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் வகை கொள்ளவில்லை. பெண்களைப் பற்றியே கவலை கொண்டு சொல்லுகின்றோம். தற்கால நிலைமையில் பெண்கள் விடுதலைக்குப் பெண்கள் வேறு எவ்விதமான முயற்சி செய்தாலும், அது சிறிதாவது ஆண்களுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால், இந்தக் காரியத்தில்—அதாவது பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதில்லை என்கின்ற காரியத்தில் ஆண்களுக்கு எவ்வித கஷ்டமும் கிடையாது என்பதோடு, ஆண்களுக்கு இலாபமும் உண்டு என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

எப்படியெனில், ஒரு மனிதன் தான் பிள்ளை குட்டிக்காரனாயிருப்பதனாலேயே யோக்கியமாகவும், சுதந்திரமாகவும் நடந்துகொள்ளப்பெரிதும் முடியாமலிருக்க வேண்டிய வளாய்விடுகிறான். அன்றியும், அவனுக்கு அனாவசியமான கவலையும் பொறுப்பும் அதிகப்படவும் நேரிடுகின்றது. மற்றபடி இதனால் ஏற்படும் மற்ற விஷயங்களையும், முறைகளையும் மற்றொரு சமயம் விவரிப்போம்.

['குடிஅரசு' - தலைவங்கம்—12-8-1928]

அக்கிராசனரவர்களே ! சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே !

ஒரு நாடு சுபிட்சத்துடன் வாழவேண்டுமானால், அந்நாட்டு மக்கள் ஒரே ஒழுக்க முள்ளவர்களாக இருத்தல் அவசியம். ஒழுக்கமென்பதோ, சுற்பென்பதோ ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் சொந்தமானதேயன்றி பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல. இன்றையச் சீர்கேடான நிலைக்குப் பெண்மக்கள் மிருகங்களிலும் கேவலமாகக் கருதப்பட்டதும், அவர்கள் பிள்ளை பெறும் இயந்திரங்களாக எண்ணப்பட்டதும், மனித ஜென்மத்துக்கும், பெண்களுக்கும் சம்பந்தமே இல்லை என ஆண்கள் மதித்து வந்ததும், இவைகளின் சவுகரியத்தினால் இவன் ஒழுக்கம் என்பதை விட்டுவிட்டு நாளாவட்டத்தில் வெகுதூரம் விலகி, அதற்கும் இவனுக்கும் சம்பந்தமில்லாது இன்று வாழ்வதுமே காரணமாகும்.

[சுரோட்டில், 8-12-1929-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 22-12-1929]

அக்கிராசனாவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரிகளே!

பெண் மக்களை இன்று ஆண்கள் நடத்தும் மாதிரியானது, மேல் சாதிக்காரன் கீழ் சாதிக்காரனை நடத்துவதைவிட, பணக்காரன் ஏழையை நடத்துவதைவிட, எசுமான் அடிமையை நடத்துவதைவிட மோசமானதாகும்.

அவர்கள் எல்லாம் இருவருக்கும் சம்பந்தமேற்படும் சமயங்களில் மாதிரிந்தான் தாழ்மையாய் நடத்துகின்றார்கள். ஆனால் ஆண்களோ பெண்களை பிறவி முதல் சாவு வரை அடிமையாயும் கொடுமையாயும் நடத்துகின்றார்கள். நாம் எல்லோரும் அடிமை வயிற்றில் பிறந்து அடிமைகளாய் வளர்க்கப்பட்டோம் என்பதை மறுக்கின்றீர்களா?

‘நான் எத்தனை பெண்டாட்டி வேண்டுமானாலும் கட்டிக்கொள்ளுவேன்; நான் எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் ஆசைநாயகிகளாக வைத்துக்கொண்டு அதுபவிப்பேன். ஆனால், பெண்ணாய்ப் பிறந்த நீ ஒரு புருஷன்தான் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும்; அவன் செத்துப்போனாலும் புருஷன் என்பதாக ஒரு உயிர் உண்டு; ஆண் பெண் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இன்பம் என்பதாக ஒரு குணம் உண்டு என்பதை மறந்து விடவேண்டும் என்கிற விதி உண்டு. இதற்கும் கடவுள், மதம், முன் பிறவிப் பலன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது’ என்பதான நியதி இருக்கிறது. இது மிகவும் அநீதியும் அக்கிரமமான விஷயமாகும். இந்தக் கொள்கைகளை ஆண்கள் மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்றும் பெண்கள் அப்படி மாற்றிக்கொள்ள நினைப்பது சுத்த முட்டாள்தனமாகும் என்றும் கருதப்படுகிறது.

ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் செய்யத் தயாராக இருக்கவேண்டும். ஆண் ‘கிரண்டு வைப்பாட்டிகளை வைத்துக்கொண்டால், பெண்கள் 3 ஆசைநாயகர்களை வைத்துக்கொள்ள முற்படவேண்டும். உடனே நிலைமை சரிப்பட்டுப்போகும்; உண்மை யான சமரசம் தோன்றிவிடும். பிறகு இருவருக்கும் கஷ்டமே இருக்காது. சிலர் இப்படிச் சொல்லுவது தப்பு என்றும், ஒழுக்கம் கெட்டுப்போகும் என்றும் ஆண்களுக்கு எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் புத்தி சொல்லுங்கள் என்றும் சொல்ல வருவார்கள். ஆண்களுக்குப் புத்தி அனேக காலமாய்ச் சொல்லியாகிவிட்டது. கலியாணம் செய்துகொள்ளுவதே அடிமைப் பிரவேசம் என்றாய்விட்டது.

[கிரே நகரில், 26-1-1931-ல் சொற்பொழிவு—‘குடிஅரசு’ 8-2-1931]

திருமணத்துக்குச் சம்பந்தப்படாத, ‘கற்பு’ என்பது ஒன்று பெண்கள்மீது மாதிரி சமத்தப்பட்டிருக்கிறது. கற்பு என்பதை சுகாதாரத்தையும், சரீரத்தையும், பொது ஒழுக்கத்தையும் பொறுத்து நான் ஆதரிக்கிறேன் என்றாலும், இன்று அந்த முறையில் கற்பு கையாளப்படுவதில்லை. உதாரணம் என்னவென்றால் கற்பு ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தப் படுவதில்லை என்பதிலிருந்தே இதை உணர்ந்து கொள்ளலாம். அதற்கு மேலும் உதாரணம் என்னவென்றால், இந்து கடவுள்கள் என்பவற்றுக்கும் கூட—ஆண் கடவுள்களுக்குக் கற்பு வலியுறுத்தப்படுவதில்லை. ஆதலால், அந்த—அதாவது ‘ஒரு பிறவிக்கு ஒரு நீதி’ என்கின்ற கற்பு முறை அடியோடு ஒழிக்கப்படவேண்டும்.

இந்தத் தனிஉடைமை தேசத்தில் இது ஒழிக்கப்படுவது என்பது சுலபத்தில் ஏற்படக்கூடிய காரியம் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. ஏனெனில், பெண்களுக்குத்தான் கற்பு; ஆண்களுக்கு வலியுறுத்தக்கூடாது என்கின்ற தத்துவமே தனிஉடைமைத் தத்துவத்தைப் பொறுத்தது.

ஏன் என்றால், பெண் ஆணுடைய சொத்து என்பதுதான் இன்றைய மனைவி என்பவர்களின் நிலைமை.

எப்படியெனில், ‘புருஷன் சம்பாதிக்கிறவன்; சம்பாதித்த பொருளுக்கு அவனை சொந்தக்காரன்; மனைவிக்குச் சோறுபோட்டு சேலை கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறவன்; மனைவி பெற்ற குழந்தைக்குத் தன் சொத்துக்களைக் கொடுக்கிறவன். குடும்ப பாரமும், குடும்பப் பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறவன்; ஆகவே, அவனால் காப்பாற்றப்படுகிற—அவன்மீது பொறுப்பு விழுந்த—மனைவியை அடக்கி ஆள் அவனுக்கு உரிமை உண்டு’ என்பது இன்றைய சமுதாய முறைச் சட்டமாய் இருக்கின்றது.

சம்பாதித்தனை, குடும்பப் பொறுப்பு, குழந்தைகள் பெற்றால் அதைக் காப்பாற்றும் திறமை ஆகியவைகள் ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்பட்டு, இத் திறமைகள் இல்லாத ஒரு புருஷனைக் கட்டிக்கொள்வதாய் இருந்தால் மாதிரி, ஆண்களைப் பெண்கள் அடக்கி ஆள்முடியும்; முடியாவிட்டாலும் சம சுதந்திரமாகவாவது இருக்கமுடியும். இதில்லாமல் எவ்வளவு சுயமரியாதையும் சம சுதந்திரம் போதித்தாலும், பெண்களுக்குச் சம சுதந்திரமும்—கற்பும் என்பது ஒருநாளும் முடியக்கூடிய காரியமல்ல என்பதே எனது அபிப்பிராயம். அன்றியும் அப்படிப்பட்ட திறமை அற்றவர்களுக்குச் சம சுதந்திரம் அளிப்பதும் ஆபத்தான காரியம்தான்.

ஆதலால், பெண்கள் சுதந்திரம் இந்த மாதிரிக் கல்யாண காலங்களில் பேசி விடுவதாலோ, ‘சுத்த’ சுயமரியாதைமுறையில் திருமணம் செய்துவிடுவதாலோ ஏற்பட்டு விடாது.

தனிஉரிமை உலகில், பெண்கள் சுதந்திரம் வேண்டுமென்பவர்கள் பெண்களை நன்றாய்ப் படிக்கவைக்கவேண்டும். தங்கள் ஆண் பிள்ளைகளை இலட்சியம் செய்யாமல், பெண்களுக்கே செலவு செய்து படிக்க வைக்கவேண்டும். வாழ்க்கைக்கு ஏதாவது ஒரு தொழில் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். தாய் தகப்பன்மார் பார்த்து ஒருவனுக்குப் பிடித்துக் கொடுப்பது என்று இல்லாமல், அதுவாக (பெண்ணாகவே பார்த்து) தகுந்த வயதும் தொழிலும் ஏற்பட்டபிறகு—ஒருவனைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் ‘கன்னிகாதானம்,’ ‘கலியாணம்,’ ‘தாரா முகூர்த்தம்’ என்கின்ற வார்த்தைகளே மறைந்து—அகராதியில் கூட இல்லாமல்—ஒழியவேண்டும். அன்றுதான் பெண்கள் சுதந்திரம் அனுபவிக்க இலாயக்கு உள்ளவர்களாவார்கள்.

1, 2, 3 கூட எண்ணத் தெரியாத நிலையில் உள்ள பெண்களைக் கட்டிக்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பது என்றால் எப்படி முடியும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

[ஈரோட்டில், 28-2-1936-ல் சொற்பொழிவு—‘குடிஅரசு’ 1-3-1936]

தோழர்களே! தாய்மார்களே!

இன்றையதினம் ஒவ்வொரு குடும்பத்தையும் பாருங்கள்! பணம் சம்பாதிப்பது ஆண்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளை எல்லாம் பெண்கள் செய்து கொடுக்கிறார்கள். என்றாலும், அவருடைய மிலட்சியம் என்ன! தான் தேடிவைக்கிற சொத்துக்கு வாரிசு வேண்டும்; அந்த வாரிசுக்கு இன்றையதினம் சில இடங்களிலே ஆண்களுக்குத்தான் வாரிசு என்று செய்துவிட்டார்கள்.

சொத்து உடைய தகப்பன் ஒருவன் இறந்துவிட்டால், அந்தச் சொத்து ஆண்களுக்குத் தான் சேரவேண்டும்; பெண்ணுக்கு இல்லை. மலையாள நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சொத்து பெண்களுக்குத்தான் சேரவேண்டும்; ஆண்கு இல்லை. அங்கே தாயார்களின் முக்கியம். அவர்களுக்குத் தகப்பனைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அது அவர்களுடைய குற்றம்; அந்த நாட்டுப் பழமை (வளமை). அந்த நாட்டிலே இன்றையதினம் பெரிய ஜம்ன்—இராஜா என்று சொல்லுகின்றவர்களை எடுத்துக்கொண்டு, ‘உங்களுடைய

தகப்பன் யார்' என்று கேட்டால், 'ஒரு பார்ப்பான்' என்று பெருமையாகக் சொல்லுவார்கள். காரணம் என்ன? அவர்களுக்குத் தாயார்தான் முக்கியமே தவிர, தகப்பனைப்பற்றிக் கவலையே இல்லை. ஏன்? அங்கு சொத்து தாயாருக்குத்தான் உரிமை. அந்தச் சொத்துக்கு ஒருமகன் அந்தத் தாய் வயிற்றில் பிறந்திருக்க வேண்டும். ஆனதனால் அந்தந்த நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களுக்குத் தக்கவாறு சொத்துக்கு உரிமை பேசுகிறபோது, அந்தச் சொத்துக்குரிய தகப்பனுக்குப் பிறந்த பிள்ளையாகவே இருக்கவேண்டும் என்கிற அவசியம் வந்து விட்டது. அதற்கு ஏற்றபடியே சட்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆனதனாலேதான் சொத்துக்கு வருகிற குழந்தை தன்னுடைய மனைவிக்குப் பிறந்ததாக இருந்தாலும், அவனுக்கே பிறந்தவனாக இருக்கவேண்டும்—என்று கட்டுக்காவல் ஏற்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

பெண் சமுதாயத் துறையிலே வேறு வசதியில்லாமல், உரிமை இல்லாமல், அடிமையைப்போல நடத்தப்பட்டு விட்டபடியினாலே, ஏதோ சொத்துக்கு வாரிசான ஒரு பிள்ளை பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்திற்கு ஆளாக்கப்பட்டுவிட்டான்—இந்தத் திருமணமுறைமூலம். இதைத் தவிர மற்றபடி அவசியமே இல்லை.

[பெரம்பூரில், 11-2-1951-ல் சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 17-2-1951]

2. கற்பொழுக்கம்

நமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்ததைவிடச் சிறப்பாக வாழக் கற்றுக்கொள்வதே நாம் நமது முன்னோருக்குச் செய்யும் மரியாதை என ஒரு பெரியார் கூறியிருக்கிறார். சமூக முன்னேற்றத்தைப் பற்றிய கருத்துக்கள் பல திறப்பட்டனவாயிருக்கின்றன. முன்னோர்கள் முன்னேற்றத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கவே இல்லை. மேனாட்டாரைப் போலவே கீழ்நாட்டாரும் முன்னேற்ற விஷயத்தில் அலட்சியமாகவே இருந்துவந்தனர். உண்பது, உடுப்பது போன்ற புறத்தேவைகளில் அவர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்திவந்தனர். சீர்திருத்த உணர்ச்சியும் முன்னேற்ற உணர்ச்சியும் மிகச் சமீப காலத்திலே தோன்றின.

இப்பொழுதும் மிக்க ஆர்வமுடைய சீர்திருத்தவாதிகளும் கூட, சில குறிப்பிட்ட துறைகளிலே சீர்திருத்தம் செய்ய விரும்புகின்றனர். சீரவ வியாபகமான சீர்திருத்தங்களை விரும்புவோர் மிகச்சிலரே.

உலகமுழுதும் பொதுவாக இருந்துவரும் சமூக இலட்சியம் என்ன வெனில், நமது முன்னோர்களைப்போல வாழ்க்கை நடத்துவதே.

ஆனால், சமூக ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் குறைபாடுடையனவாகவே இருக்கின்றன. சீர்திருத்தம் தேவையில்லாத ஸ்தாபனங்களே இவ்வூலத்தில் இல்லை யென்று ஒப்புக் கொள்வதே உயர்வான இலட்சியம். ஒழுக்கம் மக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதை இப்பொழுது அனேகமாக எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பழமை விரும்பிகள், எப்பொழுதும் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்தே வருகிறார்கள். கற்பு அல்லது ஆண் பெண் ஒழுக்க விஷயமாகத் தற்காலம் இருந்துவரும் ஏற்பாடுகளே சரியானவை என்றும், அவைகளை மாற்றினால் சமூகமே அழிந்துவிடும் என்றும் அவர்கள் வாதிக்கிறார்கள்.

எனவே, தற்காலம் அமலில் இருந்துவரும் ஆண்-பெண் ஒழுக்கம் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளைச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

'கற்பு உணர்ச்சி' உலகம் முழுவதும் ஒரேசீராக இருக்கவில்லை. ஒரு தேசத்தில் நல்லொழுக்கமென மதிக்கப்படுவது வேறொரு தேசத்தில் கூடாவொழுக்கமாக எண்ணப்படுகிறது. பொதுவாக, பெண் புருஷனின் அடிமை என்றும், போகப் பெருள் என்றும்,

அவளைப் புருஷன் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளலாம் என்றும் உலக மக்கள் ஒருகாலத்தில் நம்பியே வந்திருக்கின்றனர்.

ஆஸ்திரேலியாவிலே பெண்கள் அடிமைகளிலும் கடையராக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். பெண்களை புருஷர்கள் மிக்க கொடுமையாக நடத்தினார்கள்; மிருகத்தனமாக மிச்சித்தார்கள். பெண்கள் சுந்தரிகளாக இருந்துவிட்டாலோ அவர்கள் பாடு அதோ கதிரான்.

ஆப்பிரிக்கப் பெண்கள் நிலைமையும் மிக்க பயங்கரமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றது. புருஷன் சொத்தாகவே பெண் இருந்துவந்திருக்கிறான். தன்னிடப்பட்டி அவளை உபயோகித்துக்கொள்ள புருஷனுக்குப் பூரண சுதந்திரம் இருந்துவந்திருக்கிறது.

இமாலயப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு சாதியார் திபெத்தியர் வழக்கத்தைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள். பண்டங்களை விற்பதுபோல் அவர்கள் பெண்களை விற்பனை செய்து வருகிறார்கள். ஒரு பெண்ணுக்கு ஏககாலத்துப் பல புருஷர்கள் கணவன்மராக இருந்து வருகிறார்கள். தகப்பன் புத்திரிகளைத் தாராளமாக விற்கிறான். அதோடு மட்டுமல்லாமல், தங்கள் மனைவிகளை யாருக்கு வேண்டுமானாலும் வரடகைக்கு விடுகிறார்கள்.

நியூஜிலந்து வழக்கம் கொடியதாயிருப்பதுடன் விநோதமாகவும் இருக்கிறது. தந்தை தன் மகளையும், சகோதரன் தன் சகோதரியையும் வேறொருவனுக்கு விவாகம் செய்து கொடுக்கும்போது, 'அவன் உனக்கு திருப்தியளிக்கவில்லையானால் அவளை நீ விற்றுவிடு; அல்லது கொன்றுவிடு; அல்லது தீண்டுவிடு; நீயே அவளுக்கு எஜமானி; அவளை உன் இஷ்டப்படி என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்' என்று கூறுவார்களாம். காட்டான சாதியார் பழக்க வழக்கங்கள் இவ்வாறாக, நாகரிக மக்கள் நிலைமை எவ்வாறு இருந்திருக்கிற தெனப் பார்ப்போம்.

ரோமாபுரியில் ஆதிக்காலத்திலே, கணவனுடைய குடும்பத்தின் பொதுச் சொத்தாக—பொது அடிமையாகப் பெண் மதிக்கப்பட்டு வந்தாள். காட்டோ என்ற நல்லொழுக்க முடைய பெரியார் தன் மனைவி மரேஷியாவைத் தன் நண்பன் ஹார்ட்டன்சியக்கு இரவ லாகக் கொடுத்து, அவன் இறந்தபின்பு அவளைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டாராம். ரோமர் கலியாண முறை ஒரு அடிமை ஒப்பந்தமாகவே இருந்து வந்தது. பெண் தன் ஆயுட்காலம் முழுதும் கணவனுடைய அடிமையாகவே மதிக்கப்பட்டு வந்தாள்.

ஆங்கிலப் பெண்கள் நிலைமையும் ஆதியில் மிக மோசமாகவே இருந்துவந்தது. புருஷன் தன் மனைவியை மனங்கொண்டமட்டும் அடிக்கலாம். ஆனால், பெருவிரலை விடப்படுமானால் தடியால் அடிக்கக்கூடாது. இந்தப் புராதன கொடிய வழக்கம் சில இடங்களில் இப்பொழுதும் வெகு அபூர்வமாக இருந்தேவருகிறது. பெண்களின் துயரத்தைக் குறைக்கும் சட்டங்கள் தோன்றியபோதெல்லாம் பழமைவிரும்பிகள் மிக வன்மையாக எதிர்த்தே வந்தனர். அத்தகைய எதிர்ப்பு நெடுங்காலம் மிக வன்மையாக இருந்து வந்ததாயினும் காலஞ் செல்லச் செல்ல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டேவந்தன. //

தகப்பன் மகளைத் தீண்டுவதும், சகோதரன் சகோதரியைத் தொடுவதும் பயங்கர அநாசாரமான பார்ப்புச் செயலாக இப்பொழுது மதிக்கப்பட்டுவருகிறது.

ஆனால், கி.மு. 66-ல் அரேபியாவிலே சகோதரர், சகோதரிகளையும்; புத்திரர் தாய்மாரையும் பெண்டாண்டுவந்ததாக ஸ்டிராபோ என்பார் கூறுகிறார். வமிச விருத்திக் காக முறை கேடான புணர்ச்சி உலகமுழுதும் அனுமதிக்கப்பட்டேவந்திருக்கிறது.

பிரம்மா தன் புத்திரியான சரஸ்வதியை மணஞ்செய்து கொண்டாராம். எகிப்திய தேவனான அம்மன் தன் தாயை மனைவியாக்கிக் கொண்டானாம். ஓடின என்ற தேவன்

தன் புத்திரி பிரிக்காவை மனைவியாக்கிக் கொண்டானாம். ஜனுபிட்டர் தன் சகோதரி ஜூனோவை விவாகம் செய்துகொண்டான். இந்தியாவிலும் சில சாதியாருக்கு சகோதரர் சகோதரிகளை மணந்துகொள்ளும் வழக்கம் இப்பொழுது இருந்தேவருகிறது.

ஒரு காலத்திலே ஆணும் பெண்ணும் தன் இஷ்டப்படி கண்டபடி புணர்ந்தே வந்தார்கள். 'ஒரு புருஷன் ஒரு பெண்ணைக் கவியாணம் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால் அவனைச் சேர எல்லாப் புருஷர்களுக்கு உரிமையுண்டு' என ஹெராடாட்டஸ் கூறியிருக்கிறார். லீசியார், எட்ரூஸ் கானர், சிரீட்டர், அத்தீனியர், லெஸ்பெயின்கள், எகிப்தியர் முதலியவருக்குள் பண்டு ஆண்களும் பெண்களும் தத்தம் இஷ்டப்படி வரையரையின்றிப் புணரும்வழக்கம் இருந்துவந்தது என பாச்சோபிள் என்பார் தக்க ஆதாரங்களுடன் விளக்கிக்காட்டியிருக்கிறார். பெண்கள் பருவமடைந்த பிறகு ஏதேனும் ஒரு ஆஸயத்துக்குச் சென்று யாரேனும் ஒரு கிளைஞனைத் தேடிப் பிடித்துக் கூடி கன்னி கழித்துக் கொள்ள வேண்டியது, பாபிலோன் நகரத்திலே ஒரு புனிதமான மதச்சடங்காக மதிக்கப்பட்டு வந்தது. மெம்பிஸ், அர்மீனியா, டயர்சிடொன் முதலிய பிரதேசங்களிலும் அந்த அநாச்சாரம் இருந்து வந்திருக்கிறது. லிபியன் கன்னிப் பெண்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமானவரைக் கூடி சீதனத்துக்கு வேண்டிய பணத்தைச் சம்பாதித்தார்கள். விவாகத்துக்கு முன் அவர்களுக்கு புணர்ச்சி சுதந்திரம் இருந்துவந்தது. எனவே பலபேரைக் கூடி அதிகப்பணம் சம்பாதித்தவர்களையே எல்லோரும் மணக்க விரும்பினர். தாரசிய சாதியாருக்கும் இவ்வழக்கு இருந்து வந்ததாக ஹெராடாட்டஸ் கூறுகிறார். எகிப்திய இராஜ குமாரி ஒருத்தி விபச்சாரம் செய்து பணம் சம்பாதித்துத் தனக்கென ஒரு கோபுரம் (Pyramid) கட்டிக் கொண்டதாகவும் தெரியவருகிறது.

மார்கு ஸாஸ், பிலிப்பைன், பொலினீஷியத் தீவுகளிலுள்ள சில பிரதேசங்களிலும் ஆப்பிரிக்காவில் சில சாதியாருக்கும் பெண்களுக்கு இப்பொழுதும் புணர்ச்சி சுதந்திரம் இருந்தே வருகிறது. கவியாண தினத்தன்று பெண்ணின் பந்துக்களான புருஷர்கள் எல்லாம் அப்பெண்ணைக் கூடும் வழக்கம் பாலியரிக் தீவுகளில் மிகச் சமீபகாலம் வரை இருந்துவந்தது. சில சாதியார், எல்லாப் புருஷர்களுக்கும் ஒரு பெண்ணைச் சேர உரிமையுண்டென்பதற்கு அறிகுறியாக, எல்லாருக்கும் பொதுவான சாதித் தலைவர்களே குல குருவோ அப்பெண்ணைக் கூட அனுமதிக்கிறார்கள். மலையாளத்திலே ஒரு சாதியார் தம் மனைவிமாருக்கு கன்னி கழிக்க மத குருமாறை ஏற்படுத்துகிறார்கள். இந்தியாவின் அனேக பிரதேசங்களிலும், பசிபிக் மகாசமுத்திரத்திலுள்ள சில தீவுகளிலும் இவ்வழக்கம் இப்பொழுதும் அனுஷ்டானத்திலிருந்து வருகிறது. செனிகாப்பியாவில் சாதித் தலைவன் அந்தப் புண்ணிய கருமத்தை நடத்தி வருகிறான். சில பிரதேசங்களிலே கன்னிகழிக்க விக்ரிகர்களை உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இவ்வழக்கங்களைப் பின்பற்றியே அய்ரோப் பாவிலும் மத்தியகாலம் வரை, முதலில் புணரும் உரிமை குறிப்பிட்ட சிலருக்கு இருந்து வந்தது.

ஆண்-பெண் ஒழுக்க ஏற்பாடுகளை நாம் நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், அவையாவும் ஏதேனும் ஒரு முறையில் ஒரு மதக் கொள்கையைத் தழுவி நிற்பதைக் காணலாம். எனவே, ஆண்-பெண் ஒழுக்கக் கொள்கைகளையும் ஆச்சாரங்களையும் நாம் பரிசீலனை செய்யும்போது அந்த விஷயம் மிகவும் சிக்கலானது என்பதையும் விசாலமானது என்பதையும் நாம் முக்கியமாக நூர்பகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய ஒழுக்க முறையே மேலானதென்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு முடிவு கட்டிவிடலாகாது. மற்ற கால ஆச்சாரங்களை நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால்தான் நாம் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டிய முறை புலனாகும்.

தற்காலம் கிறிஸ்தவக் கற்பொழுக்கத் திட்டங்களுக்குப் புதிய ஏற்பாட்டைத் தருவிய பழைய ஏற்பாட்டு ஒழுக்க முறைகளும் அவைகளின் பாஷ்யங்களுமே ஆதாரமாகும்.

ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து வாழ்வதைப் பழைய ஏற்பாடு ஆதரிக்கிறது. 'புருஷன் தனிமையாக இருப்பது நல்லதல்ல. நான் அவனுக்கு ஒரு வாழ்க்கைத் துணையை உண்டு பண்ணுவேன்' என்று சொல்லி, ஆணையும் பெண்ணையும் சிருஷ்டித்து, கடவுள் ஜோடி சேர்த்ததாகப் பழைய ஏற்பாடு கூறுகிறது. மற்றும் ஆணையும் பெண்ணையும் கடவுள் ஆசீர்வதித்து 'நீங்கள் பெற்றுப் பெருகி உலகத்தை நிரப்புகள்' என்று கட்டளையிட்டானாம். கிறிஸ்தவ ஒழுக்கங்களை வகுத்த ஆதிக் கிறிஸ்தவ ஞானிகள் பிரம்மச்சரியத்தைப் பாராட்டிப் பேசியிருந்தாலும், கிறிஸ்து மதத்துக்கு ஆதாரமான ஹிப்ரு மதம் பிரம்மச்சரியத்தை ஆதரிக்கவில்லை. ஒரு புருஷன் பல பெண்களை மனைவியாகக் கொள்வதைப் பழைய ஏற்பாடு ஆதரிக்கிறது. ஆதாமின் ஏழாம் தலைமுறையான லாமெத்து இரண்டு பெண்களை மணந்திருக்கிறான். தலைமைப் பூசாரி ஒரே பெண்ணைத்தான் மணக்கவேண்டுமென்று பழைய ஏற்பாடு வற்புறுத்தியிருக்கிறது. அரசன் பல பெண்களை மணத்தல் கூடாதென்றும் கட்டளையிட்டிருக்கிறது. எனினும், பல அரசர்கள் அதை மதிக்கவில்லை. தாவீது அரசன் பல பெண்களை மணந்தான். சாலமோன் அரசனுக்கு 700 மனைவிமாரும்கூடும் 300 வைப்பாட்டிகளும் இருந்தார்கள். ஆபிரகாம் தன் சிற்றப்பன் மகளைக் கவியாணம் செய்துகொண்டானும் இருந்தார்கள். ஆபிரகாம் தன் சிற்றப்பன் அவன் தம்பி கவியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று 'லெவியட் சட்டம்' வற்புறுத்துகிறது. ஆபிரகாம் தன் மனைவியின் வேலைக்காரியைக் கூடிப் பிள்ளை பெற்றான். ஜெக்கப் இரண்டு சகோதரிகளை மணந்துகொண்டதுடன், அவர்களுடைய வேலைக்காரிகளையும் வைப்பாட்டியாக வைத்துக்கொண்டான்.

ஹிப்ரு சட்டப்படி, கணவனுக்கு அடிமையாகவே மனைவி இருந்தான். மனைவியைக் கணவன் இம்சித்தால், சட்டப்படி அவளுக்குப் பரிசாரயில்லை. கணவனுக்கு மட்டும்தான் விவாக விடுதலை உரிமையளிக்கப்பட்டிருந்தது. புருஷனுக்குப் பிடிக்காத பெண்ணை அவன் வீட்டைவிட்டு விரட்டலாம். அவன் அப்பால் விடுப்பமுள்ளவனைக் கூடி வாழலாம். கணவன் மனைவியை நீக்கும்போது தன் கைப்பட ஒரு அறிக்கை எழுதி வெளியிட வேண்டும்.

தந்தைக்குத் தன் குழந்தைகள்மீது பூரண அதிகாரம் இருந்துவந்தது. குழந்தைகளைக் கொல்லவும் கூட அவனுக்கு உரிமை இருந்தது; புத்திரிகள்மீதும் பூரண சுதந்திரம் இருந்து வந்தது; அவன் புத்திரிகளை விற்பனை செய்யலாம்; விபச்சாரம் செய்யக்கூடாது என்று பத்துக் கற்பனைகளில் ஒரு விதி இருக்கிறது. மனைவி கணவனின் சொத்தாக யினால், அவளைப் பிறர் உபயோகப்படுத்தக்கூடாதென்பதே அத் தடையின் கருத்து. 'ஒரு மனிதன் தன் அயலான் மனைவியோடாவது பிறன் மனைவியோடாவது விபச்சாரம் செய்தால், விபச்சாரம் செய்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மரண தண்டனை விதிக்க வேண்டும்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஒரு கன்னிப்பெண் வேறொரு பெண்ணின் கணவனோடு சேர்ந்தால், அவளுக்குத் தண்டனை வழங்குவதைப்பற்றி எதுவும் கூறப்படவில்லை. விபச்சாரம் ஒரு குற்றமென்று பழைய ஏற்பாடு விதித்திருந்தாலும், அக் காலத்தில் விபச்சாரம் தாராளமாக நடைபெற்றே வந்திருக்கிறது.

லாட் என்பான் வீட்டுக்கு இரண்டு விருந்தாளிகள் வந்தனர். அவர்களை வரவேற்று அவன் உபசாரம் செய்தான். ஆனால், அவ்விருந்தாளிகளை வெளியேற்ற வேண்டுமென்று ஊரார் கேட்டுக்கொண்டார்கள். எனினும் லாட் கிணங்கவில்லை. அதிதிகளை விரட்டுவது மகா பாபமென எண்ணினான். எனவே, அதிதிகளை ஊரார் தொந்தரவு செய்யாதிருந்தால் தன் இரண்டு புத்திரிகளையும் ஊராருக்கு வழங்கி விடுவதாக லாட் கூறினான். தன் புத்திரிகளின் கற்பைவிட அதிதி சந்தாரமே அவனுக்குப் பெரிதாகத் தோன்றிற்று. இதனால் அக்காலத்துப் பெண்களின் நிலைமை எவ்வளவு இழிவாக இருந்ததென்று விளங்கவில்லையா?

கிறிஸ்துவின் உபதேசம் நாம் கனவுலகத்தில் இருப்பதுபோலவே தோன்றும். 'ஒரு பெண்ணை மணம் செய்து கொள்ளும் மனதோடு உலகம் செய்கிறான்' என்று கிறிஸ்துவின் உபதேசம் மிகவும் கண்டிப்பானதுதான். 'விபச்சார தோஷத்துக்கு ஆளாகாத பெண்களை விவாக விடுதலை செய்பவன் அவர் விபச்சாரம் செய்யும்படி தூண்டுகிறான். விவாக விடுதலை பெற்ற பெண்களை விவாகம் செய்கிறவனும் விபச்சாரம் செய்கிறவனாகிறான்' எனக் கிறிஸ்து கூறுகிறார். இது உயர்வான இலட்சியந்தான். ஆனால், அக்கால மக்களுக்கு அது பொருத்தமானதல்ல. இன்றும் ஆண்களும் பெண்களும் அதைப் பின்பற்ற முடியாத நிலையிலேயே இருக்கிறார்கள். மணவினைகள் சுவர்க்கத்தில் நடைபெற்றால் அவைகளை ரத்து செய்ய நமது நீதி ஸ்தலங்களுக்கு ஒருகால் அதிகாரமில்லாது இருக்கலாம். ஆனால், மண்ணுலகத்தில் நடைபெறும் கல்யாணங்களை ரத்து செய்ய நமது நீதி ஸ்தலங்களுக்கு அதிகாரமிருந்து தான் ஆக வேண்டும்.

மேலும், கிறிஸ்துவின் பேரதனை பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஆகமத்துக்கு முரணானதாகவே இருக்கிறது. இல்லறத்தை கிறிஸ்து பாராட்டவில்லை. எல்லாரும் இல்லற வாழ்க்கை நடத்தவேண்டுமென்று அவர் கூறவில்லை. பிரமச்சரியத்தையே அவர் ஆதரிக்கிறார். கிறிஸ்து உபதேசப்படி எல்லாரும் பிரமச்சாரிகளாயிருந்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் உலகம் காலியாகிவிடுமென்று நாம் கூறவும் வேண்டுமா?

அது ஒரு பயங்கரளித்தமான போதனை எனினும், அது உலகம் முழுதும் பரவியிருக்கிறது. அது பெண்ணுலகத்தை அவமதிக்கிறது; காதுலைக் கேவலப்படுத்துகிறது. மனோகற்பிதமான சுவர்க்கத்தை யடையும் பொருட்டு ஆண்கள் எல்லாம் ஆண்மையை இழந்துவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறது. பெண்கள் எல்லாம் தேவாலயத்தில் மடினமாக இருக்கவேண்டுமென்றும், புருஷர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்றும் கணவன்மாரின் கட்டளைகளை மீறக் கூடாதென்றும் பால் கூறுகிறார். ஏனெனில், கிறிஸ்து ஆத்மாவின் கிரட்சனாயிருப்பதுபோல, கணவன் மனைவியின் உடலின் கிரட்சனாயிருக்கிறானாம். ஆகவே, ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் பெண்ணுலகத்தை அவமதித்தே வந்தார்கள்; பிரமச்சரியத்தையே மேலானதாக மதித்தார்கள். இல்லறம் கிரண்டாம் பட்சமாகவே மதிக்கப்பட்டது.

மற்றும், பெண் அசுத்தமானவள் என்றும், ஆண்களைத் தப்பு வழியில் செலுத்துகிறவள் என்றும், மக்கள் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமானவள் என்றும் பழைய ஏற்பாடு கூறுகிறது. 'பெண்ணே! நீ நரகத்தின் வாயாய் இருக்கிறாய்' என டெரீட்டுலியன் கூறியிருக்கிறார். 'கலியாணம் ஒரு சாபத்தீடு' என வேறொரு ஞானி கூறுகிறார். பெண் விரைகாக வளரும் ஒரு களை யென்றும் அசுத்தமானவள் என்றும் 13-வது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வேறொரு கிறிஸ்தவ ஞானி கூறியிருக்கிறார்.

பெண்ணுலகத்தை கிறிஸ்து மதம் மட்டும் இழிவாகக் கூறவில்லை. 'பெண்கள் அவமானத்தக்கு இருப்பிடமானவர்கள், அவர்களைப் பார்க்கவும் கூடாது' என இந்துக்களின் மனுதர்மம் கூறுகிறது.

தத்துவ முறையில் பார்த்தால், தற்கால கிறிஸ்துவ ஒழுக்கத் திட்டங்கள் மிகவும் உயர்வானவைதான். ஆனால், அவை அனுபவ சாத்தியமானதல்ல. சுவர்க்க போகத்துக்காக ஆண் தன்மையை இழந்தவனே கிறிஸ்து மதக் கொள்கைப்படி மேலான வளாகக் கருதப்படுகிறான். இல்லறம் கிரண்டாம் பட்சமாகவே கருதப்படுகிறது. விபச்சார தோஷம் ஏற்பட்டால்தான் விவாக விடுதலையுண்டு. விபச்சாரத்துக்கு கிறிஸ்து மதத்

திட்டத்தில் இடமே இல்லை. சுமார் 19 நூற்றாண்டு காலம் இந்த ஒழுக்கத் திட்டம் அமலில் இருந்தே வருகிறது. ஆனால், அந்தத் திட்டத்தினால் ஏற்பட்ட பலன் என்ன என்பதையே நாம் இப்பொழுது முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். சரியாக வேலை செய்யும் திட்டங்கள் எல்லாம் உத்தமமானவை என்று கூறப்படுவதுண்டு. கிறிஸ்துவ ஒழுக்கத் திட்டப்படி நடக்க கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு சிறிதாவது முயன்றிருந்தால், அந்தத் திட்டத்துக்கு ஒருவாறு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டியதுதான். ஆனால், அந்த இலட்சியத்தையடைய நாம் முயற்சியே செய்யாது இருந்தால், அந்த இலட்சியத்தில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது என்றுதான் முடிவு கட்டவேண்டும்.

அந்த இலட்சியத்தை உயர்த்த அறிவாளிகள் எல்லாம் எதிர்க்கிறார்கள். இந்திரிய நிக்கிரகம் அவ்வளவு உயர்வான சீலமல்லவெனக் கூறுகிறார்கள். ஏக பத்தினி விரதம் விபச்சாரத்துக்கும் மற்றும் எண்ணற்ற முறைகேடான புணர்ச்சிக்கும் இடமளிக்கிறது. கிரியாமசையில் அதனால் என்ன பலன் ஏற்பட்டிருக்கிறதென இனி ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

['பகுத்தறிவு' -கட்டுரை-1936 மார் 1, பிழை 3]

3. கற்பு

கற்பு என்கின்ற வார்த்தையைப் பகுபதமாக்கிப் பார்ப்போமானால்—கல் என்பதிலிருந்து வந்ததாகவும் அதாவது, படி—படிப்பு என்பதுபோல், கல்—கற்பு என்கின்ற இலக்கணம் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அன்றியும், 'கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை' என்கின்ற வாக்கியப்படி பார்த்தால் 'கற்பு' என்பது சொல் தவறாமை—அதாவது, நாணயம், சத்தியம், ஒப்பந்தத்திற்கு விரோதமில்லாமல் நடப்பது—என்கிறதான கருத்துக்கள் கொண்டதாக இருக்கின்றது.

அதைப் பகாப் பதமாக வைத்துப் பார்த்தால், மகளிர் நிறை என்று காணப்படுகின்றது. இந்த இடத்தில் மகளிர் என்பது பெண்களையே குறிக்கும் பதமாக எப்படி ஏற்பட்டது என்பது விளங்கவில்லை. நிறை என்கின்ற சொல்லுக்குப் பொருளைப் பார்த்தால் அழிவின்மை, உறுதிப்பாடு, கற்பு என்கின்ற பொருள்களே காணப்படுகின்றன. கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டது என்பதற்குத் தக்க ஆதாரம் கிடைக்காவிட்டாலும்—அழிவில்லாதது, உறுதியுடையது என்கின்ற பொருள்களே காணக்கிடக்கின்றன.

அழிவில்லாதது என்கின்ற வார்த்தைக்குக் கிரமமான கருத்துப் பார்க்கும்போது, இந்த இடத்தில் சுத்தம்—அதாவது கெடாதது, மாசற்றது என்பதாகத்தான் கொள்ளலாம். இந்த சுத்தம் என்கின்ற வார்த்தையும், கெடாதது என்கின்ற கருத்தில்தான் ஆங்கிலத்திலும் காணப்படுகிறது. அதாவது, 'சேஸ்ட்டிடி' (Chastity) என்கின்ற ஆங்கில வார்த்தைப்படி பார்த்தால் 'வர்க்கினிடி' (Virginity) என்பதே பொருளாகும். அதை, அந்தப் பொருளின்படி பார்த்தால், இது ஆணுக்கென்றோ, பெண்ணுக்கென்றோ சொல்லப்படாமல், பொதுவாக மனித சமுதாயத்திற்கே—எவ்வித ஆண்-பெண் புணர்ச்சி சம்பந்தமே சிறிது மில்லாத பரிசுத்தத் தன்மைக்கே உபயோகப்படுத்தப்பட்டு இருக்கின்றது என்பதைக் காணலாம். ஆகவே, கற்பு என்பது பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப்பட்டதல்ல என்பதும், அதுவும் ஆணோ, பெண்ணோ ஒரு உடவை கலந்தபிறகு, எவ்வளவு சுத்தமாயிருந்தாலும் கற்பு போய்விடுகிறது என்கின்ற கருத்து கொள்ளக்கூடியதாயிருக்கின்றது.

ஆனால், ஆரிய பாகஷ்யில் பார்த்தும்போது மாத்திரம், 'கற்பு' என்கின்ற பதத்திற்குப் பதிவிரதை என்கின்ற பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. இந்த இடத்தில்தான் கற்பு என்கின்ற வார்த்தைக்கு அடிமைக் கருத்து நுகழ்க்கப்படுகின்றது என்பது எனது அபிப்பிராயம். அதாவது,—பதியைக் கட்டவளக்கக் கொண்டவன், பதிக்கு அடிமையாய்

இருப்பதையே விரதமாகக் கொண்டுவந்து வர வேறு யாரையும் கருதாதவன்— எனப்பொருள் கொடுத்திருப்பது. அந்த வார்த்தைக்கு அதிகாரி, எஜமானர், தலைவர் என்கின்ற பொருள்களிருப்பதால் அடிமைத்தன்மையை இவ் வார்த்தைகள் பலப் படுத்துகின்றன. ஆனால், தலைவி என்ற பதத்திற்கும் நாயகி என்கின்ற பதத்திற்கும் மனைவி என்கின்ற பொருள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அது அன்பு கொண்ட நிலையில் மாத்திரம் ஆணையும் பெண்ணையும் குறிக்கின்றதேயொழிய, வாழ்க்கையில் கட்டுப்பட்ட பெண்களுக்கு 'தலைவி' என்கின்ற வார்த்தை, அதன் உண்மைக் கருத்துடன் வழங்கப் படுவதில்லை. நாயகன், நாயகி என்கின்ற சமத்துவமுள்ள பதங்களும் கதைகளிலும், புராணங்களிலும் ஆண்-பெண் இச்சைகளை உணர்த்தும் நிலைகளுக்கே மிகுதியும் வழங்கப் படுகின்றன. ஆகவே, காமத்தையும் அன்பையும் குறிக்கும் காலங்களில் சமத்துவப் பொருள் கொண்ட நாயகன்-நாயகி தலைவர்-தலைவி என்கின்ற பதங்களை உபயோகித்து விட்டு, கற்பு என்கின்ற நிலைக்கு வரும்போது அதைப் பெண்களுக்கு மாத்திரம் சம்பந்தப் படுத்தி, 'பதி' ஆகிய எஜமானனையே கட்டுவதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கருத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த இடத்தில் நமது திருவள்ளுவரின் நிலைமையும் எனக்குச் சற்று மயக்கத்தையே தருகின்றது. அதாவது, குறளில் வாழ்க்கைத் துணை நலத்தைப்பற்றிச் சொல்லவந்த 91ஆம் அத்தியாயத்திலும், பெண்வழிச் சேறல் என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவந்த 92ஆம் அத்தியாயத்திலும், மற்றுஞ் சில தனியிடங்களிலும் பெண்கள் விஷயத்தில் மிக்க அடிமைத் தன்மையையும், தாழ்ந்த தன்மையையும் புகுத்தப்பட்டிருப்பதாகவே எண்ணக் கிடக்கின்றது. 'தெய்வத்தைத் தொழாமல் தன் கொழுநனாகிய தன் தலைவனைத் தொழு கின்றவன்—மழையைப் பெய்யென்றால் பெய்யும்' என்றும், தன்னைக் கொண்டவன் என்றும்—இம் மாதிரியான பல அடிமைக் கருத்த கருத்துக்கள் கொண்ட வாசகங்கள் காணப் படுகின்றன. இவ்விஷயத்தில் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் கொள்ளுவோர் மேற்கண்ட இரண்டு அத்தியாயங்களையும்—20 குறட்பாக்களையும்—உரைகளைக் கவனியாமல் மூலத்தை மாத்திரம் கவனிக்கும்படி வேண்டுகிறேன். அப்படிப் பார்த்த பிறகு, இந்த இரண்டு அதிகாரங்களும்—அதாவது, 'வாழ்க்கைத் துணைநலம்' அதிகாரமும் 'பெண்வழிச்சேறல்' அதிகாரமும் குற்றமற்றவைபெய்ததாக யார் வந்து எவ்வளவு தூரம் வாதிப்பதானாலும்—கடைசியாக திருவள்ளுவர் ஒரு ஆணாக இருந்திராமல் பெண்ணாக இருந்து இக் குறளை எழுதியிருப்பாரானால் இம் மாதிரிக் கருத்துக்களைக் காட்டியிருப்பாரா என்பதையாவது கவனிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோல, பெண்களைப் பற்றிய தர்ம சாஸ்திரங்கள் என்பனவும் பெண்களைப் பற்றிய நூல்கள் என்பனவும் பெண்களால் எழுதப் பட்டிருக்குமானாலும்—அல்லது கற்பு என்கின்ற வார்த்தைக்குப் பெண்களால் வியாக்கியானம் எழுதப்பட்டிருந்தாலும்—கற்பு என்பதற்கு 'பதிவிரதம்' என்கின்ற கருத்தை எழுதியிருப்பார்களா என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கற்பு என்பதற்குப் பதிவிரதம் என்று எழுதிவிட்டதன் பலனாலும், பெண்களைவிட ஆண்கள் செல்வம், வருவாய், உடல்வலி கொண்டவர்களாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டதனாலும், பெண்கள் அடிமையாவதற்கும்; புருஷர்கள் மூர்க்கர்களாகித் கற்பு என்பது தங்களுக்கு இல்லை என்று நினைப்பதற்கும் அணுகூலம் ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை.

தவிர, புருஷர்கள் கற்புடையவர்கள் என்று குறிக்க நமது பாலைகளில் தனி வார்த்தைகளே காணாமல் மறைபட்டுக் கிடப்பதற்குக் காரணம்—ஆண்களின் ஆதிக்கம் தவிர வேறில்லை.

இந்த விஷயத்தில், உலகத்தில் ரஷ்யா தவிர வேறு நாடோ, வேறு மதமோ, வேறு சமூகமோ யோக்கியமாய் நடந்துகொண்டிருக்கிறது எனச் சொல்லமுடியாது. உதாரணமாக

அய்ரோப்பிய தேசத்தில் பெண்களுக்குப் பலவித சுதந்திரங்கள் இருப்பதுபோல் காணப் பட்டாலும், புருஷர்கள் பெண்சாதி என்பதற்காக ஏற்பட்ட பதங்களிலேயே உயர்வு, தாழ்வு கருத்துக்கள் நுழைக்கப்பட்டிருப்பதுடன், சட்டங்களும் புருஷனுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டியதாகவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

மற்றும், சில சமூகங்களில் 'பர்தா' என்றும் 'கோஷா' என்றும், 'திரை' என்றும் அதாவது பெண்கள் அறைக்குள்ளிருக்கவேண்டியவர்களென்றும், முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெளியில் போகவேண்டியவர்கள் என்றும் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளும்; புருஷன் பல பெண்களை மணக்கலாம், பெண்கள் ஏககாலத்தில் ஒரு புருஷனுக்குமேல் கட்டிக்கொண்டு வாழக்கூடாது என்ற கொள்கையும்; நம் நாட்டில் ஒரு தடவை புருஷன்-பெண்சாதி என்கின்ற சொற்கள் ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு அந்தப் பெண்ணுக்குச் சாகும் வரைக்கும் வேறு எந்தவிதச் சுதந்திரமும் இல்லையென்றும்; புருஷன் பல பெண்களைக் கட்டிக் கொண்டு ஒரு பெண்ணின் முன்பாகவே பல பெண்களுடனும் கூடி வாழலாம் என்றும்; புருஷன் தன்னுடைய மனைவியைத் தன் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு, அவருடன் ஒன்றித்து வாழாமலிருந்தாலும்கூட, புருஷனை சாப்பாட்டிற்கு மாத்திரம் கேட்கலாமே யொழிய, இன்பத்திற்கோ இச்சையைத் தீர்ப்பதற்கோ அவனைக் கட்டுப்படுத்த மனைவிக்கு உரிமையில்லையென்றும் கட்டுப்பாடுகள் இருந்துவருகின்றன.

இந்தநிலை சட்டத்தாலும், மதத்தாலும் மாத்திரம் ஏற்பட்டதென்று சொல்ல தற்கில்லாமல், பெண் சமூகம் ஒப்புக்கொண்டு, இந் நிலைக்கு உதவி புரிந்து வருவதனாலும் இது உரம் பெற்று வருகிறதென்றே சொல்லவேண்டும். அனைக வருடப் பழக்க வழக்கங் களால் தாழ்ந்த சாதியார் எனப்படுவேர் எப்படித் தாங்கள் தாழ்ந்த வகுப்பார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, தாமாகவே கீழ்ப்படியவும் ஒருங்கவும் விலகவும் முந்துகின்றார்களோ, அதுபோலவே பெண் மக்களும் தாங்கள் ஆண் மக்களின் சொத்துக்களென்றும், ஆண் களுக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களென்றும், அவர்களது கோபத்திற்கு ஆளாகக்கூடாதவர் களென்றும் நினைத்துக் கொண்டு, சுதந்திரத்தில் கவலையற்று இருக்கின்றார்கள். உண்மையாகப் பெண்கள் விடுதலை வேண்டுமானால்—'ஒரு பிறப்புக்கொரு நீதி' வழங்கும் தீர்ப்பந்தக் கற்பு முறையொழிந்து, 'இரு பிறப்பிற்கும் சமமான—சுயேச்சைக் கற்பு முறை' ஏற்படவேண்டும். கற்புக்காகப் பிரியமற்ற இடத்தைக் கட்டி அழுது கொண்டிருக்கச் செய்யும்படியான தீர்ப்பந்தக் கவியாணங்கள் ஒழியவேண்டும்.

கற்புக்காகப் புருஷனின் மிருகச் செயலைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டு மென்கின்ற கொடுமையான மதங்கள், சட்டங்கள் மரயவேண்டும்.

கற்புக்காக மனத்தின் தோன்றும் உண்மையன்பை, காதலை மறைத்துக்கொண்டு—காதலும், அன்புமில்லாதவனுடன் இருக்கவேண்டும் என்கின்ற சமூகக் கொடுமையும் அழியவேண்டும்.

எனவே, இக்கொடுமைகள் நீங்கின இடத்தில் மாத்திரமே மக்கள் பிறவியில் உண்மைக் கற்பை—இயற்கைக் கற்பை—சுதந்திரக் கற்பைக் காணலாமேயொழிய தீர்ப்பந்தங்களாலும், ஒரு பிறப்புக் கொரு நீதியாலும், வலிமை கொண்டவன் வலிமையற்ற வனுக்கு எழுதவைத்த தர்மத்தாலும் ஒருகாலும் காணமுடியாது என்பதுடன், அடிமைக் கற்பையும் தீர்ப்பந்தக் கற்பையுந்தான் காணலாம். அன்றியும், இம் மாதிரியான கொடு மையைவிட வெறுக்கத்தக்க காரியம் மனித சமூகத்தில் வேறொன்று இருப்பதாக என்னால் சொல்ல முடியாது.

['பெண் ஏன் அடிமையாளர்?' என்ற நூலிலிருந்து—அத்தியாயம்-1, பதிப்பு—1971]

4. வள்ளுவரும் கற்பும்

கற்பு என்ற கட்டுரைக்கு மறுப்பாகத் திருக்குறளை மேற்கோளாகக் காட்டி, நமது தோழர் ஒருவர் ஒரு நீண்ட மறுப்பு எழுதியுள்ளார்.

அதில் நாம், 'வள்ளுவர் ஒரு பெண்ணாக இருந்து குறள் எழுதியிருந்தால் இக் கருத்துக்களைக் கூறியிருக்கமாட்டார்' என்று குறிப்பிட்டிருந்ததற்கு, நமது தோழர் அதை ஒருவாறு ஒப்புக் கொண்டு—'தன்னலங் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையானால், நீதியானது அநீதியாகிவிடுமோ?'—என்று பதில் கூறியிருக்கிறார்.

இங்குப் பெண்களைத் தன்னலங் கொண்ட கூட்டத்தார் என்று குறிப்பிட்டது பெண்களுக்கு நீதி வழங்கியதாகுமா என்பதை யோசிப்பதோடு, பெண்கள் தர்மம் எழுதுவதில் ஆண்கள் இம்முறை கொண்டு பிரவேசிப்பது தன்னலங் கொண்டதாகாதா என்பதையும் சிந்திக்க வேண்டுகிறேன்.

\\ (இந்த இடத்தில் 'கருத்து' இன்னது என்பதை முடிவு காட்டாவிட்டாலும்) 'தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த, வாழுகின்ற பெண்ணரசிகளும் அக் கருத்துக்களை ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று எழுதியிருக்கிறார். எந்தப் பெண்ணரசியாகிலும் தம்மை, ஆண் பிறவிக்கு அடிமையென்றாவது, தாம் அப் பிறவிக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் என்றாவது, ஆண் தன்மையைவிட பெண் தன்மை ஒரு கடுகளவாவது தாழ்ந்தது என்றாவது எண்ணிக் கொண்டிருப்பார்களானால், அவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைப் 'பெண்ணரசி' என்று சொல்ல நாம் ஒருகாலும் ஒப்போம். \\

'பல தலைமுறைப் பழக்கத்தால் பெண்கள் அக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளின்றனர்' என்று நாம் எழுதியிருப்பதும், அதைத் 'தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் தாழ்ந்த நிலையை ஏற்றுக்கொள்வதுபோலாகும்' என்பதற்கு ஒப்பிட்டு நாம் எழுதியிருப்பதும் 'தாய்மார்களைப் பழித்துக் கூறியதாகும்' என்று நமது தோழர் கூறியிருக்கிறார்.

அதற்குக் காரணம் காட்டுவதில், 'தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்கூரிய சாதனங்கள் கிடைக்கவொட்டாமல் செய்துவிட்டதால் அன்னார்கள் அறியாமையுடையவராகி விட்டார்கள். பெண்களுக்கு அது பொருந்தாது' என்றும் நமது தோழர் சொல்லுகிறார்.

இதை அவர் ஆராய்ச்சியுடன் கூறியிருப்பதாக நமக்கு விளங்கவில்லை. ஏனெனில், எந்தக் காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்கின்ற கூட்டம் ஏற்பட்டதோ, எந்தக் காலத்தில் எந்தக் கூட்டத்தார்கள் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு அறிவு வளர்ச்சிக்கூரிய சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்தனரோ, அக் காலத்திலேயே அந்தக் கூட்டத்தாராலேயே பெண் மக்களுக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கேற்ற சாதனங்கள் இல்லாமல் செய்யப்பட்டுத் தாழ்த்தி அடக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஏன் நமது தோழர் உரை முடியவில்லை என்பதும் நமக்கு அறிய முடியவில்லை.

தவிர, பெண்களின் அறிவுத் திறத்திற்கு உதாரணமாக, இவர் ஒரு அவ்வைப் பிராட்டியை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். அதே மூச்சில் திருவள்ளுவரையும் எடுத்துக் காட்டியிருப்பாரானால், தாழ்த்தப்பட்டிருப்பவர்களுக்கும் ஏதோ ஒருவருக்கு அறிவு வளர்ச்சி இருந்துவந்தது என்பதை ஒத்துக்கொண்டிருப்பார். எனவே, நாம் ஒன்றிண்டு பெண்ணரசிகளைப் பற்றிப் பேச வரவில்லை என்பதையும், தற்காலத்தில் நிகழும் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பதே முக்காலே மூன்று வீசம் அரைவீசம் பெண்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம் என்பதையும் உரை வேண்டுகின்றோம்,

இப்படிச் சொல்லுவதால், நாம் தாய்மார்களைப் பழித்துக் கூறியதானால், நமது தோழர் சொல்வதிலிருந்து அவர் 'தாழ்ந்த சாதி' என்பவர்களைப் பழித்துக் கூறியதாக ஏற்படவில்லையா என்று வினவுகின்றோம்.

உண்மையைப் பேசும்போது அதனால் யாருக்கும் பழிப்பு ஏற்படுமானாலும் அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாது, அப் பழிப்புக்குக் காரணமாயுள்ளதை ஒழிக்க முயல் வேண்டியதே வீரர்களின் கடமையாகும்.

தவிர, அவ்வைப் பிராட்டியாரும் திருவள்ளுவரையே அரண் செய்கின்றார் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அவ்வையாரின், 'தையல் சொல் கேளேல்' என்கின்ற முதுமொழியை எடுத்துக் காட்டி, அதற்கு அரணாக வள்ளுவரின், 'பெண் வழிச்சேறல்' என்கின்ற வாக்கைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். 'பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்' என்ற பிராட்டியாரின் முதுமொழியையும் கூடவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதனால், நமது தோழர் தனது கடைசி ஆயுதத்தை எறிந்திருக்கிறார் என்றே கூற வேண்டியுள்ளது. \\பெண்களும் பகுத்தறிவுள்ள—சிந்தனா சக்தியுள்ள மனித ஜீவன்தான்\\ என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் எவரும் இம்மூன்றையும் ஒருகாலும் நடுநிலைமையுள்ளவர் வாக்கென்றோ, உண்மையை ஆராய்ந்த அறிவுடையோர் வாக்கென்றோ ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்பதே நமது துணிவு. அங்ஙனமில்லையாயின், அவ்வக்கால நிலைக்கேற்ற தென்றாவது சொல்லியாக வேண்டும். இங்கு சற்று வாசகர்களுக்குச் சங்கடமூண்டாலும் என்பது நமக்குத் தெரியும்; ஆகிலும் குற்றமில்லை.

முதலாவது, அவ்வையும், வள்ளுவரும் சகோதரர்கள் என்பது ஒரு கதை. ஆதி என்கின்ற புலைச்சிக்கும் பகவன் என்கின்ற பார்ப்பானுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் எழுவரில் இவர்கள் இருவர் என்று அக் கதையே சொல்லுகின்றது. இவற்றுள் மற்றொரு விசேடம் என்னவென்றால், மேற்கண்ட ஆதிக்கும் பகவனுக்கும் புணர்ச்சி முடிந்ததம் பிள்ளை பிறந்ததாகவும், அதை அங்கேயே போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டதாகவும் அக்கதை கூறுகின்றது. இது சம்பந்தமாக மற்றும் பலப்பல கதைகளும் உண்டு. அன்றியும், மற்றும் பலப்பல அவ்வைகள் இருந்தார்கள் என்றும் சிலர் கூறுவார்கள். எனினும், இது விஷயத்தில் புராணக்கூற்றையும், தெய்வீகமூட நம்பிக்கையையும் சற்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, மேற்கண்ட நீதிவாக்கியங்களும் குறள்களும் யாரால் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அதையும் கவனியாமல், மேற்படி வாக்கியங்களை மாதீரம் எடுத்துக் கொண்டு, அது போன்ற மற்ற வாக்கியங்களுக்குப் பொருள் காணுவது போலவே இவைகளுக்கும் பகுத்தறிவைக் கொண்டு பொருள் காணுவோமானால், மேற்கண்ட முதுமொழிகளின் கருத்தான 'பெண்கள் சொல்லைக் கேட்கக் கூடாது' என்பதும்; 'அறியாமை என்பது பெண்களது ஆபரணம்' அதாவது அவர்களின் தன்மைக்கேற்றது என்பதும்; 'பெண்கள் இஷ்டப்படி நடக்கக் கூடாது' என்பதுமே பொருளாக விளங்குகின்ற கருத்துக்கள்தாம் காணக்கிடக்கும்.

இனி, இதற்கு விசேட உரைகளும் தத்துவார்த்தங்களும் பலப்பல சொல்லப் பல வித்துவான்கள் முந்தக்கூடும். ஆனாலும், தத்துவார்த்தமும் விசேடவுரையும் சொல்ல முடியாத சப்தங்களும், எழுத்துக்களும் வாக்கியங்களும் செய்யுள்களும் உலகத்தில் கிடைப்பதரிது என்பது யாவரும் அறிந்ததாகும். ஆதலால், இதற்கு மாதீரம் தத்துவார்த்தமும், விசேட உரையும் கொண்டு பொருள் கூற வரவேண்டிய காரணம் அறிவாளிகளால் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதாகாது. அவ்வை முதுமொழியும், வள்ளுவர் குறளும் யார் சொன்னார்கள் என்பது இங்குக் காணவேண்டிய விஷயமல்ல. மற்றபடி, இவ்விரண்டும் நீதி நூல்களில் சிறந்தவைகளாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், இதைப் பற்றிப் பேசவே இங்கு முன்வருவதற்கு வேண்டிய நிற்கும் சங்கடமென்னவென்றால், இவ்வளவு உயர்ந்த தத்துவார்த்தங்களைப் பற்றிப் பேசும் நூல்களை உரைந்தவர்கள்

இவ்வளவு பெரிய பிழைகளை இழைத்திருப்பார்களா என்றும் விஷயமாகும். ஆனால், எல்லா விஷயங்களுக்கும் இவ்வாயத்ததை உபயோகிக்க முற்படுவதால், அவ்வாயும் சில சமயங்களில் உபயோகிப்பவர்களை யே மோசம் செய்துவிடக்கூடும். அல்லாமலும், கால தேச வர்த்தமானத்தைக் கொண்டுதான் யாரும் எதையும் சொல்லியிருக்க முடியுமே யல்லாமல், பார்ப்பனர்கள் சொல்லுவதுபோல்—எதையும் கடவுள் சொன்னார் என்பதும், அது எக் காலத்திற்கும் ஏற்றது என்பதும் இக் காலத்திற்குப் பொருத்தமற்றதாகும்.

இவ்விரு பெரியார்களும் வாழ்ந்தது உண்மையாயிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இந்த நீதிநூல்கள் சொல்லப்பட்ட காலம் ஆரிய ஆதிக்கம் பரவியிருந்த காலமென்பதையாவது ஒவ்வொருவரும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். தவிர, அவ்வைப் பிராட்டியார் பெயராலோ, வள்ளுவர் பெயராலோ சொல்லப்பட்ட நீதிகளை ஆக்கிய கர்த்தர்கள் நம்மைப் போன்ற மனிதத் தன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்பதை முதலாவதாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்த உடத்தில் மேலே குறிப்பிட்டது போல், தெய்வத் தன்மைகள் என்று சொல்லப்படுவதை—அதாவது, மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்டது என்பதெதையும் மூட்டை கட்டி வேறாக வைத்துவிட்டுப் பார்த்தால்தான் உண்மை விளங்கும். அப்படிக்கில்லா விட்டால், யாரும் எதையும் சொல்ல இடமேற்பட்டுவிடும். ஆகவே, அப்படிப் பார்த்தால்தான் அவர்கள் இப்படிச் சொன்னதற்கு நியாயம் கிடைக்கும். அதாவது, 'அக்காலத்திய நிலைமைக்கு—யாராயிருந்தாலும்—நீதி இப்படித்தான் சொல்லியிருக்கமுடியும்' என்கின்ற முடிவுகாணலாம். எப்படியென்றால், கம்பர் அறிவுத் திறமுடைய கவி என்பதில் யாருக்கும் வேறுபாடு இராது. ஆனாலும், அப்படிப்பட்ட கம்பர் கிராமாயணம் பாடினார் என்றால், ஆரியர் செல்வாக்குக் காலத்தில்—ஆரிய ஆதிக்கத்தில் மக்களுக்கு உணர்ச்சியுள்ள காலத்தில்—பாடியதானதால், அதில் வான்மீகி உரைத்த கருத்துக்களை மாற்றி, அதிலுள்ள ஆபாசங்களை எல்லாம் நீக்கி, ஆரியர்களுக்கே முழுஉயர்வையும் ஆதிக்கத்தையும் வைத்து, மக்கள் கொண்டாடும்படியாகப் பாடியிருக்கின்றார்.

அதுபோலவே, இப்போதுக்கூட எவ்வளவு அறிவு முதிர்ச்சியும், ஆராய்ச்சி முதிர்ச்சியும் பல பண்டிதர்களுக்கிருந்தாலும் ஆரிய ஆதிக்கத்தை மறுப்பதற்குப் பயப்படு கின்றார்கள்; ஆரிய உயர்வையே பேசுகின்றார்கள். காரணம், 'ஆரியருக்குப் பயந்தல்ல' வென்று சொல்லிக் கொண்டாலும், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆரியப் பழக்க வழக்கங்களும், ஆரியர் கதைகளையே படிப்பதும், ஆரிய ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்படுத்தின கடவுள் தன்மை களையே வணங்கிவருவதும், ஆரியக்கதையையே ஆகிரித்துப் பாடுவதும் எழுதுவதும் ஆகியகுணங்களே இப்படித்தான் நடக்கச் செய்யும். எனவே இம்முறையில் குற்றத்தைப்பருவ முதல் வளர்ந்து சரிசரிதான் மூலமாகவும், மயிர்க்கால்கள் மூலமாகவும் ஆரியத் தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு மூளையை நிரப்பி வைத்திருப்பவர்கள் என்ன செய்யக்கூடும்? ஆலால், அவர்கள் பரிசுத்தத் தன்மையும் மேன்மையும் உற்றவர்களானால், அக் காலத்திற்கு ஏற்பக் கூறினார் என்பதோடு முடித்துவிடுவதே நன்று. அப்படிக்கில்லாமல், எக் காலத்திற்கும் ஏற்றதென்போமாயின் அவைகள் குற்றம்—குற்றமே; நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினும் குற்றமேதான்.

பின்பு, நமது தோழர், 'சமத்துவம்' என்பதுபற்றி என்னென்னவோ அவசிய மில்லாத அனேகவற்றைச் சொல்லுகின்றார். அதைப்பற்றி இங்கு இதசமயம் ஒரு விவகாரமும் வைத்துக்கொள்ள அவ்வளவு அவசியமில்லை. என்றாலும், கடைசியாக அவர் குறிப்பிடும் சமத்துவக் கொள்கையையாவது எடுத்துப் பார்த்தாலும், அதிலும் முறையாகச் சொல்லாமல் நழுவிவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். அதாவது, 'பெண்மக்கள் தமது உரிமையையும், தேவையையும் ஆண்மக்கள் தடையில்லாமலும், பெண்ணின் தடையின்றி அவர்களுக்குத் துன்பமில்லாமல் பெறுதலும், ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து வாழ்வதும் ஆண், பெண் சமத்துவமாகும்' என்று சொல்லுகின்றார்.

ஆனால், அதே மூச்சில், 'ஆண் உரிமை யாது? பெண் உரிமை யாது? அன்னாரின் தனித்தனித் தேவைகள் என்பவை யாவை?' என்பதைப்பற்றி ஆராய்தல் வேறொன்று விரித்தலாகும் என்று சொல்லிவிட்டார்.

இவ்வியாசத்தின்—விவகாரத்தின் ஜீவநாடி, 'ஆண் உரிமையென்ன! பெண் உரிமை யென்ன! இவ்விரண்டிற்கும் ஏன் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்!' என்பதேயாகும். அப்படியிருக்க நமது தோழர், அதை ஆராய்வது வேறொன்று விரித்தல் என்னும் குற்ற மாகிவிடும் என்பது, உள்ளத்தை விரிக்கப் பயந்து—'மறைத்தல்' என்கின்ற குற்றத்திற்கு ஆளாகுமே தவிர வேறில்லை என்று சொல்ல வருந்துகிறோம்.

தவிர, 'ஆணின் தன்மை—வீரம், கோபம், வன்மை, ஆளுத்திறம் கொண்டு விளங்குகின்றது' என்றும்; 'பெண்ணின் தன்மை—அன்பு, மென்மை, சாந்தம், பேணுத்திறம் கொண்டு விளங்குகின்றது' என்றும் சொல்லுகின்றார். இம்முடிவுதான் நமது தோழர் திருவள்ளுவருக்கு 'வக்காலத்து'ப் பெற்று மறுப்பெழுத முன்வரச் செய்து விட்டதென்பது இப்போது நமக்கு நன்றாய் விளங்குகின்றது.

வன்மை, கோபம், ஆளுத்திறம் ஆண்களுக்குச் சொந்தமென்றும்; சாந்தம், அமைதி, பேணுத்திறம் பெண்களுக்குச் சொந்தமென்றும் சொல்வதானது—வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுத்திறம் புலிக்குச் சொந்த மென்றும்; சாந்தம், பேணுத்திறம் ஆட்டுக்குச் சொந்தமென்றும் சொல்வது போன்றதேயொழிய வேறில்லை. \\\நாம் வேண்டும் 'பெண்ணுரிமை' என்பது என்னவெனில், ஆணைப்போலவே பெண்ணுக்கும் வீரம், வன்மை, கோபம், ஆளுத்திறம் உண்டென்பதை ஆண்மக்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்பதேயாகும். \\\

\\ அன்றியும், மனித சமூக வளர்ச்சிக்கு இருபாலருக்கும் நமது தோழர் குறிப்பிட்ட இருபாலர் குணங்களும் சமமாய் இருக்கவேண்டுமென்பதே நமது கருத்தாகும். இரு பாலருக்கும் சமமாகவே இருக்க இயற்கையில் இடமும் இருக்கின்றது. ஆனால், அது செயற்கையில்—ஆண்களின் சுயநலத்தால், சூழ்ச்சியால் மாறுபட்டு வருகின்றது.

கர்ப்பமாகிப் பத்துமாதம் சுமந்து பிள்ளை பெறுகின்றகுணம் பெண்களுக்கு இருப்பதாலேயே, பெண்கள் நிலை ஆண்களைவிட எவ்விதத்திலும்—அதாவது, வீரம், கோபம், ஆளுத்திறம், வன்மை முதலியவைகளில் மாறுபட்டுவிடவேண்டியதில்லை என்றே சொல்வோம். கர்ப்பம் தரித்துப் பிள்ளை பெறாத காரணத்தாலேயே ஆண்மக்களுக்கு அன்பும், சாந்தமும், பேணுத்திறமும் பெண்களைவிட மாறுபட்டதாகி விட்டதென்றும் சொல்லுவோம்.

உண்மையான சமத்துவத்திற்கு மதிப்புக் கொடுப்போமானால்,—உண்மையான அன்பு இருக்குமேயானால்,—பிள்ளையைச் சுமந்து பெறும் வேலை ஒன்று தவிர, மற்ற காரியங்கள் இருபாலருக்கும் ஒன்றுபோலவே இருக்கும் என்பது உறுதி. \\\

தவிர, 'தற்கொண்டான்' என்பதற்கு, அன்பைக் கொண்டவன் என்கின்றபொருளை வருவித்தக்கொள்வது இங்கு, வள்ளுவருக்குக் காப்புச்செய்யக் கருதியதாகுமேயல்லாமல், குறளுக்கு நீதி செய்தாகாதது.

அன்றியும், பெண்ணிடமிருந்து ஆண் அறியவேண்டிய குணம் ஒன்றுமில்லையென்பதும், அப்படியிருந்தால்தான் 'தற்கொண்டான்' என்பதாகச் சொல்லலாம் என்பதும் பொருத்தமற்றதென்றே சொல்லலாம்.

அதுபோலவே, 'தொழுதெழுவதையும்' ஆணுக்குக் குறிப்பிட நியதி இல்லையென்பதும் பொருத்தமற்றதேயாகும். பெண்ணைக் கொள்ள ஆணுக் குரிமையிருந்தால், 1686—16

ஆணைக்கொள்ளப் பெண்ணுக்கு உரிமை வேண்டும். 'ஆணைத் தொழுதெழுவேண்டும்' என்று பெண்ணுக்கு நிபந்தனையிருந்தால், 'பெண்ணைத் தொழுதெழுவேண்டும்' என்று ஆணுக்கு நிபந்தனை இருக்கவேண்டும். இதுதான் ஆண்-பெண் சரிசம உரிமையென்பது.

இஃதில்லாதது எதுவானாலும் சுயநன்மையும் மூர்க்கமுமேயல்லாமல், அன்பு அல்ல வென்றே சொல்லிவிடுவோம்.

தவிர, நமது தோழர் அவர்கள், குறளில் ஆண்களுக்கும் வள்ளுவர் கற்பு கூறியிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றார். இருக்கலாமானாலும், பெண்களுக்குக்கூறியது போலில்லையென்றுதான் கூறுகிறோம். அதாவது, ஆண்களின் கற்புக்கு நமது தோழர் அவர்கள் கிரண்டு குறட்பாக்களை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறியிருக்கிறார். அவை,

\\ " சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை."

" நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சிற்
பேணிப் புணர்பவர் தோள்."

இவைகளை ஆண்கள் கற்பை வலியுறுத்திக் கூறியதாகக் கூறுகிறார்போல் காண்கின்றது. இவைகள் அதற்காகக் கூறப்பட்டவையல்ல என்பது நமது அபிப்பிராயம்.

\\ அதாவது, முதற் குறளுக்கு, 'காவலினால் பெண்கள் கற்பாயிருப்பதால் பயனில்லை; பெண்கள் தாங்களாகவே கற்பாயிருக்கவேண்டும்' என்பதுதான் கருத்தாக இருக்கலாம் என்று கருதுகிறோம்.

கிரண்டாவது குறள், 'விலைமாதரைப் புணர்கின்றவர்க்குக் கூறிய பழிப்புரை'யே யல்லாமல், காதல் கொண்ட மற்ற பெண்களைக் கூடித்திரியும் ஆண்களைக் குறித்துக் கூறியதல்ல வென்பது நமது அபிப்பிராயம். நிறை என்கின்ற வார்த்தை மாத்திரம் காண்ப்படுகின்றதே தவிர, தீர்ப்பந்தமில்லை. \\

ஆகவே, இருபாலருக்கும் சமநிபந்தனை குறளில் இல்லை என்பதற்கு மற்றும் பல குறட்பாக்களையும் நாம் கூறக்கூடும்.

தவிர, கடைசியாக நமது தோழர் நமக்கு உறுத்தும் அறிவுக்கு நாம் அவருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவர் விருப்புவது போலவே, ஆன்றோர் நூல்களில் அய்யம் தோன்றுமிடங்களில் அய்யவினாவாகவே எழுதிவருகிறோம். ஆனால், இக் கற்பு விஷயத்தில் நாம் குறிப்பிட்ட குறளின் கருத்தில் நமக்கு அய்யமில்லையென்று கருதுவதோடு, நமது கூற்றுக்கு ஆதரவாக மற்றும் சில அறிஞர்களின் கருத்தையும் பெற்றோமென்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

மற்றும், குறள் விஷயத்திலும், குறளாசிரியர் விஷயத்திலும் நாம் கொண்டுள்ள பக்தி, தோழர் கொண்டுள்ள பக்திக்கு மீறியதல்லவானாலும் குறைந்ததல்ல வென்பதையும் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். அதற்கு அனேக சான்றுகளுண்டு. மற்றபடி நமது தோழர் குறிப்பிட்ட கடைசி குறட்பாக்கள் கிரண்டைப்பற்றி, அதாவது, 'பெரும் பான்மை மக்களது கருத்துக்கு மாறுபடுவதும், பெரியோரிடம் குறைகாணுவதும் மடமை' என்கின்ற பொருள் கொண்டவேறு கிரண்டு குறட்பாக்கள்பற்றி நாம் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. ஏனெனில், சரி என்று பட்டதைச் சொல்லும் தன்மை எவனிடமிருந்தாலும் அவன் இக் குறட்பாக்கள் மாத்திரமல்ல—இதுபோன்ற வகைகள் பலவற்றிற்கும், மற்றும் அனேக காரியங்களுக்கும் தயாராயிருக்க வேண்டியவன்தான் என்கின்ற முடிவால் கவலைப்படவில்லை.

['பெண் ஏன் அடிமையானாள்?'] என்ற நூலிலிருந்து 11-ம் பதிப்பு, 1971]

5. பத்தினி-பதிவிரதை

பத்தினி-பதிவிரதை என்ற சொற்கள் முட்டாள்தனத்திலிருந்தும், மூர்க்கத்தனத்திலிருந்தும் தோன்றிய சொற்களாகும்.

இச் சொற்களுக்கு மியற்கையிலோ, நீதியிலோ, சமத்துவத்திலோ, சுதந்திரத்திலோ சிறிதும் இடமில்லை. இச்சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களுமல்ல; இச்சொற்களுக்கு உரிய பொருளில் தமிழில் சொற்களோ சொல்லோ இல்லை.

இச்சொற்பொருளுக்குள்ள குணம், மனிதர்களுக்கு அவசியம் என்ன? என்பதுபற்றி இதுவரையிலும் யாராலும் விளக்கப்படவே இல்லை. இச்சொற்கள் ஆரியமொழிச் சொற்கள் என்றாலும், அவர்களது பழக்கவழக்கங்களிலும் அவர்களது நூல்கள், கதைகள், கற்பனைப்புராண இதிக்காசங்களும், நீதிகள், நடப்புகள் முதலிய எவற்றிலும் இச்சொற்களுக்கு உரிய குணங்கள் எவையும் அறிவுக்கு ஏற்ற முறையில் கற்பிக்கப்படவே இல்லை. ஆரிய புராண இதிக்காசங்களில் காணப்படும் பதிவிரதைகள், பத்தினிகள் யாவரும் மேற்சொன்ன பொருளுக்கு ஏற்றபடி நடந்தார்கள், நடந்துகொண்டார்கள் என்பதாக ஒரு பதிவிரதை கூட்ச் கூட்டிக் காட்டப்படவில்லை.

ஆரிய நீதியாகிய மனுதர்மத்தில், பெண்கள் பச்சைப் பதிவிரதைகளாக இருக்க வேண்டும் என்று எங்கும் காணப்படவே இல்லை.

மற்றும், பதிவிரதை தர்மத்துக்கு என்ன பலன் உண்டு என்றுகூட எதிலுமே காணப்பட முடியவில்லை.

ஆரிய பதிவிரதைகள் தன்மைக்கு அகலிகை, சீதை, துரோபதை, மண்டோதரி, என்று சொல்லப்பட்ட பதிவிரதைகளின் யோக்கிதையே நன்றாக விளங்கும்.

\\ மற்றும், பதிவிரதைகளுக்கு உதாரணம் காட்டிக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கும் சாவித்திரி, நல்லதங்கை, கண்ணகி முதலிய பெண்களின் தன்மையை அவர்களது அனுபவத்தைப் பார்த்தாலும்—பதிவிரதைத் தன்மை விளங்கும்.

பதிவிரதைகளுக்கு ஏன் துன்பம், துயரம் ஏற்படவேண்டும்? அவர்கள் ஏன் 'விதவைகள்' ஆகவேண்டும்?

\\ மற்றும், தமிழர்களது சரித்திரத்தில்—தமிழர்கள் பெண்களின் எண்ணிக்கையில்—தமிழர் சரித்திரம் தொடங்கிய காலம்முதல் இன்றுவரை ஒரே ஒரு பெண்ணைத்தான் பத்தினியாக—பதிவிரதையாகப் போற்றப்படவேண்டியவனாகக் கண்டுபிடிக்க முடிந்திருக்கிறது என்றால், இது தமிழ்ப் பெண்சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு இழிவும் பழியும் ஆகும் என்று சிந்தியுங்கள்.

தமிழர் பெண்களில் ஒருத்திதான் பதிவிரதை என்பது தமிழர் பெண் சமுதாயத்தை இழிவுபடுத்தியதும், வெறுக்கத்தகுந்த செய்கையும் ஆகாதா? அக் கதையை உண்டாக்கினவன் ஒரு முட்டாளாக இருக்கவேண்டும்; இல்லையானால், பெண்களை—தமிழர்களை இழிவுபடுத்தின வருணாசிரம தர்மத்தைக் காப்பாற்றுகிற அயோக்கியனாக இருக்க வேண்டும் என்பதை மட்டும் கூறி முடிக்கிறேன்.

['விடுதலை'-தலையங்கம்—4-5-1973]

6. இந்தியப் பெண்கள்

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

இந்தியாவில் இந்துப் பெண்கள், இந்துமத சம்பிரதாயப்படி, பாபஜென்மங்களாகக் கருதப்படுவர். அதாவது, சென்ற ஜென்மத்தில் அவர்கள் செய்த பாபகாரியங்களால், இந்த ஜென்மத்தில் பெண்களாய்ப் பிறக்கின்றார்கள் என்பது ஒரு சாஸ்திர விதி. ஒரு குடும்பத்தில் எத்தனை பெண் குழந்தைகள் இருந்தாலும், அக் குடும்பத்திற்கு ஆண் குழந்தைகள் இல்லாவிட்டால், அதைப் 'பிள்ளையில்லாத குடும்பம்' என்று சொல்லுவது வழக்கம். ஒரு வீட்டில் பெண் குழந்தை பிறந்தால், அது அவ் வீட்டுக்கு அதிருப்தி நரத் தக்க விஷயமாகவே கருதப்படும். ஆண் குழந்தை பிறந்தால் வெகு திருப்தியுடன் ஆடம் பரமாகச் செலவு செய்வார்கள். ஏதாவது ஒரு சபை அல்லது கூட்டம் ஒருவரும் பேசாமல் திசுப்தமாய் இருப்பதாய் இருந்தால் அதைப் பார்த்து, "என்ன, பெண் பிறந்த வீடுபோல் இருக்கிறதே!" என்று கேட்பது வழக்கம். எவ்வளவு பெண் குழந்தைகள் இருந்தாலும், ஒருவனுக்கு ஆண் குழந்தை இல்லாவிட்டால், வேறு குடும்பத்தில் இருந்து ஒரு ஆண் பிள்ளையைச் சுவீகரம் எடுத்துக் கொள்வார்களே ஒழிய, பெண் குழந்தையை வாரிசுக் குழந்தையாய்க் கருதுவதில்லை.

'பெண்கள் எந்த நிலையிலும் சுதந்திரத்திற்கு அருகதையற்றவர்கள்' என்பதே மதச் சம்பிரதாயம். ஒரு பெண்ணாணவள் குழந்தைப் பருவத்தில் தாய், தந்தை மேற்பார்வையிலும், வாலிபப் பருவத்தில் புருஷன் மேற்பார்வையிலும், வயோதிகப் பருவத்தில் தன் மக்களின் மேற்பார்வையிலும் இருக்கவேண்டுமென்று ஒழிய, சுதந்திரமாய் இருக்கக்கூடா தென்று மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது மாதிரிமால்லாமல், பெண்களைக் கடவுள் பிறவியிலேயே விபச்சாரிகளாய்ப் பிறப்பித்திருப்பதால் அவர்களைச் சர்வ ஜாக்கிரதையாகக் காவல் காக்க வேண்டும் என்று மத சாஸ்திரத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதும் மத சாஸ்திர விரோதமான காரியமாகும். இவ்வளவு நாகரிகமான காலத்திலும் இந்தியாவில் மொத்த ஜனத்தொகையில் 100க்கு ஒருவர் வீதம்தான் பெண்கள் கல்வி கற்றிருக்கக்கூடும். அப்படிக்கற்றிருந்தாலும் அந்தக் கல்வி அவர்களது வாழ்க்கையில் யாதொரு காரியத்திற்கும் பயன்படுவதில்லை. பெண்களுக்குக் கற்றுக்கொடுப்பதெல்லாம் வீட்டு, சமையல் வேலை முதலிய வேலைகளைச் செய்யத்தான் கற்றுக்கொடுப்பது வழக்கம். சிறு பருவம் முதலே அவர்களை ஆண் குழந்தைகளிடம் இருந்து பிரித்துவைக்க வேண்டும் என்று கருதுவதால், பொதுப்பள்ளிக் கூடங்களுக்கு அவர்களை அனேகமாய் அனுப்பமாட்டார்கள். மற்றபடி, சிறு குழந்தைப் பருவத்தில் யாருக்காவது சங்கீதம், பாட்டு முதலியவை கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டாலும், அவை அப்பெண்ணின் வாழ்க்கையில் சிறிதும் பயன்பட சந்தர்ப்பம் இருப்பதே கிடையாது.

கலியாண விஷயம் என்பது மிகவும் பரிதாபகரமானது. அனேகமாகப் பெண்களுக்கு 10, 12 வயதிற்குள்ளாகக் கலியாணம் ஆகிவிடும். பிறந்த ஒரு வருஷத்திலிருந்தே எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கலியாணம் செய்யலாம். சில வகுப்புகளில் எப்படி யானாலும் 10 வயதிற்குள் கலியாணம் செய்தாகவேண்டும் என்கின்ற நிர்ணயம் உண்டு. கலியாணம் என்பது, பெண் கழுத்தில் ஆண் ஒரு கயிற்றைக் கட்டுவதுதான். தாலி கட்டு கின்றது என்கின்ற சடங்கு நடக்கிற வரையிலும், பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை இன்னார் என்றே அடையாளம் தெரியாது; மாப்பிள்ளைகளக்கும் பெண் இன்னார் என்றே அடையாளம் தெரியாது. கலியாணம் என்பது பெண்-மாப்பிள்ளை ஆகியவர்களின் பெற்றோர்கள் செய்துகொள்ளும் ஏற்பாடே ஒழிய, பெண்-மாப்பிள்ளை ஆகிய இருவருடைய சம்மதம் என்பது கிடையாது. பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் பொருத்தம் என்பது ஜோசியத்தின் மூலமும் சகுனத்தின் மூலமும் பார்ப்பதே தவிர, பிரத்தியட்ச யோக்கியதை

முதலியவைகளைக் கொண்டு பார்ப்பதில்லை. 5, 10 வயதுள்ள சிறு பெண்களுக்கு 40, 50 வயதுள்ள மாப்பிள்ளைகளைக் கலியாணம் செய்வதும் உண்டு. 60 70 வயதுக் கிழவர்களுக்குச் சிறு பெண்களைக் கலியாணம் செய்வதும் உண்டு. சென்ற ஆண்டில் கூட 90 வயதுக் கிழவன் ஒரு சிறு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டான். பெண்ணின் தாய் தகப்பன்மார் யாருக்குக் கலியாணம் செய்துகொடுப்பதானாலும் பெண் சம்மதித்துத்தான் ஆகவேண்டும். பெண் ஏதாவது தனது அதிருப்தியைக் காட்டினால், அது பெண்ணின் கற்பிற்கே விரோதமானது என்று சொல்லிவிடுவதால், பெண் தன்னை யாருக்குக் கொடுப்ப தானாலும் சம்மதித்தாக வேண்டும்.

கலியாணம் செய்யப்பட்ட பெண், புருஷன் வீட்டு வேலைக்கே கலியாணம் செய்யப் பட்டதாய்க் கருதி, புருஷன் வீட்டில் மாமனார், மாமி, நாத்தி, கொழுந்தன் ஆகியவர்களுக்கு வேலையாளாக இருந்து சகல வேலைகளையும் பார்க்கவேண்டும். சில வகுப்புகளில் பெண், புருஷனின் தகப்பன்மாருக்கும், சகோதரர்களுக்கும் கூட 'பெண்சாதி'யாய் இருக்க வேண்டும். இதற்குச் சட்டத்திலும் கிடம் உண்டு. பெண், தாய் வீட்டிலிருந்து புருஷன் வீட்டிற்குப் போகும்பொழுது அழுதுகொண்டே போவாள். பெற்றோர்கள் பெண்ணுக்குச் சொல்லியனுப்பும் புத்திமதியெல்லாம், 'புருஷன் வீட்டில் உள்ளவர்களுக்குப் பணிந்து, நல்ல வேலைக்காரியாய் நடந்துகொள்' என்றுதான் சொல்லியனுப்புவார்கள். அந்தப் பெண்ணை புருஷன் எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தினாலும் கேள்வி கிடையாது. புருஷன் எவ்வளவு அயோக்கியனாகவும், குடி காரனாகவும், சூது, விபச்சாரம் செய்பவனாகவும் இருந்தாலும் பெண்ணுக்கு அவனைக் கேட்க அதிகாரம் கிடையாது.

அவள் வரும்படி இல்லாமல் திரிந்தாலும், பெண் தானே கூலி வேலை செய்தாகிலும் அவனுக்குச் சோறு போடவேண்டும். பெண் இவற்றையெல்லாம் தனது முன்னெதிர் கர்மபலன் என்று எண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

புருஷன் மேற்கொண்டு எத்தனை 'பெண்சாதி' வேண்டுமானாலும் கலியாணம் செய்துகொண்டு வாழலாம்; எத்தனை 'தாசி'களை வேண்டுமானாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்துமதக் கடவுள்கள் 60 ஆயிரம் பெண்களைக் கட்டிக்கொண்டதாகவும், 12 ஆயிரம் தாசிகளை வைத்திருந்ததாகவும் மத ஆதாரங்கள் உண்டு. எந்த நிலையிலும் கலியாண ரத்து என்பது கிடையவே கிடையாது. பெண்ணுக்கு ஒரு தடவை கலியாணம் ஆகிவிட்டால் சாகும்வரை அவனிடமேதானிருக்க வேண்டும். புருஷன் கொடுமை சகியாமல் பெண் தாய் வீட்டுக்குப் போய்விட்டால், புருஷன் கோர்ட்டில் தாவாசெய்து டிக்கிரி பெற்றுப் பெண்ணைச் சுவாதீனம் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால், பெண்ணுக்குப் புருஷனிடம் இருந்து ஜீவனாம்சம் பெறத்தான் பாத்ரியம் உண்டு. அதுவும் பெண் விபச்சாரி என்று புருஷன் ரூசுப்படுத்திவிட்டால் அந்த ஜீவனாம்சமும் இல்லை.

பெண்ணுக்குத் தகப்பன் சொத்தில் சிறிதும் பங்கு கிடையாது; புருஷன் சொத்திலும் பங்கு கிடையாது.

புருஷன் இறந்துவிட்டால் பெண் விதவை என்று அழைக்கப்படுவாள். புருஷன் இறக்கும்போது அவள் எவ்வளவு செல்வத்துடன் மேன்மையாய் இருந்தாலும், கணவன் இறந்தவுடன் அவள் ஒரு அபசகுன உருவமாக ஆகிவிடுவாள். நகை அணியக் கூடாது; புஷ்பம், வாசனை, நல்ல உடுப்பு ஆகியவை அணியக்கூடாது. ஒரே வேலை—அதுவும் சத்தற்ற அகராதான் சாப்பிடவேண்டும். சில வகுப்புகளில் தலையை மொட்டையடித்து, வெள்ளை உடுப்பு அணிந்து கொண்டு வீட்டிற்குள்ளாகவே வீட்டு வேலைகள் செய்து கொண்டு இருக்கவேண்டும். விதவைகள் அபசகுனமாகப் பாவிக்கப்படும். விதவைக்குக் குடும்பக் காரியங்களில் சிறிதும் பங்கு கிடையாது; சாப்பாட்டுக்கு மட்டும் பங்கு கிடையாது. வேறு கலியாணம் செய்து

கொள்ளக்கூடாது. ஆனால், புருஷன் தனது பெண் சாதி இறந்த 10 நாட்களிலே மறு கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம்.

அவன் எவ்வளவு கிழவனாய் இருந்தாலும் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதில் எவ்வித ஆட்சேபமும் இல்லை. புருஷன் குழந்தையே இல்லாவிட்டாலும், ஆண் குழந்தை இல்லாவிட்டாலும் வேறு கலியாணம் செய்துகொள்ளலாம். பெண் தனது குழந்தைப் பருவத்தில் புருஷன் இறந்துபோனாலும் வேறு கலியாணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது.

இது பொதுநிலைமையாகும். இனி சில தனி வகுப்புகளிலுள்ள பெண்கள், நிலைமைபற்றிச் சில குறிப்பிடுகின்றோம். சில வகுப்புகளில் பெண்கள், ஆண்களின் கண்களுக்கே தென்படக் கூடாது. உடம்பு, தலை, முகம் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒரு துணியினால் போர்த்து மூடிக்கொள்ளவேண்டும். கண்கள் மாத்திரம் தெரியும்படி ஓட்டை விட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே போகவேண்டும். பெண்கள் எங்கும் தனியே போகக் கூடாது; சிறு பெண்ணை, அதாவது 8, 10, 12 வயதுப் பெண்ணை 20, 30, 40 வயதுக் காரர்களுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தாலும், கலியாணமான அன்று இரவே படுக்கை வீட்டில் பெண்ணையும் ஆணையும் தனியாகப் படுக்கவைத்துவிடுவார்கள். அவன் அதை காமாகாரமாய், எப்படி மிருகத்தனமாய் வேண்டுமானாலும் சில சமயங்களில் நடத்துவான்.

சில வகுப்புகளில், மகனுக்குக் கலியாணம் செய்த பெண் மாமனாருக்கும் 'பெண் சாதியாய்' இருந்தாக வேண்டும். 10 வயதுப் பையனுக்கு 20 வயதுப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து, பையன் 18 வயது நிரம்புவதற்குள் பெண்ணுக்கு 2, 3 குழந்தைகள் பிறந்துவிடும்; குழந்தைகள் மாமனாருக்காக அல்லது புருஷனுடைய அண்ணனுக்கோ பிறந்ததாக இருந்தாலும் அக் குழந்தைகள் சட்டப்படி புருஷனுக்குப் பிறந்த 'லெஜிட்டிமேட்' (Legitimate) குழந்தைகளாகவே பாவிக்கப்படும்.

சில வகுப்புகளில் குடும்பத் தலைவன் மாத்திரம் ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு அவனுடைய சகோதரர்கள் உட்பட எல்லோருமே, அப்பெண்ணைப் 'பெண்சாதியாய்' அனுபவிப்பது உண்டு.

சில வகுப்புகளில் ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தவன் மாத்திரம்தான் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம். மற்ற இளைய சகோதரர்களெல்லாம் வேறு சாதிப் பெண்களை வைப்பாட்டியாக வைத்துக்கொண்டு இருப்பது வழக்கம். இதன்படி, வைப்பாட்டியாக வைத்துக்கொண்ட பெண்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தால், அவற்றைத் தகப்பன் காப்பாற்றவேண்டும் என்கின்ற நிபந்தனை இல்லை; தகப்பன் சொத்தில் அவர்களுக்குப் பங்கும் இல்லை.

சில வகுப்புகளில் உயர்ந்த சாதிகாரன் என்கின்ற 'பிராமணன்' மற்ற வகுப்புப் பெண்களைக் கூப்பிட்டால் அவனுக்கு அவன் இணங்கியே ஆகவேண்டும். ஒரு பெண்ணினுடைய புருஷனைக் கூப்பிட்டே அவனுடைய பெண்சாதிமீது தனக்கு ஆசையாய் இருப்பதாகவும் அவளை அழைத்துவரும்படியும் கேட்டால், புருஷன் உடனே அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டும். பெண் சம்மதிக்காவிட்டால் நிர்ப்பந்தப்படுத்தி, அல்லது கொடுமைப்படுத்திச் சம்மதிக்கச் செய்வதும் உண்டு. சில வகுப்புகளில் 'குரு' கூப்பிட்டால் இணங்கியே ஆகவேண்டும். முன் குறிப்பிட்ட—அதாவது ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தவன் மாத்திரம் கலியாணம் செய்துகொள்ளலாம்; மற்றவர்கள் வேறு வகுப்புகளில் வைப்பாட்டி வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்ட வகுப்பில், பெண்கள் மீதி ஆகி அனேக பெண்கள், சாகும் வரை கலியாணம் இல்லாமல் கன்னிப் பெண்களாக இருந்து, சாவது வழக்கம். இப்படிப்பட்ட பெண்களுக்கு, அவர்கள் செத்த பிறகு பிணத்திற்கு ஒரு வணைத் தாலி கட்டச் செய்து பிறகு நெருப்பில் வைத்துக் கொளுத்திவிடுவது வழக்கம்.

சில வகுப்புகளில், 'கடவுளுக்குப் பெண்சாதி ஆகிறது' என்று கோயிலில் வைத்துக் கடவுளைக் கலியாணம் செய்துகொண்டதாக ஏற்பாடு செய்து, பொது விபச்சாரியாய் வாழ்ச்செய்வது உண்டு. இவர்களுக்குப் பெயர் 'தேவதாசி.'

ஒரு கலியாணமான பெண்ணுடன் மற்றொரு ஆண் சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டதாகத் தெரிந்தால், ஆண் சட்டப்படி தண்டனைக்குள்ளாவான். பெண்ணைச் சாதியை விட்டுத் தள்ளிவைத்துவிடுவார்கள். ஒரு பெண் விபச்சாரியாக இருந்தால், சொத்து வைத்துக்கொண்டு சுதந்திரமாய் இருக்கலாம்; இல்லாவிட்டால் சொத்து உரிமை இல்லை; சுதந்திரமும் இல்லை.

[பெண்கள் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 10-1-1948]

7. பெண்கள் போகப் பொருள்களா?

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் சரி பகுதி எண்ணிக்கை கொண்டவர்கள். இரண்டொரு உறுப்பில் மாற்றம் அல்லாமல், மற்றபடி பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் ஆண்களுக்கு முழு ஒப்பும் உவமையும் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள் என்பேன். நானும் அவர்களைச் சிசு குழந்தைப் பருவமுதல் ஓடிவிளையாடும் பருவம் வரையில் கொஞ்சி முத்தங்கள் கொடுத்து, பலவிதத்தும் பேத உணர்ச்சியே அற்று, ஒன்றுபோலவே கருதி நடத்துகிறேன், பழகுகிறேன். அப்படிப்பட்ட மனித ஜீவன்கள் அறிவும் பக்குவமும் அடைந்தவுடன், அவர்களைப்பற்றி இயற்கைக்கு மாறான கவலை கொண்டு, மனித சமுதாயத்தில் வேறாக்கி, கடைசியாக ஒரு பொம்மையாக்கி, பயனற்ற ஜீவனாக மாத்திர மல்லாமல், அதைப் பெற்றோருக்கு ஒரு தொல்சையான 'பண்டமாக' ஆக்கிக் கொண்டு, அவர்களது வாழ்வில் அவர்களை அவர்களுக்கும் மற்றும் உள்ளவர்களுக்கும் கவலைப் படத்தக்க ஒரு 'சாதனமாய்ச்' செய்துகொண்டு, அவர்களைக் காப்பாற்றவும் திருப்திப் படுத்தவும் அலங்காரப்படுத்தி திருப்தியும் பெருமையும் அடையச்செய்ய வேண்டியதுமான ஓர் அஃறிணைப் பொருளாகவே ஆக்கிவருகிறோம்.

பெண்களால் வீட்டிற்கு, சமுதாயத்திற்குப் பலன் என்ன? எங்கு கெட்டபேர் வந்து விடுகிறதோ என்பது தானே? இன்று பெண்கள் வேலை என்ன? ஓர் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணாய் அமைப்பது. அது எதற்கு? ஆணின் நலத்திற்குப் பயன்படுவதற்கும், ஆணின் திருப்திக்கும், ஆணின் பெருமைக்கும் பெண் ஓர் உபகருவி என்பதல்லாமல் வேறு என்ன? ஓர் ஆணுக்கு ஒரு சமையல்காரி; ஓர் ஆணின் வீட்டிற்கு ஒரு வீட்டுக்காரி; ஓர் ஆணின் குடும்பப் பெருக்குக்கு ஒரு பிள்ளை விளைவிக்கும் பண்ணை; ஓர் ஆணின் கண் அழகிற்கும் மனப் புளகாங்கிதத்திற்கும் ஓர் அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட பொம்மை என்பதல்லாமல், பெண்கள் பெரிதும் எதற்குப் பயன்படுகிறார்கள்; பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள்?

இது என்ன நியாயம்? மனித சமுதாயம் தவிர மற்றபடி மிருகம், பட்சி, பூச்சி, ஐந்து முதலியவைகளில் வேறு எந்த ஜீவனாவது, 'ஆண்களுக்காகவே இருக்கிறோம் நாம்' என்ற கருத்துடன், நடத்தைபுடன் இருக்கிறதா?

இந்த இழிநிலை பெண்களுக்கு அவமானமாய்த் தோன்றவில்லை என்பதற்காகவே, ஆண்கள் பெண்களை இவ்வளவு அட்டுழியமாக நடத்தலாமா என்று கேட்கிறேன். ஓர் ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தனது சொத்து என்று எண்ணுகிறானே—எதனால்? துணியாலும் நகையாலுந்தானே! கம்பி இல்லாத தந்தியும் ரேடியோவும், அணுகுண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இந்தக் காலத்திலும் பெண்கள் அலங்காரப் பொம்மைகளாக இருப்பதா?

நம் 'பெண்கள் உலகம்' பெரிதும் மாற்றமடைய வேண்டும். நம் பெண்களைப் போல, பூமிக்குப் பாரமானவர்கள்—மனிதனுக்குத் தொல்லையானவர்கள்—நல்ல நாகரிகமான வேறு நாடுகளில் கிடையாது. இங்கு படித்த பெண், படிபாத பெண் எல்லோரும் பொம்மைகளாகவே இருக்கிறார்கள். பெற்றோர்களும், கணவன்மார்களும் அவரவர்களது பெண்களை அழகிய பொம்மைத் தன்மையை உடையவர்களாக ஆக்கி அதைக் கொண்டே திருப்தி அடைகிறார்கள்; பெருமை அடைகிறார்கள். பெண்களைத் திருப்தி செய்ய அவர்களை நல்ல பெண்களாக ஆக்க, 'விலையுயர்ந்த நகையும் துணியும் கொடுத்து அழகிய சிங்காரப் பதுமையாக்கிவிட்டால் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

பெண்கள் பெருமை, வருணனை ஆகியவைகளில் பெண்கள் அங்கம், அவயவங்கள், சாயல் ஆகியவைகளைப்பற்றி 50 வரி இருந்தால் அவர்களது அறிவு, அவர்களால் ஏற்படும் பயன், சக்தி திறமை பற்றி ஒரு 5 வரி கூட இருக்காது. பெண்களின் உருவை அலங்கரிப்பது, அழகை மெச்சுவது, சாயலைப் புகழுவது ஆகியவைகள் பெண்கள் சமுதாயத்திற்கு அவமானம், இழிவு, அடிமைத்தனம் என்பதை ஆயிரத்தில் ஓர் பெண்ணாவது உணர்ந்திருக்கிறார் என்று சொல்லமுடியுமா?

பெண்களுக்குத் தகப்பன் சொத்தில் உரிமை கிடையாதது ஏன் என்று எந்தப் பெண்ணாவது காரணம் கேட்டனா? "பெண்களை அனுபவிக்கிறவன்—அவர்களிடம் வேலை வாங்கிப் பயன் அடைகிறவன் காப்பாற்றமாட்டானா!" என்பதுதான் அதற்கேற்ற நகை அணி ஆகியவையாகும்.

"பெண்களுக்கு, மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கும்படியான நகை, துணிமணி, ஆபரணம் ஏன்?" என்று எந்தப் பெண்ணாவது, பெற்றோராவது, 'கட்டினவ'ராவது சிந்திக்கிறார்களா? பெண்கள் அஃறிணைப் பொருள் என்பதற்கு கிதைவிட வேறு என்ன ஆதாரம் வேண்டும்? தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு மற்ற மக்கள் கவனத்தைத் தம்மிடது திருப்புவது இழிவு என்றும், அநாகரிகம் என்றும் யாருக்கும் தோன்றாததற்குக் காரணம், அவர்கள் போகப் பொருள் என்ற கருத்தேயாகும். இது பரிதாபமாகவே இருக்கிறது.

நல்ல கற்புடைய பெண்களுக்கு உதாரணம், "மற்றொருவர் உள்ளம் புகான்" என்பது திராவிட மரபு நூற்களின் கூற்று. அதாவது, ஒரு பெண் கிடையாத கற்புடையவளாயிருந்தால் தன் கணவன் தவிர மற்றவர்கள் நினைவுக்குக் கூட ஆளாகமாட்டாள்— "பிறர் நெஞ்சு புகான்" என்பதாகும். நாம் நம் பெண்ணை மற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாயினும், 150 தடவை திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கும்படி, அவர்கள் கவனத்தை நம்மிடது திரும்பும்படி அலங்கரிக்கிறோம். அலங்கரிக்க அனுமதிக்கிறோம். அதில் நம் பணம், உழைப்பு, நம் வாழ்க்கைப் பயன் முதலியவைகளைச் செலவழிக்கிறோம். இது ஏன், எதற்காக என்று சிந்திக்காததால்—அதைத் தவிர வேறு காரியத்திற்கு நம் பெண்கள் பயன்படாமல் போய்விட்டார்கள்.

நான் பாமர மக்களை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. நம் அறிஞர், செல்வர், தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானவர்கள் என்று சொல்லப்படும் பெரியோர்களின் யோக்கியதைகளையும், அவர்கள் பெண்கள் உலகத்துக்கு ஆற்றும் தொண்டுகளைப் பற்றியும் சொல்லுகிறேன்.

திராவிடப் பேரறிஞர்களின் மனைவிகள், தங்கை, தமக்கைகள், பெண்கள் எங்கே, எப்படிப் பிறந்தார்கள்? எப்படி வளர்ந்தார்கள்? எப்படித் தகுதி ஆக்கினார்கள்? எப்படி இருக்கிறார்கள்? ஷராய்ப்புக் கடைகள், ஐவுளிக் கடைகள் ஆகியவற்றில் விளம்பரத்திற்கு வைத்திருக்கும் அழகிய பொம்மைகள், உருவங்கள் போலல்லாமல்—நாட்டுக்கு, மனித சமுதாயத்திற்கு, பெண்கள் உலகத்திற்கு இவர்கள் என்ன மாதிரியில் தொண்டாற்ற அல்லது தாங்களாவது ஒரு புகழோ, கீர்த்தியோ பெறத்தக்கபடி வைத்தார்களா? இவர்

களே இப்படி இருந்தால்—மற்ற பாமர மக்கள், தங்கப் பெட்டியின் உள்ளே வெல்வெட் மெத்தை போட்டுப் பூட்டித்தானே வைப்பார்கள்!

நம் பெண்கள்—நகைகள் மாட்டும் 'ஸ்டாண்டா'? இந்தப் பிரபல ஆண்கள் பிறந்த வயிற்றில்தான் இவர்கள் தங்கை, தமக்கையர் பிறந்தார்கள்? இவர்கள் தகப்பன்மார்கள் தான்—அவர்களுக்கும் தகப்பன்மார்கள்? அப்படி இருக்க, இவர்களுக்கு இருக்கும் புத்தி திறமை அவர்களுக்கு ஏன் இல்லாமல் போகும்? கிதைப் பயன்படுத்தாதது நாட்டுக்கு, சமூகத்திற்கு நட்டமா, இல்லையா?

பெண்கள் படிப்பு என்பது சுத்த முட்டாள்தனமான முயற்சியாகவே பெரிதும் இருக்கிறது. ஒரு குடும்ப வாழ்க்கைப் பெண்ணுக்கு அவள் தாய் தகப்பன் பாட்டு, பிடில், வீணை, நாட்டியம் கற்றுக்கொடுத்து, அவற்றில் வெற்றியாய்த் தேறவைக்கின்றனர். அப்பெண்ணை ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்தபின்பு, அந்தப் பாட்டு, பிடில், வீணையாருக்கு என்ன நன்மை கொடுக்கிறது? புகுந்த வீட்டில் சங்கீதம் பாடினால், 'இது என்ன குடித்தன வீடா வேறுவீடா?' என்று மாமி கேட்கிறாள். பிடிலும் வீணையும் தூசி அடையும்.

ஆகவே, இந்தப் படிப்பு நல்ல மாப்பிள்ளை சம்பாதிக்க ஒரு 'அட்வர்டைஸ் மெண்டாகப்' பயன்பட்டது தவிர, மற்றபடி வீணாகப் போய்விட்டதல்லவா? வெறும் செலவு கண்டதுதானே மிச்சம் என்கிறேன். அதுபோல, ஒரு பெண்ணை தாய் தகப்பன்—B.A. படிக்கவைத்து, ஒருவன் கையில் பிடித்துக்கொடுத்து, அந்தப் பெண் சமையல் செய்யவும் குழந்தை வளர்க்கவும் நகை, துணி அலங்காரங்களுடன் மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கவும் செய்தால் B.A. படிக்கவைத்த பணம் வீண் என்பதோடு, அதற்காக சர்க்கார் செலவழித்த மக்கள் வரிப்பணமும் வீணாதானே? இது தேசிய குற்றமாகாதா?

இந்தத் துறையில் எந்த அறிஞரும் சீர்திருத்த வாதியும் கவலை செலுத்தாமல்—எல்லோராலும் ஊனப் பெருக்கத்திற்கே பெண்கள் ஆளாக்கப்பட்டு விட்டார்கள். நான் சில படித்த பெண்களைப் பார்க்கிறேன். வயிற்றில் ஒரு குழந்தை; கட்டத்தில் ஒரு குழந்தை; கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு குழந்தை; இவ்வளவோடு சிலருக்கு முன்னால் ஒடும்படி ஒரு குழந்தையை விட்டு—இப்படியாகப் படைகளோடு நல்ல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் கூட்டங்களுக்கு வந்து நடுவிலிருந்துகொண்டு, நிகழ்ச்சிகளுக்கு கிடையுறும் தொல்வையும் கொடுப்பதைப் பார்க்கிறேன். இதற்காக அவர்கள் வெட்கப்படாததையும், சிலர் வருத்தப் படுவதையும் பார்க்கிறேன். இது மனித சமூகத்தில் இருக்கத்தக்கதா? அதுவும் நாகரிக சமூகத்தில்—படித்த பெண்கள், படித்தவர் வீட்டுப் பெண்கள் என்கிறவர்கள் கிடையில் இருக்கத்தக்கதா? இந்த இலட்சணத்தில் நகைகள், விலையுயர்ந்த துணிகள் ஏன்? குழந்தைகள் கூட்டத்தில் மலஜலம் கழிக்கும், கத்தும் ஆபாசங்கள் ஏன்?

நகைக்கும் துணிக்கும் போடும் பணத்தை பாங்கியில் போட்டு குறைந்த வட்டியாவது வாங்கி, குழந்தை பிறந்தவுடன் அதை எடுக்க அந்த வட்டியில், ஓர் ஆள் வைத்தாவது அதைப் பார்த்துக்கொள்ளச் செய்தால், அன்பு குறைந்துவிடுமா? பெற்ற தகப்பன் குழந்தையைத் தன்னுடன் கூடவே வைத்துத்தானா அழகு பார்த்துகின்றான்? அன்பு காட்டுகின்றான்? கொஞ்சி விளையாடுகின்றான்? ஆகையால், குழந்தையை ஆட்கள் மூலம் வளர்க்க வேண்டும். சமையல்—ஆட்கள் மூலம் செய்விக்க வேண்டும். பெண்கள்—ஆண்களைப் போல் உயர்வேலை பார்க்கவேண்டும்; பொம்மைகளாக—நகைமாட்டும் ஸ்டாண்டுகளாகக் கூடாது என்கிறேன்.

ஆண்கள் பார்க்கும் எல்லா வேலைகளையும், தொண்டுகளையும் பெண்கள் பார்த்துச் செய்ய முடியும் என்பேன். ஆனால் நகைப் பைத்தியம்—துணி அலங்காரப் பைத்தியம்—அணிந்து கொண்டு சாயல் நடை நடக்கும் அடிமை, இழிவு, சுயமரியாதை அற்ற தன்மைப் பைத்தியம் ஒழிய வேண்டும்.

நம் பெண்கள், நாட்டுக்கும் சமூகத்துக்கும் பயன்படாமல் அலங்காரப் பெண்மைகளாக ஆனதற்கு, ஆண்களின் கண்களுக்கு விருந்தானதற்குக் காரணம், இந்தப் பாழாய்ப்போன—ஒழுக்கமற்ற சினிமாப் படங்களேயாகும். சினிமாப் பெண்களின் தன்மை என்ன? ஒழுக்கம் என்ன! வாழ்க்கை என்ன! இல்லட்சியம் என்ன! இவை எல்லாவற்றையும் நம் பெண்கள் கருதாமல்—புகழ், வீரம், பொதுநலத் தொண்டு முதலியவற்றில் கீர்த்தி பெற்ற ஆண்களைப் போல் தாங்களும் ஆகவேண்டுமே என்றில்லாமல்—இப்படி அலங்கரித்துக் கொண்டு திரிவது பெண்கள் சமுதாயத்தின் கீழ்ப்போக்குக்குத்தான் பயன்படும் என்று வருந்துகிறேன்.

‘டெசென்சி’ (Decency)—சுதந்தம்—கண்ணுக்கு வெறுப்பில்லாத ரம்மியம் வேண்டாம் என்று நான் சொல்லுவதாக யாரும் கருதக்கூடாது. அது அவசியம் வேண்டும். ஆனால், அது அதிகம் பணம் கொண்ட, மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கத் தகுந்த ‘பேஷன்’ அலங்காரத்தால் அல்ல என்றும், சாதாரண குறைந்த தன்மையில் முடியும் என்றும் உணரவேண்டும்.

நம் நாட்டுப் பெண்கள் மேல் நாட்டுப் பெண்களைவிடச் சிறந்த அறிவு, வன்மை, ஊக்கம் உடையவர்களாவார்கள். நம் நாட்டுச் சீதோஷ்ணநிலை அப்படிப்பட்டது. ஒரு ‘ருக்குமணி’, ஒரு ‘வியூலட்சுமி’ என்கின்ற பார்ப்பனப் பெண்தானா பொது வாழ்வில் ஈடுபடத்தக்கவர்களாக, மந்திரிகளாக ஆகவேண்டும்? ஏன் நம்மவர்கள் ஏராளமாக வெளியில் வரக்கூடாது? இவர்களைத் தடுப்பது சீலை, நகை, துணி அலங்காரவேஷம் அல்லாமல் வேறு என்ன?

எனவே, பெற்றோர்கள் தங்கள் பெண்களைப் பெண் என்றே அழையாமல் ஆண் என்றே அழைக்க வேண்டும். பெயர்களும் ஆண்கள் பெயர்களையே இடவேண்டும்! உடைகளும் ஆண்களைப் போல கட்டுவித்தல் வேண்டும். சுலபத்தில், ‘இது ஆணா? பெண்ணா’ என்று மற்றவர்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாத மாதிரியில் தயாரிக்க வேண்டும். பெண்ணும், தன்னை, ‘பெண் இனம்’ என்று கருத இடமும் எண்ணமும் உண்டாகும் படியாக நடக்கவேண்டாது. ஒவ்வொரு பெண்ணும், ‘நமக்கும் ஆணுக்கும் ஏன் பேதம்? ஏன் நிபந்தனை? ஏன் உயர்வு தாழ்வு?’ என்ற எண்ணம் கொள்ள வேண்டும். ஏன் இப்படிச் சொல்கிறேன் என்றால், நம் பெண்கள் வெறும் போகப் பொருளாக ஆகப்படாது. அவர்கள் புது உலகைச் சித்தரிக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து.

[திருப்பத்தூரில் 15-9-1946-ல் சொற்பொழிவு—‘குடிஅரசு’ 21-9-1946]

8. இளம் வயது விவாக விலக்கு மசோதா

மக்கள் இளம் வயதில்—அதாவது தக்க வயதும், அறிவும், உணர்ச்சியும் இல்லாத காலத்தில்—விவாகம் செய்யப்பட்டு வருவதால், மக்கள் சமூக வளர்ச்சிக்கும் உரத்திற்கும் கேடாயிருந்து வருகிறது என்கின்ற உண்மையை நமது வாழ்வில் தினமும் அனுபவத்தில் கண்டு வருவதோடு, அவற்றைத் தடுக்கவேண்டுமென்பதாகவும் முயற்சி எடுத்து வருகின்றோம்.

இதைப்பற்றிப் பல சமூக மகாநாடுகளிலும், பல சீர்திருத்த மகாநாடுகளிலும் பேசி தீர்மானங்களும் செய்து வந்திருக்கின்றோம். ஆனால், அதை அனுசரித்து அது அமுலில் வரத்தக்க ஏற்பாடுகள் ஏதாவது செய்ய ஆரம்பித்தால், உடனே அங்கு மதம் வந்து குறுக்கே விழுந்து, அம் முயற்சிகளை அழிப்பது வழக்கமாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றதும் நாம் அறிவோம். இதன் காரணமாகவே, பெரிதும் நாம் மனித இயற்கைக்கு விரோதமான மதங்களும் கண்மூடிக்கொள்கைகளும் மண்முடிப்போக வேண்டுமென்று முயற்சித்து வருகின்றோம். இம் முயற்சிக்கு யார் எதிரிடையாக இருந்தபோதிலும் நாம் ஒரு சிறிதும் இலட்ச

சியம் செய்யாமல் இடையூறான மதங்களையும் அதற்கு ஆதாரமான சாமிகளையும் கூட ஒழித்தாக வேண்டும் என்றே சொல்லுகின்றோம்.

சமீப காலத்தில் சென்னை சட்டசபையில் இது விஷயமாய் சட்டம் செய்வதைப்பற்றி வாதம் நடைபெற்ற சமயத்தில், பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியைச் சேர்ந்த மாஜி மந்திரி சர். ஏ. பி. பாத்ரோ அவர்கள் சற்று மாறுதலாய்ப் பேசியதற்காக அவரை, ‘பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி ஸ்தானத்தை கிராஜிநாமா கொடுத்துவிட்டுப் பார்ப்பனர் கட்சிக்குப் போய்விட வேண்டும்’ என்று கூட எழுதியிருந்தோம். அவரை இனி ‘பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்’ என்று சொல்வது பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்திற்கே அவமானம் என்று கூட எழுதி இருந்தது வாசகர்களுக்குத் தெரியும்.

இந்தநிலையில் சென்ற வாரம் இந்திய சட்டசபையில் இம் மசோதா விவாதத்திற்கு வந்தபோது தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் பெரிதும் இம் மசோதாவிற்கு விரோதமாய்ப் பேசியிருப்பதாகவும், பலர் தனி விண்ணப்பம் கொடுத்திருப்பதாகவும், அதில் சில முகமதிய அங்கத்தவர்களும் கையொப்பம் இட்டிருப்பதாகவும் தெரிய வருவதுடன், பல சங்கராச்சாரிகளும், சாஸ்திரிகளும் ‘கிராம ராஜ்யம்’ நடத்தும் மகாராஜாக்களும் இம் மசோதாவிற்கு விரோதமாய் அரசுப் பிரதிநிதியிடம் தூது போனதாகவும் தெரியவருகின்றது.

இந்த வருணாசிரமக்காரரோடு சில முகமதியர்களும் சேர்ந்துகொண்டதானது, அச் சமூகத்திற்கே அவமானத்தை விளைவித்த காரியமென்பதோடு, மனித சமூக உரிமைக்கே கேடுவிளைவித்ததாகுமென்றே கருதுகிறோம். அவர்களைப்பற்றிய மற்ற விஷயங்களையும், அதில் இவர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாய் இருந்து வாழவேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிற விஷயங்களையும் வெளிப்படுத்தவும் அவர்களைக் கண்டிக்கவும் ஆன காரியங்களை அச் சமூகத் தலைவர்களுக்கும் அச் சமூகப் பத்திரிக்கைகளுக்கும் விட்டுவிட்டு, நமது பிரதிநிதி என்னும் உரிமையின் பேரால் நடந்துகொண்டவர்களைப்பற்றி சற்று விசாரிப்போம்.

இது விஷயமாய் இந்திய சட்டசபையில் நடந்த முழு விவரத்தையும் எழுத நமக்குப் போதிய இடமில்லாவிட்டாலும், அம் மசோதாவிற்கு விரோதமாய்ப் பேசிய தமிழ்நாட்டுப் பிரதிநிதியும், இந்துமத வருணாசிரமப் பிரதிநிதியும் ஆகிய எம். கே. ஆச்சாரியார் அவர்களின் போக்கைச் சற்று கவனிப்போம்.

திரு. ஆச்சாரியார் அவர்கள் இச் சட்டத்தை எதிர்த்துப் பேசுகையில், ‘பாலிய விவாக மில்லாவிட்டால் உண்மையான கற்பு என்பது சாத்தியமில்லை’ என்றும், ‘பெண்களின் வாழ்க்கை நாசமடைந்துவிடும்’ என்றும், ‘குடும்ப வாழ்க்கை துக்கமயமாகி சதா ஆபத்திற்குள்ளாகி இருக்கும்’ என்றும், ‘புருஷர்களுக்குச் சிறைத் தண்டனை அளித்து விடுவதால் பெண்கள் நடத்தையும் அதிகக் கேவலமாக மாறிவிடும்’ என்றும், ‘பாலிய விவாகம் இருந்தாலொழிய வாழ்க்கையில் உண்மையான ஒழுக்கம் ஏற்படுவது அசாத்தியம்’ என்றும் பேசி இருக்கின்றதாகத் தெரியவருகிறது. இவைகள் ‘சுதேசமித்தின், தமிழ்நாடு’ பத்திரிகைகளில் காணப்படுகின்றதுடன் ‘சுதேசமித்திரன்’ நிருபரும் திரு. ஆச்சாரியாரை ஆதரித்தும் புகழ்ந்தும் எழுதி இருக்கின்றார்.

பாலிய விவாக மில்லாவிட்டால் பெண்கள் கற்பு கெட்டுப்போகும் என்று சொல்வதும், வாழ்க்கையில் துக்கம் ஏற்படும் என்று சொல்வதும் எவ்வளவு மனநதுணிந்து சொன்ன அயோக்கியத்தனமான வார்த்தைகளாகும் என்பதை வாசகர்கள் தான் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இது பார்ப்பனர்களுக்காக என்றோ, அல்லது அய்யங்கார் கூட்டத்திற்காக என்றோ திருவாளர் ஆச்சாரியார் பேசியிருப்பாரானால், நமக்கு அதைப்பற்றி அவ்வளவு கவலை இல்லை. ஆனால், நம் எல்லாருக்கும் பிரதிநிதி என்கின்ற முறையில் பேசி இருப்பதால் நாம் அதைக் கண்டிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. நம்மில் அனேகர்கள்

இதுவரை பெண்களை சுமார் இருபது வயதுவரைகூட வைத்திருந்து விவாகம் செய்து கொடுத்திருக்கின்றார்கள் என்பதும், இப்போதுதான் வரவர பார்ப்பனியத்திற்கு அடிமைப்பட்டு பார்ப்பனர்களைப் பார்த்து காப்பியடித்து, தாங்களும் உயர்ந்த சாதிக்காரர் என மதிக்கப்படவேண்டும் என்கின்ற ஆசையில், பலர் சிறு பிராயத்திலேயே கவியாணம் செய்து விடுகின்றார்கள் என்பதும் யாவரும் அறிந்ததே. திரு. ஆச்சாரியாரின் வாக்குமூலப்படிக்குப் பார்த்தால், பக்குவமான பின்னோ, பக்குவமாகி 2 வருடம், 4 வருடம் பொறுத்தோ விவாகம் செய்யப்பட்ட பெண்கள் கற்பில்லாமல் விபச்சாரிகளான பிறகுதான் விவாகம் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக ஏற்படுகிறது. திரு. ஆச்சாரியார் ஒரு சமயம் தாம் மற்ற வர்களைப்பற்றி அப்படிச் சொல்லவில்லையென்றும், தம்முடைய சமூகத்தைப்பற்றித்தான் தாம் சொன்னதாகவும் சொல்வாரானால், தம் சமூகத்துப் பெண்களும் பக்குவமடைந்து விட்டால் அவர்கள் கவியாணமில்லாமல் கற்புடனிருக்க முடியாதென்று கருதிச் சொன்னவராகவே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதனால் அவர் எப்படியும் பெண்கள் சமூகத்தையே இழிவுபடுத்தியதாகத்தான் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

திரு. ஆச்சாரியார் இப்படிச் சொல்ல நேர்ந்தது அந்தப் பார்ப்பனியத் தன்மையே ஒழிய வேறல்ல. ஏனெனில் பார்ப்பனியத்தன்மையான இந்து மதம் என்பதில், 'பெண்கள் காவல் இல்லாமல் கற்புடனிருக்க முடியாது' என்றே சொல்லப்படுகிறது. உதாரணமாக, இந்துக்கள் என்பவர்கள் கவியாண காலத்தில் கவியாணப் பெண்களுக்கு கற்புக்கு உதாரணமாகக் காட்டி உறுதிவாங்க வழங்கும் மகா பதிவிரதையென்று சொல்லப்படும் அருந்ததி என்றும் 'உத்தம ஸ்திரீ'யின் யோக்கியத்தைப் பார்த்தால், மற்ற பெண்களுடைய நிலைமை தானாகவே விளங்கும். அதாவது, ஒரு சத்தியம் சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் அருந்ததி சொல்லவதாவது:—

'ஸ்திரீகளுக்கு மறைவான இடமும், புருஷர்களின் சந்திப்பும் கிடைக்கும் வரையில் தான், ஸ்திரீகள் பதிவிரதையாக இருக்க முடியுமாதலால், பெண்களை, வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காவலாக்க வேண்டும்' என்பதாகத் தேவர்களிடத்தில் சொல்லி சத்தியத்தைக் காப்பாற்றினதாக இந்துமதம்—அதிலும் சைவர்களுக்கு ஆதாரமான, 'மகா சிவபுராணம்' சொல்லுகிறது. அதற்கு ஆதாரமாக மற்றொரு இடத்திலும் அதாவது துரோபதையும் அருந்ததி சொன்னதையேதான் சொல்லி, சத்தியத்தை நிரூபித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது, 'ஆண்கள் இல்லாதிருந்தாலொழிய, பெண்கள் கற்புடையவர்களாக இருக்க முடியாது' என்பதாகப் பாரதத்தில் உதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது—'வசிஷ்டர் நல்லற மனைவியை அணையார்'—அதாவது அருந்ததிக்கொப்பானவர் சொன்னார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தக் கொள்கையையுடைய இந்துமதப் பிரதிநிதியிடம்—அதிலும் வருணாசிரம தர்மியிடம் வேறு என்ன எதிர்பார்க்கமுடியும்! இதே யோக்கியத்தான் மூன்று வருடத்திற்கு முன் திருச்சியில் கூடிய காங்கிரஸ் கமிட்டிக் கூட்டத்தில், 'ஒரு பார்ப்பனரல்லாத பையனுடன் ஒரு பார்ப்பனப் பையன் ஒரு வேளை சாப்பிட்டால் ஒரு மாதம் பட்டினியிருப்பேன்' என்று சொன்னவர்—இப்படிச் சொன்ன பிறகுதான் செங்கற்பட்டு, வட ஆற்காடு, தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களின் பிரதிநிதியாக அந்த ஜில்லா வாசிகள் அவரை இந்திய சட்டசபைக்கு அனுப்பினார்கள். அவருடைய தேர்தலுக்காகத்தான் பார்ப்பனரல்லாத தேசியவாதிகள், காங்கிரஸ்காரர்கள் என்பவர்கள் தொண்டைகிழியப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள்.

எனவே, இதிவருந்தே நம் நாட்டு வோட்டர்களின் யோக்கியத்தையும், தேசியவாதிகளின் யோக்கியத்தையும் ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தவிர, இப்படிப்பட்ட ஆசாமிகளையும் இவர்களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள மதங்களையும் இவர்களை இந்திய சட்டசபைக்கு அனுப்பிய காங்கிரசையும் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கும் யோக்கியர்கள்தாம் மில்ல. மேயோவைக் குற்றம் சொல்லிக்கொண்டு திரிகிறார்கள் என்பதை வாசகர்களே தெரிந்துகொள்வார்களாக.

நிற்க, திரு. ஆச்சாரியார் சொன்ன மற்றொரு விஷயத்தைப்பற்றிக் கவனிப்போம். அதாவது, 'பாலிய விவாகம் செய்யாவிட்டால் குடும்ப வாழ்க்கையில் துக்கம் ஏற்படும்' என்கிறார்.

என்ன துக்கம் ஏற்படுமென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. அதைப்பற்றி விவரிக்க நமக்கு வெட்கமாயிருக்கிறது. அன்றியும், புருஷர்கள் சிறைக்குப் போய்விட்டால் பெண்களின் நடத்தை கேவலமாகிவிடும் என்றும் சொல்லுகிறார்.

இவை எவ்வளவு தூரம் பெண்களை இழிவுபடுத்துவதாகின்றது? இந்துமதமும் வேதமும், புராணமும், வைதீகமும், வருணாசிரமமும் பெண்களை அடிமைப்படுத்துவதையும், கேவலப்படுத்துவதையும் அஸ்திவாரமாகக் கொண்டனவாதலால், இம்மாதிரியான வார்த்தைகள் நமது இந்திய சட்டசபைப் பிரதிநிதிகளிடமிருந்து வருவது ஒரு அதிசயமல்ல.

உதாரணமாக, கடவுளுடைய அவதாரமென்று சொல்லப்படும் இராமனே, கடவுள் பெண்சாதியின் அவதாரம் என்று சொல்லப்படும் சீதையின் கற்பில் சந்தேகப்பட்டு, அவள் நெருப்பில் பொசுக்கப்பட்டவும் பூமியில் புதைக்கப்பட்டவும் செய்ததிலிருந்தும், அந்த சீதையும் ஒரு சமயத்தில் புருஷனை விட்டுப் பிரியும்போது, 'இதோ பார்! நான் இப்பொழுதே கர்ப்பமாகியிருக்கிறேன்' என்றும், 'இது புருஷனிடத்திலேயே உண்டான கர்ப்பம்' என்றும் வயிற்றைத் திறந்து காட்டியதோடு, தான் கொஞ்சகாலம் புருஷனை விட்டு நீங்கி இருக்க நேருவதாலேயே தான் விபச்சாரத்தனம் செய்து கர்ப்பத்தரித்துவிட்டதாகத் தன் புருஷன் கருதக்கூடாது என்றும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதிலிருந்தும் (வால்மீகி ராமாயணம்) திரு. ஆச்சாரியார், மற்ற பெண்கள் புருஷனைவிட்டு நீங்கி இருந்தால் ஒழுக்கம் கெட்டு விடுவார்கள் என்று சொல்வதில் ஆச்சரியமொன்றுமில்லை.

ஆனால், இவைகள் மனிதத் தன்மைக்கு ஏற்றதான வார்த்தைகளாகுமா என்றும், நமது பெண் சகோதரிகளுக்கு நியாயம் செய்ததாகுமா என்றும் கேட்கின்றோம்.

இதைக் கேட்ட அன்னிய நாட்டார்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?

எனவே, நமது மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் மனிதத் தன்மைக்கும் ஏற்றதான சிந்தித்தங்கள் செய்யப் புறப்படும்போதெல்லாம், இப்படி ஒரு கூட்டத்தார் இருந்து கொண்டு, நம்மை இழிவுபடுத்தி முட்டுக்கட்டை போட்டுக்கொண்டு வருவதை மீளி எத்தனை காலத்திற்குத்தான் நாம் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இவை இப்படியிருக்க, இவ்விஷயங்களில் ஒரு சிறிதும் கவலை எடுத்துக்கொள்ளாமல், தேசத்தின் பேராலும், சாமியின் பேராலும், சமயத்தின் பேராலும், சமயாச்சாரியாரின் பேராலும், புராணங்களின் பேராலும் உலகத்திற்கு நன்மையைச் செய்தவர்களைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு மக்களை ஏமாற்றி வயிறுவளர்த்து வருகிறவர்களைப் பார்க்கும் போது—திரு. ஆச்சாரியாரைவிட இக்கூட்டத்தார்களே 'அதிமகான அயோக்கியர்களும், கொடுமைக்காரர்களும், மனிதவர்க்கத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு எதிரிகளுமாவார்கள்' என்று தோன்றுகிறது.

ஆதலால், பொதுமக்கள் இதிவருந்தாவது அறிவு பெற்று 'தேசிய' மென்றும், சைமன் பகிஷ்காரமென்றும், சமயப் பாதுகாப்பு என்றும், தேசியத் திட்டமென்றும், முழு

சுதந்திரமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு திரியும் சுயநல வீணர்களின் வலையில் சிக்கி ஏமாந்து போகாமல், உண்மையான சீர்திருத்தத்திற்கும் சுயமரியாதைக்கும் ஏற்ற கொள்கைகளில் ஈடுபட்டு அரசியலையும் சமூக கியலையும் கைப்பற்றி, அதைத் தக்க வழியில் திருப்ப வேண்டியது அவசியமென்று மற்றொரு முறை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்-23-9-1928]

9. விதவா விவாகம்

பழுத்த ஞானமும் நீடிய அனுபவமும் கொண்ட அறிஞர் திரிசிரபுரம் திருவாளர் சி. பி. ராஜகோபால் நாயுடு அவர்கள் தாம் ஆக்கிய, ‘விதவா’ விவாக விளக்கம் என்னும் புத்தக அச்சுப் பிரதியை அனுப்பி, எனது அபிப்பிராயத்தை எழுதுமாறு எழுதியிருந்தார்.

விதவா விவாகத்தைப்பற்றி நான் தீவிர கருத்துக் கொண்டவனேயாகிலும் போதிய அமயமும் அவகாசமும் வாய்த்திலாமையான், அஃதினை ஊன்றிப் படித்து விரைவினில் எனது கருத்தினை வெளியிட இயலாது போயிற்று. பிறகு அப் புத்தகம் முடிவு பெற்று புத்தக ரூபமாய் கிடைக்கப் பெற்றேன். அஃதினை அமைதியுடன் படித்து எனக்குத் தோன்றிய சில கருத்துக்களை எழுத முற்பட்டேன்.

இந்திய நாட்டின் ஆளுகை உரிமை இந்தியருக்கே கிடைக்கவேண்டுமென அரசியல் சீர்திருத்தக்காரர்களும், இந்திய மக்களுக்குள்ளிருக்கும் வகுப்புப் பிரிவினையும், சாதி வேற்றுமையும் தொலையவேண்டுமென்பதாக சமூக சீர்திருத்தக்காரர்களும் போராடுகிறார்கள் என்றி, பெண் மக்களுள் ஒரு பகுதியார் அழிந்துவருவதைப் பாராமுகமாகவே பார்த்து வருகின்றனர்.

சிருஷ்டிகர்த்தா மக்கட் படைப்பிலடங்கிய ஆண் பெண்களை ஏற்றத் தாழ்வுடன் படைக்கவில்லை என்பதை அறிவுடைய உலகம் ஏற்கும். அங்க அமைப்பிலின்றி அறிவின் பெருக்கிலோ, வீரத்தின் மாண்பிலோ ஆண் பெண்களுக்கு ஏற்றத்தாழ்வான வித்தியாசம் காண இயலுமோ! இயலவே இயலாது. ஆடவரினும் சரி, பெண்டிரினும் சரி, முறையே அறிவாளிகளும் ஆண்மையுடையோரும்; அறிவிலிகளும், பேடினும் உள்ளனர். இவ்வாறிருக்க, திமிர்பிடித்த இந்த ஆண் உலகம் சாந்தகுல பூஷணமான பெண்ணுலகத்தைத் தாழ்த்தி, அடிமைப்படுத்திவருதல் முறையும் தர்மமுமான செயலாகாது.

இந்துமத ஆண் உலகம் தங்களது பெண்ணுலகத்தின் மாட்டு பூண்டொழுகும் கொடுமைச் செயல்கள் பலவற்றில் இங்கு நாம் விதவைகளைப்பற்றி மட்டும் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது.

உலக இன்பத்தை நுகர்ந்து அலுத்துப்போயிருக்கும் பழுத்த கிழவனாயினும், தன் மனைவியார் இறந்துவிட்டவுடன் மறுமணம் புரிய முயலுகிறான். அதுவும் வனப்பு மிகுந்த, எழில் பொருந்திய இளஞ் சகோதரிகளையே தன் மனத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கிறான். ஆயின், ஒரு பெண்மகள் தன் கொழுநனை இழந்துவிட்டால்—அவள் உலக இன்பத்தையே சுவைத்தறியாதவளாயிருப்பினும்—தன் ஆயுட்காலம் முற்றும் அந்தோ, தன் கியற்கைக் கட்புலனை இறுக மூடி, மனம் நொந்து, வருந்தி மடிய நிபந்தனை ஏற்பட்டு விடுகிறது. என்னே! அநியாயம்!

இந்து சகோதரர்கள் இவ்வாறு தங்கள் சமூகம் அநியாயமாய் அழிந்துவருவதைப் பார்த்துக்கொண்டு வருவது பெரும் பாவகரமான செயலாகும்.

முன்னாளில் தன் கணவனைப் பரிகொடுத்த மனைவியும் உடன்கட்டை ஏறுதல் வழக்கமாயிருந்தது. இக்கொடிய வழக்கத்தை அக்காலத்தில் ஆங்கிலோ இந்திய வியாபாரக்

தமையனார் ஈ. வெ. கிருஷ்ணசாமி, நாயார் சின்னத்தாயம்மை, தங்கை S. R. கண்ணம்மாள் ஆகியோருடன் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. (1935 ல்)

கூட்டத்தின் தலைவராயிருந்த வாரன்-ஹேஸ்டிங்ஸும், சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி போன்ற இந்திய நாட்டு அறிவாளிகளும் எடுத்தக்கொண்ட பெருமுயற்சியால் நிறுத்தப் பட்டது. உடன்கட்டை ஏறுதலை நிறுத்துவதற்காகப் போராடிய அக் காலத்திலும்— ஆச்சாரமே அழிந்துபோவதாகவும், மதமே கெட்டுப்போவதாகவும் பெருங் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால், நாளடைவில் அக் கூக்குரலும் அடங்கி, 'சககமனம்' என்னும் உடன்கட்டை ஏறுதலான கொலை வழக்கமும் அறவே மறைந்தது.

இதுபோன்று நம் நாட்டில் விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்ளலாகாதென்றும் வழக்கமிருப்பது பாரபட்சம்-நிரம்பிய கொடுமையான செயலாகும். தன்மனைவியை இழந்த கிழவன் மறுமணம் செய்துகொள்ளலாமென்றும், தன் கணவனை இழந்த—மகப்பேறு பெறாத இளமங்கை மறுமணம் செய்துகொள்ளலாகாதென்றும் கூறுவது நடுநிலைமை கொண்ட அறச் செயலாகாது.

விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் கற்புக்குப் பங்கம் விளைவிப்பது ஆளும் எனக் கூறினால் அது பொருந்தாது. விதவைகளை மறுமணம் செய்வீக்காதிருந்தலினாலேயே அவர்கள் கற்பழிந்து மாய்கின்றனர். காமச்சுவை கருதும் இளம் கைம்பெண்கள் படிற்றொழுக்கத்தில் வீழ்ந்து, அதனால் கருப்பந்தரித்து கிரண்டோர் திங்களுள் 'சிசு ஹத்தி' தோஷத்திற்கு உள்ளாகின்றார்கள். இப் பாவம் யாரைச் சாரும்? விதவைகளை மறுமணம் செய்துகொள்ளல் ஆகாதென்று கட்டாயப்படுத்திவரும் பெற்றோர்களுையே சாரும். மறுமணம் விரும்பாத பெண்களைத் தவிர்த்து, ஏனைய கைம்பெண்களுக்கு மறுமணம் செய்வித்தலே நன்று.

விதவைகளின் கவியாணத்தைப்பற்றி இவ்வாறு எழுதும் நான், எழுத்தளவோடும் சொல்லளவோடும் ஆதரிக்கின்றேனா, அன்றிச் செய்கையிலும் ஆதரித்துள்ளேனா என்ற அய்யம் அன்பர்களுக்குத் தோன்றலாம். இதன் பொருட்டேனும் எனது கருத்தைப் பிரதிபலிக்கும் செய்கையைக் கூற விரும்புகிறேன்.

நான் கர்நாடக பவிலுவார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். என் வகுப்பின் பெண் மக்கள் முக்காடுன்—'கோஷாவாக' இருக்கவேண்டியவர்கள் எனவும், விதவா விவாகத்தை அனுமதிக்கப்படாத வகுப்பினரெனவும் வழங்கப்படுபவர்கள். நான் பிறந்த குடும்பமோ அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆசாரத்தையும், வைணவ சம்பிரதாயத்தையும் கடுமையாய் ஆதரிக்கும் குடும்பம்— இப்படி இருந்தபோதிலும், என்னுடைய 7-வது வயதிலிருந்தே மக்களில் உயர்வுதாழ்வு கற்பித்தலையும், ஒருவர் தொட்டதை மற்றொருவர் சாப்பிடலாகாதெனச் சொல்வதையும் நான் பரிசாசம் செய்துவந்ததோடு, யாரையும் தொடுவதற்கும், எவர் தொட்டதையும் சாப்பிடுவதற்கும் நான் சிறிதும் பின்வாங்கியதே கிடையாது.

என்னை, இளம் போதிலிருந்தே எங்கள் வீட்டு ஆக்குரைக்குள் செல்ல அனுமதிப்ப தில்லை. நான் தொட்ட சொம்பை என் தகப்பனார் தவிர மற்றையோர் கழுவாமல் உபயோகப்படுத்தமாட்டார்கள். எங்கள் குடும்ப ஆசார அனுஷ்டானங்களைப் பார்த்துப் பொறாமைப்படுபவர்கள்—என்னைப் பார்த்து சாந்தியடைந்து விடுவார்கள். 'நாயக்களுக்கு அவர்கள் ஆச்சாரத்திற்கு ஏற்றாற்போல்தான்—ஒரு பிள்ளையென்றாலும் பிள்ளை, நவமணியாய்ப் பிறந்திருக்கிறதா?' என்று சொல்லுவார்கள். என்னுடைய 16-வது வயதிலேயே, பெண் மக்களைத் தனித்த முறையில் பழக்குவதும்—அவர்களுக்கென சில கட்டுத்திட்டங்களை ஏற்பாடு செய்வதையும் ஆண் மக்களின் அகம்பாவம் என்று நினைத்து வந்தேன்.

இவ்வாறாக, என் தங்கை தன் இளம் வயதிலேயே ஒரு பெண் குழந்தையையும், ஒரு ஆண் குழந்தையையும் விடுத்தா விண்ணூற்றாள். அவற்றுள் அம்மாயி என்று அழைக்கப் பெறும் அப்பெண் குழந்தைக்கு அதன் 10-வது வயதில்—சிறந்த செல்வாக்கோடு ஒரு

செல்லக் கவியாணம் செய்துவைத்தோம். கவியாணம் செய்த 60-ம் நாள் அப்பெண்ணின் கணவன் என்னும் 13 வயதுள்ள சிறு பையன், பகல் 2 மணிக்கு 'விஷபேதி'யால் விண்ணுற்றான். அவன் இறந்தான் என்ற செய்தியைக் கேட்டதும், அப்பெண்குழந்தை என்னிடம் ஓடிவந்து, 'மாமா! எனக்குக் கவியாணம் செய்துவை என்று நான் உன்னைக் கேட்டேனா? இப்படி என் தலையில் கலைப் போட்டாயே' என்று 'ஓ'வென்று அலறிய சத்தத்தோடு என் காலடியில் அதன் மண்டையில் காயமுண்டாகும்படி திடீரென்று விழுந்தது. துக்கம் விசாரிப்பதற்காக அங்கு வந்திருந்த ஆண் பெண் உள்பட சுமார் 600, 700 பேர்கள் அக் குழந்தையையும், என்னையும் பார்த்தவண்ணமாய்க் கண்களிலிருந்து நாரைநாரையாக நீர் வடித்தனர். எனக்கும் அடக்கவொண்ணா அழுகை வந்துவிட்டது. ஆனால், கீழே கிடந்த அந்தக் குழந்தையை நான் கையைப்பிடித்துத் தூக்கும்போதே, மறுபடியும் அதற்குக் கவியாணம் செய்துவிடுவது என்கின்ற உறுதியுடனேயே தூக்கினேன்.

பிறகு, அந்தப் பெண் பக்குவமடைந்த ஒரு வருடத்திற்குப்பின், அதற்குக் கவியாணம் செய்ய நானும் எனது மைத்துனரும் முயற்சி செய்தோம். இச்செய்தி எனது பெற்றோருக்கும் பெற்றோருக்கும் எட்டவே, அவர்கள் கிதைத் தங்கள் வருப்புக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து வந்துவிட்டதுபோலக் கருதி, பெரிதும் கவலைக்குள்ளானவர்களாகி, நாங்கள் பார்த்துவைத்திருந்த கிரண்டொரு மாப்பிள்ளைகளையும் கலைத்தார்கள். முடிவில் எனது மைத்துனரின் கிரண்டாந்தாரம் மைத்துனரைப் பிடித்து சரி செய்து, எவரும் அறியா வண்ணம் பெண்ணையும், மாப்பிள்ளையையும் சிதம்பரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு கோயிலில் கவியாணம் செய்வீது ஊருக்குக் கூட்டி வந்தனர். ஆனால், நான் சிதம்பரத்திற்குப் போகாமல் ஊரிலேயே இருக்கவேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில், அவர்கள் போயுள்ள செய்தியை சுற்றத்தார் அறிந்தால், ஏதாவது மாப்பிள்ளையைத் தடைசெய்து விடுவார்களோ என்கிற பயத்தால், நான் ஊர்விரந்தால் கவியாணத்திற்காக வெளியூருக்குப் போயிருக்கிறார்களெனச் சந்தேகமிருக்காது என்கிற எண்ணங்கொண்டேயாகும். இக் கவியாணத்தின் பலனாக, இரு மூன்று வருட காலம் பந்துக்களுக்குள் வேற்றமையும் பிளவும் ஏற்பட்டு, சாதிக் கட்டுப்பாடு இருந்து, பிறகு அனைத்தும் சரிப்பட்டுப்போயின.

பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் ஒத்துவாழ்ந்து ஓர் ஆண் மகவைப் பெற்றனர். ஆனால், துரதிருஷ்டவசமாகக் கொஞ்ச நாளையில் அந்த கிரண்டாவது புருஷனும் இறந்து விட்டான். இப்பொழுது தாயும் மகனுமே சேமமாயிருக்கிறார்கள். இன்னமும் எனது வகுப்பில் 13 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விதவைக் குழந்தைகள் சிலர் இருக்கின்றனர். பாவம், அக் குழந்தைகளை அவர்களின் பெற்றோர்கள் தீண்டாதார்போல் கருதி நடத்துவதைத் தினமும் பார்க்கப் பாவமாயிருக்கிறது.

எவ்வளவோ இடருக்குள் அகப்பட்டு அக் கவியாணத்தை முடித்து வைத்தோம். ஆனால், கடைசியில் அந்த கிரண்டாவது கணவனும் மரிக்கவே விதவா விவாக விஷயத்தில் தீவிரமாகத் தலையிட வேண்டுமென எனக்கிருந்த கருத்துக்கு பெரிய முட்டுக்கட்டை போட்டதுபோலாயிற்று.

விதவைகளின் விஷயம் நினைவிற்கு வரும்போதும்—நேரில் காண நேரும் போதும்—'உலக இயற்கை, எளியாரை வலியார் அடக்கி ஆண்டு இம்சிப்பதல்லாமல் வேறல்ல' என்றே முடிவு செய்வேன். நமது இந்த சமூகம் எந்தக் காலத்தில் எவருடைய ஆதிக்கத்தில் கட்டப்பட்டதோ, அன்று மதமில்லாமல், முறையில்லாமல், மூறையில்லாமல் இயற்கையாகவே ஏதாவது கட்டுப்பாடுகள் ஏற்பட்டு, அவற்றை வலியவர்கள் தங்கள் தங்கள் சுயநலத் திற்குத் தக்கபடி திருத்திக்கொண்டார்களோ என நினைக்கும்படி இருந்தாலும்—பொதுவாய் விதவைத் தன்மை நிலைத்திருக்கும் காரணத்தினாலேயே இந்து மதமும் இந்து சமூகமும் ஒருகாலத்தில் அடியோடு அழிந்துபோனாலும் போருமென்பதே எனது முடிவான கருத்து.

அரசியல் என்றும் சமூகவியல் என்றும் ஜனாச்சார சீர்திருத்தவியல் என்றும் பெண் மக்கள் முன்னேற்றமென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் மக்களில் பெரும்பான்மையோர், இவற்றைத் தங்கனது வாழ்விற்கும் கீர்த்திக்கும் சுயநலத்திற்கும் பயன்படுத்திக்கொள்வோராக இருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையில் அக் கருத்தைக்கொண்டு உழைப்பவர்கள் அரிதியும் அரிதாகிவிட்டனர் என்று சொல்லுவதை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

அன்றியும், இவ்விதத் துறைகளிலும் சீர்திருத்தங்களிலும் பாடுபடுபவர்களாய்க் கரணப்படுவோர்களில் பெரும்பாலோர், தங்கள் செய்வது சரியென்ற தீர்மானம் தங்களுக்கேயில்லாமல் 'உலக மொப்புக்குச்' செய்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். பெண் மக்கள் முன்னேற்றத்தைப்பற்றிப் பேசுவோர், தங்கள் வீட்டுப் பெண்களைப் படுதாவுக்குள் வைத்துக்கொண்டும்; விதவா விவாகத்தைப்பற்றிப் பேசுவோர்—தங்கள் குடும்பங்களிலுள்ள விதவைகளைக் காவல்போட்டு, விதவைத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டும் இருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையில் ஒரு சிறிதும் தங்கள் நடவடிக்கையில் காட்டுவ தில்லை. இதன் காரணம் என்னவென்ப பாரக்கும் போது, பெண்மக்கள் என்று நினைக்கும்போதே, அவர்கள் அடிமை; நமக் கடங்கினவர்கள்; கட்டுப்படுத்தி வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்கிற உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது என்றே நினைக்கின்றோம். இதனாலேயே அவர்களை விலங்குகளைப்போல நடத்திவருகிறார்கள். அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் கொடுப்பது என்கிற விஷயத்தை நினைக்கும்போது, செய்யக்கூடாத ஒரு பெரிய குற்றமான செய்கையைச் செய்ய நினைக்கிறதுபோலவே தோன்றுகிறது. அதனால், மனித சமூகத்தில் சரி பகுதியான எண்ணிக்கைக்குப் பிறவியிலேயே சுதந்திரம் இல்லை என்பதுதானே இதன் பொருள்? ஆடவருக்குப் பெண்டுகளிடம் சிறிது வலிமை அதிகமாக ஏற்பட்ட குற்றத்தானே, இம்மாதிரி ஒரு சரி சமமான சமூகத்தைச் சுதந்திரமில்லாமல் அடிமைப் படுத்தும் கொடுமையை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதாயிற்று? இந்தத் தத்துவமே வரிசைக் கிரமமாக மேலோங்கி எளியோரை வலியோரால் அடிமையாக்கச் செய்கிறது.

உலகில் மனித வர்க்கத்திற்கு அடிமைத் தத்துவம் ஒழிய வேண்டுமானால் பெண்ணுக்கை அடிமையாக்கக் கருதி நடத்தும் அகம்பாவமும், கொடுமையும் ஒழிய வேண்டும். இது ஒழிந்த நிலையே—சமத்துவம், சுதந்திரம் என்னும் முளைமுளைக்கும் இடம்.

உலகிலேயே மிகப் பெரிய சீர்திருத்தக்காரரான மகாத்மா காந்தியடிகள் இந்து விதவைகளைப்பற்றி, அனேக சந்தர்ப்பங்களில் பேசியும், எழுதியும் வந்திருக்கிறார். அவற்றுள் சென்ற ஆண்டு, 'நவஜீவன்' பத்திரிக்கையில் மகாத்மா எழுதி இருக்கும் விஷயத்தைக் கவனித்தால், விதவைகளின் விடுதலை சம்பந்தமாய் மகாத்மா எவ்வளவு தூரம் உழைக்கிறார் என்பது புலனாகும். அக் கட்டுரையின் ஒரு சில பாகமாவது:—

'பாலிய விதவைகளைக் கட்டாயப்படுத்தி வைத்திருப்பது போன்று—இயற்கைக்கு விரோதமான பொருள் உலகில் வேறொன்றும் இல்லை என்பது எனது திடமான நம்பிக்கை. விதவைத் தன்மை என்பது எவ்விதத்திலும் ஒரு தர்மமாகாது. பலாத்காரத்தினால் அனுஷ்டிக்கச் செய்யும் எவ்விதச் செயலும் அறமாகாது. பலாத்காரத்தினால் நடத்தும் விதவை வாழ்வு பாவமானது. பதினைந்து வயதுள்ள ஒரு பாலிய விதவை தானாகவே விதவை வாழ்வைக் கொண்டிருக்கின்றாள் என்று சொல்லுவது, அவ்விதமாகச் சொல்லுவோரின் கொடூர சுபாவத்தையும், அறியாமையையுமே விளக்குகிறது.'

என்று எழுதிவிட்டு, விதவைகள் மதுமணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பதாகத் தன் உள்ளன்போடும் ஆவேசக் கிளர்ச்சியோடும் மகாத்மா கூறிய மணிவாசகங்களில் ஒரு சிலவற்றைக் கவனிப்போம்.

".....அமைதியுடன் தங்கள் தங்கள் வாழ்வை நடத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய உண்மையான கருத்தைத் தங்களிடம் போஷுகளான ஸ்திரீ, புருஷர்

கனிடம் தைரியமாபிச் சொல்லிவிடவேண்டும். அவர்கள் அதைக் கவனிக்காவிட்டால் தாங்களே, ஒரு யோக்கியமான புருஷன் கிடைத்தால் உடனே விவாகம் செய்துகொள்ளட்டும். அதுவரையில் யோக்கியமான புருஷனை அடைய தமயந்தி, சாவித்திரி முதலிய வர்கள்போல் தவம் செய்வதே ஏற்ற வழியாகும்.....விதவைகளின் போஷகர்கள் இவற்றைச் சரிவரக் கவனியாவிடின், பின்னால் பச்சாதாப்படுவார்கள். ஏனெனில், நான் ஒவ்வோரிடத்திலும் துராசாரமே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். விதவைகளைப் பலாத்காரமாய்த் தடுத்து, விதவைதன்மைகளை அனுஷ்டிக்கச் செய்வதால் விதவைகளுக்காவது, குடும்பத்திற்காவது அல்லது விதவை தர்மத்திற்காவது மேன்மை உண்டாகவே மாட்டாது. இம்மூன்று தத்துவங்களும் நசித்து வருவதை என் கண்களினாலேயே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பால்ய விதவைகளே! நீங்களும் உங்களைப் பலவந்தப்படுத்தி விதவைகளாக வைத்திருக்கும் ஸ்திரீ புருஷ வர்க்கங்களும் இதை அறியுமாக! இவ்வாறாக 1921-ம் வருடத்திய ஜனசங்கியப்படி இந்து கைம்பெண்களின் தொகையினை நோக்குகையில் அய்யகோ! என் நெஞ்சு துடிக்கிறது!

1 வயதுள்ள விதவைகள்	...	597
1 முதல் 2 வயதுள்ள விதவைகள்	...	494
2 முதல் 3 வயதுள்ள விதவைகள்	...	1,257
3 முதல் 4 வயதுள்ள விதவைகள்	...	2,837
4 முதல் 5 வயதுள்ள விதவைகள்	...	6,707
ஆக மொத்தம்	...	11,892
5 முதல் 10 வயதுள்ள விதவைகள்	...	85,037
10 முதல் 15 வயதுள்ள விதவைகள்	...	2,32,147
15 முதல் 20 வயதுள்ள விதவைகள்	...	3,96,172
20 முதல் 25 வயதுள்ள விதவைகள்	...	7,42,820
25 முதல் 30 வயதுள்ள விதவைகள்	...	11,63,720
ஆக மொத்தம் விதவைகள்	...	26,31,788

அல்லாமலும், இத்தகைய விதவைத் தன்மையானது, பிரஜா உற்பத்திக்குப் பேரிடராயிருக்கிறது. நமது இந்து மதத்திலிருந்து ஏவரேனும் கிரண்டொருவர் பிற மதத்திற்கு மாற்றப்பட்டால் நம் மக்களுக்கு எவ்வளவோ துன்பம் நேரிட்டு விட்டதாகக் கருதிப் பரிதாப்புகிறார்கள். இதன் காரணம், நமது மதத்தினரில் இருவர் குறைந்து விட்டதால் இந்து சமூகத்திற்குக் கஷ்டமும் நஷ்டமும் ஏற்பட்டு விட்டது என்பதனாலேயன்றோ! அந்த கிரண்டு நபர்களுக்காக இவ்வளவு துக்கமும், துயரமும் ஏற்படுமானால், தற்காலம் நமது இந்திய நாட்டிலுள்ள கிருபத்தாறு இலட்சத்து முப்பத்தேராயிரத்து எழுநூற்று என்பதெட்டு விதவைகளும் கவியாணம் செய்து கொண்டு இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவதாயிருந்தால் எத்துணைக் குழந்தைகள் பெறக்கூடும்! சராசரி மொத்தத்தில் மூன்றில் இரண்டு மடங்கு பெண்கள் 2 வருடத்திற்கு 1 குழந்தை வீதம் பெறுவதாக வைத்துக்கொண்டாலும்—தடவை ஒன்றுக்கு 87,726 குழந்தைகள் வீதம் வருடம் ஒன்றுக்கு 4,38,631 பிரஜா உற்பத்தியை நாம் கெடுத்துக் கொண்டு வருகின்றோம். இது, கிரண்டொருவர் மதம் மாறுவதால் நஷ்டம் வந்துவிட்டதாகக் கருதுவோருக்குப் புலப்படுவதில்லை. பால் மணம் அறாத—5 வயதிற்குட்பட்ட மிளக குழந்தைகள் மட்டிலும் 11,892 பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், தன் பிறவிப்பயனையே நாடுதற்கில்லாது, இன்பத்துயத் தற்கில்லாது அடக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் 15 வயதிற்குட்பட்ட கைம்பெண்கள் 2,32,147 பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் கேட்கவே என் குலை நடுங்கிறது. இத்தகைய படுமோசமான விதவைத் தன்மையை எந்த நாகரிக உலகம் ஏற்கும்?

விதவைகளின் கொடுமையை நீக்க ஒரு நூறு வருடங்களாக கிராஜாராம் மோகன்ராய், ஈஸ்வர சந்திர வித்தியாசாரதர், கோலாப்புர் மகாராஜா, சுரேந்திரநாத் பாண்டி முதலிய அறிஞர்கள் பாடுபட்டு உழைத்தனர். இதுபோதும் இத்தகைய சீர்திருத்தத் துறையில் பாஞ்சாலத் தலைவர்கள் பலர் கிறங்கி உழைத்து வருகின்றனர்.

[*குடிஅரசு—கட்டுரை—22-8-1926]

சகோதரிகளே, சகோதரர்களே!

விதவைகளுக்கு விவாகம் செய்யலாமா என்பதற்கும், சாஸ்திரத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒரு சமயம் விவாகம் எந்த மாதிரி செய்வது என்பது பற்றி யோசிப்பது என்றாலும் சமாதானம் சொல்லலாம். அப்படிக்கின்றி, விவாகம் செய்யலாமா, வேண்டாமா என்பதற்கே சமாதானம் சொல்லுவதென்றால் அது சுத்த முட்டாள்தனமென்று தோன்றவில்லையா?

என்னைக் கேட்டால் இந்தக் கொடிய நாட்டில் விதவைகளுக்குத் தன்பத்தை இழைத்தவர் நமது கிராஜாராம் மோகன்ராய் அவர்கள் என்பதே எனது அபிப்பிராயம். ஏனெனில், அவர்தான் நமது விதவைகள் இருக்கவும் கஷ்டப்படவும் ஏற்பட்டுவிட்டது. எப்படி என்றால், மோகன்ராய் அவர்கள் உடன்கட்டை ஏற்றும் வழக்கத்தை நிறுத்தாதிருப்பாரானால் ஒவ்வொரு பெண்டும் புருஷன் கிறந்தவுடனே அவனோடு கூடவே அவள் பக்கத்தில் 'மாங்கல்ய ஸ்திரீ' யாகவே உயிருடன் கட்டையில் வைத்துச் சுடப்பட்டுக் 'கற்பு லோகத்தை' அடைந்து, மோட்சலோகத்திலிருப்பாள்! கற்புலோகமும், மோட்சமும் எவ்வளவு புரட்டாயிருந்தாலும்—ஒன்று மாத்திரம் நிச்சயம். அதாவது, உயிருடன் சுடப்பட்ட பெண்ணுக்கு ஒரு மணியேந்தான் கஷ்டம் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால், அந்தப்படி நடவாமல் காப்பாற்றப்பட்ட விதவைப் பெண்ணுக்கு அவள் ஆயுள்காலம் முழுவதும் அங்குலம் அங்குலமாகச் சித்திரவதை செய்வதுபோன்ற கஷ்டத்தை விநாடி தோறும் அனுபவித்துவர நேரிடுகின்றதா இல்லையா என்றுதான் கேட்கிறேன்.

இப்போதும் விதவைகளுக்கு உடனே மணம் செய்யவேண்டும்; மணயில்லாத பெண் இருக்கக்கூடாது என்ற நிர்ப்பந்தம் கொஞ்ச காலத்திற்காவது இருக்கவேண்டும். இல்லையானால் உண்மையான ஜீவகாருண்யத்தை உத்தேசித்துப் பழைய உடன்கட்டை ஏற்றும் வழக்கத்தையாவது புதுப்பிக்கவேண்டும் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். ஏனெனில், விதவைத் தன்மையை நினைத்தால் வயிறு பற்றி எரிகிறது; நெஞ்சம் கொதிக்கிறது. மனிதனுக்குத் தன் பெண்சாதி சம்பத்தில் இல்லாத காலங்களில் போகவிச்சை ஏற்பட்டால் உடனே 'போக மாதர்'களைக் கொண்டு அவ்விச்சையைத் தணிக்கவேண்டியதும்; மிருகங்களுக்கு ஏற்படும் தினவைத் தீர்த்துக்கொள்ள மைதான வெளியில் சொரிக்கல் நட்கு வைக்கவேண்டியதும் 32 தர்மங்களில் 2 தர்மங்களாகக் கொண்டு—கோயில்களில் தாசிகளை வைத்தும், கிராமங்கள்தோறும் நத்தங்களில் சொரிக்கல் நட்கு வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்பேர்ப்பட்ட ஜீவகாருண்ய அறிவு—நமது பெண் மக்களிடம் மாத்திரம் ஏன் காட்டமுடியாமல் போய்விட்டது என்பதை நினைக்கும்போது, ஜீவகாருண்யப் புரட்டும் 32 தர்மங்களில் புரட்டும் நன்றாய் விளங்கும்.

அதோடு மாத்திரமல்லாமல், அம் மாதிரி ஜீவகாருண்யம் கூடாது என்பதற்குச் சாஸ்திரம் கிருப்பதாயும், அந்த சாஸ்திரம் கடவுளால் சொல்லப்பட்டதாகவும் மனிதர்கள் என்பவர்கள் சொல்ல வருவார்களானால்—அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரத்தையும், கடவுளையும், மனிதர்களையும் என்ன செய்வது என்பதை நீங்கள்தான் யோசித்து முடிவு கட்டவேண்டும்.

ஒரு பெண்சாதியை கிழந்த ஆண் கவியாணம் செய்துகொள்ளலாமா வேண்டாமா என்பதைப் பற்றி, எந்தப் பெண்ணாவது அபிப்பிராயம் சொல்ல வருகிறாள்! அப்படி

யிருக்க, புருஷனை இழந்தவன் கலியாணம் செய்துகொள்ளலாமா வேண்டாமா என்பதைப் பற்றி அபிப்பிராயம் சொல்லப் புருஷனுக்கு என்ன பாத்தியம் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. நாட்டில், சிறப்பாக நமது சமூகத்தில் விதவைகள் கர்ப்பமடைந்து கர்ப்பத்தை அழிப்பதும், பிள்ளைகளைப்பெற்றுக் கொலை செய்வதும், வீடுகளை விட்டுப் பெற்றோர் அறியாமல் நினைத்த புருஷர்களுடன் ஓடுவதும், பிறகு பொது விபச்சாரிகளாகி குச்சுகள் மாறுவதும் முதலிய காரியங்களைத் தினமும் கண்ணால் பார்த்தும் தாங்களாகவே துன்பங்கள் அடைந்து வரும்போது, விதவா விவாகம் சாஸ்திர சம்பந்தமா, சாதி வழக்கமா என்று பார்க்கும் மூடர்கள் மனித வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களா என்று கேட்கிறேன். சாஸ்திரத்தில் இடம் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? சாதியில் வழக்கம் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? அதைப் பற்றிக் கவனிப்பதில் பலன் என்ன? புருஷனை இழந்த பெண்ணுக்குப் புருஷ இச்சை இருக்குமா, இருக்காதா? அவளுக்குப் புருஷன் வேண்டுமா, வேண்டாமா—என்பதைத்தானே கவனித்து முடிவுகட்டவேண்டும்? அமாவாசையில் பிறந்த பிள்ளை திருடும் என்று ஜோசியத்திலிருந்து விட்டால், அந்தப் பிள்ளை திருடன் திருட்டையெல்லாம் ஜோசியம் நம்புகிறவன் சுமமா விட்டுவிடுவானா என்று கேட்கிறேன்?

தினம் புருஷனுடன் வாழ்ந்து கொண்டு, புருஷன் என்பதாகத் தனக்கு ஒரு ஏஜமான் இருக்கிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டு அடிமைத்தனத்தில் இருந்து, குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்றுக் கொண்டு இருக்கும் மாங்கலியப் பெண்களின் போக உணர்ச்சியைவிட—மேற்கண்ட கவலைகளையெல்லாத விதவைப் பெண்களின் போக உணர்ச்சி எத்தனை மடங்கு அதிகமாயிருக்கும் என்பதை நீங்களே நினைத்துப் பாருங்கள்! ஒரு ஜீவனைப் பட்டினியாகப் போட்டுக் கொள்வதிலும் ஒரு பெண்ணை விதவையாக வைத்துச் சாகாமல் காப்பாற்றுவது கொடுமை அல்லவா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்! ஒரு பெண் எதற்காக விதவையாய் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இதுவரை யாராவது காரணம் சொன்னார்களா? அல்லது எந்த மதமாவது, எந்த சாதியாவது காரணம் சொல்லி இருக்கின்றனவா? காரணமில்லாத இவ்விதக் கொடுமையான ஜீவ இம்சையைச் செய்துகொண்டிருக்கும் சமூகம் வடிகட்டின முட்டாள்தன முடையது என்பதற்கு என்ன ஆட்சேபங்கள் சொல்லப்போகின்றீர்கள்?

விதவைகளாயிருப்பது கடவுள் கட்டளை என்று கருதுவீர்களானால்—விதவைகளுக்குப் போக உணர்ச்சியும், அதனால் ஏற்படும் கவலையும் சில சமயங்களில் கர்ப்பம் உண்டாக்கப்படுவதும், அது அழிக்கப்படுவதும், பெற்ற குழந்தையைக் கழுத்தைத் திருளுவதுமான காரியங்கள் நடைபெற முடியுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

விதவைத் தன்மை நாட்டில் இருப்பதாலேயே சாஸ்திரங்களும், கடவுள் செயல் என்பவைகளும், சோதிடம் என்பவைகளும் பொய் என்பதாக உங்களுக்கு விளங்குகின்றதா, இல்லையா?

ஏனெனில், நம்மில் ஒவ்வொருவனும் கலியாணம் செய்வது கடவுள் முன் பூவைத்தோ, கருட தரிசனம் பார்த்தோ குறிகேட்டோ திருப்தி அடைந்தும்; சாஸ்திர விதிப்படியும் செய்கிறான். அப்படியிருக்க, இந்தக் கதி நேர்ந்தால் மேற்கண்டவைகள் திஜமாய் இருக்கமுடியுமா? இந்த அஸ்திவாரப்புரட்டை நாம் நம்பி, 'மதம்,' 'சாதி,' 'வழக்கம்' என்று சொல்லுகின்றோமே நமக்கு வெட்கமாக இல்லையா? அல்லது புத்தியில்லையா என்று கேட்கிறேன்.

பெரும்பாலும் மதப்படியும், சாதி வழக்கப்படியும் நடக்காதவர்களேதான் மதம் என்றும், சாஸ்திரம் என்றும், சாதி வழக்கம் என்றும் தொல்லைப்படுத்துகிறார்கள்.

தங்களைப் பொறுத்தவரை, தாங்கள் நம்பும் மதக் கொள்கைப்படியும், சாஸ்திரப் படியும் நடக்க முடியாதவர்கள்தானே—நாம் செய்யும் காரியத்திற்கு இடையூறாக மதத்தை

யும், சாஸ்திரத்தையும், வழக்கத்தையும் கொண்டுவந்து போடுகின்றார்கள்? இப்படிப்பட்டவர்களால்—தங்களுக்காகக் கொண்டுவந்து போடும் மதத்திற்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் கடுகனவு புத்தியுள்ள எந்த மனிதனாவது மதிப்புக்கொடுக்க முடியுமா என்று பாருங்கள்.

உதாரணமாக, சாரதா மசோதாவை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பெண்கள் பருவம் அடைந்ததற்குப் பின்னால் கலியாணம் செய்தால் சாஸ்திர விரோதமாம்; பாவமாம்; நரகம் கிடைக்குமாம். இதற்குச் சத்தியாக்கிரகம் செய்து உயிரை விடவேண்டுமாம். நீங்கள் இந்த வீரர்களை உண்மையானவர்கள் என்று நம்புகிறீர்களா?

இந்த வீரர்களின் ஆண்—பெண் கடவுள்களுக்கும், அவர்களது சொந்தக்காரர்களுக்கும் எப்போது கலியாணம் நடந்தது? கலியாணம் நடந்ததை இவர்கள் பார்க்காவிட்டாலும்—எப்போது நடந்ததாக இவர்கள் சாஸ்திரம் கூறுகின்றது என்பதைச் சற்று நினைத்துப் பாருங்கள்.

சீதைக்கும், ருக்குமணிக்கும், சத்தியபாமைக்கும், பார்வதிக்கும், வள்ளிக்கும், தெய்வயானைக்கும், மீனாட்சிக்கும், ஆண்டாளுக்கும், நாச்சியாருக்கும், துரோபதைக்கும் எப்போது கலியாணம் நடந்தது? இவர்கள் பருவம் அடைந்த பிறகா? அதற்கு முந்தியா என்று கேட்கிறேன்.

பழைய இராஜாக்கள் என்பவர்கள் காலத்திலும், மத சம்பந்தமான புராணங்களிலும் எங்காவது 'மைனர்' பெண்களையோ 10 வயதுக்குட்பட்ட பெண்களையோ கலியாணம் செய்துகொடுத்ததாக இவர்கள் சொல்லக்கூடாது என்று கேட்கிறேன். தவிரவும், மேற்கண்ட ஆண் பெண் கடவுள்கள் தாங்களாகவே கலியாணம் செய்துகொண்டார்களா? அல்லது அவர்களின் தாய் தகப்பன்மார்—கட்டுச்சாத முட்டையைத் தோளில் சுமந்து திரிந்து மாப்பிள்ளை தேடி—சகுணம், குறி சோதிடப் பொருத்தம் முதலியவை பார்த்துக் கலியாணம் செய்துகொடுத்தார்களா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

இந்த சாஸ்திரத்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள், சாஸ்திரத்தில் பருவமடைந்த பிறகு கலியாணம் செய்வதற்கு இடமில்லை என்று சொல்ல வருவார்களானால்—அதிலும் அதற்காக அவர்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்வென்று சொல்வார்களானால், அவர்கள் நம்மை எவ்வளவு முட்டாள்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்! உங்களுக்கு ஒரு காரியம் சரியென்று பட்டால்—அது சாஸ்திர சம்மதமா, விரோதமா என்று எதிர்பார்ப்பது அறியாமையும் அடிமைத் தனமுமாகும். இந்த உலகத்திற்கு அவசியமான காரியம்—மேல் லோகத்தில் என்ன பயனைத் தரும் என்பது மற்றொரு அடிமைத் தனமாகும்.

எந்தக் காலத்திலோ, எங்கிருந்தோ, யாராலோ, எதற்காகவோ, யாருக்கோ எழுதிய ஒரு புத்தகத்தை—இந்தக் காலத்திற்கு, இந்த இடத்திற்கு, நமது நன்மைக்காக, நமது நன்மையில் கவலை கொண்டவர்களால் எழுதப்பட்டதென்றும்—அதன்படி நடந்து தீர வேண்டும் என்றும் கருதுகின்றவன் மனிதனல்லன் என்பதுதான் எனது மாற்றமுடியாத உறுதியான அபிப்பிராயம் ஆகும்.

[சென்னை பிரம்மசமூஹ கட்டத்தில், 19-10-1929-ல் தலைமையுரை—'குடிஅரசு' 27-10-1929]

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

நமது நாட்டில் விதவைகள் உள்ள வீடுகளில் நடக்கும் காரியங்கள் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அனேக சிசுக் கொலைகளும், அனேக மனவருத்தங்களும், இயற்கைக்கு விரோதமான காரியங்களும்—ஏதாவது ஒன்று நடந்தவண்ணமாகவே இருந்து வருகின்றது. இதனால் பல கொலைகளும் நடக்கின்றன. சில இடங்களில்

பெண்கள் வெளியில் ஓடஓட அழைத்துவந்து பந்தோபஸ்தில் வைக்கப்படுகின்றனர். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று பார்த்தால், இயற்கை உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதேயாகும்.

இயற்கை உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களும், முறைகளும் சரிவர நடைபெறா. அப்படி எங்காவது நடைபெற்றாலும் நிலைத்திருக்க முடியாது. இந்தக் கொடுமைகள் இப்படியே இருக்குமானால் 4 அல்லது 5 பெண்கள் கூடி ஒரு ஆணைத் தங்கள் இன்பத்திற்கு என்று ஏற்படுத்தி, அவனுக்கு நல்ல போஷனையும் அழகுச் செய்து அடைத்துவைத்து—அவனைத் தங்களது காம இச்சை தீர்க்கும் இன்பப் பொருளாய் அனுபவிக்கும் காலமும், வீட்டு அடிமையாய் வைத்து நடத்தப்படும் காலமும் வந்துவிடும் என்றுதாம் கருதுகிறோம். அப்படி வந்தால் ஆச்சரியப்படமாட்டோம்.

இந்நாட்டில் ஒழுக்கம் சீர்பட வேண்டுமானால்—விபச்சாரம் என்னும் காரியத்திலுள்ள கெடுதிகள் நீங்கவேண்டுமானால்—விதவைத் தன்மையும், ஆண்களுக்கு விபச்சார தோஷமில்லை என்கின்ற நடப்பையும் ஒழித்தாக வேண்டும். இவ்விரண்டு காரியங்களே பெரிதும் மனித தன்மைக்கும், இயற்கை இன்ப நுகர்ச்சிக்கும் இடையூறாய் இருந்து வருகின்றன. பெண்களைப் பெற்றோர்களும் ஒரு விஷயத்தில் கவனிக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு 16 வயதுவரை நல்ல கல்வியைக் கொடுக்கவேண்டும்; தனக்கு வேண்டிய வனைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளப் பழக்கவேண்டும்.

ஒரு குழந்தையுள்ள விதவையை மணம் செய்துகொள்ள ஏற்பட்டால், 'குழந்தையே இல்லாத விதவை கிடைக்கவில்லையா?' என்றும்; இதற்குமுன் பக்குவமான 'சாந்தி முகூர்த்தமான' விதவையைக் கலியாணம் செய்தபோது, 'பக்குவமாகாத விதவை கிடைக்கவில்லையா?' என்கிறார்கள். வேறு சாதியில் ஒரு விதவையைக் கலியாணம் செய்துகொண்டபோது, 'நமது சாதியிலேயே ஒரு விதவை இல்லையா?' என்கிறார்கள். இவ் விஷயங்களில் நாம் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைக் கண்டு பயப்படக்கூடாது.

[நாகர்கோவிலில், 10-9-1930-ல், சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 28-9-1930]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

ஒருசமயம் விதவா விவாகஞ் செய்துகொண்டது குற்றம் என்று சொல்லப்படுமானால் அதுவும் அறியாமை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். உலகில் இந்தியாவைத் தவிர வேறு எந்த நாட்டிலும்—எந்த மதத்திலும் விதவை மணம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது.

இந்தியாவிலும், இந்து மதத்திலுங்கூட அனேக சாதிகளில் விதவை மணம் அனுமதிக்கப்பட்டும் நடந்தும் வருகின்றது.

விதவைத் தன்மையை அனுமதிக்கும் சமூகம் மற்றொரு விதத்தில் விபச்சாரத் தன்மைத் தூண்டவும், அனுமதிக்கவும் செய்கின்ற சமூகம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

[காரைக்குடியில், 19-4-1935-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 28-4-1935]

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

விதவைத் தன்மையேதான் விபச்சாரம் என்கின்ற பிள்ளையைப் பெறுகின்றது. பிறகு, ஆண் எப்படி வேண்டுமானாலும் திரியலாம்—எவ்வளவு பெண்சாதிகளை வேண்டுமானாலும் மணக்கலாம் என்கின்ற முறையே விபச்சாரம் என்னும் அந்தப் பிள்ளையை வளர்க்கின்றது.

கலியாண ரத்து இல்லை என்கிற முறையானது, விபச்சாரத்தை நீடுழி வாழச் செய்து கிறது. இவற்றிற்கு எல்லாம் பரிகாரம் செய்யாமல் விபச்சாரத்தைப்பற்றிப் பேசுவது என்பது பயனற்ற காரியமாகும்.

விதவைத் தன்மை என்பது நமது நாட்டில் மிக்க கொடுமையான முறையில் இருந்துவருகின்றது. இதை எந்தச் சீர்திருத்தவாதியும் கவனிப்பதேயில்லை. விதவைகள் வாழ்க்கை ஒரு சிறைக்கூட வாழ்க்கையை ஒக்கும். ஒரு கைதிக்குள்ள நிப்பந்தம் ஒவ்வொரு விதவைக்கும் இருந்துவருகின்றது. எப்படி ஒரு கைதியானவன் சிறைக்கூட விதியை மீறவேண்டும் என்கின்ற ஆசைக்கும், அவசியத்துக்கும் உள்ளாகிறானோ, அது போலவேதான் ஒவ்வொரு விதவையும் விதவைச் சட்டத்தை மீறவேண்டிய நிப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிக் கஷ்டப்படுகிறான். இந்தக் கொடுமை ஒரு திரபராதியான பெண்ணுக்கு ஏன் ஏற்படவேண்டுமென்று கேட்டால், இதற்கு என்ன மறுமொழி இருக்கிறது? இந்த 20-வது நூற்றாண்டில் தலைவிதி என்றும், கடவுள் செயல் என்றும் சொல்லி மக்களை ஏய்க்க முடியுமா?

விதவைத் தன்மை என்பது கடவுள் செயலாக இருந்தால், பார்ப்பனர்கள் நிறைந்த பார்த்தசாரதிக்கோயில் தெரு (சென்னை), தெப்பக்குளத்தில் தினம் ஒரு குழந்தை எப்படி மிதக்கமுடியும்? ஊர்தோறும் குப்பைத்தொட்டிகளும், ஓடைப் புறம்போக்குகளும், கள்ளி மேடும், ஊருணிகளும் எப்படிப் பிள்ளைகளைப் பெறமுடியும்?

ஆகவே, மனித சமூகத்துக்குக் கடுகளவாவது புத்தியும், நேர்மையும் இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட வேண்டுமானால், இந்த விதவைக் கொடுமை முதலில் ஒழிக்கப்பட்டாக வேண்டும். இந்தக் கொடுமை பகுத்தறிவுள்ள மனித சமூகத்தில் இருக்கிறது என்றால், பகுத்தறிவுக்கு இழிவு கற்பிக்க இதைவிட வேறு உதாரணம் வேண்டுமா என்று கேட்கிறேன்.

அதோடு, கலியாண ரத்து என்கின்ற ஒரு முறையும் ஏற்படுத்தி ஆகவேண்டும். ஏனெனில், கலியாண ரத்துக்கு இடமில்லாத காரணத்தாலேயே ஆண்கள் மனைவிமார்க்கிடத்தில் மனிதத் தன்மையோடு நடந்துகொள்ளாமல் மிருகத்தனமாய் நடக்கத் தூண்டப்படுகிறார்கள்.

மனைவிமார்களைத் தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லையானால் ஆண்கள், மறுபடியும் மணம் செய்துகொள்கிறார்கள்.

மணமில்லாமல் வைப்பு முறையிலும் வேறு ஸ்திரிகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும் செய்கிறார்கள். மற்றும் தங்களுக்கு இஷ்டமானபடியெல்லாம் நடந்துகொண்டு பெண்களை விகிதக்கிறார்கள்.

இவ்வளவுக்கும் தைரியம் வந்ததற்குக் காரணம், ஆண்கள் எப்படி நடந்துகொண்டாலும் மனைவிமார்களுக்கு ஜீவனாம்சம் கேட்கும் பாத்தியம் தவிர வேறு எவ்வித உரிமையும் இல்லாததேயாகும்.

பெண்களுக்குத் தங்கள் கணவன் பிடிக்கவில்லையானால், சகித்துக்கொண்டு, தலைவிதி என்பதாகச் சொல்லி திருப்தியுடன் இருக்கவேண்டியதைத் தவிர வேறு ஒரு கதியும் இல்லை. குரூர குணமுள்ள புருஷன், குடிகார புருஷன், குஷ்டரோகியான புருஷன் முதலிய எப்படிப்பட்டவனாய் இருந்தாலும் அவனுடைய கொடுமைகளைச் சகித்துக் கொண்டு அவனுட்கூட பெண் வாழவேண்டியிருக்கிறது. இது ஜீவகாருண்யமாகுமா என்று கேட்கிறேன்.

[கேழ்ப்பு, திருப்புவளம், திரு... சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 16-6-1935]

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

‘விதவைத் திருமணம்’ என்கிற சொல், நமது பெண்கள் விஷயத்தில் தான் சொல்லப் படுகிறதே தவிர, ஆண்கள் விஷயத்தில் சொல்லப்படுவதில்லை. எப்படி இந்த அம்மை ஒரு புருஷனுடன் கூடி, அவர் காலமான பிறகு கிணொரு புருஷனை மணந்துகொள் கிறார்களோ—அதுபோல ஆண்களும் பலர், ஒரு மனைவி தவிர கிரண்டாவதாக வரிப்பதை விதவைத் திருமணம் என்கிறார்களா? ‘விதவன் திருமணம்’ என்றுதானே போட வேண்டும்?

நானே ஒரு விதவன்; விதவனாகிப் பின் கிரண்டாவது பெண்டாட்டி கட்டிக் கொண் டிருக்கிறேன். இம்மாதிரி சம்பவம் நம்நாட்டில் வெகுகாலத்திற்கு முன்பிருந்தே நடந்து வருகிறது; பெண்களும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சாஸ்திர, மதப்புராணங்களைப் பார்த்தால் ஏராளமாக உண்டு. நமது பெண்கள் இப்படிச் செய்து கொள்ளுகிறதானால் நமக்கு அதிகமமாகத் தோன்றலாமே தவிர, உலகத்தில் இது அதிகமல்ல.

கிறிஸ்தவர்களிலும் முஸ்லிம்களிலும்—கணவன் இறந்தவுடனே பெண்கள், வேறு புருஷனைக் கட்டிக் கொள்வார்கள். இது நம் நாட்டில் சிறு கூட்டத்தில் நடப்பது அதிகமும் என்னலாமே தவிர, புருஷன் செத்துவிட்டால் வேறு ஒரு புருஷனைச் சேர்த்துக் கொள்வது உலகத்தில் நடந்துவருகிற வழக்கமேயாகும். இந்துக்கள் என்று சொல்லப்படுகிற சாதியில் பல சாதிப் பிரிவுகள் உண்டு. சமூகத்தில் சிலரை, அவர்கள் ஏதோ தாழ்வான சாதி என்று கூறுகிறார்கள்! ஆனால், அவர்களிடையே இவ்வித மறுமணம் ஏராளமாக நடந்துவருகிறது.

மூன்று மலையாளத்தில் கலியாணம் என்று ஒன்று கிடையாது; 30 ஆண்டுகளாகத் தான் உண்டு; சிட்டுக் கலியாணம் என்பார்கள். அப்போது எட்டு வயது, பத்து வயதுப் பெண்களை ஒன்றுக்கு 100 பேர்கள்வரை உட்கார வைத்து, ஒரு பார்ப்பான்—நம்பூதிரி என்பவன் அவர்களின்மேல் தண்ணீரை ஊற்றி, ஒரே கயிற்றால் முடிச்சுப் போட்டு விடுவான். அந்த நூறு பேரும் வாழ்க்கை நடத்துவதற்குச் சுத்தியாகி விடுவார்கள். அவர்கள் யாருடன் வேணுமானாலும் கலந்துகொள்ளலாம். அதை, ‘சம்பந்தம்’ என்று கூறுவார்கள். கொஞ்சம் வசதியுள்ளவர்கள் தங்கள் சாதியில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டால், ஒரு மாற்று அல்லது அயிந்து ஆறு மாற்றுக்குக் குறைவாகக் கருதுவார்களாதலால்—பார்ப்பானையே வைத்துக் கொள்வார்கள். வெள்ளையாகவே கூறுவார்கள்: ‘இந்தப் பார்ப்பானிடம்—இந்த நம்பூதியிடம் தனக்குச் சம்பந்தம்’ என்று; வாரத்திற்கு ஒரு ஆண் மாற்றிக் கொள்ளலாம்.

சில வகுப்புகளில் இந்த விதவைக் கலியாணம் என்று சொல்லுவதற்குப் பதில், குடும்பத்தில் கிளையவன் அல்லது மூத்தவன் ஒருவன் இறந்து விட்டாலோ—கிரண்டாம் பேருக்குக் கலியாணம் என்று தெரியாமல் அவனுடைய மனைவி இவனுக்கு உரிமையாகி விடுகிறாள்! அதில் தப்பு இல்லை; நான் பார்த்திருக்கிறேன். மலையாளத்தில் இது உரிமையாக வந்துவிடுகிறது.

என் குடும்பத்தில் 1909-லே ஒரு திகழ்ச்சி நடந்தது. எனது தங்கைக்கு (பொன்னுத் தாய்) ஒரு பெண் இருந்தது. அதற்கு ஒன்பது வயதிலேயே திருமணம் செய்து விட்டார்கள். கலியாணம் ஆகி 30-ம் நாள் நடைபெறும் சடங்கான நாலிமாற்றல் சடங்கு செய்வதற்கான ஏற்பாடு நடந்தது. அன்று மாப்பிள்ளைக்கு 2, 3 தடவை திடீரென்று வயிற்றுப்போக்கு போயிற்று. சரி பிள்ளையாண்டான் பல ஊரம் அதிகமாய்ச் சாப்பிட்டிருப்பான், சரியாய்ப் போய்விடும் என்று இருந்து விட்டார்கள். அது 7, 8 தடவை என்று ஆகி, கடைசியில் அது காலரா (பேதி) என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டது. அப்புறம் என்னென்னவோ செய்தும் பயன் இல்லை. 12 வயதுடைய மாப்பிள்ளை இறந்துபோனான்.

பிறகு கிரண்டு, மூன்று வருஷங் கழித்து அந்தப் பெண் பெரியமனுஷியாகி விட்டது. உடனே மறு மணத்திற்கு ஏற்பாடுசெய்து கடைசியாக ஒரு பையனைப் பார்த்து முடிவு செய்தேன்; வெளியில் யாரிடமும் கூறவில்லை. எனக்கு கியற்கையாகவே சிறிது தைரியம் உண்டு. ஒரு வேலை செய்தேன். நான், சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் ஊரில் இருந்து கொண்டேன். என் மைத்துனர், பெண், நம்பிக்கையுள்ள ஒரு அம்மை ஆகிய மூவரையும் சிதம்பரத்தில் நடைபெறும் ஆருத்திரா தரிசனத்தைப் பார்ப்பதற்கென்று சிதம்பரம் அனுப்பிவிட்டேன். பையனைப் பட்டணத்தில் அச்சாபீஸ் சாமான் வாங்குவதற்காக என்று இந்தப் பக்கம் சொல்லி அனுப்பிவிட்டேன். சாமானை வாங்கிக்கொண்டு சிதம்பரம் வந்து விடவேண்டுமென்று ஏற்பாடு.

சிதம்பரத்தில் ஒரு நாயுடு இன்ஸ்பெக்டர்—எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்; அவரிடம் தான் அனுப்பி வைத்தேன். அவரிடம்போய், ‘கிராமச்சாமி அனுப்பிவைத்தான்’ என்று கூறி விஷயத்தைக் கூறியவுடன், அவர் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். அவர் ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஆதலால் பெரிய மனுஷர்கள் பலர் வந்தனர். அவர்களது கில்லத்திலேயே திருமணம் முடிந்தது. பிறகு எனக்குத் தந்தி வந்தது—‘எங்களின் யாத்திரை சரியாய் நடந்துபோயிற்று’ என்று. கலியாணம் ஆன கிரண்டாம் நான் வெளியில் தெரிந்து போய்விட்டது. நான் கிரியலில் வரவேற்கப் போனேன். எனது அப்பா அழாத குறையாய், ‘அவமானம் வந்து விட்டதே’ எனத் தலையில் கைவைத்து உட்கார்ந்து விட்டார். எங்கள் அம்மாவோ, தூக்கில் தொங்குவோபோய்விட்டார்கள்.

ஊரில் பலர் கூடினார்கள்; ஒருமனதாகச் சாதிநீக்கம் செய்துவிட்டார்கள். நாங்கள் மூன்று வீட்டாரும், நீக்கப்பட்ட ஆறுவருஷம் வரை சாதியிலிருந்து தள்ளப்பட்டு (உறவினர் விலக்கம்) இருந்தோம்.

பிறகு ‘சேர்மன்’ தேர்தல் வந்தது. நான் நின்று தேர்தலில் ஐயுயித்தேன். ஒவ்வொரு சமூகத்தாரும் சீர் கொண்டுவந்து என்னைப் பார்த்துச் சென்றனர். ஒரிருவர், ‘என்ன! நம்முடைய சாதியில் ஒருவன் சேர்மனாக வந்திருக்கிறான்; ஊரில் உள்ள மற்ற சாதியார் எல்லாம் சீர் கொண்டு போகிறார்கள்; நாம் சும்மா இருப்பதா?’ என்று கிளம்பி விட்டனர். அது எப்படியோ சூடுபிடித்து, கடைசியில் என்னைப் பார்ப்பதற்கென்று வந்தார்கள். முதல்நாள் வருவதாகச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார்கள். சரி, வரட்டும்; என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம் என்று ஒரு அண்டா நிறையக் காப்பி போட்டு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் மேளம் வைத்துக்கொண்டு 7-8 ரூபாயில் ஒரு வேட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்தவுடன், நாகம்மையார் டம்ளரில் காப்பியை ஊற்றி ஆள்மூலம் அனுப்பினார்கள். பார்த்தார்கள்—சரி என்று கிரண்டு மூன்று பேர்கள் வாங்கிச் சாப்பிட்டனர். அவ்வளவுதான்—எல்லோரும் மடமடவென்று தொடர்ந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டார்கள். ஒரு அண்டா காப்பியும் தீர்ந்து, இன்னொரு அண்டா போடும்படி ஆகிவிட்டது. அன்று முதலே எங்களைத் தள்ளிவைத்து தீர்ந்து போய்விட்டது.

சிலர் கூறுவார்கள்: ‘சாதி ஒழிய வேண்டுமானால் ஒவ்வொருவரும் தம் சாதியில் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்று அரசாங்கம் சட்டம் செய்யவேண்டும்’ என்று. அது தப்பு; நம்மில் சாதியில்லை. பார்ப்பான் ஒரு சாதி; மற்ற நாம் எல்லோரும் ஒரு சாதி. இந்த கிரண்டுக்கும் நடப்பதுதான் கலப்புமணம் எனலாம். எப்படி உத்தரவு போட்டால் பயனுள்ளதாகும் என்றால், ‘ஒருவன் கலியாணமே ஆகாமல் இருந்தால் கலியாணம் ஆகாத பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளலாம். அது தப்பு இல்லை. ஆனால், ஒரு கலியாணம் ஆகி மனைவி தன் கலியாணம் செய்துகொண்டால், கலியாணம் செய்து கொண்டால், அது போலவே ஒரு கலியாணம் செய்து கொண்டு பார்ப்போம் உள்ள பெண்ணையே கலியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும். ஒரு பெண்ணும் முதல் கலியாணம்

மானால் முதலாவது கவியாணம் செய்துகொள்ளுவனையும், இரண்டாவது கவியாண மானால் முதல் மனைவியை கிறுத்தவனையும் கவியாணம் செய்துகொள்ளவேண்டும்'— இது மாதிரி உத்தரவு போடணும். இப்போது இது மாதிரி இல்லாததால், இது மாதிரி முறை புதுமையானதாகத் தோன்றுகிறது. இதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமில்லை. இதில் இந்தப் பெண்ணைத் தான் பாராட்ட வேண்டும். ஒருமுறை கெட்டது தப்பு இல்லை. நம்கடவுள் மத, சாஸ்திர, புராணங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். கடவுள் என்பவைகளின் பெண்டாட்டிகள் கெட்டதையும், அவர்கள் ஒழுக்கங்கெட்ட நடத்தைகளும்! மானமிழந்த கடவுளும் உண்டு. மனைவியை வாடகைக்கு விட்ட பக்தர்களும் உண்டு. மோட்சம் பெறுவதற்காகத் தம் மனைவியைக் கடவுளுக்குத் தானம் தந்தவர்கள் கூட உண்டு.

[குத்தாலத்தில், 31-3-1959-ல் சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 7-4-1959]

10. விவாக ரத்து

'விவாக ரத்து' சட்டமானால் உடனே எல்லாப் பெண்களும் தங்கள் கணவன்களை விட்டு ஒடிப்போவார்கள் என்றும், 'கற்ப நிலை' அடியோடு கெட்டுப்போகுமென்றும் பலர் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பாதுகாப்பிற்கும் அவசியத்திற்கும் ஒரு சட்டம் செய்தால், பொதுஜனங்கள் எல்லோரும் அதே வேலையாய் இருப்பார்களென்பது நியதியல்ல. அவசியமான சந்தர்ப்பங்களில் மாதிரித்தான் ஜனங்கள் அதனைக் கையாளுவார்கள். ஏனெனில், அதனால் ஏற்படக்கூடிய கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குத் தாங்களே பாத்தியப்பட்டவர்கள் என்பது அனுபவத்தினால் மக்களுக்கு நாளடைவில் விளங்கிவிடும். ஆகவே, விவாக ரத்து அனுமதிக்கப்படுமானால் ஏதோ ஆபத்து வந்துவிடுமென்று சிலர் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது அவர்களது சுயநலத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பயம் என்றுதான் சொல்லுவோம்.

விவாக ரத்து சட்டமாவது பெண்கள் சமூகத்திற்கு ஒரு இன்றியமையாத பாதுகாப்புக் கருவி என்பதே நமது முடிவான அபிப்பிராயம். புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் பரஸ்பர அன்பும், சமமான வாழ்க்கையும் ஏற்படவேண்டுமானால், இருவருக்கும் தனித்தனியாக உரிமை இருந்தால்தான் முடியும். இப்போதிருக்கும் இந்திய சமூகத்திலுள்ள மண வாழ்க்கையானது பல வழிகளிலும் பெண்மக்களுக்குப் பாதகமான முறையிலேயே நடைபெற்று வருகின்றது. ஒரு புருஷன் தனக்குத் தேவை இல்லாதபோது தனது மனைவியை ஒதுக்கிவைத்துக்கொள்ள உரிமை அளித்திருக்கும் நமது சட்டமானது பெண்களுக்கு அதே உரிமையைக் கொடுக்காமலிருப்பது வருந்தத்தக்க விஷயமாகும். இந்த உரிமை மனிதனுக்கு இருப்பதால் எல்லாப் புருஷர்களும் இதே வேலையாகவா இருக்கிறார்கள் என்றுதான் கேட்கிறோம்.

ஆகவே, இதே உரிமையைப் பெண்மக்களுக்கும் அளிக்கவேண்டியது நியாயமும் கிரமமும் ஆகும் என்பதை இன்னும் ஏன் ஆண் மக்களில் சிலர் அறியவில்லை என்பது தான் நமக்கு விளங்கவில்லை. இந்த விவாக ரத்துத் தீர்மானத்தை, வைதீகப் பத்திரிகைகள் தான் கண்டித்தனவென்றால், நமது ஜனநாயக தினசரியான 'ஜஸ்டிஸ்' பத்திரிகையும் கண்டித்ததுதான் நமக்கு விளங்கவில்லை. எது எப்படி ஆயினும், இந்தத் தீர்மானத்தின் அவசியத்தை நமது சுயமரியாதை இயக்கத்து அன்பர்கள் நன்கு அறிவார்களாகையால், இம் மாதிரியான சமத்துவமான நோக்கமுடைய விஷயங்களில் எவ்வளவு எதிர்ப்பு இருந்தாலும், அதற்காக நாமோ நமது இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களோ எங்கள் கடமையினின்றும் பின்வாங்கமாட்டோம் என்பதை மாதிரி உறுதி கூறுகிறோம்.

[குடிஅரசு—தலையங்கம்—29-12-1929]

ஆண், பெண் கவியாண விஷயத்தில் அதாவது, புருஷன்-மனைவி என்ற வாழ்க்கையானது நமது நாட்டிலுள்ள கொடுமையைப்போல், வேறு எந்த நாட்டிலும் கிடையவே கிடையாது என்று சொல்லலாம். நமது கவியாண தத்துவம் எல்லாம் சுருக்கமாய்ப் பார்த்தால், பெண்களை ஆண்கள் அடிமையாக்கக்கொள்வது என்பதைத் தவிர, வேறு ஒன்றுமே அதிலில்லை. அவ்வடிமைத்தனத்தை மறைத்துப் பெண்களை ஏமாற்றுவதற்கே சடங்கு முதலியவைகள் செய்யப்படுவதோடு, அவ்விதக் கவியாணத்திற்குத் தெய்வீகக் கவியாணம் என்பதாக ஒரு அர்த்தமற்ற போலிப் பெயரையும் கொடுத்துப் பெண்களை வஞ்சிக்கின்றோம்.

பொதுவாகக் கவனித்தால், நமது நாடு மாதிரிமல்லாமல் உலகத்திலேயே அனேகமாய்க் கவியாண விஷயத்தில் பெண்கள் மிகக் கொடுமையாயும், இயற்கைக்கு விரோதமான நிர்ப்பந்தமாயும் நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை நடுநிலைமையுள்ள எவரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால், நமது நாடோ இவ்விஷயத்தில் மற்ற எல்லா நாட்டையும்விட மிகக் மோசமாகவே இருந்து வருகிறது.

இக்கொடுமைகள் இனியும் இப்படியே நிலைபெற்று வருமானால், சொற்பகாலத்திற்குள்ளாக, அதாவது-ஒரு அரை நூற்றாண்டுக்குள்ளாகக் கவியாணச் சடங்கும் தொந்தர்ப்பும் உலகத்தில் அனேகமாய் மறைந்தேபோகும் என்பதை உறுதியாய்ச் சொல்லலாம். இதை அறிந்தே மற்ற நாடுகளில் அறிஞர்கள் பெண்கள் கொடுமையை நாளுக்கு நாள் தளர்த்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். நம் நாடு மாதிரிம் குரங்குப் பிடியாய்ப் 'பழைய கருப்பனாகவே' இருந்துவருகின்றது. ஆதலால், தலைகீழ் முறையான பெண்கள் கிளர்ச்சி ஒன்று நமது நாட்டில்தான் அவசரமாய் ஏற்படவேண்டியிருக்கின்றது.

செங்கற்பட்டு சுயமரியாதை மாநாட்டில், 'பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் கவியாண விடுதலை செய்துகொள்ள உரிமையிருக்கவேண்டும்' என்பதாக ஒரு தீர்மானம் செய்யப்பட்டவுடனும்; பின்னர், சென்னையில் கூடிய பெண்கள் மாநாட்டில், 'கவியாணத்துக்கு ஒரு சட்டம் வேண்டும்' என்று தீர்மானித்தவுடனும், சீர்திருத்தவாதிகளென்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்பவர்கள் உட்படப் பலர் உலகமே முழுக்கிவிட்டதாகக் கூக்குரலிட்டார்கள். ஆனால், செங்கற்பட்டுத் தீர்மானத்திற்குப் பிறகு, வெளிநாட்டிலும், இந்தியாவிலும் பல இடங்களில் கவியாண ரத்துச் சட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ரஷ்யாவில், கவியாணமே தினசரி ஒப்பந்தம்போல் பாவிக்கப்பட்டு வருகின்றது; ஜெர்மனியில் புருஷனுக்கும் பெண்சாதிக்கும் இஷ்டமில்லையானால், உடனே காரணம் சொல்லாமலே கவியாணத்தை ரத்து செய்துகொள்ளலாமென்பதாகச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமாகும். சமீபத்தில், பரோடா அரசாங்கத்தாரும் 'கவியாண ரத்துக்கு' சட்டசபையில் சட்டம் நிறைவேற்றிவிட்டார்கள். மற்றும், பல மேல்நாடுகளிலும் இவ்விதச் சட்டங்கள் இருந்தே வருகின்றன. நமது நாட்டில் மாதிரிம் இவ்விஷயமாய்ச் சட்டம் செய்வதைப்பற்றிக் கவலைப்படாமலிருந்து வருகின்றதானது, மிகவும் கவலையற்ற காரியமென்றே சொல்லவேண்டும். சாதாரணமாகத் தென்னாட்டில் அனேக புருஷர்கள் தங்களது பெண்சாதிகளின் நடவடிக்கைகளில் சந்தேகங்கொண்டு கொலைகள் செய்ததாகத் தினம் பத்திரிகைகள் மூலம் செய்திகள் வெளியாவதைப் பார்த்து வருகின்றோம்.

சில சமயங்களில் ஒரு பெண்சாதியின் நடவடிக்கை சந்தேகத்திற்காகப் பல கொலைகள் நடந்ததாகவும் பார்க்கின்றோம். தெய்வீக சம்பந்தமான கவியாணங்கள் இப்படி முடிவடைவானேன், என்பதைப்பற்றித் தெய்வீகத்தில் பிடிவாதமுள்ள எவருக்குமே யோசிக்கப் புத்தியில்லை. கவியாண வேண்டுமானால்-அவர்களுக்கு மனிதத் தன்மையும், மனித உரிமைகளும் ஏற்படவேண்டுமானால், ஆண்களுக்குத் திருப்தியும் இப்போது உரிமைகளும் ஏற்படவேண்டுமானால்-கவியாண ரத்திற்கு இடம் கொடுக்கவேண்டியது முக்கியமான காரியமாகும்.

அப்படிக்கில்லாதவரையில் ஆண், பெண் இருவருக்கும் உண்மை இன்பத்திற்கும் சுதந்திர வாழ்க்கைக்கும் இடமே இல்லாமல் போய்விடும்.

நமது 'சீர்திருத்தவாதிகள்' பலர், ஒரு மனிதன் கிரண்டு பெண்டாட்டிகளைக் கட்டிக் கொள்வதைப்பற்றி மாத்திரம் குடிமுடிசிப் போய்விட்டதாகக் கூச்சல் போடுகின்றார்கள். இவர்கள் எதை உத்தேசித்து இப்படிக்கூச்சல் போடுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. மதத்தை உத்தேசித்தா? அல்லது பகுத்தறிவை உத்தேசித்தா? அல்லது மனித சுதந்திரத்தை உத்தேசித்தா? என்பது நமக்குச் சிறிதும் விளங்கவில்லை. அல்லது மனித ஒழுக்கத்தை உத்தேசித்து இப்படிப் பேசுகின்றார்களா என்பதும் விளங்கவில்லை. இதைப் பற்றி மற்றொரு சமயம் விவரிப்போம்.

நிற்க, ஒரு பெண்ணுக்குமேல் மனிதன் கலியாணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது என்று சொல்லுபவர்களை நாம் ஒன்று கேட்கிறோம். அதென்னவெனில், கலியாணம் என்பது மனிதன் இன்பத்துக்கும் திருப்திக்குமா? அல்லது சடங்குக்காகவா? என்று கேட்பதோடு—இஷ்டமில்லாத, ஒற்றுமைக்கு இசையாத, கலவிக்கு உதவாத ஒரு பெண் எந்தக் காரணத்தினாலோ ஒருவனுக்குப் பெண்சாதியாக நேர்ந்துவிட்டால், அப்போது புருஷனுடைய கடமை என்ன என்று கேட்கின்றோம். அதுபோலவே, ஒரு பெண்ணுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஒரு புருஷன் அமைந்துவிட்டால், அப்பெண்ணின் கதி என்ன என்றுதான் கேட்கின்றோம். கலியாணம் என்பது தெய்வீகமாகவோ, பிரிக்க முடியாததாகவோ உண்மையிலிருக்குமாயின், அதில் இவ்விதக் குறைகளும் குற்றங்களும் ஏற்பட முடியுமா என்பதை யோசித்தாலே, தெய்வீகம் என்பது முழுப்புரட்டு என்பது எப்படிப்பட்ட மனிதனுக்கும் புரியாமற்போகாது.

ஆகவே, நமது நாட்டிலும் மற்ற நாடுகளிலிருப்பது போன்ற கலியாண ரத்துக்குச் சட்டம் சம்பந்தத்தில் ஏற்படாமல் போகாமாயின், கலியாண மறுப்புப் பிரச்சாரமும், கலியாணம் ஆன புருஷர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பல தார்ப் பிரச்சாரமும் தான் செய்யவேண்டியது வரும். அன்றியும், இது சமயம் ஒற்றுமைக்கும் திருப்திக்கும் இன்பத்திற்கும் உதவாத பெண்களுடைய புருஷர்கள் கண்டிப்பாகத் தைரியமாக முன்வந்து தங்களுக்கிஷ்டமான பெண்களைத் திரும்பவும் மணம் செய்து கொள்ளத் துணியவேண்டும் என்றும் தூண்டுகின்றோம். ஏனெனில், அப்படி ஏற்பட்டால்தான் தெய்வீகம் என்கின்ற பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு புருஷர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சம்மதமும், முன்பின் அறிமுகமும் இல்லாமல் செய்யப்பட்டிருக்கும் கலியாணங்களினால் மணமக்கள் அடையும் துன்பம் ஒழிபட முடியும். மனிதன் ஏன் பிறந்தானோ, ஏன் சாகிறானோ என்பது வேறு விஷயம். ஆதலால், அது ஒருபுறமிருந்தாலும் மனிதன் இருக்கும்வரை அனுபவிக்கவேண்டியது இன்பமும் திருப்தியுமாகும்.

அப்படிப்பட்ட சாதனத்தில், இப்படிப்பட்ட தொல்லைக்கும் துன்பத்திற்குமிடமான இடையூறு இருக்குமானால், அதை முதலில் களைந்தெறியவேண்டியது ஆற்றிவுள்ள மனிதனின் முதல் கடமையாகும். மனித ஜீவகாருண்யத்திற்கும் திருப்திக்கும் இன்பத்திற்கும் வேலை செய்பவர்கள் இதை முதலில் செய்யவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், "ஏதோ கலியாணம் என்பதாக ஒன்றைச் செய்துகொண்டோமே, செய்தாய்விட்டதே, அது எப்படி இருந்தாலும் சகித்துக்கொண்டுதானே இருக்கவேண்டும்" என்று கருதி, துன்பத்தையும் அதிருப்தியையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பதும், அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்வதும் மனிதத் தன்மையும், சுயமரியாதையுமற்ற காரியமாகுமேயல்லாமல், ஒருநாளும் அறிவுடைமையாகாது என்பதே நமது அபிப்பிராயமாகும்.

பெண் ஏன் அடிமையானாள்? என்ற புத்தகத்திலிருந்து. 11-ம் பதிப்பு: 1971]

11. மறுமணம் தவறல்ல

"ஒரு மனைவியிருக்க, ஆண்மகன் மறுமணம் செய்யலாமா?" என்ற விஷயத்தில் பலருக்குப் பலவித அய்யப்பாடுகள் தோன்றியிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்குள்ளேயே—இம்மாதிரி, 'மறுமணம் செய்துகொள்வது தவறு' என்கிற அபிப்பிராயமும் சந்தேகமும் இருந்துவருகின்றன. பொது ஜனங்களில் பலர், "மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்வது, சீர்திருத்தக் கொள்கைக்கு விரோதம்" என்று கருதுகிறார்கள்.

முதலாவது, இந்தக் கொள்கையைப்பற்றிக் கவனிக்கும் முன்பு, மணம் என்பது என்ன என்பதை முதலில் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும். மணம் என்பதை, மணமக்கள் தங்கள் வாழ்க்கைச் சவுகரியத்துக்காகச் செய்துகொள்ளும் ஒரு ஒப்பந்த ஏற்பாடு என்று தான் நாம் கருதுகிறோம். ஆதலால், அதில் இவர்களுடைய சுயச்சையையும் சேர்த்தோ அல்லது தனித்தனியோ கட்டுப்படுத்தும் எவ்விதக் கொள்கைக்கும் இடம் இருக்கக்கூடாது என்றும் கருதுகின்றோம். இதுமாதிரி கருதுவது சரியா, தப்பா என்று முடிவு செய்வது விருந்தே மேற்கண்ட கேள்விக்குச் சிறிது சமாதானமும் கிடைத்துவிடும்.

நிற்க, இன்று உலகத்தில் இயற்கை உணர்ச்சியிலும் அனுபவத்திலும் மற்றும் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையின் கீழும், தமிழர் பின்பற்றும் மதத்தின்படியும் மறுமணம் என்பது எங்காவது தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றதா—என்பதை நம்மால் அறியமுடியவில்லை. அதுமாத்திரமல்லாமல், மண விஷயமாய் ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டத்திட்டங்களிலும், எந்த மத சம்பந்தமான கொள்கைகளிலும் மறுமணம் என்பது தடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. இந்து மதத்தில் அறுபதனாயிரம் பெண்கள் வரையும்; இஸ்லாமிய மதத்தில் 4 பெண்கள் வரையிலும், கிறிஸ்தவ மதத்தில் அளவு குறிப்பிடாமல் எவ்வளவு பெண்களை மணம் செய்துகொள்ள நேர்ந்தாலும் அதுவரையிலும், மணம் செய்துகொள்ள இடமிருக்கின்றது. கிறிஸ்தவ மதத்தில் மாத்திரம் ஆணோ, பெண்ணோ திருமணத்தை ரத்து செய்துவிட்டு மறுமணம் செய்துகொள்ளலாம் என்பதாகவும், அந்தப்படி ரத்து செய்துகொள்வதிலும் இன்னினை நிபந்தனைகளின்படிதான் செய்துகொள்ளலாமென்றும் காணப்படுகின்றது. அதாவது, சமுதாய சம்பந்தமான ஒரு பாதுகாப்பை உத்தேசித்து மாத்திரமேயல்லாமல் கொள்கைக்காக அல்ல என்று புரியும்படியாகவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே, இவ்வளவுதான் மறுமண விஷயத்தில் மற்ற மதத்திற்கும் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம். எனவே, ஒன்றுக்கொன்று நிபந்தனைகளிலும் திட்டங்களிலும்தான் வித்தியாசமே தவிர, மற்றபடி மறுமணக் கொள்கையை—மதங்களின்படி பார்த்தால்—எந்த மதமும் ஆட்சேபத்திருப்பதாய்த் தெரியவில்லை.

அன்றியும், இந்துமதத்தில் இந்துக் கடவுள்களே பல மணங்கள் செய்துகொண்டதாகவும், மற்றும் பல வைப்பாட்டிகளை வைத்திருப்பதாகவும் மத ஆதாரங்களில் காணப்படுவதுடன், அக் கடவுள்களை அந்தப்படியே—அதாவது, பல மனைவிகள், வைப்பாட்டிகள் ஆகியவைகளுடன், தமிழர்கள்—இந்துக்கள் என்பவர்கள் பூசை, கலியாண உற்சவம் முதலியவைகள் செய்தும் வணங்குகின்றார்கள். இஸ்லாமிய மதத்திலும், நாயகம் முகமது நபி அவர்களே ஏக்காலத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவிகளுடன் இருந்ததாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆகவே, இதை மறுப்பவர்களோ, இம்மாதிரி கடவுள்களையோ, நபிகளையோ குற்றம் சொல்லுகின்றவர்களோ ஒருக்காலும் தங்கள் மதத்தின்பேரால், மத சம்பந்தமான கட்டளைகளின் பேரால் மறுக்கின்றோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இம்மாதிரி—அதாவது, "ஒரு மனிதன் மனைவி இருக்க மறுமணம் செய்துகொள்ளலாமா?" என்று கேட்பாரேயானால், அப்படிப்பட்டவர் தன் மதத்தின் துணையாக பகுத்தறிவையோ, அல்லது அனுபவ சவுகரியத்தையோ, அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு கொள்கையையோ

முக்கியமாகக் கருதிக் கொண்டு, இம்மாதிரி கேள்வி கேட்க வந்திருக்கிறார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே, அக் கேள்விக் காரர் தன்னை இந்து என்றும் கருதிக் கொண்டு கேள்வி கேட்பதைவிடப் பகுத்தறிவுக்காரர் என்றோ, அனுபவக் கொள்கைக்காரர் என்றோ கருதிக் கொண்டு கேள்வி கேட்கிறார் என்று அறிந்தோமானால், அது விஷயத்தில் நாம் மகிழ்ச்சி அடைவதுடன், அவருக்கு நியாயம் மெய்ப்பிக்கும் விஷயத்தில் நமக்குச் சிறிதும் கஷ்டமில்லை யென்றே எண்ணுகின்றோம்.

நிற்க, பொதுவாக ஒரு மனிதனுக்குத் தன் முதல் மனைவி (1) செத்துப்போன காலத்திலும், (2) மற்றொரு கணவனிடம் ஆசைகொண்டு வெளிப்பட்டிருவிட்ட காலத்திலும் மறுமணம் செய்துகொள்வதை யாரும் குற்றம் சொல்லுவதில்லை. அதுபோலவே, (3) தீராத கொடிய வியாதிக் காரியாயிருக்கும் காலத்திலும் மறுமணம் செய்துகொள்வதை யாரும் ஆட்சேபம் செய்வதில்லை. (4) பைத்தியக்காரியாய்—புத்தி சுவாத்தினயில்லாமற் போய்விட்ட காலத்திலும், யாரும் ஆட்சேபம் செய்வதில்லை. ஆகவே, பகுத்தறிவுக் காரரும் அனுபவக் கொள்கைக்காரர்களும் மேற்கண்ட முதல் சந்தர்ப்பம் தவிர, மற்ற மூன்று சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட, மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்வதை ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள். இனி, அய்ந்தாவது, ஆறாவது முதலியவைகளாகப் பல விஷயங்களைக் கவனிப்போம். (5) மனைவி அறியாமையாலோ, முரட்டுத்தனமான சபாவத்தாலோ புருஷனை இலட்சியம் செய்யாமல் ஏறுமாறாய் நடந்துகொண்டு வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம். (6) புருஷன் பெண்ணின் மனத்திற்குத் திருப்திப்படாததாலோ அல்லது வேறு காரணத்தாலோ புருஷனிடம் பெண்ணுக்கு அன்பும் ஆசையும் இல்லாமல் வெறுப்பாயிருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். (7) மேற்கண்ட குணங்களுடன் அடிக்கடி தாய் வீட்டுக்குப் போய்விடுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். (8) புருஷனுடைய கொள்கைக்கு நேர் மாற்றமான கொள்கையுடன் புருஷன் மனம் சதா சங்கடப்படும்படி பிடிவாதமாய் நடந்துகொள்ளும் சபாவமுடையவன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவைகள் மாத்திர மல்லாமல், மற்றியுட்போன்ற குணங்களுள்ள மனைவியிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட கணவன் கதி என்ன ஆவது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டியது கேள்வி கேட்பவர்கள்—அதாவது, அனுபவக் கொள்கைக்காரர்கள் என்பவர்களின் முக்கிய கடமையாகும்.

இவை தவிர, புருஷனுக்கு 12 வயதிலும், பெண்ணுக்கு 10 வயதிலும் பெற்றோர்களாலோ, மற்றவர்களாலோ திருமணம் செய்யப்பட்டிருப்பதால், அவைகள் மணமக்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய தர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்ட மணங்களாகுமா? அல்லது திருமணங்கள் செய்து வைத்தவர்கள் அனுசரிக்கவேண்டிய தர்மங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவைகளாகுமா? என்பதும் கேள்வி கேட்கிறவர்கள்—அதாவது, பகுத்தறிவுக்காரர்கள் கவனிக்க வேண்டிய முக்கிய விஷயங்களாகும். இந்தக் காரணங்கள் தவிர, மற்றும் எது எப்படியிருந்தாலும் மனத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை; அன்புக்குச் சிறிதும் பாத்திரமில்லை; வாழ்க்கைத் திருப்திக்கும் உயற்கை இன்பத்திற்கும் சிறிதும் பயன்படவில்லை என்று மணமக்கள் முடிவு செய்து கொள்ளத் தகுந்த மணமகளை அடைந்து விட்டால், அப்போது மணமக்களின் கடமை என்ன? என்பதை மதக் கட்டுப்பட்டுக்காரரும் அனுபவக் கொள்கைக்காரரும் பகுத்தறிவுக்காரரும் பாமர பொதுஜனங்களும் சேர்ந்து கவனித்துப் பார்க்கவேண்டிய காரியமாகும்.

கடைசியாக இவைகளெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இவைகளைப் பற்றிய யோசனையே சிறிதுமின்றி—‘மற்றொருபுறம் எப்படியிருந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்ளவும், சகித்துக் கொள்ளவும் வேண்டும்; ஒருகாலமும் மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்ளக்கூடாது’ என்று ஒருவர் சொல்லுவாரானால், அப்படிச் சொல்லுகின்றவர் எந்தக் கொள்கையினாய்து, அல்லது என்ன அவசியத்தைக் கோரி, அல்லது என்ன நியாயத்தை உத்தேசித்து, எவ்வித

நன்மையை அனுசரித்து, அல்லது எந்தப் பகுத்தறிவைக்கொண்டு அப்படிச் சொல்லுகின்றார்; அல்லது எதிர்பார்க்கின்றார் என்று விளக்கப்பட வேண்டும்.

அப்பொழுதுதான் அது கவனிக்கப்பட்டதக்கதாக்கும். ஏனெனில், சாதாரணமாகப் பேசுவோமானால், வெகு சாதாரண பாமரமக்கள் என்பவர்களும் கூட இக்காலத்தில் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது—‘அது சுருதி, யுத்தி, அனுபவம் ஆகிய மூன்றிற்கும் பொருத்தமாயிருக்கின்றதா?’ என்று கேட்பது எங்கும் சகஜமாயிருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். அன்றியும், அம்மூன்று வார்த்தைகளின் அமைப்பும் முதலில் குறிப்பிட்ட சுருதிப்படி அதாவது, நமக்கு முன்பிருந்த அனுபவசாலிகளின் அபிப்பிராயங்கள் என்கின்ற முறையில் கவனிக்கவேண்டும் என்கின்ற தத்துவம் கொண்டதானாலும், அப்படிப்பட்ட அனுபவசாலிகளின் அபிப்பிராயம் எவ்வளவு சரியான தென்று சொல்லப்பட்டாலுங் கூட—மற்றும் அவ்விஷயமானது யுத்திக்கு (அதாவது நமது பகுத்தறிவுக்கு) ஒத்ததாயிருக்கின்றதாவென்று கவனித்து வேண்டுமென்கின்ற தத்துவத்தையே கொண்டு யுத்தி என்பதை கிரண்டாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றதையும் பார்க்கின்றோம். அப்படியும்—அதாவது, யுத்திக்குப் பொருத்தமானதாக இருந்து விட்டதாகச் சொல்லப்படுவதானாலும் அது அனுபவத்திற்கு (அதாவது நடைமுறையில் கொண்டுசெலுத்த) ஏற்றதாயிருக்கின்றதா? என்று கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும் என்கின்ற தத்துவத்தை வைத்தே அனுபவம் என்பதை முடிவில்—மூன்றாவதாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது யாவருக்கும் விளங்கும். ஆகவே, ஒரு மனிதன் ‘ஒரு மனைவி இருக்கும் போது மறுமணம் செய்துகொள்ளக் கூடாது’ என்பது, இந்த மேற்கண்ட மூன்று பரீட்சைகளில் எந்தப் பரீட்சைக்கு விரோதமானதென்று கேட்கின்றோம்.

நிற்க, திருமணத்தில் மணமகனுக்கு மணமகளை வாழ்க்கைத் துணை என்று கருதுகின்றோம். இந்நிலையில், மேலே ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்ட 9 வகைப்பட்ட அசவுகரியமான குணங்களமைந்த மணமக்கள் ஒரு மணமகனுக்கு அமையப்பட்டுவிட்டால், அது வாழ்க்கைத் துணையா, அல்லது வாழ்க்கைத் தொல்லையா என்பதை முதலில் கண்டிப்பாய்க் கவனிக்கவேண்டும். வேடிக்கையாக வெளியிலிருந்து பேசுகின்றவர்கள் உண்மையறியாமல்—நிலையறியாமல் சிறிதும் பொறுப்பற்ற முறையில் பாமர மக்களின் ஞானமற்ற தன்மையைத் தங்களுக்கு ஆதாரமாய் வைத்துக்கொண்டு, கண்மூடித் தனமாய்க் குற்றம் சொல்லிக் கருதிக் கொண்டு, ‘மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்யலாமா?’ என்று யார் வேண்டுமன்றாலும் பேசிவிடலாம். அதாவது, ‘மனைவியிருக்க மறுமணம் செய்துகொள்வது—அக்கிரமம், அயோக்கியத்தனம்’ என்பதாகச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால், அந்தப்படி செய்துகொண்டது தப்பா; அல்லது இந்தப்படி சொன்னது தப்பா—என்பதையும் பகுத்தறிவைக் கொண்டாவது, அனுபவத்தைக் கொண்டாவது இந்தப்படி பேசுகின்றோமா—நினைக்கின்றோமா—இதில் பிரவேசிக்கின்றோமா என்றும் நினைத்துப் பார்த்தால், கடுகனவு அறிவுடையவனுக்கும் ஒருகாலமும் உண்மை விளங்காமற் போகாது என்று உறுதியாகச் சொல்லுவோம்.

கடைசியாக ஒன்று சொல்லுகின்றோம். ஒரு மனிதன் ஒரு விஷயம் தனக்கு இஷ்டமில்லையென்றோ, இன்ன காரியம் செய்யத் தனக்கு உரிமை இருக்கவேண்டுமென்றோ, உரிமையிருக்கக்கூடாதென்றோ கருதுவதற்கு அருகதை உடையவன்தானா, அல்லது அற்றவர்களா என்பதையும்; இம் மாதிரியான தன் சொந்த விஷயங்களில் முடிவான அபிப்பிராயத்திற்கு வர அவனுக்கு உரிமையிலல்லையா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டியது உண்மையான விடுதலையும் சுதந்திரமும் கோருகின்றவர்களின் கடமையாகும்.

நிற்க, வாஸ்தவத்திலேயே அன்பும் ஆசையுமில்லாத, அல்லது அவை தனக்கு ஏற்படாத ஒரு இடத்தில் மனிதன் எப்படி வாழ்வது? மக்களுடைய அன்புக்கும் ஆசைக்கும் இன்பத்திற்கும் திருப்திக்கும்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணும், ஒரு ஆணுக்கு ஒரு

பெண்ணும் சேர்ந்து மணம் (வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்) செய்துகொள்வதா? அல்லது மணம் செய்துகொண்டதற்காக அன்பையும், ஆசையையும் திருப்தியையும் தியாகம் செய்வதா? என்பதை மனித ஜீவ சுபாவமுடைய ஒவ்வொருவரையும் யோசித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டுகின்றோம்.

உலகிலுள்ள மூடப்பழக்க வழக்கங்களில்—அர்த்தமற்ற கட்டுப்பாடுகளில்—சிக்கிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்களை அவற்றிலிருந்து விடுவிப்பது என்பது சுலபமான காரியமல்லவானாலும், அவ்விதக் கட்டுப்பாடுகளையும் கஷ்டங்களையும் ஒழிக்கவென்றே ஏற்பட்ட ஸ்தாபன நடவடிக்கைகளையே—‘மூடப்பழக்க வழக்கப் படியும், குருட்டு நம்பிக்கைப்படியும் செய்யவில்லை’ என்று குற்றம் சொன்னால், சொல்பவர்களுக்கு அறிவு என்பது ஏதாவது இருக்கின்றதா என்றுதான் கருத வேண்டியதிருக்கின்றது. ஏனெனில், இவ்வியக்கம் (சுயமரியாதை இயக்கம்) அதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கும்போது, அதன் நடவடிக்கைகள் வேறு எப்படி இருக்கமுடியும்? ஆகையால், இவ்வித யுக்திக்கும் அனுபவத்திற்கும் மனித சுதந்திரத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் திருப்திக்கும் விரோதமான கொள்கைகள் எதற்காகக் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்றும் விஷயங்களை அன்பர்கள் நிரூபணையில் இருந்து நேர்வழியில் சிந்தித்துப் பார்ப்பார்களாக.

நிற்க, சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள்ளாகவே மறுமண விஷயத்திலுள்ள அதிருப்தியைப்பற்றிச் சற்றுக் கவனிப்போம்.

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கல்யாண ரத்து என்பதும் ஒரு திட்டமாகும். அந்தப் படியே செங்கற்பட்டு மாநாட்டில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, ஈரோடு மாநாட்டில் அதற்காக ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகவே மணம் செய்துகொண்ட மணமக்கள் அந்தப்படியே கணவன் மனைவியையோ, மனைவி கணவனையோ கல்யாண பந்தத்திலிருந்து நீக்கிவிட அல்லது நீக்கிக்கொள்ள உரிமை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டால் விட்டது. இந்தப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கை அமுலில் கொண்டுவரச் சட்ட சம்பந்தமான இடையூறு யாருக்காவது, எந்த மதத்திற்காவது இருக்குமானால், அதற்காகச் சட்டத்தை உத்தேசித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதா? அல்லது சட்டங்களைக் கவனிக்காமல் நியாயம் என்று தோன்றியபடி நடந்துகொள்வதா? என்பதைக் கவனித்துப் பார்த்தால், அவர்களது அதிருப்திக்குச் சிறிதும் இடமிருக்காது என்றே கருதுகின்றோம்.

உதாரணமாக, சுயமரியாதைக் கொள்கைப்படி செய்யப்படும் திருமணங்களிலும் சில சட்டப்படி செல்லக்கூடாதவைகளாக இருந்தாலுமிருக்கலாம். அதாவது,

‘மணமக்களிருவரும் வேறு வேறு சாதிகள்’ என்று சொல்லப்படும் கலப்பு மணங்களும்; மூடப் பழக்க வழக்கங்களும் அர்த்தமற்றதும் அவசியமற்றதுமான சடங்குகள் செய்யப்படாத சில திருமணங்களும் செல்லுபடியற்றதாகவானாலும் ஆகலாம் என்று சட்ட வல்லுநர்கள் சொல்லுவதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். அப்படியிருந்தாலும், கொள்கையிலிருக்கும் அவாவை உத்தேசித்துச் சட்டத்தைக் கவனியாமலும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய பலன்களை இலட்சியம் செய்யாமலும் எல்லாவற்றுக்கும் துணிந்து பலர் மணம் செய்து கொள்வதை நாம் பார்க்கின்றோம். ஆகவே, மறுமண விஷயத்தில், முதல் ‘மனைவி’யைச் சட்டப்படி கல்யாண ரத்துச் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டதால், ‘கல்யாண ரத்துச் செய்யாமல் மறுமணம் நடத்தப்பட்டது’ என்று சொல்லப்படுவதைவிட—இம் மாதிரித் திருமணங்களில் சுயமரியாதைக்காரர்களுக்குக் கொள்கைப் பிசகோ, நியாயப் பிசகோ இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை.

தவிரவும், முதல் மனைவி மணமகனுடன் ஒன்றாக வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கும் போதுகூட, மறுமணம் செய்துகொள்ளப்படுவதையும், சுயமரியாதைக் கொள்கை ஏன் ஆதரிக்கின்றது என்பதைப் பற்றியும் சற்றுக் கவனிப்போம்.

மக்களின் அன்பும் ஆசையும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு, அது இன்ன விதமாக, இன்னாரோடு மாத்திரம்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதாக நிர்ப்பந்திக்க எவ்வித நியாயமும் இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், ஆசையென்பது ஜீவ சுபாவமானது. அதை ஏதோ ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்காகத் தடுத்து வைப்பது என்பது ஒரு வகையான அடிமைத் தனமேயாகும். அன்பு, ஆசை ஆகியவைகள் ஏற்படுவது ஜீவனுக்கு இயற்கைச் சுபாவம் என்றும், அது சுதந்திரமுடையதாயும் உண்மையுடையதாயும் இருக்கவேண்டும் என்றும், அதை ஒரு இடத்திலாவது ஒரு அளவிலாவது கட்டுப்படுத்துவதென்பது ஜீவசுபாவத்திற்கும் இயற்கைத் தத்துவத்திற்கும் மீறினதென்றும் ஒப்புக்கொள்கின்ற மக்கள், அன்பு ஒருவரிடம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்ல முன் வருவது முன்னுக்குப்பின் முரண் என்றே சொல்லுவோம். ஆனால், அனுபவத்தில் உள்ள சில சவுகரிய, அசவுகரியங்களை உத்தேசித்தும், இயற்கைத் தடுப்பு, சமுதாய வாழ்க்கை நலக்கொள்கைமுறை முதலியவைகளை உத்தேசித்தும்—அன்பும் ஆசையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கவேண்டியதாக ஏற்படலாம் என்பதை நாம் மறுக்க வரவில்லை. அன்றியும், ஒப்பந்தங்களினால் கட்டுப்படவேண்டியதாகவும், ஆசைப் பெருக்கால் தானாகவே கட்டுப்பட்டு விட்டதாகவும் போனாலும் போகலாம். அம்மாதிரி நிலைகளில் இம்மாதிரிக் கேள்விக்கே இடமில்லை. ஆதலால், அப்படிப்பட்ட காரியங்களை அவரவர் இஷ்டத்திற்கே விட்டுவிடவேண்டியதவசியமாகும். முடிவாக ஒன்று சொல்லி, இதை இப்போது முடிக்கின்றோம்.

அதாவது, இம் மாதிரியான கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஒரேயடியாய் அடியோடு இடம் இல்லாமல் போகவேண்டுமானால், பொதுவாகப் பெண்கள் நிலைமை மாறியாகவேண்டும். ஏனெனில், மேற்கண்ட கேள்வி கேட்கப்படுவதற்குப் பெரிதும் அஸ்திவாரமாயிருக்கும் காரணமெல்லாம், ‘இப்படிச் செய்துவிட்டால், முன்மணம் செய்துகொண்ட பெண்ணின் கதி என்ன ஆவது?’ என்கின்ற கவலை கொண்டேதான் கேள்வி கேட்கப்படுகின்றது. எந்தெந்தக் காரணத்தால் புருஷனுக்குப் பெண் பிடிக்கவில்லையோ—ஒத்துவரவில்லையோ—அந்தக் காரணங்களால் பெண்ணுக்குப் புருஷன் பிடிக்காதபோது, இப்போது புருஷனுக்கு இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்படும் சுதந்திரமும் சவுகரியமும் போல பெண்களுக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமானால், பிறகு இந்த மாதிரியான அனுதாபமும் கவலையும் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட இடமே இருக்காது என்பதுதான்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை ஆண்களுக்குச் சொன்ன விஷயங்கள் எல்லாம் பெண்களுக்கும் பொருந்துமென்றும், அவர்களுக்கும் ஆண்களைப் போலவே ஏற்படவேண்டுமென்றும், அம்மாதிரியே அவர்களுக்கும் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், உலக வாழ்விலும் சமுதாயத்திலும் சட்டத்திலும் மதத்திலும் ஆண்களுக்குள்ள சவுகரியங்களும் உரிமைகளும் பெண்களுக்கும் இருக்கவேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் பெண்களுக்கு உண்மையான சுதந்திரம் ஏற்பட்டதாகும் என்பதோடு, உண்மையான—திருப்திகரமான இன்பத்தையும் ஆசையையும் அடையமுடியுமென்றும் கருதுகின்றோம்.

[‘பெண் ஏன் அடிமையானாள்?’ என்ற புத்தகத்திலிருந்து. 11-ம் பதிப்பு: 1971]

12. ஒருதார மணம்

இத்துக்கள் என்று கூறப்படும் பிரிவினருக்குள் இன்று பலதார மணம் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்விதக் கொடுமைக்குட்பட்டாலும், திருமணத்தை ரத்து செய்து கொள்ளும் உரிமை மனைவிக்குக் கிடையாது. இன்றுள்ள ‘இந்துச் சட்டம்’ என்பது மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. பெண்ணுக்கு எந்தவித உரிமையும் கிடையாது என்பது (மனுதர்ம சாஸ்திரம்: 3); கணவன் சொன்னபடி மனைவி

நடக்காவிடில் உலகத்தாரால் நிந்திக்கப்பட்டு நரியாய்ப் பிறந்து பாவப் பிணியால் வருந்துவார் என்பதும் (9:30)—இன்னும் பல கட்டுப்பாடுகளும் பெண்களுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டிருப்பதை மறுதர்மத்தில் காணலாம். இவைகளை அடிப்படையாக வைத்துச் செய்யப்பட்டதுதான் இந்துச் சட்டம். இதைத் தலைகீழாக மாற்றியமைத்தாலொழிய, திராவிடப் பெண்களுக்குச் சுயேச்சையில்லை. இந்தத் துறையில் 'ராவ் கமிட்டி' என்ற 'இந்துச் சட்டத் திருத்த விசாரணைக் கமிட்டி'யின் முடிவுகள், விரைவில் இந்திய சட்டசபையில் விவாதத்திற்கு வருமென்று அறிகிறோம்.

அரசியல் நிர்ணய சபையில் செய்யப்படவிருக்கும் முடிவுப்படி, இம் மாதிரிச் சட்டங்களை மாற்றும் உரிமை, இனிமேல் மாகாண சட்டசபைகளுக்கே வழங்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது. அதுவரையில் காத்திருப்பதற்குப் பதிலாக தோழர். ஏ. காளேஸ்வர ராவ் என்பவர் இருதார மணத்தைத் தடுப்பதற்காகவும், திருமண ரத்து உரிமையை இரு பாலருக்கும் வழங்குவதற்காகவும், சென்னை சட்டசபையில் ஒரு மசோதாவைக் கொண்டு வரப்போவதாகத் தெரிகிறது.

இந்த மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில், நமது 20 ஆண்டுப் பிரச்சாரத்தின் பயனாக, இம் மசோதாவுக்குப் பொதுமக்களின் எதிர்ப்பு இருக்காதென்றே கூறலாம். படித்த ஒரு சிலரும், வைதிகப் பித்து நீங்காதவரும் இம் மசோதாவை எதிர்க்கலாமே தவிர—மற்றவர்கள், குறிப்பாகப் பெண்கள் எதிர்க்கமாட்டார்கள் என்ற நினைக்கிறோம்.

முதலாவது சுயமரியாதை மாநாடு செங்கற்பட்டில் கூடியபோது, அதாவது சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, திருமண ரத்து உரிமையை வற்புறுத்தி அம் மாநாட்டில் தீர்மான மொன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு சில மாநிலங்கள் கழித்து, சென்னையில் நடைபெற்ற மாநாடுகள் மாநாட்டில், அத்தீர்மானத்தைக் கண்டித்தும், 'திருமண ரத்து மத விரோதமானது' என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது ஒரு சிலருக்காவது நினைவிருக்கலாம். அவ்வளவு பின்னணியிலிருந்து இம் மாகாண மாநாடுகள் இன்று எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கின்றன. ஆதலால், படித்த பெண்கள் சார்பில் இம் மசோதாவிற்று எதிர்ப்பிருக்காதென்றே கூறலாம்.

பின்னைப் பேறில்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டியும், வேறு அற்பச் சண்டைகளைக் கொண்டும், 'இந்துமத ஆண்கள்' ஒரு மனைவியிருக்கும்போது மற்றொரு பெண்ணையும் மணந்துகொள்ளுகின்றனர். அவ்வாறு செய்பவர்கள் இருவரும் மனமொப்பி, திருமண ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்து கொண்ட பிறகாவது செய்தாலும் பரவாயில்லை. அதைவிட்டு, ஆண்மட்டும் சர்வாதிகாரத்துடன் மற்றொரு பெண்ணை மணந்துகொள்கிறான். பெண்ணும் இதே காரணத்தைக் கொண்டு (பின்னைப் பேறில்லாமை), சர்வாதிகாரத்துடன் மற்றொரு ஆணை மணந்து வீட்டில் சேர்த்துக் கொண்டால் கணவன் சும்மாயிருப்பானா?

இது மட்டுமல்ல; திருமணமான ஆண்களில் சிலர் பிற பெண்களுடன் நேசமாகி அதைப் பெருமையாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறிக்கொள்ளும் அக்கிரமச் செயலை சென்னை நகரத்தைத் தவிர வேறெங்கும் காணமுடியாது.

இம் மாதிரிக் கொடுமைகளைத் தடுப்பதற்கு இந்தப் புதிய மசோதா உதவி செய்யும்.

திருமண ரத்து உரிமை சட்டத்திலிருக்குமானால், நாள்நோறும் ஆயிரக்கணக்கான திருமண ரத்துக்கள் நடைபெறும் என்று சிலர் விஷமப்பிரச்சாரம் செய்வார்கள். இது பெருந்தவறு. சட்டத்திலிருக்கும் ஒருரிமையை எல்லோரும் செய்வதென்பது எளிதல்ல. 'இந்து' என்று கூறப்படுகிறவன் எத்தனை பெண்களை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள்ளலாம் என்பதைச் சட்டம் அனுமதிப்பதனால், எத்தனை பேர் பல மனைவிகளுடன் இருக்கிறார்கள்?

எனவே, திருமண ரத்து என்பது கணவன்—மனைவி ஆகியவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தற்காப்பு ஆயுதம்; இதைக்கொண்டு இருவருமே அடிக்கடி குத்திக் கொள்வார்கள் என்று கூறுவது அபத்தம்.

இந்த மசோதாவில், 'எல்லாத் திருமணங்களையும் சர்க்காரில் பதிவு செய்துவிட வேண்டியது அவசியம்' என்ற ஒரு விதியையும் சேர்த்துக் கொண்டால்தான் நல்லது.

இம் மசோதாவைக் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை நிறைவேற்றி வைக்குமா, அல்லது ஒரு விசாரணைக் கமிட்டியை நியமித்துவிட்டுத் தட்டிக்கழிக்குமா என்பது தெரியவில்லை. ஆண்களே நிறைந்திருக்கும் சட்டசபையிலிருந்து (மசோதாவைக் கொண்டுவருபவர் ஆண்தான் என்றாலும்) பெண் சமுதாயத்திற்கு அதிக நியாயம் கிடைக்கும் என எதிர்பார்க்க முடியாது. இம் மசோதாவை உடனே நிறைவேற்றி வைக்காவிட்டால், சட்டசபையிலுள்ள பெண் அங்கத்தினர்களாவரும், பெரிய பெண் பட்டாளங்களைத் திரட்டிக் கிளர்ச்சி செய்தால் வெற்றி கிடைக்கும். இம் மசோதா விஷயத்தில் பெண்களுக்கெதிராக சர்வ கட்சி ஆண்களும் ஒன்றுசேர்ந்துவிடுவார்கள்; பெண்ணினம் உஷாராயிருக்கட்டும்!

['விடுதலை'—தலையங்கம்—4-9-1946]

13. கர்ப்பத் தடை

கர்ப்பத் தடையின் அவசியத்தைப்பற்றி நாம் கருதும் காரணங்களுக்கும் மற்றவர்கள் கருதும் காரணங்களுக்கும் அடிப்படையான வித்தியாசமிருக்கின்றது. அதாவது, பெண்கள் விடுதலையடையவும் சுயேச்சை பெறவும் கர்ப்பத் தடை அவசியமென்று நாம் கூறுகின்றோம். மற்றவர்கள், பெண்களின் உடல் நலத்தை உத்தேசித்தும், பிள்ளைகளின் நன்மையை உத்தேசித்தும், நாட்டின் தரித்திர திசையை உத்தேசித்தும், குடும்பச் சொத்து குறையாமல் இருக்கவேண்டுமென்பதை உத்தேசித்தும் கர்ப்பத் தடை அவசியம் என்று கூறுகின்றார்கள். இதை மேல்நாட்டினர் பலர் கூட ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால், நமது கருத்தோ இவ்வளவு எதையும் முக்கியமாய்க் கருதினதல்ல. மற்றதைக் கருதி என்றால், முன் சொன்னது போல் பொதுவாகப் பெண்களின் விடுதலைக்கும் சுயேச்சைக்குமே கர்ப்பம் விரோதியாய் இருப்பதால், சாதாரணமாய் பெண்கள் பிள்ளை பெறுவதை அடியோடு நிறுத்திவிட வேண்டுமென்கிறோம். அதுமாதிரிமல்லாமல், பல பிள்ளைகளைப் பெறுகின்ற காரணத்தால் ஆண்களும் கூட சுயேச்சையுடனும் விடுதலையுடனும் இருக்கமுடியாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். இதன் உண்மையைச் சாதாரணமாய் ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் தங்கள் சுதந்திரத்திற்குக் கஷ்டம் வருகிறது என்கிற காலத்தில் பேசிக்கொள்வதைப் பார்த்தாலே தெரியும்.

ஒரு மனிதன் தான் கஷ்டநிலையில் பேசும்போது, "நான் தனியாய் இருந்தால் ஒரு கை பார்த்துவிட்டு வருவேன். 4, 5 குழந்தைகள் ஏற்பட்டுவிட்டதால் இவைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே என்கிற கவலையால் பிறர் சொல்லுவதை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு ஆளாயிருக்கவேண்டி இருக்கின்றது" என்றே சொல்லுகிறான். அதைப் போலவே பெண்ணும், "நான் தனியாய் இருந்தால் எங்காகிலும் தலையின்மேல் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு போய்விடுவேன். அல்லது ஒரு குளத்திலாவது ஆற்றி லாவது திறக்கிவிடுவேன்; இந்தக் கஷ்டத்தைச் சகித்துக்கொண்டு அரைநிமிடமும் இருக்க மாட்டேன்; ஆனால், இந்தக் குழந்தைகளையும் குஞ்சுகளையும் எப்படி விட்டுவிட்டுப் போகமுடியும்!" என்றே சொல்லுகிறாள்.

உலகத்தில் மக்கள் கஷ்டப்பட்டு தன் தன் ஐயனத்திற்கே—பொருள் தேடுவதற்கே சுதந்திரத்தை விற்று அடிமையாகவேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றவர்களையும்,

குட்டிகளையும் காப்பாற்ற வேண்டிய அவசியமும் தலைமேல் இருக்குமானால், அந்த இடத்தில் எப்படி சுயேச்சை இருக்கமுடியும்? ஆகையால், ஆண் பெண் இருவர்களின் சுயேச்சைக்குமே கர்ப்பமாவதும் பிள்ளைகளைப் பெறுவதும் கிடையுமான காரியமாகிறது. அதிலும் பெண்கள் சுயேச்சைக்குக் கர்ப்பம் என்பது கொடிய விரோதியாய் இருக்கிறது. அதனால்தான் நாம் கண்டிப்பாய் 'பிள்ளை பெறுவதை நிறுத்தியே ஆகவேண்டும்' என்கிறோம்.

அன்றியும், பெண்கள் வியாதியஸ்தர்களாய் ஆவதற்கும், சீக்கிரம் கிழப் பருவம் அடைவதற்கும் ஆயுள் குறைவதற்கும் இந்தக் கர்ப்பம் என்பதே மூல காரணமாக இருக்கின்றது. தவிரவும், ஆண்களில் பிரம்மச்சாரிகளும் சந்நியாசிகளும் சங்கராச்சாரியர்களும் தம்பிரான்களும் பண்டார சன்னியாசிகளும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோல், பெண்களிலும் பிரம்மச்சாரிகள் ஏற்படுவதற்கு இந்தக் கர்ப்பமே தடையாய் இருந்து வருகின்றது. இந்தப் படி, நம்மில் ஒருவருக்கொருவர் கருத்தும் காரணமும் எப்படி இருந்தபோதிலும் கர்ப்பத் தடை என்பதில் அபிப்பிராயபேதமில்லாதிருப்பது குறித்து நாம் மகிழ்ச்சி அடைகின்றோம்.

இந்தத் தேசத்தில் பிறக்கும் குழந்தைகளை எல்லாம் இந்தத் தேசத்து அரசாங்கமே வளர்த்து, கல்விகொடுத்து 'மேஜர்' ஆக்கிவிடவேண்டும் என்கின்ற ஒரு நிபந்தனை இருந்திருக்குமானால்—அப்படிக்கில்லாமல் யாரோ பெற்று யாரோ வளர்த்து மக்களைப் பெருக்கி அடிமைக்கு விடுவதனால்—சர்க்கார் எப்படி அதை வேண்டாம் என்று சொல்ல முன்வருவார்கள்? உண்மையான சுகாதாரத்தில் பிள்ளைப்பேற்றைத் தடுப்பது முக்கியமான சுகாதாரம் என்பதை டாக்டர் பட்டம் பெற்றவர்கள் கூட அறியாமல்போனது வருந்துவதற்குரியதாகும்.

மதுவிலக்குப் பிரச்சாரத்தைவிட, தொத்து வியாதிகளை ஒழிக்கும் பிரச்சாரத்தை விட இந்தக் கர்ப்பத்தைப் பிரச்சாரம் மிகவும் முக்கியமானதென்பதே நமது அபிப்பிராயம். ஆதலால், இந்தக் கர்ப்பத்தைக்கு நமது நாட்டில் ஒரு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் பிரச்சாரம் செய்யப் பொதுமக்களில் சிலராவது இதுசமயம் முன்வரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

['குடி அரசு' - தலையங்கம்—6-4-1330]

ஒருவன் தன்னால் காப்பாற்றக்கூடியதற்கும் அதிகமாகப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கஷ்டப்பட்டு என்ன பயன் என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும். 'உலகம் விருத்தியாக வேண்டாமா?' என்ற சொல் சுத்த முட்டாள்தனமானது. சம்போக விஷயங்களில் கவலை யற்றும் முரட்டுத்தனமாயும் அளவுக்கு மீறியும் நடந்துகொள்வதால் மனிதர்களுக்கு ஏற்படும் வியாதிகளைப் போலவேதான் குழந்தைகள் ஏற்படுவதும் என்பதே தவிர அதற்கும் இதற்கும் சற்றும் வித்தியாசமே இல்லை. சம்போக உணர்ச்சி உள்ள உயிர்களில் மனிதனைத் தவிர வேறு எந்த உயிருக்கும், குழந்தை பெறுவதற்காக என்கின்ற எண்ணத் தின்மீது உணர்ச்சி தோன்றுவதே கிடையாது. மனிதன் பகுத்தறிவுக்காரன் என்கின்ற ஆணவத்தால் அவனுக்கு ஏற்படும் அனேக முட்டாள்தனமான செய்கைகளைப்போல், குழந்தை பெறவேண்டும் என்கின்ற முட்டாள்தனமும் ஏற்பட்டு, அது ஒரு ஆசையாகி, சொத்தாகி, 'மோட்சத்திற்கு' உதவும் காரியமாகி, கடைசியாய் வீண் துன்பமும்பட்டு மற்றவர்களுக்கும் தொந்தரவு கொடுப்பதைத் தவிர வேறு ஒரு பயனும் இல்லை.

மேலும், பிள்ளை பெறுவதினாலேயே பெண்கள் சமூகம் அடிமையாகி அனேக ஆபத்துக்களுக்கும் வியாதிக்கும் உள்ளாகி அற்ப ஆயுளுடன் துன்பமும் படவேண்டியதாகி, அவர்கள் வாழ்வே பரிதாபத்திற்குரியதாக முடிகின்றது. பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு தங்களுக்கே என்று கருதுவதால் சுதந்திரமும் வீரமும் இன்றி அடிமை யானதுமான காரியங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். பெண்கள் துன்பம் இப்படி இருக்க,

பொதுவில் வேலையில்லாத துன்பத்தை நீக்கவும், மக்கள் கவலையும் தொல்லையும் இல்லாமல் இருக்கவும் பிள்ளைப்பேற்றைக் குறைப்பது என்பது தக்க வழியாகும்.

['குடி அரசு' - தலையங்கம்—14-12-1930]

ஒரு தேசத்து மக்கள் தேச ஆரோக்கியமும் பலமும் வீரமும் சுயமரியாதையும் அறிவும் உள்வளங்களாக இருக்கவேண்டுமானால், அவர்கள் குழந்தைப்பருவம் முதல் கொண்டே தங்கள் பெற்றோர்களால் கவனிக்கப்படும் கல்வி கற்பிக்கப்படும் விசார மில்லாமல் மன உல்லாசமாகவும் வளர்க்கப்படவேண்டும். அவ்விதம் பெற்றோர்களால் குழந்தைகள் வளர்க்கப்பட வேண்டுமானால், பெற்றோர்கள் தங்கள் சக்திக்கும் தகுதிக்கும் போதுமான அளவே குழந்தைகளை அளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி இல்லாமல், சக்திக்கும் அளவுக்கும் மீறி அதிகக் குழந்தைகளைப் பெற்றால், கஷ்டத்திற்குள்ளாவதுடன் குழந்தைகளும் பலவீனர்களாகவும் சவுகரியமற்றவர்களாகும், அவர்களைக் கொண்ட தேசமும் தரித்திரத்தில் மூழ்கி மற்ற மக்களுக்கும் துன்பத்தை விளைவிக்க வேண்டியவர்களாகி விடுவார்கள்.

உதாரணமாக, நமது நாட்டையே எடுத்துப் பார்ப்போம். சில குழந்தைகளைக் கொண்ட சிறிய குடும்பங்களுக்கும், அதிகமான பிள்ளைகுட்டிகளைக்கொண்ட பெரிய குடும்பங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை நாம் உள்ளூர்கை நெல்லிக்கனியைப்போல் அறி கின்றோம். முதலாவது, பிள்ளைகளை அதிகம் பெறப்பெற, பெற்றோர்களின் சுகபோகங்கள் தானாகவே குறைந்துகொண்டு வருகின்றன. இதுபோலவேதான், ஒரு நாடும் தனது சக்திக்கு மீறி மக்களை உடையதாகிவிட்டால், அது சதாகாலமும் பஞ்சத்தினாலும் நோயினாலும் துன்பப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கவேண்டியதோடு, தன் அழகையும் முற்போக்கையும் சுயமரியாதையையும் சிழந்து தயங்கவேண்டியதாக இருக்கின்றது.

இந்த உண்மை அறியாமலே இதுவரை அனேக சமூக சீர்திருத்தக்காரர்கள் தங்கள் நாட்டின் மக்கள் சமூகத்தின் முற்போக்கிற்கும் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கும் வேறு எத்தனையோ துறைகளில் உழன்று துன்பப்பட்டுப் பயனடையாமல் சலிப்பின்மீது கடைசியாக ஒரு நாட்டு மக்களை, மற்றொரு நாட்டு மக்கள் வெறுக்கவேண்டியவர்களாகி விட்டார்கள்; சதாகாலமும் பிறமீதே சூற்றம் சொல்லவேண்டியவர்களாகவும் மாறி விட்டார்கள்; நன்றாய் வாழ்பவர்களின்மீது பொறாமைப்படவேண்டியவர்களாகவும் மற்றவர்களைப் பட்டினி போட்டால்தான் தாம் வாழலாம் என்று நினைக்கவேண்டியவர்களாகவும் மாறி விட்டார்கள்.

ஆனாலும், சில நிபுணர்கள் இவ் விஷயங்களை நடுவுநிலைமையிலிருந்து ஆராய்ச்சி செய்துபார்த்து, இவ்விதக் கொடுமையான நிலைமைக்கு உண்மையான காரியங்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

முதலில் ஜனங்கள் அதிகமாகப் பிள்ளைகளைப் பெற்று மனித சமூகத்தை அதிகப் படுத்திவிட்டகூடாது. இந்த முடிவானது இப்போது மேல்நாட்டின் அறிவாளிகள், பொது நலசேவைக்காரர்கள், வைத்திய-பொருளாதார நிபுணர்கள் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டு, இத் துறைகளில் ஹெங்கி, மேலும் மேலும் ஆராய்ச்சி செய்து மிக்க முற்போக்கான மார்க்கங்களையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

அன்றியும், இந்தத் தத்துவத்தை அனேக அறிஞர்கள் தங்கள் வாழ்க்கைகளில் அமுலுக்குக் கொண்டுவந்து இருக்கிறார்கள். அதாவது, மேல்நாட்டார்களில் படித்தவர்கள் என்பவர்களாலேயே கர்ப்பம் தரிக்காமல் இருக்கத்தக்க அனேக வழிகள் கையாண்டுவரப் படுகின்றன. இதற்காகப் பல சாதனங்களையும் கண்டுபிடித்துப் பொதுமக்களுக்கு அறிவித்து, சில சாதனங்களை விநியோகித்தும் வருகின்றார்கள். ஆனால், சாதாரண

ஏழை ஜனங்களும் பாமர ஜனங்களும் இதன் உண்மைத் தன்மையை உணர்வோ பயன் அடைய முடியாமலோ இருந்து வருகிறார்கள்.

உண்மையிலேயே, கர்ப்பத்தடை செய்துகொள்ளவேண்டியவர்கள் ஏழை மக்களே யாவார்கள். ஆனால், இவர்களோ இம் மாதிரியான—கருத்தரிக்காமல் இருப்பதற்கான காரியங்களைப்பற்றிப் பேசுவதுகூட நாகரிக விரோதமான பேச்சென்று கருதுகிறார்கள். அறிவில்லாத பொதுமக்களும் மதவிஷயத்திலும், கடவுள் விஷயத்திலும் கண்மூடித்தனமான மூடபக்தியுள்ளவர்களும் இதை மதவிரோதமானதென்றும்—பாவகரமானதென்றும் கடவுள் கோபத்திற்கு இலக்கான காரியமென்றும் பேசி, இந்தத் தத்துவங்களை எதிர்த்து வருவதால், ஏழைமக்களும் பாமரமக்களும் இப்படி ஒரு மார்க்கம் இருக்கிறது என்று அறியக்கூட சவுகரியமில்லாமல் போய்விட்டது.

ஆனால், மேல்நாட்டில் டாக்டர். மார் ஸ்டோப்ஸ் என்கின்ற ஓர் ஆங்கிலப் பெண் ததிரியமாக முன்வந்து, எவ்விதப் பழிக்கும்எதிர்ப்பிரச்சாரத்திற்கும் அஞ்சாமல் கர்ப்பத்தடையைப் பிரச்சாரம் செய்யத் துணிந்ததன் பயனாய், இப்போது இவ்விஷயம் எங்கும் சாதாரண மாய் ஆனதும் சகஜமானதுமான விஷயமாய்ப் பேசிக்கொள்ளும்படியாய்விட்டது. அது மாத்திரமல்லாமல், மேல்நாடுகளில் பல இடங்களில் பிள்ளைப்பேற்றைத் தடுக்கும்படியான வசதிகள் சம்பந்தமாகப் பல வைத்தியசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டும் இருக்கின்றன. கருத் தரிக்காமல் இருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுபவர்களுக்கு அம் மார்க்கங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பதுடன், அதற்கு வேண்டிய சாதனங்களையும், கையாளும் முறைகளையும் போதிக்கின்றார்கள். மருந்து வியாபாரக் கடைகளில் கர்ப்பத்தடைக்கு அனுசூலமான மருந்துகளுக்கும் சாதனைக் கருவிகளும் விற்பனைசெய்யவும் ஏற்பாடுகள் செய்கிறார்கள்.

இதைச் சட்ட விரோதமென்றும் யாரும் சொல்லவில்லை. சட்ட விரோதமான காரிய மெல்லாம், அன்னியனுக்கும் தனக்கும் துன்பத்தையும் நஷ்டத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய காரியங்களைத்தான் சொல்லலாம். இதனால் யாருக்கும் எவ்வித நஷ்டமோ கஷ்டமோ அதிருப்தியோ ஏற்படுவதில்லை.

அன்றியும், இந்தக் கர்ப்பத்தடை முறை என்பது கர்ப்பம் ஏற்படாமல் தடுப்பதற்கு உரியதே ஒழிய, கர்ப்பம் ஏற்பட்ட பிறகு அதைக் கலைப்பதற்காக அல்ல. அதற்கு இந்த முறைகள் பயன்படவும் மாட்டா. கர்ப்பம் ஏற்பட்ட பிறகு கரைப்பது என்பது தாயின் சரீர சக்திக்கும்—சில சமயங்களில் உயிருக்குமே ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாயிருப் பதால், கண்டிப்பாக அந்த முறையை யாரும் கையாளக்கூடாது. கர்ப்பத்தைக் கலைக்கும் முறை எதுவானாலும் அது கண்டிப்பாக நீக்கப்படவேண்டியதேயாகும். தேசப் பொது நன்மையையும், சமூக நன்மையையும் மாத்திரமே உத்தேசித்து அறிஞர்கள் கர்ப்பத் தடையைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

கர்ப்பத்தடை அவசியத்தை விளக்குவோமாயின், பெண்ணானவள் திட சரீரமில்லாமலும் காயலாவுடனும் சரியான அமைப்பு பொருந்திய சரீரமில்லாமலும் இருக்கின்ற சமயத்தில் கர்ப்பம் தரித்துப் பிள்ளைகளைப் பெறுவதென்பது அவளுக்கு மிக அபாயகரமானதாகும்.

சயரோகத்தாலும், நீரிழிவு வியாதியாலும், நெஞ்சுத் துடிப்பினாலும் பீடிக்கப் படுகின்ற பெண்களும், பிள்ளை பெறும் துவாரம் மிகச் சிறுத்து இருக்கும் பெண்களும் கர்ப்பம் தரிப்பது மிக்க ஆபத்தாகும்.

பிரசவத்தினால் சரீர மெலிவும் பலக்குறைவும் ஏற்படுகின்ற சபாவ சரீரமுடைய வர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் கர்ப்பமானால் சரீரம் மிகவும் பலவீனமடைந்துவிடும். ஒரு பெண் ஒரு குழந்தையைப் பெற்று அது நன்றாகப் பால் குடித்து வளருவதற்கு

முன்னாலும், முதலில் பிள்ளை பெற்ற பலவீனம் நீங்குவதற்கு முன்பும் கர்ப்பமாகிவிட்டால் முதல் குழந்தை சவுகரியமில்லாமல் போவதோடு, மறு குழந்தையைப் பெறுவதற்கும் போதிய சக்தி இல்லாமல் போய்விடும்.

பெண்ணும் ஆணும் தகுந்த வயதடைவதற்குமுன், பெண் கர்ப்பம் தரித்துவிட்டால் அந்தக் குழந்தைகள் இளமைப்பருவத்தில் காய்ப்பாகி உறுதியற்ற உடற்கட்டுடையதாகி விடும். குடும்பத்திலும் போதிய வரும்படி இல்லாத நிலையில் பெண்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்றுவிட்டால், தரித்திரமும் கஷ்டமும் அதிகமாகி வாழ்க்கை திருப்தியற்றதாகிவிடும்.

அன்றியும் பெண் ருதுசாந்தியானவுடன் பெண் கர்ப்பமாகிவிட்டால் கொஞ்சகால மாவது தம்பதிகள் இயற்கை இன்பம், கலவி இன்பம் அடைவற்குச் சாவகாசமில்லாமல் போய்விடும்.

இவ்வளவு விஷயங்களில் பெண்கள் கர்ப்பமாவது அசம்பாவிதமாயிருப்பதுடன், பெண்களின் சுதந்திர வாழ்வுக்கும் இந்தக் கர்ப்பமானது பெரிய இடையூறாயிருக்கின்றது. என்னவெனில், பெண்களுக்கு கர்ப்பத்தை உண்டாக்குகின்ற பொறுப்பு மாதிரி ஆணைச் சேர்ந்ததாயிருக்கின்றதே தவிர, மற்றபடி கர்ப்பமான நிமிடம் முதல் பிள்ளை பெறும்வரை அதன் பொறுப்பு முழுவதும், பிள்ளை பெறும்போது அடையும் பிரசவ வேதனையும், அதனால் உண்டாகும் ஆபத்துக்களும் பெண்களே அடைகின்றார்கள். பிள்ளையைப் பெற்ற பின்பும் தாயானவள்தான் தனது கிரத்தத்தைப் பாலாக்கிக் குழந்தைகளுக்கு ஊட்டி வளர்க்கின்றாள். குழந்தைகளுக்கு வரும் வியாதிகளுக்கும் தானே பத்தியமிருக்கவேண்டியவ ளாகிறாள். அதைச் சுமந்து போஷிக்கும் வேலை முழுவதும் தாயே செய்ய வேண்டியவ ளாகிறாள்.

பெண்ணானவள் ஒன்றிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றவுடனே சகலவித சுகபோகங் களிலும் விரக்தியுடையவளாகி விடுகின்றாள். குழந்தை பெற்றவுடனே குழந்தையின் போஷணையையும் வளர்ச்சியையும் உத்தேசித்துத் தனது சுதந்திரத்தை விட்டு, புருஷ னுக்கும் குடும்பத்திற்கும் அடிமையாக வேண்டியவளாகிறாள்.

புருஷன் தனக்கு இஷ்டமான பெண்ணை மணந்து கொள்வதற்கும், பெண்சாதி ஒரு புருஷனைத் தவிர வேறு எந்தப் புருஷனை எந்தக் காரணங்கொண்டும் மணந்துகொள்ள முடியாததற்கும் இக்குழந்தைகளைப் பெறுவதே பெருத்த தடையாயிருக்கிறது. பிள்ளை களைப் பெறுவதாலேயே பெண்கள் சுதந்திரம், மானம், அறிவு எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட நேரிடுகின்றது. சிறிதளவாவது சுயேச்சையுள்ள பெண்ணாய் விளங்குவதைவிட, பிள்ளைகளைப் பெறும் அடிமையான இயந்திரமாகவே இருக்க வேண்டியதாய் இருக்கின்றது. இதுவரை கூறிவந்தவைகளாலும் இன்னும் பல காரியங்களாலும் பெண்கள் கர்ப்பத்தடையை அனுசரிக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

[‘குடிஅரசு’—கட்டுரை—1-3-1931]

14. தனியுடைமையும் பெண்ணடிமையும்

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

இத் திருமணத்தில் கிரண்டு மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. மணமக்கள் கலப்புத் திருமணம் என்ற பேரால் தமது வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருப்பதும், சாதாரணமாக நமது நாட்டில் நடைபெற்றுவரும் திருமணங்களில் காணப்படும் சடங்கு களில் அல்லாமல், பதிவு முறைத் திருமணம் செய்துகொண்டிருப்பதும் ஆகிய இவைதான் இரு முக்கிய மாறுதல்கள் ஆகும்.

முதலாவது மாறுதல் ஒரு முக்கியமான போலி உணர்ச்சி; இதிலொன்றும் கலப்பில்லை. மணமக்கள் இருவரும் ஒரே இனத்தை—அதாவது திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே தவிர, மணமக்கள் நிகரோ வகுப்பைச் சேர்ந்தவரோ, மணமக்கள் ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவரோ அல்லர். எனவேதான், கலப்பு என்பது வெறும் போலி உணர்ச்சி என்று குறிப்பிட்டேன். சட்டத்தின்படியும் சாஸ்திரத்தின்படியும் இவர்கள் ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்றாலும்—இன்றைய நடைமுறைப் பழக்கவழக்கத்தில் இவர்கள் குடும்பங்கள் வெவ்வேறு குடும்பங்களாகவே கருதப்பட்டுவருகின்றன. இப்படி ஒரே இனமக்கள் வெவ்வேறு சாதியினராகப் பிரிந்து வாழ்வது தவறு. இப்பிரிவினைகளை எப்படியும் தகர்த்தெறிய வேண்டும் என்று திடசங்கற்பம் கொண்டு, அச்சங்கற்பத்தின்படியே, பல எதிர்ப்புக்களிடையேயும் தமது திருமணத்தை நடத்திக்கொண்டமைக்காக இம் மணமக்களை நாம் பாராட்ட வேண்டியதுதான்.

இம் மணமக்களுடைய பெற்றோர்களும் பணக்காரர்கள்தான். ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிய இவர்கள், தம் விருப்பத்தைப் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிவித்து அனுமதி கோரினர். மணமக்களுடைய பெற்றோர்கள் சம்மதித்தார்கள்; மணமக்களுடைய பெற்றோர்கள்—எங்கு தம் பெருமை குறைந்துவிடுமோ என்று ஒப்புதல் கொடுக்க மறுத்து விட்டனர். மணமக்கள் சற்றும் அதற்கு அஞ்சாமல் துணிகரத்துடனேயே பதிவு முறையில் திருமணம் செய்துகொண்டு, இரண்டு மாதகாலமாகவே தம் தந்தையார் ஒப்புதலை எதிர்பார்த்து, இரகசியமாகவே வைத்திருக்கிறார். இரண்டுமாதத் தவணையிலும் தமது தந்தையார் அனுமதி தராமல்போகவே, தாம் திருமணம் செய்துகொண்டதை வெளியிட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு, இன்றைய தினத்தைத் தம் திருமணச் செய்தி வெளியீட்டு நாளாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். வேறு இதிலொன்றும் அதிசயமில்லை.

நான் பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டது முதற்கொண்டே இத் திருமண முறைகளைப் பற்றி ரொம்பவும் கவலை எடுத்துக்கொண்டு சிந்தித்து வந்திருக்கின்றேன். சிந்திக்கச் சிந்திக்க, இத் திருமண முறையைவிட ஒழித்துவிடலாமா என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. திருமணமுறை கூடாதது; ஒழிக்கப்பட வேண்டியது என்று ஒன்றிரண்டு கூட்டங்களில் பேசியதோடு, பத்திரிகையிலும் எழுதியிருக்கிறேன். திருமண சம்பந்தத்தைச் சிலர், மக்களின் நல்வாழ்வுக்கேற்ற சீர்திருத்த முறை என்று கருதுகிறார்கள். சிலர் இன்ன முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாதது என்கிறார்கள். இப்படிக்கருதுவதற்கெல்லாம் ஆதாரமே இல்லை என்றும், பெண்களை என்றென்றும் அடிமைகளாக வைத்திருக்கச் செய்யப்பட்ட சூழ்ச்சிதான் இத்திருமண முறை என்றும் எடுத்துக்கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

புருஷன்—மனைவி சம்பந்தமே, எஜமானின் அடிமைச் சம்பந்தமே ஒழிய அன்பு முறைச் சம்பந்தமோ, நட்புமுறைச் சம்பந்தமோ அல்ல. ஒரு அரசனுடைய மகளாயினும், அவள் ஒரு வேலைக்காரனுக்கு வாழ்க்கைப்பட நேரிட்டால், அவளும் அடிபணிந்து நடந்துவர வேண்டியதுதான். தந்தை ஒரு நாட்டுக்கு அரசனாயிருக்கிறான் என்கிற அளவுக்குத்தான் பெருமை அடையலாமெய்யொழிய, மனைவி என்கிற முறையில் மற்ற பெண்களைப்போலவே அவளும் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியவள் தான். ஒரு பெண்ணை, ஒரு ஆணுக்கு அடிமையாக்குவது தவிர்ந்து—திருமண முறையில், புருஷன்—மனைவி முறையில் வேறு தத்துவம் இல்லவே இல்லை என்பதை உறுதியாகச் சொல்வேன். ஆரிய முறை மந்திரங்களின் அர்த்தங்களைப் படித்துப் பார்த்தால் இதன் உண்மை உங்களுக்கு நன்கு புலனாகும்.

உலகிலுள்ள எத்தனையோ வகை ஜீவராசிகளில் மனிதனும் ஒருவகை ஜீவராசிதான் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்கள். அப்படியிருக்க, மற்ற எந்த ஜீவராசியிலும் காணப்படாத இத்திருமண முறை ஏன் மனித ஜீவராசியில் மட்டும் காணப்படுகிறது? மற்ற ஜீவராசிகளெல்லாம் இஷ்டப்பட்டபோது கூடித் தம் இனத்தைப் பெருக்கிவரும்போது,

மனிதன்மட்டும் ஏன் திருமணம் என்கிற கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்டுக் கலவி செய்து இனத்தைப் பெருக்கிவரவேண்டும்? ஒருத்தியை மணந்துகொண்ட ஒரு ஆண் மகன் தான் ஒருவனோடான அவளுக்குப் புருஷனாக இருக்கவேண்டும்; அவளுடன் மாற்றார் யாரும் கலவி செய்யக்கூடாது என்று கருதிவருவதன் அடிப்படை நோக்கம் தான் என்ன?

அன்பர்களே! நீங்கள் இதைத் தப்பாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நீங்கள் எட்டிக் குதித்து, தவறான பாதையில் உங்கள் புத்தியைத் திருப்பிவிடக்கூடாது. ஒரு ஆண்மகன்—தான் ஒருவனை தன் மனைவிக்குக் கணவனாக இருக்கவேண்டுமென்று கருதுவதுபோல்—தானும் அவள் ஒருத்திக்கேதான் உரியவனே ஒழிய, பிற பெண்களுடன் கலவிசெய்ய உரிமையற்றவன் என்று நினைக்கின்றானா? அப்படி நினைக்காததன் தாத்திரியம் என்ன? ஒருத்தி ஒருவனைத்தான் மணக்கலாம்; அவனைத்தான் கூடலாம் என்றும்—ஒருவன் மட்டும் எத்தனை பெண்களையும் மணக்கலாம், எத்தனை பேரையும் கூடலாம் என்றும் விதியும், சம்பிரதாயமும் இருக்கக் காரணம் என்ன? ஒருவன் 60,000 பெண்களையும் மணக்கலாம்; அதற்கு மேல் இலட்சம் வைப்பாட்டிகளையும் வைத்துக் கொள்ளலாம்; ஆனால், ஒரு பெண் மட்டும் ஒருவனை மட்டுந்தான் மணக்கலாம்; அவள் ஒருவனோடுதான் கூடி வாழலாம் என்றால்—அது நியாயமாகுமா? நமது சாமிக்குக் கூட இரண்டு பெண்டாட்டிகள் உண்டு என்றாலும், அதோடு—அது தாசிவிட்டுக்குப் போகும் மாண்பும் நடந்துகொண்டதான் வருகிறது. ஆண்களுக்கும் கடவுளுக்கும் இப்படிப்பட்ட நியதி இருக்கும்போது, பெண்களுக்கு மட்டும்—ஒருத்தி, தான் மணந்து கொண்ட ஒருவனோடுதான் கூடிவாழ்ந்து வரவேண்டும் என்கிற நியதி இருந்து வருவானேன்? இந்நியதி உடற்கூற்றையோ, சரீரக் கூற்றையோ ஒட்டி ஏற்பட்டதா? ஜீவ நுணுக்கத்தை ஒட்டி ஏற்பட்டதா? எதையொட்டி இவ்வடிமைத் தன்மை பெண்களுக்கு ஏற்பட்டது? என்று யாரேனும் சிந்தித்துப் பார்த்ததுண்டா?

“நீ என் மனைவி; நானே உனக்குக் கணவன்; நீ என்னைத்தவிர வேறு யார் மீதும் காது கொள்ளக்கூடாது” என்று ஒரு தலைமகன் கூறும் தத்துவத்தை—ஒரு தலைவி அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதாயிருந்தால், அது அடிமைப் புத்திரானே! பெண்களுக்கு உரிமை வேண்டுமோ? இத் தத்துவத்தைக் கொண்டுள்ள திருமண முறைகளை ஒழித்துக்கட்ட முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமா?

“திருமணத் தத்துவம் போய்விட்டால் ஒழுக்கம் போய்விடும்” என்று பூச்சாண்டி காட்டுகிறார்கள்; ஆண்கள் விபச்சாரம் செய்ய முற்பட்டாவிட்டால் பெண்கள் மட்டும் எப்படிக்கெட்டுப்போய் விடுவார்கள்? அறிவிருந்தும் பெண்கள் ஏன் ஆண்களுக்கு அடிமைகளாயிருக்கவேண்டும்? பெண்கள் இத்திருமண முறையிலிருந்து விடுதலைபெறும் வரைக்கும், பெண்கள் ஆண்களிடமிருந்து விடுதலை பெறும்வரைக்கும் இந்நாடு சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக ஆகவே முடியாது. எனவேதான், நாம் பெண்கள் விடுதலையை முக்கியமாகக்கொண்டு பாடுபட்டு வருகிறோம். மத சம்பிரதாயமோ, கடவுள் சம்பிரதாயமோ, புராண சம்பிரதாயமோ—எது பெண்கள் விடுதலைக்கு விடுதலையளிக்கும் மாநாட்டின் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதுதான். நாங்கள் 1929-ல் செங்கற்பட்டு சுயமரியாதை மாநாட்டின் போது பெண்கள் விடுதலைக்காகச் சில தீர்மானங்கள் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றிய போது, பெண்கள் உலகமே அன்று ஆண்களைவிட அதிகமாகத் தூற்றியது.

பலதர மணமுறையைக் கண்டித்தும், பெண்களுக்கு விவாக ரத்து உரிமையைக் கோரியும் தீர்மானங்கள் அப்போதே நிறைவேற்றப்பட்டன. அத் தீர்மானங்களைப் பெண்கள் கூட்டமே வரவேற்கவில்லை என்றாலும், நாங்கள் எங்கள் முயற்சியைக் கைவிட்டோமில்லை. புருஷன் இருக்கும்போதே சில பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்வித்தோம்; சில விதவைகளுக்கும் கலியாணம் செய்தோம். பலதரத் திருமண முறை ஒழிக்கப்படாவிட்டால், ஒரே பெண்ணுக்கு இரண்டு மூப்பிள்ளைகளைக் கட்டிவைப்போம்

என்று கூப்பாடு போட்டோம். இப்படி எத்தனையோ சீர்திருத்தத் திருமணங்கள் நடைபெற்றபிறகுதான், சர்க்காருக்குப் புத்திவந்து, பெண்களுக்கும் புத்திவந்து இன்று ஒரு சில சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் கொண்டுவர முன்வந்திருக்கிறார்கள். இதுகாறும் திருமண முறையில் பெண் அடிமையாக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டோம். இனி, திருமண முறை எப்போது, எதற்காக ஏற்பட்டது எனக் காண்போம்.

ஆணினிம்து பெண்ணுக்கு எப்படி ஆதிக்கம் இல்லாமற்போய்விட்டது என்பது குறித்துச் சிறிது ஆராய்ந்து பார்ப்போம். மக்கள் பூரண சுதந்திரர்களாக வாழ்ந்த பண்டைக்காலத்து இவ்வித அடிமணமுறைத் திருமணம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடுமென்று நம்மால் நினைக்க முடியவில்லை. தனிவுடைமைச் சுதந்திரம் இல்லாதபோது தனக்கே பிள்ளை பிறக்கவேண்டுமென்கிற நிற்ப்பந்தம் உதித்திருக்க இடமே இல்லை. என்றைக்குத் தனக்கென்று பொருள் சேமித்து வைத்துக்கொள்ள உரிமை ஏற்பட்டதோ, அதன் பிறகு தான் திருமணமுறையும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பொருள்தேடிச் சேமித்துவைக்கும் உரிமை ஏற்பட்டபிறகுதான்—வெளியே பொருள்தேடிச் செல்லும்போது தான் சேமித்து வைத்துள்ள பொருளைப் பாதுகாக்கவும், தான் வந்தபோது தனக்குச் சிரமபரிசாரம் செய்யவும் ஒரு ஆள் தேவையாயிருந்தது. எந்த ஆணும் மற்றொரு ஆணுக்கு இவ்விதமான உதவியெய்ய முன்வந்திருக்கமாட்டான். எனவே, இவ்வேலைக்கு ஒரு பெண்ணைத்தான் நாடவேண்டியிருக்கிறது. முதலில், பெண் ஒருவனது சொத்துக்கு வாரிசு தேட வேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டது. வாரிசு தேட ஆரம்பித்த காலத்தில்தான், தன் சொத்துக்கு வரும் வாரிசு தனக்கே பிறந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்கிற காரணத்தால் அவளைத் தனக்கே உரிமையாக்கிக்கொள்ளவும், அவளைத் தன்னையன்றி வேறு புருஷனை நாடாமல் இருக்கும்படி செய்யவும் ஆள் நிற்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. மனித சபாவம் இப்படித்தான் இருக்கும். அதாவது, தான் தேடிப் பொருளைத் தனது இறப்புக்குப் பிறகு அனுபவிக்கப்போகும் வாரிசு, தனக்கே பிறந்ததாக—தன் இரத்தத்திலிருந்து தோன்றியதாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைப்பது இயற்கையின்பாற்பட்டதே ஆகும். எனவே பெண் அடிமையாக்கப்படவும், அவளது இயற்கை ஆதிக்கம் பறிமுதல் செய்யப்படவும், ஆணுக்கு மட்டுமே சொத்துரிமை கொடுக்கப்பட்டதுதான் காரணமாகும். ஆணுக்கும்ட்டும் நிபந்தனை ஏதும் இல்லாமலும் இதுவே காரணம்.

ஆணுக்கு எவ்வித நிபந்தனையும் இல்லாததால் தான் மனைவி ஒருத்தியுடன் மட்டுமே கலவிசெய்து, வாழ்க்கை நடத்திவரக்கூடிய ஆண்களைக் காண்பது அரிதாக இருந்துவருகிறது. ஆனால், பெண் இனத்திலோ 100க்கு 90 பேராவது தன் கணவனைத் தவிர வேறு புருஷனைக் காதலிக்காமலே இருந்துவருகிறார்கள். காரணம், கணவன் மார்களின் நிற்ப்பந்தமும் அவர்களுக்குள்ள வசதிக்குறைவுநானே ஒழிய இயற்கை ஜீவ சபாவத்தால் அல்லவே அல்ல.

இளவிருத்திக்காகவும் ஒருத்தி ஒருவனோடு கூடியவாழவேண்டுமென்கிற நிற்ப்பந்தம் இல்லை. மனித சபாவமும்—தன் மனைவி எவ்வளவுதான் அழகாயிருந்தாலும், வேறு பெண்ணை நாடும் நிலையில்தான் இருக்கிறது. எனவேதான், அவனால் மனைவியைத் தவிர்த்து வேறு வைப்பாட்டிகளை வைத்துக்கொள்ளவும், ஒரு மனைவி இருக்கும்போதே பல பெண்களை மணந்துகொள்ளவும், ஒரு மனைவி இறந்த பிறகு, அவளுக்குக் கரும காரியம் நடத்தும்போதே வேறு பெண்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும் முடிகிறது. இவற்றிலிருந்து, ஒருத்தி ஒருவனோடுதான் சேர்ந்து குடும்பம் நடத்திவரவேண்டுமென்று இயற்கை நியதி ஒன்றும் இல்லையென்று அதி திடமாய்ச் சொல்லலாம். மற்ற ஜீவராசிகளையும் எடுத்துக்கொண்டால் புறாக்களைப் போன்று சில—ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் சேர்ந்தே வாழ்ந்துவர வேண்டிய நியதிக்குள்ளாக்கப்பட்டனவாகவும்; சில, ஒன்று இறந்து

விட்டால் மற்றொன்றும் இறந்துபடவேண்டும் என்ற நியதிக்குள்ளாக்கப்பட்டனவாகவும்; பெரும்பான்மையானவ ஆடு, மாடுகளைப்போல் சமயம் தேர்ந்தபோது கூடிப் பிரிந்து வாழ்ந்துவரக்கூடியனவாகவும் காணப்படுகின்றன. மனித ஜீவனும் ஒருவன் ஒருத்தியோடுதான் வாழ்ந்துவரவேண்டுமென்ற நியதிக்குள்ளாக்கப்பட்டு இருந்தால் தாசி வீடுகள் இருக்க நியாயமே இல்லை.

ஆகவே, ஏதோ சில நிற்ப்பந்தங்களுக்காகத்தான் இத் திருமணமுறை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது பெறப்படுகிறது. திருமணமுறை வந்ததெப்போது? உடைமை எல்லாம் ஆணுக்குத்தான் என்கிற நிலை ஏற்பட்ட பிறகுதான் இத்திருமண முறையும் வந்திருக்க வேண்டும். ஆணுக்குத்தான் சுதந்திரம்; ஆணுக்குத்தான் சொத்து; ஆணுக்குத்தான் வீடும் வாழ்க்கையும் என்று சம்பிரதாயம் ஏற்பட்ட பிறகு இதற்கேற்பத்தான் சமுதாயத்தையும் அமைக்கவேண்டியதாயிற்று.

இயற்கை இன்பத்துக்காக ஒரு பெண்ணுடன் கலவி செய்வது என்பது போய், தனக்கு ஓர் வாரிசு உண்டாக்கிக்கொள்வதற்காக ஒருத்தியோடு கூடவேண்டியது அவசியம் என்கிற நிலை ஏற்பட்டது. தான் பாடுபட்டுத் தேடிய பொருள், தான் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்துவைத்த பொருள், தான் இறந்தபிறகு யாருக்குச் சேருவது என்கிற கவலை ஏற்படுவதும், அது தன் வாரிசுக்கே சேரவேண்டுமென்று நினைப்பதும் இயற்கையின் பாற்பட்ட ஆசையே என்று முன்னமே கூறினோம்.

இதன் காரணமாகத்தான், தன் மனைவியைப் பிறர் புணரக்கூடாது என்று ஒருவன் நினைக்கிறானே யொழிய, தான் தொடும் ஒரு பொருள் பிறரால் தொடப்படாமல் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டும் என்ற ஆசையில் அல்ல. அப்படிப்பட்ட ஆசை உடையவனாயிருந்தால், ஒருவன் ஹோட்டலுக்கும் செல்லமாட்டான்; மார்க்கெட்டையும் எட்டிப் பார்த்து மாட்டான்; பிறர் தொடாத பொருள் அங்கு கிடைக்காது என்று கருதித்தான் புரோகிதன் நம் வீடுகளில் புகுந்தான்.

சொத்துக்காக ஒரு பிள்ளை பெறவேண்டுமென்கிற அவசியம் ஏற்பட்டபிறகு, கடவுளையும் நரகத்தையும் காட்டி, பணக்காரன் பொருளைப் பிற ஏழை மக்கள் அபகரிக்காமலிருக்கப் பார்த்துக்கொள்ளும் பார்ப்பனர்கள், அப் பணத்தில் தாமும் ஒரு பங்கடைவது அவசியம் என்று கருதி, பணத்திற்காக வாரிசு இருப்பது அவசியம் என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும், ஒருவன், தான் இறந்தபிறகு தன் பேரைச் சொல்லித் தனக்காகக் கருமம் செய்யப் பிள்ளையைப் பெற்றுவிட்டுச்செல்வது அவசியமென்றும், பிள்ளைப்பேறில்லாதவர்களால் மோட்சலோகத்திற்குச் செல்ல இயலாதென்றும் கூறிப் பிள்ளைப்பேற்றை மிகமிக அவசியமாக்கிவிட்டனர். லவுகீகத்திற்காக, சொத்துரிமைக்காக ஒரு பிள்ளை பெறுவது அவசியமாக்கப்பட்டதைவிட—வைக்கத்திற்காக, தனக்கென்று பார்ப்பாளிடம் அரிசி, பருப்பு அழ ஒரு பிள்ளை பெறவேண்டிய அவசியம் அதிகமாக வற்புறுத்தப்பட்டுவிட்டது. லவுகீகத்திற்காக மட்டுமே என்றால்—எங்கு ஒருவன் தன்னால் பிள்ளைப்பேறு அடையமுடியவில்லை என்பதற்காகக் குழந்தை இல்லாமலேகூட இறந்துபட்டுவிடுவானே, அப்படியானால் அவனுக்குக் கருமம், திவசம் செய்வது இவற்றால் அடையக்கூடிய பணம் போய்விடுமே என்று அஞ்சி, 'உன்னால் பிள்ளைப்பேறு அடைய முடியாவிட்டாலும், உன்னுடைய ஒப்புதலின்பேரில் உன்னுடைய பேரைச் சொல்ல, உன் மனைவி வேறு ஒருவனுடனாவது கூடி ஒரு பிள்ளையைப் பெறட்டும்' என்று கூறிவிட்டனர். இவ்விதமாகத் திருமணமுறை நாளுக்குநாள் நிற்ப்பந்தமாகிவந்து, கடைசியில் பெண்களை மீளா அடிமைத்தனத்தில் ஆழ்த்தும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. அதனால்தான், பெண்களுக்குக் கடவுளைத் தொடும் உரிமைகூட மறுக்கப்பட்டு விட்டது—தன் கணவனோடான ஒருத்திக்குக் கடவுள் என்று கூறப்பட்டுவிட்டது. எனவே, இத் தீங்குகளுக்கெல்லாம் காரணமாயமைந்த தனிஉடைமை ஒழியும்வரை—பெண்ணடிமையும் தீங்காது.

உதாரணமாக, தனிஉடைமை இல்லாத ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதை நாம் பார்க்கலாம். தனிஉடைமையில்லாத நாட்டில் திருமணமுறை இருக்காது; வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தான் இருக்கும். இன்றையப் பெண்கள் வெறும் அலங்காரத்தோடு திருப்தியடைந்துவிடுகிறார்கள்; அல்லது திருப்தி செய்யப்பட்டுவிடுகிறார்கள். எனவே, இவர்களுக்கு விடுதலை வேட்கை பிறப்பது கஷ்டமாயிருக்கிறது. இன்றையப் பெண்களின் மனோநிலை பெரிதும் மாறுதல் அடைய வேண்டும். விபச்சாரம் பெண்களுக்குத்தானேயொழிய ஆண்களுக்கு ஏன் இல்லை என்று இவர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். ஆண்க்கு மட்டும் ஏன் விபச்சார தோஷம் இல்லை; விபச்சாரம் என்றால் திருட்டு என்றுதானே பொருள்; திருட்டு என்றால் பிறருக்குரிய பொருளை வேறு ஒருவன் அடைவது, அல்லது உரிமையாக்கிக்கொள்வது என்றுதானே அர்த்தம்! ஒருவனுக்கு உடைமையாக்கப்பட்டுவிட்ட பெண்ணை மற்றொருவன் அனுபவிக்க முயற்சிப்பதைத்தானே நாம் விபச்சாரம் என்று கருதி வருகிறோம்?

உதாரணமாக, ஒருவருக்கும் உரிமைப்படாத தாசியை ஒருவன் அனுபவித்தால் அதைத் திருட்டு என்று கூறுகிறோமா? அதைப் போகம் அல்லது 'என்ஜாய்மென்ட்' என்றுதானே கருதிவிடுகிறோம்? அவளை மட்டும் சமுத்திரத் தண்ணீர்போலவும், ஆற்று மணல்போலவும் கருதி யாரும் அனுபவிக்கலாம்—அது விபச்சாரம் ஆகாது; ஆனால், 'ஒருவனுடைய வீட்டு உப்பு, மின்காய், புளியை அபகரிக்க நினைப்பது எப்படித் திருட்டாகுமோ, அதுபோல் அவனுடைய மனைவியையும் அபகரிக்க நினைப்பது திருட்டு ஆகும்' என்று நினைத்து, அவளை அனுபவிக்க மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடாதாம்! என்னே அடிமைத்தனம்! உப்பு, மின்காயா பெண்கள்? கேவலம் பெண்கள் இப்படியா ஒருவனுடைய வீட்டு உப்பு, மின்காயைப்போல் தனிஉடைமைச் சொத்து ஆகிவிடுவது? நாட்டின் பொதுநலன் கருதி, பெண்களின் முன்னேற்றங்கருதி அவசியமான மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டாமா? சமுதாயத்தின் சரிபாதி ஆகிய பெண்கள் சமூகம் எவ்வீத முன்னேற்றமுமின்றி இப்படி அடிமைப்பட்டுக்கிடத்தல் நியாயமா? இப்போது ஒருசில பெண்கள் ஏதோ முன்னேற்றமடைந்துள்ளார்கள் என்றால், நாம் தனிமையாகப் போராடிப் பெற்ற உரிமையால்தானேயொழிய, சமுதாயச் சட்டப்படிப் புதிதாக வழங்கப்பட்ட உரிமைகளால் அல்லவே! தமக்குள்ள உரிமையோடு தமது வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தை மணமக்கள் நிறைவேற்றிக்கொண்டார்கள் என்பதுதானே புதுமுறைத் திருமணத்தின் பெருமை! பெற்றோர்களின் முயற்சியில்லாது இவர்களுடைய திருமணம் நடைபெற்றவரை இவர்களுடைய அடிமைத் தளை ஒழிந்தது. மணமகனுக்கு இத் தளை ஒழிந்தது ஒன்றும் அதிசயமில்லை; மணமகனுக்கும் ஒழிந்ததுதான் அதிசயம். இருவருக்கும் சம உரிமை வழங்கக்கூடிய பதிவு முறையில் இவர்கள் திருமணம் நடைபெற்றிருப்பது போற்றத்தக்கது. இப்படித் தாமாக ஒருவரை விரும்பி ஏற்கப் பெண்கள் முன்வருவது நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை மிகக் கஷ்டமேயாகும்.

நாம் பெண்களை முட்டாள்களாக்கிவிட்டோம். பெற்றோர்களை மீறியும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றியும் ஆண்கள் காரியம் ஆற்ற முன்வருவதுபோல் பெண்கள் முன்வருவதில்லை. வயதுவந்த பிறகு தகப்பன் சொல் கேட்கவேண்டிய அவசியம் என்ன என்று—ஆண்கள் சுலபத்தில் தீர்மானித்துவிடுகிறார்கள். ஆனால், பெண்களில் 100க்கு ஒருவர்—ஆயிரத்துக்கு ஒருவர்கூட அப்படி முன்வருவது கஷ்டமாயிருக்கிறது. பெண்களுக்கு விடுதலை பற்றிய அறிவு போதவில்லை. அவர்களுக்கு விடுதலை உணர்ச்சி உண்டாக்க எவ்வீத முயற்சியும் இதுகாறும் செய்யப்படவில்லை. அவர்களுக்குச் சுதந்திரமாகச் சிந்திப்பதற்கான வசதி கொடுக்கப்படவில்லை. ஒரு வயதுவந்த பெண்ணை, 'உனக்கு எப்போதம்மா கலியாணம்?' என்று கேளுங்கள். அவள் நாணிக் கோணி— 'அதெல்லாம் எனக்கென்ன தெரியும்? எங்கள் அப்பா அம்மாவைக் கேளுங்கள்' என்று

தான் கூறுவாளேயல்லாது, வேறுவிதமாகப் பதில் கூறமாட்டாள். அந்த மாதிரிப் பக்குவத்தில்தான் நாம் அவர்களை வளர்க்கிறோம்.

பெண்களை வெளியில் செல்ல விடுவதில்லை; பிறருடன் தாராளமாகப் பழக அனுமதிப்பதில்லை. 'சன்னலின் அருகே நிற்காதே! வாசலில் யார் போகிறார்கள் என்று எட்டிப் பாராதே! ஆண்கள் வந்தால் அடுப்பங்கரைப் பக்கம் ஓடிவிடு' என்றெல்லாம் கூறி அவர்களை ஒன்றும் தெரியாத முட்டாள்களாக்குகிறோம். இவை மாய்ந்துபோய், பெண்களுக்கு உண்மையான விடுதலை வரவேண்டும். தற்காலத்தில் தங்களை நாகரிக நாரீமணிகள் என்று கருதிக்கொள்ளும் பெண்களெல்லாம் கூட நல்ல முறையில் ஆடை அலங்காரம் செய்து கொள்வதையும், தைசான நகைகள் போட்டுக் கொள்வதையும், சொகுசாகப் பவுடர் பூசிக்கொள்வதையும்தான் நாகரிகம் என்று கருதி வருகிறார்களே தவிர—ஆண்களுக்குச் சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வதுதான் நாகரிகம் என்பதை உணர்ந்திருக்கவில்லை. போதிய உரிமை வேட்கையுடைய பெண்களும் தம்மை எங்கு உலகம் தூற்றுமோ என்று அஞ்சி பேசாமல் இருந்துவிடுகிறார்கள். இது தீது. ஆண்க்கும் பெண்க்கும் எந்த விதத்திலும் வேற்றமை இருக்கக்கூடாது. பெண்கள் வெறும் மிருக இனம்போல் நடத்தப்படும் இந்நிலை ஒழிந்தேயாகவேண்டும்; தாமாக ஒழித்துக்கொள்ள முயற்சிக்கமாட்டார்கள்; முன்வரமாட்டார்கள். ஆண்கள்தான் முன்வந்து, விட்டுக் கொடுத்து, பெண்களைச் சமநிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். நாய் தந்தையர், ஆண்களைவிட மேலாகப் பெண்களுக்குத்தான் அதிகப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும். 'சுதந்திரம் கொடுத்தால் பெண்கள் கெட்டுப்போய்விடுவார்கள்' என்று நினைத்து அவர்களை எந்நாளான்குமே அடிமைத் தளையில் கட்டிப்போட்டு வைத்திருப்பது எப்போது முடிவில் பெருங் கேட்டையே விளைவிக்கும். வீட்டில் பெண்களை இருளில் அடைத்துவைத்திருந்துவிட்டு வெளியில் கடைத்திருவுக்கு அழைத்துச் சென்றால், அவர்கள் வெளிச்சத்தில் நன்றாகப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். பார்த்துப் பழக்கம் கிரகத்தால் அவர்கள் மிரட்சியோடு பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

நம் வீட்டு நாய்களையே எடுத்துக்கொள்வோம். சில நாட்கள் விடாப்பிடியாகக் கட்டிப்போட்டு வைத்திருந்து பிறகு அவ்வித்துவிட்டால், காரணமின்றியே சந்தோஷத்தால் இங்கே ஓடும், அங்கே ஓடும்; குதிக்கும்; ஒரு நிமிஷங்கூடச் சும்மா இருக்காது. கட்டு ஒழிந்ததில் அதற்குள்ள ஆனந்தம் அவ்வளவு! இதுதான் கியற்கை. எனவே, நம் பெண்களை உலகத்தினின்றும் மறைத்துவைப்பதும், அவர்களை உலக ஞானத்தை அடையவொட்டாமல் தடுத்துவைப்பதும் மிகமிகக் கேடானதாகும். பெண்களைச் சுதந்திரமாக நடந்துகொள்ளத் தகுதியுடையவர்களாக நாம் ஆக்குவதில்லை. சிலர் பெண்களைப் படிக்க அனுமதிப்பார்கள்; ஆனால், பிறருடன் பழக அனுமதியார்கள். பெண்களுக்கு வேண்டியது புத்தகப் படிப்பு மட்டுமல்ல; உலக அறிவும்தான் வேண்டும்; நல்லது, கெட்டது ஆராய்ந்தறியும் அறிவு வேண்டும். பெண்களைப் பழகவிடாமல் தடுத்துவிட்டு—'உனக்கு யாரையம்மா, மணந்துகொள்ள விருப்பம்?' என்று கேட்டால், அது யாரை விருப்பம்? சிவிமாக்காரணைப்போல், வேஷக்காரணைப்போல் பவுடர் பூசி அழகாகக் காட்சியளிக்கும் ஆடவனைத்தானே அவள் விரும்புவாள்! உலகம் அறியாமல்கைக்குத் தெரியுமா—பவுடர் கலைந்தால் அதனடியே பல வடுக்கள் இருக்குமென்பது? ஒருவரையொருவர் நன்கு தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பளிக்கப்படாத நிலையில் தன் கணவனைத் தெரிந்துகொள்ளும் உரிமையைமட்டும் பெண்களுக்குக் கொடுத்தென்ன பயன்? அப்பெண் பிறர் கூறும் உபதேசத்தைத்தானே கேட்கவேண்டி நேரிடும்? அப்படி உபதேசம் செய்பவர்களின் தன்மையையாவது அதனால் அறிந்துகொள்ள இயலுமா?

'காதல், காதல்' என்று இப்பெண்களையும் பேச்சாக இருக்கிறதே! ஒருவரை ஒருவர் நன்கு தெரிந்துகொள்ளாத காதல் எப்படிப் பிறக்கும்? இவரை

மணந்தால் இன்ன மிலாபம் பெறலாம் என்ற தன்மையால்தானே காதலின் தோற்றுவாய் சிக்கியிருக்கிறது! காதல் தெய்வீகமானது என்கிறார்களே! எப்படி அது தானாகவே தோன்றிவிடும்? 'அவன் பெரிய புத்திசாலி; அவன் ஒப்பிலா அழகன்; அவன் பெரிய செல்வந்தன்; அவன் பெரிய கொடையாளி; பெருமை மிக்கோன்' என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருந்தானே பிறகு காதல் பிறக்கிறது. செல்வந்தன் என்று கேள்விப்பட்டது காதல் கொண்ட ஒரு மங்கையின் காதல், 'அவன் ஒரு 'மின்சால்வென்ட்' பேர்வழி' என்று—மணந்த பிறகு அறிய நேர்ந்தால், அவன் காதல் போனதுதானே? அழகன் என்று காதல் கொண்டு மணந்த மங்கையின் காதல் 'அவனுக்கு ஒரு காது செவிடு' என்று பிறகு அறிய நேர்ந்தால் அழிந்துபட வேண்டியதுதானே! தான் நினைத்ததுபோல் கில்லையென்றால் ஏமாற்றத்தானே! ஏமாற்றமடைந்த காதலில் சுவையிருக்குமா? எனவே, காதலுக்கு ஏது கியற்கைச் சக்தி? கண்டதும் காதல் என்பதும், காதல் மாறக்கூடாதது என்பதும் காதலின் தோற்றுவாய் தெரியாமல் எழுந்த நினைப்புகள்தானே?

“காதலும், கடவுளும் ஒன்று” என்பதிலிருந்தே கிரண்டும் பித்தலாட்டங்கள் என்பது விளங்கவில்லையா? எல்லா மக்களும் மிகமிக மாற்றமடைந்தாக வேண்டும். சின்னப் புத்தியால் தோன்றும் தீய கருத்துக்களை அறவே ஒழித்து ஒதுக்கிவிட்டு—ஏன், எதற்காக இப்படிச் சொல்லுகிறோம் என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

[சென்னை விக்டோரியா மண்டபத்தில், 30-9-1948-ல் சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 11-10-1948]

15. சொத்துரிமை

இந்திய நாட்டில், பெரும்பாலும் உலகத்தின் வேறு எங்குமில்லாததும், மனிதத் தன்மைக்கும் நியாயத்திற்கும் பகுத்தறிவிற்கும் ஒவ்வாததுமான கொடுமைகள் பல இருந்து வந்தாலும், அவற்றுள் அவசரமாய்த் தீர்க்கப்பட வேண்டியதும், இந்தியர்கள் காட்டு மிரண்டுகளில்லர் எனவும்—மனிதத் தன்மையும் நாகரிகமுமுடையதான சமூகம் எனவும் உலகத்தாரால் மதிக்கப்படவும் மற்றும் உலகிலுள்ள பெரும்பான்மையான நாட்டார்களைப் போலவே அன்னிய நாட்டினர்களின் உதவியின்றித் தங்கள் நாட்டைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், ஆட்சி நிர்வாகம் செய்யவும் தகுதியுடையவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளவும் வேண்டுமானால்—முக்கியமாகவும் அவசரமாகவும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதாகவுமிருக்கும் கொடுமைகள் கிரண்டு உண்டு.

அவைகளில் முதலாவது எதுவென்றால், இந்திய மக்களிலேயே பலகோடி ஐன சங்கியையுள்ள பல சமூகங்களைப் பிறவியிலேயே தீண்டாதவர்கள் என்று கற்பித்து, அவர்களைப் பகுத்தறிவற்ற மிருகங்களிலும் கேவலமாகவும், உணர்ச்சியற்ற பூச்சி புழுக்களிலும் இழிவாகவும் நடத்துவதாகும்.

கிரண்டாவது எதுவென்றால், பொதுவாக இந்தியப் பெண்கள் சமூகத்தையே அடியோடு பிறவியில் சுதந்திரத்திற்கு அருகதையற்றவர்களென்றும், ஆண்களுக்கு அடிமையாகவே இருக்கக் 'கடவுளாலேயே' சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களென்றும் கற்பித்து, அவர்களை நகரும் பிணங்கனாக நடத்துவதாகும். ஆகவே, மேற்கண்ட இந்த கிரண்டு காரியங்களும் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் இந்தியாவில் மினி, அரைக்கணம் கூட இருக்கவிடாமல் ஒழித்தாகவேண்டியவைகளாகும்.

மேலும், மேற்கண்ட கிரண்டு கொடுமைகளும் அழிக்கப்படாமல், இந்தியாவுக்குப் பூரண சுதந்திரம் கேட்பதோ, இந்தியாவின் பாதுகாப்பையும், ஆட்சி நிர்வாகத்தையும் இந்திய மக்கள் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ளுகிறோம் என்று சொல்லுவதோ ஆகிய காரியங்கள் முடியாதென்றும், முடியுமென்று யாராவது சொல்வதானால் அது சுத்த

அறியாமைத்தனமானதென்றும், கில்லாவிட்டால்—சுயநல சூழ்ச்சியே கொண்ட நாணயத் தவறான காரியமாகுமென்றும் நாம் சொல்லி வருகிறோம் என்பதோடு, இப்படிச் சொல்லும் விஷயத்தில் நமக்குப் பயமோ, சந்தேகமோ கிடையாதென்றும் சொல்லுவோம். ஆதலால் தான், இவ்வித முட்டாட்சுதனமானதும் சூழ்ச்சியானதுமான முயற்சிகளை நாம் எதிர்க்க வேண்டியவர்களாயுமிருக்கிறோம்.

ஏனெனில், நம்மில் ஒரு கூட்டத்தாரையே நாம் நமது சமூகத்தாரென்றும், நமது சகோதரர்களென்றும் ஜீவகாருண்யமென்றுக்கூடக் கருதாமல், நம் மக்களுக்கே நாம் விரும்பும் சுதந்திரமளிக்காமல், அவர்களை மனிதர்கள் என்று கூடக் கருதாமல் அடிமைப் படுத்தி, கொடுமைப்படுத்தி, இழிவுபடுத்தித் தாழ்த்தி வைத்திருக்கிறோம். ஆதலால், அத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலத்தையோ, விடுதலையையோ நம்மிடம் ஒப்புவிப்ப தென்றால், கசாப்புக் கடைக்காரிடம் ஆடுகளை ஒப்புவித்ததாகுமே தவிர, வேறல்ல என்று கருதுவதால் தானையொழிய வேறல்ல.

இந்தத் தத்துவமறியாத, சில தீண்டப்படாதவரென்ற சில தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், சுதந்திரம் அளிக்கப்படாதவர்கள் என்ற அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்களும் தங்களுக்கு மற்றவர்களால் கிழைக்கப்பட்ட கொடுமையையும் இழிவையும் கருதிப்பாராமல், இந்திய சுதந்திரம், 'விடுதலை' என்கின்ற கூப்பாடுகளில் இவர்களும் கலந்துகொண்டு தாங்களும் கூப்பாடு போடுவதைக் காண்கிறோம். ஆனாலும், அதற்குக் காரணம், அவர்களுக்கு உண்மைச் சுதந்திரம், விடுதலை என்பவைகளின் பொருள் தெரியாததாலும், தெரிய முடியாமல் வைத்திருந்த வாசனையினாலும் இவ்வாறு அறியாமல் திரிகின்றார்களே தவிர வேறில்லை.

தீண்டாமை என்னும் விஷயத்திலிருக்கும் கொடுமையும் மூடத்தனமும் மூர்க்கத் தனமும் யோசித்துப் பார்த்தால், அதை மன்னிக்கவோ, அலட்சியமாய்க் கருதவோ, 'நாளை பார்த்துக்கொள்ளலாம், இப்போது அதற்கு என்ன அவசரம்!' என்று காலந் தள்ளவோ சிறிதும் மனம் இடந்தருவதில்லை. ஒருவனை—அதாவது, பிறரைத் தீண்டாதார் எனக் கருதிக் கொடுமைப்படுத்துகின்றவர்களை அத்தீண்டாதார்களுக்கு இருக்கும் உண்மையான கஷ்டத்தை உணரச்செய்ய வேண்டுமானால், இப்போதைய வெள்ளைக்கார அரசாங்கத்தின்கீழ் அனுபவிக்கும் மனுதர்மக் கொடுமைகள் என்பவைகள் போதாதென்றும், சிறிதும் சுதந்திரமும் சமத்துவமற்றதும், சதா கிராணுவச் சட்டம் அமுலில் இருப்பதுமான ஏதாவது ஒரு கொடுங்கோல் ஆட்சி இருந்தால்தான் மிம்மாதிரிக் கொடுமைப்படுத்துகின்ற மக்களுக்கு உணர்ச்சி வரும்; புத்தி வரும் என்றும் நமக்குச் சிற்சில சமயங்களிலே தேன்றுவதுமுண்டு.

ஆனால், இந்தியாவை மிம்மாதிரி மூர்க்கத்தனமும், நாணயக் குறைவும் மாத்திரம் சூழ்ந்து கொண்டிருக்காமல், மூடத்தனமும் சேர்ந்து கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதால், மின்னளும் எவ்வளவு இழிவும் கொடுமையும் ஏற்பட்டாலும் மிம்மாதிரியான மக்களுக்கு உண்மையான துன்பத்தை உணரத்தக்க நிலைமை ஏற்படுவது கஷ்டமாக இருக்க மென்றாலும், இந்தநிலை மாறுதலடையக்கூடும் என்ற உறுதியை உண்டாக்கத் தக்க நம்பிக்கை கொடுவதற்கு இடமில்லாமல்? பாகவிலை.

மினி, பெண்கள் விஷயத்திலும் இது போலவேதான் அவர்களுடைய சுதந்திரத்தையும் உணர்ச்சியையும் கட்டிப்போட்டிருக்கும் கொடுமையானது, இந்தியர்களுக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சியேயில்லை என்பதைக் காட்டவும், அவர்கள் அடிமைகளின் குழந்தைகள் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவும் ஆதாரமானதென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

எப்படியெனில், இவ்விரண்டில் இந்திய விடுதலைவாதிகள், சுதந்திர வாதிகள், சுயேச்சைவாதிகள், தேசியவாதிகள், மக்கள் நல உரிமைவாதிகள் என்கின்ற

கூட்டத்தாரர்கள் ஆகியவர்களுக்குச் சிறிதும் உண்மையான கவலையில்லாவிட்டாலும், மேற்கண்ட கூட்டத்தாரர்களில் 100க்கு 90 பேர்களுக்கு மேலாகச் சுயநலங்கொண்ட நாணய மற்றவர்களாகவே காணப்பட்டாலும், இவர்களது முயற்சி இல்லாமலும் சில சமயங்களில் மேற்கண்ட சுயநல சூழ்ச்சிவாதிகளின் எதிர்ப்பிற்கும் இடைஞ்சலுக்கும் இடையிலும் கொடுமைகள் அனுபவிக்கும் மேற்கண்ட இருவகையாருக்கும் விமோசனம் ஏற்படுவதற்கு அறிகுறிகள் ஆங்காங்கு வேறு ஒரு வழியில் காணப்படுகின்றதைப் பார்க்கச் சிறிது மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். அதாவது, இந்திய சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்று சொல்லப்படும் மைசூர், பரோடா, காஷ்மீர், திருவனந்தபுரம் முதலிய சமஸ்தானங்கள் பிரிட்டிஷ் இந்திய ராஜ்யத்தைவிட—பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலுள்ள சீர்திருத்தக்காரர்களைவிட இந்தக் கொடுமைகளை ஒழிக்க, ஒவ்வொரு துறையில் ஒவ்வொன்றுமாக முன் வந்திருக்கின்றன என்பதாகும்.

காஷ்மீர் சமஸ்தானத்தில் எந்த விஷயத்திலும் தீண்டாமையைப் பாவிக்கக் கூடாதென்றும், தீண்டப்படாதார் என்னும் வகுப்பாருக்கு மற்றவர்களைப்போல் சகல உரிமைகளும் அளிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, கல்வி விஷயத்தில் அவர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்டும் இலவசமாய்க் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் தீர்மானமாயிருக்கும் விஷயம் முன்பே தெரிவித்திருக்கிறோம்.

மற்றும், திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தில் தீண்டப்படாத மக்கள் என்பவர்களுக்குக் கோவில்கள், தெருக்கள், குளங்கள் ஆகியவை தாராளமாகத் திறக்கப்பட்டு, இவ்விஷயங்களில் மற்றவர்களுக்குள்ள சுதந்திரங்கள் அளிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, பெண்களைக் கடவுள் பேரால் விபச்சாரிகளாக்கிக் கோவில்களின் ஆதரவுகளைக் கொண்டு, அவ் விபச்சாரத்தின்மையை நிலைநிறுத்துவதையும், அஃதன்றி நடந்துவரும் விபச்சாரத்தையும் ஒழிக்கச் சட்டம் நிறைவேற்றி அமுலுக்குக்கொண்டு வந்ததையும் முன்னமே தெரிவித்திருக்கின்றோம்.

இப்போது மைசூர் சமஸ்தானத்தில் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை வழங்கும் விஷயமாக யோசனை செய்யப்பட்டு, அந்த யோசனையை அரசாங்கமும் ஜனப் பிரதிநிதிகளும் ஒப்புக்கொண்டு, அதற்காக ஒரு கமிட்டியும் நியமித்து, அக் கமிட்டியார் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை அளிக்கலாம் என்ற தத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டு, ஏகமனதாக ரிப்போர்ட் அனுப்பியிருப்பதாய் எல்லாத் தினசரிப் பத்திரிகைகளிலும் வெளியாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதன் முக்கிய பாகம் என்னவென்றால் :—

1. பெண்கள் வாரிசு சொத்துரிமை அனுபவிக்கத் தகுதி யுடையவர்கள் அல்ல என்பது கொடுமையும் அநீதியுமாகும்.
2. பெண்கள், சீதனம், நன்கொடை முதலிய சொத்துக்களை அடைந்து, அவைகளை வைத்து நிர்வகித்து வரத் தக்கவர்கள் என்ற உரிமையும் வளமையும் உருக்கும்போது, வாரிசான சொத்தை அடைய ஏன் தகுதி யுடையவர்களாக மாட்டார்கள்?
3. பெண்களுக்கு வாரிசு சொத்துரிமை இல்லை யென்பது பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையா யிருப்பதோடு, பொதுவாக இந்து சமூக முன்னேற்றத்திற்கே கேடாயிருக்கிறது.
4. ஆகவே, இவற்றிற்கான சட்டம் செய்ய வேண்டியதும், பெண்கள் என்கிற காரணத்திற்காக அவர்களுக்கு எவ்வித சிவில் உரிமையையும் தடுப்பது கூடாதென்று தீட்டமாய் முடிவு செய்துவிட வேண்டியதுமான காலம் வந்துவிட்டது.
5. எந்தவிதமான சீதன சொத்தையும் பெண்கள் தங்களிஷ்டப்படி விநியோகித்துக் கொள்ளலாம் என்பவைகளாகும்.

இவைகள் ஒருபுறமிருக்க, மற்றொரு விஷயத்திலும் பெண்களுக்குச் சில சுதந்திரங்கள் அளிக்க அக் கமிட்டி சிபாரிசு செய்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

அவை என்னவெனில் :—

“புருஷன் மேக வியாதிக்காரனாகவாவது, கொடிய தொத்து வியாதிக்காரனாகவாவது இருந்தாலும், வைப்பாட்டி வைத்திருந்தாலும், தாசி, வேசி, வீடுகளுக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பவனா யிருந்தாலும், மறு விவாகம் செய்துகொண்டவனா யிருந்தாலும், கொடுமையாய் நடத்தினாலும், வேறு மதத்திற்குப் போய்விட்டாலும் புருஷனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கவும், புருஷனிடம் ஜீவனாம்சம் பெறவும் மனைவிக்குப் பூரண உரிமை உண்டு என்பதாகும்.

அதோடு, மேற்படி விஷயங்களை அனுசரித்து ஒரு மசோதாவும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாகவும் காணப்படுகின்றது.

ஆகவே, இந்தச் சட்டம் அனேகமாகக் கூடிய சீக்கிரம் மைசூர் சமஸ்தான சட்ட சபையில் நிறைவேற்றி சட்டமாக்கப்படுமென்றே நம்பலாம். இவற்றில் சொத்துக்களின் அளவு விஷயங்களில் ஏதாவது வித்தியாசமிருந்த போதிலும் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமைக் கொள்கையும், பெண்கள் புருஷனை விட்டு விலகி இருந்து கொள்ளும் கொள்கைகளும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விஷயம் கவனித்துப் பாராட்டத் தக்கதாகும்.

இவை போன்ற பல காரியங்களில், இந்தியாவிலுள்ள சுதேச இந்து சமஸ்தானங்களெல்லாம் ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்வந்து சட்டம் செய்துகொண்டு வரும்போது, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலுள்ள தேசியவாதிகளுக்கும், பூரண சுயேச்சைவாதிகளுக்கும், பொதுஜன நலஉரிமைவாதிகளுக்கும் மாத்திரம் இக் கொள்கைகள் அவசியமானவைகள் என்றோ, சட்டம் செய்யத் தக்கது என்றோ தோன்றப்படாமலிருப்பதானது—இக் கூட்டத் தாரர்களின் நாணயக் குறைவையும், பொறுப்பற்ற தன்மையையும் நன்றாகக் காட்டுவதற்கு ஒரு அறிகுறியாகும்.

சாரதா சட்டம் (குழந்தை மணத் தடுப்புச் சட்டம்) என்கிற ஒரு சட்டம் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் தயவினால் ‘பாசா’கியும், இந்திய தேசியவாதிகளாலும், “பூரண சுயேச்சைவாதி”களின் முயற்சியாலும் அது சரியானபடி அமுலுக்கு வர முடியாமல் முட்டுக்கட்டை போடப்பட்டு வருவதும், அச் சட்டம் கூடாதென்று வாதாடி ஒழிப்பதாகத் தெரியப்படுத்தினவர்களை ராஜாங்க சபைக்கும், மாகாண சபைக்கும் நமது பிரதிநிதிகளாக அனுப்பியதும் நம்மவர்களுக்கு மிகமிக மானக் கேடான காரியமாகும்.

நமது தேசியவாதிகள் என்னும் அரசியல்வாதிகள், இம் மாதிரிக் காரியங்களைச் சிறிதும் கவனியாமல் இருப்பதோடு, நாம் ஏதாவது இவற்றிற்காகப் பிரச்சாரம் செய்தால், “இது தேசியத்திற்கு விரோதம், சுய ராஜ்யம் கிடைத்துவிட்டால், பிறகு சட்டம் செய்து கொள்ளலாம்” என்று சொல்வதும், வேறு யாராவது இவைகளுக்காகச் சட்டம் செய்ய சட்டசபைக்கு மசோதாக்கள் கொண்டு போனால், “சீர்திருத்தங்கள் சட்டங்கள் மூலம் செய்துவிட முடியாது; பிரச்சாரத்தின் மூலம்தான் செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லுவதுமான தந்திரங்களினால் மக்களை ஏமாற்றிக் காலம் தள்ளிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஆகவே, இந்த நிலைமையில் முதலில் நமது கடமையென்னவென்பதை யோசித்துப் பார்த்தால், இம் மாதிரியான காரியங்களுக்கு ஆண்கள்தாம் முயற்சிக்க வேண்டியவர்கள் என்ற உரிமை முதலில் நீக்கப்படும்படி செய்யும் பெண்மணிகள் இக் காரியங்களில் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் பெண்கள் கிளர்ச்சி—முதலாவதாக, ஆண்களைப் போன்ற சொத்துரிமை பெறும்படி செய்யப்பட வேண்டும். பெண்களுக்குச்

சொத்துரிமை யிருந்துவிட்டால், அவர்களுக்கு இருக்கும் எல்லாவிதமான அசவுகரியங்களும் ஒழிந்து போகும். கேவலம் தாசிகளுக்குச் சொத்துரிமை இருப்பதால் அவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களில், தங்கள் சமுதாயத்தில் எவ்வளவு சுதந்திர முடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று பார்த்தால், குடும்ப ஸ்திரீகளுக்குச் சொத்துரிமை யிருந்தால் எவ்வளவு மேன்மையாய் வாழ்க்கை நடத்துவார்கள் என்பது விளங்கும். அன்றியும், பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை வழங்கப்படாததற்குக் காரணம் இதுவரை யாரும் சொன்னதே கிடையாது.

பெண்களுக்குப் படிப்பு, தொழில் ஆகிய இவை கிரண்டும் பெற்றோர்களால் கற்பிக்கப்பட்டுவிட்டால், சொத்து சம்பாதிக்கும் சக்தி வந்துவிடும். பிறகு, தங்கள் கணவன்மார்களைத் தாங்களே தெரிந்தெடுக்கவும், அல்லது பெற்றோர்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டாலும் கணவனோடு சுதந்திரமாய் வாழ்க்கை நடத்தவும் கூடிய தன்மை உண்டாகிவிடும். பெண்ணாடிமை என்பதற்குள்ள காரணங்கள் பலவற்றில் சொத்துரிமை இல்லாதது என்பதே மிகவும் முக்கியமான காரணம் என்பதே நமது அபிப்பிராயம். ஆதலால், பெண்கள் தாராளமாகவும் துணிவுடனும் முன்வந்து சொத்துரிமைக்குக் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டியது மிகவும் அவசியமும் அவசரமுமான காரியமாகும்.

['பெண் ஏன் அடிமையானாள் ? ' என்ற புத்தகத்திலிருந்து. 11-ம் பதிப்பு-1971

16. விபச்சாரம்

விபச்சாரம் என்றும் 'வார்த்தை, அனேகமாய் ஆண்-பெண் சேர்க்கை சம்பந்தப்பட்டதற்கே உபயோகப்பட்டு வருகின்றது. அதாவது, 'விபச்சாரம்' என்பது தனக்குக் கணவன் என்றோ, தன்னை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவன் என்றோ, வேசித் தொழிலில் இருப்பவனானாலும் யாராவது ஒரு புருஷனிடம் தற்கால சாந்தியாய் தன்னைக் குத்தகையாய் அனுபவிப்பவன் என்றோ சொல்லப்படும்படியான அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆண்மகனைத் தவிர, மற்றவரிடமோ, பல பேர்களிடமோ சேர்க்கை வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கே கணவனானாலும், வைப்புக்காரனாலும், குத்தகைக்காரனாலும் மற்றும் பொதுமக்களாலும் சொல்லப்படுகின்ற—அதாவது ஒரு பெரிய குற்றம் சாட்டுவதற்கும், பழி சுமத்துவதற்கும் உபயோகிக்கும் ஒரு சொல்லாகும். ஆனால், அதே பெண்ணை அந்தக் கணவனோ, வைப்புக்காரனோ மற்றொருவனுக்குத் தன் சம்மதத்தின் பேரில் கூட்டி விடுவானால் அதை அவர்கள் விபச்சாரம் என்று சொல்லுவதில்லை. இந்தச் சங்கதி பொதுஜனங்களுக்குத் தெரிந்தாலும் கணவனைத்தான் அவர்களும் வசை கூறிக் குற்றம் சொல்லுவதே தவிர, பெண்ணை விசேஷமாக முன் சொல்லப்பட்ட விபச்சாரி என்கிற முறையில் அனேகமாகக் குற்றம் சொல்லுவதில்லை. அன்றியும், இம் மாதிரிக் குற்றச் சாட்டுதலும், வசவுக்கும் பழிப்புக்கும் உபயோகப்படுத்துதலும் ஆண்களுக்குக் கிடையாது. அன்றியும் ஆண்களை 'விபச்சாரன்' என்று வைகின்ற வழக்கமும் கிடையாது. அப்படிச் சொன்னாலும் எந்த ஆணும் கோபித்துக்கொள்வதும் கிடையாது.

எனவே, விபச்சாரம் என்பது பெண்கள் அடிமைகள் என்பதைக் காட்டும் ஒரு குறிப்பு வார்த்தையே. ஏனெனில், விபச்சார தோஷம் என்பதும், விபச்சாரம் செய்வதால் ஒழுக்கக் குறைவு என்பதும் வழக்கத்தில் பெண்களுக்குத்தான் உண்டே யொழிய ஆண்களுக்குக் கிடையாது.

உதாரணமாக, விபச்சாரம் செய்யும் பெண்களைத்தான் குற்றம் சொல்லி சாதியை ிட்டுத் தள்ளிவைத்தும், வீட்டை விட்டுத் துரத்தியும், அடித்தும் உதைத்தும் வைதும் ின்பப்படுத்தினார்கள் ஒழிய—சில சமயங்களில் கொலையுங்கூட செய்கின்றார்களே ிய—ஆண்களை இப்படிச் செய்ததாகக் கண்டதோ கேட்டதோ இல்லை.

சில இடங்களில் விபச்சாரம் ஆண்களுக்குத் தற்பெருமையாகவும், கீர்த்தியாகவும் கூட இருக்கின்றதைப் பார்க்கின்றோம். சில ஆண்கள் அதைப் பெருமையாய்ச் சொல்லிக் கொள்வதையும் கேட்கிறோம். மக்களும் விபச்சாரி மகன் என்று சொன்னால் கோபப்படுகின்றார்களே ஒழிய—விபச்சாரனுடைய மகன் என்றால் கோபிப்பது இல்லை. ஆனால், எந்தச் சமயத்தில் ஆண்கள் கோபித்துக்கொள்கின்றார்கள் என்றால், தங்கள் மனைவிகள், வைப்பாட்டிகள், குத்தகைத் தாசிகள் விபச்சாரம் செய்தார்கள் என்று சொன்னால் மாத்திரம்—உடனே கோபித்துக்கொள்ளுகின்றார்கள்; மேலும், மிகவும் அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டதாகவும் பதறுகிறார்கள். மற்றும் தங்கள் பெண்களைத் தங்களுடைய சம்மதத்தின் பேரில் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காக விபச்சாரத்திற்கு விட இணங்குகிறான் என்றோ, பெண்ணை அடக்கமுடியாமல் 'ஊர் மேல்' விட்டுவிட்டான் என்றோ சொல்லுகின்றபோது, அதிகமாய்க் கோபித்துக்கொள்கின்றார்கள். ஆகவே, விபச்சாரம் என்ற வார்த்தையின் தத்துவம்—பெண்கள் ஆண்களின் அடிமைகள் என்றும், ஆண்களுடைய போக போக்கியப் பொருள் என்றும், விலைக்கு விற்கவும், வாடகைக்கு விடவும் கூடிய வஸ்து என்றும் கருதி இருக்கின்றார்கள்.

அதாவது, விபச்சாரம் என்றும் வார்த்தை வழக்கத்தில் ஏன் பெண்களை மாத்திரம் சொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டது? ஆண்களைச் சொல்லுவதற்கு ஏன் அது பயன்படுத்தப் படவில்லை? விபச்சாரம் என்று சொல்லப்படுவது சுவாவத்தில் உண்மைக் குற்றமுள்ள வார்த்தையாக இல்லை. எப்படி 'கற்பு' என்றும் வார்த்தையையும் அதைப் பயன்படுத்தும் முறையைப் புரட்டானது என்றும், பெண்ணாடிமை கொள்ள உத்தேசித்து ஏற்படுத்தியதாகுமென்றும் சொல்லுகிறாமோ—அதுபோலவே, 'விபச்சாரம்' என்றும் வார்த்தையும் அதன் பிரயோகமும் புரட்டானதும் பெண்களை அடிமை கொள்வதற்கென்றே ஏற்படுத்தப்பட்டதென்றும் காணப்படுவதோடு—அது இயற்கைக்கு விரோதமானதென்றுங் கூடச் சொல்லலாம். இவ்விரு வார்த்தைகளும் தேவையில்லாதவைகளாகும். வாழ்க்கை ஒப்பந்த நிபந்தனைக்கு மாத்திரம் இவை தேவையாய் இருக்கலாம். ஆண்போதிலுங்கூட, ஆவையும் இயற்கைக்கு முரணானவை என்பதை யாரும் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். அதற்கு ஆதாரம்—இவ்விரண்டு வார்த்தைகளின் தத்துவங்களும் பெண்கள் மீது மாத்திரம் சுமத்தப்பட்டு ஆண்கள்மீது சுமத்தப்படாமையும், ஆண்கள் அவற்றிற்குக் கட்டுப்படாமையும்—அதைப்பற்றி இலட்சியம் செய்யாமையேமேயாகும்.

ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் 'கற்பு தவறுதலும்', 'விபச்சாரத்தனமும்' கூடாது என்று பலர் கற்பித்தும், பல நிபந்தனைகளைக்கூட ஏற்படுத்தியும்—மற்றும் எவ்வளவோ பயங்களைக் காட்டியும் அதனால் சிலராவது அடிதடி, விரோதம், கொலை, உடல்நலிவு முதலியவைகளால் துன்பப்படுவதை நேரில் காணக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களிருந்தும், இவ்வளவையும் மீறி கற்புக்கு விரோதமாகவும், விபச்சாரத்திற்கு அலுக்கல் மாகவும் உணர்ச்சியும் ஆசையும் ஏன் உண்டாக வேண்டுமென்பதைக் கவனித்தால், அது தானாக விளங்கும். இயற்கையோடிருந்த வாழ்வு எது என்பதையும், இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வாழ்வு எது என்பதையும் எவ்வித நாட்டுப்பற்று, நடப்புப்பற்று, பிறப்புப்பற்று என்பதில்லாமல் நடுநிலையிலிருந்து—தன் அனுபவத்தையும் தன் மனத்தில் தோன்றிய—தோன்றும் உணர்ச்சிகளையும் ஆசைகளையும் ஒரு உதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு, பரிசுத்தமான உண்மையைக் காணுவானோனாலும், அப்போதும் 'கற்பு', 'விபச்சாரம்' என்றும் வார்த்தைகள் வெறும் புரட்டு என்பதும், மற்றவர்களை அடிமையாக்கக் கட்டுப்படுத்த உண்டாக்கப்பட்ட சுயநல சூழ்ச்சி நிறைந்தவை என்பதும் தாமாகவே விளங்கி விடும். மற்றும், விபச்சாரம் என்பது ஒருவனுடைய பார்த்தியதைக்கும், ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் மாத்திரம் விரோதமே தவிர, உண்மையான ஒழுக்கத்திற்கு விரோதமல்ல என்பதற்கு மற்றொரு உதாரணம் கூறலாம்.

மலையாள நாட்டில் கிரண்டு, மூன்று ஆண்கள் ஒரு பெண்ணை மனைவியாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு. ஆனால், அந்தப் பெண் மற்ற ஆண்களிடம்—அதாவது தங்களுக்கு மனைவியாயிருக்கும் காலத்தில்—பிற ஆண்களிடம் சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டால் மாத்திரந்தான் அதை விபச்சாரமாகக் கருதி சில சமயங்களில் வகை கூட நடக்கின்றன. மற்றும் சில வகுப்புகளில் தங்கள் இனத்தார் தவிர மற்ற தீரரிடம் சகவாசம் செய்தால் மாத்திரம் விபச்சாரமாய்க் கருதப்படுகின்றது. நமது டிஸ்ட்ரிக்ட்டில் சில வகுப்புகளில் தம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 'மச்சாண்டார்', 'கொழுந்தனார்', 'மனார்' ஆகியவர்கள் சம்பந்தமானது விபச்சாரத்தனமாய்க் கொள்ளப்படுவதில்லை. வகையெல்லாம் கவனித்தால், விபச்சாரம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட கொள்கையினால்—அதுவான ஒழுக்கக்குறைவு என்கிற தத்துவத்தில் எப்போதும் பழக்கத்தில், அமுலில் லை என்பது விளங்கும்.

மனித சமூகத்திற்குச் சில கட்டுப்பாடுகளும் ஒழுங்கும் வாழ்க்கைக்கு ஏற்பட்டிருக்க வண்டும் என்பதை மறுக்கவில்லை. பொது வாழ்க்கைக்கு ஏற்படுத்தப்படும் கொள்கைகள் பாதுகாப்புக்களில் யாருடைய தனிச் சுதந்திரத்திற்கும் பாதுகாப்புக்களில் பிரயோகத்தில் டயர்வு-தாழ்வுத் தத்துவம் இல்லாததாகவுமிகவேண்டும்; முக்கியமாக, கியற்கையோடிக் கியந்ததாக இருக்கவேண்டும். அவைகளும் மற்றவர்களுடைய நியாயமான உரிமைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சிறிதும் பாதுகாப்பு உண்டுபண்ணாததாக இருக்கவேண்டும். அன்றியும் அறிவுக்கும் சாத்தியத்திற்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்றதாகவும், அவசியம் கொண்டதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இப்படி இல்லாமல், வெறும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு நாணயமற்றதும், அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒவ்வாததுமான விஷயங்களுக்காக வலுத்தவர்கள், தந்திரக்காரர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றினபடிக்கெல்லாம் கட்டுப்பாடுகள் செய்துகொண்டு போவதானது—எவ்வித பயனையும் தராது; அது மனித சமூகத்திற்கு வீண் கஷ்டத்தை உண்டாக்கும்.

பொது வாழ்க்கையில் ஒருவர் செய்யக்கூடாது என்பதாக ஏற்பாடு செய்திருக்கும் 'திருட்டு' என்பதானது, ஒரு மனிதனுக்கு—அதாவது திருட்டுக் கொடுத்தவனுக்குக் கஷ்டத்தையும் மன வருத்தத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கின்றது. எதனால் அந்த நஷ்டமும் சங்கடமும் ஏற்படுகிறதென்றால், திருட்டுக்கொடுத்தவர் திருட்டுப்போன சொத்தைத் 'தன்னுடையது' என்றும், அது 'தனக்கே உரியது' என்றும் எண்ணியிருப்பதால் தான். உலகில் பொருளியல் சமத்துவம் ஏற்படுகின்றவரை திருட்டு என்னும் குணமானது குற்றமாகத்தான் பாவிக்கப்படும். இன்று உலகத்தில், சிறப்பாக நமது நாட்டில் இருந்து வரும் கட்டுப்பாடு, ஒழுக்கம் முதலியவைகள் எல்லாம் பெரிதும் கியற்கைக்கு எதிராகவும்—அடிமைத்தனத்திற்கு ஆதரவாகவும்—தனிப்பட்டவர்கள் சுயநலத்திற்கேற்ற சூழ்ச்சிகளும் மாகவே இருக்கின்றன ஜீவ சுபாவம் என்னவென்றால், உணர்ச்சியும் இந்திரியச்செயலும் ஆசையுமேயாகும். உணர்ச்சியின் காரணமாய்ப் பசி, நித்திரை, புணர்ச்சி மூன்றும் முக்கிய கியற்கை அனுபவம். இந்திரியங்களின் காரணமாய்ப் பஞ்சேந்திரியங்களும் (உடல், வாய், கண், மூக்கு, காது) அவற்றின் செயல்களையும் முக்கியமான கியற்கை அனுபவமாய்க் காண்கிறோம். பொது உணர்ச்சியும், இந்திரியச் செயலும் மனிதனுக்கு ஆசையை உண்டாக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றது. ஆசையின் காரணமாய் எதையும் ஆசைப்படுவதும், அதுவும் அளவுக்கடங்காமல் மேலும் மேலும் போய்க்கொண்டிருப்பதும் சுபாவமாகவே இருக்கிறது. ஆகவே உணர்ச்சியும், இந்திரியச் செயலும், ஆசையும் மனிதனால் கட்டுப்படுத்த எளிதில் முடிவதில்லை; கட்டுப்படுத்தியவர்கள் பல இலட்சத்திற்கு ஒருவர் இருப்பாரோ என்னவோ! அந்தப்படி இல்லாத சாதாரண மனித ஜீவனின் உணர்ச்சியையும் இந்திரியச் செயலையும் ஆசையையும் கட்டுப்படுத்தும்படியானதாகக் கொள்கைகளை—கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தினால் அவை செலாவணியாகுமா? பொய் சொல்லக்கூடாது

என்று வாயால் சொல்லிவிடுகிறோம். ஆனால் தொழில் முறைக்காக, பொய்யை அவசியமாக வைத்து, அதனால் பிறருக்கு நஷ்டத்தையும் கஷ்டத்தையும் கொடுத்துவரும் வகையில் களையும், வியாபாரிகளையும் மனித சமூகத்தில் எவ்வித இழிவின்றி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறோம். அத்தொழிலால் சம்பாதித்த செல்வத்தைக்கொண்டு அம் மக்களைக் கவுரவமாக நடத்துகிறோம்—மதிக்கின்றோம். ஆனால், அதுபோலவே நடக்கும் மற்றொரு தொழில் காரரை (தேவதாசிகள்) இழிவாகக் கருதுகிறோம்.

பொதுவாக, இம்மூன்று பேர்களாலும் சமூகத்திற்குக் கஷ்டமும் நஷ்டமும் இருந்து—இருவரை ஏற்றுக்கொண்டு ஒருவரைத் தள்ளுவதானது கேவலமும், சூழ்ச்சியும், சுய நலமுமேயல்லாமல் இதில் நியாயம் இருப்பதாகச் சொல்ல முடியுமா?

இப்போது நடைமுறையிலிருக்கும் 'விபச்சாரம்' என்பதும் அதன் தத்துவமும் பெண்களை அடிமைப்படுத்துவதற்காக—பெண்கள் அடிமைகள் என்னும் கருத்தினீழ்து ஏற்பட்டவைகளாதலாலும், அவை ஆண்களுக்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லாமலிருப்பதாலும் அவை ஒப்புக்கொள்ளமுடியாததாய்க் காணப்படுவதோடு, பெண்கள் சுதந்திரம் என்னும் காரியத்திற்காக நடைபெறும் காரியங்களில் 'விபச்சாரம்' என்னும் காரியம் வந்து முட்டுக்கட்டை போடுமானால்—அதைத் தைரியமாய் எடுத்தெறிந்துவிட்டு மூன்றோக்கிச் செல்ல வேண்டியது உண்மையான உழைப்பாளிகளின் கடமையாகும்.

['குடிஅரசு'—தலைவங்கம்—26-10-1930]

17. தேவதாசி ஒழிப்புச்சட்டம்

கோயில்களில் பெண்களைப் பொட்டுக்கட்டுவதைத் தடுக்கச் சட்டம் செய்யவேண்டிய மாயத் திருமதி. முத்துலட்சுமி அம்மாள் அவர்களால் சட்டசபைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கும் சட்டத்தைச் சர்க்கார் நமக்கு அனுப்பி அதன்மீது நமது அபிப்பிராயம் கேட்டிருக்கின்றார்கள்.

இதற்காகச் சர்க்கார் பொதுஜனங்களின் அபிப்பிராயம் கேட்பது என்பது கோமாளித்தனம் என்பதே நமது அபிப்பிராயம். ஏனெனில், கோயில்களில் கடவுள்கள் பெயரால் பெண்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டி, அவர்களுடைய பொதுமகளர்களாக்கி, நாட்டில் விபச்சாரி தனத்திற்குச் செல்வாக்கும் மதிப்பும், சமய சமூக முக்கிய ஸ்தானங்களில் தாராளமாய் இடமும் அளித்துவரும் ஒரு கெட்ட வழக்கம் நமது நாட்டில் வெகு காலமாக இருந்துவருகின்றது. அன்றியும், நாளாவட்டத்தில் இது ஒரு வகுப்பிற்கே உரியது என்பதாகி, கியற்கையுடன் கலந்த ஒரு தள்ளமுடியாத கெடுதியாய் இந்த நாட்டில் நிலைபெற்று விட்டது. ஒரு நாட்டில் நாகரிகமுள்ள அரசாங்கமாகவாவது அல்லது நாட்டின் சுயமரியாதையையோ, பிரஜைகளுடைய ஒழுக்கத்தையோ, நலத்தையோ கோரின அரசாங்கமாகவாவது ஒன்றிருந்தால், இந்த இழிவான கெட்ட பழக்கம், கடவுள் பேராலும் மதத்தின் பேராலும் சமூகத்தின் பேராலும் தேசிய வழக்கத்தின் பேராலும் இருந்துவர ஒருகண நேரமும் விட்டுக்கொண்டு வந்திருக்காது என்றே சொல்லுவோம்.

ஆனால், நமது இந்தியாவில் வெள்ளைக்கார ஆட்சி குடிபுகவும், நிலைபெறவும் நம் நாட்டுச் சுயநலப் பார்ப்பனர்கள் உளவாளிகளாகவும் உதவியாகவும் இருந்து வந்ததால், அப்பார்ப்பனர்களுக்கு அனுசூலமாக வெள்ளைக்காரர்களும் இருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு இருந்ததால், அந்தப் பார்ப்பனர்கள் சொல்லுகின்றபடியே நடந்து வெள்ளைக்காரர்கள் தங்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தில் பட்டுவிட்டார்கள். இந்தக் காரணங்களால் அவர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமாய்ச் சீர்திருத்தத் துறையிலாவது, மனிதத் தன்மைத் துறையிலாவது இதுவரை ஒருவித முற்போக்கான காரியமும் செய்யாமலே இருக்கவேண்டியவர்களாகி விட்டார்கள். ஆனால், இப்போது கொஞ்ச

காலமாய் அப்பார்ப்பனர்களின் தந்திரத்தையும் சூழ்ச்சியையும் கண்டுபிடித்த, அவர்களது யோக்கியதைகளை அடியோடு வெளியாக்கி, சீர்திருத்தங்களை உத்தேசித்து நாமும் வெள்ளைக்காரர்களை மிரட்டக்கூடிய சமயம் மிரட்டியும் ஆதரிக்கக்கூடிய சமயம் ஆதரித்தும், பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கை ஒழித்து நமது சக்தியையும், தீவிர ஆசையையும் காட்ட ஆரம்பித்துவிட்டதால், இப்போது ஏதோ சிறிது அளவிற்காவது சர்க்கார் சீர்திருத்தத் துறையில் நமது இஷ்டத்திற்கும் இணங்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நிலைமையின் பலனேதான் இப்போது நமது கொள்கைகள் சிலது, நாட்டில் பிரச்சாரம் செய்யவும், செல்வாக்குப் பெறவும் இடம் ஏற்பட்டதும்; சட்டசபையில் இதுசமயம் ஒரு முடிவைப் பெற்றுத்தீர வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு வரநேர்ந்ததுமாகும்.

நிற்க, இப்போது திருமதி டாக்டர். முத்துலட்சுமி அம்மாள் அவர்களால் சென்னை சட்டசபைக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கும் 'பொட்டுக்கட்டுவதை ஒழிக்கும்' இந்த மசோதா வானது வெகுசாலமாகவே ஜனப்பிரதிநிதிகள் என்பவர்களால் பொதுக்கூட்டங்களிலும் பொது மகாநாடுகளிலும் கண்டித்துப் பேசப்பட்டிருப்பதுடன், இம் மாதிரி ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டும் என்று இந்திய சட்டசபைக் கூட்டங்களிலும் அடிக்கடி பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இது சம்பந்தமாக திருமதி டாக்டர். முத்துலட்சுமி அம்மாள் அவர்கள் ஒரு துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்டு இருக்கிறார். அதன் சுருக்கமாகவது :

தேவதாசி மசோதா :

இந்தச் சமூகக் கொடுமையை ஒழிக்க ஆரம்பித்த கிளர்ச்சியானது 1868 வருடம் முதல் நடைபெற்று வருகிறது. 1906, 1907 வருடம் உலக தேசிய மகாநாட்டில் இந்தக் கொடிய கெட்ட வழக்கத்தை ஒழிப்பதற்காகப் பல மாகாண சர்க்கார் அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்து தம்மால் கூடியவரை ஒழிப்பதென முடிவு செய்துகொண்டு இந்திய கவர்ன்மெண்டும் இந்தத் தேவதாசி மசோதாவில் அதிகச் சிரத்தைக்காட்டி வந்தது.

1912-ம் வருடம் பழைய இம்பீரியல் சட்ட நிருபணச் சபையில் மூன்று இந்திய அங்கத்தினர்கள்—கனம் மாணிக்கலி தாதாபாய், முதோல்கர், மேட்சித் ஆசியவர்கள்—இந்தக் கொடிய பழக்கத்தை ஒழிப்பதற்கு இதை எண்ணத்தோடு வேறே மூன்று மசோதாக்கள் கொண்டுவந்தனர். இந்திய சர்க்கார் இந்த மசோதாவை உள்நாட்டுச் சர்க்காருக்கு அனுப்பி, அவர்களது அபிப்பிராயம் தந்தவுடன் 1913-ம் வருடம் செப்டம்பர் மாதம் தாங்களாகவே ஒரு மசோதாவைக் கொண்டுவந்தார்கள். மீண்டும் அம் மசோதா ஒரு செலக்ட் கமிட்டிக்கு அனுப்பப்பட்டு அவர்களது ரிப்போர்ட்டையும் 1914-ம் வருடம் மார்ச் மாதம் பெற்றார்கள். அந்த ரிப்போர்ட் மறுபடியும், இப்போதைப்போலவே பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு விடப்பட்டது. இம் மசோதாவை நிறைவேற்றுவதில் எல்லோருக்கும் பூரண எண்ணம் இருந்தபோதிலும், அத்தகைய பெண்களை எவ்வாறு காப்பாற்றுவது என்பது போன்ற சில சில்லரை விவாதங்கள் கிளப்பிவிடப்பட்டதால் அம் மசோதா தானாகவே அதுசமயம் மறைந்துவிட்டது.

அதன்பின்னர், மகா யுத்தக்கிளர்ச்சியினால் அது கவனிக்கப்பட முடியாமல் போயிற்று. பிறகு 1922-ம் வருடம் டாக்டர் கோர் மீண்டும் அதை இந்தியச் சட்டசபையில் கொண்டுவந்தார். மேற்படி தீர்மானத்தின்மேல் விவாதம் நிகழ்ந்து கடைசியாக அது மறுபடியும் பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு பிரசுரிக்கப்பட வேண்டுமென்ற பிரேரணை அதிகப்படியான வோட்டுக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. பிறகு மேற்படி 1922-ம் வருடத்திய தீர்மானத்தின்மீது, 1924-ம் வருடம் அதைச் சட்டமாக்கப்பட்டதோடு, அதை அனுசரித்து இந்தியன் பினஸ்கோடு 372, 373 செக்ஷன்கள் திருத்தப்பட்டன. அதன் சட்டம் 1925-ம் வருடம் ஜனவரி மாதம் முதல்தேதியினின்று அமுலுக்கு வந்தது. அதில் 14 வயதிற்கு

மேற்பட்ட பெண்களுக்கு பொட்டுக்கட்டுதல் கூடாது என்றே சாத்திரத்தால் தடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. ஏனெனில், பொட்டுக்கட்டப்படவேண்டிய பெண் சாத்திரப்படி கன்னிகையாய் இருக்கவேண்டுமாதலால், 14 வயதிற்குள் தான் இந்தச் சடங்கு செய்வது வழக்கமாக இருந்து வந்தது. அதாவது, எந்தப் பெண்ணையும் 14 வயதிற்குமேல் பொட்டுக்கட்ட எந்தக் கோயில் அதிகாரியும் அனுமதிப்பதில்லை. ஆனால், மேற்படி சட்டம் வந்தபிறகு 16 வயதிற்கு கீழ்ப்பட்ட பெண்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டப்பட்டால், கோயில் அதிகாரிகள் குற்றவாளிகளாவதோடு அந்த விதமாக அனேக கேஸ்கள் நடந்து, அந்த 25-வது சட்டப்படி தண்டனை பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகவே, வைதீகர்களது அபிப்பிராயப்படி பார்த்தாலுங் கூட, சாத்திரப்படி 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்குக் கோயில்களில் பொட்டுக்கட்ட அனுமதிப்பதில்லை என்று தெரிகிறது.

இந்தியன் பினஸ்கோடுப்படி, ஒரு மைனர் பெண்ணைப் பொட்டுக்கட்டுவது குற்றம் என்றாலும், பேராசையுள்ள பெற்றோர்கள் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டிக் கோவிலிலிருந்து உத்திரவு பெற்றுவிடுகின்றார்கள். இது விபச்சாரத்திற்கு அனுமதி கொடுத்ததாகுமென்றி வேறில்லை. பொதுஜன அபிப்பிராயம் இதைச் சட்டமாக்க அனுசலமாகி இருக்கிறது. பத்திரிக்கைகளில் இதை ஆதரித்தெழுதியும் பொதுக்கூட்டங்களில் ஆதரித்துத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியும் சுமார் 13 வருடத்திற்கு மேற்பட்ட ஆண் பெண் சங்கங்களில் அதை ஆதரித்துத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியும் இந்தக் கொடிய பழக்கத்தினால் அல்லலுறும் சமூகத்தினரே இதைச் சட்டமாக்க வற்புறுத்தி எழுதியும் இருக்கின்றனர். டிஸ்ட்ரிக்கு போர்டு, முனிசிபாலிட்டிகளிலும் தங்களது ஆதரவைத் தெரிவித்து இருக்கின்றார்கள். இவ்வாறெல்லாம் இருக்க, இச் சட்டத்திற்குப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்புவானேன், என்பது விளங்கவில்லை.

இந்த நாள்பட்ட கொடிய சமூகக் கொடுமையை ஒழிக்கயாருக்கும் ஆட்சேபமோ எதிர்ப்பிராயமோ இருக்கமுடியாது. இந்தியத் தலைவர்கள் கூறியிருப்பதுபோல், 'தேவதாசி' என்று ஒரு வகுப்பு இருப்பது இந்து சமூகத்திற்கே இழிவானதும் அல்லாமல், இந்து மதத்திற்கே பெரும் பழியுமாகும். ஒரு தனிப்பட்ட பெண்ணுக்கு ஏற்படும் இழிவு பெண்ணுலகிற்கே ஏற்பட்டதாகுமாகையால், இவ்வழக்கம் பெண்களின் அந்தஸ்தையும் கவர்வத்தையும் பெரிதும் பாதிக்கக்கூடியதாய் இருக்கின்றது. அன்றியும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியையோ சமூகத்தையோ விபச்சாரத்திற்கு அனுமதி கொடுப்பதும் பின்னர் அவர்களை இழிந்த சமூகமாகக் கருதுவதும் பெரும் சமூகக் கொடுமையாகும். சிறு குழந்தைகளில் இருந்தே துராச்சார வழிகளில் பயிற்றுவிப்பது ஐனசமூக விதிகளையே மீறியதாகும்.

எனவே இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் இனி இதைப்பற்றிப் பொது ஜனங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரியவேண்டிய அவசியமே இல்லை.

தவிர, இது விஷயத்தில் சாத்திர சம்பந்தமான வைதீகர்களின் ஆட்சேபத்துக்கும் இடமில்லை. ஏனெனில், சாத்திரத்தில் 14 வயதுக்குமுன் கன்னிப் பெண்ணாய் இருக்கும் போதுதான் பொட்டுக்கட்டவேண்டும் என்று இருக்கின்றது. இந்தியன் பினஸ்கோடு 372, 373 செக்ஷன்களின் படியோ 18 வயதுக்குள் பொட்டுக்கட்டக்கூடாது என்றும், கட்டினால் ஒரு வருஷக் கடினக் காவல் தண்டனையும் அபராதமும் என்றும் இருக்கின்றது. ஆகவே, இது விஷயத்தில் வைதீகமும், இந்து மதமும் 1924-ம் வருஷத்திலேயே ஒழிந்துவிட்டது. இந்நிலையில் இப்போதைய வைதீகர்கள் என்பவர்கள் இதை ஆட்சேபிப்பதானால்—ஒன்று அவர்களது சாத்திரம் அவர்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும்; அல்லது தாசிகள் மூலம் தங்கள் வகுப்பார்களில் சிலர் வயிறு வளர்ப்பது கெட்டுப் போகுமே என்கின்ற சாதி அபிமானமாக இருக்கவேண்டும்.

அடுத்தார்ப்போல், பொதுஜனங்கள் எந்தவிதத்திலாவது இந்தச் சட்டத்தை ஆட்சேபிப்பார்களா என்று எண்ணுவதும்—ஒன்று, முட்டாள்தனமாகவோ அல்லது யோக்கியப்

பொறுப்பற்ற தன்மையாகவோதான் இருக்கவேண்டும். ஏனெனில், இந்து சமூகத்தில் கடவுள் பேரால், மதத்தின் பேரால் விபச்சாரிகளை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று எந்த சமூகத்தாரோ, தேசத்தாரோ கருதுவார்களானால் அவர்களைப் போல் காட்டுமிராண்டிகளோ கெட்டவர்களோ இருக்கவே முடியாது. மற்றபடி, எந்த சமூகமாவது இம் மாதிரியான தொழில் தங்கள் வகுப்புக்கு இருக்கவேண்டுமென்று கேட்பார்களேயானால், அவர்களைப் போல் சுயமரியாதையற்றவர்களும் மிழிசூல மக்களும் வேறுயாரும் இருக்கமுடியாது. எந்தப் பெண்களாவது இந்தத் தொழிலில் ஜீவிக் கலாம் என்று கருதி அதற்காகச் சுவாமியையும் மதத்தையும் உதவிக்கு உபயோகப்படுத்த நினைத்தால், அவர்களைப்போல் ஈசைப் பெண்கள் வேறு எங்குமே இருக்கவே முடியாது.

ஆகவே, இந்தச் சட்டம் சென்ற சட்டசபைக் கூட்டத்திலேயே, நிறைவேற்றப் பட்டிருக்க வேண்டியது மிக்க அவசியமும் யோக்கியமான காரியமாகும். ஆனால், அந்தப்படி நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்க, சட்டமெம்பர் ஆட்சேபணைகளைக் கிளப்பி, இதைப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்திற்கு அனுப்புவது என்னும் பேரால் தடைப்படுத்தி விட்டது மிகவும் வருந்தத் தக்கதாகும். அதற்கு அனுசூலமாய் ஜஸ்டிஸ் கட்சி அங்கத்தினர்கள் வோட்டு கொடுத்தது மிகுதியும் மானக்கேடான காரியமாகும். அக் கட்சியினர்கள் இந்தக் காரியத்தைக்கூடச் செய்ய முடியவில்லையானால், பின் என்ன வேலை செய்யத் தான் அந்தச் சட்டசபையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குப் புலனாக வில்லை. 'காங்கிரஸ்காரர்கள் சட்டசபையில் கில்லாததால் இச்சட்டம் நிறைவேறாமல் போயிற்று' என்று திருமதி டாக்டர். முத்துலட்சுமி நமக்கு எழுதியிருப்பதைப் பார்க்க, நமக்குத் தாங்க முடியாத அவமானமாகவே இருந்தது.

எப்படியானாலும், அடுத்த சட்டசபைக் கூட்டத்திலாவது இச்சட்டம் நிறைவேறாமல் போகுமேயானால் சர்க்காரின் யோக்கியத்திலும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரின் சுயமரியாதையிலும் தெருவில் போகின்றவனுக்குக்கூட மதிப்பும் நம்பிக்கையும் இருக்காது என்றே சொல்லுவோம்.

['குடிஅரசு'-தலைச்சுடம்-23-3-1930]

18. பெண்டிர் கடமை

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

சகோதரிகளே! நீங்கள் தற்போது தழுவி நிற்கும் இந்துமத வருணாசிரம தர்மப்படி நீங்கள் சூத்திரர்களின்; பார்ப்பனனின் தாசிகள் என்பதை முதலில் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். கடவுள்களுக்கும் நீங்கள்தாம் தாசிகள். எந்தக் கடவுளும் சூத்திரர்களின் லீலைசெய்ததாகப் புராணக்கதைகள் கூறுகின்றனவே ஒழிய, எந்தக் கதையும் கடவுள் பார்ப்பனத்திகளோடு லீலை செய்ததாகக் கூறக் கூடாது. கடவுள் அவதாரமெல்லாம் நம் பெண்களின் கற்பைத்தான் சோதித்ததாகக் கதைகளில் கூறப்படுகிறதே ஒழிய—நம்மவரின் பெண்களைத்தான் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கற்பழித்ததாகக் கூறப்படுகிறதே ஒழிய—எந்தக் கதையிலும் பார்ப்பனப் பெண்கள் கடவுளால் கற்பழிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படக்கூடாது. அவ்வளவு இழிவு படுத்திவிட்டார்கள் இந்த அன்னக் காவடிப் பார்ப்பனர்கள், நம்மை! இதை அறியாமல் நீங்கள் இன்னும் அவன் காலடியில் வீழ்ந்து காசு பணம் அமுதுவருகிறீர்கள்.

இனி நீங்கள் ஒரு காசுகூட, எந்தப் பார்ப்பானுக்கும் அழிக்கூடாது. உங்கள் வீட்டு நல்ல காரியங்களுக்கோ, கெட்ட காரியங்களுக்கோ அவனை ஒரு நாளும் அழைக்கக்கூடாது. நீங்கள் கோயிலுக்குப் போகக்கூடாது; போவதாய் இருந்தாலும் பார்ப்பான்தான் பூசை செய்யவேண்டும் என்கின்ற கட்டுத்திட்டம் உள்ள கோயிலுக்கோ—இரண்டு பெண்டாட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, அதோடு ஒரு வைப்பாட்டியையும் வைத்திருக்கும் சாமிகளும் உள்ள கோயிலுக்கோ நீங்கள் கட்டாயம் போகக்கூடாது.

அப்படிப் போவதானால், போகும்போது ஒரு தடி எடுத்துக்கொண்டு போங்கள்—தேங்காய் வெற்றிலை பாக்குக்குப் பதிலாக! அந்தத் தடியால் அடித்துக் கேளுங்கள், அந்தச் சாமியை! 'நான் தடியால் அடிக்கிறேன்; நீ அழாமல் இருக்கிறாயே! உனக்கு உயிர் கிடையாது; நீ வெறும் குழவிக்கல் சாமி; அதனால்தான் நான் அடிப்பது உனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருக்க, உனக்கு ஏன் பெண்டாட்டி அப்படிதான் பெண்டாட்டி வேண்டுமென்றால், ஒரு பெண்டாட்டி போதாதா? இரண்டு பெண்டாட்டிகள் ஏன் உனக்கு? இரண்டு பெண்டாட்டிகள் தான் இருந்து தொலையட்டும்—ஒரு தடவை மட்டும் அவர்களைக் கலியாணம் செய்து கொண்டால் போதாதா? வருடா வருடம் ஏன் உனக்குக் கலியாணம் நடக்க வேண்டும்? அதுவும் போதாதென்று வைப்பாட்டிகள் வேறு வேண்டுமென்று கேட்கிறாயே! இது நியாயமா? இத்தனையும் வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்! அண்டங்களை யெல்லாம் படைத்த உனக்கு நாங்கள் படி அளக்க வேண்டுமா? உனக்கு வேண்டியதை உன்னால் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லையா? நீயா எங்களுக்குப் படியளக்கப் போகிறாய்? ஏன் சாமி, மவுனம் சாதிக்கிறீர்கள்? கல்லில்லையானால்—நீர் உண்மையில் கடவுளானால்—நாங்கள் தரும் பொருள் உனக்குச் சேர்வதில்லையானால்—உன் பேரால் எங்களைக் கொள்ளையடித்துவாழும் இந்த அன்னக் காவடிகளான பார்ப்பனர்களை ஏன் தண்டிக்கக் கூடாது?' என்று தடியால் அடித்துக் கேளுங்கள். பதில் கில்லையானால், நாங்கள் கூறுவது போல்—அது வெறும் குழவிக்கல் என்பதை அறிந்துகொண்டு வீடு திரும்புங்கள். பிறகு உங்களை ஒரு வார்த்தை பேசுவார்களா உங்கள் கணவர்கள்?

தாய்மாமர்களே! நீங்கள் எதையும் பகுத்தறிந்து பார்க்கவேண்டும். கல்லே கடவுள் என்று நம்புவதையும் பார்ப்பானைக் கடவுள் அவதாரம் என்று நம்பி அவனுக்கு அரிசி பருப்பு அமுலுவதையும் அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும். சாணி, மூத்திரத்தைக் கலக்கிக் குடிப்பது மதம் அல்ல. மக்களுக்கு ஒழுக்கத்தைக் கற்பிப்பதுதான் மதம்—மனிதனை மனிதனாக மதித்து நடத்துவதுதான் மதம்—என்பதை நீங்கள் உய்த்துணர வேண்டும். புராண சம்பந்தமான நாடகங்களுக்கோ, சினிமாக்களுக்கோ, புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்கோ நீங்கள் கட்டாயம் போகக்கூடாது. இவையாவும் பார்ப்பனர்கள் உங்கள் காசைப் பறித்துச் சுகபோக வாழ்வு வாழ்வதற்கு வகுத்துக்கொண்ட வழிகள். நீங்களும் மேல்நாட்டுப் பெண்களைப்போல் சகல உரிமைகளையும் பெற்று, இன்ப வாழ்வு வாழ வேண்டும். அதற்கு நீங்கள் ஆண்களைப் போல் படிக்கவேண்டும். உங்களுக்குச் சட்டத்தின் மூலம் பல உரிமைகள்—சொத்துரிமை, விவாகரத்து உரிமை ஆகிய உரிமைகள் வரக் காத்திருக்கின்றன. அவ்வுரிமைகளை அனுபவிக்க உங்களுக்குக் கல்வி அறிவு அவசியமாகும். நகைகளிலே, சேலைகளிலே உங்களுக்குள்ள பிரியத்தை ஒழித்துவிடுங்கள்! இவற்றில் பிரியம் வைத்துக்கொண்டு இருப்பீர்களானால், ஜவுளிக் கடையிலும் நகைக் கடையிலும் சேலை விள்ம்பரத்திற்காக அவ்வப்போது வெவ்வேறு சேலை உடுத்தி வெவ்வேறு நகை மாட்டி வெவ்வேறு திறத்திவைக்கும் வெறும் பொம்மைகள் போலத்தான் நீங்கள் ஆக வேண்டும்.

ஆகவே, அவ்விரும்பங்களை விட்டு, கல்வி அறிவில் விருப்பம் கொள்ளுங்கள். வீரத் தாய்மாமர்களாக ஆக விருப்பப்படுங்கள்! நீங்கள் மாநினால் உங்கள் கணவன்மார்களும் மற்ற ஆண்களும் மாற்றம் அடைவது வெகு சுலபம். ஆண்கள் உங்களைத்தான் பிற்போக்காளிகள் என்று உங்களின்று பழிசுமத்தி வருகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுக்கு ஆளாகாதீர்கள். எதிர்காலத்தில்—'இவள் இன்னாருடைய மனைவி' என்று அழைக்கப்பட மாட்டாது; 'இவ் இன்னாருடைய புருஷன்' என்ற அழைக்கப்படவேண்டும். அந்த நிலைக்கு உங்களைக் கொண்டுவர உங்களும் திராவிடர் கழகத்தை நீங்கள் அனைவரும் ஆதரித்து வரவேண்டும்.

[தூத்துக்குடி, 5-5-1948-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 5.6-1948]

19. திருமணம் வேண்டாதது

உலகில் அர்ச்சகன், மாந்திரிகன், ஜோதிடன் இவர்களை விடப் பித்தலாட்டத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள் கிடையாது.

மதமும் கடவுள் சங்கதியும் மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சியைப் பெரிதும் தடுத்திருக்கிறது. குறிப்பாகப் பெண்கள் சங்கதியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பார்ப்பான் நம்மை எப்படிக்கீழ்சாதி என்று கூறி அடிமை வேலை வாங்குகிறானோ, அதைப்போலத்தான் மக்களில் சிறிபகுதி எண்ணிக்கையுள்ள பெண்களை நடத்தி வருகிறோம். பெண்கள் என்றால் வெறும் குட்டி போடும் கருவி என்றுதான் நடத்தி வருகிறோம். பெண்களும் கணவன்மார்கள் நகை, நட்டு வாங்கிக்கொடுத்தால் போதும்—நல்ல துணிமணி வாங்கிக் கொடுத்தால் போதும் என்கிற அளவுக்குத் தங்களைக் குறுக்கிக்கொண்டு விட்டார்கள்.

பிராமணன்—சூத்திரன் என்ற அமைப்புக்கும் பேதத்திற்கும், புருஷன்—பெண் டாட்டி என்ற விசித்தத்துக்கும் எந்தவித வேறுபாடும் கிடையாதே! உலகத்திற்குப் பயன்படும்படியான பேர்பாதி மனித சக்தியை, பெண்ணாடிமை மூலம் நாம் விரயப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

இதற்கு ஒரு பரிசாரம் என்ன என்றால் 'கவியாணம்' என்பதையே சட்ட விரோதமாக ஆக்க வேண்டும். இந்தக் 'கவியாணம்' என்ற அமைப்பு முறை இருப்பதால் தான் கணவன்-மனைவி என்ற உறவும், பெண் அடிமைத் தன்மையும் உருவாகிறது. மனைவியாகிவிட்டால் அந்தோ சரி—அவள் ஒரு சரியான அடிமை! அதுமட்டுமல்ல—இந்தக் கவியான முறை இருப்பதால்தானே குழந்தை குட்டிகள்—அவற்றுக்குச் சொத்துக்கள் சம்பாதிப்பது—அதவும் எனதைச் செய்தாவது சம்பாதிப்பது என்ற சமுதாய ஒழுக்கக் கேடுகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன.

மந்திரி ஆகிறவன் கூட, கலெக்டர் ஆகிறவன் கூட பெண்டாட்டி பிள்ளையைக் காப்பாற்றத்தானே இருக்கிறான். இந்த வகையில் அமைப்பு முறை என்றால், உலகத்தைப் பற்றியோ சமுதாயத்தைப் பற்றியோ எவன் கவலைப்படுவான்? பொது உணர்ச்சி எப்படி ஏற்படும்? அவனவன் அவனவன் சொந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைக்கே ஈடு கொடுத்துக் கொண்டு இருப்பதென்றால், சமுதாய உணர்ச்சி எப்படி ஏற்பட முடியும்?

இந்தக் கவியான முறையை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்தியதே பார்ப்பான்தான். சாத்திரங்களில் சூத்திரனுக்குக் கவியான முறையே இல்லையே!

தொல் காப்பியத்திலே கூறப்பட்டு இருக்கிறதே “பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர் அய்யர் யத்தனர் கரணம் என்ப” என்று இருக்கிறதே! “மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம் கீழார்க் காதிய கரணமும் உண்டே” என்றும் தொல் காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் இருந்தெல்லாம் சூத்திரர்களுக்குத் திருமணம் என்ற அமைப்பே இல்லாதிருந்தது என்பதுதான் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

பெரும் பகுதி மக்களைச் சூத்திரனாக்க—உடலுழைப்புக்காரனாக்க எப்படிப் பார்ப்பான் சாத்திரங்கள் செய்தானோ அதைப் போலத்தான்—பெண்களை அடிமையாக்க 'கவியாணம்' என்ற முறையும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

தவம், சூத்திர சம்பூகன் எப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று கிராமாயணத் தந்தவம் கூறுகிறதோ அதை அடிப்படையாக வைத்துத்தான், வள்ளுவனும் பெண்கள் கடவுளைத் தொழாமல் கணவனையே தொழ வேண்டும் என்று எழுதி வைத்து இருக்கிறான்.

“தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவார்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்ற குறள் அதுதான்.

இந்த நாட்டிலே ஒரு பெண்ணானவள் பதிவிரதையாக இருக்க வேண்டும் என்றால், அவள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அடிமை உணர்வோடு இருக்கிறாளோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவள் உயர்ந்த பதிவிரதையாகப் பாவிக்கப்படுகிறாள்.

இதைத்தான் நமது இதிகாசங்களும் புராணங்களும் சாஸ்திரங்களும் வலியுறுத்து கின்றன.

வள்ளுவனிலிருந்து ஒவ்வொரு பெரிய மனிதனும் பெண்ணை அடிமைப் பொருளாகத் தான் கருதி இருக்கிறானே தவிர ஆண்களோடு சரி சமானமான உரிமை யுடையவர்களாகக் கூறவில்லையே!

ஆணும் பெண்ணும் சம உரிமை இல்லாத உலகில் சுதந்திரத்தைப்பற்றிப் பேச எவனுக்கு யோக்கியதை இருக்கிறது?

மூஸ்லிமை எடுத்துக்கொண்டால் பெண்களை உலகத்தைக்கூடப் பார்க்கவிட மாட்டேன் என்கிறானே! முகத்தை மூடி அல்லா சாலையில் நடமாடவிடுகிறான். இதை விடக் கொடுமை உலகில் ஒன்று இருக்க முடியுமா?

நம் நாட்டு யோக்கியதைதான் என்ன? ஏழு வயதிலேயே பெண்களைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டு அன்றைக்கு கிரவே சாந்தி முகூர்த்தம் வைத்துவிடுவானே!

சாந்தி முகூர்த்தம் நடந்த மறுநாளே அந்தப் பெண் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் விடுவாள்—இவ்வளவு காட்டுமிராண்டுத் தனங்களும் பெண்கள் மீது சுமத்தப்பட்டு இருந்தனவே!

பெண்களுக்காவது உணர்ச்சி வர வேண்டாமா? சிங்காரிப்பது—ஜோடித்துக் கொள்வது—சினிமாவுக்குப் போவது என்பதோடு இருந்தால் போதுமா? தாங்களும் சம உரிமை உடையவர்கள் என்ற உணர்ச்சி வர வேண்டாமா?

உலகிலே மற்ற நாட்டுக்காரன் எல்லாம் எப்படி எப்படி முன்னேறி வருகிறான். வெள்ளைக்காரன் என்ன நம்மவரிடப் புத்தியுள்ளவனா? இயற்கையிலே நம்மவரிட அவன் அறிவில் குறைந்தவன்தானே—அவனோ குளிர் தேசத்துக்காரன்; நாமோ உஷ்ண தேசத்துக்காரன். பாம்புக்குக்கூட உஷ்ண தேசத்துப் பாம்புக்குத்தான் விஷம் அதிகம். பூவில்கூட உஷ்ண தேசத்துப் பூவுக்குத்தான் மணமும் மதிப்பும் அதிகம். அந்த இயற்கை அமைப்புப்படி, நாம் இயற்கையிலேயே அவர்களைவிட அறிவாளிகள் தான். இருந்தாலும் அவர்களின் முன்னேற்றம் எங்கே? நம் நிலை எங்கே? காரணம்—அவன் அறிவைப் பயன்படுத்தினான்—நாமோ பயன்படுத்தத் தவறிவிட்டோம். அறிவைப் பயன்படுத்தினால் நாமும் அவனைவிட வேகமாக முன்னேற்ற மடையலாம்.

“நான் 1932-ல் ஜெர்மனி சென்றிருந்தேன். அப்போது ஒரு வீட்டில் தங்கி யிருந்தேன். அந்த வீட்டுக்காரர்களை விசாரித்தேன். அவர்கள் தங்களை, “Proposed Husband and Wife” என்றார்கள். அப்படி என்றால், என்ன அர்த்தம்? என்று கேட்டேன். “நாங்கள் உண்மையான கணவன்-மனைவியாகத் திருமணம் செய்துகொள் வதற்கு முன்பு—ஒருவரை ஒருவர் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள, நாங்கள் பயிற்சி பெறு கிறோம்” என்றார்கள். “எவ்வளவு காலமாக” என்று கேட்டேன். “எட்டு மாதமாக” என்றார்கள். எப்படி இருக்கிறது பாருங்கள்? அந்த நாடு முன்னேறுமா? ‘பதிவிரதம்’ பேசி, பெண்களை அடிமை யாக்கும் இந்த நாடு முன்னேறுமா?

[பெங்களூரில், 23, 24-6-73-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 28-6-1973]

4. வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்

1. காதல்

அன்பு, ஆசை, நட்பு என்பவற்றின் பொருளைத் தவிர வேறு ஒரு பொருளைக் கொண்டதென்று சொல்லும்படியான 'காதல்' என்னும் ஒரு தனித் தன்மை ஆண், பெண் சம்பந்தத்தில் இல்லை என்பதை விவரிக்கவே இவ்வியாசம் எழுதப்படுவதாகும். ஏனெனில், உலகத்தில் காதல் என்பதாக ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி, அதனுள் ஏதோ பிரமாதமான தன்மை ஒன்று தனிமையாக இருப்பதாகக் கற்பித்து, மக்களுக்குள் புகுத்தி, அநாவசியமாய் ஆண்-பெண் கூட்டு வாழ்க்கையின் பயனை மயங்கச் செய்து, காதலுக்காக என்று இன்பமில்லாமல்—திருப்தி இல்லாமல்—தொல்லைப் படுத்தப்பட்டு வரப்படுகின்றதை ஒழிக்க வேண்டுமென்பதற்காகவேயாகும்.

ஆனால், காதல் என்றால் என்ன? அதற்குள்ள சக்தி என்ன? அது எப்படி உண்டாகின்றது? அது எதுவரையில் இருக்கின்றது? அது எந்த எந்தச் சமயத்தில் உண்டாவது? அது எவ்வப்போது மறைந்து விடுகிறது? அப்படி மறையக் காரணம் என்ன?

ஆழ்ந்து யோசித்தால், காதல் என்பதின் சக்திற்ற தன்மை, பொருளற்ற தன்மை, உண்மையற்ற தன்மை, நித்தியமற்ற தன்மை, அதைப் பிரமாதப்படுத்துவதின் அசட்டுத் தன்மை ஆகியவைகள் எளிதில் விளங்கிவிடும்.

▼

ஆனால், அந்தப்படி யோசிப்பதற்கு முன்பே, இந்தக் காதல் என்கின்ற வார்த்தையானது இப்போது எந்த அர்த்தத்தில் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது? உலகவழக்கில் அது எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது? இவற்றிற்கு என்ன ஆதாரம்? என்பவைகளைத் தெரிந்து ஒரு முடிவு கட்டிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

இன்றையதினம் காதலைப்பற்றிப் பேசுகிறவர்கள் காதல் என்பது அன்பு அல்ல, ஆசை அல்ல, காமம் அல்ல; அன்பு, நேசம், ஆசை, மோகம், காமம் என்பவை வேறு; காதல் வேறு, நட்பு வேறு என்றும்; அது ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தங்களுக்குள் நேரே விவரித்துச் சொல்லமுடியாத ஒரு தனித் தனித் திற்புகை ஏற்படுவதாகும்; அதுவும் இருவருக்கும் இயற்கையாய் உண்டாகக் கூடியதாகும்; அக் காதலுக்கு இணையானது உலகத்தில் வேறு ஒன்றுமே இல்லை என்றும்; அது, ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடமும், ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணிடமும் மாத்திரந்தான் இருக்க முடியும். அந்தப்படி ஒருவரிடம் ஒருவருக்குமாக இருவருக்கும் ஒரு காலத்தில் காதல் ஏற்பட்டு விட்டால் பிறகு எந்தக் காரணங்கொண்டும், எந்தக் காலத்திலும் அந்தக் காதல் மாறவே மாறாது என்றும்; பிறகு வேறு ஒருவர் இடமும் அந்தக் காதல் ஏற்படாது; அந்தப்படி மீறி அந்தப் பெண்ணுக்கோ ஆணுக்கோ வேறு ஒருவரிடம் ஏற்பட்டு விட்டால் அது காதலாயிருக்க முடியாது. அதை விபச்சாரம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டுமே யொழிய அது ஒருகாலும் காதல் ஆகாது என்றும்; ஒரு இடத்தில் உண்மைக் காதல் ஏற்பட்டுவிட்டால் பிறகு யாரிடமும் காமமோ, விரகமோ, மோகமோ ஏற்படாது என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

மேலும், இந்தக் காதல் காரணத்தாலேயே ஒரு புருஷன் ஒரே மனைவியுடனும் ஒரு மனைவி ஒரே புருஷனுடனும் மாத்திரம் இருக்கவேண்டியது என்றும் கற்பித்து, அந்தப்படி கட்டாயப் படுத்தியும் வரப்படுகின்றது.

ஆனால், இந்தப்படி சொல்லுகின்றவர்களை யெல்லாம் உலக அனுபோகமும் மக்களின் அனுபவநானமும் இல்லாதவர்கள் என்றோ, அல்லது இயற்கையையும் உண்மையையும் அறியாதவர்கள் என்றோ, அல்லது உண்மையை அறிந்தும் வேறு ஏதோ ஒரு காரியத்திற்காகவேண்டி வேண்டுமென்றே மறைக்கின்றவர்கள் என்றோதான் கருதவேண்டி இருக்கிறது.

அன்றியும், இம் மாதிரி விஷயங்களைப்பற்றி நாம் சொல்லும் மற்றொரு விஷயம் என்ன வென்றால், ஓர் ஆணின் அல்லது ஒரு பெண்ணின் அன்பு, ஆசை, காதல், காமம், நட்பு, நேசம், மோகம், விரகம் முதலியவைகளைப்பற்றி மற்றொரு பெண்ணோ ஆணோ மற்ற மூன்றாமவர்கள் யாராவதோ பேசுவதற்கோ, நிர்ணயிப்பதற்கோ, நிர்ப்பந்திப்பதற்கோ சிறிதுகூட உரிமையே கிடையாது என்றும் சொல்லுகிறோம்.

இன்னும் திறந்து வெளிப்படையாய்—தெரியமாய்—மனித இயற்கையையும் சுதந்திரத்தையும் சுபாவத்தையும் அனுபவத்தையும் கொண்டு பேசுவதானால், இவை எல்லாம் ஒரு மனிதன் தனக்கு இஷ்டமான ஓர் ஓட்டலில் சாப்பிடுவது போலவும், தனக்குப் பிடித்த பலகாரக்கடையில் பலகாரம் வாங்குவது போலவும், சாமான் கடைகளில் சாமான் வாங்குவது போலவும். அவ்வளவுதான் தனி இஷ்டத்தையும் மனோபாவத்தையும் திருப்தியையும் மாத்திரமே சேர்ந்ததென்றும், இவற்றுள் மற்றவர்கள் பிரவேசிப்பது அதிகப் பிரசங்கித்தனமும், அநாவசியமாய் ஆதிக்கம் செலுத்துவதுமேயாகும்.

இப்படிச் சொல்லப்படுவதுகூட, இவ்வளவு பெருமையையும் அணியையும் அலங்காரத்தையும் கொடுத்துப் பேசப்பட்ட காதல் என்பதை மூல்குறிப்பிட்டபடி அது என்ன, அது எப்படி உண்டாகின்றது என்பதை யோசித்துப் பார்த்தால், யாவருக்கும் சரி என்று விளங்கிவிடும். காதல் என்கின்ற வார்த்தை தமிழா, வடமொழியா என்பது ஒருபுறமிருந்தாலும்—தமிழ்மொழியாகவே வைத்துக் கொண்டாலும்—அதற்கு ஆண் பெண் கூட்டுத் துறையில் அன்பு, ஆசை, ஆவல், நட்பு, நேசம், விரகம் என்பவைகளைத் தவிர வேறு பொருள்கள் எங்கும் எதிலும் காணப்படவில்லை; அதில் வேறுவிதமான பிரயோகமும் நமக்குத் தென்படவில்லை.

அன்றியும், அகராதியில் பார்த்தாலும் மேற்கண்ட பொருளைத் தவிர—வடமொழி மூலத்தை அனுசரித்துக் காதல் என்பதற்கு கொலை, கொல்லல், வெட்டுதல், முறித்தல் என்கின்ற பொருள்கள்தான் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றபடி, தனித்தமிழ் மொழியில் பார்த்தாலும், ஆண்-பெண் கூட்டு சேர்க்கை முதலியன சம்பந்தமான விஷயங்களுக்கும் அன்பு, ஆசை, நட்பு, நேசம் என்பவைகளைத் தவிர வேறு தமிழ் மொழியும் இல்லை. இவைகளுடன் காதல் என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டால், இக் கருத்துக்களையேதான் மாற்றி, மாற்றி ஒன்றுக்கு மற்றொன்று கூறப்படுகின்றதே தவிர காதலுக்கு என்று வேறு பொருளில்லை. ஆதலால், இவைகளின்றிக் காதல் என்பதற்கு வேறு தனி அர்த்தம் சொல்லுகின்றவர்கள் அதை எதிலிருந்து கண்டு பிடித்தார்கள் என்று தெரியவில்லை.

நிற்க, இப்படிப்பட்ட காதலானது ஒரு ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ எப்படி உண்டாகிறது? இது தானாகவே உண்டாகின்றதா? அல்லது மூன்றாவது மனிதனுடைய பிரவேசத்தைக் கொண்டு உண்டாகின்றதா? ஒரு சமயம் தானாகவே உண்டாவதாயிருந்தால், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்—எந்த ஆதாரத்தினிமித—என்பவைகளைக் கவனித்தால் பெண் ஆணையோ, ஆண் பெண்ணையோ தானே நேரில் பார்ப்பதாலும், மூன்றாவது மனிதர்களால் கேள்விப்படுவதாலும் உருவத்தையோ, நடவடிக்கையையோ யோக்கிதையையோ வேறு வழியில் பார்க்கவும் கேட்கவும் நேரிடுவதாலுமேதான் உண்டாகக்கூடுமே தவிர வேறுவழியாக இல்லை.

இப்படியும் கூட ஓர் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணிடத்தில் காதல் ஏற்பட்டு அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்த ஆணிடம் காதல் ஏற்படாமல் போனாலும் போகலாம். இந்தப்படியே, ஒரு பெண்ணுக்கு ஓர் ஆணிடம் காதல் ஏற்பட்டு அந்த ஆணுக்கு அந்தப் பெண்ணிடம் காதல் ஏற்படாமல் போகலாம். மனிதன் ஒரு பொருளைப் பார்த்து மாத்திரத்தில், கேட்ட மாத்திரத்தில், பொருள் அந்த வஸ்து தனக்கு இருக்கலாம்—வேண்டும் என்பதாக ஆசைப்படுகின்றான். ஆனால், அவன் கொள்கின்றானோ—அது போல்தான்

இந்த 'காதல்' ஏற்படுகின்றதே தவிர, வேறு எந்த வழியிலாவது ஏற்படுகின்றதா என்பது நமக்குப் புலப்பட வில்லை.

எப்படிப்பட்ட காதலும் ஒரு சுயலட்சியத்தை—தனது இஷ்டத்தை—திருப்தியைக் கோரித்தான் ஏற்படுகின்றதே தவிர வேறில்லை என்பதும், காதலர்கள் என்பவர்களின் மனோபாவத்தைக் கவனித்தால் விளங்காமல் போகாது.

அதாவது, அழகைக் கொண்டோ, பருவத்தைக் கொண்டோ, அறிவைக் கொண்டோ, ஆஸ்தியைக் கொண்டோ, கல்வியைக் கொண்டோ, சங்கீதத்தைக் கொண்டோ, சாயலைக் கொண்டோ, பெற்றோர் பெருமையைக் கொண்டோ, போக போக்கியத்திற்குப் பயன்படுவதைக் கொண்டோ அல்லது மற்றம் ஏதோ ஒரு திருப்தியை அல்லது தனக்குத் தேவையான ஒரு காரியத்தையோ, குணத்தையோ கொண்டதான்—யாரும், எந்தப் பெண்ணிடமும் ஆணிடமும் காதல் கொள்ளமுடியும். அப்படிப்பட்ட காரியங்களுக்கெல்லாம் ஒருவன் காதல் கொள்ளும் போது இவன் அறிந்தது உண்மையாகவும் இருக்கலாம்; அல்லது அங்கு இருப்பதாக அவன் நினைத்துக் காதல் கொண்டு இருந்தாலும் இருக்கலாம்; அல்லது வேடிமாதிரித்தில் காட்டப்பட்ட ஒன்றினால் இருந்தாலும் இருக்கலாம்.

உதாரணமாக, ஒரு நந்தவனத்தில் ஒரு பெண் உல்லாசமாய் உலாத்துவதை ஒரு ஆண் பார்க்கின்றான். பார்த்தவுடன் அந்தப் பெண்ணும் பார்க்கின்றான். கிரண்டு பேருக்கும் கியற்கையாய் ஆசை உண்டாகி விட்டது. பிறகு 'நீ யார்' என்று சிலர்களில் யாரோ ஒருவர் கேட்கிறார்கள். பெண் தன்னை ஓர் அரச குமாரத்தி என்று சொல்லுகிறாள். உடனே ஆண் காதல் கொண்டு விடுகிறான். அவனை யார் என்று அவன் கேட்கிறான். அவன் ஒரு சேவகனுடைய மகன் என்று சொல்லுகிறான். உடனே அவளுக்கு அகிங்கமும் வெறுப்பும் ஏற்பட்டுப் போய்விடுகிறது. இது சாதாரணமாக நிகழும் நிகழ்ச்சி. கிங்கு ஏற்பட்ட காதல் எதை உத்தேசித்தது?

நிற்க, அவன் தன்னை சேவகன் மகன் என்று சொல்லாமல் தானும் ஒரு பக்கத்து தேசத்து அரசுகுமாரன் என்று சொல்லிவிட்டால் அவளுக்கு அதிக காதல் ஏற்பட்டு மறு ஜென்மத்திலும் அவனை விட்டுப் பிரியக்கூடாது என்று கருதி விடுகிறாள்.

நான்கு நாட்கள் பொறுத்த பின்பு தான் காதல் கொண்டவன் அரசுகுமாரன் அல்லன் என்றும் சேவகன் மகன் என்றும் அறிகிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நிலையில் அந்தக் காதல் அப்படியே இருக்குமா? அல்லது இருந்தாக வேண்டுமா? என்று யோசித்தப் பார்த்தால், காதல் ஏற்படும் தன்மையும் மறுக்கும் தன்மையும் விளங்கும். இந்தப் படிக்கே, ஒரு பெண்ணை நோயில்லாதவன் என்று கருதி ஒருவன் காதல் கொண்ட பின் நோயுடையவன் என்று தெரிந்தது; அல்லது மற்றனுடைய மனைவி என்று தெரிந்தது; அல்லது ஒரு தாசி என்று தெரிந்தது; அல்லது மோசம் செய்து தன்னிடம் உள்ள பொருளை அபகரிக்க வந்தவன் என்று தெரிந்தது; அல்லது தான் முதலில் நினைத்ததற்கு மாறாகவோ அல்லது தனது நன்மைக்கும் திருப்திக்கும் இஷ்டத்திற்கும் விரோதமாய், தான் எதிர்பார்க்காத கெட்ட காரியத்திற்கு அனுசூலமாகவோ ஏற்பட்டு விட்டால் அந்தக் காதல் பயன்படுமா? அதை எவ்வளவுதான் கட்டிப் போட்டாலும் அது இருக்க முடியுமா? என்பவைகளை யோசித்தால், உண்மைக் காதலின் நிலையற்ற தன்மை விளங்கும்.

நிற்க, உண்மைக் காதல் என்பது ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தவுடன் உண்டாகுமா? அல்லது கொஞ்ச நாளாவது பழகியவுடன் உண்டாகுமா? பார்த்ததும் ஏற்பட்ட காதல் உயர்வானதா? பழகியபின் ஏற்படும் காதல் உயர்வானதா? சீர்ததைக்கூடச் சரியாய்த் தெரிந்துக் கொள்ளாமல் தூர இருந்து பார்ப்பதாலேயே ஏற்படும் காதல் நல்லதா? அல்லது

சீர்ததின் நிலை முதலியவைகள் தெரிந்து திருப்தி அடைந்த காதல் நல்லதா? என்பவைகளைக் கவனிக்கும் போது, சீர்தமறுபாடாலும், பொருத்த மின்மையாலும், ஏன் எப்படிப்பட்ட உண்மைக் காதலும் மாற முடியாது என்பதற்கு என்ன விடை பகரமுடியும்? அல்லது உண்மையாகவே ஒருவன் ஒருத்தியுடன் காதல் கொண்டு விட்டால், ஆனால் அவன் வேறு ஒருவனிடம் காதல் கொண்டு விட்டதாய்க் கருத நேர்ந்தால்—அது பொய்யாகவோ, மெய்யாகவோ இருந்தாலும்—தன் மனத்துக்கு சந்தேகப்படும்படி ஆகிவிட்டால் அப்போது கூட காதல் மாறாமல் இருந்தால் தான் உண்மைக் காதலா? அல்லது தன் மனம் சந்தேகப்பட்டால்—அதிருப்தி அடைந்தால் நீங்கி விடக்கூடிய காதல் குற்றமான காதலா என்பதற்கு என்ன மறுமொழி பகரமுடியும்?

காதல் கொள்ளும்போது காதலர்கள் நிலைமை, மனப்பான்மை, பக்குவம், இலட்சியம் ஆகியவைகள் ஒரு மாதிரியாக இருக்கலாம். பிறகு கொஞ்ச காலம் கழிந்தபின் கியற்கையாகவே பக்குவம், நிலைமை இலட்சியம் மாறலாம். இந்த மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களிலும் காதலுக்காக ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுத்தக் கொண்டு சதா அதிருப்தியில்—துன்பத்தில் அழுந்தவேண்டியதுதான் என்று பார்த்தால் அப்போதும் காதலுக்கு வலுவில்லாததையும் அது பயன்படாததையும் காணலாம்.

ஒரு ஜாத காதலர்களில் அவ்விருவரும் ஞானிகளாய், துறவிகளாய்விட்டார்களானால் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒருவரை ஒருவர் பிரிவதும், வெறுப்பதும் காதலுக்கு விரோதமாகுமா? விரோதமானால் அப்படிப்பட்ட காதல் பயன்படுமா? விரோதமில்லையானால் ஒருவர் ஞானியாகி, துறவியாகிவிட்டதால் மற்றவரை விட்டுப் பிரிந்துகொள்ளுவது காதலுக்கு விரோதமாகுமா? என்பதும் கவனித்தால் காதலின் யோக்கியதை விளங்காமல் போகாது. பொதுவாக மனித ஜீவன் ஒன்றைப் பார்த்து நினைத்து ஆசைப்படுவதும், ஒன்றினிடம்—பலவற்றினிடம் அன்பு வைப்பதும் நேசம் காட்டுவதும் கியற்கையேயாகும்.

அதுபோலவே, மனிதனுக்குத் தானாகவே எதிலும் விரக்தி வருவதும், வெறுப்புக் கொள்வதும் பிரிவதும் கியற்கையேயாகும். பலவீனமாய் இருக்கும்போது ஏமாற்றது விடுவதும், உறுதி ஏற்பட்டபின்பு தவறுதலைத் திருத்திக்கொள்ள முயற்சிப்பதும், அனுபவ ஞானமில்லாதபோது கட்டுப்பட்டுவிடுவதும் அனுபவம் ஏற்பட்ட பிறகு விடுதலை செய்து கொள்ளுவதும் கியற்கையேயல்லவா?

உதாரணமாக, ஒரு வாலிபன் ஏமாற்றது ஒரு தாசியிடம் காதல்கொண்டு சொத்துக்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடுவதைப் பார்க்கின்றோம். அந்த வாலிபனுக்கு அந்தத் தாசியிடம் ஏற்பட்டது காதல் என்பதா? அல்லது காமம் என்பதா? அதே தாசியின் சமயத்தில் தனக்குத் தாசித்தொழில் பிடிக்காமல் இந்த வாலிபனிடமே திரந்தரமாயிருந்து காலத்தைக் கழிக்கலாம் என்று கருதிவிடுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஆகவே, தாசி கொண்டது காதலா அல்லது வாழ்க்கைக்குச் சவுகரியமான ஒரு வழியா? இதை வாலிபன் அறியாமல் நேசத்தை வளர்த்துக்கொண்டே வந்தால் இது ஒத்த காதலாகிவிடுமா? கிப்படி யெல்லாம் பார்த்தால், காதல் என்பது ஆசை, காமம், நேசம், மோகம், நட்பு என்பவைகளை விடச் சிறிதுகூடச் சிறந்தது அல்லவென்பது விளங்கும்.

அதற்கு ஏதேதோ கற்பனைகளைக் கற்பித்து ஆண்-பெண்களுக்குள் புகுத்திவிட்டதால், ஆண்-பெண்களும் தாங்கள் உண்மையான காதலர்கள் என்று காட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி—எப்படி பக்திமான் என்றால் இப்படி எல்லாம் இருப்பான் என்று சொல்லப்பட்டதால் அனேகர் தங்களை பத்திமாண்கள் என்று பிறர் சொல்ல வேண்டுமென்று கருதி பூச்சுப் பூசுவதும், பட்டை நாமம் போடுவதும், சதா கோவிலுக்குப் போவதும், பாட்டுகள் பாடி அழுவதும், வாயில் 'பி... சிவ' என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதான காரியங்களைச் செய்தும் தங்களைப் பத்திமாண்களாகக் காட்டிக்கொள்கின்றார்களே—அதுபோலும்; எப்படிக் குழந்தைகள் தாக்குவதுபோல் வேடிமே போட்டுக் கண்களை

முடிக்கொண்டிருந்தால் பெரியவர்கள் குழந்தைகளின் தூக்கத்தைப் பரிசோதிப்பதற்காக 'தூங்கினால் கால் ஆடுமே' என்று சொன்னால், அந்தக் குழந்தை தன்னைத் தூங்குவதாக நினைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கருதி காலைச் சிறிது ஆட்டுமோ—அதுபோலும்; எப்படிப் பெண்கள் இப்படி, இப்படி கீருப்பதுதான் கற்பு என்றால் பெண்கள் அதுபோலல்லாமல் நடப்பதுபோல் நடப்பதாய்க் காட்டித் தங்களைக் கற்புள்ளவர்கள் என்று காட்டிக் கொள்ளுகின்றார்களோ—அதுபோலும்; உண்மையான காதலர்களானால் இப்படியல்லவா கிருப்பார்கள் என்று சொல்லிவிட்டால், அல்லது அதற்கு இலக்கணம் கற்பித்துவிட்டால் அதுபோலவே நடந்து காதலர்கள் என்பவர்களும் தங்கள் காதலைக் காட்டிக்கொள்ளுகின்றார்கள். இதற்காகவே அவர்கள் இல்லாத வேஷத்தை எல்லாம் போடுகிறார்கள்.

ஆகவே, ஆசையைவிட, அன்பைவிட, நட்பைவிடக் காதல் என்பதாக வேறு ஒன்றும் இல்லை என்றும் அவ்வன்பு, ஆசை, நட்பு ஆகியவைகள்கூட மக்களுக்கு அறிவினைப் பொருள்கள் இடத்திலும் மற்ற உயர்திணைப் பொருள்கள் இடத்திலும் ஏற்படுவது போலத்தானே ஒழிய வேறில்லை என்றும்; அதுவும் ஒருவருக்கொருவர் அறிந்துகொள்வதிலிருந்து, நடவடிக்கையிலிருந்து, யோக்கையையிலிருந்து, மனப்பான்மையிலிருந்து தேவையிலிருந்து, ஆசையிலிருந்து உண்டாவதென்றும்; அவ்வறிவும், நடவடிக்கையும், யோக்கையையும், மனப்பான்மையும், தேவையும், ஆசையும் மாறக்கூடியவைதான் என்றும் கருதுகிறோம்.

ஆகவே, இதிலிருந்து நாம் யாரிடமும் அன்பும் ஆசையும் நட்பும் பொருளாகக் கொண்ட காதல் கூடாதென்றோ அப்படிப்பட்டது இல்லை என்றோ சொல்லவரவில்லை.

ஆனால், அன்பும் ஆசையும், நட்பும் மற்றும் எதுவானாலும் மன இன்பத்திற்கும், திருப்திக்குமே ஒழிய, மனத்திற்குத் திருப்தியும் இன்பமும் இல்லாமல் அன்பும் ஆசையும் நட்பும் கீருப்பதாய்க் காட்டுவதற்காக அல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதற்காகவே இதை எழுதுகின்றோம். ஏனென்றால், மற்றவர்கள் திருப்தியிலும் சந்தேகாதத்திலும் நுகழ்ந்து கொண்டு, தொட்டதற்கெல்லாம் 'இது காதல்', 'இது காதலுக்கு வி'ராதம்', 'இது காம இச்சை', 'இது மிருக இச்சை', 'இது விபச்சாரம்' என்பது போன்ற அதிகப் பிரச்சுரித்தனமான வார்த்தைகளை—ஒருவிதப் பொறுப்பும் இல்லாதவர்கள் எல்லாம் கூறுவதால் இதை எழுதினோம்.

['குடி அரசு'—தலையங்கம்—18-1-1931]

2. திருமணமும் ஒப்பந்தமும்

(தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

விவாகம் அல்லது திருமணம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு பெண்ணும் ஆணும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு, அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட்டுப் பொறுப்பில் நடத்துவதற்குப் பலர் அறியச்செய்யச் செய்துகொள்ளும் காரியமேயாகும். இதைச் சிலர்—அதாவது பழைய முறைக்காரர் சடங்கு என்கிறார்கள்; புதிய முறைக்காரர் ஒப்பந்தம் என்கிறார்கள். சடங்கு என்று சொல்லுகின்றவர்கள் உண்மையிலேயே சடங்காகவே கருதிக் காரியங்களில் இலட்சியமில்லாமல் நடத்துகிறார்கள். அதாவது, கவியானத்தில் மாப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் எவ்வித உரிமையும் இல்லை. அது போலவே சடங்கிலும் கவியானக்காரருக்கும் சடங்குக்கும் யாதொரு உரிமையும் இல்லை. எப்படி என்றால், தம்பதிகளின் பெற்றோர்களோ அல்லது இந்தப் பெற்றோர்களுக்கு வேண்டியவர்களோ பார்த்து, இன்ன பெண்ணுக்கு இன்ன மாப்பிள்ளை என்று தீர்மானித்துவிட்டால், அதை மணமக்கள் ஆட்சேபிக்கமுடியாது. அதுமாதிரிமல்லாமல் இன்னொரு அறியாயம் என்னவென்றால், திருமணம் நடக்கும் நிமிடம்வரையில்

மாப்பிள்ளை பெண்ணைப் பார்த்திருக்கமாட்டார்; பெண் மாப்பிள்ளையைப் பார்த்திருக்க மாட்டாள். அங்க இலட்சணம், அறிவு இலட்சணம், யோக்கிய இலட்சணம் ஆகிய எதையும் பரக்காமலும், தெரியாமலும் தான் திருமணம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இவர்கள் இருவர் விஷயத்தில் ஏதாவது ஒன்று கவனிக்கப்படுகிறதா என்றால், இருவர் பிறந்த நேரம் என்று சொல்லப்பட்டு—அது சரியான நேரமோ தப்பான நேரமோ என்பதைப்பற்றிக் கவலை யில்லாமல்—ஒரு பொறுப்பற்ற நபரால் இருவருக்கும் பொருத்தம் உண்டா இல்லையா என்பது முடிவுசெய்யப்பட்டுவிடும். சில சமயங்களில் பிறந்த கால நேரங்கள்கூட கவனிக்கப்படாமல், பெண்ணின் பெயரின் முதல் எழுத்தையும் மாப்பிள்ளையின் பெயரின் முதல் எழுத்தையும் ஆதாரமாக வைத்துப் பொருத்தம் முடிவுசெய்யப்பட்டுவிடும். மற்றும் சில சமயங்களில் அதுகூட இல்லாமல், கோவிலில் பூ வைத்துக் கேட்பதுமூலமோ, கருடன் பறப்பது மூலமோ, பல்லி கத்துவதின் மூலமோ, இருவர் பெயர் எழுதப்பட்ட சீட்டுகளின் மீது ஈ உட்காருவதின்மூலமோ, அல்லது கோவில்களில் ஏதாவது ஒருவன் சாமி ஆடி வாக்குச்சொல்வதின் மூலமோ கவியானம் தீர்மானிக்கப்பட்டுவிடும். எவ்வளவு காட்டு மிரண்டித்தனமான வாழ்வில் நமது மக்கள் இருந்துவருகிறார்கள் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

இதுபோலவே, சடங்குகள் விஷயத்திலும் இந்தச் சடங்குகள் எதற்காக என்றாவது, இந்தச் சடங்கின் அர்த்தம் என்ன என்றாவது, இச் சடங்குகளுக்கு அவசியமோ ஆதாரமோ, ஆரம்ப காலமோ, பொருத்தமோ என்ன என்றாவது மணமக்களுக்கோ, பெற்றோர்களுக்கோ, மற்றும் உறவினர்களுக்கோ யாருக்குமே தெரியாது.

ஆனால், சுயமரியாதைத் திருமணம் என்பது அப்படி அல்ல. மணமக்கள் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து, தங்களுக்குள்ளாகவே ஒருவரை ஒருவர் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அர்த்தமும் பொருத்தமும் அவசியமும் இல்லாமல் வெறும் சடங்கு, பழக்க வழக்கம் என்பதற்காக மாத்திரம் ஒன்றையும் செய்யக்கூடாது என்பதுமேயாகும்.

இவை மாதிரிமல்லாமல், திருமணம் சம்பந்தமாக செலவு, மெனக்கெடு, வீண் கஷ்ட நஷ்டம் ஆகியவைகளைப்பற்றிப் பழைய முறைக் கவியானங்களில் இலட்சியமே செய்யப் படுவதில்லை. ஆடம்பரத்துக்காகவே வீண் செலவுகளைத் தகுதிக்கு அதிகமாகக் கடன் வாங்கியாவது செய்யப்பட்டு வருகிறது. திருமணத்திற்காக மூன்று நாள், நான்கு நாள், ஏழு நாள் கூட மெனக்கெட்டு வெளியூர் உறவினர்களையும் தருவித்து—மெனக்கெடச் செய்து அய்ந்து நாள் விருந்து, பத்து நாள் விருந்து என்று சாப்பாட்டுச் செலவும்; பந்தல், மேளம், சங்கீதம், ஊர்வலம், வாணம் என்பதாக வீண் காரியங்களும்—குடிசாரர்கள் குடித்த போதையில் தாறுமாறாய் நடப்பதுபோல்—கவியான போதையில் சிக்கி பணங்கள், நேரங்கள், கஷ்டங்கள் ஆகியவைகள் தாறுமாறாகச் செலவாக்கப்பட்டுவருகின்றன. கிரண்டு மூன்று நாட்களுக்காக—சிலர் பார்த்துப் புகழுவதற்காக என்று செய்யப்படும் கீப்படிப்பட்ட தாறுமாறான ஆடம்பரச் செலவுகள் கவியான தம்பதிகள் தலையிலோ அல்லது குடும்பத்தார் தலையிலோ விழுந்து, கவியானக் கடன்களால் வெகு நாளைக்கு அவதிப்பட வேண்டியிருப்பதால்—சில குடும்பங்கள் கவியானச் செலவாலேயே 'பாப்பர்' ஆகி, மீளாக் கடன்காரர்களாகக்கூட ஆகவேண்டியதாகிவிடுகின்றன. இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளும் முட்டாள்தனமான காரியங்களும் கூடாது என்பதுதான் சுயமரியாதைக் கவியானம் என்பதின் முக்கிய அம்சமாகும்.

மற்றும், கவியானம் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில் தம்பதிகளைவிட மூன்றாவதான வர்களுக்கே சகல சுதந்திரமும் இருந்தவாறுகிறது. செய்துவைப்பதற்கு ஒரு புரோகிதன் வேண்டும், இன்னிள்ள மாற்றி பெற்றோர்கள், உறவினர்கள் வேண்டும். இவர்கள் சொன்னபடி எல்லாம் நடப்பதன் நடக்கவேண்டும்.

சுயமரியாதைக் கலியாணம் என்பதில் இந்த முறையில்தான். மணமக்கள் தங்கள் ஒப்பந்தங்களை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லி சம்மதித்ததற்கு அறிகுறியாக மாலையிட்டுக் கொள்வது என்பதுடன் முடிவு பெற்றுவிடுகின்றது.

மற்றும் இவற்றையெல்லாம்விட ஒரு முக்கிய விவரம் என்ன என்றால், கலியாண விஷயத்தில் மணமக்களின் வாழ்க்கைச் சம்பந்தம் முக்கியமானது—இலட்சியமானது அல்லவென்றும், அதில் ஏதோ ஒரு தெய்வீக சம்பந்தம் இருக்கிறதென்றும், அதுவேதான் திருமணத்தின் இலட்சியமென்றும், ஆதலால் அப் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் அத் தெய்வீக சம்பந்தத்திற்காக ஒருவர் குற்றங்களையும் அநீதிகளையும் மற்றவர்கள் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், அதிலும் சிறப்பாக மாப்பிள்ளை செய்யும் கொடுமையையும் அநீதியையும் பெண் பொறுத்துக்கொண்டு வாழ்நாள் முழுதும் மாப்பிள்ளைக்குப் பெண் அடிமையாய், பக்தியாய் இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், சுயமரியாதைக் கலியாணம் என்பது அப்படியில்லை. திருமணம் என்பது பெண்ணும் ஆணும் சேர்ந்து வாழ்க்கையை நடத்த ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் ஒப்பந்தம் என்றும், அந்த ஒப்பந்த விஷயம் பெண்ணையும் ஆணையும் மாத்திரமே பொறுத்ததே ஒழிய வேறு எவ்விதத் தெய்வீகத்திற்கோ அல்லது எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டிற்கோ சம்பந்தப்பட்டதில்லையென்பதுமே ஆகும். மேலும், பழைய முறைக் கலியாணமானது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கலியாணம் ஏற்பட்ட பிறகுதான் ஒருவர்மீது ஒருவர் ஆசை கொள்வதோ, காதல் கொள்வதோ ஏற்படவேண்டுமென்றோழிய, அதற்கு முன்னால் ஒருவர்மீது ஒருவருக்கு ஆசையும் காதலும் ஏற்படுதல் கூடாதென்றும், குற்றமென்றும் அது விபச்சாரத்திற்குச் சமமானதென்றும் கூறப்படுகின்றது.

சுயமரியாதைக் கலியாணத்திலோ, கலியாணத்துக்கு முன்பாகவே ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கொருவர் ஆசை ஏற்பட்டு, அதன் பின்னரே கலியாணம் நடக்க வேண்டும் என்றும், மற்றபடி கலியாணம் ஆனபிறகு ஆகிவிட்டதே என்கின்ற காரணத்திற்காக அங்க ஈனராய் இருந்தாலும், வியாதியஸ்தராக இருந்தாலும், கொடியவராய் இருந்தாலும் ஒருவருக்கொருவர் ஆசை கொண்டதான் ஆகவேண்டும் என்றும் சொல்வதைக் கண்டிப்பாய் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

மற்றும், பழையமுறைக் கலியாணங்கள் ஒரு தடவை கலியாணம் ஆகிவிட்டால், எக் காரணத்தைக்கொண்டும் மறுபடியும் பிரியக்கூடாதென்றும், இப்படிக்கூறாவிட்டாலும் ஆணுக்குப் பிரித்துவிடவோ பிரித்துக்கொள்ளவோ உரிமையுண்டு (ஆனால் பெண்ணுக்குத் தான் உரிமையில்லை) என்றும், மனைவி கிறந்துபோனால் கணவன் மறுவிவாகம் செய்து கொள்ளலாம் என்றும் மனைவி உயிருடன் இருக்கும்போதே கணவன் மாத்திரம் பல பெண்களைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளலாம் என்றும்—பெண்கள் மாத்திரம் எந்தக் காரணம் கொண்டும் புருஷன் எவ்வளவு கொடியவனாகவும், மனிதத்தன்மை அற்றவனாகவும், எந்த விஷயத்துக்கும் பொருத்தமில்லாமல் கொடுமைபுச் சித்திரவதை போன்ற கஷ்டத்தையும் கொடுப்பவனானாலும் புருஷனை விட்டுப் பிரியக்கூடாதென்றும் வேறு கலியாணம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்றும், புருஷன் தான்பக்குவமாவதற்கு முன் தனது அயித்தாவது பத்தாவது வயதிலேயே கிறந்துபோனாலும் வேறு புருஷனைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளாமல், விதவை என்னும் பெயருடன் உலக சுகபோகங்கள் எல்லாவற்றையும் வெறுத்து, மக்கள் கண்ணுக்கும் மனத்துக்கும் வெறுப்புத் தோன்றும் தன்மையாய் வாழ வேண்டும் என்றும் சொல்லிவந்தது.

சுயமரியாதைக் கலியாணத்தில் இவ்வித அக்கிரமம் அயோக்கியத்தனமும் அறியாமையும் கொடுமையும் மூர்க்கத்தனமும் காட்டுமிராண்டத்தனமும் கிடீலை, வாழ்க்கைக்கும் மனத்துக்கும் ஏற்ற தம்பதிகளானால் கூடி வாழலாம். அவைகளுக்கு

ஒவ்வாத—வாழ்க்கையே நரகம்போன்றதான—தம்பதிகளானால் பிரிந்து மனத்திற்கு ஏற்ற வர்களை மணந்து இன்ப சுகவாழ்வு வாழ உரிமை உண்டு என்பதோடு, புருஷனோ மனைவியோ யார் கிறந்துபோனாலும் மறுவிவாகம் செய்துகொள்ளலாம் என்றும் கூறுகிறது.

பழைய முறைக் கலியாணப்படி பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை இல்லை; வாழ்க்கையில் சரிபங்கு ஆதிக்க உரிமை இல்லை. சுயமரியாதைக் கலியாணத்தில் சொத்திலும் வாழ்க்கை ஆதிக்கத்திலும் பெண்ணுக்கு ஆணைப்போலவே சரிபங்கு உரிமை இருக்கிறது என்பதுடன், இவைகளே கலியாண ஒப்பந்தத்தின் சரத்துக்களாகும். அனேகமாய்க் கலியாணத் தத்துவம் பழையதும் புதியதும் ஒரே மாதிரிதான். எப்படியெனில், இங்கு ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்துதான் கலியாணம் செய்துகொண்டார்களே ஒழிய, ஆணும் ஆணும் சேர்ந்தோ பெண்ணும் பெண்ணும் சேர்ந்தோ கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை.

ஆதலால், இவ்விதத் திருமணத்தைப்பற்றிக் கவலையோ, ஆத்திரமோ படவேண்டிய தில்லை. பெண்களில் பலருக்கு இவ் விஷயத்தில் மன சஞ்சலம் இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆண்களில் படித்தவர்கள், வித்துவான்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களிலேயே சில அழுக்கு மூட்டைகள் இருந்தனென்று விஷமப் பிரச்சாரம் செய்துவரும்போது, பெண்களில் இது விஷயமாய் அதிருப்தி உள்ளவர்கள் இருப்பது அதிசயமல்ல. ஏனெனில், பெண்களை நாம் எப்படி வைத்திருக்கிறோம்? அவர்களில் 100க்கு 99 பேர்களுக்கு அடுப்பாங்கரையையும், படுக்கை வீட்டையும் மாத்திரமே காட்டி—நகை மாட்டுகின்ற ஸ்டாண்டிப்போல், நகைகளை மாட்டி—இது என் பெண்சாதி; இது உன் பெண்சாதி என்று கண்காட்சி காட்டுகின்றோமே ஒழிய வேறு அவர்களுக்கு என்ன கற்றுக்கொடுத்திருக்கிறோம்? வேண்டுமானால் கண்ணா முடிக்கொண்டு, பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு, கணக்கு வழக்குப் பரீக்காமல் பிள்ளைகளைப் பெறவார்கள். இதற்குமட்டும்தான் ஒரு உபாத்தியாயமே அறிவே வேண்டிய தில்லை. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மடமை உண்டோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு பிள்ளைகள் பிறந்துவிடும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அடிமைத்தன்மையில் மோகம் உண்டோ அவ்வளவுக் கெவ்வளவு நகைகளை மாட்டிக் கொள்வார்கள். தங்களை விகாரமாய்ச் சிங்காரித்துக் கொள்வார்கள். இவைகளையும் இவை போன்றவைகளையும்தான் நாம் அவர்களுக்குத் தாய் தந்தையர்கள் என்ற முறையில் கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பெண்களிடம் நாம் வேறு ஏதை எதிர்பார்க்க முடியும்? இன்றையப் பெண் எவ்வளவோ கல்வியும் செல்வமும் நாகரிக அறிவும் கவர்வமும் உள்ள சுற்றத்தாருக்குள்ளும், சகவாசத்துக்குள்ளும் இருந்துவந்தும்—நிரம்பவும் கர்நாடக முறையில் பட்டிக்காட்டுக் கிராமவாசிப் பெண்களெனில்—இளப்பமாய் நடந்துகொள்வதைப் பார்த்தால், நமக்கு எவ்வளவு சங்கடமாய் இருக்கிறது! இப்படிப்பட்ட பெண்கள் வயிற்றில் பிள்ளைகள் பிறந்து கிவர்களால் வளர்க்கப்பட்டால், அவற்றிற்கு மனிதத் தன்மை எப்படி ஏற்படும் என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்! நமது மக்களுக்கு ஏன் மனிதத் தன்மை இல்லை, சுயமரியாதை யில்லை என்றால் அவற்றிற்கெல்லாம் முக்கியத்திலும் முக்கியமான காரணம்—இப்படிப்பட்ட தாய்மார்களால் பெறப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டதேயாகும்.

கலியாணமானவுடன் பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளை எதிர்பார்ப்பார்கள். சுற்றத்தார் எத்தனை ஆயிரத்தென்று கணக்குக் கூட்டி வருவார்கள். தம்பதிகள் பிள்ளைகளைப் பெறுவதில் பட்டும் கஷ்டம், காயலா, அசவுகரியம், வாலிபம் பாழாவது, தரித்திரம், துன்பம், வியாசுலம், விசாரம், மானம் கெட நேருவது, சுயமரியாதை கிறந்துதாவது வாழ ஆசைப் படுவது ஆகிய சாரியங்களைப்பற்றி எவரும் சித்திக்கமாட்டார்கள். யாதொரு பொறுப்பு அறிவும் அற்று, இன்று மணமக்களைப் பற்றிச் சரிபங்கு பிள்ளைகள் பெற்று பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள், மணமக்களுக்கு அரைச்சங்கு பால் வரர்க்கக்கூடச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். மணமக்கள் வந்தால் கூட, பக்கத்து வீட்டில்

குடியிருந்துகொண்டு கணக்குக் கூட்டிப் பார்த்து அஞ்சலையும் வெறுப்பும் அடைவார்களே தவிர, சிறிது பரிதாபம்கூடக் காட்டமாட்டார்கள். ஆதலால், மணமக்கள் குழந்தைகளைப் பெறும் விஷயத்தில் சிறிது ஜாக்கிரதையாகவும் அறிவுடைமையாகவும் இருக்கவேண்டும்.)

[சென்னை சவுகார்பேட்டையில், 8-6-1934-ல் சொற்பொழிவு—' புரட்சி ' 17-6-1934]

40 வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்த எனது திருமணமும் என் தகப்பனாருக்கு இஷ்டமில்லாமல் நடந்ததாகும். எனக்குப் பிடித்த மனைவியை நான் மணக்க என் தந்தைக்கு இஷ்டமில்லாததால், அவர் எனது திருமணத்தன்று சாப்பாட்டு கிட்டத்திலேயே இருந்துகொண்டு தனது வெறுப்பைக் காட்டிக்கொண்டு இருந்தாரே ஒழிய மணக் கொட்டகைக்கு வரவே இல்லை. மற்றபடி செலவு விஷயத்தில் அவர் எதுவும் குறுக்கிடவே இல்லை. அய்யரோப்பியர் வந்தபோது மாத்திரம் வரவேற்க வந்ததைத் தவிர மற்றபடி எந்தக் காரியத்தையும் கவனிக்கவில்லை. பிறகு என் மனைவி விஷயத்தில் மிக பட்சமாக இருந்தார். ஒவ்வொன்றுக்கும் மனைவிகாகக் சிபாரிசுக்கு வந்து என்னைக் கண்டித்தார்.

[நீடாமங்கலத்தில், 5-5-1935-ல் சொற்பொழிவு—' குடி அரசு ' 12-5-1935]

3. சுயமரியாதை—புராண மரியாதை

தலைவரவர்களே ! தோழர்களே !

இன்று நடக்கும் இத் திருமணத்திற்குச் சுயமரியாதைத் திருமண மென்றும் சீர்திருத்தத் திருமணமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. சுயமரியாதைத் திருமணம் என்றால் சிலருக்குப் பிடித்தமில்லாமல் இருக்கலாம் என்று சீர்திருத்தத் திருமணமொன்று சொல்லப்படுகிறது.

எப்படி இருந்தாலும் ஒன்றுதான். சீர்திருத்தம் என்றால் என்ன? இருக்கின்ற நிலைமையிலிருந்து மாற்றம் செய்வதையே சீர்திருத்தம் என்றும், நாகரிகமென்றும் சொல்லுகிறோம். என்றாலும், இந்தச் சீர்திருத்தமும் நாகரிகமும் வெறும் மாறுதலுக்காகவே ஏற்படுவதும் உண்டு. மற்றும் பல விஷயங்களில் சவுகரியத்தையும் நன்மையையும் அவசியத்தையும் பகுத்தறிவையும் உத்தேசித்து மாற்றப்படுவதும் உண்டு. மாறுதலும் சீர்திருத்தமும் மக்களுக்கும் உலகத்துக்கும் புதிதல்ல. உலகம் தோன்றிய நாள்முதல் ஒவ்வொரு குறையிலும் எவ்வளவு மாறுதல் அடைந்து வந்திருக்கிறது என்பதைச் சரித்திரங்களையும், பழைய சின்னங்களையும் பார்த்து வந்தால் நன்றாய் விளங்கும். அதுபோலவே, மனித சமூகமும் சகல குறைகளிலும் எவ்வளவு மாறுதல் அடைந்து வந்திருக்கின்றது என்பதும், வாழ்க்கையில் எவ்வளவு மாறுதல் அடைந்து வந்திருக்கின்றது என்பதும் நம் குறைந்த கால ஆயுளின் அனுபவத்தைப் பார்த்தாலே தெரியவரும்.

மாறுதல் என்பது மியற்கையேயாகும். மாறுதல் இல்லாமல் எந்த நாடும், எந்த சமூகமும் எந்த வஸ்துவும் இருக்க முடியாது.

இந்தக் கலியாணம் சுயமரியாதைக் கலியாணம் என்றும், இதில் பழக்க வழக்கங்கள் சாஸ்திரங்கள், சம்பிரதாயங்கள் ஒன்றும் கவனிக்கப்படுவதில்லை என்றும் இதைப் புராண மரியாதைக்காரர்களும், வைதிகர்களும் குற்றம் சொல்லலாம்.

சாதாரணமாக இத் நாட்டில் நடைபெறும் வைதிகக் கலியாணம், புராண முறைப்படி நடக்கும் கலியாணம் ஆகியவைகளைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். வைதிகப் பிரசாரத் துக்கும் வைதிகத்துக்காகவே உயிர் வாழ்வதாய் சொல்லிக்கொள்ளும் பார்ப்பன சமூகத்தையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அவர்களுடைய கலியாணங்களில் இப்போது எவ்வளவு சீர்திருத்தம், எவ்வளவு மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நீங்கள் கவனித்துப்

பாருங்கள். காலை 7 மணிக்கு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தூரத்திலுள்ள கோயில்களுக்குப் போய் அங்குக் கலியாணம் செய்துகொண்டு, பகல் சாப்பாடு சாப்பிட்டுவிட்டு மாலை 6 மணிக்குப் புறப்பட்டு வீடுவந்து சேர்ந்துவிடுகிறார்கள். 3 நாள், 5 நாள், 7 நாள் அவ்பாசனங்கள், சடங்குகள் என்பவைகள் எல்லாம் எங்கே போய்விட்டன? பெரும் செலவுகள், ஆடம்பரங்கள், பல வகைப்பட்ட விருந்துகள் எல்லாம் எங்கே போய்விட்டன?

மற்றும், குருட்டு நம்பிக்கையும் மூட பக்தியும் பிறந்த ஊராகிய சென்னை முதலிய இடங்களில் நாயுடு, முதலியார், செட்டியார் என்று சொல்லப்படும் சாதிகளும் வைதிக சிகர மணிகளும் சடங்குகளினாலும் வேஷங்களினாலும் தங்களைப் பெரிய சாதியார் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்களுமான மக்கள்—இன்று தங்கள் தங்கள் வீட்டிலேயே ஒரே நாளில்—ஒரு பகலில்—ஒரு விருந்தில்—கலியாணங்களை முடித்துவிடுகின்றார்கள். இவைகள் எல்லாம் மாறுதல் அல்லவா, சீர்திருத்தம் அல்லவா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். மனிதனில் எவனும் மாறுதலுக்கு ஆளாகாமல் இருக்க முடியாது.

காசிக் கும் இராமேஸ்வரத்துக்கும் நடந்துபோனால்தான் புண்ணியம் என்று நம்பின மனிதன்—இன்று காளை வண்டியில் போய், குதிரை வண்டியில் போய்—இரயிலில் போய், மோட்டாரில் போய், ஆகாயக் கப்பலில் மணிக்கு 300 மைல் போகக்கூடிய நிலைமையை அடைந்துவிட்டான். இவனிடம் புராணத்தையும் வைதிகத்தையும் பேசினால் செல்லுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அதுபோலவே, சக்கிரமூக்கிக் கல்லிளமூலம் விளக்கு வெளிச் சத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டிருந்த மனிதன்—விளக்காகி, பந்தமாகி, பவர் லைட்டாகி, கியாஸ் லைட்டாகி, இன்று எலக்ட்ரிக் லைட்—அதாவது ஒரு பொத்தானை அழுக்கினால் ' இலட்சம் விளக்கிள் வெளிச்சம் ' போன்ற பிரகாசத்தைக் கண்டுபிடித்து அனுபவித்து வருகிறான். இந்தக் காரியங்களை யெல்லாம் புராணமும் வைதிகமும் தடுத்தவிடக்கூடுமா என்று பாருங்கள்.

அதுபோலவே, இந்தத் திருமணம் என்னும் விஷயத்திலும் முற்போக்கு ஏற்பட்டுத் தான் தீரும். அதை நீங்கள் தடுத்துவிட முடியாது. திருமணத்துக்கு 1000 சாஸ்திரமும் புராணமும் இருந்தாலும் அதை உனி மக்கள் நம்பிக்கொண்டும், ஏற்றுக்கொண்டும் இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. காலதேச வர்த்தமானத்திற்குத் தகுந்தபடி மாறிக் கொண்டுதான் வரும். அனேக தேசங்களில் கலியாணம் என்கிற பேச்சே இப்போது அமுலில் இல்லை. ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றாகக் கூடித்தான் வாழ வேண்டும் அல்லது வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும் என்கின்ற முறையும் இல்லை. இஷ்டப்பட்டால் இரண்டு பேர் கூட்டு வியாபாரம் செய்வதுபோல் சேர்ந்து ஒரு குடும்பத்தை நடத்துகிறார்கள். இஷ்டம் இல்லாவிட்டால் தனித்தனியாகக் குடும்பத்தை நடத்துகிறார்கள். மேலும் குடும்பம் என்கின்ற தொல்லையே இல்லாமல் சுதந்திர மக்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் இன்பத்தையும், உணர்ச்சி பரிசாரத்தையும் மிகு சிநேகிதர்கள் அனுபவிக்கும் சிநேக இன்பத்தைப் போலவும், மியற்கைக் கூட்டைப் போலவும் கருதி வாழுகின்றார்கள். இவைகள் எல்லாம் மனிதன் அனுபவத்தினாலும், நாளுக்கு நாள் மனிதனுடைய கஷ்டமும் கவலையும் தொல்லையும் குறைக்கப்பட்டு வரவேண்டும் என்கின்ற முயற்சியினாலும், தத்துவ விசாரத்தினாலும் ஏற்படும் காரியங்களேயாகும்.

ஆதலால், சுயமரியாதை என்கின்ற வார்த்தையைக் கண்டு யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. மனிதனுடைய பகுத்தறிவுக்கு மரியாதை கொடுப்பதுதான் சுயமரியாதையின் முக்கிய தத்துவம் என்பதை ரூபகத்தில் வையுங்கள். உங்கள் பகுத்தறிவினாலும் உங்கள் அனுபவ உண்மையாலும் உங்களுக்கு ஒன்று தோன்ற—உலகப் பழக்க வழக்கத்துக்கு—சாஸ்திரத்துக்கு—மதக் கட்டுப்பாட்டுக்கு என்கின்ற நிப்பந்தத்தினின்றும், அதற்கு

மாறாய் நீங்கள் நடக்க வேண்டிய அடிமைத்தனம் ஏற்பட்டால், அதைத்தான் சுயமரியாதைக்கு விரோதம் என்று சொல்லுகிறோம். அதைத்தான் அடிமைத்தனம், சுதந்திரமற்ற தனம் என்று சொல்லுகின்றோம்.

ஆதலால், எந்தக் காரியத்தையும் உங்கள் பகுத்தறிவையும் அனுபவ பலனையும் அனுபவித்துப் பார்த்து நடக்க வேண்டும் என்கின்ற முறையிலேதான், இந்த சுயமரியாதைக் கவியாணம் என்பதும் ஆங்காங்கு செய்யப்பட்டும் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டும் வருகின்றதே ஒழிய வெறும் மாறுதலுக்காக என்று செய்யப்படவில்லை.

உங்களுடைய புராண மரியாதைக் கவியாணத்தைச் சற்று சிந்தித்துப் பாருங்கள். புராண மரியாதைக் கவியாணத்தின் முதல் தத்துவமே பெண்கள் ஆண்களுக்கு அடிமைகள்—சுதந்திரமற்றவர்கள்—மனிதத் தன்மைக்கு அருகதையற்றவர்கள் என்பதுவகை நிலை நிறுத்துவதற்காகச் செய்யப்படும் சடங்கு அல்லது காரியம் என்பது எனது அபிப்பிராயம். உதாரணமாக 'கன்னிகாதானம்', 'பெண் கொடுத்தல்', 'பெண் வாங்குதல்' 'தாலிகட்டுதல்' முதலிய வார்த்தைகளாலும் புருஷனுக்கு 'கொண்டவன்', 'கொண்டான்' என்று சொல்லப்படுகின்ற வார்த்தைகளாலும் பெண் அடிமையாகப் பாவிக்கப்படுகிறாள் என்பதை உணரலாம்.

இச் சுயமரியாதைக் கவியாணம் என்பதன் முக்கிய தத்துவம்—கூட்டு வாழ்க்கையில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் எல்லித வித்தியாசமோ, உயர்வு தாழ்வுவோ இல்லை என்பதும் சகல துறைகளிலும் சம சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுமேயாகும்.

மற்றும் வைதிக, புராண முறைக் கவியாணத்தில் மதம், சாதி, வகுப்பு, குலம், கோத்திரம் முதலியவைகளைக் கவனிப்பதே முக்கியமாய் இருப்பதால், ஆண்-பெண் பொருத்தம் சரியாய் ஏற்படுவதில்லை. 'குலத்தில் ஒரு குரங்கைக் கொள்ளு' 'பாத்திர மறித்து பிச்சை இரு' 'கோத்திரமறித்து பெண்ணைக் கொடு' என்றும் பழமொழிகளைப் பார்த்தாலே குலம், கோத்திரம், சாதி, வகுப்பு முதலியவைகளுக்குள்ள நிர்ப்பந்தங்கள் நன்றாய்த் தெரியும். இதன் பயனாய் அனேக கவியாணங்களில் பெண்ணுக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை இல்லாமலும், மாப்பிள்ளைக்கு ஏற்ற பெண் இல்லாமலும்—நாயும் பூனையும் போல்—ஜோடிகள் சேர்த்துவிடுகின்றன.

சுயமரியாதைக் கவியாணத்தில் சாதி, வகுப்பு, குலம், கோத்திரம் என்பவைகள் கவனிக்கப்படாமல் மணமக்களுடைய யோக்கியதாம்சங்களையே கவனித்துப் பார்க்கப்படுகின்றது.

வைதிகக் கவியாணத்தில் வயதுக் கிரமங்களில் தக்க பருவங்களை முக்கியமாக்கி கவனிப்பதில்லை. தக்க பருவம் வருவதற்கு முன்பு பெண்களுக்குக் கவியாணம் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்து வருகின்றது. உதாரணமாக '10 வயது வந்தால் ஒரு பறையனுக்குப் பிடித்துக் கொடு' என்று சொல்லும் பழமொழியைப் பார்த்தால் விளங்கும். 50, 60 வயதான ஆண் கிழத்தக்கு 10, 12 வயதுப் பெண் குழந்தையைப் பிடித்துத் தாலிகட்டி விடுகிறார்கள். கவியாண விஷயத்தில் ஆண்களுக்குக் கிழம் என்பதே இல்லையாம். இந்த விஷயத்திலும் சுயமரியாதைக் கவியாணம் தக்க சரிசமமான வயதுப் பொருத்தம் பார்த்தே செய்யப்படும்.

மற்றபடி, புராணக் கவியாணங்களில் நாள் பார்ப்பது, கோள் பார்ப்பது, சடங்குகள் செய்வது, அதிகச் செலவுகள் செய்வது முதலிய காரியங்களால் கவியாணக்காரர்களுக்குத் தாங்கமுடியாததும், விலக்க முடியாததுமான பல அசவுகரியங்கள், செலவுகள் ஏற்படுகின்றன.

உதாரணமாக, புரோகிதன் அதிகாலையில் 4½ மணி, 5 மணி, 6 மணிக்கு 'முகூர்த்தம்' வைத்துக் கொடுத்துவிடுகிறான். இதனால் இரவெல்லாம் தூக்கமில்லாமல் கவியாணத்துக்கு வந்த ஜனங்கள் அவஸ்தைப் படுகிறார்கள்; பல விளக்காமல், கால், கை கழுமாமல், வெளிக்கூடப் போகாமல் நித்திய கடன்களைக் காலா காலத்தில் கழிக்கமுடியாமல் மக்கள் அவஸ்தைப்படுவதும், மற்றும் பழக்க வழக்கமென்றும் சடங்கு, ஆடம்பரம் முதலியவைகளால் கவியாணக்காரர்களுக்குச் சகிக்க முடியாத தொல்லைகளும் தாங்க முடியாத கடன்களும் ஏற்பட்டு அக் குடும்பங்கள் ஒன்று, கிரண்டு வருஷங்களுக்கும்—சில சமயங்களில் வாழ்நாள் முழுவதும்—கடனில் முழுகி வேதனைப்படுவதுமாக இருந்துவருகின்றது.

சுயமரியாதைக் கவியாணத்தில் எல்லோருக்கும் சவுகரியமான நேரமும் மிகவும் சுருக்கமான செலவும் கொண்டு நடத்தப்படுவதோடு, அநாவசியமான அர்த்தமற்ற சடங்குகளையும் ஒழித்து நடத்தப்பட வேண்டுமென்று கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதனால் எல்லாம் கவியாணத்திற்கு ஏதாவது பலக் குறைவோ, கெடுதலோ ஏற்பட்டுவிடும் என்று யாரும் பயப்படவேண்டியதில்லை. கவியாணத்துக்கும் சாதி மதம், சடங்கு, நேரம், காலம், குலம், கோத்திரம் ஆகியவைகளுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை.

நம் நாட்டில் சாதி, மதம், குலம், கோத்திரம், காலம், நேரம், சடங்குக் கிரமம் முதலியவைகள் கவனித்தே 100க்கு 99 கவியாணங்கள் செய்யப்படுகின்றன. இப்படியெல்லாம் செய்தும் இன்று அவற்றின் பலன்களைக் கவனித்துப் பார்ப்பீர்களானால், ஒட்டுமொத்தம் பெண் சமூகத்தில் 100க்கு 20 பெண்கள் விதவைகளாய் இருக்கிறார்கள். இந்த விதவைகளுள் 100க்கு 25 பேர்கள் 20 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட விதவைகளென்றால், அவர்களின் கஷ்டத்தையும், அனுபவிக்கும் வேதனைகளையும் பற்றி நாள் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நாள்கோள் பார்த்து, சாஸ்திரப்படி சடங்குகள் செய்யப் பெற்ற தெய்வீகக் கவியாணங்களில் பெண்கள் 100க்கு 20 பேர் ஏன் விதவைகளாய் இருக்க வேண்டும்? அவர்களில் 100க்கு 25 பெண்கள் 20 வயதுக்கு உட்பட்டவர்கள் விரக வேதனையில் ஏன் அமுத்திக்கொண்டிருக்க வேண்டும்? இது 'தெய்வீக' மணத்தின் பலனா? அல்லது 'அசுர' மணத்தின்—'பிசாசு' மணத்தின்—பலனா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

'தெய்வீகம்', 'பழக்கம்', 'வழக்கம்', 'சாஸ்திரம்' என்கின்ற வார்த்தைகள் முன்னேற்றத்துக்கும், பகுத்தறிவுக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் ஐசம் விரோதியான வார்த்தைகளாகும். ஆதலால், சுயமரியாதைக் கவியாணம் என்பதில் மேற்படி முன்னேற்ற விரோதிகளுக்கும் சுதந்திர விரோதிகளுக்கும் இடமில்லை.

இந்தக் காரணங்களால்தான் பழமை விரும்பிகள், வைதிகர்கள்—பகுத்தறிவற்ற கோழைகள்—சுயமரியாதை இயக்கம் என்றாலும், சுயமரியாதைக் கவியாணம் என்றாலும் முதல்தைச் சளித்துக் கண்களை மூடி விழிப்பார்கள். இவர்களைப்பற்றி யாரும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இந்தக் கூட்டங்களுக்கு மரியாதை கொடுத்த எந்தத் தேசமோ சமூகமோ விடுதலை பெற்றதாக யாரும் சொல்ல முடியாது.

ஆகையால்தான், இந்தப் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றோம். மற்றபடி, இந்தக் கவியாணத்தில் என் போன்றாருக்கு யாதொரு வேலையும் இல்லை. புரோகிதத்துக்காக எவரும் தீங்கு வரவும் இல்லை என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நீங்கள் எல்லோரும் இதனைக் கவனித்து நன்றாய்ச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். நன்மையைக் கைக்கொண்டு பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கும், விடுதலைக்கும் உதவி புரியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு—உங்கள் மனத்தில் தங்கள் ஒப்பந்தங்களைக் கூறி ஒருவரை ஒருவர் வாழ்க்கைத் துணைகளாகக் கொண்டு வணிகம் கொள்ளுகிறேன்.

[கோவை, 1934-ல் சொற்பொழிவு—'பகுத்தறிவு' 7-10-1934]

4. திருமணம்—உலக சித்தாந்தம்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

பாமர மக்கள் கலியாணம் என்பதை வீட்டு வேலைக்கு ஒரு பெண் ஆள் (வேலைக்காரியை) வைப்பதுபோலவே கருதுகிறார்கள்.

புருஷன் அப்படியே கருதுகிறான். புருஷன் வீட்டாரும் அதுபோலவே தங்கள் வீட்டு வேலைக்கு ஒரு பெண் கொண்டுவருவதாகவே கருதுகிறார்கள். இது மாதிரிமா? பெண் வீட்டாரும் தங்கள் பெண்ணை வீட்டு வேலைக்கே தயார்செய்து விற்றுக்கொடுக்கிறார்கள்.

பெண்ணும் தான் ஒரு வீட்டுக்கு வேலைசெய்யப் போவதாகவே கருதுகிறாள்.

பெண்ணின் கடமையும் சமையல்செய்வது, பாத்திரம் விளக்குவது, வீடு வாசல் கூட்டி மெழுகிச் சுத்தம் செய்வது இவைகளோடு பிள்ளைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களை வளர்ப்பது ஆகியவைகளையே முக்கியமாய்க் கொண்டதாக இருக்கிறது.

மதமும் சாஸ்திரங்களும் கலியாணத்தைப்பற்றி என்ன சொல்லுகின்றன என்று பார்த்தால் பெண் சுதந்திரமற்றவள்; அவள் காவலில் வைக்கப்படவேண்டியவள் என்பது ஒரு புறமிருக்க, கலியாணம் செய்வதானது மனிதன் 'புத்' என்னும் நாகத்திற்குப் போகாமல் இருப்பதற்கு ஆகவும்; பெற்றோர்களுக்கு இறுதிக்கடன், திதி முதலியவைகள் செய்ய ஒரு பிள்ளையைப் பெறவும் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்று கூறுகிறது.

ஆகவே, கலியாணம் என்பது ஒரு ஆணும் பெண்ணும் கூடி இயற்கை இன்பத்தை துரவும், ஒருவரை ஒருவர் காதுவித்து ஒருவருக்கொருவர் வாழ்க்கைப் போட்டியில் ஏற்படும் சிரமத்திற்கு இளைப்பாறவும், ஆயாசம் தீர்த்துக்கொள்ளவும் ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஒரு ஆணும் வேண்டியிருக்கிறது என்பதைப் பெரும்பாலோர் சிந்திப்பதே யில்லை.

கலியாணப் பொருத்தம் பரீக்கவேண்டிய பொறுப்பு மணமக்களுக்கே உண்டு என்பதையும் கருதுவதே இல்லை. கலியாணம், மணமக்கள் எத்தனைத்தினாலேயே ஆக வேண்டியது என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுவதே இல்லை.

கலியாணம் என்றால், 'அது தெய்வீகமானது', 'தெய்வ எத்தனமானது', 'தெய்வமே பொருத்தி வைக்க வேண்டியது' என்று கருதுவதும் கலியாணத்தில் எப்படிப்பட்ட பொருத்தம் பொருத்தாப் பொருத்தமானாலும், அதனால் எப்படிப்பட்ட துன்பமும் தொல்லையும் அனுபவமானதும் கண்கூடான பிரத்தியேக அனுபவமாய் இருந்தாலும் அதைத் தெய்வ எத்தனம், தெய்வ சித்தம் என்கின்ற பெயரால் அனுபவிப்பதும், அப்படி நினைத்து திருப்தியடைவதுமாய் இருக்கின்றன.

கலியாணம் என்றால் சுதந்திர வாழ்க்கை—சமத்துவ வாழ்க்கை என்று இருக்க வேண்டுமே ஒழிய அடிமை வாழ்க்கை—மேல் கீழ் வாழ்க்கை—என்று இருக்கக்கூடாது என்பதே எனது ஆசை.

நாம் ஆயிரம் சமாதானம் சொன்னாலும், பெண்ணை அடிமையாகவே—ஒரு வனுடைய சொத்தாகவே கருதுகிறோம் என்பதோடு, பெண்ணை நமது போகப் பொருளாகவே கருதுகிறோம். அதற்கு ஒரு தனி உயிரும் மனமும் இருப்பதாகக் கருதுவதில்லை. இது இன்று உலக சித்தாந்தமாய் இருக்கிறது.

குறிப்பிட்ட ஒரு தனிப்பட்ட மனிதனுக்கு 'பெண்சாதி' யாய் இல்லாத—கலியாண மில்லாத பெண்ணுக்கு மாதிரி சுதந்திரம் என்பது சிறிதாவது உண்டு என்று சொல்ல

லாமே தவிர, மற்றபடி கலியாணமான பெண்கள் என்றால் அடிமைகளாகவே மதிக்கப் படுகிறார்கள்.

பெண் அடிமை என்பது மனித சமூக அழிவு என்பதை நாம் நினைக்காததாலேயே, வளர்ச்சி பெற வேண்டிய மனித சமூகம் பகுத்தறிவு மிகுந்தும் தேய்ந்துகொண்டே வருகின்றது.

தாயின் குணம், தாயின் தன்மை பெரிதும் பிள்ளைக்குப் பிறவியிலேயே வருகின்றது என்பதை யார் மறுக்கமுடியும்? மக்களின் குணம் 100க்கு 90 பாகம் சரீர அமைப்பைப் பொறுத்ததேயாகும். சரீர அமைப்புக்குத் தாய் தகப்பன் சரீர அமைப்பே பெரும்பாகம் காரணமாகும். ஆகையால், இந்த அடிமைப் பெண் சுதந்திர உணர்ச்சியுள்ள பிள்ளையைப் பெறமுடியும் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

கல்லி, அறிவு, செல்வம் ஆகியவைகள் இல்லாத தாயானவள் நல்ல தாராள புத்தியும் சமத்துவ ஞானமும் திருப்தியான மனமும் உள்ள பிள்ளைகளை எப்படிப் பெறமுடியும் என்பதை உணர்ந்தோமேயானால், மனித சமூகம் சுதந்திரமாகக் கவலையற்று ஏன் வாழ வில்லை என்பது தானாகவே விளங்கும்.

[சுழைப்பில் 10-6-1935-லும், திருவுளத்தில் 11-6-1935-லும் திருச்சிராப்பள்ளியில் 13-6-1935-லும் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 16-6-1935]

5. திருமணம் ஏன்?

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

இந்த உலகத்தில் சொத்தைப்பற்றியும், மேல் உலகம் என்பதில் மோட்சம் என்பதைப்பற்றியும் இலட்சியம் இல்லாவிட்டால் திருமணம் என்பதாக—வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்பதாகக்கூட—எதுவும் தேவையில்லை. நாம் தேடிச் சொத்துக்கு நாம் பெற்ற பிள்ளை வாரிசாக இருக்கவேண்டும் என்பதே திருமணத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். அதற்கும் அந்தந்த சமுதாயப்படி சொத்தை அனுபவிக்கச் சிலருக்கு ஆண் பிள்ளை வேண்டும்; சிலருக்குப் பெண் பிள்ளை வேண்டும். தேவதாசிகளும், மருமக்கள் தாயம் உள்ளவர்களும் தங்கள் சொத்துக்குப் பிள்ளைத்தாயாக உரிமைக்குப் பெண் குழந்தைகள் பெறவும், இல்லாமல்போனால் பெண் குழந்தையைத் தத்துக்கு எடுக்கவும் ஆசைப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள்—நம் போன்றவர்கள்—ஆண் குழந்தை பெறவும், பிறக்காவிட்டால் ஆண் குழந்தைகளைத் தத்து எடுத்துக்கொள்ளவும் செய்கிறோம். இதற்காகவேதான் திருமணம் பெரிதும் சடங்காக, ஒப்பந்தமாக, பதிவாக, சட்டத்திற்குள் அடங்கியதாகச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இந்த நிலை மாறிவிட்டால் திருமணம் என்கின்ற வார்த்தையே மறந்து போகும்.

அதனால்தான், நான் இந்த முறைகூட முடிந்த முடிவல்ல என்று அடிக்கடி சொல்லி வருகிறேன். இனி 40, 50 வருடங்களுக்குப் பின்பு (1944)—அதாவது இந்த சொத்து முறைகள் மாறி, பொதுஉடைமை முறை வந்து தாண்டவமாரும்போது—இந்த முறைகூட இருக்காது என்பதோடு, இதை ஒரு மூட நம்பிக்கை—காட்டுவிராண்டிக் கால முறை என்று சொல்லவேண்டியவரும் என்பதோடல்லாமல், இன்று உங்களில் பலரால் 'புரட்சிக்காரன்' என்று கூறப்படுகின்ற என்னை ஒரு மூட நம்பிக்கைக்காரனாக—'வைதிகப் பிடுங்கல் கிராமசாயி என்று ஒருவன் இருந்தான்' என்று என்னை உங்கள் பிள்ளைகள், பேரன் மார்கள் சொல்லும்படியான நிலைகூட வந்துவிடும் என்று நான் சொல்லுவதுண்டு.

ஆகையால், திருமணத்திற்கு ஒரு கட்டுப்பாடுதான் இருக்கவேண்டியிருக்கிறதே ஒழிய, முறை ஒன்றும் இன்று தேவை இல்லை. கட்டுப்பாடே வேண்டாத காலம் 1686—25

வருமென்றால் முறை வேண்டிய காலம் எதற்காக வேண்டி இருக்கும்? ஒரு சமயம் கட்டுப்பாடு வேண்டியதில்லை என்கின்ற தன்மை நடைபெறக் கட்டுப்பாடும் முறையும் வேண்டியதாக இருக்கலாம்.

இன்று நாமாகிய திராவிடர்களுக்கு நம்மைப்பற்றிய சரித்திரமும் நம் நாட்டைப் பற்றிய தன்மைகளும் கூடத் தெரியவில்லையானால், நம் திருமணத்திற்கு என்ன முறை சிறந்தது என்று எப்படிக்கண்டுபிடிக்க முடியும்? அப்படித்தான் ஒன்று இருந்திருந்தாலும் அதைப்பற்றி இன்று பேசுவது எப்படி அறிவுடைமையும் பொருத்தமுடையதும் ஆகும்?

[இராஜபாளையத்தில், 6-12-1944-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 16-12-1944]

6. உறவு முறை

மக்கள் சமூகத்தில் சொந்தம் பாராட்டவும், சொத்துக்கள் அனுபவிக்கவும், கலவிகள் செய்யவும் உறவுமுறை என்பதாக ஒரு நியதி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அந் நியதிக்கு எவ்விதக் கொள்கையும் ஆதாரமும் இல்லாமலும்—உலகமெங்கு முள்ள மனித சமூகத்தில் ஒரே விதமான உறவு முறை அனுஷ்டிக்கப்படாமலும்—தேச ஆச்சாரம், சாதி ஆச்சாரம், மத ஆச்சாரம், பழக்க வழக்கம் என்கின்ற பல கையாண மார்க்கங்களைப் பின்பற்றியே உறவு முறைகள் கையாளப்படுகின்றன; யாதொரு நியாயமும் காரணமும் சொல்லப்படாமலே பின்பற்றப்படுகின்றன. அவ்வளவோடு மாத்திரமல்லாமல், இம் முறைகள்—சிறிதும் தவறாமல் மிகவும் ஜாக்கிரதையாய்க் கையாளப்படவேண்டும் என்கின்ற நிர்ணயங்களுக்கும் ஆளாகியிருக்கின்றன.

ஆகவே, இவைகளை எல்லாம் பார்த்தால், உறவு முறைகள் என்பவை அரித்தமற்ற பழக்க வழக்கத்தில் கட்டுப்பட்டதாகவும், குருட்டு நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும் தான் காணப்படுகின்றனவே தவிர, அவசியங்களை அறிந்து கொண்டதாகக் கருதமுடியவில்லை.

உதாரணமாக, சகோதரர்கள் விஷயத்தில் ஆண் சகோதர உறவுக்கு ஒரு முறையும், பெண் சகோதர உறவுக்கு ஒரு முறையும் கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஆண் சகோதரன் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைத் தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளாகவும் பெண் சகோதரி வயிற்றில் பிறந்த குழந்தைகளைத் தங்கள் கலியாணம் செய்யத்தக்க பந்தத்துவம் உடையவர்களாகவும் இந்துக்களில் பெரும்பாலோர் கருதுகிறார்கள்.

முஸ்லிம் சமூகத்திலோ, பெண் சகோதரி மகளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுவது தகாத் என்றும், சிறிய தகப்பனார், சிறிய தாயார் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்வது தரும் என்றும் கருதப்படுகிறது.

சில சமூகங்களில் ஒருவித இரத்தக் கலப்பும், முள் சம்பந்தமும் இல்லாதிருந்தாலும் குலங்கள் பெயரையும் கோத்திரங்கள் பெயரையும் பார்த்துக்கொண்டு அதன் பேரிலேயே கலவிக்கு—கலியாணத்துக்கு முறைகள் வைத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

சிறிஸ்தவர்கள் சமூக உறவு முறை என்பது எவ்விதக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் உடன்படாமல் கண்மூடித்தனமாய் ஏதோ ஒரு முறையைப் பின்பற்றப்படுவதாய் இருக்கின்றது.

வேறு நாடுகளில், தன்கூடப் பிறந்த சகோதரிகளையே—அதாவது 'சயாம்' தேசத்தில் ஆரிய மதத்தைப் பின்பற்றுகின்ற அரசர்கள் தன்கூடப் பிறந்த தங்கையையே மணந்துகொண்டு கலவி செய்கிறார்கள். பவுத்த இராமாயணத்தில், இராமனுக்குச் சிதை உடல் பிறந்த தங்கை என்றும், அக் காலத்தில் ஆரியர்களில் ஒரே தாய் தகப்பன் வயிற்றில்

பிறந்த அண்ணன், தங்கைகள் கலியாணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் இருந்ததென்றும், அதை அனுசரித்தேதான் இப்போது சயாம் தேசத்தில் நடந்து வருகிறதென்றும் அறியக் கிடக்கின்றது.

மலையாள தேசத்தில் சில பாகங்களிலும், திபெத்து தேசத்திலும் ஒரு பெண் பல புருஷர்களுக்கு மனைவியாய் இருக்கும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. நம் நாட்டில் ஒரு புருஷன் பல ஸ்திரீகளைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுகிறான்.

சில சாதிகளில், ஒரு குடும்பத்தில் மகனுக்குக் கட்டப்பட்ட பெண்—தகப்பனுக்கும், கலியாணம் செய்து கொண்டவனுடைய மற்ற சகோதரர்களுக்கும் கலவிக்குரிய ஸ்திரீயாகக் கருதப்படுகிறான்.

நம் நாட்டில் தாசி சாதி என்பவர்களிலும் மலையாளத்தில் நாயர் சாதி என்பவர்களிலும் குடும்பச் சொத்துக்குப் பெண்களே உரிமையாளர்களாக இருக்கிறார்கள். மற்ற சமூகங்களில் குடும்பச் சொத்துக்குப் பாத்தியஸ்தர்கள் ஆண்பிள்ளைகள் மட்டுந்தான் என்று கருதப்பட்டு வந்தது.

இஸ்லாம் சமூகத்தில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சொத்துரிமை அளிக்கப்பட்டு பங்கில் வித்தியாசம் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அய்ரோப்பியர்களிலும் உறவுமுறை, கலியாண முறை ஆகியவைகளில் இந்தியாவை விடப் பல மாறுதல்களும் பல தலை கீழ் முறைகளும் இருக்கக் காண்கிறோம். அத்தகை மக்கள், சிற்றப்பன் மக்கள் ஆகியவர்களை ஒரே மாதிரியாகப் (நெவ்யூ, நீஸ்) பாவிக்கிறார்கள். அதுபோலவே, சகோதரன் மக்களுக்கும் சகோதரி மக்களுக்கும் ஒரே விதமான உறவுமுறை கொண்டாடுகிறார்கள். அழைக்கும் முறையிலும் ஒரே முறை வைத்துத்தான் அழைக்கிறார்கள்.

சில தேசங்களில் பெண்கள் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்து ஆணுக்குப் போடுகிறார்கள். அத் தேசங்களிலுள்ள ஆண்கள் இங்குள்ள பெண்களைப் போல அலங்காரம் செய்து கொண்டு பெண்களுடைய போகப் பொருளாய்க் கிடக்கிறார்கள்.

சில இடங்களில் விபச்சாரத்திற்காகப் பெண்களை நீக்கி வைக்கிறார்கள். வேறு சில இடங்களில் விபச்சாரத்தினத்திற்காக ஆண்களை நீக்கி வைக்கிறார்கள்; சில இடங்களில் ஆண்கள் செய்யும் விபச்சாரத்தினத்தைக் குற்றமாகப் பாவிப்பதில்லை. இன்னும் சில இடங்களில் பெண்கள் விபச்சாரத்தினமே குற்றமாகப் பாவிக்கப்படுகிறது. மற்றும் சில இடங்களில் விபச்சாரத்தினம் எவ்வளவு இருந்தாலும் அதைப்பற்றிப் பேச்சே இல்லாமல் இருந்து வருகிறது. சில வகுப்பர்கள் பெண்ணைக் கலியாணமே செய்துகொள்வதில்லை.

சிலர், புருஷன் செத்தால் அதிகமாக அழுகிறார்கள்; ஆனால் பெண்சாதி செத்தால் அதிகமாகத் துக்கப்படுவதில்லை. வேறு சிலர் மனைவி செத்தால் அதிகமாக அழுகிறார்கள்; புருஷன் செத்தால் அதிகமாகத் துக்கப்படுவதில்லை. அதுபோலவே, சிலர் ஆண் குழந்தை செத்தால் அதிகமாக அழுகிறார்கள்; வெகு நாளைக்கு விசைப்படுகிறார்கள்; ஆனால் அங்கு பெண் குழந்தைகள் மரணத்துக்கு அதிகம் கவலைப்படுவதில்லை. சில இடங்களில் இது மாறுபட்டு உள்ளது. பொதுவாக சாவுக்காகத் துக்கப்படுவது பெரும்பாலும் வயது, நிலைமை, இறந்தவர்களால் தங்களுக்கு ஏற்பட்ட—ஏற்படும்—பலாபலன் முதலியவைகளைப் பொறுத்தே உண்டாவதாயிருந்து வருகிறது.

ஆகவே, கலவிக்கும் துக்கத்துக்கும் விபச்சாரத்திற்கும் சொத்துக்கும் கலியாணத்துக்கும் அகில உலக மனித சமூகம் முழுமைக்கும் பொருந்தும்படியான ஒரு முறையோ, வரையறையோ காரண காரியங்களே இல்லாமல் எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பழைய சரித்திரம் ஒன்றில் ஒரு தேசத்து அரச முறையில் அந்த அரசனுடைய (இராணி)

பெண்காதி இறந்துவிட்டால், உடனே அந்த அரசினர் மகன் கிராணியாக (அரசன் மனைவியாக) ஆகிவிடுகிறான் என்றும் அரசன் இறந்துவிட்டால் உடனே மகன் அரசு (கணவனாக) ஆகிவிடுகிறான் என்றும்—அதாவது உண்மையான புருஷன்—மனைவியாக ஆகிவிடுகிறார்கள் என்றும் பார்த்த ரூபகம் இருக்கிறது.

இவைகளை எல்லாம் யோசிக்கும்போது, கலவி முறை என்பதும் சொத்து முறை என்பதும் பெரும்பாலும் தேசாச்சாரம், மதாச்சாரம், அல்லது சாதியாச்சாரம் பழக்க வழக்கம் முதலியவற்றைப் பொறுத்து இருக்கின்றனவே தவிர, வேறு நியாயமான—நிர்ப்பந்தமான—உலகமெங்கும் ஒரே வழி துறையான, காரண காரியமான முறை கிடையவே கிடையாது என்றுதான் யூகிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. இது விஷயத்தில் மற்ற உயிர்களின் இயற்கைச் சுவாசங்களும் எவ்வித வரையறைக்குக் கட்டுப்பட்டதாகவும் காணமுடியவில்லை. நமது பழங்கால புராணங்களைப் பார்த்தால், தான் பெற்ற மகனையும் தன்னை ஈன்ற தாயையும் புணர்ந்த கதைகள் பல இருக்கின்றன. முறையற்ற விபச்சாரத்தன சம்பந்தமான கதைகள் எண்ணிறந்தவைகள் இருக்கின்றன. குருவினர் மனைவி, சகோதரர் மனைவி ஆகியவர்களைக் கலவி செய்வது குற்றமாகக் கருதப்படவில்லை. பிள்ளைப் பேற்றுக்காக வேறு புருஷனுடன் செய்யும் கலவி குற்றமாகக் கருதப்படவில்லை. சில இடங்களில் பிராமணர்களுடன் கலவி செய்வதைப் பிசகென்று கருதுவதில்லை. கடவுள்கள் 'பக்தப்' பெண்களிடம் கலவி செய்த கதைகள் அனந்தம்.

ஆகவே, இவ்விஷயங்களில் இன்னதுதான் சரி; இன்னதுதான் தப்பு என்று குறிப்பிடுவதற்கு இல்லாமல் இருந்து வருகிறது. ஆனாலும், கலவிக்கான வைத்திய முறைப்படியும், தேக தத்துவ முறைப்படியும் சில முறைகள் கற்பிக்கப்பட்டிருப்பதைக் குற்றமென்று சொல்ல இதுவரை எவரும் முற்படவில்லை. ஆதலால், இதைப் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் ஒப்புக் கொண்டாகவே வேண்டும் என்றும் சொல்லலாம்.

என்றாலும், கலவியைப் பற்றிய காரியங்களுக்குப் பரவம், புண்ணியம், கடவுள்தண்டனை, மாணம் என்பவைகள் பொருத்தம் ஆகும்படியாக எவ்வித—குறிப்பிட்ட ஒரே மாதிரியான முறையும் கண்டுபிடிக்க முடியாமலிருந்து வருகின்றதென்பது மேற்கண்ட விஷயங்களால் கருதவேண்டி இருக்கிறது.

இந்த உறவு முறை சம்பந்தம், கலவி சம்பந்தம் மாத்திரமல்லாமல், மற்றும் மனித ஒழுக்க சம்பந்தமான பல காரியங்களிலும், பாவ புண்ணியம் நிர்ணயிக்கவோ, நன்மை தீமை நிர்ணயிக்கவோ முடியாமல்—இதுபோலவே தேசத்துக்கு ஒரு முறை, மதத்துக்கு ஒரு தினுசு, வகுப்புக்கு ஒரு மார்க்கம், சாதிக்கு ஒரு மார்க்கம்—என்பதாகத்தான் இருந்து வருகிறது.

ஆகவே, இவ்விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டி, 'மனிதன் எப்படி நடந்துகொள்வது?' என்றும் கேள்விக்கு, பொது அறிவும் ஆராய்ச்சியுமுள்ள மனிதன் என்ன சொல்லமுடியும் என்று யோசிக்கும்போது—சமயோசிதம் என்பதைத் தவிர வேறு வழிகாட்டி இருப்பதாக அறிய முடியவில்லை என்பதற்காகவே இவ்வுறவு முறை விஷயத்தை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டியதாயிற்று.

['குடிஅரசு'—கட்டுரை—2-6-1945]

7. திருமணம் தேவையா?

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

மாற்றம் என்பது இயற்கையாய் எல்லாத் துறைகளிலும் நடந்துவந்தாலும், நமக்கு அவசியம் வேண்டியதான மாற்றங்கள்—நமக்கு நலமாக்கிக்கொள்ளும் மாற்றங்கள் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியதும், அப்படிப்பட்ட மாற்றத்தில் ஈடுபடவேண்டியதும் அறிவுடைமை

யாரும். திராவிடர் திருமணம் என்றாலும் நான் இதை 1946-ம் வருஷத்திய (தற்கால நிலைக்கேற்ற) திருமணம் என்றும், இதுவே இன்று உலகமக்கள் திருமணமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறேன். ஆனால், இது மாறாமல் இப்படியே இருக்கவேண்டும் என்று நான் சொல்லுவதில்லை. 1946-ம் வருஷத்தியது என்று நான் சொன்னதால் 1956-க்கும் இப்படியே இருக்கவேண்டுமென்பது கருத்தல்ல. இந்த மாற்றம் நம் சவுகரியத்தையும், அறிவையும் மனிதத் தன்மையும், பொது நலத்தையும் குறிக்கொண்ட மாற்றமாகும். இதனிலும் மேலான நலனுக்கும் தெளிவுபட்ட அறிவுக்கும் ஏற்றபடி. நாளைக்கோ 1956-ம் வருஷத்திலோ மாற்றம் ஏற்படலாம். அதைக் கூடாது என்று, இந்த 1946-ஆம் ஆண்டு திருமண முறை சொல்லாது. 1912-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட 'போர்ட் மோட்டர் கார்' முறை (அமைப்பு) 1946-ல் இல்லை; இன்று வேறு மாதிரி ஆகிவிட்டது. இதுவும் 1947-ல் இருக்காது; மாற்றமடைந்து தீரும். இந்த மாற்றம் எல்லாம் அறிவிச் சவுகரியம் பற்றியது.

ஆனால், நமது திருமண முறையானது மாற்றம், அறிவு, சவுகரியம் மாத்திரமல்லாமல் சமுதாய அமைப்பு, அரசியல் சட்டம், பொருளாதார உரிமை, சுத்த சுதந்திரம் ஆகியவைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாதலால், அவற்றிற்கு ஏற்றவண்ணம் அது மாறுதலடைந்துதான் தீரும். திருமணம் தேவையா? ஒப்பந்தம் தேவையா? என்பதுகூட சிந்தனைக்கு விருந்தாக ஆகிவிடலாம். ஆகவே, வரப்போகிற காலம் ஆராய்ச்சி, பகுத்தறிவு, சர்வ துறைகளிலும் சம சுதந்திர வேட்கைக் காலமாக இருக்குமாதலால், அதை இந்த மூட நம்பிக்கை பெரிதுமாயும் பகுத்தறிவு சிறிதுமாயும் இருக்கிற காலத்தில் கட்டுப்படுத்தவது பயன்படாதென்றே கருதுகிறேன்.

[திருப்பத்தூரில், 15-9-1946-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 21-9-1946]

8. கலப்பு மணம்

கலப்பு மணமோ, உயர்வு-நாழ்வு சாதி மணமோ இக் காலத்தில் ஒன்றும் அதிசயம் அல்ல என்பது எனது அபிப்பிராயம். நாம் செய்வதெல்லாம் இவற்றை விளம்பரம்செய்து மற்றவர்களையும் இதைப் பின்பற்றும்படி செய்ய ஆசைப்படுவதைத் தவிர வேறில்லை.

கலப்பு மணம் செய்து கொண்டால் சொத்து இல்லை என்றும், சட்டப்படி செல்லாது என்றும் சொல்வதுகூட சரியல்ல. பார்ப்பனப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்து கொண்டாலோ அல்லது பார்ப்பன ஆணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டாலோ மாத்திரம் நான் சொல்லாதாம்! அதைத்தவிர, மற்றபடி 'பார்ப்பனரல்லாதார்' இந்நுக்கள்—தங்களுக்குள் எந்த சாதியில் யாரை மணம் செய்துகொண்டாலும் அது செல்லுபடி ஆகும். ஆதலால், அதைப் பற்றிச் சந்தேகம் இனி யாருக்கும் வேண்டாம்.

'இந்துவா' என்பதில் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் சாதி கலந்து போகக்கூடாது என்பதற்காக—ஏனெனில் தங்கள் மற்ற சாதிகளைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வதற்காக—தங்களைப் பொறுத்தவரையில் வேறு சாதியில் கலியாணம் செய்துகொண்டால் சொத்து பாத்தியில்லை என்று செய்துகொண்டார்கள். ஆதலால், நமக்கு அதனால் கெடுதல் ஒன்றும் இல்லை.

['குடிஅரசு'—கட்டுரை—10-1-1948]

9. காதல் மணம்

பழங்காலக் காதல் மணம் இன்று 'மிருகப் பிராய' மணம் என்றே சொல்லவேண்டும். காதல் என்பது மிக மிகச் சாதாரணமான அற்ப விஷயம். காதலுக்கு அடிமையாவது இன்றையச் சமுதாய வாழ்க்கை முறைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது. கண்டதும் காதல் கொண்டு, காதல் பசி தீர்ந்ததும் சலிப்படைந்து, அதன் பயனைப் பிறகு வேதனையுடன் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பதென்றால், அது இன்ப வாழ்க்கையாக இருக்க முடியாது. உண்மையைப் பேசவேண்டுமானால், யாரைப் பார்த்தால் யாருக்குக் காதல் இல்லாமல் இருக்கமுடியும்? சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் பல இருப்பதால் காதல் கொண்டு, காதல் கொண்டு ஏமாற்றம் அடைவதுமாக வாழ்வு முடிசிறந்தே ஒழிய வேறில்லை. காதலை அவரவர் உள்ளத்திற்கே விட்டுவிடுவோம்.

ஆனால், வாழ்க்கைத் துணை விஷயத்தில் காதல் போதாது. அறிவு, அன்பு, பொருத்தம், அனுபவம் ஆகிய பல காரியங்களே முக்கியமானவையாகும். பழங்காலத்தில் காதலே போதுமானதாக இருக்கலாம்; அப்போதைய அறிவுக்கு அவ்வளவுதான் தேவையாக இருந்திருக்கும். அது மனித வாழ்வையும் பிறவிக் குணங்களையும் மேன்மைப்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட இச்சையின் பெருக்கம்தான் பெரிதும் காதலின் முழுநிலைதையும் பெற்றுவிடுகிறது. மற்ற பல வாழ்க்கை வேறுபாடுகளுக்கு அந்த இச்சைப் பெருக்கம் இருவருக்கும் போதவே போதாது. ஆகையால், அறிவையும் நிகழ்ச்சிப் பயனையும் அலட்சியப்படுத்தும் காதலை மனிதன் அடக்கி, வாழ்க்கைத் தன்மையைக் கொண்டு வாழ்க்கைத் துணையைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும். ஆதலாலேயும் பழைய தமிழர் மணமுறைகளுக்கோ ஆரியர் மணமுறைக்கோ இங்கு வேலை கிடையாது. அறிவு, அனுபவம், ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றின்மீது ஏற்பட்ட மணமுறைகளுக்கே இங்கு வேலை உண்டு. அவை பழையவையானாலும், புதியவையானாலும், தமிழனுடையதானாலும், ஆரியனுடையதானாலும், அய்ரோப்பியனுடையதானாலும் இருந்து போகட்டும்!

['குடிஅரசு' -கட்டுரை-10-1-1948]

10. திருமணம் சொத்துக்காகவோ

தோழர்களே!

எப்போது புருடன்-பெண்டாட்டி, அதற்கு ஒரு ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றால் தனக்கெனச் சொத்து, நிலம், உடைமை தேர்ந்தெடுக்கலாம்.

முதலில் மனிதன் மற்ற ஜீவன்களைப் போல் எதையோ அடித்துத் தின்றுவிட்டு, அவன் போக்கில் திரிந்து கொண்டிருந்தான். அப்போது சொத்து என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை. பின்னர் அவன் பயிர்செய்யக் கற்றுக் கொண்டு—இது இன்னாருக்குச் சொந்தமான நிலம்—இது இன்னார் சொத்து என்று ஏற்பட்டுத் தனிஉடைமை ஏற்பட்ட காலத்தில்தான், புருடன்-பெண்டாட்டி என்பதற்கும் இடம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தனிஉடைமை ஏற்பட்ட பிறகு சொத்து சேர்க்கிறான்; தான் உயிருடன் இருக்கிற வரையில் அது அவனுடையதாக இருக்கிறது.

அவன் இறந்த பிறகு அந்தச் சொத்து யாருக்கோ பயன்படப்போகிறது; யாருக்கோ பயன்படுவதைவிட, தனக்குப் பிறந்த குழந்தைக்கே பயன்பட வேண்டும் என்று மனிதன் சிந்தித்து—சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல் தனக்கே பிறந்த குழந்தை என நிச்சயம் செய்யக்கூடிய ஒரு ஏற்பாடாகத்தான், புருடன்-பெண்டாட்டி என்ற ஏற்பாடு செய்திருக்க வேண்டும். சொத்தில் இருந்துதான் இந்த முறை பிறந்திருக்க வேண்டும்.

இன்னமும் கூட நீங்கள் பார்க்கலாம்; பணக்காரர்களாக அல்லது உயர்சாதி என்று கருதிக் கொண்டிருப்பவர்களிடம்தான் 'பெண் வெளியில் போகக்கூடாது; அக்கம் பக்கம் பார்க்கக்கூடாது' என இந்தக் காரியத்தில் அதிகக் கவலை கொண்டு, கட்டுப்பாடு உள்ளது. சாதாரண பாட்டாளி மக்கள், ஏழைகள், அன்றாடக் கூலி மக்களாக வாழ்பவர்களிடத்தில் இவ்வளவு கடுமையான கட்டுப்பாட்டைக் காணமுடியவில்லை.

[புதிர்கடிண்டன் பானையத்தில், 4-4-1959-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 20-4-1959]

11. திருமண முறைகள்

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

உலகில் மக்களின் வாழ்க்கைத் துறையில் நாளுக்கு நாள் இயற்கையாகவே பல மாறுதல்களும் சீர்திருத்தங்களும் ஏற்பட்டு வருவது போலவே, திருமண முறையிலும் தாமதமாகவே பல சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் பெரிதும் திருமண நாட்களைக் குறைப்பதும், செலவுகள் சுருக்கப்படுவதும், சடங்குகள் கைவிடப்படுவதும் முதலாகிய காரியங்கள்—மிகக் கவனத்தோடு எடுத்து பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளும் குடும்பங்களிலும், சாதியிலும்—நடந்து வருகின்றன.

சமுதாயத் துறையில் செல்வத்தினோ, போலி வகுப்புப் பெருமையிலோ, குடும்பப் பெருமையிலோ குறைபாடு இருப்பதாகக் கருதிக் கொள்ளுகின்றவர்கள் மாத்திரம் சற்று பிடிவாதமாய் இருப்பதாகக் கர்ட்டிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாகி விடுகிறார்களே தவிர, உலக முற்போக்குக்கும், பகுத்தறிவும் நாகரிகமும் மக்களைச் சீர்திருத்தத்திற்கு விரட்டிக் கொண்டு போகின்றன என்பதற்கும் எந்தக் காரணத்தாலும் தடைப்படவில்லை.

அதனால்தான், சுயமரியாதைத் திருமணம் என்றாலும், தமிழர் திருமணம் என்றாலும் அவைகளை—'திருமண மக்களைவிட மேல் சாதிக்காரன்—மேல் வகுப்புக் காரன் என்கிற ஒருவன் நடத்திவரா, மரியாதை பெறவோ திருமணத்தில் கலக்கவோ விடக்கூடாது' என்பதை முக்கியமாக வலியுறுத்தி வருகிறேன்.

இரண்டாவது, அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் தேவைக்கும் பொருத்தமில்லாக் காரியங்கள்—பழக்கத்தின் பேராலோ வழக்கத்தின் பேராலோ, தெய்வத்தின் பேராலோ, மதத்தின் பேராலோ, சாதியைப்பின்பு பேராலோ நடத்தப்படக் கூடாது என்கிறேன்.

சீர்திருத்த முறையில் இன்று நடைபெறும் மணங்கள் முடிந்த சீர்திருத்தம் பெற்றவை அல்ல என்பதே என் கருத்து.

இயற்கையைப் பார்க்கும்போதும், பல நாடுகளில் உள்ள மனித சமூகம் பலவிதமான முறைகளை வழங்கி வருவதைப் பார்க்கும்போதும் திருமணத்திற்கு நாம் கூறும் வாழ்க்கைத்துணை ஒப்பந்தப்பெயரும்—அவ்வொப்பந்தம் துணைவர்களுடைய அன்புக்கும் ஆசைக்கும் உள்ள வலுவையும் எல்லையையும் பொறுத்ததாகவோ கூட இருப்பதில் ஒன்றும் முழுக்கிப் போய்விடாது.

[மாயவரத்தில் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 29-9-1940]

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

சீர்திருத்தத்தைப் பற்றிப் பேசுவதென்றால், பாரா மக்களைப் பார்த்துப் பயப்படுவதைவிடச் சீர்திருத்தத்தைத் தங்கக் குடும்பவர்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

எனவே, சீர்திருத்தம் என்பதெல்லாம் பகுத்தறிவைக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து, சரி என்ற பட்டபடி நடவடிக்கைகள் என்பதேயாகும்.

சீர்திருத்தத் திருமணங்களில் தமிழர் திருமணம் ஒன்று; மற்றொன்று, சுய மரியாதை அல்லது பகுத்தறிவுத் திருமணம் என்பதாகும்.

முதல்வகைத் திருமணத்தை வகுப்பு உணர்ச்சித் திருமணம் என்கிறேன். ஏனென்றால், ஆரியருக்குப் பதில்—திராவிடர்; ஆரியத்திற்கு பதில்—தமிழர்; ஆரிய சமயத்துக்குப் பதில்—சைவம் என்பதல்லாமல் அதில் வேறு ஒன்றுமில்லை.

சீர்திருத்தம் என்றால் இலாபகரமான அதாவது, சவுகரியமான மாறுதல்கள் இருக்க வேண்டும். அதாவது, 3 மணி நேரத் திருமணத்தை 10 நிமிட நேரத் திருமணமாக ஆக்க வேண்டும். புராணக் கதைகளைப் பாடலாகப் பாடுவதைவிட—அதுவும் பல பேருக்கு சமஸ்கிருதம்போல பொருள் தெரியாமல் இருப்பதைப் பாடுவதைவிட—மணமக்களுக்குச் சில புத்திமதிக்கும் திருமண ஒப்பந்தக் கருத்துக்களும் விளங்கும்படி சுருக்கமாய்ச் சொல்லுவதாய் இருக்க வேண்டும். பழைய முறை என்ற சட்டி பாணை அடுக்குவதோ, பட்டப் பகலில் (அயிர்ப் பந்தம்) பெரிய அகல் விளக்கு வைப்பதோ திறத்தப்பட வேண்டும். ஓமம் வளர்த்தல், அதில் மக்கள் சாப்பிடக்கூடிய சத்துப் பொருந்திய நெய்யைக் கொட்டுதல்—ஆகிய காரியத்தை அடியோடு அகற்ற வேண்டும். இவை முதலான திருத்தங்களையாவது செய்யாமல் சீர்திருத்தத் திருமணம் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

[கருங்கல்பாளையத்தில், 11-11-1940-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 24-11-1940]

மண முறைக்கும் பழமையைத் தேடித் திரிய வேண்டியதில்லை. இன்றுள்ள எந்த மனிதனுடைய அறிவும் அனேகமாய்ப் பழமைக்கு இளைத்ததாய் இருக்காது; இருந்தாலும், நிலைமை தானாக சரிப்படுத்திவிடும். கால நிலைக்கும் சமுதாய நிலைக்கும் அறிவு முதிர்ச்சி நிலைக்கும் ஏற்றபடிதான் முறைகள் வகுக்கப்பட வேண்டியவைகளே ஒழிய, ஒரு காலத்து முறைகள் எக் காலத்துக்கும் என்றால் மனிதனுக்கு அறிவு வளர்ச்சி இல்லை என்பதுதான் பொருள். அதன்படி எந்த மனிதனும் தனது அனுபவத்தையே சொல்ல முடியாது என்று கூறுவேன்.

இதில் பிரத்தியட்ச அனுபவத்திற்கும் அறிவுக்கும் மேற்பட்ட காரியம் எதையும் கலக்கக்கூடாது. கலக்குவதானால், அதை எழுதி நெருப்பில் போட்டு அது பொசுங்காமல் இருக்கிறதா என்று பார்த்து அதன் பிறகே அறிவை அடக்கவேண்டும்! இந்த நிலையில் ஏதோ சிலர் தாங்கள்தாம் அறிவாளிகள்—மற்றவர்கள் அறிவினிகள் என்று நினைப்பது கற்றறி மூடர்கள் குணங்களேயாகும்.

['குடி அரசு'—கட்டுரை—10-1-1948]

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

டாக்டர். அம்பேத்கார் ஒரு சட்டம் கொண்டு வருகிறார் (1951). அதன்படி நீங்கள் எல்லாம் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டியதுதான். இதற்குப் பார்ப்பனர்கள் இப்பொழுது எதிர்ப்பாக இருக்கிறார்கள். ஏன் என்றால், இந்தத் திருமணம் மதச் சம்பந்தமாக, மதத்திலேயே உள்ள சாஸ்திரம் சம்மதமாக, சாஸ்திரத்திலே உள்ள சடங்கு முறையாக நடக்கிற தனாலே பார்ப்பனர்க்குப் பிழைப்புண்டு. அந்த முறை போய்விட்டால் அவனுக்கு பிழைப்புப் போய்விடும். ஆனதனாலே, அவர்கள் இன்னமும் மத சம்பிரதாயப்படி நடக்க வேண்டும் என்று வழக்குப் போடுகிறார்கள்.

டாக்டர். அம்பேத்கார் அவர்களுடைய கொள்கைப்படி, திருமணம் என்று சொன்னால் ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் கூடி வாழ்க்கை நடத்துவதுதான். அதற்கு ஒரு

குறிப்பு இருக்கவேண்டும் என்பதுதானே தவிர, மற்றபடி வேறு ஒன்றும் வேண்டியது இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

எப்பொழுதும் சொல்லி வருகிறேன்: நம்முடைய சொத்துரிமை, நமக்கிருக்கிற சொத்துரிமை எடுக்கப்பட்டுவிட்டால்—அதாவது, ஒரு கடை இருக்கிறது, தோட்டமிருக்கிறது, இத்தனை ரூபாய்க்குச் சொத்து இருக்கிறது என்று சொல்லுகிற முறை ஒழிந்து, ரஷ்ய சட்டம் நமக்கு வந்துவிடுமேயானால்—இங்கே இந்த ஏற்பாடு எல்லாம் இருக்காது. இந்த விஷயம் மக்களுக்குப் புரிந்திருந்தாலும்கூட சில பேருக்கு வேறு ஒரு மயக்கம் என்ன வென்றால், சொத்துக்காக ஏற்பட்ட திருமண முறையானது, பார்ப்பனர் உள்ளே புருந்து சொத்தோடு மாத்திரம் விட்டுவிடாமல் இந்த உலகத்திற்குத்தான் சொத்து; மேல் உலகத் திற்கு இன்னும் வேறு ஒன்று இருக்கிறது; அதற்கும் திருமணம் வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

'மோட்சம் நரகம் என்பதெல்லாம் இருக்கிறதே! தாய் தகப்பன் இந்த உலகத்திலே செய்துப் போய்விட்டார்களே யானால் அவர்கள் உயிர் ஆவி ரூபம் அடைந்து மேல் லோகத்திற்குப் போய் மனித ரூபம் பெற்று வாழ்கிறது. அந்த மனித ரூபத்திற்கு வேண்டிய திதிகள், திவசம் செய்யப் பிள்ளை வேண்டும்' என்பதாக ஒரு பித்தலாட்டத்தை உள்ளே புகுத்தி—கட்டாயம் பிள்ளை பெற வேண்டும்; ஆகவே ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும் குழந்தையை உண்டாக்கிக் கொண்டுதான் தீரவேண்டும் என்று செய்துவிட்டார்கள். அத்திட்டம் எந்த அளவு வந்துவிட்டது என்றால்—நீங்கள் பரிகாசம் செய்வீர்கள்,—நான் பார்ப்பனர்களுடைய முறைப்படி சொல்லுகிறேன்:

சொத்துக்காகப் பிள்ளை இல்லாவிட்டாலும் திதி, திவசம் செய்வதற்காகப் பிள்ளை வேண்டும். தந்தை ஒரு பிள்ளையை உண்டாக்கச் சக்தி யில்லாதவனாக இருந்தால்—இந்த சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது 'மனைவியை இன்னும் யாரிடமாவது விட்டுக் குழந்தையைப் பெற்றுவிடு!' என்று. காரணம் என்ன?

சொத்துக்காகக் குழந்தை வேண்டும்; மேல் லோகத்திலே இருக்கிற தகப்பனுக்கு திதி, திவசம் செய்வதற்குக் கட்டாயம் ஒரு பிள்ளை வேண்டும் என்று சொல்லி, இந்தத் திருமணத்தைக் கட்டாயப்படுத்தி விட்டனர். அந்தக் குறைதான் இன்று இருக்கின்றது.

நாம் சமுதாயத்திலே பெரிய மாறுதல் வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோம்; சம உரிமை வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றோம். வைதிக சம்பந்தமான திருமணங்களிலே வேறு நடவடிக்கைகள் நடைபெறுகின்றன. அது இங்கே இல்லை. பல இடங்களிலே அதற்காக சட்டி பாணையை வைப்பார்கள்; நெருப்புக் கொளுத்துவார்கள். வேறு ஏதேதோ சடங்குகள் செய்வார்கள். இந்த மாதிரியான காரியங்களெல்லாம் இங்கே இல்லை. இல்லாதனால்தான் ஒன்றும் தவறு இல்லை. நாமும் அவைகளிடத்திலே உள்ள வெறுப்பினால் அவைகளை வெறுக்கவில்லை.

இந்த இடத்திலே சட்டி பாணையை அடுக்கவில்லை என்றால் அதற்கும் நமக்குமே சண்டையா? இந்த மாதிரிக் காரியமெல்லாம் தேவையில்லை. அவசியமானதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் வேண்டியதும் இல்லை.

எதற்காக நெருப்பைக் கொளுத்துவது? ஒரு வீட்டின் முன்னாலே நெருப்பு எரிந்து கொண்டிருந்தால், அந்த வீட்டில் ஏதோ ஒரு பெரிய காரியம் (சாவு காரியம்) ஆகிவிட்டது என்றுதானே அர்த்தம்! கல்யாணத்திலே என்ன பெரிய காரியம் இருக்கிறது? நெருப்புக் கொளுத்துவது எதற்கு! சாப்பிடுகிற நெய்யை அதிலே ஊற்றுவதனால் யாருக்கு என்ன பலன்?

இவைகளை எல்லாம் நாம் கூடாது என்று சொன்னால் நமக்கு நெருப்போடு என்ன சண்டையா? இல்லை. நெய்யோடுதான் சண்டையா? இல்லை. அவைகள் எல்லாம்

இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்க வேண்டும். எனவே, இத்தகைய மடமை மூடப் பழக்கங்கள் ஒழிந்து சீர்திருத்த முறையில் திருமணம் செய்துகொள்ள ஏராளமான விளைவுகள் முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[பெரும்புரில், 11-2-1951-ல் சொற்பொழிவு— விடுதலை 17-2-1951]

12. திருமணமுறையும் நாமும்

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

நம்மிடையே நடைபெற்றுவரும் திருமணங்களில் பெரும்பாலானவை எவ்வித நியதிக்கும் உட்படாதவையாகவே காணப்பட்டு வருகின்றன.

இந்தமாதத் தத்துவப்படி, வைதிக முறையில் நடந்து வருகின்றன என்றோ, வேத தத்துவப்படிதான் நடந்து வருகின்றன என்றோ, இன்னாருக்கு இன்னின முறை என்கிற ஏதோ ஒரு சம்பிரதாயத் தத்துவப்படி நடந்து வருகின்றன என்றோ—வரையறுத்துக் கூறமுடியாத வகையில் பற்பல விதமாகவே இன்றையத் திருமணங்கள் நடந்து வருகின்றன. கண்டவர் கண்டபடிதான் தம் திருமணங்களை நடத்தி வருகின்றனர்.

இந்த அளவில் இந்துக்கள் என்று தம்மைக் கருதிக்கொண்டிருக்கிற திராவிட மக்களுக்கு எப்போதாயினும் சடங்குமுறைத் திருமணம் என்று ஒன்று இருந்ததுண்டா என்பதும்; இருந்ததில்லையானால் இச்சடங்கு முறைகள் ஏன், எப்போது இவர்களிடையே புருந்திருக்க வேண்டும் என்பதும் ஆராயத்தக்கனவையாகும். நமது ஆராய்ச்சிக்கு எட்டிய அளவில் ஆதியில் திராவிட மக்களுக்கு எவ்விதச் சடங்கு முறையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆரியம் இந்நாட்டில் துழைந்த பிறகுதான் இச் சடங்கு முறைகளும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பது தெரிகிறது. இதைப்போட்டித்தான் நாமும் சென்ற 35 வருட காலமாகவே பகுத்தறிவு வழிநின்று மூட நம்பிக்கைகளின் இருப்பிடமாய் அமைந்திருக்கும் சடங்குகளையும், சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களையும் எதிர்த்து வந்திருக்கிறோம். திராவிடர்கள் இந்துக்களல்ல என்பது தெரிந்துதான் அவர்களின் சூத்திரத்தன்மைபோக, பார்ப்பனரின் தாசி மக்கள் என்கிற இழிபெயர் ஒழிய, அவர்களை மாணமுள்ள மனிதர்களாக ஆக்கி, உண்மை மனிதத் தன்மை பெறும்படி செய்யப் பகுத்தறிவின் பெயரால் சுயமரியாதை இயக்கம் சென்ற 35 ஆண்டு காலமாகவே பாடுபட்டு வந்திருக்கிறது. திருமணத்தில், நான் தலைமைவகித்து நடத்துவதற்கென்று எவ்விதப் பணியுமில்லை. அப்படி நடத்தப்பட அவசியமுள்ளதும் ஒன்றுமில்லை. வைதிகத்தின் பேராலும், கடவுள் மதம் சம்பிரதாயப் பழக்கவழக்கம் என்பனவற்றின் பேராலும் நடத்தப்பட்டு வருகின்ற திருமணங்களைவிட ஆயிரம் பங்கு கெட்டியுள்ள தன்மையிலும், ஒழுக்க நீதியுள்ள தன்மையிலும், நமது சமுதாயத்தை மேல் நிலைக்குக் கொண்டுமே தன்மையிலும் இத்திருமணம் அமைந்திருக்கிறது. மேலும், மூட நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமானதும், நம்மைப் பார்ப்பானுக்கு அடிபணியச் செய்வதுமான எவ்விதச் சடங்கும், உதில் காணப்படவே இல்லை. எனவேதான், நாம் இம் முறையைப் போற்றி வரவேற்கிறோம். சடங்கு முறைகளைப் பற்றி நீங்கள் சிந்தித்துப் பாருங்கள், அப்போது புரியும் ஒவ்வொரு சிறிய சடங்கின் அடிப்படையிலும் பார்ப்பானுடைய இலாபத்திற்கு வழியும் அவனது உயர் தன்மைக்கு ஆதாரமும் அடங்கிக் கிடப்பது.

திராவிடர்களிடையே சடங்குமுறைத் திருமணம் இருந்ததென்பதற்கு எந்தப் பண்டைத் திராவிட நூலிலும் ஆதாரம் காட்ட முடியாது. தேவாரத்தில் ஏதோ காணப்படுகிறது; கிராமாயணத்தில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது; பாரதத்திலும் இருக்கிறது என்று கூறி, இவ்வாறாக ஆரிய ஏடுகளைத்தான் காட்டுவார்களே ஒழிய—எந்தத் தமிழ் நூலிலும் திருமண முறைக்கு ஆதாரம் காட்ட முடியாது. இன்னும் யோசித்துப் பார்க்கப்போனால், வண்ணாளுக்கு ஒரு முறையிலும், நாவிற்கு ஒரு முறையிலும் திருமணச் சடங்குகள்

நடைபெற்று வருவதிலிருந்தே திராவிடர்களுக்கு எப்போதும் திருமணமுறை இருந்திருக்க முடியாதென்பதும், இவையாவும் ஆரியர் வழி வந்தனவையாகும் என்பதும் தெரியவரும்.

இது மட்டுமா? ஒரு ஆண் ஒரே பெண்ணுடன்தான் வாழ்ந்து வரவேண்டும் என்பதற்குக்கூட ஆதாரம் காட்டப்படவில்லை; ஆனால், ஒரு பெண் ஒரே ஆணுடன்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதற்குமட்டும் ஆதாரங்கள் பல கிடைக்கின்றன. ஒரு ஆண் பல பெண்களை மணந்து கொள்வது கடவுளுக்கோ, சட்டத்துக்கோ, சாஸ்திரத்திற்கோ விரோதமாகாது. ஆனால், ஒரு பெண் பல ஆண்களை மணப்பது மட்டும் சட்டவிரோதமாகும்; சாஸ்திர விரோதமாகும்; சம்பிரதாய விரோதமாகும். ஒரு குழுவிக் கலுக்கு 1000 மனைவிகள் இருக்கலாம்; இருந்தாலும் அதைத் தெய்வம் என்று கொழுவார்கள். நமது முதன் மந்திரியார் அன்றாடம் போற்றிப் புகழ்ந்துவரும் கிராமபிரானின் தந்தை தசரதருக்கோ, ஒன்றல்ல—ஆயிரமல்ல—60 ஆயிரம் மனைவிமார்கள்! இருந்தாலும், கிராமாயணம் ஒரு பக்தி நூலாகக் கருதப்படும். கீதையை உபதேசிக்க கிருஷ்ணனுக்கோ 10 ஆயிரம் மனைவியர்; ஓர் இலட்சம் வைப்பாட்டிகள். கிருஷ்ணனுடைய நடத்தை இவ்வளவு மோசமாக இருந்தாலும் இதற்காகக் கீதை படிப்பவர்கள் யாரும் வெட்கப்பட மாட்டார்கள். ஏன்? அவர்களெல்லாம் மகான்கள்; என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். நம்மவர் தொழில் கடவுள்களில் 100-ல் 90க்கு—கிரண்டு மனைவிகளுக்குக் குறையாம இருக்கும். கிரண்டு மனைவிகள் போதாமல் தாசி வீட்டிற்கு வேறு அழைத்துச் செல்லப்படும்; இருந்தாலும் கடவுள்கள் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவைகள். இப்படிப்பட்ட கடவுளைத் தொழும் அன்பர்கள் எப்படி ஒழுக்கமாக இருப்பார்கள்? இத்தகைய ஒழுக்கக்கேடான கடவுளைத் தொழுகிறோமே என்கிற நினைப்பாவது—எப்போதேனும் தோன்றுகிறதா உங்களுக்கு! மதமும், கடவுளும் ஒழுக்கத்தைக் கெடுக்க உண்டாக்கப்பட்டனவா, அல்லவா? இதைக்கூட உணராது மிருக வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறீர்களே! இது நலமா!

எனவே, திராவிடத் தோழர்களே! உங்களுக்கு ஒழுக்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால்—நீங்கள் மனிதத் தன்மை பெறவேண்டுமானால், சாஸ்திர புராண சம்பிரதாயங்களிலும், மதங்களிலும், உங்களுக்குள்ள பற்றுதலை, பக்தியை நீங்கள் உடனே விட்டுமென்றுக் கொள்ளுங்கள்! இன்று நடைமுறையிலிருந்துவரும் கடவுளும் மதமும் சாஸ்திரமும் சட்டமும் அவற்றின் வழிவந்த சம்பிரதாயமும் உங்களை இழிவுபடுத்தவும், அடிமைப்படுத்தவும் ஆரியர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவை. மாணமுள்ள ஒரு சிலராவது இம்மாதிரி சீர்திருத்தக் காரியங்களைச் செய்ய முன்வர வேண்டாமா? பயனற்ற காரியங்களை விட்டுமென்றுத் தயவுசெய்து முற்போக்கான காரியங்களைச் செய்தல் அவசியமல்லவா? தோழர்களே! நான் யாரையும் இம்மாதிரிதான் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தவில்லை. சமாதானமாகத் தான் என்னுடைய கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லிவருகிறேன். உங்களுக்குள்ள அறிவைக் கொண்டு ஆலோசித்துப் பாருங்கள். உங்களை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றால் தயவு செய்து, அருள் கூர்ந்து நான் கூறுவதைச் செவிமடுத்தே கேளுங்கள். முன்னோர் கூறியது என்றோ, முன்னோர் செய்தது என்றோ எதையும் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்! நெடுப்பெந்தே என்னவென்று தெரியாத காலத்தில் சக்கிமுக்கிக் கற்கொல் நெடுப்பெந்தே உண்டாக்கியவன்—அந்தக் காலத்துக் கடவுள் தான்; அந்தக் காலத்து எடிசன் தான். அதைவிட்டுமேலான வந்திப்பெட்டி வந்த பிறகு என்னாவது சக்கிமுக்கிக் கல்லைத் தேடிக்கொண்டு திரிவானா, நெடுப்புண்டாக்கி அப்படித் திரிந்தால் அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்றல்லவோ உலகம் மதிக்கும்! அக் காலத்திய புத்தி எவ்வளவு, இக் காலத்திய புத்தி எவ்வளவு என்பிட்டுப் பார்க்க முடியுமா? அக் காலத்தில் எது பெருமையாய் போய்விட்டது, இது பெருமையாய் போய்விட்டது, இக் காலத்திலும் பெருமையாகப் பேசமுடியுமா?

பலூனில் பறந்த அந்த முதல் மனிதனின் பெருமை அன்று எவ்வளவாக இருந்தது; இன்று எவ்வளவாக இருக்கிறது! கிராமபோனுக்கே அன்றிருந்த பெருமை எவ்வளவு—ரேடியோ வந்தபிறகு அதற்குள்ள பெருமை எவ்வளவு! இதையெல்லாம் நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டாமா! இதேபோல் ஒரு காலத்திய கடவுள் இக் காலத்திற்கு உதவுமா? இக் காலத்திற்குப் பயன்படுமா!

நான் சொல்லும் சில கருத்துக்கள் இன்று தலைகீழ்ப் புரட்சியாகச் சிலருக்குத் தோன்றுகின்றன. அடுத்த 20 வருடங்களில்—என்னையே 'மகா பிற்போக்குவாதி' என்று அன்றைய உலகம் கூறுமே! அறிவு வளர்ச்சியின் வேகம் அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கிறதே! மாறுதலுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்றோ உலகம்! மாறுதலுக்கு வளைந்துகொடாத மனிதன் மாயவேண்டியதுதானே! இதுவரை மாறுதலை எதிர்த்து வெற்றிபெற்றவர்கள் கிடையாதே! தமது போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், நமது வாத்தியங்கள், நமது உடைகள், நமது ஆபரணங்கள் இவையெல்லாம் இன்று எவ்வளவு மாறுபட்டுவிட்டன? 20 வருடத்திற்கு முன் எத்தனை பேர் கிராப் வைத்திருந்தார்கள்—இன்று எத்தனை பேர் குடுமி வைத்துள்ளார்கள்? இப்பெரிய கூட்டத்தில் குடுமி வைத்தவர்கள் எத்தனைபேர் என்று சுலபத்தில் எண்ணிவிடலாமே! இயற்கை மாறுதலால் ஏற்பட்டதா இது? அல்லது சர்க்கார் தான் குடுமி வைத்திருக்கக்கூடாதென்று சட்டம் போட்டதா? இல்லையே!

இன்று எத்தனைபேர் நெற்றியில் பூச்சுடன் காணப்படுகிறார்கள்? விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாமே! 'பூச்சுடன் காணப்பட்டால் அபராதம் விதிக்கப்படும்' என்ற அரசு உத்தரவு போட்டுப் பூச்சுக்கள் மறையும்படி செய்யப்பட்டது! இல்லையே! காலம் மாறி வருகிறது; அம் மாறுதலுக்குக் கட்டுப்பட்ட மனிதனும் தானாக மாறுகிறான். பணக்காரர்களின் உயர்வெல்லாம் இன்று எங்கு போயின! அவர்களுடைய பிடிவாதம்தான் எங்கே போயிற்று! முன்பெல்லாம் தாய்மார்கள் எத்தனை முழம் சேலை கட்டினார்கள்; இப்போது எத்தனை முழம் சேலை கட்டிக்கொள்கிறார்கள்! 18 முழத்துக்குக் குறையாத சேலை கட்டுவதுதான் பெருமை என்று கருதிய தாய்மார்கள், இன்று 6 கெஜத்துக்கு மேல் கட்ட கூச்சப்படவில்லையா! அன்றுமட்டும் அவர்கள் தாமாகவா விரும்பினார்கள், 9 கெஜ சேலையை! சேலை சுற்றுக் குறைந்திருந்தால் எங்கு ஓடிவிடுவார்களோ என்று ஆண்பிள்ளைகள் செய்த தந்திரம் அது! அன்றிருந்த கட்டுப்பாடு அவ்வளவு! இன்று பெண்களுக்கு அவ்வளவு கட்டுப்பாடு இல்லை. எனவே, நைசான சேலை கட்டிக்கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். நகைகளில்தான் எவ்வளவு மாற்றம்! அன்று தங்கச் சங்கிலி எல்லாம் எருமைமாட்டுக் கழுத்து இரும்புச் சங்கிலிபோல் இருக்கும்; இன்று சங்கிலி கண்ணுக்குத் தெரிந்தும், தெரியாத அளவுக்கு நைசாக இருக்கிறதே! சட்டம் போட்டா இம்மாறுதல் செய்யப்பட்டது? இப்படி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் உதாரணம் காட்டிக் கொண்டே போகலாமே!

அன்று விரல்தேய மண்ணில் எழுதி எழுத்துக்களைக் கற்றோம்; இன்று நம் கண் முன்னாகவே 8-வது பையன் சிமைப் பேனா வைத்துக்கொண்டு 'நைசான' பேப்பரில் எழுதுகிறானே! யாரால் தடுக்க முடிந்தது, இம்மாறுதல்களை? இப்படிச் சாதாரணமான காரியங்களில் எல்லாம் மாறுதலை ஏற்றுக்கொண்டபோது, தன்மானத்தையொட்டி நாங்கள் கூறும் மாறுதல்களைத்தானா நீங்கள் ஏற்கத் தயங்குவது? யாரோ சில அன்னக்காவடிப் பார்ப்பனர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஏற்படுத்திக்கொண்ட திட்டத்தையா இப்படி விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பது? நெஞ்சில் துணியடி பிறக்கவேண்டாமா, உங்களுக்கு! நடுநிலையிலிருந்தாவது நாங்கள் கூறுவதை ஆலோசிக்க வேண்டாமா? தூங்கிக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு விழிப்புட்ட—மயங்கியிருப்பவர்க்குத் தெளிவூட்ட அறிவுள்ள சிலராவது முயற்சிக்கவேண்டாமா? அப்படி அறிவை வளர்க்கத்தான் இம் மாதிரி சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கிறோம்; இப்படிப் பயன்படுத்துவதுதான் முறையும்கூட,

இன்று இம் மணமக்கள் தம் இல்லாழ்க்கையைத் துவங்குகிறார்கள். புதுக்கடை வைத்து புதுக்கணக்குப் போடுவதுபோல், இம் மணமக்கள் 'எங்களையும் உங்களோடு ஒரு குடும்பத்தினராகச் சேர்த்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளும் நாள்தான் இது. இப்படிப்பட்ட நாளில் நாம் எல்லோரும் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய குறை என்ன என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். நமது சமுதாயத்தை எப்படி மூளேற்றத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்று ஆலோசிக்க வேண்டும். சமுதாய உணர்வை அடியோடு மறந்துவிட்டு, 'பழமை, பழமை' என்று பழமைப் பித்தில் வாழ்ந்ததால்—நாம் இதுவரை அடிமைகளாக இருக்க நேரிட்டது என்பதை உணர்ந்து, இனியும் அம் மாதிரி இருக்கக்கூடாது என்று உறுதிக்கொள்ள வேண்டும்.

திருமணம் செய்துகொள்கிறவர்கள் கட்டாயம் ரிஜிஸ்டிரில் பதிவுசெய்துகொள்ள வேண்டும். பதிவு செய்துகொள்ள முதலில் ஆரம்பித்துவிட்டால் நாளாக ஆக மற்ற சடங்குகள் தானாக மறைந்துவிடும். பதிவுசெய்துகொள்வதால் உள்ள நன்மையைத் தாய்மார்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். பதிவுசெய்துகொள்வதால்—கணவனுக்குச் சரிசமமான அந்தஸ்து மனைவிக்கும் கிடைக்கிறது. மேலும், மணந்த அன்றைக்கே அவனுடைய சொத்துக்கு அவளும் சமஉரிமை உடையவள் ஆகிறாள். கணவன் தாசி வீடு சென்று திரும்பிவந்தால், மனைவி விவாகரத்து கோரலாம். ஆனால், பார்ப்பனச் சடங்கு முறைத் திருமணம் செய்துகொண்டாலோ விவாகரத்து கோர முடியாது. ஜீவனம்சம் கோருவதானாலும், அவனால் கற்புக் கெட்டவள் என்று ஒருமுறையாவது குற்றம் சாட்டப்பட்டு, அது தவறு என்று ரூபிக்கப்படவேண்டும். கணவன் அடிதால்சூட அடங்கிக்கிடக்க வேண்டியதுதான். பதிவுமுறைத் திருமணத்தில் இத்தகைய அடிமைத்தனத் திறக்க இடமில்லை. திருமணப் பதிவின்போது, 'கலியாணம் செய்துகொள்ளக்கூடாத முறையைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லரே நீங்கள்!' என்று பதிவாளர் கேட்பார். 'மணந்து கொள்ளக்கூடிய முறையைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம்' என்று பதில் அளித்தால், அப்புறம் "ஒருவரையொருவர் மணந்துகொள்ளச் சம்மதிக்கிறீர்களா?" என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு சரியன்று பதிவுசெய்துகொள்வார். இம் மணமக்களும் அதேபோல் இருவரும் சமம் என்பதாகச் சொல்லியே கையொப்பமிட்டனர். அப்படிக்கையொப்பமிட்டுப் பதிவுசெய்துகொள்வது தமக்குத்தான் இலாபம் என்பதைப் பெண்மக்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

அரசாணைக் கால் வைத்து, அக்கினியைச் சுற்றி, அம்பியை மிதித்துச் செய்யப்படும் திருமணங்களில் உள்ள அடிமைத்தனம் இதில் இல்லவே இல்லை. இப்படிப்பட்ட மாறுதலுக்குப் பெண்கள் முழு மனத்தோடு இணங்கவேண்டும்; பிடிவாதம் காட்டக்கூடாது. பொது மக்கள்முன்னேற்றத்தைக் கண்டு கடவுளும், பணக்காரரும் நடுங்கும் இந்தக் காலத்தில்—பெண்கள் எப்போதும்போல் 'கண்மூடித் தெய்வங்களாக' இருக்கக்கூடாது. கடவுளுடைய சொல்வாக்குகூடப் பறந்துவிட்டது. இதனால்தான், இப்போதெல்லாம் உற்சவம் நடந்தால்—பூசைசெய்யும் பார்ப்பானும், மேள வாத்தியக்காரனும் தான் அதைத் தொடர்ந்து செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. முன்பு 5000 பேர் வந்த உற்சவத்திற்கு இன்று 500 பேரைக் காண்பது கூடக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. 'என்னப்பா, பகவான் போகிறார் பார்ப்பா!' என்று தெருவில் போகிறவனிடம் சொன்னால் கூட—'அவர் வேலையாக அவர் போகிறார்; என் வேலையாக நான் போகிறேன்' என்று கூறிச் சென்று விடுகிறான். 'ஏன் முதலாளி!' என்று கேட்கிறோம்—முதலாளி ஒன்றும் பேசமுடியவில்லை. 'ஏன் கடவுள்!' என்கிறோம்; அதுவும் பேசாமல் கிடக்கிறது. 'ஏன் பார்ப்பான்!' என்கிறோம்; அவனுக்கு என்ன செய்யவது என்று தோன்றாமல் என்னமோ சொல்லிவிடுகிறான். 'ஏன் ராஜா!', 'ஏன் ஜயந்தார்!' என்றெல்லாம் கேட்டால், அவர்களும், 'இதோ மறைந்துவிடுகிறோம்' என்று கூறுகிறார்களே!

இப்படிப்பட்ட மாறுதல்கள் எல்லாம் எப்படிச் சுலபமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன? இப்போது மிகையெல்லாம் ஒழிந்தபோது—இந்த மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் தாமர ஒழிந்துபோகமாட்டா? காலம் போகப்போக மிகை ஒழியும். இவற்றை வளர்க்கும் ஒரு கூட்டம் நாட்டில் இல்லாவிட்டால், இக்கூட்டத்தையும் மீறி அவைகள் ஒழியத்தான் போகின்றன என்றாலும் அறிவுள்ள மக்களுக்கு, நாகரிக மக்களுக்கு அழகு—கூடிய சீக்கிரத்தில் மூடநம்பிக்கைகளிலிருந்து விடுபடுவதல்லவா? பழகிவிட்ட பெரியவர்களுக்குத் தான் மூடப் பழக்க வழக்கங்களை விடமுடியவில்லையென்றால் இளைஞர்களாவது அவற்றை ஏற்காமல் இருக்க வேண்டாமா?

அரசியல் சம்பந்தமான கூட்டங்களில் பொது அரசிடலைப்பற்றி எவ்வளவு காரசாரமாக விவாதிக்கிறோமோ, அதுபோல் சமுதாய சம்பந்தப்பட்ட இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளின்போதும் நமது சமுதாயத்தின் குற்றங்களைப் பற்றியும் காரசாரமாகப் பேசி அவற்றை நீக்கும் மார்க்கத்தைத் தேடவேண்டாமா? சமுதாய சம்பந்தமான கட்டுரைப் பற்றியும், மதத்தைப்பற்றியும் பேசினால்—அவற்றிலுள்ள குற்றங்களை எடுத்துத் தாராளமாக விளக்கினால் என்ன பாவிகளாகவா ஆகிவிடுவோம்?

[திருவொற்றியூரில், 17-10-1948-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 24-10-1948]

13. திருமணம்

சுயமரியாதைத் திருமண அழைப்பில் 'வாழ்க்கை ஒப்பந்த அழைப்பு' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மற்ற திருமணங்களில், 'கன்னிகா தான முகூர்த்தப் பத்திரிகை' 'தாரா முகூர்த்தப் பத்திரிகை', 'விவாக சுப முகூர்த்தப் பத்திரிகை' என்று போடுவார்கள். இந்த மாறுபாட்டை நல்லவண்ணம் சிந்திக்க வேண்டும்.

விவாக முகூர்த்தம், கன்னிகா தானம், தாரா முகூர்த்தம்—இந்தச் சொற்களுக்கு நேர்ச்சொல் தமிழில் இல்லை.

நாம் தமிழர்கள்; நமக்கு என்று நடக்கிற இது போன்ற காரியங்களில் வடமொழிப் பெயர்கள் வந்து புகுந்துகொண்டன. தமிழர்கள் என்பவர்களுக்கு என்ன திருமண முறை? என்ன பெயரில் வழங்கப்பட்டுள்ளது? என்ன ஆதாரம்? என்று புலவர்களைக் கேட்டால் அவர்களும் விழிக்கிற நிலையில்தான் உள்ளார்கள்.

தமிழர்களுக்கு என்று ஏதாவது முறை உண்டா என்பதைப் பார்த்த அளவில், தமிழர்கள் ஆண்களும் பெண்களும் ஓரளவு சமமாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை வள்ளுவரின் குறளைக் கொண்டு கண்டறிந்தோம். பெண்ணுக்கு 'வாழ்க்கைத் துணை' என்றிருப்பதிலிருந்து இந்திகழ்ச்சிக்கு 'வாழ்க்கைத் துணை ஒப்பந்தம்' என்று பெயரிட்டு, அதற்கேற்ப இம்முறைகளையும் கையாளுகிறோம்.

வேறும் பெயர் மாற்றம் மாதிரமல்லாமல் அந்தச் சொல்லுக்கு அர்த்தம்—மற்ற வார்த்தைகளுக்குண்டான அர்த்தத்திற்கு மாறுபட்ட, சமுதாய நலத்திற்கேற்ற ஒரு நல்ல வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்கும் சொல்லாக உள்ளது.

இதற்கு முன் திருமண முறை என்ற ஒன்று இல்லை. ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணை அடிமைகொள்வது என்ற முறையில்தான் நடந்துவந்திருக்கின்றது. திருமணம் என்பது தமிழ்ச் சொல்லே ஒழிய அதில் கருத்தொன்றும் இல்லை. திருமணம் போலவே கலியாணமும் அர்த்தமற்றது.

கலியாணம் என்பது வாழ்த்து என்று பொருள். அது 'வாழ்க்கைத் துணை' என்ற பொருளில் இல்லை. ஏதோ, கறுப்பு ஆட்டை வெள்ளாடு என்பது போலவும், கொடிய

விஷம் உள்ள பாம்பை நல்ல பாம்பு என்பது போலவும்—இப்படித் தப்பான சொற்களை அமைத்துக் கலியாணம், திருமணம் என்றெல்லாம் சொல்லிவருகின்றோம்.

ஆனால், பார்ப்பனர் மட்டும் சரியான வார்த்தைகளையே உபயோகித்து வருகின்றனர். அவைகள் 'தாராமுகூர்த்தம்', 'கன்னிகா தானம்' என்பவைகளாகும்.

சமுதாயத்தில் திருமணம் என்பதும் வழக்கில் உள்ளது. இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆட்சியின்போது நடந்த இந்தி எதிர்ப்பின்போது (1938-39) வடமொழியின்பால் ஏற்பட்ட வெறுப்பின் காரணமாகத் திருமணம் என்று பெயர் வந்தது.

தானம் என்பது வடமொழிச் சொல் ஆகும். தாரா முகூர்த்தம் என்பதும் வடமொழிச் சொல்லே; தமிழ்ச் சொல் அல்ல. தமிழர்களுக்கான காரியங்களில் வடமொழிச் சொல்லாக இருந்தால் அது ஒன்றிலேயே நன்றாகத் தெரியுமே—அந்த முறை நமக்கில்லை என்று. நாம் தினமும் குடிக்கும் காப்பியை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். காப்பி என்றால் என்ன அர்த்தம்? அது இங்கிலிஷ் சொல். நித்தம் புழங்குகிற அந்தப் பண்டத்திற்குத் தமிழ்ச் சொல் இல்லை. 'உ'க்காவது தேநீர் என்று தமிழில் கூறுகிறோம். காப்பி என்பது அன்னிய மொழி. தினம் சாப்பிடுகிற பண்டத்திற்கே அன்னிய மொழி என்றால் என்ன அர்த்தம்? அது நம் நாட்டில் இல்லை. எங்கிருந்தோ வந்தது; அதுதான் அந்தப் பெயர். நம் நாட்டில் இல்லாததால் அதற்குத் தமிழ்ச் சொல் இல்லை. எலக்ட்ரிக் லைட் இருக்கிறது. அது தமிழ்ச் சொல் இல்லை. ஆங்கில மொழிச் சொல். வெள்ளைக்காரன் கண்டுபிடித்துக் கொண்டுவந்ததால் அவன் மொழியிலேயே பெயர் வைத்துக்கொண்டான். தினம் வாழ்வில் அதை உபயோகப்படுத்துகிறோம். அதேபோல், கன்னிகா தானம், தாரா முகூர்த்தம் என்றால் அது நம் நாட்டுச் சொல் இல்லை. வெளியிலிருந்து வந்தது என்றுதான் அர்த்தம். அதனால் அவனுக்கு (பார்ப்பானுக்கு) அனுசூலம்; நமக்கு இழிவு. ஒரு பெண்ணைப் பெற்று வளர்த்து ஒருவனுக்குத் தாரை வார்ப்பது—தானம் தருவது என்பது கருத்து. நம் பழக்கப்படி ஆணும் பெண்ணும் சம உரிமை கொண்டு அன்பு பூண்டு ஒற்றுமையுடன் இருத்தல்—வாழ்க்கைத் துணை—தமிழ்ச் சொல். அவன் வந்த பிறகுதான் மிகையெல்லாம் அழித்துவிட்டுப் பெண்களை அடிமையாக்குகிற நிகழ்ச்சியாக ஆக்கிவிட்டான்.

தன் பெண்ணை அருமையாக வளர்த்து யாரோ ஒருவனுக்குத் தானமாகக் கொடுப்பதென்றால் என்ன நியாயம்? எதற்காக ஒரு பெண்ணைத் தானமாகக் கொடுப்பது? சிந்திக்க வேண்டாமா?

அதற்கு மேலே மிகவும் மோசமானது தாரா முகூர்த்தம் என்பது. அதாவது, கணவன் கையைக் கீழே வைத்து, தன் பெண்ணின் கையை அதன் மேலே வைத்து அதன் மேல் தண்ணீரை ஊற்றி, 'கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா!' என்று சொல்லிக்கொண்டே திரும்பிக் கூடப் பரக்காமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டே வந்துவிடுவார்கள். அதாவது, தாரை வார்த்தைக் கொடுப்பது என்பது திரும்பிக்கூடப் பரக்கக்கூடாது என்பதுதான். தானமாகக் கொடுத்த பெண்ணைக் கணவன் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அவன் தன் மனைவியை வாடகைக்கு விடலாம்; பக்தருக்குக் கூட்டிக்கொடுக்கலாம்.

இப்போது நடைபெறும் திருமணத்தில் நாம் ஒன்றும் பெரிய மாறுதலைக் காணவில்லை. தலைகீழாக ஒன்றும் நடைபெறப் போவதில்லை. ஒரு சிறிய மாறுதல் மட்டும் உண்டு. மாறுதல்கள் மியற்கையாகவே பல இனங்களாலேயே பல இடங்களிலே கையாளப் பட்டுத்தான் வருகிறது.

இங்கே நாம் என்ன மாறுதலைக் காண்கிறோம்? சட்டங்கு இல்லை; வேறு இனத்தவன் எவனும் மணத்தை நடத்துவதில்லை. சுயமரியாதைக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் மியற்கைக்கும் பொருத்திய மணம் வேண்டுகிறோம். இந்தத் திருமணத்தை நாத்திகத் திருமணம் என்று பலர் சொல்லக்கூடும்.

‘இது நாத்திகத் திருமணமா!’ என்றால் ‘ஆமாம்’ என்பேன். எந்த அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன் என்றால், எதையும் அறிவைக்கொண்டு ஆராய்ந்து—தர்க்கவாதம் செய்து—அறிவின் முடிவுப்படி நடப்பது நாத்திகம். அதைத்தான் நாத்திகம் என்கிறார்கள். அதன்படி இது அறிவுப்படி நடக்கிற திருமணமாதலால் நாத்திகத் திருமணந்தான்.

இந்தத் திருமணத்தில் முதல் வெற்றி, பார்ப்பனன் இல்லாதது. ஆதலால், இதை சுயமரியாதைத் திருமணம் என அழைக்கிறோம். தான்தான் உயர்ந்த சாதி என்ற ஆணவங்கொண்டு, நம்மைப் பார்த்து, ‘தொடாதே! கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடாதே!’ என்று சொல்லும் ஒருவனை மனையில் உட்காரவைத்துக் காரியம் நடத்தினால், தமிழனுக்கு மானமுண்டு என்று சொல்லமுடியுமா?

கிரண்டாவது வெற்றி என்ன வென்றால், இது பகுத்தறிவுத் திருமணம். ‘சாஸ்திரத்தில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதோ, அதுதான் நடக்கவேண்டும்; ஏன்! எப்படி? என்று கேட்கக்கூடாது’ என்றால்—இது அறிவு சம்பந்தமான அடக்குமுறை என்பதைத் தவிர வேறு என்ன? நாம் பகுத்தறிவுவாதிகள் ஆனதால், அறிவுக்குப் பொருத்தமற்ற காரியங்கள் தேவையில்லை என்று கருதியே இதுபோன்ற முறையில் செய்கிறோம். மற்றும் இந்தத் திருமணத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சம உரிமை இருக்கின்றது. ஆரியரின் 8 வகைத் திருமண முறைகளில் ஒன்றில் கூட பெண் ஓர் உயிருள்ள பொருளாகக்கூட மதிக்கப்படுவதில்லை.

நாம் எதற்காகப் பார்ப்பானை அழைக்கவேண்டும்? முதலாவதாக, பார்ப்பான் நம்மவனும் அல்லன். கிரண்டாவது, நம்மைப் பின்பற்றுபவனும் அல்லன். மூன்றாவது, நம்மை இழிசாதி, தாழ்ந்த சாதியாக்கி அவன் மேல்சாதி என்று கூறிக்கொள்ளுவான்.

நமக்கும் அவனுக்கும் எவ்வகையில் சம்பந்தம் உண்டு? புராணப்படி நடப்பது வைதிகம். நாம் புராணப்படியும், வேதப்படியும் சூத்திரன்—இழிசாதி மகன். நாம் எதற்காகப் புராணப்படியோ வேதப்படியோ நடத்த பார்ப்பானை அழைக்கவேண்டும்?

பார்ப்பானுக்கு நம்மைவிட அதிகமான யோக்கியதை இருக்கிறது என்று கருதித்தானே அழைக்கிறோம்? பார்ப்பான் மேல்சாதிக்காரன் என்று நினைத்துக்கொண்டு, அவன் வந்து நடத்திக்கொடுத்தால் நல்லது, பெருமை என்று நினைத்துத்தானே கூப்பிடுகிறோம்! இது காரணமாகத்தான்—அதாவது, பார்ப்பானை உயர்ந்த சாதிக்காரன் என்பதாக நாமே ஒத்துக்கொண்டு, அவனைவிடத் தாழ்ந்தவர்களாக, கீழ்சாதிக்காரர்களாக நம்மை நாம் நினைத்துக்கொண்டு அதற்கேற்றபடி நாமே நடந்துகொள்வதால்—பார்ப்பான் தன்னுடைய உயர்சாதித் தன்மைக்கு நிரந்தரப் பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்வதோடு நம்மவரை இழிவுபடுத்தவும் முடிகிறது.

இன்று நாம் பார்ப்பானைவிட ஒன்றும் தாழ்ந்தவர்கள் அல்லர் என்கிறதான உணர்ச்சி நம்மவர்களில் பெரும்பாலோருக்கு இருந்துவருகிறது. இப்படி இருக்கிறபோது, உயர்ந்த சாதிக்காரன் என்கிற பார்ப்பானை இங்கே உள்ளே கொண்டுவந்து விட்டுக் கொள்வது என்பது என்ன நியாயம்?

கீழானவன்—மேலானவன் என்றிருப்பது நமக்கு அவமானம் என்று கருதி அதனை ஒழிக்கும் முறையில் வேலை செய்துவரும் நிலையில் அவனை எதற்கு அழைப்பது? பார்ப்பான் வந்தால், முதலாவது நாமே ஒதுங்கி நிற்போம்; மேலே பட்டால் அவனது பார்ப்பனத் தன்மை கெட்டுவிடும் என்று ஒதுங்கி நிற்போம். ‘சாமி, சாமி’ என்று கூப்பிடுவோம். அவன் வந்து என்ன செய்கிறான்? அரிசி, பருப்பு வாங்கிக்கொண்டு நெருப்பு (ஓமத்தி) போட்டுக் கொடுத்துவான். எதிரே நெருப்பு எடுத்துக்கொண்டு யாராவது வந்தால் அவன் காரியத்திற்கு சகுனத் தடை என்பான். முதலில் வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பிக்கிற நேரத்தில் அந்த நெருப்பை எதற்குப் போடவேண்டும்? நெருப்புக் கொடுத்துவதால் என்ன பயன்? யாருக்கு நன்மை?

அடுத்தது, வைதிகத் திருமணத்தில் பார்ப்பனர் கூறும் மந்திரம் என்ற பித்தலாட்ட வார்த்தையில் ஒன்று, பெண்ணானவள் இதுவரை தேவர்கள் யாவருக்கும் ரிஷிகளுக்கும் மற்றும் கிள்ளர், கிம்புருடர் போன்றவர்களுக்கும் மனைவியாக இருந்து, இறுதியில் இம் மணமகனுக்கு மனைவியாக இருக்க இன்றுமுதல் ஒப்புக்கொள்வதாகிய வார்த்தைகளைக் கூறுகிறான். இவ்வித வார்த்தையைத் தமிழில் கூறினால் சும்மா விடுவோமா? அல்லது இதைக் கேட்கும் மணமகன் புரோகிதனை உயிருடன் விடுவாரா? இக் காலத்தில் ஒரு கைமாரிய பெண்ணையே (செகண்டு ஹாண்டு) விபச்சாரி என்று கூறும்பொழுது, கணக்கற்ற தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் வெட்காயங்களுக்கும் மனைவியாக இருந்தவளைத் தன் வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றுக்கொள்வாரா? அவன் சொல்கிற மந்திரத்திற்கு என்ன அர்த்தம் என்று யாருக்குத் தெரியும்?

மணமகன் படித்த பெண்ணாக இருந்து—அவன் சொல்கிற மந்திரத்திற்கு அர்த்தம் தெரியுமானால் முறத்தால் விரட்டுவான். மணமகன் சொல்லுவதாத அவனே சொல்லிக் கொள்கிறான். ‘நான் அவனுக்குப் பெண்டாட்டியாக இருந்தேன்; அக்கினிக்கும் பெண்டாட்டியாக இருந்தேன்; இப்போது உனக்குப் பெண்டாட்டியாகிறேன் என்று சொல்லுகிறேன். இன்னும் நீ அடித்தாலும் சரி; உதைத்தாலும் சரி; கஞ்சி ஊற்றினாலும் சரி; ஊற்றாவிட்டாலும் சரி; நீ எத்தனை தேவடியான் வைத்துக்கொண்டாலும் சரி, உனக்கும் அவளுக்கும் நான் அடிமையாக இருக்கிறேன்’ என்று மணமகன் சொல்லுவதாகச் சொல்லுகிறான். அவன் (மணமகன்) சொல்லாவிட்டால் அதற்குப் பதில் அவனே சொல்கிறான். இது என்ன நியாயம்?

புராண முறைகள் சமுதாய ஒழுக்கத்தை யெடுத்துவிட்டனவே! சாஸ்திரத்தில் எத்தனை பெண்டாட்டி, தேவடியான் வைத்துக்கொண்டாலும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று எழுதிவிட்டதால் ஆண்கள் இஷ்டப்படி செய்து சமுதாய ஒழுக்கம் கெட்டுவிட்டது. என்னடா இப்படி யென்றால், ‘விஷ்ணு, சிவன், சுப்பிரமணியன், கிருஷ்ணன் செய்யவில்லையா?’ என்று கேட்கிற தன்மையில் ஒழுக்கம் கெடாமல் என்ன செய்யும்?

‘ஒரு பார்ப்பானுக்கு—அவன் இஷ்டப்பட்ட ஒரு பெண் இசைந்தாளானால் அவன் கற்பு கெடாது’ என்று மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் உள்ளது. பெண்கள் தன் கணவன் கூறுகிற படி விபச்சார செய்கைகளுக்கும் ஈடுபட்டால், அவன் பதிவிரதை விஸ்டில் சேர்க்கப்பட்டு மோட்சமடைகிறார்கள் என்பது சாஸ்திர புராணங்களின் கொள்கை.

இந்தப்படி பார்த்தால், ஆரியர்களுக்குக் கற்பு என்று ஒன்று இல்லை. ஒழுக்கத்தைப் பற்றிப் பார்த்தால் அதுவும் சிறிதுகூட இல்லை. இவர்களுடைய கதைகளைப் படிக்கும் போதே இது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

அக் கதைகளில் நீங்கள் என்ன காண்பீர்கள்? ஒரு பெண் பதிவிரதையாக இருக்கிறாள். ஒருத்தி பதிவிரதையாக இருப்பதைக் கெடுப்பதற்கு பிரமா, விஷ்ணு, சிவன் இந்த மூன்று கடவுள்களும் போகிறார்கள். இப்படிக்கதை எழுதியிருக்கிறானே!

நாரதன் என்ன செய்கிறான். ஒரு நாள் இரும்புக் கடலையைக் கொண்டுபோய் இந்த மூன்று கடவுளுடைய பெண்டாட்டிகளிடம் கொடுத்து, ‘இதை வறுத்துக்கொடு’ என்கிறான். பார்வதி, கில்ட்சுமி, சரசுவதி இந்த மூன்று பேர்களிடமும் கொடுத்து வறுத்துக்கொடுக்கச் சொல்கிறான். அவர்கள், ‘என்ன நாரதரே! குதம்பு செய்கிறாய்; இரும்புக் கடலையை வறுப்பதாவது—போ, போ’ என்று கூறிவிட்டார்கள். ‘இரும்புக் கடலையை வறுக்க முடியாதா, பார்—நான் வறுத்து வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன்’—என்று சொல்லிவிட்டு நாரதன் பூலோகத்திற்கு வருகிறான். அவன் வறுத்துக்கொண்ட பெண்ணிடம் தந்து, ‘எனக்கு இதை வறுத்துக் கொடு’ என்று சொல்லிவிடுகிறான். பதிவிரதை; அவன் வறுத்துத் தருகிறான்! இரும்புக்கடலை பொரித்து, தின்பதற்கு உபயோகம் இல்லாதது. அதை நாரதன் கொண்டு

வந்து இந்த மூன்று கடவுள் பெண்டாட்டிகளிடமும் கொடுத்து, 'இதோ, பார் வறுத்துக் கொண்டு வந்த விட்டேன்' என்று அவர்களிடம் தருகிறான். அவர்கள் வாயில் போட்டுப் பார்க்கிறார்கள். பொரபொரவென்று கடலை நன்றாக இருக்கிறது. 'நாங்கள் கடவுள் பெண்டாட்டிகள். எங்களால் வறுக்க முடியாததை யார் வறுத்தான்? எப்படி வறுத்தான்?' என்கிறார்கள். அதற்கு நாரதன் 'பூலோகத்தில் ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவள் பதிவிரதை. அவள் வறுத்துக்கொடுத்தாள்' என்கிறான்.

'அவள் பதிவிரதையானால் நாங்கள்.....?' உடனே அவர்களுக்குக் கோபம் வந்து விடுகிறது. 'அவள் பதிவிரதை என்றால் எங்கள் சங்கதி என்ன ஆகிறது? வரட்டும் எங்கள் கணவன்மார்கள்' என்கிறார்கள்.

சிவன், விஷ்ணு, பிரமா மூன்றுபேரும் தங்கள் பெண்டாட்டிகளிடம் வருகிறார்கள். அவர்களின் பெண்டாட்டிகள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பேசவில்லை. என்ன விஷயம் என்கிறார்கள். நடந்ததைச் சொல்லி, 'இப்படி ஒருத்தி மாதிரிப் பூலோகத்தில் பதிவிரதையாக இருக்கிறாள் என்றால் நாங்கள் உங்கள் பெண்டாட்டிகளாக இருந்து என்ன பலன்? எங்களுக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது' என்கிறார்கள்.

'என்னடி! அவள் பதிவிரதையாக இருக்கிறாள் என்றால் அதற்கு எங்களை என்ன பண்ணச் சொல்கிறீர்கள்?' எனக் கேட்க, அதற்கு, 'என்ன பண்ணச் சொல்கிறேன் என்று கேட்கிறீர்களா? போங்கள்! போய் அவளைக் கெடுத்துவிட்டு வாருங்கள்' என்கிறார்கள்.

அவர்கள் மூன்றுபேரும் இவளைக் (அனுசூயா) கெடுக்க வருகின்றார்கள். மூன்று பேரும் சந்தியாசி போல வந்து பிச்சை கேட்கிறார்கள். அவள் பிச்சை போட வருகிறாள். 'அம்மா, நாங்கள் ஒரு பூசை முடிக்கணும்; அதை முடித்துவிட்டுத்தான் சாப்பிடவேண்டும்' என்கிறார்கள். 'பூசை என்றால் என்ன வேண்டும்? தேசுகாய் வேண்டுமா? பழம் வேண்டுமா?' என்கிறான். 'அதெல்லாம் வேண்டாம், நீ துணியை அவிழ்த்துப் போட்டு விட்டு வரவேண்டும்' என்கிறார்கள்.

அவள் பார்க்கிறாள். சரி என்று மூன்றுபேரையும் குழந்தைகளாக ஆக்கி, பால் கொடுத்து, தொட்டிலில் போட்டுத் தூங்க வைக்கிறாள். இந்த மூன்றுபேர்களும் இல்லாததால் உலகத்தில் ஒரு வேலையும் நடக்கவில்லையாம். அதாவது, சிடுஷ்டி, காப்பு, அழித்தல் ஆகிய மூன்று தொழில்களும் நடவாமல் நின்றுவிட்டதாம். எல்லோரும் பிறகு வந்து அந்த அம்மாள் காலில் விழுந்து கேட்டு அந்த மூன்று குழந்தைகளையும் திரும்பவும் கடவுள் களாக்கி அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.

இப்படியாக ஒருபெண் பதிவிரதையாக இருந்ததைக் கெடுக்க மூன்று கடவுள்களும் வந்து இருக்கின்றனர். இப்படி ஒருக்கத்திற்கு கிடமில்லாக் கடவுள்தன்மை, பெண்களை இழிவுபடுத்தும் சாஸ்திரம், அப்பனுக்கே—ஏன் மனிதனுக்கே பிறக்காத ரிஷிகள், வெங்காயங்கள் சொன்னபடி நடக்காவிட்டால் அந்தக் கலியாணம் செல்லாது என்று பார்ப்பான் சொல்கிறானே?

புராணங்களில் வரும் பதிவிரதைகள் அத்தனைபேரும் கணவனின் சொல் கேட்டு நடந்தவர்கள்தாம். ஒரு பதிவிரதைகூட தன் கணவனை எதிர்த்துக் கேட்டிருக்கமாட்டாள். தன் கணவன் தன்னை நடத்துவது காட்டுமிராண்டித் தனமும் அறிவுக்குப் பொருத்த மற்றதும் ஆக இருக்கிறதே என்று சிந்தித்துக்கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டாள். கணவனின் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்யவே நாம் வந்திருக்கிறோம் என்ற ஒரே நோக்கத்தின்மீது, கணவனின் மனம் கோணாமல் அவன் சொல்வதை எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத்தான் பதிவிரதைகள் என்ற பெயர்கள் கிடப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட பதிவிரதைகள்தாம் சிதை, திரவுபதி, சந்திரமதி போன்றவர்கள்.

சிதை கர்ப்பமாக இருக்கிறாள் என்று இராமன் தெரிந்ததும் அவளைக் காட்டிற்கு ஒட்டி விட்டான். சிதையும் மறுத்துப் பேசாமல் காட்டிற்குச் சென்றாள். அவளிடம் அடிக்கடி சந்தேகப்பட்டு அவளைச் சத்தியம் செய்யச்சொல்கிறான். 'நெருப்பில் இறங்கு' என்று கூறினதாக ஒரு இராமாயணத்திலும் கூறப்படுகிறது. அவள் அதன்படி செய்த பின்புதான் அவள் சந்தேகம் தீருகிறதாம். அப்படி இருந்தும் அவளைக் கர்ப்பத்தோடு காட்டுக்கு அனுப்பிவிடுகிறான்.

அடுத்து, மகாபாரதத்தில் வருகிற திரவுபதி என்கிற பெண்ணை மணந்த அர்ச்சுனன் அவளைப் படாதபாடு படுத்துகிறான். அவளைத் தனக்கு மனைவியாக அமைத்துக் கொண்டது மட்டுமின்றித் தன்னுடன் பிறந்த மற்ற நான்கு பேர்களுக்கும் மனைவியாக இருக்கவேண்டும் என்று அவளை—'கோவாப்ரேடிவ் லிமிடெட் கம்பெனி சொஸைட்டி'யைப் போல—அனுபவிக்கின்றனர்.

இதற்குத் திரவுபதி மறுத்துக் கூறவே இல்லை. அவளும் அப்படியே கணவன் சொன்னபடியே மொத்தம் அய்ந்து பேர்களுக்கும் 'டைம் டேபிள்' குறித்துக்கொண்டு, அதன்படி அய்ந்து பேர்களையும் அனுபவித்துவருகிறாள். அப்படிக்கணவன் சொல்லைக் கேட்டதால் அவள் பதிவிரதை நம்பர் 2..... என்று ஆக்கப்பட்டாள்.

எனவே, இதன் கருத்து என்ன வென்றால், ஒருவன் மணந்த மனைவியைக் கணவன் மனது வைத்தால் பல பேர்களுக்கும் இசையும்படி செய்யலாம். அதை மனைவி மறுத்துக் கேட்கக்கூடாது. மற்றும் அவளைச் சூதாட்டத்தில் பந்தயப் பொருளாக வைத்து விளையாடினார்கள். தோற்றுப்போனவுடன் ஜெயித்தவன் பின்னால் அவள் போகும்படி ஆனது. அதற்கு அவள், 'நான் உனக்கு மனைவியாக வந்தேனே தவிர, சூதாட்டத்தில் பந்தயப் பொருளாக வைத்து விளையாடுவதற்கு வரவில்லை' யென்று கேட்கவே இல்லை. கணவன் சொன்னவுடன், ஜெயித்தவன் பின்னால் சென்றுவிட்டாள். அதன் பொருள் மனைவியைப் பந்தயப் பொருளாக உபயோகிக்கலாம் என்பது.

சந்திரமதியை, அரிச்சந்திரன் தான் பட்ட கடனைக் கொடுப்பதற்காக ஒருவளிடம் விற்றுப் பொருள் வாங்குகிறான். அரிச்சந்திர புராணம் என்ன கருத்தைக் கூறுகிற தென்றால், ஒருவன் தன்னுடைய கடனைத் தீர்க்க தன் மனைவியை விலை கூறி விற்று விடலாம் என்பது தான். சந்திரமதி தன் கணவன் தன்னை விலை கூறும்போது, 'நான் உனக்கு மனைவியே தவிர கடனைத் தீர்க்க விற்கக் கூடிய பொருளாக நான் உனக்கு என் பெற்றோர்களால் கொடுக்கப்படவில்லை' என்று கேட்கவில்லை. அரிச்சந்திரன் சொன்னவுடன் விலைக்கு வாங்கியவன் பின்னால் சென்றுவிட்டான்.

மேலும், இயற்புகை நாயனார் என்ற அடிமுட்டான் ஒருவன், தான் மோட்சமடைவதற்காகத் தன் மனைவியை ஒரு பார்ப்பானுக்குக் கூட்டிக்கொடுத்தானாம். அவளும் சம்மதப்பட்டு பார்ப்பானுடன் போயிருக்கிறாள்.

ஆனால், அவள் மறுத்துக் கேட்கவில்லை. அவளைப் பெற்ற பெற்றோர்கள் மறுத்துக் கூறவும் அப் பெற்றோர்களைக் கணவன் வெட்டி வீழ்த்தினானாம். உடனே பார்ப்பானுக்கென்று இவள் செய்த தீர்ச்செயல்களைக் கேள்வியுற்ற பரமசிவன், பார்வதி சமேதராயக் காளையாடிக் காளைமாட்டிமீது மெயில் வேகமாக வந்து காட்சிக்கொடுத்து, சொர்க்கத் திருப்பாதை காண்டித்துச் சென்றாராம். இக் கதைகளையெல்லாம் நான் நம்புவதில்லை யென்றாலும் எவ்வளவு முட்டாள்தனமாகப் பார்ப்பனர்கள் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சிந்திக்கவேண்டும். தான் மோட்சமடைவதற்காகத் தன் மனைவியை மற்ற வனுக்குக் கூட்டிக்கொடுக்கலாம் என்பதற்காக இக் கதை கூறப்படுகிறது.

தாரை என்பவள் ஒரு பத்தினி. தன் கணவனிடத்தில் படிக்கவந்த மாணவனிடத்தில் இவள் சோரம் போனாள். இதனால் உண்டான கர்ப்பத்திற்கு, 'நான்தான் தகப்பன்,

நீ தகப்பன் அல்லன்' என்று சண்டை போடுகிறார்கள். இதற்குப் பரமசிவன் தீர்ப்புக் கூறியிருக்கிறான். பதிவிரதத் தன்மை எப்படி?

அதுபோலவே, அகலிகை ஒரு பத்தினி. இவள் கணவன் கவுதம முனிவர் என்கிற ஒரு ரிஷி. இந்திரன் பெரிய பணக்காரன்; நல்ல அழகன் என்று அறிந்து அவன்மேல் காதல் கொண்டான். இந்திரனும் இவள் நல்ல பேரழகி என்று கௌரவிப்பட்டு இவன்மேல் ஆசைகொண்டான்; முனிவர் இல்லாத சமயம் வந்தான். பின்பு அகலிகை கர்ப்பம் தரித்திருப்பதை அறிந்து, இதற்கு மூலகாரணம் தெரிந்துகொண்டு முனிவர் சாபம் கொடுத்தார். இவ்வளவு ஆதாரத்துடன் அவர்களே எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் பத்தினிப் பட்டியலில் சேர்த்து இருக்கிறார்கள்! ஆரியப் பெண்களை பத்தினிப் பட்டியலில் இவ்வளவு சுலபமாகச் சேர்த்துவிட்டிருக்கிறார்கள்.

அதுபோலவே, கபீர்தாசரின் கதையிலும் அவர் தன் மனைவியைப் பிறனுக்கு அடமானப் பொருளாக வைக்க அதற்கு அந்த அம்மான் உடன்பட்டதுதான் அந்த அம்மாளுக்குப் பெருமை.

நடுக்காட்டில் சேலையை உருவிக் கொண்டு ஓடிவிட்ட புருஷனாய் இருந்தாலும் அவனைத் தெய்வமாகக் கும்பிட்டாளாம் தமயந்தி.

பாரதக் கதையில், 'பெண்கள் பாப ஜென்மங்கள்; அவர்களுக்கு ஒழுக்கம் என்பது கிடையாது; பாதுகாக்கும் அளவுக்குத்தான் அவர்களிடம் ஒழுக்கத்தை எதிர்பார்க்க முடியும்' என்று எழுதியிருக்கிறான். இப்படி இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன.

ஆனால், இம்முறையானது பார்ப்பனர்களுக்கு ஆபாசத்தை விளைவிப்பதாகத் தென்படவில்லை. அவர்களுடைய பழக்க வழக்கப்படி, இதைப்போன்று பெண்கள் பல பேர்களை மணப்பதும், விபச்சாரத்தனம் செய்வதும், அவர்களுடைய சாதி வழக்கமாக அமைந்துவிட்டது. அதை வெளிப்படுத்துவதற்காகத்தான் பார்ப்பனர்கள் எழுதிய பதிவிரதைகளின் ஒழுக்க முறைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

பார்ப்பனர்களுக்கு மாண ஈனமும், தன்மானமும், பகுத்தறிவும் இல்லாத காரணத்தால் ஒருவன் கட்டியவளைப் பல பேர்கள் அனுபவிக்கலாம்; மற்றவனுக்குக் கூட்டிக் கொடுக்கலாம் என்ற முறையை அவர்கள் கடைப்பிடித்திருக்கலாம். அம் முறையைத் தமிழ் மக்களிடம் புகுத்தி நம்மையும் மூட்டாள்களாக்கிவிட்டனர். அதை உணராத மூட்டாள்களும் பார்ப்பனன் கூறியவைகளைச் சிந்திக்கமுடியாத பாமர மக்கள் என்பவர்களும் படிப்பறிவில்லாதவர்களும் பார்ப்பனப் புரட்டுகளை அறியமுடியாதுபோய் பார்ப்பனன் கூறியவைகளை நம்புகிறார்கள் என்றால்—படித்தவன், பட்டம் பெற்றவன், அறிவாளி, மேனாட்டுப் படிப்புப் படித்தவன் என்பவர்கள் எல்லாம் நம்பிவிடுகின்றனரே!

மதம், சாதி, உட்பிரிவு, பழக்க வழக்கம் இந்த நான்கின் அடிப்படையில்தான் நம்முடைய சமூகம் இருக்கிறது. சாதி இந்துக்கள் (Caste Hindus), சாதி இல்லாத இந்துக்கள் (Non-Caste Hindus), பஞ்சமர்கள் இந்த மூன்று பிரிவுகளும் இப்போது சட்டமூலம் அமுலில் இருக்கின்றன. இவர்களில் சாதி இல்லாத இந்துக்கள், பஞ்சமர்கள் வீட்டுத் திருமணங்களுக்குப் பார்ப்பான் வரவேமாட்டான். இவ்வளவு பேதாபேதம் கொண்ட சட்டமூலம் சமூக அமைப்பும் இருக்கின்றன.

தமிழன் என்பவனுக்கு வருடம் கண்டுபிடிக்க சாதனம் கிடையாது. பார்ப்பான் 10 இலட்சம், 15 இலட்சம், 20 இலட்சம் வருடம் ஒரு யுகம் என்கிறான். நாளைக்கு ஒரு கதையை எழுதி இன்ன யுகத்தில் நடந்தது என்று எழுதி வைத்துவிடுவான். எனவே, வருடம் கண்டுபிடிக்கத் தமிழனுக்குச் சாதனமே இல்லை. இப்போது பிரபல, விபல என்று இருக்கிற 60 வருடங்களும் பார்ப்பான் வந்த பிறகு ஏற்பட்டவை. நான் பிரமாத்ரி வருடம்

பிறந்தேன். எனக்கு இப்போது வயது 80. என்னைப் பார்க்கிறவர்கள் வேண்டுமானால்— இப்போது என்பது வயதிருக்கும் என்பர். ஆகவே, இந்தப் பிரமாத்ரிக்கு முதல் பிரமாத்ரியில் பிறந்திருப்பேன் என்று கண்டுபிடிக்கலாம். அதல்லாமல், பிரமாத்ரி வருடம் இன்ன மாதம் இன்ன தேதியில் பிறந்தேன் என்றால் அதை வைத்துக்கொண்டு எப்படிக்க கண்டு பிடிக்க முடியும்? பிரமாத்ரி என்றால்—இந்தப் பிரமாத்ரியா, இதற்கு முந்திய பிரமாத்ரியா? முந்திய எத்தனையாவது பிரமாத்ரி என்பது எப்படித் தெரியும்? பிரமாத்ரியில் பிறந்தவன் என்றால் அவன் 500 வருடத்திற்கு முன் இருந்தானா? ஆயிரம் வருடத்திற்கு முன் இருந்தானா? என்பதே கண்டுபிடிக்க முடியாது. ஆகவே, தமிழன் என்பவனுக்கு வருடமோ, சரித்திர ஆதாரமோ இல்லை. வருடமாவது பார்ப்பான் வருவதற்கு முன் இருந்ததா என்பது பிரச்சினையாகத்தான் இருக்கிறது. வருடங்களுக்குத் தமிழில் பெயர் இல்லை. எல்லாம் வடமொழியித்தான் இருக்கிறது. எனவே, பார்ப்பான் வந்தபின் ஏற்பட்டதுதான் இந்த பிரபல, விபல என்னும் வருடங்கள். அதற்கு அவன் சொல்லும் காரணம், சொன்னால் சிரிக்கக்கூடியதாகவே இருக்கிறது.

[‘வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்’ என்ற நூலிலிருந்து]

14. வாழ்க்கைத் துணை நலம்

மணமக்கள் தாம் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பித் தமது கூட்டு வாழ்க்கையைத் துவக்கிக் கொள்ள ஆசைகொண்டு, அதற்காக ஒர் ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றிக் கொள்ளவும் அதை நமக்கு அறிவிக்கவும் முன்வருகிறார்கள்.

அதாவது, கூட்டு வியாபாரம் தொடங்கும் இரு நண்பர்கள் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளவேண்டி கீழ்க்கு வீற்றுள்ளார்கள். வியாபாரம் தொடங்கியபிறகு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வது பெரும்பாலும் கூட்டாளிகளிடையே அதிருப்தி ஏற்படக் காரணமாய் இருப்பதால், இவர்கள் முன்கூட்டியே ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகிறார்கள். கூடிச் செயலாற்றாதல், கூடி வியாபாரம் செய்தல், கூடிப் பண்ணயம் வைத்தல் ஆகியவற்றிற்குக் கூட்டாளிகள் முன்னாடியே தமக்குள் ஒரு திட்டம் ஏற்படுத்திக்கொள்வது கியற்கையே யாகும்; அறிவுக்கும் பொருந்தியதேயாகும்; மிகவும் அவசியமாகும்.

அதுபோலவேதான், வாழ்க்கை நடத்துவதும் வியாபாரம் நடத்துவது போன்ற ஒரு செயல்தான். வியாபாரத்திற்கு முதலும் உழைப்பும் எப்படித் தேவையோ அதேபோன்று வாழ்க்கைக்கு ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் அவர்களது கிரண்டறக் கலந்த ஒப்புரவும் தேவையாய் இருக்கிறது.

இரு ஆண்கள் சேர்ந்தோ, இரு பெண்கள் சேர்ந்தோ ஒருபோதும் கூட்டுறவு வாழ்க்கை—குடும்ப வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. கியற்கையும் அதற்கு இடம் கொடாது. கியற்கையாக ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்வது ஜீவ சுபாவத்தை ஒட்டியதுதான். எந்த ஜீவனும் தன் இனப்பெருக்கத்தக்காக ஆணும் பெண்ணுமாக கியற்கையால் தோற்று விக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவை ஒன்றோடொன்று ஒட்டித்தான் தீரும். உயிருள்ள பிராணிகள் மட்டுமல்ல—தாவரங்கள் கூடத்தான் ஒன்றுக்கொன்று ஒட்டித் தம் கினத்தை, தம் வர்க்கத்தை விருத்திசெய்கின்றன. விதையிலிருந்து முளை முளைக்கிறது; கிளை விடுகிறது; செடியாகிறது; தழைக்கிறது; பூக்கிறது; பிஞ்சுவிடுகிறது; காயாகிறது; கனியாகிறது; மதுபடி செடியாகிறது. இப்படியாக இச்செடி தன் கினத்தைப் பெருக்கி வருகிறது. உல்கில் காணப்படும் சகல உயிருள்ள, உயிரல்லாத தாவர வர்க்கத்துக்கும் பொதுச் சுபாவம் இனப் பெருக்கம்தான்.

மனிதனும் அப்படித்தான். மனிதன் குழந்தைப்பாகப் பிறக்கிறான்; வளர்கிறான்; பக்குவத்தில் அதுபோன்ற பெண்ணைக் கூடுகிறான். கூடிய தன்மையின் பயனாகவே ஒரு குழந்தை தோன்றுகிறது; அந்தக் குழந்தை மறுபடியும் வளர்ந்து அதுபோலவே தோற்றமளிக்கிறது. இது ஜீவ சுபாவம். இதன் தத்துவம் தன் இனத்தைப் பெருக்குவது அப்படித்தான். குட்டி பிறக்கிறது; வளர்கிறது; கூடுகிறது; குட்டி போடுகிறது; அது யிலிருந்து குஞ்சு வெளியாகிறது; அது வளர்கிறது; பிறகு கூடுகட்டுகிறது; முட்டை இருக்கிறது; அடை காக்கிறது; குஞ்சு பொருக்கிறது. அந்தக் குஞ்சு தொடர்ந்து இனப் பெருக்கம் செய்கிறது. இக்கூடுதல் செய்களில் கூடக் காணப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு பூவிலுள்ள ஆணின் தன்மை பொருத்திய மகரந்தக் தூள்கள், மற்றொரு பூவிலுள்ள பெண் தன்மை பொருத்திய மகரந்தப் பொடிக்களோடு காற்றின் மூலமோ, வண்டுகளின் மூலமோ சேர்ந்தால்தான் காய் உண்டாவதாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே, இந்த ஜீவசுபாவ தத்துவம் எல்லோருக்கும் புரிந்த ஒன்றுதான். இதில் புரியாததோ விளங்காததோ ஒன்றும் இல்லை.

இந்த ஜீவ சுபாவத்தின்படிக்கே எல்லா ஜீவராசிகளும் தம் இனத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டுதான் வாழ்கின்றன. என்றாலும், மனிதனுக்கும் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கும் கொஞ்சம் பேதம் காணப்படுகிறது. மற்ற ஜீவங்கள் பெரும்பாலும் கூட்டு வாழ்க்கை முறையின்படியே சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது—அவசியம் ஏற்பட்டபோது—கூடத் தம் இனத்தைப் பெருக்குகின்றன. மனிதன் பெரும்பாலும் கூட்டு வாழ்க்கை முறையின் மூலமே தன் இனத்தைப் பெருக்கவேண்டுமென்ற கருத்து வருகிறது. இதற்குக் காரணம் மற்ற ஜீவங்களுக்கு இல்லாத பகுத்தறிவு மனிதனுக்கு இருக்கிறது என்பதுதான். எனவே, அவ்வறிவின்மூலம் மனிதன் தனக்கென்று சில கருத்துக்கள், சில கொள்கைகள், சில திட்டங்கள், சில முறைகள் வகுத்துக்கொண்டு அவற்றின்படிக்கே வாழ்கிறான். அவற்றின் மூலம் தனக்கென்று சில வசதிகள் செய்துகொள்கிறான். மனிதன் தான் தனது உணவைச் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறான். மற்ற ஜீவராசிகள் யாவும் இயற்கையாகக் கிடைப்பனவற்றையே உண்டு வாழ்கின்றன. மனிதன் தான் நடைகள், ஆடைகள் போட்டுக் கொள்கிறான். மற்ற ஜீவராசிகள் அணியினோ, ஆடைகளோ அணித் துகொள்வதன்மூலம் அழகு, பெருமை ஏற்படுத்திக்கொள்வதில்லை; அவற்றை உண்டாக்கிக் கொள்ளவும் அவைகளால் முடியாது. அப்பகுத்தறிவு உள்ள காரணத்தால்தான், மனிதன் வீடு கட்டி வாழ்கிறான். அவ் வறியுள்ள காரணத்தால்தான் கூட்டு வாழ்க்கை முறையையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். அப்பகுத்தறிவுள்ள காரணத்தால்தான், தன் சமுதாய கூட்டு வாழ்க்கைக்கென்று பல திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். அத்திட்டங்களை நிறைவேற்றத் தனி மனிதனால் முடியாது; அதற்கு மற்றவர் உதவி இருந்தே தீர்வேண்டியிருக்கிறது. இதனாலும் கூட்டு வாழ்க்கையோடு கூடிய சமுதாய வாழ்க்கைமுறை அவசியமாகிறது. இனப் பெருக்கத்தை உத்தேசித்தும் சமுதாய வாழ்க்கை நலத்தை உத்தேசித்தும் கூட்டு வாழ்க்கைமுறை அவசியந்தான்.

வயது வந்த ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் வாழ்க்கையில் பிரவேசிப்பதற்காகத் தங்களுக்கும் செய்துகொள்ளும் ஒப்பந்த வினையைத்தான் இன்று நாம் திருமணம் என்கிறோம். அந்த வினைகள் பலவிதமாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. அத்தனை விதங்களுக்கும் ஆதாரமோ, அவசியமோ என்ன என்பதற்கு யாராலும் காரணம் சொல்ல முடியாவிட்டாலும், ஏதோ பழக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் கவர்வங்களுக்கும் நினைத்துக்கொண்டு என்னமோ செய்துவருகிறார்கள். உலகில் மக்கள் வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு குறையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டு வருவதுபோல், இத் திருமணம் என்கின்ற முறையிலும் காலதேச வர்த்தமானத்தைப் உத்தேசித்துப் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. மற்றும் பல துறை

களிலும் அநாதியான பழக்கவழக்கம் என்பவைகளில் கூட அறிவு விசரலத்தை முன்னிட்டும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவருகின்றன.

தமிழர்களுக்குத் திருமண முறை எது என்று ஆதாரம் சொல்லமுடியுமா? புலவர்களைக் கேட்டால் புராணத்தைக் காட்டுவார்கள். பரமசிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் நடந்தது; இராமனுக்கும் சீதைக்கும் நடந்தது என்பார்கள். இந்தப் புராணங்கள் நமக்கு ஏது? எப்படி, எப்போது வந்தன?

இதெல்லாம் எப்படித் தமிழர் திருமண முறையாகும்? சரித்திர ஆதாரம் உண்டா? முதலாவது, தமிழனுக்கு நாளும் மில்லை; கோளும் மில்லை. இவற்றிற்கு அடியோடு ஆதாரமில்லை. காலை 4-30 மணிக்குத் திருமணம் என்பதும் பொருத்தமில்லாத சடங்குகளாகும். முகூர்த்தம், நட்சத்திரம், லக்கினம், எதுவும் தமிழ்ச் சொல் அல்ல. முதலில் தமிழனுக்கு வருஷமே மில்லை. 60 ஆண்டுகளும் தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல. அந்த வருஷங்கள் பிறப்பப்பற்றிய கதையோ ஆபாசம்! ஆபாசம்! நாரதனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் சேர்ந்து பெற்ற பிள்ளைகளாம் அவைகள்! இப்படி பாகவதம் முதலியவைகள் சொல்லுகின்றன. கிறிஸ்தவனுக்கு வருஷக் கணக்கு இருக்கிறது; முஸ்லிம்களுக்கும் உண்டு. ஆனால், தமிழனுக்கு வருஷம் இல்லை. பார்ப்பாணக் கேட்டால் ஏதாவது புளுவான். அவன் தமிழர் வாழ்க்கையை நாசம் பண்ண இவைகளைப் புகுத்தி இருக்கிறான். தனது பிழைப்புக்கு வழிதேடிக்கொண்டிருக்கிறான். இவைகளை நாம் நம்புவதும் நம் அறியாமை—நம் மடமை எத்தனை டிக்கிரி இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுகிறது.

இதுமாதிரித் திருமணங்களில், மற்றும் தமிழர் வாழ்க்கை நடப்புகளில் பழந்தமிழர் கொள்கை என்பதைப்பற்றிப் பேசக்கூடாதென்றும் அதைக் கொண்டுவந்து மேற்கோள் காட்டக் கூடாதென்றும் எனது தோழர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். பழந்தமிழன் யார்? அவன் கொள்கை என்ன? அதற்கு ஆதாரம் என்ன? இன்று அவசியம் என்ன? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல இன்று ஆளைக் காணோம். வீணாக அந்தப் பேரில் பிழைக்கவோ, பெருமைப்படவோ, மக்களைச் சுரண்டவோ தங்கள் எண்ணத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவோ பயன்படுகிறது. பழந்தமிழன் யாராயிருந்தால் எனக்கென்ன? உங்களுக்குத்தான் என்ன காரியமாகும்? அவன் கொள்கையோ, மதமோ, கடவுளோ, நடப்போ, சாதியோ எதுவாய் இருந்தால்தான் இங்கு இன்று நமக்கு என்ன இலாபம்? என்பதுதான் எனது கேள்வி.

இனிக் காதல் மணம் என்பதைப்பற்றிப் பேசுவோம். பழங்காலக் காதல் மணம் இன்று மிகுப்பிரய மணம் என்றே சொல்ல வேண்டும். காதல் என்பது மிகமிக சாதாரண அற்ப விஷயம். காதலுக்கு அடிமையாவது இன்றைய சமுதாய வாழ்க்கை முறைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாது. கண்டதும் காதல்கொண்டு, காதல் பசி தீர்ந்ததும் சலிப்படைந்து, அதன் பயனைப் பிறகு வேதனையுடன் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பது என்றால் அது இன்ப வாழ்க்கையாக இருக்கமுடியாது. உண்மையைப் பேசவேண்டுமானால், யாரைப் பார்த்தாலும் யாருக்குக் காதல் இல்லாமல் இருக்க முடியும்? சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் பல இருப்பதால், காதல் கொள்வதும் ஏமாற்றம் அடைவதுமாக வாழ்வு முடிகிறதே ஒழிய வேறில்லை. காதலை அவர்வர் உள்ளத்திற்கே விட்டுவிடுவோம். ஆனால், வாழ்க்கைக் துணை விஷயத்தில் காதல் போதாது. அறிவு, அன்புப் பொருத்தம், அனுபவம் ஆகிய பல காரியங்களே முக்கியமானவையாகும். பழங் காலத்தில் காதலே போதுமானதாக இருந்திருக்கலாம். அப்போதைய அறிவுக்கு அவ்வளவுதான் தேவையாக இருந்திருக்கும். இப்போதைய அறிவுத் திருமணம் வாழ்நாள் முழுவதும் பொருந்தும்படியாக இருக்க வேண்டும். மனித வாழ்வையும் பிறவிக் குணங்களையும் பொருத்தவதாக இருக்க வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட இச்சையின் பெருக்கத்தான் மட்டும் காதலின் முழு மீடத்தையும் பெற்றுவிடுகிறது. மற்ற பல வாழ்க்கை வேறுபாடுகளுக்கு அந்த இச்சைப் பெருக்கம் இருவருக்கும்

போதவே போதாது. ஆகையால், அறிவையும் நிகழ்ச்சிப் பயனையும் அலட்சியப்படுத்தும் காதலை மனிதன் அடக்கி, வாழ்க்கைத் தன்மையைக் கொண்டு வாழ்க்கைத் துணையைப் பொருத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும். ஆதலாலேயும் பழைய தமிழர் மண் முறைகளுக்கோ ஆரியர் மண் முறைகளுக்கோ இங்கு வேலை கிடையாது. அறிவு, அனுபவம், ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றினின்று ஏற்பட்ட மண்முறைகளுக்கே இங்கு வேலை உண்டு. அவை பழையதானாலும், புதியதானாலும், தமிழனுடையதானாலும், வேற்று நாட்டுக்காரனுடையதானாலும், அயிரோப்பியனுடையதானாலும் இருந்துபோகட்டும். மண் முறைக்குப் பழையமையைத் தேடித் திரிய வேண்டியதில்லை.

நான் ரஷ்யாவில் பார்த்தேன். திருமணம் என்ற முறையில் அமைப்பும், ஏற்பாடும் இல்லாமலேயே வாழமுடியும் என்பதை. இதற்குக் கட்டுப்பாடற்ற காதல் (Free Love) என்று பெயர். இந்த முறையும் அங்கு அமுலில் வைத்து இருக்கிறார்கள். இது எப்படி சாத்தியமாகிறது என்றால், அந் நாட்டு மக்கள் சோற்றைப்பற்றிக் கவலையில்லாமல் வாழ்கிறார்கள்; சுதந்திரமான வாழ்க்கை ஆண்-பெண் உறவிலும் நடத்துகிறார்கள். சொத்து, வாரிசு, உரிமை இருப்பதால்தான் நம்முடைய சமுதாயத்தில் கட்டுப்பாடு உள்ள குடும்ப முறை ஏற்படுத்த வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இதைத்தான் உயர்ந்த முறை என்று கூறி மதவாதிகள் வாழ்கிறார்கள். காதல் என்பதற்கும் கலியாணம் என்ற ஏற்பாட்டிற்கும் எந்தவிதத்திலும் சம்பந்தமில்லை. கலியாணம் செய்துகொண்ட பெண்ணிடம்தான் காதல் உணர்வு உண்டாகவேண்டும் என்ற கியற்கை நியதி இல்லை. தான் கலியாணம் செய்து கொள்ளாத பெண்ணிடம்கூட காதல் உணர்வு ஏற்பட்டுவிடலாம். இதை கியற்கையால் தடுத்தவிட முடியும்.

எந்தப் புலவரையாவது கேளுங்கள்! எப்படி அந்தக் காலத்தில் திருமணம் நடந்தது என்றால், நந்தவனத்தில் ஒரு ஆண் மகன் போவான். எதிர்த்தார் போல் ஒரு பெண் வருவான்; இரண்டு பேரும் பார்த்துக் கொள்வார்கள்—காதல் பொங்கியது; திருமணம் நடந்தது என்பார்கள். எங்கே இம்மாதிரி உண்மையில் நடக்கிறது? யாராவது தன் வீட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்து, 'அம்மா நந்தவனத்திற்குப் போய்விட்டு வா' என்று அனுப்புவார்களா? கதவு கொஞ்சம் திறந்து இருந்தாலும், 'ஏன் அதிகமாகத் திறந்து வைத்து இருக்கிறது? உள்ளே வா' என்று சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்குள் அடைத்து வைப்பார்களே தவிர, அம்மாதிரி அனுப்புவார்களா? இது எல்லாம் வெறும் கதைதான்.

அப்பாவும் அம்மாவும் பார்த்து ஒருவனுக்குக் கொடுத்து அடங்கி இருக்கவேண்டும்; அவ்வாறு இருந்தால் தான் கற்பு. அல்லாமல் பெண்ணும் பிள்ளையும் பார்த்துக் கொண்டால் உடனே களவு என்றாகிவிடும். நாம் இப்பொழுது செய்வது புதியதா அல்லது பழைய முறையா என்று கேட்கலாம்; அதை எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதாவது ஒரு முறை இருந்தால்தானே இதைப்பற்றிச் சொல்லலாம்? என்ன பெயர்?

இம்முறையில் எவை எவை தேவையோ அவை மட்டும் பின்பற்றப்படுகிறதே அன்றி தேவையற்றதும் அறிவுக்குப் பொருத்தமற்றதும் பின்பற்றப்படுவதில்லை. காரணம், இது வரை நடந்த திருமண முறைகள் எல்லாம் மாற்றமடையும் நிலை வந்துவிட்டது. பல்வேறு துறைகளில் உலகம் மாறுதல் அடைந்துகொண்டே போகிறது. அப்படி மாறுதல் அடையும் போது இந்த முறையிலும் மாற்றம் அடைந்து வருகிறது.

வைதிக முறைப்படி செய்யும் திருமண முறைகள் எல்லாம் நம் மக்களுடைய நாகரிகத்துக்கும் பண்புக்கும் பொருத்தமற்றவை என்பது தெரிந்தவுடன் அம்முறை நீக்கப் பட்டுவிட்டது. வைதிகம் என்ற சொல்லே வேதம் என்ற சொல்லினின்று வந்த வார்த்தையாகும். சிவத்திலிருந்து சைவமும் விஷ்ணுவிலிருந்து வைஷ்ணவமும் வந்தது போல் வேதத்திலிருந்து வைதிகம் என்ற சொல் வந்தது.

வேதம் என்ற சொல் பார்ப்பனர்களால் புகுத்தப்பட்டதாகும். சரித்திரத்தில் கூட வேத காலம் என்று புதிதாக வந்ததைக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். வேதம் என்பது ஒரு காலத்தில் புதியதாக வந்ததாகும். அப்பொழுது மக்களிடையில் வேதம் என்பது மட்டும் புகுத்தப்பட்டதேயன்றி வேதம் என்றால் என்ன என்பது புகுத்தப் படவில்லை.

அன்றியும், அதை யாரும் அறிந்துகொள்ளாமல் இருப்பதற்கு அதற்குப் பல நிபந்தனைகளையும் உண்டாக்கினர். வேதத்தைப் படித்தால் நாக்கை அறுக்கவேண்டும்; கேட்டால் காதில் ஈயத்தைக் காப்ச்சி ஊற்ற வேண்டும்; படித்து மனத்தில் பதியவைத்தால் நெஞ்சைப் பிளக்கவேண்டும் என்று பயம் காட்டி அதைப் பற்றி யாரும் அறிவதற்கே முடியாதபடி செய்துவிட்டனர்.

ஆனால், மக்கள் பின்பற்றுவதோ, எதையும் வைதிக முறைப்படி பின்பற்றுவது என்ற முறை வழக்கத்திலேயே வந்துவிட்டது. பிறர் மெச்சிக் கொள்வதற்காகிலும் எங்கள் வீட்டில் வைதிக முறைப்படிதான் செய்வது வழக்கம் என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்ளுவதும் உண்டு. முன் கூறியபடி, வேதத்தின்படி நடப்பதாக வைதிகர் பெருமை யாகப் பேசிக் கொள்வதும் உண்டு. வேதம் என்ற சொல்லில் இருந்து வைதிகம் என்பது வந்தபோதிலும்—வேதத்தில் கூறப்படும் முறைக்கும், வைதிக முறைப்படி நடப்பதற்கும் சம்பந்தமே கிடையாது. முன்புதான் வேதத்தை ஆராயக்கூடாது என்று கூறி, வைதிக முறைப்படி என்று பலமுறைகள் ஏற்படுத்தி அதன்படி பின்பற்றிவந்தார்கள்.

ஆனால், இப்பொழுதோ வேதத்தை எல்லாம் அலசிப் பார்த்துப்போது அதன் யோக்கியதை என்னவென்று புரிந்துகொள்ளும் காலம். இப்பொழுது அதன் யோக்கியதை எல்லாம் வெளியாகிறது. ஆகவே, வேதத்துக்கும் வைதிக முறைக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் கிடையாது என்று தெரிகிறது. ஆனால், வைதிக முறைப்படி நடப்பதையும் அத்தனையும், பார்ப்பனர்களின் கற்பனைக் கதைகளாகிய புராணங்கள் என்பவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருக்கின்றன. புராணங்களில் எப்படிக் கடிவுளுக்கும், கடவுளாச்சிகளுக்கும் கலியாணம் ஆன முறைகள் தாம்—வைதிக முறைகள் தாம்—வைதிக முறையில் பின்பற்றப் படுகின்றன. புராணங்கள் அத்தனையும் பார்ப்பனக் கட்டுக் கதைகள். அவைகளில் காணப்படும் ஒன்றுகூட தமிழர்களின் நாகரிகத்திற்கோ பண்புக்கோ ஏற்றதில்லை.

பார்ப்பனர்களின் பழக்கம், வழக்கம், நாகரிகம் இவைகளைச் சித்திரிக்க எழுதப் பட்டவைகள் புராணங்கள் என்பவைகள். அவைகளில் காணப்படும் அனைத்தும் பார்ப்பனர்களின் வாழ்க்கைமுறைகளைக் குறிக்கின்றன. ஆனால், தமிழர்களுடைய நாகரிகத்திற்கும் பழக்க வழக்கங்களுக்கும் சம்பந்தமே இல்லாதவைகள். அப்படி இருக்க, புராணங்களில் கூறியபடி நம் மக்களைப் பின்பற்றும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

இதற்குமுன் நம்மிடையே ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பிக்கும் ஒரு முறை இருந்திருக்கத்தான் வேண்டும். அப்பொழுது அந்நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏதாவது பெயர் இருந்திருக்க வேண்டும்.

புராணப்படி பார்ப்பனர்கள், சத்திரியர்கள், வைசியர்கள் என்ற இந்த மூன்று சாதியார்க்கு மட்டும் தான் கலியாணம் செய்துகொள்ள சாத்திரத்தில் இடம் இருக்கிறது. சூத்திரர்களுக்குத் திருமண முறை கிடையாது. நமக்குப் பார்ப்பான் வந்து கலியாணம் செய்துவைப்பது புரோகிதம் என்ற முறை ஆகும். புரோகிதம் என்றால், புராண முறைப்படி நடக்கும் திருமணம் ஆகும். மற்ற மூன்று சாதியார்க்கும் வைதிக முறைப்படி நடக்கும் திருமணம் ஆகும். வைதிகம் என்றால் வேதம் அல்லாத வேதம் மட்டும் திருமணம் ஆகும்.

சூத்திரர்கள் என்பவர்களுக்குத்தான் திருமண ஏற்பாடே கிடையாது. நீங்கள் சிந்திக்க வேண்டும். திருமண ஏற்பாடு இல்லை என்பது மாத்திரம் அல்ல, வேறு எந்த ஏற்பாடும் கிடையாது. சூத்திரனுக்குத் திருமணமே இல்லையென்றால்—வேறு எப்படி நடக்கிறது என்றால், நீங்கள் கவனித்து இருந்தால் தெரியும். சாதாரணமாகத் திவசம் முதலியவைகளைச் செய்யும்போதுகூட சூத்திரன் என்பவனை வேறு சாதியாக மாற்றித் தான் பார்ப்பான் காரியம் செய்கிறான். அதாவது, அவனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் பூணூல் போட்டு அவனைச் சத்திரியனாகவோ, வைசியனாகவோ மாற்றித்தான் காரியங்கள் செய்கிறான். அதைத் தவிர, சூத்திரனுக்கு எந்தக் காரியமும் செய்யத் தனி ஏற்பாடு ஏதுவும் இல்லை. இன்று இருப்பது சூத்திர சாதி, பிராமண சாதி என்ற இரண்டு சாதிகள்தாம். சூத்திரர்களிடத்தான் பல பிரிவுகள்—முதலியார், நாயுடு இப்படியெல்லாம். இவர்களுக்குள் திருமணம் செய்துகொள்வதானது சாஸ்திர சம்பிரதாயப்படி கூடக் கலப்பு இல்லை.

‘இந்து லா’வில் பிராமணன், சூத்திரன் என்ற பிரிவுகள் உண்டே தவிர நாயுடு, செட்டியார், படையாச்சி, பிள்ளை என்ற தனி வகைகள் இல்லை. ஆகையால், பார்ப்பனரைத் தவிர்த்து நாம் எல்லோரும் ஒரே சாதிதான். திராவிடர் என்று சொல்லலாம். மதப்படி, சாஸ்திரப்படி பார்த்தால் சூத்திரச் சாதிதான்.

மேல்சாதிக்காரனுக்குத்தான், அதாவது பார்ப்பானுக்குத்தான்—பூணூல்காரனுக்குத் தான் திருமணம் செய்துகொள்ள உரிமை உண்டே தவிர, சூத்திரனுக்கு உரிமை கிடையாது. அண்மையில் நடந்த, சிதம்பரம் செட்டியார்-ரங்கம்மாள் திருமணத் தீர்ப்பைப் பார்த்தாலே தெரியுமே!

திரு. சிதம்பரம் செட்டியார் தம் பிள்ளைகளுக்குச் சொத்துப் பிரிவினை சம்பந்தமாக ஒரு வழக்குப் போட்டார். அதில் அப்பீல் செய்த அவருடைய முதல் மனைவியின் மகனின் மனைவி (சிதம்பரத்தின் மருமகள்) சுயமரியாதைத் திருமணம் செல்லாது என்றும், எங்கள் சொத்தை இரண்டாகத்தான் பங்குபோட வேண்டுமென்றும், என் மாமன் மக்களுக்கு (ரங்கம்மாள் குழந்தைகளுக்கு) இந்தச் சொத்தில் பங்கு கிடையாது; அவருக்குப் பிள்ளை இல்லை; அவர் கவியாணம் செல்லாது என்பதாகவும் குறிப்பிட்டார். அவருடைய இரண்டாம் மனைவியும் இறந்த பிறகு அவர் (திரு. சிதம்பரம் செட்டியாரே) நமது முறைப்படி செய்துகொண்ட தனது மூன்றாம் மனைவியின் இரண்டு மக்களுக்கும் பங்கு உண்டு என்று சொன்னார்.

அதற்கு நீதிபதி அவர்கள் சொன்னார்கள்: ‘சூத்திரர்களுக்குக் கவியாணம் இல்லை’. பெண்டாட்டியும், வைப்பாட்டியும் ஒன்றுதான் என்றும் கவியாணம் செல்லாது என்றும், இதற்கு ஆதாரமாக நாரதர், பராசரர், யாக்குவல்கியர், மனு ஆகியோர் சொல்லியிருக்கின்றார் என்பதாகவும் ஐட்ஜ்மெண்டிலேயே காட்டினார். அதற்கு வக்கீல், ‘சடங்குகள் செய்தே திருமணம் செய்து இருக்கிறார்கள்’ என்று சொன்னார். அதற்கு நீதிபதி அவர்கள், ‘அந்தச் சடங்குகள் என்பது கவியாணச் சடங்குகள் அல்ல. கவியாணத்தை உடைக்கும் சடங்குகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்; ஆகவே, திருமணம் செல்லாது’ என்றார்.

இன்னொரு கேசிலே நீதிபதி சொல்லுகிறார்: ‘திருமணத்திற்கு ஏதாவது சடங்குகள் இருந்தால் போதும் என்று’. இதிலேகூட எவ்வளவு முரண்பாடுகள்!

அதற்கு வக்கீல் அவர்கள், ‘திருமணம் செல்லுமோ, செல்லாதோ அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை; இவர்களுக்குச் சொத்துக்கு ஏதாவது வழி செய்யுங்கள்’ என்று கெஞ்சிக் கேட்டார்.

அதற்கப்புறம் ஐட்ஜுக்குப் பரிதாபம் வந்தது. ‘ஓஹோ; அப்படியா? இதற்கு வேண்டுமானால் வழி சொல்லுகிறேன்’ என்று சொல்லி, ‘சூத்திரர்களுக்கு மனைவிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கும், வைப்பாட்டிக்குப் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கும் ஒரே மாத்திரியான சொத்துரிமைதான். ஆகவே, சொத்தை நான்காகப் பிரித்து அதில் ஒன்று பங்கு உங்களுக்கும் ஒரு பங்கு இன்னொரு மகனுக்கும் ஆகப் பிரித்துக் கொடுக்க வேண்டும்’ என்பதாகத் தீர்ப்புச் சொல்லி இருக்கிறார். ‘சூத்திரர்களுக்குத்தானே திருமண முறை கிடையாது என்கிறீர்கள்? நாங்கள் வைசியர்கள், எங்களுக்குத் திருமண முறை உண்டல்லவா?’ என்று எதிரி கேட்டதற்கு, ‘நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் சூத்திரர்கள் என்பதாகத்தான் பிரிவி கவுன்சில் தீர்ப்பு இருக்கிறது’ என்று ஐட்ஜ் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார்.

சூத்திரர்களுக்குக் கவியாணம், சொத்து, திவசம் ஏதுவும் கிடையாது. கவியாணமோ, திவசமோ செய்வதானால் முதலில் புரோகிதன் நம்மைச் சூத்திரனிலிருந்து மாற்று வதற்காகப் பூணூலைப்போட்டு வைசியனாக்கித்தான் பிறகு சடங்குகள் செய்வான்! சடங்குகள் முடிந்ததும், ‘பூணூலைக் கழற்றி ஆற்றில் போட்டுவிடு’ என்பான்.

சூத்திரனுக்குச் சொத்து என்பதாக ஒன்றும் கிடையாது. சூத்திரனுடைய சொத்தைப் பார்ப்பான் கொள்ளை அடிக்கலாம்; திருடலாம். அது குற்றம் ஆகாது. சூத்திரன் சொத்து வைத்திருப்பதுதான் குற்றமாகும். இது மனுநீதியில் உள்ளது! நமது வியக்கம் வலுத்துவிட்டதால் இதில் பார்ப்பனர் அடங்கிக் கிடக்கிறார்கள்; ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. பார்ப்பானுக்குச் செல்வாக்கும், பலமும் இருந்தால் இப்பொழுதும் அந்தப் படிதான் செய்வான்.

எதற்காகப் பார்ப்பான் என்றும் சூத்திரன் என்றும் அவர்ணஸ்தர்கள் என்றும் பிரித்தார்கள் என்றால், இவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தால் தங்களுக்கு ஆபத்து என்று கருதியே இப்படிப் பிரித்தார்கள். தமிழர்களுக்குள்ளாகவே நான் மேல்சாதி, நீ கீழ்சாதி என்று சண்டை போட்டுக்கொண்டால் தம்மிடம் சண்டைக்கு வரமாட்டான் என்பதாகக் கருதியே பார்ப்பான் இம் மாதிரி சூழ்ச்சி செய்து இருக்கிறான்.

மற்றபடி வைசியன் ஏது? சத்திரியன் ஏது? ஆசாரி பூணூல் போட்டுக் கொள்வதனாலேயே தன்னை மேல் சாதி என்று கருதிக்கொண்டு இருக்கிறான். அது போல்தான் பார்ப்பனர் முதலியவர்களும்.

ஆந்திராவில் உள்ள நாயக்கர்களுக்குப் பூணூல் உண்டு. எதற்காக? தன்னை மேலான சாதி என்று மற்றவர்கள் நினைப்பதற்காகத்தான்.

அதனால்தான், ஐஸ்டிஸ் கட்சியில் இருந்த ஆந்திரர்கள்கூடத் தங்களைத் திராவிடர் என்று சொல்லிக்கொள்ளமாட்டார்கள். ஏனென்றால், திராவிடன் என்றால் சூத்திரன் என்று எங்கு அவன் நினைத்துக் கொள்வானோ என்று கருதியே திராவிடன் என்பதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தார்கள். சூத்திரன் என்றால் வைப்பாட்டி மக்களுக்கும் பணம் (பங்கு) கொடுக்கவேண்டும். மற்ற மேல்சாதியாரின் வைப்பாட்டி மக்களுக்குக் கீழ்சாதி மனைவி மக்களுக்குப் பங்கு சொத்து, பாத்தியம் கிடையாது.

நாம் திராவிடர்; நமது திருமணம் திராவிடர் திருமணம்தான். ஆனால், இந்த முறையில்தான் திராவிடன் பழங்காலத் திருமணம் நடந்ததென்றோ அல்லது இப்படியே தான் திராவிடர் எதிர்காலத்திலும் திருமணங்கள் நடத்தவேண்டும் என்றோ நான் முடிவுகட்டவில்லை. இது திராவிடர் திருமணம் என்றாலும் நான் இதை 1946-ஆம் ஆண்டு (தற்கால நிலைக்கேற்ப) திருமணம் என்றும், இதுவே இன்று எல்லா உலக மக்கள் திருமணமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறேன். ஆனால், இது மரபாமல் இப்படியே

இருக்கவேண்டும் என்று நான் சொல்லுவதில்லை. 1946ஆம் வருடத்தியது என்று சொல்லுவதானால் 1950க்கும் இருக்கவேண்டும் என்பது கருத்தல்ல. இந்த மாற்றம் நம் சவுகரியத்தையும் அறிவையும் மனிதத் தன்மையையும் பொதுநலத்தையும் குறிக்கொண்ட மாற்றமாகும்.

இதனினும் மேலான நலனுக்கும் தெளிவுபட்ட அறிவுக்கும் ஏற்றபடி நாளைக்கோ 1956ஆம் வருடத்திலோ மாற்றம் ஏற்படலாம். அப்படி ஆகக் கூடாது என்று இந்த 1946ஆம் ஆண்டு திருமண முறை சொல்லாது. 1912ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட ஃபோர்டு மோட்டார் கார் முறை (அமைப்பு) 1946-ல் இல்லை. இன்று வேறு மாதிரியாகிவிட்டது. இதுவும் 1947-ல் இருக்காது. மாற்றம் அடைந்து தீரும். இந்த மாற்றம் எல்லாம் அறிவினிதம், சவுகரியம் முதலியவற்றைப்பற்றியது. ஆனால், நமது திருமண முறையானது மாற்றம், அறிவு சவுகரியம் மாதிரி அல்லாமல், சமுதாய அமைப்பு, அரசியல் சட்டம், பொருளாதார உரிமை, சொத்து சுதந்திரம் ஆகியவைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட தாதலால் அவற்றிற்கு ஏற்றவண்ணம் அது மாறுதல் அடைந்துதான் தீரும். திருமணம் தேவையா—ஒப்பந்தம் தேவையா என்பதுகூட சிந்தனைக்கு விருந்தாக ஆகிவிடலாம். ஆகவே, வரப்போகிற காலம் ஆராய்ச்சி-பகுத்தறிவு சர்வ துறையிலும் சம சுதந்தர வேட்கைக் காலமாக இருக்கும். ஆதலால், அதை இந்த மூடநம்பிக்கை பெரிதாமாயும், பகுத்தறிவு சிறிதாமாயும் இருக்கிற காலத்தில் கட்டுப்படுத்துவது பயன்படாது. மண முறைக்கும் பழமையைத் தேடித்திரிய வேண்டியதில்லை. இன்றுள்ள எந்த மனிதனுடைய அறிவும் அனேகமாய் பழமைக்கு இணைந்ததாய் இருக்காது. இருந்தாலும் நிலைமை தானாகச் சரிப்படுத்திவிடும். காலநிலைக்கும் சமுதாய நிலைக்கும் அறிவு முதிர்ச்சி நிலைக்கும் ஏற்றபடிதான் முறைகள் தானே வகுக்கப்பட வேண்டியவைகளையொழிய—ஒரு காலத்து முறைகளே எக் காலத்துக்கும் என்றால் மனிதனுக்கு அறிவு வளர்ச்சி இல்லை என்பதுதான் பொருள். அந்தப்படி எந்த மனிதனும் தன் அனுபவத்தைச் சொல்ல முடியாது என்று கூறுவேன்.

இதில் பிரத்தியட்ச அனுபவத்திற்கும் அறிவிற்கும் மேற்பட்ட காரியம் எதையும் கலக்கக்கூடாது. கலக்குவதானால்—அதை எழுதி நெருப்பில் போட்டு அது பொசுங்காமல் இருக்கிறதா என்று பார்த்த பிறகே அறிவைக் கட்டக்கவேண்டும். இந்த நிலையில் ஏதோ சிலர் தாங்கள் தாம் அறிவாளிகள், மற்றவர்கள் அறிவினிகள் என்பது கற்றறிந்த மூடர்கள் குணங்களேயாகும்.

புரோகிதன் எதற்கு? புரோகிதன் என்றால் என்ன என்பது முதலில் யோசிக்கத் தக்கதாகும். இன்று புரோகிதன் என்பவனுக்கு உள்ள இலட்சணம் எல்லாம் முதலில் அவன் பெரிய சாதிக்காரனாக இருக்கவேண்டும். அவனுடைய நடத்தை, தன்மை முதலியவைகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. பெரிதும் நமக்குத் தெரியாத மொழியில் அவனுக்குப் புரியாத சடங்குகளைச் செய்யச் சொல்லி, பணம் வசூலித்துக் கொண்டு போகின்றவனைத்தான் இன்று புரோகிதன் என்கிறோம். மற்றும், அவன் காலில் நாமும் மணமக்களும் விழுந்து கும்பிடுகிறோம்; இவற்றைத் தவிர, புரோகிதனுக்கு வேறு இலட்சணம் சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்; அல்லது வேறு பயனையாவது சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம். இந்தப் புரோகிதன் நமக்கு எதற்கு என்று உங்களில் எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? அவன் நமது தமிழ் மக்கள் திருமணங்களில் எந்தக் காலத்தில் வந்து கலந்து கொண்டான் என்று உங்களுக்குள் யாருக்காவது தெரியுமா?

நாம் செய்த முதல் மாறுதல் நம் திருமணங்களில் புரோகிதமோ, பார்ப்பனனோ இல்லை என்பதாகும். ஒருவரை மேலான பிறவி, தாழ்ந்த பிறவி என்பதாக நாம் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அதற்காகப் பார்ப்பனத் துவேஷமோ, அவர்களிடத்தில் வெறுப்போ நாம் கொள்ளவில்லை. நாம் கீழான சாதி என்று ஒப்புக் கொள்வதற்கில்லை. அவ்வளவுதான்.

மேலும், கூட்டங்களில் நெய்விட்டு நெருப்பு உண்டாக்குவதுபோன்ற புரியாத சடங்குகளையும் செய்வதில்லை. இது நமக்கும் தெரியாத ஏதோ ஒரு பழக்கம். அது எப்பொழுது உண்டாயிற்று என்று நமக்குத் தெரியாது; அதைச் செய்கின்ற புரோகிதனுக்கும் தெரியாது. நாம் உஷ்ண நாட்டில் வாழ்வதால் குளிர் காய நெருப்பு அவசியம் இல்லை. சார்பாட்டிற்குப் போட்டுக்கொள்ள வேண்டிய நெய்யை நெருப்பில் ஊற்றும் முட்டாள் தனத்தைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்கிற முடிவிற்கு வந்துவிட்டோம். அதுபோலவே, வேறு பல காரியங்களையும் வெறுக்கிறோம். ஏதோ காலத்திற்கு, உணர்ச்சிக்கு, பழக்கத்திற்கு அல்லாமல் இன்னும் இன்ன ஆதாரத்தோடு இன்ன காரியம் செய்யப்பட்டது என்பதாக ஒன்றும் வரவில்லை. புராணத்தில் வேண்டுமானால் அதுமாதிரி, இதுமாதிரி சொல்லியிருக்கிறது என்று சொல்வானேதவிர ஆதாரம் என்று ஒன்றையும் காட்ட முடியாது.

திருமணத்தில் எதற்காகப் பார்ப்பானை அழைக்க வேண்டும்? திருமணத்திற்கும் பார்ப்பானுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? உதாரணமாக வேண்டுமானால் சொல்லுவேன்: வீடு கட்டுகிறோம்; வீடு கட்ட வேண்டுமானால் கொத்துக்காரனை அழைக்கிறோம். அவனை மேலசாதி என்பதற்காக அழைப்பதில்லை. கொத்துக்காரன் அருமையாக வீட்டைக் கட்டிக் கொடுக்கிறான். நாம் சுகமாக வாழ்வதற்கு வீடு கட்டுவதோடு சரி; அவன் வேலை முடிந்து விட்டது. பார்ப்பானைத் திருமணத்திற்கு அழைத்தால் என்ன செய்கிறான்? நம்மிடம் இருந்து பொருள்களை அபகரித்துக்கொண்டு போவதோடல்லாமல், நம்மைக் கீழ்மக்கள் என்றும் தாசி மகனென்றும் கூறி, பார்ப்பான்மட்டும் தான் உயர்சாதி என்றும் கூறி, நம்மை இழிவுபடுத்துகிறான்! அப்படி இருக்கப் பார்ப்பானை எதற்காக அழைக்கவேண்டும்?

பார்ப்பானை வைத்துத் திருமணம் செய்வதெல்லாம் ஒரு நூற்றாண்டுக்குள்ள்தான் பரவிற்று என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. 60, 65 ஆண்டுகளுக்கு முன் எங்கள் வீட்டுத் திருமணத்திற்கு வந்து 500 பேர்களுக்கு மேலாக மொய் (அன்பளிப்பு) எழுதினார்கள். அவர்களுக்குத் திருப்பி மொய் எழுதுவதற்கு என்னைத்தான் என் வீட்டிலே அனுப்புவார்கள். அதனால் பல திருமணங்களைப் பார்த்து இருக்கிறேன்.

அப்பொழுதெல்லாம் இப்படி எல்லோரும் பார்ப்பானைத் திருமணத்திற்கு அழைப்பதில்லை. அப்படித் திருமண வீட்டிற்கு பார்ப்பான் வந்தால் பிச்சை வாங்குவதற்குத்தான் அங்கு வருவான். அதுவும் உள்ளேகூட அழைப்பது இல்லை. வெளியே ஒரு திண்ணை யில் வந்து உட்கார்ந்துவிட்டுப் போகும்போது ஆளுக்கு ஒருணா, கிரண்டணா, பெரிய மனிதர்களாக இருந்தால் ஆளுக்கு 8 அணா, ஒரு ரூபாய் பிச்சையாய்க் கொடுப்பார்கள். அதை வாங்கிக்கொண்டு சென்றுவிடுவான். கவிவாணம் செய்துவைக்கப் பரியாரி (நாவிதன்)தான் வருவான். அவன் தான் மணமக்களை ஆசிகூறி வாழ்த்திச் செல்வான்.

அப்பொழுதெல்லாம் மணப் பெண்ணுக்கு யார் தாலி கட்டியது என்றுகூட அந்தப் பெண்ணுக்குத் தெரியாது. மணப் பெண் வரும்போதே முகத்தை நன்றாக இழுத்து மூடிக் கொண்டேதான் வரும். இந்த நிலையில் எப்படித் தாலி கட்டுவது? அல்லது தாலி கட்டிய வர்கள் யார் என்று பெண்ணுக்கு எப்படித் தெரியமுடியும்? மாப்பிள்ளைக்கு அக்காளோ, தங்கையோ, அத்தையோதான் பெண்களுக்குத் தாலி கட்டுவார்கள். இந்த வழக்கம் எல்லாம் சாதாரணமானவர்களில்—பெரிய மனிதர்கள், ஊத்துக்குழி ஐயின்தார், பட்டக் காரர் வீட்டிலேயெல்லாம்கூட இருந்து வருகிறது.

நாயக்கர் சாதியிலே யெல்லாம் தாலி கட்டியதான் புரோகிதம் சொல்ல அழைப்பார்கள். சாத்தாணி என்றால் பூதமும் சாத்தாவன் என்று அர்த்தம். பின்னர்தான்—அதுவும் எங்களுக்குள் எங்கள் வீட்டிலேதான்—அதுவும் நாங்கள் சிறிது பணக்காரர் ஆனபின்

முதன்முதலாக சாத்தாணியையும் பார்ப்பானையும் சேர்த்து அழைக்க ஆரம்பித்தோம். அது எப்படியோ நாளைடவில் பார்ப்பானே நிரந்தரமாகப் புரோகிதம் செய்யும்படியான நிலையில் வந்துவிட்டது. சாத்தாணி தட்சிணை வாங்குபவனாகிவிட்டான்.

அப்படிப் பார்ப்பானை அழைப்பதால் என்ன விளைவு ஏற்படுகிறது? சுற்றி வளைத்துப் பார்த்தால் மிஞ்சுவது நாம் கீழ்சாதி என்பதுதான்.

ஆகவே, இதுபோன்ற நிலையை உடைப்பதுதான் எங்கள் வேலை. இதையெல்லாம் சொல்லிவிட்டால், பார்ப்பான் நா கூசாமல் நம்மைப் பார்த்து, நாத்திகள் என்று கூறி விடுவான். நம் இன மடையர்கள் அதை நம்பிவிடுவார்கள்! நம் மக்களுக்கு இன உணர்ச்சியே இல்லாத காரணத்தால்தான் நாம் சமுதாயத்தில் இன்னும் மலக்குழியில் வாழ்கின்ற புழுக்களைப்போல வாழ்கின்றோம்.

திருமணத்தில் எதற்காகக் கடவுளை அழைக்கவேண்டும்? திருமணத்திற்கும் கடவுளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவசியம்தான் என்ன? ஓட்டலுக்குப் போகும்போதும், கக்கூசுக்குப் போகின்றபோதும் கடவுளைக் கூப்பிடுகிறோமா? அங்கெல்லாம் கூப்பிடாத கடவுளைத் திருமணத்திற்கு எதற்காக அழைக்கவேண்டும்? இதைக் கேட்டால் உடனே நம்மை நாத்திகள் என்று சொல்லிவிடுவான். இது என்ன நியாயம்?

சடங்குகள் ஏற்படுத்தியதன் நோக்கம் எல்லாம் அவற்றால் சாதியை நிலைநாட்டவே யன்றி வேறல்ல; எதற்காகச் சடங்குகளைச் செய்யவேண்டும்? அதனால் என்ன பயன்? என்று கேட்டால், ஒன்றும் தெரியாது என்று சொல்லுவார்களேயொழிய, அதன் அவசியம் இன்னது என்று சொல்லமுடியாது. யாரைக் கேட்டாலும், 'இது எங்கள் சாதி வழக்கம்', 'அது அவர்கள் சாதி வழக்கம்' என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். அவரவர்கள் சாதியைப் பாதுகாக்கவே ஒவ்வொருவதமான சடங்குகள் என்பதாக ஆக்கி, நிரந்தரமாக நம்மைப் பிரித்துவைக்கவே இந்தச் சடங்குமுறையை ஏற்படுத்தினார்கள்.

இன்று வன்னியர் சாதியை எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். அதிலேயும் எத்தனை பிரிவு தெரியுமா? திருமணங்களிலே பாணையை அடுக்குவதும், 10 பாணைகள் அடுக்குவதும், பந்தல் முட்டுகிறவரைக்கும் பாணைகள் அடுக்குவதும், இப்படியாக இன்னும் பல வழக்கங்கள் உண்டு. இதில், 'நீ என்ன வன்னியர்?' என்று கேட்டால், 'பந்தல் முட்டு வன்னியர்' என்பார். அப்படி என்றால்—பந்தல் முட்டுவவரைக்கும் பாணையை அடுக்கும் வழக்கமுடையவர் என்பதாகும். இந்த வழக்கம் எல்லாம் எங்கள் பக்கம்—பவானி பகுதியில்—கேட்டால் சொல்லுவார்கள். ஆகவே, சாதியைப் பாதுகாக்கவே இந்தச் சடங்குகளை ஏற்படுத்தினான். அப்படி இருக்க எதற்காக இந்தச் சடங்குகள் வேண்டும்? திருமணத்திற்கு மாலை மாற்றிக்கொண்டாலே போதுமானதாகுமே!

திருமணம் எதற்கென்று பார்த்தால்—ஒருவர் என்ன மதம், அவன் என்ன சாதி, என்கின்ற உட்பிரிவைக் காட்டிக்கொள்வதற்குத்தான் புகுத்தப்பட்டன. ஒரு மனிதன் கிறிஸ்தவனா, இந்துவா, முஸ்லிமா என்று திருமணம்போன்ற காரியங்களில் கண்டுபிடித்து விடலாம். இந்து மதத்தில் எடுத்துக்கொண்டால் பார்ப்பனர், சூத்திரருள்ளும் தேவாங்கர், படையாச்சி, பறையர், சக்கிலி இவர்கள் வேறு வேறு முறையில் சடங்குகளைச் செய்து திருமணங்களைச் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். இப்படி வாழ்க்கைத் துறையில் பலவிதமாக, சாதிக்கொரு தினுசாகச் சடங்குகளைப் புகுத்திவிட்டார்கள். அருமைத் தோழர்களே! இந்தப் பழக்க வழக்கங்களையெல்லாம் நாம் கண்டிக்கிறோம்.

ஒவ்வொரு காரியத்திற்கும் பார்ப்பான் கட்டிவைத்திருக்கும் ஒவ்வொரு கட்டும் இப்போது உடைந்துவருகிறது. சாதகம் பார்க்கவில்லை; ஒரு கட்டு உடைந்தது. முகூர்த்தம் பார்க்கவில்லை; இன்னொரு கட்டு உடைந்தது. இராசுகாலத்தில் நடந்தது; இன்

னொரு கட்டு உடைந்தது. இப்படிப் படிப்படியாக பக்குவமான [Perfect] பகுத்தறிவுவாதியாக வரவேண்டும். இராசுகாலம், சாதகம் இதெல்லாம் பெருத்த தொல்லை.

எங்கள் அண்ணாவுக்கு இதில் ரொம்பவும் பைத்தியம்! எங்கள் குடும்ப சாதகத்தையே அச்சுப்போட்டு வைத்திருக்கிறார். அதில் எனக்கு 60 வயதுதான்! ஆனால் அதைத் தாண்டிவிட்டேன். அவர் சாதகம் என்ன ஆயிற்று? நானோ எனக்கு 42 வயதுதான் என்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தவன். ஏன்? எனது சிநேகிதர்கள் 42 வயது வுடன் செத்துப்போனார்கள். அதனால், எனக்கு 42 வயதுதான்—அதுவரைதான் இருப்பேன் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருப்பேன். 42 வயது இருந்துவிட்டோம். இனிமேல் மிச்ச வயது எப்படியாவது போகிறது. 42 வயது முடிந்தவுடன் காங்கிரசில் சேர்ந்தேன். சாதகத்தில் எனக்கு 60 வயது என்று எழுதி வைத்திருந்தது—இன்று என்ன வாயிற்று? இதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்ல வேறுயார் இருக்கிறார்கள்?

மாட்டு சாதகத்தையும் மனித சாதகத்தையும் சோதிடனிடம் காட்டினால், எது மாட்டு சாதகம், எது மனிதனின் சாதகம் என்று அவனுக்குச் சொல்லத்தெரியாது. அண்ணன் சாதகத்தையும் தங்கை சாதகத்தையும் புரிந்துகொள்ள முடியாது அவனால். இருவருக்கும் அவன் கலியாணப் பொருத்தம் சொல்லுவான். கடவுளாலேயே சொல்லமுடியாதே! கடவுள் சிலை முன்னால் சிவப்பு விழுதிப் பொட்டலம் கட்டிப்போட்டு எடுத்தால் மாறுதலாகத் தீர்ப்புக் கிடைக்கிறதே! நமக்குத் தர்மான உணர்ச்சி வேண்டும்.

சாத்திரம் பார்ப்பது, சகுனம் பார்ப்பது, பூ வைத்துக் கொள்ளக் கேட்பது—இவைகள் எவ்வளவு இழிவான தன்மை? பொருத்தம் என்றால் ஆண் பெண்ணைப் பார்க்கவேண்டும், பெண் தன்னைக் கட்டிக்கொள்ளப்போகும் ஆணைப் பார்க்கவேண்டும். ஒருவருடைய குணத்தை மற்றவர் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் வண்டிக்கு ஒரு மாடு வாங்க வேண்டுமானால் இருக்கின்ற மாட்டுக்குப் பொருந்துமாறு எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஜோடி சேர்க்கிறோம்? சாதாரணமாக, நாய் குட்டிபோட வேண்டுமென்றால் நல்லரக நாயாகப் பார்த்துத்தானே சேர்க்கிறோம்? அதுபோலத்தானே குதிரையும்? ஆனால், மனிதனுக்கு ஜோடி சேர்ப்பதற்கு மாதிரி ஏன் அழுக்குப்பிடித்த பார்ப்பானிடம் போய்ப் பொருத்தம் கேட்கவேண்டும்? மருமகனின் குணம் மாமியாருக்குத் தெரியாது. கணவன் குணங்கள் மனைவிக்குத் தெரியாது. சாதகத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டைப் பார்த்துப் பரவாயில்லை என்று கூறி வந்துவிட்டால் திருமணம் தீர்ந்துபோயிற்றா?

திருமணம் செய்துகொள்வனுக்குச் சாதகமே இருக்காது. சோதிடம் பார்ப்பவன் சாதகம் இல்லை என்றால், 'பரவாயில்லை' என்று கூறிவிட்டுக் 'கையை நீட்டு' என்பான். இப்படிக்கையை நீட்டி விரலைப் பார்த்துப் பொருத்தம் கண்டுபிடித்தால் என்ன அத்தம்! நாய் பெயரைச் சொல்லி பூ போட்டால், சாமி 'ஏண்டா நாய் பெயரைச் சொல்லுகிறாய்?' என்று கூறி, பூவை எடுத்து எறிந்துவிடுமா? இல்லை அக்கான், தங்கை பெயரைச் சொன்னால், 'என்னை என்ன சோதித்துப் பார்க்கிறாயா?' என்று கூறி அடித்து விட்டுமா! அந்த சாமி—கழுதை, நாய்க்குட்டிப் பெயரைச் சொன்னால்—இவை யிருக்க தின் பெயர் என்று கூறுமா? இப்படி இந்த 1958ஆம் ஆண்டிலுமா நாம் இத்தகைய பைத்தியக்காரர்கள் என்று காட்டிக்கொள்வது?

சகுனம் பார்ப்பது—எவ்வளவு காட்டுமிராண்டித்தனமாக வாழ்கிறார்கள்—எத்தனை டிகிரி முட்டாள் என்பதை அளக்கப் பார்ப்பான் வைத்துள்ள அளவுகோலேயாகும். முகூர்த்தம் பார்ப்பது—அஸ்திவாரமே இல்லாமல் ஆகாயத்திலே கட்டுகிற கோட்டைக்கு வாயிற்படி கிழக்கிலா, மேற்கிலா என்று காட்டுகொள்ளுவதாகும். காலை 4 மணிக்குத் திருமணம் என்பார்கள். அப்பொழுதுதான் சகுனம் எப்போது எப்போது என்பார்கள். எந்த வேலைக்கும் சரியில்லாமல் ஒன்றுமே செய்யமுடியாத நிலைக்குள்ளான நேரத்தில் வைத்துக்கொண்டு

‘நேரம், நேரம்’ என்று பறக்கிறார்களே எவ்வளவு முட்டாள்தனம் இது! நல்ல கிராகு காலத்தில் 3 மணிக்குக் கோர்ட்டிலே கேசுக்குக் கூப்பிட்டால் பேசாமல் இருந்துவிடுவீர்களா? ‘எக்ஸ்-பார்ட்டி’ யாகிவிடும்—உடனே ஓடுவார்கள்! நல்ல எமகண்டத்தில் கிரயில் புறப்படுகிறது என்பதற்காக அதில் ஏறாமல் இருந்துவிடுவார்களா? உலகமெல்லாம் முன்னேறுகின்ற சமயத்தில் நம்முடைய சங்கதியைப் பார்த்தால் எவ்வளவு பிற்போக்கு! முற்காலத்தில் முன்னேறியிருந்தவர்கள் இந்தக் காலத்தில் இம் மாதிரி இருக்கலாமா? நம்மிடமே வாங்கிக்கொண்டு நம்மையே கீழ்மகனாக ஆக்கிவிட்டுப் போய்விடுகிறானே தவிர, 2 படி அரிசி வாங்கிக்கொண்டு போகிறான் என்பதற்காகவா பார்ப்பானை—எதிர்க்கிறோம்? அந்தக் காலத்திலே மோட்டார், ஆகாயவிமானம், கிரயில் இல்லை. இப்பொழுது அவைகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்கிறோம். நாம் இழிவுபடுத்தப்படுகிற சங்கதிகளை மட்டும் ஏற்றுக்கொண்டு முன்னேற மறுக்கிறோம்.

எல்லாத் துறைகளிலும்—எல்லோர்களுக்கும் மாற்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டால் ஒழிய நம் நாட்டைப்போன்ற, நம் சமுதாயத்தைப்போன்ற தாழ்த்தப்பட்ட, அடிமையாக்கப்பட்ட நாட்டுக்கும் சமுதாயத்திற்கும் விமோசனமில்லை.

பெண்கள், சமுதாயத்தில் சரி பகுதி எண்ணிக்கை கொண்டவர்கள். கிரண்டொரு உறுப்பில் மாற்றமேயல்லாமல், மற்றபடி பெண்கள் மனித சமுதாயத்தில் ஆண்களுக்கு முழு ஒப்பும் உவமையும் கொண்டவர்கள் ஆவார்களென்பேன். நாமும் அவர்களை சிக, குழந்தைப் பருவம் முதல் ஓடி ஆடி விளையாடும் பருவம் வரையில் கொஞ்சி முத்தங்கள் கொடுத்துப் பலவிதத்தும் பேத உணர்ச்சியற்று ஒன்றுபோலவே கருதி நடத்துகிறோம்; பழுகிறோம். அப்படிப்பட்ட மனித ஜீவன்கள் அறிவும் பக்குவமும் அடைந்தவுடன் அவர்களைப்பற்றி மியற்கைக்கு மாறான கவலை கொண்டு, மனித சமுதாயத்தில் வேறாக்கி—கடைசியாக ஒரு பெயர்மையாக்கிப் பயனற்ற ஜீவனாக மாத்திரம் அல்லாமல், அதைப் பெற்றோருக்கு ஒரு தொல்லையான பண்டமாக ஆக்கிக்கொண்டு, அவர்களது வாழ்வில் அவர்களை, அவர்களுக்கும் மற்றும் உள்ளவர்களுக்கும் கவலைப்படத்தக்க ஒரு சாதனமாகச் செய்துகொண்டு, அவர்களைக் காப்பாற்றவும், திருப்திப்படுத்தவும் பெருமையும் அடையச்செய்ய வேண்டியதான ஒரு அஃறிணைப் பொருளாகவே ஆக்கி வருகிறோம்.

பெண்களால் வீட்டிற்கு, சமுதாயத்திற்குப் பலன் என்ன என்று பாருங்கள்! எங்கு கெட்டபெயர் வந்துவிடுகின்றதோ என்பதுதானே? இன்று பெண்கள் வேலை என்ன? ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண்ணாக அமைவது. அது எதற்கு? ஆணின் நலத்திற்குப் பயன்படுவதற்கும், ஆணின் திருப்திக்கும், ஆணின் பெருமைக்கும் ஒரு கருவி என்பதல்லாமல் வேறு என்ன என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

ஒரு ஆணுக்கு ஒரு சமையல்காரி; ஒரு ஆணின் வீட்டுக்கு ஒரு காவல்காரி; ஒரு ஆணின் குடும்பப்பெருக்கிற்கு ஒரு பிள்ளை விளைவிக்கும் பண்ணை; ஒரு ஆணின் கண் அழகிற்கும் மனப் புன்காங்கிதத்திற்கும் ஓர் அழகிய அலங்கரிக்கப்பட்ட பெயர்மையான என்பதல்லாமல் பெண்கள் பெரிதும் எதற்குப் பயன்படுகிறார்கள், பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்பதைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

இது என்ன தியாயம்? மனித சமுதாயத்தவிர மற்றபடி மிருகம், பட்சி, பூச்சி, ஜந்து முதலியவைகளில் வேறு எந்த ஜீவனாவது, ‘ஆண்களுக்காகவே இருக்கிறோம் நாம்’ என்ற கருத்துடன், நடத்தைபுடன் இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்!

இந்த இழிநிலையில் பெண்களுக்கு அவமானமாய்த் தோன்றவில்லை என்பதற்காகவே ஆண்கள், பெண்களை இவ்வளவு அட்டுழியமாக நடத்தலாமா என்று கேட்கிறோம். ஒரு ஆண் ஒரு பெண்ணைத் தனது சொத்து என்று எண்ணுகிறானே, எதனால்? துணி

யாலும் நகையாலும் தானே? பெரிதும் கம்பி இல்லாத் தந்தியும் ரேடியோவும் அணுகுண்டும் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட இந்தக் காலத்திலும் பெண்கள் அலங்கார பெயர்மையாக இருப்பதா என்று கேட்கிறேன்.

நான் சொல்வது இங்குள்ள பல ஆண்களுக்கும் ஏன், பெண்களுக்குக்கூட வெறுப்பாய், குறைவுமாய், சகிக்கமுடியாதபடியாய்த் தோன்றலாம் என்பது எனக்குத் தெரியும். இந்த வியாதி கடினமானது. தழை அடித்துப் பாடமந்திரம் போடுவதாலும், பூச்சுப் பூசிப் பற்றுப் போடுவதாலும் விலக்கக்கூடிய வியாதியல்ல இது. கூர்மையான ஆயுதத்தால் ஆழப்பட அறுத்துக்கின்ற காரம் (எரிச்சல் மருந்து) போட்டுப் போக்கடிக்க வேண்டிய வியாதி! அழுத்திப்பிடித்துக் கண்டித்து, அட்டி அறுத்துத் தீர வேண்டியதாகும். நான் வெறும் அலங்காரப் பேச்சைத் தொண்டாகக் கொண்டவன்ல்லன். அவசியப்பட்ட வேலை நடக்கவேண்டும். என் ஆயுளும் இனி மிகமிகச் சொற்பம். இதையாவது செய்தாக வேண்டும். ஆதலால், கோபிக்காமல் ஆத்திரப்படாமல் சிந்தியுங்கள்.

நம் பெண்கள் உலகம் பெரிதும் மாற்றமடைய வேண்டும். நம் பெண்களைப்போல் பூமிக்குப் பாரமானவர்கள், மனிதனுக்குத் தொல்லையானவர்கள் நல்ல நாகரிகமான வேறு நாடுகளில் கிடையாது. இங்கு படித்தபெண், படியாதபெண் எல்லோரும் பெயர்மையாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெற்றோர்களும் கணவன்மார்களும் அவர்களது (பெண்ணை) அழகிய பெயர்மையத் தன்மையைக்கொண்டே திருப்தியடைகிறார்கள்; பெருமையடைகிறார்கள். பெண்களைத் திருப்திசெய்ய, அவர்களை நல்ல பெண்களாக ஆக்க விசையுயர்ந்த நகையும் துணியும் கொடுத்து அழகிய சிங்காரப் பெயர்மையாக (பதுமையாக) ஆக்கிவிட்டால் போதும் என்று நினைக்கிறார்கள்.

பெண் பெருமை, வருணனை ஆகியவைகளில் பெண்கள் அங்கம், அவயவங்கள் சாயல் ஆகியவைகளைப்பற்றி அயம்பதுவரி இருந்தால், அவர்களது அறிவு, அவர்களால் ஏற்படும்பயன், சக்தி, திறமை பற்றி ஒரு அய்ந்துவரி கூட இருக்காது. பெண்களின் உருவை அலங்கரிப்பது, அழகை மெச்சுவது, சாயலைப் புகழுவது ஆகியவை பெண்கள் சமுதாயத்துக்கு அவமானம், இழிவு, அடிமைத்தனம் என்பதை ஆயிரத்தில் ஒரு பெண்ணாவது உணர்ந்து இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன்.

பெண்களுக்குத் தகப்பன் சொத்தில் உரிமை கிடையாதது ஏன் என்று எந்தப் பெண்ணாவது காரணம் கேட்டாளா? ‘பெண்களை அணுபவிக்கிறவன்—வேலை வாங்கிப் பயனடைகிறவன் காப்பாற்றமாட்டானா?’ என்பதுதான். அதற்கு ஏற்ற அணி, நகை ஆகியவையே போதும்.

அலங்காரம் ஏன்? மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கும்படியான நகை, துணி, மணி, ஆபரணம் ஏன் என்று எந்தப் பெண்ணாவது, பெற்றோராவது, கட்டினவனாவது சிந்திக்கிறார்களா? பெண்கள் அஃறிணைப் பொருள்கள் என்பதற்கு மிதவிட வேறுஎன்ன ஆதாரம் வேண்டும்? தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்டு மற்ற மக்கள் கவனத்தைத் தன்மீது திருப்புவது இழிவு என்றும், அநாகரிகம் என்றும் யாருக்கும் தோன்றாததற்குக் காரணம்—அவர்கள் போகப்பொருள்கள் என்ற கருத்தேயாகும். இது பரிதாபமாகவே இருக்கிறது.

நாம் நம் பெண்களை மற்றவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களானாலும் பலதடவை திருப்பித் திரும்பிப் பார்க்கும்படி—அவர்கள் கவனத்தை நம்மீது திருப்பும்படி அலங்கரிக்கின்றோம். அதில் நமது பணம், உழைப்பு, நம் வாழ்க்கைப்பயன் முதலியவைகளைச் செலவிடுகிறோம். இது ஏன், எதற்காக என்று சிந்திக்காததால் அதைத் தவிர நம் பெண்கள் வேறு காரியத்திற்குப் பயன்படாமல் போய்விட்டார்கள்.

நான் பாமர மக்களை மாத்திரம் சொல்லவில்லை. நம் அறிஞர், செல்வர், தனக்கென வாழும் பிறர்க்குரியாளரானவர்கள் என்று சொல்லப்படும் பெரியோர்கள் யோக்கியதை 1686—29

களையும் அவர்கள் பெண்கள் உலகத்திற்கு ஆற்றும் தொண்டுகளையுமேபற்றிச் சொல்லுகிறார். சர். சண்முகம், சர். குமாரசாமி முதலாகிய திராவிடப் பேரறிஞர், செல்வர்களின் மனைவிகள், தங்கை தமக்கைகள், பெண்கள் எங்கே, எப்படிப் பிறந்தார்கள்? எப்படி வளர்ந்தார்கள்? எப்படித் தகுதியாக்கினார்கள்? எப்படி இருக்கிறார்கள்? ஷாப்புக்கடைகள், ஜவுளிக்கடைகள் ஆகியவற்றிற்கு விளம்பரத்திற்கு வைத்திருக்கும் அழகிய பொம்மைகள், உருவங்கள் போல் அல்லாமல், நாட்டுக்கு-மனித சமுதாயத்திற்குப் பெண்கள் உலகத்திற்கு இவர்கள் என்னமாதிரியான தொண்டாற்ற அல்லது தாங்களாவது ஒரு புகழோ, கீர்த்தியோ பெறத் தக்கபடி வைத்தார்களா என்று கேட்கிறேன். இவர்களே இப்படி இருந்தால் மற்ற பாமரமக்கள் தங்கப்பெட்டியினுள்ளே 'வெல்வெட்' மெத்தை போட்டுப் பூட்டித்தானே வைப்பார்கள்!

பெண்கள் படிப்பு என்பது சுத்தமுட்டாந்தனமான முயற்சியாகவே பெரிதும் இருக்கிறது. படிப்பு, நல்ல மாப்பிள்ளை சம்பாதிக்க ஓர் 'அட்வர்டைஸ்மெண்டாகப்' (விளம்பரமாக) பயன்பட்டது தவிர, மற்றபடி வீணாகப் போய்விட்டதல்லவா? செல்வம் தண்டம் தானே என்கிறார். அதுபோல், ஒரு பெண்ணை தாய், தகப்பன் பி.ஏ., படிக்க வைத்து, ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து அந்தப் பெண் சமையல் செய்யவும், குழந்தை வளர்க்கவும், நகை துணி அலங்காரங்களுடன் மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கவும் செய்தால் பி.ஏ., படிக்கவைத்த பணம் வீண் என்பதோடு—அதற்காக சர்க்கார் செலவழித்த மக்கள் பணமும் வீண்தானே! இது தேசிய குற்றமாகாதா?

இந்தத் துறையில் எந்த அறிஞர்களும் சீர்திருத்தவாதியும் கவலை செலுத்தாமல் எவராலும் இனப்பெருக்கத்திற்கே பெண்கள் ஆளாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

நான் சில படித்த பெண்களைப் பார்க்கிறேன். வயிற்றில் ஒரு குழந்தை; கட்கத்தில் ஒரு குழந்தை; இவ்வளவே! சிலருக்கு முன்னால் ஓடும்படியான ஒரு குழந்தையை விட்டுவிட்டு இப்படியாகப் படைகளோடு, நல்ல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும் கூட்டங்களுக்கு வந்து நடுவிலிருந்துகொண்டு நிகழ்ச்சிகளுக்கு இடையூறும் தொல்லைபுடும் கொடுப்பதையும் பார்க்கிறேன். இதற்காக அவர்கள் வெட்கப்படாததையும், சிலர் வருத்தப்படாததையும் பார்க்கிறேன். இது மனித சமூகத்தில் இருக்கத்தக்கதா? அதுவும் நாகரிக சமூகத்தில் இருக்கத்தக்கதா? அதுவும் நாகரிக சமூகத்தில் படித்த பெண்கள், படித்தவர்கள் வீட்டுப் பெண்கள் என்றவர்களிடையில் இருக்கத்தக்கதா என்று கேட்கிறேன். இந்த விலட்சணத்தில் நகைகள், விலையுயர்ந்த துணிகள்! குழந்தைகள் கூட்டத்தில் மலஜலம் கழிக்கும்; சுத்தம். ஆபாசம்! இவை ஏன்?

நகைக்கும் துணிக்கும் போடும் பணத்தைப் பாங்கியில் போட்டு குறைந்த வட்டியாவது வாங்கி, குழந்தை பிறந்தவுடன் அதை எடுக்க அந்த வட்டியில் ஒரு ஆள் வைத்தாவது அதைப் பார்த்துக்கொள்ளச் செய்தால் அன்பு குறைந்துவிடுமா? பெற்ற தகப்பன் குழந்தையைத் தன்னுடன் கூடவே வைத்துத்தானா அழகு பார்க்கிறான்? அன்பு காட்டுகிறான்? கொஞ்சி விளைபாடுகிறான்? ஆகையால் குழந்தையை ஆண்கள் மூலம் வளர்க்கவேண்டும்; சமையல் ஆண்மூலம் செய்விக்கவேண்டும்; பெண்கள் ஆண்களைப் போல் உயர்வேலை பார்க்கவேண்டும்.

ஆண்கள் பார்க்கும் எல்லா வேலைகளையும்—ஆண்கள் செய்யும், எல்லாத் தொண்டுகளையும் பெண்கள் பார்க்க வேண்டும். உறுதியாய் இது முடியும் என்பேன். ஆனால் நகைப் பைத்தியமும், துணி, அலங்காரப் பைத்தியமும் அணிந்துகொண்டு சாயல்-நடை நடக்கும் அடிமை, இழிவு, சுயமரியாதையற்ற தன்மைப்பைத்தியம் ஒழியவேண்டும்.

நம் பெண்கள் நாட்டுக்கு—சமூகத்திற்குப் பயன்படாமல் அலங்காரப் பொம்மைகளானதற்கு—ஆண்கள் கண்களுக்கு விருந்தானதற்குக் காரணம் இந்த பாழாய்ப்போன,

ஒழுக்கமற்ற சினிமாப் படங்களையும், சினிமா நட்சத்திரங்களையும் பார்த்து தினம் ஒரு 'பேஷன்' நகை, துணிக்கட்டு, வெட்டு, சாயல் ஏற்பட்டதுவே என்பேன். அந்தப் பெண்கள் தன்மை என்ன? ஒழுக்கம் என்ன? இவை எல்லாவற்றையும் நம் குலப் பெண்கள் என்பவர்கள் கருதாமல், புகழ், வீரம், பொதுநலத் தொண்டு முதலியவற்றால் கீர்த்திபெற்ற ஆண்களைப்போல் தாங்களும் ஆகவேண்டும் என்றில்லாமல் இப்படி அலங்கரித்துக் கொண்டு திரிவது பெண்கள் சமுதாயத்தின் கீழ்ப்போக்குக்குத்தான் பயன்படும் என்று வருந்துகின்றேன்.

நான், டெசென்சி (Decency)—சுத்தம், கண்ணுக்கு வெறுப்பு இல்லாத ரம்மியம் வேண்டாம் என்று சொல்லுவதாக யாரும் கருதக்கூடாது. அது அவசியம் வேண்டும். ஆனால், அது அதிகப்பணம் கொண்ட, மக்கள் கவனத்தை ஈர்க்கத் தகுந்த 'ஃபாஷன்', நகை, துணி வெட்டு போன்ற அலங்காரத்தால் அல்ல என்றும் (Simple) சாதாரண குறைந்த தன்மையில் முடியும் என்றும் சொல்வேன்.

நம் நாட்டுப் பெண்கள் மேல்நாட்டுப் பெண்களைவிடச் சிறந்த அறிவு, வன்மை, ஊக்கம் உடையவர்கள் ஆவார்கள். இச் சீதோஷ்ண நிலை அப்படிப்பட்டது. அப்படி இருக்க, ஒரு ருக்குமணி, ஒரு விஜயலட்சுமி என்கின்ற பார்ப்பனப் பெண்கள்தாமா பொது வாழ்வில் ஈடுபடத்தக்கவர்களாக, மந்திரிகளாக ஆக வேண்டும்? ஏன் நம்மவர்கள் ஏராளமாக வெளியில் வரக்கூடாது? இவர்களைத் தடுப்பது சேலை, நகை, துணி அலங்கார வேஷம் அல்லாமல் வேறு என்ன?

எனவே, பெற்றோர்கள் பெண்களைப் பெண் என்றே அழைக்காமல் ஆண் என்றே அழைக்கவேண்டும். பெயர்களும் ஆண்கள் பெயர்களையே இடவேண்டும். உடைகளும் ஆண்களைப்போல் கட்டுவித்தல் வேண்டும். சுலபத்தில் இது ஆணா, பெண்ணா என்று மற்றவர்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாத மாதிரியில் தயாரிக்கவேண்டும். பெண்களைப் புருஷனுக்கு நல்ல பண்டமாக மாதிரி ஆக்காமல் மனித சமுதாயத்திற்குத் தொண்டாற்றவும் கீர்த்தி புகழ் பெறும் பெண்மணியாகவும் ஆக்கவேண்டும். பெண்ணும் தன்னைப் பெண்ணினம் என்று கருத இடமும் எண்ணமும் உண்டாகும்படியாக நடக்கக் கூடாது. ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும், நமக்கும் ஆணுக்கும் ஏன் பேதம்? ஏன் நிபந்தனை? உயர்வு-தாழ்வு என்ற எண்ணம் எழவேண்டும். ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறேன் என்றால், நம் பெண்கள் வெறும் போகப் பொருளாக ஆக்கப்படக்கூடாது. அவர்கள் புது உலகம் சித்திரிக்கவேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து. இந்தப்படி பேசுகின்ற தன்மையும் இதற்குத்தான்.

பெண்களைப் படிக்கவைப்பதுடன் நன்றாக அறிவுள்ளவர்களாகக் வேண்டும். மேல்நாட்டில் ஒரு வெள்ளைக்காரனை, 'உன் பிள்ளைக்கு எப்போது கலியாணம்? உன் பெண்ணுக்கு எப்போது கலியாணம்?' என்றால் 'நீ என்ன காட்டுமிரண்டியாக இருக்கிறாயே!' என்பான். பிள்ளை என்றால்—அவன் கலியாணம் எப்போது என்று அவனுக்குத் தெரியும். அவரவர்கள் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்வார்கள். தனக்கு ஒழுக்கமான, குணமுள்ள ஒருவனைப் பார்த்துப் பெண்ணை தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்காக அறிவுபெற, அவர்களைப் படிக்கவைத்து அறிவுள்ளவர்களாகக் வேண்டும்.

ஆண்களைப்போல் பெண்களையும், 'நீ பெண்; அங்கு போகாதே' என்று சொல்லாமல் சரிசமமாக வளர்க்கவேண்டும். இன்று ஒரு பெண் வெளியில் போவதானால் எவ்வளவு பெரிய பெண்ணாக இருந்தாலும் துணையில்லாமல் போக முடியாது. ஒரு சிறு பையன் போய் வந்துவிடுவான். ஏன்? அப்படி வளர்த்துவிட்டோம். பெண்களுக்கு குத்துச் சண்டை முதற்கொண்டு பெண்கள் பெரித்து ஆண்களைப்போலவே வளர்க்க வேண்டும். இந்து மதப்படி பண்பாட்டில் பெண்கள் ஒரு ஒழுக்கம், நற்குணம், நற்பண்பு

இவைகள் தேவையிலலை. கணவன் சொல்லுகிறபடி நடப்பதுதான் பதிவிரதைத் தன்மையாகும். அதை வலியுறுத்தவே புராணங்களில் பதிவிரதைகளின் கதை சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

பெண்கள் சுதந்தரமற்ற பொருள்கள். அப் பொருள்களை ஆண் தன் இஷ்டப்படி நடத்தலாம். விற்பும் பணம் சேர்க்கலாம். மோட்சம் அடைய மற்றவனுக்குக் கூட்டிக் கொடுக்கலாம் என்கிற முறையில் பெண்களை உபயோகப்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

சிலப்பதிகாரத்தில் பெண்களைக் கொடுமைப்படுத்தி இருக்கும் முறையைப் பார்த்தால் மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது.

திருமணம் நடக்கும் மேடையிலேயே மணமகன்—கோவலன்—தாசியின்மேல் ஆசைப்பட்டு அவளுடன் போய்விட்டானாம்! கோவலன் திரும்பி வரும் வரையில் கண்ணகி தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளாமல், கூந்தலை அலங்கரிக்காமலும், பொட்டிட்டுக்கொள்ளாமலும், நல்ல உணவு இல்லாமலும், உப்பில்லாத உணவை உட்கொண்டும் கவலையே உருவெடுத்தும் இருந்தாளாம். எதற்காக இப்படிச் செய்யவேண்டும்?

அந்த இடத்தில் ஒரு ஆணை வைத்துப் பார்த்தால் அப்படி நடக்குமா? மனைவியானவள் கணவனை விட்டு வேறு ஒரு ஆணுடன் போய்விட்டால், அவள் வரும்வரையில் கணவன் இப்படி உப்பில்லாத உணவு சாப்பிடுவானா? பகவான் பார்த்து நம்மிடம் நம் மனைவியைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்வரையில் கணவன் நமக்குச் சுகம் தேவையில்லை என்று கவலையுடன் இருப்பானா? எனவே, ஆணுக்கு ஒரு நீதியும் பெண்ணுக்கு ஒரு நீதியும் சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படுகிறது. இப்படியே பெண்களை இழிவுபடுத்த வேண்டும் என்பதற்காக மிகவும் மோசமாகவும் எழுதிவைத்து இருக்கிறார்கள்.

பெண்கள் ஆண்களைப்போல் எதிலும் உரிமைகொள்பவர்களாய் இருக்கவேண்டும்.

நாசமாகப்போகிற கற்பு, கற்பு என்று சொல்லி நம் பெண்களை எவ்வளவு கேவலமாக ஆக்கிவிட்டார்கள்! பார்ப்பானோ மிகக் கெட்டிக்காரன்! ஆயிரம் பேர்களை அவள் பார்த்து இருந்தால் கூட பத்தினியாக்சி விடுவான்! சீதை, துரோபதை, தாரை இவர்களே இதற்கு உதாரணம். கற்பு என்றால் கிரண்டு பேருக்கும் ஒரேமாதிரியாக அல்லலா இருக்க வேண்டும்! பைத்தியக்காரத்தனமாக மூட நம்பிக்கைகளைப் புகுத்திப் பாழாக்கி விட்டார்கள்.

கட்டுப்பாட்டிற்காகவும் நிர்ப்பந்தத்திற்காகவும் கற்பு ஒரு காலமும் கூடாது! கூடவே கூடாது! வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்திற்காகவும் காதல் அன்பிற்காகவும் இருவரையும் கற்பு என்னும் சங்கிலி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் இறுக்கிக் கட்டட்டும். அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை. ஆனால், ஒரு பிறவிக்கு ஒரு நீதி என்கிற கற்பு மாதிரி அடிமைப்படுத்துவதில்—ஆசை, மூர்க்கத்தனமே அல்லாமல், அதில் கடுகனவு யோக்கியமும் நாணயமும் பொறுப்பும் இல்லவே இல்லை.

பாவத்திற்குப் பயந்து பதிவிரதையாய் இருப்பவரும், காவலுக்குப் பயந்து பதிவிரதையாய் இருப்பவரும், மானத்திற்குப் பயந்து பதிவிரதையாயிருப்பவரும் ஒரே யோக்கியதை உடையவளே ஆவாள்.

தசரதன், கிருட்டிணன் முதலியோர் 60,000 மனைவியரோடும், கோபிகாஸ்திரிகளோடும் வாழ்ந்து இருக்கின்றனர்.

சுப்பிரமணியனுக்கும் கிருட்டிணனுக்கும் இருபுறங்களிலும் இரு மனைவியர் இருக்கிறார்களே, அதைப்போல் அம்மனுக்கு இருபக்கங்களிலும் ஆண்களை வைக்க முடியுமா? இந்த மாதிரியாகப் பெண்கள் விஷயங்களில் ஒழுக்கீனமாக நிறைய நடத்தி இருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது ஒரு மனைவி இருக்க மற்றொரு மனைவியைக் கட்டிக்கொண்டால் தண்டனை. தாசியிடம் தொடர்பு கொண்டிருந்தால் கூடப் போதும். ஆதாரத்துடன் காட்டி, 'நான் என் கணவனுடன் வாழ இஷ்டம் இல்லை; எனக்கு உவ்வளவு ஜீவனாம்சம் கொடுக்க வேண்டும்' என்று தன் அந்தஸ்துக்கு ஏற்ற மாதிரி மனைவி தொகைக் கேட்கலாம். முன்பு இப்படிக் கேட்டால் என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா? ஆண் அப்படித்தான் செய்வான். ஆண் வெள்ளிச் செம்பு; பெண்ணோ ரூயவன் சட்டி போன்றவன். ஆண் அதில் கருவிக் கருவி எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது அது மாதிரிக் கூற முடியாது.

இந்தப்படியுள்ள மாறுதல்கள் எல்லாவற்றிலும் பெண்களுக்குத்தான் இலாபம். குழந்தை விளக்கெண்ணெய் குடிக்கும்போது மிகவும் கஷ்டப்படும். பிறகு அந்த நன்மை குழந்தைக்குத்தான். அதுபோல, பெண்கள் இதை எதிர்த்தார்கள். பிறகு நமக்குத்தான் நன்மைடாக இருக்கின்றது என்று அறிந்தவுடன் வாய் மூடிக்கொண்டு விட்டார்கள். பார்லிமெண்டில் பெண்களுக்குச் சொத்துச் சேரவேண்டும் என்று சட்டமாக நிறைவேற்றி விட்டது. இதனால் பெண்களுக்குச் சரிபங்கு சொத்து கிடைக்கும். இதனால் பெண்கள் ஆண்களைவிட அதிகமாகப் பணக்காரர்களாக ஆகலாம். ஏனெனில், பிறந்த வீட்டிலும் புகுந்த வீட்டிலும் சொத்து சேருகிறது.

இப்போது பெண்கள் படித்து முன்சீப், கலெக்டர், மந்திரியாக வேலை பார்த்தார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கும் சம உரிமை கொடுத்தால் ஆண்களைவிட நன்றாக வேலை செய்வார்கள். 4 ஆண்களும் 1 பெண்ணும் குடும்பத்தில் இருந்தால் முதலில் அந்தப் பெண்ணைத்தான் படிக்கவைக்க வேண்டும். அப்படிப் படிக்கவைத்தேறாமே யானால் நம்மையெல்லாம் வண்டியில் வைத்து ஓட்டுவார்கள்.

வாழ்க்கை இன்ப துன்பங்களிலும் போக போக்கியங்களிலும் இருவருக்கும் சம உரிமை உண்டு என்றும் குறிப்பிட, சமத்துவ சூபாவம் மிளிரும் மாறுதல் அவசியமா, கில்லையா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். உங்கள் மனைவிமார்களே நனைத்துக்கொண்டே யோசிக்காதீர்கள். உங்களுடைய செல்வப்பெண் குழந்தைகளையும் அன்புச் சகோதரிகளையும் மனத்தில் கொண்டு யோசித்துப்பாருங்கள். உங்கள் தாய்மார் சுதந்திரவாதிகளாய் இருந்தால் நீங்கள் எப்படி இருந்து இருப்பீர்கள் என்பதையும் யோசித்துப்பாருங்கள். இன்று உலகில் கீழ் சாதியார் என்பவர்களுக்குச் சம சுதந்திரம் வேண்டும் என்று போராடுகிறோம். அரசாங்கத்தினிடம் இருந்து விடுதலை பெற்றுச் சுதந்திரமாய் வாழ வேண்டும் என்று போராடுகிறோம். அதே போராட்டத்தை நமது தாய் மார்கள் விஷயத்திலும், நமது சகோதரிகள் விஷயத்திலும் கவனிக்க வேண்டாமா? அந்தப்படி கவனிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்வீர்களானால், அதற்கு இந்தச் சுதந்திரப்பத்தைவிட வேறு சுதந்திரம் ஏது என்று கேட்கிறேன். புரோகிதம் இல்லாத நாலேயே நாத்திகம் என்றும், பெண்ணுக்குச் சம சுதந்திரம் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதனாலேயே சுயமரியாதைத் திருமணம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தப்படி சொல்லப்படுவதற்காக நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. திருமணங்களில் ஆத்திக, நாத்திகத்திற்கு இடமே இல்லை. நாத்திகம் அவரவர்கள் மன உணர்ச்சி, ஆராய்ச்சித் திறன் ஆகியவைகளைக் கொண்டதே தவிர—அது ஒரு குணமல்ல; ஒரு கட்டி அல்ல; ஒரு மதம் அல்ல. ஆகையால், திருமண முறை மாறுதல்களில் நாத்திகத்திற்கு இடமில்லை. கடவுள் நம்பிக்கைக்காரர்கள் இந்த இடத்தில் கடவுள் இல்லை என்று சொல்லிவிட முடியுமா? என் போன்றவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவதனால் எந்தக் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரராவது அதை நம்ப முடியுமா? அன்றால், இதில் நாத்திகத்தைப் புகுத்துவது சரிபல்ல. புரோகிதன் இல்லாததே நாத்திகம் என்றால்—அவன் இல்லாமல் செய்யும் மற்ற அனேக காரியங்கள் நாத்திகம் என்றுதான் அர்த்தம். ஆதலால், அதையும் நாம் இலட்சியம் செய்யவேண்டிய

தில்லை. மற்றொரு விஷயமான ஆண், பெண் சமத்துவம் என்கின்ற சுயமரியாதை சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லையானால் நாம் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை.

எதற்காக ஆணுக்குப் பெண் அடிமையாக இருக்க வேண்டும்? இஷ்டப்படாவிட்டால் என்ன செய்யமுடியும்? அதற்கு என்ன நிர்ணயம் செய்ய, யாருக்குப் பாதியும் உண்டு? ஆகையால், வேறு எந்தக் காரியங்களில் மாறுதல் இல்லாவிட்டாலும் இந்த வாழ்க்கைச் சுதந்திரத்தில் சம சுதந்திரம் ஏற்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முதல் இலட்சியமே அதுவாகும். ஆதலால், அது விஷயத்தில் உள்ள—ஏற்படப்போகும் மாறுதலை மக்கள் வரவேற்றுத்தான் ஆகவேண்டும்.

மேல்நாட்டிலே உள்ள வெள்ளைக்காரர்கள் பெண்களுக்கு மிகவும் மரியாதை கொடுத்து வாழ்கின்றார்கள். அதனால்தான் அவர்கள் நாகரிகம் உள்ள மக்களாக மாறினார்கள். பெண்களை அடக்கி ஆளுவதும், அவமரியாதையாக அழைப்பதும், பேசுவதும் ஆண்கள் முதலில் தம் மனைவிகளிடம் விளையாட்டாக ஆரம்பிக்கிறார்கள். கடைசியில் பெற்ற தாயைக்கூட மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுகிறார்கள். இந்தக் கெட்ட பழக்கத்தை ஒழித்துவிட்டுப் பெண்களுக்கு மரியாதை செலுத்தி வாழவேண்டும்.

மணமக்கள் இருவரும் சிநேகிதர்களாக நடந்து கொள்ளவேண்டும். 'நான் ஆண் பிள்ளை' என்று அதிகாரம் பேசக்கூடாது. இருவரும் சிநேகிதர்கள் என்று கருதி இருக்க வேண்டும்; அதிகாரம் என்பதை வெறுக்கவேண்டும்; அன்பாக எவ்வளவு வேலை வேண்டுமானாலும் வாங்கிக்கொள்ளலாம்; மிரட்டக்கூடாது. இம் மாதிரியான காரியங்களால்தான் உடலில் அதிகமாக அன்பு உண்டாகின்றது. வாழ்க்கையில் சதா அடிதடி நடந்தால் என்ன பயன்? வாழ்க்கை அன்புருவாக இருக்கவேண்டும். ஆண்கள் மெதுவாகத்தான் திருத்த வேண்டும். மணமக்கள் தங்களுக்காகவே என்று இல்லாமல் மற்றவருக்காகவே வாழ்கின்றோம் என்று எண்ணவேண்டும். இத்துமதம் மக்களிடையில் புகுந்து செடுத்துவிட்டது. 'தான் மாத்திரம் மோட்சம் போகவேண்டும்' என்று எண்ணும்படி செய்துவிட்டது. நாம் தாம் மனிதர்கள் என்றில்லாமல் மற்றவர்கள் நமக்காக இருக்கிறார்கள் என்று எண்ண வேண்டும். கக்கூல் எடுப்பவர்கள், வீதியில் குப்பை கூட்டுபவர்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காகவா வேலை செய்கிறார்கள்? அதுபோல் நாமும் நடக்கவேண்டும். அதுதான் பரந்தநலப் பான்மையாகும்.

இந்தத் துறையில் மேல்நாட்டைப் பார்த்தால் இன்பமாக இருக்கும். ஒரு மனிதரும் அங்கு பிறருக்கு அசவுகரியமாக நடக்கமாட்டார்கள். இரவு 10½ மணி ஆகிவிட்டால் விருந்தாளி, உறவினர் வீட்டுக்குப் போய்த் தொல்லை கொடுக்கமாட்டார்கள். தாயானாலும் முதலில் சொல்லிவிட்டுத்தான் வருவார்கள். அந்தப் பழக்கம் நம் நாட்டில் குறைவு. மோட்டாஸில் ஏறக் கும்பலாய் இருக்கும். அதில் ஒரு தடியன் பின்னாலிருந்து எல்லோரையும் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு போய் ஏறிவிடுவான். இம் மாதிரித் துன்பம் கொடுக்கிறோமே என்பது பற்றிச் சிந்திக்க மாட்டான். ஆனால், அந்தக் காரியம் நம் நாட்டில் கெட்டிக்காரத்தனம் என்று பாராட்டப்படுகிறது. மற்றவர் மனைவிகளை நாம் இடித்துத் தள்ளுகிறோம் என்று கருதுவதும் இல்லை; நம் மனைவியையும் இப்படித்தானே இடிப்பார்கள் என்று எண்ணிப் பார்ப்பதும் இல்லை.

ஆணுக்குப் பெண் சரிநிகர் ஆகும்; அடிமையில்லை. சோறு சமைத்துப் போட்டுச் சாப்பிடும் சோற்று ஆள் அல்ல பெண்; சமமானவள்; நண்பனைப் போன்றவள்—வாழ்க்கைக்குத் துணைவி அவள். இருவருக்கும் உரிமை ஒன்றே. தகப்பன் சொத்தில் ஆணுக்குப் போலவே பெண்ணுக்கும் சரிபங்கு உண்டு. அவர்கள் பதவியும் வகிக்கலாம். அவர்களின் பதவிக் குறைக்குக் காரணம் அவர்களைப் பக்குவப்படுத்தாததுதான். அவர்களுக்கு நல்ல அறிவையும், நல்ல பழக்க வழக்கங்களையும் அளிக்கவேண்டும். அன்னாரிடமிருந்து மூட

நம்பிக்கையை அகற்றவேண்டும். உதாரணமாக, பகவான் குழந்தைகளைக் கொடுப்பதாக நினைக்கின்றார்கள். பகவான் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை; டாக்டர் சிகிச்சையால் கொடுக்க முடியும்; திறுத்தமுடியும். பகவானுக்கும் குழந்தைக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. எனவே, திட்டப்படி பிள்ளைகளைப் பெற்று நல்வாழ்வு வாழவேண்டும். அதிகப் பிள்ளைகளால் அதிகத் தொல்லைதான். இதைப் புரிந்துகொள்வது முக்கியமானது.

இன்னும் பெண்களை விட்டிலேயே அடைத்து வைக்கிறோம். வெளியில் அனுப்பினால் அல்லவா அறிவு வளரும்? அப்படி அனுப்புவதென்றால், சந்தைக்கு அனுப்புகிறோம் அல்லது கோயிலுக்கு அனுப்புகிறோம். அங்கேயா அறிவு வளரும்? ஆகவே, இந்தச் சங்கதியெல்லாம் நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இன்னும் நாம் பழமை விரும்பிகளாக இருக்கக்கூடாது. மேல்நாடுகள் நாகரிகத்தில் முன்னேறியுள்ளன. உலகமே மிக வேகமாகத் திருந்தி மாறிவருகிறது. பல புதிய சாதனங்கள் உண்டாகி வருகின்றன. அமெரிக்கா கூப்பிடு தூரத்தில் வந்துவிட்டது. இத் நிலையில் நாம் இன்னும் சாதி, சடங்கு, பார்ப்பான் இவைகளைக் கட்டிவைத்துக் கொண்டு இருந்தால் எப்பொழுது மேலே போவது என்று சிந்திக்கவேண்டும். காலம் தாழ்த்தக்கூடாது. ஆனால், நான் சொல்வதை அப்படியே நம்பவேண்டும் என்பதில்லை; தவறாகப் புரிந்து கொள்ளவும் வேண்டியதில்லை. நேர்மையோடு சிந்தியுங்கள். உங்கள் மனத்தையே கேட்டுப்பார்த்து ஆராயுங்கள்! அதன் பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மணமக்கள் கண்ணைக் மூடிக்கொண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடாது. அவசரப்படாமல் அய்ந்து வருடத்துக்குப் பிறகு பிள்ளை பெற்றுக்கொண்டால் நல்லது. மனைவியைக் கொஞ்சித் தீர்க்காமல், திருமணமான உடனே குழந்தை பெற்றுக்கொண்டால் மனைவியைக் கொஞ்சுவதா அல்லது குழந்தையைக் கொஞ்சுவதா? பிறகு வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்ன இருக்கிறது? அநாவசியமாகக் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டால் உடம்புக்குக் கெடுதல்தான். திருமணமான பத்து வருடத்தில் எட்டுப் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொண்டால் அவர்களை எப்படிப் படிக்கவைக்க முடியும்; வைத்திய வசதி செய்ய முடியும்! வாழ்க்கை நடத்த முடியும்?

இதற்காகச் சட்டம் செய்ய முயற்சித்து வருகிறார்கள். கூடிய சீக்கிரம் போஸ்ட் ஆபீசில் மாத்திரை விற்கப்போகிறார்கள். கடவுளுக்கு மேலே உத்தரவு போடப்போகிறார்கள். 'கடவுள் கொடுத்தார்; எல்லாம் பகவான் செயல்' என்பதும், 'பூச்சி, புழு ஒன்று கொடேன்' என்று நம் பெண்கள் வேண்டிக் கொள்ளுவதும் தவறு என்று அறிவு சொல்லுகிறது.

மணமக்கள் கூடுமானவரைக்கும் ஒரு அய்ந்து ஆண்டுகளுக்காவது பிள்ளை பெறாமல் இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். பிள்ளைகளை ஏராளமாகப் பெற்று விட்டு, 'பகவான் அந்தப் பிள்ளைகளை வளர்க்க வருவான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒழுக்க ஈனமாய் நடந்து, மற்றவர்களுக்குத் தொல்லை கொடுத்தல் ஆகியவை செய்வார்கள், ஒழுக்கக் கேட்டுக்கு, அதிகப் பிள்ளைகளைப் பெறுவதும் காரணமாகும். நான் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே இதை உணர்ந்து, கர்ப்ப ஆட்சியைப் பற்றி எழுதி இருக்கிறேன். புத்தகமும் போட்டேன். அப்பொழுது 'ஐஸ்டீஸ்' பத்திரிக்கை முதல் மற்ற பத்திரிக்கைகளும் எதிர்த்தன.

எனக்குப் பிள்ளை ரூட்டிகள் இருந்தால் இந்த அளவுக்குக் கூடத் தொண்டு செய்ய முடியுமா? நல்ல யோக்கியர்கள், பெண்கள் பெண்களாக இருந்தவர்கள் எல்லாம் மக்கள் பெருக்கால் அயோக்கியர்கள், சுயநலம் காட்டினார்கள்! இது இயற்கை.

தன் புகழ் என்றும் நிலைக்கவா... தொண்டுசெய்யுங்கள்.

ஒவ்வொருவரும் பொது நலத்திற்காக என்ன செய்தோம் என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். ஒரு வீடு எப்போதும் அவன் வீடாக இருக்கவேண்டுமேயானால் பொதுவாகப் பட்டால்தான் அவன் வீடாக இருக்கும். அதுபோல முடிந்தவரை ஒவ்வொருவரும் பொது நலத்திற்காக ஏதாவது செய்யவேண்டும்.

தனக்காக மட்டிலும் வாழ்வது என்பது ஒழுக்கமாக ஆக முடியாது. சமுதாயத்திற்காகவும் மணமக்கள் வாழவேண்டும். சமுதாயத்திற்காகப் பணிபுரிய வேண்டும். வரவுக்குள் செலவு செய்யவேண்டும். அதற்கு ஏற்ப வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு, எதிர்காலத்துக்கும் சேமித்து வைக்கும் பழக்கம் வேண்டும். ஒழுக்கத்தோடு வாழ்கிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு உங்கள் வீட்டுக் கதவை மூடிக்கொண்டு வாழாதீர்கள்.

முக்கியமாகக் கணவனும் மனைவியும் தங்கள் இலட்சியமாகக் கொள்ளவேண்டியது வரவுக்கு மீறாமல் செலவு செய்வதுதான். வரவுக்கு மேல் செலவுசெய்வது ஒரு விபச்சாரம் போன்றதாகும். இப்படியெல்லாம் வாழ்க்கையில் வழுக்கி விழக்கூடாது. ஆண்கள் பெண்களின் மூடநம்பிக்கையைப் போக்கிப் பக்குவப்படுத்த வேண்டும். துணி மணி நகைகளை வாங்கிக்கொடுத்து ஏமாற்றிவிடுவது சரியன்று. பெண்களுக்கு அறிவை வளர்க்கவேண்டும். சிந்தனையைத் தூண்டவேண்டும். இக்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ரஷ்யா, துருக்கி, ஐப்பான், சைனா போன்ற பெரிய நாடுகளில் பெண்கள் நகை அணிவதில்லை. எங்கோ பெரிய அரசுகூடும்பங்களில் வேண்டுமானால் நகை இருக்கும். அவர்களும் எப்போதும் கழுத்திலும் காதிலும் அணிந்துகொண்டே இருப்பதில்லை. நகைகளை 'இன்ஷியூர்' செய்து பெட்டியில் பூட்டிவைத்து இருப்பார்கள். நாமோ துணிமணிகளுக்காக நிறையச் செலவுசெய்கிறோம். இந்தப் பழக்கத்தை நிறுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

என்றைக்கும் வரவுக்கு மிஞ்சிச் செலவு செய்து விட்டுக் கடனாளியாக மாறிப் பிறரை ஏமாற்றுவது இழுக்கு. இதைவிட விபச்சாரம் என்பது இழிவானதல்ல. விபச்சாரத்தை விட மோசமான பண்பு அதிகச் செலவுசெய்து, அதற்காகக் கடன் வாங்கித் திட்டாடுவது என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

முஸ்லிம் மவுலிசு ஒரு புத்தகத்தில் திருமணம் நடந்ததைக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பாதிமாரர்கள் ஒரு புத்தகத்தில் பெயரைப் பதிவு செய்து திருமணம் முடிக்கிறார்கள். நமக்குத்தான் அதுபோன்ற ஏற்பாடு இல்லை. கிராம முன்சிபிடம் ஒரு புத்தகம் இருக்கவேண்டும். குழந்தை பிறந்தால் பதிவு செய்து வைப்பது போல், திருமணத்தைப் பதிவு செய்துகொள்ள வசதியிருக்க வேண்டும். திருமணம் அது போல செய்துகொண்டு, பத்திரிக்கையில் நான்கு வரி, 'இன்னாருக்கும் இன்னவருக்கும் திருமணம் நடந்தது' என்று போட்டுவிட்டால் எல்லோருக்கும் தெரிந்துவிட்டுப் போகிறது. திருமணம் என்பதற்கு விருந்து, தட்டில் செலவுசெய்கிற நிலை ஒழியவேண்டும். அதோடு பெண்களை நன்முறையில் படிக்கவைக்கவேண்டும்.

இப்பொழுது நாளாவட்டத்தில் திருந்திய திருமணங்கள் அதிகமாக நடக்க ஆரம்பித்தவுடன், எங்கு இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றானால் நம் பாடு ஆபத்தாகிவிடுமோ என்று பயந்து, பார்ப்பனர் இதுபோன்ற காரியங்கள் நடைபெற முடியாதபடி என்னென்ன செய்ய முடியுமோ அதையெல்லாம் செய்கிறார்கள். சாதாரணமாகப் பதிவு செய்துகொள்வதில் இப்பொழுது பல சங்கடங்களை உண்டாக்கிவிட்டார்கள். அதற்கு முன்னால் பதிவு செய்து கொள்ளுவதானால் பெண்ணுக்கு 14 வயதுக்குமேல் 15 வயது ஆகியிருந்தால் போதும். ஆணுக்கு 18 முடிந்து 19 ஆகியிருந்தால் போதும். இப்பொழுது ஆண்க்கும் பெண்ணுக்கும் 18 வயதாகி இருக்கவேண்டும் என்கிறார்கள். அதற்கு முன்னால் கையெழுத்துப் போட்டு 15 நாட்கள் கெடு இருந்தால் போதும்; 15 நாட்கள் கழித்துத் திருமணம் பதிவு செய்து கொள்ளலாம். இப்பொழுது 30 நாள் ஆகவேண்டும். 30 நாள் முடிந்து 31வது நாள் தான்

பதிவுசெய்யலாம். அதற்குமுன் கட்டணம் ரூ 1. இப்பொழுது ரூ 3 ஆக உயர்த்திவிட்டார்கள். இப்படித் தேவையல்லாத தொந்தரவுகளையெல்லாம் உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இந்த 30 நாட்களுக்குள் எத்தனை திருமணங்கள் உடைந்துபோகும்? 'இந்த ஒரு மாதத்துக்குள் எத்தனை கருத்து மாறுபாடு, சொந்தக்காரர்கள் தொல்லைகள்! இவை களால் எத்தனை திருமணங்கள் உடையாமல் உறுதியாக இருக்க முடியும்? நமது முயற்சிகளை எப்படிக் கெடுப்பது, உடைப்பது என்பதற்காகத்தான் சட்டம். இதுபோன்ற காரியங்கள்தாம் நமது சமுதாயத்தில் உள்ள மடமையை அளந்துபார்க்கும் 'தெர்மா மீட்டர்'.

இப்பொழுது பதிவாளர் அலுவலகத்திற்குச் சென்றால் திருமணம் பதிவு செய்யப்படுகிறது. வருங்காலத்தில் கடுதாசியில், 'நாங்கள் கிருவரும் கணவனும் மனைவியுமாக ஆகி விட்டோம்' என்று அந்த ஆபீசுக்கு எழுதிவிட்டாலே போதும்; அல்லது ஆள் மூலமாகக் கொடுத்து அனுப்பினாலும் போதும் என வரவேண்டும்.

ரஷ்யா போன்ற மேல்நாடுகளில், காட்டுகளில் எழுதிப் பதிவு செய்து விடுவார்கள்—'நான் திருமணம் செய்துகொண்டேன்' என்று. இல்லையானால், 'எனக்குக் கணவர் பிடிக்கவில்லை; தனியாகப் பிரிந்துபோய்விடுகிறேன்' என்று கார்டில் எழுதி அனுப்பி விடுவார்கள். ஆகவே, பதிவுமுறை எளிதாக்கப்பட வேண்டும்.

['வாழ்க்கைத் துணை நலம்' என்னும் புத்தகத்திலிருந்து—1958-ம் ஆண்டு பதிப்பு]

15. ரஷ்யக் குடும்ப முறை

தோழர்களே!

ரஷ்யா முதலிய இடங்களிலே சொத்துக்களைப்பற்றி வாரிசு அவசியமே இல்லை; அவர்களுக்கு அந்த மாதிரிக் கட்டுபாடு இல்லை.

ஏதோ இயற்கை உணர்ச்சிக்காக ஓய்வு நேரங்களிலே சாந்தி ஏற்படுவதற்காக ஒரு வாழ்க்கைத் துணைவி இருக்கவேண்டும்; அவர்கள் சிநேகிதர்கள் மாதிரி என்றைக்கும் இருப்பார்களே தவிர, அங்குக் கலியாண முறையே கிடையாது. மற்றபடி நண்பர்களாக இருக்கவேண்டும்; ஒருவர் இடத்திலே ஒருவர் காது உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். இவ்வளவுதான் ரஷ்யாவிலே ஆண், பெண்ணுடைய வாழ்க்கைத்தன்மை. காரணம் என்ன?

அங்கு ஏதாவது சொத்து இருந்தால்தானே—வாரிசு ஏற்படவேண்டும் என்பதற்கு! அந்த சர்க்கார் எல்லோருக்கும் பொது. அந்த நாட்டுச் செல்வம், தொழில்முறை, வளப்பம் எல்லாம் எல்லா மக்களுக்கும் விகிதாச்சாரம் என்று இருப்பதனாலே, தனிப்பட்ட தங்களுடைய சொத்துக்கு வாரிசு இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை.

குழந்தைகளைப் பெற்றால்கூட நம் நாட்டைப்போல அவ்வளவு அன்பு, ஆசை, பார்க்காமல் இருப்பதால் கவலை என்று சொல்லுகிற தன்மை ரஷ்யாவிலே இல்லை. நாளை நேரில் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். குழந்தைகளைப் பெறவேண்டும்; பெற்றவுடனே அவர்கள் வைத்துக்கொள்ளலாம்! இல்லாவிட்டால் சர்க்காரிடம் ஒப்படைத்து விடலாம்; ஓய்வு உள்ள போது குழந்தையைப் பார்த்துவிட்டு வரலாம். மற்றபடி, படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்து, வேலை தேடிக்கொடுப்பது ஆகிய இந்த வேலைகள் எல்லாம் ரஷ்யாவில் தாய் தந்தையர்களுக்குக் கிடையாது.

அங்கே தனக்கு என்று வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடியது. உள்ளவிட்டை எல்லாம் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டு, சர்க்கார் கட்டி கொடுக்கிறார்கள். அதில் அவர்களுக்கு என்று 1686—30

ஒரு வீடு தருகிறார்கள். அந்த வீடு யாருடையது, எவருடையது என்பது பற்றிக் கவலை இல்லை. அப்படி இருப்பதனாலே அவர்கள் வாரிசைப்பற்றிக் கவலைப்படுவது இல்லை. 'நாளை'யைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையும் இல்லை.

எதற்காகச் சொல்லுகிறேன் என்றால், அந்த வாழ்க்கை முறையில் எந்த ஆணும், பெண்ணும் எந்த நிர்ப்பந்தத்திற்கும் கட்டுப்பாட்டிற்கும் அடங்கி நடக்கவேண்டும் என்பது இல்லை.

இப்பொழுது சட்டம், அந்த நாட்டுப் பழக்க வழக்கம், அந்த மதத்திற்கு ஏற்பட்ட முறை இவைகளையல்லாம் அனுசரித்து ஏற்படுத்திக் கொண்டகாரியம் இதுவானதனாலே, அதற்கு இவைகள் எல்லாமில்லை. இவைகள் எல்லாம் இல்லாதபோது என்னமுறை இருந்திருக்க முடியும்? ஆனதினாலே, திருமணங்களுக்கு ஒருமுறை கிடையாது. ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் இஷ்டப்பட்டு, 'நாம் இருவரும் இன்றிலிருந்து நண்பர்களாகி விட்டோம்' என்று சொன்னால் தீர்ந்தது.

சொத்து முதலியவைகள் இருப்பதனாலே, குழந்தை குட்டிகள் பெற்று விட்டால் எப்படி வளர்ப்பது என்கிற பொறுப்புகள் எல்லாம் இருப்பதினாலே ஒருமுறை ஏற்படச் செய்து, அந்த முறை இப்படி இருக்கவேண்டும் என்று அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அந்த அமைப்புகள் இந்தத் திருமணமுறை. அதற்குத்தான் கலியாணம் என்பது தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை.

[பெரம்பூரில், 11-2-1951-ல் சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 17-2-1951]

5. மக்கள் பிரிவினை

1. நமது தலைவர்கள்—இரணியன்

இரணியாட்சன், இரணியகசிபு என்ற இரு அசுரர்களான ஆரியத் துவேஷிகளை ஆரியர் கொன்ற கதைகளே—விஷ்ணு பன்றியாகவும், சிங்கமாகவும் அவதாரம் செய்த (வேஷம் போட்டுச் சதிசெய்த) கதைகளாகும்.

இரணியாட்சன் (பொற்கண்ணன்) என்பவன் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிப் பாதாளத்துக்குக் கொண்டுபோய்விட்டான் என்பதாகச் சொல்லி, அதற்காக விஷ்ணு பன்றி அவதாரம் எடுத்துப் பாதாளத்துக்குப்போய், இரணியாட்சனைக் கொன்று, பூமியைக் கொண்டு வந்து விரித்தானாம்.

இந்த இரணியாட்சன் இப்படிச் செய்ததற்கும், இம்மாதிரி கொலையுண்டதற்கும் காரணம், பிராமணர்களின் சாபத்தால் ஏற்பட்டதாம். இது நிற்க, இரணியாட்சனுடைய உடன்பிறந்தவனான இரணியகசிபு என்பவன் இதற்காக விஷ்ணுவின் பழிவாங்க யுத்தம் செய்ததாகத் தெரிகிறது. அந்த யுத்தத்தில் மறைந்திருந்து கொன்றதேதான், 'தூணிலிருந்து நரசிம்மமூர்த்தி தோன்றி இரணியனைக் கொன்றார்' என்பதாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்தக் கதையைப் பாகவதப் புராணத்தின்படி பார்த்தால் இந்த உடன்பிறந்தார்கள் இருவரும் கொல்லப்பட்டதற்குக் காரணம் பார்ப்பனர் சூழ்ச்சி என்றே விளங்கும்.

பாகவதத்தில் இரணியன் கதையில் சொல்லப்படுவதாவது: இரணியகசிபு சொல்லுகிறான் 'ஓ தானவர்களே! இந்த விஷ்ணுவின் சகாயத்தால் நமது எதிரிகளும் அற்புரர்களான தேவர்கள் என் சகோதரனைக் கொன்றார்கள்; அந்த மகாவிஷ்ணு ஒரு

பட்சபாதகன்; தந்திரக்காரன்; ஒரு சிறுவன்போல் தம்மைப் போற்றுகிறவன்; இஷ்டம் போல் நடப்பவன். இப்படிப்பட்டவனான அந்த விஷ்ணுவை வெட்டிவிழுத்தப் போகிறேன். விஷ்ணுவைக் கொன்றால் தேவர்களும், தேவர்களின் கூட்டமும் வேரற்ற மரம்போல் வீழ்ந்துவிடுவார்கள். ஆதலால், நீங்கள் முதலில் பிராமணர்கள் இருக்கும் இடம் சென்று அவர்களது தபசு, யாகம், வேத அத்தியயனம், விரதம், தானம் முதலாகியவைகளைச் செய்பவர்களைக் கொல்லுங்கள். பிராமணர்களால் செய்யப்படும் அனுஷ்டானம், யாகம் இவை மகாவிஷ்ணு இருப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றன. ஆகையால், எந்த எந்தத் தேசத்தில் பிராமணர்கள் இருக்கிறார்களோ, எங்கு எங்கு வேத அத்தியயனம் செய்யப்படுகிறதோ, எந்த எந்தத் தேசத்தில் வருணாசிரமத்திற்கு உரிய கர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ அந்த அந்தத் தேசத்திற்குச் சென்று அவர்களை அக்கினியை வைத்துக் கொளுத்துங்கள்; நாசஞ்செய்யுங்கள்' என்றான்.

'உடனே தானவர்கள் சென்று பிராமணர்கள் இருக்கும் பட்டணங்கள், கிராமங்கள், ஆச்சிரமங்கள் முதலிய அனைத்தையும் கொளுத்தினார்கள்; சிலர் கோடாரியையும் மண் வெட்டியையும் எடுத்துப் பாய் கோவில்களையும் பிரகாரங்களையும், கோபுரங்களையும் இடித்துத் தள்ளினார்கள்; சிலர் கொள்ளிகளைக்கொண்டு வீடுகளை எரித்தார்கள்! இதனால் தேவர்கள் மறைந்து சஞ்சரித்தார்கள்' என்று பாகவதம் 7-வது ஸ்கந்தம் 2-வது அத்தியாயம் 715, 716-ம் பக்கங்களில் இருக்கின்றது.

மற்றும், இந்த பாகவதத்தில் சில இடங்களில் தனித்தனியாக இருப்பவற்றைப் பொருத்திப் பார்த்தால்—நமது சீர்திருத்தக் கவி பாரதிதாசன் அவர்கள் எழுதிய 'இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்' என்றும் நாடகத்தில் உள்ள விஷயங்கள் அத்தனைக்கும் ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

விஷ்ணுவும் சிவனும் பார்ப்பனர்களின் அனுசூலத்திற்கும், அவர்கள் ஆதிக்கத்திற்கும் வாழ்வுக்குத்தான் இருக்கிறார்கள் என்று, இன்று சுயமரியாதைக்காரர்கள் சொல்லுகிற விஷயங்கள் அவ்வளவும்—பாகவதத்தில் இரணியன் கதையில் இரணியன் வாக்காலேயே ஆரியர்கள் அந்தக் காலத்திலேயே எழுதிவைத்திருப்பது மிகுதியும் ஆச்சரியப் படத்தக்கதும், கவனிக்கத்தக்கதுமாகும்,

மற்றும், இரணியனை விஷ்ணு கொன்றவுடன் தேவர்கள் பலர் தனித்தனியாகத் தங்கள் மகிழ்ச்சியைச் சொல்லிப் பாராட்டுகிறார்கள். எப்படியெனில், வருணாசிரம தர்மம் காப்பாற்றப்பட்டதற்கு ஒருவரும்; திதி, பிண்டம் முதலியவைகள் நடைபெறாததற்கு ஒருவரும்; பிராமணர்கள் காப்பாற்றப்பட்டதற்கு ஒருவரும்; தங்கள் பயமும், அடிமைத்தனமும் நீங்கியதற்கு ஒருவரும்; தங்களுக்கு மக்கள் அவிர்ப்பாகம் கொடுக்கமுடிந்ததற்காக ஒருவரும்; தியானம், தபசு செய்யமுடிந்ததற்கு ஒருவரும்;—இப்படியாக இன்னும் பல காரியங்கள் செய்யமுடிந்ததற்காகப் பலரும் விஷ்ணுவைப் பாராட்டித் தோத்திரம் செய்கிறார்கள். இதுவும் 753, 754, 755-ம் பக்கங்களில் இருக்கின்றன.

எனவே, இன்றைய வருணாசிரம தர்மத்தையும், மற்றும் பார்ப்பனர்களையும், பார்ப்பனர் தங்கள் பிழைப்புக்காக ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற வைதிக காரியங்கள் என்று சொல்லப்படும் அனேக தந்திரமான காரியங்களையும், அப்பொழுதே இரணியன் நடக்கவொட்டாமல்செய்து, பார்ப்பனர்களைத் தண்டித்து நிறுத்தி இருக்கிறான் என்பதும், பார்ப்பனர்களை நாட்டில் கூட வசிக்கவொட்டாமல் குரத்தி அடித்து இருக்கிறான் என்பதும், பார்ப்பனர்களின் உயர்வுக்கும் ஆதிக்கத்திற்கும் ஆரியக்கடவுளான விஷ்ணுவும் சிவனும் இருப்பதுதான் காரணம் என்பதும், தான் நாட்டில் அடிமையாய் இருக்க இஷ்டப்பட்டவர்களை மாத்திரம் வைத்திருந்தான் என்பதும் பாகவதத்தால் நன்றாய் விளங்குகின்றன.

ஆகவே, இரணியன் என்பதாக அந்தக் காலத்தில் ஒருவன் இருந்தானா, இல்லையா என்பது விவாதத்துக்கு இடமான பிரச்சனையானாலும், அந்தக் காலத்திலேயே சுயமரியாதை இயக்கம் வீறுகொண்டிருந்தது என்பதும்; அதுவும் பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டுப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதும்; அதுபெரிதும் பார்ப்பனர்களை ஒழிப்பதும்; வேத சாத்திரங்களையும் பார்ப்பனர்கள் வீடுகளையும் கொளுத்துவதும்; கோயில், மடம், ஆச்சிரமம், கோபுரம் முதலியவைகளைக் கோடரி, மண்வெட்டிகொண்டு இடித்துத் தரை மட்டமாக்கி இருப்பதும் நன்றாய், தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இரணியன் ஒரு சுயமரியாதை வீரனேயாவான். இரணியன் கதை ஒரு சுயமரியாதைக் கதையேயாகும்.

[‘குடிஅரசு’-சுட்டுரை-26-2-1944]

2. இராவணன்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

பாகவதத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இரணியன் எவ்வளவு தூரம் சாதியை ஒழிக்கப் பாடுபட்டு இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அவன் தீவிரமாகவே வேலை செய்திருக்கிறான். ‘பார்ப்பனர் (அதாவது பார்ப்பனியம்) எங்கு எங்கு இருக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வீட்டை எல்லாம் இடித்துத் தள்ளுங்கள்; கையிலே மண்வெட்டி, பிக்காசு களுடன் போங்கள். மூக்கைப் பிடித்துக்கொண்டே உட்காந்து இருக்கின்றவர்களைக் கண்டால் மண்டையிலே அடியுங்கள். செய்கின்ற ஓங்களைக் கலைத்துவிடுங்கள்’ என்று கூறித் தனது ஆட்களை அனுப்பினான் இரணியன் என்பதாகப் பாகவதம் கூறுகிறது.

இதைப்போல்தான் கந்தபுராணத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், இராமாயணத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் காணலாம். பார்ப்பனியத்தின் கொடுமையை ஒழிக்க முற்பட்டவர்களைப் பற்றித் தேவர்களிடம் பார்ப்பனர்கள் போய் என்னசொல்லி இருக்கிறார்கள்?

‘இராவணன் எங்களுது பூஜையைக் கலைக்கிறான்; ஓமம் வளர்க்க இடம் கொடுக்காமல் செய்கிறான்; வேதம் ஒதுவதற்குச் சம்மதிக்கமாட்டேன் என்கிறான்; யாகம் செய்ய அனுமதிக்கமாட்டேன் என்கிறான்’ என்றுதான் தேவர்களிடம் பார்ப்பனர்கள் குறையிட்டு இருக்கிறார்கள். எனவே இதிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்வது என்ன? அந்தக் காலத்தில் பார்ப்பனியத்தின் கொடுமையால், நமது இந்த மூன்றோர்கள் சாதியை ஒழிக்கப் பாடுபட்டவர்கள். இதனால்தான் இராக்கதர்கள்-அசுரர்கள் ஆனார்கள். சாதியை ஆதரிப்பவர்கள் ரிஷிகள், மகான்கள், மகாத்மாக்கள் ஆனார்கள்.

இதிலிருந்து எந்தவழிகளில் எல்லாம் சாதியைக் காப்பாற்ற வழிசெய்து இருக்கிறார்கள் என்பதைக் காணலாம். ஆகவே, இந்தச் சாதியை ஒழிக்க அந்த மாதிரியான புராணங்களிலும் சிலபேர் பாடுபட்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களை நாளைடவில் பார்ப்பனியம் ‘அசுரர்கள்’ என்று பெயரிட்டு, மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்து, பயமுறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையால்தான், மக்கள் சாதியை ஒழிப்பது என்றால் ரொம்பவும் பயப்படுகிறார்கள். யாரும் பயப்படவேண்டிய தேவை இல்லை.

[திருவொற்றியூரில், 17-1-1952-ல் சொற்பொழிவு-‘விடுதலை’ 21-1-1952]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இராவணனின் வீரதீரம் வெகுவாகப் புகழப்படுகின்றது. இராவணன் அரண்மனையின் சிறப்பை, அலங்காரத்தை அனுமான் வாயிலாகவே மிகவும் போற்றிப்புகழப்படு

கிறது. அனுமனே இராவணனுடைய அரண்மனையையும் அந்தப்புரத்தையும் கண்டு மிகவும் அதிசயப்படுவதுடன் அந்தப்புரத்திலே அழகான பெண்கள் உறங்கு, இராவணன் அவர்களுக்கு மத்தியில் உறங்குவது ‘நட்சத்திரக் கூட்டங்களிடையே பூரணசந்திரன் பொலிவுடன் தோன்றுவதுபோல இருக்கிறது’ என்று வர்ணிக்கிறான். அத்தனைப் பெண்களும் இராவணனைக்கண்டு அவன் அழகிலும் அறிவிலும் வீரத்திலும் மயங்கி அவனை விரும்பித் தாங்களாகவே இராவணனைத்தேடி வந்தார்களே தவிர, ஒருவரையாவது இராவணன் கொண்டு வரவில்லை என்று சொல்லுவதோடு, சீதையையும் அவளுக்குத் திருமணமாவதற்கு முன் இந்த இராவணன் கொண்டுவந்திருந்தால் நன்றாயிருக்குமே என்றும் கூட அனுமன் நினைக்கிறானாம்.

இராவணனைப்பற்றி வால்மீகி சொல்லுகிறபோது—இராவணன் மகா கல்விமான்; தவசிரேஷ்டன்; வேதசாஸ்திர விற்பன்னன்; குடிகளையும், சுற்றத்தாரையும் இரக்கத்துடன் ஆதரிப்பவன்; தைரியசாலி; அதிபலசாலி; சுத்தவீரன்; மிகுந்த பக்திமான்; கடவுள்களுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமானவன்; அனேக வரங்களைப்பெற்ற வரப்பிரசாதி என்று பல இடங்களிலும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறார். இராமனைப்பற்றிச் சூதகனாகவும், வஞ்சகனாகவும், பேடியாகவும் காட்டப்படுவதுபோல—ஓர் இடத்திலாவது இராவணன் காட்டப்படவில்லை.

சூர்ப்பனையை இராமன் மானபங்கம் செய்ததுபோல் சீதையையும் அந்தப்படியே இராவணன் செய்திருக்கமுடியும். ஆனாலும், அப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று ஒருபோதும் இராவணன் நினைத்ததே இல்லை. சீதையை அசோகவனத்திலே தம்பியின் மகளையே அவளுக்குக் காவலாக இருக்கும்படிசெய்துவதைத்தான். அதுமட்டுமல்ல; இராவணன் மிகவும் நல்லவன்; அவன் பெருமை உடையவனாகவும், பேரழகு உடையவனாகவும் விளங்கினான். ஆனால், பிராமணர்கள் யாகம் செய்வதையும், சோமரசம் அருந்துவதையும் கண்டால்மட்டும் அவர்களைக் கண்டிப்பான் என்று வால்மீகியே கூறுகிறார்.

இப்படி எல்லாம் சொல்லப்படுகிற இராவணனும் அவன் கூட்டத்தாரும் பார்ப்பனர்களுடைய விரோதிகள் என்பதால்—அவர்களைக் கொடியவர்களாக, அரக்கர்களாக ஆக்கி விட்டார்கள். இதை நாம் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

[சென்னையில், 15-11-1954-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 19-11-1954]

3. அரக்கர்கள் யார்?

இராட்சதர்கள் தபசு செய்தார்கள்; வரம் பெற்றார்கள்; அந்த வரத்தைக் கொண்டு அக்கிரமம் செய்தார்கள்—என்பதெல்லாம் இந் நாட்டுப் பழங்குடி மக்களையும் அவர்கள் தலைவர்களையும் இராட்சதர்கள் என்று சொல்லிக் கொல்லுவதற்குக் கடவுள்களும் தேவர்களும் என்ற பெயர்கொண்ட ஆரியர்கள் வழிதேடிக்கொண்ட ஒரு சாக்கே அல்லாமல், அவர்களது வரம் எதுவும் பயன்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

விஷ்ணு, சிவன் ஆகியவர்கள் யாவர்! எப்போது உண்டானார்கள்? எப்படி உண்டானார்கள்? எங்கிருந்து வந்தார்கள்? ஏன் வந்தார்கள்?—என்பதற்கு ஒரு ஆதாரமும் கிடையாது.

அதுபோலவே, தேவர்கள் யார்? எப்படி உண்டானார்கள்? எங்கிருந்து வந்தார்கள்? ஏன் வந்தார்கள்? உலகிற்கு அவர்களால் என்ன பயன்?—என்பதற்கும் ஆதாரமும் கிடையாது.

இவர்கள் எல்லாம் மிமயம் மிமயம் தான்—அதாவது, ‘இந்தியா கண்டம்’ என்னும் பிரதேசத்தில் இருந்தார் மிமயம் என்ற படி இந்தியாவுக்கு அப்பாற்பட்ட

அய்ந்து கண்டங்களிலும் இருந்ததாகவோ, அந்தக் கண்டங்களைப்பற்றி இவர்கள் ஏதாவது தெரிந்திருந்ததாகவோ சரியான தகவல்களைக் காணோம்.

கீழ் ஏழு லோகம், மேல் ஏழு லோகம் கண்டு பிடித்தவர்கள்—ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, ஆசியா, அய்ரோப்பாக்களைப்பற்றி ஒன்றையும் கண்டுபிடித்ததாகவோ, அல்லது அங்குள்ளவர்கள் இந்தியாவையும் சிவ, விஷ்ணு, தேவர், அசுரர், இராட்சதர், சூரன் ஆகியவர்களை அறிந்திருந்ததாகவோ தகவல்களையும் காண முடியவில்லை.

அவதாரங்களில்கூட அக் கடவுள்களின் ஆட்சியில் அவர்களது பிள்ளை, குட்டி, மனைவி, முதலியவர்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள இடம், மலை, ஆறு, கடல், ஊர், வீடு, வாசல் எல்லாம் இந்தியாவில் இருப்பவைகளைத்தான் சொல்லப்படுகின்றனவே ஒழிய—மற்ற நாட்டு மூலை, காடு, வனம், நதி, சமுத்திரம் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. கடவுள்கள், தேவர்கள் வாழ்க்கைகளில் காணப்படும் 'பூலோகமே' இந்தியாவாகத்தான் கருதப்பட்டிருக்கின்றதே தவிர, வேறு ஒன்றும் சேர்க்கப்படவில்லை.

இவற்றையெல்லாம் யோசித்துப்பார்த்து, இந்தியக் கண்டத்தின் பூர்வநிலை, அதாவது ஆரியர் வருவதற்குமுன் இருந்த நிலையையும் யோசித்துப் பார்த்தால்—சிவன், விஷ்ணு அல்லது சேயோன், மாயோன் மற்றும் திருக்குறள், தொல்காப்பியம் ஆகியவற்றில்வரும் 'உலகம்' முதலியவை பெரும்பாலும் இந்தியாவுக்குள் ஆரியர் வந்த பிறகு ஏற்பட்டவர்கள் தான் என்பதும்; அவை இந்தியாவைப் பொறுத்தவைகள்தான் என்பதும் சாதாரணமாய் விளங்கும். அவைகளைப்பற்றித்தான் மற்றவேறு ஆதாரங்களும் விளக்குகின்றன.

சிந்துநதி தீர்த்தைப்பற்றியும் அங்கு மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா முதலிய இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பூர்வ சின்னங்களைப்பற்றியும் பேசுவதில், ஆரியர்களுக்குமுன் தமிழர்கள் அங்கிருந்தார்கள் என்றும் இந்தியா கண்டம் பூராவும் தமிழர்கள் இருந்தார்கள் என்றும் தான் சொல்லப்படுகிறது.

ஆனால், மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா நாகரிகம் இன்றைக்கு 6000, 7000 வருஷ காலத்துக்கு முந்தியது என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஆரியர்களுக்கு முன்பே இந்த இடங்கள் நாகரிகமாய் இருந்திருந்தால் ஆரியர் இங்கு எப்படி வந்திருக்கமுடியும்? இந்தியக் கண்டம் முழுவதும் சமயம், சமுதாயம், கலை, பழக்கவழக்கம் முதலிய யாவும் ஆரிய மயமாய்—ஆரிய ஆசனம், ஆரிய ஆச்சாரம், தர்மம், ஆரியக்கதை ஆகியவைகளைக் கொண்ட இலக்கண இலக்கியம், சரித்திரம், காவியம் ஆகியவை எப்படி ஏற்பட்டிருக்கமுடியும்?

கோவில்கள் எல்லாம் தமிழர்களுடையதா, ஆரியர்களுடையதா என்று பார்த்தாலும் அவற்றுக்குப் பணம் செலவு செய்தவனும், கட்டடம் கட்டினவனும், அதற்கு மானியம், மடப்பள்ளி விட்டவனும் தமிழனாக இருக்கலாம். சந்தேகமேயில்லை. ஆனால், சொந்தக் காரணம் கோவில் ஆகமக்காரனும் கடவுள் தன்மைக்காரனும் ஆரியனாகத்தானே இருக்கிறான்!

கோவில்களில் உள்ள உருவங்கள், அதன் நோற்றத்திற்கான கதைகள். பூசை, உற்சவ முறைகள், நைவேத்திய சாதனங்கள் ஆகியவை ஆரியர்களுடையவையாகத்தானே இருந்து வருகின்றன? அந்தக் கோவில்கள் கட்டப்பட்ட காலத்திலும் அப்போதுள்ள அரசர்கள் ஆட்சியிலும் ஆரிய ஆதிக்கம் தலை சிறந்து உச்ச ஸ்தானத்தில் இருந்தது என்பதற்கு—முதல், இடை, கடைச் சங்கங்களும், அப்போதிருந்த புலவர்களும் அரசர்களும், அரசாட்சியும் அவர்கள் கைக்கொண்டிருந்த சமயங்களும் உதாரணமாக இல்லையா?

இந்த நிலையில் அசுரர், இராட்சதர்கள் என்பவர்கள் யாராக இருந்திருக்கமுடியும்? அவர்கள் எங்கிருந்து வந்திருக்க முடியும்? அதுவும் இந்தியாவிற்குள் உள்ள அயோத்தி,

மதுரை, டெல்லி, மிதிலை, காந்தாரம், விராடம், விதர்ப்பம், தண்டகாரணயம், கோதாவரி, சித்திரகூடம் ஆகிய இடங்களும்—அங்கும் அதற்குப் பக்கத்திலுமே தாடகை, சூரன், சூரப்பநகை, மாரீசன் முதலியவர்களும் இருந்தார்கள் என்றால், இவர்கள் யாராக இருந்திருக்க முடியும்? இதைக் கண்டுபிடிக்கப் பெரிய பெரிய புராண, சரித்திர, இலக்கிய காவிய நூல் ஆராய்ச்சி ஏன் வேண்டும்?

இவை பொய்க் கதை, கற்பனைக் கதைகளாக இருந்தால் கவலை வேண்டாம்; மெய்க் கதை—சிறிதாவது நடந்த கதை என்றால், கோதாவரி நதிக்குப் பக்கத்திய தேசத்தில்தான் இராவணன் தங்கை சூரப்பநகை, இராவணன் தம்பி கரன் முதலியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து "உங்களைக் கொல்லவே நான் வந்தேன்" என்று இராமன் சொல்லுகிறான். முனிவர்களும், "பக்கத்தில் ஜனஸ்தானம் இருக்கிறது. அங்கு இராட்சதர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்கிறார்கள்.

இந்தியக் கண்டத்தின் பாகத்தைக் கடல் கொண்ட காலம் பதினாயிரம் வருஷத்துக்கு மேற்பட்டது என்கிறார்கள். ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வந்தது, 6000 வருஷத்துக்கு உட்பட்டது என்கிறார்கள். அதற்கு முன்பே தமிழர்கள் இந்தியக் கண்டம் பூராவும் பரவி இருந்ததோடு, தமிழர் ஆட்சியும் அங்கெல்லாம் பரவி இருந்தது என்றும் சொல்லி, அஸ்ஸாம் கண்டுபிடிப்புகளையும், சிந்து கண்டுபிடிப்புகளையும் உதாரணம் காட்டுகிறார்கள்.

மீனக்கொடியோனாகிய தெற்கத்திய சம்பரான் என்னும் 'அசுர' அரசனுடன் தசரதன் சண்டை போட்டதாகவும் வாலமிசி இராமாயணத்தின் இருக்கிறது. சம்பரான் என்று ஒரு பாண்டிய மன்னன் இருந்ததாகவும் இலக்கியம் கூறுகிறது.

கதையை வளர்த்துவதற்காக, 'இராமன் சீதையை அங்கே போய்த் தேடினான்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே அல்லாமல்—சீதை காணாமற்போன சிறிது காலத்துக்குள்ளாகவே இராவணன்தான் தூக்கிக்கொண்டு போனான் என்பதும் தெரிந்துபோய் விட்டதாகக் காணப்படுகிறது.

அன்றியும், இராவணன் சீதையின் பக்கத்திலேயே இருந்து இலட்சுமணன் வெளியில் சென்றவுடன் தூக்கி வந்து இருக்கிறான். மாரீசன், தாடகையின் மகன் பக்கத்திலேயே வசித்திருக்கிறான். சூரப்பநகை தனது மூக்கறுபட்ட உடனே இராவணனிடம் சென்று இரத்த ஒழுக்கிலோடு முறையிட்டிருக்கிறான். இராவணன் உடனே மாரீசனோடு அதைப் பற்றிப் பேசுகிறான். விஸ்வமித்திரன் யாகம் செய்ததும் தாடகை அதைக் கெடுத்ததும் இந்தியாவில் இன்னும் வடக்கில் என்றாலும் சம்பமாகத்தான் காணப்படுகிறது. சுக்கிரீவன், அனுமான் முதலியவர்களையும் பர்ணசாலக்குச் சம்பத்திலேயே சந்திக்கிறான். இராமன் திரிபுரத்தம் காயாமல் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருக்கும்போதே, இராம-லட்சுமணர்கள் காண்கிறார்கள். இராமன், "நான் புத்தியில்லாமல் இராட்சதர்களை விரேதித்தக் கொண்டேன்" என்று வருந்துகிறான்.

ஆகையால், வாலமிசி கதைப்படி இராட்சதர்கள், இராட்சத அரசர்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் திராவிட நாட்டிற்குள் அல்லது நமக்குச் சம்பத்திற்குள் தான் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பது—அவர்கள் வெளிநாட்டார் என்றோ, வேறு இனத்தார் என்றோ சொல்லுவதற்குத் தக்க ஆதாரம் எதுவும் அதில் காணப்படவில்லை.

வாலமிசி இராமாயணத்தை, வாலமிசி கதைமுகமாய் எழுதியதால், வர்ணனைக் காகவும் கவர்ச்சிக்காகவும் சில கற்பனைகள் சேர்க்கவேண்டியதாக ஆகி, அவை ஒன்றுக் கொன்றுமுன் படத்தக்கதாகவும் ஆகிவிட்டதால், பண்டிதர்கள் வக்கீல்களைப்போல் உண்மையைப் பற்றிய இலட்சியமில்லாதவர்கள் வெற்றியையே குறி வைத்தும், சில அற்பகுறிப்புகளை எடுத்துக்கொண்டும், மனம் மட்டுக்கு விரோதமாய்க் கூச்சல் போட்டு தேவ-

அசுரர்களை உறுதிப்படுத்துகிறார்கள் என்பதல்லாமல், வேறு உண்மை என்ன இருக்கிறது? புராணங்கள், இதிகாசங்கள், வேத சாஸ்திரங்கள், ஸ்மிருதிகள் என்பவைகளுட்பட ஆரியர்கள் தங்கள் உயர்வுக்கும், திராவிடர்களை இழிவு படுத்தவும் செய்து கொண்டவைகளே தவிர வேறில்லை. அக் காலத் தமிழர்கள் ஒருசமயம் பாமர மக்களாக இருந்திருக்கலாம். ஆதலால் சமய, சரித்திர ஆதாரங்களைக் கொண்டு நாம் நம்மைக் கவனிக்காமல், தற்கால அறிவைக்கொண்டு பார்ப்பதுதான் பயன்தரக்கூடியதாகும்.

[‘குடி அரசு’—சித்திரபுத்திரன் என்ற பெயரில் கட்டுரை—20-9-1947]

4. திராவிடர்கள்

திராவிடர் கழகமானது இனத்தின் பேரால், பிறவியின் காரணமாய், நாட்டின் உரிமையின் காரணமாய்—ஆரியர்களால் இழிவு செய்யப்பட்டு அடக்கி, ஒடுக்கி, தாழ்த்தி வைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களின் விடுதலைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பாடுபடும் ஒரு அமைப்பு (ஸ்தாபனம்) ஆகும். விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், இத்துமத (ஆரிய தர்மப்படி 4-வது வர்ணஸ்தர்களுக்கவும் அல்லது 5-வது அவர்ணஸ்தர்களுக்கவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கும்) சூத்திரர்கள் எனப்படுபவர்கள் எல்லாருடையவும் விடுதலைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் உழைக்கும் கழகமாகும்.

திராவிடர்களைத்தான், ‘சூத்திரர்கள்’ என்பதாக இந்து மதத்தின் பேரால் ஆரியர்கள் அழைத்து வருகிறார்கள் என்பதற்குப் பல ஆதாரங்கள் இருந்து வருகின்றன. உதாரணமாக, மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் 10-வது அத்தியாயத்தில், ‘சங்கர சாதி’ என்ற தலைப்பின் கீழ், ‘சாதி தர்மத்தை அனுசரிக்காதவர்கள், அனுசரிக்காதவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள் திராவிடர் என்ற பெயர் கொண்டவர்’ என்றும், சூத்திரன் பிராமணத்தியைப் புணர்ந்தால் பெறப்படும் குழந்தைகள் ‘பாக்கிய சாதியினர்’—அதாவது சமீபத்தில் வரக்கூடாத சண்டாள சாதிகள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும், பிராமணர்களுக்குச் சூத்திரப் பெண்களிடத்தில் பிறந்த குழந்தைகள் ஆரிய வர்த்த தேசத்தில் செம்படவன் என்று ஈன சாதியாக சொல்லப்படுவார்கள் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும், சாதி தர்மம் தவறிய கலப்பினால் பிறப்பவர்களால்தான் தோல்வேலை செய்யும் (சக்கிலி) சாதியும், பினத்தின் துணியைப் பிடித்துக் கொள்கிறவர்களும் எச்சில் சாப்பிடுபவர்களான (பறையர்) சாதியும் ஏற்படுகின்றன என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ‘திராவிட தேசத்தை ஆண்டவர்கள் சூத்திரர்களாய்விட்டார்கள்’ என்று தெளிவாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது மனு 10-வது அத்தியாயம் 44-வது ஸ்லோகம் ஆகும். மற்றும் ‘மிலேச்ச பாஷை பேசுகிறவர்கள் அனைவரும் தஸ்யுக்கள் என்று சொல்லப்படுவார்கள்’ என்று தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது 10-வது அத்தியாயம் 45-வது ஸ்லோகம். ‘தஸ்யுக்கள்’ என்றால் திருடர்கள் என்ற கருத்தும் அதில் கீழே காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இதில் மற்றொரு விசேஷம் என்ன என்றால் ‘திராவிடன்’ என்கிற பெயரைப் போலவே—ஆந்திரன் என்ற பெயரும் மனுதர்மத்தில் காணப்படுகின்றது. அதாவது, காட்டிற்குச் சென்று மிருகங்களைக் கொன்று நாட்டில் கொண்டு வந்து விற்பவன் ‘ஆந்திரன்’ என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது (அத்தியாயம் 10, ஸ்லோகம் 48). எனவே திராவிடர்கள், ஆந்திரர்கள் என்பது மாதிரிமல்லாமல் கீழான, இழிவான, தீண்டப்படாத, திருடர்களான சாதியார்கள் என்பதை மனுதர்ம சாஸ்திரம் நன்றாக வலியுறுத்துகிறது என்பது 10-ம் அத்தியாயத்தில், ‘சங்கர சாதி’ என்ற தலைப்பில் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மற்றும், ‘இவர்கள் அனைவரும் பட்டணத்துக்கும் ஊருக்கும் வெளியில் மரத்தடி, தோப்பு, மயானத்திற்குச் சமீபமான இடம் ஆகிய இடங்களில் இழி தொழிலைச் செய்யும் மக்கள் என்று யாவருக்கும் தெரியும்படியாக வாசம்செய்ய வேண்டியது’ என்று 50-வது

ஸ்லோகத்தில் கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட திராவிடர்களான மக்கள், ‘நாயும் கழுதைகளும் தான் வளர்க்கவேண்டியது; மாடு முதலியன வைத்திருக்கக் கூடாது’ என்று கூறுகிறது.

திராவிடத் தோழர்களே! கவனியுங்கள்! ‘இவர்கள் பினத்தின் துணியையே உடுக்க வேண்டும். உடைந்த சட்டியில் அன்னம் புசிக்கவேண்டும். உலோகப் பாத்திரங்களை உபயோகிக்கக்கூடாது. இரும்பு பித்தளை ஆகியவைகளால் செய்யப்பட்ட நகைகளையே அணியவேண்டும். இவர்கள் ஜீவனத்துக்காக எப்போதும் வேலை தீதடிக்கொண்டே திரிய வேண்டும். நல்ல காரியம் நடக்கும்போது இவர்களைப் பார்க்கக் கூடாது; இவர்களோடு பேசக்கூடாது. இவர்களைத் தங்கள் சாதிக்குள்ளாகவே மணம் செய்து கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தவேண்டும். இவர்களுக்கு நேரே எதுவும் கொடுக்கக்கூடாது; உடைந்த பாத்திரத்தில் அன்னம் போட்டு வைக்கவேண்டியது; ஊருக்குள் இரவில் சஞ்சரிக்க விடக்கூடாது’ என்றும் இப்படிப்பட்ட ஈன சாதியினர்கள் நல்ல வேடம் தரித்திருந்தபோதிலும் அவர்களை ஈனர்கள் என்றே கருதவேண்டுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஒரே ஒரு விமோசனம், அதென்ன தெரியுமா? அதுதான் ஏழெட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு காந்தியார் இங்கு வந்தபோது சொன்ன மார்க்கம்—ஒரு சூத்திர ஸ்திரி வயிற்றில் பிராமணனுக்கு விவாக முறைப்படி பிறந்த பெண் மறுபடியும் பிராமணனையே மணந்ததின் மூலம் அவள் வயிற்றில் பிறந்து—இப்படியாக 7 பிறவி பிறந்தால் 7-வது தலைமுறையில் ‘பிராமண சாதி’ ஆகலாம் என்பதுதான். இதுதான் காந்தியார் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த போது திருப்பூரில் சொன்னது. மற்றும் கடைசியாக, ‘சூத்திரன் பிராமணனுடைய தொழிலைச் செய்வதாலேயே பிராமணன் ஆக மாட்டான். எப்படி ஒரு பிராமணன் எந்த விதமான இழிவான தொழிலைச் செய்தாலும் அவன் பிராமணனே ஒழிய சூத்திர சாதி ஆகமாட்டானோ, அதுபோல ஒரு சூத்திரன் எவ்வளவு மேலான பிராமணன் தொழிலைச் செய்தாலும் பிராமணனாக மாட்டான்’. இது பிரம்மாவினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட உண்மையாகும், தத்துவமாகும் (அத்தியாயம் 10, ஸ்லோகம் 73).

பிராமணன் கீழான தொழிலைச் செய்தபோதிலும் பயிரிடும் தொழிலை (உழுவதை)க் கண்டிப்பாய்ச் செய்யக்கூடாது. அதைச் செய்யாவிட்டால் ஜீவனத்திற்கு மார்க்கமில்லை என்கின்ற காலத்தில், அன்னியனைக் கொண்டு செய்வீக்கலாம்; (அத்தியாயம் 10, ஸ்லோகம் 83). ஏனெனில், அந்தப் பிழைப்பு இரும்புக் கலப்பையையும் மண்வெட்டியையும் கொண்டு பூமியை வெட்டவேண்டியதாகும். ஆகையால், பிராமணர் உழுது பயிரிடல் கூடாது என்பதாகும் (அத். 10, ஸ்லோகம் 84).

தாழ்ந்த சாதியான் மேலான சாதியானின் தொழிலைச் செய்தால் அவனுடைய பொருள் முழுமையும் பிடுங்கிக்கொண்டு அவனையும் நாட்டைவிட்டு அரசன் உடனே விரட்டிவிடவேண்டும் (அத். 10, ஸ்லோகம் 96).

சூத்திரனுக்கு சம்ஸ்காரங்கள், ஓம் வளர்த்தல் முதலியவைகளுக்கு உரிமை கிடையாது (அத். 10, ஸ்லோ. 126). சூத்திரன் எவ்வளவு தகுதியுடையவனாயினும் தன் ஜீவியத்துக்கு அதிகமாகப் பொருள் சம்பாதிக்கக்கூடாது. அப்படிச் சம்பாதித்தால் அது பிராமணனுக்கு கிம்சையாக நேரும் (அத். 10, ஸ்லோ. 129).

சூத்திரனுக்கு யாகாதி கர்மங்கள் சம்பந்தமில்லை. ஆதலால், அவன் வீட்டிலுள்ள செல்வத்தைப் பிராமணன் தாராளமாக வலுவினாலும் கொள்ளலாம் (அத். 11, ஸ்லோ. 13).

அசுரர்கள் என்பது சூத்திரர்களைத்தான் என்பதற்கு ஆதாரம் மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில், 11-வது அத்தியாயம், 20-வது ஸ்லோகத்தில் காணப்படுகிறது. அதாவது, ‘யாகம் செய்யாதவர்கள் அசுரர்கள்—அவர்கள் பொருளைக் கவருவது தர்மமாகும்’ என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

திராவிடர்கள், சூத்திரர்கள்; சூத்திரர்களுக்கு யாகாதி காரியங்களுக்கு உரிமையிலலை. யாகம் செய்யாதவர்கள் அசுரர்கள். இந்த மாதிரி குறிப்புகள் மனுதர்ம சாஸ்திரத்தில் இருக்குமானால், மனுதர்ம சாஸ்திரமே இந்து மதத்திற்கு ஏற்பட்ட தர்மமானால், திராவிடர்கள் இந்துக்களானால்,—திராவிடர்களின் நிலை என்ன என்பதைப் பொதுமக்கள் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டுமாய் விரும்புகிறேன்.

இப்படிப்பட்ட இழிவாலேற்பட்ட தன்மை திராவிட சமுதாயத்திற்கே இருக்கக் கூடாதென்றும், அவை எப்படியாவது ஒழிக்கப்பட்டே ஆகவேண்டுமென்றும், அதற்கு முக்கிய எல்லையான திராவிட நாட்டை (சென்னை மாகாணத்தைப்) பரப்பாக வைத்து— அதில் உள்ளவர்களைத் திராவிடர்களாகக் கருதி நடத்தப்படும் திராவிடர் கழக—திராவிட நாடு எழுச்சிக்கு தமிழ் நாடு, ஆந்திர நாடு, கேரள நாடு, கர்னாடக நாடு என்பதான கிளர்ச்சிகளை இந்த முக்கிய குறிப்பில்லாமல் குறுக்கே போட்டு—மொழியைப் பிரதானமாக வைத்துக்கொண்டு போராடுவதென்றால், மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை மெய்ப்படுத்திகிறோம் என்பதல்லாமல் அதில் வேறு தன்மை என்ன இருக்கிறதாகக் காணமுடியும்?

[*குடி அரசு—கட்டுரை—20-9-1947]

5. இனப் பெயர்கள்

தோழர்களே!

திராவிடர் என்ற பெயர் அப்படி யாராலும் கற்பிக்கப்பட்டதல்ல. ஆரியர் என்ற பெயரும் அப்படித்தான். என்று மக்கள் அவரவர் வாழ்ந்துவந்த தேசத்தின் சீதோஷண நிலைக்கேற்ப, அமைந்திருந்த அங்க மச்ச அடையாளங்களைக் கொண்டு பல இனப் பிரிவினாராகப் பிரிக்கப்பட்டனரோ, அன்று கிரண்டு வெவ்வேறு இனங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பெயர்தான் திராவிடர், ஆரியர் எனப்படும் பெயர்கள். இதே சமயத்தில் கொடுக்கப்பட்ட பெயர்தான் மங்கோலியர் என்பதும் நீக்கரோக்கள் என்பதும். உஷ்ணமான ஆப்ரிக்காக்காட்டுப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்துவந்த—சற்று முரடான மக்களை நீக்கரோக்கள் என்று அழைத்தனர். நல்ல குளிர்ப் பிரதேசமான மத்திய ஆசியாவில் வசித்துவந்த தவிட்டு நிற மக்களுக்கு ஆரியர் என்று பெயர் அளித்தனர். அதற்கு அடுத்தாற்போல சற்று குட்டையாகவும் சப்பை மூக்குடலும் சைனா, ஜப்பான் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களை மங்கோலியர் என்று அழைத்தனர். இப் பிரதேசங்களுக்குத் தெற்கே சற்றுச் சம சீதோஷணமான சமவெளிகளில் வாழ்ந்த தென்னாட்டு மக்களைத் திராவிடர் என்று அழைத்தனர்.

ஆகவே, அன்று அங்க மச்ச அடையாளங்களைக் கொண்டு மக்களைப் பல இனங்களாகப் பிரித்தார்களே ஒழிய, ஒருவன் கடவுளின் நெற்றியிலிருந்து வந்தவன் என்றோ, மற்றொருவன் கடவுளின் பாதத்திலிருந்து தோன்றியவன் என்றோ, அல்லது கண்ணிலிருந்து வந்தவன் என்றோ, காதினிலிருந்து வந்தவன் என்றோ, மூக்கிலிருந்து வந்தவன் என்றோ பிரிக்கவில்லை. இதை நான் பேர் ஊர் தெரியாத எவனோ, மாட்டுக்கும் மனிதனுக்கும் பிறந்த எவனோ எழுதியதாகக் கூறப்பட்டு வரும் எந்த சாஸ்திரங்களைப் பார்த்தோ, வேதங்களைப் பார்த்தோ கூறவில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சி நிபுணர்களின் முடிவை ஆதாரமாக வைத்து எழுதப்பட்டதும், அரசாங்கத்தாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், உங்கள் நாலாவது அய்ந்தாவது வகுப்பு படிக்கும் குழந்தைகளுக்குப் பாடப் புத்தகமாக இருந்து வருவதும், அசல் ஆரியப் பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்டிருப்பதுமான புத்தகங்களைப் பார்த்துத்தான் கூறுகின்றேன்.

“என்னப்பா, இன்றைக்குக் கூட்டமாமே? என்ன விசேஷம்?” என்று யாராவது இன்று ஒரு ஓட்டல் அய்யனைக் கேட்பாரானால், அவர் என்ன கூறியிருப்பார் தெரியுமா? “எவனோ ஈரோட்டிலிருந்து ஒரு அயோக்கியன் வருகிறானாம், அவன் மயிலாப்பூர்

பார்ப்பான் ஒருவனை ஏதோ பணம் கேட்டானாம். அவன் கொடுக்க மறுத்துவிட்டானாம். அதிலிருந்து பார்ப்பனர்களைத் திட்டுவதையே தொழிலாகக் கொண்டு பிரச்சாரம் செய்து வருகிறான். அதுக்கு ஏன் போகப் போறீங்க? அவ்வளவும் பார்ப்பன துவேஷமாகவே இருக்கும்” என்று கூறியிருப்பான். அப்படித்தானாகும் என்று நினைத்தே சற்று தயக்கத்துடன் தான் நீங்களும் வந்திருப்பீர்கள். யார் என்ன கூறியிருந்தாலும் சரியே, நான் கேட்கிறேன். பண்டிதர்கள், பாவலர்கள் யாராயிருந்தாலும் பதில் கூறும்படி சவாலிட்டுக் கேட்கிறேன்:

இன்றைக்கு 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தியா என்ற பெயரோ, இந்துக்கள் என்ற பெயரோ, எங்காவது வழங்கப்பட்டு இருந்ததாக உங்களில் யாராவது கூறமுடியுமா? கூற முடியுமானால் அதற்கு உங்கள் வேதத்திலோ, சாஸ்திரத்திலோ இதிகாசங்களிலோ, ஒரே ஒரு ஆதாரமாவது காட்ட முடியுமா? ஆதாரம் கண்டோம் என்ற யாராவது சொல்லட்டுமே பார்த்தலாம். யாராவது சொல்வார்களானால் மன்னிப்புக்கேட்டுக்கொள்ளத் தயாராய் இருக்கிறேன்; நன்றியறிதலோடு என் தவற்றைத் திருத்திக்கொள்ளவும் தயாராய் இருக்கிறேன்! 230 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யுகோளத்தின்படி இத் தேசத்திற்கு, இந்தியா என்று பெயர் இருந்ததாக யாராவது காட்டமுடியுமா? இந்தியா என்பதும் இந்துக்கள் என்பதும் நடுவாந்திரத்தில், அதுவும் சமீபத்தில் ஆரியர்களால் கற்பித்துக்கொள்ளப்பட்ட பெயர்களே ஒழிய, பழைய மூலப் பெயர்கள் அல்ல. ஆனால் ஆரியர், திராவிடர் என்ற பெயர்மட்டும்—என்று தோன்றினவோ என்றுகூட வரையறுத்துக் கூறமுடியாத அளவுக்குப் பழமைப் பெயர்கள். ஆரியர் அல்லாத திராவிடர்களைத்தான்—ஆரியர்கள் ‘தஸ்யூக்கள்’ என்றும், ‘சூத்திரர்கள்’ என்றும், இழிவான வேலைகளுக்கே உரியவர்கள் என்றும், அரக்கர்கள், கிராட்சதர்கள் என்றும் கூறி இருக்கின்றனர். இதை நாம் கூறவில்லை. சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். பண்டித நேருகூட தம் மகளுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், ‘கிராமாயணத்தில் குரங்குகள், அரக்கர்கள் என்று பழித்துக் கூறப்படுவது திராவிடர்களைப் பற்றித்தான்’ என்று கூறியுள்ளார். அதாவது, புல்தரை தேடிவந்த ஆரிய லம்பாடிக் கூட்டம், திராவிடர்களோடு போராடித் தமக்கு அடிமைப்பட்டுப் பணியாட்களாக உழைக்க ஒப்புக்கொண்டவர்களைச் சூத்திரர், பஞ்சமர் என்றும், தம்மை எதிர்த்துத் தம் ஆட்சியை வெறுத்து ஓடியவர்களை அரக்கர்கள், கிராட்சதர்கள் என்றும் கூறி வந்திருக்கிறது.

நம்மவர் தென்னாட்டில் பெரும்பகுதியாகவும், வடநாட்டில் ஆரியர் பெரும்பகுதியாகவும் இருப்பது—வடநாட்டிலிருந்து திராவிடர்கள் ஆரிய எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாமல் தென்னாட்டை நோக்கி வந்திருக்கவேண்டும் என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. ஆரியர்களின் முக்கியச் சடங்காகிய யாகத்தை எவன் பழித்தானோ, கெடுத்தானோ அவனோ ஆரியர்களால் அரக்கன் என்றும், கிராட்சதன் என்றும் கூறப்பட்டான். ஆகவே, யாகத்தில் உயிர்ப் பலி கூடாது; அத்தியாவசியமான பொருள்கள் நெருப்பில் போட்டு எரிக்கப்படக் கூடாது என்று கூறும் நம்மைத்தான், ‘அரக்கர்’ என்கின்றனர், இந்த அன்வக்ஷவடி பார்ப்பனர். இன்னும் நாம்தான் யாகத்தைத் தடுக்கிறோம்; பழிக்கிறோம். ஜீவ இம்சை கூடாது என்று செஞ்சிக் கூத்தாடிச் சர்க்காருக்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டு யாகங்களின் மீது தடை உத்தரவு வாங்கி வருகிறோம்.

யாகம் என்றால் என்ன என்பதை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். ஆடு, மாடு தின்ன ஆசைப்படும் சில பிராமண பைசாசங்கள் ஒன்றுகூடிக்கொண்டு, அவற்றின் கிரத்தம் வெளிப்பட்டால் ரூசி கெட்டுவிடும் என்பதற்காக, அவற்றை வெட்டிக் கறி செய்யாமல் அவைகளைக் கட்டிப்போட்டு அவற்றின் விதைகளைக் கிடுக்கி கொண்டு கசக்கிக் கசக்கிச் சாகவைப்பார்கள். ஒரு ஆடோ, மாடோ இவ்விதம் சாகவைக்கப்பட பல மணி நேரங்கூட ஆகலாம். ஆனாலும், அகோர மரணம் அல்லாதவர்கள் இந்து யாகப் ‘பிராசு’களுக்கு அதுபற்றிக் கவலையேது? இவ்வாறு உயிர்வதை செய்யப்பட்டிருக்கதை யாக குண்டத்

திலிட்டு, அதில் நெய்யூற்றி வேகவைத்துத் தின்பதுதான் மனுதர்ம சாஸ்திரப்படி செய்யப் படும் யாகம். இப்படிப்பட்ட கோரவதை கூடாது என்று தடுத்தவர்கள்தாம் ஆரியரால் அரக்கர்களாகச் சித்தரிக்கப்பட்டனர்.

சூத்திரனுக்கு யாகம் செய்யும் உரிமை கிடையாது. யாகத்தை வெறுப்பவன் சூத்திரன். ஆகவே, யாகத்தை வெறுக்கும் திராவிடராகிய நாம் ஆரிய சாஸ்திரப்படி சூத்திரர்தான். 'ஆரியன் ஏது? சூத்திரன் ஏது?' என்று நம்மைக் கேட்கிறார்கள் சில அப்பாவி மக்கள். சட்டம் கூறமா சூத்திரன் இல்லை என்று? சூத்திரன், பிராமணன் இல்லையென்றால், கோயிலில் மணி அடிக்கும் தொழில் ஒரே சாதிகாரன் வசமே இருக்கக் காரணம் என்ன? கோவில் அர்ச்சகர்கள் யார்? அவர்கள் ஏன் சமஸ்கிருதம் ஒதுகிறார்கள்? சமஸ்கிருதம்தான் தேவ பாஷை—மற்றவை மிலேச்ச பாஷை, நீச்ச பாஷை என்று ஆரிய சாஸ்திரம் கூறி இருப்பதை நீ அறிவாயா? திருத்திடு என்று நான்கு சாதியாரும் கோவிலுக்குள் போவோம்—சற்று இருங்கள் என்று கூறி பிராமணைத் தோழன் உங்களைத் தாண்டிக் கொண்டு மூல ஸ்தானத்திற்குள் போய்விடுகிறானா, இல்லையா என்று பாருங்களேன்! இதைப் பார்த்த பிறகும் எந்தக் கோழனாவது பிராமணன், சூத்திரன் இல்லை என்று கூறுவானாயின்—'அவன் அறிவு மலையேறிவிட்டது' என்றுதானே கூறவேண்டும்? ஏன் இந்த உயர்வு-தாழ்வுக் கொடுமையை இன்னும் முடிவைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்? உள்ளதை முடிவைத்தால் அது புரையுட ஆரம்பித்துவிடும் என்பதை நீங்கள் அறியீரோ?

[சுற்றுப்பிரயாணச் சொற்பொழிவின் சுருக்கம்—'குடிஅரசு' 8-5-1948]

6. திராவிடர்—பார்ப்பனர் யார்?

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

நம் நாட்டுக்கு கி. மு. 2000-ம் ஆண்டு காலத்தில் 'திராவிடம்' என்றே பெயர் இருந்தது. கிராமாயணங்களிலும், புராணங்களிலும் கூட நம் நாட்டுக்கு 'திராவிடம்' என்றே பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கின்றது. ஆரியர் இந் நாட்டுக்குக் குடியேறிய பின்னர்தான் திராவிடம் என்பதற்குப் பதிலாக 'தென்னாடு' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. பின்னர் 'தமிழ்நாடு' என்றும் வழங்கிவரலாயிற்று. திராவிடம், திராவிடர் என்பதால் ஆரியர் ஆதிக்கத்துக்கு என்றும் எதிர்ப்பு இருக்கும். ஆதலால் திராவிடம் என்ற உணர்ச்சியை அறவே அழித்தொழிக்கச் சூழ்ச்சி செய்துவரலாயினர்.

ஆனால், தற்சமயம் இந் நாட்டில் உள்ள பார்ப்பனர் கூறலாம்; 'நாங்கள் ஆரிய ரல்லர்; நாங்களும் இந்த நாட்டினர்தாம்' என்று. ஆனால், இதே சமயத்தில், நம் நாட்டுப் பற்றோ, மொழிப்பற்றோ சிறிதும் அவர்களுக்குக் கிடையாது. ஆரிய கலாச்சாரத்தையே பின்பற்றிவருவதோடல்லாமல் நமது முன்னேற்றத்தையும், முயற்சியையும் ஒழிப்பதையே அவர்களது முழுமுயற்சியாகக்கொண்டு இருக்கின்றனர். இவைகளைக் கைவிடாமல், 'நாங்கள் ஆரியர் அல்லர்' என்று கூறிவிட்டால் போதுமா?

உதாரணமாக, ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் எப்படியோ அதேபோலத்தான் இந் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களும். ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் நம் நாட்டுத் தாய்மார்கள் என்றெடுத்த வர்கள்தாமே! ஆனால், அவர்களுக்குச் சற்றாவது நம் நாட்டு உணர்ச்சி இருக்கிறதா? நமது மக்களைப் பார்த்தால் 'டேய், டயில் மனு' என்று கேவலமாகத்தானே கூறுகின்றனர்? அவர்கள் யார்! எந்த நாட்டில் எப்படிப் பிறந்தவர்கள்? என்ற வரலாற்றை அறியாமல், தான் ஏதோ அய்ரோப்பாவில் பிறந்து கிங்கு குடியேறியதுபோல சாதி ஆணவத்துடன் அல்லலா நடக்கிறார்கள்!

அதைப்போலவே, இந் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களும், மேல் நாட்டில் இருந்து வந்து குடியேறிய ஆரியர்களுக்கும் நம் நாட்டவர்களுக்கும் பிறந்தவர்களாய் இருந்தும் கூட,

ஆரிய சாதி முறைகளையும், அதற்கான ஆணவத்தையும் கொண்டு, நாட்டுக்குரிய நம்மை கீழ்ச்சாதிகளாக—அடிமைகளாக மதித்து நடத்துவதும், அதற்கேற்ப நம் நாட்டு மன்னர்களை ஏமாற்றி, சாதி, மதம், கடவுள், புராணம், இதிகாசங்களின் பேரால் தங்களுக்குத் தனிச் சலுகைகளும் பெற்று, பாடுபட்டு உழைக்கும் ஏழை மக்களுக்கு வாழ்வில் வறுமையும் தொல்லையும் இருக்க, பாடுபட்டு உழைக்காத ஒரு கூட்டத்துக்கு வாழ்க்கையிலே மித மிஞ்சிய ஆதிக்கமும் இருந்துவருகிறது.

இன்றுகூட எந்தப் பார்ப்பனனையாவது பார்த்து, 'நீ என்னய்யா, பிராமணனா? என்று கேட்டால், இன்றைய நிலையில் அவன் அவ்வாறு கூறிக்கொள்ளச் சற்று அச்சம் கொண்டாலும், 'நான் பிராமணனல்லன்' என்று கூறுவானேயன்றி, 'நானும் திராவிடன் தான்' என்று கூற முன்வரமாட்டானே! ஏன்? திராவிடர் என்ற உணர்ச்சி வலுத்து விட்டால் பார்ப்பனிய ஆதிக்கத்துக்கு அன்றே அழிவு ஏற்பட்டுவிடும் என்பதாலேயாகும்.

எனவேதான், திராவிடர் கழகத்தாராகிய நாங்கள், பார்ப்பனர்களுக்குத் தனிப்பட்ட தொல்லையோ, தீங்கோ விளைவிப்பது என்பது எங்கள் கொள்கையல்ல; பார்ப்பனியத்தை அறவே ஒழித்து மக்களிடையே ஒன்றுபட்ட சமுதாய உணர்ச்சியை உண்டாக்கவேண்டும் என்பதாகும் என்று கூறுகிறோம். இதை இந் நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் இனியாவது அறிந்து தங்களது தவறுதலைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதை விடுத்து, எங்களது முயற்சியை அழிக்க மேலும் சூழ்ச்சி செய்வார்களேயானால், அது தங்களுக்குத் தாங்களே அழிவைத் தேடிக்கொள்வதாக முடியும். பார்ப்பனர்களுக்குத் தனித் தொழிலாளர் கழகம் என்று ஒன்று இருக்கிறதா? காரணம் என்ன? உழைக்கும் வேலை அவர்களுக்குக் கிடையாது. எதற்கும் இலாயக்கற்ற பார்ப்பனனாய் இருப்பினும் கடவுள் பேரால், பாடுபடாமலேயே சுகவாழ்வு வாழ்வது ஏன்? பிறவியின் பெயரால், சாதியின் பெயரால் ஒரு கூட்டம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் அக்கிரமம், இந் நாட்டைத் தவிர வேறு நாட்டில் இருக்கிறதா? அதுவும் சுயராஜ்யம் பெற்றபின்னரும், இந் அக்கிரமம் இருக்கலாமா? அறிவின் பெயரால், உழைப்பின் அருமையினது பெயரால் ஒருவனுக்கு உயர்வும், நல்ல பலனும் இருக்கத்தான் வேண்டுமா? சாதியின் பெயரால் பதவியின் பெயரால் சோம்பேறிகள் எல்லாம் உயர்ந்த வர்கள் என்று புகழப்படுவதா? என்று கேட்கிறேன். இந்த உணர்ச்சியும் மாணமும் ரோஷமும் உங்களுக்கு ஏற்படாமல் உங்களுக்கு என்னதான் கூலி உயர்ந்தாலும் பயன் என்ன?

[பொன்மலையில், 22-5-1949-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 28-5-1949]

7. மக்கள் பிரிவினை

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இந்த உலகத்து மக்களை நான்கு பெரும் பிரிவுகளாக—அதாவது திராவிடர், ஆரியர், மஸ்கோலியர், காக்கேசியர் (நீக்ரோ) என்று நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்து இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவு—கடவுள் முகத்தில் இருந்து பிறந்தவன் இவன்; காலிலே இருந்து பிறந்தவன் இவன் என்பதாகப் பிரிக்கப்படவில்லை.

இந்த மக்களின் அங்க, மச்ச அடையாளங்களுக்கு ஏற்பப் பிரித்து இருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரிவுகள் மிருகங்களிலும் உண்டு. மாட்டை எடுத்துக்கொண்டால் இது காங்கயம் மாடு, இது பெருகூர் மாடு என்று மாட்டைப் பார்த்தவுடனேயே சொல்லிவிடலாம். பூணூல் போட்ட மாடு பெருகூர் மாடு என்றோ, பூணூல் போடாத மாடு காங்கயம் மாடு என்றோ நாம் பார்த்துச் சொல்வதில்லை. இதேமாதிரியாகக் குதிரை, நாய், குரங்கு முதலிய பல மிருகங்களிலும்—இது இன்ன பிரிவாய் இருந்தது என்று அதன் உருவ அமைப்பைப் பார்த்தே சொல்லிவிடலாம்.

அதுபோலவேதான், மனிதர்களையும் அங்க அமைப்பு அடையாளங்களைக்கொண்டு பல பிரிவுகளாகப் பிரித்தார்கள். அந்தப் பிரிவிலேயே நாம் திராவிடர்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் வருகிறோம். எனவேதான், இன்றையதினம் நம் மக்களை ஒன்றாகக் கூட்டுவதற்கு மின்தின்பெயரை வைத்து இருக்கிறோம். நாம் அனைவரும் இந்த மதத்தின்பேரால்-இந்துமத சாஸ்திரங்களின்பேரால்—இந்துமதக் கடவுள்களின்பேரால் சூத்திரர்களாக, இழி சாதி மக்களாகக் கருதப்படுவதற்கு—அந்தப்படியே நடத்திவருவதற்கு நம்மிடத்திலே என்ன கீழ்த்தன்மை இருக்கிறது? நம்மிடத்திலே என்ன தூர்நூற்றம் வீசுகிறது? உயர் சாதிகாரர்கள் என்பவர்களிடத்தில் என்ன நறுமணம் வீசுகிறது?

[காரைக்குடியில், 12-6-1950-ல் சென்ட்ரோடி—'வடுதலை' 18-6-1950]

8. பார்ப்பன அகராதி

காங்கிரஸ் என்றால் என்ன? வெள்ளைக்கார ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கி, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்துவது.

வெளியேற்றம் என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்தையும் அவர்கள் சுயமரியாதையையும் ஒழிக்க, மறுபடியும் சில குலத் துரோகிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வாக்குத் தத்தத்தை மீறி—மனச்சாட்சியின் பேரால்—கட்டுப்பாடாய்ச் சட்டசபைக்குப் போவதுதான்.

தொழிலாளிகள் நன்மை என்றால் என்ன? தொழிலாளிகளை ஏமாற்றி, அவர்களுக்குத் தலைவர்களாகி, அவர்கள் வோட்டுப் பெற்று—சட்டசபை, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் ஸ்தானம் பெற்று, தொழிலாளர்களையே விட்டு, பார்ப்பனரல்லாதாரையும் தலைவர்களையும் ஈனத்தனமாகவும் இழி தன்மையையும் திட்டும்படியும் அடிக்கும்படியும் கலகம் செய்யும்படியும் தூண்டி விடுவது.

இந்துமத பரிபாலன சட்டத்தால் இந்து மதம் போய்விடுமே என்று பயப்படுகிறார்கள் என்றால் என்ன? பார்ப்பனர்களுக்கு வரும்படி போய்விடுமே என்று பயப்படுவது.

மத விஷயத்தில் சர்க்கார் பிரவேசிக்கிறார்களே என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார் பிரவேசிக்கிறார்களே என்பது.

சட்டசபை கலையும்போது, மத பரிபாலன சட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறார்களே என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார் எல்லாம் இம் மசோதாவை ஆட்சேபிப்பவர்களுக்கு மறு தேர்தலிலே வோட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்களே என்கிற பயம்தான்.

பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்கள் என்றால் என்ன? பார்ப்பனர் பார்த்து, “போடு, தோப்புக்கரணம்” என்றால், “இதோ போடுகிறேன், எண்ணிக்கொள்” என்று சொல்பவர்கள் தான்.

பிராமணத் துவேஷம் என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார்—சுயமரியாதைக்குப் பாடுபடுவதுதான்.

சுயராஜ்யக் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குக் கட்டுப்படுவது என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதாரை ஒடுக்க பார்ப்பனர் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் கொஞ்சமும் தவறாமல் நடப்பதுதான்.

காங்கிரஸ் துரோகம் என்றால் என்ன? காங்கிரஸ் பேரால் பார்ப்பனர் பாமர ஜனங்களை ஏமாற்றுவதை வெளியிலெடுத்துச் சொல்வதுதான்.

காங்கிரஸ் தோல்வி என்றால் என்ன? பார்ப்பனருக்கும் அவர்களின் அடிமைகளுக்கும் சட்டசபையிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும் உடம் கிடைக்காமல் போவதுதான்.

பொதுஜனங்களுக்கு கிராஜ்ய ஞானம் இல்லையென்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு வோட்டுப் போடுவதுதான்.

பொதுஜனங்கள் ஏமாறவில்லை என்றால் என்ன? பார்ப்பனருக்கு வோட்டுப் போடுவதுதான்.

பிராமண விசுவாசம் என்றால் என்ன? கர்ப்பதான முகூர்த்தம் முதல், பிறந்து வளர்ந்து செத்தும்—செத்த பிறகும் பார்ப்பனருக்குப் பணம் கொடுத்துச் சடங்கு செய்து, பார்ப்பனர்கள் தயவால்தான் மோட்சத்துக்குப் போகலாம் என்று சொல்வதுதான்.

தரும பூஷணம் என்றால் என்ன? ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்களை ஒரு பார்ப்பனரின் காலில் கொட்டி, தங்க புஷ்பத்தால் அருச்சனை செய்து, அக் காலைக் கழுவி, அந்தத் தண்ணீரைச் சாப்பிடுவதுதான்.

செல்லுபடி இல்லாத எலெக்ஷன் என்றால் என்ன? பார்ப்பனர் தோற்றுப்போகும் எலெக்ஷன்கள்தாம்.

நல்ல நிர்வாக அதிகாரி என்றால் யார்? பார்ப்பனருக்கு உத்தியோகம் கொடுப்பவர்தான்.

கொடுமையான அதிகாரி என்றால் யார்? பார்ப்பனர் சிப்பந்திகள் செய்யும் அயோக்கியத்தனத்தைக் கண்டிப்பவர்தான்.

மகா அயோக்கிய அதிகாரி என்றால் என்ன? பார்ப்பனர் சிப்பந்திகள் இலஞ்சம் வாங்குவதைக் கண்டுபிடித்து, இனிமேல் இப்படிச் செய்யாதே என்று சொல்லுகிறவர்தான்.

சுதேச வைத்தியம் என்றால் என்ன? பார்ப்பனர் மாத்திரம் படிக்கத் தக்க வைத்திய முறையும், பார்ப்பனர்களை வைத்தியர்களாயி நந்து தீர்க்கத் தக்க வைத்தியமுமாகிய சமஸ்கிருதத்தில் உள்ள ஆயுர்வேத வைத்தியம்தான்.

பரதேச வைத்தியம் என்றால் என்ன? பார்ப்பனரல்லாதார் படிக்கத் தக்கதும் பார்ப்பனரல்லாதார் வைத்தியராகத் தக்கதுமான தமிழில் உள்ள சித்த வைத்தியம்தான்.

இந்தியாவுக்குப் பொதுபாஷை என்றால் என்ன? பார்ப்பனர் மாத்திரம் படித்து, இந்தியப் பூராவும் சுற்றி, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்த உபயோகப்படுத்தப்படும் 'தெலிந்தி' பாஷைதான்.

தமிழ்ச் சங்கம் என்றால் என்ன? அக்கிராசனாதிபதி பார்ப்பனர், உப அக்கிராசனாதிபதி பார்ப்பனர், காரியதரிசி பார்ப்பனாக இருக்கும் சங்கம்தான்.

தமிழ்க் கலாசாலை என்றால் என்ன? பிரின்ஸ்பால் பார்ப்பனர்; உதவி பிரின்ஸ்பால் பார்ப்பனர்; உபாத்தியாயர் பார்ப்பனர்; படிக்கும் பிள்ளைகளும் பார்ப்பனர் பிள்ளைகளாய் இருப்பதுதான்.

சமஸ்கிருதத் துரோகிகள் என்றால் யார்? தனித்தமிழ் பேசுகிறவரும், எழுதுகிறவரும் தான்.

தமிழில் தக்க ஆராய்ச்சியுடையவர் என்றால் யார்? சமஸ்கிருதத்தில் இருந்துதான் தமிழ் வந்தது, தமிழன் சமஸ்கிருத வார்த்தைகளையும் சேர்த்துப் பேசுவதுதான் தமிழுக்கு அதிக யோக்கியத்தைக் கொடுக்கும் என்று சொல்லுவவர்தான்.

தமிழில் கொஞ்சமும் ஆராய்ச்சி இல்லாதவன் என்றால் யார்? தமிழ் தனிப்பாஷை; வேறு எந்த பாஷையின் உதவியில்லாமலே அது இருந்திருக்கிறது என்று சொல்லுவான் தான்.

தேசியப் பத்திரிகை, யோக்கியமான பத்திரிகை என்றால் எது? பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமில்லாமல் அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமங்களை யெல்லாம் மூடி வைத்துவிட்டு, காங்கிரசைப் போற்றவேண்டும்; 'சுயராஜ்யக் கட்சியில்தான் தேசியத் திட்டம் இருக்கிறது. அதை ஆதரித்து ஜஸ்டிஸ் கட்சியை ஒழிக்கவேண்டும்' என்று எழுதுவதுதான்.

யோக்கியப் பொறுப்பற்ற, தேசபக்தி இல்லாத பத்திரிகை என்றால் எது? காங்கிரசின் தற்கால யோக்கியத்தையும் அதில் இருக்கும் பார்ப்பனச் சூழ்ச்சியையும் வெளியிட்டு எழுதுவதும், சுயராஜ்யக் கட்சி சுத்தமாய்ப் பார்ப்பனக் கட்சி என்று எழுதுவதுமான பத்திரிகைதான்.

[‘சித்திர புத்திரன்’ என்ற பெயரில் கட்டுரை—‘குடி அரசு’ 29-8-1926]

9. பார்ப்பனியம்

திரு. ஆச்சாரியார், ‘பிராமண சங்கம் பல வருஷங்களாக இந்த நாட்டில் வேலை செய்து வருகின்றது’ என்றும், ‘எவன் தன் மனத்தை அடக்கி ஆண்டுகொண்டு யோக்கியனாக இருக்கின்றானோ அவனே பிராமணன்’ என்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்.

அப்படியானால், இப்போது ‘பிராமணர்’ என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளும் பார்ப்பனர்கள் எல்லாம் தம் மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு யோக்கியர்களாக இருக்கின்றவர்களா? அல்லது பிறர் மனத்தை அடக்கி அவர்களை ஆண்டுகொண்டு அயோக்கியர்களாக இருக்கின்றவர்களா?—என்று கேட்பதுடன், வெகு நாட்களாக இந்த நாட்டில் நடந்துவரும் ‘பிராமண சங்கங்கள்’ என்பவையெல்லாம் தங்கள் மனத்தை அடக்கி ஆண்டு யோக்கியமாய் இருந்துகொண்டு வரும் பிராமணர்களுடைய சங்கங்களா.—என்றும் கேட்கின்றோம்.

‘யார் பிராமணன்?’ என்று கேட்கும்போது மாத்திரம், ‘தன் மனத்தை அடக்கி ஆண்டுகொண்டும் யோக்கியனாக இருந்துகொண்டும் இருக்கின்றவன் பிராமணன்’ என்று சொல்லுவதும், மற்ற சமயங்களில் மாண ஈனமின்றி உலகிலுள்ள சகல அயோக்கியத்தனங்களையும்—அதாவது கொலை, களவுகள், திருட்டு—புரட்டுகள் செய்வதும், சாமி தரிசணக்கும், தரகு தரிசணக்கும் தரகு பெறுவதும், போலீசு வேலை செய்வதும், வக்கீல் வேலை செய்வதும், இஷ்டமில்லாத பெண்களைக் கூட்டிக்கொடுத்தாவது உத்தியோகம் பெறுவதும், அந்த உத்தியோகத்தில் இலஞ்சம் வாங்குவதும், தங்கள் வகுப்பாரைத் தவிர மற்ற வகுப்பார் தலையெடுக்காமல் அழுத்துவதும், தங்கள் பிள்ளைகளைத் தவிர மற்ற பிள்ளைகளைப் படிக்கவிடாமல் தடுப்பதும், தேசத்தையும் ஏழை மக்களையும் காட்டிக்கொடுத்து உயிர் வாழ்வதுமான காரியங்களை யெல்லாம் செய்துகொண்டு, தங்களைப் பிராமணர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டும்—இந்த ‘பிராமணத் தன்மைக்காக’ கள்ளக்கடைய, வேசி வீடு முதல் கடவுள் சன்னிதானம் என்பது வரையில் தங்களுக்கு வேறு உரிமையும், மற்றவர்களுக்கு வேறு உரிமையும் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு மக்களை வதைத்துக்கொண்டும்—இருக்கின்றதுமான அக்கிரமங்களை இனியும் எத்தனை காலத்திற்கு மறைக்கலாம் என்று திரு. ஆச்சாரியார் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றார் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

தவிர, ‘இராஜ்ய விஷயத்தில் நாங்கள் (பிராமணர்கள்) தலையிடுவதே கிடையாது’ என்று சொல்லி இருக்கின்றார்.

இது உண்மையா? அப்படியானால் திருவாளர்கள் எஸ். சீனிவாசியங்கார், சக்கரவர்த்தி அய்யங்கார், சத்தியமூர்த்தி, கஸ்தூரி ரங்கயங்கார், ரெங்கசாமி அய்யங்கார், இராமானுஜ ஆச்சாரியார், இராஜகோபாலாச்சாரியார், மாளவியா, நேரு, திலகர், சாஸ்திரி, சர்மா, சாப்ரு, வி. வி. சீனிவாசியங்கார், மணி அய்யர், சிவசாமி அய்யர், சர். சி. பி. இராமசாமி அய்யர், சரோஜினி தேவி, பாலாம்பாள், இதே உபநாயகர் திரு. என். சீனிவாசாச்சாரியார் முதலியவர்கள் அரசியல் விஷயத்தில் தலையிடவில்லை என்கின்றாரா? அல்லது இவர்களை இந்தப் ‘பிராமணர்’களோடு சேர்க்காமல் பேசுகின்றாரா? என்று திரு. ஆச்சாரியாரைக் கேட்கின்றோம்.

பிச்சைக்கும் புரோகிதத்துக்கும் வரும்போது மாத்திரம் தாங்கள் அரசியலில் பிரவேசிக்காதவர்கள் என்று சொல்லுவதும், உத்தியோகத்திற்கு வரும்போது வெள்ளைக்காரர்களிடம் பிராமணர்கள்தாம் அரசியலில் தலைமை வகிக்கவும் சீர்த்திருத்தத்தில் பெரிய உத்தியோகம் வகிக்கவும் யோக்கியர்கள் என்றும்; வெள்ளைக்காரர்களுக்குத் தகுந்தபடி சகல விதத்திலும் நடந்துகொள்ளும் திறமையும் சவுகரியமும் பிராமணர்களுக்குத்தான் உண்டு என்றும் சொல்லி, சகல அரசியல்களிலும் இந்தப் பிராமணர்களே புருந்துகொண்டு வெள்ளைக்கார இராஜ்யத்தை நடத்துவதும் இந்த உபநாயகருக்கு உண்மையிலேயே தெரியாதா என்று கேட்கின்றோம்.

பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சட்ட பூர்வமாய் எவ்வித உரிமையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்கின்றனர். இது மனதாரச் சொல்லும் பேச்சா, அல்லது தங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் முட்டாள்கள் என்று கருதிக்கொண்டு சொல்லும் பேச்சா—என்று கேட்கின்றோம். ‘வேதம், சாஸ்திரம், ஸ்மிருதி, ஆகமம், புராணம், மனுசர்மம், ‘இந்துலா’, பழக்க வழக்கம் முதலியவைகளின்பேரால் தங்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பதவிகளும், தனி உரிமைகளும் சட்ட பூர்வமாக ஏற்படுத்திக்கொண்டதாகாதா—எனக் கேட்கின்றோம். மற்றும் கக்கூசுகளில் போர்டு பலகை போட்டு ஆணர்-பெண்களுக்குப் பிரித்திருப்பதுபோல்—இன்றைக்கும் (1928-ல்) அனேக இடங்களில் (போர்டு) பலகை போட்டு ‘பிராமணர்களுக்கு மாத்திரம்’ என்று பிரித்திருப்பது சட்ட பூர்வமாக அல்லது பலகைப் பூர்வமாக—என்று கேட்கின்றோம்.

‘பிராமணரல்லாதார் இயக்கம் உத்தியோகத்திற்கு ஏற்பட்டதென்று எண்ணிக் கவலையில்லாமல் இருந்துவிட்டோம். அது, ‘குடி அரசு’ இயக்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டு, (சுயமரியாதை) உரிமையை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளுவதற்கு என்று சொல்லிக்கொண்டு, மத விஷயத்திலும் கோவில் விஷயத்திலும் புருந்து நம்மை அடியோடு கவிழ்க்க ஆரம்பித்து, ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாய் நாம் (பிராமணர்கள்) அனுபவித்து வந்த உரிமையை இப்போது பலாத்காரமாய்ப் பிடுங்கிக்கொள்ள ஆரம்பித்திருக்கிறது; உதாரணமாய், சுயமரியாதைக்காரர்கள் செய்துவரும் பிரச்சாரத்தின் கொடுமை ஊர் ஊராகச் சுற்றிப் பார்ப்பனர்களுக்குத்தான் தெரியும்’ என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்த வாக்கியங்களால் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தின் உண்மையும், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தத்துவமும் விளங்காமல் போகாது. வெறும் உத்தியோகத்தைப் பற்றிப் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் பாடுபடுவதாகப் பார்ப்பனர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில், அவர்களுக்கு இதைப் பற்றி ஒரு சிறிதும் கவலைப்படுவதற்கு நியாயம் கில்லை. ஏனெனில், எவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டாலும் சர்க்கார் உத்தியோகங்களிலிருந்து பார்ப்பனர்களைக் கல்பத்தில் விரட்டிவிட முடியாது. ஏனெனில், வெள்ளைக்காரர்களிடமிருந்து உத்தியோகம் பெறும் யோக்கியத்தையும், சவுகரியமும், அவைகளுக்கேற்றபடி நடக்கும் தன்மையும் பார்ப்பனரல்லாதவர்களுக்கு இல்லையென்பது பார்ப்பனர்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயம். அன்றியும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு விரோதமாய் எதிர்ப் பிரச்சாரம் செய்ய, பார்ப்பனர் அல்லாதவர்கள் தங்களுக்குச் சுலபமாய்க் கிடந்தது

விடுவார்கள் என்கின்ற தைரியமும் இருந்தது. ஆதலால், அவர்கள் இதை இலட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனால், இப்போது சுயமரியாதை இயக்கமானது பார்ப்பனர் குழுச்சிகள் பலிக்கவிடாமல் செய்வதோடு, பார்ப்பனரல்லாத கூலிகளும் பார்ப்பனர்களோடு முன்போல் அவ்வளவு தாராளமாய்ச் சேருவதற்கில்லாமல் செய்வதால், இப்போது பார்ப்பனர்கள் பயந்து தீரவேண்டியதாகிவிட்டது. அன்றியும் சு. ம. கொள்கைகள் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு ஆதாரமானதும், ஆணி வேரானதுமான—பார்ப்பன மதத்தையும், பார்ப்பன சாமி கோயில்களையும் கழுத்துப் பிடியாய் பிடித்துக்கொண்டதால் பார்ப்பனர்கள் திறுவதற்கு இடமில்லாமல் கண் பிதுங்க விழிச்சின்றார்கள். மேலும், இந்த இயக்கம் வெற்றிபெற்றது என்று சொல்லுவது, பார்ப்பனர்கள் ஆயிரக்கணக்காக அனுபவித்து வந்த தனி உரிமைகளைப் பிடுங்கி எல்லா மக்களையும் சமமாக்கித் தீரவேண்டியதாதலால், சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஒழிக்க முயற்சிக்கவேண்டியது பிராமண மகா சபையின் கடமையாகப் போய்விட்டது என்பதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை.

‘கிராமங்களில் கூட இந்த இயக்கம் பரவிவிட்டது’ என்று திரு. ஆச்சாரியார் சொல்லுவதிலிருந்து நாம் சந்தோஷப்பட வேண்டியதானாலும்—அது பரவவேண்டிய அளவுக்கு ஆயிரத்தில் ஒருபங்குகூட இன்னும் (1928-ல்) பரவவில்லை என்பது நமது கருத்தாகும்.

தவிர உபநாயக முடிவில், ‘சுயமரியாதை இயக்கம் பிராமண துவேஷ இயக்கமானதால் அந்த இயக்கத்தால் பிராமணர்களுக்குக் கெடுதியேற்படாமல் தடுப்பதற்காக, சைமன் கமிஷனைத் தஞ்சமடைய வேண்டும்’ என்பதாகச் சொல்லியிருக்கின்றார்.

தாங்கள் மாத்திரம் எவ்வளவு இழிவானதும் அயோக்கியத்தனமான காரியங்களைச் செய்தாலும் பிராமணர்கள் என்பதும்;—தங்களைத் தவிர, மற்றவர்கள் எவ்வளவு யோக்கியர்களானாலும் அவர்கள் தங்களை ‘வைப்பாட்டி மக்கள்’ என்றும் ‘குத்திரர்கள்’ என்றும், ‘சண்டாளர்கள்’ என்றும், தொடக்கூடாதவர்கள்—தெருவில் நடக்கக்கூடாதவர்கள் என்றும் பல மாதிரியான இழிவான வார்த்தைகளால் அழைப்பதும், கொடுமைப்படுத்தி வதைப்பதும் துவேஷமாகாமல் போவதும்; இம்மாதிரி செய்வது யோக்கியமானதல்லவென்ற நாம் சொல்லுவது மாத்திரம் துவேஷமாவதுமானால், இந்தத் துவேஷம் உலகம் முழுமையும் ஏற்பட வேண்டும் என்றே ஆசைப்படுவதோடு, இந்தத் துவேஷமில்லாத தமிழ் மக்கள் சுயமரியாதை அற்றவர்கள் என்றே சொல்லுவோம்.

திரு. ஆச்சாரியார்—எந்தக் காரணத்திற்காகத் தங்கள்மீது துவேஷம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லுகின்றாரோ—அல்லது சுயமரியாதைக்காரர்கள் எந்த விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு பார்ப்பனர்கள்மீது துவேஷம் உண்டாகும்படி செய்கின்றார்கள் என்று நம்புகின்றாரோ—அந்தக் காரணங்களைப்பற்றி ஒரு சிறிதாவது கவனித்தாரா? என்றும் அல்லது அதற்கு ஒரு சிறிதாவது சமாதானம் சொல்ல முற்படுகின்றாரா? என்றும் கேட்கின்றோம்.

திரு. ஆச்சாரியாரின் கூட்டம் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய் ஒரு உரிமையை அனுபவித்துக்கொண்டு வந்ததாலேயே அவர்களுக்கு அது நிரந்தர பாத்தியமாய் விடுமானால்—அதனால் மனிதத் தன்மையை கிழந்து கஷ்டப்படுகின்ற மக்கள் அவ்வுரிமையை பலாத்காரத்தால் பிடுங்கிக்கொள்வதில்லாமல், வேறு என்ன வழி அவர்களுக்கு இருக்கின்றது? என்று கேட்கின்றோம். தங்களுடைய ஆயிரக்கணக்கான வருஷ அனுபவக் பாக்கியத்தைச் சொல்லாமல்—வேறு யோக்கியமான நியாயத்தைச் சொல்லித் தங்கள் உரிமையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வந்தால், அதற்கு நாம் தாராளமாய் இடம் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கின்றோம். அப்படிக்கில்லாமல், வெறும் அனுபவக் பாத்தியம் மாத்திரம் சொல்லுவதானால் அதை யார் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? ஏனெனில், பார்ப்பனர்கள் மீது நாம் சொல்லும் குற்றமே அதுதானேயல்லாமல் வேறு என்ன?

அதாவது, இந்தப் பார்ப்பனர்கள் வேதம் என்றும், மதம் என்றும், சாமி என்றும், பூதம் என்றும் புரட்டுகள் கற்பித்து அவைகளின்பேரால் நம்மை ஏமாற்றி, நம்மைத் தாழ்த்தி, நம்மீது ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாய் ஆதிக்கம் செலுத்திவருகின்றார்களாதலால்—அந்த ஆதிக்கத்தை ஒழித்து, நாம் விடுதலை பெற வேண்டும் என்றுதான் சொல்லிவருகின்றோம். இந்த நிலையில் இருக்கின்ற நாம் எப்படி, ‘காலாவதி தோஷத்தை’ ஒப்புக் கொள்ள முடியும்?

அன்றியும், இந்த ஆதிக்கத்தையும் உரிமைகளையும் நிலைநிறுத்திக்கொள்ள சைமன் கமிஷனைத் தஞ்சமடைந்து விஞ்ஞாபனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்கின்றார்.

இதை, தான் மாத்திரம் தனியாய்ச் சொல்லுவதாக இல்லாமல் பிராமண சபை, வருணாசிரம பரிபாலன சபை, வைதிகப் பிராமண சபை ஆகியவைகளும் இக் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகவும் சொல்லுகின்றார். இதின்குறித்து சைமன் கமிஷனின் சக்தி எவ்வளவு என்பது விளங்காமல் போகாது.

எனவே, சுயமரியாதை இயக்கத்தைக் குற்றம் சொல்லுகின்றவர்களும், சைமன் கமிஷனைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும் என்று கூலிப் பிரசாரம் செய்கின்றவர்களும் இதின்குறித்து தாவது பாடம் கற்றுக்கொள்வார்களாக!

[‘குடிஅரசு’—தலையங்கம்—26-8-1928]

10. பிரம்மஞான சங்கமும் பார்ப்பனரல்லாதாரும்

உலகத்திலுள்ள மக்கள் மனித சக்தியை உணராததற்கும் அறிவின் அற்புதத்தினை காணாததற்கும், பல்வேறு பிரிவுகளாய்ப் பிரித்து ஒற்றுமையைக் கெடுத்திருப்பதற்கும், சுயநலம், பிறநல அலட்சியம், துவேஷம் முதலியவைகள் ஏற்பட்டுப் பரோபகாரம், பிரகம், அன்பு முதலியவைகள் அருகிப் போனதற்கும், இயற்கை இன்பங்களும், சுதந்திர உரிமைகளும் மாறி, துக்கத்தையும் நிபந்தனை அற்ற அடிமைத்தனத்தையும் இன்பமாகவும் சுதந்திரமாகவும் நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியதான நிர்ப்பந்தமுள்ள செயற்கை இன்பத்தையும் சுதந்திரத்தையும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதற்கும் முக்கிய காரணம் மதங்கள் என்பதே எமது அபிப்பிராயம்.

இந்த மதங்களேதாம் மக்களுக்குக் கொடுங்கொண்மையான ஆட்சியை ஏற்படுத்துவதற்கும் காரணமாயிருந்தனவென்றுகூடச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது.

உலகத்தில் பல காரணங்களால் ஏற்படும் பூகம்பம், எரிமலைக் குழம்பு, பூயிப் பிளவு, மண்மரி, மழை, வெள்ளம், புயற்காற்று போலவும், காலரா, பிளேக் முதலிய ரோகங்கள் போலவும் மனித சமூக வீழ்ச்சிக்கு அடிக்கடி வேறு வேறு வேஷத்தின்பேரால் மதங்கள் என்பவைகளும் தோன்றிக்கொண்டே வருவதுண்டு.

மீத மக்க்கேடுகளை உணர்ந்த அனேகரும், உண்மையிலேயே அக் கெடுதல்களை ஒழிப்பதற்கென்று வேலை செய்தவர்கள் அனேகரும் அந்த மதத்தை அப்படியே வைத்துக் கொண்டு கொடுமைகளுக்கு வேறுவித வியாக்கியானம் செய்தும், மற்றும் அம் மதத்திற்கு வேறு கொள்கைகளைப் புகுத்தியும், மற்றும் வேறு மதத்தை ஏற்படுத்திப் பழைய கொள்கைகளையே வேறு ரூபத்தில் வைக்கும் பலவித மாயவேலை செய்து வந்தும் ஒரு விதத்திலும் வெற்றிபெறாமல் பழைய நிலையிலேயே இருந்திருக்கிறார்கள்.

மற்றும் சிலர் சுயநலம் உயர்விற்கும், வகுப்பு ஆதிக்கத்திற்கும் ஆதாரமாகக் குழுச்சிகள் மக்களை ஏமாற்றிப் பல தந்திரங்கள்மூலம்

பழைய கொள்கைகளையே நினைநிறுத்தி வஞ்சித்து வருகின்றார்கள். இந்த கிரண்டிற் கும்தோற்றத்தில் வித்தியாசமிருந்தாலும் காரியத்தில் ஒரே பலனைத்தான் கொடுத்து வந்திருக்கின்றன.

இந்த நிலையிலேயே, அதாவது மக்களை அறியாமையில் ஆழ்த்தவும், சிலரின் ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தவும் இது சமயம் நமது நாட்டில்—சிறப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் கற்றறிந்த கூட்டத்தார் என்னும் பார்ப்பனரது உதவிகொண்டு ஒருவாறு நாட்டில் உலவுகின்ற புதிய மதத் தோற்றங்களில் 'பிரம்ம ஞான சங்கம்' அல்லது 'தியாசுபிகல் சொசைட்டி' என்பதும் ஒன்று. அது தலைமைப் பேராசையும், கீர்த்தி வெறியும் கொண்ட ஒரு அயிரோப்பிய மாதிரி ஆதிக்கத்திலும், வெள்ளைக்காரர்களின் பண வலிமையிலும் ஒருவாறு செல்வாக்குப் பெற்று உலவுவதுடன், ஏற்கெனவே பல காரணங்களால் உயர்வுதாழ்வுக் கொள்கையால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், மூட நம்பிக்கையால் அறிவு வளர்ச்சி பெறாத மக்களுக்கும் பெரிதும் இடையூறாகத் தோன்றி இருக்கின்றது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இச் சபை செல்வமும், செல்வாக்கும் கொண்ட ஒரு ஸ்தாபனமாயிருப்பதால் மேற்கண்ட கிரண்டிலும் ஆசையுடையவர்களான பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு இதை ஒரு சாதனமாய் உபயோகித்துக்கொள்ளக்கருதி, ஒருவாறு அதில் போய்க் குவிந்துகொள்ளுகின்றார்கள்; அதனால் பலனும் அடைந்துவருகின்றார்கள்.

நிற்க! இதன் கொள்கைகள் எவை என்று பார்ப்போமானால்—சத்தியம், சகோதரத் தன்மை ஆகியவைகள் முக்கியமானவையாகும்.

அன்றியும், கடவுள்கள்—இராம, கிருஷ்ணாதி அவதாரங்கள், தேவர்கள், மகாத்மாக்கள், தேவாத்மாக்கள், உலகத்தை கிரட்சிக்க உலகக் குரு தோன்றப் போகிறார் என்பது; மகாத்மாக்களுடனும், தேவர்களுடனும் சம்பாஷணை நடத்தவதென்பது; புராணம், இதிகாசம், கீதை ஆகியவைகளில் சிலவற்றை முழுதும் சிலவற்றை ஒரு அளவுக்கும் ஒப்புக்கொள்வது; முன் ஐன்மம் அதன் நடவடிக்கைகளை அறிவது; மற்றும் இது போன்றவைகளில் நம்பிக்கையுடையவர்களும் இதை நேரில் தினம் அனுபவிக்கின்றவர்களும் என்பவர்களும் இம் மதஸ்தராவர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

ஆனால், காரியத்தில் இவர்கள் நடவடிக்கை எப்படிப்பட்டது என்று பார்க்க வேண்டுமானால், அதை இந்தச் சங்கத்தில் சேர்ந்து இருக்கும் நபர்களைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்ளலாம். இதில் சேர்ந்திருப்பவர்களில் பார்ப்பனர்களே முக்கியமானவர்கள்; அதிலும் வருணாசிரமக்காரரும், வேத சாஸ்திர, இதிகாச, புராணம் முதலியவைகளில் நம்பிக்கையும் பக்தியும் உடையவர்களும். அவர்கள் நடவடிக்கைகளைக் கவனிப்போமானால் பேச்சுக்கும் நடவடிக்கைக்கும் சிறிதும் சம்பந்தமற்றவர்கள் என்பதும், மக்களை ஏய்க்க வெளியில் ஒரு கொள்கையும், தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு உள்நாட்டுள் ஒரு கொள்கையும் உடையவர்கள் என்பதும் விளங்காமல் போகாது.

சுமார் கிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பாக திருநெல்வேலியில் கூட்டப்பட்ட திருநெல்வேலி ஜில்லா சுயமரியாதை மகாநாட்டில் கொண்டுவரப்பட்ட, 'எல்லா இந்துக்களுக்கும் கோவில் பிரவேசம் கொடுக்கவேண்டும்' என்கின்ற தீர்மானத்தை உரமாய் எதிர்த்தவர் பிரம்மஞான சங்கத்தில் அதிக பக்தியும் நம்பிக்கையும் பற்றுதலும் உடையவரான நண்பர் திருவாளர் நெல்லைப்பிள்ளை ஆவர்கள். அவர்கள் சொன்ன ஆட்சேபம் என்ன வென்றால்,

'ஆதித் திராவிடர்கள் முதலியவர்கள் அசுத்தமுள்ளவர்களானதால் கடவுள் அருகில் செல்லவோ பூசை முதலியவைகள் புரியவோ அருகதை அற்றவர்கள்' என்றும், 'கடவுளின் அருகில் அவர்களைச் செல்லவிடக்கூடாது' என்றும் சொன்னார்கள்.

அதை ஆட்சேபித்து அவ்வூர் பிரபல சைவ மக்களும், சைவ தேசிகர்களும் தக்க காரணம் காட்டி மறுத்தார்கள். முடிவில் ஒட்டு எடுக்கும்போது பிரம்மஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்த பிரபலஸ்தரான திருவாளர் பென்ஷன் தாசில்தார் நெல்லைப்பிள்ளை அவர்கள் ஒருவர் மாதிரியே எதிரிடையாகக் கை தூக்கினார். இந்த விஷயத்தில் அச் சங்கத்தின் ஏக தலைவரான திருமதி பெண்டி அம்மையார் அவர்களும் அதே அபிப்பிராயத்தையே சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதாவது: 'ஆதித் திராவிடர் முதலியவர்கள் பரிசுத்தமற்றவர்களானதால் அவர்கள் தீண்டப்படாதவர்களானார்கள்' என்று சொன்னார். அதுமாதிரி மல்லாமல், இவர்கள் சம்பத்தில் காசியில் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணாக்கர்களின்மூலம் பேசிய காலத்தில் சாதிப் பிரிவுகளை அதாவது, வருணாசிரமத்தை ஆதரித்து, 'தேச நன்மையை உத்தேசித்து அது அவசியம்' என்றும் பேசியிருக்கின்றார்கள்.

ஆகவே, வருணாசிரம தருமமும், தீண்டாமையும் ஆதரிக்கப்பட்ட ஒரு ஸ்தாபனத்தால் நாட்டுக்கு எந்தவிதத்தில் சகோதரத் தன்மையும் ஒற்றுமையும் அன்பும் சத்தியமும் உண்டாகக்கூடும் என்பதை அறிவாளிகள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுமாய் விரும்புகின்றோம்.

மற்றபடி, இந்த ஸ்தாபனத்தில் நடைபெறும் மற்ற விஷயங்களை நாம் இந்த வியாசத்தில் புகுத்த இஷ்டப்படவில்லை. ஆதலால், அதைப்பற்றி நாம் எழுத வரவில்லை. அரசியல் துறையில், பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கு இந்தச் சங்கத்திலுள்ள வருணாசிரமப் பார்ப்பனர்களின் தொல்லைமும், வகுப்பு ஆதிக்கப் பேராசையும், (அச் சங்கத்தின்) தலைவியால் பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கு ஏற்படும் கொடுமையும் அளவிடப்படாததால்.

சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் 'பிரம்மஞான சங்கம்' என்பது ஆரிய தர்மப் பிரச்சாரம், வருணாசிரம தர்ம பரிபாலனம், பிராமண மகாசபை என்பனபோன்ற பார்ப்பன ஆதிக்கப் பிரச்சார சபைகளில் ஒன்றே ஒழிய வேறல்ல. அதில் மேற்கண்ட சபைகளாவது வெளிப்படையாய் நம்முடன் போர் புரிகின்றன என்று ஒருவாறு சொல்லலாம். ஆனால், இந்த பிரம்மஞான சங்கம் என்பதோ சூழ்ச்சியின்மூலம் நம்மைக் கழுத்தறுத்து வருகின்றது. ஆதலால், பார்ப்பனரல்லாதார் பிரம்மஞான சங்கத்தில் சேருவது தற் கொலைத்தன்மை பொருந்தியது என்றே சொல்லுவோம்.

சமத்துவக் கொள்கையை அழித்துப் பார்ப்பனீயத்தைப் புகுத்த திருஞான சம்பந்தர் என்ற பார்ப்பனர் உதித்து 'சைவத்தைக் காப்பாற்றிய கதை'யைப் போலவே, நமது பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தை அழித்துப் பார்ப்பனீயத்தைப் பரப்ப பெண்டி அம்மை என்றும் 'லோக மாதா' வந்து பிரம்மஞான சங்கத்தால் மக்களுக்கு 'பிரம்மஞானம்' புகட்டுகிறார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒரு சமயம் அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிற செல்வாக்கால் தங்களது சுயநலத்திற்கு ஏதாவது வழி செய்துகொள்ளலாம் எனக் குறிப்பார்ப்பனரல்லாதாரில் சிலர் அதில் சேருவதானாலும், சுயமரியாதைக் கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ளுபவர்கள் அதில் கலந்துகொள்வது சிறிதும் பொருந்தாததாகும். அதில் உள் எவர்களில் பெரும்பான்மையோரின் மனப்பான்மையையும் முக்கியஸ்தர்களில் தனித்தனி நபர்களின் மனப்பான்மையையும் அறிந்தே நாம் இந்தப்படி எழுதுகின்றோம்.

['குடி அரசு' - தலைவங்கம்—9-12-1928]

11. பார்ப்பனீயம் : தடைக்கல்

உலகம் முழுவதும் விழிப்படைந்து முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிற காலத்தில்—குறிப்பாக எல்லா சமுதாயங்களிலும், மக்களிடையே பிடிவாதத்தில் இணையற்ற முகமதிய அரசர்கள் ஆட்சி செய்யும் நாடுகளுக்கும், மக்களின் மனமையை இழந்தாவது சீர்திருத்தத்தைப்

பரப்பவேண்டும் என்று முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் அரசர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடந்து வரும் இக் காலத்தில்—இந்தியா மாத்திரம் ஒரு கடுகனவு கூட தன் நிலையைவிட்டு அசையாமல் இருக்கக் காரணம் என்னவென்பதை மக்கள் யோசித்துப் பார்த்தால் விளங்காமற் போகாது.

நிற்க, பொதுவாக உலக மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து, சகோதர பாவம் கொள்ளுவதற்கு உலகத்தில் முதல் தடையாயிருந்தது—இருப்பது—‘மதங்கள்’ என்று சொல்லப்படுபவைகளேயாகும்; கிரண்டாவது, அதன் உட்பிரிவுகள் ஆகும்; மூன்றாவது, பாஷைகளாகும். இதை அனுசரித்து இட வித்தியாசங்களும் ஆகும். உதாரணமாக, பவுத்தர்கள், கிறித்தவர்கள், முகமதியர்கள், இந்துக்கள் என்பன போன்ற மதப்பிரிவுகள் உலகத்தில் கில்லாமலிருந்தால் மக்கள் சமூகத்தைப் பெரும்பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்துக் காட்டவும்—ஒரு நாட்டாருடைய சுக துக்கங்கள் மற்ற நாட்டார்களுக்குச் சம்பந்தமில்லாமலிருக்கவுமுள்ளதான நிலை உலகத்தில் இருக்கவே முடியாது என்னலாம்.

வேண்டுமானால், ஒரு சமயம் தேசத்தின் பேரால் மக்களையும் பிரித்துக் காட்ட வேண்டியதாக ஏதாவது ஏற்பட்டால் ஏற்படலாம். அப்படிக்கு இருந்தாலும் துருக்கிய ருக்கும் ஆப்கானிஸ்தானத்திற்கும் உள்ள பிரிவுகள் போன்ற பிரிவுகளும்; அமெரிக்காவுக்கும் அய்ரோப்பாவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் போன்ற பிரிவுகளும் போல இருக்குமே ஒழிய—எக்காரணத்தைக் கொண்டும் ஒற்றுமைப்படமுடியாததும், ஒரு தேசத்தையோ, ஒரு சமூகத்தையோ அடியோடு கொன்று ஒரு தேசத்தார் வாழத் துணியும்படியான பிரிவுகளாகவும்—மற்றவர்களைப்பற்றி ஒரு சிறிதும் கவலை கொள்ளாமல் தங்கள் தங்கள் சமூக நன்மையை மாத்திரம் கவனிக்கக்கூடிய பிரிவுகளாகவும்—ஒருவருக்கொருவர் நடை, உடை, பாவனை, பழக்க வழக்கம் முதலியவைகளால் வெறுப்புக் கொள்ளும் பிரிவுகளாகவும் பிரித்திருக்க முடியவே முடியாது என்பது நமது உறுதியாகும். கிறித்தவர்களுக்குள் பல பிரிவுகள் இருந்தபோதிலும் மதம் என்கிற ஒரு காரணத்தால் ஒன்றுபட்டு உலகத்தில் உள்ள எல்லாக் கிறித்தவர்களும் இந்தியாவின் ஆதிக்கம் முதலிய விஷயங்களில் எதிரிகளாகவே இருந்தது—இந்தியாவை உறிஞ்சி வருகின்றார்கள் என்பதை தினமும் உணருகிறோம். அதுபோலவே, உலகத்திலுள்ள எல்லா முகமதியர்களும் தங்கள் மதத்தின் பேராலும் சமூகத்தின் பேராலும் தங்களது நன்மையைக் குறிக்கொள்ளும்போது—இந்துக்கள் என்பவர்களுக்கும் கிறித்தவர்களுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்க நேர்ந்தாலும் சிறிதும் அபிப்பிராய பேதமில்லாமல் ஒன்றுசேருகின்றார்கள்.

அதுபோலவே, இந்துக்கள் என்பவர்களும் மதவிஷயங்கள் என்பவைகளில்—முகமதியர்கள், கிறித்தவர்கள் என்பவர்களுக்கு எதிராக ஒன்றுசேர முடியாதவர்களாயிருந்தாலும் கூட ஒன்றுசேர வேண்டும் என்கின்ற உணர்ச்சிகளை எளிதில் அடைவதன்மூலம் எதிரிகளாகக் கருதத் தக்கவர்களாகிவிடுகின்றார்கள். இது சரியா, தப்பா அல்லது இதற்கு ஏதாவது பொருள் உண்டா என்பவைகள் ஒருபுறமிருந்தாலும்—முகமதியர்கள், மதத்தின் பலனாய் வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் தோன்றியே தீருகின்றன என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது. இப்படியெல்லாம் இருந்தாலும் கூட, மேல்நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு மதக் காரர்களும் சமீப காலமாய்த் தங்கள் பிடிவாத குணங்களை விட்டு முதலில் தங்களுக்குள் ஒன்றுபடுவதற்கு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு, அம் முயற்சிக்கு எதிரிடையாய் இருப்பவைகளைத் தகர்த்தெறிந்து ஒரே சமூகமாக ஆவதற்கு மிக முனைந்து வருகின்றார்கள். இம் முயற்சிக்கு விஜேதமாக மதத்தின் பேராலும் தெய்வத்தின் பேராலும் இருக்கும் தடைகளைக்கூட வெகு சுலபத்தில் தகர்த்தெறியத் துணிந்து வருகின்றார்கள்.

உதாரணமாக, இம்முயற்சியில் சிறிதளவானாலும் முதலில் வழிகாட்டின பெருமை மேல்நாட்டுக் கிறித்தவர்களுக்கே உண்டு என்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், அவர்கள் தாம் முதன்முதலாக நிலைமைக்குத் தக்கபடித் தங்களைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ள முன்

வந்தவர்கள். உதாரணமாக, அவர்கள் வேதம் என்று சொல்லப்படும் பைபிளைக் கூடத் திருத்த முயன்று, ‘பழைய ஏற்பாட்’டிற்கு விஜேதமாய்ப் ‘புதிய ஏற்பாட்டை’ உண்டாக்கி—நடை, உடை முதலியனவைகளையும் மாற்றிக்கொண்டார்கள். அதுபோலவே, கிரண்டாவதாக முகமதியர்களையும் சொல்லலாம். ஏனெனில், அவர்களிலும் இந்துக்கள் என்பவர்களைப் போல் பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு என்பது போன்ற சில கடுமையான பிரிவினை வித்தியாசங்கள் கில்லாவிட்டாலும், வாழ்க்கையில் முகமதியர்களையும் மதம் என்பது இந்துக்கள் என்பவர்களைப்போலவே அனேக விதங்களில் கட்டுப்படுத்தி வந்திருக்கின்றது என்று சொல்லலாம். உதாரணமாக, நடை, உடை, பாவனை முதலாகிய பலவற்றுள் மதங்களின் பேரால் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்தாலும் கிப்போது தைரியமாய் அக் கட்டுப்பாடுகளில் சிலவற்றையாவது தளர்த்திவிட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அது மாத்திரமல்லாமல், வெகு துரிதமாகவும் தைரியமாகவும் சிலர் மாற்றிக்கொள்ளவும் ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அந்தப் படிக்கு மாற்றிய முகமதிய வீர அரசர்களான அம்ருக்கும், பாட்சாவுக்கும் ஆதரவு கொடுக்கவும் முந்துகிறார்கள்.

மற்றும், வெளிநாடுகளில் அந்தந்த தேச குடிஜனங்கள் பெரும்பாலோர் அத் திருத்தங்களுக்குத் தாராளமாய் ஆதரவளித்துப் பின்பற்றி வருவதில் யாதொரு தடையும் காண முடியவில்லை. ஆனால், புரோகிதக் கூட்டத்தின் தொல்லைகள் மாத்திரம் எந்த மதத்திலும் சிறிதளவாவது கில்லாமலிருக்கும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. என்றாலும், அவர்களிலும் சிலர் தம் சுயநலத்திற்கு வலியுறுத்துவதைத் தவிர வேறு காரணங்கள் சொல்லவோ, ஆதாரங்கள் காட்டவோ முடியாதபடி மக்கள் அறிவு பெற்றுவிட்டார்கள். இந்தியாவில் உள்ள முகமதிய சமூகமும் இந்தியர்களுடன் பழகுவதால் கமால் பாட்சாவுக்கும், அம்ருக்கும் விஜேதமாக அதிருப்தியும் ஆத்திரமும் காட்டுவதன்மூலம் ஒரு புறத்தில் தங்கள் மதப்பற்றைக் காட்டிக் கொண்டாலும், மற்றொரு புறம் தங்கள் சமூக நன்மையை உத்தேசித்து அவர்களுக்கு ஆதரவளித்தே வருகின்றார்கள். உதாரணமாக, அம்ரையும் அவரது மனைவியாரையும் இந்திய முகமதியர்களில் சிலர் குறை கூறி இருந்தாலும், அம்ரினது ஆட்சிக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது என்று தெரிந்தவுடன் அவருக்கு இந்தியாவில் உள்ள மவுலானாக்கள் முதற்கொண்டு அனுதாப்பிட்டுவதுடன், ஆதரவளிக்கவும் முந்துகின்றார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதன் காரணம் என்னவென்று பார்ப்போமானால், கூடுமான வரை அந்தச் சமூக நன்மை சம்பந்தமான கவலையும் ஒற்றுமையுமேயாகும். ஆனால், இந்துக்கள் என்பவர்களுக்குள் அம் மாதிரியான சமூக ஒற்றுமை கில்லாமல் எவ்விதத் திருத்தங்களுக்கும் எதிர்ப்புகள் இருந்து வருவதற்குக் காரணம் என்ன என்று பார்ப்போமானால், இதில் உள்ள மதப்பிரிவுகளோடு அவைகளிலுள்ள உட்பிரிவுகளும் சாதிப் பிரிவுகளும் அவற்றில் உள்ள உயர்வு-தாழ்வுகளும், அதனால் சிலருக்கு ஏற்படும் திரந்தர நலமுமே காரணமாகும். இந்த உட்பிரிவுகளும் சாதிப் பிரிவுகளும் நிலைத்துக் குருட்டுப் பிடிவாத மாய் இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்ப்போமானால், மற்ற மதங்களைவிட இந்துக்கள், இந்து மதம் என்பனவற்றில் அதிகமான நிர்ப்பத்தங்கள் இருந்து வருகின்றன என்பதேயாகும்.

அவையாவன—முதலாவது, இந்துக்களுடைய மதக் கொள்கைகளின்படி மக்கள் படிக்கக்கூடாது. ஆனால், ஒரு சிறு வகுப்பினர்—பார்ப்பனர்கள் என்பவர்கள் மாத்திரம் தான் படிக்க உரிமையுள்ளவர்கள். மத ஆதாரம் என்பதைப்பற்றி, இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த மக்களே தெரிந்துகொள்ளக்கூடாது. மத சம்பந்தமான எந்த விஷயங்களிலும் பிறவியிலேயே தங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று ஏற்பாடு செய்துகொண்ட ஒரு சிறு வகுப்பார் அதாவது 100க்கு 2 பேர்களான பார்ப்பனர்கள் தவிர—மற்றவர்களுக்குச் சொந்த அறிவை உபயோகிக்கவோ, ஆராய்ச்சி செய்யவோ தீமை எனவை, அபசியமானவை எனவை, அவசியமில்லாதவை எனவை என்று தெரிவித்து எற்றும் உரிமை கிடையாது.

படிப்பு, மத சம்பந்தம் ஆகியவைகளில் இம் மாதிரியான நிர்ப்பந்தம் இருப்பதொடு மாத்திரமல்லாமல், மனித வாழ்க்கையிலும் மக்களைத் தனித்தனி சாதிகளாகப் பிரித்த தோடல்லாமல் அவற்றில் உயர்வு தாழ்வும், ஒருவரை ஒருவர் தொடராமல் நெருங்காமல் காணமுடியாமல் செய்வீத்து, ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒவ்வொரு பிறவித் தொழிலையும் ஏற்படுத்தி, அவைகளையேதான் அவ்வவ் வகுப்பைச் சேர்ந்தவன் செய்து தீரவேண்டும் என்றும் அந்தப்படி அரசன் சட்டம், தண்டனை, கண்டனை ஆகியவைகள்மூலம் செய் விக்கவேண்டும் என்றும் அரசர்களாலும் நிர்ப்பந்தப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

ஒரு சிறு கூட்டத்தார் தங்கள் ஐனத்தொகைக்குத் தக்கபடி, தங்கள் வாழ்வுக்குத் தேவையானபடி, நிரந்தரமாய்ப் பொருள் வருவாய் இருக்கத் தக்கதாகப் பதினாயிரக் கணக்கான கடவுள்களைச் சிருஷ்டித்து, ஆயிரக்கணக்கான சடங்குகளையும் சிருஷ்டித்து அவற்றிற்குத் தினப்படி பூஜை, உற்சவம், கலியாணம், அவைகளின் திருப்திக்கு என்று அச்சிறு கூட்டத்தாருக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் அவசியமாகி, அவர்கள் கேட்டதை யெல்லாம் கொடுக்கவேண்டும் என்றும், அச்சிறு கூட்டத்தாரின் திருப்தியை கடவுள் திருப்தி என்றும், மற்ற மக்கள் பிறந்ததே அச்சிறு கூட்டத்திற்குத் தொண்டு செய்வதற்கென்றும் பலவாறாகக் கற்பித்து, அக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து யாராவது விலகவோ அல்லது அக் கட்டுப் பாடுகளைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவோ புறப்பட்டால்—அந்த ஆராய்ச்சி செய்வது மகா பாதகமானதென்றும், நாத்திகமென்றும், அப்படிப்பட்ட நாத்திகனை அரசன் தண்டிக்க வேண்டுமென்றும் மற்றும் இதுபோன்ற பல நிர்ப்பந்தங்களையும் உண்டாக்கி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

இது மாத்திரமல்லாமல், யாராவது துணிந்து இக் கட்டுப்பாட்டையும் கொடுமையையும் உடைக்கப் புறப்பட்டால் அவர்களை அசுரர்கள், இராட்சதர்கள், துஷ்டர்கள், தேவர்களுக்கு விரோதி, கடவுளுக்கு விரோதி, உலகத்திற்கு ஆபத்தை விளைவிப்பவன் என்பதான விஷமப் பிரசாரத்தால் அவனை அடியோடு அழித்துவந்திருக்கின்றார்கள். இன்றைய தினமும் மேற்கண்ட கொள்கைகளே மதக் கொள்கைகளாகவும் அவைகளைக் கொண்ட புல்தகங்களே மத ஆதாரங்களாகவும் அவைகளை நிலைநிறுத்தச் செய்வதே சீர்திருத்தங்களாகவும் இருந்து வருகின்றன.

உதாரணமாக, இது சமயம் நாட்டில் ஏற்பட்ட ஒரு புது உணர்ச்சியையும் கிளர்ச்சியு மாணது மக்களை எவ்வளவோ தூரம் நடை, உடை, ஆச்சாரம், போகம், போக்கியம் முதலியவைகளில் பழைய கொள்கைகளையும், பழைய அனுபவங்களையும் மாற்றிக்கொள்ள அவசியமும் இடமும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்து அனுபவத்திலும் தலை சிறந்து விளங்கிக் கொண்டிருந்தும், தனது சொந்த சுயநல மாத்திரம் எவ்வளவு அறிவினமும் ஆணவமும் இழிவும் பொருந்தியதாக இருந்த போதிலும், அதிலிருந்து சற்றாவது மாறுவதோ தளர்த்தப் படுவதோ என்பது சிறிதும் முடியாததாகவே இருக்கின்றது.

உதாரணமாக, மக்கள் பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு கற்பிக்கும் சாதி வித்தியாசத்தை நமது இந்திய நாட்டில் உள்ள அறிவாளிகள், பிரமுகர்கள், தலைவர்கள், பெரியோர்கள், இந்திய நாட்டில் உள்ள பொது இயக்கங்கள், சமயத் தத்துவங்கள் என்பவைகள் எல்லாம் அனேகமாய் ஒரேமுகமாக விலக்க வேண்டும் என்றும், ஒழிக்கவேண்டும் என்றும், அந்தப்படி ஒழிக்காவிட்டால் நாட்டிற்குச் சுதந்திரமில்லை—தேசத்திற்குச் சுயமரியாதை இல்லை—சமயத்திற்கு மதிப்பு இல்லை என்றும் பலவாறாக அபிப்பிராயம் கொடுத்தும், தர்மத்தின் பேராலும், மதத்தின் பேராலும் கூட்டங்கள் கூடித் தங்களுக்கும் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கும் தகுந்தபடியே தீர்மானங்கள் செய்து வருகின்றார்கள்.

உதாரணமாக, சமீபத்தில் பல இடங்களில் பார்ப்பனர்கள் ஒன்றுகூடி வருணாசிர மத்தை உறுதிப்படுத்தி, 'பார்ப்பனர் தவிர மற்றவர்கள் பார்ப்பனர்களின் வைப்பாட்டி மக்கள், பார்ப்பனச் சேவைக்காகக் கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவர்கள்' என்கின்ற

தகுத்துக்களடங்கிய—'குத்திரர்கள்' என்பதை நிலை நிறுத்த முயற்சித்திருப்பதும்; சைவர்கள் என்பவர்கள் ஒன்றுகூடி, தீண்டாமை என்பதை நிலை நிறுத்தத்தக்க வண்ணமாக, 'தீண்டாதவர்கள் என்பவர்களுக்குத் தனிக் கோவில் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று தீர்மானித்திருப்பதும் போதுமான உதாரணங்களாகும்.

எனவே, இந்த மாதிரி 'வருணாசிரம தர்ம'ங்களும், இந்த மாதிரி 'சைவ'ர்களும் நமது நாட்டில் உள்ளவரை எந்த விதத்தில் பார்ப்பனியம் ஒழிய முடியும்! எந்த விதத்தில் சமத்துவம் உண்டாகும்? எந்த விதத்தில் மக்கள் ஒற்றுமைப்பட்டு மானத்துடன் வாழ முடியும்? என்பதை யோசித்தால் இந்தியாவில் எப்படிப் பார்ப்பனியம் நிலைத்து—எந்தெந்த வழியில் நாட்டைப் பாழாக்கிவருகின்றது என்பது புலனாகும்.

எனவே, இந்தியாவில் பார்ப்பனியமற்ற மதமே இல்லை என்றும், இந்து மதமென்னும் தலைப்பின் கீழ் எந்த மதமானாலும், சமயமானாலும் அகச் சமயமானாலும் அவற்றை எல்லாம் அடியோடு அழித்தாலல்லது மக்கள் அன்பு நிலை என்பதை ஒரு காலமும் அடைய முடியாதென்றே சொல்லுவோம்.

['குடி அரசு'—தலையகம்—14-4-1923]

12. பார்ப்பனியம் ஒழிய

தலைவரவர்களே, தோழர்களே,

ஒரு இடத்தில் ஒரு வியாதி ஏற்பட்டால்—வியாதி வந்தவனுக்குப் பார்த்துப் பார்த்து மருந்து கொடுத்துக் கொண்டு வருவதால்—வியாதியை ஒழித்துவிட முடியாது. வியாதியின் மூலாதாரத்தைக் கண்டுபிடித்து, அதை அடியோடு அழிக்கவேண்டும். அதுபோலவே, கொசுக்கள் இந்த மண்டபத்திற்குள் வருவதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடித்து அதை அழிக்கவேண்டும். இந்த மண்டபத்தில் இவ்வளவு அதிகமான கொசுக்கள் 'கொசு, கொசு' வென்று இருக்கின்றனவென்றால்—இதற்குக் காரணம் இங்குள்ள ஒடம், அருகிலுள்ள நீர்த்தேக்கம், அதிலுள்ள அசுத்தம், அழகுக்கு ஆகிய காரணங்களால் தான் கொசுக்கள் உண்டாகின்றன என்பதை நன்றாய் அறியவேண்டும். கொசு உபத்திர வங்கூடாதென்கின்றவர்கள் மேற்கண்ட அசிங்கங்களையும், நீர்த்தேக்கங்களையும் ஒழிக்க வேண்டும். அக்கம் பக்கம் உள்ள எல்லா இடமும் சுத்தமாக வைக்கப்படவேண்டும். அப்பொழுதுதான் கொசுக்கள் ஒழியும்; இல்லாவிட்டால், 'வெட்ட வெட்டத் தழையும்' என்பதுபோல—எவ்வளவு அழித்தாலும் வட்டியுடன் பெருகும் என்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

ஆகையால், அதுபோலவே பார்ப்பனர்கள் எப்படி உண்டானார்கள், அவர்கள் கொல்லை எதனால் ஏற்பட்டது, அதை எது பாதுகாத்து வளர்க்கின்றது, என்பவைகளைக் கண்டுபிடித்து அவற்றை அழியுங்கள்! நசுக்குங்கள்! அதுதான் பார்ப்பனியத்தை ஒழிக்கும் மார்க்கமாகும். இல்லாதவரையில், நமது பாடெல்லாம் வீணாகிவிடும். அன்றியும், மற்றவர்களால் வீணாகுச்சலும் குரோதமும் துவேஷமும் என்றுதான் சொல்லப்பட்டுவிடும்.

ஆகையால், நாம் விஷயங்களில் முன்னைய அபிப்பிராயங்களைச் சிறிதும் மாற்றிக் கொள்ளாமல், மூலகாரணங்களைக் கண்டு அவற்றை அழிக்கும் வேலையில் ஈடுபட வேண்டும் என்று சொல்லுகின்றேன்.

அது என்னவென்றால், பார்ப்பனர் என்பது—'மேல் சாதிகாரன்' என்கின்ற தத்துவத்தில்தான் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. மேல் சாதிகாரன் என்பது பாடுபாடாமல் சோம்பேறியாய் இருந்து, ஊரார் உழைப்பில் வயிறு வளர்ப்பது என்கின்ற தத்துவத்தின்

மீது கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதை நன்றாய் உணர்ந்து, இந்தத் தந்தை அடிப்படையை இயத்தெறிய முயன்றோமானால், பார்ப்பனர் என்கின்ற உயர்ந்ததையே நாட்டில் இல்லாமல் போய்விடும். பார்ப்பனர் மாத்திரமல்ல—ஒரு சாதிக் குழுவையே நாட்டில் என்கின்ற தத்துவமே அழிந்துவிடும். அதுமாத்திரமல்ல, சாதிக் குழு சாதி மேல் அழிந்துவிடும். சாதாரணமாக, இன்று பார்ப்பன சாதியை மாட்டிக் கொடுக்க அடியோடு போதுமா, என்று பாருங்கள்! இந்த நாட்டில் பார்ப்பனர்கள் கூட்டத்தில் ஒழித்துவிட்டால் போது, அதற்கு அடுத்த சாதியராய் விளங்கும் சைவர்கள் கூட்டத்தைச் சொல்லுகின்ற இடமுண்டா, என்று யோசித்தப்பாருங்கள். சைவன் என்றால் சைவர்கள் இரக்க போலவே சீர்ததால் வேலைசெய்யாத சோம்பேறி என்றுதானே சொல்வார்கள்! பார்ப்பானைப் தன்னை மேல்சாதிக்காரன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறானோ அல்லது! எவ்வெவன் வேலை செய்யாமல் மற்றவர்கள் உழைப்பில் வாழுகின்றவன்—வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறவன் என்றுதானே அர்த்தம்!

ஆகவே, சாதியை ஒழித்தாக வேண்டும் என்றும், சைவர்களும் சீர்ததால் பாடுபட்டாக வேண்டும் என்றும் நிபந்தனை ஏற்படுத்தியாக வேண்டும். பாடுபடாத பார்ப்பானும் ஒழிவான்; பார்ப்பானால் ஏற்படுகின்ற கொடுமை அப்பொழுதுதான் வகையிலும் இந்த நாட்டில் இல்லாமல் ஒழியும்.

மேல்நாடுகளில்கூட பல இடங்களில் இந்தக் கொடுமை—அதாவது சோம்பேறிகளின் குழ்ச்சியும், கொடுமைகளும் இருந்துதான் வருகின்றன. அதற்காகத்தான் இன்று அனேக பாகங்களில் சோம்பேறி-பாட்டாளி சண்டைகள் ஆகக்கூடியதான் குழப்பங்களும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒரு விஷயத்தை நாட்டுக்கிடம் கிளர்ச்சிகளும் அதென்னவென்றால், இந்த சோம்பேறி சாதிகளுக்கோ, வகுப்புகளில் வையுங்கள். ஆக்கமும் அளித்துக் காப்பாற்றிவர மற்றொரு கூட்டம் திருத்திக்கோ ஆதரவும் ஒழிந்தாக வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் இறுத்தினால் தான். அதுவும் கொடுமையும் ஒழிந்துபடும். அதென்னவெனில், அதுதான் பணக்கார வகுப்பு, மூலாளி வகுப்பு, மிராசுதார் வகுப்பு என்பனவாதியவைகளாகும். இந்த வகுப்புகள், முதலாளி 'பார்ப்பனியம்'—அதாவது 'சோம்பேறித்தத்துவம்' இருந்து வருகின்றன. அதையும் மாற்றியே அழித்தோதான் ஆகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் சைவர்களால் பார்ப்பனியம் ஒழிந்துவிடாது.

[சேஸ்தில், 19-2-1933-ல் சொற்பொழிவு - ஆர்.அ.சு. 5-3-1933]

13. பார்ப்பன ஆட்சி

'தோலைக் கடித்துத் துருத்தியைக் கடித்து, மனிதனைக் கடித்து விட்டது' என்று ஒரு பழமொழி சொல்லுவார்கள். அது போல், பார்ப்பன ஆட்சி—அதாவது பார்ப்பன ஆட்சி அங்கு கை வைத்து, இங்கு கை வைத்து அடிமட்டில் கையைப் போட்டு விட்டது என்று சொல்லவேண்டியதாகி விட்டது.

காங்கிரசைப்பற்றியும் காந்தியைப்பற்றியும் நாம் எதிர்த்தும் போகின்ற ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டுமென்று எச்சரித்து வந்ததுமானது, அரசியல் சிந்தனை நமக்குக் கூடாதென்றோ, வெள்ளையர்-அன்னியர் இந் நாட்டைவிட்டுப் போகவேண்டும் என்றோ அல்ல என்பதை அவ்வப்போது தெரிவித்து வந்திருக்கிறோம். சைவர்கள் என்றோ காரணமில்லாமல், இந் நாட்டுக்கு வெளிநாட்டிலிருந்து வயிறு கொடுக்கவேண்டும் என்று வந்து, இந் நாட்டு ஆதி மக்களைப் பல வழிகளிலும் ஏய்த்தும் கொடுமைப்படுத்தும் வெற்றிகொண்டு

அடிமைப்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்தி ஆட்சிபுரிந்த மூன்று வகையாரில்—அதாவது, ஆரியர், முஸ்லிம்கள், அய்ரோப்பியர் ஆகியவர்களில்—ஆரியர்களே மிகமிகக் கொடுமை செய்து மக்களைக் காட்டுவிரண்டுகளாக்கி மதத்திலும் சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் அடிமைகொண்டு ஆட்சி புரிகின்றவர்கள் ஆவார்கள். ஆதலால், எந்தக் காரணம் கொண்டும்—அதாவது, அய்ரோப்பியரே இன்னமும் ஆயிரம் வருஷம் ஆட்சிபுரிவதாயிருந்தாலும், முஸ்லிம்களே இன்னம் பதினாயிரம் வருஷம் ஆட்சி புரிவதானாலும்—ஆரியப் பூண்டின் ஆதிக்கம் மாத்திரம் கூடவேகூடாது என்று கருதி, காங்கிரசும் காந்தியும் ஆரிய ஆதிக்கத்துக்கு ஆயுதமாகவும் கூலியாகவும் இருந்து வருவதால் ஆரிய ஆதிக்கம் ஒழிவதற்கு இவ்விரண்டும்—அதாவது காங்கிரசும் காந்தியும் அடியோடு ஒழியவேண்டும் என்று சொல்லி எதிர்த்து வந்தோம்.

ஆரியர்களின் பிறவிக்குணம், சாதிக்குணம் இவ்விரண்டும் ஆரியரல்லாதவர்களை ஒழிப்பது அல்லது அடிமைகொண்டு அவர்கள் உழைப்பில் வாழ்வது என்பதேயாகும். இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் ஜெர்மானியரை—ஹில்லரைப் பார்த்தால் விளங்கும். 'ஆரியரல்லாதவர்கள் ஒழியவேண்டும்' என்பது ஹில்லருடையவும் நாஜி ஸ்தாபனத்தினுடையவும் கொள்கையாகும். நம் நாட்டு காங்கிரஸ் கொள்கையும், ஆரியர் கூலியாக உபயோகப்படுத்தும் காந்தியின் கொள்கையும் அதுவேயாகும். அதாவது, காங்கிரஸ் 'மனுதர்மம்' வருணாசிரம முறை ஆகியவைகளின்படி இந்தியா புதுப்பிக்கப் படவேண்டும் என்று சொல்லப்படுவதே இந்த நமது கூற்றை மெய்ப்பிக்கும். மற்றும் ஆரியருடைய எந்த ஆதாரங்களை எடுத்துப் பார்த்தாலும் ஆரியரல்லாதார் நாடு மிலேச்ச நாடு, ஆரிய ரல்லாதார் பாஷை மிலேச்சர் பாஷை, ஆரியரல்லாதார் மிலேச்சர், அசுரர், இராக்கதர் என்பதாகக் காணக்கிடப்பதை இன்றும் பார்க்கலாம்.

இவை இந்நாட்டு ஆதிக்குடிக்குடும், ஆரியர் கொள்கைகளை ஒப்புக்கொள்ளாத முஸ்லிம்களுக்கும் அவர்களது பாஷைக்கும் அவர்களது தேசத்துக்கும்தான் பொருந்தக் கூடியதாய் இருக்கிறதே தவிர, மற்ற ஜெர்மானியர் போன்றவர்களுக்குப் பொருந்தப் படுவதில்லை. ஆகவே, இந்தக் கொள்கைகள் கொண்ட ஆரியர்கள்—நமது நாட்டுக்கும் நம் நாட்டுப் பழங்குடி சமூக மக்களுக்கும் ஆரியம், ஆரிய பாஷை, அவர்களது மத உபதேசங்கள் முதலியவை கூடாது என்று கூறி வருகிறோம்.

இதில் நம்மவர்களான—அதாவது ஆரியரல்லாதாரான சிலருக்குப் பல காரணங்களால் இக் கொள்கை பிடிக்காததாகக் காணப்படலாம். அவர்கள், 'ஆரியரும்—நாமும் இந்நாட்டு மக்கள்' என்றும், 'உடனிருந்த முறை கொண்டவர்கள்' என்றும் நமக்கு உபதேசம் செய்ய வரலாம். இதை அறியாமை என்றும், அல்லாவிட்டால் கூலிக்குப் பாடும் கூலிக் கவி என்றும் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆரியர்கள் இந்த நாட்டிற்கு மத்திய ஆசியாவிலிருந்து ஆடுமாடுகள் மேய்த்துக் கொண்டு கைபர், போலன் கணவாய்கள் வழியாக வந்தவர்கள் என்றும், ஆரியர்கள் என்றால் உழவர்கள்—பயிடுவோர்கள் என்ற அர்த்தமென்றும், அவர்கள் வருவதற்கு முன்பு இந்த நாட்டில் வடக்கில் 'தஸ்யூக்கள்' என்பவர்களுக்கும் தெற்கில் 'திராவிடர்கள்' என்பவர்களும் ஆதி குடிகளாய் இருந்தார்கள் என்றும், இந்த இரு சமூகத்தாரைவிட ஆரியர்கள் தந்திரசாலிகளாகவும் பலசாலிகளாகவும் இருந்ததால் இவர்கள் மீது பதையெடுத்து அடக்கி ஒடுக்கி ஆதிக்கம் கொண்டார்கள் என்றும், பார்ப்பனர்களால் எழுதப்பட்ட சரித்திரங்களிலேயே இருந்து வருகிறது. மேலே குறிப்பிட்டபடி அதை இன்றும் பள்ளிப் பிள்ளைகள் படிக்கிறார்கள்.

மற்றும், இதை மெய்ப்பிக்க ஆரியர்களின் வேதம் என்று சொல்லப்படும் ஏடுகளைப் பார்த்தாலும்—அவற்றுள்ளும் ஆரியர்களின் கொடுமை மேய்த்துப் பயிற்றியதையும்,

அதற்கு அனுகூலமானவற்றைக் கட்டவுளாகக் கற்பித்துக்கொண்டு—அக் கட்டவுள்களை மழை பெய்யவும், வெள்ளமை விளையவும், பிரார்த்தனை செய்வதும், அவர்களுக்கு அக் காலத்தில் எதிரிளாகக் காணப்பட்ட தஸ்யூக்கள் என்பவர்களையும் திராவிடர்களையும் கண்டபடி எல்லாம் வைத்து, சபித்தும் 'இவர்கள் அடியோடு அழிந்து ஒழிய வேண்டும்' என்று தங்கள் சாதிக் கட்டவுளாகக் கற்பித்துக்கொண்ட இந்தர்கள் முதலியவர்களைப் பிரார்த்திப்பதுமான பல பாசுரங்களைக் காணலாம். இன்றும் ஆரியர்களின் வேதமாக மாத்திரமல்லாமல் இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லிம்கள் ஒழிந்த கிறித்தவர்கள் ஒழிந்த, மற்ற எல்லா மக்களுக்குமே மத வேதம், புராணம், விதிகாசம் என்று சொல்லப்படும் எல்லா ஆதாரங்களிலும் நூல்களிலும் இவற்றைக் காணலாம்.

ஆனால், இவைகளைச் சரித்திரமூலமாகவும் பழந்தமிழ் நூல்கள் மூலமாகவும், வடநூல் படித்ததின் மூலமாகவும் படித்தறிந்த சில தமிழ் மக்கள் தங்கள் இழி பிறப்பினாலும், தங்களுக்கு மானத்துடன் பிழைக்க வேறு வழி இல்லாத கிறித்தவர்களையும் இவைகளை மறைத்துக்கொண்டு ஆரியர்க் கடிமையாக வாழ்ந்து காலம் கழிக்க ஒருப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவை எப்படி இருந்தாலும், இந்த ஆரிய ஆட்சி அல்லது ஆதிக்கம் இந்நாட்டுப் பழங்குடி மக்களுக்கு—முஸ்லிம் ஆட்சி செய்ததாய்ச் செல்லுவதைவிட—அயிரோப்பிய ஆங்கில ஆட்சி செய்ததாய்ச் சொல்லுவதைவிட—மிக மிகக் கொடுமை செய்து வந்திருக்கிறது என்பதல்லாமல், இன்னமும் சகிக்கமுடியாத துன்பங்கள் அடையும்படி வதைத்து வருகின்றது என்று சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

['குடிஅரசு'-தலையங்கம்—7-3-1938]

14. உஷார்

தோழர்களே! தாய்மார்களே!

எங்கள் கழகத்திற்குத் திட்டமிடலை என்று கூறுகிறீர்களே! உங்கள் இராஜகோபாலாச்சாரியாருக்கே தெரியுமே—ஜஸ்டிஸ் கட்சித் திட்டமென்றால் அது எவ்வளவு முற்போக்கானதென்று. ரஷ்யாவுக்குக்கூட நாங்கள் திட்டம் போட்டுக் கொடுப்போமே! நாங்களொன்றும் புத்தகப் பூச்சிகளல்லவே—கம்யூனிஸ்டுகளைப்போல் புத்தகம் பார்த்துத் திட்டம் போட.

கொழும்பு நகரத்தில் ஒரு பெரிய தோட்டம் இருக்கிறது. அங்கு ஒரு விளம்பரப் பலகையில், 'அந்தத் தோட்டத்தில் இல்லாத செடியின் பெயரைக் கூறிவிட்டால் அவருக்கு ரூ. 100 பரிசாக அளிக்கப்படும்' என்று எழுதி இருக்கிறது. அதே போல், நான் 100 அல்ல, 500 ரூபாய் தருகிறேன். ஏதோ குறிப்பிட்டுக் காட்டுங்கள், எங்கள் கழகத்தில் இல்லாத ஒரு திட்டத்தை. தனி உடைமையா, பொது உடைமையா, சமதர்மமா—எதற்கு எங்களிடம் திட்டம் இல்லை என்று கூறமுடியுமா, உங்களால்? கம்யூனிஸ்டுகள் முதல் போட்ட முதலாளிகளை மட்டுமே திட்டிவிட்டுப் பார்ப்பான் கிளப்பில் போய் ஒசிக் காப்பி வாங்கிச் சாப்பிடுவார்கள். நாங்கள் முதல் போடும் முதலாளிகள் மட்டுமல்லாமல், முதல் போட்ட குழுவிக் கல்லையும் அதன் பேரால் பிழைக்கும் பூணூல் பார்ப்பன முதலாளிகளையும் சேர்த்துக் குறை கூறுகிறோம். இது தானே வித்தியாசம்? அடுத்த 50 ஆண்டிற்கு ஆகக் கூடிய திட்டமுண்டு எங்களிடம். எங்களிடம் உடனடியாகப் போராட்டம் நடத்துவதற்கான திட்டம் ஒன்று மில்லை என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். போராட்டம் வேண்டும் என்பதற்காகவே ஒரு போராட்டத்தை நடத்துவதா? ஏதாவது ஒரு இலட்சியம் வெற்றி பெறுவதற்காகப் போராட்டம் நடத்துவதா? சிந்தித்துப் பாருங்கள்! மக்களிடம் பதவி கேட்கவோ அல்லது நற்சாட்சிப் பத்திரம் பெறவோ அல்ல—போராட்டம் நடத்தப்பட்

வேண்டியது. போராட்டம் நாம் நடத்துவோமானால் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே நமது இலட்சியமும் நிறைவேறிக் கொண்டு வரவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட தறவாயில்தான் நமது போராட்டமும் துவங்கும்! சட்ட மறுப்புச் செய்வதென்பது முட்டாள்தனம்; சண்டித்தனம். அதனால்தான் 'சட்டமறுப்பு, சட்டமறுப்பு' என்று பஃஜனை செய்தவர்கள் இன்று சட்டம் செய்ய முடியாமல் ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறார்கள்.

ஆகஸ்ட் கலவா காலத்தில்—அதாவது, தந்திக் கம்பி அறுக்கப்பட்டு, தபாலாட்சிப் கொளுத்தப்பட்ட அந்தக் காலத்தில் ஒரு கவர்னர் 'டாப்' இல்லாத காரில் நடுத்தெருவில் பயின்று சவாரி செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால், அந்தக் காலத்தில் 'சட்டமறுப்பு, சட்டமறுப்பு' என்று கூறிக் கொண்டிருந்தனரே—இந்த சுயராஜ்ய காலத்தில் அவர்கள் மந்திரிகளாகியும் கூட வெளியே தனித்துச் செல்லப் பயப்படுகிறார்கள். இந்தியாவின் முதன் மந்திரி முன்வேலிக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கிறார்; எங்கும் சுதந்திரமாகப் போக முடியவில்லையே என்று பிரலாபிக்கிறார். ஏன் இந்த நிலை? ஜெபினை விட்டு வெளிவந்த பிறகு ஆகஸ்ட் கலவரக் காரணஸ்தர்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்காதிருந்தால்—அவர்களுடைய அக்கிரமம், நாச வேலையைக் கண்டித்திருந்தால், நாட்டில் இவ்வளவு அக்கிரமம் தாண்டவமாடுமா?

தோழர்களே! நாட்டில் தங்கு தடையின்றி வளர்ந்து வரும் இக் காலத்தினதிற்கு இடம் கொடாமல் அதை அடக்கிவருவதுதான் எங்கள் முதல் வேலை. ஆகஸ்ட் கலவரத்தின் போது செத்தவர்கள், கஷ்டப்பட்டவர்கள், பொருளழிந்தவர்கள் நம்மவர்கள்தாம். ஆனால், இன்று பயனும் பெருமையும் அடைந்தவர்களே, அக்கிரகாரச் சோம்பேறிகள்தாம். பாடு படத்தான் நமக்கு உரிமை; இதை நீங்கள் நன்றாக மனத்தில் இறுத்தவேண்டும். பாடு படத்தான்—ஆரிய தர்மப்படி நமக்கு உரிமையுண்டே தவிர, பாடுபட்டதன் பயனை அனுபவிக்க நமக்கு உரிமை இல்லை என்பதை காக்கிரஸ் திராவிடத் தோழர்கள் உணர வேண்டும்.

ஒரு இராமசாமி ரெட்டியாரோ, ஒரு காமராஜரோ, என்னதான் நமக்குத் துரோகம் செய்தாலும், அவர்கள் நம்மவர்கள்; அவர்களும் திராவிடர்கள் என்பதை நம்மால் மறந்து விடக்கூடாது! அவர்களிடம் நம் கழகத் திராவிடர்களை ஏவிவிடுவது முறையாகுமா? அன்னக்காவடி பார்ப்பனர்கள் நாட்டில் காலித்தனம் வளர இடம் கொடுக்கிறார்கள் என்பதற்காக, ஆண்ட இனத்தவரான நாமும் காலித்தனத்தைக் கற்பித்துக் கொடுப்பதா? அவர்களை விட நமக்குத்தான் பொறுப்பு அதிகம். ஏனெனில், இது நம்முடைய நாடு; இதில் வாழ்பவர்கள் 100-க்கு 97 பேர் நம்மவர்கள். ஆகவே, நாம்தான் மக்களுக்கு ஒழுக்கத் தையும், யோக்கியத்தையும், கட்டுப்பாட்டையும் கற்பித்துக்கொடுக்க வேண்டியவர்கள். பார்ப்பனர் இந்நாட்டிற்குப் பிச்சையெடுக்க வந்தவர். ஆகையால் இந்நாட்டைப்பற்றியோ, இந்நாட்டு மக்களைப்பற்றியோ, அவர்களுக்குக் கவலைகிடையாது. ஆகவே, அவர்களைக் கண்டு நீங்கள் ஆத்திரப்பட்டுவிடக் கூடாது; ஆராய்ந்து தெளியவேண்டும்.

பார்ப்பனர்—திராவிடர் போராட்டம் ரொம்பவும் வளர்ந்துவிட்டது; பார்ப்பனர்களும் துணிந்துவிட்டார்கள்; துணியக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை. இன்று ஆட்சி அவர்கள் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறது. அனேகமாக அவர்கள் ஆதிக்கத்திற்கு இதுவே கடைசி காலமாகவும் இருக்கக்கூடும். இன்று தவறின, நாளை ஆட்சி யார் கைக்குச் செல்லுமோ என்று அஞ்சுகிறார்கள். ஆகவே, ஆட்சி கம் ஆதிக்கத்தில் உள்ளபோதே நம்மிது பாய்ந்து நம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டிக் கொள்ள நினைக்கிறார்கள். 'கறுப்பு நாய், வெள்ளை நாய் ஆகாது; கருதை, குதிரை ஆகாது; ஆண், பெண்ணாக மாறமுடியாது; பெண், ஆணாக மாறமுடியாது. இவை எப்படி ஆண்டவன் படைப்போ, அதேபோல் ஆண்டவனால் பார்ப்பானாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டவன் பார்ப்பானாகத்தான் இருப்பான்; ஆண்டவனால் சூத்திரனாகப் பிறப்பிக்கப்பட்டவன் சூத்திரனாகத்தான் இருப்பான். இவை மாற்ற முடியாதவைகள்' என்று கூறியிருக்கிறார்கள்.

திவான் பகதூர் சால்தியார், எம். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் ஆகியோர் கூடி இனி இரண்டில் ஒன்று பார்த்துக்கொள்ள இருக்கிறார்கள். 'புல்லேந்திய கை வாளேந்தும். பல முறை வாளேந்திப் பலரைக் கொலைசெய்திருக்கிறோம்; பலரை அண்டியிருந்து கெடுத்திருக்கிறோம்' என்று கூறி மேலும் மார்தட்டிக் கூறுகிறார்கள். சிப்பாய்க் கலகத்தை நடத்தியவர் யார் தெரியுமா? இராணா என்கிற ஒரு பார்ப்பன்தான்—ரூபக மிருக்கட்டும். இதமட்டுமா? திருநெல்வேலியில் ஆஷ்தாரையைச் சுட முன்வந்தவன் யார் தெரியுமா? வாலுசி என்கிற ஒரு பார்ப்பனன். இதமட்டுமா? உலகமே போற்றிய உத்தம காந்தியாரைக் கொன்றது—யார் தெரியுமா? கோட்டே என்கிற ஒரு பார்ப்பான் என்பது ரூபகமிருக்கட்டும்! துப்பாக்கி எடுக்குமளவுக்குத் துணிந்து நம்மைப் போருக் கழைக்கிறார்கள்—நாம் அஞ்சாமல் எதிர்த்து நிற்போம். அவர்கள் பேச்சுப்படி முன்வரட்டும்.

அதற்குள் அந்த அய்யர் கூறியிருப்பதைச் சற்று அலசிப் பார்ப்போம். 'ஆணைப் பெண்ணாக்க முடியாது, பெண்ணை ஆணாக்க முடியாது' என்கிறார். அய்யோ, பரவம்! இன்னும் இந்த அய்யர் பஞ்சாங்க காலத்திலேயே இருக்கிறார். மேனாட்டு அறிஞர்கள் இதற்கும் வழிகண்டுபிடித்தவிட்டார்கள் என்பதையும்; ஒரு பெண் ஆணாக்கப்பட்டு விட்டதையும்; இயற்கையாகவே சேவல் பெட்டையாவதும், பெட்டை சேவலாவதும் சகஜமாகவே இருந்தவருகிறது என்பதையும், இவர் அறிந்துகொள்ள வேண்டுகிறார்.

அடுத்தபடியாக, 'பார்ப்பானும், சூத்திரனும் கடவுள் படைப்பு; ஆகவே, இவ் வேற்றுமை மாற்றக்கூடாது, மாற்றமுடியாது' என்கிறார். இந்தப் பார்ப்பனரைப் படைத்த கடவுள்தானே என்னையும் படைத்திருக்கவேண்டும்? 'அந்தக் கடவுள் அனுமதியில்லாமலே, பார்ப்பானை ஒழிப்பதுதான்—சூத்திரனை ஒழிப்பதுதான் என் வேலை' என்று கூறிக்கொண்டு அதையொட்டிப் பிரச்சாரம் செய்துவருவேன். நான்மட்டும் எப்படிக்கடவுள் ஆக்கினைக்குப் புறம்பாக நடக்கமுடியும்? அப்படி இருக்கும்போது அவன்கையே போய் முட்டிக்கேளேன்—'ஆண்டவனே, அந்தணனையும் படைத்து அவனை ஒழிக்க ஒரு இராமசாயி நாயக்கனையும் ஏன் படைத்தாய்?' என்று!

இங்கு சுமார் 1½ இலட்சம் பேர்கூடி இருக்கிறோம் என்றாலும், ஒரு பார்ப்பனப் பத்திரிகையாவது ஒருபரி எழுதுமா, இங்கு நடக்கும் நடவடிக்கையைப் பற்றி? ஏதாவது ஒரு சின்னக் கலவரம்—இங்கல்ல, தூத்துக்குடி கடைத்தெருவில் நடந்துவிட்டும், கொட்டை எழுத்தில் எல்லாப் பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளும் 'தூத்துக்குடி கடைத்தெருவில் கருப்புச் சட்டையினர் கலாட்டா' என்று பிரசுரிக்கின்றனவா, இல்லையா பாருங்கள்? அவ்வளவு கட்டுப்பாடாக நம் சங்கதியை மறைக்கின்றனர். எங்கோ சென்னை ரஸிக ரஞ்சன சபாவில் 3½ பார்ப்பனர்கள் கூடினார்கள் என்றால், அதுபற்றி ஒவ்வொரு பார்ப்பனப் பத்திரிகையிலும் ஒரு பக்கம் சேதிவருகிறதே! இந்த அக்கிரமத்தைப் பற்றிக் கேட்க ஆளுனாடா! இவ்வளவு அக்கிரமம் நீங்கள் செய்துகொண்டு, 'புல்லேந்திய கை, வாளேந்தும்' என்று கூறுகிறீர்களே, அடுக்குமா இந்த ஆணவம் உங்களுக்கு! இப்படி நீங்கள் நேரில் வெளி வரவேண்டும் என்றுதானே இவ்வளவு காலம் பொறுத்திருந்தோம். எவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியவருகிறீர்களோ அவ்வளவு சீக்கிரம் எங்களுக்கும் நலமாயிற்றே! அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இழிவும் ஒழிந்துபோகுமே! நீங்கள் இருப்பது 100-க்கு 3 பேர்; நாங்கள் இருப்பது 100-க்கு 97 பேர். எங்களில் ஒரு ஆள் உங்களில் ஒரு ஆளைக் கூடவா, வெற்றிகொள்ளமாட்டான்? நாங்கள் 97-க்கு 3 பேர் அழிந்தால் பரவாயில்லை; மிச்சம் இருக்கும் 94 பேராவது இழிவு நீங்கி மனிதர்களாக வாழுவார்கள். உங்களில் 3-க்கு 3 பேர் மாண்டால் அப்புறம் 'சைபர்'தான் இருக்கும்!

புல்லேந்தியவர்கள், வாளேந்தினால்—வாளேந்தியவர்கள் என்ன ஏத்துவார்கள் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்! விரல் உால் ஆனால், உரல் என்னவாகும்! அப்புறம் உங்கள் கதி என்னவாகும்? என்பதையும் நினைத்துப் பாருங்கள். அனுதினமும் பார்ப்பு

னர்கள்தாம் திராவிடர்களுக்குத் தொல்லைகொடுத்து வருகிறார்களே ஒழிய, திராவிடர்களால் பார்ப்பனர்களுக்குத் தொல்லைகொடுத்து வருவது என்பதை எல்லா மக்களும் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். பார்ப்பனர்கள் வாழை இலைகள்; திராவிடர்கள் முட்டைகள். வாழை இலை முள்ளினீய்து மோதினாலும், முள் வாழை இலைமீது மோதினாலும் வாழை இலைதான் அழிந்துபடும். அதுபோல், பார்ப்பனர்கள் திராவிடர்கள் மீது மோதினால் அவர்கள்தான் அழிவார்கள். திராவிடர்கள் பார்ப்பனர்களை மோத ஆரம்பித்தார்களோ—அப்புறம் பார்ப்பனப் பூண்டே இந்நாட்டில் இருக்காது. இதைப் பார்ப்பனர்கள் உணரவேண்டும். பார்ப்பனத் தோழர்களே! எங்களை முட்டாள்களென்று கூறி உங்களைப் புத்திசாலிகள் என்று பெருமையடித்துக்கொள்கிறீர்கள். ஆணவப்பட்டு அழிந்து போகாதீர்கள். புத்திசாலிகளானால், புத்திசாலிகளாகவே பிழைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

உங்களவரே இந்தியாவின் முதன் மந்திரியாயிருப்பது பற்றியும், உங்களவரே கவர்னர் ஜெனரல் ஆகப் போவதுபற்றியும் நீங்கள் பெருமையடித்துக் கொள்ளாதீர்கள். இவர்கள் பார்ப்பனர்களா யிருப்பதால்தான் இந்தப் பதவிக்கு உரியவர்களானார்களே தவிர—எங்கள் எவர்களைவிட அதிகமான யோக்கியதை ஒன்றும் இவர்களுக்கு இருந்துவிடவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுங்கள். இந்நாட்டில் எத்தனையோ அறிவாளிகளான திராவிடத்தாய்மார்கள் இருக்க ஒரு பார்ப்பனத்தினான் இம் மாகாணத்தின் மந்திரியாக முடிந்த தென்றாலும் அதுவும் உங்களவர் ஆதிக்கத்தினால்தானே ஒழிய, புத்திசாலித்தனத்தால் அல்ல என்பதையும் அறிந்துகொள்ளுங்கள். 100-க்கு 3 பேரேயுள்ள உங்களுக்கு உயர்ந்த பதவிகள் எல்லாம் சொந்தமாய் இருப்பது முறையல்ல. பாடுபடும் பாட்டாளிகள் சூத்திரர்களாகவும், பாடுபடாத சோம்பேறியாகிய நீங்கள் உயர்சாதிக்காரர்களாகவும் இருப்பது நேர்மையல்ல என்பதையும் நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளுங்கள்! பொதுவாக, உங்களுக்குச் சகல உரிமைகளும் வாங்கிக் கொடுத்தவர்கள் திராவிடர்கள்தான் என்பதை நீங்கள் உணருங்கள். 'கரையான் புற்றெடுக்க கருநாகம் குடி புருந்ததுபோல்', நீங்கள் சுய ராஜ்யத்தை உங்கள் நன்மைக்காகவே பயன்படுத்திக் கொள்ளலி நியாயமல்ல என்பதை உணருங்கள்; எல்லோருக்கும் சுயஉரிமை இருக்கப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்; எங்களையும் உங்களது சகோதரரைப் போல் நடத்துங்கள். 'எல்லோரையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்கள் பிராமணர்கள்' என்று கூறிக்கொண்டு—எதற்காக உச்சிக்குடும்பை வைத்துக்கொள்கிறீர்கள்? எத்தனை நாட்களுக்கு எங்களவர்களில் சிலரை உங்கள் கையாட்களாக வைத்துக்கொண்டு எங்களை ஏய்த்துவரலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள்! அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்கள் பக்கம் வந்துவிட்டால் உங்கள் கதி என்ன ஆவது? என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்? இப்போதே வந்துகொண்டிருக்கிறார்களே!

சென்ற கறுஞ்சட்டை மாநாட்டின்போது மதுரையில் எங்கள் பந்தலைக் கொளுத்து வதில் முக்கிய பங்கெடுத்துக் கொண்ட தோழர் ஒருவர் என்னிடம் வந்து, 'அய்யா! நான் அக்கிரமரக் கும்பலின் பேச்சைக் கேட்டு அன்று ஏமார்ந்துபோனேன். இன்றுமுதல் நான் உங்கள் சிடிப்பன்; என்னை மன்னிக்கவேண்டும்' என்று கூறி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்! 'அப்பா நீ மட்டுமல்ல, நானும் அப்படித்தானப்பா ஏமார்ந்தேன்; ஆகவே மன்னித்து ஏறவேண்டும் என்று ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு அவர்களோடு 'நான் சேர்ந்தேன்' என்று ஆறுதல் கூறினேன். ஒவ்வொரு தோழரும் இப்படித்தானே நடக்க நேரிடும்! அந்த மதுரைக்காரரைத் தூண்டிவிட்ட அக்கிரமரத்துக்கார் அய்யர் கூறினாராம், "டேய், நீ நேற்று வரை வெறும் ரெங்கசாமியாயிருந்தே, இன்று நீ ரெங்கசாயி நாயக்கர் ஆகிவிட்டே" என்று. அதற்கு அந்தத் தோழர் கூறினாராம், 'நானாவது நேற்று வரை வெறும் ரெங்கசாமியாயிருந்து, இன்று ரெங்கசாயி நாயக்கர் ஆனேன்; ஆனால், நீ பிறந்தது முதற்கொண்டு அய்யராகவே இருந்து வருகிறாயே, இது நியாயமாப்படுகிறதா உனக்கு!' என்று கேட்டாராம். கேள்வி கேட்ட பார்ப்பனர் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டாராம்.

இந்தப் பார்ப்பனர்கள் தாம் எங்கு பார்த்தாலும் நமக்குத் தொல்லை கொடுத்து வருகிறார்கள்; நமது கூட்டங்களுக்குத் தடை விதிக்கும்படி பார்ப்பன சப்-இன்ஸ்பெக்டர்களைத் தூண்டுகிறார்கள்; நமது கறுப்புச்சட்டைக்காரர்களிடையே தடையுத்தரவு பிறப்பிக்கும்படி தூண்டுகிறார்கள், பார்ப்பன உபாத்தியாயர்கள் நமது பிள்ளைகளுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கிறார்கள்; பார்ப்பனத் தலைமை உபாத்தியாயர்கள், திராவிட உபாத்தியாயர்களுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள்.

நாம் கோரும் முன்னேற்றத் திட்டங்களையெல்லாம், கூடுமான அளவுக்கு எதிர்க்கிறார்கள். ஆனால் அது சட்டமாகியவுடன் அதன் முழுப் பயனையும் அவர்களே அடைந்து கொள்கிறார்கள். பெண்களுக்கு வயது வந்த பிறகுதான் கல்யாணம் செய்யவேண்டுமென்று, நாம் கூப்பாடிட்ட போது எதிர்த்தார்கள். ஆனால், அது சட்டமானபோது அவர்கள் தான் அதன் முழுப்பயனையும் அடைந்து வருகிறார்கள். விவாகரத்து உரிமை, பதிவுத் திருமணம், சொத்துரிமை ஆகிய எதையும் எதிர்ப்பவர்கள் இவர்கள் தான். இப்படியாகப் பார்ப்பனர்கள் நம்மை எவ்வளவுதான் எதிர்த்து வந்தபோதிலும் நமக்கு ஏதோ நல்ல வாய்ப்பாய்த்தான் இருந்து வருகிறது. நாம் இதுவரை உயிரோடு இருப்பதே ஒரு நல்ல வாய்ப்புத்தான். இனி நான் இறந்தாலும் ஏனைய திராவிடத் தோழர்கள் ஏமாற்றி விடமாட்டார்கள். எனது வேலையை அப்படியே விட்டு விடமாட்டார்கள். தொடர்ந்து போராடி வெற்றி பெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

நமது கொள்கைகள் ஒரு அளவுக்குப் பொதுமக்களின் செல்வாக்கைப் பெற்றுவிட்டன. இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்குள், நம் இஷ்டம் போல் நடக்காத மந்திரிகளுக்கு மந்திரிசபை நாற்காலி இடம் கொடுக்காது; நம் இஷ்டப்படி நடக்காத அதிசாரிகளுக்கு அதிசாரம் கிடைக்காது; நம் இஷ்டப்படி நடக்காத சட்டசபை மெம்பர்களுக்குச் சட்டசபை இடம் கொடுக்காது என்கிற நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இந்த நிலை வெகு சீக்கிரமே ஏற்பட வேண்டுமானால் நாம் எல்லோரும் கறுப்புச் சட்டைக்காரர்களாக வேண்டும். நீங்கள் என்ன 'சட்டைக்காரனா?' என்று நம்மைச் சிலர் கேட்கக்கூடும். நம் நாட்டில் 'சட்டைக்காரர்கள்' என்றொரு கூட்டம் இருந்து வருவது உண்மைதான்; அவர்கள் பலசாதிக்குப் பிறந்தவர்கள். ஆகவே வெறும், 'சட்டைக்காரர்கள்' என்று மட்டும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். நாம் அப்படியல்ல. நாம் ஒரே சாதிக்குப் பிறந்தவர்கள். ஆகவே 'கறுப்புச் சட்டைக்காரர்கள்' என்று நம்மையழைத்துக் கொள்கிறோம். கறுப்புச்சட்டை ஒரு படையெடுப்பின் எண்ணாமல்; அது இழிவின் அறிகுறி. 'இழிவிற்காக அவமானப்படுகிறோம்; துக்கப்படுகிறோம்; அதைப் போக்கிக் கொள்ள முயற்சி செய்கிறோம்; மூடி செய்து விட்டோம்' என்பதன் அறிகுறி.

தோழர்களே! நீங்கள் விரும்பி அணியுங்கள் கறுப்புச் சட்டையை! அடுத்த மாநாட்டிற்குள்ளாவது இந்த இழிசாதிப் பட்டம் கட்டாயம் ஒழிக்கப்பட்டேயாகவேண்டும். அதற்காக ஒரு 2000, 3000 பேர்களாவது பார்ப்பனர்களின் பஸ்பீடத்தில் தம் உயிரை இழக்கத் தயாராயிருக்க வேண்டும். 'நானா சூத்திரன்? எங்கள் தாய்மார்களா சூத்திரச்சிகள்? இந்த நிலை ஒரு நிமிட நேரமேனும் இருக்க இடங்கொடேன்! இதை என் உயிரை இதற்காக அர்ப்பணிக்கவும் துணிந்துவிட்டேன்!' என்கிற உணர்ச்சி ஒவ்வொரு திராவிடனுக்கும் ஏற்படவேண்டும். இழிசாதிப் பட்டத்தை யொழிப்பது சுலபமான காரியமல்ல என்றாலும், உலக அறிவு முன்னேற்றம், சாதி உயர்வு-தாழ்வுகளை இனி இருக்க விடாது. ஆகவே, உறுதி பெற்றோங்கள்—இழிவு நீக்கத்தான் முக்கியம் என்று! சாகாமலேகூட வெற்றி பெற்றுவிடலாம்.

[தூத்துக்குடியில், 9-5-1948-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 19-5-1948]

15. ஆரியர் இயல்பு

ஜேர்மனியர்கள் தங்களை ஆரியர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். நம் நாட்டுப் பார்ப்பனர்களும் தங்களை ஆரியர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இந்தமாத ஆதாரங்களும் ஆரிய மதம், ஆரிய வேதம், ஆரியக் கடவுள்கள், ஆரிய மன்னர்களின் கதைகள் என்பதாகத்தான் இருந்து வருகின்றன.

புராண ஆராய்ச்சிக்காரர்களும் பண்டிதர்களும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களும் பாரதம், இராமாயணம், மற்ற புராதனக் கதைகள் ஆகியவைகளில் வரும் சுரர், அசுரர் என்கின்ற பெயர்களையும், இராட்சதர்கள், தேவர்கள் என்கின்ற பெயர்களையும், இராமன், அனுமன் என்கின்ற பெயர்களையும், ஆரியர்—திராவிடர் என்கின்ற பிரிவையே பிரதானமாய்க் கொண்டதாகவும் தீர்மானித்துப் புத்தகங்கள் எழுதி இருக்கிறார்கள். மேல் நாட்டுச் சரித்திரக்காரர்களும், சிறப்பாக அரசாங்கத்தார்களும் மேற்கண்ட ஆரியர்—திராவிடர் என்கின்ற பிரிவை ஒப்புக்கொண்டு அத்தப்படியே ஆதாரங்கள் ஏற்படுத்திப் பள்ளிப்படமாகவும் வைத்து வந்திருக்கிறார்கள்.

அரசியல்காரர்களில் தீவிரக் கொள்கைகொண்ட தேசியவாதிகள், சமதர்மக்காரர்கள், பொதுவுடைமைக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற தோழர் ஜவகர்லால் நேரு போன்றவர்களும், தங்களது ஆராய்ச்சிகளில் ஆரியர்—திராவிடர் என்கின்ற பிரிவுகளை ஒப்புக் கொண்டும், சரித்திரங்களில் இருந்துவரும் ஆரியர்—திராவிடர் பிரிவுகளை ஒப்புக்கொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட ஆரியர்களின் தத்துவம் எப்படி இருக்கிறதென்றால் இந்தியா அவர்களுடைய பூர்வீக நாடு என்று சொல்லுவதற்கில்லாமல் இருப்பதோடு, இந்தியாவில் ஆரியர்களுக்கு உள்ள சம்பந்தம்—கேவலம், அயிரோப்பாவிலும் ஆப்கானிஸ்தானத்திலும் அரேபியாவிலும் பர்சியாவிலும் இருந்து வந்து குடியேறிய அயிரோப்பியர், முகமதியர்கள், பர்சியர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இருந்துவரும் பொறுப்பு உரிமையும், மனிதாபிமானமும் கூட இல்லாதவர்கள் என்று சொல்லப்படையான நிலையில் தான் இருந்து வருகின்றார்கள்.

உதாரணமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஜேர்மனியர்கள் தங்களை ஆரியர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, 'ஜேர்மனி தேசத்தில் உள்ள யூதர்களுக்கு ஜேர்மனியில் இருக்க உரிமை இல்லை' என்று சொல்லி விரட்டியடித்த தன்மை போலத்தான்—இந்தியாவிலுள்ள மக்களால் ஆரியர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறார்கள்.

ஜேர்மனியர்கள் யூதர்களை விரட்டியடிப்பதற்குச் சொல்லிய காரணங்கள், இந்தியர்கள் ஆரியர்களை விரட்டியடிக்கலாம் என்பதற்குப் பொருத்தமானதாகவே இருக்கின்றன என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

அதாவது, ஜேர்மனியர்கள் யூதர்களை விரட்டியடித்ததற்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

அவைகளில் ஒன்று, யூதர்கள் தங்களுக்கு என்று தேசம் இல்லாதவர்கள் என்பதும், தேசம் இல்லாத (அதாவது ஜிப்பி—மலைசாதிபார்—லம்பாடிகள்—கூடாரத்தோடு திரிகின்றவர்கள் போன்றவர்கள்) அப்படிப்பட்டவர்களை ஒரு நாட்டில் வாழ விட்டால் அவர்கள் அந்த நாட்டின் வளப்பத்தையும் முற்போக்கையும் காட்டிக்கொடுத்து ஜீவக்கிறவர்களாகி விடுவார்கள் என்பதும்.

இரண்டாவது, யூதர்கள் சீர்திணைப் பாடுபடமாட்டாதவர்கள்; சீர்திணைப் பாடுபடாதவர்கள் ஊரார் உழைப்பைக் கொள்ள கொண்டு வாழ்பவர்களாவார்கள் என்றும்;

ஊரார் உழைப்பால் வாழுகின்றவர்கள்—மனித சமூகத்துக்கு சயரோகம் போன்ற வியாத்க்குச் சமமானவர்கள் என்பதோடு, தங்கள் சோம்பேறி வாழ்க்கைக்காக நாட்டையும் மனித சமூகத்தையும் பிரிவினையிலும் கலகத்திலும் தொல்லைவிலும் இழுத்து விட்டுக் கொண்டு சமாதான பங்கத்தை விளைவித்து மிகக் குறைந்த விலைக்கும் எதையும் காட்டிக்கொடுப்பார்கள் என்பதாகும்.

இந்த கிரண்டு காரணங்களும் இன்று நமது நாட்டில் 'ஆரியர்' என்று சொல்லிக் கொள்ளும் பார்ப்பனர் களாதியோரிடம் இருந்துவருகின்றன.

முதலாவது, 'ஆரியர்களுக்கு இன்ன தேசம்' என்பதாகவே ஒன்று இல்லை என்பதோடு, ஆரியர்கள் என்பவர்கள் சரீரத்தினால் பாடுபடாமல்—மதம், புரோகிதம், சாதி உயர்வு, அரசியல், உத்தியோகம், தேசியத் தலைமை என்கின்றதான சூழ்ச்சித் தொழில் கவால்—சிறிதும் சரீரப் பாடுபடாமல் மற்ற ஆரியரல்லாத மக்கள் உழைப்பினாலேயே 'வஞ்சக ஜீவியம்' நடத்துகிறவர்களாய் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்குத் தங்கள் வாழ்க்கை, தங்கள் ஆதிக்கம் என்பது அல்லாமல் மற்றபடி எந்த தேசத்தைப் பற்றியோ, எவ்வித ஒழுக்கத்தைப் பற்றியோ, எந்த சமூகத்தைப் பற்றியோ சிறிதும் கவலை இல்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

இந்தக் காரணத்தாலேயே நமது பழைய ஆதாரங்கள், அகராதிகள் ஆகியவற்றில் ஆரியர்கள் என்றால் 'மிஸேச்சர்கள்' என்றும், 'ஒருவிதக் கழைக்கூத்தர்கள்' என்றும் குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கின்றன.

இதற்கேற்பவே, ஆரியர்கள் இந்நாட்டில் என்று காலடி வைத்தார்களோ அன்று முதல் இன்றுவரை, பலவித வஞ்சகங்களாலும், சூழ்ச்சிகளாலும் இந்நாட்டுமக்களை ஏமாற்றி அவர்களைச் சின்னாபின்னமாகப் பிரித்து, ஆபாசக் கற்பனைகளையும் நடத்தைகளையும் வேதமாகவும், மோட்ச சாதனமாகவும் ஆக்கி, இந்நாட்டு மக்களுக்கு அவர்களே ஆதிக்ககாரர்களாகவும்—'இகம்', 'பரம்' கிரண்டிற்கும் தர்மகர்த்தாக்களாகவும், சமுதாயம், அரசியல் கிரண்டிற்கும் தலைவர்களாகவும் வழிகாட்டிகளாகவும் எஜமானர்களாகவும் கூட தங்களை ஆக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

ஆனால், இவர்களது தர்மகர்த்தாத் தன்மையிலும் எஜமானத் தன்மையிலும் வழிகாட்டித் தன்மையிலும் இந்நாட்டுக்கு எந்தத் துறையிலாவது ஏதாவது கடுகனவு முற்போக்கோ, நன்மையோ ஏற்பட்டு இருக்கின்றன என்று யாராவது சொல்லமுடியுமா என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இந்தியாவுக்கோ, இந்திய நாட்டுப் பழம்பெருங்குடி மக்களுக்கோ ஏதாவது ஒரு நன்மை—சிறிதளவாவது ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்று சொல்லப்படுமானால் அதில்—ஒரு சிறிது மூஸ்லிம் அரசர்களாலும், பெரும்பாலும் அயிரோப்பிய ஆட்சியாலும் ஏற்பட்ட தென்றே சொல்லாம்.

அதுவும் ஆரியர்களின் முட்டுக்கட்டையையும், தொல்லைகளையும் சமாளித்து ஏற்பட்டவைகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டுமே ஒழிய, மற்றபடி ஆரியர்கள் முயற்சியோ, உதவியோ ஒருசிறிதாவது கொண்டு ஏற்பட்டனவென்று எதையும் சொல்லமுடியாது.

மேலும், இன்று அரசியல், சமூக கியல், பொருளியல், அறிவியல் ஆகிய நான்கு துறைகளிலும் இந்நாட்டு மக்கள் அடைந்திருக்கும் ஈனநிலைக்கு இந்த ஆரியர்களே காரணம் என்று சொன்னால் அதுவும் மிகையாகாது.

ஆகையால், தேசமில்லாதவர்களும் தேச உழைப்பு இல்லாதவர்களான சமூகம் எந்த நாட்டிற்கும் கேடுவிளைவிக்கக்கூடியது என்பதோடு, முக்கியமாக இந்தியாவுக்கு அது ஒரு பெருங்கேட்டையே விளைவித்துக்கொண்டிருப்பதாகவே இருந்துவருகிறது.

இதை நமது பரம மக்கள் உணராமல் ஏமாந்து போய் தங்களுக்குத் தாங்களே கேட்டை விளைவித்துக்கொள்கிறார்கள் என்பது ஒரு புறம் இருக்க, இந்நாட்டு ஆரியரல்லாத மக்களில் படித்தவர்களாயும் விஷயமறிந்தவர்களாயுமுள்ள ஒரு கூட்ட மக்கள் அவ்வாரியர்களுக்கு 'உன் ஆளாய்' இருந்து சமூகத்தையே அடியோடு காட்டிக்கொடுத்தும்—கேடுத்தும் தங்கள் வாழ முயற்சிக்கும் கிழிநிலையை உணரும்போது, ஆரிய சுபாவம் இவர்களது கிரத்தத்தில் எப்படி ஊறியது என்று ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருப்பதை வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

[குடி அரசு—கட்டுரை 10-9-1949]

16. புரோகித ஆட்சி

தலைவரவர்களே, தோழர்களே!

நான் கூறுகிறேன், தொழிலாளர்கள் மோதிக்கொள்ள வேண்டிய இடம் முதலாளிகள் அல்ல. முதலாளிகளிடம் முறையிடுவதற்குப் பதிலாக மந்திரிகளிடம் முறையிடுங்கள்; அவர்கள் வீட்டைக் கொள்ளையடிப்பதற்குப் பதிலாக சஜானாக்களைக் கொள்ளையிடுங்கள். உங்களுக்குப் பலாத்காரத்தில் நம்பிக்கை இருந்தால் அதை யோக்கியமான முறையில், வீரமான முறையில் செலுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தொழிலாளியின் கூலி உயர்ந்துவிட்டால் மட்டும் அவன் நிலை, அந்தஸ்து உயர்ந்துவிடாது; தொழிலாளித் தன்மை அடியோடு மாறிவிடாது.

கூலி உயர்வு என்று கூறுவதெல்லாம் பார்ப்பனர் சூழ்ச்சி. பாட்டாளிகளை வேறு பக்கம் திருப்ப அவர்கள் கையாளும் தந்திரம் பாடுபடாதவர்கள் எப்படிச் சுகவாழ்வு வாழுகிறார்கள் என்று உள்நாட்டு நிலைமைகளைத் தொழிலாளர்கள் உணர்ந்துவிட்டால், பார்ப்பனர் இனத்தின்மீது பாட்டுத்துவிடுவார்கள். இந்த நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமே என்று அஞ்சியே, மற்ற சமூகங்கள் கூலி உயர்வுப் பிரச்சினையை மட்டும் பேசுகின்றன. தொழிலாளர் பிரச்சினை சீக்கிரமாகத் தீர்ந்துவிட, முடிவுபெற நாங்கள் புரோகித ஆட்சியிடுவோம்—பார்ப்பனர்களின்மீது திருப்புகிறோம். அரசாங்கத்தின்மீது திருப்புவது, பார்ப்பனர்களின்மீது திருப்புவது ஆகிய கிரண்டும் ஒன்றேதான். அரசாங்கத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் புரோகிதர்கள். இந்தியப் பிரதம மந்திரி நேருவும் புரோகிதன் பரம்பரை; சென்னை முதன் மந்திரி கிராஜகோபாலாச்சாரி ஓர் புரோகிதரின் பேரர், நேற்று ஆந்திராவில் ஒருவர் முதன் மந்திரியானார், அவர் ஒரு புரோகிதரின் மகன். புரோகிதர்களுக்குப் பதவி வசதியாகக் கிடைக்கிறது. ஆகவே, புரோகிதர் ஆட்சி ஒழியவேண்டுமென்றாலும்—அரசாங்கம் ஒழிய வேண்டும் என்றாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான்.

இந்தியாவிற்குச் சக்கரவர்த்தியிருந்தார் [Emperor of India]. அவருக்குப் பாதுகாப்பாகத் தரைப்படை, கப்பற்படை, விமானப்படை அனைத்தும் இருந்தன. அவன் இன்று எங்கே போய்விட்டான்? அவனை விரட்டி விட்டோமே, 'Quit India' என்று கூறி! சக்கரவர்த்தி இல்லாமலேயே நாம் வாழுகிறோமே? இந்தியாவில் 562 சிற்றரசர்கள் வாழ்ந்திருந்தார்கள்; 'சுதந்திரம்' பெற்றவுடன் அவர்கள் தங்கள் கிரீடங்களை கிறக்கிக் காணிக்கையாக வைத்துவிட்டு, மாதம் 50000, 20000 என்று கூலி பெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்! அரசன் இல்லாத காலமே சரித்திரத்தில் இல்லாதிருந்தது. அப்படிப்பட்ட நிலையை மாற்றிவிட்டோமே! ஐயின்தார்களும் ஒடிவிட்டார்களே! அடுத்தபடி பணக்காரன் இருக்கிறான். உனக்கு ஏன் 1000 வேலி, 2000 வேலி என்று கேட்கும் நாள் வரும். அவனும் ஒழிந்துவிடுவான். இந்த அருமையான மாறுதல் ஏற்படுவதும் காலத்தில் இந்த அன்னக்காவடிப் பார்ப்பான் ஏன்?

[கூலிக்குறிச்சியில், 4-10-1953-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 8-10-1953]

17. 'பார்ப்பானே, வெளியேறு!'

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

ஆரியர்கள்-பார்ப்பனர்கள் இந்த நாட்டுக்காரர்கள்தாம் என்று சொல்ல முடியுமா? அல்லது நாம்தான் இந்த நாட்டுக் குடிமக்கள் அல்லவென்று சொல்லிவிட முடியுமா? பார்ப்பனர்களே எழுதிவைத்த சரித்திரங்களிலேயே எழுதியிருக்கிறார்களே, பார்ப்பனர்கள் இந்த நாட்டுக்குப் பிழைக்க வந்தவர்கள் என்று! அவர்களே எழுதி இருக்கிறார்களே, திராவிட மக்களாகிய நாம்தான் இந்த நாட்டின் பூர்விகக் குடிமக்கள், சொந்தக்கார மக்கள் என்று!

நாட்டுக்குச் 'சுதந்திரம்' கிடைத்துவிட்டதே! எங்கள் நாடு எங்கள் மக்கள் கையில்தானே இருக்கவேண்டும்! அப்படியிருக்க அன்னியர்கள்—இங்கு வந்தவர்கள், திராவிடர்களல்லாதவர்கள்—'நாங்கள் வேறு இனம், வேறு சாதி, வேறு பிறப்பு' என்று தங்களைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்கள்—நம்மை இழிவானவர்கள், தகுதி திறமை அற்றவர்கள் என்று சொல்லி ஆதிக்கம் செலுத்தவது என்றால் என்ன அர்த்தம்! ஆதலால், இந்த நாட்டுக்கு அன்னியர்கள் இந்த நாட்டைவிட்டு வெளியேறட்டும் என்று சொல்லுகிறோம்.

வெள்ளையன் இந்த நாட்டுக்கு அன்னியன் என்றால், இந்தப் பார்ப்பனர்களும் அன்னியர்கள்தானே! அவன் (வெள்ளையன்) 200, 300 வருட காலமாக இருந்த அன்னியன் என்றால், இந்தப் பார்ப்பனர்கள் 2000, 3000 ஆண்டு காலமாக இருக்கிற அன்னியர்கள்தானே!

வெளைக்கார அன்னியன் 6000 மைலுக்கு அப்பால் வெகுதூரத்தில் இருந்ததால் தன் ஆதிக்கத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள இந்த நாட்டு மக்களை அடக்கி வைத்திருந்தான் என்றாலும், நம்மை மனிதனாக நடத்தினான்; நம் ஆட்களிடம் சாப்பிட்டான்; நம் ஆட்களைத் தொடமாட்டேன் என்று அவன் சொல்லவில்லை. இன்னும் 'பறையர்கள்' என்று இந்தப் பார்ப்பனர்களால் அழைக்கப்படுகிற மக்கள்தானே அவனுடைய சமையல் காரர்களாக—'படல்'களாக இருந்தார்கள்!

ஆனால், இங்கே இருக்கிற அன்னியனாகிய—இந்தப் பார்ப்பன அன்னியன் நம்மைத் தொடக்கூடமாட்டேன் என்கிறானே! தொடால் தீட்டு என்கிறானே! 'நான் முகத்திலே பிறந்த முதல் சாதி மனிதன்; நீ காலிலில் பிறந்த கடைசாதி மகன்' என்கிறானே! நம் மக்கள் தலையெடுக்க வொட்டாமல் எல்லாத் துறையிலேயும் நம்மை அடக்கி, ஒடுக்கி, அடிமைப்படுத்தி அதற்கேற்ற முறைகளையே ஆட்சி, சட்டம், அரசாங்கம், மதம், கடவுள் என்பவைகளாக வைத்திருக்கிறானே! ஆதலால் இப்படிப்பட்ட அன்னியனை எப்படி வெளியே தூரத்தாமல் இருக்கமுடியும்?

'இந்த அன்னியர்களை எப்படி வெளியேற்றுவது?' என்கிறீர்களா? எப்படி வெளியேற்றுவது? வெளைக்கார அன்னியன் எப்படி வெளியேற்றப்பட்டான்?

தண்டவாளத்தைப் பெயர்த்தார்கள்; இரயிலைக் கவிழ்த்தார்கள்; தந்திக் கம்பியை அறுத்தார்கள்; போஸ்டாபீசுகளைக் கொளுத்தினார்கள்; அதிகாரிகளைக் கொன்றார்கள்; முகத்தில் திராவகத்தை ஊற்றினார்கள். இவைகள் எல்லாம் பார்ப்பான் வகுத்துக் கொடுத்த திட்டங்கள்தானே!

இப்படிப்பட்ட காரியங்களால்தான் வெளைக்கார அன்னியன் வெளியேறினான் என்று காங்கிரஸ்காரர்களும் பார்ப்பனர்களும் சொல்லுகிறார்கள். அவனும் இதை ஒப்புக் கொண்டதன் அடையாளமாகவோ என்னவோ இந்தக் காரியங்களுக்கு அப்புறம் போய் விட்டான்.

ஆதலால், வெளைக்கார அன்னியனை வெளியேற்றுவதற்காக என்னென்ன காரியங்களைச் செய்தார்களோ அப்படிப்பட்ட காரியங்களையெல்லாம், இந்தப் பார்ப்பன அன்னியனை வெளியேற்றுவதற்கும் செய்தானே தீர்வெண்டும்! ஆனால், நாங்கள் ஒன்றும் முட்டாள்கள் அல்ல, அவைகள் மாதிரியே திருப்பிச் செய்வதற்கு! தண்டவாளத்தைப் பிடுங்கியதிலும், இரயிலைக் கவிழ்த்ததிலும், தந்திக்கம்பியை அறுத்ததிலும், போஸ்டாபீசைக் கொளுத்தியதிலும் யாருக்கு நட்டம்! வெளைக்கார அன்னியனுக்கா? இல்லையே! நமக்குத்தானே! நம் பொருள்கள்தானே நட்டமடைந்தன! ஆதலால், நாங்கள் அதபோல, நமக்கு நாமே நட்டத்தைத் தேடிக் கொள்கிறமாதிரி நடந்துகொள்வெ மாட்டோம். அக்கிரகாரத்தின் பக்கம்தான் எங்கள் பார்வை திரும்பும்.

ஆகவே, தோழர்களே! இன்று சமுதாயத் துறையில், அரசியல் துறையில் நமக்குக் கோரக இருப்பது இந்தப் பார்ப்பனர்கள்தான்.

பார்ப்பனர்களும் முடிவு கட்டிக்கொண்டார்கள், இரண்டிலொன்று பார்த்துவிடுவது என்று. ஆச்சாரியார் அவர்களே சொல்லிவிட்டார், 'இப்போது நடைபெறுகிறது தேவ-அசுரப் போராட்டம்' என்று. அப்படியென்றால் என்ன? ஆரிய-திராவிடப் போராட்டம், இராமாயணம்போல துவங்கி விட்டதென்று பொருள்.

இதைப் பார்ப்பனர்கள் நன்றாய் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய அறிவாளிப் பார்ப்பனர்களிலிருந்து சாதாரண 'சவுண்டிப்' பார்ப்பனர்கள் வரை நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நம்மவர்களில் சிலர்தான் இதை மின்னும் உணராமல் இருக்கிறார்கள். உணர்வில்லை என்பதோடு, நாம் செய்கிற இந்தக் காரியம் தப்பு என்றே சொல்ல வந்து விட்டது ஒரு கோஷ்டி!

நாம் இப்போது செய்கிற இந்தக் காரியம் நம்முடைய சொந்தத்துக்காகவா? அல்லது நம்முடைய சொந்த, சுயநல, சுயசுக வாழ்வு, சுயலாபத்துக்காகவா செய்கிறோம்? எல்லாத் திராவிட மக்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும், 'தாசி மக்க'ளுக்கும், பறையர் சக்கிலிகளுக்கும் சேர்த்துத்தானே செய்கிறோம்? நாளைக்குச் 'சூத்திரன்' என்ற பட்டம் போனால் எனக்கு மட்டும் தானா போகும்? அல்லது 'சூத்திரன்' என்று இருப்பது எனக்கு மட்டும் தானா? எல்லோருக்கும் சேர்த்துத்தானே இந்தக் கீழ்நிலை? நாளைக்குச் சூத்திரப் பட்டம் போனால் எல்லோருக்கும் சேர்த்துத்தானே போகும்? இதைத் திராவிட மக்கள் நன்றாக உணர வேண்டும்.

நமக்கு இன உணர்ச்சி-கட்டுப்பாடு இருந்திருக்குமேயானால் இந்த ஆச்சாரியார் தானாகட்டும், அல்லது பார்ப்பனர்கள் தாமாட்டும் இவ்வளவு மேலே போயிருக்க முடியுமா?

நமக்கு இன உணர்ச்சி—அத் தகைய அறிவு இல்லையென்பதாலேயே நாளுக்கு நாள் அவர்கள் மேலே மேலே போகிறார்கள். காந்தியையே கொன்றார்களே!

தோழர் காந்தியார் எப்பேர்ப்பட்டவர்; எவ்வளவு பெரியவர் என்று புகழப்பட்டவர். அந்தக் காந்தியார் இல்லாவிட்டால் இந்தப் பார்ப்பனர்கள் எங்கோ கிடந்திருப்பார்கள். இவர்களையெல்லாம் தூக்கி நிறுத்தி, ஆளாக்கி, அதிகாரத்தையும் இவர்கள் கையிலே வாங்கிக்கொடுத்தாரே காந்தியார்—அவர் கொஞ்சம் பார்ப்பனருக்கு எதிராகச் சொன்னார். அதாவது, பார்ப்பனர்கள் காந்தியாரிடம் பேசும், 'எங்கள் பிள்ளைகளுக்குப் படிக்க இடம் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள்' என்பதாகப் புகார் செய்தபோது, காந்தியார், 'நீங்கெல்லாம் பிராமணர்கள்; கடவுளைத் தொழுப்போங்கள். அவர்கள்தான் படிக்கட்டுமே' என்று சொன்னார் என்ற உடனேயே—ஒரு பார்ப்பான், பார்ப்பன இனத்துக்கு அவர் செய்த நன்மை, தேடித்தந்த உயர்வையெல்லாம் கூட மறந்து கட்டுத்

தள்ளிவிட்டானே! மற்ொரு பார்ப்பனர் நாம் படிக்கவேண்டாது என்று சட்டம்—சூழ்ச்சி செய்துவிட்டாரே! இந்த அளவுக்குப் பார்ப்பனர்களிடம் இன உணர்ச்சியும் வெறியும் இருக்கின்றன.

நாம் யாரையும் சுடவேண்டாம். இனத்தைக் காட்டிக்கொடுத்துப் பிழைக்காமலாவது, நாம் செய்வதைக் கெடுக்காமலாவது இருக்கலாமல்லவா!

நாமும் இத்தனை நாட்களாகப் பார்த்திறாமே! பார்ப்பனர்களில் எத்தனையோ கொள்கை பேசுபவர்கள், புரட்சிக்காரர்கள், பெரிய பெரிய தலைவர்கள் என்பவர்களை யெல்லாம் பார்த்திருக்கிறாமே! இவர்களில் எந்தப் பார்ப்பனராவது, எந்தப் பார்ப்பானையாவது எதிர்த்து இருக்கிறானா? எந்தக் கட்சியில் பார்ப்பான் இருந்தாலும், பார்ப்பன சமுதாய விஷயத்தில் எல்லாப் பார்ப்பனர்களும் ஒரே கட்சிக்காரர்கள் தானே!

[வண்ணாரப்பேட்டையில், 15-11-1953-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 18-11-1953]

18. நீதி கெட்டது யாரால்?

மேன்மைதங்கிய கனம் நீதிபதி அவர்களே!

1. சமூகம் கோர்ட்டார் எனக்கு அனுப்பியிருக்கும் நோட்டீசில் சமூகம் கோர்ட்டை அவமதித்ததாகவும், அதற்கு ஏன் நான் தண்டிக்கப்பட்டேன் என்று அன்புடன் கேட்கும் காட்ட வேண்டுகோளும் கோரப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், ஒரு சிவசாமி முதலியார் என்பவரால் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லி எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமாணப் பத்திரிக்கையில், (Writ-Petition) ஈட் பெட்டிஷன் நெம்பர் 568-55-ல் சமூகம் கோர்ட்டு தீர்ப்பில் கனம் திருச்சி ஜில்லா கலெக்டரைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருப்பவைகளைக் குறித்து, திருச்சி பொதுக்கூட்டத்தில், நான் 4-11-1956-ஆம் தேதியில் மேற்படி தீர்ப்பைச் சொன்ன கனம் நீதிபதி அவர்களைக் குறைகூறியிருப்பதாகவும் (criticise), அந்த நீதிபதிகளைத் தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கீப் பேசியிருப்பதாகவும், அவர்களுக்கு உள் எண்ணம் (motive) கற்பித்துத் தாக்கியிருப்பதாகவும் சமூகம் கோர்ட்டின் கவரவம் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் சமூகம் கோர்ட்டு நீதிபரிபாலனத்திற்கு இடையூறு விளைவிப்பதாகவும் இருக்கிறதென்றும் கண்டிருக்கிறது.

2. இந்தக் குற்றச்சாட்டு வார்த்தைகளில் நேரிடையான பொருளுக்கு ஏற்றமாதிரி நான் யாதொரு குற்றமும் செய்தவனல்லன். பொதுவாக மனித சபாவத்தைப் பற்றியும், நீண்டகாலமாக அது பிரதிபலித்து வருவதுபற்றியும் எடுத்துச் சொல்லி, அதற்குப் பரிசாரம் தேடவே முயற்சித்து இருக்கிறேன். பிரஸ்தாபத் தீர்ப்பில் (Writ-Petition) ஈட் பெட்டிஷன் நெம்பர் 568-55 தீர்ப்பில் பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர் ஒரு திராவிடர்; அதிலும் தமிழர் (Non-Brahmin). தீர்ப்பு கொடுத்திருக்கிறவர்கள் பிரமாணர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற பார்ப்பனர்கள். இந்தத் தீர்ப்பின்மீது என்னுடைய ஆராய்ச்சிக்கு எட்டிய கருத்து—பாதிக்கப்பட்டவர் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருப்பதாலும், தீர்ப்புக்கூறினவர்கள் பார்ப்பனர்களாயிருப்பினாலும் இம்மாதிரி ஏற்பட்டது என்பது எனது தாழ்மையான முடிவு. இதில் முற்கூறப்பட்டவர் பார்ப்பனரல்லாதார் என்பதையும், பின் கூறப்பட்டவர்கள் பார்ப்பனர்கள் என்பதையும் கனம் கோர்ட்டார் அவர்கள் மறுக்கமுடியாத உண்மையென்றும், இரு தரப்பார்களும் இந்துக்கள் என்பதையும் மறுக்கமுடியாத உண்மையென்றும் கருதுகிறேன்.

3. பார்ப்பனர் என்பது இந்துமதத்தின்படி வேதசாஸ்திர, புராணங்களின் தன்மையைப் பொறுத்தது. சம்பந்தப்பட்ட கனம் நீதிபதிகள் இருவரும் அந்த வேத சாஸ்திர இதிகாச புராணங்களின் தன்மைப்படி, பார்ப்பனர்களாக இருப்பதோடு,

அவர்களது வாழ்விலும், தொழிலிலும் நடத்தையிலும்—மத வேத சாஸ்திர, இதிகாச, புராண தத்துவங்களுக்கு மாறுபாடாக நடக்கக்கூடாது என்ற உறுதியுடையவர்கள். இவர்கள் மாத்திரம் அல்ல, இந்த நாட்டிலே தங்களைப் பார்ப்பனர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிற—கருதுகிற எவரும் இந்தத் தன்மைக்கு மாறாக நடந்துகொள்வதாகக் கூறினால் அது இயற்கைக்கும், உண்மைக்கும் மாறானதாகும். அதே வேத சாஸ்திர புராண இதிகாசங்களின்படி, பார்ப்பனர் உயர்ந்த சாதி; மற்றவர்கள்—குறிப்பாக இந்தப் புகார் சம்பந்தப்பட்ட தீர்ப்பினால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர் தாழ்ந்த சாதியானர் ஆவார்கள். உயர்ந்த சாதிக்கும் தாழ்ந்த சாதிக்கும் மனுதர்மம் முதலிய இந்து சாஸ்திர-புராண-இதிகாசங்களில் பெரிய கீழ்-மேல் பேதமும், பெருத்த இழிவும், பெருமையும் கற்பிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அதை விட்டுவிடுவது என்பது எந்தப் பார்ப்பனனாலும் முடியாததும், விரும்பப்படாததுமான காரியமாகும். மற்றும், மேல் சாதிக்காரன் என்கின்ற பார்ப்பானுக்கு இந்த சாதி உணர்ச்சியை விடாமல் எந்தத் துறையிலும் காட்டிக்கொள்வதனால் மேன்மையும் நல்வாழ்வும் இலாபமும் இருந்து வருகின்றன. அதை இழக்க எந்தப் பார்ப்பானும் சம்பந்திப்பான் என்று நம்புவது இயற்கைக்கு விரோதமானதாகும். ஆனதனால், இந்தப் பிரச்சினையில் நான் பேசியிருப்பது சம்பந்தப்பட்ட இந்த இரண்டு கனம் நீதிபதிகளையும் தனிப்பட்ட முறையில் குறித்து அல்ல என்பதையும், பார்ப்பனர்கள் எல்லோரையுமே கருத்தில் வைத்து அவர்களுடைய சபாவத்தை நினைத்து, இதற்குப் பரிசாரம் தேட வேண்டுமென்கிற கருத்திலேயே பேசி இருக்கிறேன்.

4. மனுதர்ம சாஸ்திரத்தின்படி ஒரு பார்ப்பனரல்லாதவன் ஒரு நாட்டிலே நீதிபதியாகவோ, நிர்வாக அதிகாரியாகவோ, அமைச்சராகவோ, அரசனாகவோ, உயர் பதவியாளனாகவோ இருக்கக்கூடாது என்பது தர்மமாகும். அப்படி இருக்கக்கூடாது என்பதும் பார்ப்பனர் தர்மமாகும். இன்று மனுதர்மத்தான், நீதிபதிகள் கையாரும் இந்துச் சட்டத்துக்கு மூலாதாரமாகும். இதற்கு உதாரணங்கள் அதிகம். கனம் கோர்ட்டார் அவர்களுக்குக் காட்டவேண்டியதில்லையென்றே கருதுகிறேன்.

ஒரு உதாரணம் காட்டவேண்டுமானால், சென்னை அய்க்கோர்ட்டு ஏற்பட்டு சுமார் 100 ஆண்டுகள் ஆகியும் சம்பந்திய 10, 15 ஆண்டுகளில்தான்—அதாவது, 'பார்ப்பன துவேஷம்' என்று சொல்லப்படக்கூடிய சாதிப் புரட்சியும், பார்ப்பனர்கள் நடத்தையை வெளிப்படையாகக் கண்டித்தல் என்ற தன்மையும் சர்வசாதாரணமாக நாட்டில் ஏற்பட்ட பிறகுதான்—பார்ப்பனரல்லாதார்களில் ஒருவர் இருவர் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. ஆகையினால்தான், பார்ப்பனர்கள் எந்தப் பதவியில் இருந்தாலும் அவர்களுடைய நடத்தையில் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தபோதெல்லாம், பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களை ஒழித்துக்கட்டுவதில்—தலை எடுக்கவிடாமல் செய்வதில் சரியாகவோ, தப்பாகவோ காலாகாலம் பாராமல் தங்கள் முயற்சிகளைச் செய்து கொண்டுவருவார்கள். இப்படி இவர்கள் நீண்ட நாட்களாகச் செய்து வருகிறார்கள் என்பதற்கு ஏராளமான உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்டமுடியும். பின்னால் தருகிறேன்.

5. பிரஸ்தாப வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட கலெக்டருடைய உத்தரவு சரியானதென்று வாசல்தான் முன்வரவில்லை. அவரைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியவும் தெரியாது; எங்களுக்குள் அறிமுகம் அளவுக்குக்கூட சந்திப்பு ஏற்பட்டதும் இல்லை; இதை உறுதியாகச் சொல்லுகிறேன். அதுபோலவே, கனம் இரு ஜட்ஜுகளையும் நான் சந்தித்ததே கிடையாது; எனக்கு அறிமுகமும் இல்லை; என்னால் அவர்களை அடைபயானம் காட்டவும் முடியாது. வெளியிலே சொல்லுவார்கள்—கலெக்டரைப்பற்றி நேர்மையும் நாணயமும் உள்ளவர் என்றும்; சம்பந்தப்பட்ட கனம் ஜட்ஜுகளை, தமிழர்களின் நல்வாழ்வு விஷயத்தில் விஷம் உள்ள பார்ப்பனர்கள் என்றும் பேசிக்கொள்வார்கள். நான் பேசியதாகச் சொல்லப்படும் பேச்சில் இந்த இருதரப்பினர்களைப்பற்றியும் தனிப்பட்ட முறையில் இந்த

குணங்களைச் சம்பந்தப்படுத்தியோ, மனத்தில் வைத்தோ நான் ஒரு பேச்சும் பேச முற்படவில்லை. தனிப்பட்ட முறையில் இவர்களைப்பற்றி எனக்கு எந்தவிதமான விருப்போ, வெறுப்போ கிடையாது. ஆனால், தீர்ப்பைப்பற்றிப் பத்திரிக்கையில், படித்ததும் அதைப்பற்றிப் பார்ப்பனப் பத்திரிக்கையான 'இந்து' பத்திரிக்கை எழுதிய தலையங்கத்தைப் படித்ததும் தமிழ் மக்கள் இதைக் கேட்டுப் பதறின பதட்டத்தையும் காட்டின பரிதாபத்தையும் பார்த்த பிறகு, எனக்குத் திடீரென்று ஒரு எண்ணம் தோன்றிற்று. 'ஆகா! இந்தக் கலெக்டர் ஒரு பார்ப்பனராய் இருந்தால் கணம் பார்ப்பன ஐட்ஜுகள் இப்படி எழுதியிருப்பார்களா? அல்லது ஐட்ஜுகள் இருவரும் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருந்திருந்தால்—இவ்வாறு கலெக்டரை அநாவசியமாகத் தாக்கி எழுதியிருப்பார்களா?' என்ற எண்ணமும் தோன்றியது. அதாவது, கலெக்டர் உத்தரவு (15-7-1955) தவறானது என்று கணம் ஐட்ஜுகள் கண்டுபிடித்த கருத்தைப்பற்றியல்ல நான் சொல்லுவது மற்ற எதைப்பற்றி என்றால், 'எதேச்சாதிகார நோக்கம் கொண்டவரும் சட்டத்தை மதிக்காதவருமான இப்பேர்ப்பட்ட ஓர் உத்தியோகஸ்தரிடம், இந்த கிராஜ்யத்தில் எந்த இடத்திலும் சட்டம், அமைதி இவைகளைப் பாதுகாத்து நிர்வகிக்கின்ற ஒரு வேலையை மேலும் சர்க்கார் ஒப்படைக்கலாமா என்பதை அரசாங்கம் தீவிரமாக ஆலோசிக்க வேண்டும்' (அதாவது ஒப்படைக்கக்கூடாது) என்ற கருத்தைக்காட்டி எழுதித் தீர்ப்புக்கூறி இருப்பது பெருத்த அநியாயம் என்கிற ஆத்திரமும் எனக்கு ஏற்பட்டது. அந்த வாக்சியம் ஆங்கிலத்தில் உள்ளபடி :

It is for the Government to consider and consider seriously whether an officer of such totalitarian views and disregard of law should continue to be entrusted with the duties of maintaining law and order in any locality in this State.' என்பதாகும்.

6. மேலும், இந்த பிரஸ்தாபத் தீர்ப்பு சம்பந்தப்பட்ட வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லோரும் பார்ப்பனர்களாகவே—அதுவும் பெரிதும் 'அய்யங்கார்'களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். அதாவது, ரிட் மனுதாரருக்கு ஆஜராகி இது சம்பந்தமாக எல்லா நடவடிக்கைகளையும் நடத்தியவர் திரு. அண்ணாதுரை அய்யங்கார் என்ற பார்ப்பனர். சர்க்காருக்கு சகலவிதமான சட்டப்பிரச்சினைகளிலும் தக்க ஆலோசனை சொல்லக்கூடிய பெரிய வக்கீல், அதாவது, அட்வகேட் ஜெனரல் திருவேங்கட ஆச்சாரியார் என்ற பார்ப்பனர். கலெக்டருக்காக சமூகம் கோர்ட்டில் வாதாட நியமனம் செய்யப்பட்டவர் திரு. ராகவன் அய்யங்கார் என்கிற ஒரு பார்ப்பனர். தீர்ப்பை அளவு கடந்து ஆதரித்து சர்க்காருக்குக் கலெக்டர்மீது ஆத்திரம் ஏற்படும்படியும், தீர்ப்பை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும்படியும் 'இந்து' பத்திரிக்கையில் தலையங்கம் எழுதியவரும் ஒரு அய்யங்கார் பார்ப்பனர் என்று தெரிகிறபோது—இயல்பாகவே பார்ப்பனர்களின் சுபாவத்தை உறுதிப்படுத்துவதோடு, எடுத்தச் சொல்லவேண்டிய அவசியமும் ஏற்பட்டுவிட்டது. மற்றும், இவ்வளவு பார்ப்பனர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சதி ஆலோசனை செய்ததுபோல், கலெக்டர்மீது இவ்வளவு பெரிய—அதாவது கலெக்டருடைய வாழ்க்கைக்கே ஆபத்து ஏற்படும்படியான கடுமையான குறிப்பு எழுதித் தீரவேண்டிய அவசியத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கத் தகுந்த அளவுக்கு, கலெக்டர் செய்த பெரிய தப்பு என்ன என்பது இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது.

மேலும், குதிரை வண்டிக்காரர்களிடமெல்லாம் 3 ரூ. 1 ரூ. என்று இலஞ்சம் வாங்கியதாகக் குற்றம் சாட்டி ரூசுப்பிக்கப்பட்ட சப் கலெக்டர், ஜாயின்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட்டாக இருந்த திரு. டி. எஸ். சுவாமிநாதன் என்ற அய். சி. எஸ். பார்ப்பன அதிகாரியைப்பற்றியும்; துணி, மணி, உயர்ந்த ரக சாராயம், மதுவகைகளை இலஞ்சமாக வாங்கிக்கொண்டு பல ஊழல்களைப் புரிந்த எஸ். ஏ. வெங்கட்டராமன் என்ற அய். சி. எஸ். பார்ப்பன அதிகாரியைப்பற்றியும்; கிராமிய உர ஊழல் வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட எஸ். ஓய். கிருஷ்ணசாமி

என்ற மற்றோர் பார்ப்பன அதிகாரியைப்பற்றியும்;—இன்னொரு பல் பார்ப்பன அதிகாரிகளைப்பற்றியும், குற்றம் சாட்டப்பட்டு, கோர்ட்டுகள் மூன்றால் கொண்டுவரப்பட்ட பார்ப்பன அதிகாரிகளில் யாரைப்பற்றியாவது—திருச்சி கலெக்டரைப்பற்றி தீர்ப்பில் தாக்கி எழுதியுள்ளதைப் போல, எந்தத் தீர்ப்பிலாவது தாக்கி எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? அல்லது அவர்களைப்பற்றி இந்த யோக்கியமான அய்யங்கார் 'இந்து' பத்திரிக்கையில் தலையங்கம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதா? நிஸ் விஷயத்தில் அவர்—அதாவது திருச்சி கலெக்டர் உத்தரவைப் போட்டார் என்பதின் காரணமாக அந்த உத்தரவு ரத்து செய்யப்பட வேண்டுமென்று வந்த வழக்கில்—'அந்த வழக்கு தப்பு; அது ரத்து செய்யப்பட்டு விட்டது' என்று தீர்ப்புக் கூறினால் போதுமானதா யிருக்கலாம். அதற்குமேல் கலெக்டரும் இனி அம் மாதிரி உத்தரவு போடமாட்டார்; வேறு அதிகாரிகளும் அம் மாதிரி உத்தரவு போடமாட்டார்கள்; இது சாதாரணமாகப் பெருந்தன்மையில் செய்யக்கூடிய காரியம்.

இதில் கவனிக்கத் தகுந்த இன்னொரு காரியம் என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், ரிட் மனு விசாரணைக்கு வருவதற்கு முன், மனுதாரர் (வாதி) கார்ப்பில் ஆஜரான குளித்தலை அட்வகேட் திரு. அண்ணாதுரை அய்யங்கார் அவர்களே 11-9-1956 ஆம் தேதியில் சென்னை யில் ஆஜரான வக்கீல் திரு. நம்பியாருக்கு எழுதிய கடிதத்தின், ரிட் மனு சம்பந்தமான விவகாரங்கள் பைசலாசிக் கொண்டிருப்பதால் வாய்தா வாங்கிக்கொள்ளும்படியும், சர்க்கார் தர்ப்பு வக்கீல் ரிட் மனு விசாரணைக்கு வரும்போது குறிப்பிட்ட சம்பவங்களுக்குப் பின் கலெக்டர் மூன்றர் போட்ட உத்தரவை modify செய்த, மேற்கொண்டு போட்டிருக்கும் உத்தரவுகளைப்பற்றிச் சொல்லுவாரென்றும், ஆனதால் 16-7-1955 ஆம் தேதியில் கலெக்டர் போட்டிருக்கும் உத்தரவு சரியா, தப்பா என்று கவனிக்க வேண்டியதில்லை என்று நம் தர்ப்பில் சொல்லி, மனுவை விசாரணை வில்லாமல் முடித்துவிடலாம் என்றும் எழுதி இருக்கிறார். திரு. அண்ணாதுரை அய்யங்கார் திரு. நம்பியாருக்கு எழுதிய அந்தக் கடிதத்தின் நகலைத் தன்னுடைய கவரிங் லெட்டருடன் கலெக்டரின் பரிசனல் அளித்து டென்ட் திரு. வில்சனுக்கு எழுதியிருக்கிறார். அந்த கிரண்டு லெட்டர்களை யும் கலெக்டர் தன்னுடைய வக்கீலான திரு. ராகவனுக்கு அனுப்பி, கோர்ட்டில் அதன்படி விளக்கிக்காட்டி, வழக்கை முடித்துவிடும்படி அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது.

7. ரிட் மனு விசாரணைக்கு எடுத்தபொழுது கலெக்டருடைய வக்கீல் வழக்குச் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரங்கள் முடிந்துவிட்டதாகக் கோர்ட்டார் அவர்களிடம் எடுத்தச் சொன்னதாகவும்; நீதிபதிகள் 'அதைப்பற்றி அக்கறை இல்லை; மனுவை விசாரித்து முடித்து விடலாம்' என்று சொல்லி, வழக்கை விசாரித்து இம்மாதிரி முடிவு செய்திருப்பதாகவும் தெரிகிறது. அதாவது, ரிட் மனுவில் கண்ட விஷயம் கோர்ட்டுக்கு வெளியிலேயே தீர்த்துவிடுகின்றபடியால் விசாரிக்க வேண்டியதில்லை என்று வக்கீல் சொல்லியும்—'அதைப்பற்றிக் கவலையிலலை; கேசை நடத்திவிடலாம்' என்று கேசை நடத்தியிருக்கிறார்கள் என்றால்—இது உண்மையாய் இருக்குமானால், கணம் நீதிபதிகள் நடத்தையில் உள் எண்ணம் கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. அந்தப்படி, கலெக்டரின் வக்கீல் நீதிபதி களுக்கு விசாரணை நடத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்கின்ற நிலைமையை எடுத்தச் சொல்லாமல் இருந்திருக்கும்பட்சத்தில், அந்தப் பார்ப்பன வக்கீலுடைய எடுத்த மேலே குறிப்பிட்டபடி, கலெக்டர் மீது சதி எண்ணம் கொண்டு செய்யப்பட்ட காரியங்களில் ஒரு அம்சமாக இருக்குமோ என்று எண்ணவேண்டி யிருக்கிறது.

மேலும் அட்வகேட் ஜெனரலாக இருக்கிறவர்—கலெக்டர், சர்க்கார் பிரதிநிதியாக இருந்து செய்த காரியமானதால் இதன் தன்மைகளைச் சரிவர உணர்ந்து கலெக்டரின் காரியங்களை முழுவதும் ஆதரிக்காவிட்டாலும் உத்தரவை ரத்து செய்வதோடல்லாமல்—விடாமல் கலெக்டரை யே அடியோடு கெடுப்பதற்குத் தாராளமாய் இடம் கொடுத்துவிட்டுப் போசாமல் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் என்றால், அதற்காக, கணம் ஐட்ஜுகளும்

அட்வகேட் ஜெனரலுக்கு நல்வாழ்த்துக் கூறுகிறார்கள் என்றால்—இதை, சதிக்கு மற்றொர் அம்சமாகக் கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. மற்றும் சாதாரணமாக, நாணயக் கோளாறு காரியங்களில் அதிகாரிகளைத் தண்டிப்பது, குற்றம் கூறவது முதலிய காரியங்களுக்குத் தலையங்கம் எழுதாத 'இந்து' பத்திரிகையானது, அமைதியை நிலைநிறுத்தச் செய்த சாதாரண நிர்வாக உத்தரவுமீது ஏற்பட்ட தீர்ப்பில் மிக்க கடுமையான வார்த்தைகளைப் போட்டுத் தலையங்கம் எழுதி இருக்கிற ஆசிரியர் பார்ப்பனராக இருப்பதாலேயே என்றும் அவர்களும், அதாவது சாதாரண சம்பந்தமில்லாதவர்களும் சேர்ந்து சதியில் கலந்திருக்கிறார்கள் என்று எண்ணவேண்டி யிருக்கிறது.

8. ஒரு கலெக்டருக்கு உத்தியோக முறையில் கலெக்டர் என்ற 'ஹோதா'வில் எத்தனையோ இலாகா நிர்வாகங்கள், நடைமுறை வேலைகளும் இருக்கின்றன. அவை களில் இந்தத் தீர்ப்புக்குக் காரணமான உத்தரவு நூற்றில் ஒரு பாகமாக இருக்கலாம். இதுவே கலெக்டருக்கு வேலையும் அல்ல; இந்த மாதிரி காரியங்களும் அவர் முன்னால் வரக்கூடியவைகளும் அல்ல; ஏதோ ஒரு சமயத்தில் வரும். இம் மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் அவருக்கு எந்தவிதமான உள் எண்ணமும் இருந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் காணப்பட வில்லை. கலெக்டருடைய 30 ஆண்டு நிர்வாக நடத்தைகளைப்பற்றி எந்தவிதமான குற்றமோ, குறையோ கூறப்படவில்லை; எவராலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இப்படிப்பட்டவர் ஒரு காரியத்தில் தவறுதலான உத்தரவு, அதுவும் தான் தவறு செய்கிறோம் என்கிற எண்ணமே யில்லாமல்—அரசாங்க நோக்கத்தைச் சரியாகவோ தப்பாகவோ புரிந்து, அதன்பேரில் போடப்பட்ட ஓர் உத்தரவுக்காக, இவ்வளவு பெரிய கொடுமை இழைக்கப்பட்டு விட்டதுதான் என் உள்ளத்தைப் பெரிதும் வருத்திவிட்டது.

9. நான் ஏறக்குறைய சுமார் 50 ஆண்டு காலமாகவே பார்ப்பன—மேல்சாதி மக்கள் என்பவர்கள்—சட்டப்படி, சாஸ்திரத்தின்படி, மதத்தின்படி என்று தாங்கள் அடைந்திருக்கும் வசதியையும் உயர் நிலையையும்—பார்ப்பனரல்லாத கீழ் மக்கள் நலனுக்குக் கோட்பட்ட பயன்படுத்தும் வாய்ப்பை ஒழிக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்டு வருகின்றேன். என்னுடைய பிரதானமான தொண்டு இதுதான்—கீழியும் என் வாழ்நாள் வரையிலும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தொண்டும் இதுதான். இவ்வளவு நாள் வரையிலும் பாடுபட்டு இந்த நாட்டுப் பார்ப்பனர்களை மக்களுக்குப் பார்ப்பனர்களால் ஏற்பட்டு வருகிற கொடுமைகள், அவர்கள் தலை எடுக்க வொட்டாமல் அழுத்தப்பட்டு வருகிற துணிச்சலான அநீதிகள் ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த அளவுக்காவது குறைந்திருக்கிற அளவு நிலைத்திருக்க முடிகா என்றும் சொல்லமுடியாது. என்னுடைய தொண்டிலே எத்தனையிலோ ஒரு பாகமான காரியத்திற்காக ஏற்பட்ட இந்த வழக்கில், பிரஸ்தாப ஜட்ஜுகளை நான் தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கவில்லை என்பதோடு நான் கிராமசாயி என்ற தனிப்பட்ட தன்மையில் பேசவில்லை; பொதுமக்கள் தொண்டன், அவர்களுக்காக எந்தத் தியாகமும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறவன் என்ற முறையில்—கீழ் சாதிகாரர்கள், சூத்திரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற அவர்களின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் பேசுகிறேன் தவிர என் சொந்த நலத்திற்காக நான் அவ்விதம் பேசவில்லை.

10. கனம் ஜட்ஜுகளுடைய தீர்ப்புகளைச் சட்டமுறையில் நான் எவ்விதமான தவறும் கூறவில்லை. அவர்களுடைய உள் எண்ண விஷயங்களில் இந்த வழக்கு அதாவது, கலெக்டர் உத்தரவை ரத்து செய்திருப்பதை, சட்டப்படி என்கிற நீதி செலுத்தியிருக்கிற விஷயத்தில் அவர்களுக்கு எந்த விதமான உள் எண்ணங்களைக் கற்பிக்கவும் இல்லை. சட்ட நீதி பரிபாலனம் கெடுப்படியான அளவில் நான் அவர்கள் மீது ஒருவிதமான குற்றத்தையும் எடுத்துக்காட்டவில்லை. என்னுடைய குறிப்பெல்லாம் பொதுவாக பார்ப்பன ஜட்ஜுகள் தயாராக இருந்தாலும் அவர்களுடைய நடத்தையில் சட்டத்தைப்பொறுத்து எப்படி நடந்து கொண்டாலும், தமிழனுக்குத் தன்னாலான கேடுசெய்து அழுத்தவோ, அழிக்கவோ செய்ய

வேண்டியது அவர்கள் சாதி—மதக் கடமை என்பதும்; இதில் யாரும் எந்தப் பார்ப்பனரும் மறந்தும் தவறி நடக்கமாட்டார்கள் என்பதும்; இந்தநிலை ஏற்படாமல் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டியது மற்றவர்கள் கடமை என்பதும் தான். இந்த ஜட்ஜுகளிடம் சட்ட ரீதியில் நான் குறை சொல்லவில்லை என்பதோடு, சட்டரீதியில் தகுதியற்றவர்கள் என்றும் சொல்லவரவில்லை. நான் சொல்லுவதெல்லாம் எங்களுக்கு—எங்களைக் கீழ்சாதி என்றும், நாங்கள் மேலே வருவது தங்களுக்கு ஆபத்து என்றும், தங்கள் மத தர்மத்துக்குக் கேடு என்றும், தங்களை மேல்சாதி என்றும், இந்த சாதிப் பிரிவுகள் இப்படியே இருக்கவேண்டும் என்றும் கருதிக் கொண்டிருக்கிற மனுதர்ம—இந்து பார்ப்பனர்கள் ஜட்ஜுகளாகவும், வேறு எந்த உத்தியோகஸ்தர்களாகவும், எங்கள் நாட்டில் எங்கட்கு வேண்டாம். வேறுநாட்டில் அவர்களுக்கு எவ்வளவு உயர்பதவி வேண்டுமானாலும் கொடுங்கள்; அவற்றுள் நாங்கள் குறுக்கிடவில்லை. அவர்கள் நீதிபதினாக இருப்பதில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. இந்தக் கருத்தை வெளியிடும் வகையில்தான் பிரஸ்தாப வழக்குப் பேச்சில் நான் பேசியிருக்கிறேன்.

11. பார்ப்பான் நீதிபதியாய், ஆட்சியாளனாய் இருக்கும் நாடு கடும்புலி வாழும் காலேயாகும். ஆதலால், நாங்கள் புலிவேட்டை ஆடுகிறோம். புலி, மேலே பாய்ந்தால் ஒருவர் இருவர் கீட்படவேண்டியதுதான். 'எல்லாப் பார்ப்பனர்களும் அப்படித்தானா?' என்று கனம் ஜட்ஜுகள் சிந்தித்தது, நான் சொல்லுவதைத் தவறு என்று கருதலாம். நம் நாட்டில் இன்றைபதினம் உள்ள பார்ப்பனர்களில் ஆச்சாரிய புருஷர்களாய் இருக்கிறவர்களைத் தள்ளிவிட்டு, எல்லோரையும் ஒன்றுபோல் பாவித்து, பொதுமக்கள் நன்மைக்காகப் பாடுபடுகின்ற பார்ப்பனர்கள் என்று எண்ணி இருக்கின்ற தன்மையில் உயர்ந்த சீர்திருத்தக் காரர், நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பெரிய தியாகங்களைச் செய்தவர்கள் என்ற தன்மையில் இதுவரையில் எந்த இந்தியனும் வகித்திராத உயர்ந்த பதவி வகித்தவர்கள் என்கிற தன்மையில் முதல் வரிசையில் முதல்வராக இருக்கும் மாஜி கவர்னர்—ஜெனரல் உயர்திரு. சி. கிராஜசோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்: 'நான் வேத சாஸ்திர, புராண, இதிகாச, உபநிஷத் தர்மங்களில் முழு நம்பிக்கையுடையவன். வருணாசீரம் தர்மத்தில் (சாதிப் பிரிவில்) மிக்க நம்பிக்கையும் கவலையும் உடையவன்; அவைகளைப் பரப்பவும் நிலைநிறுத்தவும் நான் பாடுபடுகிறேன்; இனியும் அதற்காகவே பாடுபடுவேன்' என்று சொல்லுகிறார்; எழுதுகிறார்; அதற்கு வேண்டிய காரியங்களையும் செய்கிறார் என்றால்—இனிவாரை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு—'எல்லாப் பார்ப்பனர்களும் இப்படித்தான் இருப்பார்களா?' என்று நினைப்பது?

வாயில்—நாக்கில் குற்றம் இருந்தால் ஒழிய வேம்பு இனிக்காது; தேன் சசக்காது, பிறவியில் மாறுதல் இருந்தால் ஒழிய—புலி புல்லைத் தின்னாது; ஆடு மனிதனைத் தின்னாது. அதேபோலவாக்கும் நமது பார்ப்பனர்கள் தன்மை. இந்த ஒரு வழக்குக்காக அல்ல, நான் இப்படிச் சொல்லுவது.

12. திரு. ரெங்கசாயி ரெட்டியார் எம். எச். ஏ 18-2-1956ஆம் தேதியில் சென்னை சட்டசபையில் பேசியிருப்பதைவிட, நான் திருச்சி பொதுக்கூட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்ட கனம் நீதிபதி அவர்களை அதிகமாகத் தாக்கியோ உள் எண்ணம் கற்பித்தோ ஒன்றும் பேசிய விடவில்லை. சட்டசபையில் பேசிய பேச்சுக்காக திரு. பி. ரெங்கசாயி ரெட்டியார் பேரில் கோர்ட்டை அவமதித்த குற்றத்திற்காகவோ, வேறு எந்தக் குற்றம் சாட்டியோ எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. அவர்மீது நடவடிக்கை எடுக்க முடியாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இது என்ன விபரீதம்! ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிச் சட்டசபையில் பேசினதற்குச் சட்டம் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது; வெளியில் அதே விஷயத்தைப்பற்றி mild ஆகப் பேசியதற்காக 'கலெட்டெட் ஆப் கோர்ட்' என்ற குற்றம் சாட்டி நடவடிக்கை எடுக்க அதே சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. நியாயப்படி இருவர் பேச்சிலும் குற்றம் இல்லை.

திரு. ரெங்கசாமி ரெட்டியார் பேசின பிறகாவது சர்க்கார் சம்பந்தப்பட்ட கனம் நீதிபதிகளைப் பொறுத்து உடனடியாக விசாரணை நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தால், இந்த 'கன்டெம்ப்ட் ஆப் கோர்ட்' நடவடிக்கைக்கு இடம் இருந்திருக்காது.

13. அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜுகளைப்பற்றிவிசாரணை நடத்துவதா என்ற அய்யப்பாரும் கனம் நீதிபதிகளுக்கு எழலாம். தற்போது உத்திரப்பிரதேசம் என்று அழைக்கப்படும் பழைய அய்க்கிய மாணா சர்க்காரால் அலகாபாத் அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜுகள் இருந்த திரு. சிங்கா என்பவர் ஐட்ஜுகள் இருந்த காலத்தில் தான் செய்யவேண்டிய நீதிபரிபாலன காரியங்களைத் தாமதமான வகையில் செய்தார் என்றும், பட்ரவனா வழக்கு, முராஸிலால் வழக்கு இந்த இரு வழக்குகளில் தீர்ப்புச் சொன்னது அந்த ஐட்ஜுல் நீதி பரிபாலனத்திற்குப் புறம் பான சலுகைகள் காரணமாக ஏற்பட்டவை என்றும் குற்றம் சாட்டி, அப்போதைய கவர்னர்-இணைலாக இருந்த உயர்திரு. கிராஜகோபாலச்சாரியார் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கர்னர்-இணையரும் அந்த விஷயங்கள் குறித்து விசாரித்து ரிப்போர்ட் அனுப்பப்பட பெடரல் கோர்ட்டுக்குத் தெரிவித்தார். பெடரல் கோர்ட்டும் விசாரணை செய்த பிறகு, 'In our opinion in those two cases, he was actuated by extra-Judicial considerations in arriving at his conclusions. We consider that his conduct in two cases viewed in the light of proved facts, cannot be explained as an honest error of Judgment'.

பட்ரவனா கேசில் அந்த ஐட்ஜு சிங்ஹாவினுடைய சகோதரர் அட்வகேட் திரு. சாம்பு பிரசாத் என்பவர் 5-6-1945-ல் 'வகேஷன் கோர்ட்' டில் முதல் பிரதிவாதிக்காகக் சில நடவடிக்கைகளில் ஆஜராகி இருந்ததையும் பெடரல் கோர்ட்டு தீர்ப்பில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பெடரல் கோர்ட் ரிப்போர்ட்டை ஒப்புக்கொண்டு திரு. சிங்காவை ஐட்ஜு பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்கள். இச்செய்தி 29-4-1949 ஆம் தேதி, சென்னை 'மெயில்' பத்திரிகையில் வெளிவந்துள்ளது. அப்படிப்பட்ட 'சிங்காக்கள்' நமது புனிதமான சென்னை அய்க்கோர்ட்டில் இருக்கப்படுகிறது என்பதே எனது எண்ணம். சம்பகாலத்தில் மைசூர் அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜு ஒருவரை இந்திய குடியரசுத் தலைவர் நீக்கி இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

14. திரு. ரெங்கசாமி ரெட்டியார் சட்டசபையில் பேசியிருக்கிறபடி—கனம் நீதிபதிகளும் சாதாரண மக்களைப் போன்றவர்கள்தான். கேள்மையிலும் நானயத்திலும் கடுமையும் தவறாக ஐட்ஜுகளும் உண்டு; தவறி நடப்பவர்களும் உண்டு. தவறி நடக்கும் ஐட்ஜுகள் பற்றியும், அவர்கள் அக்கிரமத் தீர்ப்புகளைப்பற்றியும், எவ்விதமான சொந்த மாச்சரியமும் இல்லாமல் பொதுநல எண்ணத்துடன் (Bonafide) யோக்கியமாக விமர்சனம் செய்வது என்பது எவ்வாறு தவறாகும்? அப்படித் தவறு என்றால் ஐட்ஜு அக்கிரமம் செய்யலாம்; நடுநிலைமை பிறழ்ந்து தீர்ப்புகள் கூறலாம்; அது சட்டப்படி தவறு இல்லா—ஆனால், அதைப்பற்றிப் பேசினால், எடுத்துச் சொன்னால் தவறு என்று அல்லவா ஆறேது? இது எந்த விதத்தில் நியாயமாகும்? அக்கிரமம் செய்யும் ஐட்ஜுகளைப் பற்றிப் பேசினால், கோர்ட்டு அவமதிப்புக் குற்றம் என்றால்—யார்தான் அதைப்பற்றிப் பேச முன்வருவார்கள்?

15. அப்படி ஐட்ஜுகள் என்ன அநீதி கிழைக்காமலா இருக்கிறார்கள்? (1) This is an audacious attempt by a BRAHMIN Judge to invent a new rule, namely that a daughter who is unchaste is under the same rule of exclusion as a widow and can't inherit her father's or mother's estate..... 'The reason why that learned Judge seems to have stretched the law was that while apparently he was prepared to admit that ordinary unchastity

might not be fatal, cohabitation with a Mohammedan was such an aggravated form of unchastity that different considerations should apply'.

(தயவு செய்து 51 M. L. J. 387 பக்கம் பார்க்கவும்). ஒரு பார்ப்பன சப் ஐட்ஜு சட்ட விசாரணை நியாயம் வழங்கினார் என்று உயர்நீதி மன்றம் கண்டித்தது.

(2) சென்னை அய்க்கோர்ட் கிரிமினல் அப்பீல் நெம்பர் 20-56-ல் முடிவு செய்திருக்கும் தீர்ப்பில் இருப்பது:

'The special Judge has gone to the extent of making a stupid and almost insulting suggestion, that the wife inside the kitchen and the aged father inside the house, presumably of the P. W. I. should have been examined to corroborate him'. It is not usual as our own experience shows in the house-hold of officers, for wives and children and parents to be present in the office and participate in what is going on there, probably the special Judge's experience in his own house-hold is different (Judgment dt : 31-10-1956 in Cr. A. No. 20-56 on the file of the High Court of Judicature, Madras delivered by Hon. Justice Mr. P. N. Ramasamy).

இதில் சம்பந்தப்பட்ட கீழ்க்கோர்ட் ஸ்பெஷல் ஐட்ஜு ஒரு முஸ்லிம் என்பதும், அப்பீல் கோர்ட்டாகிய அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜு ஒரு பார்ப்பன ஐட்ஜு என்பதும் தான் காரணமாகும்—இவ்வளவு கடினமாகவும் கீழ்த்தரமாகவும் தன் கீழ் உள்ள சப்-ஆர்டினைட் ஐட்ஜைப்பற்றித் தாக்கி எழுதி இருப்பதற்கு.

(3) 1950 ஆம் ஆண்டில் துறையூரில் திரு. கிராமானுஜ அய்யங்கார் என்ற ஒரு டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சீப், பார்ப்பனரல்லாத வக்கீல் திரு. பி. ரெங்கசாமி ரெட்டியாரின் O. S. No: 215-49-ல் விசாரணை நடத்திக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சட்டவிரோதமாகவும், வக்கீலை அநாயசியமாக அவமதிக்கும் முறையிலும் சாதி ஆணவம் கொண்டு நடந்துகொண்டார்.

அந்த அய்யங்கார் முன்சீப் பேரில், திருச்சி சர்கோர்ட் O. S. No 213-51-ல் வக்கீல் ரெங்கசாமி ரெட்டியார், முன்சீப் கிராமானுஜம் அய்யங்கார் ரூ. 2500க்கு மாண நஷ்டத் திற்காகத் தாவா செய்தார். அந்தத் தாவாவில் எதிர் வியாஜ்யம் செய்து, கடைசியாக இந்த அய்யங்கார் முன்சீப் 16-2-1954-ல்,

'I regret for my behaviour towards plaintiff on 9-8-1950 and tender my apologies to him' என்று பிரதிபேரில் எண்டார்ஸ் செய்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டதன்பேரில் அந்தத் தாவா மேற்கொண்டு நடத்தப்படவில்லை. இது, பார்ப்பன அதிகாரிகள் எவ்வளவு தூரம் பார்ப்பனரல்லாதாருக்குத் தொந்தரவு கொடுப்பார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு. அந்த முன்சீபை வேலையிலிருந்து நீக்காமல் ஒரு அய்க்கோர்ட்டு டிபார்ட்மெண்டில் விசாரணை செய்து 'புரோபேஷனை' மட்டும் கிராண்டு ஆண்டு அதிகப்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது.

(4) சம்பத்தில் சமூகம் கோர்ட் பார்ப்பன ஐட்ஜுகளின் ஒருவராகிய கனம் பாலகிருஷ்ண அய்யர், பார்ப்பனரல்லாத மந்திரியாக கனம் பக்தவத்சலம் கோர்ட்டில் நேரில் ஆஜராகாமல் இருக்க விதியில்க்குக் கோரிப் போட்டிருந்த மனுவின்பேரில் தீர்ப்புச் சொல்லும்போது, 'மந்திரிகள் பல கிராமங்களுக்குச் சென்று பலதரப்பட்ட சாதாரண திறப்புவிழாக்களில் எல்லாம் கலந்துகொள்ளலாம்; கோர்ட்டிற்கு மட்டும் வரக்கூடாதா?' என்று கிண்டல் செய்யும் பாணியில் எழுதியிருக்கிறார். அதே விஷயத்தில் கனம்

பக்தவத்சலத்திற்குப் பதில் ஒரு பார்ப்பன மந்திரி—திரு. கிராஜாஜி போன்ற ஒருவர் மனுப்போட்டிருந்தால் இந்த மாதிரி எழுதியிருப்பாரா? 'சட்டப்படி மனு அனுமதிப்பதற்கில்லை' என்று சுருக்கமாக எழுதியிருக்கமாட்டாரா?

(5) திரு. கிராஜாஜி காபாலச்சாரியார் மத்திய சர்க்காரில் உள்நாட்டு மந்திரியாக இருந்தபோது, பெங்களுர் L. S. ராஜா என்ற பார்ப்பன அய்யங்கார் வக்கீலமீது தொடரப்பட்ட வழக்கில் அவரைத் தப்புவிப்பதற்காக, 'கிரிமினல் புரொசீஜர் கோடை'யே திருத்தவதற்காகச் செய்த பிரயத்தனமும்; தற்போதைய டெக்ஸி மக்கள் சபை சபாநாயகராக இருக்கும் திரு. அனந்தசயனம் அய்யங்கார் என்ற பார்ப்பனர் தன்னுடைய அதிகாரம், பதவி உரிமைகளை உபயோகப்படுத்தி அந்தக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பார்ப்பன வக்கீலை விடுதலை செய்வதற்குச் செய்த 'பகிரதப்பிரயத்தனங்கள்' களும் எதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன? இத்துடன் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருக்கும் அய்யங்கார் கோஷ்டியின் ஆதிக்கமும், அட்டுழியமும் காட்டக்கூடிய, 'சாதிக்குறி 111' (Caste Mark 111) என்ற புத்தகத்தைப் பார்த்தால் முழுவிரங்களும் தெரியவரும்.

16. இந்த நாட்டில் சாதிமுறை, பிரிவு, கீழ்சாதி-மேல்சாதி இருந்துவருகிறது. ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் பெரிதும் மேல்சாதிக்குச் சொந்தம்; அவர்களிடம் அல்லலும் அவதியும் படுவது கீழ்சாதிக்காரர்களுக்குச் சொந்தம். இது சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி, கடவுள் சிருஷ்டியின்படி இந்த நாட்டில் இருந்து வருகின்றது. இதை மாற்றுவதுதான் எங்கள் முயற்சி. இதற்கு நாங்கள் தக்க விசை கொடுத்தாக வேண்டும். ஆகையால் நீங்கள் கனம் கோர்ட்டார் இஷ்டப்படி விசை போடுங்கள். அய்க்கோர்ட் ஆதிக்கம் பார்ப்பனர் கனிடமே இருந்து வந்திருக்கிறது. கீழ்சாதிக்காரர்கள் 100-க்கு 90 பேர்கள் உள்ள இந்த நாட்டில், மேல்சாதி ஐட்ஜுகள் ஏன் 100-க்கு 50, 60, 70 பேர்கள்? இவைகளைல்லாம் கேட்டால் 'கன்டெம்பட் ஆப் கோர்ட்' குற்றமா?

17. சட்டசபையில் திரு. ரெங்கசாமி ரெட்டியார் பேசியிருக்கிறபடி ஏன் இந்த ஐட்ஜுகள் பேரில் விசாரணை நடத்தப்படவில்லை? 'சாமி அய்யங்கார் (சவுமியநாராயண அய்யங்கார்) திருச்சி ஜூடிஷியல் மாஜிஸ்ட்ரேட் சி. டி. வெங்கட்டரமணனுக்கு நெய், பால், சப்பளை செய்பவர் என்றும்; சாமி அய்யங்காரை ஹானாரி மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகப் போடும்படி கலெக்டர் மலையப்பனிடம் சிபாரிசு செய்து அதன்படி நடக்காததால், கலெக்டர் பேரில் சி. டி. வெங்கட்டரமணனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டு அவர் அவருக்கு வேண்டிய அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜுகளும் நீதிபதி கிராஜாஜி காபால அய்யங்காரை சீங்கம் அழைத்துவந்து விருந்துவைத்தார் என்றும்; பின்பு கிசான் தகராறுகள் நடந்த இடமாகிய திம்மாச்சிபுரத்திற்கு மேற்கூறியவர்கள் சென்று வந்தனர் என்றும்; 'ரிட் பெட்டிஷன்' ஐட்ஜுகளிடம் சொல்லுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே, அப்போது திருச்சியில் புரோபேஷனரி கலெக்டராக இருந்த வேதநாராயணன் என்பவரும் சி. டி. வெங்கட்டரமணன் என்பவரும் அய்க்கோர்ட்டில் கலெக்டரைக் கடுமையாகத் தாக்கி ஐட்ஜுகளிடம் தயாராகி வருகிறது என்றும் வெளிப்படையாகவே சொல்லும் அளவிற்குச் சதி நடந்திருக்கிறது என்ற விஷயங்கள் எல்லாம்—மேலே சொல்லப்பட்ட அலகாபாத் அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜு திரு. சிங்கா அவர்கள் செய்த குற்றங்களை விடக் குறைந்தவைகளா? அல்லது அற்பமானவைகளா?

18. கனம் நீதிபதி அவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் :

(1) ரிட் பெட்டிஷன் ஐட்ஜுகளிடமிருந்து கலெக்டர் 15-7-1955-ல் போட்ட உத்தரவை ரத்துசெய்து தீர்ப்புச் சொல்லுவதற்குப் பதிலாகக் கடுமையாக கலெக்டரைத் தாக்கி எழுத வேண்டிய காரணம் என்ன?

(2) திரு. மலையப்பனுக்குப் பதிலாக ஒரு பார்ப்பனர் கலெக்டராக இருந்திருந்தால் இவ்வாறு தாக்கி எழுதி இருப்பார்களா?

(3) நீதி கிலாக்கா அல்லது வேறு எந்த கிலாக்காவிலாவது பார்ப்பன கீழ் அதிகாரி ஒருவரைப் பார்ப்பன மேலதிகாரி ஒருவர் இந்த மாதிரி எப்போதாவதும் தாக்கி எழுதி இருக்கிறாரா? என்பவைகள் எல்லாம் நன்கு பரிசீலனை செய்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய விஷயங்கள். சம்பந்தப்பட்ட கிராஜாஜி கனம் ஐட்ஜுகளும் உள்ளபடியே பார்ப்பனம் கிலாலாத முறையில் எவ்வித உள் எண்ணமும் கிலாலாமல் நடந்துகொண்டிருந்தால்—சட்டசபையிலும் வெளியிலும் இவ்வாறு பேசப்படுமா? மற்ற கனம் ஐட்ஜுகளைப் பற்றி அவ்வாறு பேசப்படுகின்றதா? அந்த கிராஜாஜி ஐட்ஜுகளும் எவ்வளவு தவறு வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்; அது குற்றமல்ல. ஆனால், அந்தத் தவற்றை நான் எடுத்துச் சொன்னது குற்றம் என்றால் நான் அதை முழுமூச்சுடன் எதிர்க்கிறேன். அது மாதிரியான சட்டத்தை நான் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை. அதனால்தான், நான் இந்த விசாரணையில் கலந்துகொள்ளவில்லை. கோர்ட்டை அவமதிப்பதாகக் குற்றம் சுமத்துவது என்பது பொதுவாகக் கோர்ட்டுகளின் கவரவத்தையும் நீதிபரிபாலனத்திற்குத் தடங்கல் விளைபாமல் பாதுகாப்பதற்கும் மட்டுமே பயன்படுத்த வேண்டுமென்றி, நீதிபதிகளின் சொந்தக் கவரவத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு—அவர்கள் தனியான நபர்கள் என்கிற முறையில் அவர்களுக்கு ஏற்படுகிற இழுக்குகள் அல்லது பழிகளிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக இருக்கக்கூடாது. கோர்ட்டுகளுக்கு இருக்கக்கூடிய அதிகாரத்தைத் தனிப்பட்ட நீதிபதிகள் தங்களுடைய சொந்தக் கவரவத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கு என்று—அவர்களுக்குத் தனி நபர்கள் மீதுள்ள வெறுப்பின் காரணமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவது முறையல்ல.

(‘Proceedings for contempt of court have always been understood to be intended not for the vindication of the personal dignity of the Judges or to protect them from insults as individuals but to vindicate the authority and dignity of the court itself, and to prevent acts tending to obstruct the due course of Justice. Equally any attempt to use the power possessed by courts to punish persons for contempt to vent private spite or to gain private ends has never been tolerated’—Foreword dated 23-3-51 by the Hon. the chief Justice Mr. P. V. Rajamannar to the book, ‘The law of Contempt of Court’ By Mr. V. G. Ramachandran.)

19. இம் மாதிரி விஷயம் எப்படி இருந்தாலும் உண்மையில் விவாதத்துக்கு இடமில்லாமல் ஒரு நீதிபதி என்பவர் தவறானது என்று சொல்லும்படியான தன்மையில் நடந்து கொண்டால்—தீர்ப்பு அளித்தால்—அதற்குப் பரிசாரம் தேடவேண்டுமானால், பொதுமக்களுக்கு என்னவழி இருக்கிறது? அப்பிழைக்கே போய்த் தீர் வேண்டுமானால் எல்லோருக்கும் சாத்தியப்படும்படியான காரியமாகுமா? எல்லோருக்கும் எல்லாக்காரியங்களிலும் அப்பிழை இடமிருக்குமா? அரசாங்கத்தில் அரசர், ராஷ்டிரபதி, பிரதமர், முதலமைச்சர் முதலியவர்களுடைய போக்குகளைப் பற்றியும் உத்தரவுகளைப் பற்றியும் பொதுக்கண்டனங்களும் கிளர்ச்சிகளும் நடத்தத் தாராளமாக இடமும் சட்ட அனுமதியும் இருக்கும்போது—இந்த ஐட்ஜுகளைப் பொறுத்து மாதிரம் அம்மாதிரியான இடமும் அனுமதியும் கிடைப்பாது என்றால், மக்களுக்குச் சுதந்திரம் எங்கே இருக்கின்றது? பரிசாரம் எப்படித் தேடுவது? பொதுமக்களுடைய உணர்ச்சிகளை எப்படித் காட்டுவது? 'சீசரின் பெண்டாட்டி சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாதவளாய் இருக்கவேண்டும்' என்பதான காரியங்கள் மிகவும் யோசிக்கத் தக்கவைகள். என்னுடைய பிரச்சினை யெல்லாம் நீதிபதிகளைக் குறை சொல்லுவதல்ல; பார்ப்பனர்கள் நமக்கு ஐட்ஜுகளாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான். வெள்ளைக்காரர்களைக் குறிப்பிட்டு இந்த முறையில் தானே நாம் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் போராடி இருக்கிறோம். வெள்ளைக்காரன் எவ்வளவு உயர்ந்த அதிகாரியாக இருந்தாலும்—

மற்ற நாடுகளில் கடவுள் தன்மைமையே மக்கள் சந்தைகம் கொள்ள முற்பட்டுவிட்டனர். கடவுள் தன்மையை வெறுக்கக்கூடத் துணிந்துவிட்டனர். கடவுளைச் சந்தேகிப்பவர்களும், கடவுளை வெறுப்பவர்களும் தம் அறிவைச் சுதந்திரமாக விட்டு முயற்சி செய்து பார்க்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் கண்கள் கிறண்டுபோய் விடுவதில்லை; அல்லது காதும் அடைத்தப்போவது கிடையாது. ஆகவே நீங்களும் கடவுளையும், மதத்தையும் எல்லாவற்றிற்கும் போட்டுக் குழப்பாமல் ஒருபுறம் தனியாய் ஒதுக்கிவிட்டு, பயின்றி உங்கள் அறிவுகொண்டு யாவற்றையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். நான் சொல்லுவதை அப்படியே நம்பிவிட வேண்டும் என்று நான் கூறவில்லை; அப்படி நம்பப் பாத்தியப்பட்டவர்களும் அல்லர் நீங்கள். உங்கள் பகுத்தறிவுகொண்டு ஆராய்ந்து பாருங்கள்!

[திருவத்திபுரத்தில் 19-1-1948-ல், சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 29-2-1948]

4. தமிழர் திருநாள்

திராவிடத்தின் ஆதி மக்களான தமிழர்களுக்கு தமிழர்களுக்கூரிய பண்டிகை என்பதாக ஒன்றைக் காண்பது மிக அரிதாக உள்ளது.

இதன் காரணம் என்னவென்றால், கலாசாரத்துறையில் தமிழனை ஆதிக்கம் கொண்டவர்கள் தங்களது கலாசாரங்களைத் தமிழனிடம் புரத்துகிற வகையில் முதல் பணியாக—தமிழ்நாட்டின் தமிழனின் கலாசாரங்களை, பழக்க வழக்கங்களை அடியோடு அழித்து மறைத்து விட்டார்கள். இதனால் தமிழனுக்கூரிய கலாசாரம் எது என்று அறிவது கூட மிகமிகக் கடினமான காரியமாக ஆகிவிட்டது. தமிழனின் கலாசார பண்புகள் அழித்து ஒழித்து மறைக்கப்பட்டுவிட்டன என்பது மாத்திரமல்லாமல், தமிழனுக்கு வரலாறு, சரித்திரம் என்பதுகூட இல்லாமல் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

எனவே, இன்று தமிழன் கலாசாரம், பண்பு, வரலாறு அற்ற ஒரு அடிமை ஜீவனாக விளங்குகிறான். இப்படி விளங்குவது மாத்திரமல்லாமல் இன்று தமிழன் கொண்டாடும்—நடத்தும் கலாசாரப் பண்பு, வரலாறு என்பவைகள் எல்லாம் தமிழனுக்கு இழிவும் அடிமைத் தன்மையும் தந்து அவற்றை நிலைநிறுத்துபவைகளாகவே இருந்து வருகின்றன.

தமிழனுக்குள்ள கலைகள் என்பனவெல்லாம் தமிழனை அடிமைமாக்குவனவாகவே இருந்து வருகின்றன. தமிழனுக்கு அடியோடு சமயம் என்பதே இல்லாமல் போய்விட்டதே எனலாம். மக்களுக்கு, விழா முக்கியமான தேவையாகும். விழாவை முன்னிட்டு மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி, ஓய்வு, மக்களுடன் அளவாளவுதல், கவலையற்ற கொண்டாட்டம் கொள்ளுதல், அன்பு, ஆசைப்பரிமாற்றம், சுயேச்சையான களியாட்டம் முதலியவைகளை அனுபவிக்க முடிகின்றது. இவைகளை ஏற்படுத்துவதால் தான் இவற்றை விழா என்று கூறுகிறோம்.

அரசாங்க விடுமுறைக்கு உரிய பண்டிகைகள் போகி, பொங்கல், மாட்டுப்பொங்கல், மகாசிவராத்திரி, தமிழ் வருடப்பிறப்பு, ஆவணிஅவிட்டம், கோகுலாஷ்டமி, சரஸ்வதிபூசை, தீபாவளி. விடுமுறை இல்லாத பண்டிகைகள்—பிள்ளையார்சதுர்த்தி, கார்த்திகைதீபம், பங்குனிஉத்திரம், தைப்பூசம் இந்தப்படியாக மின்னும் பல உள்.

இவைகளில் தமிழனுக்கு, தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு, தமிழன் பண்பிற்கு, தமிழன் வரலாற்று நடப்புக்கு, தமிழனின் அறிவு ஆராய்ச்சிப் பொருத்தத்திற்கு—ஏற்றவாறு விழா அல்லது பண்டிகை என்பதாக எதையாவது சொல்ல முடிகிறதா?

தமிழனின் இழிவுக்கு மறுக்கமுடியாத—மூக்காலத்திற்கும் ஏற்றநிலையில் ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் கூறவேண்டுமானால் தமிழனுக்குக் காலத்தைக் காட்டக்கூடிய சொல், சாதனம், அமைப்பு என்பது இல்லையென்றே கூறலாம்.

கிறித்தவர்கள் காலத்தைக்காட்ட கிறித்துவ ஆண்டு (கி. பி.) இருக்கிறது. முஸ்லிம்கள் காலத்தைக்காட்ட இஸ்லாம் ஆண்டு (ஹிஜ்ரி) இருக்கிறது. இதுபோல, தமிழனுக்கு என்ன இருக்கிறது? இதற்குத் தமிழனின் ஆதாரம் என்ன இருக்கிறது?

மற்றும், இப்படியேதான் தமிழனுக்குக் கடவுள், சமயம், சமயநூல், வரலாற்றுச் சுவடி, இலக்கியம் முதலியவை என்று சொல்ல எதுவும் காண மிகமிகக் கஷ்டமாக இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட நிலையில், தமிழர் விழா (பண்டிகை) என்பதாக நான் எதைச்சொல்ல முடியும்? ஏதாவது ஒன்று வேண்டுமே! அதை நாம் கற்பிப்பது என்பதும், எளிதில் ஆகக் கூடியது அல்லவே என்று கருதிப் பொங்கல் பண்டிகை என்பதைத் தமிழன் விழாவாகக் கொண்டாடலாம் என்று முற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கூறினேன். மற்றும் யாராவது கூறியும் இருக்கலாம்.

இந்தப் பண்டிகையும் (Harvest Festival) அறுவடைத் திருவிழா என்று கருத்தில் தானேயொழிய, சங்கராந்திப் பண்டிகை, போகிப் பண்டிகை, இந்திரவிழா என்று சொல்லப்படும் கருத்தில் அல்ல.

இந்தப் பொங்கல் பண்டிகையை தமிழர் எல்லோரும் கொண்டாடவேண்டும்.

[கட்டுரை—'விடுதலை' 30-1-1959]

பொங்கல் பண்டிகை என்பது நான், நட்சத்திரம், மதக்—கதை ஆதாரம் முதலியவை எதுவுமே இல்லாமல் தை மாதம் ஒன்றாம் தேதி என்பதாகத் தை மாதத்தையும் முதல் தேதியையுமே ஆதாரமாகக் கொண்டதாகும்.

இதற்கு எந்தவிதமான கதையும் கிடையாது. இந்தப் பண்டிகை உலகில் எந்தப் பாகத்திற்கும் எந்த மக்களுக்கும் உரிமையுள்ள பண்டிகையாகும். என்றாலும், மற்ற இடங்களில் மற்ற மக்களால் பல மாதங்களில் பல தேதிகளில் பல பேர்களால் கொண்டாடப்படுவதாகும்.

இக் கொண்டாட்டத்தின் தத்துவம் என்னவென்றால், விவசாயத்தையும் வேளாண்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அறுவடைப் பண்டிகையென்று சொல்லப்படுவதாகும். ஆங்கிலத்தில் 'ஹார்வெஸ்ட் பெஸ்டிவல்' (Harvest Festival) என்று சொல்லப்படுவதின் கருத்தும் இதுதான்.

என்றாலும், பார்ப்பனர் இதை மத சம்பந்தம் ஆக்குவதற்காக விவசாயம், வெள்ளாண்மை, அறுவடை ஆகிய கருத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு இதற்கு 'இந்திரன் பண்டிகை' என்றும் அதற்குக் காரணம் வெள்ளாண்மைக்கு முக்கிய ஆதாரமான நீரை (மழையை)ப் பொழிகிறவன் இந்திரன் ஆதலால் இந்திரனைக் குறிப்பாய் வைத்து, விவசாயத்தில் விளைந்து வெள்ளாண்மையாகியதைப் பொங்கி (சமைத்து) மழைக்கட்டினாகிய இந்திரனுக்கு வைத்துப் படைத்து பூசிப்பது என்றும் கதை கட்டி விட்டார்கள்.

இந்தக் கதையை இவ்வளவோடு விட்டுவிடவில்லை.

இம் மாதிரியான இந்திர விழாபற்றி கிருஷ்ணன் பொறாமைப்பட்டுத் தனக்கும் அந்த விழாவை (பூசையை) நடத்த வேண்டுமென்று மக்களுக்குக் கட்டளை இட்டதாகவும், மக்கள் அந்தப்படிச் செய்ததாகவும், இந்த இந்திரவிழா கிருஷ்ணமூர்த்தி விழாவாக மாறியது கண்ட இந்திரன் கோபித்து ஆத்திரப்பட்டு, இந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி விழா ஈட்டுறாமல் நடைபெறாமல் போகும்பொருட்டு பெரிய மழையை உண்டாக்கி விழாக் கொண்டாடுவார் வெள்ளாண்மைக்கு ஆதரவாக இருந்த கால்நடைகள், ஆடு மாடுகள் அழியும் வண்ணமாகப் பெரும் மழையாகப் பெய்யச் செய்துவிட்டான் என்றும், இதற்கு

அவன் வெள்ளையன் என்கின்ற முறையில் இதைச் செய்தான், அதைச் செய்தான் என்று ஏராளமான விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டிக் கிளர்ச்சி செய்யவேண்டிய அவசியத்தில் தான் இது நேர்ந்தது என்பதைப் பணிவாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

20. இந்த ஸ்டேட்மெண்டில் நான் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிற விஷயங்கள் எல்லாம் எவ்வித குரோத, துவேஷ உணர்ச்சி இல்லாமல்—என் இன மக்களுடைய உண்மையானதும் அவசியமானதுமான நலன் கருதி—ஒரு யோக்கியமான பொதுநலத் தொண்டன் என்கிற தன்மையில் சமூகம் கோர்ட்டார் அவர்களுக்கும், கனம் நீதிபதிகளுக்கும் சமர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதன்மீது கனம் நீதிபதிகளுடைய சித்தம் எதுவோ, அது. என்னுடைய 'பாக்கியம்' என்பதாகக் கருதி, எதையும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

[சென்னை அய்க்கோர்ட்டில் 23-4-1957-ல் தாக்கல் செய்த 'ஸ்டேட்மெண்ட்'—புத்தம், 23-4-1957]

19. ஓர் உண்மைச் சம்பவம்

சுமார் 70 வருடங்களுக்கு முன் திரு. பா. வெ. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள் ஈரோடு கரூர் டிவிஷனில் அலிஸ்டெண்ட் இன்ஜினியராக நியமிக்கப்பட்டபோது, ஒரு ஓவர்ஸீயரிடம் வேலை கற்க அமர்த்தப்பட்டார். பிறகு அவர் அலிஸ்டெண்ட் இன்ஜினியர் வேலை ஏற்றுக்கொண்டார். அப்போது அந்த ஓவர்ஸீயர் மாணிக்க நாயக்கரின் கீழ் வேலை பார்க்கவேண்டியவரானார். இவரின் நடத்தையை மாணிக்க நாயக்கர் வேலை பழகும்போது தெரிந்து இருந்ததினால், சந்தேகப்பட்ட ஒரு காரியத்தில் கண்டித்தார். இது அந்த ஓவர்ஸீயருக்குப் பிடிக்கவில்லை. 'நம்மிடம் வேலை பழகின பையன் நம்மைக் கண்டிக்கிறானே!' என்று கருதி மாணிக்க நாயக்கருக்குப் புத்தி சொல்லுகிற மாதிரி,

'நீங்கள் சிறுவயது; உங்கள் பெயர் கொடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னார். உடனே மாணிக்க நாயக்கர், 'என் பெயர் ஏன் கெடும்!' என்று கேட்டார்.

'உங்களைப்பற்றி மக்கள் கண்டபடி பேசுகிறார்கள். இதற்கு இடம் வைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்' என்று ஓவர்ஸீயர் சொன்னார்.

'என்ன பேசுகிறார்கள்? சொல்லுங்கள்' என்று மாணிக்க நாயக்கர் கேட்டார்.

'நீங்கள் பணம் வாங்க ஆரம்பித்து விட்டீர்கள் என்று பேசுகிறார்கள்' என்றார் ஓவர்ஸீயர்.

'அந்தப்படி யார் சொன்னார்? சொல்லுங்கள்' என்று சற்று கோபமாகக் கேட்டார் மாணிக்க நாயக்கர். அதற்கு ஓவர்ஸீயர், 'ஐனங்கள் அப்படிப் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்' என்று சொன்னார்.

உடனே மாணிக்க நாயக்கர், 'வாழாமல் உன் வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் உன் மகளுக்கும், லஸ்கர் நாராயணசாயிக்கும் சம்பந்தம் உண்டு என்று ஐரெல்லாம் பேசிக் கொள்ளுகிறார்களே? அப்படி நீ வைத்துக் கொள்ளலாமா?' என்று கேட்டார். உடனே அந்த ஓவர்ஸீயர் கோபப்பட்டு, 'எந்த அயோக்கியப் பயல் அப்படிச் சொன்னான்? சொல்லு; முட்டாள்தனமாகப் பேசாதே' என்றார்.

உடனே மாணிக்க நாயக்கர் தன் காலில் இருந்ததைக் கழற்றி அந்த ஓவர்ஸீயர் தலையில் கிரண்டு, மூன்று போட்டார்; பக்கத்திலிருந்தவர்கள் தடுத்தது ஓவர்ஸீயரைப் பார்த்து, 'நீங்களும் ஊரில் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொன்னீர்கள்; அவரும் ஊரில் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்று சொன்னார். இதில் தப்பென்ன? உங்களைச் சொன்னதால் உங்களுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. நீங்கள் அவரைச் சொன்னது அவர் வேலைக்கே

ஆபத்தாப் முடியுமே' என்று சொல்லி ஓவர்ஸீயரை மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளும்படி செய்தார்கள். இது, கரூர் அக்கால T.B.யில் நடந்த திசுப்சி.

இதை ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால், அரசியலில் எதிர்க்கட்சி மீது, எதிரிகள் மீது குறை கூறுவதற்காகச் சிலர் எதையும் சொல்லிவிட்டு, அழுத்திக் கேட்டால், 'மக்கள் அப்படிப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்' என்று சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் புத்தி வருவதற்காக உண்மையாய் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டேன்.

'ஊரில் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள்' என்பது மிகக் கீழ்த்தரமான மக்கள் தன்மையாகும்.

[அறிக்கை—விடுதலை' 26-3-1969]

20. ஆரியர்களின் தன்மை

ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் பிரவேசித்த காலத்தில் சுத்தக் காட்டுமிராண்டிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

அந்தக் காலம் பொதுவாகக் காட்டுமிராண்டிக் காலமாகவே இருந்த காலமானாலும், ஆரியர்கள் அக் காலத்தில், நம் திராவிடர்களைவிடக் காட்டுமிராண்டிகளாகவே இருந்திருக்கிறார்கள் என்றே தெரியவருகிறது.

இது எப்படிப் புலப்படுகிறது என்றால், அவர்களுடைய கற்பனைக் கருத்துக்களும், செய்யப்பட்ட கதைகளும், பின்னால் அவைகளைத் தழுவி உண்டாக்கப்பட்ட நூல்களும் முதலியவைகளால் நல்லவண்ணம் அறியக்கிடக்கின்றது.

அக்கால இந்தியர்களுடைய, திராவிடர்களுடைய நிலை எப்படி இருந்தது என்பதை அறிய படித்தரையும், படித்த ஆட்சியையும், படித்தக் கருத்துக்களையும், அவற்றைப் பின்பற்றி ஆரியர் கூறிய கருத்துக்களையும் சரித்திரக் கிரமப்படிப் பார்த்தாலே விளங்குகிறது.

அது மாத்திரமல்லாமல், உதாரணமாக ஆரியர்கள் தங்கள் கதை, கற்பனை முதலியவைகளில் நம்மை (அசுரர், கிராக்கதர் என்கின்ற பெயர்களால்) இழிவுபடுத்தி இருந்தாலும் அக் கதைகளிலேயே நம் 'அரசர்களை'ப்பற்றி அவர்கள் குறிப்பிடும்போது (கிரணியன், கிராவணன் முதலியவர்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவதில்) நமது அறிவு, ஆற்றல், தன்மை, குணம் ஆகியவைகளையும், வாழ்க்கைமுறை ஆகியவைகளைப்பற்றியும் குறிப்பிடுபவைகள்—வின்றைக்கும் அந்தப்படி எவனாலும் வாழமுடியாதபடி அவ்வளவு மேன்மையாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

அதேசமயத்தில், அவர்கள் தங்களைப்பற்றியும் தங்கள் பெரியவர்கள், ரிஷிகள், அறிஞர்கள், தெய்வீகத்தன்மையர்கள் என்பவர்களைப்பற்றியும் குறிப்பிடுகையில் மிகமிகக் கீழ்த்தரமான எண்ணம், நடத்தை, ஒழுக்கம், அறிவு, ஆற்றல், குணம் ஆகியவை அவ்வளவும் கீழ்த்தரமாகவே கற்பித்துக்கொண்டுமிருக்கிறார்கள்.

நம் அரசர்களை அவர்கள் எவ்வளவு இழிவுபடுத்திக் கூறியிருந்தாலும் அவர்களைப் பெரிய தவசிரேஷ்டர்களாகவே, அறிவாற்றல் பெற்ற உயர்தர 'வரப்பிரசாதி'களாகவே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு மனிதன் தவம் செய்வது என்றால் நல்லொழுக்கத்தோடு இருந்தானே செய்திருக்கமுடியும்? தவம் என்பது சுயநலத் தியாகம், கஷ்டநஷ்டங்களைச் சகித்தல்—ஏற்றுக்கொள்ளுதல், நல்ல ஒழுக்கம், நன்னடத்தை முதலிய காரியங்களால்தாமே இருக்க முடியும்?

அப்படிப்பட்ட ஒருவன் அப்படிப்பட்ட காலம் நடந்துவந்து வரம்பெற்ற பின்பு அதைத் தவறான வழியில் செலவழித்தால் அது எப்படி அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் பொருந்திய காரியமாக இருக்கமுடியும்?

ஒரு மனிதன் எப்படிப்பட்ட தவறு செய்தான் என்றாலும், அதற்குக் காரணம் அவனுடைய மனத்தின் பலவீனம் என்பதுதான் விஞ்ஞானத் தத்துவமாகும். தவறு என்ற காரியத்தை ஒரு மனிதன் செய்ய நேருவது அவனது மனத்தின் பலக்குறைவு என்பதை முதன்முதல் மேல்நாட்டாரால் தான் கண்டுபிடிக்க முடிந்திருக்கிறது.

அதாவது, சில கெட்டுக்காரியங்கள் செய்பவர்களை மேல்நாட்டவர்கள் (That is his weakness) 'அது அவனது மனத்தின் பலவீனம்' என்று சொல்வார்கள். அதாவது, மனத்தில் தோன்றும் ஆசை, காரியங்களை அடக்கிக்கொள்ளும் சக்தி அவன் மனத்திற்கு இல்லை என்பது பொருள்.

திருடுபவன், பொய் பேசுபவன், பலாத்காரச் செயல்களில் ஹிஸ்துபவன், புணர்ச்சி விஷயங்களைத் தவறாக, வெறியனாக நடப்பவன் முதலிய தவறு செய்பவர்களின் மனம் அவற்றைச் செய்யாமல் அடக்கி, தடுத்தக்கொள்ளும் சக்தி இல்லாததால் எனினும் அக் காரியங்களைச் செய்துவிடுகிறார்கள். 'மனோ பலம்தான் மனிதனின் உயர்ந்த தன்மைக்குக் காரணம்; மனோ பலக் குறைவுதான் மனிதனின் கீழ்த்தன்மைக்குக் காரணம்' என்பது தேர்ந்த தத்துவமாகும். மற்றும் அவனவன் சுபாவம் என்பதும் மனிதன் பிறவித் தன்மையையே பெரிதும் பொறுத்ததாரும்.

இந்த அடிப்படையைப் பார்த்தால் ஒரு மனிதன் பல ஆண்டுகள் தவம் செய்தான் என்றால், அவன் மனத்தை அடக்கி-அடக்கி என்றால் அடக்கும் சக்தி, பலம் அவனுக்கு இருந்தது; இருந்தாகவேண்டும் என்பதுதான் பொருள். அப்படிப் பல ஆண்டுகள் மனத்தை அடக்கித் தவம் செய்து பலன் (வரம்) பெற்றவன் தனது சுபாவத்திற்கு மாறான, தவறான காரியம் செய்யும்படியான அளவுக்கு அவன் மனம் எப்படிப் பலவீனமடையமுடியும்?

நீதி செய்வதற்காக அரசன் தண்டிப்பது என்பது தவறான காரியமாக ஆகாது. இரணியனும், இராவணனும் தவறு செய்ததாகக் கற்பனை செய்திருப்பதில் அதற்குக் காரணங்களை ஆரியர்கள் சொல்லும்போது,—

'இரணியன் பிராமணர்களுடைய நடத்தை பிடிக்காமல் அவர்களைக் கொடுமையாய் நடத்தினான். அதற்கு விஷ்ணு மூலகாரணமாய் இருப்பதால் விஷ்ணுவை எதிர்த்தான்' என்பதாகத்தான் குற்றம்சாட்டி இருக்கிறார்கள்.

அதுபோலவே, இராவணன்மீது ஆரியர் குற்றம் சாட்டுகையில், முதல் குற்றமாக, 'இராவணன் பிராமணர்கள் செய்யும் யாகத்தை—ஜீவ மீகை, கொலைக் காரியங்களை—நடத்த முடியாமல், நடைபெறாமலாட்டாமல் தடுத்தான்' என்றுதான் குற்றம் சாட்டி இருக்கிறார்கள்.

சீதை சம்பந்தப்பட்ட குற்றமும் பழிக்குப்பழி வாங்க நேரிட்டதைக் குற்றமாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அக்காலத்தில் இவை குற்றமாக்கப்படவில்லை. மேற்கண்ட இருவரையும் ஆரியர் வென்றபிறந்தும் 'தெய்வீகத் தன்மையாலேயே' ஒழிய மனிதத்தன்மையால், மனித உயற்கை பலத்தால் அல்ல என்பதை நல்லவண்ணம் அந்தக் கதைகளிலேயே ஆரியர்கள் விளக்கி இருக்கிறார்கள். ஆதலால், ஆரியர்கள் போதிய மனிதத் தன்மை, அறிவுத்தன்மை பெறாத காட்டுமிராண்டிகளாய் இருந்த காலத்தில் எழுதிய கதைகளான தால் தங்கள் பக்குவமற்ற தன்மையை அப்போது அவற்றில் காட்டிக்கொண்டார்கள்.

மற்றும், அவர்களது வாழ்வு, ஒழுக்கம், கலவி—அதாவது ஆண்-பெண் சேர்க்கைத் தன்மை, நீதிமுறை, தர்மமுறை, வேதமுறை, சம்பிரதாயமுறை யாவையும் சுத்தக் காட்டுமிராண்டித்தன்மை கொண்டவைகளே தவிர, அறிவில் பக்குவமடைந்த மனிதத் தன்மை கொண்டதாக ஓர் மீட்டத்திலும் காணமுடியவில்லை.

அவர்களில், அவைகளில் ஒருகடுகனவு மனிதத் தன்மை கொண்டவையாய் இருக்குமானால் அவை இன்றும் உயற்கைக்கு ஒத்ததாய், நடக்கத் தக்கதாய், செயல் முறைக்கு ஏற்றதாய் இருக்கவேண்டாமா?

அக் காலத்தியவர்கள் காட்டியிராண்டிகள்—பச்சைக் காட்டுமிராண்டிகள் என்பதாய் இல்லாவிட்டால் அவர்கள் தன்மை, அவர்களது அக் கால கற்பனைத்தன்மை இன்று உலகிலுள்ள 300-க்கு மேற்பட்ட கோடி மக்களில் ஒருசிறு கூட்டத்தாராகிய அவர்களைத் தவிர மற்ற யாராவது—ஒரு மனிதனாவது ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதாய் இருக்கவேண்டாமா?

அவர்கள் (ஆரியர்கள்) வாழ்வின் தன்மை, அக் காலங்களில் காட்டுமிராண்டித் தன்மையதாய் இருந்தது என்பதற்கு அவர்கள் எழுதிய உலக சிருஷ்டிமுறைகள்—அவர்கள் குறிப்பிடும் காலங்கள், அக் காலத்தேவர்கள், கடவுள்கள், அவர்களது யாகமுறைகள், புணர்ச்சிமுறைகள், நீதிமுறைகள் முதலியவைகளும், மற்றும் அவர்கள் கற்பித்துக் கொண்ட தேவர்கள், கடவுள்கள், ரிஷிகள் முதலியவர்களின் பிறப்புமுறை, செய்கைமுறை, ஆயுள்முறை, வாழ்க்கைமுறை, நீதிமுறை, புணர்ச்சிமுறை முதலியவைகளும்—எது இன்று அவர்களாலேயே ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாய், மனிதத் தன்மையுடையதாய், நடப்புக்கு ஏற்றதாய் இருக்கிறது?

கேவலம் இதிகாசக் காலங்களில் அவர்களது தன்மை எப்படிப்பட்டது என்று பார்த்தால் பாரத, இராமாயணக் கதைகளில் இராமன் பிறப்புமுறை, பஞ்சபாண்டவர்கள் பிறப்புமுறை ஆகியவை அறிவுக்கோ, நடப்புக்கோ ஏற்றமுறை என்று அவர் (ஆரியர்)களாலேயே ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா?

இராமாயணகாலம், பவுத்தனுக்கு, ஆரியர் இந்தியாவிற்கு வந்ததற்கு, சேர, சோழ, பாண்டியர்க்குப் பிற்பட்டகாலம். இதில் வசிஷ்டன்—விசுவாமித்திரன்—நாரதன் வருகிறார்கள். அவர்களுக்குக் நூற்றுக்கணக்கான கோடி காலம் (வயது) கூறப்படுகிறது.

செத்துப்போனவர்கள், பிரம்மா, சிவன், விஷ்ணு, இந்திரன், பூமிதேவி முதலியோர் வருகிறார்கள். இவர்கள் காலம் எண்ணிறந்த காலம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

யாகத்தைக் குறிப்பிடும்போது, கொல்லப்பட்ட குதிரைகளின் ஆண்குறியை, மனிதப்பெண்களின் பெண் குறியில் பொருத்திக் கலவி செய்யும்படி அவர்களின் கணவன்மார் வேண்டிக் கொண்டதாகக் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

சமுதாய பதினாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகள் வாழ்ந்ததாகவும், சமுதாய யானையைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் மரக்கிளையில் உட்கார்ந்துகொண்டு கொத்தித் தின்றதாகவும் கூறப்படுகிறது. மற்றும், வாலி, அனுமன், ஜாம்பவான் முதலியவர்கள் கதைகள் உயற்கைக்கு ஏற்றவையாகுமா! அறிவுக்கு ஏற்ற கதைகளாக இருக்கமுடியுமா?

பாரதக்கதையில் கவுரவர்கள், பஞ்சபாண்டவர்கள் மனிதர்களாகத்தான் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், பஞ்சபாண்டவர்கள் சூரியனுக்குப் பிறந்தார்கள்; எமனுக்குப் பிறந்தார்கள்; காற்றக்குப் பிறந்தார்கள்; இந்திரனுக்குப் பிறந்தார்கள்; அசுவினி குமாரர்களுக்கு இருவர் பிறந்தார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. இவர்கள் இந்தப் பூலோகத்தில் இருப்பவர்களா? மனிதத் தன்மையுடையவர்களா? இவர்கள் மனிதப் பெண்களிடம் புணர்ச்சி செய்யத்தக்க அவ்வளவு சிறிய உருவங்களாக முடியுமா? கூப்பிட்டவுடன், நினைத்தவுடன் வருவதற்கு முடியுமா? வானிலாகம், பூலோகம் அவ்வளவு சமீபத்தி

ஹன்னவா! இப்படியாக, சுதந்தர்காட்டுமிராண்டித் தன்மையுடைய ஆரியர்கள், இந்திய மக்களையே காட்டுமிராண்டிகள் ஆக்கிவிட்டார்கள் என்பதோடு,—

இன்னமும் இப்படிப்பட்ட கற்பனையின்மீது 'நம்பிக்கை' கொண்டு பரப்பி வருகிறார்கள்.

மனிதப்பிறப்பு எப்படியோ நசுமாயிப் போனாலும், இவர்கள் கூறும் கடவுள்கள்—கந்தன், கணபதி முதலியவர்கள் பிறப்பும், அவதாரக் கதைகளும் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் என்பவனால் சிந்திக்கத் தக்கவையா என்று சிந்திக்க வேண்டுமே.

எனவே, ஆரியர்கள் எவ்வளவு காட்டுமிராண்டிகள் என்பதை எடுத்துக்காட்ட ஒரு சில குறிப்புகளைக் காட்டினேன். அதோடுகூடவே, இப்படிப்பட்ட கருத்துக்கள் திராவிடரிடம் அக் காலத்தில் இருந்ததாகக் கூட ஆதாரம் காணமுடியவில்லை என்பதைக் கூறி இதை முடிக்கிறேன்.

[தலையங்கம்—விடுதலை 12-8-1972]

21. பார்ப்பான் பணக்காரனானால்?

இந்த நாட்டில் பார்ப்பனரீதியைப் பாமர மக்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாக்கும்படி செய்து வரும் (என்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட) சுயமரியாதை மிகக்கம், திராவிடர் கழகம் ஆகியவற்றின் பிரச்சாரத்தால் பார்ப்பனர்கள் தங்களுக்கு உரிய வைதிக சம்பந்தமான ஏழ்மை வாழ்க்கையை விட்டுவிட்டு பாங்கு, வியாபாரம், கியந்திரசாலை முதலாளி முதலிய தொழில்களில் ஈடுபட்டு, ஏராளமான பணம் சம்பாதித்து, அவர்களில் அனைவர் செல்வவாசன்களாகவும், இலட்சாதிபதிகளாகவும் ஆகிவிட்டார்கள். 'இதுதான் துவேஷப் பிரச்சாரத்தால் ஏற்பட்ட பயன்' என்று, பார்ப்பனரீதியை வெறுப்புக்கொண்ட பலர் என்னைக் குற்றம் சொல்லுகிறார்கள். இது உண்மையானால் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியே யாகும்.

எனக்கு, எனது சுயமரியாதை—திராவிடர் கழகப் பிரச்சாரத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரு பார்ப்பான்கூட 'மேல்சாதி'யான என்பதாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தானே தவிர, பார்ப்பான் பணக்காரனாகக்கூடாது—அவன் நல்லாழ்வு வாழ்க்கூடாது—அவன் ஏழையாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது அல்ல. ஒவ்வொரு பார்ப்பானும் இராஜா சர். அண்ணாமலைச் செட்டியார், பொப்ளி இராஜா, சர். சண்முகம் செட்டியார், சர். இராமசாமி முதலியார் போன்றவராகக் 'கோடல்வர'னாகவும், இலட்சாதிபதியாகவும் ஆகிவிட்டாலும் சரியே, எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் எந்தப் பார்ப்பானும், மடாதிபதிகள் உட்பட எவரும் சிறிதுகூட நமக்கு மேல் சாதியினன் என்பதாக இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் என் நோக்கம்.

பணக்காரத்தன்மை ஒரு சமூகத்துக்குக் கேடானதல்ல; அந்த முறை தொல்லையானது—சாந்தியற்றது என்று சொல்லலாம்; என்றாலும் அது பணக்காரனுக்கும் தொல்லையைக் கொடுக்கக்கூடியதும், மனக்குறை உடையதும், கியற்கையில் மாறக் கூடியதும், எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் மாற்றக்கூடியதுமாகும்.

ஆனால், இந்த மேல்சாதித்தன்மை என்பது இந்த நாட்டுக்குப் பெரும்பாலான மனித சமுதாயத்துக்கு மிகமிகக் கேடானதும், மகாக் குற்றமுடையதுமாகும். அது முன்னேற்றத்தையும், மனிதத்தன்மையையும், சம உரிமையையும் தடுப்பதுமாகும்; ஒரு பெரிய மோசடியும், 'கிரிமினலு'மாகும். ஆதலால், என்ன விலை கொடுத்தாவது மேல் சாதித்தன்மையை ஒழித்தாகவேண்டும் என்பது எனது பதிலாகும்.

[குடி அரசு—9-11-1946; 'உண்மை' 14-10-1972]

22. பார்ப்பனர்—அன்றும் இன்றும்

நம்மில் சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு யார் பாடுபட்டாலும் அவர்களுக்குப் பார்ப்பனர்கள் அளிக்கும் பட்டங்கள் என்னவென்றால் கிராட்சதர், அரக்கர், அசுரன் என்கிறதான பட்டங்களாகும்.

இந்தப் பெயர்களின் தத்துவம் என்னவென்று சிந்தித்துப் பார்த்தால், இன்று இந்த நாட்டில் நடந்துவரும் சமுதாயப் (பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார்) போராட்டமானது 1000, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே இந்தியாவில் தொடங்கி நடந்து வந்திருக்கிறது என்பதுதான்.

கடவுள் (விஷ்ணு) அவதாரங்கள் என்கின்ற பார்ப்பனக் கற்பனைகளைப் பார்த்தால், நமது அரசர்கள் அக்காலங்களில் பார்ப்பனர் விஷயங்களில் எப்படியெப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும், அவற்றைப் பார்ப்பனர்கள் எப்படியெப்படிச் சமாளித்திருக்கிறார்கள் என்பதும் விளங்கும். அந்த விஷ்ணு அவதார எண்ணிக்கை 10 என்றாலும்—10க்கும் கதைகள் இல்லை.

விஷ்ணுவின் (1) மச்ச (2) கூர்ம (3) வராக (4) நரசிம்ம (5) வாமன (6) பரசுராம (7) இராம (8) பலராம (9) கிருஷ்ண என்பவையான—9 அவதாரங்களுக்குத்தான் கதைகள் இருக்கின்றன. 10-வது அவதாரம் இனிமேல் ஏற்படும் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. 'அந்த அவதார காலத்தில் இன்னிசை காரியம் நடக்கும்; மக்கள் இப்படி நடந்துகொள்ளுவார்கள்' என்பதாகக் காணப்படுகிறது. அப்படிக் காணப்படுவதற்கேற்ப இன்று காரியங்கள் நடக்கின்றன.

அதாவது—இன்றையப் பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார் போராட்டம்தான் 10-வது அவதாரப் போராட்டம்; அதுதான் இன்று நடைபெறுகிறது என்பதற்கு அந்த அவதாரங்களுக்கு எதிரிகளாக இருந்த கிராட்சதர்கள் முதலிய பெயர்களை—இன்றும் பார்ப்பனர் நமக்குச் சூட்டுவதே ஆதாரமாகும். அதாவது கிராஜாஜி, நம் தலைவர்களை—இராவணன், இரணியன், ரூபத்மன் என்றெல்லாம் சொல்லுவதும் அந்த ஆதாரத்தையே நமக்குக் காட்டுகிறது. அத்துடன் சத்தியமூர்த்தியும் இப்படி நம் தலைவர்களைப் பல முறை சொல்லியிருக்கிறார்.

இந்த 'அவதாரங்களின்' தத்துவம் என்னவென்றால்—பார்ப்பனர் என்பவன் எந்தத்துறையிலும் ஒழுங்காக, ஒழுக்கமாக, நாணயமாக, நேர்மையாக, உண்மையாக நடந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியம் இல்லை; தனது நலத்திற்கு எந்தத் தவறான காரியத்தையும் செய்யலாம்; தன் உயர் வாழ்வும், வெற்றியும்தான் முக்கியம்' என்பதைப் பார்ப்பனர்களுக்குப் படிப்பிப்பதேயாகும். இவை ஏதோ ஒருகாலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் இன்று பார்ப்பனர் நடப்பில் இருந்துவரும் நடத்தைகளையும், குணங்களையுமே நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

இந்த நூல்கள் 1000, 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட நூல்களாய் இருந்தாலும் அக்காலத்திலேயே பார்ப்பனர் தங்களுக்கு இருந்துவந்த எதிர்ப்புக்களைச் சமாளிக்கவும், மேலால் ஏற்படக்கூடும் என்று நினைத்து முன் எச்சரிக்கையாகவும், எக்காலத்துக்கும் பொருந்துமாறும் பார்ப்பனர் மக்களுக்கு வழிகாட்டவும் எழுதப்பட்டவைகளாகும்.

இவைகளைத் 'துருவிப் பார்த்தால்—கவனமாகச் சிந்தித்தால், பார்ப்பனரின் இன்றைய நிலை என்ன; அதற்கு நாம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது விளங்கும்.

[தலையங்கம்—விடுதலை 2-12-1972]

6. விழாக்கள்

1. நினைவுநாள் ஏன்?

தலைவரவர்களே! பெரியோர்களே! தோழர்களே!

எத்தனையோ பேர் சாகிந்தர்கள். ஏதோ இரண்டொருவர்களுக்குத்தான் நாம் நினைவு நாள் கொண்டாடுகிறோம். செத்துப்போனவர்களின் பணத்தை உத்தேசித்தோ, படிப்பை உத்தேசித்தோ, அதிகாரம், பட்டம், பதவி, அறிவு, சாமர்த்தியம் முதலியவை களைப்பற்றியோ நாம் எவருக்கும் நினைவு நாள் கொண்டாடுவதில்லை. இவைகள் காரணமாக நாம் எவரையும் போற்றுவதில்லை; துதிப்பதில்லை.

பணத்தால் ஒரு மனிதனை மதிப்பதென்றால், ரிசர்வ் பாங்கியைத்தான் மதிக்க வேண்டும். படிப்பால் ஒரு மனிதனை மதிப்பதென்றால் பெரிய வைப்ரியைத்தான் மதிக்கவேண்டும். அறிவால் ஒருவனை மதிக்கவேண்டுமானால் 'என்சைக்ளோபீடியா', ரேடியோ முதலியவைகளை மதிக்கவேண்டும். இப்படி அனைவற்றை—உயிரில்லாதவை களிலும் காணலாம். ஆதலால், நாம் மதிப்பது, பேசுவது, நினைவுறுவது என்பவை யெல்லாம் இவைகளை உத்தேசித்தல்.

மற்றெதற்காக என்றால், மனிதர்களாக—மனிதத்தன்மை உடையவர்களாக இருந்து, மறைந்த மனிதர்களுக்காக கிரங்கி, அவர்களது மனிதத்தன்மையை எடுத்துக் கூறி, மற்றவர்களையும் மனிதர்களாக ஆகுங்கள் என்பதற்காகவே யாகும்.

அப்படியானால், செத்துப்போன மற்றவர்களும், இப்போது இருக்கும் மக்கள் எல்லோரும் மனிதர்கள் அல்லவா என்று கேட்பீர்கள். அவர்களையெல்லாம் மனிதர்கள் என்று சொல்லுகின்றோமே ஒழிய, மற்ற ஜீவபிராணிகளுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பேதம் காணக்கூடிய தன்மையுடைய மனிதர்கள் என்று சொல்லுவதற்குரியவர்களாக மாட்டார்கள். பேதம் என்றால் உருவ பேதம் அல்ல. நடப்பிலும், நடப்பால் ஏற்படும் பயனிலும் உள்ள பேதமேயாகும்.

உலகிலுள்ள எல்லா ஜீவபிராணிகளுக்கும்—மனிதர்கள் என்பவர்கள் உட்பட, உருவத்தில் பேதம் இருந்தாலும், குணத்தில் பேதம் இருந்தாலும் நடப்பும் பயனும் அனைமையிலும் ஒன்றுதான்.

அரசர்களை மதிக்கிறோமா? பெரிய மனிதர்களை, ஆழ்வார்களை மதிக்கிறோமா? அல்லது தெய்வங்கள் என்பவர்களையாவது மதிக்கிறோமா? மடாதிபதிகள்—அல்லது மகான்கள் அல்லது ஆச்சாரியர்களை மதிக்கிறோமா? இவர்களை எல்லாம் அவரவர் களிடத்தில் சம்பந்தமும், தனிப்பட்ட நலமும் பெறுகிறவர்கள்தான் மதிப்பார்கள்; மற்றவர்கள் ஏன் மதிப்பார்கள்?

ஏன் என்றால், வியாபாரம் செய்து இலாபம் சம்பாதிப்பவனை யார், எதற்காக மதிப்பார்கள்? ஓட்டல்காரன், 'அன்னதான பிரபு' ஆவானா? சம்பள உபாத்தியாயர், 'குருநாதன்' ஆவானா? தாசி, 'காதலி'யாவானா? என்பதுபோல்தான் தன் தன் நலத்துக்கு—தன் தன் பொறுப்புக்காகக் காரியம் செய்யும் எவனுடைய காரியமும்—எப்படிப்பட்டதாயினும், அது சாதாரண ஜீவ சுவாவமே ஒழிய போற்றக்கூடியதாகாது. அப்படியல்லாத தன்மை, செய்கை, வாழ்க்கை கொண்ட மனிதர்கள்—அதாவது தன்னைப் பற்றிய கவலை இல்லாமல் பிறருக்கு என்று தன்னை ஒப்படைத்துத் தொண்டாற்றுகிறவன் மதிக்கப்பட்ட திருவான். அது தொண்டால் பாதகமடையும் தனிப்பட்டவர்கள், தனிப்பட்ட வகுப்புகள், ரூம்பல்கள் அவனை மதிக்காமல் இருக்கலாம்; அவமதிக்கலாம்; அது பொதுவாய் மதிக்காததாகாது.

ஆகவே, நாம் நினைவு நாள் கொண்டாடும் மக்களை, உண்மையான மனிதர்களாய்க் கருதி, அவர்களது மனிதத்தன்மையை மதித்து, மற்றவர்களும் அந்தத் தன்மைக்கு வரவேண்டுமென்கிற ஆசைக்காக, எடுத்துக்காட்டுக்காக, பிரச்சாரத்திற்காக கொண்டாடுகிறோம்.

[திருச்சி, தஞ்சை, ரும்புகோணம் ஆகிய இடங்களில் 1945 மார்ச், ஏப்ரல் மாதங்களில் சொற்பொழிவு — 'குடி அரசு' 14-4-1945]

2. படத்திறப்பு விழா

நாம் உருவப்படத் திறப்புவிழா நடத்துவது என்பது பூசை செய்யவோ, தேங்காய், பழம் ஆராதனை செய்து, விழுந்து நம்பிட்டுப் பக்தி செய்து, நமக்கு வேண்டியதைக் கோரிப் பிரார்த்தனை செய்யவோ, நாம் செய்து—செய்யும் பாவத்தை மன்னிக்கும்படி கேட்கவோ அல்ல என்பதை முதலில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட சக்தி இருப்பதாகக் கருதிக்கூட நாம் எந்தப் படத்திறப்பு விழாவும் செய்வதில்லை. மற்றும், எப்படிப்பட்ட படத்திற்கும் பூசை செய்யும்படியோ, கோவில்களிலோ தேர், கிரதம், விமானம், சப்பரம் ஆகியவைகளிலோ வைத்து ஊர்வலம் ஆராதனை செய்யும்படி காலத்தனம் செய்வதற்கோ அல்ல.

ஆனால் மற்றெதற்கு என்றால், மனித சமூக நலனுக்கு—சுயநலமில்லாமலும், மற்றவர்களிடமும் எவ்விதக் கூலியோ, புகழோ, பிரதிப் பிரயோஜனமோ பெறாமலும், தன் முயற்சியால், தன் பொருளால், தன் பொறுப்பென்று கருதித் தொண்டாற்றி வந்த பெரியார்களின் குணாதிசயங்களையும் தொண்டையும் எடுத்துச் சொல்வதன்மூலம், மற்றும் பலரும் அக்காரியத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும்—பின்பற்ற மாட்டார்களா என்பதற்காகவேதான். மனித சமூக நலனுக்குப் பிரதிப் பிரயோஜனம், கூலி இல்லாமல் மக்கள் பாடுபட வேண்டும் என்கிற மேலான குணத்தைப் பிரச்சாரம் செய்வதற்கு ஒரு சாதனமாகவேதான் இக்காரியத்தைச் செய்கிறோம்.

உதாரணமாக, திரில் தேசத்துச் சாக்ரடஸ் என்பவர்—எந்தக் காரியத்தையும் அறிவால் ஆராய்ச்சி செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னதற்காக விஷம் கொடுத்துக் கொல்லப்பட்டார். கவுதம புத்தர் என்பவர்—ஆரியப் புரட்டுகளை எதிர்த்ததற்காக எவ்வளவா கஷ்டப்பட்டார். இயேசு கிறித்து விக்கிரக ஆராதனை, கோவில் பூசை முதலியவைகளை எதிர்த்துப் பிரச்சாரம் செய்ததற்காகச் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டார். முகமது நபி அனேக மூடப்பழக்க வழக்கங்களையும், பல தெய்வ உணர்ச்சியையும், பெண் கொடுமையையும் எதிர்த்துப் பல நல்ல கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்ததற்காகப் பல முறை சங்கடப்படுத்தப்பட்டார். அப்படிப்பட்டவர்களும் மற்றும் அது போன்ற பல புதிய அபிப்பிராயம் சொன்னவர்களும் அவர்களது ஆயுள் காலத்தில் இதுபோல எவ்வளவு துன்பப்படுத்தப்பட்டு, எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்தப்பட்டு, எவ்வளவு தொல்லைப்படுத்தப்பட்டு இருந்தாலும் இன்று அவர்கள் கோடானுகோடி மக்களால் அவர்களது அபிப்பிராயங்களோடு மதிக்கப்படுகிறார்கள்; கோடிக்கணக்கான பேர்களால் பின்பற்றப்படுகிறார்கள். அது போலவேதான், நாங்களும் இன்று எங்கள் அபிப்பிராயங்கள் எவ்வளவுதான் வெறுக்கப்பட்ட போதிலும், பாமர மக்களாலும், சுயநலச் சூழ்ச்சிக்காரர்களாலும் எவ்வளவுதான் வெறுக்கப்பட்டுத் தொல்லைகள் விளைவிக்கப்பட்டு அல்லல் பட்டாலும், பிற்காலத்தில் எங்கள் தொண்டு மக்களுக்கு மிகப் பயன்தரக்கூடியதாயும் பாராட்டக்கூடியதாயும், மக்களை ஞான வழியில் நடத்தக் கூடியதாயும் இருக்கும் என்கிற நம்பிக்கையுடையவர்களாகவே இருக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவு தொல்லைகளுடன் எங்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சுயநல மற்ற இந்தத் தொண்டைப் பெரும்பான்மையான மக்களுடைய இவ்வளவு வெறுப்பிற் கிடையில் துணிந்து ஆற்ற முனைந்திருக்கமாட்டோம்.

நாங்கள் பாமர மக்களால் வெறுக்கப்படுவதினாலேயே எங்கள் தொண்டின் மேன்மையை உணருகிறோம். பாமரமக்கள் மதித்துப் பக்தி செலுத்திப் புகழும்படியாக நடந்துகொண்டவர்களுடைய எப்படிப்பட்ட தொண்டும், அப்பிபிராயமும் அவர்களது வாழ் நாளுக்குப்பின் பயன்பட்டதாக எங்களுக்கு ஆதாரமே கிடைக்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களால் மனித சமூகம் திருத்தப்பாடு அடைந்ததாக எவ்வித ருசவும் இதுவரை கிடைத்த தில்லை.

நாமறிய ஒரு காலத்தில் திலகர் புகழப்பட்டார்; பெசண்ட் அம்மையார் புகழப்பட்டார்; காந்தியும் புகழப்படுகிறார். சரித்திரத்தில் எத்தனையோ ஆச்சரியங்கள், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், சுவாமிமார்கள் எனப்பட்ட எத்தனையோ பேர் புகழப்பட்டதாகவும் பார்க்கிறோம். இவர்களில் பலர் 'தெய்வீகம்' கற்பிக்கப்பட்டார்கள்; பலர் தெய்வங்களாகவும் கருதப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்களால் எல்லாம் ஒரு காத்தொடிந்த ஊசியளவு பயன் மக்களுக்கு ஏற்படுகிறதா? ஏற்பட்டதா? ஏற்படும் என்கின்ற குறியாவது காணப்படுகின்றதா? இவர்கள் எல்லாம் புராணங்களுக்குப் புதிய உரை எழுதுகிற உரையாசிரியர்கள் போல் தோன்றி, பாமரர்களுடைய பக்திக்கும் பூசைக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் ஆளாகி, முட்டாள்தனத்தினாலும் அல்லது பாமர மக்களை ஏமாற்றிப் பொய்ப் புகழ் பெற்று வருகிறோமே என்கின்ற உணர்ச்சியுடனும் தானே செத்தார்கள்—சாகின்றார்கள்—சாகப்போகின்றார்கள் என்று சொல்லவேண்டி இருக்கிறதே தவிர, கண்கண்ட பயன் என்ன என்று பாருங்கள்!

இன்று உண்மையில் மனித சமூகத்திற்கு ஏதாவது புதிய மாறுதல் உணர்ச்சி அல்லது புரட்சிகரமான சுதந்திரம், விடுதலை, சமத்துவம், சுயமரியாதை என்பதான உணர்ச்சி தோன்றி இருக்குமானால்—அவை அனைத்தும் ஒரு காலத்திலோ, நேற்றோ, இன்றோ—கல்லடிப்பட்டு, கொல்லப்பட்டு, கையடிப்பட்டு, தொல்லப்பட்டு உயிர் துறந்த, உயிர் வாழ்கின்ற—வெறுக்கப்பட்ட மக்களாலேதான் என்பது ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற எவருக்கும் சுலபத்தில் புலப்படும்.

அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் எல்லாம் மக்களின் தன்மை உயர வேண்டுமென்று கருதித் தொண்டாற்றியவர்களே ஒழிய, மக்கள் தங்களைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பூசிக்க வேண்டுமென்று கருதியவர்கள் அல்லர். ஆதலால் அப்பெரியவர்களை ஞாபகப்படுத்தி, அவர்கள் தன்மையை மற்ற மக்கள் உணர்ந்து, அம்மாதிரியான உள்ளம் பெற்று மனித சமூகத்துக்குத் தொண்டாற்ற முற்படவேண்டும் என்பதற்காகவே அவர்களது உருவப்படத்திறப்பு விழாக்கள் என்ற பெயர் வைத்து இவற்றை எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

[கட்டுரை—'குடிஅரசு' 10-1-1948]

3. விழாவும் நாடும்

பேரன்புமிக்க தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

இங்கு நடைபெற்று வரும் இந்தப் பொங்கல் விழாவில் இரண்டாவது நாள் நிகழ்ச்சிக்காக என்னை அழைத்ததில் நாள் ஏதோ எனக்குத் தோன்றும் கருத்துக்களை உங்களிடம் சொல்லி அளவளாவ முன் வந்திருக்கிறேன்.

விழா என்பதன் நோக்கமே மக்கள் பலர் கூடி அளவளாவிக்க களிக்க வேண்டுமென்பதுதான். விழாவிற்சாகப் பலதரப்பட்ட கருத்துக்களுடைய மக்கள் ஒன்று சேரும் போது அவரவர்களுடைய கருத்தை ஒருவரோடொருவர் பரிமாறிக்கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் எழுகிறது. இங்கு நடைபெறும் பொங்கல் விழாவில் அன்றாடம் ஒரு அறிஞரை வரவழைத்து அவருடைய கருத்துக்களை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பளிக்கப்பட்டிரு

வருகிறது. இது மிசவும் பாராட்டத்தக்க காரியம் ஆகும்; அதோடு பயனுள்ள காரியமும் மாரும். அனேகமாக விழாக்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் கொண்டாடப்படவேண்டும். நம் நாட்டு விழாக்கள் என்பவை கின்று பெரும்பாலும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளாகவே இருந்து வருகின்றன. மேலும், இவைகள் பெரும்பாலும் எந்தக் காலத்திலோ, யாருடைய நன்மை கருதியோ, யாராலோ, எதனாலோ ஏற்படுத்தப்பட்டனவாயிருக்கின்றனவே யொழிய, பெரிதும் நம்முடைய முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்றனவாக அமைந்திருக்கவில்லை.

உதாரணமாக, ஒவ்வொரு விழாவும் மத சம்பந்தமானதாகவும் அவை பெரிதும் பார்ப்பான் மேன்மைக்கும், பிழைப்புக்கும் பயன்படத்தக்க ஒரே தத்துவத்தை அடிப்படையாக வைத்து ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பவையாகவே நாம் காண்கிறோம். அந்தந்த விழாவையொட்டிய சடங்குகளும் பெரும்பாலும், துவக்கிப் காலந்தொட்டு ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றனவேயொழிய, நாளுக்குநாள் எவ்வித முன்னேற்ற மாறுதலும் அடைந்துவரக்கூடாது. மக்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கும் விழாச் சடங்குகளுக்கும், எவ்வித சம்பந்தமும் இருப்பதாகக் கூட நமக்குத் தோன்றவில்லை. சென்ற ஆண்டில் நடைபெற்ற சரஸ்வதி பூஜை, பிள்ளையார் பூஜை, உற்சவம், கடவுள்கள் திருவிழா ஆகிய இவற்றிற்கும்—இவ்வாண்டு நடைபெற்ற விவ்விழாக்களுக்கும் நம்மால் எவ்வித மாறுதலும் காண முடியவில்லை. முன்பு விளக்கெண்ணெய் விளக்கென்றால் இன்று 'காஸ்கல்ட்', 'எஸ்கெட்ரிக் கல்ட்'—இவைதாம் மாறுதல். நம்முடைய பழம்பண்டுகளையும் கூட எவ்வித மாறுதலும் இன்றியேதான் நடைபெற்று வருகின்றன. இத்தகைய விழாக்களில் கலந்து கொள்வதால் மக்களுக்கு ஏதாவது பயனுண்டா என்பதுபற்றி யாரும் கவலை எடுத்துக் கொண்டு சிந்திப்பதில்லை. இந்தமாதிரி பலர் கூடிக் கசிக் கசிக் சந்தர்ப்பத்தை—அவர்களிடையே உள்ள வேற்றுமையை நீக்கவும், அவர்களது அறிவை முன்னேற்றப்பாதையில் அழைத்துச் செல்லவும் அறிவாளிகள் உபயோகப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அந்த மாதிரி நம்முடைய விழாக்கள் மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்கு வெகு காலமாகவே இருந்துவருகிறது. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பே பொதுநலத் தொண்டர்கள் இதில் டோதிய கவனம் செலுத்தியிருப்பார்களானால், நம் நாடு இதற்குள் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைந்திருக்கும். அறிவுக்குக் கேடாயிருந்துவரும் பல விழா முறைகள், அறிவு வளர்ச்சிக்கான விழாக்களாக மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும் என்று நாள் கூறுவது வெகு பேருக்குச் சங்கடமாயிருக்கலாம்.

நான் இதுபற்றிக் கவலை எடுத்துக்கொண்டு மேல்நாடுகளில் நடைபெறும் விழாக்களைப்பற்றியும், அவைகளின் முறைகளைப்பற்றியும் ஆராய்ந்திருக்கிறேன். எனது மேல் நாட்டுச் சுற்றுப் பிரயாணத்தின்போது பல விழாக்களில் நான் கலந்துகொண்டும் இருக்கிறேன். அவர்களது விழாக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏதாவது புதிய படிப்பினை இருக்கும். ஏதாவது முற்போக்கு உணர்ச்சிப் பெருக்கத்திற்கான வசதி இருக்கும். ஆனால், கிங்கு எந்த விழாவும் அப்படி இருப்பதில்லை; அறிவுக்கு உணர்ச்சி கொடுக்கும் தன்மையே நமது விழா முறையில் இருப்பதில்லை. கிங்கும் பெரிய, பெரிய உற்சவ விழாக்கள் பல கிலட்சக்கணக்கான பொருட்செலவில் கிலட்சக் கணக்கான மக்களைக் கூட்டுவித்து நடைபெற்று வருகின்றன என்றாலும் அவற்றால் அறிவும் நாகரிகமும் மேலும் மேலும் அந்தகாரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்படுகிறதே அல்லாது ஒன்றோடொன்று அறிவு விளக்கத்திற்கு—நவநாகரிகத்திற்கு ஏற்றதாய் அமையவில்லை.

மற்ற நாடுகளில் இம்மாதிரியான விழா நாட்களைக் கண்காட்சி மாதிரி நடத்துவார்கள். அக்கண்காட்சி சாலைகளில் புதிய கற்பனைகள் பல மலிந்திருக்கும். வாழ்க்கை வசதி மேம்பட்டிருக்கான பல புதிய கண்டுபிடிப்புகள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். பல நாடுகளில் இருந்து தருவிக்கப்பட்ட நுண்ணிய கருவிகள் கண்காட்சியில் இடம்பெற்றிருக்கும். ஒவ்வொரு துறையிலும்—எழுத்து, கியத்திரம், கைத்தொழில், சித்திரம் ஆகிய

சகல துறைகளிலும் அது பெரிய படிப்பினையாக அமைந்திருக்கும். கண்காட்சி சாலையின் ஒரு பக்கத்தில் நுழைந்து மறு பக்கத்தில் வெளி வருவதற்குள் ஒருவன் சகல துறைகளிலும் தன் அறிவை வளர்த்துக்கொண்டு விடுவான். அவன் உலகத்தின் முன்னேற்ற வளர்ச்சி களைத் தன் கண்கள்முன் கண்டு களித்துத் தெளிவுபெறுகின்றான்; பல ஆராய்ச்சி நுணுக்கங்களை அறியும் வாய்ப்புப்பெறுகிறான்; பல அதிசயக் கருவிகளைக் கண்டு அகமகிழ்கிறான். சூழ்ச்சிக்கூறின் கலாசாலை சென்று படித்துப் பெறவேண்டிய அறிவு வளர்ச்சியை, அவன் அந்தக் கண்காட்சியின் மூலம் ஒரு சில மணி நேரத்திலேயே பெற்று விடுகிறான். அவ்வளவு பயன்தரத்தக்க முறையில் அவர்கள் கண்காட்சிச் சாலைகளை நடத்துகிறார்கள். மனித சமுதாயத்தின் அறிவு முன்னேற்றத்திற்கென்றே அவைகள் நடத்தப்பட்டுவருவதால் அதில் அறிவாளிகள் பெருங்கவலை எடுத்துக்கொண்டு உழைக்கிறார்கள்.

அரசாங்கம் மட்டுமல்ல; தனிப்பட்ட நபர்களும் மனித சமுதாயத்தின் நல் வாழ்வுக்குத் தம்மாலான சகல உதவிகளையும் செய்ய முயற்சிக்கிறார்கள். தொழில் துறையில் கிருந்துவருகிற மக்கள் அத் துறையில் தமது பூரா கவனத்தையும் செலுத்தி மக்கள் தேவைக்கான நற்பொருள்களை நயமான விலைக்குத் தருவதற்கான முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். பொது மக்களின் நன்மைக்கான புதிய, புதிய கண்டுபிடிப்புக்களை மக்களுக்குக் கண்காட்சியின்மூலம் அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார்கள். தமது வாழ்க்கையைப் பொது மக்களின் நன்மைக்காக அவர்கள் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். அம்மாதிரி பொதுநல உணர்ச்சியே நம்மிடம் கிருப்பதில்லை. ஆகவேதான் நம் விழாக்கள் இன்றும் அர்த்தமற்ற சடங்குகளாகவே கிருந்துவருகின்றன. நம் நாட்டிலும் பெரிய பண்டிகைகளும், திருவிழாக்களும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன.

நாமும் பல லிட்சுக் கணக்கில் திரும்பத் திரும்ப அவற்றிற்குச் சென்றுகொண்டுதான் இருக்கிறோம். பழையபடி பல சாமான் கடைகளையும், பல சில்லரை வேடிக்கைகளையும் தான் பார்த்திறோமே யொழிய—அறிவு முன்னேற்றத்திற்கான வசதி ஒன்றையேனும் அங்கு காண்கிறோமில்லை.

விழாவிற்கு வந்து வீடுதிரும்பும் ஒருவனைக் கண்டு, 'என்னப்பா விசேஷம்?' என்று கேட்டால் அவன் என்ன கூறவான்? 'ஒன்றும் விசேஷமில்லை; நிறையக் கூட்டம் கிருந்தது; அலங்காரம் அழகாயிருந்தது; கூட்டத்தில் பலர் நசுக்கப்பட்டார்கள்; இந்த வருடம் புது வாத்தியக்காரன் வந்திருந்தான்; அவன் விடியவிடிய வாசித்தான்; வாத்தியத்திற்குமட்டும் ரூபாய் ஓராயிரமாம்' என்று கிப்படித்தான் பதில் கூறவானே அல்லாது, 'கிந்த விழாவிற்குச் சென்றதால் இன்ன பலன் பெற்றேன்; அமெரிக்காவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட ஆகாய விமானத்தையும், பர்ஷியாவிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட அற்புதக் கம்பளங்களையும் பார்வையிட்டேன். அரைமணி நேரத்திற்குள் 50 செஜும் ஆடை நெய்யக் கூடிய அதிசயக் கருவியைக் கண்டேன்' என்று கூறமாட்டான் அல்லவா!

அழகிய அலங்காரத்தாலும், அற்புத வாத்தியத்தாலும் அவனுக்கு ஏதாவது பயனுண்டா? மற்ற உலக மக்களைப் போல் நாமும் பெருமையடித்துக்கொள்ள நாம் ஏதாவது ஒரு அதிசயக் கருவியையாவது உற்பத்தி செய்திருக்கிறோமா? நம் பெருமையெல்லாம், 'நான் ஒரு வருஷத்திய புரட்டாசி சனிக்கிழமைகூட திருப்பதிக்குச் செல்லத் தவறியதில்லை'; 'ஒரு வருடமேனும் திருவண்ணாமலை தீபசேவைக்குச் செல்லாமல் கிருந்ததில்லை' என்பதோடு அடங்கிவிடுகிறதேயல்லாது, வேறு என்ன இருக்கிறது, நாம் பெருமைப்பட? பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தை கிரயில்வேக்காரரும், பார்ப்பன அர்ச்சகர், ஓட்டல்காரர், காப்பிக்கடைக்காரர் உண்ண அருவதைத் தவிர, வேறென்ன பயன் கண்டோம், நமது விழாக்களால்? கிந்த விழாக்களால் நமது சமுதாய நிலை, அல்லது அறிவு வளர்ந்து விட்டதென்று யாரேனும் கூறமுடியுமா? தலைமுறை தலைமுறையாக நமது சமுதாய நிலை

வாழ்க்கைநிலை ஒரே நிலையில்தானே கிருந்துவருகிறது? வேறு நாட்டுமக்களுக்கு கிருந்து வரும் அறிவு முன்னேற்றத்திற்கான வாய்ப்பு நமக்கு கில்லாமற் போன காரணம் என்ன?

மனிதன் எப்போதும் ஒரு காரியத்தை ஒரேமாதிரி செய்துகொண்டு வருபவன் அல்லனே! செக்குமாட்டைப் போல் ஒரேமாதிரித் திருப்பித் திருப்பிச் சுழன்றுகொண்டு வருபவனல்லனே! மனிதன் பகுத்தறிவுச் சிந்தனை உடையவனானதினால், அவன் ஓர் வளர்ச்சிப்பிராணி! அதனால்தான் அவன் மிருகங்களுக்கு மாறுபட்டு கிருக்கிறான்! மிருகங்கள் குட்டிபோட்டுச் சந்ததியை வளர்த்துவரும்; அவற்றிற்கும் உடல் வளர்ச்சி உண்டு என்றாலும் அவைகளுக்கு அறிவுவளர்ச்சி கில்லை. ஆதலால், அவற்றின் ஜீவியத்தில் தாமாக ஒன்றையும் மாற்றிக்கொள்வதில்லையே. நம்முடைய நிலை ஒன்றும் அப்படிப்பட்டதல்லவே! நான்தோறும் புதியன தோன்றலும், அதற்கேற்ப ஆசாபாசங்கள் வளர்ச்சியடைவதும் மனிதனுக்கு கியற்கையாயிற்றே! நல்ல நல்ல கண்டுபிடிப்புக்களின் மூலம் அவனுடைய கிளிப்பப் பெருக்கிற்கான வசதிகள் அதிகப்படக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றனவே!

நமது அறிவுவளர்ச்சி அத்துறைகளில் செல்வதற்கில்லாமல் ஏதோ ஒரு வகையில் தடைப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றுதானே நாம் யூகிக்கவேண்டி கிருக்கிறது? சாதாரணமான மோட்டார் வண்டிகூட, சென்ற சில வருடங்களில் எவ்வளவோ மாற்ற மடைந்திருக்கிறதே! 1917 கில் கிருந்த 'மோட்டர்' வண்டி 1930 ஆம் வருடத்திய மோட்டார் கில்லை; 1947 ஆம் வருடத்திய மோட்டார் வண்டி 1946 ஆம் வருடத்திய மோட்டார் வண்டி மாதிரி கிருக்கவில்லை. 1947 ஆம் வருடத்தின் முடிவில் வரும்வண்டி 1947 கின் ஆரம்பத்தில் வந்த வண்டிக்குக் கொஞ்சமாவது மாறுபட்டிருக்கிறதே—கிதற்குக் காரணம் என்ன? கியந்திரசாலை நிபுணர்கள் அதில் கவலை எடுத்துக்கொண்டு வேலைசெய்து வருவதால் தானே கித்தகைய முன்னேற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. முதலில் 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறை (மாடல்) அமைப்பு மாறிக்கொண்டே வந்தது. கின்று ஒரு வருடத்திற்குள்ளாகவே கிரண்டுமுறை மாறக்கூடிய நிலைக்கு வந்துவிட்டதே! ஆரம்பத்தில் மெதுவாக கிருந்த வளர்ச்சி முடிவில் வேகம் அடைந்துவிட்டதே! கிப்படித்தானே கின்று அனேக சங்கதிகள் மாற்றமடைந்து வருகின்றன. கிப்படி மாறுவதுதான் கியற்கை.

நமது அரசியல் கருத்தைத்தான் எடுத்துக்கொண்டு பார்ப்போமே! 1885 கில் தோன்றிய கிந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அன்றையக் கருத்து என்னவாக கிருந்தது? கின்று அதன் கருத்து என்னவாக கிருக்கிறது? அன்றைய சூழ்நிலைக்கேற்ப அதன் குறிக்கோள் அன்று அமைந்தது. கின்றையச் சூழ்நிலைக்கேற்ப அதன் குறிக்கோள் கின்று மாற்றப் பட்டு கிருக்கிறது. கின்றுள்ள சூழ்நிலை எப்படி அன்றிருந்தவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க முடியும், கின்றைய சூழ்நிலைக்கேற்ப அன்றைய குறிக்கோளை அமைக்க? அன்றுகூடிய காங்கிரஸ், முதலில் கிராஜாவைக் காப்பாற்றும்படி கடவுளை வாழ்த்தியது; பிறகு கிராஜாவை வாழ்த்தியது; கிராஜ விஸ்வாசப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டது; அருள் கூர்ந்து மன்னப்பிரான் ஏதாவது உத்தியோகம் வழங்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததுத் தீர்மானங்கள் செய்தது. அன்று காங்கிரஸ் செய்தது தவறென்றோ அல்லது அவர்க ளெல்லாம் அடிமை மனப்பான்மை கொண்டவர்கள் என்றோ நான் கூறவரவில்லை. அன்று எது அந்த ஸ்தாபனத்திற்குத் தேவை என்று தோன்றியதோ, அதை வழங்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொண்டது. பிறகு சிறு உத்தியோகங்களிலிருந்து பெரிய உத்தியோகங்களுக்கு வந்தது. பிறகு சம்பளத்தில் ஏன் வெள்ளையனுக்கும், கிந்தியனுக்கும் வித்தியாசம் கிருக்கவேண்டும் என்று கேட்டது. அப்புறம் எல்லா உத்தியோகங்களும் தங்களுக்குத்தான் கிருக்கவேண்டுமென்று கேட்டது. பிறகு எங்களை ஏன் வெளிநாட்டார் ஆளவேண்டும் என்றது. 'கிளி நீங்கள் போய்விட்டு வாருங்கள்' என்று வெள்ளையனைப் பார்த்துக் கடைசியாகக் கூறிவிட்டது. கின்று அந்தப்படியே அவனும் போய்விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

‘கல்லூரி காவிரியும் உள்வரைக்கும் எங்களைத் தாங்களே ஆண்டு வருவோம்’ என்று கூறிய காங்கிரஸ் இன்று அதற்கு நேர்மாறாக, ‘என்னத்துக்கு நீ ஆள்வேண்டும்’, ‘வெள்ளையனே வெளியேறு’ என்று சாதாரணமாகக் கூறிவிடவில்லையா! அவ்விதமே, ஒவ்வொரு கருத்தும் முன்னேறிக்கொண்டுதான் வருகிறது. ‘ப்ராசிரஸ்’ (Progress) என்பதும் வளர்ச்சி என்பதும் பரிணாமமுன்னேற்றம் என்பதும் இதுதான். மனிதன் தன் பகுத்தறிவுகொண்டு சிந்திக்கச் சிந்திக்க அவனுடைய ஆசாபாசங்களுக்கும் வளர்ச்சியடைகின்றன. அதற்கேற்ப அவனுடைய முயற்சியும் வலுக்கிறது; வெற்றியும் பெறுகிறான்; அதனால் தன் வாழ்க்கைநிலை உயர அவன் இன்பமடைகிறான்.

ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக்கும் சிந்தனை அறிவுதான் அடிப்படைக் காரணமாகும். உலகத்திலுள்ள மற்ற அறிவுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்துடன் நம் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாம் ரொம்பவும் பின்னணியில் இருக்கிறோம் என்பது தெளிவாகும். இயற்கைப் பகுதறிவுப் பாதைவழிச் சென்று நாம் எங்கிருக்க வேண்டுமோ அந்த இடத்தில் நாம் இன்று இருக்கவில்லை. பல நூற்றாண்டுகளாக நாம் மிருகங்களைப்போல எவ்வித முன்னேற்றமும் இல்லாமல் வாழ்ந்துவருகிறோம். அதாவது, மற்ற நாட்டு மக்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு நாம் ஒரு நூறு ஆண்டுகளாவது பின்னணியில் இருக்கிறோம். காரணம் நமக்கு—அறிவில்லாமற் போனதால்லை; அந்த அறிவுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்காததால்தான். காரணம்—நாம் முன்னேற்றத்திற்கு அருகதை யற்றவர்கள் என்பதற்காக அல்ல; நமது முன்னேற்றத்தைக் காலத்தினிடமும், கடவுளிடமும், தலைவிதிப் பயனிடமும் ஒப்புவித்துவிட்டதால்தான். காரணம்—நமக்கு அறிவை வளர்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போனதால் அல்ல; கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை மூட நம்பிக்கைகளைப் வளர்க்கப் பயன்படுத்தியதால்தான்.

நமது பண்டுகைகளையும், நமது சமுதாய சம்பந்தமான திருமணம் போன்ற விழாக்களையும் நாம் வெறும்வேடிக்கையாகவும் பொழுதுபோக்கு வாய்ப்பாகவும் கருதிவந்தோமே ஒழிய, அவற்றை மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பாகக் கொள்ளவில்லை. அப்படிக்கொள்வது தவறென்று கூடக் கருதியிருந்தோம். கடவுள் சம்பந்தமாக, மத சம்பந்தமாக, சாஸ்திர சம்பந்தமாக, பழக்கவழக்க சம்பந்தமாக—எந்த ஒரு சிறு மாறுதலுக்கும் இடம் கொடுக்காமல் நாம் நம் முன்னோர் நடந்துகொண்ட மாதிரியை அப்படியே பின்பற்றி வந்தோம். ‘அவற்றை அறிவினால் ஆராய்ந்து பார்க்கக்கூடாது; அவற்றில் எத்தகைய மாறுதலும் செய்ய நினைக்கக் கூடாது; நினைத்தால் நரகம் சம்பவிக்கும்; புல்லாகவோ, புழுவாகவோ மறுபிறவியில் பிறக்கவேண்டும்’ என்றெல்லாம் கூறப்பட்டுவந்தது; இன்றும் கூறப்பட்டுவருகிறது. பேய், பிசாசுகளுக்கும், மந்திரவாதிகளுக்கும் எப்படி இன்று சில மடையர்கள் பயந்துகொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களோ, அதேபோல் மத, சாஸ்திர பூச்சாண்டிக்கும், நாகபூச்சாண்டிக்கும் பயந்து மக்கள் தம் புத்தியை உபயோகிக்கத் தவறினார்கள். தமது அறிவிலும் ஆற்றலிலும் நம்பிக்கை இழந்து, ‘ஐயோ, பாவமே நான் என்ன பாவம் செய்தோ இப்படித் துன்பப்படுகிறேன்; நான் சாணி மூத்திரம் வேணுமானாலும் குடித்துவிடுகிறேன்; என்னைமட்டும் நரகத்திற்கு அனுப்பிவிடாதே’ என்று ஒவ்வொருவரும் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்துவந்தனர். ஒருவரிடம் நரகத்தில் நம்பிக்கையற்று அறிவுகொண்டு முன்னேற்றமடைய முயற்சித்தனர் என்றாலும், இந்த நாசமாப்போன நாசகாரப் பயங்கொள்ளிகள் அவர்களையும் சுமாவிடவில்லை. அவர்களைக் கடவுளுக்கு விரோதிகள் என்று பழித்துக் கூறி அவர்களுக்குப் பலவாறாக கொடுமைகள் இழைத்துவந்தனர். இன்னால்தான் நம் மக்கள் முன்னேற்றமடைய வாய்ப்பில்லாமற் போய்விட்டது.

எது எதற்குக் கடவுள், எதற்கு மதம், எதற்கு சாஸ்திரம், எதற்கு பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவைகளைப் பயன்படுத்துவது என்கின்ற தராதரம் இல்லாமல் அடியோடுயாவற்றிற்கும் அடிமையாகிவிட்டோம். அறிவை உபயோகிக்கும் வாய்ப்பு பெற்றிருக்கும் பிற நாட்டு

மக்கள், தம் அறிவால் கண்டுபிடித்திருக்கும் அதிசயக் கருவிகளை எல்லாம் நாமும் செய்ய வேண்டுமே என்ற கவலையில்லாமல், அவற்றால் நமக்கேற்படும் ஆகை, வசதி, காரணமாக அவற்றை ஆகையோடு அனுபவிக்கமாத்திரம் தொடங்கிவிட்டோம். நமக்குப் பிரயோசனம் இருப்பதைச் சட்டென்று ஒப்புக்கொண்டுவிட்டோம். அப்போதுமாதிரி நமக்கு வியற்கையால் உள்ள பயத்தை விசியறிந்துவிட்டோம். இது அனுபவிக்கத் தக்கதுதானா? முன்னோர்கள் இதை அனுபவித்தார்களா? கடவுள் நம்பிக்கை இதை அனுமதிக்கிறதா? என்றெல்லாம் நாம் சிந்திக்கவில்லை. நாம் அனுபவிக்கிறோம். ஆனால் அனுபவிக்கப் படும் பொருள் எப்படிச் செய்யப்பட்டது? யாரால் செய்யப்பட்டது? நம்மால் ஏன் அப்படிப் பட்ட பொருளைச் செய்ய முடியவில்லை என்றெல்லாம் நாம் சிந்திப்பதில்லை. சாதாரணமாக இந்த விளக்கை எடுத்துக்கொண்டால் கூட இதுவும் படிப்படியாக எவ்வளவோ முன்னேற்றம் அடைந்துவந்திருக்கிறது. நெருப்பு, அகல்விளக்கு, கிரோசின்விளக்கு, பவர்கலட், கியாஸ்லைட், எலக்ட்ரிக் லைட் என்று முன்னேறிவிட்டது. இன்று எவ்வளவு தான் பக்தனாயிருந்தாலும், அவன்கூட மின்சார விளக்கில் தான் பிரார்த்தனையைச் செலுத்த ஆசைப்படுகிறான். பல மதங்களும் கணக்கற்ற தெய்வங்களும் பெரிய ரிஷிகளும் முனிஸ்வர்களும் பலதீர்க்களும் சூரர்களும் நம் நாட்டில் தோன்றியிருந்தும், அவர்களால் எல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரியத்திற்கு ஒரு பயனும் ஏற்படக் காணோம்? இவர்களில் ஒருவருக்காவது இப்படிப்பட்ட ஒரு சாதனத்தைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய சக்தியை, நமக்கு அளிக்கத் திறனில்லாமற் போய்விட்டது. உலகம் எவ்வளவோ முன்னேறியும் நாம்மட்டும் இன்னும் காட்டுமிரண்டுகளாகத்தான் வாழ்ந்து வருகிறோம்.

நம்மிடையே இன்னும் நிரந்தரமான வருணாசிரம தர்மம் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. 2000 வருடங்களுக்கு முன் எந்த வகுப்பார் சூத்திரராயிருந்தாரோ அந்த வகுப்பார் இன்னும் சூத்திரர்களாகத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். 2000 வருடங்களுக்கு முன் யார் பிராமணர்களாய் இருந்தார்களோ அவர்கள்தான் இன்றும் பிராமணர்களாய் இருந்து வருகிறார்கள். நம் வர்ணம் (நிறம்) பழக்க, வழக்கம், ஆசாபாசம், வருணதர்ம நடத்தை ஆகியவைகள் எல்லாம் மாறிய பின்பும் இது மட்டும் மாறுதலடையாமல் பிறவி காரணமான சாதித் தன்மை மட்டும் மாறாமல் இருப்பது சரியா? இதுவரை இருந்தது போகட்டும். இனிமேலும் இந்த இழிநிலை ஒழிய வேண்டாமா? மானத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட இடம் கொடுக்காத மதம் நமக்கேன்? இந்தமாதிரி நாம் கூட்டமாகக் கூடும் போது நமது கவனமும் கவலையும் நமது மானத்தைப்பற்றித்தான் இருக்கவேண்டும். நமது இழிவு தீங்குவது எப்படி? நாம் மனிதத்தன்மை பெறுவது எப்படி? என்று சிந்திப்பதில் தான் நமது பூரா கவலையும் இருக்கவேண்டும்.

நமது இழிவுக்குக் காரணம் நாம் ஒப்புக்கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் மதமும், அதற்கு ஆதாரமாயிருந்துவரும் சாஸ்திரங்களும், புராணங்களும், அவற்றிற்கேற்ப கற்பிக்கப்பட்ட கடவுள்களும் என்பதை நாம் முதலில் உணரவேண்டும். அவற்றை நமது தன்மைக்கேற்ப, மானத்திற்கேற்ப, முற்போக்குக்கேற்ப மாற்றியமைக்க முற்படல் வேண்டும். மதம், புராணங்கள், அவற்றிற்கேற்ற கடவுள்கள் ஆகியவற்றின் மூலமாய் வைத்துச் செய்யப்பட்ட கலையையும், கிலக்கியத்தையும் அவ்வப்போது அறிவுகொண்டு நம் மனநிலைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைத்துக்கொள்ளவேண்டும். நரக தண்டனைக்குப் பயந்து நாம் மனிதாபிமானத்தை விட்டுவிட முடியாது. ‘கடவுளா, பாடுபடும் பாட்டாளி மகளை ஏழையாகவும், பாடுபடாத சோம்பேறியைச் சுகவாழ்வுக்காரனாகவும் பிறப்பித்திருக்கிறது, வைத்திருக்கிறது?’ என்று கேட்கவேண்டும். மதமா, அது ஏன் பாடுபடுகிற பாட்டாளி மக்களை இழிசாதி மக்களாகவும், பாடுபடாத சோம்பேறி மக்களை உயர்சாதி மக்களாகவும் வைத்திருக்கவேண்டும்? என்று கேட்கவேண்டும். கண்முடிக்க காலம், கண்முடித் தலை வணங்கி நிற்கும் காலம் கடந்துவிட்டது. அது ‘லிமிடேஷன் பார்’ (Limitation Bar) ஆகிவிட்டது. கடவுளுக்கும் மதத்திற்கும், மக்கள் பயந்திருந்த காலம் மலையெறிவிட்டது.

ஆளான மக்கள் கிருஷ்ணமூர்த்தியிடம் சென்று முறையிட்டதாகவும், கிருஷ்ணமூர்த்தி மக்களையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பாற்ற ஒரு பெரிய மலை (கோவர்த்தனகிரி)யைத் தூக்கி அனாதை தனது சுண்டுவிரலால் தாங்கிப்பிடித்து காப்பாற்றினதாகவும், இதனால் இந்திரன் வெட்கமடைந்து கிருஷ்ணனிடம் தஞ்சமடைந்து தனது மரியாதையைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதாகவும், அதற்கு கிரங்கி கிருஷ்ணன், 'எனக்கு ஒருநாள் பண்டிகை; உனக்கு ஒருநாள் பண்டிகையாக, மக்கள் முதல்நாள் எனக்காக பொங்கல் பண்டிகையாகவும் பொங்கலுக்கு மறுநாள் மூட்டுப் பொங்கல் என்று கொண்டாடும்படியும் ராஜி செய்து கொண்டார்கள் என்றும் சிறிப்பிற்கிடமான—ஆபாச முட்டாள்தனமான கதைகளைக் கட்டிப் பொருத்திவிட்டார்கள்.

இதிலிருந்து தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரனின் யோக்கியதை எப்படிப்பட்டது? மக்களுக்குக் கடவுளான கிருஷ்ணனின் யோக்கியதை எப்படிப்பட்டது என்பதை மக்கள் சிந்தித்து உணர வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

மற்றும், இதில் பொங்கலுக்கு முதல் நாளைக்கு ஒரு கதையையும், மறு நாளைக்கு ஒரு கதையையும் போகிப் பண்டிகையென்றும், சங்கராதிப் பண்டிகையென்றும் பெயர் வைத்து மூன்றுநாள் பண்டிகையாக்கி, அதில் ஏராளமான முட்டாள்தனத்தையும் மூடநம்பிக்கையையும் புருத்திவிட்டார்கள்.

நமது பார்ப்பனர்களுக்கு எந்தக் காரியம் எப்படியிருந்தாலும், யார் எக்கேடு கேட்டாலும் தாங்கள் மனித சமுதாயத்தில் உயர்ந்த பிறவி மக்களாகவும், உடலுழைப்பு இல்லாமல் வாழும் சுகஜீவிகளாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக மனித சமுதாயம் முழுவதும் அறிவைப் பயன்படுத்தாத, ஆராய்ச்சியைப் பற்றியே சிந்திக்காத முட்டாள்களாகவும், காட்டுமிராண்டிகளாகவும் இருக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதை அவர்களுடைய பிறவிப் புத்தியானதால் அதற்கேற்ப உலக நடப்பைத் திருப்பிப் பாதுகாத்து வைக்கிறார்கள்.

பார்ப்பனர்களின் இம் மாதிரியான அட்டுறிய அக்கிரம காரியங்களில் இருந்து விடுபட்டு மனிதர்களாக நாம் வாழவேண்டுமானால் பொங்கல் பண்டிகை என்கின்றதை முதல்நாள் அன்றுமட்டும் நல்ல உயர்வான உணவு அருந்துவதையும், நல்லுடை உடுத்தி வைதையும், மனைவி மக்கள் முதலியவர்களுடன் இன்பமாகக் காலம் கழிப்பதையும் கொண்டு, நம்மால் கூடிய அளவு மற்றவர்களுக்கும் உதவி அவர்களுடன் குலாவுவதான காரியங்களையும் செய்வதன் மூலம் விழாக் கொண்டாட வேண்டியது அவசியமாகும்.

மற்றபடியாக, மதச் சார்பாக உண்டாக்கப்பட்டிருக்கும் பண்டிகைகள் அனைத்தும் பெரிதும் நம் கிழிவிற்கும், பார்ப்பனர் உயர்விற்கும், நம் மடமைக்கும், காட்டுமிராண்டித் தன்மைக்கும் பயன்படாத தக்கதாகவே இருந்துவருவதால்—பயனளித்து வருவதால் அறிவுள்ள, மானமுள்ள மக்கள் மத சம்பந்தமான எந்தப் பண்டிகையையும் கொண்டாடாமலிருந்து, தங்களை மானமும் அறிவுமுள்ள மக்களாக ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மானமும் அறிவுமே மனிதற்கழகு.

[அறிக்கை—'விடுதலை' 13-1-1970]

5. பெயர் சூட்டுவிழா

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

சாதாரணமாக, மனிதருக்குப் பெயர் என்பது ஒவ்வொரு நபருக்கும், அந்தந்த நபரைக் குறிக்கும் குறியீட்டுச் சொல்லாகும். மனித சமுதாயத்தின் இம் மாதிரியான ஒரு குறியீட்டுச்சொல் அவரவர்களுக்கு அடையாளஞ் சொல்லக்கூடிய சொல் என்பது சரித்திர காலத்திற்கு முன்பிருந்தே இருந்து வந்திருக்கிறது.

பெயர் சூட்டுவதில்.....சாதாரணமாக, மனிதர்களுக்கு ஒரு குறியீடு என்கிற தன்மையில் சூட்டப்படுகிற பெயர் என்கிற போதிலும், பெயர் சூட்டுவது என்பதில் ஒரு கொள்கை, தத்துவம் உள்ளே இருந்து வந்திருக்கிறது.

முதலாவது, சாதாரணமாக மக்களுக்குள் இன்றைய தினம் இருந்துவரும் பெயர்களைப் பார்த்தால் பெரும்பாலும் மதத்தின் அடிப்படையிலேயே இருந்துவருகின்றன. சாதாரணமாக, உலகத்தில் மதத்திற்குச் செல்வாக்கு ஏற்பட்ட பிறகு ஒவ்வொரு மதத் தாருக்கும் அந்தந்த மதத்தின் பெயரால் அந்தந்த மதத் தத்துவம் மதக்குறிப்பின்படியாகப் பெயர்கள் இருந்து வருகின்றன.

கிறித்தவர்களுக்கு கிறித்துவ மத சம்பந்தமான பெயர்களும், முஸ்லிம்களுக்கு முஸ்லிம் மார்க்கப்படியான பெயர்களும், பவுத்தர்களுக்கு பவுத்த தன்மைப்படியான பெயர்களும், இந்துக்கள் என்பவர்களுக்கு இந்துமதம் என்பவைகளின் சாஸ்திர சம்பிரதாயப்படியும் பெயர்கள் இருந்து வருகின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், மத ஸ்தாபனங்களுக்கு ஏற்பட்ட செல்வாக்கும் மதத்தின் தன்மைப்படி பெயர் வைத்துக்கொள்வது என்பது புண்ணியம், பெருமைக்கு உகந்தது, உயர்ந்தது என்கிறதான கருத்தும் மக்கள் உள்ளத்திலே ஏற்பட்டதுதான் ஆகும்.

நம்மைப் பொறுத்தவரையில்—தமிழர்களைப் பொறுத்தவரையில் நம்முடைய பெயர்கள் என்பவைகள் எப்படி இருந்து வந்தன என்றால், மதச்சார்பு அற்றவையாக, மதத்திற்கு முற்பட்டு வெறும் பெயரிட்டுக் குறிச்சொல் என்கிற முறையிலேதான் இருந்து வந்திருக்கின்றன. மதச் சம்பிரதாயத்தின் அடிப்படையிலே தமிழர்களுக்குப் பெயர் இருந்ததில்லை. தமிழ்ப் பெயர்களைப் பார்த்தால் இது நன்றாகத் தெரியவரும்; இன்னும் சொல்லப்போனால் தமிழர்களின் தூல்களில்—2000, 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்பட்ட தூல்களில் மதம் அதிகம் இருக்காது. அதுபோலவே தமிழர்களின் சரித்திரப் பெயர்களை எடுத்துப்பார்த்தாலும் அதிலே மத, கடவுள் சார்புப் பெயர்கள் அதிகம் இல்லை. சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் என்பவர்களிலும் முற்பட்ட மூவேந்தர்களிலும் மதப் பெயர்கள் அதிகம் இல்லை.

நாளாக ஆக மத ஆதிக்கம் வந்து குவிந்துவிட்டது. மத, புராண, கடவுள் சம்பந்தமான காரியங்களுக்குச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டு, சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இந்த மத ஆதிக்கத்தை நினை நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற தன்மையில் இந்தப்படியான மதப் பெயர்களைப் புருத்திவிட்டார்கள்.

அதுவும் குறைந்தது இந்த 50 ஆண்டு காலத்துக்குள்ளாக ரொம்பவும் புதுந்து விட்டது. அதுவும் இந்த மத சம்பந்தமான பெயர்கள் அதிகமாக ஏராளமாகப் புருத்த தெல்லாம் பெண்களிடத்தில்தான் ஆகும். எந்தப் பெண்களுக்கும் கடவுள் பெயர், மத சம்பந்தமான பெயர் என்று வந்து புருந்துவிட்டது.

இந்தப்படியான, மனித நபரைக் குறிக்கும் குறியீட்டுச் சொல் என்பது மதப் பெயர்களைக் கொண்டதாக ஏன் ஆகிவிட்டது என்றால், மதத்திற்கு, மத ஆதிக்கம் வளர்வதற்கு கிதை இந்தப்படியான பெயர் சூட்டுவது என்பதை ஒரு பிரச்சார சாதனமாக வைத்தக்கொண்டார்கள்.

நீங்கள் சாதாரணமாகப் பார்த்திருக்கலாம். இந்தப் பெயர் சூட்டுவது என்பதிலே கூட இந்த மதத்தின் வருணாசிரமமுறை இருந்து வந்திருக்கிறது. அழகான பெயர்கள் எல்லாம் மேல் சாதிக்காரர்கள் என்பவர்கள் வைத்துக்கொள்ளுவதும்—அதாவது மேல் சாதித் தன்மையைக் குறிக்கும் கடவுள், மத சம்பந்தமான பெயர்களை மேல்சாதிக்காரர்கள் வைத்துக்கொள்வது என்றும், அந்த மேல்சாதித் தன்மையைக் குறிக்கும் பெயர்களைக்

கீழ்ச்சாதி மக்கள் என்போர்—அதாவது சூத்திரர், பஞ்சமர் எனப்படுவோர்கள் வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது, வைத்துக்கொள்வது பாவம் எனவும் கருதப்பட்டது. சாதாரணமாக, இந்த ராமன், கிருஷ்ணன், லட்சுமி, சரஸ்வதி, பார்வதி என்கிற பெயர்கள் மேல் சாதிக் காரர்கள் பெயராகவும்; கருப்பன், மூக்கன், வீரன், காட்டேரி, பாவாயி, கருப்பாயி என்பன போன்ற பெயர்கள் கீழ்ச்சாதி மக்கள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய பெயர்கள் என்பவை களாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றன.

வரவர மதத்திற்கும் மதத்தன்மைக்கும், எதிர்ப்பும்—தங்களுடைய இழிவைப் பற்றியதுமான உணர்ச்சியும் மக்களுக்கு ஏற்பட ஏற்பட, இந்தப்படியான எதிர்ப்பை ஒழிப்பது என்கிற முறையில் எல்லோரும் எல்லாப் பெயர்களுக்கும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்கின்றதான நிலைமை வந்தது.

சாதாரணமாக, இந்த இழிசாதி மக்கள் என்பவர்களின் பெயர்களுக்குக் கடைசியில் சாயி, அப்பன் என்ற சொற்கள் வரக்கூடாது. ஏனென்றால் மேல்சாதிகாரர்கள் என்பவர்கள், பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடும் போது இழிசாதி மகளை, 'சாயி!' என்றும் 'அப்பன்!' என்றும் கூப்பிடவேண்டியிருக்கிறது என்பதால்—அது மேல்சாதிகாரர்களின் அந்தஸ்துக்கு மட்டும் என்பதால் அந்தப்படியான பெயர்களை இழிசாதிமக்கள் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் அந்த 'சாயி', 'அப்பன்' என்ற சொல்லை விட்டுவிட்டு, மேல்சாதிகாரர்கள் 'ராமா', 'கந்தா' என்றுதான் அழைப்பார்கள். இப்படியாகப் பெயர்கள் என்பவைகள் கடவுளின் பேராலும், மதசாஸ்திர சம்பிரதாயத்தின் பேராலும் அவற்றை வகுத்த வருணாசிரம மேல்-கீழ்சாதி முறைப்பிரகாரமே வழங்கி வந்து, மேற்கண்டவைகளுக்கு இவைகள் ஒரு பாதுகாப்பாகவும், ஆதாரமாகவும், அஸ்திவாரமாகவும், நின்று நிலவிவருகின்றன.

இன்னும் பல பெயர்களைப் பார்த்தால் மிக ஆபாசமாக இருக்கும். வைக்கப்படுகிற பெயர் கடவுள் பெயராக இருக்கிறதா என்றுதான் கவனிப்பார்களே தவிர, அப்படி வைக்கப் பட்டிருக்கிற பெயர்களுக்கு என்ன அர்த்தம், அது மிக ஆபாசமான அர்த்தமுடையதாக இருக்கிறதே என்று கவலைப்படமாட்டார்கள்.

சாதாரணமாக, ஆதிசேஷவலு, குஞ்சிதபாதம், குஜலம்பான், துரோபதை என்கிற தாகவெல்லாம் பெயர் வைக்கிறார்களே! அந்தப் பெயர்களின் பொருளை விரித்துப்பார்த்தால் அதில் எவ்வளவு ஆபாசமும் அறிவற்றதுமான காரியங்கள் இருக்கின்றன! ஆனால், மக்கள் இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் இம்மாதிரியான பெயர்களையே ஏற்றுக் கொண்டும் சூட்டிக்கொண்டும் ஏன் இருக்கிறார்கள் என்றால், நான் முன்னே சொன்னது போல், இந்தப்படியான பெயர்கள் என்பவைகள் கடவுள், மத சாஸ்திரங்களின் பேரால் ஏற்படுத்தப்பட்டுவிட்டன என்பதால்தான்.

இப்படியாக மத, சாஸ்திர, கடவுள் அடிப்படையிலேயே வளர்ந்து வந்த பெயர் முறைகள் இன்று கொஞ்சம் மறையத் தொடங்கியிருக்கின்றன. மக்கள் சமுதாயத்துக்கு மான உணர்ச்சியும், இந்தக் கடவுள், மத, சாஸ்திரங்கள் என்பவைகளின் பேரால் தாங்கள் அழுத்தப்பட்டும், அடிமைப் படுத்தப்பட்டும், இழிசாதி மக்களாக்கப்பட்டும் இருக்கிறதை—கடவுள், மத, சாஸ்திரத் துறையிலே இழிசாதிமக்கள்; பொருளாதாரத்துறையிலே ஏழை மக்கள்; அறிவுத்துறையிலே கீழ்மக்கள் என்பதாக இருக்கிற நிலைமையை உணர்ந்து—மக்கள் தங்கள் இழிவையும் ஏழ்மையையும் அடிமையையும் ஒழிக்கவேண்டும்; இவைகளி லிருந்து விடுதலைப்பெறவேண்டும் என்கிற மானஉணர்ச்சி பகுத்தறிவு உணர்ச்சி, ஏற்பட்டு வருவதால் இந்தப்படியான தங்கள் இழிவுக்கும், ஏழ்மைக்கும், கீழ்நிலைக்கும் காரணமான எந்தெந்த அமைப்பு முறைகள் இருக்கின்றனவோ அந்த அமைப்பு முறைகளை நம் முடைய விடுதலையைக் கோரி மாற்ற வேண்டும்; ஒழிக்கவேண்டும் என்கிற தன்மையில்

தான் திருமணத்துறை, சாதித்துறை, கிரஹப்பிரவேசம் என்கிற புதுமனை புகுவிழா சங்கதி, திருவிழாத்துறை, சங்கீத—இலக்கியத்துறை போன்ற எல்லாத்துறைகளிலும் மாற்றம் ஏற்படுத்தும் முயற்சி, கிளர்ச்சி நடத்துவதுபோல இந்தப் பெயர்த் துறையிலும் இது மாதிரியான மாறுதல் உணர்ச்சியோடு காரியம் நடத்தப்படுகிறது.

இதற்குமுன் மக்களிடத்தில் இவ்வளவு உணர்ச்சி இருந்ததில்லை. வர, வர இப்போது மக்களிடத்தில் மானஉணர்ச்சியும், பகுத்தறிவும் பெரும் அளவுக்கு வளர்ந்து வருகிறது; பலருக்கு ஏற்பட்டு வருகிறது. அந்தப்படியான உணர்ச்சி பெற்றவர்கள் செய்கிற காரியத்தில் எல்லாம் இம்மாதிரியான மாறுதல், அறிவுக்குப் பொருந்திய நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுகின்றன. இன்றைக்கு ஏராளமாக இதுமாதிரியான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன.

இந்த மாதிரித்தன்மையினதான் இந்தப் பெயர் சூட்டுவிழாக்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இதில் சூட்டப்படுகிற பெயர்கள் சாதாரணமாக மடமையான மதத்துக்கோ அறிவற்ற தன்மைக்கோ ஏற்றதாக இல்லாமல் பகுத்தறிவுத் தன்மைக்கேற்றதாகவே சூட்டப்படும்.

சாதாரணமாக, குமுந்தகன் பிறக்கும்போது இந்நீதே இந்த மாதிரியான புதுமைப் பெயர் வைத்துவிட்டால் நல்லது. அதுவே பழக்கத்தில் வந்துவிடும். இப்போது என் பெயரையே எடுத்துக்கொள்ளுகின்றேன். இது இந்துமதம் என்கிறதன் கார்ப்பு பெயர்தான். இவைகளை ஒழிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிற எளக்கே இந்தப்பெயர் இருக்கிறது. இந்தப் பெயர் கூடாததுதான். ஆனால், இந்தப் பெயராலே 73 வார்டும் இதைவே என்னைக் குறிக்கும் குறியீடாகக் கொண்டு வந்தாகிவிட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல், இந்தப் பெயர் என்பது மிகவும் விளம்பரமாகிவிட்டது; 'யார் ராமசாயி! அட! அதுதான் இந்த ஆன்!' என்கிற மாதிரி ஒரு முக்கியமானதாகி விட்டது! இனி என் பெயரை மாற்றுவது என்றால்—இது ஏற்படுத்துகிற புதுப்பெயர் என்பது இந்தப் பெயர் அளவில் என்னைக் குறிக்கும் குறியீட்டுச் சொல்லாக இருக்க முடியாது. புதுப்பெயரால், பெயர் வைக்கிற தத்துவத்தின்படி இன்னாருக்கு இந்தப் பெயர் என்று புரிந்துகொள்ளுகின்ற மாதிரியில் இருக்கமுடியாது. ஆகவேதான் சொல்லுகிறேன், குமுந்தகாய் இருக்கும்போதே புதுமைப்பெயர், பகுத்தறிவு சான்ற பெயர் சூட்ட வேண்டும் என்பதாக. இனி வருங்கால சந்தகிசனை உலகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்துவதே புதுமையான, பகுத்தறிவான பெயராக—ஆரியமத, சாஸ்திர, கடவுள் தன்மை கொண்ட பெயர் அற்றதான மாதிரியில் வைக்கவேண்டும்.

[உளுந்தூர் பேட்டையில், 15-3-1953-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 24-3-1953]

6. ஒருவர் பேரால் விழா

தோழர்களே!

ஒரு பெரியாரைக் கொண்டாடுவது என்பது எதற்காக? பக்தி. செலுத்தவா? வரம் பெற வேண்டுமென்ற ஆசைக்காகவா? அல்லது அந்தப்படி ஒரு பெரியாரை நாம் கொண்டுவந்து காரணமாகப் பலன் கிடைக்கும் என்பதற்காகவா? இல்லை. அனேகமாக இன்றைய தினம் கொண்டாடப்படுவது போல, இதுமாதிரி நிகழ்ச்சிகள் கொண்டாடப்படுவ தெல்லாம் அவர் நடத்தை, அவர் மக்களுக்குச் சொன்ன போதனைகள், மக்களுக்காக அவர் ஆற்றிய தொண்டு முதலியவைகளை நினைவுபடுத்திக்கொண்டு, அவைகளைப் பாராட்டியும், போற்றியும், மற்ற மக்கள் அப்பெரியார்களின் போதனையைப் பின்பற்ற மாறும், அவர்களின் நடத்தையும் செயலையும் தங்கள் வாழ்க்கையில் பின்பற்றவேண்டும் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்தவுமேயல்லாமல் வேறில்லை.

[சென்னையில், 20-12-1953-ல், சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 22-12-1953]

7. நபி விழா

நபி பிறந்த தின விழா என்பது நீண்ட காலமாக இந்த நாட்டில் நடைபெற்று வருகிறது. நபி அவர்களின் போதனைகளில் எல்லா போதனைகளும் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாக, பின்பற்ற முடியாததாக இருந்தாலும்கூட, இந்த விழாவில் அப்படிப்பட்ட பல தரப்பினரும் பிரிவினரும் தன்மையாளர்களும் கலந்துகொண்டு கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. காரணம் என்னவென்றால், வெவ்வேறு நிலைமை, வாழ்வு, எண்ணம் உடைய பல்வேறுபட்ட மக்களால் பின்பற்ற ஒப்புக்கொள்ள முடியாதன என்று பல இருந்தாலும்—யாரும், எப்படிப்பட்டவர்களும் எந்த நிலை, தன்மை, எண்ணம் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் அவர்களாலும் மறுக்கமுடியாத—எவர்களும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியதான சில கருத்துக்கள், நீதிகள், கொள்கைகள் நபி அவர்களின் போதனையிலே அடங்கி இருக்கின்றன. அதோடு கூடவே, இந்த நாட்டிலுள்ள முஸ்லிம் நண்பர்கள் தங்களின் நபி அவர்களின் கொள்கையைப் பரப்பவேண்டும்; பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும் என்ற காரியத்தில் தராளமாக மற்றவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு கலந்துகொள்ள வாய்ப்பளித்து அவர்களைச் சொல்லச் செய்து அவர்கள் நபி அவர்களின் போதனைகளைப் போற்றிச் சொல்வதைக் கேட்டு மிகவும் திருப்தி கொள்கிறார்கள்.

எந்த ஒரு கொள்கையும் உலகத்து மக்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்கிற மாதிரி எல்லாத் தரப்பு மக்களுக்கும் பொருத்தமாக இருக்குமா என்றால், உள்ளபடி அந்தக் கொள்கைகள் எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கனவாயும், எல்லோராலும் நியாயமான தன்மையில் இருக்கிறது என்று கூறப்பட்டாலும்கூட, அந்தக் கொள்கைக்கும் எதிர்ப்பாளர்கள் இருக்கத்தான் செய்வார்கள். இது உயற்கை. ஏன் என்றால் உலகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் உயற்கையில் ஒரு நோக்கம், குணம், பண்பு கொண்டவர்களாய் இருக்கமுடியாது. மாறுபட்டுத்தான் இருப்பார்கள். அதற்கான காரணங்கள் வேண்டுமானால், மாறுபட்டு இருக்கலாமே தவிர, மாறுபாடு, வேறுபாடு இருப்பது உயற்கை. உலகத்து 200 கோடி மக்களும் ஒரே நோக்கத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிற மாதிரி இருக்க முடியாது.

மற்றொன்று; ஒரு கொள்கை, அல்லது திட்டம், நியாயம் என்பது எந்தக் காலத்துக்கும், என்றைக்கும், எந்தநிலை, தன்மைக்குப் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்வார்—எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்கிற மாதிரியில் அமைக்கப்பட்டது—வருக்கப்பட்டது என்பதாகச் சொல்லிவிட முடியாது. ஏனென்றால், எக்காலத்திற்கும் பொருந்துகிறமாதிரி கொள்கை சொன்னார்கள்—என்பதானவர்களின் சக்தி 'முக்காலமறிந்த ஞானபாவ'மென்பதாகச் சொல்வது ஒரு பக்கம் இருந்தாலும்கூட—மக்கள் அக் காலத்தில் இருந்த அதே நிலையில் இருக்கிறார்களா? காலம் பழக்காலத்தைப் போலவே மக்களை உண்டுபண்ணுகிறதா? பழக்க வழக்கம், ஆசாபாசம், அறிவு நிலை அப்படியே இருக்கின்றனவா? என்பதை யோசிக்கவேண்டும்!

நான்கு நூள் மக்கள் மாறிக்கொண்டுதான் போகிறார்கள். கால மாறுதலும் அதற்கேற்ப வழி செய்கிறது. 1000, 2000 வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த மக்கள் நிலைமை, எண்ணங்கள், ஆசாபாசங்கள், அபிவாஷைகள் வேறு; இன்றைக்கு இருக்கிற மக்களின் மனோபாவம், ஆசாபாசங்கள் வேறு. அதபோலவே, 500 வருடங்களுக்கு முன் மக்கள் இருந்த நிலையில் இன்று கில்லை. 300 வருடங்களுக்கு முன்பு—போன நூற்றாண்டில் ஏன் 50 வருடங்களுக்கு முன்பு மக்கள் இருந்த நிலையில் இன்று மக்கள் கில்லை. 50 வருடத்துக்கு முந்தைய மக்களினின்றும் சகல தன்மைகளிலும் துறையிலும் இக் கால மக்கள் மாறுபட்டிருக்கிறார்கள். அத்தகைய எண்ணங்கள் ஆசை, அபிவாசைகளுக்கு ஏற்பவே மக்களின் செயல்கள் நடப்புக்கள் இருக்கின்றன.

பொதுவாக ஜீவன் என்றாலே சுயநலம் உடையதுதான். அதிலும் மனிதன் தன் வாழ்வு, பாதுகாப்பு, வசதிக்கான அளவில் எல்லாத் துறையிலுமே முயற்சி செய்கிறான். அதன்பேரில் வசதியைப் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று வருகிறபோது அதற்கேற்ப மாறுதல் காணவேண்டி இருக்கிறது. கொஞ்சம் சுயநலம் சிலருக்கு அதிகமாக ஏற்பட்டால் தங்கள் வசதி, தங்கள் வாழ்வுக்கு மட்டுமே பந்தோபஸ்து தேடுகிற மாதிரியில், மனித சமுதாயத்தைப் பற்றியும், மற்றவர்களைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் தங்களுக்குச் சவுகரியமானதான அமைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இது ஒரு பக்கமிருக்கட்டும்.

எதற்குச் சொல்லுகிறேன்? மனிதன் வாழ்வும், எண்ணமும், நடப்பும் ஒரே நிலையில் இருப்பதில்லை, மாறுபாடு அடைந்துவருகிறது. அந்தந்த நிலைக்கு ஏற்ற மாதிரியில் என்பதற்கு ஆகவே! அப்படிப் பார்க்கிறபோது ஒருவர் எப்போதோ, எந்தக் காலத்திலோ, என்ன என்ன காரியத்துக்காகவோ சொன்னதை எல்லோரும், எப்போதும் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது, சொல்லுவது எல்லோருக்கும் ஏற்புடைத்தாகாது என்பதற்கு ஆகவே!

எந்த மதத்திலும் எவ்வளவு பெரியதாகச் சொல்லப்பட்டாலும் கூட அது அனைவராலும் ஏற்க செய்யக் கூடியது என்று கூட அல்ல. மேலும் அந்த மதத்தைச் சார்ந்த மக்களாலேயே எல்லாவற்றையும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட முடிகிறதா? ஏற்றுக்கொண்டாலும் அதன்படியே நடக்க முடிகிறதா! அந்த மதத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பவர்கள் என்பவர்களிலேயே பலரால் அந்தப் பெரிய காரியங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதனவாக இருப்பதைப் பலரிடம் காணுகிறோமே! ஒரு சாரர் ஒரு மதத்தில் ஒன்றைப் பெரிய மிக முக்கியமான காரியம் என்கிறார்கள். பிற்தொரு சாரர் அதை எதிர்க்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவாவர்கள் தனிப்பட்ட கால தேச வர்த்தமான நிலைக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ற மாதிரியில் இந்த வேறுபாடு உயற்கையாக எழுகிறது.

ஆதலால்தான் சொல்லுகிறேன், எல்லோரும் ஒரு சார்பாய் மறுக்கமுடியாமல் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க கோட்பாடுகளாக எல்லாமே இருப்பது என்பது மிகவும் அதிசயமான காரியம். அப்படிப்பட்ட அனைவராலும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய கோட்பாடு, காரியமாக சில இருந்தாலும்கூட அது மிகப் பெரியதுதான். அந்தப்படி பார்க்கிறபோது நபி அவர்களின் உபதேசங்கள், கோட்பாடுகள், நடப்புகள் இவைகளில் பல எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளத் தக்கவையாயும், ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவையாயும் மறுக்கமுடியாதவையாகவும் இருக்கின்றன. அது மிகவும் பாராட்டத்தக்க பெரிய காரியம் ஆகும்.

தொழர்களே! நபி அவர்களை நான் ஒரு மகான் என்றோ, அமானுஷ்ய சக்தி படைத்தவர் என்றோ கருதவில்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில், நபி அவர்களை ஒரு மனிதத் தன்மை படைத்த சிறந்த மனிதராகத்தான் கருதுகிறேனேயல்லாமல் அதற்கு மேற்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் நிலையில் கருதவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முகமது நபி அவர்களுடைய முக்கியமான கருத்துக்களிலே தெய்வீகத் தன்மை என்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாத நம் போன்றவர்களும், மற்றும் பல மதங்களைச் சேர்ந்த சீர்திருத்தவாதிகளும் ஆதரவு கொடுப்பதற்கும் ஒப்புக்கொள்வதற்கும் மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டுவதற்கும் பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன.

அவர் என்ன சொன்னார்! ஒரு கடவுள்தான் உண்டு, பல கடவுள்கள் இல்லை என்றார். நீங்கள் கேட்கலாம், 'நபி அப்படி அதாவது ஒரு கடவுள் என்று சொன்னார்; இதைப்பற்றி உன் கருத்து என்ன?' என்று. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் சொல்கிறேன்: 'கடவுள் என்று மக்கள், ஆயிரக்கணக்கான கடவுள்களைக் கட்டி அழுகிறவர்களைவிட நபி அவர்கள் எவ்வளவோ மேலானவர்! என்பேன். முதலில் மக்கள், 'பல

கடவுள்கள் என்பது பொய், ஒரு கடவுள்தான் மெய்' என்ற நிலைக்கு வரட்டும்; மேற் கொண்டு அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம். நம் நாட்டுக்கு நம்-மக்களுக்கு இது எவ்வளவு நல்ல உபதேசமென்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

அடுத்தபடியாக முகமது நபி அவர்கள் சொன்னது, மனித சமுதாயத்தின் மக்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் உயர்வு—தாழ்வு, பேதாபேதம், வித்தியாசம் இல்லை; யாவரும் சமமான பிறவியே என்று சொன்னார். இதுவும் மிக முக்கியமானதாகும்.

நம்மிலும் பல பெரியார்கள் இந்தப்படி சொன்னார்கள். 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்பது போலவெல்லாம் சொல்லிப்பார்த்தார்கள். ஆனால், அவைகள் வெறும் ஏட்டு அளவிலே இருக்கின்றனவே தவிர நடப்பில் இல்லை. ஆனால், முஸ்லிம் சமுதாயத்திலே, நடப்பிலேயே ஒரே ஆண்டவன் வழிபாடும், மக்களுக்குள் பிறவியில் பேதமற்ற நிலைமையும் இருந்துவருகின்றன. இது அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில்தான். அதாவது அவர்கள் மதஸ்கர்களை பொறுத்தமட்டிலும்தான் என்று சொல்லப்பட்டாலுங்கூட, மற்ற மதங்களில் அந்த மதத்தில் கட்டுப்பட்டுள்ளவர்களுக்குள்ளாகவே காட்டப்படும் பேதாபேதங்கள், வித்தியாசங்கள் முஸ்லிம் மதஸ்தர்களுக்குள், அவர்களுக்குள்ளாகக் காண்பிக்கப்படுவதில்லையல்லவா?

இன்றையதினம் நமக்குள்ளும் இந்த உணர்ச்சி—அதாவது முஸ்லிம்கள் நபி அவர்களைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் எப்படி ஒரு ஆண்டவன் மக்கள் அனைவரும் ஒரு குலம் என்பதான தன்மை உடையவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அதேபோன்ற உணர்ச்சியும் கருத்தும் இன்று நமக்குள்ளும் தோன்றிவிட்டது. தவிரவும், இந்த மாதிரியான உணர்ச்சி என்பது இன்றைக்கு ஒரு பேடினாகவும் போய்விட்டது.

இதற்குக் காரணம் என்ன? நபி அவர்கள் உபதேசம் அமுலில் இருப்பீத்யாகும்.

அடுத்தாற்போல, முகமது நபி அவர்கள் விக்கிரக ஆராதனையை அந்தக் காலத்திலேயே மிகவும் வன்மையாகக் கண்டித்திருக்கிறார். இதில் மிக வேகமாகவே போயிருக்கிறார். 'விக்கிரகத்தை முஸ்லிம்கள் தொழக்கூடாது. அப்படி விக்கிரகத்தை வணங்குகிறவன் முஸ்லிமே அல்ல' என்று சொல்லி அந்த அளவுக்கு அவர் உருவ வணக்கத்தைக் கண்டித்து வெறுக்கும்படி செய்துள்ளார். இதுவும் மிகவும் பாராட்டத்தக்க, போற்றத்தக்க காரியமாகும் என்பதோடு, இவையெல்லாம் நம் மக்கள் பின்பற்றவேண்டிய ஒரு பெரிய படிப்பினை என்பேன்.

இந்தக் காரியங்களைத் தவிர மற்றும் மிக முக்கியமானதொன்றை நபி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் சொன்னவற்றிலே இது மிகவும் முக்கியமாய்க் கவனத்தில் வைக்கவேண்டிய காரியமாகும். என்ன? அவர் சொல்லுகிறார், 'நான் என்ன சொல்லி இருந்தாலும், அவற்றில் உனக்கே சந்தேகம் இருந்தால் நீ உன் பகுத்தறிவைக்கொண்டு ஆராய்ந்துபார்' என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்.

தோழர்களே! மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகிறேன். நபி அவர்கள் 'மக்கள் சமுதாயத்துக்கு ஒரே கடவுள்; மக்கள் சமுதாயம் ஒரே குலம்; உருவ வழிபாட்டுக்கு மக்கள் ஆளாகக்கூடாது. நான் என்ன சொல்லி இருந்தாலும் அவைகளை உங்கள் பகுத்தறிவு கொண்டு ஆராய்ந்து பாருங்கள்' என்பதாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

கடைசியாக இன்னொன்றும் சொன்னார்: நான்தான் கடைசி நபி. எனக்குப் பின்னால் நபிகள் (தீர்க்கதரிசிகள்) தோன்றமாட்டார்கள் என்று. அதைப்பற்றி நீங்கள் எப்படிக் கருதினாலும், என்ன முடிவுக்கு வந்தாலும் இன்றைய வரையிலே அவருக்குப் பின்னால் இந்தத் துறைகளில் அவர் சொன்ன கொள்கை கருத்துக்களைவிட மேலானதாகச் சொல்லுவதற்கு எவரும் தோன்றவில்லை. அந்த அளவுக்கு மனித சமுதாயத்தின் எல்லா

பெங்களூரில் 1954-ல், டாக்டர். மல்லலசேகரர், பி. என். ராஜ்போஜ் ஆகியோருடன் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்கள்

வாழ்வுத்துறைத்தன்மைகள் பற்றியும் உயர்ந்த தத்துவங்கள் கொண்ட கோட்பாடுகள் சொல்லிவிட்டார் நிதி அவர்கள்.

ஏதோ பொருளாதாரத் துறையில் சில பெரியார்கள் சில நூறு வருடங்களுக்கு முன் தோன்றி, பல அரிய கருத்துக்களைப் பொருளாதாரத் துறையைப் பொறுத்த வரையில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். தோழர் ஜீவானந்தம் அவர்கள் அனாதைப் பற்றியும் கூட நிதி அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார் என்று சொல்லிவிட்டார். அதுவும் மிக மகிழ்ச்சிக்கு உரியது என்பதோடு, நிதி அவர்கள் சொன்னதற்கு மேலாக இதுவரை யாரும் எந்த ஆஸ்திகளும் சொல்லவில்லை.

இந்த விழாவிலிருந்து நாம் என்ன பயன் பெற்றுக்கொள்வோமோ என்றால், நிதி அவர்களின் இக்காரியங்களையும், கொள்கைகளையும் நம் மனத்தில் பதிய வைத்துக் கொண்டு, அந்தப்படி நடக்க நாமும் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

மற்றும், தங்கள் மத சம்பந்தமான கோட்பாடுகளில் அதை யொட்டிய காரியங்களில் முஸ்லிம்கள் மற்றவர்களையும் அழைத்து மற்றவர்களுடைய பாராட்டைப் பெறவேண்டும் என்று கருதுகிறார்களோ அதேபோல மற்ற மதக்காரர்களும் தங்கள் மத சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களில் மற்றவர்களை அழைத்து அவர்களின் பாராட்டைப் பெற முயற்சிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் முன்னேற்றத்திற்கு வழிதோன்றும்.

[சென்னையில் 20-12-1953-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 23-12-1952]

8. புத்தர் விழா

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

சரித்திர சம்பந்தமாக எவராவது மனிதனில் கீழ்சாதி, மேல்சாதி ஏன் என்பதுபற்றிக் கேட்டாரா என்றால், புத்தர் ஒருவர்தான் கேட்டார். அவர் ஒரு கிராஜாவின் மகன்; அவர் பலவற்றைப்பற்றிக் கேட்டார். 'அவன் ஏன் கிழவன்?', 'இவன் ஏன் வேலைக்காரன்?', 'இவனுக்கு ஏன் கண் குருடு?'—என்று கேட்டார். அதே புத்தர்தான் கேட்டார், 'இவன் ஏன் கீழ்சாதி?' என்று. 'அது கடவுளால் பிறப்பிக்கப்பட்டது' என்றனர். 'அப்படிக்கீழ்சாதியாய் பிறப்பித்த கடவுள் எங்கேயடா?' என்றார். ஆத்மாபற்றிக் கூறினார்கள். 'அது என்ன! அப்படி ஒன்று இருப்பதாகக் காணாமே' என்றார். அப்படி வேலை செய்தவரையே இந்நாட்டைவிட்டுத் துரத்தினார்கள்!

புத்தர் ஐயந்தி என்பது ஸ்ரீராம நவமி, கோகுல அட்டமி—கிருஷ்ண ஐயந்தி, கந்த சஷ்டி என்பவைபோல 'புத்தர் ஐயந்தி' நான் என்பதுமாகும்.

ஆனால் கிராமன், கிருஷ்ணன், கந்தன் பிறப்பு, பிறந்தநாள் ஐயந்தி என்பவை அடியோடு கட்டுக் கதையும், கற்பனைக் களஞ்சியமும் ஆகும். ஏனெனில், அவர்கள் காலம், பிறந்த முறை, மற்றும் அவர்களது நடப்பு, அவர்கள் செய்த அற்புதம் அதிசயம் என்பவை யெல்லாம் ஆராய்ச்சிக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் விஞ்ஞான முறைக்கும் சிறிதும் பொருத்தமற்றவையாகும். அன்றியும், அவை முழுவதும் ஒரு மதசம்பிரதாய சார்புடைத தாகும் என்பதோடு சரித்திரத்திற்குச் சம்பந்தப்படாததமாகும்.

'இந்து மதம்' அதாவது பார்ப்பன ஆதிக்க ஆரிய மதமும், சைவ, வைணவ புராணங்களும் இல்லாவிட்டால் கிராமன், கிருஷ்ணன், கந்தன் ஆகியவர்களுக்கு உலகில் இடமேயில்லை.

இந்தியா தவிர, அதுவும் இந்துக்கள், அதிலும் ஆரிய அடிமைகள் தவிர்ந்த மற்றெங்கும் மற்றொருவிடமும் கிராமன், கிருஷ்ணன், கந்தன்கள் கிடையவே கிடையாது; சொன்னாலும் வழியலா வழியில் சிரிப்பார்கள்.

ஏனென்றால், ஒரு மதமென்றால்—ஒரு கடவுள், ஆத்மா, மோட்சம், நரகம், மேல் உலகம், கீழ் உலகம் முதலியவை கிடையாது என்பது மாத்திரமல்ல; அவை இருக்கவே நியாயம் இல்லை என்பதை விஞ்ஞான ரீதியில் உடைத்துத் தள்ளுகிறார்.

இதுதான் இனி உலகக் கொள்கையாக—மார்க்கமாக இருக்கவேண்டிய நிலையில் விளக்கியிருக்கிறார். மத விஷயத்தில் இத்தற்குமேல் புரட்சி செய்ய இனி யாரும் தோன்ற முடியாது.

வேறு பல மதங்கள்—கடவுள், ஆத்மா, மோட்சம், நரகம் தவிர்ந்த மற்றப் போக்குகளில் விஞ்ஞானத்தைத் தொடுவதாகக் காணப்பட்டாலும், அவை கடவுள், மத, மோட்ச, நரகங்களைக் கண்டடி நம்பவேண்டுமே ஒழிய, 'பகுத்தறிவு கொண்டு ஆராயக்கூடாது; விஞ்ஞானத்திற்குச் சம்பந்தப்படுத்தக்கூடாது' என்று பச்சையாகக் கூறுகின்றன.

புத்தர்தான்—பகுத்தறிவுக்கும், விஞ்ஞானத்திற்கும் புறம்பான எதையும் நான் சொல்வதானாலும் தள்ளிவிடு என்று சொல்லியே அந்த அவையடக்கத்தின்மீது எதையும் கூறுகிறார். ஆகையால்தான், அதை கடவுள், மதத்துறையில் புரட்சி மார்க்கம், புரட்சிக் கருத்து, புரட்சி உபதேசம் என்கிறோம். உண்மையில் அறிவுக்கு மதிப்பளிப்பவர்கள் சிந்திக்க வேண்டிய கருத்துக்களைப் பிரச்சாரம் செய்வதென புத்தர் ஜெயந்தி நாளின் கருத்து என்பதைப் பொதுமக்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. திராவிடர் கழகத்தார் இதற்காகவே அண்மையில் ஒரு நாள் வைத்து இந்த நாளைக் கொண்டாடக் கருதி இருக்கிறார்கள் என்பதை இதனால் தெரிவித்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆனால், புத்தருடைய பிறந்தநாள் அப்படி அல்ல. புத்தர், 'நான் சொன்னதை நம்பினால்தான் மோட்சத்திற்குப் போவார்கள்; இல்லாவிட்டால் நரகத்திற்குத்தான் போவார்கள்' என்று சொன்னவரல்லர். புத்தர் அறிவுக்கு நல்லமுறையில் விளக்கம் கொடுத்தவர். நாமும், இப்பொழுது, 'புத்தர் அப்படி—இப்படிச் சொல்லியுள்ளார், ஆகவே நீங்கள் எல்லோரும் அந்தப்படி நடவுங்கள்' என்று சொல்லுவதற்காக இங்கே கூட வில்லை. இந்தக் காரியத்தில் புத்தர் சர்வ ஜாக்கிரதையாக—'உங்கள் அறிவுக்குச் சரி என்று பட்டால் செய்யுங்கள்' என்று சொன்னார். அறிவைக் கொண்டு எதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதற்குப் புத்தர் பிரதானம் கொடுத்திருக்கிறார். புத்தரைப்பற்றி மேலும் விளக்கமாக சொல்ல வேண்டுமென்றால் அவர் அறிவுக்கு மிக்க சுதந்திரம் கொடுத்தவர் என்று சொல்லலாம்.

ஏதோ வழக்கத்தினால் புத்தரை வணங்குகிற தன்மை ஏற்பட்டுவிட்டது. இதனால் என்ன ஏற்படுகிறது என்றால் புத்தரது மதத்தைச் சார்ந்தவன் என்றாலேயே அவன் புத்தரை வணங்குகிறவன் என்பதாக ஆகிவிடுகின்றது. புத்தரது மதம் வைதிகமல்ல. அப்படி அது வைதிக முறையில் சில சமயங்களில் நடப்பதற்குக் காரணம்—அதை அறி முகப்படுத்துகிறவர்கள் அப்படிச் செய்துவிடுகிறார்கள். இதனால் நான் புத்தரைப்பற்றி சாதாரணமாகப் பேசுவதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. புத்தரது பிறந்த நாளில் அவரைப் பற்றிப் பேசுவது, அவர் அறிவுக்கு அளித்த உணர்ச்சிக்கு, சுதந்திரத்திற்கு என்று சொல்லுகின்றோம். புத்தரது கருத்தை மக்கள் என்னவாகக் கருதுகிறார்கள் என்றால்—அதை ஒரு மத சம்பிரதாயமாகக் கருதுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட முறையில் அதற்குச் சில உபகரணங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன.

ஆனால், புத்தரது கொள்கை அல்லது சம்பிரதாயம் என்பது அப்படிப்பட்டதல்ல. புத்தர் அறிவுக்கு ஆராய்ச்சிக்கு முழுச் சுதந்திரம் கொடுத்திருக்கிறார். ஆதலால்தான் புத்தருடைய உபதேசங்கள் என்று சொல்லப்படும் அவரது கருத்துக்களை நாமும் அலசி ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லும் உரிமை அதில் இருக்கின்றது. அவர் சொன்னது ஒவ்வொன்றைப்பற்றியும் 'நான் சொல்லுவதை, நான் சொல்லுகிறேன் என்பதற்காக ஒப்புக்

கொள்ளாதீர்கள்! எதையும் உங்கள் புத்தியில் ஆராய்ந்து சரி என்று பட்டால்மாத்திரம் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்!' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

[பெரம்பூரில் 17-5-1954-ல் சொற்பொழிவு—விடுதலை 26-5-1954]

இன்று பிறிதொரு இடத்தில் புத்த ஜெயந்தி விழா அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. புத்தர் (ஜயந்தி எனும்) பிறந்த நாள் விழா, 1956 மே மாதம் 24, 25, 26, 27 தேதிகளில் கொண்டாடுவது என்று சென்னை புத்தஜெயந்தி விழாக் கொண்டாட்டக் குழுவினரால் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திராவிடர் கழகத்தாராகிய நாம் இவ்விழாவில் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விழாக் குழுவினரால் அழைக்கப்பட்ட அழைப்பை கழகச் சார்பாக முழுமனதோடு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆதலால், திராவிடர் கழகத் தோழர்களும் மற்றும் எல்லா ஸ்தாபனத் தோழர்களும் 'புத்தர் பிறந்த நாள் 2500-வது ஆண்டு விழா', சென்னை உட்பட தமிழ்நாடு எங்கும் சிறப்பாய் நடைபெறவும், புத்தர்பிரான் அறிவுரைகள் மக்கள் யாவருடைய உள்ளத்திலும் பதியும்படியான பிரச்சாரம் செய்யவும் ஆன எல்லா விதமான முயற்சியும் செய்யவேண்டுமாய் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நான் அறிந்தவரை புத்தர் அறிவுரையின் முக்கியத்துவமானது:—

1. 'எதையும் உன் அறிவைக் கொண்டு நன்றாய் ஆராய்ந்து பார்'.

2. 'உன் அறிவுக்குச் சரி என்று தோன்றியவைகளையே ஏற்றுக்கொள்'.

3. 'உனக்கு விளங்காத தன்மையில் கடவுள், ஆத்மா, தேவர், மேல் உலகம், கீழ் உலகம், மோட்சம், நரகம் என்றும்; பிராமணன், சூத்திரன்—பஞ்சமன் என்றும் சொல்லப்படும் வெறும் கற்பனைச் சொற்கள் முதலியவைகளை நம்பாதே'. உலகில் உள்ள ஜீவன் களில் எல்லாம் மனிதன் எப்பொருளையும் ஆராய்ந்து பகுத்தறிந்து உணரும் உயர்ந்த அறிவுள்ள ஜீவன் ஆவான்—என்பதே ஆகும்.

'கடவுள் சொன்னார் என்றும், வேத சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது என்றும், மகான் சொன்னது என்றும், வெகுபேர் பின்பற்றுகிறார்கள் என்றும், வெகுநாளாக நடந்துவருகிறது என்றும் கருதி எதையும் நம்பிவிடாதே; உன் ஆராய்ச்சி அறிவு என்ன சொல்லுகிறதோ அதை நம்பு' என்றும் சொல்லி இருக்கிறார்.

[தலையங்கம்—விடுதலை 19-4-1956]

9. படத்திறப்பு

ஆசிரியப் பெருமக்களே! மாணவ ஆசிரியர்களே!

ஒருவரைப் பெருமைப் படுத்துவதற்கென்றே ஒருவருடைய படத்திறப்போ அல்லது சிலைத் திறப்போ நடத்தப்படுமானால் அதை எல்லோருக்கும் நடத்தி, எல்லோரையும் பெருமைப்படுத்தலாம். ஆனால், அந்த நோக்கத்தின்மீது இதுபோன்ற நிகழ்ச்சி நடத்தப் படுவதில்லை. யார் ஒருவர் மக்கள் நன்மைக்குப் பாடுபடுபவராகவும், ஒழுக்கத்தில் சிறந்து தன்னலமற்ற சேவையில் ஈடுபட்டும் விளங்குகிறாரோ அவர் மற்ற மக்கள் யாவரும் அப்பண்புகளைப் பின்பற்றுவதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறார். அப்பேர்ப்பட்டவரை மக்கள் உணரும்படி செய்யவேண்டும். அவரின் உயரிய பண்புகளையும், சேவைகளையும் மற்ற மக்களும் பின்பற்றி நடக்கும் வண்ணம் செய்ய வேண்டும். அதற்கென்று அவரின் குணங்களை மக்கள் பார்த்து, தமது வாழ்க்கையில் பின்பற்றிவந்த தகாத காரியங்களை விட்டுவிட்டுத் திருந்தி வாழவேண்டும் என்பதற்காகவே படத்திறப்பும், சிலைத் திறப்புமான நிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்படுகின்றன. உருவ வழிபாடு வேறு—பண்பு வழிபாடு வேறு;

பலர் எங்களை 'உங்களுக்குத்தான் உருவ வழிபாடு கிடையாதே. இதை மட்டும் பின்பற்றலாமா?' என்று கேட்கலாம். ஆனால், 'உருவ வழிபாட்டுக்கென்று இது நடத்தப்படுவதில்லை. இது குண வழிபாடு, பண்பு வழிபாடு என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒருவரின் குணத்தையும், பண்பையும் மக்கள் அறிந்து அதன்படி நடக்க வேண்டும் என்பதற்காக நடத்தப்படுவதாகும்.'

[திருச்சி பெரியார் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் 17-3-1956-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 21-3-1956]

10. என் பிறந்த நாள் விழா

தோழர்களே!

பிறந்த நாள் விழா என்பது முதன் முதலில் துவக்கப்பட்டது எல்லாம்—பொய், பித்தலாட்டங்களை அடிப்படையாக வைத்துத்தான். எப்படி எனில் இதுவரை கடவுள்களின் பிறந்த நாள் என்ற பெயரால்தான் நம் நாட்டில் விழாக் கொண்டாடுவது வழக்கம். உண்மையிலேயே இந்தக் கடவுள்கள் எல்லாம் இருந்தார்களா? பிறந்தார்களா? என்றால் அதுதானில்லை.

அப்படி அவர்கள் கொண்டாடியதன் நோக்கம்—அதை வைத்து மக்களிடத்தில் பக்திப் பிரச்சாரத்தைச் செய்யலாம் என்பதற்காகத்தான்; அதில் வெற்றியும் பெற்றார்கள். அடுத்து நாயன்மார், ஆழ்வார் ஆகியவர்களின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடி வந்தார்கள்; அவர்கள் எல்லாம் கடைந்தெடுத்த பித்தலாட்டக்காரர்கள். அவர்கள் செய்யாத காரியங்களை எல்லாம் இட்டுக்கட்டிச் சொல்லி அவர்களுக்குப் பெருமையை உண்டாக்கி அதன் மூலம் கடவுள்களைப் புதுப்பிக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

எந்த அயோக்கியத்தனமான பொய்யை எல்லாம் சொல்லியும் கடவுள் பக்தியை உண்டாக்கவே இவற்றையெல்லாம் செய்தனர்.

நம் இயக்கம் தோன்றி அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்ததற்குப் பின்னால்தான்—உண்மையிலேயே பிறந்த மனிதர்கட்கு, மனிதத் தொண்டு செய்த பெரியார்கட்குப் பிறந்த நாள் விழாக் கொண்டாடும் தன்மை ஏற்பட்டது.

எனக்குப் பிறந்த நாள் விழாக் கொண்டாடுவதன் நோக்கம், கடவுளை ஒழிப்பதாகும். இதைப் போன்ற கருத்துக்களில் இப்போது மக்கள் உற்சாகம் காட்டுகிறார்கள். நாடெங்கும் என் பிறந்த நாள் விழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள் என்றால் நோக்கம் அதுதான்.

மற்றவர்கட்கு விழா நடக்கிறது என்றால் அது சாதி வளர்க்கவும் கடவுள் பக்தியை வளர்க்கவும் பயன்படுமே தவிர, உருப்படியாக சமுதாய வளர்ச்சிக்கு உள்ளாவும் பயன்படாதே. எங்களுக்கு விழா நடக்கிறது என்றால், அவற்றிற்கு மாறுபட்ட கொள்கையைப் பிரச்சாரம் செய்வதால்தான் ஆகும்.

[மாரூரத்தில் 22-9-1972-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 9-10-1972]

7. வாழ்க்கை நெறி

1. திராவிடர்க்கு நெறி உண்டா?

திராவிடர்களின் சமயம், அதாவது மதம் என்பது பெயரளவில் இந்துமதம் என்று சொல்லப்பட்டாலும், அதற்கு எவ்விதப் பொருளும் ஆதாரமும் இல்லை என்றாலும் உண்மையில், திராவிடர்கள் 'மதம்' என்பது ஆரிய புராண மதமே. கிறித்தவர்கள், இஸ்லாமியர்கள் முதலானவர்களுக்கும் மதம் உண்டு என்றால் அவைகள் 'பைபிள்', 'குரான்' மதம் என்றெல்லாம் பெரிதும் சொல்லப்படுமே ஒழிய வேறுவிதமாய் இருப்பதில்லை. ஆனால், திராவிடர்கள் தங்களை இந்து மதஸ்தர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்கிறவர்கள் அத்தனை பேர்களும், ஆரிய மதப் புராணக்காரர்களாகத்தான் இருந்தும், நடந்தும் வருகிறார்களே தவிர—தங்களுக்கு என்று வேதமோ, சாஸ்திரமோ இல்லாதவர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள்.

திராவிடர்களுக்கு வேதம் கிடையாது; இருப்பதாக சொல்லப்படுமானால் அது, திராவிடர்களுக்குச் சம்பந்தப்பட்டதில்லை என்றும், திராவிடர்கள் பார்க்கவோ தெரிந்து கொள்ளவோ கூடியது அல்லவென்றும் தான் சொல்லப்படுமே ஒழிய, திராவிடர்களுக்குரிய வேதம் கிடையாது. 'திராவிட வேதம்' என்று எதையாவது சொல்லப்படுமானால், அது திராவிடர்கள் பின்பற்றுகிற, நடத்தப்படுகிற தன்மைக்கும் நடப்புக்கும் கட்டுப்பட்டதுமல்ல; பின்பற்றச் செய்வதுமல்ல.

திராவிடர்களுக்கு ஏதாவது சாஸ்திரங்கள் இருக்குமானால், அவை திராவிடர்கள் இன்ன மாதிரியாய் நடத்தப்படவேண்டியவர்கள் என்றும், நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும்; திராவிடர் அல்லாத மற்றவர்களுக்கு அதிகாரம் அளிப்பதும் ஆக்கினை இடச்செய்வதுமான சாஸ்திரங்களே ஒழிய—திராவிடர்கள் தாங்களாக நடந்துகொள்ளுவதற்கு ஏற்றதான சாஸ்திரங்கள் அல்ல. ஆகவே, திராவிடர்களாகிய நாம் சமயம், சாஸ்திரம், வேதம் ஆகிய எவையுமில்லாத ஒரு நிபந்தனையற்ற—திக்கற்ற அடிமை சமுதாயமாக இருந்துவருகிற ஒரு இழிவான தாக்கப்பட்ட சமுதாயஸ்தர்களேயாவோம். இந்தப்படியான இழிவை நிலை நிறுத்தவும் திராவிடர்கள் தங்களே அந்த இழிவைச் சிறிது நேரமாகிலும் இறக்கி வைக்காமல் சதா சுமந்துகொண்டே இருக்கச் செய்வதற்குமாக ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புராணங்களைப் பின்பற்றி நடப்பவர்களாக—இருப்பவர்களாகவே இருந்துவருகிறோம்.

திராவிடர்—ஆரியர் என்கின்றதான (தேவர்—அசுரர்) இரு இனங்களைக் குறிப்பிடுவதும்—திராவிடர்களை ஆரியர்கள் இழிவுபடுத்தி, அடிமைப்படுத்தி, கீழமைப்படுத்திக் கொண்டதாகக் கற்பனைச் சித்திரங்கள் கொண்டதும் அல்லாமல், மற்றபடி புராணங்களைப் பற்றிச் சொல்லவோ, அதைப் பின்பற்றவோ புராணங்களில் என்ன இருக்கிறது?

'தேவர்களை அசுரர்கள் தொலைப்படுத்தினார்கள். சிவன், விஷ்ணு என்கின்ற கடவுள்கள் தோன்றி அசுரர்களை வெற்றி கொண்டு தேவர்களுக்கு அடிமையாக்கிக் கொடுத்தது, தேவர்களைக் காப்பாற்றினார்கள்' என்கின்ற கற்பனைக் காரணங்களுக்காக இல்லாமல்—மற்றபடி மனிதர்களுக்கு வேண்டியதான அறிவோ, ஒழுக்கமோ, நீதியோ, நாணயமோ எந்தப் புராணங்களிலாவது கடுகனவு காணமுடியுமா?

அப்படிப்பட்ட புராணங்களில் காணப்படும் நடப்புகளைக் கொண்டாடுவதும், அவைகளில் சொல்லப்பட்டபடி நடப்பதுந்தான் இன்று திராவிடர்களின் சமயமாக, நடப்பாகவே இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்காட்டவே இவ்வளவும் சொன்னோம்.

[தலையங்கம்—'குடிஅரசு' 12-10-1946]

2. தமிழர்க்கு நெறி உண்டா?

தொழர்களே! தாய்மர்களே!

இலக்கியம் படித்தவன் பழங்காலப் புலவன் என்ன சொன்னான், இலக்கியம் என்ன சொல்லுகிறது என்று பார்ப்பானே ஒழிய, அவைகளுக்கு அப்புக் கட்டிப் பேசுவானே ஒழிய, வேறு புதுமையில்—அறிவு ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்றவற்றில் தன் புத்தியைச் செலுத்த மாட்டான். அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் படிப்பு அப்படிப்பட்டது.

சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றி, கண்ணகியைப் பற்றிப் பெரியதாகப் புகழ்வார்கள். அந்தக் கண்ணகியைப்போல் வேறு மூட்டாள் பெண்பிள்ளையைக் காணவே முடியாது. அந்தக் கண்ணகியைப் புகழ்வதும் தமிழ்ச்சிக்கு உதாரணம் காட்டுவதும் தமிழர் சமுதாயத்துக்கு எவ்வளவு இழுக்கு தெரியுமா! கோவலன் அவளைக் கல்யாணம் பண்ணி விட்டுவிட்டு, மாதவி என்ற தாசி அழகாய் இருக்கின்றாள் என்று அவள் வீட்டிலேயே போய் உட்கார்ந்தகொண்டு, கண்ணகி வீட்டுக்கு வரவே இல்லையாம். அதற்காக அவள் பூ முடித்துக்கொள்ளவில்லையாம்; பாயில் படுக்கவில்லையாம். அவள் அயோக்கியத் தனத்துக்கு, அவள் கேட்டு அனுப்பும்போதெல்லாம் நகைகளைக் கழற்றி அனுப்பிக் கொண்டே இருந்தாளாம். இது எவ்வளவு மூட்டாள் தனம்! இந்தச் சிலப்பதிகாரம்போல் வேறு அழுக்கு மூட்டை இலக்கியம் இல்லவே இல்லை.

இதனைத் துணிவோடு கண்டித்து உண்மையினைச் சொல்ல நம் புலவர்களுக்குத் துணியும் இல்லை; அவர்கள் அறிவு அப்படியெல்லாம் எண்ணத்தோன்றாது. சிலப்பதிகாரமோ ஒரு கற்பனைக்கதை. கண்ணகியும் ஒரு கற்பனைப் பெண்பிள்ளை. நூல் முழுதும் மடத்தனம்—புளுகு! இப்படியா தமிழனுடைய வாழ்க்கைக்கு உதாரணம் எடுத்துக் காட்டுவது? புலவர்கள், பாவம்—இதில் ஊறியவர்கள் என்ன செய்வார்கள்! இதை நாட்டில் வைத்திருக்கலாமா? வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக—நம் மேடையில் அலங்காரமாகப் பேச வேண்டுமானால் இது பயன்படும்; காரியத்திற்குப் பயன்படுமா? இந்த இலக்கியம் பூராவும் மூடநம்பிக்கை, பார்ப்பன உணர்ச்சியிருந்து காணப்படுவது. இந்த சிலப்பதிகாரத்தையோ கண்ணகியையோ எடுத்துப் பேசுவதாயிருந்தால்—கண்டித்துப் பேசவேண்டுமானால், எடுத்துக்கொள்ளலாம்; ஒழிக்கம், அறிவுக்கு எடுத்துப் பேசமுடியாது.

நம் புலவர்கள் தொல்காப்பியத்தைப்பற்றி அது பழமையான நூல்; மிகச்சிறந்தது என்று பேசுவார்கள். இருக்கின்ற நூல்களுக்கு எல்லாம் முந்தியது தொல்காப்பியம்; 2500, 3000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்று பெருமை பாராட்டுவார்கள்.

இந்தத் தொல்காப்பியங்கூட பார்ப்பனர் தென்னாட்டில் ஆதிக்கம் வகிக்கத் தலைப்பட்ட பிறகுதான் எழுதப்பட்டதாகும். இதிலும் ஆரியக்கோட்பாடுகள் புகுந்து இருக்கின்றன. இதிலும், 'மேலோர் மூவர்' கீழோர்—நாம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த 'மேலோர் மூவர்க்கும்' தான் ஆதியில் கரணங்கள் இருந்து—பிற்காலத்தில்தான் கீழோராகிய நமக்கு வந்தன என்று கூறுகின்றது.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்”

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே”

என்று கூறுகின்றது.

எனவே, தமிழன் இன்றைய நிலையில் தனது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துக்கள் என்று தெரிந்துகொள்ளத் தக்க கருத்துக்களைக் கொண்ட தமிழ்நூல் ஒன்றுகூட இன்று நமக்கில்லை.

மேலை நாடுகளிலுள்ள புலவர்கள் எல்லாம் அந்தந்த நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக நூல்கள் இயற்றி, அந்தந்த நாட்டு மக்களை எல்லாம் முன்னேற்றப் பாதைக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றனர்.

ஆனால், நம்நாட்டுப் புலவர்களோ அப்படி அல்லர். நம்மக்களை எவ்வளவு தூரம் பின்னுக்கு இழுத்துச் சென்று—நம் மக்களைச் சிந்திக்கச் செய்யாமல் காட்டுமிரண்டுகளாக ஆக்க முடியுமோ, அந்த வேலையைச் செய்பவர்களாகவே இருக்கிறார்கள்.

[புத்தகோட்டையில், 16-3-1960-ல் திருமணத்தில் தலைமையுரை—'விடுதலை' 28-3-1960]

3. புத்தம்

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

புத்த மதத்திற்குக் கடவுள் இல்லை; ஆத்மா இல்லை; நித்தியமொன்றுமில்லை என்கின்ற கொள்கைகள் இருக்கின்றன என்று சொல்லுகின்றார்கள்; இது புத்தரால் சொல்லப்பட்டது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதை உண்மை என்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

இந்தக் கொள்கைகளை—புத்தர் சொன்னார் என்பதற்காக, புத்திக்குப் பட்டாலும் பட்டாவிட்டாலும், பவுத்தர்கள் என்பவர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாகின்றார்கள். இப்படியேதான் மற்ற மதக்காரர்களும் கடவுள், ஆத்மா நித்தியப் பொருள் உண்டு; மனிதன் இறந்த பிறகு கடவுளால் விசாரிக்கப்பட்டு, அவன் செய்கைக்குத் தகுந்தபடி மோட்சம், நரகம் (சன்மானம், தண்டனை) ஆகியவைகள் கடவுளால் கொடுக்கப்படுவது உண்டு என்பன போன்ற பல செய்திகளை நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கூட்டத்தார்களும் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைத் தங்கள் தங்கள் பகுத்தறிவு, ஆராய்ச்சி, யுக்தி அனுபவம் ஆகியவைகள் காரணமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ஏற்படுவதானால் இருதிறத்தாரும் சுயமரியாதை இயக்கக்காரர்களேயாவார்கள்.

ஏனெனில், கண்மூடித்தனமாய்—முன்னோர் வாக்கு என்பதாக அல்லாமல், தங்கள் தங்கள் அறிவு ஆராய்ச்சியின் பலனாய் ஏற்பட்ட அபிப்பிராயம் என்று சொல்லுகின்றவர்களாய் இருக்கின்றார்கள்; ஆதலால் அவர்கள் சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஆகின்றார்கள்.

உதாரணமாக, புத்த மதத்தினர் என்பவன் ஒருவன் தனக்குக் கடவுள் இல்லை என்று வாயால் சொல்லிக்கொண்டு, காரண காரியங்களுக்கு ஆதாரம் என்கின்ற என்பதை அறியாமல் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பானானால் அவன் தன்னைப் புத்த மதத்தான் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியவே முடியாது. அது போலவே, ஒரு இந்தியாவோ, இஸ்லாமானவரோ, சிறித்தவரோ கடவுள் உண்டு என்று கூறுகின்ற மதக்காரராக இருந்து கொண்டு, நடப்பில் தங்கள் காரியங்களுக்கும், அவற்றின் பயன்களுக்கும் தங்களைப் பொறுப்பாக்கிக்கொண்டு, தங்கள் காரியங்களுக்குப் பின்னால் பயன் உண்டு என்கின்ற கொள்கையையும் நம்பிக்கொண்டு அதற்குச் சிறிதும் கட்டுப்படாமல் நடந்துகொண்டும் இருக்கின்ற ஒருவன், தன்னைக் கடவுள் நம்பிக்கைக்காரன் என்றும்—தனது ஆத்மா தண்டனையையும் சன்மானத்தையும் அடையக்கூடியது என்றும் நம்பிக்கொண்டிருக்கின்றவனாக இருக்கமாட்டான். ஆதலால், இந்த இரண்டு கூட்டத்தார்களும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் அல்லர்.

ஏனெனில், அவர்களுடைய அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் விரோதமான நம்பிக்கையை உடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆதலால், இவ்விரு கூட்டத்தாரிலும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் என்பவர்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவைகளும், தங்கள் கண்ட உண்மைகளும்—முன்னோர் கூற்றுக்கு ஒத்திருந்தால் மாதிரி முன்னோர் கூற்றுக்கு ஆதரவாக எடுத்துக்கொள்ளுபவர்களும் அப்படிக்கில்லாமல் முன்னோர் கூற்றுக்குத் தாங்களே உண்மையைப் பொருத்துகின்றவர்களும்—அல்லது

அதற்கு ஆதரவாகத் தங்களது உண்மை இருக்கின்றது என்று கருதுகின்றவர்களும் சுயமரியாதைக்காரர்களாக மாட்டார்கள்.

ஆகையால், நீங்கள் எப்படிப்பட்ட கொள்கையை உடையவர்களாக இருந்தாலும், அதில் எவ்வளவு உண்மை இருப்பதாக இருந்தாலும், அதை நீங்கள் பிரத்தியட்சத்தில் தெளிவுபடுத்திக்கொண்டீர்களா? அதுபவத்தில் சரிப்பட்டு வருகின்றதா என்பதைப் பூரண மாய் அறிந்து கொண்டவர்கள் என்பதைப் பொறுத்தும், அவை உங்களுடைய சொந்த அபிப்பிராயத்தினின்று நம்புகின்றீர்களா? அல்லது அந்தக் கொள்கைகளைச் சொன்ன மதத்தலைவர்கள் சொன்னதற்காக நம்புகின்றீர்களா என்பதைப் பொறுத்துமேதான் உங்கள் மதத்திற்கோ கொள்கைக்கோ மதிப்புக் கிடைக்கும்.

[சென்னை மவுண்ட்ரோடிலுள்ள புத்தமத சங்கத்தில் 22-3-1931-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 29-3-1931]

4. புத்தமும் நாமும்

தோழர்களே!

புத்தர் மாநாடு என்பதாக ஈரோட்டில் போனவாரம் ஏன் ஒரு மாநாடு கூட்டினோம்? நாம் எல்லோரும் புத்தர்களாக ஆவதற்கா? அல்லது மக்களை, 'இந்த மதத்தை விட்டு புத்த மதத்துக்குப் போங்கள்' என்று சொல்லுவதற்கு ஆகவா? இல்லை. பின் எதற்கு என்றால், இன்றையதினம் நாம் எவையெவைகளை நம்முடைய கொள்கைகளாகச் சொல்லி, எவையெவைகளை நமக்கு ஏற்றதல்ல எனக் கருதி அழிக்கவேண்டும்—ஒழிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி வருகிறோமோ அந்தக் காரியங்களுக்குப் புத்தருடைய தத்துவங்களும், உபதேசங்களும், கொள்கைகளும் மிகவும் பயன்படுகின்றன என்பதனாலேயே ஆகும். அதாவது, இன்றைய தினம் நம்மை அடிமைப்படுத்தி நடத்தி வருவதற்கான ஆதாரங்களாயுள்ள கடவுள், மத, சாஸ்திர, புராண, இதிகாசங்கள் ஒழிப்பு வேலைக்கு, புத்தர் சொன்னவைகள் மிகவும் ஆதரவளிக்கும்.

எப்படி என்றால், இன்றையதினம் நாம் சொல்லுகிற கொள்கைகள் எவையெவையோ அந்தக் கொள்கைகளைப் புத்தரும் 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே, இந்தத் தன்மையிலேயே சொல்லியிருக்கிறார் என்பதாக—அதாவது நாம் சொல்லுகிற கொள்கைகள் அவர் சொல்லிலும் இருக்கின்றன என்று ஒரு மேற்கோளாய் எடுத்துக்காட்டுவதற்காகப் பயன்படும். சாதாரணமாக சுயமரியாதை உயக்கத்தின் கொள்கைகளைச் சொல்லுகிற போது அதை யார் சொல்லுகிறார் என்றால் 'சாதாரண ஒரு இராமசாமி சொல்லுகிறான்' என்கிறபோது, 'இராமசாமியைவிட கீதை பெரிது; கீதையைவிட இவன் அறிவாளியாக்கும்?' என்பார்கள். அப்படிச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு, 'இராமசாமி மட்டும் சொல்ல வில்லை; நீங்கள் புத்தாவது அவதாரம் என்கிற புத்தரும்—இராமசாமி சொல்லுகிறதைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்' என்றால் எவன் அதை எதிர்க்க வரமுடியும்?

சாதாரணமாக, இன்று புத்தரை இந்துக்கள் என்பவர்களில் எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்; போற்றுகிறார்கள். புத்தக் கொள்கைக்காரர்களை எவ்வளவோ கொடுமைப்படுத்தி, அவர்கள் நிலையங்களுக்குத் தீ வைத்துக் கொளுத்தியும், புத்தர்களை அடித்து உதைத்துக் கழுவினெற்றிச் சித்திரவதை செய்தும், மிஞ்சியவர்களைப் பட்டிலெற்றிக் கடலில் ஒட்டிவிட்டும்—ஆக இப்படிப் பலவிதமான கொடுமைகளைப் பார்ப்பனர்கள் இந்துமதம் என்பதன் பேரால் புத்தர்களுக்கு எதிராகச் செய்தும், புத்தர் பெருமையை ஒழிக்கமுடியாமல் போனதுடன்—இப்போது புத்தரை மகாவிஷ்ணுவின் புத்தாவது அவதாரம் என்றும், இந்து மதத்தின்—சைவம்-வைணவம் போன்ற உட்பிரிவு மதமே புத்தமதக் கொள்கை என்பதாகவும் ஆக்கிக்கொண்டு புத்தரை ஒப்புக்கொண்டார்கள் சரியாகவோ, தவறாகவோ.

அதுபோலவே, நம் சர்க்கார் என்பதும் புத்தரை ஒப்புக்கொண்டதோடு அவரது கோட்பாடுகள், கொள்கைகளுக்குச் சட்டப்படி மதிப்புக் கொடுத்து ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. அதாவது புத்தருடைய சின்னமான சக்கரம் இன்று நாட்டுக்கொடி என்பதிலே வைக்கப்பட்டுள்ளது; தம் சக்கரம் என்கிற பெயரால், அதுபோலவே இந்திய சர்க்காரின் சின்னமாக புத்த அசோக ஸ்தூபிச் சின்னம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு புத்தர் பிறந்தநாள் என்கிற பேரால் சர்க்காரால் பொது விடுமுறையும் விடப்படுகிறது. இவ்வளவு தூரம் இறையெல்லாம் செய்கிறபோது இந்த சர்க்காரும் புத்தரது கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டது என்பதாகத்தானே அர்த்தம்! சர்க்காரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளது; இந்து மதஸ்தர்கள் எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

அப்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவரின் பேரால்—நாம் இன்று சொல்லுகிற கொள்கைகள் என்பவைகள் அவருடைய உபதேசத்திலும் இருக்கின்றன. அதுவும், நமக்கு எப்படி இந்தக் கொள்கைகள்தாம் இலட்சியமோ, அத்தேபோல அவரும் இந்தக் கொள்கைகளையே இலட்சியமாகக்கொண்டு சொல்லி வந்தார். ஆதலால், அந்தப்படியான அவரை நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டுள்ளீர்கள் என்பதாகக் காட்டிச் சொல்லமுடியும். எப்போதும், நான் சொல்லுகிறேன் என்பதைவிட, நான் மட்டும் சொல்லவில்லை; நமக்குப் பெரியவர்கள் எல்லாம் இப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள் என்று சொல்லுவதிலே கொஞ்சம் பலம் அதிக மல்லவா? ஆதலால்தான் இந்தப்படிச் சொல்லுவதன் மூலம் பார்ப்பனர்கள், காங்கிரசுக் காரர்கள், பண்டார சந்நிதிகள், பாஷாண்டிகள், ஆண்டிகள் போன்றவர்கள் நம்மைக் குறை கூற முடியாது.

இதைப் போலவேதான், சுமார் 6 ஆண்டுகளுக்கு முன் 'வள்ளுவர் குறள் மாநாடு' கூட்டினோம். அன்றும் இதையே சொன்னேன். அப்போது பல பார்ப்பனர்களும், தமிழ்ப் பண்டிதர்களும், 'இதிலும் கைவைத்து விட்டானே!' என்றார்கள். நாம் குறளை எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு முன்னால் குறளுக்கு பார்ப்பனர் ஆதரிப்பு விளக்கமும், பாஷ்யமும் பார்ப்பனர்களாலும் அவர்களுடைய அடிமைகளாலும் கொடுக்கப்பட்டு—குறளின் உண்மைக் கருத்துக்கள், கொள்கைகள் மறைக்கப்பட்டு வந்தன. குறள் நம் கைக்கு வந்தவுடன் மக்களுக்கு உண்மை தெரிந்து இன்று பல மக்களாலும் குறளின் உண்மைத் தத்துவத்தைக் காண முடிந்தது; நாடெங்கும் குறள் சங்கமும், கழகமும், கொள்கையும் பிரவுவதற்கு முடிந்தது. அது போலவேதான், இன்று நாம் 'புத்தக் கொள்கைப் பிரச்சார மாநாடு' கூட்டுகிறபோது பலர் பேசுகிறார்கள். 'இந்த இராமசாமி இதிலும் துழைந்துவிட்டானே!' என்பதாக.

வள்ளுவரை ஆரிய மதத்தோடு சேர்த்துக்கொண்டு எப்படி அவர் மறைக்கப்பட்டு வந்தாரோ அப்படி புத்தரையும் பார்ப்பனர் மறைத்து வந்ததை வெட்ட வெளிச்ச மாக்குகிறோமே என்கின்ற ஆத்திரத்தின் காரணமாகப் பார்ப்பனர் கண்டபடிப் பேசுகிறார்கள். நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. மேலெல்லாம் மலம் பூசிக் கொண்டு திரிபவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து, 'உன்மேல் கெட்ட நாற்றம் அடிக்கிறது' என்பதுபோல்தான் அது.

தோழர்களே! புத்தமதம், அல்லது புத்தக் கொள்கை என்று சொன்னால் அது புத்தருக்குமட்டுமே சொந்தமான கொள்கை அல்ல. அது அறிவுக்குச் சொந்தமான கொள்கை. அறிவுதான் குற என்று அமுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார் புத்தர். 'உன்னுடைய அறிவு என்ன சொல்லுகிறதோ அந்தப்படி நட' 'அவர் சொன்னார், இவர் சொன்னார், இவ்வளவு பெரியவர் சொன்னார்; அதனால்தான் இப்படி நடக்கிறேன்' என்பது கூடாது. 'நான் சொன்னாலும் சரியென்றுபட்டால் மாதிரியும் ஏற்றுக்கொள்' என்று, அறிவுக்கு உரிமைகொடுத்தே புத்தர் எதையும் சொல்லியிருக்கிறார். அதுமாதிரிமல்லாமல் 'கடவுள் இருக்கிறாரோ இல்லையோ அதைப்பற்றி விவகாரம், கவலை எனக்கு வேண்டுவதில்லை.

‘ஆனால்’ எதற்காகக் கடவுள் என்பதாக இருக்கவேண்டும்? உயிர்கள் பிறப்பது இப்படி; அந்த உயிர்களின் வாழ்வு, அவைகளின் தன்மை, அடிப்படை இப்படி; அவைகளின் முடிவு இப்படி; அப்படியிருக்க இவைகளில் குறுக்கே எதற்காகக் கடவுளை இழுத்துப் போட வேண்டும்’ என்றார்.

இந்த அளவோடு நிற்காமல் இன்னும் மேலேபோய்ச் சொல்லுகிறார், ‘ஆத்மா என்பதாக ஒன்றும் கிடையாது’ (புத்தன் என்றால் அநாத்மா கொள்கை கொண்டவன்) என்று தெளிவாகக் கூறி, ‘ஆத்மா என்பதாக ஒன்று இருக்கிறது; அது உயிர்களின் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் இயங்குகிறது; உடல்தான் அழிகிறதே தவிர, ஆத்மா அழிகிற தில்லை. உடல் அழிந்தபின் அந்த ஆத்மாவுக்கு அதனதன் கர்மவினைப்படிக்கு, அவையவைகளுக்கு ஆன பலனை பகவான்—கடவுள் தருவார்’ என்பதாகக் கூறி கடவுள் என்ற கற்பனையை உறுதிப்படுத்த, கடவுளுக்கு அனுசரணையானதாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள மற்றொரு கற்பனையான ‘ஆத்மார்த்தக் கொள்கை’யை மிகவும் கண்டித்துள்ளார். மற்றபடி இவைகளைத் தவிர உருவவழிபாடு, பல கடவுள்கள், அந்தப்படியானவைகளுக்காகச் செய்யும் பூசை, உற்சவம் முதலான காரியங்களையும் நல்ல அளவுக்குக் கண்டித்துள்ளார்; அவைகளைத் தவறு என்று மிகத் தெளிவாகச் சொல்லியுள்ளார், இப்படி இன்னும் பலவிதத்திலும் இந்த ஆரியப், பார்ப்பனக் கொள்கை, கலாச்சாரம், மதம் ஆகியவற்றைக் கண்டித்துள்ளார் புத்தர்.

இந்தப்படியெல்லாம் சொன்னதற்காக அவரும் அவருடைய இயக்கத்தார்களும் மிகுந்த அளவுக்குக் கஷ்டம் அடைந்துள்ளனர்; தொல்லைகள் அனுபவித்துள்ளனர். புத்தமாநாடு ஏன் கூட்டவேண்டும் என்பதற்கு, பார்ப்பனர்கள் புத்தமதத்தை அதிக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளுக்கான ஆதாரங்களே போதும், அவ்வளவு தூரம் ஆரிய எதிர்ப்புக் கொள்கை கொண்டது புத்தக் கொள்கைகள், நான் முன்பே சொன்னதுபோல் கிராத்திரியோடு கிராத்திரியாக புத்தநிலையங்கள் பார்ப்பனர்களால் நெருப்பில் பொசுக்கப்பட்டுள்ளனர்; புத்தநூல்கள் நெருப்பில் போடப்பட்டும், ஆற்றில் எறியப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டன; புத்தர்களைக் கப்பலெறி இந்த நாட்டைவிட்டுத் துரத்தினார்கள். எப்படி புத்தமதம் ஐப்பாளிலும், சீனாவிலும், பர்மாவிலும், இலங்கையிலும் இன்னும் இதுபோன்ற இடங்களில், தீவுகளில் பரவமுடிந்தது என்றால்—இப்படிப் பார்ப்பனர்களால் கடலில் துரத்தப்பட்ட புத்தர்கள் அவரவர்கள் போய்ச் சேர்ந்த இடங்களில் தங்கள் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்ய, அங்கெல்லாம் புத்தமதம் தோன்றியது.

இன்னும் இந்த சைவர்கள் செய்தகொடுமை இருக்கிறதே அவை சொல்லிமுடியாது. இன்றைக்கும் நடக்கிறது திருவிழா, மதுரையில்—‘சமணர்களைக் கழுவேற்றிய திருவிழா’ என்று. அது போலவே வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் திருவத்திபுரம் (செய்யாறு) அங்கிற ஊரிலுள்ள கோயில்மதிலில் சமணர்களைக் கழுவேற்றுவது போன்ற உருவத்தைச் செதுக்கி வைத்துள்ளார்கள். வைணவர்கள் யோக்கியதைதான் என்ன! அவர்களும் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும், மாநாட்டில், புத்தர்மாநாட்டு வரவேற்புக் கழகத் தலைவர் தோழர் வேதாசலம் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள்—‘இன்றையதினம் நம் கோயில்களாக இருக்கும் பல கோயில்கள் முன்பு புத்தநிலையங்களாக இருந்தன’ என்றும், ‘ஸ்ரீரங்கம், காஞ்சிபுரம், பழனி, திருப்பதி முதலிய இடங்களில் இருந்த புத்தர் நிலையச் சிலைகளே அரங்கநாதராகவும், வரதராசராகவும், ஏகாம்பரராகவும், சுப்பிரமணியனாகவும், வெங்கடாசலபதியாகவும் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன,’ என்று. இப்படிப் பல கொடுமைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஏதோ சைவர்கள் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். ‘நாங்கள் அன்பு வழிக்காரர்கள்; அன்பே சிவம் என்றெல்லாம்; அத்தனையும் பித்தலாட்டம். ‘சைவம் வளர்ந்ததே பலாத்காரத்தினால்தான்’ என்பது அவர்களுடைய நூல்களைப் பார்த்தாலே தெரியவரும்.

அதுமட்டுமல்ல; அன்பு, அன்பு என்கிறார்களே அவர்களுடைய கடவுள்களில் எதனுடைய நடத்தை அன்புடையதாய்—அன்பு நடத்தையாய் இருக்கிறது? தோன்றிய கடவுள்கள் அத்தனையும் மக்களை ஒவ்வொருவரைக் கொல்லுவதற்காகத் தோன்றிய கொலைபாதகக் கடவுள்களே தவிர, ஒரு கடவுளாவது கொலைசெய்யாத கடவுள் என்று சொல்லிவிடமுடியுமா? அந்தக் கடவுள்களின் ஆயுதங்கள் கூட மழு, சூலம், வேல் போன்ற ஆயுதங்கள் தாமே? அப்பறம் அன்பாவது, வெங்காயமாவது! அதுபோலவேதான் வைணவம்; அதாவது, வைணவக் கடவுள்கள் என்பவைகளின் யோக்கியதையுமாரும். ஆகவே இதிலிருந்து பொதுவாக மதசம்பந்தமான மாற்றம், மாறுதல் என்பதெல்லாம் பலாத்காரம் விலாமல் வெறும் அமைதி, அன்பு, அகிம்சை வழியிலே எதுவும் நடைபெற்றுவிடவில்லை என்றுதானே தோன்றுகிறது?

இப்போது நடைபெற்ற புத்தர் மாநாட்டின் மூலம் நல்லபலன் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். எல்லாதர, எல்லாநாட்டு மக்களுக்கும் நம் கொள்கையின் உண்மை நோக்கங்கள் தெளிவாகத் தெரிய ஒரு வசதி ஏற்பட்டதோடு மக்களிடமும் நல்ல அளவுக்குக் கிளர்ச்சி எண்ணமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மாநாட்டுத் தலைவர் டாக்டர் மல்ல சேகரா அவர்கள் பச்சையாக என்னிடம் ஒப்புக் கொண்டாரே; ‘உங்கள் கொள்கைகள்தாம் புத்தர் கொள்கைகள்’ என்று. அவர் கொழும்புவில் புத்தமதக் கலாச்சாரப் பேராசிரியர்; டாக்டர் பட்டம்பெற்றவர்; உலக புத்த அயக்கிய சங்கத்தலைவர்; மற்றும் பல சங்கங்களுக்கும் தலைவர். ‘53 சங்கங்களுக்கு நான் தலைவனாய் இருக்கிறேன்’ என்று, நான் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது என்னிடம் சொன்னார். அவர் கூறினார், ‘பல மாநாடுகள் பார்த்திருக்கிறேன்; ஆனால், இதைப் போல் பார்த்ததில்லை’ என்று. அந்த அளவுக்கு இந்த மாநாடு பயன்பட்டிருக்கிறது.

[‘புரட்சிக்கு அழைப்பு’ நூலிலிருந்து ஈரோட்டில் 23, 24-1-1954லும், சென்னையில் 31-1-1954லும்

சொற்பொழிவுகள்.]

5. பவுத்தர்களின் சடங்குகள்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே! தாய்மார்களே!

பவுத்தர்கள் பெயரளவிலேயே, ‘நாங்கள் புத்தரின் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள்’ என்று கூறுகிறார்களே தவிர அவர்களும் இந்துமதத்தில் உள்ள வைதிக முறைகளைப் போன்ற—பகுத்தறிவுக்கொவ்வாத சடங்குமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்’ அவர்கள் புத்தரையே தெய்வமெனக் கொண்டாடுகின்றனர். புத்தரின் சிலைகள் பல ராஜங்களிலும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில விக்கிரகங்கள் இருப்பது; முப்பது அடி தளமுக்களவைகளாகக் கூட இருக்கின்றன. தங்கத்தால் ஓடுகள்போட்ட ஆலயங்களும் இருக்கின்றன. அவர்களும் இதற்கென்றே செல்வத்தைப் பாழ்படுத்தி பெரிய பவுத்தக் கோவில்களையும், மடாலயங்களையும் கட்டியுள்ளனர். அவர்களும் புத்தவிக்கர்த்திர்புப் பச்சையாக உள்ள பதார்த்தங்களாகிய பழம் போன்றவைகளை வைத்துப் பூசை செய்கிறார்கள். இங்கு தின்றுகொண்டு வணங்குவதைப்போல் அல்லாமல் அவர்கள் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து கும்புகிறார்கள்.

இவைகட் யாவையும் நான் கண்டபொழுது என்னுடைய மனத்திற்கு வெறுப்பாகி விட்டது. நாம் கடைப்பிடிக்கும் புத்தரின் கொள்கைக்கு முற்றிலும் மாறான முறையில் அவர்கள் நடந்துகொள்கிறார்கள்.

[சென்னை குயப்பேட்டையில், 6-2-1955-ல், சொற்பொழிவு—‘ விடுதலை’ 8-2-1955]

6. புத்தர் யார்?

'புத்தர்' என்றால் என்ன? உங்களுக்குத் தெரியவேண்டும். ஈரோட்டில் நடந்த புத்த மாநாட்டில் திரு. மல்லல சேகரா விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னார். உலக புத்த சங்க தலைவர் அவர். அவர் வந்து எடுத்துக் கூறியபிறகுதான் நானும் தைரியமாக ஒங்கி அடிப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 'புத்தன்' என்று ஒருவர் இருந்தது கிடையாது. சித்தார்த்தன் என்று ஒருவர் இருந்திருக்கிறார். சித்தார்த்தன்தான் தன் புத்தியைக் கொண்டு ஆராய்ந்து, அதனால் புத்தர் ஆனார்! இது மல்லல சேகரா சொன்னது. புத்தர் என்றால் அறிவாளி என்றுதான் பெயர். ஆங்கிலப் பேரகராதியில் 'என்சைக்ளோபீடியா—(Encyclopaedia Britannica) அதாவது 60, 70 வருடங்களுக்கு முன்னால் வெளிவந்த அகராதியில் பார்த்தால் புத்தன் என்றால் புத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டவன்; அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டவன், அறிவன் என்றுதான் அர்த்தம். இருக்கிறது. இன்றும் தமிழ் நிகண்டில் பார்த்தாலும், புத்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டவன் புத்தன்; புத்திக்கு ஆதாரமாகத் தோன்றுகின்ற உண்மைகள்தாம் புத்தம் என்று இருக்கிறது. ஈரோடு புத்த மாநாட்டில் 'பாலி' வார்த்தையில் உள்ள சுலோகங்களைச் சொல்லி எடுத்துக்காட்டியபோது பெரிய அதிசயமாக இருந்தது.

புத்தமதம் என்பதிலும் ஒன்றைச் சொல்லி அதை நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் என்ற கட்டுத்திட்டம் இல்லை. மல்லல சேகரா இதை விளக்கமாகச் சொன்னார். புத்தமதத்தில் சித்தார்த்தர் என்பவர் சொன்னதாக எதுவும் இல்லை. இப்போது 'சூரான்' என்பது நபிகள் நாயகம் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல பேரிடம் சொன்னதைப் பலபேர் கேட்டுக் கொண்டிருந்து எழுதினார்கள். அப்படி எழுதியதைக் கடைசியாக ஒத்துப்பார்த்தால் சரியாக இருந்தது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுபோல புத்தன் யாரிடம் என்ன சொன்னான் என்று சொல்லமுடியுமா? புத்தமதத்தில் சொல்லுவது எல்லாம், 'அம்மா சொல்லுகிறார் என்பதற்காக நம்பாதே; அப்பா சொல்லுகிறார் என்பதற்காக நம்பாதே நீண்ட நாட்களாக நடந்து வருகிறது என்பதற்காக நம்பாதே; சாஸ்திரம் சொல்கிறது, வேதம் சொல்கிறது, அவர் சொல்கிறார், இவர் சொல்கிறார் என்பதற்காக எதையும் நம்பாதே; உன் அறிவுக்கு ஆதாரமானதை—பொருத்தமானதை நம்பு' இதைத்தான் இன்று நாம் சொல்லிவருகிறோம். இதைச் செய்ய இந்து மதத்தை விட்டு வெளியேறித்தான் ஆகவேண்டும் என்று என்ன கட்டாயம் இருக்கிறது?

[வேலூர் நகராட்சியில், 28-10-1956-ல் சொற்பொழிவு— விடுதலை '7-11-1956]

புத்தர் கொள்கை இருட்டடிக்கப்பட்டது. ஏனெனில், புத்தர் இந்நாட்டில்தான் பிறந்தார், வளர்ந்தார். உண்மைகளைக் கண்டறிந்து பிரச்சாரம் செய்தார் என்ற போதிலும், அவர் இந்நாட்டில்தான் விரட்டியடிக்கப்பட்டார். அவருடைய கொள்கைகளுக்கும், உண்மைகளுக்கும் இந்நாட்டில்தான் மதிப்பின்றுப்போகும்படி செய்தனர். புத்தரைப் பற்றி இந்நாட்டு மக்கள் கொஞ்சமும் அறியமுடியாதபடி செய்துவிட்டனர். புத்தருக்கோ அவருடைய கொள்கைகளுக்கோ மரியாதை இல்லாது செய்துவிட்டனர். புத்தரை நினைத்தால் நினைத்த மனத்தைக் கருவவேண்டும்! அவரைப் பற்றிக் காதினால் கேட்டால், காதைக் கருவவேண்டும் என்ற அளவுக்குக்கூட புத்தரை வெறுக்கும் மனப் பான்மையை உண்டாக்கிவிட்டனர். இராமாயணத்தில் புத்தருக்கு இழுக்கு, இராமாயணத்தில் புத்தரைப்பற்றிக் கூறுகையில், 'புத்தன் ஒரு நாஸ்திகன்; திருடன்; அயோக்கியன் என்றும்' புத்த பிக்குகள் நாஸ்திகர்கள், சாஸ்திர புராணங்களை வெறுப்பவர்கள், என்றெல்லாம் ஆத்திரத்துடன் இராமன் வாயினாலேயே சொல்லுவதாகக் காணப்படுகிறது. நாயன்மார்களும் புத்தரை இழிவுபடுத்தினர். மற்றும் இந்து மதத்தின் பேரால் ஏராளமான நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் முதலியோர்கள் உண்டாக்கப்பட்டு அவர்கள் எல்லோரும்

புத்தரைப்பற்றியும், அவருடைய கொள்கைகளைப்பற்றியும் இழிவுபடுத்தி இருக்கின்றனர். நாயன்மார்கள் என்பவர்களெல்லாம் 'புத்தரை விரட்டவேண்டும்; வெட்டவேண்டும் அவர் பின் நடக்கும் புத்த பிக்குகளைக் கொலைசெய்யவேண்டும், அவர்களின் பெண்களைக் கற்பழிக்கவேண்டும்' என்றுகூட எழுதிவைத்திருக்கின்றனர்.

[சென்னையில், 26-5-1956-ல் சொற்பொழிவு— விடுதலை '28-5-1956]

7. புத்தர் விழா

திராவிடர்களைச் சூத்திரர்களாகவும், இழிமக்களாகவுமாக்கி, கல்வி கொடுக்காமல், அறிவு வளர்ச்சிக்கு இடம் கொடுக்காமல், காட்டுமிராண்டிகளாக்கியது ஆரியமாலும்.

திராவிடப் பெண்களைச் சூத்திரச்சிகளாகவும், சில பெண்களை தாசி, வேசி, தேவடியாளர்களாகவும், சில இடங்களில் உள்ள பெண்களை—பார்ப்பனர்களையே தங்களுக்குக் காதலர்களாகவும், சம்பந்தக்காரர்களாகவும் வைத்துக்கொள்ளச் செய்தது ஆரியமாலும்.

இதை 35 ஆண்டுகளாக சுயமரியாதை இயக்கம், திராவிடர் கழகம் ஆகியவை எதிர்த்துப் புரட்சி செய்து வந்ததால்—வருவதால் ஓரளவுக்கு நல்ல மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறதுடன், இதுவரை நடந்திராதமாதிரி ஒரு 'சூத்திரனுக்கும் தாழ்ந்த சாதி என்று சொல்லப்பட்டவர்—தமிழ் நாட்டுக்கு முதல் மந்திரி (நிர்வாகபதி)யாகவும், ஒரு 'சூத்திரர்' ஹைகோர்ட்டு முதல் நீதிபதியாகவும், ஒரு 'சூத்திரர்' பாதுகாப்புபதி (I. G. of Police) யாகவும், ஒரு 'சூத்திரர்' கல்விபதி (கல்வி அதிகாரி)யாகவும் வர நேர்ந்தது. ஆகவே, நிர்வாகம், நீதி, பாதுகாப்பு, கல்வி இலாகா தலைமையானது—மனுதர்ம.சாஸ்திரத்திற்கும், 200 ஆண்டு நடப்புக்கும் விரோதமாக—'அகில இந்திய பார்ப்பன சமுதாயத்தின் எதிர்ப்பையும், சூழ்ச்சிகளையும் சமாளித்து' இந்த நிலை இன்று, தமிழ் நாட்டில் ஏற்பட்டு விட்டது.

மற்றும் முடநம்பிக்கைகளையொழிக்கும் முயற்சியும் ஓரளவுக்கு வெற்றிபெற்று பிள்ளையாரை உடைக்கவும்; இராமாயணம் வெறுக்கப்படவும், கொளுத்தப்படவுமான காரியங்கள் நடைபெறுவதுடன், ஆரியத்திற்கு அணுகுண்டு போன்ற 'புத்தர் பெருமான் விழா' கொண்டாடவும் தமிழ்நாடு முனைந்துவிட்டது.

இதைக்கண்டு பார்ப்பனர் அவதிப்படுகிறார்கள்; ஆத்திரப்படுகிறார்கள்; இடர் ஏற்படுத்தத் துடிக்கிறார்கள்.

தமிழர்கள் (சூத்திரர் எனப்பட்டவர்கள்), இந்தச் சமயத்தில் அசர்சமாய்க்—கவலை யற்று இருந்துவிடாமல் 24, 25, 26, 27 தேதிகளில் புத்தர் விழாக் கொண்டாடுங்கள்! 'கடவுள்களும் ஆதிமாக்களும், பார்ப்பான் கற்பணயில் உதித்த பூச்சாண்டிகள் என்று கருதுங்கள்!

(நெஞ்சில் தீரமும், அறிவில் விளக்கமும் ஏற்பட்டவர்கள் குறைந்த அளவுக்கு, 'நான் இனிமேல் உருவ வணக்கம் செய்வதில்லை' உருவக் கடவுள்களுள்ள கோவில்களுக்கு வணக்கத்திற்காகப் போவதில்லை, எவ்வித மதக்குறியும் இட்டுக்கொள்வதில்லை.' என்கிறதான உறுதிசெய்துகொள்ள வேண்டுமாய் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.)

பாக்டர் அம்பேத்கார் லோக்சபையிலேயே துணிந்து, 'எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கையும், ஆத்ம நம்பிக்கையும் கிடையாது' என்று சொல்லிவிட்டதுடன், ஆரியத்திலிருந்து அடியோடு விலகிவிட்டார். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

[அறிக்கை— தோழன் '20-5-1956]

8. புத்தர்

புத்தர் பிறந்த காலம் ஆரியம் தலைசிறந்து விளங்கி மக்கள் ரொம்பவும் காட்டு மிராண்டுகளாக ஆக்கப்பட்டிருந்த காலம். வேதம், சாஸ்திரம், புராணம் எழுதியவர்கள், 'புத்திசாலிகளாக' இருந்தாலும் அந்தக் காலம் எந்த அளவு அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததோ அந்த அளவில்தான் அவர்கள் புத்திசாலிகளாக இருந்திருக்கமுடியும். புராணங்களில் பார்த்தும்பொதே இது தெரியும்.

நான் வள்ளுவரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது கூட இதையேதான் சொல்வேன். அந்தக் காலத்தில் எந்த அளவு அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருந்ததோ—எந்தக் கருத்துக்கள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தனவோ அந்த அளவுதான் இருக்கும். ஏதோ அவர்கள் சொல்லி விட்டார்கள் என்பதனாலேயே—அவர்கள் சொன்ன எல்லா விஷயங்களும் எல்லாக் காலத்திற்கும் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கொள்ளமுடியாது. வள்ளுவரும், புத்தரும் மக்கள் இன்றைய நிலையைவிட மிகுந்த காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த அந்தக் காலத்திலேயே அக் கால அறிவுக்கு ஏற்ற மாதிரி சொல்லியுள்ளார்கள் என்பதனால்தான் பெருமையுடன் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

முஸ்லிம்களைப்பற்றிச் சொல்லும்போது நபிகள் பிறந்த காலத்தில் அராபிய மக்கள் அசல் காட்டுமிராண்டுகளாகவே வாழ்ந்தார்கள்; அந்தக் காட்டுமிராண்டிக் காலத்திலேயே, அவர் அந்தக்கால நிலைக்கு ஏற்ற வழி காட்டினார் என்பதனாலேயே அவரை மகான் என்கிறோம். அதுபோலவேதான், ஏசுநாதர். இவர்களுடையல்லாம் பெரிதாகப் பேசக் காரணம் மக்களிடம் மூடநம்பிக்கையும், அறியாமையும், காட்டுமிராண்டித்தன்மையும் நிறைந்திருந்த காலத்தில் சொன்னார்கள் என்பதால்தான்.

மத சாஸ்திரிகள் வண்டி வண்டியாக அளப்பார்கள். ஆனால் சரித்திரத்தைப்பற்றிப் பேசினால், 'எவனோ வெள்ளைக்காரன் சொன்னதை நம்புகிறாயா? என்பார்கள். இவர்களுடைய உள்படியே மனச்சாட்சியை மறைத்துப் பேசுவார்கள். மக்களும் வாதாடத் தெரிந்த அளவு படித்து விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணுவதில்லை. எதை எடுத்தாலும் சண்டப்பிரசண்டமாகப் பேசவேண்டும் என்பதைத் தவிர—சரித்திரம், உண்மைத் தத்துவம் படித்து விஷயங்களை உணர்ந்து பேசவேண்டும் என்று நினைப்பதேயில்லை. மதம் என்றால் மடமைதான்.

வெள்ளைக்காரன் சொன்ன சரித்திரத்தைப்பற்றி கவலைப்படவேண்டாம். வடநாட்டில் 'பாரத இதிகாச சமிதி' என்ற ஒரு ஸ்தாபனம் உள்ளது. பெரிய பெரிய ஆட்களெல்லாம் அதில் முக்கியஸ்தர்களாக உள்ளார்கள். கவர்னர் முன்ஷி ஒரு முக்கியஸ்தர்; உபஜனாதிபதி டாக்டர் இராஜாகிருஷ்ணன் ஒரு முக்கியஸ்தர்; பிரிஸ்தாள் செலவுக்குப் பணம் கொடுக்கிறவர். மாஜி வெங்கட்டராம சாஸ்திரி இன்னும் பல ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் உள்ள அந்த ஸ்தாபனத்தில் வேதகாலம் (vedic age) என்ற ஒரு புத்தகம் எழுதியுள்ளார்கள். அதில் ஆராய்ச்சி செய்து முன்ஷி எழுதியிருக்கிறார். அதில் பல விஷயங்களை எழுதுகிறார்கள். அதற்கு அர்த்தம் மாதிரி வேறு சொன்னாலும் பல உண்மைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அதில், 'அந்தக்காலம் காட்டுமிராண்டித்தன்மையான காலம்; புராண-இதிகாசங்கள் என்பவை சரித்திரங்கள் அல்ல; நடந்த விஷயங்களைப்பற்றியவையுமல்ல. அவை கற்பனைக் கதைகள். வியாசன் என்றாலே வியாசம், கதை, கற்பனை எழுதுகின்றவன் என்று அர்த்தம்; இவை ஒரு கருத்தைப் பிரச்சாரம் செய்யவே ஏற்பட்டவை' என்று முன்ஷி எழுதுகிறார். 'வேதிக் ஏஜ்' என்ற புத்தகத்தில் முன்னுரையாக எழுதும்போது, 'புராணம் புகுந்து மக்கள் மனத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்த ஆரம்பித்து விட்டது. அதுதான் எங்களுக்குக் கஷ்டமாகிவிட்டது' என்று எழுதப்பட்டுள்ளது.

100க்கு 75 புராணங்கள் பின்னால் எழுதப்பட்டவை. புத்தர் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இருந்தவர். புராண காலம் (Puranic age) என்பது 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலமாகும். (அதாவது புத்தர் காலத்திற்கு பிற்பட்ட காலமாகும்) என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

புத்தர் ஏற்பட்டு, அறிவும் ஒழுக்கமும் ஏற்பட்டதை ஒழிக்கவே—அவதாரக் கதைகள்—அவற்றுள் முக்கியமாக கிருஷ்ண அவதாரம், அதிலும் சிறப்பாக கிருஷ்ணானின் திருவிளையாடல்கள் கிருஷ்ணக்கப்பட்டன. அதாவது மூட நம்பிக்கைக்காகக் கிருஷ்ணனும் ஒழுக்கக் கேடுகள் ஏற்பட அவனது திருவிளையாடல்கள், லீலைகள் ஆகியவைகளும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வளவும் செய்துவிட்டு, அவை கடவுள் நடத்தை—வாக்கு என்பதற்காக கீதையும் வெகு நாளைக்குப் பின் எழுதப்பட்டது.

சாதாரண அறிவுடன் பார்த்தால் தெரியும். ஒரு கடவுளை இவ்வளவு கேவலமாக கிருஷ்ண செய்து பாட்டில், பஜனையில், நடனத்தில், கூட்டத்தில் மற்றும் சகலவிதமான முறையிலும் அதையே பிரச்சாரம் செய்யவேண்டிய அவசியமென்ன? கோபிகளிடம்—மாற்றான் மனைவியிடம் கிருஷ்ணன் செய்த லீலையைப்பற்றிய கதையை, வாயைப் பிளந்துகொண்டு பார்த்துக் கைதட்டுபவன், தன் வீட்டில் கிருஷ்ணன் வந்து லீலை நடத்த ஒத்துக்கொள்ளுமானா? தன் அறிவுக்கும் அனுபவத்திற்கும் ஒத்துவராத நிகழ்ச்சிகளைக் கூட வெறுத்து ஒதுக்கவில்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்? அறிவைக்கொண்டு சிந்திக்க வேண்டும்! ஒரு சாதாரண கீழ்த்தர மனிதன் செய்ய மனம் இடம் தராத ஆபாசங்களை யெல்லாம் கடவுள் பெயரால் நடத்தப்படுவதை வெறுத்து ஒதுக்காமல் அதற்கு ஆதரவு அளிப்பதும் அதைப் பண்டிக்கையாய்க் கொண்டாடுவதும் என்ன நியாயம்?

கீத எழுதியதும், இராமாயணம் எழுதியதும் புத்தருக்குப் பின்னால்தான். புத்தர் அறிவும் ஒழுக்கமும் வளர வேண்டுமென்றார். அவை வளர்ந்துவிட்டால் இவர்கள் கதி என்னாவது? அதற்காகத்தான் புத்தர் பிரச்சாரத்தால் எவை எவை மழுங்கிப் போய்விட்டனவோ அவைகளை, மீண்டும் மீண்டும் பலப்படுத்தவே இவைகளை எழுதினார்கள். முன்ஷி எழுதியிருக்கிறார்: இராமனையும், கிருஷ்ணனையும்பற்றி—இவர்களால் ஆரியத்திற்கு அதிகமான பிரச்சாரம் ஏற்பட்டதாலேயே அவர்களை அவதாரமாக்கிவிட்டார்கள் என்று. இது பாரத இதிகாச சமிதிகாரர்களின் சொல்வது. இதை யெல்லாம் யாரும் சிந்திப்பதில்லை. எடுத்துப்போட்டு உட்கார்ந்து பேச ஆரம்பித்தால் இவை கற்பனைகள்—வடிக்கடிகள மடமை என்பது தெரியும்.

மீன்று சாதியை ஒருவரும் ஆதரிப்பதில்லை; சாதி வேண்டுமென்று சொல்ல யாருக்கும் தைரியமில்லை. ஆச்சாரியார் ஒருவர்தான் சாதி காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்கிறார். அவரையும் கிட்டே நெருங்கிக் கேட்டால், 'நான் வேறு அர்த்தத்தில் சொன்னேன்' என்று சொன்னாலும் சொல்லிவிடுவார்.

எதற்கு சாதி இருக்கவேண்டும்? எப்படி சாதி இருக்கிறது? வேத சாஸ்திர புராணங்களை உபயோகப்படுத்தாமல் சாதி எங்கிருந்து வந்தது? அதை யெடுத்து பித்தலாட்டம் என்று சொல்லாமல், சாதி ஒழிப்புக்கு வேறு வழி என்ன இருக்கிறது?

நான்காவது அய்ந்தாவது சாதியாக்கி—பார்ப்பனரல்லாத மக்களை மடமையில் அழுத்திவைக்கவே வேத புராண மதம் வழி செய்கிறது. இதைக் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்ல, திருத்த முயற்சித்தாலும், 'நாஸ்திகன்', 'மதத்துவேஷி', 'வகுப்புத் துவேஷி' என்று சொல்லித் தலையில் கல்லைத் தூக்கி வைத்துவிட்டால் என்ன அர்த்தம்?

இங்கு புத்தரைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியமென்ன? இதுவும் என்ன ஆய்வார், நாயன்மார் திருநட்சத்திரமா? புத்தரை வைத்து அவருக்குத் தேங்காய் பழம் வைத்துப்

புறஜ செய்வதோடு சரி என்றால் அப்படிப்பட்ட புத்தர் என்ற வார்த்தை அகராதியிலேயே இல்லாமல் இருந்தால் நல்லது என்றுதான் சொல்லுவேன்.

[எழுப்பில், 15-5-1957-ல் சொற்பொழிவு— விடுதலை 9 17-5-1957]

9. புத்தநெறி அழிக்கப்பட்டது

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

நமது நாட்டில் பார்ப்பனர்களால் புத்தருடைய கொள்கைக்கு எவ்வளவு எதிர்ப்பு அந்தக் காலத்தில் இருந்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தாலே தெரியும். அவருடைய ஆட்கள் அந்தக் காலத்தில் இந்தமதக்காரர்களால் கழுவேற்றப்பட்டிருக்கின்றார்கள்; செக்கிலிட்டு அரைக்கப்பட்டும் நெருப்பில் தூக்கி எறியப்பட்டும் இருக்கின்றனர்.

காலூசிபுரம் போன்ற கோயில்களில் எல்லாம் புத்தர்களைக் கொடுமைப்படுத்திவது போன்ற சிறப்பங்களை நாம் இன்றுங்கூடக் காணலாம். மதுரையில் மட்டும் 8000 சமணர்களைத் துடிக்கத் துடிக்கக் கழுவி ஏற்றி, கழுமுனை மண்டையில் வந்து எட்டிப் பார்க்கும் படிச் செய்து இருக்கின்றனர்! இன்றுங்கூட மதுரையில் சமணர்களைக் கழுவேற்றும் விழா வருடந்தோறும் நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது.

இமயமலைச் சாரலில் தோன்றிய புத்தருடைய கொள்கை தென்கோடியிலுள்ள கன்யா குமரிவரையில் அந்தக் காலத்தில் பரவி இருந்திருக்கின்றது. தஞ்சைபோன்ற ஜில்லாக்களில் தெருவில் சிறு குழி வெட்டினால்கூட புத்த விகிதங்கள் ஏராளமாக அகப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட செய்திகளை நாம் தினம் பத்திரிக்கைகளில் காண்கிறோம்.

முட்டாள்தனமான அரசர்களும் இந்து மதத்தைச் சேர்ந்த ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் புத்த மடங்களையும் கோயில்களையும் இடித்துச் சூறையாடி இருக்கின்றனர். தங்கம், வைரம் இவற்றால் ஆன புத்த விகிதங்களை எல்லாம் திருடிக்கொண்டுபோய்த் தங்கள் தங்கள் மதக் கோயில்களை யெல்லாம் புதுப்பித்து இருக்கின்றனர்.

திருமங்கை ஆழ்வார் என்பவன் நாகப்பட்டினத்தில் இருந்த தங்க புத்த விகிதத்தைத் திருடிக்கொண்டுபோய், சீரங்கம் கோயிலுக்குத் திருப்பணிகள் செய்திருக்கின்றான். மற்றும், தஞ்சை, திருச்சி, திருநெல்வேலி போன்ற ஜில்லாக்களில் முன்பு புத்தக் கோயில்களாக இருந்த பலவற்றை இந்துக்கோயில்களாக மாற்றியிருக்கின்றனர்.

தஞ்சை ஜில்லாவில்மட்டும் அடிக்கொரு கோயில் காணப்படுகின்றது. இந்து மதம் என்று கூறப்படுவற்றினைச் சார்ந்த கீர்த்திபெற்ற கோயில்களில் முக்கால் பாகத்திற்கு மேல் தஞ்சை ஜில்லாவிலும், திருச்சி ஜில்லாவிலும்மட்டும் உள்ளன. ஆழ்வார்களாலும், நாயன்மார்களாலும் பாடப்பெற்ற கோயில்களில் பெரும்பகுதிக்குமேல் தஞ்சை மாவட்டத்திலும் திருச்சி மாவட்டத்திலுமே உள்ளன. இவைகளுக்கு அந்தக் காலத்து முட்டாளர் அரசர்களான சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் நிறைய நிலங்களை மானியமாக விட்டிருக்கின்றார்கள்.

இப்படி யெல்லாம்—எப்படியோ புத்த மார்க்கத்தை நாட்டிலிருந்தே ஒழித்துவிட்டார்கள். இந்தக் கொள்கை இப்போது இந்த நாட்டில் மிகமிக அரிதாக ஆகிவிட்டது; ஏன், புத்த நெறி இந்த நாட்டைவிட்டே வெளிநாடுகளுக்கு விரட்டி அடிக்கப்பட்டுவிட்டது.

இந்த நாட்டில் அதற்கு ஆதரவு இல்லாமற்போய்விட்டதே யொழிய வெளிநாடுகளில் அதற்கு நல்ல ஆதரவு ஏற்பட்டுவிட்டது. இன்று சைனா, ஐப்பான், திபெத், சயாம், பர்மா, சிலோன் போன்ற நாடுகளில் நல்லமுறையில் வளர்ந்து வருகிறது. வெள்ளைக்காரனை—கிறித்துவினது கொள்கை காட்டுவிரண்டித்தன்மையில் இருந்து நீக்கி சாதி அற்றவனாகச்

செய்தது. அந்த கிறிஸ்துவங்கூட புத்தரின் கொள்கையினையே சுருக்கிக் கூறியிருக்கின்றார் என்றுதான் கூறவேண்டும். எப்படி என்றால், புத்தரால் கூறப்பட்ட பத்துக் கோட்பாடுகளையே கிறிஸ்து, பத்துக் கட்டளைகளாகச் சுருக்கிக் கூறியிருக்கின்றார்! முகமதுநபி கூட ஏறத்தாழ அப்படித்தான் செய்துள்ளார்! ஆகவே, எல்லா மதத்தினர்களும் புத்தக் கொள்கையினை அடிப்படையாகக்கொண்டே தங்கள் கோட்பாடுகளை வளர்க்க முயன்றிருக்கின்றனர்.

எனவே, புத்தரை அடுத்து கிறிஸ்துவும் முகமது நபியும் தோன்றினார்கள். இவர்களுக்குப் பிறகு இந் நாட்டில் வேறு அறிவாளிகளே இல்லை என்று அர்த்தமா?

புத்தர் தன்னை மனிதர் என்றே கூறிக்கொண்டார். ஏசு தன்னைக் கர்த்தரின் தூதுவன் என்று கூறிக்கொண்டார். முகமது நபியும் தன்னை ஆண்டவனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் என்று கூறிக்கொண்டார். அப்படிக்கூறிக்கொண்டதால்தான் பாமர மக்கள் அவர்களை நம்பினார்கள்.

தன்னை, இப்படி மனிதன் என்று கூறிக்கொண்டு—மனித சமுதாயத்திற்கு வேண்டிய பகுத்தறிவுக் கருத்துக்களைக் கூறிய புத்த தர்மத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத காரணத்தால்தான், நாம் இன்று கடுகளுக்கூடமான உணர்ச்சி அற்றவர்களாக, முட்டாள்களாக இருக்கிறோம்.

முட்டாள்தனம் என்றாலேயே சுலபத்தில் தீப் பிடித்துக்கொள்ளும் வஸ்து என்று சொல்லலாம். அறிவு என்றால் சீக்கிரத்தில் நெருப்புப் பிடிக்கமுடியாத வஸ்து என்பது பொருள்.

[ஆர்வாய்மொழியில் 20-12-1958-லும், ஈத்தாமொழியில் 26-12-1958-லும் சொற்பொழிவு— விடுதலை 9 17-1-1959]

புத்தரும் சமணர்களும் பார்ப்பனப் பித்தலாட்டங்களை விளக்கியும் கடவுள், மத புராணங்களின் பித்தலாட்டங்களை விளக்கியும் பிரச்சாரம் செய்ததன் விளைவாகப் பார்ப்பனர்கள் மதிப்பிழக்க ஆரம்பித்தனர். இந் நிலையைக் கண்ட பார்ப்பனர்கள், சதி செய்து புத்தர்களையும், சமணர்களையும் அரசர்கள்மூலம் கொன்றே ஒழித்துக்கட்டினார்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு வேறு எவருமே தோன்றவில்லை.

[இடைப்படியில், 4-5-1961-ல் சொற்பொழிவு— விடுதலை 9 17-5-1961]

10. புத்தம் ஒரு கொள்கையே

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

புத்தம் என்றாலே அது ஒரு மதம் என்றே மக்களுக்குத் தவறாக உணர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. அது மதம் என்றே என்னிடம் பலர் வாதாடி உள்ளனர்.

புத்தர் என்று சொன்னது அவருடைய பெயர் அல்ல. அவர் பெயர் சித்தார்த்தர் என்பது. புத்தர் என்பது—புத்தியைப் பயன்படுத்துபவர் புத்தர் என்று பெயர். அகராதி யிலும் இதுதான் உள்ளது. ஈரோட்டில் நடந்த புத்த மாநாட்டிற்கு, உலக புத்த சங்கத் தலைவர் திரு. மல்ல சேகராவை அழைத்திருந்தேன். அவரும் இதைத்தான் சொன்னார்.

புத்தன் என்றால் அறிவினைப் பயன்படுத்தி அதன்படி ஒழுக்குபவன். எவர் எவர் அறிவைக்கொண்டு சிந்தித்துக் காரியம் ஆற்றுகின்றார்களோ அவர்கள் எல்லாம் புத்தர்கள்தாம். புத்தம் ஒரு மதமல்ல; அது ஒரு கொள்கை.

1686—41

இந்த நாட்டில், புத்தர் என்றால் நாத்திகர் என்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. சாஸ்திரங்களிலும்—புத்தியை ஆதாரமாகக் கொண்டு காரியம் ஆற்றுவார்கள் எல்லாம் நாத்திகர்கள் என்று கூறப்பட்டு உள்ளது. கடவுளை, மதத்தை ஒத்துக் கொண்டவன்தான் ஆத்திகன் ஆவான். கடவுளையோ, மதத்தையோ ஒத்துக்கொள்ளாமல்—அதனை அறிவைக் கொண்டு அலசிப் பார்ப்பவர்கள் எல்லாம் நாத்திகர் என்றே அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

இராமாயணத்திலேயே புத்தர்கள் நாத்திகர்கள், அறிவு வாதம் பண்ணுபவர்கள் என்று கண்டிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. எவன் ஒருவன் அறிவு கொண்டு முன்னோர்களின் நடப்புகளையோ—கடவுள், மதம் இவைகளைப்பற்றியோ அறிவு வாதம் பண்ணுகிறானோ அவன் நாத்திகன் என்று குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளது.

அறிவு கொண்டு நடப்பதற்குப் பெயர்தான் பவுத்தம். 'புத்தம் சரணம் கச்சாமி' என்பது—அறிவைக்கொண்டு சிந்திக்கவேண்டும்; அறிவுக்கு மரியாதை செலுத்தவேண்டும் என்பதுதான். அப்படிக்கல்லாமல் புத்தனைக் கடவுளாக எண்ணி வழிபாடு செய்யக்கூடாது; அப்படிப் புத்தரும் எதிர் பார்த்திருக்க மாட்டார்.

அறிவுப்பாதையில் ஈடுபட்டுப் பலதடவைகள் வழக்கிவிழுந்தாலும் பரவாயில்லை. காலம் எல்லாம் மடையனாக இருந்து சாவதைவிட சிலதடவைகள் அறிவைக் கொண்டு சிந்தித்துக் காரியம் ஆற்றுவதில் இரண்டொன்று தவறினாலும் பரவாயில்லை. எப்படி குழந்தை தந்தித் தந்தி நடக்க எத்தனிக்கும்போது, கீழே சிலதடவைகள் பொத்துப் பொத்தென்று விழுந்தாலும் எப்படி பிறகு எளிதாக நடக்கின்றதோ அதுபோலவேதான், அறிவைக் கொண்டு சிந்திப்பதில் தயங்கக்கூடாது.

'சங்கம் தம்மம் கச்சாமி' என்பதும், 'தாம் கைக்கொண்டிருக்கும் ஸ்தாபனத்துக்கு நன்றி விஸ்வாசம் உடையவர்களாய் இருந்து பாடுபட வேண்டும்' என்பதாகும்.

புத்த தர்மம் என்றால், புத்தி தர்மம் என்பதாகும்; அதுதான் மனித தர்மமும் ஆகும். இந்த புத்தி தர்மத்தை—மனித தர்மத்தை எடுத்துக் கூறிப் பாடுபட்ட புத்தர்கள் எல்லாம் கழுவேற்றப்பட்டும், உடை மைகள் எல்லாம் சூறையாடப்பட்டும் இருக்கின்றனர். புத்த மடாலயங்கள் எல்லாம் இடிக்கப்பட்டும் தீ வைக்கப்பட்டும் இந்துக் கோவிலாக மாற்றப்பட்டும் கொடுமை அழைக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன.

புத்தர் தோன்றிய காலம் பார்ப்பானுடைய ஆதிக்கமும் வைதிக மதமும் தலை கொழுத்துத் திரிந்த காலம். அந்தக் காலத்தில் தோன்றினார் புத்தர். அவர் கண்ணுக்கு ஒவ்வொரு பார்ப்பனரின் செய்கைகள், கோட்பாடுகள் எல்லாம் தவறாகப் பட்டிருக்கின்றன.

இதனை எல்லாம் மாற்றவே புத்தர் பாடுபட்டு இருக்கின்றார்.

[கோரர் தங்க வயலில், 29-4-1961-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 16-5-1961]

11. புத்தரும் நாமும்

பெரியோர்களே!

சாதியை ஒழிக்க புத்தர் மேற்கொண்ட கருத்து என்ன?

அன்றைய தினம் சாதியை ஒழிக்கப் பாடுபட்ட புத்தர்தான் கடவுள் இல்லை என்று தைரியமாகச் சொன்னார். அவர் அப்படிச் சொன்னாரா இல்லையா என்று சிலர் வாதம் பேசுவதானாலும் அதை உறுதிப்படுத்தும் தன்மையில் அவர் எதற்கும் அஞ்சாமல் அடுத்த படியாக—'ஆத்மா என்பதாக ஒன்று கிடையவே கிடையாது; ஆத்மா என்று ஒன்று இல்லவே இல்லை' என்று கூறி இருக்கிறார். அதனால் அவருக்கு 'அனாத்மன்' என்றும் பெயர். ஆத்மா இல்லை என்பதை இலகுவில் யாரும் ஆதரிப்பவர்கள் இருக்கமுடியாது.

ஒருகால் திராவிடர் கழகமும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் வேண்டுமானால் ஆதரிப்பதாய் இருந்தாலும்கூட மற்றவர்கள் ஆதரிக்கமாட்டார்கள்.

எனவே, இவ்வளவு சுலபத்தில்—மற்ற எவராலும் சொல்லமுடியாத ஒன்றை புத்தர் சொல்லி இருப்பதால்தான் அவர்தான் உண்மையாய்ச் சாதியை அறவே ஒழிக்கப் பாடுபட்டார் என்பதோடு, அன்னாருடைய பெயரை இன்றைய தினம் வரை சொல்லமுடிந்தது. இவ்வளவு தூரம் நாமும் போனால்தான் சீக்கிரத்தில் சாதியை வெட்டியெறிய முடியுமென தவிர, ஆத்மா இருப்பதாக ஒப்புக்கொண்டால் சாதி போகாது.

இவ்வளவு நல்ல ரீதியில் அமைந்த புத்தர் கொள்கை, நாளடைவில் பார்ப்பனர்களின் சூழ்ச்சியால் இந்த நாட்டிலே இல்லாமற் செய்யப்பட்டது. இப்போது எங்காவது புத்தமதம் இருக்கிறதா என்றால் சேரியிலே சிலபேரைக் காணலாம். அது பல பிரிவாக இருக்கிறது. எனவே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாளடைவில் அதுவும் மறையத் தொடங்கிவிட்டது.

புத்தமதத்தை எதிர்த்தவர்களெல்லாம் சாமியாகவும், சாமியாராகவும் மாறிவிட்டார்கள்; ஆழ்வாராகவும், நாயன்மார்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாம் தங்களுடைய புத்திசாலித்தனத்தால், பக்தியால் வந்தவர்கள் அல்லர். இவர்கள் எல்லாம் புத்தரை, சமணரை, புத்த சமணமதக் கொள்கைகளைக் கீழ்த்தரமாக—முர்க்கத்தனமாக எதிர்த்து வைத்து பாடியதால் ஆழ்வார்கள், அடிகளர்களாக ஆனவர்கள்—ஆக்கப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள்.

[திருவொற்றியூரில், 17-2-1952-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 21-2-1952]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே! தாய்மார்களே!

நான் கூறுவது, கடவுள் இருக்கிறார் அல்லது இல்லை என்று—புத்தர் எதைச் சொல்லி இருந்தபோதிலும் அவர் கூறிய ஓர் உண்மையை மட்டும் யாருமே மறுக்கமுடியாது. அதாவது, 'எதையும் உன் சொந்த புத்தியைக்கொண்டு ஆராய்ந்து பார்த்து ஏற்றுக்கொள்' என்று அவர் சொல்லிய இந்த உண்மையை மட்டும் யாரும் மறுக்கமுடியாது. இக்கொள்கை ஒன்று மாத்திரமே—அறிவு வளர்ச்சிக்கு! இதைப் பேசும்போதுதான் சிலர் மழுப்பிவிடுகின்றனர். இன்றுவரை புத்தரைத் தவிர வேறு யாருமே, 'அவனவன் சொந்த புத்தியின்படி நட' என்று சொல்லவே இல்லை. அப்படிச் சொன்னவர்கள் யாருமே கிடையாது. வள்ளுவர் ஒருவர் மட்டுமே இந்த உண்மையை வலியுறுத்திக்கூறி இருக்கிறார் என்பதைக் காணலாம். இந்து மதம் என்றால் என்ன? 'புத்தர் எவ்விடத்திலும் கடவுளைத் தாக்கிப் பேசவில்லை' என்று கூறுவது சுதந்திரப் பைத்தியக்காரத்தனம். இப்படிச் பேசுகிறவர்களுக்கு இந்து மதம் என்றால் என்ன என்பதே தெரியாது. வேதத்தை ஏற்று நடந்து வருவதுதான் இந்து மதம். உபநிஷத்துக்கள், மந்திர சாஸ்திரங்களப்படி நாம் நடப்பதனால் தான் இங்கு பார்ப்பான்—பறையனும், மேல்சாதி—கீழ்சாதியும், எண்ணற்ற கடவுள்களும், இலட்சக்கணக்கான கோயில்களும் குப்பை கூளங்களும் இருக்கின்றன. புத்தர்களை வைதிகர்கள் விரட்டினர். எல்லாவற்றையும் கற்று, எது உண்மை—எது பொய்? என்று யார் தெரிந்துவைத்திருக்கின்றானோ அவன்தான் புத்தன். 'திருடனும் பவுத்தனும் ஒன்றே; பவுத்தனுக்கும் நாத்திகனுக்கும் வித்தியாசமில்லை; ஆகையால், அவனை நாட்டில் விட்டு வைக்காதே' என்று இராமன் பரதனுக்குச் சொல்லியிருக்கிறான். மற்றொரு இடத்தில், 'பரதா! பவுத்தர்கள் எல்லாம் நாத்திகர்கள்; அவர்களோடு பழகாமல் இருக்கிறாயா?' என்று இராமன் கேட்கிறான். சில பார்ப்பனர்கள், புத்தர் கடவுளைத் திட்டிப் பேசவில்லை என்று பேசுகிறார்கள். இம்மாதிரியாக சிலர் பெரிய விஷயங்களில் தலை கொடுத்து விடுகிறார்கள். புத்தர், 'உன் புத்தியைக் கொண்டாடு; ஆராய்ச்சி செய்; மூடக் கொள்கைகளை, மூடத்தனமான பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடிக்காதே' என்று கூறி

இருக்கிறார். அப்படி ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால் ஒரு கடவுள் யிஞ்சுமா? இராமன், கிருஷ்ணன் எல்லோரையும் மறந்துவிட மாட்டார்களா? புத்தர் கூறிய ஒரு இலட்சியத்தை வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு கடவுளைக் கண்டு பிடியுங்களேன்; பார்ப்போம்!

[திருப்பத்தூரில், 30-5-1956-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 3-6-1956]

12. புத்தம், வள்ளுவம் அழிவு

தோழர்களே!

2500 ஆண்டுகளுக்கு முன் சித்தார்த்தர் என்ற புத்தர் தோன்றி சாதியைக் கண்டித்தார்; கடவுள், ஆத்மா என்று கூறுவதெல்லாம் பித்தலாட்டம் என்று கூறினார்.

பெரிய இராஜாவுக்கு மைந்தராகப் பிறந்தவர் அவர். தமது இராஜபோகம் எல்லாம் துறந்து காஷ்மீரம் முதல் கன்னியாகுமரி வரை தமது கருத்துக்களை எல்லாம் எடுத்துக் கூறினார்.

ஆனால், புத்தருக்குப் பிறகு, பார்ப்பனர்கள் புத்தருடைய அறிவு மார்க்கத்தில் தாங்களும் பிச்சுக்களாகச் சேர்ந்து அதை ஒழிக்க முற்பட்டார்கள்; இரவோடு இரவாக சமண-பவுத்த மடங்களுக்குத் தீ வைத்துக் கொளுத்தியிருக்கின்றார்கள்; புத்தரின் அருமையான கொள்கைகளை இந்த நாட்டைவிட்டே ஒழித்துக்கட்டி விட்டார்கள். இன்று சீனா, ஜப்பான், பர்மா, சிலோன் ஆகிய இடங்களில் அந்தக் கொள்கை செழித்து வளர்ந்திருக்கின்றது.

புத்தரது மார்க்கம் ஒரு காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் எவ்வளவு தூரம் மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது என்பதை உணர வேண்டுமேயானால்—இன்றுங்கூட, தஞ்சை, திருச்சி ஜில்லாக்களில் ஒரு சிறிய குழி தோண்டினாலுங்கூட ஏராளமான புத்த லிங்கங்கள் பல சமயங்களில் கிடைக்கின்றன. எவ்வளவோ சீரும் சிறப்புடனும் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்து வந்த புத்த-சமண மார்க்கத்தினர்களைப் பணங்காயைச் சீவுவதுபோலத் தலைகளையெல்லாம் வெட்டிக் குவித்திருக்கின்றனர்! இப்படி இவர்கள் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டதை விளக்கும் முறையிலே, பல சைவ, வைணவக் கோயில்களில், சிற்ப வடிவிலேயே அடித்து வைத்திருப்பதைப் பார்க்கின்றோம்.

இன்றுங்கூட மதுரையில் ஆண்டுதோறும் 3000 சமணர்களைக் கழுவேற்றிக் கொன்ற கொடிய செயலை விழாவாகக் கொண்டாடுகின்றனர்.

புத்தருக்கு அடுத்தபடி வள்ளுவர் தோன்றி, 'பிறப்பினால் பேதம் கிடையாது; எதையும் அறிவைக்கொண்டு சிந்தித்து அதன்படி நட' என அருமையான கருத்துக்களை எல்லாம் தமது நூலாகிய திருக்குறளில் கூறிச் சென்றார். ஆனால், அவற்றைப் பார்ப்பனர்கள் குப்பைத்தொட்டியில் போகும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

பிறகு எத்தனையோ ஆழ்வாராதிகள், நாயன்மார்கள், அவதாரப் புருஷர்கள் என்பவர்கள் எல்லாம் தோன்றியிருக்கின்றனர். அவர்கள் எல்லாம் பார்ப்பானுக்கு நல்ல பிள்ளையாக நடந்துகொண்டு, அதன்மூலம் தங்கள் புகழ் விளம்பரம் அடைந்து, தம் இனத்திற்குத் துரோகம் செய்து, பார்ப்பானுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துத்தான் பெரியவர்களாகியிருக்கின்றனர்.

ஆகவே புத்தர், வள்ளுவர் ஆகிய இருவருக்குப் பிறகு திராவிடர் கழகத்தாராகிய நாங்கள் தாம் இந்த சாதி, கடவுள் மூடநம்பிக்கைகள் இவற்றை எதிர்த்து வருகின்றோம்.

[திருச்சியில், 27-3-1959-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 6-4-1959]

13. தமிழர் நிலை மாறவேண்டும்

தமிழர்களான கவிஞர்கள், கட்டுரையாளர்கள், அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்பவர்கள், எழுத்தாளர்கள் மற்றும் நடப்புத் துறையில் உள்ளவர்கள் முதலிய யாவரும் தங்கள் கலைகளை மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அவற்றைக் கையாளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். தமிழர்கள் புரட்சிகரமான மாறுதலடைய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

தமிழர்களைக் கைதூக்கிவிட இன்று எந்தக் கலையும் எந்தக் கவிஞரும் இல்லை. உள்ளவர்கள் எல்லோரும், 'புத்தம் பசலிக்காரர்கள்' என்று சொல்லும்படி, பழமையைக் கண்டே தங்கள் கலைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

தமிழர்களைத் தாழ்த்தியதும் தலைதூக்க வொட்டாமல் அழுத்தியதும் தமிழறிஞர், கலைஞர், கவிஞர், புலவர் முதலியவர்கள் கையாண்ட சமய இலக்கியமும், முன்னோர்களைப் பின்பற்றிவந்த நடப்புகளும், தமிழர்களைக் குலைத்து உருவாக்கிய அரசியலுந்தான்.

தமிழன் வளர்ச்சிக்கு, அறிவிற்கு, கலைகளுக்கு, சமயத்திற்கு, அரசியலுக்கு—பார்ப்பான் காட்டிய வழியைத் தவிர, ஒரு தமிழன் காட்டிய வழி என்று சொல்ல இன்று என்ன இருக்கிறது? நமது கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், புலவர்கள், அரசியல்வாதிகள் பார்ப்பானைக் குறை மட்டும் சொல்லிக் கொண்டு, அவன் கலாச்சாரத்தில் மூழ்கி, அவன் காட்டிய வழியில் நடந்து கொண்டு வாழ்கிறவர்களாகத்தான் இருந்து வந்தார்கள்; வருகிறார்கள் என்பதல்லாமல் தமிழர் நலனுக்கு, வளர்ச்சிக்கு, இழிவு நீக்கத்திற்கு என்று யாராவது எந்த அளவுக்காவது பாடுபட்டார்கள் என்று ஒரு விரலையாவது நீட்ட முடிகிறதா?

எல்லாத் தமிழ் உணர்ச்சியாளரும், எப்படிப்பட்ட பார்ப்பன வெறுப்பாளரும் சுய நலத்திற்கு வேண்டுமான அளவுதான் வெறுப்பைக் காட்டிக் கொள்கிறார்களே தவிர, தமிழ் நலத்திற்கு, தமிழர் சமுதாய நலத்திற்கு என்பதாகக் காட்டிக் கொண்டவர்கள் தமிழர்களில் மிகமிக அரிதாகவே இருந்து வருகிறார்கள்.

தமிழ்ப் பெரியோர்கள், கல்வியாளர்கள், மேதாவிகள், பெரும்பதவியாளர்கள் யாவரும் தமிழர்களின் கேட்டிற்கும் இழிவிற்குமே பார்ப்பனர்களால் கற்பனை செய்து உண்டாக்கப்பட்ட கதைகள், காவியங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் இவைகளில் புகுத்தப்பட்ட கடவுள்கள்—கந்தன், சிவன், விஷ்ணு, கணபதி, இராமன், கிருஷ்ணன் முதலியவற்றைக் கும்பிடுபவர்களாகவும் இவர்களது பெண்பிள்ளைகளையும் பின்பற்றி நடப்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்களே தவிர—அறிவைப் பற்றியோ, மானத்தைப் பற்றியோ, இனநலத்தைப் பற்றியோ சிந்தித்தவர்கள் என்று சொல்லி ஒருவரையும் குறிப்பிட முடியவில்லையே!

எந்தப் பெரிய மனிதன்—அறிஞர், கவிஞர், வித்துவான், மேதாவி என்பவர் யாரானாலும்—அவர், திவசம், திதி முதலிய பார்ப்பனக் காரியங்களைச் செய்பவரும்; இவை சம்பந்தமான நெற்றியில் சாம்பல், செம்மண், சுண்ணாம்பு, பூச்சுப்பட்டை அடித்துக் கொள்பவர்களும்; கடவுள், சமயப்பற்று உடையவர்களுமாகத்தான் இருக்கிறார்களே ஒழிய, இவை எதற்கு, இவற்றின் பலன் என்ன என்று சிந்தித்தவர்கள், சிந்திக்கிறவர்கள் ஒருவரையும் காண முடியவில்லையே!

இன்னும் தமிழன் சூதீரனாக இருக்கிறான் என்றால்—இருந்து கொண்டு திவசம், திதி செய்துகொண்டு, சாம்பல் மண்ணை நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டு கோவில் ஞாபகங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறான். என்றால்—தமிழன் எந்த வகையில் முன்னேறத்

தக்கவன் என்பது புரியவில்லை. பார்ப்பாணைக் கூப்பிட்டுத் திதி கொடுக்கிற தமிழன்; எப்படித் தன்னைச் சூத்திரன் அல்லன் என்று சொல்லிக்கொள்ள முடியும்?

இன்னும் தமிழனுக்கு மானம், வெட்கம், பருத்தறிவு வரவில்லையென்றால் மற்ற எந்த நூற்றாண்டில் வரமுடியும்?

சமுதாயப் புரட்சிக்கு உண்மையாகவே இந்தச் சமயம் மிகப் பொருத்தமான காலம் என்பதே என் கருத்து.

இன்று நமக்குப் பெரும் 'சனியனாக' அய்க்கோர்ட்டு ஒன்று இருக்கிறது. மற்ற எல்லா ஸ்தாபனங்களும் பெரிதும் நமக்கு அனுகூலமாக இருக்கின்றனவென்றே சொல்லலாம். ஆனால், தமிழனுக்குப் புத்தி, மானம் இருக்கவேண்டும்; இருந்தால்தான் எளிதில் மாற்றம் உண்டாக்கிக்கொள்ள முடியும்.

கல்வி இலாகாவில் பருத்தறிவுப் புத்தகங்களையும், பருத்தறிவு ஆசிரியர்களையும் நல்லவண்ணம் புகுத்தவேண்டும்.

உத்தியோக இலாகாவில் பெரிதும் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைப் புகுத்த வேண்டும். போலீசிலும், கிராமக்கணக்கு, மணியம் பதவிகளிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அதிகமாகப் புகுத்தவேண்டும்.

மற்றும் நிர்வாகத் துறையில் அய். ஏ. எஸ். எஸ். (I. A. S.) ஒழித்துக் கட்டியாக வேண்டும். இது, வெள்ளையன், தன் சாதியாரிடமே நீதித்துறை—நிர்வாகத் துறை இருக்க வேண்டுமென்று செய்த சூழ்ச்சியேயாகும். ஆகவே, இவை தமிழர்களைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் செய்துவரும் காரியங்களுக்காகவே இருந்து வருகின்றன.

இந்தக் காரியங்களை இன்றைய ஆட்சி செய்துவிடுமானால், இந்த ஆட்சியை அசைக்க எவராலும் முடியாது என்பதோடு தமிழர் நிலையும் நல்ல அளவுக்கு முன்னேற்ற மடையக்கூடும் என்பது நமது கருத்து.

['விடுதலை'—தலையங்கம்—7-10-1972]

8. சீர்திருத்தம்

1. சீர்திருத்தம்

இப்போது சமுதாய முற்போக்குக்கும் சமத்துவத்துக்கும் விடுதலைக்கும் புதியதாக நாம் கைக்கொள்ளவேண்டியது என்னவென்றால், அறிவு வளர்ச்சிக்கும், சமத்துவத்திற்கும் தடையாய் இருப்பவைகளை அழித்துவிடவேண்டும் என்பதேயாகும். இவ்விதம் அழிவு வேலை மூலம் தடைகளை நீக்கிவிட்டால் தானாகவே முற்போக்குக்கு சரியான பாதை ஏற்பட்டுவிடும் என்பது அதில் நன்றாய் அறியக்கிடக்கிறது. இந்தக் குறிப்பானது, 'இருப்பதை எடுத்துவிட்டால் வேறொன்று வேண்டாமா?' என்று, ஆலோசனை இல்லாமல் பிதற்றிக்கொண்டிருக்கிற விதண்டாவாதிகளுக்கும்—பாமர மக்களை ஏய்ப்பதற்குச் சில சுயநலவாதிகள், 'நாயக்கர் எல்லாவற்றையும் அடியோடு அழிக்கவேண்டுமென்று கூறுகிறாரே; அப்படி அழித்துவிட்டால் மக்களுக்கு வேறுகதி என்ன?' என்று நிலிக்கணணிர் விட்டுக்கொண்டிருக்கும் பாசாண்டிகளுக்கும் தக்க பதிலாகும்.

மற்றும், ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்னால் நடந்துவந்த சீர்திருத்தங்கள் பலிக்காமல் தடைபட்டுப் போனதற்குக் காரணம், மேற்குறிப்பிட்டதான தடைகளாய்

இருப்பவைகளைச் சரியானபடி வேருடன் களைந்தெறிவதான அழிவுவேலை செய்யாதது தான் என்றும், தற்காலத்தில் செய்யப்படுகிறதாய்ச் சொல்லப்படுவதெல்லாம் புரட்டும், சுயநலமும் அடிப்படையாய்க் கொண்டதென்றும், சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதிகளாய் உள்ள உயர்ந்த சாதிக்காரர் என்பவர்களாலும், சித்தாந்தக்காரர்களாலுமே நடைபெற்று வந்த தென்றும் தெளிவாய் எடுத்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்தும்—நமது நாடு உண்மையான சீர்திருத்தமடையாமல் போனதற்கான காரணம் விளங்கும்.

மற்றும், 'கபிலரை ஏமாற்றிவிட்டோம்; புத்தரை ஏமாற்றிவிட்டோம்; கூன் பாண்டியனை ஏமாற்றிவிட்டோம்; மூவேந்தர்களை அழித்துவிட்டோம்; முகமதிய அரசாங்கத்தை ஒழித்துவிட்டோம்; நாயக்கர் அரசாங்கத்தைப் பாழ்படுத்திவிட்டோம்; கம்பனைக்கொண்டே எங்களைக் கடவுளாகவும், தேவர்களாகவும் செய்துகொண்டோம். இப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு, சில பார்ப்பனரல்லாத கூலிகளைப் பிடித்தே இப்படியே சீர்திருத்த இயக்கத்தை ஒழித்து—எங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பழையபடி நிலைநிறுத்திக் கொள்ளச் செய்துதானா ஒரு பிரமாதமான காரியம்?' என்று மனப்பால் குடித்துக் கொண்டு இறுமாந்து, ஆணவமாய் பிதற்றித் திரிபவர்களுக்கு, அக்கிராசனார் உபந்யாசத்தில், 'அந்தக் காலமும் சவுகரியமும் அப்போதைய அரசாங்கத்தின் யோக்கியதையும் வேறு; இந்தக் காலமும் இப்போதைய அரசாங்கமும் சீர்திருத்தம் செய்யவோ, அழிவு வேலை செய்யவோ விருப்பம் கொண்டவர்களுடைய சவுகரியமும் வேறு' என்று சொல்லி யிருப்பது தக்க பதிலாகும். இப்போதைய இயக்கம் அடிக்க அடிக்க எழும்பும் பந்து போலவும், வெட்டவெட்டத் துள்ளும் செடிகள் போலவும் பரவிவிட்டது. கொஞ்ச காலத் திற்கு முன் ஒருவர் எழுதியதுபோல், 'அதாவது, 'எங்களுக்கு இச்சுயமரியாதை இயக்கம் கண்களைத் திறந்துவிட்டது; இனி எவர் தடுத்தாலும், இந்த கிராமசாமி நாயக்கரே மாறிவிட்டாலும், இந்த உணர்ச்சியை அடக்கிவிட முடியாது' என்று எழுதியதுபோல்—இனி என்னைக்கும் இந்த இயக்கமும் இந்த உணர்ச்சியும் மறையாது என்பதையும், யாரும் அழிக்கமுடியாது என்பதையும் வெள்ளிடை மலைபோல் விளக்கிவிட்டது.

மற்றபடி, பெண்கள் விடுதலைக்குத் தடையான அர்த்தமற்ற கற்பும் சம்பந்தமற்ற விதவைத் தன்மையும் அழிக்கப்படவேண்டும் என்றும்; அவைகள் அழிக்கப்பட்டதக்க முறைகளும்—அதாவது கணவன் என்பவன், 'பழைய சாதம் சுடுகிறது; விசிறிகொண்டு வீசு' என்றால், உடனே மனைவி என்பவள் விசிறிகொண்டு வீசவேண்டியதுதான் கற்பு என்றும்; மனைவி என்பவள் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பருஷன் என்பவன் கூப்பிட்டால், திடீரென்று சேந்தும் கயிற்றை விட்டுவிட்டு ஓடிவர வேண்டும் என்றும்; ஓடிவந்தால் மாத்திரம் போதாது—கிணற்றில் கயிறும் பாத்திரமும் அந்தரங்கமாய்த் தொங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும்; அப்படி தொங்கிக் கொண்டிருந்தால்தான் 'கற்பு' உள்ளவள், பதிவிரதையானவள் என்றும் சொல்வதான கற்பையும் பதிவிரதாத் தன்மையையும் அடியோடு ஒழித்தாக வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும்; விதவைகளுக்கு அவர்கள் தாய், தகப்பன்மாரோ அல்லது சுற்றத்தார்களோ மறுகல்யாணம் செய்துவைக்காவிட்டால், அவ் விதவைகள் தங்களுக்கு இஷ்டமான கணவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது என்றும்; பருஷனுடன் வாழும் மற்ற பெண்களும் இதற்கு உதவிசெய்து விதவைகளைக் கணவனுடன் வாழச் செய்ய அனுகூலமாயிருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதுமாத்திரமன்றி, குறுகிய நோக்கங்கொண்டோ அல்லது விஷமப் புத்தி கொண்டோ, 'பெண்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் ஒழுக்க ஈனமாய் நடந்துகொள்ளலாமா?' என்று கேட்பவர்களுக்கும் சமாதானமாக—அதாவது, 'கணவன்-மனைவி என்பதாக இருவர் சேர்ந்து இல்லாழிக்கை நடத்துவதற்காகச் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தின் பலனாகவோ, காதலன்-காதலி என்கின்ற முறையில் இருவர்களின் காதல் இன்பத்தின் பயனாகவோ,

வேண்டும். இதைப் பொது ஜனங்கள் கூட்டம்போட்டுக் கண்டிக்க ஆரம்பித்தார்களானால் உடனே கோயிலை இடித்தெறிந்துவிடவேண்டும்.

சாதி வித்தியாசமோ உயர்வு தாழ்வோ கற்பிக்கின்ற புத்தகங்களைப் படிக்கக்கூடாது என்று சொல்லிவிடவேண்டும்; மீறிப் படிக்க ஆரம்பித்தால் அவற்றைப் பறிமுதல் செய்ய வேண்டும். உயர்வு-தாழ்வு வித்தியாசம் முதலியவை கொண்ட மடாதிபதிகளை எல்லாம் சிறையில் அடைத்துவிடவேண்டும். பொதுஜனங்கள் கிளர்ச்சி செய்தால் மடாதிபதிகளைத் தீவாந்திரத்திற்கு அனுப்பிவிடவேண்டும். சுவாயிகளுக்கு உள்ள நகைகள், வாசனங்கள், பூமிகள் எல்லாவற்றையும் பறிமுதல் செய்து, அவைகளை விற்றுப் படிப்பில்லாதவர்களுக்குப் படிப்பும், தொழில் இல்லாதவர்களுக்குத் தொழிலும் ஜீவனமும் ஏற்படுத்த உபயோகப் படுத்திவிடவேண்டும்.

இதுபோன்ற காரியங்கள் செய்யத்தக்க உரம் கொண்ட வீர ஆட்சிக்கு நாட்டைக் கொண்டுவரவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட வீரர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகள் தான் மீண்டு சுயமரியாதையும் சீர்திருத்தமும் பொலிந்து விளங்குகின்றன.

அப்பேர்ப்பட்ட வீர ஆட்சிக்கு நாட்டைக் கொண்டுவரவேண்டுமானால், அனேக சீர்திருத்தக்காரர்கள் உயிர்துறக்கத் தயாராயிருந்துகொண்டு பாமர மக்களிடையில் உண்மையைப் பரப்ப முன்வரவேண்டும்.

நம் நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் நம் சீர்திருத்தங்களை எதிர்த்துக் வெளியில் வருவதில்லை. ஒரு விதத்தில் ஒளிந்துகொண்டார்கள். ஆனாலும், நம்மவர்களிடையே சில கூலிகளையும் ஏமாந்த சோணகிரிகளையும் பிடித்து அவர்களை நம்மிடது ஏவிவிட்டு தடைவேலை செய்யச் செய்துவிட்டு, தங்களுக்குள் ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடும் செய்துகொள்ள வருணாசிரம தர்ம மாநாடு, ஆரிய தர்ம பரிபாலன மகாநாடு, பிராமணர்கள் மகாசபை, சனாதனதர்மிகள் மகாநாடு, வேதவித்துக்கள் மகாநாடு, புரோகிதர்கள் மகாநாடு, பண்டிதர்கள் சாஸ்திரிகள் கணபாடிகள் சம்மேளனம் ஆகிய பல மாநாடுகள் திருட்டுத்தனமாகவும் சூழ்ச்சியாகவும் கூட்டி, அவற்றில் பல இரகசிய தீர்மானங்கள் செய்து, இரகசிய சமாச்சாரப் போக்குவரத்து மூலம் தெரிவித்துக்கொண்டு கட்டுப்பாடாய் வேலைசெய்து வருகிறார்கள்.

இவ்வளவும் செய்துவிட்டு, சீர்திருத்த இயக்கத்திற்கு, 'நாஸ்திக இயக்கம்' என்ற பெயரைக் கொடுத்து, அதற்குப் பல தப்பர்த்தங்களையும் பழிப்புக்களையும் கற்பித்து வருகிறார்கள். இதைச் சில பார்ப்பனரல்லாதார்களும் நம்பிக்கொண்டு அர்த்தமில்லாமல் குற்றம் சொல்கின்றார்கள். ஆனாலும், சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்பவர்கள் நாஸ்திக மதம் என்கின்ற பூச்சாண்டிக்குப் பயப்படக்கூடாது. அது ஒரு அர்த்தமற்ற வார்த்தை. அதன் உண்மை அர்த்தமும் உண்மைப் பிரயோகமும் என்னவென்றால், 'பார்ப்பனியத்தில் அதாவது பார்ப்பனர்களுடைய வேதம், சாஸ்திரம், இதிகாசம், புராணம் ஆகியவைகளில் நம்பிக்கை இல்லாதவன்; பார்ப்பனர்களின் புரட்டுக்களைக் கண்டுபிடித்து வெளிப்படுத்துகின்றவன்' என்பதாகும். இந் நிலையில், நாம் எல்லோரும் நல்ல உறுதியான நாஸ்திகர்களே ஆவோம். ஆகையால், நாம் ஒவ்வொருவரும் தைரியமாய் நம்மை நாஸ்திகர் என்றே சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். சீர்திருத்தக்காரர்கள் தங்களுடைய பெயரின் இறுதியில் 'நாஸ்திகன்' என்ற பட்டத்தையே சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் நாஸ்திகப் பூச்சாண்டியைக் கொல்லமுடியும்.

நமக்கும் வேதத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அதை யார் உண்டாக்கினார்கள்? யாருக்காக உண்டாக்கப்பட்டது? என்ன பாதையில் செய்யப்பட்டது? அதில் நமது நிலைமை என்ன? மேற்கண்ட விஷயங்களை யோசித்துப் பார்த்தால், அதை நம்பலாமா? நாம் ஒப்புக்கொள்ளலாமா? அது நமது மக்களிடையே பரப்பப்படுவதற்கோ இருப்பதற்கோ இடம் கொடுக்கலாமா? என்பன வினாக்களும்.

கடைசியாக, சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன்.

மதவெறியும் சமயவெறியும் பிடித்தவர்களும்—பொதுவாகப் பார்ப்பனர்களும், சமத்துவம் சுதந்திரம் சுயமரியாதை பகுத்தறிவு ஆகியவைகள் கொண்ட சீர்திருத்தத்திற்கு எப்போதுமே விரோதிகள் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

ஒருவர், 'எங்கள் மதத்தில் மேற்கண்ட சீர்திருத்தமுண்டு' என்பார். 'ஆனால், எங்களைப்போல் வேஷம் போட்டுக்கொள்ளவேண்டும்; எங்கள் வேதத்தை நம்பவேண்டும், எங்கள் சாமியையும் தூதனையும் வணங்கவேண்டும்' என்று சொல்லுவார்கள்.

மற்றொருவர், 'எங்கள் சமயத்தில் சீர்திருத்தம் உண்டு. ஆனால், எங்களைப் போல் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு எங்கள் சாமிகளையும் புராணங்களையும் நம்பவேண்டும்' என்பார்கள். நம்பாவிட்டால் 'நாஸ்திகர், அஞ்ஞானி, பாவிகள், சமய துவேஷி' என்று சொல்லிவிடுவார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதையும், இவர்கள் உண்மைச் சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதிகள் என்பதையும் மறந்துவிடாதீர்கள்.

முக்கிய எச்சரிக்கை என்னவென்றால், பார்ப்பனர்களில் சிலர் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்று சுலபத்தில் பட்டம்பெற்றுப் 'புரட்டு' விடுவார்கள். அதாவது, கள்ளும் சாராயமும் குடித்தால் அதனாலேயே அவர் ஒரு சீர்திருத்தக்காரர் ஆகிவிடுவார். ஒருவர் ஆடு, மாடு, பன்றி, சாப்பிட்டால் அதனாலேயே அவர் ஒரு சீர்திருத்தக்காரர் ஆகிவிடுவார். மற்றொருவர் வெட்டிச் சோறாக யார் வீட்டிலும் கிடைத்ததையெல்லாம் சாப்பிட்டு வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டு திரிந்தால் அதனாலேயே அவர் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தக்காரர் ஆகிவிடுவார். மற்றொருவர் ஒழுக்கமில்லாமல் யாரையும் எந்தப் பெண்ணையும் கலியாணமாகவோ வைப்பாட்டியாகவோ வேசியாகவோ அனுபவித்துக் கொண்டு திரிந்தால் அதனாலேயே அவர் ஒரு பெரிய சீர்திருத்தக்காரர் ஆகிவிடுவார். ஜனங்களும் முட்டாள்தனமாக அவர்களை வித்தியாசமற்றவரென்றும் சீர்திருத்தக்காரர்கள் என்றும் நம்பிவிடுவார்கள். ஆனால், அவர்களால் சீர்திருத்தத்திற்கு மாத்திர மன்னியில் பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்திற்கே பெரிய ஆபத்து என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

மற்றும், எந்த விஷயத்திலும் சாமியையும் மதத்தையும் குறுக்கே கொண்டுவந்து போட்டுவிடுகின்றார்கள். ஆகவே, உங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக எந்த மதமாவது கடவுளாவது குறுக்கிட்டால் அவற்றைத் தைரியமாக எதிர்த்துக்கொண்டுமென்றே கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இனி, பார்ப்பனர்கள் நம்மிடம் வித்தியாசம் காட்டுவதுடன், பார்ப்பனரல்லாதாருக்குள்ளும் பற்பல சாதியார் ஒருவருக் கொருவர் வித்தியாசம் பாராட்டுகின்றனர். மேல் சாதியர்களை நீங்கள் உங்களுக்குச் சமமாக இருக்க வேண்டு மென்று விரும்புவீர்களானால், உங்களுக்குக் கீழேயுள்ள சாதியர்களுக்கும் நீங்கள் சமத்துவம் அளிக்க வேண்டும். நம்மிடமிருக்கும் கொடுமை, பார்ப்பனர்கள் காட்டும் கொடுமைகளைவிடச் சற்று அதிகம் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால், நாம் பார்ப்பனர்களை ஏன் அதிகமாகச் சொல்லுகிறோமென்றால், அவர்கள் வைத்த தீதான் நம்முடைய வீடுகளிலும் பிடித்துக் கொண்டது. நாம் மேல்சாதி என்பாரோடு சண்டை செய்து, வகுப்புப்பாரிப் பிரதிநிதித்துவப் படி உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையில் வெற்றிபெற்றால், கீழ்சாதியர்களைச் சொல்லப்படுகிறவர்களுக்கும் அவர்களுக்கரிய பங்கை நாம் கொடுக்கவேண்டும். சர்வகட்சி மாநாட்டுத் திட்டத்தில் எல்லா வகுப்பாருக்கும் சமத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்ற விஷயமே காணப்படவில்லை. பார்ப்பனர்களுக்குப் பயத்தே எல்லோரும் அதில் கையெழுத்துப் போட்டுவிடுகிறார்கள். முதலில் எல்லா வகுப்பாருக்கும் சமத்துவம் கொடுப்பதைவிட வேறு என்ன சீர்திருத்தம் வேண்டும் என நினைக்கின்றீர்கள்?

மிருவரையும் சமதிபந்தனைகள் கொண்ட கற்பு என்னும் சங்கிலி எவ்வளவு இறுக்கக் கட்டினாலும் அது எவ்விதத்திலும் பெண்கள் விடுதலைக்கு இடையூறாக இருக்காது' என்று சொல்லியிருப்பதும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மற்றபடி, விதவைகள் என்னும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டவர்கள் விஷயத்திலும், 'அவர்கள் தங்கள் துக்கநிவர்த்திக்கு, இனி பெற்றோர்களையோ உறவினர்களையோ எதிர்பாராமல் தாங்களாகவே தக்க கணவனைத் தேர்ந்தெடுத்து வெளிப்படுத்திவிட வேண்டியதுதான்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும்; மற்றபடி புருஷனுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களும் விதவைகளின் மேற்கண்ட முயற்சிக்கு உதவி செய்ய வேண்டியது என்றும் குறிப்பிட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதேயாகும்.

மற்றபடி, சாதி வித்தியாசம், தீண்டாமை, மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவைகளை ஒழித்தலைப்பற்றியும், கல்வியைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டிருப்பவைகளும் ஊன்றிக் கவனிக்கத் தக்கவைகளாகும்.

மகாநாட்டிலும் அக்கிராசனரின் உபந்யாசத்திற் கண்டபடியே, சில தீர்மானங்களே யானாலும் மிக முக்கியமான தீர்மானங்களாகவே தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதானது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதாவது, பெண்கள் சுதந்திரத்திற்குப் பெரிதும் இப்போது இடையூறாயிருப்பது—அவர்களுக்குச் சொத்துரிமை இல்லாமையால்தான் என்பதை உணர்ந்து, இனிமேல் குடும்பச் சொத்தில் பெண்களுக்குச் சம உரிமையும்; விதவைகள் விதவைத் தன்மையுடன் இருந்துகொண்டு கஷ்டப்பட்ட வேண்டியதற்குக் காரணமாய் இருப்பது—அவர்களுக்குப் புருஷன் இறந்தவுடன் மற்றவர்களிடம் ஜீவனாம்சத்திற்குத் தொங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டியிருப்பதால்தான் என்பதை உணர்ந்து, அது மாறும்படி புருஷன் சொத்துபாத்தியம் முழுவதும் சர்வ சுதந்திரத்துடன் விதவைகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுவிடவேண்டும் என்றும் தீர்மானித்திருப்பதானது சரியான பரிசாரமாகும்.

மற்றும், 'தீண்டாதார்' என்பவர்கள் கல்வி இல்லாத காரணத்தால் முன்னேற முடியாமல் இருப்பதால் அவர்களுக்குச் சாப்பாடுபோட்டுக் கட்டாயக்கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்திருப்பதும்; மூடப்பழக்க வழக்கங்களை ஒழிப்பதற்காகப் பள்ளிக்கூடங்களில் குருட்டு பத்தி, மூடநம்பிக்கைகளுக்கு இடம் தரும்படியான கல்வி கற்பிக்கக்கூடாதென்றும்; மூடநம்பிக்கையும் குருட்டு பத்தியும் உள்ள உபாத்தியாயர்களை பள்ளிக்கூடங்களில் பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கச் சேர்க்கக்கூடாது என்றும்; உபாத்தியாயர்களைத் தயார் செய்யும் பள்ளிக்கூடங்களிலும், பிள்ளைகள் படிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் மூடநம்பிக்கைகளும், குருட்டு பத்தியும் உண்டாக்கத்தக்க எந்தப் புத்தகங்களையும் பாடப் புத்தகமாக வைக்கக்கூடாதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பதும்—மற்றும் சில தீர்மானங்களும், முக்கியமாக 'மத்தியின் பேரால் பெண்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டி விபச்சாரத்திற்கு விடும் வழக்கத்தை ஒழிக்கச் சட்டம் செய்யவேண்டும்' என்று திருமதி டாக்டர் வோகனி ஆர்யா அவர்களால் பிரேரிக்கப்பட்டு திருமதி அலமேலுமங்கைத்தாயார்வர்களால் ஆமோதிக்கப்பட்டு ஏகமனதாய் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

[¹குடி அரசு?—தலைவங்கம்—2-12-1928]

2. சீர்திருத்தக்காரர்களுக்கு

உண்மையான சீர்திருத்தத்தை நமது நாட்டிற்கு விரும்புவவர்கள், முதலில் சீர்திருத்தக் கொள்கைக்கு இடையூறாக இருக்கும் புல்லுருவிகளையும், கறையான்களையும் அழிக்கத் தைரியமாய் முற்படவேண்டும். பழக்க வழக்கம் எங்கின்ற பிசாசுகளை முதலில் ஒட்டிவிட வேண்டும்.

பழக்கவழக்கங்களை விடவேண்டுமானால் மனிதன் பகுத்தறிவுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். அப்படிப் பகுத்தறிவுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவர்கள் கேள்வி மாதிரித்திலேயே ஒன்றை நம்பிவிடக்கூடாது; எழுதிவைத்திருப்பதாலேயே ஒன்றை நம்பிவிடக்கூடாது; வெகுசாலமாக நடந்துவருவதாகத் தெரியவருவதாலேயே ஒன்றை நம்பிவிடக்கூடாது; அனேகர் பின்பற்றுவதாலேயே நம்பிவிடக்கூடாது; கடவுளாலோ மகாத்மாவாலோ சொல்லப்பட்டது என்பதாலேயே நம்பிவிடக்கூடாது. ஏதாவது ஒரு விஷயம் நம்முடைய புத்திக்கு ஆச்சரியமாய்த் தோன்றுவதாலேயே அதைத் தெய்வீகம் என்றோ மந்திரசக்தி என்றோ நம்பிவிடக்கூடாது. எப்படிப்பட்ட விஷயமானாலும் நடுநிலைமையில் இருந்து பகுத்தறிவுக்குத் தாராளமாய் விட்டு ஆலோசிக்கத் தயாராயிருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் கண்மூடித்தனமான பழக்க வழக்கம் முதலியவைகளை ஒழிக்கமுடியும்.

அப்படிக்கில்லாமல், 'எதையும் நம்பித்தானாகவேண்டும்'; 'பெரியவர்கள் நடந்த படிதான் நடக்கவேண்டும்' என்று நினைப்போமானால், எதை நம்புவது? யார் சொன்னது சரி? யார் சொன்னது தப்பு? எந்த எந்தப் புத்தகம் கடவுள் சொன்னது? அதில் எடுத்து மத்தியில் நுகழக்கப்பட்டது? அவைகளில் அறிவாளிகளுக்கு எழுதியது எது? புத்தியில்லாத பாமர மக்களுக்கு எழுதியது எது? பெரியவர்கள் யார்?—இவை போன்ற விஷயங்களுக்குச் சமாதானம் எங்கே இருக்கிறது? நமது சீர்திருத்த வேலையின் ஜீவநாடி இந்த இடத்தில் தான் இருக்கிறது. இங்குதான் மனிதன் தைரியமாயும் உறுதியாயும் இருக்க வேண்டும்.

தீவிர சீர்திருத்தங்களைப்பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்வதன்மூலம் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி முழுவதையும் சரிப்படுத்திவிடலாம் என்று எண்ணுவதும் மிகுதியும் பைத்தியக் காரத்தனமாகும்.

ஏனெனில், நமது பிரச்சாரத்தைச் செய்வதற்கு நமக்குள்ள சந்தர்ப்பத்தைக் காட்டிலும்—நமது சீர்திருத்தத்திற்கு எதிரிகளான வைதிகர்கள், பண்டிதர்கள், சுயநலப் பார்ப்பனர்கள், அவர்களது கூலிகள் ஆகியவர்களுக்கே மிகுதியும் சந்தர்ப்பங்களும் சவுகரியங்களும் அதிகமாய் இருக்கின்றன. எப்படியெனில், கோயில்கள், புராணங்கள், சித்திர்பட்டங்கள் ஆகியவைகளும் அவைகளின் உற்சவம், காலட்சேபம், பஜனை, சம்பிரதாயம் ஆகியவைகளும்; பள்ளிக்கூடப் படிப்பு, பாடப்புத்தகம் முதலியவைகளும் யாருடைய பிரயத்தனமும் இல்லாமல் மக்களுக்குள் சீர்திருத்தத்திற்கு விரோதமான விஷயத்தைப் புகுத்திவிடுகின்றன. இது தவிர, கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் வருவாய் கொண்ட மக்களும் மடாதிபதிகளும் ஸ்தாபனங்களும் வெட்டி ஆட்களும் இருக்கின்றனர்.

அன்றியும், ஜனப்பிரதிநிதித்துவமான ஓட்டுகள் பெற்று அதன்மூலம் பிரதிநிதிகள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களால் சட்டங்கள் செய்யப்பட்டு, முழு சீர்திருத்தங்களையும் செய்துவிடலாம் என்று எண்ணுவதும் அநியாமமே ஆகும். ஏனெனில், ஜனப்பிரதிநிதித்துவமான ஓட்டுகள் என்பன பெரிதும் பாமர மக்களிடையே இருக்கின்றன. பிரதிநிதிகளாக வருபவர்களும் பெரிதும் சீர்திருத்த விரோதிகளுக்குப் பயந்தவர்களாகவும், சரியான சீர்திருத்த அறிவில்லாதவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

சர்க்காரும் நம்முடைய கேவல நிலையினால் வாழவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள். அதனால், உண்மையானதும் முடிவானதுமான சீர்திருத்தம் ஒரு நாட்டிற்கு வரவேண்டுமானால், ஏகச் சகீராதிபத்தியத் தன்மை கொண்ட ஒரு வீரனின் ஆட்சியில்தான் முடியும்.

அதாவது, 'இந்தப் பொதுக் கோயிலுக்குள் செல்ல எல்லோருக்கும் உரிமை உண்டு' என்று விளம்பரம் செய்யவேண்டும். யாராவது ஆட்சேபித்தால் அவர்களைச் சிறையிலிட

பிச்சை எடுப்பதற்கு உபயோகமாயிருக்கும் வேதப்படிப்பிற்காக, கொள்ளை கொள்ளையாக இலாபம் சம்பாதிக்கும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமாரர்கள், பார்ப்பனர் களுக்குச் சோறும் போட்டுப் படிக்கும்படி செய்கின்றார்கள். இம் மாதிரியான உதவி ஆதித் திராவிடப் பிள்ளைகளுக்கு அளிக்கப்படுமானால், அவர்களில் வயிற்றாப்பிழைப் பிற்று வழியின்றிச் சிறுவயதிலேயே கூலிக்குச் செல்லும் எத்தனையோ பிள்ளைகள் பள்ளிக்கூடம் சென்று படித்து மந்திரி வேலைக்குத் தயாராக இருப்பார்களென்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்.

இனி, சிலர் வேதங்களும் புராணங்களும் பழங்கதை என்று சொல்லிக் கொண்டு, பண்டிகை திதி திவசம் கிரகணம் ஆகியவைகள் வரும்போது, அவர்கள் அப் புத்தகங் களையே முதலில் திறந்து பார்ப்பார்கள். ஆனால், அவர்களைக் கேட்டால், 'வழக்கத்திற்கு விரோதமாக நடக்கலாமா?' வென்று கூறுகிறார்கள். அவர்களை எந்தக் கூட்டத்தில் சேர்ப்பது!

கடைசியாக, சீர்திருத்தங்கள் மக்களுக்கு ஒழுக்கம் கற்பிக்கவும், அறிவை விருத்தி செய்யவும், ஜீவன்களிடத்தில் அன்பும் இரக்கமும் காட்டவும், சமத்துவத்தையும் சுய மரியாதை உணர்ச்சியையும் அதிகப்படுத்தவும் அமையவேண்டும் என்பதைச் சீர்திருத்த வாதிகளுக்கு ஓர் வேண்டுகோளாக விடுத்தது, அதில் தங்களைப் பொறுப்புடன் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று முடிக்கிறேன்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்—9-12-1928]

3. எது ஆக்கவேலை?

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இப்போது நமது நாட்டில் ஆக்கவேலை செய்வதென்பது சாத்தியப்படாது என்பதை நான் உங்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பாடும் மதத்தின் பேரால் உலகமே பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்துகிடக்கின்றது.

குறிப்பாக, நமது நாடு மதத்தின் பேரால் பிரிந்தது மாத் திரமல்லாமல் சாதிகளின் பேரால் பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்து கிடக்கின்றது. இவை மாத் திரமல்லாமல், பணக்காரன்-ஏழை, படித்தவன்-பாமரன் என்ற பிரிவுகளும் நிரந்தரமாய் ஆகிக்கொண்டும் வருகின்றன. இப்படி நிரந்தரமாக இருக்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்துகொண்ட மேல்சாதி-கீழ்சாதி முதலாகிய பிரிவுகளை அழிக்க ஆரம்பித்தால், இதை ஆதரவாய்க் கொண்டு மற்றொரு கெடுதி, அதாவது ஏழை-பணக்காரன் என்கின்ற பிரிவு நிரந்தரமாய் இருக்கும்படி ஒரு புதுமுயற்சி செய்யப்படுகிறது. இவைகளெல்லாம் அரசியல் கிளர்ச்சியாலும் சீர்திருத்த முயற்சியாலுமேதான் செய்யப்படுகின்றன. அதாவது, இந்த ஏற்பாடுகள்தான் சீர்திருத்தம் என்று சொல்லப்படுகின்றன. நமது பாமரமக்கள் இதன் இரகசியத்தைத் தெரியாமல்—விளக்கில் விட்டில் பூச்சிகள் விழுவதுபோல—அதில் விழுந்து, மடிந்து வருகின்றார்கள். இதற்காகவேதான் கடவுளும் மதமும் சாதியும் அரசியலும் ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்றும் அந்தப்படியே பயன்பட்டு வருகின்றன வென்றும் நான் உறுதியாய்க் கூறுவேன். இவைகளை யெல்லாம் அடியோடு ஒழிப்பதுதான் நாம் மனித சமூகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய உண்மை யான தொண்டாகும். இதை விட்டுவிட்டு செய்யப்படும் வேறு எவ்விதமான தொண்டும் மனித சமூகத்திற்குக் கேடு விளைவிப்பதாகும்.

ஆகவே, நாட்டிற்கு நன்மை செய்வதாய்க் கூறிக்கொண்டு மக்களை மீளாத அடிமை யிலும், கொடுமையிலும் ஆழ்த்தப்போகும் பாதகமான வேலைகளை யெல்லாம் கூட நாம் அழிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். நாட்டுச் செல்வங்களை நாட்டிலுள்ள மக்களில் சிலர் தங்கள் தேவைகளுக்கு மேலாகவும் தகுதிக்கு மேலாகவும் சேர்த்து வைத்துக்

கொண்டு, அவைகளையெல்லாம் அக்கிரமமான வழியில் செலவு செய்துகொண்டு, மக்களை அடிமைப்படுத்தி ஆனந்தமாய் வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கின்ற அவர்களேதான் 'இந்த நாடு தரித்திர நிலையில் இருக்கின்றது; விடுதலை பெறவேண்டும்' என்று பாசாங்கு செய்கின்றார்கள். கஷ்டப்படும் மக்களும் ஏழைமக்களும் தங்கள்மீது திரும்பாமல் இருக்கட்டும் என்று—அன்றைய நாட்டுக்காரர்களை நமக்குக் காட்டி நம்மை அந்தப் பக்கம் திருப்பி விடுகின்றார்கள்.

சாதாரணமாக, ஒரு குழந்தையிடமிருந்து ஒரு சாமானை வாங்கவேண்டுமானால், எப்படி அதற்கு வேடிக்கை காட்டிப் பொருளை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றோமோ, அது போலவே பாமர மக்களை, 'சுயராஜ்யம் பார்!' 'பூரண சுதந்திரம் பார்!' 'மோட்சம் பார்!' 'கடவுளைப் பார்!' என்று பராக்குக்காட்டி, அவர்கள் வேலையின் பயனையும் அவர் களது செல்வத்தின் பங்குகளையும் சிலரே கொள்ளையடித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். இந்தக் கூட்டத்தாரின் தந்திரமேதான் இந்த நாட்டில் தரித்திரம் என்பதற்கும், அடிமைத் தனம் என்பதற்கும், அறிவும் ஆராய்ச்சியும் அற்ற தன்மை என்பதற்கும் ஆதாரமாய் இருக்கின்றது.

இந்த நாட்டின் செல்வத்தில் எவ்வளவு பெரிய பாகத்தை மதமும் கடவுளும் என்கின்ற பேரால், வேலை செய்யாத சோம்பேறிகள் அனுபவிக்கின்றார்கள் என்பதை நமது முட ங்னங்கள் அறிந்து கொள்ளாமலேயே 'இந்த நாடு தரித்திரமான' நாடு என்று அழுகின்றார்கள்.

இந்த நாட்டிலுள்ள சந்தியாசிகள், துறவிகள், மதாச்சாரியார்கள் என்பவர்களுக்குள்ள சொத்துக்களும் வரும்படிக்கும் வேறு யாருக்காவது இருக்கின்றதென்று யாராவது சொல்லமுடியுமா? அவர்களுக்கு எதற்காக அவ்வளவு சொத்தும் வரும்படியும் வேண்டி யிருக்கின்றதென்று எந்தப் பொருளாதாரவாதியாவது கவனிக்கின்றானா? ஒரு சந்தியாசி கோடிக்கணக்கான ரூபாய் சொத்தும், வருஷத்தில் இலட்சக்கணக்காக வரும்படியும் உடையவனாக இருந்தால் அந்தநாடு ஏழைநாடு, தரித்திரநாடு என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? ஒரு முழம் உயரமுள்ள குழவிக் கல்லுக்கு நமது நாட்டில் எத்தனை கோடி ரூபாய்கள் சொத்தும் எவ்வளவு வரும்படியும் இருக்கின்றன? இப்படி எத்தனை ஆயிரக் கணக்கான குழவிக் கல்லுகள் நமது நாட்டில் செல்வத்தோடு, யானை, குதிரை, ஒட்டகம், பல்லக்கு, இரதம், தேர் முதலிய வாகனங்களோடு, பல பெண்டாட்டிகளோடு, பல கலியாணங்களோடு வாழ்கின்றன—என்பவைகளை நேரில் பார்க்கும் ஒரு யோக்கியன் நமதுநாடு தரித்திரநாடு என்று சொல்ல வருவானா? இதை எந்தப் பொருளாதார நிபுணராவது கவனித்து நமது நாடு தரித்திரம் உள்ள நாடு என்று சொல்லுகின்றானா?

மற்றும், பிரபுக்கள், செல்வவான்கள், இலட்சுமிபுத்திரர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு எத்தனை ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் பூமிகள் உடையவர்களும் எவ்வளவு இன்கம்டாக்ஸ் வரிகொடுக்கக் கூடிய இலாபம் அனுபவித்துக் கொண்டு, கோடிக்கோடியாய்ப் பொருள் சேர்த்து, தாசிவேசி ராஜபோகம் அனுபவித்துக்கொண்டு நிரந்தர ராஜாவாகவும், ஜின்னாகவும், பிரபுவாகவும், பாளையக்காரராகவும் இருக்க முயற்சிமேல் முயற்சி செய்து கொண்டு இருக்கும் மக்கள் பல ஆயிரக்கணக்காக இருந்துகொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டை தரித்திரநாடு என்று யாராவது சொல்லமுடியுமா?

மற்றும், நான் ஒன்றுக்கு 100, 200, 500, 1000 ரூபாய்கள் வீதம் சம்பாதிக்கும் வக்கீல் களும் டாக்டர்களும் ஏராளமாய் இருந்துகொண்டு—ஒவ்வொருவரும் அயம்பதாயிரம், இலட்சம், அய்ந்து இலட்சம் பெறும்படியான பங்களாக்களில் வாழ்ந்துகொண்டு—நிலத்தில் கால்படாமல், நகத்தில் அழகுக்குப்படாமல், சரீரத்தில் வேர்வை இல்லாமல்—பிழைத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் பல ஆயிரக்கணக்காக, இலட்சக்கணக்காக வாழும் இந்த நாட்டை தரித்திரமுள்ள நாடு என்று யாராவது சொல்லமுடியுமா?

இந்தக் கூட்டத்தினர்தானே இன்றைய தினம் இந்த நாடு தரித்திரநாடு, ஏழைநாடு, அடிமைநாடு என்றும் இது சுதந்திரநாடு ஆகவேண்டும், சுயராஜ்யநாடு ஆகவேண்டும் என்றும் பிரமாதமாய்க் கூப்பாடு போடுகிறார்கள்? ஒவ்வொரு காலத்திலும் வரும் சீர்திருத்தங்களிலெல்லாம் இந்தமாதிரி மக்கள்தானே நமது பிரதிநிதிகளாய் இருந்து நமக்காக என்று ஆட்சிபுரிந்து வருகின்றார்கள்! இப்படிப்பட்டவர்களுக்குத்தானே இன்னமும் அதிகாரமும் பெருமையும் கீர்த்தியும் பணமும் வரவும் ஏற்படவும்; நாம் மதத்தையும் கடவுளையும் சாதியையும் காப்பாற்ற முயற்சிப்பதோடு, சுயராஜ்யமும் பெற வேண்டுமென்றும் பாடுபடுகிறோம்.

நமது நிலைக்குக் காரணம் என்ன? நமது தரித்திரத்திற்கு யார் காரணம்? நமது செல்வமும், பாடும் என்ன ஆகின்றன? என்கின்ற அறிவு நமக்கு இல்லாமல் இருக்கிற முட்டாள்தனமே நமது இன்றைய இழிவுநிலைக்குக் காரணம். மதத்தையாவது, சாதியை யாவது, கடவுளையாவது உண்மை என்று நம்பி அவைகளைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்கும் எவனாலும்—மக்களுக்குச் சமத்துவமும் அறிவும் தொழிலும் செல்வமும் ஒருகாலும் ஏற்படவே ஏற்படாது.

ஆனால், இவைகளை அழிக்க மக்கள் ஒரு காலமும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். இவை களைக் காப்பாற்ற அனேகவிதமான ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் ஆதியிலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுவந்து, குழந்தைப் பருவமுதலே நமக்குள் புகுத்தப்பட்டுவந்திருப்பதால் இது சுலப சாத்தியமான காரியமாக இருக்கமுடியவில்லை. இவைகளில் எங்கு கை வைத்தாலும் நமது எதிரிகள் நம்மீது 'நாத்திகள்' என்றும் ஆயுதத்தை வீசி எறிந்து நம்மைக் கொல்லப் பார்த்துவிடுகிறார்கள். நமது மக்களும் பெரும்பாலாய் மூடர்களாய் இருப்பதால், அந்த நாத்திகம் என்றும் ஆயுதத்தைக் கொண்டே நமது எதிரிகளுக்கு உதவியாகவும் நமக்கு எதிரியாகவும் நின்று, நமது முயற்சிகளுக்கு இடையூறு செய்வார்கள். ஆகையால், நாம் இன்றைய நிலையில் இருந்து ஒரு சிறுமாலுதல் செய்யவேண்டுமானாலும் நமது எதிரிகளின் ஆயுதமாகிய நாத்திகத்திற்குப் பயப்படாமல், 'ஆமாம்; நான் நாத்திகன்தான்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அந்த நாத்திகத்தையே நாட்டில் எங்கும் மூலை முடுக்குகளில் கூடப் பரப்ப நாம் துணியவேண்டும். அப்போதுதான் நமது எண்ணம் ஈடேறமுடியும். ஆதலால், நாம் இனிச் செய்யவேண்டியது முக்கியமாய் நாத்திகப் பிரச்சாரமேயாகும்.

[சேரனா—சேர்த்தலையில், 7-9-1930-ல் தலைமையுரை—'குடி அரசு' 14-9-1930]

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

சமுதாய சீர்திருத்த விஷயத்தில் அரசியல் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் மூலம் இதுவரை நாம் தக்க பலன் அடையவேயில்லை. சமுதாயத்தில் ஏதாவது சிறிய முன்னேற்றமாவது பெற்றிருக்கிறோம் என்று சொல்லப்படுமானால்—அது, பொதுக் கிளர்ச்சியின் பயனாய்—நிவர்த்தி இல்லாமல் மேலசாதிக்காரர்கள் இடம் கொடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டதல்லாமல் மற்றபடி சட்டத்தின் மூலமாய் ஏற்பட்டதென்று சொல்லுவதற்குத் தகுந்ததான காரியம் ஒன்றும் இல்லை.

[திருவாரூர், 24, 25-8-1940-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 25-8-1940]

4. சீர்திருத்தமா? அழிவு வேலையா?

தோழர்களே! தாய்மார்களே!

சாதிமுறைகள் என்பவை எல்லாம் இந்துமதத்தினுடைய சிருஷ்டியேயாகும். இந்துக் கடவுள்கள் பேராலும், சாஸ்திரங்கள் பேராலுமேதான் அவை நிலை நிறுத்தப் படுகின்றன. பகுத்தறிவுற்ற சில சமுதாய சீர்திருத்தக்காரர் என்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட

கடவுள்—மதசாஸ்திரங்களுக்கும் இந்து மதத்திற்கும், வேதாந்தமும் தத்துவார்த்தமும் சொல்லி, இவற்றை ஏற்படுத்தினவர்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாக ஆவதற்கு முயற்சிப்பார்கள். இந்த அறிவினமும் மோசமும் தந்திரமும் ஆன காரியங்களால் தாங்கள்மாதீரம் மரியாதை ஆடையாலும் தவிர, சமுதாயத்தின் இழிநிலையைப் போக்க ஒரு கடுகனவும் பயன்படாது. ஆகையால் உங்களுக்கு முதலாவதாக நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால், நீங்கள் உங்களுடைய நிலையைச் சிறிதாவது மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று உண்மையாய் ஆசைப்படுவீர்களானால், இந்துமதம் என்பதையும் அது சம்பந்தப்பட்ட கடவுள், மத, புராண, சாஸ்திர, இதிகாசம் என்பவைகளையும் உதறித்தள்ளி, அவற்றிலிருந்து வெளி வாருங்கள். நீங்கள் அதைச் செய்யவில்லையானால், இனிமும் ஓராயிரம் ஆண்டிற்குக் கூட நீங்கள் எப்படிப்பட்ட மாநாடுகளும் சங்கங்களும் பிரச்சாரங்களும் கிளர்ச்சிகளும் நடத்தினாலும், எவ்வளவுதான் அரசியல் சுதந்திரமும் பொருளாதார முன்னேற்றமும் பட்டம் பதவிகளும் பெற்றாலும் உங்கள் சமுதாயத்திற்குள்ள இழிவு நீங்கப்போவதில்லை. இது உறுதி, உறுதி!

உங்களுக்கு முன் முயற்சித்தவர்கள் செய்த தவறுகளையே நீங்களும் செய்துகொண்டிருந்தால், உங்கள் வாழ்நாளும் அவர்களைப் போலவே தவறு செய்யத்தான் முடியுமே ஒழிய, திருத்தம் காண முடியவேமுடியாது. மலைக் காய்ச்சலால் அவதிப்பும் மக்கள் 'கொய்னா' சாப்பிடுவதையே அதற்குப் பரிகாரம் என்று கருதுவார்களானால், அம் மக்களுக்கு மருந்து சாப்பிடுகிற வேலையும், மருந்து வியாபாரிகளுக்கு இலாபம் கிடைக்கிற வேலையும்தான் நடைபெறுமே தவிர—அவர்களுக்கும் அவர்கள் சந்ததிகளுக்கும் மலைக் காய்ச்சல் ஏற்படுவது தடுக்கப்படமாட்டாது.

உண்மையில் மலைக் காய்ச்சலை ஒழிக்கவேண்டுமானால், மலைக் காய்ச்சலுக்கு ஆதாரமான—அதை உற்பத்திசெய்கிற கொசுப்பூச்சிகள், விஷக் காற்றுக்கள் முதலியவைகளை ஒழிக்கவேண்டும். இவைகள் ஒழிக்கப்படவேண்டுமானால் மறுபடியும் இவைகள் உற்பத்தி ஆகாவண்ணம் கசுமாலங்கனையும் குப்பைகூளங்களையும் நெருப்பு வைத்து எரித்து, அழுக்குத் தண்ணீர்க் குட்டைகளை மூடியாகவேண்டும். அதுபோலவேதான், நம் சமுதாய இழிவுக்குக் காரணங்களாய் இருக்கிற எப்படிப்பட்ட மதத்தையும் கடவுளையும் ஆதாரங்களையும் நாம் அடியோடு அழித்தே தீரவேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இந்து மதத்தையோ, அது சம்பந்தமான கடவுள், மதம், சாஸ்திரம், இதிகாசம், புராணங்கனையோ சீர்திருத்திவிடலாம் என்று நினைப்பது வெறும் கனவும் வீண் வேலையும் கடைந்தெடுத்த முட்டாள்தனமுமேயாகும்.

சரியானவழி—புத்திசாலித்தனமான வழி என்னவென்றால் அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதுதான்; அதாவது, இந்துமதத்தை விட்டு நாம் வெளியேறிவிட வேண்டியதுதான்.

அதாவது, இந்து மதம் என்பதற்கு—வேறு வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமானால் ஆரியம், பார்ப்பனியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தால் அகராதிப் புத்தகங்களையும், அறிஞர்களால்—ஆராய்ச்சி நிபுணர்களால் எழுதப்பெற்ற ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் நன்றாய் ரூபகத்தில் வையுங்கள். ஆஷாடபூதிகளைக்கண்டு ஏமாந்துவிடாதீர்கள். புத்தர், சங்கரர், இராமானுஜர் போன்றவர்களின் முயற்சிகள் என்ன, என்ன? புத்தரை ஒழிக்கவே—இராமன், கிருஷ்ணன், இராமாயணம், கீதை, புராணங்கள், அவை சம்பந்தப்பட்ட கோவில்கள் முதலியவைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. இவைகளை ஆதரித்துப் பிரச்சாரம் செய்யவே சங்கரர், இராமானுஜர்கள் முயன்றுவந்தார்கள். இவர்களைப் பின்பற்றித்தான் ஆய்வார்களும், நாயன்மார்களும், பக்தர்களும், தாசர்களும், மகாத்மாக்களும், ஆனந்தாக்

களும், சுவாமிகளும் தோன்றினர். எனவே, இதை எல்லாம் உணர்ந்தவர்கள்தான் இன்று இந்நாட்டு மனித சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு ஒரு கடுகளவாவது தகுதியுடையவர்கள் ஆவார்கள்.

[கான்பூரில், 29, 30, 31-12-1944-ல் நடைபெற்ற அகில இந்திய பிற்படுத்தப்பட்ட, பார்ப்பனரல்லாதார் மாநாட்டுத் தலைமையுரை—'குடி அரசு' 13-1-1945]

சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தில் இரண்டு வகைகள் உண்டு. முதலாவதாக, சமுதாயச் சடங்குகளைத் தீர்ப்பதற்காக, அந்தச் சடங்குகளின் காரண, காரியங்கள்—மூலம்—என்ன என்பதுபற்றிக் கவலைப்படாமல் மேலாக சீர்திருத்தம் செய்வது. இரண்டாவதாக, சமுதாயக் குறைபாடுகள் ஏன், எப்படி வந்தன என்று கண்டறிந்து, அந்தச் சங்கடங்களுக்குக் காரணமாய் இருக்கும் அடிப்படைகளை ஒட்டி சமுதாயச் சீர்திருத்தம் செய்வது.

உதாரணமாக, ஓர் ஊரில் அடிக்கடி மலேரியா வருகிறதென்றால் ஆஸ்பத்திரி வைத்து, போர்டு போட்டு, மருந்து கொடுத்து, தற்காலிகமாய் நோயைப் போக்கும் வைத்தியர்கள் போன்றவர்கள் முதலாவது வகையினர். மலேரியா வருவதன் காரணத்தைக் கண்டறிந்து, அக் காரணங்களை ஒழித்து அந்த ஊரைச் சுத்தமாக்கி, மலேரியா வரவொட்டாமல் செய்வது என்ற சுகாதாரப்பணி செய்வது போன்றவை இரண்டாம் வகையினர்—நாங்கள்.

தீண்டாமையை ஒழிக்க வைத்தியர்கள்—டாக்டர்கள்போல் முயன்று, தீண்டப்படாதவர் என்பவர்களுக்கு எல்லா இடங்களிலும் சமத்துவம் அளிக்கவேண்டும் என்பதுபோன்ற சீர்திருத்தங்கள் செய்பவர் பலர். ஆனால், நாங்கள் தீண்டாமை ஏன்? எப்படி வந்தது? என்று பார்க்கிறோம். மதத்தால் அவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் என்ற பதில் வருகிறது. மதத்தால் ஏன் தீண்டப்படாதவர்கள் என்று கேட்கின்றோம்? அது சாஸ்திர சம்மதம் என்கிறார்கள். இந்த சாஸ்திரம் எப்படி வந்தது என்றால், அது 'ஆண்டவன் ஆணை' என்கிறார்கள். அப்படியானால், தீண்டாமையை நிலைக்கச் செய்யும் மதத்தையும், அதற்கு ஆதரவு அளிக்கும் சாஸ்திரத்தையும், அதை ஏற்படுத்திய கடவுள்களையும் ஒழித்தால்தான் தீண்டாமை ஒழியும் என்கிறோம்.

அந்தப்படி இல்லாமல், சமுதாய சீர்திருத்தம் என்ற பெயரால் சில சீர்திருத்தங்களைத் தீண்டாதவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்தாலும், அவர்கள் தீண்டப்படாத மக்கள் என்ற சாதியில் அல்லது அரிஜனங்கள் என்ற சாதியில்தான் இருப்பார்களே தவிர அந்தப் பெயர் ஒழியாது. அதனால் திராவிடர் கழகம் இவைகளின் அஸ்திவாரங்களைக் கண்டு பிடித்து—அதாவது சாதிமுறை எந்த உருவத்திலும் எதிலும் இல்லாமல் அவைகளைத் தகர்க்கும் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறது.

இன்று சமுதாயத்தில் பார்ப்பனர், சூத்திரர், பஞ்சமர் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இதில் மேல்சாதிக்காரர் என்ற காரணத்தினால் பார்ப்பனனும், கீழ்சாதிக் காரர் என்ற காரணத்தினால் பஞ்சமனும் தங்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகள் பெறுகின்றனர். ஆனால், இடையில் இருக்கும் சூத்திரர்கள் சலுகை இல்லாமல் வேதனைப்படுகின்றனர்.

[வத்தலக்குண்டில், 13-4-1950-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 16-4-1950]

5. மாறுதலுக்கு எதிர்ப்பு

சமுதாயத்தில் மாற்றம் செய்ய விரும்பும்போது உலகத்தில் எதிர்ப்பு வருவது இயற்கையே. ஆனால், எந்த நாட்டுச் சரித்திரத்தைப் புரட்டினாலும் மாறுதல் இருந்தே தீரும். மாறுதல் செய்ய விரும்புவன் கீழே விழுந்து பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்கள் 1954-ல் பர்மாவில் நடைபெற்ற உலக பவுத்த மாநாட்டுக்குச் சென்றிருந்தபோது வரவேற்கப்படுகிறார். (மேலே) அங்கு ஒரு முடிதிருத்தத்தில் முடிதிருத்தம் (Shampoo) செய்துகொள்கிறார். (கீழே)

1954-ல் பர்மாவில் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்கள்

கட்டை வண்டி ஏறுகிறவன் கிரயிலை வெறுப்பான். பின், கிரயிலின் அவசியத்தை உணர்ந்து கிரயிலில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்வான். நெய்விளக்கைத் தவிர வேறு எந்த விளக்கும் கூடாது, மண்ணெண்ணெய் கூடாது என்று கூறியவர்கள் கூட இன்று மின்சார விளக்குகளைப் பொருத்தி இருக்கிறார்கள். பறவைகளுக்கும் எருமை, புலி, எலி போன்றவைகளுக்கும் பருத்தறிவு கிடையாது. ஆனால், மனிதன் அய்ந்து அறிவைத் தாண்டி ஆறாவது அறிவை—பருத்தறிவைப் பெற்றிருக்கிறான். அனுபவத்தைப் பெறுவதும், மற்றவர்கள் செய்வதை, சொல்வதை யோசிக்க சக்தி பெற்றிருப்பதும் மனித இனம். எனவே, மனித இனம் வாழ்வில் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

அறிஞர்களின் ஏற்பாட்டால் 1910-ல் வெளிவந்த வாகனத்துக்கும் 1954-ல் வெளிவந்திருக்கிற வாகனத்துக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் இருக்கிறது. உலகம் நாளுக்கு நாள், மணிக்குமணி முன்னேறிக்கொண்டு போகும்போது, நமது தமிழர் சமூகம் மட்டிலும் சூத்திரப் பட்டத்தடன் பின்னேறிக்கொண்டு போகிறது. நாம் செய்யும் மாறுதல் சுக போதிகளுக்குப் பாதகமாக இருந்தால்—அவர்களின் கின்பவாழ்வு பாதிக்கப்படும் என்று நினைத்தால், அவர்கள் மாறுதலை மறுப்பார்கள்; எதிர்ப்பார்கள்.

1928 என்று நினைக்கிறேன்; எங்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் பல செட்டியார்கள் சேர்ந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் பார்பனர்கள் கப்பல் ஏறி வெளி நாடுகளுக்குப் போகக் கூடாது. அப்படிப் போனால் சாதிக்குப் பாதகம் விளையும் என்ற நிலையில் இருந்தார்கள். ஆனால், இன்று சாதி ஆசாரத்தையும் மறந்து, வெளி நாடுகளுக்காகக் கடல் கடந்து பிழைப்புக்காகவும், பதவிகள் வகிக்கவும் செல்கிறார்கள். இதவும் மாறுதல்தானே! முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ரோமத்தைக் கத்தரித்து 'கிராப்பு' வைத்திருந்தால் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க கிடம் தரமாட்டார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அவர்களே கிராப்பு வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். நெற்றியில் எதுவுமில்லை என்றால் பள்ளியில் மாணவர்களை நுழைய விடமாட்டார்கள்; ஆனால், இன்று 100க்கு 90 விகிதம் தமிழர்கள் 'நெற்றியில் எதுவும் வைத்துக்கொள்ளாதவர்கள்'. 150 ஆண்டுக்கு முன்பு பெண்கள் ரவிக்கை போட்டுக் கொண்டதில்லை; மலையாளத்தில் மார்பில் துணிகூடப் போடக்கூடாது; இன்று பாட்டியம்மாள் கூட ரவிக்கை போட ஆசைப்படுகிறார்கள். நான் ஈரோடு சேர்மானாக இருந்தபொழுது குழாய்த் தண்ணீருக்கு ஏற்பாடு செய்தேன். மக்களெல்லாம் போற்றினார்கள். ஆனால், என் தாயார் மட்டிலும், குழாய்த் தண்ணீர் கூடாது என்றார்கள். காரணம் என்ன? குழாய்த் தண்ணீரை யார் யார் பிடித்துவிடுகிறார்களோ—அதில் தீட்டு ஓட்டியிருக்குமே என்பதற்காக! பிறகு திருத்தினார்கள். மாறுதல் வேண்டும்போது பிடிவாதம் இருக்கத்தான் செய்யும். அக்கம் பக்கத்தைப் பார்த்து மாறுதல் ஏற்பட்டுவிடும். உலகம் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் மனித சமுதாய வளர்ச்சி எந்த அளவில் கொண்டு போய்விடுமோ! என்ன ஆகுமோ! யார் கண்டது?

நம் நாட்டு கிராஜாக்களெல்லாம் கடவுளாக மதிக்கப்பட்டார்கள்; கடவுள் அவதாரமென எண்ணப்பட்டார்கள். கடவுளுக்குச் செய்வதெல்லாம் கிராஜாவுக்கும் செய்தார்கள். ஆனால், அந்த கிராஜாக்களெல்லாம் இன்று என்ன ஆனார்கள்? அரசாங்கத்திடம் சம்பளம் வாங்கும் கிராஜாவாக ஆக்கப்பட்டார்கள். ஜயீந்தாரர்களும் இப்படியே ஒழிக்கப்பட்டார்கள். 'கடவுள் ஒருவனை உயர்ந்தவனாகவும், ஒருவனைத் தாழ்த்தவனாகவும் படைத்தார்' என்ற வருணாசிரம வேதாந்தம் எங்கே போயிற்று? இப்படியே சுதந்திர ஜனநாயக எண்ணத்துடன் ஆராய்ந்தால் மாறுதல் கண்டிப்பாய்க் கிடைக்கும்.

2000 ஆண்டுகளாக சூத்திரர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஏன் அப்படி இருக்கவேண்டும்? ஒரு பாவமும் அறியாத சூத்திரர் பிறந்ததும், நடமாட ஆரம்பித்ததும் ஏன் சூத்திரனாக இருக்கவேண்டும்? இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும், ஏன் புராணத்திலும், சாஸ்திர-சம்பிரதாயத்திலும் சூத்திரப் பட்டம் இருக்கவேண்டும் என்று கேட்பது தப்பா! உள்ளதைச்

சொல்லி மாறுதல் விரும்பும் எங்களைக் குறைகூறுபவர்கள், தொந்தரவு கொடுப்பவர்கள் ஒரு காலத்தில் அநீத மாறுதலுக்காக உழைப்பார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

அடிமை முத்திரை குத்தப்பட்டவர்களாக, விலை கொடுத்து வாங்கும் அடிமைகளாக நீக்கர்கள் நடத்தப்பட்டார்கள். விங்கன் தோன்றினார்; மாறுதலைச் செய்தார். இன்று அந்தச் சமூகம், பிற இனத்தவர்களுடன் சரிசமமாக வாழும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டது.

சீனாவில் சன்யாட்சன் தோன்றினார்; மாறுதலை உண்டுபண்ணினார். 'அய்ரோப் பாவின் நோயாளி' என்று கூறப்பட்ட துருக்கி நாட்டிலே கமால் பாட்சா தோன்றி மாறுதலை உண்டுபண்ணினார். ஆனால், தமிழ் நாட்டில் சித்தர்களும் வள்ளுவரும் புத்தரும் தோன்றி—சாதி ஒழிய வேண்டும், மாறுதல் வேண்டும் என்று கூறியும் மாறுதல் காண முடியவில்லையே! உழைப்பதெல்லாம் நம்மவர்களாக இருந்தும், கீழ்சாதியாகத்தானே வாழ்கிறோம்! மலையாள நாட்டில் ஈழவர்கள் வீதியில் நடக்கக்கூடாது என்ற சம்பிரதாயமெல்லாம் மாறி, மாறுதல் ஏற்பட்டு, இன்று வீதியில் நடக்கிறார்கள். ஆனால், தமிழ் நாட்டில் இன்னும் தீண்டப்படாதவன் இருக்கத்தானே செய்கிறான்! அது போகட்டும். நம் தாய்நாட்டுக்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர்; ஆனால் தமிழுக்கு இடமில்லை. கோயிலில் வடமொழியில் மந்திரம் ஒதப்படுகிறது; இந்தி படித்தால்தான் பதவி கிடைக்கும்; தமிழில் சங்கீதம் வராது; தெலுங்கில்தான் சங்கீதம் வரும். சாஸ்திரம், புராணம் எல்லாம் வடமொழியில்!

காந்தியார் நம் நாட்டில் என்ன ஆனார்? மகாத்மாவாகி, மகானான அவரே மூன்று குண்டுகளுக்கு இரையானாரே! 'குத்திரன் படிக்கக்கூடாது' என்கிறது மனுதர்மம்; 'எல்லோரும் படிக்க வேண்டும்' என்றார் காந்தியார்—உடனே பாய்ந்தன மூன்று குண்டுகள்! 'முஸ்லிம் மதமா, இந்து மதமா? எல்லாம் ஒன்றுதான்' என்றார் காந்தியார்—பாய்ந்தன மூன்று குண்டுகள்! எனவே, மாறுதலுக்கு எதிர்ப்பு இருந்துதான் தீரும்; அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை.

நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் சமத்துவம் காண, மாறுதல் கொள்ளப் பாடுபடுங்கள்! உயர்ந்தவன்—தாழ்ந்தவன் என்ற பேதமொழிய உழையுங்கள்! இந்நாட்டில் தமிழர்களாகிய நீங்கள் ஒற்றுமையாக இருங்கள். அதற்காகப் பாடுபடுபவர்களுக்கு உதவியாக இருங்கள். என் தொண்டின் அடிப்படை நோக்கமெல்லாம் சாதி ஒழிப்பேயாகும்.

[மலையாலில், கோலப்பறை செயின்ட் மார்க் ஸ்கூல் திடலில் 16-12-1954-ல் சொற்பொழிவு—
ஆதாரம் : பிளாங்கு, 'சேவிசா' 18-12-1954—'விடுதலை' 23-12-1954]

பகுதி II

இயக்கங்கள்

1. காங்கிரஸ்

1. பாட்னா தீர்மானம்

சென்ற மாதம் 22ஆம் தேதி பாட்னாவில் கூடிய அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தீர்மானத்தையும், அதைப்பற்றி மகாத்மாவின் தனி அபிப்பிராயத்தையும் நிதானமாய் யோசனை செய்து பார்த்தோம். அவற்றுள் காணப்படும் தத்துவத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொல்ல வேண்டுமானால், மகாத்மா காந்தி அவர்கள் காங்கிரசை சுயராஜ்யக் கட்சியார் வசம் ஒப்படைத்துவிட வேண்டுமென்பதாக முடிவு செய்துகொண்டு அந்தப்படியே ஒப்பு வித்து விட்டாரென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

தீர்மானத்தின் சாரம் என்னவென்றால், நான்கணா கொடுத்தவரெல்லாம் காங்கிரஸ் மெம்பராகலாம். காங்கிரசில் பதவி வேண்டியவர்கள், காங்கிரஸ் காரிய சமயங்களில் கதர் கட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். சட்டசபை முதலிய தேர்தலுக்கு நிற்கிறவர்கள் சுயராஜ்யக் கட்சியாரின் தயவைப் பெறவேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தின்மேல் மகாத்மாவின் அபிப்பிராயமோ, இதற்குச் சம்மதமில்லாதவர்கள் காங்கிரசைவிட்டு விலகிக்கொள்ள வேண்டுமெய்லாமல், உள்ளே இருந்துகொண்டு சுயராஜ்யக் கட்சியின் வேலைகளுக்கு இடையூறாயிருக்கக் கூடாதென்பதுதான். அத்துடன், பழைய நிலை ஒன்றும் மாறவில்லை யென்றும், நிர்மாணத் திட்டம் பாதிக்கப்படவில்லை என்றும் கூறுகிறார். மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி நாம் அதிகக் கவலைப்படாவிட்டாலும், நிர்மாணத் திட்டம் பாதிக்கப்படவில்லை யென்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாததற்கு வருந்துகின்றோம். ஏனெனில், பாட்னா காங்கிரஸின் அதிகாரத்தை சுயராஜ்யக் கட்சியார் கையில் முற்றிலும் ஒப்படைத்தாகி விட்டது என காந்தியடிகளே அக்டோபர் 1-ந்தேதி 'யவ்வன இந்தியா'வில் கூறியிருக்கின்றார். சுயராஜ்யக் கட்சியாருக்கோ நிர்மாணத் திட்டங்களாகிய கதரிலும் தீண்டாமையிலும் முழு நம்பிக்கையுமில்லை. இந்த நிலைமையில், நிர்மாணத் திட்டம் எப்படி பாதிக்கப்படவில்லை என்பது நமக்குப் புரியவில்லை. சுயராஜ்யக் கட்சியினரல்லாத காங்கிரஸ்வாதிகளுக்கோ, சுயராஜ்யக் கட்சித் திட்டத்தில் நம்பிக்கையுமில்லை. இருந்தால், சுயராஜ்யக் கட்சியில் சேர்ந்திருப்பார்கள். தங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாததும் தேச நன்மைக்கு ஏற்றதல்ல என்று நினைப்பதுமான திட்டத்தைத் தேசத்தில் நடத்துவிடப்பதற்கான முயற்சிகள் செய்யப்படுவதை, காங்கிரசில் இருக்கவேண்டுமென்ற ஒரு காரியத்திற்காகச் சகித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட, அதை எதிர்க்கவேண்டும் என்றும் அவசியமுள்ளவர்கள் காங்கிரசைவிட்டு வெளியே போய்த் தங்கள் மனசாட்சிப்படி நடந்துகொள்ளலாமென மகாத்மா சொல்லுவதை காங்கிரசும் ஒப்புக்கொள்ளுமானால், அப்படிச் செய்வது மேலான தென்றே நினைக்கிறோம்.

அதற்கடுத்தாற்போல, நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஒரு பாகமாகிய கதரை உத்தேசித்து 'நூற்போர் சங்கம்' ஒன்று தனியாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இது பெரும்பாலும், மாறுதல் வேண்டாதாருக்கும், ஒத்துழையாதார் என்று சொல்லிக்கொள்ளுபவர்களுக்கும் தேச நன்மையை உத்தேசித்து அதிக திருப்தியைக் கொடுக்கும் என்பதில் ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால், சுயராஜ்யக் கட்சியார் இதையாவது ஒழுங்குபெற நடக்க விடுவார்களா என்பதுதான் நமது சந்தேகம். நூற்பதில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும் நூற்பதைக் கேவலமாகக் கருதுபவர்களும், கதரில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும் உறுதிமொழியில் கையெழுத்திட்டு, உள்ளே வந்து புலந்து, இதிலும் சிறிது சிறிதாக மகாத்மாவை விட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டே போகச் சொல்லுவார்களேவென்று நாம் சந்தேகப்படாமலிருக்க முடியவில்லை.

கடைசியாக ஒரு வார்த்தை: 'நூற்போர் சங்கம்' ஏற்படுத்தியதால் நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஒரு பாகமாகிய கதர் திட்டம் பாதிக்கப்படவில்லை என்று சொல்வதானாலும், தீண்டாமை விலக்குத் திட்டம் சுயராஜ்யக் கட்சியார் கருத்துப்படியே தானே மறைந்து போய்விட்டது. பெல்காமில் மதுவிலக்கு மறைந்தது; பாட்னாவில் தீண்டாமை விலக்கு மறைந்தது. இனி 'கதரின் தலை எழுத்து' எந்த ஊரில் முடியப்போகிறதோ தெரிய வில்லை. ஆனாலும், சுயராஜ்யக் கட்சியார் அதை ஒழிக்கவும் ஒருவாறு மனதில் வைத்துக் கொண்டோன் இருப்பார்கள்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை நாம் செய்யவேண்டியது என்னவென்பதை யோசிக்க வேண்டும். நம் நாட்டில் சுயராஜ்யக் கட்சியாரிலாமல் காங்கிரஸ்காரர்களுக்குள்ளேயே சுயராஜ்யக் கட்சியை ஆதரிக்கிறவர்களும், அதன் திட்டமானது தேசத்திற்குக் கெடுதியை விளைவிக்கக் கூடியதென்று நம்பி காங்கிரஸ் அதன் வழி செல்லவிடாமல் தடுத்தது, உண்மையான வழியில் நிறுத்த வேண்டுமென்று அந்தரங்க சுத்தியுடன் வேலை செய்பவர்களுமிருக்கிறார்கள். இதில் யார் பெரும்பான்மையோர், சிறுபான்மையோர் என்பதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. இவர்களிருவருக்கும் காங்கிரசில் இடமிருக்கின்றதா? இல்லையா? இரண்டாவதவர்களுக்கு இடமில்லையென்ற தீர்மானம் ஏற்பட்டால் அவர்கள் என்ன செய்யவேண்டியது என்பதைப் பற்றியும் அல்லது தனிச் சங்க மொன்று கண்டு அதன் மூலமாக உண்மை ஒத்துழையாமைத் திட்டத்தையும் நிர்மாணத் திட்டத்தையும் நிறைவேற்ற முயற்சி செய்வதா என்கிற விஷயத்தைப்பற்றியும், காஞ்சி புரம் மகாநாட்டிலும், கான்பூர் காங்கிரசிலுமே நாம் முடிவு செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இது விஷயத்தை தமிழ்நாட்டிலுள்ள தேசியவாதிகளும், தேசத் தொண்டர்களும் ஆழ்ந்து யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறோம்.

லாலாஜி அவர்களும், தமது 'பிபிள்' பத்திரிகையில், பாட்னா தீர்மானங்களை ஆட்சேபித்து விடுவதாக எழுதி இருக்கின்றார்.

[தலையங்கம்—'குடி அரசு'-11-10-1925]

2. காங்கிரஸ் மடிவதே மேல்

பெரியோர்களே!

காங்கிரஸ் முன்னிருந்த நிலைமையையும் இப்போதுள்ள நிலைமையையும் நீங்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு 40 வருஷமாகிறது. அதனால் என்ன பயன் கிடைத்தது? இது ஏற்படாததற்கு முன்பு என்ன பலன் கிடைத்தது?

'காங்கிரஸ் இருப்பதா, மடிவதா?' என்று துண்டுப் பிரசுரம் வழங்கப்பட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். என்னைக் கேட்டால் தற்போதுள்ள காங்கிரஸ் மடிவதே நன்று என்று சொல்லுவேன். இப்போதுள்ள காங்கிரசைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கவேண்டும்.

காங்கிரஸ் ஏற்படாததற்கு முன்பு 'பிராமணரல்லாதார்கள்' செல்வாக்கும் யோக்கிய தையும் அடைந்திருந்தார்கள். அன்றியும், சகல உத்தியோகங்களையும் நம்மவர்களே நடத்தி ஒற்றுமையாக நடத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். நீதி நிர்வாகங்கள் ஒழுங்காக நடந்து வந்தன. முன்பு கேசவலு நாயுடு என்ற ஒரு 'சிரஸ்தார்' (Sherishtadar) இருந்தார். கலெக்டர் அவரைக் கூப்பிட்டாலும், கையில் தடியும் வாயில் சுருட்டும் பிடித்துக்கொண்டே போய் 'என்ன?' என்று கேட்பார். கலெக்டரும் இவருக்கு மரியாதை கொடுத்துவந்திருக்கிறார்.

18-10-1925 'குடி அரசு' முகப்பு அட்டை. நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆதாரங்களுள் மிகப் பழமையானது-11-10-1925 இதழ்

முனிசிப் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எவ்வித உத்தியோகத்தையும் திறமையாக நடத்தி இருக்கிறார். திரு. பெத்தண்ணா என்ற தாசில்தார் இருந்தார். அவருக்கு இங்கி லீஷில் கையெழுத்துப் போடத்தான் தெரியும்; ஆனால், வேலையில் திறமைசாலி. அவரை வேறு மிடத்திற்கு மாற்றினதற்காகப் பல தடவை இராஜினாமாச் செய்தார். அப்போது உத்தியோகங்களுக்கு மரியாதையும் கவுரவமும் யோக்கியதையும் ஏற்பட்டிருந்தது.

காங்கிரசுக்குப் பின் தெருப் பிச்சை எடுக்கும் வகுப்பினரெல்லாம் உத்தியோகங்களுக்கு வந்துவிட்டதால் மரியாதையைக் கெடுத்துவிட்டார்கள். இவர்களை வேலைகளிலிருந்து விலக்கிவிட்டாலோ, அதிகாரிகளுக்குக் கும்பிடு போட்டோ அல்லது அந்த அதிகாரிக்கு வேண்டிய சகல சவுகரியங்களையும் செய்துகொடுத்தோ அந்த வேலையைச் சம்பாதித்துக்கொள்வார்கள்.

காங்கிரஸ் ஏற்பட்டதன் பலனாக பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்குப் பெருந்த கஷ்டமும், நீதி நிர்வாகங்களுக்கு அநீதியும் ஏற்பட்டு விட்டதென்றே சொல்லுகிறேன். காங்கிரஸ் போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டே நிர்வாக சபை அங்கத்தினர் முதற்கொண்டு கீழ்த்தர உத்தியோகங்கள்வரையில் பார்ப்பனர்களே புருந்துவிட்டார்கள். காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு முப்பது, முப்பந்தைந்து வருடங்கள்வரை இவ்விதமாகவே நடந்துவந்திருக்கின்றது. காங்கிரஸின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஒரு வகுப்பார் எல்லா உத்தியோகங்களையும் அனுபவித்துவருவதைக் கண்ட மகாத்மா காந்தி அவர்கள், எல்லோரையும் சமம் செய்யும் உத்தேசத்தோடு ஒத்துழையாமை ஆரம்பித்து, 'ஒருவரும் அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்குப் போகக்கூடாது' என்று உபதேசம் செய்தார். அப்போது இந்தப் பார்ப்பனர்களெல்லாம் ஏன் உத்தியோகத்தை விட்டு வெளியே வரவில்லை?

[சென்னை வண்ணாரப்பேட்டையில், 29-7-1926-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 8-8-1926]

3. காங்கிரசும் நானும்

பெரியோர்களே!

பொதுமக்களின் சுயமரியாதைக்கும் உரிமைக்கும் விடுதலைக்கும் ஆபத்தான இயக்கம் என்று எதையாவது நான் கருதினால், அதை அடியோடு அழிக்க நான் பின்வாங்க மாட்டேன். எவ்வித பழியோ, அபகீர்த்தியோ, ஆபத்தோ வருவதானாலும் அவற்றைக் கொஞ்சமும் இலட்சியம் செய்யாமல் என்னால் கூடியதைச் செய்துதான் தீருவேன்.

நான் பொதுவாழ்வில் உழைக்க ஆரம்பித்த பிறகு—இக் கொள்கையையே, என்னால் கூடியவரை அனுசரித்துவந்திருக்கிறேன். உதாரணமாக, 'ஹோம் ரூல்' கிளர்ச்சியின்போதும், ஈரோட்டில் நடந்த கொடித் தகராறில் நானே முன்னணியில் இருந்ததும், என் வீட்டில் கொடி கட்டினதும்; ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஆரம்பித்த காலத்தில், 'அது தேசத் துரோகமான கட்சி' என்று நமது பார்ப்பனர்கள் செய்த பிரச்சாரத்தில் ஏமாந்துபோய் அதற்கு எதிராக, 'சென்னை மாகாணச் சங்கம்' ஏற்படுத்துவதற்காகக் கூட்டின முதல் கூட்டத்திற்கு என்னுடைய முழு ஆதரவையும் கொடுப்பதாக வாக்களித்து 1000 ரூபாய் தந்தியில் வாக்களித்து அனுப்பியதும்; அக் கூட்டத்திற்கு முன்னணியில் இருந்து மகாநாடுகள் முதலியன நடத்தியதும், உப அக்கிராசனாதிபதியாக இருந்ததும்; பிறகு, 'ஹோம் ரூல்' கிளர்ச்சியில் உள்ள சில புரட்டுகள் வெளியானதும், அதை ஒழிப்பதற்கு, 'நேஷனலிஸ்ட் அசோசியேஷன்' என்பதாக சென்னையில் ஒரு தேசிய சபை ஸ்தாபித்த காலத்தில் அதற்கும் முன்னணியிலிருந்து அச் சபைக்குத் தமிழ்நாடு காரியதரிசியாக இருந்ததும்; மற்றும் அதற்குப் பிறகும், முன்னும் தேசிய சம்பந்தமான

எல்லா விஷயங்களிலும் (மனப்பூர்வமாய்) எவ்விதக் கஷ்டத்தையும் பொருட்படுத்தாமல் ஊழியம் செய்ததையும் நீங்கள் நேரில் பார்த்திருப்பீர்கள்.

அப்படிப்பட்ட ஒருவன், இன்று ஏன் தற்கால காங்கிரசால் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு ஆபத்து என்று சொல்ல வந்திருக்கிறேன் என்பதைச் சற்று யோசியுங்கள்! காங்கிரசால் வரும் பெருமையையோ சுயராஜ்யத்தையோ அடைய எனக்கு இஷ்டமில்லாததாலா? அல்லது சுயராஜ்யத்திற்கு விரோதமாக இருந்தால் அரசாங்கத்தாரிடம் ஏதாவது பட்டம், பதவி அல்லது எனது மக்களுக்கு உத்தியோகம் முதலியன பெறலாமென்றா? இனி எனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பட்டமும் கிடைக்காது; உத்தியோகமும் கிடைக்காது; எனக்குப் பிள்ளை குட்டிகளும் இல்லை. மற்றபடி, ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரால் ஏதாவது ஜீவனத்திற்கு ஆதாரமோ அல்லது கவர்வ உத்தியோகங்களோ அடையலாம் என்று நினைக்கிறேன் என்றாலோ—நான் எல்லா உத்தியோகங்களையும் பார்த்து விராஜிநாமா கொடுத்துவிட்டு, ஒத்துழையாமைக்கு வந்தவன். நான் ஆனாரி மாஜிஸ்ட்ரேட் பதவியை ஒன்றரை வருடத்தில் விராஜிநாமா செய்தவன்; தாலூகா போர்டு மெம்பர் பதவியை விரண்டு தடவை விராஜிநாமா கொடுத்தவன்; ஜில்லா போர்டு மெம்பர் பதவியை 2 வருடத்தில் விராஜிநாமா கொடுத்தவன்; முனிசிபல் சேர்மன் பதவியை ஒன்றரை வருடத்தில் விராஜிநாமா கொடுத்தவன். ஆகவே, இனி எந்த உத்தியோகம் பார்க்க நான் ஆசை கொள்ளவேண்டும்? ஆசை கொண்டால் ஜஸ்டிஸ் கட்சி தயவில்லாமல் கிடைக்காதா என்பதை நீங்கள் நடுத்தலைமையிலிருந்து யோசித்துப் பாருங்கள்! எனது தாலூகா தேவஸ்தான கமிட்டி பிரசிடெண்டாக மாத்திரம் இருக்கிறேன். ஆனால், இது சுமார் 15 வருடத்திற்குமேல் பார்த்துவருகிற வேலையானதாலும் இதற்கு மற்றொருவர் தயவும் வேண்டியதில்லை. ஆதலால், எதை உத்தேசித்து நான் காங்கிரசை வேண்டுகின்றேன் குற்றஞ்சொல்ல நினைப்பீர்கள் என்பதை நீங்கள் யோசனைசெய்து பாருங்கள்!

ஆனால், நமது பார்ப்பனர்கள் தங்களது ஆதிக்கத்திற்கு அனுசூலமாய் உழைக்கிறவன் எவ்வித அயோக்கியன் என்றாலும் அவனைத் தேச பக்தன் என்பார்கள். அவர்கள் நன்மைக்குக் கடுகனவு விரோதம் ஏற்படத் தக்கவாறு எவ்வாறு நடந்துவிட்டால் எல்லா பார்ப்பனர்களும் கம்பியில்லாத தந்திபோலி, எல்லோருக்கும் ஏககாலத்தில் உதயமாகி எல்லோரும் கூடிக்கொண்டு 'தேசத் துரோகி, தேசத் துரோகி' என்று கூறுவார்கள்.

'காங்கிரஸ்' என்பதை நமது நாட்டையம்—இந்நாட்டிலுள்ள பெரும்பான்மையான நமது சங்கத்தையும் அழிக்க வந்த ஒரு 'அரக்கன்' என்றுதான் சொல்லவேண்டும். காங்கிரஸ் என்கிற விஷத்தன்மை நமது நாட்டில் ஏற்பட்டுப் பரவாதிருக்குமானால் முதலாவது நமது நாட்டில் அன்னிய ஆட்சி இவ்வளவு பலமாய் ஆதிக்கம் பெற்று இருக்காது. விரண்டாவது, இந்த அன்னிய ஆட்சி பலமாய் ஆதிக்கம் பெற்று ஒற்றர்களாயிருந்தும், அஸ்திவாரம் போலும் கண்கள் போலுமிருந்தும், அந்த அன்னிய ஆட்சி இந்நாட்டில் இருப்பதாலேயே வாழக்கூடியவர்களான நமது பார்ப்பன ஆதிக்கமும் நமது நாட்டில் இவ்வளவு தூரம் வளர்ந்திருக்காது. இந்தப் பார்ப்பனர்கள், ஒன்று—ஆற்றோரங்களில் காலை மாலையில் முக்கைப் பிடித்து முணுமுணுத்து கொண்டிருந்து விட்டு நம்மிடம் பிச்சை எடுத்து வயிறு வளர்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது, வேறு ஏதாவது ஒரு தேசத்துக்குப் போய் அத்தேச மக்களிடமேல் ஆதிக்கம் செலுத்த வேற்றரசர்களைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வைக்க பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

[திருச்சி, தஞ்சை, சும்பகோணம், திருநெல்வேலி ஆகிய இடங்களில் 31-10-1926 முதல் 7-11-1926 முடிய சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 7-11-1926]

4. காங்கிரசும் சுயமரியாதையும்

அன்புள்ள தலைவரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இன்று உங்கு சுயமரியாதை வாசக சாலை ஆண்டுவிழாவை உத்தேசித்து நடைபெறும் உபநிதயாசங்களில் நான் 'காங்கிரசும் சுயமரியாதையும்' என்பது பற்றிப் பேசவேண்டும் என்பதாய்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இது விஷயமாய் எனது அபிப்பிராயங்கள் அனேகமாகத் தமிழ்நாடு முழுவதும் அறிந்ததேயாகும். எப்படியெனில், 'குடிஅரசு' பத்திரிக்கை வாயிலாகவும், அனேக உபநிதயாசங்கள் மூலமாகவும் சுமார் 5, 6 வருஷங்களாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டே வந்திருக்கின்றேன். அவற்றில் இருந்து மாறும்படியான நிலைமை இப்போது ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை.

சமீபகாலத்தில், அதாவது இந்த ஒருவருஷ காலத்தில் காங்கிரசுக்குச் செய்யப்பட்ட விளம்பரத்தின் காரணமாய் பொது ஜனங்களில் பலருக்கு ஒரு உணர்ச்சி தோன்றி அதைப் பற்றி பேசப்படுகின்றது என்பதைத் தவிர வேறில்லை. ஒரு நாட்டில் புதிதாக ஏதாவது விஷயம் தோன்றினால் அதைப்பற்றி எங்கும் பேச்சாய் இருப்பது சகஜமேயாகும். அதுபோல்தான், இப்போது காங்கிரசைப்பற்றியும் பேசப்படுகின்றது. ஆதலாலேயேதான், நீங்களும் என்னை அதைப்பற்றியே பேசக்கேட்டு இருக்கிறீர்கள் என்று கருதுகின்றேன். காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு சுமார் 45 வருஷமானபோதிலும், அது எதை உத்தேசித்து, எப்படிப்பட்டவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்பது காங்கிரஸ் அனுபவம்பெற்ற யாவரும் அறிந்ததேயாகும். அது விராஜிவிசுவாசப் பல்லியைப்பாடி உத்தியோகம்பெற ஏற்படுத்தப்பட்ட ஸ்தாபனமேயாகும். உதாரணம் வேண்டுமானால், நமது நாட்டில் இதுவரையிலும், இப்போதும் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள், பெரிய வக்கீல்கள், பெரிய பட்டதாரிகள் முதலியவர்கள் எல்லாம் காங்கிரசினாலேயே பெரிய மனிதர்களானவர்கள் என்பதைக் கவனித்துப் பார்த்தால் விளங்கும். நானும் 10, 15 வருஷங்களுக்கு முன்பு விரண்டொரு பழைய காங்கிரசுக்கும்கூட சென்றிருக்கிறேன்.

அப்பொழுதெல்லாம் காங்கிரசின் முதல் தீர்மானம் விராஜிவிசுவாசத் தீர்மானமே யாகும். உதாரணமாக, 1914ஆம் வருஷம் சென்னையில் கூடிய காங்கிரசுக்கு நான் சென்றிருந்தபோது கல்கத்தா திருவாளர் பூபேந்திரநாத் போஸ் தலைமை வகித்திருந்தார். காங்கிரஸ் நடவடிக்கை நடந்துகொண்டிருக்கையில் சென்னை கவர்னர் லார்ட் பெண்ட்லண்ட் துரையவர்கள் காங்கிரசுக்கு விஜயம் ஆனார். அவர் விஜயமானதும் மற்ற நடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிட்டு திருவாளர் கரேந்திரநாத் பானர்ஜி அவர்கள் உடனே எழுந்து ஒரு விராஜிவிசுவாசத் தீர்மானத்தைப் பிரரேபித்து, வெகு அழகாக—அதாவது, 'இந்தியாவுக்கு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் கடவுளால் அனுப்பப்பட்டது' என்றும் 'இந்திய மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாய் விராஜிவிசுவாசிகளாய் இருக்கவேண்டும்' என்றும் பேசினார். பலர் ஆமோதித்தப் பேசியபின் 5 நிமிஷ நேர கர்ப்பாஷத்தடன் அதை (விராஜிவிசுவாச தீர்மானம்) நிறைவேற்றி, சென்னை அமிதவாத தேசியவாதிகளான அய்யங்கார் கூட்டத்தினர்கள் சமீபகாலம் வரை, எட்டவீட்டு மன்னரும் ஜார்ஜ் மன்னரும் விஷ்ணு அம்சமென்றே பேசி, வேதங்களிலிருந்தும் சாஸ்திரங்களிலிருந்தும் ஆதாரங்கள் எடுத்துக்காட்டி வந்தார்கள். (அதாவது அரசர்கள், விஷ்ணு அம்சமென்று வேதம் கூறுவதாக உரைத்தக்கொண்டு வந்தார்கள்.)

கடைசியாக, சமீபகாலத்தொட்டுதான்—அதாவது, காங்கிரசின் பலனை (உத்தியோகங்களின்) ஒரே கூட்டத்தார் (பார்ப்பனர் மாத்திரம்) அனுபவிப்பதில் பொறாமைப்பட்ட சென்னை மாகாண பார்ப்பனரல்லாதார், 'காங்கிரசின் பலன் எல்லோருக்கும் கிரமமாய் பங்கு

கிடைக்கவேண்டும் என்று கேட்க ஆரம்பித்தது முதல், அதுபோலவே காங்கிரஸ் பலனும் எக்ஸ்பெக்டேஷனும் பங்குபாக ஆரம்பித்த பிறகே—கிராஜ்விசுவாசம் போய் ஒத்துழையாமையாகி, கிராஜ்விசுவாசமாய் இருப்பவர்களை, 'தேசத் துரோகிகள்' என்றும் 'கயநலக் காரர்கள்' என்றும் 'வகுப்புவாதிகள்' என்றும் சொல்லவேண்டியதாகி, வழக்கமாய் அனுபவித்து வந்த பலனை அடையமுடியாமல் போனவுடன், காங்கிரஸ்வாதிகள் (பார்ப்பனர்) 'தேசியவாதிகளாகப் பரிணமிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்பதாகவும், முஸ்லிம் லீக் என்பதாகவும், மற்றும் வகுப்புச் சங்கங்கள் என்பதாகவும் சில ஸ்தாபனங்கள் தோன்றி காங்கிரஸ் பலனில் (உத்தியோகங்களில்) பங்கு கேட்காது இருந்திருக்குமானால் இன்றையதினம் இந்தியாவில் கிராஜ்விசுவாசம் என்பது காங்கிரசுக்கே சொந்தமான ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்ட டி.ரேட் மார்க்காய்—அதாவது, உரிமைசெய்த வியாபாரக் குறியாய் இருந்தவரும். சென்னப்பட்டணம் ஜார்ஜ் டவுன் ஆனதுபோல் பார்ப்பன மக்கள் பெயரும் ஜார்ஜ் அய்யர், ஜார்ஜ் சாஸ்திரி ஆகி இருக்கும். உதாரணமாக,

கிராஜா, விஷ்ணு அம்சம் என்பது கூட பார்ப்பனர் சொல்லி இருக்காவிட்டால் இன்று மற்ற யாருக்குமே தெரிந்திருக்காது என்பதேயாகும். அப்படி அவர்கள் சொன்னதி லிருந்தே இன்னும் பலர் அப்படி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நிற்க,

இன்றும் காங்கிரஸ் என்பதற்கும் ஆறரைக்கோடி தீண்டாதார் என்பவர்களுக்கும் சிறிதும் சம்பந்தமில்லை. அவர்கள் கிராஜ்விசுவாசிகள். மேலும் 8 கோடி முகமதியர் என்பவர்களுக்கும் காங்கிரசுக்கும் சம்பந்தமில்லை. இவர்களும் கிராஜ்விசுவாசிகள். வருணாசிரமம் பேசும் பார்ப்பனர்களும் தங்களை கிராஜ்விசுவாசிகள் என்றே சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த கிராஜ் மூன்று கூட்டத்திலும் 100-க்கு ஒருவர் இருவர்கூட காங்கிரஸ்காரர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்று தைரியமாய்ச் சொல்லமுடியாது. ஒருசமயம் முகமதியர்களில் ஒருவர், இருவர் என்கின்ற எண்ணிக்கை இருந்தாலும்கூட, தீண்டப் படாதார் என்பவர்களில் சுத்தமாய் தேசியவாதிகள் இல்லையென்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. கிறிஸ்தவர்களிலும் மிகச்சிலரே இருக்கக்கூடும். அவர்களும் வயிற்றுப் பாட்டிற்கு சர்ச்சுகளில் கிராஜ்வாழ்த்துப் பாடிவிட்டு, வெளியில் வந்து வேடிக்கைக் கூட்டத்தில் 'ஜே' போடுபவர்களாகத்தான் இருக்கமுடியுமென்பது, 'கிராஜா வேண்டாம்' என்கின்றவர்கள் இல்லை என்றே சொல்லலாம். மற்றபடி, சென்னை மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால் பார்ப்பனர்கள் தவிர பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் வயிறாரக் கஞ்சி குடிக்கும் 100-க்கு 95 பேருக்கு மேலாகவே காங்கிரசினிடம் கவலையிலாதவர்களும் அதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும் இருப்பார்கள். வேண்டுமானால், தேர்தலில் ஒட்டுப்பெற வேண்டியவர்கள் கிராஜ்வுக்கும் நல்ல பிள்ளைகள்போல் காட்டிக்கொள்வார்கள். மற்றும், இதை ஒரு வியாபாரமாய்க் கருதுகிறவர்கள், அதுவும் இலாபநஷ்டம் பார்த்து, இதைப் பயன்படுத்திக்கொள்பவர்களாகவே இருப்பார்கள். இவற்றைத் தவிர வகுப்பு மகாநாடுகள் என்பவைகள் பெரிதும் கிராஜ்விசுவாசப் பல்லவி பாடிக்கொண்டுதான் வருகிறது என்றாலும், ஒரு சில வாலிபர்கள் பார்ப்பனரல்லாதாரிலும் காங்கிரசைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள் என்பதை நான் மறக்கவில்லை. அதுவும் அப்படிப்பட்ட வாலிபர்களில், ஒரே கொள்கையாய் தொடர்ந்து அதில் இருக்கின்ற வாலிபர்கள் என்பவர்கள் பூதக் கண்ணாடி வைத்துப் பார்க்கவேண்டியவர்களாகவே இருப்பார்கள். எந்த ஸ்தாபனமானாலும் அது ஒரு சம்பளம் கிடைக்கும் ஸ்தாபனமாகவும் வர்ப்புக்குச் சவுகரியமான ஸ்தாபனமாகவும் விளம்பரத்துக்கு அனுசூலமானதாகவும் ஏற்பட்டுவிட்டால், பிறகு அதில் கலந்துகொள்ளும் மக்கள் ஏராளமாகிவிடுவார்கள் என்பதையும் அந்த ஸ்தாபனத்தைப் பற்றிப் புராணம் பாடுவார்கள் என்பதையும் நான் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லித்தான் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில்லை. ஆதலால், அதைப்பற்றியே காங்கிரசின் யோக்கியத்தை நினைத்துவிடமாட்டீர்கள்.

ஆகவே, இவை ஒருபுறமிருக்க, காங்கிரசின் கொள்கைகளைதான் என்ன என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

எந்தக் காரணங்களால் இந்த நாடு அன்னிய நாட்டார் என்பவர்களின் ஆட்சிக்கு ஆளாக நேரிட்டதோ, அதுவும் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் தலைசிறக்க நேரிட்டதோ அந்தக் காரணங்களை இல்லாமல் செய்ய இந்தக் காங்கிரசில் ஏதாவது ஒரு கொள்கை இருக்கின்றதாக யாராவது சொல்லமுடியுமா என்று கேட்கிறேன்.

இந்தியாவின் பெருமையைப் பற்றி யார், என்ன பேசுவதாக இருந்தாலும், இந்தியாவில் பல மதம், பல சாதி, பலவித உயர்வு தாழ்வு என்பவைகள் இருந்தவரு கின்றதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. இந்தியாவில் தெருவில் நடக்காத, கண்களில் தென் படாத 'இழிமக்கள்' இருந்தவருவது கிரகசியமல்ல. இந்தக் காரணங்களே இன்று அன்னிய ஆட்சி இந்த நாட்டில் இருந்து வருவதற்கும், பார்ப்பனர்கள் பாடுபடாமல் வாழ்ந்து ஆதிக்கம் செலுத்தி வருவதற்கும் காரணம் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளாதவர்கள் இல்லை. இதைச் சரிப்படுத்த யார் என்ன செய்தார்கள்? எந்தக் கொள்கையைக் காங்கிரஸ் திட்டத்தில் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றார்கள்? அல்லது, அன்னிய ஆட்சியை ஒழித்த பிறகாவது இதற்கு ஏன் மரக்கம் செய்யதாகக் காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள்.

சுயராஜ்யத்தில் 'மதங்கள் ஒழிக்கப்படும்' என்றாவது, 'மத ஆதிக்கங்கள் ஒழிக்கப் படும்' என்றாவது, அல்லது அதுதான் இல்லாவிட்டாலும் 'சாதிகள் ஒழிக்கப்படும்' என்றாவது, 'சாதிப் பாகுபாடுகள் ஒழிக்கப்படும்' என்றாவது எங்காவது தீர்மான ரூபமாக வாவது எழுதப்பட்டிருக்கின்றதா? எங்காவது, யாருடைய வாயினாலாவது சொல்லப்பட் டிருக்கின்றதா? என்று கேட்கிறேன். மற்றும், மதங்களும், சாதிப் பாகுபாடுகளும் காப்பாற்றப்படும் என்று உறுதி கூறப்படுகின்றதா, இல்லையா என்றும் கேட்கிறேன்.

அதாவது, மதத்தில் நடுநிலைமை வகிப்பதாகவும், வருணாசிரமம் காப்பாற்றப்படும் என்பதாகவும், சாதியில் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட வகுப்பாருடைய உரிமைக்கும் பங்கும் விளைவிக்கப்படமாட்டாது என்பதாகவும், எந்த மனிதனுடைய மாறுபட்ட அபிப்பிராயத் தையும் புண்படுத்தப்பட மாட்டாதென்பதாகவுமல்லவா ஒவ்வொரு சாதி மத ஆதிக்கக் காரனுக்கும் உறுதி கூறப்பட்டு வருகின்றது. பிரஜா உரிமைத் திட்டத்தில் 14-வதாக 'மத விஷயங்களில் சர்க்காரார் தலையிடமாட்டார்கள்' அதாவது, மதக் கொள்கைகளை மாற்ற முயற்சிக்க மாட்டார்கள் என்றும், 17-வதாக 'மாறுபட்ட அபிப்பிராயக் கொண்டோர் மனது புண்படும்படியாக எந்தக் காரியமும் செய்யமாட்டார்கள்' என்றும், அதாவது 'பிராமணர்கள் மனம் புண்படும்படி எதுவும் செய்யப்படமாட்டாது' என்றும் ஸ்பஷ்டமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா, இல்லையா?

ஆதியிலும், இந்தக் கொள்கைகையேதான் நமது பார்ப்பனர் பிரிபுஷ்டி கவர்ன் மெண்டையும் ஒப்புக்கொள்வதேயன்று, இதைவே அரசியலிலும் அனுசரிக்கும்படி சட்ட மாக்கி, சட்டப்படுத்தியதன் பயனாகத்தான் இதுவரை இந்தக் கவர்ன்மெண்டில் சரியான சீர்திருத்தம் ஏற்படுத்தமுடியாமலேயே இருந்தவருகின்றது. உதாரணமாக, 'சாரதா சட்டம்' எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்; 'விபச்சரி சட்டம்' எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். சர்க்காரால் சட்டமாக்கப்படும் ஒருசில ஜனங்கள் மனம் புண்படுகிறதென்ற காரணம் கொண்டு, அவர்களை முட்டுக்கட்டையாலேயே அதுவும் சரிவர அமுலுக்கு வரமுடியாமல் இருந்துகொண்டு வருகின்றது. பார்ப்பனியத் தொல்லை இல்லாதிருக்குமானால் அவை தானாக அமுலில் இருக்கும். இவ்விஷயத்தில் இன்றும் சட்டத்தை மீறுகின்றவர்கள் ஜனங்கள், சர்க்காரா என்று கேட்கிறேன். இந்த நிலைமை புதிய அரசாங்கத்திலும் 14, 17 பிரிவுகளை வைத்துக்கொண்டு எப்படி மாற்றக்கூடும் என்பதை யோசித்துப்

பாருங்கள். பாமர மக்கள், பகுத்தறிவற்ற மூடமக்கள் ஏமாறப்படி பேசியிட்டால் போதும்! உண்மையைப் பகுத்தறிவுடன் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டாம்! என்று கேட்கிறேன்.

மத நடுநிலைமை வகிக்கும் சர்க்காரால்—எந்த மனிதனுடைய மனதும் புண்பட சகியாத சர்க்காரால், அது தன்னை எவ்வளவுதான் பூரண சுயேச்சை உடையது என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் அதனால் நமக்கு என்ன பலன் உண்டாகக்கூடும்! வேண்டுமானால், பார்ப்பான் இன்றைய வாழ்வைவிட இன்னும் பல மடங்கு மேலாகவே வாழக்கூடும். ஆனால், தெருவில் நடக்க உரிமை இல்லாத 'பறைபன்' நிலைமையும் சீர்தீரில் பாடுபட்டாவேண்டிய 'குத்திரன்' நிலைமையும் என்னவாகும்! என்றுதான் கேட்கின்றேன். இப்பொழுதும் பறையன் வீதியில் நடந்தாலே எத்தனை பார்ப்பனர் மனம் புண்படும் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா! ஒருவர் மனமும் புண்பட சகிக்காத சுயராஜ்யம் யாருக்குப் பயன்படக்கூடும்!

மற்றும், ஒருசமயம் திரு. ஜவஹர்லால் அவர்கள் பார்ப்பனரிடையே பேசும்போது, 'யாவருடைய, எந்த வகுப்பாருடைய உரிமையும் சுயராஜ்யத்தில் பறிக்கப்படமாட்டாது' என்று சொன்னார். ஆனால், உடனேயே மற்றொரு கூட்டத்தில் பேசும்போது, 'தீண்டாதாரை அனுமதிக்காத கோவில் பறிமுதல் செய்யப்படும்' என்று சொன்னார். இவற்றை திரு. காந்தி அவர்களும் ஆமோதித்து வருகிறார்.

அப்படியானால், மக்களின் மத, சாஸ்திர, பழக்க வழக்கம் சம்பந்தமான உரிமைகளை எல்லாம் என்ன செய்வது! அவற்றை ஒழிக்க ஆரம்பித்தால் யாருடைய மனதும் புண்பட்டதா! எந்த வகுப்பாருடைய உரிமையாவது மிதனால் பாதிக்கப்படாதா! என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இன்றைய நமது நாட்டு வாழ்க்கையே மேற்கண்ட மதம், சாஸ்திரம், புராணம், பழக்க வழக்கங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டானே இருந்துவருகின்றது. எனவே, மிதிவிரந்து, ஒருவனுடைய உரிமை என்றால் என்ன என்பதைக் கவனித்து முடிவு செய்ய வேண்டாமா! காங்கிரசில் மனித உரிமை என்பது மதக் கொள்கைப்படி ஏற்பட்ட உரிமையா! சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட உரிமையா! அல்லது இதுவரை அனுபவத்தில், பழக்க வழக்கத்தில் ஏற்பட்ட உரிமையா! அல்லது தேச ஆதாரத்திற்கு ஏற்பட்ட உரிமையா! மனித இயற்கைக்கு ஏற்பட்ட உரிமையா! எதைக் குறிக்கின்றது என்று கேட்கிறேன்.

மத உரிமை என்றால் இந்து மதத்தின்படி மேளமடிக்கவேண்டும். இஸ்லாம் மதத்திற்கு மேளம் கூடாது. என்பது போன்ற உரிமைகளில் எதைக் காப்பாற்றுவது!

பார்ப்பனனுக்கும், பறையனுக்கும் உள்ள மதக் கொள்கை உரிமை, சாஸ்திர உரிமை, பழக்கவழக்க உரிமை ஆகியவைகள் என்ன ஆவது! மக்களுக்கு மக்கள், சாதிக்கு சாதி, ஊருக்கு ஊர் மாறுபட்ட தேசாச்சார உரிமை என்ன ஆவது! மனித இயற்கை உரிமை என்றால், பழக்க வழக்க மத உரிமை என்ன ஆவது! முதலாளி பாதுகாப்பும், ஐய்ஸ் தாரன் பாதுகாப்பும் என்ன ஆவது!

ஆகவே, இவர்கள் இருவரும் இதைக் கேட்கும் மக்களை முழு மூடர்கள் என்று கருதிக்கொண்டே இந்தப்படி—அதாவது, யாருடைய உரிமையும் காப்பாற்றப்படுமென்று ஒருபுறமும், பறிமுதல் செய்யப்படும் என்று மற்றொரு புறமும் பேசுகின்றார்கள் என்றே நான் கருதுகின்றேன். ஏனெனில்,

முதலாவது, திரு. காந்தியும் திரு. ஜவஹர்லாலும் கேட்கும் சுயராஜ்யம் ஜனநாயக சுயராஜ்யமா! ஏகநாயக சுயராஜ்யமா! என்பதை முதலில் விளக்கப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். ஜனநாயகமானால், 'தீண்டாதவர்களைக் கோவிலுக்குள் விடமாட்டேன், குளத்தில் விட

மாட்டேன்' என்று சொல்லுகின்றவர்கள் யார்! பிறகு, அந்தக் கோவிலையும், குளத்தையும் பறிமுதல் செய்கின்றவர்கள் யார்! என்று யோசித்துப் பாருங்கள். ஜனங்கள் விட மாட்டேன் என்று சொன்னால், அந்த ஜனப்பிரதிபிதி சர்க்கார்—யார் மனதையும் புண்படுத்தாத சர்க்கார் கோவிலை எப்படிப் பறிமுதல் செய்யமுடியும்! கோவிலுக்குள் பறைபனைவிட இஷ்டப்படாத ஜனங்கள், இஷ்டப்படும் பிரதிபிதியைத் தெரிந்தெடுப்பார்கள்! என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். ஜனங்கள் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாய் நடக்கும் கிராஜிய பாரம் ஜனநாயக ராஜிய பாரமாகுமா! மற்றும், மித்திய ஜனங்கள் தங்களுக்குள் இருக்கும் சாதி வித்தியாசத்தையும், தீண்டாமையையும் ஒழிப்பதற்கு ஜனநாயக சுயராஜ்யம் வேண்டுமென்றால் இது பித்தலாட்டமா, அல்லவா! என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இன்றைய தினம் தீண்டாமை ஒழிப்பதை யார் வேண்டாமென்கின்றார்கள்! இஸ்லாமானவர் ஆட்சேபிக்கின்றார்களா! கிறிஸ்தவர் ஆட்சேபிக்கின்றார்களா! அல்லது கிறிஸ்தவர் அரகாங்கம் ஆட்சேபிக்கின்றா! ஆரம்பத்திலேயே புரட்டு பேசும் சுயராஜ்ய அதிகாரம் வந்தால் கொடுமை செய்யுமா! நன்மை செய்யுமா! இன்று தீண்டாமை அனுசரிக்கும் ஜனங்களுக்குச் சர்வ அதிகாரம் வந்தால் தீண்டாமையைப் பலப்படுத்துவார்களா! தளர்த்துவார்களா! எந்த அரசாங்கத்தில் தீண்டாமை இருந்தாலும் தீண்டாமையை அனுசரிக்கின்றவர்கள் இன்று சுயராஜ்யம் கேட்கும் இந்துக்களையொழிய வேறல்ல.

ஆகவே, இந்தமாதிரி வார்த்தைகள் மக்களை ஏய்க்கும் தந்திர வார்த்தை அல்லவா! என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

சகோதரர்களே! காங்கிரசில் நான் இருக்கும்போது 'காங்கிரசில் சாதி வித்தியாசம் பாராட்டக்கூடாது' என்று ஒரு தீர்மானம் காங்கிரஸ் கமிட்டியில் நானும் திரு. எஸ். கிராமநாதனும் சேர்ந்து எங்கள் சொந்த சொல்வாக்கில் திறைவற்றி வைத்தோம். ஆனால் உடனே திருவாளர்கள் சி. கிராஜகோபாலாச்சாரி, டாக்டர் கிராஜன், டி.வி.எஸ். சாஸ்திரி, என். எஸ். வரதாச்சாரி, கே. சந்தானம் முதலானவர்கள் தலைவர்கள் என்கின்ற பார்ப்பனர்கள் கிராஜினாயர் செய்தார்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா என்று கேட்கின்றேன். காங்கிரஸ் பணத்தில் காங்கிரஸ் பக்தரால் நடத்திய குருகுலத்தில்தானே எல்லோரையும் சமமாய் வைத்துச் சாப்பாடு போடவேண்டுமென்று நாங்கள் சொன்னதற்கு மேற்கண்ட தலைவர்களேதாம் 'அது அவரவர்கள் இஷ்டமெயொழிய யாரையும் கட்டாயப்படுத்தி, யாருடைய மனதையும் புண்படுத்தி, யாருடைய உரிமையையும் பறிக்கக்கூடாது' என்று பதில் சொன்னதோடு, அதற்காக அந்தக் குருகுலமே கலைக்கப்பட்டு இப்போது அதை ஒரு பார்ப்பனர் தனது சொந்தச் சொந்தாக அனுபவிக்கிறார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா! என்று கேட்கின்றேன். இந்த விஷயத்தை திரு. காந்தியும் ஒப்புக்கொண்டு அது அவர் தனி அபிப்பிராயம் என்று செட்டிமார்நாட்டு சுற்றுப்பிரயாணத்தில் சமாதானம் சொல்லவில்லையா! என்று கேட்கிறேன்.

இந்த மகாத்மாக்களும், தியாகிகளும், தலைவர்களும் இத்தருள்ளாக இப்போது புடம்போட்ட தங்கமாய்விட்டார்களா! அல்லது சலவைசெய்த மக்களாய்விட்டார்களா! என்று கேட்கின்றேன். அல்லது, இந்த விஷயங்கள் பொய்யா! என்று கேட்கின்றேன். அல்லது, இன்றைய சுயராஜ்யத் திட்டத்தில் பார்ப்பனருக்குள்ள இந்த உரிமை பறிக்கப்பட்டுவிட்டதே, அல்லது இந்த 'யாருடைய மனமும் புண்படக்கூடாது' என்கின்ற தர்மநீதி எடுத்தறியப்பட்டு விட்டதா! என்று கேட்கிறேன்.

காங்கிரஸ் அங்கத்தினரில் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டப் பட்டதில்லை என்று ஒரு நண்பர் சொன்னார். என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தை இங்கு எடுத்துச் சொல்வதற்கு மன்னிக்கவேண்டுகிறேன். அதாவது, நானும் உயர் திரு. எஸ். சீனிவாசியங்காரும் காங்கிரஸ் பிரச்சார விஷயமாய் திண்டுக்கல்லுக்குப் போனபோது ஒரு பார்ப்பனர்

வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். அந்தக் காலத்தில் நான் வேறாகவையதே சாப்பாடு போடப் பட்டேன். ஆனாலும், பகலில் சாப்பிட்ட எச்சில் இலை அப்படியே இருக்க, அதன் பக்கத்தில்தான் கிரவும் இலைபோடப்பட்டுச் சாப்பிட்டேன்.

இது இப்படியிருக்க, மற்றொரு சமயம் நானும் தஞ்சை திரு. வெங்கிடசாமி பிள்ளையும் காங்கிரஸ் பிரச்சாரமாக பெரியகுளத்திற்குப் போனபோது ஒரு வக்கீல் பார்ப்பனர் வீட்டில் இறக்கப்பட்டோம். அப்போது காலை பலகாரம் சாப்பிட்ட எச்சில் இலைக்குப் பக்கத்தில் பகல்சாப்பாடும், பகல்சாப்பாடு சாப்பிட்ட எச்சில் இலைக்குப் பக்கத்திலும் காலை பலகாரம் சாப்பிட்ட எச்சில் இலைக்குப் பக்கத்திலும் கிராத்திரி சாப்பாட்டுக்கும் இலை போடப்பட்டு, எறும்புகளும் பூச்சிகளும் ஈக்களும் ஊறிகொண்டிருக்கவே சாப்பிட்டுவந்தோம். இவற்றையெல்லாம் இலட்சியம் செய்யாமல்தான் காங்கிரசில் உழைத்தோனானாலும் காங்கிரசில் சாதிவித்தியாசம் பாராட்டப்படுவதில்லை என்பதை நான் ஒப்புமடியாது என்பதற்காக இதை சொல்லிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வளவு தூரம் போவானே? இன்றும் காங்கிரசிலுள்ள காங்கிரசை ஆதரித்துப் பிரச்சாரம் செய்யும், மற்றும் 'காங்கிரசும் மகாத்மாவும் தான் இந்தியாவுக்கு விடுதலை சமத்தவம் வாங்கிக் கொடுப்பவர்' என்று சொல்லும் பார்ப்பனரில் 100-க்கு 5 பேராவது சாதிவித்தியாசம் விட்டவர்களா? விட்டதயாராக இருக்கின்றவர்களா? என்று கேட்கின்றேன். பார்ப்பனரல்லாதார்களில் 100-க்கு 10 பேராவது சாதிவித்தியாசம் விட்டவர்களா? என்று கேட்கின்றேன். மூடிவைப்பதில் பயனென்ன? 'வாய்க்கு ருசியான சாப்பாடு எங்கு கிடைத்தாலும் சாப்பிடலாம்' என்கின்ற ஒன்றிரண்டு 'துறவி'களைப் பார்த்து முடிவு கட்டலாமா? என்று கேட்கின்றேன்.

சுயராஜ்யம் வந்தகாலத்திலும் இந்த மனிதர்கள்தாமே இந்தநாட்டு மக்களாயிருக்க முடியும்? இவர்களது பிரதிநிதிகள்தாமே ஜனநாயக ஆட்சி செலுத்துவார்கள்? ஆகவே இந்த நிலையில் என்ன மாறுதலை ஏற்படுத்திவிட முடியும்?

மற்றும், பொருளாதாரத்துறையில் செல்வவாக்களுக்கு உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் பார்ப்பனர்களுக்கும் தவிர மற்றவர்களுக்கு என்ன நன்மைசெய்ய சுயராஜ்யத்தில் திட்டமிருக்கின்றது என்பதைச் சற்று யோசித்துப் பாருங்கள். பணக்காரனுடைய பணத்தைப் பிடுங்கி மற்றவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி நான் கேட்கவில்லை. தேசத்துப் பணமெல்லாம் சர்க்கருடையதாவதானால் ஆகட்டும். இல்லையானால், பணம் ஒரே பக்கம் போய்ச் செருவதற்கு முாக்கமில்லாமலிருக்க வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றேன். இன்றைய தினம் பணக்காரனுடைய பணத்தைப் பிடுங்கி ஏழைகளுக்குப் பங்குபோட்டுக் கொடுத்துவிட்டால், இந்த ஏழை நாளைக்கு கயா சிரார்த்தமும், மதுரைவீரன் பூசையும், காவடி அட்டிஷேகமும் பண்டிகையும் செய்து, வீட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டே பணத்தைத் தொலைத்துவிடுவான் என்பதும், பிறகு பழையபடி புரோகிதனும் தந்திரக் காரனும் ஏமாற்றுக்காரனும் தான் மறுபடியும் பணக்காரன் ஆகிவிடுவான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆதலால்தான், நாட்டுச்செல்வம் ஒரு பக்கமே போய்க் குவியாமல் இருக்கும் திட்டமே போடவேண்டும் என்றும், யாருக்கும் எந்தத் தொழிலும் செய்யவும், எல்லோரும் எதையும் படிக்கவும், சவுகரியமும் அனுமதியும் இருக்கவேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றேன்.

வருணாசிரம சுயராஜ்யத்தில்—யார் மனதையும் புண்படுத்தாத சுயராஜ்யத்தில் இது முடியுமா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

மற்றும், இன்றைய இந்தியநாட்டின் அடிமைத்தனத்திற்கும், தரித்திரத்திற்கும் ஆதரவாயிருப்பது மதமும் கோவில்களும் என்பது நீங்கள் எல்லோருமே ஒப்புக்கொண்ட விஷயமாகும். ஆகவே, காங்கிரசினால் இந்த மதமும் கோவில்களும் ஒழியுமா என்று

நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள். இன்று நமதுநாட்டில் காங்கிரசில் இருப்பவர்கள் பெரிதும் மதப் புரோகிதக் கூட்டத்தாரும் அவர்களது மக்களும், கோவிலு புரோகி மக்களும் அல்லவா என்று கேட்கின்றேன். காங்கிரஸ் தலைவர்கள் என்பவர்கள் இவற்றை ஆதரிக்கின்றவர்கள் அல்லவா? என்று கேட்கின்றேன். மதமும் கோவிலும் போய்விடுவது உண்மையானால் இந்த ஆட்கள், 'காங்கிரசுக்கு ஜே' 'காந்திக்கு ஜே!' என்று கத்தவார்களா? என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். ஏதோ பார்ப்பனருக்குக் கையாளாய் இருப்பதன் மூலம் ஏதோ ஒருவிதத்தில் வாழ்க்கை நடைபெறுகின்றது என்பது தவிர, காங்கிரசின் யோக்கிபதை அறியாத காங்கிரஸ் பக்தர்கள் யார் இருக்கின்றார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே, சகோதரர்களே, காங்கிரஸ் பைத்தியம் என்கின்ற பார்ப்பனரட்சியிலிருந்து விலகி மக்களுக்கு உண்மைச் சுயமரியாதை உணர்ச்சி ஏற்பட்டாலொழிய இந்த நாட்டுக்கோ மக்களுக்கோ எவ்வித பலனும், ஏற்படப்போவதில்லை என்பதுதான் எனது உறுதி.

[கோட்டாறு சுயமரியாதை சங்க ஆண்டுவிழாவில், 4-7-1931-ல் பேச்சு—'குடி அரசு' 12-7-1931]

5. காந்தியாரும் காங்கிரசும்

பெரியோர்களே!

திரு. காந்தியவர்கள் பார்ப்பனப் பிரச்சாரக் என்றும் பார்ப்பனியத்திற்குப் பாடு படுபவர் என்றும் சொல்லிவந்திருக்கிறேன். இந்த அபிப்பிராயம் எனது அனுபவத்தில் பலப்பட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறது.

காங்கிரஸ் ஒரு வகுப்புவாத சகையேயாகும்; தேசியப் போர்வைபோர்த்திய வகுப்பு வாதக் குரங்கேயாகும். அதாவது, பிடிவாத வாதமாகும். தேசியம் என்னும் பித்தலாட்ட வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டே வகுப்புவாதங்களை—அதாவது, உயர்வகுப்பு உரிமை களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்பட்ட ஸ்தாபனமாகும்.

எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும், திரு. காந்தியிடம் நாம் சமதர்மத்தை எதிர்பார்த்துக் கருதினோமானால் நாம்தான் முடர்களாய்த் தீருவோம். அதாவது, ஆயுள் காலம் முடியும் வரை அவரிடம் சமதர்மத்தையோ, ஒற்றுமையையோ காணமுடியாது. அவர் வடநாட்டுப் பணக்காரர்களையும், தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர்களையுத்தான் மனிதராய்க் கருதுகின்றார். அவர்களது சகவாசத்தான் அவருக்கு உண்டு. அவர்களது குறைகளைத் தான் உலகக் குறைகளாகக் கருதுகின்றார். ஆதலால், திரு. காந்தியவர்களின் திட்டமெல்லாம், அவ்விருவருடைய குறைகளைத் தீர்ப்பதற்காகத் தான் இருக்குமே ஒழிய ஏழைகள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உயர்வும் அவருக்கு கிரண்டு வழிகள்தாம் தெரியும். ஒன்று, கிராட்டினும் சுற்றுலாவுது; கிரண்டாவது, 'தீண்டாமை பாராட்டுவது பாவம்' என்று வாயால் சொல்லுவது. இந்த கிரண்டும் கூட மில்லுக்காரனையும், பார்ப்பானையும் கண்டடாதிரத்தில் தத்துவார்த்தம் சொல்லவேண்டி வரும்.

[மாயவர்த்தில் 17-7-1931-லும், பட்டுக்கோட்டையில் 18-7-1931-லும் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 26-7-1931]

6. சேரமாதேவி குருகுலம்

பெரியோர்களே! தாய்மாரர்களே!

அந்தக் காலத்து எங்கள் சக்திக்கு ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லுகிறேன்—கேளுங்கள்! நான் காங்கிரஸ் காரியதரிசியாயும், தலைவனாயும் இருந்த காலங்களில் தமிழ்நாட்டு வாலிபர்களை தேசிய வீரர்களாக்கவேன்று வி.வி.எஸ். அய்யர் என்னும் ஒரு தேசிய பார்ப்பனர் காங்கிரசை 10,000 ரூபாய் கேட்டபோது, அதற்கு நானே பிரதானமாய்

இருந்து ரூபாய் அனுமதித்தேன். அந்தப் பணம், குருகுலம் என்று ஒரு ஆச்சிரமம் வைத்து, அதில் பார்ப்பனப் பிள்ளைகளை வீட்டிற்குள் வைத்தும், பார்ப்பனரல்லாத பிள்ளைகளை வெளியில் வைத்தும் சாப்பாடுபோட்டு வருணாசிரம தருமம் கற்றுக் கொடுக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டதுடன், அதன்பேரில் தமிழ்க்களிடம் மற்றும் 20, 30 ஆயிரம் ரூபாய் வசூல்செய்யப்பட்டது. அதற்கு 'தமிழ்நாடும்', 'நவசக்தியும்' ஆசிரய அளித்தன. இந்தச் சூழ்ச்சியான அச்சிரமம் சகிக்காமல் நான், முதலியார் அவர்களிடம் மாயவரத்தில் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டேன். அப்போது அவர்கள் டாக்டர் நாயுடு அவர்கள் பேரில் புகார்சொல்லி, நாயுடு அவர்கள் 'தமிழ் நாடு' பத்திரிகையில் ஆதரிப்பதால் நான் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்கின்றது என்றார். இருவரும் நாயுடு அவர்களிடம் தெரிவித்துக் கொண்டோம். அவ்வளவுதான் சங்கதி.

உடனே டாக்டர், குருகுலத்தின்மீது போர்தொடுத்தார். தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தோழர்கள் இராஜகோபாலாச்சாரியார், சீனிவாச அய்யங்கார் உள்பட எல்லோரும் நாயுடு அவர்களுக்கு விரோதமாய் எவ்வளவோ தொல்லைகள் விளைவித்தும் பயன்படாமல், கடைசியில் குருகுலம் அடியோடு அழிந்தும் அதில் இப்போது படைக்கக் கூடியும், நெருஞ்சிஸ் முள்ளும்வளரும்படி, பாம்பும் பூச்சியும் வாழும்படி ஆகிவிட்டது.

[ஈரோட்டில், 26-11-1933-ல் சொற்பொழிவு— புரட்சி' 3-12-1933]

7. காங்கிரஸ்—ஒரு வகுப்பு ஸ்தாபனம்

பெரியோர்களே!

இன்று நாங்கள் இங்கு ஏன் இவ்வளவு ஏராளமாய்க் கூடியிருக்கிறோம் என்பதை யாவரும் அறிந்திருப்பீர்கள்.

27 மாதங்களாக நம்மை ஆண்டு பல தொல்லைகளுக்குள்ளாக்கிவந்த காங்கிரஸ் மந்திரிகள் ஆட்சி ஒழித்ததற்காக, மகிழ்ச்சி தெரிவிக்கவேண்டியே கூடி இருக்கிறோம். இது இயற்கையேயாகும்.

மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கொடுமைகள் ஒழிந்தால் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து கொண்டாட்டம் கொண்டாடத்தான் செய்வார்கள்.

இன்று இந்தக் கொண்டாட்டம் இந்தியா முழுவதும் கொண்டாடுவார்கள். அதுபோல் இங்கும் கொண்டாடுகிறோம்.

இது சில தோழர்களுக்கு அதிருப்தியை உண்டாக்கி இருக்கிறது. அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை.

இந்த மந்திரிகள் ஆட்சியில் பல கஷ்டங்களையும், தொல்லைகளையுமடைந்த மக்கள் ஏன் விடுதலை நாளைக் கொண்டாடமாட்டார்கள்? இது எங்கும் நடப்பதுதானே! இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால், சமீபத்தில் அதாவது, ஒரு மாதத்திற்குமுன், புராணக்கதைப் படி நரகாசுரன் என்ற அசுரன் கொல்லப்பட்டதற்காக தீபாவளி என்று ஒருநாளை வைத்து, அன்று எண்ணெய் தேய்த்துத் தலைமுழுவதும், பலகாரங்கள் செய்து சாப்பிட்டும், புது ஆடைகள் வாங்கிக் கட்டியும் மகிழ்ச்சி கொண்டாடவில்லையா? இதில் ஏமாந்த, அறிவற்ற திராவிடர்களும் கலந்து கொள்ளவில்லையா? அதுபோல், 27 மாதங்களாக பலவிதக் கஷ்டங்களையும், தொல்லைகளையும் அடைந்த மக்கள் அப்படித் தொல்லைகள் உண்டாக்கிவந்தவர்கள் ஒழிந்ததற்காக ஏன் விழாக் கொண்டாடமாட்டார்கள்?

நான் உண்மையாகக் கூறுகிறேன்,—தோழர் ஜின்னா அவர்கள் அறிக்கைவிட்டதும் காங்கிரஸ்காரர்கள் பேசாமல் சும்மா இருந்திருந்தால், இவ்வளவு பிரமாதமாக இருக்காது;

இந்தக் கொண்டாட்டம் எங்கேயோ முக்கியமில்லாத இடங்களில் கொண்டாடி இருப்பார்கள்; இவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் இருக்காது. ஆனால், அறிக்கை வெளிவந்ததும் காந்தியார் முதல் பலர், 'இது இந்த-முஸ்லிம் கலவரத்திற்கு இடமுண்டாக்கும்' என்று அறிக்கைகள் விட்டனர்; மீத ஒரு இந்த-முஸ்லிம் கலவரமாக ஆக்கவும் முயற்சித்தனர்; அதன் பேரிலேயே, தோழர் ஜின்னா அவர்கள் அறிக்கையை ஆதரித்தும், 22-ந்தேதி 'விடுதலை விழா' கொண்டாட வேண்டியது அவசியமென்றும், பார்சிகள், மைசூர் பிராமணர்கள், ஆதித் திராவிடர்கள், திராவித் தலைவர்கள், திராவிட ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் பல தனிப்பட்ட பிரபலஸ்தர்கள் ஆகியவர்கள் அறிக்கை விட்டிருக்கிறார்கள்.

சிலர்—தேசியவாதிகள் என்பவர்கள், இந்தக் கொண்டாட்டம் இந்து மதத்திற்கு விரோதமானது என்று துண்டு விளம்பரம் போட்டு விளையாடித்து இருக்கிறார்கள். இது எவ்வளவு இழிவான, போக்கிரித்தனமான காரியமென்று பாருங்கள். இந்து மகாசபையும், இந்து மகாசபைத் தலைவரும் இதுவரை இதைப்பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை.

காங்கிரஸில் இந்த-முஸ்லிம் ஒற்றுமையைப்பற்றிப் பேசிவந்ததின் பித்தலாட்டம் இப்போதாவது மக்களுக்கு விளங்கி இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். தோழர் காந்தியார், பெசுன்ட் அம்மையாரையும் திலகரையும் தள்ளிவிட்டுத் தான் அரசியல் தலைவராக வருவதற்கு இந்த இந்த-முஸ்லிம் ஒற்றுமை விஷயத்தைக்காண் மிசுப்பிரமாதமாகப்பேசி, அதுவே தனது முக்கிய கொள்கையன்றும் சுயராஜ்யம் கூட அழகுப் பிற்பட்டது தானென்றும் பறைசாற்றி, முஸ்லிம்களை ஏமாற்றி, முஸ்லிம் தலைவர்களை சுவாதினப் படுத்திக்கொண்டு தலைவரானார். ஆனால், இப்போது அது என்னவாய் முடிந்தது?

சில காலிகள் இந்த விழாவில் கலந்துகொள்விற இந்துக்களைக் கூலிகளென்றும், 'சூலம்'களென்றும் துண்டு விளம்பரம் போட்டு இருக்கிறார்கள். அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. யார் கூலி என்பது அவரவர் நிலைமையை யோசித்துப் பார்த்தால் விளங்கும்.

இந்த விழாவில் முஸ்லிம்களைவிட ஆதித் திராவிடர்களும் தமிழர் கழகங்களும் சுயமரியாதைச் சங்கங்களும் ஐஸ்டிஸ் சங்கங்களும் கலந்துகொள்ள உரிமை உண்டு.

இந்த விடுதலைவிழாக் கொண்டாட்டத்தைக் கொண்டாடும்படி, நானே ஓர் அறிக்கை விடவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். அதற்காகப் பல ஏற்பாடுகளும் செய்துவந்தேன். ஆனால், ஜனாப் ஜின்னா அவர்கள் முந்திவிட்டார்கள். இந்த நாளைக் கொண்டாடவேண்டுமென்று ஜனாப் ஜின்னா அறிக்கை விட்டதற்காக அவர்மீது காங்கிரஸ்காரர் கோப்படு கிறார்கள். அவர்மீது ஒருகுறையும் கூறவேண்டியதில்லை. என்மீது வேண்டுமானால் குறைகூறலாம்.

நான், 'காங்கிரஸ் என்பது அரசியல் ஸ்தாபனமல்ல; அது ஒரு வகுப்பாருகைய நன்மைக்காக உழைக்கும் வகுப்பு ஸ்தாபனம்' என்று கருதி 1924 ஆம் வருடத்திலேயே அதைவிட்டு வெளிவந்து விட்டேன். வெளிவந்ததும், 'காங்கிரஸ் பார்ப்பனர்கள் நன்மைக்காக உழைப்பது' என்பதை வெளிப்படுத்தினேன். 1925 ஆம் வருடம் முதல் வகுப்புவாதி என்ற பட்டமும் சூட்டப்பட்டேன். ஆனாலும், காங்கிரஸின் வகுப்பு உணர்ச்சியை நானே முதலில் வெளியாக்கினவனானேன்.

1926 ஆம் வருடத்திலிருந்து இன்றுவரை திராவிடர்களுக்குக் காங்கிரஸினால் ஒரு நன்மையும் ஏற்படாது என்றும், ஏற்படவில்லையென்றும், அது தமிழர்களை அடிமைப் படுத்தி அடக்கிவைக்கவே வேலை செய்து வருகிற ஆரிய ஸ்தாபனமென்றும் கூறியுள்ளேன்; 'காங்கிரஸ் ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனமல்ல; அது ஒரு வகுப்பாரின் நன்மைக்காகப் பாடுபடும் ஒரு வகுப்பு ஸ்தாபனம்' என்றே கூறிவருகிறேன்.

அதை இன்றும் யாராவது மறுக்கமுடியுமா? இன்று, காங்கிரஸ் யாருடைய ஆதிக்கத்திலிருக்கிறது? காங்கிரஸில் எல்லா உயர்ந்த பதவிகளையும் ஆரியர்களே அனுபவித்து வருகிறார்கள். காந்தியாரும் அதையே தான் ஒத்துக்கொள்வதோடு, 'ஆரிய ஆட்சிக்கே உழைக்கிறேன்' என்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லிவருகிறார். அதாவது, 'தான் கோரும் சுயராஜ்யம், இராமராஜ்யத்தை ஸ்தாபிப்பதே' என்று 100 நடவை கூறியிருக்கிறார். அதற்காகவே உயிர் வாழ்வதாகவும் கூறுகிறார்.

திராவிடர்களாகிய நமக்கு இராமஇராஜ்யத்தால் எவ்வளவு கேடுகள் உண்டாகும் என்பதைச் சற்று யோசித்துப்பார்த்தால் நன்றாக விளங்கும்.

ஜனாப ஜின்னாவைப் போல்தான் நாமும் கருதுகிறோம். காங்கிரஸ் என்பது—திராவிட மக்களைச் சூத்திரர்களாக ஆக்கி, ஆரியர்களுக்கு அடிமைப்படுத்துவதற்காகவே இருக்கும் ஸ்தாபனம் என்று கருதுகிறோம். ஆகையால், நமது இருவருடைய வேலையும், என்ன விலைகொடுத்தாவது கரங்கிரசை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

உதாரணம் வேண்டுமானால் கூறுகிறேன். காங்கிரஸ் பதவிக்கு வந்தவுடன் எதற்காக 'வந்தேமாதரம்' பாட்டைப் பாடவேண்டும்? ஒரு மதஸ்தர்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தும்படி செய்யும் என்று தோழர்கள் லாஜாஜும், அமித்காஜும் ஆட்சேபித்தால் அவர்களை வெளியிடுவோரும்படி சொன்னது எவ்வளவு ஆணவமான செயல் என்பதைப் பாருங்கள்!

வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பங்கிம் சந்திரசட்டர்ஜி என்பவரால் எழுதப்பட்ட 'ஆனந்த மடம்' என்ற புத்தகத்தில் முஸ்லிம்களை எவ்வளவு இழிவாகவும் கேவலமாகவும் எழுதி இருக்கிறார் என்பதைப் பாருங்கள்!

அந்தப் புத்தகத்தில் முஸ்லிம்களின் மனத்தைப் புண்படுத்தும்படியான பாகங்கள் இருக்கின்றதுடன், முஸ்லிம்களைத் தாடிக்காரப் பன்றிகள் என்றும், அவர்களைக் கண்ட விடங்களிலெல்லாம் அடித்துக் கொல்லவேண்டுமென்றும் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது. அந்தப் புத்தகத்திலுள்ள பாடல்களை சட்டசபையில் பாடவேண்டாமென்று கூறினால், சட்டசபையைவிட்டு வெளியில் போகும்படி கூறினால் அவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா?

நான் கேட்கிறேன்: இன்று சைவர்களில் ஒருவர் விஷ்ணு மதத்தையும் புராணத்தையும் விஷ்ணு கடவுளையும் பற்றி இழிவாகப் புத்தக மெழுதினால், விஷ்ணு பக்தர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? அதேபோல், சைவமதத்தையும் புராணத்தையும் கடவுளையும் பற்றி—புராணங்களில் உள்ளதுபோல்கூட, வைணவர்கள் எழுதினால், சைவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா?

இன்று காங்கிரஸ் ஆட்சிசெய்த கொடுமைகளைச் சொன்னால் தேசியத் தம்பிகளுக்குக் கோபம் வருகிறது. நாம் இப்போது என்னென்ன குறைகளை, கொடுமைகளைக் கூறுகிறோமோ அவைகளை அன்றே எடுத்துக்காட்டினோம். அப்போது புத்தியில் ஏறவில்லை.

சட்டசபையில் எல்லா மதஸ்தர்களும் கூடியுள்ள ஓர் இடத்தில் 'வந்தேமாதரம்' பாடக்கூடாதென்று கூறியபோது, தோழர் இராஜகோபாலாச்சாரியார் ஆணவமாகவும், யோக்கியப்பொறுப்பில்லாமலும் பதில் கூறினார். இதன் கருத்தென்ன? 'நாம் பதவிக்கு வந்து விட்டோம்; முஸ்லிம்களை ஒழித்து விட்டோம்' என்கின்ற எண்ணத்தின்மீது வெற்றிச் சங்கு ஊதுவதாகத்தானே அர்த்தம்?

அதுதான் போகட்டும். பள்ளிகளில் அரசியல் தலைவர்கள் படங்களையும், கட்சிக் கொடிகளையும் தொங்கவிடக் கூடாதென்று ஆட்சேபித்தால், அதைக் காதிலும் போட்டுக் கொள்வதில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில்—பொதுப்பணத்தில் காந்திபடம் மாட்டுவது என்பதும், முஸ்லிம்களை இழிவுபடுத்தும் மூவர்க்கொடியைக் கட்டவேண்டுமென்பதும் அரசியல் கொள்கையா, வகுப்பத்தியிற் கொள்கையா? என்று கேட்கிறேன்.

பள்ளிகளில் பலகட்சியாரும், பல வகுப்பாரும் மதஸ்தர்களுமிருப்பார்கள்; அங்கு காங்கிரஸ்காரர்கள் மெஜரிட்டியராக இருப்பதால், மனத்தைப் புண்படுத்தும்படி செய்வதுதான் அரசியலா? ஒரு பிரகஸ்பதி கேட்கிறார், 'பள்ளிகளில் இராஜா படம் இருக்கும்போது, அரசியல் தலைவர்கள் படங்கள் ஏன் இருக்கக்கூடாது?' என்று.

இராஜா படம் இருக்கலாம்; யார் இராஜாவானாலும் அந்தப்படம் இருந்துதான் தீரும். அதற்குக் காரணமிருக்கிறது. அவர் இந்த நாட்டை ஆளுகிறார். நாமெல்லாரும் அவருடைய குடிகள்; அதனால் அவர் படம் இருக்கலாம். அந்த இராஜா போய்விட்டால் அடுத்த இராஜா யாரோ அவர் படம் இருக்கலாம். அவர் இந்தியாவிலுள்ள எல்லோருக்கும் சக்கரவர்த்தி; அவரையாரும் சக்கரவர்த்தியல்லவென்று சொல்லமுடியாது. நம்மில் அப்பிராய பேதமில்லாமல் எல்லோருக்கும் அரசராயிருக்கிறார். ஆனால், காந்திக்கு என்ன யோக்கியத்தை இருக்கிறது? அவரை இந்தியர்களெல்லோரும் அரசரென்றோ, தலைவரென்றோ, பிரதிநிதியென்றோ ஒப்புக்கொள்கிறார்களா? காங்கிரஸ் கட்சிக்குத்தானே அவர் தலைவர்! காங்கிரஸ் கட்சி ஜெயித்ததால் அவர்படம் வைக்க வேண்டுமென்றால்—எந்தக் கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெறுகிறதோ, அந்தக் கட்சித் தலைவர் படத்தை—இராஜா படம்போல் பாவிக்கலாம் என்பதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா? என்று கேட்கிறேன்.

முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆகியவர்களுக்கு இருந்துவந்த சில உபகாரச் சம்பளத்தில் கையை வைத்துக் குறைத்துவிட்டார்கள். ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடங்களை யெல்லாம் மூடிவிட்டார்கள். இதைப்பெல்லாம் கேட்டால், முதல் மந்திரியார்—'வாய்க்கால் கரைகளில் அட்டைகளில் எழுதிப் படித்துக் கொள்ளும்படி' கூறுகிறார். இது அரசியல் கொள்கையா, பார்ப்பனியக் கொள்கையா?

இந்த நாட்டிலுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர்களை, 'ஹரிஜனம்' என்ற மதப்பெயரைச் சூட்டி அழைக்கும்படி சட்டம் செய்தார்கள். இது அரசியல் கொள்கையா? மதக் கொள்கையா? தமிழ்நாட்டில் 'உயர்திரு', 'திருவாளர்' போன்ற தமிழ்ப் பதங்கள் வைத்து அழைத்து வந்ததை நீக்கிவிட்டு, ஆரியப் பதமாகிய 'ஸ்ரீ' என்ற பதத்தை உபயோகிக்கும்படி உத்தரவிட்டார்கள். இப்படி இவர்கள் செய்தது அரசியல் வேலையா? பார்ப்பன மத வேலையா? என்று கேட்கிறேன்.

தமிழர்கள் கலையையும் நாகரிகத்தையும் குலைக்க, வடநாட்டுப் பாஷையாகிய இந்தியைக் கட்டாய பாடமாகக் கொண்டுவந்தார்கள். அதை எதிர்த்த 1300 பேர்களைச் சிறையில் வைத்தார்கள். 2 வீரர்கள் சிறையில் இறக்கும்படி செய்தார்கள். இது அரசியலா? பார்ப்பனியமா?

விஸ்வப் பிராமணர்களுக்கிருந்த 'ஆச்சாரி' யென்பதை எடுத்துவிட்டு, 'ஆசாரி' என்று அழைக்கவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டார்கள். ஏன்? 'ஆச்சாரி' என்றிருந்தால் இவர்களிடம் பங்குகேட்டு விடுவார்களென்றா? 'விஸ்வப் பிராமணர்கள்' என்றிருந்தால் இவர்களுக்குக் குத்துகின்றதா? குடைகின்றதா? அதை எடுத்து 'விஸ்வகர்ம்' என்று போட வேண்டுமென்று உத்தரவிட்டார். இது அரசியலா? பார்ப்பனியமா? இவை எல்லாம் பார்க்கும்போது இவை வகுப்பு நலமான காரியமா, அல்லவா? என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

காங்கிரஸ் மந்திரிகள் பதவியிலிருந்த காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாத உத்தியோகஸ்தர்கள் அடைந்த கொடுமைகளை அளவிட்டுக் கூறமுடியாது.

[சுரோட்டில், 22-12-1939-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 14-1-1940]

8. ஏன் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறினேன் ?

பேரன்பு படைத்த தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! பெரியோர்களே!

வ. வே. சு. அய்யர் என்ற பார்ப்பனர் சேராதேவி என்ற இடத்தில் ஒரு குரு குலத்தை வைத்து நடத்திவந்தார். அதற்கு தமிழ்நாடு காங்கிரசிலிருந்து 2 தடவையில் ரூ. 10,000 கொடுப்பதாகச் சொல்லி முதல் முறையாக ரூ. 5000-த்தை அப்போது தலைவனாய் இருந்த நான் கொடுத்தேன். அதோடு, பொதுமக்களிடம் ரூ. 10,000க்குமேல் சேர்ந்தது. இவைகளை வைத்துக்கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட குரு குலத்தில், பார்ப்பனர் பிள்ளைகளுக்கு உப்புமாவும் நம்மவர் பிள்ளைகளுக்குப் பழைய சோறும், தனி இடத்தில் (வெளியில்) சாப்பாடும் தரப்பட்டன. அவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு வேதபாராயணம்; நம்மவர்களுக்கு தேவாரம், திருவாசகம் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டும்; நம்மவர்களுக்குத் தண்ணீர் குடிக்கத் தனிப் பாணை அவர்களுக்கு வேறு பாணை என்ற நிலையில் நடத்திவந்தார்கள்.

அந்தக் குருகுலத்திலே படிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட ஒமத் சூர் கிராமசாமி ரெட்டியார் அவர்களின் மகன், பார்ப்பனர் பிள்ளைகளுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த பாணையில் தண்ணீர் மோந்து குடித்துவிட்டதற்காக அவன் மிஷும் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டான். இது என் காதுக்கு வந்தது. நான் ஆச்சாரியரிடம் சொன்னேன். அவர் கோபித்துக்கொண்டு, வ. வே. சு. அய்யரைக் கூப்பிட்டு, 'இந்த மாதிரி செய்வது சுத்தத் தப்பு' என்று அவரைக் கண்டித்தார். அதற்கு வ. வே. சு. அய்யர் அவர்கள், 'வைதிகர்கள் வசிக்கிற இடத்தில் இதை ஆரம்பித்துவிட்டேன்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சரிசெய்துவிடுகிறேன்' என்றார். நானும் ஒப்புக்கொண்டேன்.

பிறகு வ. வே. சு. அய்யர் பாக்கி 5000-த்தையும் கேட்டார். 'காரியம் முடியட்டும்; கொடுக்கிறேன்' என்று கூறினேன். கோபித்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

'நாங்கள் 5, 6 பேர் இருந்துகொண்டு, ஐஸ்ரூஸ் கட்சியை எதிர்த்துக்கொண்டு, காங்கிரசுக்குச் செல்வாக்குத் தேடித் தந்த கொண்டிருக்கிறோம்; இப்படியெல்லாம் நடந்தால் என்ன நியாயம்?' என்று கேட்டேன். ஆச்சாரியாரும் என் பக்கம் இருந்தார். சென்னையிலிருந்த காங்கிரஸ் கமிட்டியை ஈரோட்டில் எனது வீட்டிற்கு மாற்றியதிலிருந்தே ஆச்சாரியார்மீது மனக்கசப்புக்கொண்ட பார்ப்பனர்கள் இந்தச் சமயத்தில் வெளிப்படை யாகவே ஆச்சாரியாரை எதிர்த்தார்கள்.

வ. வே. சு. அய்யருக்காக கஸ்தூரி ரெங்க அய்யங்காரும், 'சுதேசமித்திரன்' ரெங்கசாமி அய்யங்காரும், எஸ். சீனிவாசய்யங்காரும், சத்தியமூர்த்தியும் மற்றும் பல பார்ப்பனர்களுக்கும் குருகுலத்தை ஆதரித்து எனக்கு எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். இந்தக் காரிடங்களினால் பயந்துவிட்ட ஆச்சாரியார் நானும் அவர்கள் பக்கம் சேர்ந்து கொண்டதுமல்லாமல், டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடுவின்மீது நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானமும் கொண்டு வந்தார். நான் ஆச்சாரியார்பக்கம் இருந்தாலும், வரதராஜுலு சென்னை பார்ப்பனர் பக்கம் இருந்து வந்தாலும் நான் ஆச்சாரியார் தீர்மானத்தை எதிர்த்தேன். எனக்குச் சாதகமாக திரு. வி. க. ஒமாந்தூர் கிராமசாமி ரெட்டியார், தங்க பெருமாள் பிள்ளை, எஸ். கிராமநாதன் முதலியவர்கள் ஒட்டுச்செய்தார்கள். கிராமசாமி, சந்தானம், வரதாச்சாரி, கிருஷ்ணமாச்சாரி, ஆலாசியம், டாக்டர். சாஸ்திரி முதலிய பார்ப்பனர்கள் அவர்கள் பக்கம் ஒட்டுச்செய்தார்கள். எங்களுக்கு 12 ஓட்டும் அவர்களுக்கு 7 ஓட்டும் கிடைத்தன. அவர்களின் தீர்மானம் தோல்வியுற்றது. உடனே ஆச்சாரியார் பார்ப்பனர்கள் 7 பேரிடத்திலும் கையெழுத்து வாங்கி கிராஜிநாமாக்கடிதம் கொடுத்தார். நான் வேண்டாம் என்று கூறினேன்; முடியாது என்று கிராஜிநாமாவே கொடுத்தார்.

அதே சாக்கில் மெஜாரிட்டியாக இருந்த நாங்கள், 'காங்கிரஸ் பொது ஸ்தாபன மாறும். ஆகவே, காங்கிரசைப் பொறுத்தமட்டிலாவது சாதிபேதம் இருக்கக் கூடாது' என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றிவிட்டோம்.

பார்ப்பனர்கள் கட்டுப்பாடாக வெளியேறியதுபற்றி காந்தியாருக்குக் கடிதம் எழுதி, 'சாதி ஒழியக்கூடாது என்று சொல்லுவது நியாயமா'? என்று கேட்டோம். காந்தியார் அதை ஆச்சாரியாருக்கு அனுப்பினார். அவர் அதை டாக்டர். ராஜுலுக்கு அனுப்பினார். அவர் காந்திக்குப் பதில் எழுதினார்.

உடனே காந்தியார், 'சாதி ஒழியக் கூடாது என்பதில் அவர்கள் கருத்து; அந்த மாதிரித் தீர்மானம் போடுவது அவர்கள் மனச்சாட்சியை உறுத்துகிறது; ஆகவேதான் எதிர்த்தார்கள்' என்று எங்களுக்குப் பதில் எழுதிவிட்டார். அப்போதே எங்களுக்குக் காங்கிரசின்மேல் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

அதற்கப்புறம், பதவிக்குப் போவதற்காக வங்காள தாஸ் (C. R. Das) அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்டு 'சுயராஜ்யக் கட்சி'யை ஆரம்பித்தார்கள். சத்தியமூர்த்தி அய்யரும், சீனிவாச அய்யங்காரும், ரெங்கசாமி அய்யங்காரும் அதில் தீவிரமாய்ப் பங்கெடுத்து வேலை செய்தார்கள். பதவிக்குப் போவதற்காகக் காங்கிரசின் பெயரைக் கூறி அதன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்திப்போக நினைத்ததைக் கண்டித்தோம். ஆனால் காந்தியார், 'சட்டசபைக்குப் போகிறவர்கள் போகட்டும்; வெளியே இருந்து வேலை செய்பவர்கள் பெயரட்டும்' என்று பார்ப்பனர்களுக்கு அனுசூலமாக அனுமதி கொடுத்து விட்டார். நாங்கள் வாதாடிப் பார்த்தோம். அதிலும் எங்களுக்குச் சாதகம் கிடைக்கவில்லை.

திரு. வி. க. தலைமையில் காஞ்சிபுரத்தில் நடைபெற்ற மாகாண மாநாட்டில், விஷய ஆலோசனைக் கமிட்டியின், 'சுயராஜ்யக் கட்சியை எதிர்த்துக்கூடாது; ஒத்துழையாதார் தேர்தலுக்கு திற்பதில்லை' என்றும்; '100-க்கு 50 பேர்களுக்குக் குறையாமல் பார்ப்பனர் ரஸ்தாருக்கு ஸ்தானம் கொடுக்கவேண்டும்' என்றும் தீர்மானம் கொண்டுவந்ததன்-ஆச்சாரியார், சீனுவாசய்யங்கார், ரெங்கசாமி அய்யங்கார், சத்தியமூர்த்தி போன்றவர்கள், 'வேண்டாம்; இத் தீர்மானம் கூடவே கூடாது' என்று சொன்னார்கள். எனக்கு மெஜாரிட்டி கிடைத்துவிடும் என்று கண்ட அய்யர், திரு. வி. க.வையும், நாயுடுவையும் எப்படியோ தங்கள் பக்கம் ஊழலுத்துக் கொண்டார்கள்.

கமிட்டிக்கு அதி காரம் கொடுத்த விட்டதால் அதைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடாது என்று சொன்னார்கள். நான் முடியாது என்றேன்.

அப்புறம் 30 பேர்களிடத்தில் கையெழுத்து வாங்கினால் மாநாட்டில் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வரலாம் என்றார்கள். ஆனால் 50 பேர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொடுத்தோம். மாநாட்டுத் தலைவராக இருந்த திரு. வி. க., 'பொதுஜன நன்மைக்காக இந்தத் தீர்மானத்தை அனுமதிக்க முடியாது' என்று பார்ப்பனர்களுக்குப் பயந்து கூறிவிட்டார்.

புனர் ஆலோசனை செய்யும்படி வாதாடிப்பார்த்தேன்; மறுத்து விட்டார். ஆதலால், அன்றைக்கே—அதே விதாயில் நான் காங்கிரசிலிருந்து வெளியேறினேன்.

[மணப்பாறையில், 27-3-1950-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 30-3-1950]

9. காங்கிரசில் மனக்கசப்பு

பேரன்பு படைத்த தலைவர் அவர்களே! தாய்மார்களே! தோழர்களே!

1921ஆம் ஆண்டில் திருவண்ணாமலையில் என்னுடைய தலைமையின்கீழ் காங்கிரஸ் மாகாண மாநாடு கூடியது. அந்த மாநாட்டில் ரெங்கசாமி அய்யங்கார், சீனிவாசய்யங்கார் ஆகியவர்களின் ஆட்கள் தியாகராய செட்டியார் அவர்களையும், ஐஸ்ரூஸ் கட்சியையும்

மோசமாக, அளவுக்கு மீறித் தாக்கிப் பேசினார்கள். இது எனக்கு ஆத்திரத்தை மூட்டியது. எனவே, அவர்கள் பேசியதற்கு எதிராக நானும், கிராமநாதனும் பேச முயன்றோம். மாநாட்டின் தலைவர் என்றால் நான் பேசமுடியாமல் போகவே, கிராமநாதன் அவர்கள் பேச ஆரம்பித்தார். அப்போது நமது ஷாபிமுமது அவர்கள் கிராமநாதனை எதிர்த்து வாய்க்கு வந்தபடிக்கேவலமாகப் பேசினார். அதற்குப் பிறகு அப்போது நமது ஆட்களா யிருந்த அண்ணாமலைப் பிள்ளையும், தஞ்சாவூர் வெங்கிடகிருஷ்ணப் பிள்ளையும்—ரங்க சாமி அய்யங்காரையும், சீனிவாசயங்காரையும் எதிர்த்து, அவர்கள் தியாகராயரைத் தாக்கியதற்கு வட்டியும் முதலுமாகச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள். அந்த மாநாட்டிலேயே எனக்கு மனக்கசப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது.

[பெரும்புரி, 13-8-1950-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 16-8-1950]

10. டாக்டர் நாயர்—தியாகராயர்—நான்

தோழர்களே!

நீங்கள் யோசிக்கவேண்டுவது அவசியம். டாக்டர் நாயர் போன்ற பெரியார் ஏன் 'பாவி'யாக்கப்பட்டார்? நான் ஏன் பாவிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்? முன்பெல்லாம் டாக்டர் நாயர் வெளியே செல்லுகிறார் என்றால் அவரோடு ஒரு துப்பறியும் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும் மாறுஉடையில் உட்கொண்டுவராமல். அதுசமயம் நான் ஓர் இளைஞன். ஒருசமயம் ஏதோ ஒரு பொது அலுவலக அவர் ஈரோட்டுக்கு வந்திருந்தார். அவருடைய சாமான்களை எல்லாம் கிரயிலடிமீலேயே விட்டுவிட்டு வந்திருந்தார். அவருடைய நண்பர் ஒருவர், 'யாருடைய பாதுகாப்பில் சாமான்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன?' என்று கேட்கவும்—தனக்குக் காவலாக ஓர் கிரகசிய போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாகவும், வேறு நபர் தன்னுடன் இல்லாமையால் அவரிடமே தன் சாமான்களை ஒப்புவித்துவிட்டு வந்ததாகவும் தெரிவித்தார். ஓர் கிரகசிய போலீஸ் அதிகாரி பின்பற்றும் அளவுக்கு தேசியவாதியாய் இருந்த அவர்தான்—பிறகு 'தேசத் துரோகி'யாக்கப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் பார்ப்பன ரல்லாதவர்களுக்கு விரோதமாக தேசியப் போர்வையில் பார்ப்பனர்களை ஆதரித்தவர் தான் அவர். நானும் ஆரம்பத்தில் பார்ப்பனர்களுக்கு ஆதரவாயிருந்து பார்ப்பனரல்லாதார் தேர்தலை எதிர்த்தவன்தான். பிறகுதான் உண்மை உணர்ந்து நாங்கள் பார்ப்பன ரல்லாதாரோடு ஒன்றானோம்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சிப் பிரகடனங்களில் மிக முக்கியமானவரான சர். பி. தியாகராயச் செட்டியார்கூட ஆரம்பத்தில் தேசியவாதியாக இருந்தவர்தான். 1914-ல் சென்னையில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் மாநாட்டின் காரியதரிசியாயிருந்து அரும்பெரும் தொண்டாற்றியவர் தான் அவர். பிறகுதான் அவரும் இன உணர்ச்சி பெற்றார். ஆகவே, நாங்களெல்லாம் துவக்கத்திலேயே 'கிராட்சதர்களாக' ஆக்கப்பட்டவர்கள் அல்லர். அடிமைகளாயிருந்து பிறகு அவர்களின் கொடுமை தாங்கமுடியாமல், இழிவுபற்றிய உணர்ச்சிபெற்று விழிப் படைந்தவர்கள்தாம் நாங்கள். அப்படி மான விழிப்புணர்ச்சி பெற்றபிறகுதான் நாங்கள் 'கிராட்சதர்களாக' ஆக்கப்பட்டோம்.

பிறகுதான் அவர்கள் எங்களை விட்டுவிட்டு வேறு விபீஷணர்களைப் பிடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். உத்தியோகத்தில் நம் இனத்தவருக்கு உரிய பங்கு வேண்டும் என்று கேட்க ஆரம்பித்த பிறகுதான், காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் வேறுபக்கம் பார்க்க ஆரம்பித்தது. அதுவரை அது வெறும் உத்தியோகக் கோரிக்கை ஸ்தாபனமாகத்தான் இருந்துவந்தது.

காங்கிரசின் ஆரம்பகால சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தால் இதன் உண்மை விளங்கும். அப்போதெல்லாம் காங்கிரஸ் மாநாடுகளில் முதலாவதாக கிராஜவிசுவாசப் பிரமாணத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படும். வெள்ளையரை இந் நாட்டுக்கு அனுப்பிய

தற்காகக் கடவுளுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளப்படும். அவர்கள் ஆட்சி நீடுழி காலம் இருக்கவேண்டுமென்று வாழ்த்துச் செய்யப்படும். சென்னையில் 1915-ல் நடைபெற்ற மாநாட்டில் இம்மாதிரி கிராஜவிசுவாசத் தீர்மானம் காலை ஒருமுறையும், மாலை யில் கவர்னர் விஜயத்தின்போது மற்றொரு முறையும் ஆக கிராஜ முறைகள் நிறைவேற்றம் ஆகியது எனக்கு நன்றாக ஞாபகத்தில் இருந்துவருகிறது.

ஆகவே, வெள்ளையர் வழங்கிய உத்தியோக சலுகைகளில் நம் இனத்தவருக்கும் உரிய பங்கு வேண்டும் என்று கேட்க ஆரம்பித்த பிறகுதான்—வெள்ளையர்களும் கொஞ்சம் நமக்குச் சலுகை தர ஆரம்பித்த பிறகுதான்—காங்கிரஸ் இயக்கமானது ஒரு தேசிய ஸ்தாபனமாக மாறி, வெள்ளையர்கள் வெளியேறவேண்டும் என்று கூறிற்றே ஒழிய—அதுவரை அது பார்ப்பனர்களுக்குப் பதவி தேடித்தரும் ஸ்தாபனமாகத்தான் இருந்து வந்தது என்பது கண்கூடு.

[திருச்சியில், 3-12-1950-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 14-12-1950]

11. காங்கிரசில் பார்ப்பனர் ஆதிக்கம்

திரு. காமராசர் அவர்கள் செங்கற்பட்டு இளைஞர் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் பேசிய பேச்சில் ஒரு அதிசயம் காணலாம். அதாவது, இவ்வளவு தைரியமாக, 35 ஆண்டுகளுக்கு முன் அதே செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில், காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த ஒரு செய்தியைப்பற்றிப் பேசி இருக்கின்றார் என்றாலும், அது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையான செய்தியே ஆகும்.

அதாவது—'பெரியார் அந்தக் காலத்தில் காங்கிரஸ் வைதிக வெறியர்கள் கையில் இருந்துவருகிறது என்பதை உணர்ந்து—இதில் இருந்துகொண்டு தமது மக்களுக்கு ஒரு நல்லும் செய்யமுடியாது என்று கருதியே காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறினார்' என்பதாகவும்,

'அதுபோலவே இன்று கிராஜாஜி, காங்கிரஸ்—இந்திய காங்கிரஸ் முழுவதுமே இல்லாவிட்டாலும் சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையிலாவது—காங்கிரஸ் வைதிக எதிரிகள் ஆதிக்கத்தில் இருந்துவருகிறது; இதில் இருந்துகொண்டு வைதிக (வேத) தர்மத்தைக் காப்பாற்றமுடியாது என்று தீர்மானம் செய்துகொண்டே (கிராஜாஜி) காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறி இருக்கிறார்' என்பதாகவும் துணிவாக உண்மையினைக் கூறிவிட்டார்.

கிராஜாஜிக்கு இன்று காங்கிரசில் ஏற்பட்ட குறை என்ன? கிராஜாஜி கிராஜ முறைகள் சென்னை கிராச்சியத்தில் முதல் மந்திரியாய் இருந்தபோது அவர் செய்யாதது எந்தக் காரியம்—இன்று காமராசரை முதல் மந்திரியாகக்கொண்ட ஆட்சியில் செய்யப்பட்டு விட்டது? அல்லது, அன்று நடக்காத எந்தக் காரியம் இன்று காமராசர் காலத்தில் நடக்கின்றது, அல்லது நடந்துவிட்டது?

முன்பு காங்கிரஸ் நிலைமை சென்னை கிராச்சியத்தில், தமிழ்நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர்:—

திரு. T. V. வெங்கடராம அய்யர்.

ஜில்லாக் காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர்கள்:—

திருநெல்வேலிக்கு — திரு. மகாதேவ அய்யர்
மதுரைக்கு — திரு. வைத்தியநாத அய்யர்
திருச்சிக்கு — திரு. சாமிநாத சாஸ்திரி
தஞ்சைக்கு — திரு. பந்தலு அய்யர்

கோவைக்கு	— திரு. என். எஸ். இராமசாமி அய்யர்
சேலத்துக்கு	— திரு. இராமராவ்
வட ஆற்காடுக்கு	— திரு. ஆரணி சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி
செங்கற்பட்டு	} — ஞாபகமில்லை
தென்னாற்காடு	
மதராசுக்கு	— திரு. ஏ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார்

இந்தப்படி சர்வம் பார்ப்பனமயமாய் அமைந்து இருந்தது.

தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைமை—முதன் முதலாக திராவிடர் (பார்ப்பனர் இல்லாதார்) என்கின்ற தன்மையில் எனக்குத்தான் கிடைத்தது. உடனே என்மீதும், வ. வே. சு. அய்யர் என்கின்ற 'தேசிய'ப் பார்ப்பனர் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார்.

இரண்டாவது தடவையாக, எனது முயற்சியின்மீது டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்களுக்குத் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவர் பதவி கிடைத்தது. அப்போதும் திரு. C. இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள், டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடுமீது நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இதை அன்று தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக் காரியதரிசியாக இருந்த நான் எதிர்க்கவெண்டி நேரிட்டது. இந்தத் தீர்மானத்திற்கு

ஆதரவாக,

திருவாளர்கள் :—C. இராஜகோபாலாச்சாரியார்

- ,, டாக்டர் சாமிநாத சாஸ்திரி
- ,, டாக்டர் T. S. S. ராஜன் (அய்யங்கார்)
- ,, கே. சந்தானம் (அய்யங்கார்)
- ,, ஆலாஸ்யம் அய்யர்
- ,, N. S. வரதாச்சாரி
- ,, சேலம் சுப்பாராவ்
- ,, O. கிருஷ்ணமாச்சாரி

ஆகிய எல்லா காரியக் கமிட்டி பார்ப்பனர்களும் ஓட்டு அளித்தார்கள்.

எதிர்ப்பாக,

ஈ. வெ. இராமசாமி (நான்)

திருவாளர்கள் :—திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியார்

- ,, S. இராமநாதன்
- ,, தங்கப்பெருமாள்
- ,, O. P. இராமசாமி ரெட்டியார்
- ,, புதுப்பாளையம் ரெத்தினசாமி கவுண்டர்
- ,, தஞ்சை. டாக்டர் இராமச்சந்திரன் செட்டியார்
- ,, சென்னை சிங்காரவேலு செட்டியார்
- ,, சேலம் ஆதிநாராயணன் செட்டியார்

(என்பது ஞாபகம்)—ஓட்டு அளித்தார்கள்.

கு. காமராஜ்

பொன் : 41379

8 திருமலை வீதி ரோட்,
தி. நகர், சென்னை-17

6-9-1964.

தமிழ் நாட்டில் சமூக சீர்திருத்தங்கள்,
செய்த, ஒரு புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்க
முயற்சி செய்த வரும் பெரியார் அவர்கள்,
அதன் பயனை ஜனநாயக சோஷலிச கொள்கை-
கருடன் பரப்பி, உலகத்திலேயே நம் இந்திய நாடு
சமுதாய, பொருளாதார வளர்ச்சிகளில் முன்னேற
மேலும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்த வரவேண்டுமென்று
மனமார வாழ்த்துகிறேன்.

86 வயதாகியும், தளராது உழைத்த
பொலுத் தொண்டு செய்தவரும் அவருடைய மனப்
பாங்கை நம் இளைஞர்கள் ஒரு படிப்பினை யாகக்
கொள்ளவேண்டும்.

சு. சி. ரி. யார்,

ஆசிரியர்,
'விடுதலை',
சென்னை-2.

வியக்கங்கள்

361

ஆகவே, எனது முயற்சியால் ஆச்சாரியாரின் நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் தோற்றது. இதின்குந்தே ஆரியர்—திராவிடர் பிரிவு காங்கிரசில் வெளிப்படையாகத் தலை காட்டிவிட்டது.

உடனே ஆச்சாரியார் இராஜிநாமா செய்துவிட்டார். அவரோடு பல பார்ப்பன அங்கத்தினர்களும் இராஜிநாமா செய்துவிட்டார்கள். பிறகு அவர் சிறிதுநாள் பொறுத்து காங்கிரசுக்குள்ளே வந்து புகுந்து, சென்னை திரு. S. சீனிவாச அய்யங்காரைத் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராக ஆக்கித் தானும் காரியக் கமிட்டியின் அங்கத்தினராக இடம் பெற்றுக்கொண்டார்.

இப்படியாக, முதலில் சென்னை காங்கிரஸ் முழுக்க முழுக்கப் பார்ப்பனர்களிடம் இருந்து எனது (ஈ. வெ. இராமசாமி) காலத்தில் பகுதி பார்ப்பனர்—பகுதி திராவிடர்கள் என்று ஆகி, இன்று காமராசர் காலத்தில் முக்காலே அவர்க்கால் பங்கு திராவிடர்—அரைக் கால் பங்கு (ஒன்றோ, கிரண்டோ) ஆரியர் என்று ஆனதுடன்—அதுவும் இன்று ஆச்சாரியார் கோஷ்டிக்கு கிடமே கிடலை என்ற நிலையையுடன், ஆச்சாரியார் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறி காங்கிரசையே ஒழிக்க, காங்கிரசுக்கு எதிர்ப்பாகப் பிரச்சாரம் செய்து கோஷ்டி கும்பல் சேர்க்கின்றார் என்றால், இன்றைய நிலையில் ஆச்சாரியார் இதைத் தவிர வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

எப்படியோ, ஒருவகையில் பார்ப்பனரைக் காங்கிரசுக்கு எதிர்ப்பாகக் கட்சி கட்டும் படிச் செய்த தன்மையானது இந்த நாட்டுக்கு, சிறப்பாக திராவிடர்களுக்கு நல்ல (காலம்) வாய்ப்பு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். 'தர்மம் (என்ன தர்மம்? வருணாசிரம தர்மம்) காப்பாற்றப்பட வேண்டுமானால், காங்கிரசை ஒழிக்கவேண்டும்' என்று பார்ப்பனர்கள் முயற்சிப்பதனால்—இந்தச் சமயத்தில் திராவிடர்களின் முக்கிய முழுமுச்சுக் கவனம் அப்பார்ப்பனர்கள் அக் காரியத்தில் வெற்றிபெறாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்வதே ஆகும்.

['விடுதலை'—அறிக்கை—6-1-1960]

12. நானும் காங்கிரசும்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே! தாய்மார்களே!

நான் ஒரு சாதாரண வியாபாரியாக ஈரோட்டில் வியாபாரம் செய்க காலத்தில்கூட கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பொதுநலனில் ஈடுபடத் துவங்கினேன். காங்கிரஸ் 1920-ஆம் ஆண்டு காந்தியாருடைய கைக்கு வந்தபிறகு அதற்கு அரசியல் கட்சி என்ற பெயர் இல்லாமற்போய்விட்டது. ஆகையினால், அதுவும் சமுதாயத்திற்கு—பொது நலனிற்குப் பயன்படும்படியான வேலை செய்யும் என்ற நினைப்புடனே அதில் நான் சேர்ந்தேன்.

1920-லே காங்கிரஸ், 'சட்டசபைக்குப் போவதோ, பதவி ஏற்பதோ இல்லை' என்ற தீர்மானம் கொண்டு வந்துவிட்டது. இவைகளினால்தான் அன்றைய தினம் காங்கிரஸ் அவ்வளவு செல்வாக்கு உடையதாக இருந்தது. அதனால்தான் நானும் காங்கிரசில் சேர்ந்தால் நாட்டு மக்களுக்குத் தொண்டு புரியலாம் என்று நினைத்து அதிலே நாட்டம் கொண்டேன்.

மேலும் அன்று கூறினார்கள், 'நாங்கள் சுயராச்சியத்திற்கு முட்டுக்கொடுக்க மாட்டோம். அப்படியும் கேட்பதாய் இருந்தால்கூட தீண்டாமை, சாதி பேதம் ஆகிய வற்றை ஒழித்து மக்களைச் சீர்திருத்தின பிறகுதான் கேட்போம்' என்றனர்.

1586—46

ஒரு தடவை காந்தியார் சென்னைக்கு வந்திருந்தபோது பெரிய பெரிய அரசியல் வாதிகளும், நானும், கிராஜ்கோபாலாச்சாரியும் இன்னும் பல தோழர்களும் காந்தியாரைக் காணச் சென்று இருந்தோம். அப்பொழுது சீனிவாச சாஸ்திரியார் காந்தியாரை ஒரு கேள்வி கேட்டார். அதாவது, 'நீங்கள் சுயராச்சியத்தைப்பற்றிக் கவலை இல்லை; சமுதாயத்திலே மக்களுக்கு இருந்துவருகின்ற கஷ்டங்களை நீக்கவேண்டும், தீண்டாமையை அகற்றவேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறீர்களே! இந்தச் சமயத்திலே ஒருகால் திடீரென்று வெள்ளைக்காரனுக்குப் புத்திவந்து, 'நீங்கள் இந்த நாட்டை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொன்னால் நீங்கள் என்ன சொல்வீர்கள்?' என்று கேட்டார். கீப்படிச் சொல்லி முடிக்கும் முன்னரே, 'எங்களுக்கு சுயராஜ்யம் வேண்டாம் என்று சொல்லி விடுவோம்' என்றார் காந்தியார். 'ஏன்?' என்று கேட்டனர். 'மக்களிடத்திலே புத்தி இல்லை. மக்கள் கீழ்த்தரமான நிலையிலேயே இருக்கின்றனர்' என்றார். ஆகவே, இப்படியெல்லாம் கூறினார்கள், கடைசியாக சட்டசபைக்குப் போவதும், பதவி ஏற்படும் என்ற முறையிலே வந்தவுடன்தான் நான் அதை விட்டு விலகினேன். பதவி ஏற்றதும் தாங்கள் சொல்லிய வாக்குறுதிகளை எல்லாம் காற்றில் பறக்க விட்டு விட்டார்கள்.

சமுதாயத் துறையிலே வேலை செய்ய வேண்டுமானால் அரசியலைக் கைப்பற்றிப் பயன் இல்லை. ஆட்சி பீடத்திலே இருந்துகொண்டு எதையும் செய்துவிடலாம் என்று நினைப்பது மிகவும் மோசமானது. அதனாலேயே நாங்கள் அரசியலைப்பற்றிப் பொது வாகவே கருதுவதில்லை. அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றித்தான் சமூக சீர்திருத்தம் செய்ய முடியும் என்று சொல்வதையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

[பண்டமங்கலத்தில், 10-10-1951-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 14-10-1951]

அன்புக்கும் பெருமைக்கும் உரிய சேலம் நகராட்சி மன்றத் தலைவர் அவர்களே! அங்கத்தினர்களே! நிர்வாகி அவர்களே! பொதுமக்களே! தாய்மார்களே!

நான் காங்கிரஸில் 1920-ல் சேர்ந்தேன். நாங்கள் சேர்ந்து 2 வருடங்களுக்கு அப்புறம் கிராஜாஜி, சீனிவாசியங்கார், நான் ஆகிய மூவரும் உட்கார்ந்து ஒரு பலன் கணக்கிடும் திட்டம்—'பேலன்ஸ் ஷீட்' (Balance Sheet) போட்டோம். அதற்கு முன்னாலோ காங்கிரஸ்காரன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வீதியிலே நடக்கமுடியாது. காங்கிரசோ, மேல்காதிக்காரர்கள் ஆதிக்கத்திலேயே இருந்தது, அப்போதைய மக்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் நல்லவண்ணம் இதை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருந்தனர்.

நாங்கள் போட்ட கணக்குப்படி பலன்கள் கிடைத்தன. முதலாவதாக, மேடை ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரிடமிருந்து எங்களிடம் வந்தது.

டாக்டர் வரதராஜுலு நாயுடு, வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, திரு. வி. க., நான்—இப்படி நாங்கள் பேசினால்தான் கூட்டம் வரும்; அய்யர், அய்யங்கார் என்று யாராவது பேசினால் கூட்டமே நடக்காது; நடக்கவும் விடமாட்டார்கள். எனவே, எங்களது உழைப்பைக் கொண்டு காங்கிரஸ் இங்கே நன்றாக வளர்ந்தது. காங்கிரஸ் ஒருநாளும் பொது மக்களது ஸ்தாபனமாகவே இருந்தது கிடையாது. அவர்களது கிண நலத்துக்காகவே ஒரு சிலர் அமைத்த ஸ்தாபனம்தான் அது. இன்றைய காங்கிரஸ்காரர்களிலே பலபேருக்கு இது தெரியாது.

வெள்ளைக்காரர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகத்தான் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமே துவக்கப் பட்டது. வெள்ளைக்காரன் நேரில் வந்தால் மக்கள் ஏற்கமாட்டார்கள் என்று தெரிந்து தான், அவர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு ஆரம்பித்தான். 'ஆனரோரியம்' வாங்கிக்கொண்ட கங்காணிகள்தாம் ஆரம்பித்தனர். இதை நான் சொல்லவில்லை; காங்கிர

சுக்கு 75 வருஷம் பூர்த்தியாகி இருக்கிறது என்பதால்—வைர விழா மலர் என்ற ஒரு புத்தகம் காங்கிரசுக் கமிட்டியாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது; அதிலேயே இது தெளிவாக இருக்கின்றது. அய். சி. எஸ். உத்தியோகத்திலே இருந்து 'ரிட்டைய' ராண—சர்க்காருக்கு செக்ரெட்டரியாக இருந்த ஒரு வெள்ளைக்காரன், இன்னொரு வெள்ளைக்காரன், லார்டு டப்ளின் போன்றவர்கள் ஊர்தோறும் பல பேருக்கு, பல மாகாணத்திலிருக்கிற ஆட்களுக்கு எல்லாம் கடிதம் எழுதினார்கள்.

இதற்கு அவ்வளவு அவசியம் என்ன வந்தது என்று கேட்டால், துலுக்களும், மராட்டியனும் வெள்ளைக்காரனைக் கண்ட கண்ட இடத்தில் உதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு வெள்ளைக்கார கவர்னரின் தலையைக் கொண்டுவந்தால் ரூ. 500 (அய்யாறு ரூபாய்) பரிசு தருவதாகப் பகிரங்கமாக விளம்பரப்படுத்துகிற அளவுக்கு வெள்ளைக்காரன்மேல் வெறுப்பு வளர்ந்துவிட்டதால், இதை எப்படியாவது மாற்றவேண்டும்; இல்லாவிட்டால் முடியாது என்று கண்டுதான்—கூலிக்கு ஆள் பிடித்து, கிலஞ்சம் கொடுத்து தங்களுக்குத் துதிபாட வைத்தார்கள். லாலா லஜபதி ராய் எழுதியுள்ள 'புல பாரதம்' என்ற புத்தகத்தைப் படித்தால் இது விளங்கும்.

இப்படி அவன் நாடு பூராவும் எழுதி ஆட்களைச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தாலும் தென்னாட்டிலே இருந்து—4, 5 அய்யர்மார்கள் தாம் முன்வந்தார்கள்! ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர், ரகுநாதராவ், ஆனந்தாச்சார்லு இப்படிச் சில பேர்களை வைத்துத்தான் இம் முயற்சி துவக்கப்பட்டது. பிறகு, வெள்ளைக்காரன் வைத்த பெயர்தான் 'இண்டியன் நேஷனல் காங்கிரஸ்' என்பது. இப்பொழுது நேஷனல் என்பதற்கு 'தேசியம்' என்று சொன்னாலும்கூட, அது தேசத்தைக் குறிக்கிற பதம் அல்ல; சாதி-என்பதைத்தான் குறித்து வைக்கப்பட்டதாகும்.

காங்கிரஸ் ஆரம்பித்ததிலிருந்தே முதல் தீர்மானம் கிராஜாவிசுவாசம்; கிரண்டாவது தீர்மானம், உலகம் உள்ள அளவுக்கும் இந்தியாவில் வெள்ளையர் நீடித்து நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பது. முதல் காங்கிரசிலே கிராஜா விசுவாசத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்ததே திரு. ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர்தான். 'இதற்கு முன்னாலே ஏதோ நாங்கள் உங்களை எதிர்த்திருந்தாலும்கூட—அதை யெல்லாம் மறந்துவிட வேண்டும் என்று மாட்சிமை தங்கிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியினருக்குத் தெரிவிக்கிறோம்' என்றெல்லாம் கூடப் பேசியிருக்கின்றார்கள்.

கிராஜா விசுவாசத் தீர்மானம் பிரேரேபித்த இந்த சுப்பிரமணிய அய்யருக்கு அய்கோர்ட் ஐட்ஜு பதவி கொடுத்தான்—வெள்ளைக்காரன். மேல் நாட்டிற்கும்கூட—இந்த நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் சிலபேரைப் பிடித்து அனுப்பி, கிராஜா விசுவாசத் தீர்மானத்தைப் பரப்பச் சொல்லி, வெள்ளைக்காரன் அதற்குக் கூலி கொடுத்தான்; அப்படி அனுப்பப்பெற்றவர்களில் ஒருவர்தான் சீனிவாச சாஸ்திரி; அவருக்கு 'ரைட் ஆனரபிள்' பட்டம் அதற்குத்தான் வழங்கப்பட்டது. பார்ப்பானுக்குக் கிடக்கிற பங்கு பார்த்து, 'எங்களுக்கு இல்லையா?' என்று துலுக்கன் நினைத்துக் கேட்கவே அவர்களுக்கும் அரசியல் பங்கு தந்தார்கள் வெள்ளைக்காரர்கள்.

வெள்ளைக்காரனைப் புகழ்ந்தது என்றால் எப்படி? வெள்ளைக்காரன் மகாவிஷ்ணு வின் அவதாரம் என்றே கூறிப் புகழ்ந்தார்கள். ஒருதடவை சென்னையிலே காங்கிரஸ் நடந்தபோது கிராஜா விசுவாசத் தீர்மானம் காலை 9 மணிக்கு நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால், வெள்ளைக்கார கவர்னர் காலை நடவடிக்கையின்போது வரவில்லை; மத்தியானம் கிரண்டு மணிக்குமேல்தான் வந்தார். சென்னை காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குத் தலைமை வகித்த திரு எஸ். என். பானர்ஜியே கவர்னர் முன்னிலையிலே மாலை 4 மணிக்கு மீண்டும் ஒரு தடவை அந்த கிராஜா விசுவாசத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்தார். அந்தக் காலத்தில்

காங்கிரஸ் மாநாட்டிற்கு வரும் 'டெலிகேட்டு'களுக்கெல்லாம் அன்று மாலையே கவர்னர் 'பார்ட்டி' கொடுப்பது வழக்கம். இப்படிக்காங்கிரசும் வெள்ளைக்கார ஆட்சியும், ஒரே குடும்பமாக இருந்ததைக் கண்டுதான்—முதலியர்கள் ரகளை பண்ணிப் பங்கு வாங்கினார். இதைப் பார்த்த ஐஸ்டிஸ் கட்சிக்காரன் 'பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கும் கிடைக்கட்டுமே—நாம் மாத்திரம் ரன் ஏமாந்த விடவேண்டும். நாம் தானே மெஜாரிட்டி' என்று உணர்ந்து அவர்களும் கிராஜிவகவாசத் தீர்மானத்தில் இறங்கினார்கள்.

இப்படி கிராஜிவகவாசத் தீர்மானத்தில் ஒருவருக்கொருவர் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தங்களை ஆதரிப்பதைக் கண்ட வெள்ளைக்காரன், ஆளுக்கு ஏதோ கிரண்டு கொடுக்க ஆரம்பித்தான். மற்றவர்களுக்கே வாய்ப்பில்லாமல் தாங்களே ஏப்போகமாக அனுபவித்தவந்த பதவி, உத்தியோகம் மற்ற சலுகைகள், வசதிகள் வரவரக் குறைந்து கொண்டே வருகின்றன என்பதை இந்தப் பார்ப்பனர்கள் அறிந்தகொண்டுதான்—இந்தக் கட்டத்தில் தான்—சலித்துப்போய் கிராஜி விரோதத் தீர்மானம் போட ஆரம்பித்தனர்.

இன்றைய 'தேசியம்' இப்படித்தான் உற்பத்தியானது.

நானும் இந்தத் தேசியத்தில் மயங்கி, ஏதோ முட்டாள்தனமாக ஐஸ்டிஸ் கட்சியை ஒழிக்க, காங்கிரஸ் கட்சிக்கு உழைத்தேன். பிறகுதான் உணர்ந்தேன்—அதன்மூலம் நமது இனத்துக்குப் பெரிய துரோகம் இழைத்து விட்டோம் என்று!

பதவி வேட்டைக்காகத்தான் காங்கிரசே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பின்னாலே—காங்கிரசில் காந்தி வந்த பின்னர், அவர் கொஞ்சம் சன்னியாசி வேஷம் போட்டார். பதவி வேண்டாம்—அப்படி, இப்படி என்று! ஆனால், மற்றவர்கள் யாரும் அதைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை. உள்ளே நுகழுவதே கூடாது; சட்டசபையைப் பகிஷ்கரிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவந்தவர்கள்—புது மாதிரியான விசித்திரக் காரணத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே நுகழைய ஆரம்பித்தார்கள். அதாவது, நாம் சட்டசபையில் நுகழுவதன் மூலம்தான் நம் எதிரிகளை நுகழைய விடாமல் தடுக்கமுடியும் என்று ஏதோ கூறிவிட்டுப் போனார்கள்.

1919-ல் காங்கிரசின் வேலைத்திட்ட அறிக்கையிலேயே கூறப்பட்டு இருக்கிறது. 'காங்கிரசு பதவிக்கு வருமானால், 100-க்கு 50 பேர் வீதம் பார்ப்பனரல்லாதாருக்குப் பதவிகள் ஒதுக்குவது' என்று.

இதோடு மட்டுமல்லாமல், 'சென்னை மாகாண அசோசியேஷன் (Madras Presidency Association) என்று, ஐஸ்டிஸ் கட்சிக்குப் போட்டியாக ஒன்றைக் காங்கிரஸ் காரர்களே தூண்டிவிட்டு திரு. கேசவப் பிள்ளை தலைமையில் அமைத்தார்கள். அதிலும் இந்த வகுப்புவாரி விகிதாச்சாரம் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுத் தீர்மானம் போடப்பட்டது. அதில் மட்டும் அல்ல.

'சட்ட வரம்புக்குட்பட்ட கிளர்ச்சி செய்யவேண்டும்; வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்க்கக் கூடாது' என்பதனால் தகராறு ஏற்பட்ட நிலையில்—அதி தீவிரவாதிகள் எல்லாம் சேர்ந்து 'நேஷனலிஸ்ட் அசோசியேஷன் (Nationalist Association)'—'அதி தீவிரவாதிகள் சங்கம்' ஏற்படுத்தினோம்; நண்பர் ஆச்சாரியார் ஏற்படுத்தினார். சேலம் விஜயராகவாச்சாரிதான் அதற்குத் தலைவர். நான் வைஸ் பிரஸிடெண்ட்; கிராஜாஜி அதன் செக்ரட்டரி. அதிலேயும் இந்த 50 சதவீதம் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. 'ஐஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் பதவிக்காகவே பாடுபடுகின்றார்கள் என்று சொல்லிவிட்டோம்; அதையே நாங்களும் எங்கள் திட்டமாகக்கொண்டு—நாங்கள் பதவிக்கு வந்தால் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு 50 சதவீதம் விகிதாச்சாரப் பங்கு தருகிறோம்' என்று சொல்லியே ஆதரவு தேடினார்கள்.

இவ்வளவும் ஆனபிறகு இந்த மூன்று தீர்மானங்களையும் சேர்த்து நல்ல வடிவம் கொடுத்து, காஞ்சிபுரத்தில் காங்கிரஸ் மாநாடு நடக்கையில் கொடுத்தபோதுதான் ஆச்சாரியாரும் மற்ற காங்கிரசுப் பார்ப்பனர்களும் அதை மெல்ல நழுவிவிடச் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். திரு. வி. கவியாணசுந்தரனாரும், டாக்டர் வரதராஜுலுவும் அவர்கள் கையாட்களாகவே இருந்து சத்தெய்தனர். விஷயாலோசனைக் கமிட்டிக் கூட்டத்திற்கே என் தீர்மானத்தை வைக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். 'என்ன இப்படி செய்துவிட்டீர்களே?' என்று கேட்டதற்கு, 'காங்கிரஸ் மகாஸ்தாபனத்தில் வகுப்பு உரிமைத் தீர்மானம் போட்டால்—வகுப்புவாதமாகி விடாதா! அதன் பெருமை என்ன ஆவது?' என்று ஏதோ சமாதானம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். 'நேரே, மாநாட்டில் கொண்டுவந்துவிடுங்கள்' என்றார். நான் உடனே 'அப்பன் விட்டுப் பெருமையை அண்ணனுக்குத் தங்கை சொன்னது மாதிரியே, காங்கிரஸின் பெருமையை நீங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டாம்; மாலையில் தீர்மானம் கொண்டு வருகிறேன்' என்றேன். அதை எதிர்பார்த்தேதான் பார்ப்பனர்கள் அடியாட்களைக் கொண்டுவந்து திரு. வி. க. வை மிரட்டினார்கள். தீர்மானத்தை 'அலவ்' பண்ணினால் அது 'பாசா'கி விடும் என்று தெரிந்தே, அதைக் கடைசி நேரத்தில் கவியாணசுந்தர முதலியார் சூதாக, 'டிஸ் அலவ்' (Disallow) பண்ணுகிறேன்' என்றார். நாங்களும் உடனே ஆத்திரம் அடைந்து, 'காங்கிரஸ் பார்ப்பனர்களுடைய ஸ்தாபனம் என்பது மெய்ப்படுத்தப்பட்டு விட்டது; இதை ஒழிப்பதுதான் எங்கள் முதல் பணி' என்று கூறி வெளியேறினோம். (நண்பர் எஸ். கிராமநாதனும் என்னுடன் அப்பொழுது வந்தார்) அப்போது நண்பர் கிராஜாஜி என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார் 'நாயக்கரே! நாயக்கரே! அவரப்படாதீர்கள்; யோசித்துப் பாருங்கள்; கல்லிலே மோதிக் கொள்ளாதீர்கள்; யோசித்துப்பாருங்கள்' என்று சொன்னார்.

அப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த நான் இன்றையக் காங்கிரசைக் காப்பாற்ற ஆகவும்—அன்றைக்கு 'முடியுமா உங்களால்?' எனக் கேட்டு, 'முடியாது' என்று கருதிய ஆச்சாரியார்—'ஒழித்தே தீருவேன்' என்று இன்று கூறவுமான அளவுக்கு நிலைமை தலை சீழாக மாறிவிட்டது.

[சேலத்தில், 3-4-1961-ல் நரசர்பை வரவேற்பில் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 26-4-1961]

13. நான் காங்கிரசில் சேர்ந்துவிட்டேனா?

நான் காங்கிரசில் சேர்ந்துவிட்டேனா என்பதுபற்றி ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால், நம்மிடம் எதிர்ப்புணர்ச்சி கொண்டவர்கள் சிலர் செய்யும் விஷமப் பிரச்சாரத்திற்கும், கூட்டங்களில் சிலர் கேட்கும் கேள்விகளுக்கும் பதில் அறிக்கையாக இருக்கட்டும் என்ற கருத்தில் எழுதுகிறேன்.

நான் காங்கிரசில் சேர்ந்தால்—முதலாவதாக காங்கிரசுக்கு நாட்டு நலனைப் பற்றிய, மக்கள் சமுதாய மாறுதல் பற்றிய—மற்றும் கடவுள், சாதி, மதம், சாஸ்திர, புராண சம்பந்தமான பித்தலாட்டம், மூடநம்பிக்கை இவைகளின் பேரால் நீண்டகாலமாக மக்களை மக்கள் மடையராக்கி, அடிமைப்படுத்திச் சுரண்டதல் பற்றிய காரியங்களில்—அரசாங்கத்தைத் தேவைக்கு ஏற்ற வண்ணம் கவனிக்கும்படிச் செய்யவும், அவைபற்றி அரசாங்கம் தவறான வழியில் சென்றால், தடுப்புக் கிளர்ச்சி, புரட்சி முதலியவை செய்யவும், இன்று இந்நாட்டில் எதிர்க் கட்சியோ, எதிர்ப்புக் கட்சியோ கிடீராமலே போய்விடும்.

பொதுவாகவே, இந்நாட்டு அரசாங்கம் என்பதும், அரசியல் என்பதும் சுயநலம், பதவி வேட்டை, தனிப்பட்ட மனிதன்—இனம் ஆகியவர்களின் வாழ்க்கை நலன் ஆகிய வற்றைப் பொறுத்ததாகவே இருந்து வருகிறதேயல்லாமல் நான் மேலே குறிப்பிட்ட காரியங்களைப் பொறுத்ததாக கிடீராக.

மற்றும், இத் துறைகளில் தலையிடுபவர்கள் இன்று, இந்தநாட்டில் அரசியலின் பேரால் வாழ்வே முடியாது. ஆதலால், இன்றைய நிலையில் நான் ஒருநாளும் காங்கிரசில் சேர முடியாது. இன்று நான் காங்கிரசில் சேருவது என்றால் 1925 ஆம் ஆண்டில் நான் காங்கிரசில் 'பெருந்' தலைவனாக இருந்த காலத்தில் நான் அதைவிட்டு வெளியேறியதை சுத்த முட்டாள்தனமான காரியம் என்றுதானே சொல்லவேண்டும்?

அன்றியும், நான் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறி காங்கிரசின் எதிரியாகவே இருந்து வந்திருக்காவிட்டால், காங்கிரசில் இன்று நாம் காணும் மாறுதல்கள் காணப்படக்கூடியதாக இருக்குமா? நம் சமுதாய நிலை இன்றுள்ள நிலைக்கு வந்திருக்க முடியுமா?

இந்த நிலையில் நான் காங்கிரசில் சேர்ந்தாலும் இன்றுள்ள நிலையே நமக்குப் போதுமானது என்று நான் கருதியதாகத்தானே ஆகிவிடும?

இன்னும் நாம் எத்தனை பேர் படிக்கவேண்டும்? இன்னும் நமக்கு எத்தனை பேருக்கு பதவி, உத்தியோகம் கிடைக்கவேண்டும்? கடவுள், மதம், சாதி முதலிய துறைகளில் எவ்வளவு பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்படவேண்டும்? நான் காங்கிரசில் சேர்ந்து விட்டால் இத் துறைகளில் அரசாங்கத்தை எதிர்த்து கிணங்கவைக்க ஆள் எங்கே என்று கேட்கிறேன்.

கய்யூனிஸ்ட், சோஷலியஸ்ட், கண்ணீர்த் துளி, நாம் தயிழர், சுதந்திரா முதலிய கட்சிகள் இன்று இருக்கின்றன; இவைகளில் எதற்காவது, நான் மேலே காட்டிய எந்தக் துறையைப் பற்றியாவது ஒரு சிறு அளவு கவலையோ, திட்டமோ, கிளர்ச்சியோ ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறதா? இருக்கிறது என்று பேச்சு முறைக்காவது அவர்களாலேயே சொல்ல முடியுமா?

ஆகையால், 'எல்லா இந்திய காங்கிரசு' உள்ளவரை நான் காங்கிரசுக்கு எதிர்ப் பாளனாகவே இருந்து தீரவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேன்.

மற்றும், காங்கிரசின் கள் ஒழிப்பை, கதர் பரப்புதலை, காங்கிரசின், சாதி-மத-கோவிலி-சம்பிரதாயப் பாதுகாப்பை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? இவற்றையெல்லாம்விட முக்கியமாக, யோசிக்கத் தகுந்த காரியம், இத் துறைகள் பற்றியெல்லாம் காங்கிரசுக்குள் புகுந்து ரகனையோ, காலித்தனமோ செய்வதன் மூலமாவது ஒரு கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணலாம் என்று—நானே மானஸ்கெட்டோ, ஒழுக்கங்கெட்டோ, நாணயங்கெட்டோ காங்கிரசுக்குள் நுழையலாம் என்று துணிந்தாலும் அவர்கள் என்னைச் சேர்ப்பார்களா? ஒருநாளும் சேர்க்கமாட்டார்கள்.

ஆகவே, நான் காங்கிரசில் சேராதிருப்பதுதான் நாட்டுக்கு, மக்களுக்கு, காங்கிரசுக்கும் கூட நல்லது என்பதோடு, எனக்கும் மிகமிக நல்லது என்கின்ற முடிவு கொண்டிருக்கிறேன்.

[4 விடலை - தலையங்கம்—20-7-1961]

14. மதுவிலக்கு

காங்கிரசாரின் போலி மதுவிலக்கு முறையை சென்னை சர்க்கார், வரப்போகும் வருஷம் முதல் மாற்றிவிடக்கூடும் என்பதாகத் தெரிகிறது.

இது மிகவும் சரியான காரியம் என்பதோடு, இதை 2, 3 வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே செய்திருக்க வேண்டும். இந்தியாவில் வேறு சில மாகாணங்களில் முன்னமேயே மாற்றிவிட்டார்கள். அப்படி இருந்தும், சென்னை சர்க்கார் இந்த கிரண்டு வருஷமாய்

தாமதம் காட்டிவந்து, இந்த வருஷம்தான் அதை ஒழிக்க முனைந்திருக்கிறார்கள். இதன் காரணம், இந்த மதுவிலக்கு விஷயத்தின்மீது, இந்தியா மந்திரி சிறிது கண்காணிப்பு வைத்திருந்ததேயாகும். இது மாத்திரமல்லாமல், காங்கிரஸ் காரர் செய்துவிட்டுப் போன எந்தக் காரியத்தை மாற்றுவதானாலும், இந்தியா மந்திரி அனுமதி இல்லாமல் செய்யக் கூடாது என்கின்ற கொள்கை மத்திய அரசாங்கத்துக்கும், மாகாண அரசாங்கங்களுக்கும் இருந்துவந்ததாகத் தெரிகிறது. அதே காரணத்தால்தான், கட்டாய இந்தியை உடனே எடுப்பதற்குக்கூட, சென்னை கவர்னர் அவர்கள் சிறிதுநாள் நமக்குச் சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். மற்றும் பல காரியங்களும் மாகாண சர்க்காரர்களுக்கும், மத்திய சர்க்காருக்கும் மாற்றவேண்டும் என்கின்ற அவசியம் தோன்றியும் சரியாகச் செய்ய முடியாமல் போனதாகத் தெரிகிறது.

இந்த காங்கிரஸ் மதுவிலக்குத் திட்டம் மாற்றப்படவேண்டும் என்று நாம் ஆசைப் படுவதிலும் சர்க்காரை வலியுறுத்துவதிலும் உள்ள கருத்து என்னவென்றால், காங்கிரசின் மதுவிலக்குப் போலி முறை ஒழிந்து, சர்க்காரம் ஒரு யோக்கியமானதும், பயன் உள்ளதுமான ஒரு நல்லமுறை ஏற்படவேண்டும் என்பதேயாகும்.

இன்று நம் மாகாணத்தில் உள்ள 25 ஜில்லாக்களில் 4 ஜில்லாக்களில் மாத்திரமே மதுவிலக்கு செய்வதாகக் காங்கிரசார் திட்டம்போட்டு, அந்தப்படி அமுல் நடத்திவந்தார்கள். நாமறிந்தவரை இந்தத் திட்டம் மகா மகா முட்டாள்தனமாகவே முடிந்தது என்பதோடு, மதுவிலக்குக் கொள்கைக்கே கேடு செய்யும்படியாகவும், உலகீகார் சிறிப்புக்கு இடமாகவும் இருந்துவருகிறது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுவோம்.

ஏனெனில், நமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள மதுவிலக்குத் திட்டத்தின் நிலைமை, தெருக்கள் தோறும் திருட்டுச் சாராய விற்பனையும், தோட்டங்கள் தோறும் கள் விற்பனையும், தெருவிலே போகும் எந்தக் கூடையை இறக்கிப் பார்த்தாலும் அதில் தெரியும்படியாய் உள்ள சாமான்களுக்கு அடியில் சாராயம், கள் அடங்கிய 'பாட்டில்' களம் குச்சுகாரி வீடுகள் பல கள், சாராயக் கடைகளாகவும் இருந்துவந்ததால், இலாக்கா சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கு ஏராளமான வரும்படியும், மணியக்காரர்களுக்குக் கொள்ளை இலாபமாகவும் இருந்துவந்தன.

இந்த விஷயம் பலதடவை சர்க்கார் தலைமை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்தும் அவர்கள் உடனே ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் விழித்ததும் நமக்குத் தெரியும். எனவே, இப்போதாவது கவனித்துத் தக்கது செய்ய முன்வந்தது போற்றிக்கத்தேயானாலும், சர்க்காரின் மதுவிலக்குக் கொள்கை, போலி மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒழிப்பது மாத்திரமாய் இல்லாமல், உண்மையான மதுவிலக்குக் கொள்கைக்கு நல்ல ஒரு யோக்கியமான திட்டத்தை ஏற்படுத்தி, அதை உடனே அமுலுக்கும் கொண்டுவர வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வேண்டிக்கொள்கிறோம். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், சர்க்கார் தங்களை யாரும் சுலபமாய்க் குற்றம் சொல்ல இடம் கொடுத்தவர்களாவார்கள் என்பதுடன் உண்மையாகவே அது ஒரு குறை சொல்லக்கூடிய காரியமுமாகும்.

சர்க்கார் இது விஷயத்தில் என்ன செய்ய வேண்டுமென்றால், நம் மாகாணத்தில் உள்ள மொத்த கள், சாராயக் கடைகளைக் கணக்கு எடுத்து, அந்த எண்ணிக்கையை தாறுக்கார்கள், சர்க்கின்கத்தோறும் வருஷம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைத்துவந்து ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் இல்லாமல் போகும்படியாகச் செய்துவிடவேண்டும். குடிக்காரர்களைத் திடீரென்று 'குடி பட்டினி' போட்டால், அவர்கள் திருட்டுத்தனமாய் அதை அதைய முயற்சிக்காமல் போகமாட்டார்கள்; இது இயற்கை.

சிலருக்குக் குடிக்க அனுமதி கொடுத்து சிறிது சிறிதாய்க் குறைத்துவர வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் அவர்கள் எப்படியாவது குடிப்பார்கள். அதற்கு இவ்வளவு விலை

பெரியார் ஈ. வெ. ரா. சிந்தனைகள்

இல்லாமலும் இன்றுள்ளதுபோல் ஒரு இலாக்கா வைத்துக் குடியைப் பெருக்காமலும் காங்கிரசுக்காரர்களைப்போல் தந்திரம் செய்யாமலும் சர்க்கார் மனப்பூர்வமாய் யோக்கியமாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

இன்றையக் குடியானது மனிதனைப் போதையினால் கெடுப்பதைவிட, விலை அதிகத்தினாலேயே குடிக்கிறவனும் அவன் குடும்பமும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

அன்றிரும், அதற்கென்று ஒரு இலாக்கா இல்லாவிட்டால், கள்ளில் இவ்வளவு போதை இருக்க நியாயமில்லை. தென்னத்தோப்பிலேயே போய் உடனே இறக்கிக் குடிப்பதால், கடையில் குடிப்பதில் கால்வாசி போதைகூட இல்லையென்று நல்ல குடிக்காரர்களை சோல்லுகிறார்கள்.

இன்னும் நியாயமானதும் யோக்கியமானதும் அமுலில் பயன்தரக் கூடியதுமான பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. சர்க்கார் கவலை எடுத்தால் வெகு சுலபத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்-6-11-1943]

சென்னை இராஜ்யத்தில் மதுவிலக்கு முறையைத் தொடர்ந்து நடத்துவதென ஆச்சாரியார் ஆட்சி முடிவு செய்துவிட்டது.

இதில் பிடிவாதம் தவிர வேறு எந்தவிதமான நீதிவாதமும் கிடையாது. இந்த மது விலக்குத்திட்டம் ஆச்சாரியார் அவர்களால் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதில்லாமல், மற்றபடி அதற்கு எந்தவிதமான தேவையும், பெருமையும் கிடையாது என்பது நமது கருத்து. ஆபீசில் உள்ள ஒரு வேலைக்காரன் எவ்வளவு அயோக்கியனாக, நாணய மற்றவனாக இருந்தபோதிலும் அவனது நாணயக் குறைவான காரியத்தைப் பலர் அறிய—கைப்பிடியாக பிடித்தாலும் அந்த வேலைக்காரன் மேனேஜருக்கு வேண்டியவன், மேனேஜருக்குச் சொந்தக்காரன் என்பதாக இருந்தால் அவன்மீது மற்ற அதிகாரிகள் எவரும் குற்றம் சொல்லமாட்டார்கள் என்பதுமாதிரிமல்லாமல், அவனுக்குச் சற்று சலுகை காட்டி அவனை மரியாதையாகக்கூட நடத்த முயலுவார்கள் என்பது உயற்கையேயாகும்.

அதுபோலவே, மதுவிலக்குத்திட்டம் ஆச்சாரியாருக்குச் சொந்தமானது—ஆச்சாரியாரின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரமானது; ஆச்சாரியார் பெரிய காரியம் சாதித்தார் என்பதற்கு ஒரு சின்னமாக விளங்கத் தக்கது. ஆதலால், அது எவ்வளவுதான் பயனற்றதாகவும், தோல்வி அடைந்ததாகவும், நடத்தமுடியாததாகவும், அதனால் சர்க்காருக்குப் பெரும் வேலைத் தொந்தரவுகூடாததாகவும் இருந்தாலும் மதுவிலக்குத்திட்டம் இனிமும் நடைபெறவேண்டியதுதான் என்பதாகத் தீர்மானம் செய்யப்படவேண்டியதாகிவிட்டது.

உணவு கண்ட்ரோல் எப்படி சர்க்காரால் ஒருங்காக நடத்தமுடியாமல் போனதோடு, இது அமுலில் இருப்பதாலேயே மக்கள் நாணயக் குறைவாகவும், ஒருக்கக் குறைவாகவும் நடந்துகொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு, பலர் பலவிதமாய் அநியாயக் கொள்கை இலாபமும், நட்டமும் அடையும்படி நேர்ந்து இருந்ததோ அதேபோல்—மதுவிலக்குத் திட்டத்தாலும் பெருவாரியான மக்கள் நாணயக் குறைவாக—ஒழுக்கக் குறைவாக நடந்து மது அருந்தவும், அதுபோலவே நடந்து மக்கள் மது உற்பத்தி செய்யவும், அதுபோலவே மக்கள் குறைசொல்லவும் ஏற்பட்டுவருவதுடன், அதிகாரிகளும் ஒரு நல்ல அளவுக்கு நாணயக் குறைவான மக்களாக ஆகிவருகிறார்கள். இவை மாதீரமல்லாமல் பலர் விஷ சத்தை மதுவாக அருந்தவேண்டியவர்களாக ஆகிறார்கள்.

மதுவிலக்குத் திட்டத்தைப் பயன் ஏற்படும்படி அமுல் நடத்த முடியாது என்று ஆச்சாரியாரைப் போன்ற மதிப்புள்ள மக்கள்—ஆச்சாரியாரைப் போன்ற பொதுஜன

நன்மையில் கவலையுள்ள மக்கள் ஏராளமானவர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். உண்மையைச் சொல்லப்போனால், நடுநிலைமையில் இருந்து பேசுவதானால்—மதுவிலக்குக்கு இன்று ஆச்சாரியாரைத் தவிர வேறு யார் ஆதரவளிக்கிறார்கள் என்று சொல்ல நயர் கிடைக்க வில்லை.

இன்றைய மந்திரிசபையில் சில மந்திரிகள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், காங்கிரஸ் சட்டசபை மெம்பர்கள் யாவரும் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், மற்றும் காங்கிரஸ் அல்லாத சட்டசபை மெம்பர்களிலும் சிலர் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், அது பெரிதும் கட்சிக் கட்டுப் பாட்டிற்கு ஆகவும், பகவீக்கு ஆகவும், மந்திரிசபை தயவுக்கு ஆகவும் அல்லாமல் உண்மைக்கு ஆக அல்லவே அல்ல என்று நன்றாய்க் கூறலாம்.

மதுவிலக்கு தோல்வி அடைந்துவிட்டது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்குகிறவர்களும், ‘மதுவிலக்குத் திட்டத்தைப் பயன் ஏற்படும்படி நடத்த முடியவில்லை. ஆதலால், இனி மது அருந்தியவர்களுக்கு அதிக தண்டனை விதிப்பதன் மூலமும், மது உற்பத்தி செய்தவனை மாதீரம் அல்லாமல், அந்த வீதிக்காரர்களையெல்லாம், அந்த ஊர்க்காரர்களை யெல்லாம் தண்டிப்பதன் மூலமும் பயன் ஏற்படும்படி நடத்தலாம்’ என்று சென்ற மந்திரி சபையிலுங்கூட, மந்திரிகளே பேசியிருக்கிறார்கள்; இப்பொழுதும் சட்டசபையில் அதையே பேசியிருக்கிறார்கள்.

இப்போதே குடிக்காரர்கள் மாதீரமல்லாமல் விற்பனைக்காரர்களும் வீடு வீடாக, காடு காடாக, புதர் புதராகக் காய்ச்சுகிறார்கள். இதனால் பயன் அடைந்த—அடைகிற பலர் சட்டசபை மெம்பர்களாக இருப்பதோடு, சிலர் மந்திரியாகவும் இருக்கிறார்கள். சட்டசபை மந்திரிகள் மாதீரமல்லாமல் இவர்களது நண்பர்களும், அதிகாரிகளில் பலரும், போலீஸ் சிப்பந்திகளில் பலரும் இந்த மது உற்பத்தி வேலையிலும், உற்பத்தியாளரிடம் பங்குபெறும் வேலையிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பது யாராலும் மறுக்கக்கூடிய செய்தியல்ல.

இந்த மதுவிலக்கால் சர்க்காருக்கு 15 முதல் 20 கோடி ரூபாய் வரை நஷ்டமாவது ஒருபுறமிருந்தாலும்—தவறான வழியில் உற்பத்தி செய்கிறவர்கள், பகுதிக்குமல் இதில் பணம் பெறுகிறார்கள். இயற்கை மதவல்லாத—மற்ற செயற்கை மதுவை அருந்துகிறவர்கள் பல கோடி ரூபாய் செலவழித்து போதை அடைகிறார்கள். மற்றும் பல வழிகளில் கேடும் செலவும் ஏற்படுகின்றன.

இவ்வளவு கேடுகளையும் பொறுத்தக்கொண்டு—தங்களால் முடியாத காரியத்தைச் செய்துதான் தீருவோம் என்று மந்திரிசபை முடிவுசெய்யுமானால், இது பிடிவாதம் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன என்பதாகச் சொல்லமுடியும்? அதிலும், இது ஆச்சாரியார் அவர்களின் பிடிவாதமானதால் அவர் ஒருவரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் அவரவர்கள் மனச் சாட்சிப்படி கிஷ்டமில்லாத காரியம் சட்டசபையில் நிறைவேற்றி இருக்கிறது.

இதிலிருந்தே தெரிந்துகொள்ளலாம்—ஜனநாயகத்தின் தன்மையையும் மக்கள் பிரதிநிதித்துவத்தின் தன்மையையும்.

ஆகவே, மதுவிலக்கு வெற்றி மக்கள் வெற்றி அல்ல; ஆச்சாரியார் வெற்றியேயாகும். மக்கள் தோல்வி, ஒருக்கம் தோல்வி, உண்மை தோல்வி எல்லாம் ஒருபக்கம் இருந்தாலும், பந்தயத்தில் ஈடுபட்டுத் தேற்றவன் வெற்றிபெற்றவனைப் பாராட்டுவதுபோல் ஆச்சாரியார் அவர்களை இந்த வெற்றிக்கு ஆகப் பாராட்டுகிறோம்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்-18-7-1952]

நான் காங்கிரசைவிட்டு வந்தபிறகு, சுமார் 30 ஆண்டுகளாகவே இன்று உள்ள மது விலக்குக் கொள்கைக்கு எதிரி. இதற்காக என்னை நான் மதுக் குடங்களைக் காலடிக்கடிச் சுபந்து நிற்கிறமாதிரி காங்கிரசுக்கு ஆதரவான பத்திரிக்கைகளில் கேலிச்சித்திரம் போட்டுக் கண்டித்து எழுதியுள்ளார்கள்.

நான் காங்கிரஸ் மதுவிலக்கைப்பற்றி எதிர்த்து 'குடிஅரசு' இதழில் எழுதிய தலையங்கங்கள், கட்டுரைகள் ஆகியவற்றில் காங்கிரஸ் மதுவிலக்குக்கு உள்எண்ணம் கூடக் கண்டுபிடித்து எழுதியிருக்கிறேன்; பேசி வந்திருக்கிறேன்.

அந்த உள் எண்ணம் என்னவென்றால், 1938-ல் காங்கிரஸ் (இராஜாஜி) பதவிக்கு வந்தகாலத்தில் 'நமது கல்வி வளர்ச்சியை ஒழித்துக்கட்டுவதற்கு ஒரு ஆதாரம் தேட வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தின்மீது மதுவிலக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது' என்று எழுதியும் பேசியும் வந்திருக்கிறேன். அதாவது, 100-க்கு 5 வீதம் படித்த மக்களாய் இருந்த நாம் ஐஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு 100-க்கு 7 படித்த மக்களானோம். அதைக்கண்டு ஆத்திரமடைந்த இராஜாஜி நாம் 1938-ல் பதவிக்கு வந்தவுடன் 'கல்வியை அன்றுள்ள தன்மைப்படி நடத்துவதானால் அரசாங்கத்தினிடம் போதிய பணம் இல்லை. ஆதலால், வரவு-செலவைச் சரிக்கட்ட 2600 பள்ளிகளை மூடவேண்டியது அவசியமாகிவிட்டது' என்பதாக ஒரு சாக்குக் கண்டுபிடிக்கக் கருதியே 'மதுவிலக்கினால் ஏற்பட்ட நட்டத்தைச் சரிக்கட்டினேன்' என்று சொல்ல வசதி ஏற்படுத்திக்கொண்டார். அது, மதுவிலக்கினால் மது வரும்படித்தொகை பெரும் அளவுக்குக் குறைந்துவிட்டது என்று கூறிவிடலாம் என்பதாகக் கருதி ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால், அந்த மதுவிலக்கு ஏற்பாடு செய்த நான் முதல் நாள்து வரைக்கும் அந்த மதுவிலக்குக் காரணமாக அது குடிசைத் தொழிலாக மாறி, இன்று அது (குடி) ஒரு பிரபுத்துவ நாசகரிக்காமலே மக்களிடம் பரவி வந்திருக்கிறது.

இந்த மதுவிலக்கினால் குடிக்காரர்களின் எண்ணிக்கை ஒரு சிறிதும் குறைந்த படியில்லை என்பதோடு, இதற்காகக் குடியர்கள் செலவிலும் பணமும், மற்றும் 50 முதல் 100 சதவீதம் உயர்ந்ததே அல்லாமல் குறையவில்லை என்பதோடு, மூன்று மதுக் கடைகளுக்குச் சென்று வாங்கிக் குடித்தவர்களுக்கு இன்று அவர்கள் வீடுதேடிவந்து மதுவிநியோகம் ஆகும்படியான நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மது உற்பத்தித் தொழில்மூலம் நாட்டில் அயோக்கியர்கள், நாணயமிடலாதவர்கள் பெருகி வருகிறார்கள். இது மாத்திரமல்லாமல், கீழ்நிலை போலீஸ் நண்பர்கள் அனேகர் குடிப் பழக்கத்துக்கு ஆளாகி, நாணயம் கெட்டவர்களாகவும் ஆகிவருகிறார்கள்.

மற்றும், இந்த மது உற்பத்தி காரணமாக அனேக, அயோக்கியர்கள், காலிகள் போலீசுக்கு நண்பர்களாக ஆகியிருக்கிறார்கள்.

இவற்றையெல்லாம்விட, குடியர்கள் உடல்நிலை மிக மிகக் கேடடைந்து விடுகிறது.

மது அருந்தியதற்காக 5 சதவிகிதத்திற்கும் குறைவான பேர்கள்நாம் குற்றவாளிகளாக ஆக்கப்படுகிறார்கள். மற்ற 95 சதவிகிதத்தினர் தாராளமாய் முறைப்படி அருந்திக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

இன்னும், இவற்றுள் பல இரகசியமான கேடுகள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இன்று அரசாட்சி செய்ய 'மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு' ஆட்சிக்கு வந்திருக்கும் கட்சியார் மதுவிலக்கு விஷயத்தில் சில சீர்திருத்தம் செய்து மதுவிலக்கை நிலைநிறுத்துவோம், தீவிரப்படுத்துவோம் என்பதாகக் கூறி இருப்பதாகத் தெரிகிறது.

இப்படி இவர்கள் கூறி இருப்பதற்குக் காரணம், இராஜாஜியைத் திருப்திப்படுத்த அவருக்குப் பயந்து கூறி இருக்கிறார்கள் என்றுதான் கருதவேண்டி இருக்கிறது.

'நம் மக்கள் சகல துறைகளிலும் கேடடைந்து சிலர் கெட்டு உழலவேண்டும் என்பதுதான் பார்ப்பனர் தர்மம். ஆதலால், எந்த நிலையிலும் பார்ப்பனர் நம் யாருக்குமே நல்வழி காட்டமாட்டார்கள்.

இந்த மதுவிலக்குத் துறையில், தேவைப்பட்டவர்களுக்கு எல்லாம் மது கிடைக்கும் படியும் மதுவினால் உடலும் புத்தியும் கொடாபடியும் இருக்கத்தக்க வண்ணம் மது அனுமதிப்பு ஏற்படுத்தினால் சர்க்காருக்கு நல்லதிதி வரும்படி ஏற்படுவதுடன், பார்ப்பனர் தவிர்த்த மற்ற சகலதுறையிலும் உள்ள மக்களில் நல்ல அளவுக்கு இந்த ஆட்சிக்கு ஆதரவு கிடைக்கும் என்றும் கருதுகிறேன்.

['விடுதலை'-தலையங்கம்—4-3-1967]

2. தேசியம்

1. தேசியம்

சகோதரர்களே! சகோதரிகளே!

தேசிய நிலைமை என்பதற்கு நமது தேசத்தினுடையவும், தேச மக்களினுடையவும் நிலைமையைப் பற்றியும், அக்கம் பக்கமுள்ள தேசங்களின் நிலைமைக்கும், நமது தேசங்களின் நிலைமைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்பதுபற்றியும், அதற்குக் காரணங்கள் என்ன என்பதுபற்றியும் நான் பேசவேண்டும் என்று நீங்கள் கருதுவதாக நான் நினைக்கிறேன்.

சகோதரர்களே! ஒவ்வொரு நாடும் இதுசமயம் தனது பழையநிலையில் இருந்து விடுபட்டு, புதியமுறையில் மூன்றேறவேண்டும் என்கின்ற ஆசைகொண்டு அதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கின்றன. இவ்வழியில் சிலநாடுகள் கொஞ்ச நாளைக்குமுன்பே இறங்கி வெற்றி பெற்றுப் பழமையைச் சற்றும் இலட்சியம் செய்யாமலும், வெறுத்தும், அழித்தும் புதுமைகளில் இறங்கி எவ்வளவோ முற்போக்கு அடைந்துவிட்டன. சில நாடுகள் பழமையை அழிக்கும் வேலையில் இப்போதுதான் இறங்கி, அதிலேயே வெகுஷ்டத்துடன் ஈடுபட்டு வேலைசெய்வதன் மூலம் வெற்றியடைந்தும் வருகின்றன. ஆனால், நமது நாடோ பழமையிலிருந்து ஒரு சிறிதும் மாற்றம் அடையக்கூடாது என்றும் குரங்குப் பிடிவாதத்தில் இறங்கிப் பழமையைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுவதோடு—அதற்கும் முந்தின பழமையைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆராய்ச்சியில் இறங்கி வெகுதீவிரமாய் வேலை செய்கின்றது. இந்த உபயோகமற்றதும், பிற்போக்கானதுமான காரியத்திற்குச் சிலர், நமது மக்கள்முன் பெரிதும் பொருளற்றவிதத்தில் மதத்தையும் கடவுளையும் கொண்டுவந்து போட்டுக் கொண்டு வெகுபாடுபட்டுக் குழப்பிவருகின்றார்கள். இவர்கள் பாமர மக்கள் முன்னிலையில், 'மதத்திற்காக எதையும் தியாகம் செய்யவேண்டி உயிரையும் விடுவீன்' என்று வெறும் ஆவசைப் பேசும் பேசுவதன் மூலமே மக்களின் அறிவைக்கெடுத்து நாட்டின் முற்போக்கை நாசப்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள். 'கடவுளுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது; ஆஸ்திக மாநாடு கூட்டுங்கள்' என்பவர்களும்—'தர்மங்களுக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது; கூட்டுங்கள்' வருணாசிரம மாநாடு' என்பவர்களும்—'புராணங்களுக்கும் இதிசாசங்களுக்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டது; கூட்டுங்கள் சமய மாநாடு' என்பவர்களும் இப்போது மிகுந்தும் மலிந்துவிட்டார்கள்.

சாதாரணமாக யோசித்துப் பார்த்தோமானால், இந்தியாவில் தேசியம் என்கின்ற பதமே தப்பான வழியில், மக்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்க ஒரு கூட்டத்தார்—அதாவது மேல் சாதியார் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் பார்ப்பனர்களால் கற்பனை செய்யப்பட்டு, அவர்களுக்குத் தாசீக்ளாக இருந்தால்தான் பிழைக்க முடியும் என்று கருதிய சில பார்ப்பனர்

ரல்லாத படித்தவர்கள் என்பவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, விவ்விரு கூட்டத்தார் சூழ்ச்சியாலும் பாமரமக்களை ஏமாற்றிச் சிலர் பிழைக்க உபயோகிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு பாதசூழம் அபாயகரமான அர்த்தமற்ற ஒரு வார்த்தையாகும்.

இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், தேசியமென்பது மக்களின் 'ஆத்மார்த்த மியல்' என்பதில் கடவுள், மோட்சம், நாகம் என்கின்ற வார்த்தைகள் எப்படி அர்த்தமற்றதாகவும் புரோகிதக் கூட்டமும், பாதிநிக் கூட்டமும், முல்லாக் கூட்டமும், சந்தியாசிக் கூட்டமும் பாமரமக்களிடம் சமயத்திற்கு ஒரு அர்த்தமும், சந்தர்ப்பத்துக்கு ஒரு கருத்துமாய்ச் சொல்லி, அவர்களை ஏமாற்றிப் பிடுங்கித் தின்று, சோம்பேறிகளாய் இருந்த-நோகாமல் வாழ்வதற்காக செய்துகொண்டிருக்க உபயோகப்பட்டு வருகின்றனவோ அப்போல் தேசியமென்னும் பதமும் சீர்ப்பிரயாசை ஒருசிறிதும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய மில்லாமல் நெஞ்சத்தில் அழுக்குப்படாமல், பாமரர்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கவும் கீர்த்தி பெறவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சாதனமாகும்.

இந்தப் பதமானது, ஆங்கில பாஷையில் நேஷனல் என்கின்ற பதத்தின் மொழி பெயர்ப்பு என்கின்ற முறையில் ஏற்பட்டதே தவிர, மற்றபடி அது இந்தியாவின் வேறு எந்த பாஷையிலும் எந்தக் கருத்திலும் இருந்ததல்லவென்றே சொல்லலாம்.

அன்றியும், பத அர்த்த உணர்ச்சியானது தேசத்தின் பொதுவான நன்மைகளை உத்தேசித்ததாகக் காணப்படுவதாயிருந்தாலும் அப் பதத்தின்பேரால் நடைபெற்று வரும் முயற்சிகள் முழுவதும் அரசியல் சம்பந்தமான துறையில் சில உத்தியோகங்களையும், அதிகாரங்களையும் மாத்திரம் கருதி, அவைகளை அரசாங்கத்தாரிடமிருந்து அடைவதற்காகச் செய்யும் முயற்சிகளாகவே இருக்குவருமென்றனவே யல்லாமல் வேறில்லை. உதாரணமாக, தேசியம் (அதாவது இந்திய காங்கிரஸ்) ஏற்பட்டு இன்றைக்குக் (1929) கிட்டத்தட்ட 50, 60 ஆண்டுகள் ஆகி, அது இன்றைய தினம் செய்திருக்கும் வேலை என்னவென்று பார்த்தால், அரசாங்க சம்பந்தமான உத்தியோகங்களை ஒன்றுக்கு 10 ஆகப் பெருக்கி, அவ்வுத்தியோகங்களுக்குக் கொள்ளாமல் சதாவேலை இருக்கும்படியாக அனேக புதிய புதிய அதிகாரங்களை உண்டாக்கி-அவ்வுத்தியோகங்களுக்கும், அதிகாரங்களுக்கும் மக்களுக்குச் சதா தேவையாய் இருக்கும்படியாக மனித வாழ்க்கையையும் குணங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் திருப்பி, இதன் பயனாய் முன்சொல்லப்பட்ட உயர்ந்த சாதியார் என்னும் எல்லாப் பார்ப்பனர்களுக்கும் படித்தவர்கள் என்னும் பார்ப்பனரல்லாதாரும் போட்டிபோட்டு வாழும்படியாக ஏற்பட்ட தல்லாமல்—நாட்டிற்கே, நாட்டுப் பெரும்பான்மைபான மக்களுக்கே ஏதாவது நன்மை ஏற்பட்டிருக்கின்றதா என்பதைச் சிந்திப்பது கவனித்தால், நாம் கூறுவதின்தன்மை நன்றாக விளங்கும்.

ஒரு தேசத்தின் தேசியம் முக்கியமாய் எனதப் பொறுத்திருக்க வேண்டுமென்று பார்ப்போமானால், குறைந்தபட்சம் ஒரு தேசமக்கள் தங்கள்து மனத்தையும் மனச்சாட்சியையும் விற்றாமலும், விட்டுக்கொடுக்காமலும் வயிறு வளர்க்கும்படியாவது இருக்க வேண்டும். ஈதன்றி, அதற்கு மேற்பட்ட தேசியங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அறிவு வளர்ச்சி வேண்டும்; கல்வி வேண்டும்; ஆராய்ச்சி வேண்டும்; கண்ணியமான தொழில் வேண்டும்; சமத்துவம் வேண்டும்; ஒற்றுமை வேண்டும்; தன் முயற்சி வேண்டும்; உண்மை உணர்வு வேண்டும்; ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றிப் பிழைக்காமலிருக்க வேண்டும்; சோம்பேறிகள் இருக்கக்கூடாது; அடிமைகள் இருக்கக்கூடாது; தீண்டாதவர்கள், தெருவில் நடக்கக்கூடாதவர்கள் முதலியவர்கள் இருக்கக்கூடாது; கீனியும் இதுபோன்ற எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்யப்பட வேண்டும்.

ஆனால், 'இவைகளில் எதனையேனும் இந்த அயம்பது வருஷத்திய தேசியம் செய்திருக்கின்றதா?' என்று பொது தேசியத் தலைவர்களையும், தனித்தனி தேசியக்

கட்சித் தலைவர்களையும், இவைகளில் சம்பந்தப்பட்ட தேசிய பக்தர்களையும், தேசத் தொண்டர்களுக்கும் கேட்கிறோம். இந்த 50 வருஷ காலமாக உத்தியோகப் பெருக்கிற்கும், அதிகாரப் பெருக்கிற்கும், அவற்றிற்கு ஏற்பட்ட யோக்கியதாபச்சப் பெருக்கிற்கும், சம்பளப் பெருக்கிற்கும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான திட்டங்கள் கொண்ட சட்டங்கள் தேசியத்தின் பேரால் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதுபோல், உண்மையாகவே தேச நன்மைக்கேற்றதான மேலே குறிப்பிடப்பட்டவைகள் விஷயத்தில்—ஏதாவது சட்டம் செய்ய இந்தத் தேசிய மியக்கமோ தேசியத் தலைவர்களோ ஒரு சிறிது முயற்சியாவது செய்து சட்டம் செய்தார்களா? செய்ய முற்பட்டார்களா? என்று கேட்பதுடன், அவ்வித சட்டம்செய்ய முன்வந்த வேறு கனவான்கள் முயற்சிக்காவது முட்டுக்கட்டை போடாமலாவது இருந்தார்களா என்று கேட்கிறோம்.

மக்கள் சாதி பேதத்தையும், மத பேதத்தையும் ஒழிக்க தேசியவாதிகள் கவனிக்காமலிருப்பது மாத்திரமல்லாமல், அவற்றை நிலைநிறுத்தவும் வலுப்படுத்தவும் முயற்சிக்காமலிருப்பதுமில்லை. இன்றையத் தேசிய வாழ்வில் தேவஸ்தான மசோதாவை எதிர்த்தவர்கள் யார்? சாமின் பேரால் பெண்மக்கள் விபச்சாரத்தைத் தடைபுரியும் மசோதாவை எதிர்த்தவர்கள் யார்? மக்கள் எல்லோருக்கும் சம்பிரதிநிதித்துவமும் சமசந்தர்ப்பமும் அளிக்க வேண்டும் என்னும் கொள்கைகளை எதிர்ப்பவர்கள் யார்? இவைகளை முந்தியவர்கள் யார் என்கின்ற விவரங்களைக் கவனிப்போமானால், 'தேசத் துரோகிகள்' என்பவர்களால் மசோதாக்கள் கொண்டுவரப்படுவதும், 'தேசியவாதிகள்' என்பவர்களால் எதிர்த்தப் படுகின்றதெயல்லாமல் வேறு என்னவென்றுதான் கேட்கிறோம்.

செங்கற்பட்டு மாநாட்டில் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் யாரால் கொண்டுவரப்பட்டவை? இப்போது அவைகள் யாரால் எதிர்த்தப்படுகின்றன? என்று பார்த்தால் அவ்வளவும் தேசியவாதிகள் என்பவர்களாலேயே எதிர்த்தப்படுவதைக் காணலாம்.

[புலக்காட்டில், 9-5-1929-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 19-5-1929]

2. தேசிய வாதிகள்

'புழக்க தேசாபிமானிகளும், பிரபல தேசியத் தலைவர்களும்' ஆகிய திருவாளர்கள் மானவியா, கேஸ்கர், முஞ்சே, எம். கே. ஆச்சாரியார், கே. வி. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், ஏ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், மோதிலால் நேரு ஆகியவர்கள் எல்லோருமே இந்த இருபதாவது நூற்றாண்டில் இடையூறாயிருந்திருக்கிறார்கள் என்றால், இனி எந்தத் தேசியவாதியின் ஆதரவை எந்தக் காலத்திலாவது எதிர்பார்க்கக் கூடமா என்பதுதான் கேள்வி. இதில் மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால், மேற்கூறிய எல்லாத் தேசியவாதிகளும் மசோதாவின் (சாரதா மசோதா) தத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்வதாகச் சொல்லிக்கொண்டே ஆட்சேபித்திருக்கிறார்கள் என்றால், இனி ஒப்புக்கொள்ள முடியாத விஷயத்தின் இவர்கள் ஆட்சேபணை எப்படி இருக்கும் என்பதை யோசித்துப்பார்த்தால் விளங்காமல் போகாது.

திரு. மானவியா அவர்கள் தனது ஆட்சேபணைக்குச் சொல்லிய காரணம் என்னவென்றால், '14 வயதுக்கு மேற்பட்டுக் கவியாணம் செய்வது நல்லதுதான். ஆனாலும், ராஜியை முன்னிட்டு 12 வயதாக இருக்கவேண்டும்' என்பது. திரு. முஞ்சே சொன்ன ஆட்சேபணையைக் கவனிப்போம். இவர் பார்ப்பனர்—பார்ப்பன மாணவர்களை மா.வி.சம் சாப்பிடவேண்டும் என்று சொல்லுபவர்—வைத்தியர். இத்துடன் வைத்திய சாஸ்திரப் படியும், உடற்கூறு சாஸ்திரப்படியும் பெண்களுக்கு 18 வயதுக்கு முன் விவாகம் செய்வது கெடுதி என்கின்ற அபிப்பிராயம் கொண்டவர். அப்படி இருந்தும், இந்த மசோதா விஷயத்தில் '12 வயதுக்குமேல் கவியாண வயது இருக்கக்கூடாது' என்று வாதம் செய்தவர். திரு. மோதிலால் நேரு எந்த மாயிசுமும் சாப்பிடுபவர்; எந்தப் பானமும் செய்வார்;

20 வயதுக்கு முன்னால் தங்கள் குழந்தைகளுக்குக் கலியாணம் செய்வதில்லை என்றும் சொன்னார். அப்படி இருந்தும், அந்த மசோதாவின் ஜீவநாடியைப் பிடுங்கிவிடக் கருதி கலியாணம் செய்ய அதாவது, 'அவசியமிருக்கின்றவர்கள் 14 வயதுக்குள்ளாகவும் மசோதாவை அடியோடு கவிழ்த்து விடப்பார்த்தார். திரு. கேஸகர், திரு. திலகரின் ஸ்தாபனத்திற்கு வந்தவர். அவரோ மசோதாவின் தத்துவத்தை ஒப்புக்கொள்வதாய்ச் சொல்லி, ஆனால்—'வைதிகர்கள் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாய்ச் சட்டம் செய்யக்கூடாது' என்றார். இனி சென்னைத் 'தலைவர்' களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்காது என்றே நினைக்கிறோம். எனினும், திருவாளர்கள் சேஷ்யங்கார், கே. வி. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், எம். கே. ஆச்சாரியார், எ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார் போன்ற 'பரம்பரை தேசியவாதி'களின் யோக்கியதை, இம் மசோதா விஷயத்தில் எப்படி நடந்து கொண்டார்கள் என்பதைக் கூர்மையாய்க் கவனித்து வந்தவர்களுக்கு விளங்காமல் போகாது.

எனவே, நமது நாட்டிற்கென்றோ, சமுதாயத்திற்கென்றோ எவ்வித திருத்தம் கொண்டு வந்தாலும் இந்தக் கூட்டத்தவர்களே—அதாவது பார்ப்பனர்களே ஒருபுறம் தேசியத்தின் பேராலும், மற்றொருபுறம் மதத்தின் பேராலும், மற்றொருபுறம் சாஸ்திரத்தின் பேராலும், மற்றொருபுறம் மனச்சாட்சியின் பேராலும் தொல்லை விளைவித்து வருவதை வெகுகாலமாகவே கவனித்து வருகிறோம். சாதாரணமாய், 'வினா அறியாக் குழந்தை களை'க் கடவுள் பேரால் பொட்டுக்கட்டி விபச்சாரிகளாக் குவதையும், மக்களை விபச்சாரத் தொழிலால் ஜீவனம் செய்யக் கூடாதென்றும் கருதிக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டங்கள் கூட மதத்தின் பேராலும், சாஸ்திரங்களின் பேராலும், சாயிகளின் பேராலும் ஆட்சேபிக்கப் படுமானால், அதுவும் பூரண சுயேச்சையை விரும்பும் சங்கக் காரியதரிசியும், கற்ற பண்டிதர் களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவருமான திரு. சத்தியமூர்த்திப் பார்ப்பனராலேயே எதிர்க்கப் படுமானால்—இனி சாதாரண பார்ப்பனர்களாலும் அவர்கள் கலந்த வியக்கங்களாலும் நாம் எந்தவிதமான சீர்திருத்தத்தை சுயராஜ்யத்தில்—விராமராஜ பத்தில் எதிர்பார்க்கக் கூடுமென்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. பொதுவாக, இந்தப் பார்ப்பனர்கள் சர்க்காருக்கு விரோதமாகவும், சர்க்காருடன் ஒத்துழைக்கக்கூடாது—சர்க்காரை ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்வதின் இரகசியம் எல்லாம், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இந்த சர்க்கார் பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு வசமாகக் கூடாதென்றும், பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு அனுபலமாக ஏதாவது நன்மையோ, சீர்திருத்தமோ செய்ய இடம் கொடுத்துவிடக்கூடாது என்பதுமான கெட்ட எண்ணமே தவிர, மற்றபடி சர்க்காரோடு ஒத்துழைக்கக்கூடாது என்பதில் ஏதாவது யோக்கியப் பொதுப்போ, தேசியமோ, நாணயமோ இருக்கின்றதா என்று கேட்கின்றோம்.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்—29-9-1929]

கிளர்ச்சியினால் அனேகர்கள் தேச பக்தர்களாகவும் தியாகிகளாகவும் ஆகலாம். முயற்சியினால் பலருக்கும் பெரிய பட்டமும், பதவியும், உத்தியோகங்களும் கிடைக்கலாம். இதைத் தவிர, நாம் எதிர்பார்க்கும் காரியம் கிடைக்குமென்று நம்புவதற்கில்லை. சைமன் கமிட்டியார் தெரிவித்தபடியும், சர்க்கரவர்த்தியார் தெரிவித்தபடியும் இந்தியாவில் 'அநாதி' காலத்தொட்டு இருந்துவரும் மேல்சாதி-கீழ்சாதி வித்தியாசக் கொடுமையும், ஆண் - பெண் வித்தியாசக் கொடுமையும். பணக்காரன் - ஏழை, மிராசுதாரர் - உழவன் வித்தியாசக் கொடுமைகளும்; டொதுவில் மதக் கொடுமையும் ஆகியவைகளை நன்றாய்க் கவனித்து, அஸ்திவாரத்தில் இருந்தே பறித்துக் களைந்து எறியும்படியான கிளர்ச்சியும் வெற்றியுந்தான் உண்மையில் ஏதாவது பயனளிக்கக் கூடியதாயிருக்குமே தவிர, வேறில்லை.

தேசியக் கிளர்ச்சியில் வரும் பூரண சுயேச்சையானாலும், சீர்திருத்தமளிக்க முயற்சி செய்யும் சர்க்காரால் வரும் முழுச் சீர்திருத்தமானாலும் இரண்டும் உயர்ந்த சாதிக் காரன், பணக்காரன், படித்தவன் ஆகிய மூவருக்கும் மாத்திரம் அனுபலமும் முற்போக்கு மான சுதந்திரமும், சீர்திருத்தமும் மிகுந்திருக்காமே தவிர, 100-க்கு 90 மக்களாய் இருக்கின்ற குடியானவனுக்கும் கூலிக்காரனுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவனுக்கும் வேண்டிய மரக்கம் அதில் ஒன்றும் இருக்காது என்றே சொல்லுவோம்.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்—23-11-1930]

3. தேசிய வியாபாரம்

உலகத்தில் மக்கள் தங்கள் தங்கள் வாழ்க்கைக்கு விசுவாசங்கள் ஏற்படுத்திக் கொள் வதில்—பலர் பொதுநல சேவை என்பதையும் ஒரு மரக்கமாக உபயோகப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றார்கள். அந்த முறையிலேதான் இன்று எல்லாவிதமான பொதுநல சேவைகள் என்பவைகளும் ஒரு மனிதன் சுயநல வாழ்க்கையை முக்கிய நோக்கமாகவும், அடிப்படையாகவும் கொண்டதாகவும் இருந்துவருகின்றன.

இந்த நிலைமையானது இந்த நாட்டின் மக்களின் உண்மையான பொது நலம் என்பதை அடியோடு கெடுத்துவிட்டதல்லாமல், இம் மாதிரி நன்மைகளால் பொதுநல வாழ் வானது—உண்மை, ஒழுக்கம், நாணயம் என்பவைகள் சிறிதும் இல்லாத புரட்டுக்கும், பொய்யுக்கும், வஞ்சகத்திற்கும் நிலையாயுள்ள ஒரு வியாபார சாலைப்பால் ஏற்பட்டு விட்டது. இதன் பயனாகவே மக்கள் மிகவும் ஏமாற்றப்பட்டுக் கஷ்டத்திற்கும், கொடுமைக் கும் ஆளாகி முற்போக்கடைய இடமில்லாமல் போய்விடுகின்றார்கள். இந்த மாதிரியான காரியங்கள் சமீப காலம்வரை மதம், கடவுள், மோட்சம், சன்மார்க்கம் முதலாகியவைகளின் பேராலேயே பெரிதும் நடந்துவந்திருந்தாலும்—கொஞ்ச காலமாய் தேசம், தேசியம், சுயராஜ்யம் என்பவைகளின் பேரால் வியாபாரமாகவே துவக்கப்பட்டு, மக்களுக்குப் பெருந்த இடையூறையும், கஷ்டத்தையும் கொடுத்து வருகின்றது.

ஏனெனில், சாதாரணமாக மற்ற பல நாடுகளில் பொதுநல சேவை என்பதில் ஈடுபடு கின்றவர்கள் பலர் கஷ்டத்திற்கும் நஷ்டத்திற்கும் கவலைக்கும் உள்ளாகி, அனைகவித தொல்லைகளை அனுபவிக்கின்றார்கள். ஆனால், இந்த நாட்டிலோ சிறிதும் கஷ்டமும், நஷ்டமும், தொல்லையும், கவலையும் இல்லாமல்—நேருக்கு நேராகவே, உடனுக்குடனே பதவி, உத்தியோகம், பணம், கீர்த்தி, அதிகாரம் முதலியவைகள் மாற்றப் பண்டமாக அடையப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றிற்குக் காரணம், பொது மக்களை மூட நம்பிக்கைக்கு ஆளாக்கி, வைத்திருப்பதால், அந்த மூட நம்பிக்கையானது அந்த மக்களைத் தேசிய வியாபாரிகளிடமும் சிக்கி, ஏமாந்து கஷ்டப்படும்படி செய்துவருகின்றது.

இந்த நிலைமையானது நாளுக்கு நாள் பெருகி, அனைவர் இவ் வியாபாரத்தில் பங்கெடுக்க நேர்ந்ததன் பின், 'விமீடல் கம்பெனி'யாக இருந்தது, 'அன்-லிமிடெட் கம்பெனி'யாகி—அதாவது ஒரு வகுப்பாருக்கு மாத்திரம் என்று இருந்தது எல்லா வகுப்பா ருக்கும் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள சவுகரியம் ஏற்பட்டு—சிறகு, அதற்கு அனைக (பிராஞ்சு) கிளை வியக்கங்களும் உண்டாகி, இப்போது வரவரப் பெருகி, ஏறக் குறைய சிறிது கல்வியும் தந்திரமும் உள்ள எல்லா மக்களுமே தேசிய வியாபாரத்தில் கலந்து, அளவுக்கு மீறிய— அதாவது தங்களது யோக்கியதைக்கும் தகுதிக்கும் எத்தனையோ பங்கு மீறியதான இலாபத்தை, பயனை அடையும்படியாகச் செய்துவிட்டது.

இந்த நாட்டில் பொது மக்களின் நலத்திற்கும் பாதுகாப்பிற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் விரோதமானது என்று சொல்லத்தகுந்த கள், சாராயக்கடை, சூதாடுமிடம், விபச்சாரிகள்

விடுதி, கொள்ளைக்கூட்டத்தார் முதலிய எல்லா ஒழுக்கமும் நாணயமும் கெட்ட துறைகள்—
இயக்கங்கள் என்பவைகளை யெல்லாவிட மிக்க மோசமான துறையாகவும் ஸ்தாபன
மாகவும் உள்ள கீடத்தை மேற்படி தேசிய வியாபாரம் அடைந்துவிட்டது.

கின்னும் விளக்கமாய்ப் பேசவேண்டுமானால், வேறு எந்தக் காரணத்தாலும்
பிழைக்க முடியாதவர்களும் ஒழுக்கமும், நாணயமும் அற்றவர்களும், மக்களை ஏமாற்றி
வாரும் மோசகாரர்களும் கடைசியாய்ப் போய் அடைக்கலம் புருவதற்கு கின்று தேசிய
வியாபாரத்தடைவிடச் சலபமான வழி, வேறு ஒன்றும் இல்லை.

சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை, நமக்கு 3 கிளர்ச்சிகளின் அனுபவமும்,
4 தேசிய ஸ்தாபனங்களின் அனுபவமும், அனேக தேசபக்தர்கள் அனுபவமும், 4 மந்திரி
சபைகள் அனுபவமும், பல ஜனப் பிரதிநிதிகளின் அனுபவமும், அனேக உத்தியோகக்
காரர்களால் ஏற்பட்ட அனுபவமும் உண்டு. இவைகளில் கலந்துள்ள 100 க்கு 99 $\frac{1}{2}$ பேர்
களின் யோக்கியமும் நாணயமும் கிடைக்காமல் ஒன்றேயாகும். எல்லோரும் ஏழைகளை—
பாமர மக்களை வஞ்சித்து, கொள்ளை அடித்துப் பணம் சம்பாதித்துப் பெரிய மனிதர்கள்
ஆகவேண்டும்; பட்டம் பதவிகள் பெறவேண்டும்; தங்கள் பிள்ளை குட்டி சந்ததிகளுக்கு
உத்தியோகங்கள் பெறவேண்டும் என்பவைகளையே முக்கிய தத்துவமாய்,—கொள்கை
யாய்க் கொண்டவர்கள் என்பதைத் தூக்குமேடைமீது இருந்து சொல்லுவோம்.

இது மாத்திரமல்லாமல், எந்தவிதமான யோக்கியர்களையும், இன்றையத் தேசிய
மானது அயோக்கியர்களாகத் தயாராயி நுப்பதோ—வெளியில் இருக்க முடியாமல்
உள்ளே கிழுத்துப் போட்டுக்கொள்ள ஞ்சிந்ததாகவே இருக்கின்றது.

[குடி அரசு—தலையங்கம்—1-3-1931]

4. பார்ப்பனர்களின் தேசியம்

பார்ப்பனர்கள் என்ன நோக்கத்துடன் தேசியம், தேசியம் என்று கூப்பாடு போடு
கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிப் பல தடவைகளில் நாம் வெளியிட்டிருக்கிறோம். 'தேசியம்'
என்ற சூழ்ச்சிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதற்குக் காரணமே பார்ப்பனியமான சனாதன தர்மம்
களைப் பலப்படுத்தவே ஒழிய வேறில்லை. தேசியம் என்கின்ற வார்த்தைக்கு அனேகமாய்
மக்கள் மனத்தில் இத்தேசத்தில் பழைய நாகரிகம், சனாதன தர்மம், பழைய பழக்க
வழக்கம் என்பவைகளையே பிரதானமாகக் கொள்ளும்படிப் பிரச்சாரம் செய்து வந்ததும்,
அதற்காக இந்தியப் புராண இதி காகங்களை ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டிப் பிரச்சாரம் செய்து
வந்ததும் வாசகர்கள் அறிந்ததே. இந்தக் கருத்தைக் கொண்டேதான் கராச்சி காங்கிரஸ்
சுயராஜ்யத் திட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. மற்றும், இந்திய நாட்டை பாரதமாதா
(பூமிதேவி) என்று அழைப்பதும், பாரத தேசம் என்று சொல்லுவதும் எல்லாம் இக் கருத்தை
ஆதாரமாகக் கொண்டதே ஒழிய வேறில்லை. தேசியம் என்பதற்கு அரசியலைச் சம்பந்தப்
படுத்திய கருத்தும், இந்தியாவின் பழைய நாகரிகத்திற்கும் பழக்க வழக்கத்திற்கும், சனா
தன தர்மத்திற்கும் ஏற்ற அரசியலை ஸ்தாபிக்கச் செய்த சூழ்ச்சியை தவிர வேறல்ல.

இன்றுகூட ஆங்கில ஆட்சியானது சனாதன தர்மப்படி—மனுதர்மப்படி ஆட்சி
நடத்தப்படுவதாய் இருந்தால், இன்றைய தேசியமும், சட்டமறுப்பும், ஒத்துழையாமையும்
எல்லாம் பறந்தேடிப் போகும்.

இந்தக் காரணத்தினாலேயேதான் தோழர் காந்தியும் மகாத்மாவாக்கப்பட்டார்.
ஆனால், தி.து.ம.யம் காந்தியின் செல்வாக்கு வேறுவழியில் ஓரளவு குறைந்துபோன
காரணத்தினால் அதைப் புதுப்பிக்கவும், காந்தியின் பிரயத்தனமோ, தயவோ சிறிதும்
இல்லாமல் தீண்டாமை விலக்கும், ஆஸ்யப்பிவேசமும் கிளர்ச்சி பெற்றதின் காரணமாய்

காந்தியார் இதில் பங்குபெறக் கருதி, வலியவந்து கலந்துகொள்ளவேண்டியேற்பட்டதாலும்
'தேசியவாதி'களான பார்ப்பனர்களுக்கு கிப்போது சிறிது கஷ்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது.
சென்னை தேசியப் பார்ப்பனர்கள் இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. தோழர்கள் சத்திய
மூர்த்தி, ஏ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், கே. பாஷ்யம் மற்றும் எத்தனையோ சென்னை
பார்ப்பனர்களுடைய பேச்சையும், மூச்சையும் காணோம். தோழர் சத்தியமூர்த்தியின்
விலாசமே கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாய் இருக்கிறது. அவருடைய முழுசேவையும் தோழர்
கிராஜா சர். அண்ணாமலையின் குடும்பத்தாருக்குக் கணராக்காய் (சோல்ஜனஸ்) விட்டு
விட்டார். அவரைப்பற்றிக் கவிபாடவும் அவர்கோரும் பொதுவாழ்வுக் காரியங்களைக்
காங்கிரஸ் பிரதிநிதியாய் இருந்து நிறைவேற்றிக் கொடுக்க முன்னோடும் பிள்ளையாய்
இருப்பதும் அவருடைய சுயராஜ்யத் தபசாயும், அவரது பிறப்புரிமையையும் ஆகிவிட்டது.
ஆனால், தோழர் கிராஜா சர். அண்ணாமலை கொடுக்கும் பணங்கள் எல்லாம் சத்திய
மூர்த்திக்கே சேர்ந்தது. தோழர் ஏ. ரெங்கசாமி அய்யங்காரோ சங்கராச்சாரி கூட்டத்தினர்
களை ஆதரித்து அவர்களை மேன்மைப்படுத்துவதன் மூலமும், மற்றும் சில பணக்காரர்
களை விளம்பரப்படுத்துவதன் மூலமும் பெருமையும், பணமும் சம்பாதிப்பதே அவருடைய
காங்கிரஸ் பிரச்சாரமாகவும், தேசிய பிரச்சாரமாகவும் ஆகிவிட்டது. தோழர் கே. பாஷ்யம்
அடுத்த சட்டசபை தேர்தல்வரை தலை நீட்டமாட்டார். குட்டி தேசியவாதிகளான ஒரு
கூட்டம் அதாவது, தோழர் எம். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் போன்றவர்கள் மேற்குறிப்
பிட்ட தேசியவாதிகளின் உத்தரவுகளுக்கு இணங்க காந்தியின் செல்வாக்கைக் குறைக்கும்
வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாரணம் 7-3-1933-ம் தேதி 'தமிழ்நாட்'டில்
பிரசுரித்து இருக்கும் தோழர் எம். எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யர் பிரசுரகத்தைப் படித்துப்
பார்த்தால் தெரியவரும். இந்த அவசரத்தில் தோழர் கிராஜாகோபாலாச்சாரி, டாக்டர்
கிராஜன் கூட்டத்தை நான் மறந்துவிட்டதாகச் சிலர் சொல்லக்கூடும். ஒருநாளும்
மறக்கவில்லை. முன்சூறிய கூட்டமும் இந்தக் கூட்டமும் சகோதரர்களே ஆவார்கள்.
முன்சூறிய கூட்டம் வாதிக்கு வக்கீலாக இருந்து கொள்ளை அடித்தால், பின்சூறிய கூட்டம்
பிரதவாதிக்கு வக்கீலாய் இருந்து கொள்ளை அடிப்பவர்களாவார்கள். வரும்படியைச்
சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ளுவார்கள்.

தோழர்கள் கிராஜாகோபாலாச்சாரியாரும், கிராஜனும் எந்த அளவில் சீர்திருத்தக்
காரர்கள் என்பதைக் கவனித்தால் யாவருக்கும் சலபத்தில் உண்மை விளங்கிவிடும்.
கிராஜாகோபாலாச்சாரியும் கிராஜனும் அவர்களது சாதி உயர்வுக்கு உரிய ஏதாவது ஒரு
கின்னத்தை விட்டு இருக்கிறார்களா என்பதைக் கவனித்துப்பாருங்கள்.

(1) உச்சிக்குடும்பி, (2) வடகலை—தென்கலை பிரிவுப்படி நாமம், (3) பூணூல்,
(4) பஞ்சகச்சம், (5) சந்தியாவந்தனம், (6) நான்கை தீமைகளில் பார்ப்பனர்களுக்குரிய
சடங்குகள் முதலிய காரியங்களை எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாய் அனுஷ்டிக்கிறார்கள் என்பதும்,
கிவர்கள் பிரசுரங்களில் பாரதம், கிராமாயணம், நாலாயிரப் பிரபந்தம் முதலிய வைணவ
மத சாஸ்திர பிரச்சாரங்கள் எவ்வளவு நடைபெறுகின்றனவென்பதும் கவனித்துப் பார்த்
தால், சத்தியமூர்த்தி—ரெங்கசாமி அய்யங்கார் கோஷ்டிப் பிரச்சாரத்துக்கு கிராஜாகோபா
லாச்சாரி—கிராஜன் கோஷ்டிப் பிரச்சாரம் ஏதாவது கடுகனாவது கிளைத்ததா என்பது
விளங்கும்.

நம் தென்னாட்டில் இன்றையப் பொதுவாழ்வில் மூன்றுக்கு வரவேண்டும் என்கின்ற
ஒருவனுக்கோ அல்லது விளம்பரம் பெறவேண்டும் என்கின்ற ஒருவனுக்கோ அல்லது
அத்காரம், பதவி, சட்டசபை, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் அங்கத்தினர் முதலியவை பெற
வேண்டும் என்பவர்களுக்கோ அவர்கள் பார்ப்பனராக இருந்தாலும், முஸ்லிம்களாக
இருந்தாலும், கிறிஸ்தவர்களாய் இருந்தாலும், பார்ப்பனரல்லாதவர்களாய் இருந்தாலும்,
கிராஜா, சர்களாய் இருந்தாலும், ஜம்ன் தார்களாய் இருந்தாலும், பெரும்பணம் பூமிபடைத்த

செல்வவாண்களாய் இருந்தாலும் இந்த கிரண்டு கூட்டத்தில் ஏதாவதொரு கூட்டத்திற்கு அடிமையானாலொழிய அல்லது வாய்ப்புசினாலொழிய வெறு மார்க்கமில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட இவர்கள் சங்கதியே இப்படியானால், மற்றபடி வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வேறுவழி இல்லாமல் எப்படி நடந்தாவது வயிறு வளர்க்கலாம் என்ற சில தேசபக்தர்களைப்பற்றி நான் சொல்லவேண்டுமா என்று கேட்கிறேன். ஆகவே, இன்றைய நிலைமையைப் பார்த்தால், பார்ப்பனர்களின் தேசியம் ஓரளவுக்கு வெற்றிபெற்று வருகின்றது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால், பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குள் தலைவர்கள் என்பவர்கள் முதல் வாலர்கள் என்கின்ற வரை, சுயமரியாதையில் போதிய கவலை இல்லாமல், எப்படியாவது அவரவர்கள் தனித்த முறையில் வாழ்ந்தால் போதும் என்கின்ற சுயநலத் தன்மையானது, அவர்களை மறுபடியும் கீழ்நிலைக்குக் கொண்டுவரும்படி செய்கின்றது. இதற்கு நான் என்ன செய்யமுடியும்? இந்தக் காரணங்களால்தான் பார்ப்பான் சாதித் திமிரும், பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் உள்ள பணத் திமிரும், மொத்தத்தில் உள்ள படிப்புத் திமிரும், உத்தியோக அதிகாரத் திமிரும் எல்லாம் ஒருங்கே அழியவேண்டும் என்று சுயமரியாதை இயக்கம் சொல்லுகின்றதுபோல் தோன்றுகின்றது.

[‘சித்திர புத்திரன்’ கட்டுரை—‘குடி அரசு’ 19-3-1933]

5. ஏன் தோற்றார்?

கேள்வி : தோழர் காந்தியார் ஏன் தோல்வியடைந்தார்?

பதில் : காந்தியார் அரசியலில் தலையிட்டபோது சமூக சீர்திருத்தத்தைப் பற்றியே பிரதானமாய்ப் பேசி, பாமர ஜனங்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றார். அதாவது, தீண்டாமையொழியாமல் சுயராஜ்யம் கிடைக்காதென்றும்; இந்து, முஸ்லிம் ஒற்றுமை ஏற்படாமல் சுயராஜ்யம் கிடைக்காதென்றும்; மதுபானம் ஒழியாமல் சுயராஜ்யம் கிடைக்காது என்றும் சொன்னார்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிராட்டினம் சுற்றப்பட்டாலொழிய சுயராஜ்யம் கிடைக்காது என்றார். நாளாக, நாளாக தீண்டாமையை ஒழிப்பதை ஒருபக்கம் பேசிக்கொண்டு மற்றொருபுறம் வருணாசிரம தர்மத்தை ஆதரித்தார். சாதிப்பிரிவுமுறை—சாதிப்படி தொழில்முறை அப்படியே இருக்கவேண்டும்; ஆனால், சாதிகளில் மேல், கீழ் வித்திபாசம் கூடாது என்று சொல்லிப் பூசி மெழுகினார். பிராமணனாய்ப் பிறந்தாலொழிய பிராமணனாக முடியாது என்று சொன்னார். அப்புறம் சுயராஜ்யம் கிடைத்துவிட்டால் தீண்டாமை தானே ஒழிந்துவிடும் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டார்.

கடைசியாக, சுயமரியாதைக்காரர்கள் கிளர்ச்சியால் தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களுக்கு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் கிடைத்துவிட்ட பிறகு, அதை ஒழிக்க ‘அரிசன இயக்கம்’ ஒன்றை ஆரம்பித்து, அவர்களைக் கோயிலுக்குள் விடவேண்டும் என்று கிளர்ச்சி செய்து, கடைசியாக அக் கிளர்ச்சியையும் பட்டினியில் ஆரம்பித்து சட்டசபையில் கொண்டு போய் விட்டபட்டாய்விட்டது. இதனால், இனிச் சட்டம் ஏற்படும்வரை கோயில் பிரவேசம் முடியாது என்று தீர்மானமாய் விட்டது.

இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமைப் பிரச்சினையும் 21-நாள் பட்டினி விரதத்தையும் கடந்து, அதுவும் தீண்டாமையை ஒழிப்பைப் போலவே, சுயராஜ்யம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டால் இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையும் தானாக ஏற்பட்டுவிடும் என்றும், தோழர் காந்தியாராலேயே சொல்லப்பட்டு விட்டது.

மதுவிலக்குப் பிரச்சினையும் சுயராஜ்யம் கிடைத்தாலொழிய மதுவை விலக்க முடியாது என்று முடிவுசெய்யப்பட்டது. கிராட்டின விஷயமும் சில வீடுகளில் மாத்திரம் சிறிது நாளே சுற்றிவிட்டு முடிவில் கறையானுக்கும் நெருப்புக்கும் ஆளாயின.

கிராட்டின தத்துவமும் மாறிவிட்டது. அதாவது, கிராட்டினம் வெள்ளைக்காரனுடன் சண்டை போட ஒரு ஆயுதமென்றும், கதர் ஒரு தேசிய உடையென்றும், தேசிய சின்னமென்றும் சொல்லப்பட்டுவிட்டது.

ஆகவே, காந்தியாரின் சுயராஜ்ய நிபந்தனைகள் ஒன்றுகூட நிறைவேற்றப்படாமல் போய் விட்டதால், காந்தியார் வாக்குப்படியே சுயராஜ்யம் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. இதனால் காந்தியார் தோல்வியடைய வேண்டியது நியாயமே ஆயிற்று.

கேள்வி : இப்பொழுது காந்தியார் என்ன செய்யப்போகிறார்?

பதில் : ஜெயிலுக்குப் போகப் போகிறார்.

கேள்வி : ஏன் ஜெயிலுக்குப் போகிறார்?

பதில் : வில்லிங்டன் பிரபு பேட்டி அளிக்க மறுத்த பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளுவதற்காக ஜெயிலுக்குப் போகிறார்; இது வெளிப்படையான அரித்தம். மற்றொரு தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால், அவர் வெளியிலிருந்தகொண்டு என்ன வேலை செய்யவது என்பது ஒரு பெரிய பரிசுப் பிரச்சினையாய்விட்டது. கிரண்டாவது, காந்தியார் வெளியில் இருந்தால் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டதாகிவிடும். ஆகையால், ஜெயிலில் இருக்கும்வரை அவரை இந்தக் கேள்வி கேட்க யாருக்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்காது. அன்றியும், போர் இன்னும் முடியவில்லை என்கின்ற அரித்தத்தையும் கொடுக்கும். ஆதலால், ஜெயிலில் இருப்பதை உத்தமம் என்று கருதிவிட்டார்.

கேள்வி : வில்லிங்டன் பிரபு காந்தியாரை ஜெயிலில் வைத்துவிடுவாரா?

பதில் : ஜெயிலில் வைக்காவிட்டால் சர்க்கார் தோற்றுப் போய்விட்டார்கள். என்னை ஜெயிலில் வைக்க இந்த சர்க்காருக்கு சக்தியில்லை என்று முன்னொருதரம், உப்பு சத்தியாக்கிரகத்தின் போது காந்தியார் பரிசாசம் செய்ததுபோல, இப்போதும் பரிசாசம் செய்வார். அப்போது வில்லிங்டன் பிரபுக்கு ரோஷம் வந்து உடனே ஜெயிலில் வைத்து விடுவார். (வைத்து விட்டார்)

‘யாரை விட்டது காண்; சுயமரியாதை எவரைவிட்டது காண்’ என்கின்ற பல்லவிப் படி இன்றைய காந்தி—வில்லிங்டன் சண்டையானது, சுயராஜ்யத்தைப் பொறுத்ததல்ல; பின்னை என்னவென்றால், அது முழுச் சுயமரியாதையைப் பொறுத்ததேயாகும். எப்படியெனில், தோற்றுப் போனாலும் பரவாயில்லை, ஊரார் சிரிப்பார்களே—என்பதுதான் கவலையென்று ஒருவர் சொன்னது பேசல்—ரோஷம் தான் பாதிக்கின்றது.

கேள்வி : அடுத்தான அப்படிச் சொல்லுகிறீர்; சுயராஜ்யம் கிடைக்கவில்லையென்ற கவலை மக்களுக்கு இருக்காதா?

பதில் : சுயராஜ்யம் என்றால் என்னவென்று எனக்கும் தெரியாது; உமக்கும் தெரியாது; காந்தியாரும் இதுவரை விவரித்ததில்லை. ஒத்துழையாமையின் போது ஒருவர் காந்தியாரை ‘உம்முடைய சுயராஜ்யத்துக்கு அரித்தமென்ன!’ என்று கேட்டார். அதற்குப் பதில், காந்தியார், ‘அது இப்போது சொல்லமுடியாது’ என்று சொல்லிவிட்டார். கடைசியாகக் காங்கிரசில் முடிவுசெய்யப்பட்ட, ‘பூர்ண சுயேச்சை, காங்கிரசின் இலட்சியம்’ என்பதுதான் சற்று விசுக்கமாக ஜனங்களுக்குத் தெரிந்தது. அடுத்தென்னவென்றால், ஆங்கிலேயர் இந்தியாவை விட்டுப் போய்விட வேண்டியதாகும்.

கேள்வி : அப்படியானால் அது எப்பொழுது முடியக்கூடிய காரியம்?

பதில் : அது, காந்தியாரின் மற்றொரு பட்டினி விரதத்துக்குப் பிறகுதான் சொல்லமுடியும்.

கேள்வி : அதுவரை நாம் என்ன செய்வது ?

பதில் : அகிம்சை, ஆத்மசக்தி, சத்தியம், சத்தியாக்கிரகம் என்கின்ற கடவுள் தன்மைகளில் நம்பிக்கை இல்லாமல்—கையில் வலுத்தவன் காரியம் என்பதில் நம்பிக்கை வைத்து—சாதி, மதம், தேசம் என்கின்ற வித்தியாசமில்லாமல், உலகிலுள்ள ஏழை மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடும் படியான மார்க்கத்தைச் செய்து, ஏமாத்துகின்றவர்களை ஒழிக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும்.

காங்கிரஸ் காரர்கள் கேள்வி : கடவுள் இல்லை என்று சொல்லுகின்றீர்களே, அப்படியானால் ஒரு மனிதன் ஏன் பணக்காரனாய் இருக்கின்றான் ? ஒரு மனிதன் ஏன் ஏழையாய் இருக்கின்றான் ?

சுயமரியாதைக்காரர் பதில் : தனிஉடைமைக் கொள்கையை ஒழித்துப் பொது உடைமைக் கொள்கையை ஏற்படுத்தாததால் ஒருவன் பணக்காரனாகவும், ஒருவன் ஏழையாகவும் இருக்கமுடிகின்றது.

[‘குடி அரசு’—6-8-1933]

6. இதுதானா தேசியம் ?

மத விஷயங்களிலுள்ள குற்றங்களும், கொடுமைகளும், ஒழுக்கக்குறைவுகளும் தேசிய விஷயத்தில் இல்லையென்று யாராலும் சொல்லமுடியாது.

பொதுவாகவே, தேசியம் என்றும் வார்த்தையே அர்த்தமற்றது என்றும், மோசக் கருத்துக் கொண்டது என்றும், அதில் பணக்காரத்தன்மை பிரதிபலிப்பதோடு பணக்காரத்தன்மையை ஆதரிப்பதற்கென்று கற்பிக்கப்பட்டதென்றும் பலதடவை கூறிவந்திருக்கிறோம்.

நாம் மாத்திரமல்லாமல் பல மேல்நாட்டு அறிஞர்களும் தேசியத்தின் தன்மையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஜான்சன் என்கின்ற ஒரு மேதாவி ‘தேசியம் (தேசாபிமானம்) என்பது வடிகட்டின அயோக்கியத்தனம்’ என்று—அதாவது ‘பிழைப்புக்கு வழியில்லாதவர்களின், கடைசியான இழி பிழைப்புக்கு மார்க்கமானது’ என்று கூறி இருக்கிறார்.

இந்த அபிப்பிராயம் முதன்முதல் தேசியம், தேசாபிமானம் என்கின்ற வார்த்தைகள் எங்கு உண்டானதோ, அங்கு ஏற்பட்ட அபிப்பிராயமே தவிர, இந்தியாவில் ‘தேசிய விஞ்ஞானிகள்’, ‘தேசத் துரோகிகள்’, ‘சர்க்கார் குலாம்கள்’ என்று ‘தேசாபிமானி’ களால் கருதப்படுகின்றவர்களால் சொல்லப்பட்டதல்ல.

இன்று இந்தியத் தேசியவாதிகள், தேசாபிமானிகள், தேசியத்துக்கும், தேசாபிமானத்துக்கும், பத்திரிகை நடத்தும் பத்திராதிபர்கள், தேசாபிமானத்தின் வயிறு வளர்க்கும் பிறவி—வாழ்க்கை தேசபக்தர்கள் என்பவர்களைப் பற்றிச் சற்று கவனிப்போம். இன்று இந்தியாவில் இந்திய சட்டசபைக்குத் தேர்தல்கள் நடக்கின்றன. இது ஒரு அரசியல் விஷயம்.

இந்திய சட்டசபை அரசியல் மூலம், சாதிய சம்பந்தமான, மனித சமூக வாழ்வு சீர்திருத்த சம்பந்தமான—அதாவது, சாதி, மத, பழக்க வழக்க சம்பந்தமாக ஒரு காரியமும் செய்யமுடியாது. முடியும் என்றாலும் தேசியவாதிகள், தேசாபிமானிகள் என்று தங்களைச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கள் இதுவிஷயங்களை சட்டசபையில் பேசுவோ, சட்டம்செய்யவோ ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ஒப்புக்கொள்ளுவதானாலும், தேசமெல்லாம் ஒரே அபிப்பிராயமாய் அந்தந்த மத, சாதிக்காரர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளாத தக்கதாய் இருக்க வேண்டும் என்கின்றதான ஆகாத நிபந்தனைகளையெல்லாம் சொல்லுகின்றவர்கள்.

இந்திய தேசாபிமானம் என்பதே—இன்று, இந்தத் தேச பணக்காரர்களுடைய சவுகரியங்களைக் குறிப்பாய்க் கொண்டதும், பணக்காரர்கள் பண வருவாய் முறையைச் சிறிதும் மாற்றமுடியாததும், பணக்காரர்களுக்குப் பணம் பெருகிக்கொண்டு, வளர்ந்து கொண்டு போவதைத் தடுக்க முடியாததும், தேசசெல்வம் எல்லாம் ஒருவன் கைக்கே போவதானாலும் ஆட்சேபிக்க முடியாததுமான கொள்கைதான் (தேசாபிமானத்தின்) இருந்து வருகிறதே தவிர—தேசம், தேச மக்களுக்குப் பொது : தேசத்தின் செல்வம், விளைபொருள், போக்குவரத்து, வர்த்தகம், தொழிற்சாலை ஆகியவைகளின் பலன்கள் இந்தத் தேசத்து எல்லா மக்களுக்கும் பொது—என்று சொல்லக்கூடிய காரியங்கள் தேசாபிமானத்தில் இல்லவும் இல்லை; அதை அதில் சேர்த்துக்கொள்ள மகாத்தமர்கள் என்பவர்கள் முதல் எந்த தேச பக்தர்களும் சம்மதிப்பதும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட யோக்கியதையுள்ள நபர்கள் தங்கள் சேர்த்துள்ள ஸ்தாபனத்தையும், தங்கள் சொல்லும் கொள்கைகளையும் தேசாபிமானம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பதாலேயே—தங்களைத் தேசாபிமானிகள் என்றும், தங்களோடு சேராதவர்கள் எல்லாம் தேசாபிமானிகள் அல்லர் என்றும், தேசத் துரோகிகள் என்றும், தங்கள் ஸ்தாபனத்தான் குதிரைக்குச் சமானமானது என்றும் மற்றவைகள் கழுதைக்குச் சமானமானது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதனாலேயே தேசாபிமானம் என்பது வடிகட்டிய அயோக்கியத்தனம் என்றும் அதில் வாழ்கின்றவர்கள் உலகிலுள்ள பிழைப்புக்களில் எல்லாம் மிக இழிவான பிழைப்பில் பிழைக்கின்றவர்களாக வார்கள் என்றும் சொன்ன சொல்லப் பொன்னே போல் போற்றி, பொன்னெழுத்தில் எழுதி, சொன்னவரைப் பொன்னேபோல் வாழ்த்த வேண்டாமா என்று கேட்கின்றோம்.

இன்று சிறப்பாக, இந்த நாட்டில் தன்னை ஒருவன் தேசாபிமானி என்று சொல்லிக் கொண்டாலோ, அல்லது அந்த ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்துகொண்டாலோ அல்லது வேறு வழியில்லாமல் அதன் பயனால் வாழ்வை நடத்த ஆரம்பித்துவிட்டாலோ, அவன் எவ்வளவு அயோக்கியனாய், இழிநிறப்பாய் ஒழுக்கக்கெட்டவனாய் இருந்தாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் மேடை ஏறவும், வாயில் வந்ததைப் பேசவும், மனத்தில் நினைத்ததை எழுதவும், பொய், பித்தலாட்டம், போக்கிரித்தனங்கள் செய்யவும் யோக்கியதைகள் ஏற்பட்டுவிடுவது என்றால்—இப்படிப்பட்ட தேசாபிமானத்தையும், தேசியத்தையும், தேசபக்தியையும் வெட்டிப் புதைக்க வேண்டாமா என்று கேட்கின்றோம்.

அதற்காக உயிர் போகும்ளவும் பாடுபட்டு—அதற்காக உயிர்விட நேரிடுவதைப் பெரிபொரு, கிடைத்ததற்கரியதொரு காரியம் என்று கருத வேண்டாமா என்று கேட்கின்றோம்.

தோழர் இராசகோபாலச்சாரியார் நமது பாராட்டுதலுக்குரியர் என்றே கருதுகிறோம். (நமது பாராட்டுதலை அவர் இலட்சியம் செய்யாதிருந்தாலும் இருக்கலாம்.) அவரை உண்மைத் தியாகிகளில் ஒருவராகவே கொள்ளலாம். அவரது நிலைமையைப் பார்த்தும், அவர் தேசாபிமானத்தால் பிழைக்கவேண்டிய அவசியமில்லாதவர் என்றே கூறுவோம்.

அதோடு கூடவே, ஒவ்வொருவருக்கும் அவரவர் கருதும் வழியில் தொண்டாற்ற, தியாகம் செய்ய, உயிர்விட அவரவருக்கு உரிமை உண்டு என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம்.

என்றாலும், ‘காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் தேசாபிமான ஸ்தாபனம். காங்கிரஸ்காரர்கள் தாம் தேசாபிமானிகள்’ என்று சொல்லுவதும்; ‘எவ்வளவுதான் ஒரு மனிதன் தனிப்பட்ட முறையில் சொந்த வாழ்வில், எவ்வளவு அயோக்கியனாய், ஈனனாய் இருந்தாலும் அவன் காங்கிரஸில் சேர்ந்துவிட்டால் அவன் யோக்கியனாய் விடுவான்’ என்றும்; அவனை யோக்கியனாகக் கருதவேண்டும் என்றும் சொல்ல முன்வந்துவிட்டாரானால், பிறகு இவரைப்பற்றி என்ன சொல்வது என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

‘நாட்டுக்கு நல்ல துறை வந்தாலும், தோட்டிக்குப் புல் சுமக்கும் வேலை போகாது’ என்பதுதான் தேசாபிமானிகளின் மகாத்மாக்களின் சுயராஜ்ய தர்மமாகும். இந்த சுயராஜ்யம் வருவதைவிட இப்போது இருக்கும் பரராஜ்யமே மேலானது என்பது எனது கருத்து.

இன்றைய பரராஜ்யத்தில், தோட்டி புல் சுமக்கும் வேலையை விட்டு மந்திரி வேலை செய்தாலும் செய்யக்கூடும்.

ஆனால், அவ்வளவு சாதித் தொழிலையும் பரம்பரைப் பெருமையையும் பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பாற்றும் காங்கிரஸ் சுயராஜ்யத்தில், தோட்டி புல் சுமப்பதைவிட வேறு தொழில் ஏற்பட முடியுமா என்று யோசித்துப்பாருங்கள். இந்தக் காரணத்தினால் நான் நான் தேசத் துரோகியாக இருக்கிறேன்; சுயராஜ்யத்தக்கும் விரோதியாக இருக்கிறேன். ஆனால், பார்ப்பனர் சாதியையும் பறசாதியையும் அழித்து, எல்லோரும் சரிசமமான மனிதர்கள் என்று ஆக்கும் தேசாபிமானத்திற்கும் சுயராஜ்யத்துக்கும் நான் விரோதியல்லன்; துரோகியுமல்லன் என்பதை ரூபகத்தில் வையுங்கள்.

நான் இந்திய சுயராஜ்யம், இந்திய தேசாபிமானம் என்பதைப்பற்றி மாத்திரம் பேசுவதாக நினைத்துவிடாதீர்கள். உலகத்தில் உள்ள எல்லா தேசங்களின் தேசாபிமானங்களையும் சுயராஜ்யங்களையும் கண்டும், தெரிந்தும்நான் பேசுகிறேனே ஒழிய கிணற்றுத் தவளையாய் இருந்தோ வயிற்றுச் சோற்றுச் சுயநல தேசபக்தனாக இருந்தோ நான் பேசுவதில்லை.

எந்தத் தேசத்திலும்—எப்படிப்பட்ட சுயராஜ்யத்திலும்—குடி அரசு நாட்டிலும் ஏழை-பணக்காரன், முதலாளி-தொழிலாளி வித்தியாசம் இருந்துதான் வருகின்றது. நம் நாட்டில் இவைகள் மாத்திரம் அல்லாமல் பார்ப்பான்-பறையன், மேல்சாதி-கீழ்சாதி ஆகிய அர்த்தமற்ற அயோக்கியத்தனமான வித்தியாசங்களும் அதிகப்படியாக இருந்து வருகின்றன. இவைகளை ஒழிக்கவோ அழிக்கவோ இன்றைய தேசாபிமானத்திலும் சுயராஜ்யத்திலும் கடுகனவாவது யோக்கியமான திட்டங்கள் இருக்கின்றனவா என்று உங்களைக் கேட்கின்றேன்.

உலகத்திலேயே மேம்பட்ட செல்வச் செருக்குடைய நாடான அமெரிக்க நாட்டிலேயே 2 கோடி பேர்களின் குடும்பங்கள் (1934-ல்) வேலை இல்லாமல் திண்டாடுகின்றன வென்றால், உலகத்தில் சூரிய அஸ்தமனம் இல்லாத பிரிட்டிஷ் சுயராஜ்ய இங்கிலாந்தில் 20 இலட்சம் பேர்களின் குடும்பங்கள் வேலை இல்லாமல் பட்டினிகிடக்கின்றன வென்றால், சுயராஜ்ய ஜனநாயக ஆட்சிக்கு வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்?

சுயராஜ்யம் உள்ள சுதேச சமஸ்தானங்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். ‘பிரிட்டிஷ் இந்தியா’ சின்ன கருப்பன் ஆனால், ‘சுதேச சமஸ்தான இந்தியா’ பெரிய கருப்பனாய் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட தேசாபிமானம், ‘சுயராஜ்யாபிமானம்’ என்கின்ற சூழ்ச்சிகளையும், தந்திரங்களையும் விட்டுவிட்டு ‘மனித ஜீவ அபிமானம்’ என்கின்ற தலைப்பின்கீழும் கொள்கையின்கீழும் எல்லோரும் ஒன்று சேருகின்ற வரையில் நான் ‘தேசத் துரோகி’யாக இருந்து, தேசாபிமானப் புரட்டையும், சுயராஜ்யப் புரட்டையும் வெளியாக்காமல் இருக்க முடியாது.

[கோவை டவுன் ஹாலில், 12-10-1934ல் சொற்பொழிவு—‘புகத்தறிவு’ 21-10-1934]

தேசாபிமானம், தேசபக்தி என்பவைகள் சுயநல சூழ்ச்சி என்றும், தனிப்பட்ட வருப்பு மக்களால் தங்கள் வருப்பு நலத்துக்காகப் பாமர மக்களுக்குள் புகுத்தப்படும் ஒரு (வெறி) போதையென்றும் பல தடவைகள் நாம் சொல்லி வந்திருக்கிறோம்.

மற்றும், ‘தேசாபிமானம் என்பது காலிகளுக்கு ஏற்பட்ட கடைசி ஜீவன மார்க்கம்’ என்று மோனாட்டு அறிஞர் ஒருவர் கூறியது ஆப்தமொழி என்றும் பல தடவைகள் எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறோம்.

இவற்றை எந்த ஒரு தேசபக்தனும், தேசாபிமானியும் இதுவரை மறுக்கவேயில்லை என்பதோடு, இவ்வாப்த வாக்கியங்கள் நிறைந்த ஆங்கிலப் புத்தகங்கள் பாடப் புத்தகங்களாகவும் வைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

இனியும் யாருக்காவது இவற்றில் சந்தேகங்களிருக்குமானால் இன்றைய அபிசீனியா—இத்தாலி யுத்தமேகங்களையும் இடியையும் மின்னலையும் பார்த்தால், கண்ணாடியில் முகம் தெரிவதுபோல் விளங்கும். மற்றும், தேசாபிமான விஷயமாயும், தேசங்களைக் காப்பாற்றும் விஷயமாயும் பல தேசக் காவலர்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற ‘சர்வதேசப் பாதுகாப்புச் சங்கத்தின்’ யோக்கியத்தைப் பார்த்தாலும் தெரியும்.

இளைத்தவனை வலுத்தவன் கொடுமைப்படுத்துவதும்; ஏமாந்தவனைத் தந்திரசாவி ஏமாற்றுவதும் இன்று ஆஸ்திரேலியாவுடைய கடவுள்களின் கிரண்டு கண்களாகவும்; தேசபக்தர்கள், தேசாபிமானிகள் என்பவர்களின் ஜீவநாடியாகவும் இருந்துவருகின்றன.

இந்த கிரண்டு காரியங்களுக்காகத்தான், அதாவது இம்சித்தல்—ஏமாற்றுதல் ஆகிய கிரண்டு காரியங்களுக்காகவும்—அவை நிரந்தரமாகவும், ஒழுங்காகவும், பத்ததியாகவும் நடைபெறுவதற்காகவேதான் உலகில் கடவுள், மதம், மோட்சம், நரகம், சாஸ்திரம், புராணம், அரசு, பிரதிநிதித்துவம், சட்டசபை, சட்டம், போலீஸ், நீதிபதி, சிறைக்கூடம், சத்தியம், நீதி, ஒழுக்கம், ஒழுங்குமுறை, யோக்கியம், பரிசுத்தம், பெரியவர் வாக்கு, மகாத்மர்கள் சேவை, தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவர்கள் அவதாரம் என்பன போன்ற ‘சர்க்கரை பூசிய பாஷாணங்கள்’ இன்று உலகில் சுற்றிக்கொண்டு—இருந்து செல்வாக்குப் பெற்றோ, பெறாமலோ காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றன.

சைனாவோடு ஐப்பாசர், போர்தொடுத்தபோது, ஐப்பானுக்கு அதன் வியாபாரப் பொருள் விற்பதற்கு நாடுகள் இல்லை; அதற்குப் போதிய துறைமுகமில்லை; மற்ற நாடுகளைப்போல் அதற்குக் குடியேற்ற நாடு இல்லை என்பது போன்ற காரணங்கள்தாம் வெளிப்படையாகவே சொல்லப்பட்டன.

அபிசீனியா மீது இத்தாலி போர் தொடுப்பதற்கும், இந்தக் காரணங்கள்தாம் இன்று முக்கியமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பிறகு பிறத்தியாரை ஏமாற்ற ஏதோ நொண்டிச் சாக்குகள் பஞ்சாயத்தில் பேசப்படுகின்றன.

சர்வதேசப் பாதுகாப்புச் சங்கத்தில் யுத்தத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்ட நாடுகள்போக, மற்ற நாட்டு அங்கத்தினர்களோவெனில் உலகத்துக்கோ, தங்களுக்கோ சரியென்று பட்டதை வெளியில் சொல்லவே மயங்குகின்றார்கள்.

காரணம் என்னவென்றால், யுத்தத்தில் சம்பந்தப்பட்டு வலுவில் தாக்கப்பட்ட நாடுகள் மற்ற பிரதிநிதிகளைப் பார்த்து, ‘உங்களுக்கு மாத்திரம் வியாபாரத்துக்குப் பல நாடுகள் இருக்கின்றன. நீங்கள் மாத்திரம் உங்கள் தேசமல்லாமல் வேறுபல தேசங்களைக் குடியேற்ற நாடாகவும் அனுபவிக்கிறீர்கள்—அதுமாதிரி, எங்களுக்கு வேண்டாமா?’ என்று கேட்க ஆரம்பித்தால் தலைசூரிய வேண்டியவர்களாய் இருக்கவேண்டியிருப்பதால், ‘நான் நோகாமல் அடிக்கிறேன்; நீ ஓயாமல் அழு’ என்று சொல்லவேண்டியதாய் விட்டது.

சர்வதேச சங்கம் என்பது கண்டித்து, உண்மையான எண்ணத்தோடு இத்தாலியைப் பார்த்து ஓர் உறுமல் உறுமி கிருக்குமானால், இன்று இத்தாலி வாலை ஒருக்கிக்கொண்டு அடங்கியிருக்கும்.

ஐப்பான்-சைனா சண்டையின்போதும் ஐப்பான் இஷ்டம் ஓரளவுக்குப் பூர்த்தியான பின்பே சர்வதேச சங்கம் மிரட்ட ஆரம்பித்தது.

அதுபோலவே, இத்தாலியின் உள் எண்ணம் பூர்த்தியான பின்புதான் சர்வதேச சங்கம் மிரட்டும்போல் இருக்கிறது.

பொதுவாகவே, சர்வதேச சங்கத்தை நாம் ஓர் உண்மையான உலகப் பாதுகாப்புச் சங்கம் என்று சொல்ல முடிவதில்லை.

அதை வலுத்தவர்கள், தந்திரக்காரர்கள் பாதுகாப்புச் சங்கம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

யோக்கியமான ஒரு சர்வதேசப் பாதுகாப்புச் சங்கம் இருக்கவேண்டுமானால், அது உலக எல்லா தேசங்களுக்கும், ஒவ்வொரு பிரதிநிதியைத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்தப் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய சபைக்கு உலக அரசியல், கிராணுவம் ஆகியவை முழுவதையும் ஒப்படைத்துவிட்டு, கின்று தனித்தனி கிராணுவாகவோ, சர்வாதிகாரியாகவோ இருப்பவர்களுக்கு ஜீவனாம்சம் கொடுத்து உட்காரவைத்து, அச் சபைக்குத் தலைவராகத் தேசம், சாதி, மதம், கடவுள்செயல் என்கின்ற குறுகிய நோக்கமற்று உலகமெல்லாம் ஒருதேசமாகவும், மக்களெல்லாம் ஒரே (மனித) சாதியாகவும் கருதுபவராகவும், உலக சொத்துக்கள் எல்லா மக்களுக்கும் சொந்தமானது என்கின்ற சகோதர உணர்ச்சி உள்ளவராகவும் உள்ளவரைத் தலைவராகப் போட்டு ஆட்சி நடத்தப்படுமானால் அது உண்மையான சர்வதேசப் பாதுகாப்புச் சங்கமாக இருக்கலாம்.

35 கோடி மக்களுள்ள இந்தியாவுக்கும் 45 கோடி மக்களுள்ள சைனாவுக்கும் (கிட்டத்தட்ட உலக ஜன சமூகத்தில் சரிபகுதியுள்ள தேசங்களுக்கு) இன்று சர்வதேச சங்கத்திலிருக்கும் பிரதிநிதிகள் யாரென்பதும், அவர்கள் இந்தத் தேசங்களில் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளுக்கு என்ன உதவி செய்தார்கள் என்பதும், சர்வதேச சங்கத்தின் நிதியான ஆட்சியில் இவ்விரு தேசமக்களும் திருப்தியாய், கவலை இல்லாமல், மானத்தோடு வாழ்கின்றார்களா என்பதும் கவனித்துப் பார்த்தால்—இன்றைய சர்வதேச பாதுகாப்புச் சங்கத்தின் யோக்கியதை தானாகவே விளங்கும்.

ஆகவே, சர்வ தேசாபிமானச் சங்கத்தின் யோக்கியதையே இப்படியிருக்கும்போது, இனி தனித்தனி தேசாபிமான சங்கத்தின் யோக்கியதையும், அச் சங்கத்தால் ஏற்பட்ட தேசப் பாதுகாப்பு யோக்கியதையும் எப்படியிருக்கும் என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகம் வர்ணிக்கவேண்டியதில்லை என்று சொல்லுவோம்.

இந்திய தேசாபிமானம், தேசபக்தி என்பது இன்று ஒரு சாதாரண மனிதராகிய காந்தியாரிடம்—அதாவது, மகாத்மா என்பவரிடம் மக்கள் வைத்திருக்கும்—வைக்கும் பக்தி, அபிமானம் ஆகியவற்றைப் பொறுத்தே இருக்கிறது.

எவனாவது காந்தியாரை முட்டாளென்று சொல்லிவிட்டாலோ, அல்லது அவர் நம்மைப்போல சாதாரண மனிதர்தான் என்று சொல்லிவிட்டாலோ—அதுவே இன்று எந்த மனிதனையும் தேசத் துரோகியென்றும், தேசாபிமானமற்றவரென்றும் சொல்லி விடுவதற்கும், பரிட்சிப்பதற்கும் போதுமான கருவியாய் இருக்கிறது.

இன்று இந்தியாவிலுள்ள தேசாபிமானம் பணச் செலவினாலும், பார்ப்பனப் பிரச்சாரத்தாலும் ஏற்படுவதெயொழிய—மற்றபடி மக்கள் சமூகத்துக்குப் பொதுவாகவுள்ள ஏதாவது ஒரு குறையையோ தேவையையோ உத்தேசித்து ஏற்பட்டதல்ல.

பார்ப்பான் தன்னை மனித சமூகத்தில் இருந்து பிரித்துக்கொண்டு தான் மாத்திரமே மேல் சாதிக்காரன் என்றும், மற்றவர்கள் தனக்குத் தொண்டு செய்யவே கடவுளால் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்களென்றும் சொல்லுகிறவன்.

பணக்காரர்களாய், முதலாளிகளாய் இருக்கின்றவர்களோ அவர்களுக்கும், அது போலவே தாங்கள் மற்ற சாதாரண மக்களிடம் இருந்து விலக்கப்பட்டவர்களென்றும், மற்ற மக்களிடம் தமக்கிஷ்டமான வேலை வாங்கிக்கொண்டு தமக்கிஷ்டமான கூலிகொடுக்கவே கடவுள் தங்களைச் சிருஷ்டித்துத் தமக்குச் செல்வத்தைக் கொடுத்து, மற்ற மக்களைத் தொழில் செய்யச் சிருஷ்டித்து இருக்கிறாரென்றும் கருதக்கொண்டிருக்கிறவர்கள்.

இவ்விரண்டு பேருக்கும் உள்ள வித்தியாசமெல்லாம் பார்ப்பான் கூலிகொடுக்காமல் வேலை வாங்கிக்கொள்ள உரிமையுள்ளவனென்பதும்; பணக்காரன் ஏதாவது கூலிகொடுத்து வேலை வாங்கவேண்டும் என்பதும் தவிர—மற்றபடி மற்ற ஜனங்களைவிட தாங்கள் மேலானவர்கள் என்பதிலும், இந் நிலை கடவுளால் அளிக்கப்பட்டது என்பதிலும் வித்தியாசமான அபிப்பிராயம் இல்லவே இல்லை.

இப்படிப்பட்ட இந்த கிரண்டு கூட்டத்தாரும் சேர்ந்துதான், இந்தியாவின் தேசாபிமானத்துக்குக் கர்த்தாக்களாய் இருக்கிறார்கள்.

எப்படியென்றால், பணக்காரன் பணத்தைப் பல இலட்சக்கணக்காய்க் கொடுக்கிறான்; பார்ப்பான் தந்திரத்தைப் பிரயோகிக்கிறான்; இருவரும் சேர்ந்து கூலிகளைப் பிடித்துத் தேசாபிமானப் பிரச்சாரம் நடத்தி அதற்குச் செல்வாக்கை உண்டாக்கி விடுகிறார்கள்.

ஆகவே, இந்த கிரண்டு கூட்டத்தாராலும் இவர்களுடைய கூலிகளாலும் நடத்தப்படும் தேசாபிமானப் பாமர மக்களுக்குப் பயன்படுமா—அல்லது இந்த மூன்று கூட்டத்தையும் வெளியாக்கி அவர்களை ஒழிக்க முயற்சிக்கும் 'தேசத் துரோகம்' பாமர மக்களுக்குப் பயன்படுமா என்பதை அறிஞர்கள் யோசிக்க வேண்டும்.

இன்று நம்முடைய பொதுஜனங்கள் அல்லது பாமர ஜனங்கள் என்பவர்களின் யோக்கியதை நாம் அறியாததல்ல. அவர்கள் ஆண்களில் 100-க்கு 90 தற்குறிகள்; பெண்களில் 100-க்கு 98 தற்குறிகள்.

அதோடு மாத்திரமல்லாமல், 100-க்கு 50 பேர்களுக்குமேல் ஜீவனத்துக்கு வேறு எவ்வித மார்க்கமும் இல்லாமல், 'எந்தக் காரியத்தையும் செய்தாவது ஜீவனம் நடத்த வேண்டும்' என்கின்ற கவலையும் பசிப் பிணியும் உள்ளவர்கள். எனவே, இந்த நாட்டில் நன்மை-தீமை; யோக்கியன்-அயோக்கியன்; சுயநலக்காரன்-பொதுநலக்காரன்; சூழ்ச்சிக்காரன்-உண்மையானவன் என்கின்ற தன்மைகளைக் கண்டுபிடிக்கச் சரியான அறிவும், யோக்கியதையும் பொதுமக்களுக்கு எப்படி உண்டாக்கும்?

ஆகவே, ஒரு சில நபர்கள்தாம் உண்மையாகவும், கவலையாகவும், உழைக்கக் கூடியவர்களாகவோ, உண்மையை எடுத்துச் சொல்லக் கூடியவர்களாகவோ கிடைக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் பொதுஜனங்களால் மகாத்மா என்றோ, தேசாபிமானி என்றோ, தேசபக்தர் என்றோ, தேசியவாதி என்றோ கருதப்படக் கூடியவர்களாய் இருக்கமுடியாதென்பதோடு அவர்கள், 'தேசத் துரோகியாயும், மதத்துரோகியாயும், நாஸ்திகர்களாயும்' தாம் இருக்கமுடியும்.

அதோடு மாத்திரமல்லாமல், பொது ஜனங்களால் வசவு கேட்கவும், துன்புறுத்தப்படவும் வேண்டியவர்களாகவும் கூட இருக்கக்கூடும்.

எப்படி இருந்தாலும் முடிவில் தேசத் துரோகிகள் எனப்படுபவர்களும், நாஸ்திகர்கள் எனப்படுபவர்களுந்தாம் வெற்றிபெறுவார்களே தவிர—அவர்கள்தாம் வெற்றி பெற்றாக வேண்டுமே தவிர, மற்றபடி இந்த ஜால வித்தையான தேசபக்தி வெற்றியடையவோ, மக்களுக்குப் பயன்படவோ போவதில்லை என்பது உறுதி.)

8. பாரத தேசம்

இந்தியாவை 'பாரத தேசம்' என்றும் இந்திய அரசியலை இராம-ராஜ்யம் என்றும் காங்கிரஸ் காரர்கள் (ஆரியர்—பார்ப்பனர்) சொல்லும் காரணம் என்ன? இவற்றிலிருக்கும் உண்மை என்ன? என்பவை சிந்திக்கப்படத் தக்கவையாகும். நிலப் பரப்புக்கு எடுத்துக் காட்டும் ஆதாரமும் காட்டவேண்டுமானால், பூகோளத்திலிருந்து கையாளப்படவேண்டும். அதுபோலவே, பண்டைய அரசியலுக்கு எடுத்துக்காட்டும் ஆதாரமும் காட்டப்பட வேண்டுமானால், சரித்திரத்திலிருந்து கையாளப்படவேண்டும். இதை எப்படிப்பட்ட தர்க்கவாதியும் அறிவாளியும் ஒப்புக்கொள்ளுவர். அதுபோலவே, மக்களின் சாதி வகுப்புக்கு எடுத்துக்காட்டும் ஆதாரமும் வேண்டுமானால் உடல்கூற்று, இயற்கையமைப்பு ஆகியவைகளிலிருந்தே கையாளப்பட வேண்டும்.

ஆனால், இன்று காங்கிரசார், அதாவது இந்த நாட்டு மக்களுக்கு அரசியலிலும், ஆதீமார்த்தத்திலும் நாங்களுே பிரதிநிதிகள் என்று கொண்டாடும், பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தி உரிமைகொண்டாடும் காங்கிரசார் தங்கள் கூற்றுக்கு அதாவது, இந்தியாவை 'பாரததேசம்' என்பதற்கும், அரசியலை 'சுயராஜ்யம்' என்பதற்கும் ஏதாவது பூகோளத்தில், சரித்திரத்தில் ஆதாரம் காட்டுவார்களா என்று கேட்கிறோம்.

இந்தியாவை பாரதநாடு என்று கூறுவதற்குப் புராணக் கதைகள்தான் ஆதாரமாக இருக்கின்றன. பூகோளத்தில் அந்தப் பெயர் எங்கும் காணப்படுவதில்லை. புராணங்களிலும் இந்தியாவை பரதகண்டமென்று, 'கண்டமாகக்' காட்டப்படுகிறது. அதில் இந்தப் பெயர் வாய்த்ததற்குக் காரணம் 'பரதன்' என்பவன் ஆண்டான் என்கின்ற காரணத்திற்காக இந்தப் பெயர் வழங்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது.

அந்தப் பரதன் இன்றைய பரதன்கூட அல்லன் என்றே சொல்லப்படுகிறது. துஷ்யந்தனின் மகனான பரதன்கூட அல்ல என்றும் காட்டப்படுகிறது. மற்றும், யார் என்றால், ஒரு சமணசமயப் பெயரையுடைய 'வரிஷிபன்' என்பவனுடைய மகன் என்றும், அவன் ஒன்பதில் ஒருவன் என்றும், இந்தியாவை நவ கண்டமாகப் பிரித்து ஒன்பது பேருக்கு ஒன்பது பங்குகொடுத்ததில்—பரதனுக்கு ஒரு பங்கு வந்ததென்றும் அதற்குத்தான் 'பரத கண்டம்' என்ற பெயர் என்றும் காணப்படுகிறது. இது பாகவதம் என்னும் புராணத்தில் காணும் கதைவாகும். இதற்குக் காலம் ஒன்றும் குறிப்பிடவில்லை. இந்தக் கதையை மெய்யாக ஏற்றுக்கொண்டால், இதுபோன்று அனேக கதைகள் அந்தப் புராணங்களில் உள்ளவைகளைப் பொறுத்தே இருந்துவரும் மற்ற சங்கதிகளுக்கு, என்ன சமாதானம் சொல்ல முடியும்? ஆண்ட ஒரு அரசனின் பேரால் ஒரு நாடு அழைக்கப்படுவதால் அதற்கு உண்மை, ஆதாரம் ஒன்றும் தேவையில்லையென்பது அறிவு வாதமாகுமா? உண்மையாக இந்த நாட்டை ஆண்ட அரசர்கள், உண்மை சரித்திரப்படி எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கும் போது—ஆளாததும், அறிவுக்கும், உண்மைக்கும், உரிமைக்கும் மாறுபாடானதுமான ஒரு பெயரை மக்கள் அழைத்துக் கொண்டுவர வேண்டுமானால் அது எப்படி நியாயமாகும் என்று கேட்கிறோம். அதிலும் இந்தப் பெயர்களை, போலித் தன்மைகளை வைத்துக் கொண்டு அதன்மூலம் உண்மையான, சரித்திர ஆதாரமான பெயரைக்கொண்டு ஒரு நாட்டை அதாவது திராவிடநாட்டை, 'திராவிடநாடு' என்றழைத்து, அது உரிமைபெற வேண்டுமென்று முயற்சிப்பவர்கள் கூட்டத் திப்புக்குந்துகொண்டு, அக் கூட்டத்தில் குழுப்பம், காலித்தனம் வினைவிக்க, 'பாரதநாட்டுக்கு ஜே!' 'பாரதமாதாவுக்கு ஜே!' என்று கூப்பாடுபோடுவது எந்தவிதத்தில் யோக்கியமும், டானமும், உண்மையுமான காரியமாகும் என்று கேட்கிறோம்.

அதுபோலவே, இந்த நாட்டு அரசியலுக்கு இங்கே 'இராம-ராஜ்யம்' அரசியல் வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆது காந்தியார் மாத்திரமல்லாமல் அனேகமாய் காங்கிரஸ்

காரர்கள் எல்லோராலும் சொல்லப்படுகிறது என்றால் அதற்கு ஆதாரம் ஒன்றும் காட்ட வேண்டாமா என்கின்றோம்.

இந்ததேச சரித்திரம் என்பதானது கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 2000, 3000 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்து குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இராமன் ஆண்டதாக 'இராம ராஜ்யம்' என—ஒருகாலமும் குறிப்பிடப்படவில்லை. 5000 வருடங்களுக்கு முன்புள்ள ஒரு அரசியல் முறை, அது உண்மையானாலும்—பொய்யானாலும், இன்றைக்குப் பயன்பட முடியுமா என்று கேட்கிறோம்.

ஆரியர்கள் வேண்டுமென்றே தங்களுக்கு அனுசூலமான, தங்கள் உயர்வுக்கும் இந்த நாட்டுப் பழங்குடிமக்கள் இழிவுக்கும் அனுசூலமான ஒரு கட்டுக் கதையை தாணயப் பொறுப்பு வில்லாமல் இந்துதேச சரித்திரத்திலும், பள்ளிக்கூடத்திலும் துழைத்து மக்கள் மூளையில் பதியவைத்துவிட்டு, இன்று அதை மெய்யாய் நடந்ததாக ஆக்கி, அதன் தன்மைகளுக்குக் கட்டுப்படும்படியாக மக்களை இழிநிலைக்குக் கொண்டுவரவேதென்றால்—இதை கருத்துக்குக் கட்டுப்படும்படியாக மக்களை இழிநிலைக்குக் கொண்டுவரவேதென்றால்—இதை அறிவும், மாணமுள்ள மக்கள் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? புராணக் கதைகளின்படி பண்டகைகள் கொண்டாடுவது போலவே, அரசியலும் புராணக் கதைகளுக்கு உள்ளாகப் பட்டுவிடுமானால் மக்களுக்கு வளர்ச்சி எங்கே? அறிவு எங்கே என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறோம்.

நம் மக்களின் 'ஆதீமார்த்தம்' கூட, புராணக் கற்பனைக்கு அடிமைப்படுத்தப்பட்டு விட்டதே தவிர—அதாவும் காங்கிரஸ் காரர்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு விட்டதே தவிர—அதுவாவது அறிவுக்கும் மானத்திற்கும் ஏற்றதாக இருக்கவிடப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டுகிறோம். இன்று இந்தநாட்டில் காந்தியாருக்கு அரசியலில் தான் தலைமை இருக்கிறதே தவிர மத வியலில் ஒன்றுமில்லை. ஏனெனில் அவர் இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், சீக்கியர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முதலியவருக்கும் தலைவர் என்கிறார். அந்த உரிமையிலேயே மதிக்கப்படுகிறார், நடத்தப்படுகிறார். அவர் அரசியலில் இராமபஜனை, இராம பிரார்த்தனை செய்வதும், மற்றவர்களையும் செய்யச் சொல்லுவதும், அதையே அவரைப் பின்பற்றும் அரசியல்காரர்கள் பின்பற்றுவதுமென்றால்—அதைச் சரியென்று நம்மால் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்?

ஆகவே, காங்கிரசானது ஆரியர் நலனுக்காகவே ஒரு போலியான, கற்பனையான புராணக் கதைகளின் பேரில் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஒரு மாயா ஜாலவித்தை யென்றும், ஆகாயக் கோட்டையென்றும் சொல்லுகிறோம்.

['விடுதலை' - தலையங்கம்—12-6-1946]

3. காந்தியம்

1. காந்தியத்தின் சுதி

தோழர் காந்தியவர்கள் அரசியலில் தலையிட்டுத் தலைமை ஸ்தானத்தை அடைந்ததற்கு முக்கிய காரணம், ஒருபுறம் அவர் போட்டுக்கொண்ட மத சம்பந்தமான வேஷமும், கடவுள் சம்பந்தமான பேச்சும், மற்றும் சத்தியம், அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகம், ஆத்ம சுத்தம், ஆத்மசக்தி, பரித்தியாகம், தவம் முதலிய வார்த்தைகளும், மற்றொருபுறம் அவரது சிஷ்யர்கள் அரசியலின் பேராலும், தேசியத்தின் பேராலும் தங்கள் வாழ்நாளைக் கழிக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்ட தொண்டர்கள், தேசியவாதிகள், பத்திராதிபர்கள் ஆகிய கூட்டத்தார்கள் காந்தியரைப்பற்றி (அவர் ஒரு) ரிஷி என்றும், முனிவர் என்றும், கிறிஸ்து

என்றும், நபி என்றும், மகாத்மாக்களும், விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்றும் சொல்லி பிரச்சாரம் செய்ததும், இனி ஒருபறம் காந்தியைக் கடவுளாகவும் விஷ்ணுவாகவும், மற்றும் பலவிதமாகவும் சித்திரங்கள் எழுதிப் படம்போட்டு விளம்பரம் செய்ததும், மற்றும் லக்ஷிகத்திலும், வைதீகத்திலும் விளம்பரம் பெறவும், சுயகாரிய சித்தி பெறவும் ஆசைப்பட்ட பணக்காரர்களும், படித்தவர்களும் முறையே இலட்சக்கணக்காகத் திரவிய சகாயமும் பிரச்சாரமும் செய்து வந்ததமாகிய காரியங்களுமாக எல்லாம் சேர்ந்து அவரை அரசியல் சர்வாதிகாரியாக ஆக்கிவிட்டது.

இதனால் பாமர ஜனங்கள் தங்களது பகுத்தறிவைச் சிறிதாவது உபயோகப்படுத்தி காந்தியைத் தை ஆலோசித்துப் பார்க்கக் கூடாமற் போய்விட்டது. எப்படியெனில், கடவுள் பக்தி, மதபக்தி ஆகியவைகளுக்கு எப்படி ஒரு மனிதன் அடிமைப்பட்டு கடவுள் அற்புதம் மத அற்புதம் ஆகிய பல வகைகளைக் கண்மூடித்தன்மாய் நம்புகிறானோ அதுபோலவே காந்தியைத் துக்கும் பகுத்தறிவுப் பிரயோகமே சிறிதுகூட இல்லாமல் செய்துவிட்டது.

இந்தியாவில் கல்வியற்ற தன்மையும், பாமரத்தன்மையும், மதக் கற்பனையும் எந்த மனிதனை வேண்டுமானாலும், கடவுள் தன்மையுடையவனாகவும், மனித சக்திக்கு மீறிய மகாத்மாவாகவும் ஆக்குவதற்கு மிக அனுசூலமாகவே இருந்து வருகின்றன. அன்றியும் எந்த விஷயத்தை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொண்டு அதற்குத் தெய்வீகப் பூச்சோ, மதப்பூச்சோ சிறிது கொடுத்துவிட்டால் சுலபத்தில் யாரையும் நம்பும்படி செய்து விடலாம்.

உதாரணமாக, இதுவரை எத்தனை சாதுக்கள், சித்தர்கள், ரிஷிகள், மகாத்மாக்கள், துறவிகள், ஞானிகள் முதலியவர்கள் ஏற்பட்டு எவ்வளவோ அபூர்வ காரியங்கள் செய்ததாகவும் பார்த்ததாகவும் இன்றும் இருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். ஆகையால், இந்திய ஜனங்களிடையில் காந்தியார் அரசியல் தலைமை எந்தானம் பெற்றதில் அதிசயமொன்றும் இருக்க ஞாயமில்லை.

தோழியர் பெசண்ட் அம்மையாரும், தோழர் காந்தியைப் போலவே பகவதீகைப் பிரச்சாரத்தாலும், கடவுள்களிடத்திலும் மகாத்மாக்களிடத்திலும் தான் தினம் பேசுவதாகவும், முன்ஜென்மம், பின்ஜென்மம் முதலியவைகள் எல்லாம் தனக்குத் தெரிவித்ததாகவும் சொன்னதாலும், மற்றும் என்னென்னமோ சொல்லிக்கொண்டதாலும், அந்த அம்மாரும் அரசியலில் தலைமை வகிக்கப்பெற்று, கொஞ்சகாலம் சர்வாதிகாரியாக இருந்து, இந்தியா மாத்திரமல்லாமல் ஒரு காலத்தில் உலகம் முழுவதும் விளம்பரம் பெற்றிருந்ததைப் பார்த்தால், காந்தியைத் திரும்பும், பெசண்டியைத் திரும்பும் ஒற்றுமை இருப்பதைக் காணலாம். ஆதலால், காந்தியாருக்கு இருந்த செல்வாக்குக்கும், மதிப்புக்கும் அவரைப் பின்பற்ற ஆட்கள் இருந்துவந்ததற்கும் யாருக்கும் எவ்வித தத்துவார்த்தமும் தனிக் காரணமும் சொல்லவேண்டியதில்லை.

ஆனால், அது இன்று என்ன கெதியில் இருக்கின்றது என்பதுதான் இந்தக் கட்டுரையின் முக்கிய பாகமாகும்.

பெசண்டியைத் திரும்பும் காந்தியும் அடைந்து வருகின்றது. காந்தியார் உலகிலுள்ள மற்ற இயக்கங்களையும், மதங்களையும், மத ஆதாரங்களையும் ஒரு கட்டில் வைத்து, தானும் பகவதீகையையும் இந்துமதமும் ஒரு கட்டில் இருந்துகொண்டு ஞானம் பேசி வந்ததற்கும், அதற்கு இந்தியா மீடம் கொடுத்து வந்ததற்கும் காரணம் என்ன வென்றால், எடுத்ததெற்கெல்லாம் சத்தியம், சத்தியாக்கிரகம், அகிம்சை, ஆத்மசுத்தம், ஆத்மசக்தி, பரித்தியாகம், கடவுள் கட்டளை ஆகிய அர்த்தமற்ற மொழிகளும், தன் கிஷ்டப்படி வியாக்கியானம் செய்வதற்கு இடமுள்ளதும், தந்திரமானதுமான வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்தி வந்ததற்கும்.

இதுவரையில் அவைகள் எப்படி இருந்தபோதிலும், இருந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட போதிலும் இன்று அக் காந்தியைத் திரும்பி நிலை எப்படி இருக்கின்றது என்று பார்க்க வேண்டியது அறிவுள்ள மனிதனின் கடமையாகும்.

தோழர் காந்தியாரது சத்தியத்திற்கும், சத்தியாக்கிரகத்திற்கும் ஏதாவது யோக்கையை ஏற்பட்டதா? அல்லது, அவரது ஆத்மசுத்தத்திற்கும், தியாகத்திற்கும், அகிம்சைக்கும், கடவுள் செயலுக்கும் ஏதாவது பயன் உண்டாயிற்றா? என்பனபோன்ற காரியங்களைச் சற்றுக் கவனித்துப் பார்ப்போம்.

தோழர் காந்தியார் யாரிடம் இருந்து பயன் பெறுவதற்காகச் சத்தியமாய் நடந்து, சத்தியாக்கிரகம் செய்தாரோ, அவர்களிடமிருந்து ஒரு காதொடிந்த ஊசியைப் பெறுவதற்குக்கூட இவரது சத்தியமும் சத்தியாக்கிரகமும் பயன்படாமல் போனது, இன்று யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இவரது சத்தியாக்கிரகத்தின் பயன் எல்லாம், 'உடம்பு யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இவரது சத்தியாக்கிரகத்தின் பயன் எல்லாம், 'உடம்பு வேண்டாம்; கையைவிட்டால் போதும்' என்கின்ற பழமொழிப்படி, சத்தியாக்கிரகத்தின் பயனாய் சிறையிலடைக்கப்பட்டவர்களை விடுவிப்பதற்காக சர்க்காரோடு ராஜிபேசி, இனிமேல் சத்தியாக்கிரகம் அல்லது சட்டமறுப்புச் செய்வதில்லை என்று சொல்லி ஒப்பந்தம் பேசி, சத்தியாக்கிரகத்தை விடுதலை செய்ய வேண்டியிருந்ததேயாகும். மறுபடியும் செய்த சத்தியாக்கிரகமானது, 'சத்தியாக்கிரகி வெளிப்படையாய் நிபந்தனையற்ற மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும், இல்லாவிட்டால் சிறையிலிருக்க வேண்டும்' என்கின்ற நிலையில் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டது.

ஆத்ம சத்திக்காகவும், ஆத்ம சக்திக்காகவும் செய்த காரியங்களெல்லாம் ஆத்ம சத்தியானவர்களையும் ஆத்மசக்தி உடையவர்களையும் கண்ணினால் பார்ப்பதற்கும், பேட்டி கொடுப்பதற்கும், அவர்கள் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்பதற்கும் கூட வெல்லிசூடன் பிரபுவால் அருகதை அற்றவர்களாகச் செய்து விடப்பட்டன. இவை மாதிரி மல்லாமல், நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும், வாக்குத் தந்தபடி நடவாதவர்களாகவும், நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்தவர்களாகவும் சர்க்கார் சொல்லும்படி செய்துவிட்டது. இனி என்ன செய்யவேண்டிய பாக்கி இருக்கிறது என்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

நிற்க, சத்தியாக்கிரகம், சட்டமறுப்பு முதலாகிய காரியங்கள் அதில் ஈடுபட்ட மக்களை எல்லாம் தோல்வியுடையச் செய்து விட்டதென்றும், இனி அத் தகைய விஷயங்களைக் கைவிட்டுவிட்டு வேறு மர்க்கம் தேடவேண்டுமென்றும், தேசியவாதிகளும், தேசியப் பத்திரிக்கைகளுமே கூப்பாடுபோட ஆரம்பித்துவிட்டன.

மேலும், சத்தியாக்கிரகத்தினுடையவும், சட்டமறுப்பினுடையவும் உயிர் கடைசி மூச்சில் இருக்கிறதென்றும், அது எப்படியாவது காந்தியார் தோல்வியுடையவில்லை என்றும், ராஜி செய்துகொண்டார் என்றும், பொதுமக்கள் தினன்கும்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால் அதுவே போதும் என்கின்ற ஒரு போலி அபிமானத்திற்காகக் காத்திருக்கிறதென்றும், அப்படிக் காத்திருப்பது சுயமரியாதைக்கும் சத்தியத்துக்கும் ஏற்றதல்ல வென்றும், சத்தியாக்கிரகம் (தோற்றுவிட்டது) செத்துப்போய்விட்டது என்பதைத் தெரியமாயும் நானயமாயும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், தேசியவாதிகளும், தேசியப் பத்திரிக்கைகளுமே கூக்குரல் மீட ஆரம்பித்துவிட்டன.

ஆகவே, இதிலிருந்து ஆத்மசுத்தியும் சத்தியாக்கிரகமும் சத்தியமும் இதுவரை யாதொரு பலனையும் கொடுக்காமல் இருந்துவந்திருப்பதை யாவரும் அறியலாம்.

1921-ம் வருஷ முதல் கள்ளுக்கடை சத்தியாக்கிரகம், அன்னிய ஜவுளிக்கடை சத்தியாக்கிரகம், உப்புக் காசிசும் சத்தியாக்கிரகம், கோவில் சத்தியாக்கிரகம் முதலிய அனேக சத்தியாக்கிரகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அகிம்சையின் பேரால்

அனைத்து அடி, உதை முதலியவைகள் அடைந்தும் வந்தார்கள். ஆத்மசுத்திக்காகவும், இந்த நூலில் ஒற்றுமைக்காகவும் சத்தியாக்கிரகங்களுக்குள் தப்பான காரியங்கள் நடந்து விட்டதற்காகவும், மற்றும் பல காரியங்களுக்காகவும், பல பட்டினி விரதங்கள் இருந்துமாய் விட்டன. இவ்வளவும் போதாமல் பல தடவைகளில் காந்தியார் கடவுளிடம் பேசியுமாய் விட்டது. அசிரி மூலம் காந்தியாருக்குப் பல கட்டளை கிடும் ஆகிவிட்டன. இவ்வளவும் போதாமல் தினம் பிரார்த்தனைகளும், ஜபங்களும், தபசுகளும், மவனவிரதப் பிரார்த்தனைகளும் முறை தவறாமல் நடந்தும் வருகின்றன. இவைகள் எல்லாம் எதற்காக, யாருடைய நன்மைக்காகவெனச் செய்யப்படுகின்றனவோ, அவர்களுக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டது? அல்லது, யாரிடமிருந்து பெறுவதற்காக, யாருக்கு நல்ல புத்தி வருவதற்காகச் செய்யப்பட்டதோ அவர்களையாவது என்ன செய்துவிட்டது என்று பார்த்தால் ஒன்றும் இல்லை என்பதோடு தோல்வியையும், இழிவையும் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டது என்றும் சொல்லித்தீர வேண்டியது அவசியமாயி ருக்கிறது. இதற்கு காந்தியாராகட்டும் மற்றவர்கள் சத்தியத்துக்கும் ஆத்மசுத்திக்கும், கோரிய பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தி இல்லை என்று சொல்லவேண்டும்; அல்லது, காந்தியாரின் சத்தியத்திலோ, சத்தியாக்கிரகத்திலோ, ஆத்ம சத்தியிலோ, தியாகத்திலோ, கடவுளைக் கண்டதிலோ உண்மையில்லை என்றாவது சொல்லியாக வேண்டும்.

பொதுஜனங்கள் பாமரர்களாகயிருப்பதாலும், படித்தவர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்களும், பணக்காரர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களும், தேசியப் பத்திரிக்கை பிழைப்புக்காரர்களும் அயோக்கியர்களாகவும், சுயநலக்காரர்களாகவும், பொறுப்பற்ற வர்களாகவும் இருப்பதால், இம்மாதிரி பிரச்சினைகளுக்கே இடமில்லாமல் ஜனங்களை ஏமாற்றிவிடக்கூடும் என்றாலும், பகுத்தறிவுக்காரர்களுக்கு இவ்விஷயங்கள் தெரியாமல் இருக்கும்படி செய்துவிட இனி யாராலும் முடியாது.

இந் நிலையில் ஒரு விஷயத்தை மாதீரம் நாம் ஒப்புக்கொள்ளப் பின்வாங்கவில்லை. அதென்னவென்றால், தோழர் காந்தியுடையவும், அவருடைய பிரதம சிஷ்யர்களுடையவும் அந்தரங்க எண்ணம் ஓர் அளவு கைகூடி வந்திருக்கின்றது என்பதேயாகும்.

எப்படியெனில், தோழர் காந்தியின் முயற்சியெல்லாம் பார்ப்பனியமும், பணக்காரத் தன்மையும் இந்தியாவில் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதேயாகும். இந்த எண்ணமே தான் அவருடைய பார்ப்பன-பணக்கார 'சிஷ்யர்கள்' (நண்பர்கள்) உடையதுமாகும். இந்த எண்ணம் அவரிடம் இருப்பதற்கு ருஜூ என்னவென்றால், (பணக்காரர்கள் பிழைக்க ஏழைகளுக்கு கிராட்டினம் கண்டுபிடித்திருப்பதும், பார்ப்பனர்கள் பிழைக்க பிழைக்கி வகுணாசிரமம், சாதிமுறை, தொழில்முறை ஆகியவைகளைக் காப்பாற்றுவதாகச் சுயராஜ்யத் திட்ட பிரஜா உரிமையில் ஏற்பாடு செய்திருப்பதும், வட்டமேசையில் இந்திய சமஸ்தானாதி பதிகளின் ஆட்சிகளையும் ஐயின்தார்கள் முதலியவர்களின் நிலையையும் ஒப்புக்கொண்ட துமே போதிய காரணங்களாகும். நாம் சொல்வதை நம்புவதற்கு இவ்வளவும் வாசகர்களுக்குப் போதிய திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை என்றால், மற்றும் ஓர் ஆதாரம் எடுத்துக் காட்டுகிறோம். அதென்னவென்றால், உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்த காலத்தில் தோழர் காந்தி அவர்கள் தான் எதற்காக உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பித்தார் என்று காரணம் சொல்லும்போது, 'நான் இந்த இயக்கத்தை ஆரம்பிக்கவில்லையென்றால் தேசத்தில் பொதுவுடைமைக் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும்' என்று ஒரு காரணம் காட்டியிருக்கிறார். (இதனால் தான் பணக்காரர்கள் காந்தியத்திற்குத் தாராளமாய் பணம் உதவ முன்வர வேண்டியதாயிற்று.)

அன்றியும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் தனி முறையை ஒழித்து ஹரிஜன உயக்கம் என்று ஒன்று ஆரம்பித்து, அதற்கும் பிரிவா போன்ற முதலாளி கூட்டத்திலிருந்து 10 இலட்சம்

கணக்கான ரூபாய் பெற்று செலவு செய்து, தீண்டப்படாதவர்கள் என்பவர்களிலும் சிலரை விலைக்கு வாங்கி, கோவில் பிரவேசக் கிளர்ச்சி, புராணப் பிரச்சாரம் முதலியவைகள் செய்ததின் பலனாய், கீந்து சமூகம் என்பதில் பிறருக்குப் பாடுபட்டு உழைப்பதற்கு என்று ஒரு பெரிய கூட்டத்தை என்றும் நிலைக்க வைக்கவேண்டிய காரியங்கள் செய்யப்பட்டாய் விட்டது. இந்தக் காரணங்களால் தான் தோழர் காந்தியாரின் அந்தரங்க எண்ணம் ஒருவிதத்தில் பலித்துவிட்டது என்று சொன்னோம். இதை எண்ணம் கொண்ட அவரது அத்தியந்த நண்பர்களின் எண்ணமும் ஒருவாறு பலித்துவிட்டது.

மற்றபடி, தோழர் காந்தியவர்கள் எதிர்பார்ப்பதாக வெளிப்படையாய்ச் சொன்ன காரியங்களுக்குத் தோல்வியேற்பட்டது என்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது.

நம்மைப் பொறுத்தவரையில், உப்புச் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே இதில் நாணயம் இல்லை என்றும், இது கடைசியில் புல்லென்று போய்விடும் என்றும், இதனால் மக்களுக்கு வீண்தொல்லைவே விளையுமென்றும், அதோடு அனேக நல்ல காரியங்கள் செய்யப்படுவதையும் இந்தக் கிளர்ச்சி தடுத்தவிடுமென்றும் பல தலையங்கங்கள் எழுதியும், பல இடங்களில் பேசியும் வந்திருக்கிறோம். இதற்காகத் தேசியப் பிழைப்புக்காரரிடம் வசவும், பழிப்பு அடைந்தும் வந்திருக்கிறோம். ஆனால், முடிவில் நாம் பார்ப்பதற்கு மேலாகவே காந்தியத்தின் கதி ஏற்பட்டுவிட்டது.

இப்போது காந்தியத்தின் கவலையெல்லாம் காந்தியம் தோற்றுவிட்டது என்பதில் 100-க்கு 96 மக்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை; என்றாலும் அது தோற்றுவிட்டது என்று ஜனங்கள் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு ஒரு மார்க்கம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும் என்பதும், வைசிராய் ராஜிக்கு வராமட்டேன் என்றார் என்ற பெயரை ஏற்படுத்திவிட்டால், சர்க்காரீயு ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சம் வெறுப்பு ஏற்பட்டால், அதை உபயோகித்து ஏதாவது செய்யலாமா என்று யோசிப்பதுமாகும். இதைச் சில காந்தி பக்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாமட்டார்கள் எனலாம். ஆனால், அவர்களை ஒன்று கேட்கின்றோம். அதாவது, காந்தியம் தோல்வி அடைவதில்லை. ஆனாலும் தேசியப் பத்திரிக்கைகள் எழுதுவதுபோல் காந்தியமானது நாட்டிற்குப் பயன்படாமல் போய்விட்டது என்பதையாவது ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா? இல்லையா? என்பதேயாகும். அதையும் ஒருசமயம் காந்தி பக்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யானால் அவர்களை மற்றொரு கேள்வி கேட்கின்கிறோம். அதென்னவென்றால்,

ஒரு வாதியானவர் ஒரு பிரதிவாதியின்மீது தாவாபோட்டு விசாரணை முடிந்த பிறகு பிரதிவாதியிடம் ராஜியாய்ப் போகிறேன் என்று கேட்கப்போனால் இதற்கு என்ன அருத்தம்? வாதிக்கு விசாரணையின் போக்கிலிருந்து தன் கேஸ் ஜெயிக்காது என்றும், தோற்றுவிடும் என்றும் தோன்றிவிட்ட காரணமா? அல்லது வாதியின் கண்ணியமும் பெருந்தன்மையும் காரணமா? என்று கேட்கின்றோம்.

நிற்க, இப்போது காங்கிரசுக்காரர்களிலேயே அனேகம் பேர் காந்தியம் தோற்று விட்டதென்றும், சத்தியாக்கிரகமும், சட்டமறுப்பும் செத்துவிட்டதென்றும், ஆதலால் கிணி சட்டசபைக்குப் போகவேண்டும் என்றும் தாராளமாய்ச் சொல்ல முன்வந்துவிட்டார்கள். எல்லா தேசியப் பத்திரிக்கைகளும் அப்படியே எழுதத் துணிந்தும்விட்டன. தோழர் காந்தி வைசிராயைப் பார்க்க அனுமதி கேட்பதுகூட இந்திய தேசிய காங்கிரசுக்குச் சுயமரியாதை யற்ற தன்மையை உண்டாக்கி விட்டதென்றும் எழுதிவிட்டன.

இவற்றுள் ஒரு பிரபல தேசியப் பத்திரிகையானது, 'காந்தியார் தன்னுடைய மரியாதையைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் காங்கிரசின் மரியாதையை விற்றுவிட்டார்' என்றுகூட எழுதிவிட்டது.

காந்தியாரைப் பற்றியோ, சட்டமறுப்பைப் பற்றியோ குறைகூற இனிச் சொல்ல வேண்டிய பாக்கி ஒன்றும் இல்லாமல் எல்லாம் சொல்லி ஆய்விட்டது. நமக்கு இவைகள் எதுவும் புதுமையாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், இத்தெல்லாம் நாம் முன் சொன்ன மாதிரி ஆரம்பத்திலேயே எதிர்பார்த்ததாதலால் அதிசயமொன்றும் இல்லை. காங்கிரசுத் தொண்டர்கள் என்பவர்கள் இந்த அளவோடாவது ஒரு பாடம் கற்றதாக முடிவு செய்து கொண்டு, இனி அப்படிப்பட்ட சூழ்ச்சிக் காரியங்களிலும், பயனற்ற காரியங்களிலும் சம்பந்தப்படாமல் தேசம், சாதி, மதம், ஏழை, பணக்காரன், எஜமானன், அடிமை என்பனவாகிய வித்தியாசமில்லாத, உண்மையான சமதர்மத்துக்கு உழைக்க வருவார்களா? அல்லது செத்த பாம்பை எடுத்து ஆட்டப்போகும் காந்தியத் திருவிளையாடலில் மறுபடியும்போய் சேரப்போகின்றார்களா? என்பதேயாகும்.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்—23-7-1933]

2. தோழர்களே வாருங்கள்!

காங்கிரஸ் ஸ்தாபனங்கள் மூடப்பட்டதுபற்றியும், காந்தியம் தோற்றுப்போய்விட்டது பற்றியும் பலர் மகா விசனப்படுவதாகத் தெரியவருகிறது. இன்றைய வரையில் காங்கிரசும், காந்தியமும் நம் மக்களுக்கு என்ன விதமான பயனை உண்டாக்கிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகம் எழுதவேண்டியதில்லை.

காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய அய்யம்பது வருஷமாகின்றது எனலாம். அய்யம்பது வருஷ காலத்தில் அரசாங்கத்தாரால் காங்கிரஸ் கேட்டபடி (சீர்திருத்தங்கள் என்னும் பேரால்) எவ்வளவோ அதிகாரங்களும் பதவிகளும் இந்திய மக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டும் இருக்கின்றன. இதன் பயனாய் நாட்டில் கோடெஸ்வரர்கள் பெருகினார்கள். பதினாயிரக் கணக்கான ஏக்கரா பூமியுடைய ஜயின்தார்கள், மிராசுதார்கள் அதிகமானார்கள். மாதம் 1-க்குப் பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் பெரும் பெரும் பதவியாளர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் ஏராளமானார்கள். மாதம் 1,000, 10,000 ரூபாய் வரும்படி சம்பளத்திற்கும் வக்கீல்களும், டாக்டர்களும் இலக்கணக்கில் பெருகினார்கள்.

தவிர மற்றொருபுறம், பாடுபடாமல் தேசத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு சோம் பேறிகளாய் இருந்து வாழும் மக்கள் பலர் பெருகினார்கள். அதாவது ‘வைத்தகத்தில்’ ஒரு கூட்ட மக்கள் எப்படிக்கு முறமாகின்றனும், பாதிமார்களென்றும், சந்தியாசிகளென்றும், சாமியார்களென்றும் சொல்லிக்கொண்டு ஊரார் உழைப்பில் வாழ ஆசைப்பட்டு வேஷம் போட்டுத் திரிசின்றார்களோ, அதுபோல் காங்கிரசின் பேரால் ஒரு கூட்ட மக்கள், தேசியத் தலைவர்கள், தேசபக்தர்கள், தேசிய வாதிசன், தேசாபிமானிகள், தேசியத் தொண்டர்கள் என்பதாகப் பல பெயர்களை வைத்துக்கொண்டு யாதொரு வேலையும் இல்லாமல், எவ்விதப் பொறுப்புமில்லாமல் பதவி பெறவும், வயிறு வளர்க்கவும் ஏற்பட்டார்கள்.

இவைகளைத் தவிர, காங்கிரசானது ஏழை மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் மற்றும் நாள் ஒன்றுக்கு 14 மணி நேரம், 18 மணி நேரம் மழையிலும், வெயிலிலும், காடுகளிலும், கழனிகளிலும், மலையிலும், சமுத்திரத்திலும், பட்டறைகளிலும், தொழிற்சாலைகளிலும், வியாபார ஸ்தலங்களிலும் அலைந்துமிருக்கப்போல் உழைத்துப் போதிய ஆகாரமில்லாமல், சுகாதாரம், வைத்தியம் முதலிய வசதிகள் இல்லாமல் தங்கள் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்குப் படிப்பு, உடை முதலியவைகளில்லாமல் ஒட்டைக் குடிசைகளில் வந்தீந்து மடியும் மனித ஜீவன்களுக்கு என்ன பயன் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்? அல்லது காங்கிரஸ் ஏற்பட்டதற்குப் பின் இவர்கள் விஷயத்தில் என்ன மாறுதல் ஏற்பட்டது என்று கேட்கின்றோம்?

இந்த நிலையில் இப்படிப்பட்ட யோக்கியதையுள்ள காங்கிரசானது மூடப்படுகின்றதே, மறைந்து போகின்றதே, செத்துப் போகின்றதே என்று சிலர் விசனப்படுவதைப் பார்த்தால் நமக்கு ஆச்சரியமாகவே தோன்றுகின்றது.

இந்த 50 வருஷ காலமாய் காங்கிரசினால் நாட்டுக்கு என்ன—என்ன காரியங்கள் ஏற்பட்டதோ—காங்கிரசினால் மக்களுக்கு என்னென்ன உணர்ச்சிகள் ஏற்பட்டதோ அவையெல்லாம் இன்று அடியோடு அழித்துத் தீரவேண்டிய அவசியத்தில் உலகம் இருக்கும் போது, அப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் ஒழிந்து போவதனால் மக்கள் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டியதிருக்க எதற்காக விசனப்படுகின்றார்கள் என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் என்பது ஒரு விபச்சாரித்தனத்திற்கொப்பான ஸ்தாபனமாய் இருந்தவந்தது என்று சொன்னால், சமதர்ம ஞானம் உள்ள எவரும் வாய்பேசாமல் ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும் என்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில், ஏழை மக்கள் பெயரையும், பாமர மக்கள் பெயரையும், கஷ்டப்படும் மக்கள் பெயரையும் சொல்லிக்கொண்டு, அந்த ஏழை மக்களுக்கு மேற்கண்ட காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் செய்துவந்த அக்கிரமங்களுக்கும், கொடுமைகளுக்கும், பித்தலாட்டங்களுக்கும் ஏதாவது எல்லை கட்ட முடியுமா? என்று கேட்கிறோம்.

மக்களுக்கு, அவர்களுடைய மனிதத் தன்மைக்கு அடிப்படையானதும், மிகவும் முக்கியமானதுமான கல்வி விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டோமானால் முதலாளிகள் குழந்தைகள், ஜயின்தார்கள் குழந்தைகள், உத்தியோகஸ்தர்கள் குழந்தைகள், மேல் சாதிக்காரர்கள் குழந்தைகள் ஆகியவர்கள் தவிர, மற்றபடி நாட்டில் 100-க்கு 90 பேர்களாயிருக்கும் சாதாரண மக்களின் குழந்தைகள் படிப்பில் பூஜ்யமாகவே இருந்துவருகிறார்கள். கையெழுத்துக்கூடப் போடத்தெரியாதவர்கள் அதிகம் பேர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள். சுகாதாரத்தைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், அதுவும் மேல்குறிப்பிட்ட வகுப்பாரைத் தவிர மற்றபடி 100-க்கு 90 மக்கள் சுகாதாரமற்று, நோயாளியாகவும் வைத்திய வசதி அற்றவர்களாகவும் மிக்க மெலிந்தவர்களாகவும் இருந்து, அகாலத்தில் மரணமடைந்த வருகிறார்கள். ஜீவனோபாய விஷயத்திலும் வயிறார உண்பதற்கும் தங்கள் பிள்ளை குட்டிகளைச் சாதாரண நிலையிற்கூட போஷிப்பதற்கும் முடியாமலும் 100-க்கு 75 குழந்தைகள் தங்களது 6-வது 7-வது வயதிலேயே தங்கள் வயிற்றுக்குக் கூலி வேலை செய்து தீரவேண்டியவர்களாகவும் இருந்துவருகிறார்கள். மனிதனுக்கு வேண்டிய முக்கிய காரியங்களாகிய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனம் முதலாகிய விஷயங்களில் ஒரு சிறு மாறுதலைக்கூட செய்ய முடியாத ஸ்தாபனங்கள் இருந்தென்ன, செத்தென்ன என்பதை நடுநிலையிலிருந்து யோசிக்கும் எந்த அறிவாளியும், காங்கிரஸ் செத்துப்போகிறதென்று கடுகளவுகூட விசனப்படமாட்டா னென்றே சொல்லுவோம்.

கல்வி முதலிய மேற்கண்ட விஷயங்களில் காங்கிரசினால் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் போனதற்குக் காங்கிரஸ் பக்தர்கள் சர்க்கார் பேரில் குறைகூறலாம். ஆனால், அந்தக் காங்கிரஸ் பக்தர்களை ஒன்று கேட்கிறோம். அத்தென்னவென்றால், பணக்காரர்கள், மேல் சாதிக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய கல்வி, சுகாதாரம், ஜீவனோபாயம் முதலிய விஷயங்களிலும் மற்றும் பெரும் பெரும் சம்பளம், அதிகாரம், பதவி பெறுவதற்குத் தகுதியான கல்வி, சுகாதார ஜீவனோபாய உத்தியோக விஷயத்திலும் இந்த 40, 50 வருஷங்களுக்குள்ளாக காங்கிரசினால் எவ்வளவு சீர்திருத்தங்கள் அனுகூலங்கள் ஏற்பட்டு, அக்கூட்டத் தார்கள் பயனடைந்து வருகின்றார்களா, இல்லையா? உதாரணமாக, வக்கீல், வைத்தியம், கணிதம், இஞ்ஜினீயர், அய். சி. எஸ்., பி. சி. எஸ்., முதலிய படிப்பு விஷயத்தில் எவ்வளவு முற்போக்கு, எவ்வளவு சம்பள உயர்வு, எவ்வளவு உத்தியோக அதிகரிப்பு முதலிய காரியங்கள் நடைபெறவில்லையா என்று கேட்கின்றோம்?

இவைகள் எல்லாம் எப்படி ஏற்பட்டதென்று முடிந்தது என்று பார்த்தால், காங்கிரஸ் துரோகமும் ஒழுக்க சனமும் நன்றாய் விளங்கிவிடும்.

ஆகவே, ஒரு நாட்டில் செல்வவாக்களுக்கும், மேல்சாதிக்காரர்களுக்கும் மாத்திரம் அனுகூலமாயும் ஏழைகளுக்கும் பாடுபடும் மக்களுக்கும் பிரதிஈடுமும், துரோகச் சிந்தனையும் உள்ளதாயுள்ள ஒரு ஸ்தாபனம் செத்தப் போகுமேயானால், ஜனங்கள் அதற்காக மகிழ்ச்சியடைவதுடன் எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் அது மறுபடியும் தலை எடுக்காமல் இருக்கும்படி ஆழக் குழிதோண்டிப் புதைத்து அதன்மீது குத்துக்கல் களை நடவேண்டியது சமதர்ம அறிஞர்களின் கடமையாகும்.

காங்கிரசின் அயோக்கியத்தனங்களும், துரோகங்களும் பாமர ஜனங்களுக்கு வெளியாகக்கூடிய நல்ல ஒரு சமயத்தில், அதை உறைக்க தோழர் காந்தியாரைப் பிடித்து, அவரை மகாத்மா வாக்கி, அவர் மூலம் மத சம்மந்தமான உணர்ச்சிகளை மக்களுக்குள் புகுத்தச் செய்து, காங்கிரஸ் பித்தலாட்டங்களுக்கெல்லாம் வேறுவித பாஷ்யம் கூறி, வருணாசிரமமென்றும், பரம்பரைத் தொழில் முறை என்றும், ஏழ்மைத் தன்மையையும் துன்பத்தையும் கஷ்டத்தையும் அனுபவிப்பதே மேல் என்றும் 'தத்துவ ஞானம் பேசச் செய்து, மக்களை ஏமாற்றி, மறுபடியும் காங்கிரஸ் படுகுழியில் விழும்படியான காரியத்தைச் செய்வித்து வந்தார்கள். 'கெட்டிக்காரன் பொய் எட்டு நாளில் தெரிந்துவிடும்' என்பது போல் காந்தியத்தின் யோக்கியத்தை இப்போது இந்த 10 வருஷத்தின் விளங்கிவிட்டதால், இரண்டும் சேர்ந்து மண் வீடு சரிவதுபோல் காங்கிரசும், காந்தியமும் 'உன்னால் நான் கெட்டேன். என்னால் நீ கெட்டாய்' என்று ஒன்றையொன்று சொல்லிக்கொண்டு மாள வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது.

இந்திய தேசிய காங்கிரசும், காந்தியமும் அழிந்தொழிந்து போவது என்பது இந்திய ஏழை மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல், உலக ஏழை மக்கள் இயக்கத்திற்கே அதாவது, சமதர்ம உலகத்திற்கே பெரிய இலாபகரமான காரியமாகும்.

இந்தியாவில் சமதர்மக் கொள்கை என்றைக்காவது ஒருநாள் ஏற்படும் என்று நினைப்போமேயானால், அது தேசிய காங்கிரசும், காந்தியமும் ஒழிந்த நாளாகத்தான் இருக்குமே தவிர, அவை ஒழியாமல் ஏற்படாது என்பது உறுதி.

இந்தியாவைவிடப் பலமடங்கு அரசியல் கொடுமையும், பணக்காரர் கொடுமையும், பார்ப்பனியக் (பாதிரித்தனம்) கொடுமையும், அநாகரிகக் கொடுமையும், அடிமைத் தன்மைக் கொடுமையும் இருந்துவந்த ரஷியா தேசத்துக்குச் சமதர்ம உணர்ச்சி எப்பொழுது ஏற்பட்டது என்று பார்ப்போமேயானால், அங்கும் டால்ஸ்டாயிசம் என்னும் வைதீகப் புரங்கலீசம் (காந்தியம்) ஒழிந்த பிறகுதான் ஏற்பட்டதே ஒழிய வேறில்லை. ரஷிய மகாத்மாவான டால்ஸ்டாய் என்பவரும், தோழர் காந்தியாரைப்போலவே ஏழ்மை வேஷமும், கடவுளைத் தேடும் தொழிலும், கடவுள் அந்நூடன் கலந்திருக்கும் தன்மை மையும் கொண்டவராக இருந்து வந்தவர். அவருக்குச் செல்வாக்கு இருக்கும்வரை, ரஷிய மக்களுக்கு இந்த உலக வாழ்வு விஷயத்தில் கவலை இல்லாமல் 'செத்தின் வாழும் மேல் உலக வாழ்க்கை'யிவையே கவலை உண்டாகும்படி உணர்ச்சியே வலுத்திருந்தது. ஏழைகளுடைய கஷ்டம் இன்னது, தொழிலாளிகளுடைய கஷ்டம் இன்னது என்று உணராமலும் அனுபவ ஞானமில்லாமலும், ஏழ்மைத்தன்மையையும் உழைப்பையும் சிலாகித்துப்பேசி மக்களுக்குப் பிரச்சாரம் செய்துவந்தவராவார்.

அப்படிப்பட்ட டால்ஸ்டாயிசம் ஒழிக்கப்பட்டபிறகுதான், முன்னொன்னபடி மக்களுக்குச் சமதர்ம உணர்ச்சி பரவத்தொடங்கி, நாட்டையும் புரட்சிக்குத் தயாராக்கி முதலாளித் தன்மையையும், பாதிரித்தன்மையையும் ஏகாதிபத்தித் தன்மையையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து இன்றைய ரஷியக் குழந்தைகளுக்கு 'ஒரு காலத்தில் சார்

(சுக்ரவர்த்தி) என்பவன் இருந்தான்; அவனுக்கு முதலாளி என்ற அடிமைகளும், பாதிரி என்ற தரகர்களும் இருந்தார்கள்' என்று கதை சொல்லும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. ஆதலால், அந்த நிலைமை இந்தியாவில் ஏற்படக்கூடியதின் அறிஞரியாக இருந்த காங்கிரசும், காந்தியமும் அழிவதானால் நாம் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டுமேயல்லாமல் யாரும் அதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்பதைக் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

காந்தியமும், காங்கிரசும் மறைபடவேண்டியது ஏற்பட்டதற்குப் பணக்காரர்களும், பார்ப்பனர்களும், படித்துவிட்டு உத்தியோகத்துக்குக் காத்திருக்கும் சோம்பேறிகளுந்தாம் விசனப்படவேண்டுமே தவிர, மற்றபடி மனித சமுதாயத்தினிடம் அன்புகொண்டு சம நோக்குடன் மக்களுக்குச் சேவை செய்ப வேண்டுமென்ற ஆசையுள்ள மக்களுக்கு வேலை யில்லாமல் போய்விடுமே என்று எவரும் பயப்படவேண்டியதில்லை.

அப்படிப்பட்ட சமதர்ம நோக்குள்ள உண்மைத் தொண்டர்களை இரண்டு கையையும் நீட்டி மண்டியிட்டு வரவேற்கச் சமதர்ம இயக்கம் காத்திருக்கிறது. அது உலக மக்கள் எல்லோரையும் பொறுத்த இயக்கம். சாதி, மதம், வருணம், தேசம் என்கின்ற கற்பனை நிலைகளை எல்லாம் தாண்டிய இயக்கம். பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், ஹரிஜன் என்கின்ற வருணங்களை ஒழித்து எல்லோரும், எப்பொழுதும், மனிதரே என்று கூவும் இயக்கம். ஏழை என்றும், பணக்காரன் என்றும், முதலாளி என்றும், தொழிலாளி என்றும், எஜமான் என்றும், கூலி என்றும், ஜமீந்தாரன் என்றும், குடியானவன் என்றும் உள்ள சகல வகுப்புகளையும், வேறுபாடுகளையும் நிர்மூலமாக்கித் தரைமட்டமாக்கும் இயக்கம். மற்றும் ஒரு என்றும், சிஷ்யன் என்றும், பாதிரி என்றும், முஸ்லிமென்றும், முஸ்லீமும், பிள்ளும் என்றும், கர்ம பலன் என்றும், அடிமையையும், எஜமானனையும், மேல்சாதிக்காரனையும், கீழ்சாதிக்காரனையும், முதலாளியையும், தொழிலாளியையும், ஏழையையும், பணக்காரனையும், சக்கரவர்த்தியையும், குடிகளையும், மகாத்மாவையும், சாதாரண ஆத்மாவையும், அவனவனுடைய முஸ்லீம கர்மத்தின்படி அல்லது ஈஸ்வரன் தம் கட்டாச்சப்படி உண்டாக்கினார் என்றும், சொல்லப் படும் அயோக்கியத்தனமான சுயநலங்கொண்ட சோம்பேறிகளின் கற்பனைகளை எல்லாம் வெட்டித் தகர்த்துச் சாம்பலாக்கி, எல்லோருக்கும் எல்லாம் சமம், எல்லாம் பொது என்ற நிலையை உண்டாக்கும் இயக்கம். சாதி, சமய, தேசச் சண்டையற்று, உலக மக்கள் யாவரும் தோழர்கள் என்று சாந்தியும் ஒற்றுமையும் அளிக்கும் இயக்கம். இன்று உலக மெய்தம் தோன்றி தாண்டவமாடும் இயக்கம். ஆதலால், அதில் சேர்ந்து உழைக்க வாருங்கள், வாருங்கள், என்று கூவி அழைக்கின்றோம்.

['குடி அரசு' - தலையங்கம் - 30-7-1933]

3. காந்தியாரின் விஷம்

தோழர் காந்தி அவர்கள் 'தீண்டாமைப் பேயை ஒட்டவேண்டும்' என்பது, மதத்தைப் புனிதமாக்கவே ஒழிய தீண்டாதவர்களைப் பற்றிய கவலையால் அல்ல என்பது யாவரும் உணரக்கூடியதேயாகும். மதத்தைப் புனிதமாக்குவது என்பது எதற்காக வென்றால், இந்த மதம் குற்றமுடையதாகி—அது பலராலும் குற்றம்சொல்லும் நிலைமைக்கு வந்தது—சீக்கிரத்தில் அழிந்து போகத் தக்க நிலைமைக்கு வந்துவிட்டதனால் அக் குற்றங்களைக் களைந்து, சீக்கிரம் அழிந்து போகக்கூடுமான நிலைமையில் இருக்கும் இந்த மதத்தைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காக என்பது காந்தியவர்களுடையதும், அவரைக் கூட்டிவந்து வேடிக்கை காட்டும் பார்ப்பனர்களுடையதும், அவ்வேடிக்கையில் வருடாகும் பணங்களைக்கொண்டு வயிறுவளர்க்கும் மத-தேச பக்தர்களுடையவும் கருத்து என்றே வைத்துக்கொள்ளலாம்.

தீண்டாமை விலக்கு ஒரு பொதுஜன தர்மம் அல்லவென்றும், அது இந்துக்களை மாத்திரம் சேர்ந்த வேலை என்றும் தோழர் காந்தியார் ஆயிரம் தடவைகள் சொல்லியிருக்கின்றார். இதினருந்தே தீண்டாமை விலக்கு என்பது ஒரு மதப் பிரச்சாரம் என்பதாக ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கும் விளங்கவில்லையா என்று கேட்கிறேன்.

காந்தியார் பலதடவைகளில் ஒவ்வொரு சாதியாரையும் பார்த்து 'சாதிப் பாசுபாடுகள் அவசியம்' என்றும், 'அவனவன் தகப்பன் செய்த தொழில் [அவனவன் சாதித் தொழில்] அவனவன் செய்யவேண்டும்' என்றும் சொல்லி வருவதும், சிதை அனுசரித்துத் தனது ஆச்சிரமத்தில் இன்றைய தினம்கூட தீண்டப்படா சாதியாருக்குத் தோல்பதனிடும் வேலை செய்யவும், பழகவும் வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துகொடுத்து வருவதும் யாவரும் அறிந்ததாகும்.

சாதிகள் அழியவேண்டும் என்று நாளதுவரை தோழர் காந்தியார் தன் வாயினால் ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை என்றும், ஆனால் சாதிகள் இருக்கவேண்டும் என்று பல தடவைகள் சொல்லி இருக்கின்றார் என்றும் நான் பந்தயங்கட்டிக் கூறத் தயாராக இருக்கிறேன்.

வருணாசிரம விஷயத்தில் தோழர் காந்தியார், 'பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என்கின்ற நான்கு வகுப்புகள் இருக்கவேண்டும்' என்றும்; 'அயந்தாவதான சண்டாளர் என்கின்ற வகுப்புக்கூடாது' என்றும்; 'அச் சண்டாளர் என்னும் வகுப்பைச் சூத்திரர் என்னும் வகுப்புடன் சேர்க்க வேண்டும்' என்றும் சொல்லுகிறார்.

தீண்டாதார் கோயிலுக்குள் போனால் அவர்கள் நிற்கவேண்டிய இடம் எது என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கும்; தீண்டாமை என்பது போய்விட்டால் தீண்டாதவர்களாய் இருந்தவர்களுக்கு இந்தமதத்தில் அவர்களுடைய நிலைமை என்ன என்று கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கும்—தோழர் காந்தி அவர்கள், 'அவர்கள் [தீண்டப்படாதவர்கள்] சூத்திரர்களுக்குச் சமமாக—அதாவது, சூத்திரர்கள் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருக்கவேண்டியவர்களாகப் பாவிக்கப்படுவார்கள்' என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

தோழர் காந்தியாரைவிட வைதிகர்களும், சனாதனதர்மிகளும் எத்தனையோ மடங்கு மேம்பட்டவர்கள் என்பது எனது அபிப்பிராயம். எப்படியெனில், வைதிகர்களையும் அக்கிரமம், அயோக்கிபத்தனங்கள் எனப்பட்ட விஷமானது நன்றாகக் குருடனுக்கும் மூடனுக்கும் தெரியும்படியாக இருக்கின்றது.

காந்தியாரின் விஷம், மேலே சர்க்கரைப் பூச்சுப்பூசி எப்படிப்பட்ட 'அறிவாளியும்' எடுத்துச் சாப்பிடும்படியான மாதிரியில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகலால், வைதிகர்களது விஷத்தை யாரும் சாப்பிட்டுச் செய்துப்போக மாட்டார்கள் என்பதோடு, அவ் விஷயங்கள் வைதிகர்களையே கொல்லுவதற்குத்தான் பயன்படும் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால், 'காந்தியாரின் விஷம்' எல்லோரையும் அருந்தச் செய்து எல்லோரையும் கொல்லத் தக்க மாதிரியில் பூச்சுப் பூசப்பட்டிருக்கிறது என்பதோடு, காந்தியாரை 'மகாத்மா' வாக்கி பின் சந்திக்கையும் கொல்லச் செய்யத்தக்கதாகும் என்று சொல்லலாம். ஆகலால், வைதிகப் பிரச்சாரத்தையும் சனாதனப் பிரச்சாரத்தையும் பகிஷ்கரிப்பதைவிட, காந்தி பிரச்சாரத்தைப் பகிஷ்கரிக்கவேண்டியது அவசியமும் அவசரமும் ஆகும்.

['புரட்சி' - தலைவங்கம் - 10-12-1933]

4. நிதி வசூல்

தோழர் காந்தியார் அவர்கள் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்காக 1920-ல் காங்கிரசின் பேரால் அதாவது, 'சுயராஜ்ய நிதி' என்று ஒரு கோடி ரூபாய் வசூல் செய்ததும், அது பெரும்பான்மை பார்ப்பனர் கையிலேயே கொடுக்கப்பட்டுச் செலவானதும் யாரும் அறிந்ததேயாகும். அதன் பிறகு 1926—27-ல் கதரின் பேரால் 'கதர் பண்டு' என்று சுமார் 30 இலட்ச ரூபாய் வரை வசூல் செய்தார். அதுவும் பெரிதும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக் காகவே—பார்ப்பனர்கள் கையாலேயே செலவுசெய்யப்பட்டது.

மறுபடி 1934-ல் 'அரிசன பண்டு' என்ற பெயரால், தீண்டப்படாதவர்களுக்கு என்று 20, 30 இலட்ச ரூபாய் வரை வசூல் செய்தது, அதுவும் பார்ப்பனர் ஆதிக்கத்துக்காகவே—பார்ப்பனர் வசம் கொடுக்கப்பட்டு அவர்களாலேயே செலவழிக்கப்பட்டும் வந்து அதன் பயனால் இந்திய சட்டசபைத் தேர்தலும் நடத்தப் பட்டாய்விட்டது. முடிவாக சுயராஜ்யம் என்ன ஆயிற்று என்பதைப்பற்றி நாம் யாரையும் கேட்கவேண்டியதில்லை. எப்படியாவது தோழர் சத்தியமூர்த்தி அய்யர் ஒரு நாளைக்காவது முதல் மந்திரி உத்தியோகம் பார்த்து விட்டுப் போய்விட வேண்டியது என்பதிலும், ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்களைவிட பிரிட்டிஷ் ஆட்சியே மேல் என்பதிலும் வந்து முடிந்து விட்டதுடன், அரசியல் திட்டத்தில் ஏற்பட்ட பாதுகாப்புக்களுக்கெல்லாம் 'நாங்களும், எங்கள் கொள்கைகளுமேதான் காரணம்' என்று காங்கிரஸ் காரர்கள் பெருமை பேசிக்கொள்ளுவதிலும் வந்து நிற்கிறது.

இனி, சமீபத்தில் புதிய அரசியல் திட்டத்தின்படி ஏற்படப்போகும் சட்டசபைத் தேர்தலுக்குச் சில புதிய கொள்கைகளின் பேரால் 10, 20 இலட்சம் ரூபாயாவது புதிய பணமாக வேண்டியிருக்கிறது. அதை 'அரசியல் சம்பந்தமில்லாதது' என்று சொல்லிக் கொண்டு, அதன்பேரால் வசூல் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. கூடிய சீக்கிரம் அந்த கிரகசிபமும் முயற்சியும் வெளியாகப் போகிறது. அது என்னவென்றால், அதுதான் 'கிராமப் புனருத்தாரணமாம்'; அதற்காக வேறு பண்டு வசூலிக்கவேண்டும் என்பதாகும். அதற்காக, காந்தியார் அடுத்த மாதத்திலிருந்தே சுற்றுப் பிரயாணம் புறப்படப் போகிறாராம். தேர்தலில் ஓட்டு வாங்கிக் கொடுக்கிறோம் என்று காங்கிரஸ் பக்தர்கள் இப்பொழுதிருந்தே தேர்தல் ஆசை பிடித்தவர்களிடமும் ஏமாந்த சேண்கிரிகளிடமும் பணம் வசூல் செய்ய அஸ்திவாரம் போட்டு வருகிறார்கள்.

கிராமப் புனருத்தாரணப் பண்டுக்கு வசூலாகும் தொகை சுயராஜ்ய பண்டு, கதர் பண்டு, தீண்டாமைப் பண்டு ஆகிய பண்டுகள் அடைந்த கதிதான் அடையப்போகும் என்பதில் யாருக்கும் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. கதர் இன்று என்ன நிலையில் இருக்கின்றது? இத்தனை நான் பொறுத்து இப்போது தான் காந்தியார், 'நான் கியந்திரத்துக்கு விஜயத்தில்லை' என்றும்; 'கிராமபுனரும் ஒரு கியந்திரத்தான்' என்றும்; 'மனித வாழ்க்கைக்கு உபயோகமான எல்லா கியந்திரங்களையும் ஆதரிப்பேன்' என்றும் சொல்லி விட்டார்.

எனவே, கைராட்டினம், கை நெசவு எல்லாம் இனிப் பறக்க வேண்டியதுதான்; இதுவே இன்றைய கதரின் நிலையாகும். தீண்டாதர்களுக்காக இதுவரை என்ன காரியம் நடந்தது என்று பார்த்தால், தீண்டாமை விலக்குக்கு இப்போது சட்டம் கொண்டு வரக் கூடாது என்பதோடு முடிந்தது. ஆகவே, கிராமப் புனருத்தாரணம்—கைக் குத்து அரிசியும், கை ஆலை வெல்லமும் சாப்பிட வேண்டும்' என்ற பிரச்சாரத்தோடு முடியப் போகிறது.

இந் நிலையில், இத்தற்காக ஒரு பண்டு தேவையா என்று கேட்கின்றோம். போனது போகட்டும்; 4-வது பண்டு வசூல் விஷயத்திலாவது உடாராய் இருங்கள் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறோம்.

['குடி அரசு' - அறிக்கை - 30-6-1935]

5. காந்தி

தோழர் காந்தியார், பார்ப்பனரல்லாதாரைப் பார்த்து 'நீங்கள் பாடுபட்டு மற்ற மக்களுக்கு உழைத்துப் போட வேண்டுமேயொழிய, உங்கள் பெட்டிகளில் சிறிய வெள்ளி நாயய்கூட இருக்கக்கூடாது' என்று சொல்லிவருவதும்; 'பழைய வருணாசிரம முறையை அமைக்கவே சுயராஜ்யம் கேட்கிறோம்' என்று சொல்லுவதும்; 'வருண முறைப்படி அவனவன் தகப்பன் செய்த தொழிலைத்தான் அவனவன் மகன் செய்ய வேண்டும்' என்று சொல்லுவதும்; 'அதற்காகவேதான் வார்தா திட்டம் வகுத்திருக்கிறேன்' என்று கூறுவதும்—அதை அனுசரித்தே இன்று மதுவிலக்கு என்கின்ற சாக்கை வைத்துக் கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களை மூடிவிட்டு, 'ஊர்ச் சாவடியில், கிணற்று மேட்டில், நத்தத்தில்—அட்டையில் வாசகம் எழுதிக் கட்டச்செய்து, அதைத் தெருவில் வருகிறவர் போகிறவர்களைக்கொண்டு கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதன்மூலம் பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும்' என்று சொல்லுவதும் ஆகும்.

[குடிஅரசு—தலையங்கம்—7-8-1938]

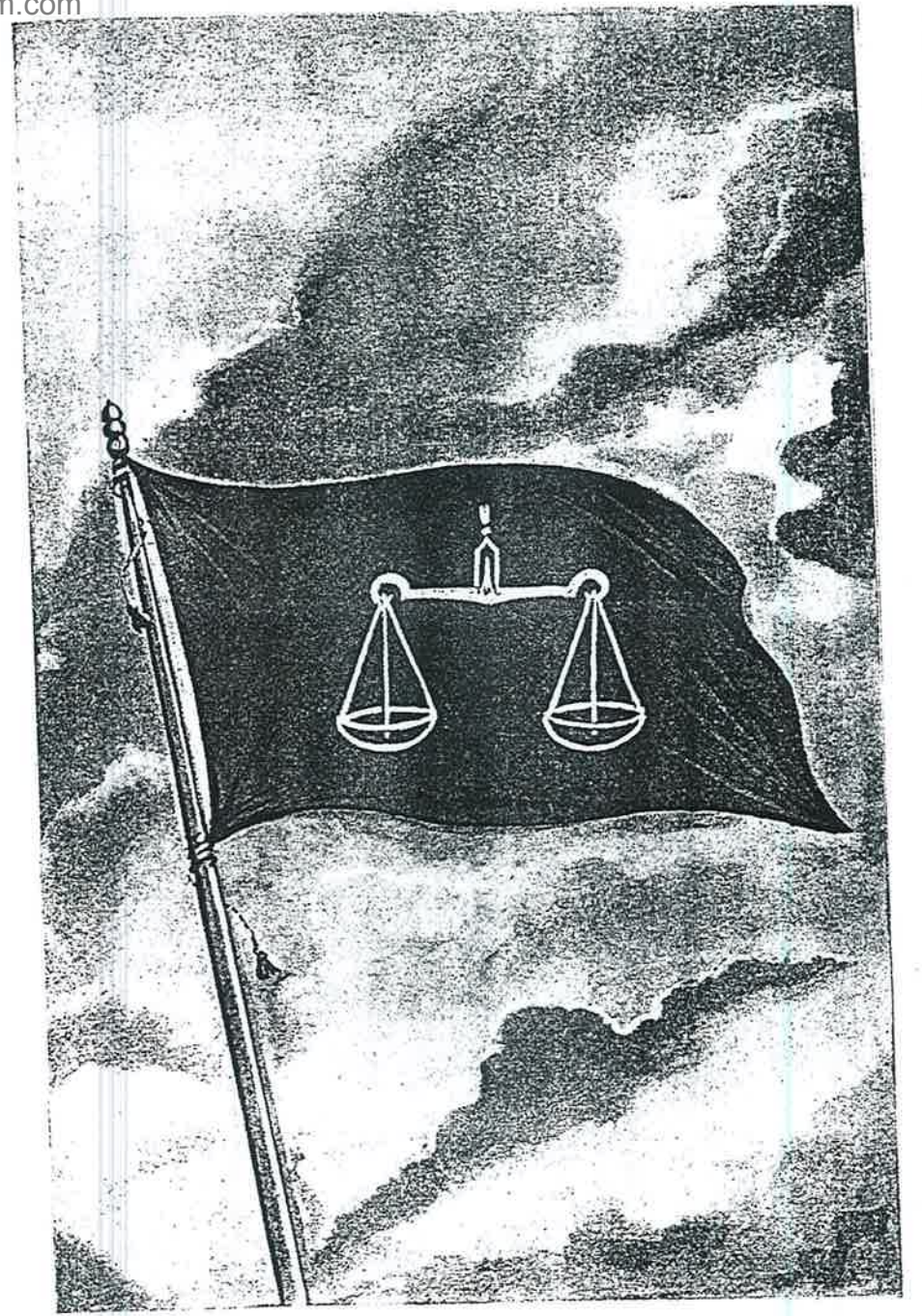
4. பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்

1. அம்பலத்து அதிசயம்

தேச விடுதலை விஷயத்தில் பிராமணரல்லாதார் பொதுநன்மையை உத்தேசித்து, அனேக பிராமணர்களுடைய கொடுமைகளையும், சூழ்ச்சிகளையும் கூட்டாக்காமல் கபடமற்றுப் பிராமணர்களுடன் ஒத்துழைத்து வந்திருந்தாலும், அவர்களுடைய உழைப்பை யெல்லாம் தங்கள் தங்கள் வகுப்புச் சுயநலத்திற்கென்று அனுபவித்துக் கொள்வதல்லாமல், உழைக்கின்ற பிராமணரல்லாதாருக்கு எவ்வளவு கெடுதிகளையும் துரோகங்களையும் செய்து வந்திருக்கிறார்களென்பதை—செய்து வருகின்றார்களென்பதைப் பொறுமையோடு படித்து அறியவேண்டுமாய்க் கோருகிறோம்.

முதலாவது, பழங்காலத்திய தேசியவாதிகளுள் சிறந்தவர்களில் சர். சி. சங்கரன் நாயர் என்கின்ற பிராமணரல்லாதார் முக்கியமானவர் ஆவார். அவர் காங்கிரசிலும் தலைமை வகித்தவர். அப்பேர்ப்பட்டவரை முன்னுக்கு வரவொட்டாமல் தடுப்பதற்காக, பிராமணர்கள் எவ்வளவோ சூழ்ச்சிகள் செய்துவந்தார்கள். அவருக்குக் கிடைக்கவிருந்த அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜ் பதவியைக் கிடைக்கவொட்டாதபடிக்குச் செய்ய எவ்வித பொது நலத்திலும் தலையிட்டிராத சர். வி. பாஷ்யம் அய்யங்கார் போன்றவர்களும் மற்றும் அனேக பிராமண வக்கீல்களும் சிமைக்கல்லாம் தந்திக்கொடுத்ததோடல்லாமல், அவர்பேரில் எவ்வளவோ பழிகளையெல்லாம் சுமத்திக் கஷ்டப்படுத்தினார்கள். அதன் காரணமாக 4, 5 வருடங்களுக்கு முன்னதாகக் கிடைக்கவேண்டிய அய்க்கோர்ட் ஐட்ஜ் பதவி வெகுகாலம் பொறுத்துத்தான் கிடைத்தது.

டாக்டர் டி. எம். நாயர் அக் காலத்திய தேசியவாதிகளில் மிகவும் முக்கியமான பிராமணரல்லாத தேசியவாதி. அவர் எவ்வளவோ பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தவர். அவரையும் மயிலாப்பூர் பிராமணர்கள் ஓர் முனிசிபாலிட்டியில்கூட அவர் உட்காருவதைப் பொறுக்காமல், அவருக்கு விரோதமாகச் சூழ்ச்சிகளைச் செய்து அவரையும் உபத்திரவப் படுத்தினார்கள். ஐஸ்டிஸ் கட்சி ஏற்படுத்துவதற்கு நமதுநாட்டில் ஏற்பட்ட முக்கியமான காரணங்களில் இவையிரண்டும் முதன்மையானதென்று ஓர் காங்கிரஸ் பிராமண பிரசிடெண்டே நம்பிடும் சொல்லியிருக்கிறார்.

தராசுக்கொடி

1916-ல் திறுவப்பட்ட தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் (South Indian Leberal Federation) நீதிக்கட்சியின்—தராசுக்கொடி

இவ்விதமான கல்டங்களிலிருந்து பிராமணரல்லாதாரைக் காப்பாற்றுவதற்காக வேண்டி, முக்கிய காங்கிரஸ்வாதிகளாயிருந்த டாக்டர். நாயர் போன்ற பிராமணரல்லாத தலைவர்களால் ஐஸ்டிஸ் கட்சியென்று ஓர் ஸ்தாபனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அதை ஒழிப்பதற்காகப் பிராமணர்கள் சூழ்ச்சிசெய்து அதற்கு எதிரிடையாக பிராமணரல்லாதார் சிலரைப் பிடித்தே சென்னை மாகாணச் சங்கமென்ற ஒன்றை ஆரம்பிக்கச் செய்து, அதற்கு வேண்டிய பொருளத்தையும் பெரும்பான்மையாக பிராமணரே உதவி, 'தேச பக்தன்' என்ற தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிகையையும் 'இந்தியன் பேட்ரியட்' என்ற ஆங்கில தினசரிப் பத்திரிகையையும்—ஐஸ்டிஸ் கட்சியைக் கொல்லுவதற்காகவே பிரச்சாரம் செய்யப்பொருட்டு—ஏற்பாடு செய்துகொடுத்து, ஐஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவர்களுக்கும், ஐஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் செல்வாக்கு இல்லாமல் அடித்தார்கள். 'இந்தியன் பேட்ரியட்' பத்திரிகையை தங்கள் வேலையை முடித்துக்கொண்டவுடனே ஒழித்து விட்டார்கள். எஞ்சியிருந்த 'தேச பக்தன்' பத்திரிகையைத் தேசத்தில் அதற்குக் கொஞ்சம் செல்வாக்கு ஆரம்பித்தவுடனே, அதில் ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தர முதலியார் ஆசிரியராயிருப்பதை ஒழிக்கவேண்டுமென்றும் முக்கிய கருத்துடன், அவருக்கு விரோதமாகச் சில பிராமணரல்லாதாரையே கிளப்பிவிட்டு, சில பிராமணர்களும் கிரகசியமாக அப்பத்திரிகைக்கு விரோதமாகத் தமிழ்நாட்டில் பிரச்சாரம் செய்து, ஸ்ரீமான் முதலியாரவர்களே 'தேசபக்தனை' விட்டு ஒடிப்போகும்படியாகச் செய்துவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அப்பத்திரிகைக்குப் பிராமணர்களே ஆசிரியர்களும் எஜமானர்களாகி, மெதுவாக நழுவ விட்டுக்கொண்டார்கள். இதேமாதிரியே, சென்னை மாகாண சங்கத்திலும், பிராமணர்களின் சொற்படி நடந்துகொண்டிருந்த சிலர் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்ததை ஆதாரமாக வைத்து, அவர்களைக் கொண்டே தங்கள் காரியமெல்லாம் முடிந்துபோனவுடன் மறையும்படி செய்துவிட்டார்கள்.

இவையெல்லாம் பழைய காங்கிரசின் கொள்கைப்படி ஏற்பட்ட திருவிளையாடல்களென்றாலும், ஒத்துழையாமை ஏற்பட்ட காலத்தில் பிராமணரல்லாத தேச பக்தர்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளில் சிலவற்றைக் கீழே குறிக்கிறோம் :

ஒத்துழையாமை ஆரம்பிப்பதற்குக் கொஞ்ச நாள்க்கு முன்பாக சென்னையில் தேசிய வாதிகளின் சங்கமென்று (Nationalists Association) என்று ஒன்றை ஆரம்பித்தார்கள். அதற்கு ஸ்ரீமான் சி. விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்களை அகிராசனாக வைத்து உப அகிராசனார் ஸ்தானத்தக்கு ஸ்ரீமான் வி. ஓ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் பெயரைப் பிரேரேபித்தவுடன், அவருக்கு அந்த ஸ்தானத்தைக் கொடுக்க கீட்டியில்லாதவர்களாகி, அதை அவர் அடையவிடாமல் செய்வதற்கு எவ்வளவோ பிரயத்தனங்களைப் பிராமணர்கள் செய்தார்கள். இதைப் பிராமணரல்லாதாரில் சிலர் தெரிந்து, அப்போதே கூச்சல் போட்டதின் பலனாக, அனேக உப அகிராசனாதிபதிகளை ஏற்பாடு செய்து, அந்த ஸ்தானத்திற்கு ஒரு மதிப்பில்லாமல் அடிக்கப் பார்த்தார்கள். இதன் பலனாக, அதன் நிர்வாக சபைகளில் பிராமணரல்லாதாரை அதிகமாகப் போடும்படி நேரிட்டது. இதன் காரணமாக, தேசியவாதிகளின் சங்கமென்பதைக் குழந்தைப் பருவத்திலேயே கழுத்தைத் திருகிக் கொன்று போட்டார்கள். பிறகு, திருப்பூரில் கூடிய தமிழ்நாடு மாகாண கான்பரன்சுக்கு ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்களை அகிராசனம் வகிக்கவேண்டுமென்று சிலர் பிரேரேபித்தார்கள். அதற்கு விரோதமாக 'இந்து', 'சுதேசமித்திரன்', 'சுயராஜ்யா' ஆகிய மூன்று பத்திரிகைகளும் அதுசமயம் நாயுடு அவர்கள் கான்பரன்சில் தலைமை வகிக்கத் தகுதியற்றவரென்று எழுதி வந்ததோடு, பிரேரேபித்தவருக்கும் பின் மாதிரி பிரேரேபித்தது தப்பிதமென்று சொல்லியும், அனேக ஐஸ்டிஸ்கள் பெரும்பான்மையாய் ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடுவையே தெரிந்தெடுத்திருந்தும், ஸ்ரீமான் ஆதிநாராயண செட்டியாரவர்களைக் கொண்டும், ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கசாமி அய்யங்கார் திருப்பூருக்குச்

சென்றதின் பலனாயும், உபசரணைக் கமிட்டியாரை வசப்படுத்தி, இவருடைய தேர்தலை ஒப்புக்கொள்ளாமல் நிராகரிக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள். பிறகு, மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டியார் பிரவேசித்து, அவரை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று தங்களுடைய அதி காரத்தைக் கொண்டு நிர்ப்பந்தப்படுத்தியதின்பேரில், சுயமரியாதையுள்ளவர் ஒப்புக் கொள்ள முடியாதவாறு உள்ள ஓர் தீர்மானத்தைப் போட்டு, அவரையே ஒப்புக்கொண்ட மாதிரியாய்த் தெரியப்படுத்தினார்கள். இத் தீர்மானத்தின் போக்கு யோக்கியதையற்றதா யிருந்தபடியால், ஸ்ரீமான் நாயுடி அதைத் தமக்கு வேண்டாமென்று நிராகரிக்கும்படி யாயிற்று. பிறகு, திடீரென்று ஸ்ரீமான் எம். ஜி. வாசுதேவரய்யரவர்களைக் கொண்டு அம் மாநாட்டை நடத்திக்கொண்டார்கள்.

அதற்கு அடுத்தாற்போல், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டிக்கு அக்ராசனாதிபதியாகப் பெரும்பான்மையோரால் ஸ்ரீமான் ஈ. வி. ராமசாமி நாயக்கர் அவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட போது, தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மணி நேரத்திற்குள் ஸ்ரீமான் வ. வெ. சு. அய்யரவர்கள் 'நம்பிக்கையில்லை' என்னும் தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தர முதலியார், இது இராஜ்ய நோக்கத்தடன் கொண்டுவந்த தீர்மானமல்ல வென்றும், அது ஓர் பிராமணரல்லாதார் இந்த ஸ்தானம் பெறுவதை எப்படியாவது ஒழிக்க வேண்டுமென்கிற வகுப்புத் துவேஷத்தின் மேல் கொண்டு வந்ததென்றும் பொருள்பட உக்கிரமாய் அப்பொழுதே பேசியிருக்கிறார். இத் தீர்மானம் ஸ்ரீமான் வ. வெ. சு. அய்யர் கொண்டு வந்ததின் பலனாய் சில நாட்களுக்குள் ஸ்ரீமான் என். சீனிவாசய்யங்காரால் அய்யரவர்களுக்கு குருகுலத்திற்கென்று ரூ. 500 நன்கொடை அளிக்கப்பட்டது.

இவ்வருஷம் காஞ்சிபுரத்தில் நடக்கப்போகும் தமிழ் மாகாண மாநாட்டிற்கு ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தர முதலியாரை சில ஜில்லா கமிட்டிகள் தெரிந்தெடுத்திருந்தும், அதை வெளியாருக்குத் தெரிவிக்காமல் இரகசியமாய் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுக்கு வேண்டியவர் களுக்கு ஆகும்படி இரகசியப் பிரச்சாரங்களும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. இதற்கு முன்னொள்ளாம் யார் யாரை எந்தெந்த ஜில்லாக்கள் தெரிந்தெடுத்தன என்பது பத்திரிகைகளில் வருவது வழக்கம். இப்பொழுது, உபசரணைக் கமிட்டியாரும் தெரிவிக்காமல் பத்திரிகைக்காரர்களும் தெரிவிக்காமல், இரகசியமாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிர, குடும்பகோணம் காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடு தமது காங்கிரஸ் கமிட்டி தலைவர் பதவியை இராஜ்ய சீமா செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானமென்று செய்திருக்கிறது. சென்னை காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஸ்ரீமான் என். வி. இராமசாமி நாயக்கரையும், சுரேந்திரநாத் ஆரியாவையும் கண்டித்து ஓர் தீர்மானம் செய்திருக்கிறது. நன்னிலம் பொதுக்கூட்டத்தில், ஸ்ரீமான் என். வி. இராமசாமி நாயக்கர், கலியாணசுந்தர முதலியார், ஆரியா ஆசிரியர் இவர்களைக் காங்கிரசினின்று வெளியாக்க வேண்டுமென ஸ்ரீமான் சீனிவாசய்யங்கார் பேசியிருக்கிறார்.

சட்டசபையில் காங்கிரஸ் பிராமண மெம்பர்களுடைய வேலை, பிராமணரல்லாதா ருடைய ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதும், பிராமணரல்லாதாருக்கு எதிரிடையாய் நிற்க வேண்டுமென்பதுமேயன்றி சட்டசபையில் எலெக்டிவ் ஆனவுடனேயே 'சுதேசமித் தீர்னர்' பத்திரிகை எழுதியிருக்கிறது. சட்டசபையில் ஒரு பிராமணர், எங்களுக்கு உத்தி யோகம் கொடுக்காவிட்டால் ஒத்துழையாமைக் கட்சியில் சேர்ந்துவிடுவோமென சர்க்காரை மிரட்டியிருக்கிறார். அன்றி, வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலமாய் அடைந்த தண்டனை யிலிருந்து ஸ்ரீமான் ஈ. வி. இராமசாமி நாயக்கர் விடுதலையாகி தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தவுடன் மறுபடியும் வைக்கம் போகாமலிருப்பதற்காக வேண்டி, ஓர் பிராமண மெம்பரையும், ஓர் பிராமண அட்வகேட் ஜெனரலையும் கொண்ட கவர்மெண்ட், எட்டு ஒன்பது மாதங்களுக்கு முன்னால் பேசிய பழைய குப்பைகளை ஆதாரமாக வைத்து, இராஜ்ய ரோக முதலிய கேள் ளுடுத்து, அதன் மூலமாகக் கைதிலாக்கிக் கொண்டுபோனார்கள். பிராமணர்களின்

பொல்லாத வேளையாய், ஓர் பிராமணரல்லாத மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடம் அந்தக் கேள் நடந்த படியால், கேள் ஒன்றும் ரூஜுவாகவில்லையென்று, அவர் கேசை முடித்துத் தண்டிக் காமல் திருப்பி ஒட்டிவிட்டார். இவ்வளவமல்லாமல், 'பிராமணரல்லாத மந்திரிகள், பெரிய உத்திபோசல்தர்கள் இலஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். இலஞ்சம் வாங்குகிறவர்கள் அது செய் கிறார்கள், இது செய்கிறார்கள்' என்று கிராமம் கிராமமாய், ஊர் ஊராய்ப் பிரச்சாரம் செய் வதற்குப் பணம் செலவுசெய்து, ஆட்களை ஏற்படுத்திப் பிரச்சாரம் செய்து, அவர்கள் பேரில் தப்பிப்பிராயத்தைக் கற்பித்து வருகிறார்கள்.

குருகுலம் சம்பந்தமாய் நடந்த மீட்டிங்குகளில் பிராமணர்கள் கல்லெடுத்துப் போட் டார்கள். சென்னை கார்ப்பரேஷன் கேரீதல்களில், ஸ்ரீமான் ஆரியாவை ஆட்களைவிட்டு அடித்தார்கள். பொதுவாய் ஏழைகளுக்கும், முக்கியமாய் பிராமணரல்லாதார்களுக்கும் அவசியமானாகிய மதுவிலக்கு, தீண்டாமை முதலிய திட்டங்களைக் காங்கிரசை விட்டு ஒட்டிவிட்டார்கள். போதாக்குறைக்குக் கதரும் காங்கிரசில் இருக்கக் கூடாது என்று பூனா பிராமணப் பத்திரிகைகள் இப்பொழுதே எழுத ஆரம்பித்துவிட்டன. இதைப்பற்றிச் சென்ற வாரமே 'குடி அரசில்' ஜோசியம் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பிராமணரல்லாதார் தெய்வத்தின் பேராலும் கேஷத்திரங்களின் பேராலும் காணிக்கை, வேண்டுகூல் மூலமாகக் கொடுக்கின்ற பணம் ஒழுங்கான வழியில் செலவழிப்பதற்காக ஏற்பட்ட தேவஸ்தான ஆக்ட்(Act)டானது, பிராமணர்களுடைய எவ்வளவோ எதிர்ப்புக் களுக்கும் கண்டனங்களுக்கும் தப்பி நிறைவேற்றப்பட்டபடியால், இப்போது அந்த ஆக்ட்டே செல்லாதென்றும், அதை எடுத்தவிட வேண்டுமென்றும், அதை இப்போது அமுலில் செலவழிப்பதற்குச் செய்வதற்கு இன்னுங்கூட தடை கோரி, அய்க்கோர்ட்டில் மகந்துக்கள் லாமல் சஸ்பெண்டு செய்வதற்கு இன்னுங்கூட தடை கோரி, அய்க்கோர்ட்டில் மகந்துக்கள் பேரால் வியாஜ்யம் கொடுத்து இருக்கின்றார்கள். இதற்கு வக்கீல்களோ, ஸ்ரீமான் என். சீனிவாசய்யங்கார், டி. ரங்காச்சாரியார், டி. இராமச்சந்திர அய்யர்—மகந்து பக்கமும் இதற்கு எதிர் வக்கீலாய் ஏற்பட்டவரோ அட்வகேட் ஜெனரலான ஸ்ரீமான் எ. ஆர். வெங் கட்டரமண சால்தீர்கள் என்ற பிராமணருமே. இந்த ஆக்ட்டு ஒழிய வேண்டுமென அய்க்கோர்ட்டில் பிராது தொடுத்திருந்தாலும், இந்த ஆக்ட்டின் மூலமாய் ஏற்பட்ட உத்தி யோகங்களெல்லாம் தங்களுக்கே கிடைக்க வேண்டுமென்று, தேவஸ்தான போர்டு ஆபீசையும் மந்திரி வீடுகளையும் பிராமணர்கள் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இவைமெல்லாமிருக்க, மகாத்மாவையே ஒழிப்பதற்காக, 'பிராமணன்' என்கின்ற ஓர் பத்திரிகையையும் சங்கராச்சாரியார்கள், மகந்துக்கள் முதலிய பிராமண சிரேஷ்டர்க ளென்போரின் ஆதரவில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். மற்றொரு பக்கம் மகாத்மாவின் பெடரைச் சொல்லிக்கொண்டு பதவிகளையும் சட்டசபை ஸ்தாபனங்களையும் பெறுவதற்கு, பிராமணரல்லாதாரை ஏமாற்றியும் அலைந்துகொண்டுமிருக்கிறார்கள். இதற்குச் சில பிராமணரல்லாதாரையும் மிரட்டி சுயாதீனப் படுத்திக்கொண்டார்கள்.

தினசரிப் பத்திரிகைகள் தங்கள் கைகளில் இருக்கிற காரணங்களால், பாமர ஜனங் களை ஏமாற்றித் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொள்வதோடு, சில முக்கியமான பிராமணரல்லாதாரைத் தலையெடுக்கவொட்டாதபடி பத்திரிகைகளில் ஊர், பெயர் தெரியாத பிராமண ரல்லாதாரின் பெய்ப் பெயர்களையிட்டுத் தூற்றுதலான வியாசங்களை எழுதுவதும்; பிராமண வக்கீல்களிடம் (அப்பரெண்டிஸ்)—அதாவது வேலை படிக்கும் பிராமணரல்லாத வக்கீல்களான வாலிபர்களின் கையெழுத்தைப் போடச் செய்து அவர்கள் பெயரால் பிராமண ரல்லாதாரை வைத்து பத்திரிகைகளில் எழுதுவதும்; வயிற்றுக்கில்லாதவர்களினுடையவும், பணத்தாசை பிடித்தவர்களினுடையவும் தேச பக்தியையும் விலக்கு வாங்கிக்கொண்டு, அவைகளைப் பிராமணரல்லாதாருக்கு விநோதமாக வியாசப்படுத்தி பணச் செருக்கால் செய்து வருவதும்,—சென்னைத் தேர்தல்களிலும் மற்ற தேர்தல்களிலும் டெரிந்து பேசியிருக்கிறது.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பிராமணரல்லாதாருக்குள் கட்சி பிரதி கட்சிகளை உண்டாக்கி, இவர்களைக் கோர்ட்டுக்குச் செல்லும்படி செய்வதும் சில பிராமணர்களேயாகும்.

பிராமணரல்லாதாருக்குத் தேசியப் பிராமணர்கள் செய்துள்ள கொடுமைகள் இவ்வளவுதான் வரையறுத்துவிட முடியாது. அவர்கள் செய்தவையும், இன்னும் செய்யப்போவதுமான காரியங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவைகளை சமயம் நேரும்போது வெளியிட நாம் பின்வாங்கப் போவதில்லை. இவ்வளவுவெல்லாமிருக்கும்போது, சென்னை காங்கிரஸ் கமிட்டியார், ஸ்ரீமான்கள் இராமசாமி நாயக்கரவர்கள் மீதும், ஆரியர் அவர்கள் மீதும் கண்டனத் தீர்மானம் செய்திருப்பதை நாம் இலட்சியம் செய்யவேண்டிய தில்லை என எண்ணுகிறோம்.

[தலையங்கம்—'குடி அரசு' 18-10-1925]

2. தமிழர் மாநாடுகள்

காஞ்சிபுரத்தில் 31-வது இராஜ்ய மாநாடு நாளது நவம்பர் மாதம் 21, 22 தேதிகளான சனி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சென்னை 'நவசக்தி' ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அகராசனத்தின்கீழ் கூடும்.

அது சமயம் சர்க்கட்சியார்களுமடங்கிய பிராமணரல்லாதார் மாநாடு ஒன்றும் கூடும்.

பிராமணரல்லாதார் முன்னேற்றத்தில் கரிசனமுள்ள தமிழ்நாட்டுப் பிராமணரல்லாதார் அனைவரும் வந்திருந்து, தங்களது முன்னேற்றத்திற்கான ஒரு திட்டத்தைக் காணவும், அதைச் சரிவர அமுலுக்குக் கொண்டுவரவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இது விஷயத்தில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் இராஜ்ய அபிப்பிராய பேதல் காரணமாகவாவது, சொந்த அசவுகரியங்க காரணமாகவாவது அலட்சியமாய் இருந்துவிடாமல் கண்டிப்பாய் வரவேண்டுமாய் மறுபடியும் வினயத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டியது பிராமணரல்லாதாருக்கு மிகவும் முக்கியமான தொரு கடனாகும். ஏனெனில், தீண்டாதார்களின் முன்னேற்றத்தான் பிராமணரல்லாதார்களின் முன்னேற்றமாகும். தீண்டாதார்களின் துன்பத்தான் பிராமணரல்லாதாரின் துன்பமாகும். தீண்டாமையை ஒழிவதன் மூலமாய்தான் பிராமணரல்லாதார் கடைத்தேற முடியும். தீண்டாமையை ஒழிவதன் மூலமாய்தான் நாடு சுயராஜ்யமடையும். ஆதலால், தீண்டாமையை விலக்கிச் சுவலையுள்ளவர்களுள், தீண்டாதாரென்று சொல்லப்படுபவரும் அவசியம் காஞ்சிபுரத்திற்கு வந்து, அதற்கென்று ஒர் மாநாடு கூட்டி, காரியத்தில் பலன் தரத்தக்க திட்டங்களைக் காணவேண்டுமாயும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[அறிக்கை—'குடி அரசு' 15-11-1925]

3. தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிக்கை

இப்போது தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாலாகிய ஆதித் தமிழ் மக்களுக்கு மிகவும் முக்கியமாயும் அவசரமாயும் வேண்டியது பொதுநோக்குடைய ஒரு தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிக்கையாகும். தமிழ் நாட்டில் தற்காலம் உலவியரும் தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிக்கைகள் மூன்று. அநாவது 'சுதேசமித்திரன்', 'திராவிடன்', 'சுயராஜ்யா' ஆகிய இவைகளே. இவற்றில் 'சுதேசமித்திரன்' முதலில் தோன்றியது. இதன் முக்கிய கொள்கை, பழைய காங்கிரஸ் கொள்கைகளைப்போல்—அரசாங்கத்தினிடமிருந்து பதவிகளும் உத்தியோகமும் மக்கள் அடையக் கிளர்ச்சி செய்வதாயிருந்தது. இதன்படி, பதவி

களும் உத்தியோகங்களும் கிடைக்கக் கிடைக்க அவையெல்லாம் தங்கள் சமூகமாகிய பிராமணர்களுக்கே கிடைக்கும்படியாகவும், பிராமணர்கள் தாம் உயர்ந்தவர்கள் அவர்கள் தாம் அறிவாளிகள் என்றும், மற்றும் பிராமணமதம் ஆக்கம்பெறவும் உழைத்து வந்தது. இம் மட்டோடல்லாமல், வரவர பிராமணரல்லாதாருக்கு உயர்ந்த உத்தியோகங்களும் பதவிகளும் அந்தஸ்துகளும் கீர்த்திகளும் உண்டாவதைக் கூற்று வன்மோல் நின்று தடுத்தக்கொண்டேயும் வந்தது.

இச் சூழ்ச்சி வெகுகாலமாய் பிராமணரல்லாதாருக்குத் தெரியாமல் இருந்துவிட்டதால், சகல பதவிகளும் அரசாங்க உத்தியோகங்களும் அந்தஸ்தும் கீர்த்தியும் பிராமணர்களுக்கே கிடைத்து, அரசாங்கமே பிராமணமையமாய்ப் போய்விட்டதால், பிராமணரல்லாதார் நிலை தாழ்த்தப்பட்டது. அப்போது படித்திருந்த பிராமணரல்லாதார் சிலர், தங்கள் எவ்வளவு கேட்டிக்காரராயும் யோக்கியர்களாயும் புத்திசாலிகளாயும் தேசபக்தி, பரோபகாரம் முதலிய அருளுணர்வுகள் நிறைந்தவர்களாயும் இருந்தும், தங்கள் ஏன் தாழ்த்தப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம் என்று யோசனை செய்துபார்த்ததில், இப் பிராமணப் பத்திரிக்கைகளும் கட்டுப்பாடான பிராமண சூழ்ச்சிகளுமே இதற்குக் காரணம் என்று கண்டுபிடித்து, தாங்களும் மற்றவர்களையும்போல முன்னேறுவதற்குத் தங்களுக்கென்று ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும் என்றும், தங்களுக்கும் பிரச்சாரத்திற்கு ஒரு பத்திரிக்கை வேண்டும் என்றும் கருதி, ஒரு சங்கத்தையும் 'திராவிடன்', 'ஜஸ்டிஸ்' என்கிற பத்திரிக்கைகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். இப் பத்திரிக்கைகளும் சங்கமும், சகலபோக்கியங்களையும் தங்களே ஏகபோகமாய் அனுபவித்துவந்த 'சுதேசமித்திரன்' போன்ற பத்திரிக்கைக்கும், அதன் கூட்டத்தாருக்கும் சிலை போட்டியாய்க் கண்டதால், இவற்றைச் செல்வாக்கில்லாமலடித்து ஒழிக்கப் பல தந்திரங்களும் செய்ததினால், இத் தந்திரங்களுக்குத் தாக்குப்பிடிக்க 'சுதேசமித்திரன்' போலவும் அதன் கூட்டத்தார் போலவும், 'திராவிடனும்' அதன் கூட்டத்தாரும் அரசாங்கத்தைத் தழுவநேரிட்டது. என்ன செய்தும் 'சுதேசமித்திரன்' கூட்டத்திற்குள்ள தந்திரசக்தி 'திராவிடன்' கூட்டத்திற்கில்லாததாலும், பிராமணரல்லாதாரில் சிலருக்குத் தங்கள் தனிப்பட்ட சுயநலத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் 'சுதேசமித்திரன்' கூட்டம் இடங்கொடுத்ததாலும், இவர்களும் அதோடு சேர்ந்து எதிர்ப் பிரச்சாரம் செய்ததாலும், 'திராவிடனுக்கு பாமராஜனங்கள் உண்மையை உணரும்படி செய்யவும், பாமராஜனங்களிடத்தில் செல்வாக்குப் பெறவும் முடியாமல் போய்விட்டதால், இது தக்க பலனைத் தென்னிந்திய மக்களுக்கு அளிக்கக்கூடியதாய் இல்லாமலிருக்கிறது. இதுதான் இப்படி என்றாலோ, மகாத்மா ஏழை மக்கள் விடுதலையின் பொருட்டுக் காங்கிரசில் சேர்ந்து ஒத்துழையாமையை என்னும் கொள்கையை உண்டாக்கி, நிர்மாணத்திட்டம் எனச் சில திட்டங்களைக்கண்டு வேலைசெய்த காலத்தில், ஒத்துழையாமையும் நிர்மாணத்திட்டமும் தங்கள் கூட்டத்தாருக்கும் சுயநலப் புலிகளுக்கும் கஷ்டத்தைக் கொடுப்பதாய் இருந்ததால், ஒத்துழையாமையையும் நிர்மாணத்திட்டத்தையும் மகாத்மா செல்வாக்கையும் அழிக்க 'சுதேசமித்திரன்' பிரச்சாரம் செய்துவந்த காலத்தில், ஒத்துழையாமையிலும் நிர்மாணத்திட்டத்திலும் மகாத்மாவிடமும் ஈடுபட்டிருந்த சிலர் 'சுதேசமித்திரன்'னால்தேசத்திற்கு ஏற்படும் கேடுதெய்வத் தடுக்க ஒரு தினசரி ஏற்படுத்த எண்ணினார்கள். அதுசமயம் ஆங்கில 'சுயராஜ்ய' பத்திரிக்கை மக்கள் நம்பக்கூடியதுபோல் நடந்துவந்ததால், பொதுமக்கள் பணமாகிய 10,000 ரூபாயைத் தூக்கி அதன் முக்கியஸ்தரான ஸ்ரீமான் பிரகாசத்தினிடம் கொடுத்து, தினசரி ஆரம்பிக்கச் சொன்னார்கள். கடைசியாய், 'சுதேசமித்திரன்' திட்டமும் 'சுயராஜ்யா' திட்டமும் வித்தியாசமற்றதாகி இரண்டும் ஒன்றுபடக் கலந்துவிட்டதால்—புத்தத் திருடனைவிட பழைய திருடனே மேல் என்னும் பழமொழிப்போல்—இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்துகொண்டு, பிராமணர்கள் ஆக்கம் பெறவும், பிராமணரல்லாதாரின் அழிவுக்கும் ஒத்துழைவை செய்கின்றன. இதில் ஒரு விசேஷம், 'சுதேசமித்திரன்' ஒருவிதத்தில் 'சுயராஜ்யா'வைவிட யோக்கியன் என்றே சொல்லலாம்.

எப்படி என்றால், 'சுதேசமித்திரன்' ராஜ் ஒரு பிராமணனையே தன் ஆசிரியராகக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று உண்மையே பேசுகிறான். 'சுயராஜ்யம்'வோ கிரண்டு பிராமணரல்லாதாரை ஆசிரியராய் வைத்திருப்பதாய்ப் பொய் சொல்லிக்கொண்டு, மக்களை ஏமாற்றித் தனது அட்டுமயங்களை நடத்துகிறது. பத்திரிக்கைகள் யோக்கியமாய் நடந்திருந்தால், தென்னிந்தியாவில் ஒத்துழையாமை ஒழிந்து, சுயராஜ்யக் கட்சியின் சூழ்ச்சி நடந்தேருமா?

இந் நிலையில், தென்னிந்தியாவுக்கு—தென்னிந்தியர்களுக்கு ஒரு நம்பிக்கையும் யோக்கியமுள்ள தமிழ்த் தினசரிப் பத்திரிக்கை வேண்டுமா, வேண்டாமா என்று யோசிக்கவேண்டும். வேண்டுமென்றால், சுலபத்தில் நடத்திவிடமுடியாது. 'சுதேசமித்திரன்'னின் போட்டியையும் கெடுதியையும் சமாளிப்பது லேசான காரியமல்ல. அதற்குப் பிராமணரல்லாதார் பொருள்களும், பிராமணரல்லாதார் சந்தாதாரர்களும் பிராமணரல்லாத சுயநலப்புலிகள் ஆதரவும், சாராய விற்பனை முதலிய விளம்பர வருட்படிசளும் மலிந்து கிடக்கிறது. ஆதலால், நாம் ஆரம்பிப்பதானால் தக்க மூலதனத்துடனும் தக்க ஏற்பாட்டுடனும் தான் ஆரம்பிக்கவேண்டும். குறைந்தது ஒரு லட்ச ரூபாய் மூலதனம் வேண்டும்; ஒரு வருஷத்தில் 10,000 சந்தாதாரர்கள் சேரவேண்டும். 50,000 ரூபாயாவது இல்லாமல் ஆரம்பிப்பது நிலைபெறத்தக்கதாகாது. குறைந்த அளவு 5 வருஷ காலத்துக்குக் குறையாமல் பத்திரிக்கை நடத்தக்கூடிய முன்பீடகத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு ஆரம்பித்தாலல்லாது எதிர்நீர்க்கும் பலனை அடைய முடியாது. ஆதலால், இவைகளைப்பற்றிச் சில கனவான்களோடு யோசனை செய்து பார்த்துக் கொண்டு விஷயங்கள் புலப்பட்டன. அதாவது, பங்கு 1-க்கு 5 ரூபாய் வீதம் 20,000 பங்கு கொண்ட ஒரு லட்ச ரூபாய் மூலதனம் வேண்டும். 50,000 வருஷத்திற்கு தான் பத்திரிக்கை ஆரம்பிக்கவேண்டும். தமிழ் ஜில்லாக்களாகிய 12 ஜில்லாக்களும் ஜில்லா ஒன்றுக்கு 5000 ரூபாய் வீதம் முன் பணம் வசூலித்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் 1000 ரூபாய் கொடுக்கக்கூடிய கிரண்டுபேர்கள் அவசியம் முன்வருவதோடு, பக்கி மூவாயிரம் ரூபாயையும் வசூலித்துக் கொடுக்க அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆயிரம் கொடுப்பவர்களும், ஊதியமில்லாமல் உழைக்க வருபவர்களும், நிர்வாகிகளாக இருக்கவேண்டும்.

பத்திரிக்கையின் கொள்கை, பிராமணரல்லாதாருடையவும் தீண்டாநாருடையவும், சமத்துவமும் முன்னேற்றமுமே முக்கியமானதாய் இருக்கவேண்டும். பத்திரிக்கையின் நேரான நிர்வாகமும், பதிப்புப் யோக்கியமான ஒரு சிறு போர்ஷனிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும். இப்போர்ஷனில் அவர்கள் பத்திரிக்கை நிர்வாகம், பதிப்பு இவைகளைத்தவிர வேறு எந்தப் பொதுக் காரியங்களிலும் சம்பந்தப்படாதவர்களாக யிருக்கவேண்டும். குறைந்தது 5 வருஷத்திற்கு ஒரு தரம் இந்த போர்ஷை புதுப்பிக்கத் தக்கதாய் இருக்க வேண்டும். இக் கொள்கைக்கு இதுவரை சில செல்வாக்குள்ள கனவான்கள் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், மிகைப்பற்றித் தமிழ்மக்கள் யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தால் தமிழ் மக்களுக்கு ஏதாவது சுயமரியாதை உண்டாகலாம் என்று விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

[தலையங்கம்—'குடி அரசு' 22.11.1925]

4. நமது கடமை

சகோதரிகளே, சகோதரர்களே!

நான் இந்த ஊரில் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் மகாநாடு நடந்த பிறகு இன்றுதான் முதல் தடவையாக வந்திருக்கிறேன். இந்த காஞ்சிபுரம் நமது சரித்திர புராண காலங்களில் எப்படி முக்கியமானதோ, அதுபோலவே தற்கால அரசியல் சமூகவியல் முதலிய இயக்கங்களின் சரித்திரத்திற்கும் முக்கியமானதாக இருந்தவருகிறது.

ஸ்ரீமதி பெசன்ட் அம்மையாரின் 'தேவாலயம்' இயக்கம் தேசத்தின் செல்லுபடி அற்றதாக ஏற்படுவதற்கும், பெசன்ட் அம்மையாரின் அரசியல் வாழ்வின் மாற்றம் ஏற்படவும் இந்தக் காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீமதி சரோஜினி அம்மாள் அக்ரோசனத்தின்கீழ் கூடிய சென்னை மாகாண கான்பரன்சில்தான் அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது. அதுபோலவே, காங்கிரஸ் இயக்கம் தேசத்தில் செல்லுபடி அற்றதாகவும் சுயராஜ்யக் கட்சிக்கு உளை மாந்தை வரவும், பார்ப்பனர்களின் சூழ்ச்சி வெளியாகவும் இந்தக் காஞ்சிபுரத்தில் ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் கூடிய தமிழ்நாடு மகாநாட்டில்தான் அஸ்திவாரம் போடப்பட்டது. காஞ்சிபுரம் மகாநாட்டிற்கு அப்புறம் தமிழ்நாட்டில் மாத்திரம் அல்லாமல், இந்திய தேசத்திலேயே அரசியலிலும் சமூக இயல்களிலும் பெரிய மாறுதல்களும் ஏற்பட்டிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதது அல்ல. பொதுவாகப் பார்த்தும் பொழுது, ஸ்ரீமான் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் தலைமையில்கீழ் நடந்த மகாநாட்டுச் சம்பவங்கள் நன்மைக்கு ஏற்பட்டது என்றேதான் சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது நடந்த சம்பவங்கள் அம்மாதிரி நடந்திருக்கவில்லையானால், நாம் எவ்வளவோ ஏமாந்துபோய் இருப்போம். அச் சம்பவமே நம் எல்லோரையும் கண்விழிக்கச் செய்தது. தவிர, 'தற்கால நிலைமையும் நமது கடமையும்' என்பது பார்ப்பனரல்லாதவர்களின் தற்கால நிலைமையும், பார்ப்பனரல்லாதார்களாகிய நமது கடமையும் என்பதுதான் இன்றைய விஷயம் ஆதலால், காஞ்சிபுரம் மகாநாட்டிலிருந்து நமது நிலைமையும் நமது கடமையும் என்ன என்பதை நீங்கள் நன்றாய் அறிந்திருப்பீர்கள். அம் மகாநாட்டில் அம்மாதிரி நடைபெறாமலிருந்தால் காங்கிரஸ், சுயராஜ்யக் கட்சி, சுயராஜ்யம், உரிமை ஆகிய வார்த்தைகள் நம்மை ஏமாற்றி, நாம் என்றென்றும் தலையெடுக்க முடியாமல் நமது பார்ப்பனர்களால் அமுக்கப்பட்டுக்கிடக்க நேரிட்டு இருக்கும்.

இந் நாட்டின் சுக துக்கத்திற்குப் பொறுப்பானவர்களும் பெரும்பான்மையானவர்களும் நாம், காங்கிரஸ் பெயரால் நமது பார்ப்பனர்களாலும் அவர்களது அடிமைப் பிரச்சாரர்களாலும் ஏமாந்து நமது நலனைக் கெடுத்துக்கொள்வதோடு அல்லாமல், நமது நன்மைக் கென்று ஏற்பட்டதான பிராமணரல்லாதார் இயக்கமாகிய ஜஸ்டிஸ் கட்சியையும் ஒடுக்கி இருப்பார்கள். தற்கால காங்கிரஸ் நமக்கு எவ்வளவு தூரம் கெடுதி செய்திருக்கிறது என்பதும், அதனால் நமக்கு எந்தக் காலத்திலும் நன்மை இல்லாததோடு நமது சமூகத்திற்கே அது பெரிய ஆபத்தாய் இருக்கிறதென்பதும் நான் சொல்லாமலே நீங்கள் எல்லோரும் அறிந்த விஷயம். இந்தக் காங்கிரஸின் மூலம் நமக்காவது நமது நாட்டிற்காவது அனுசூலமான திட்டங்கள் ஏதாவது இருக்கின்றனவா என்பதை நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். பார்ப்பனர் அல்லாதாரில் சிலர் காங்கிரஸில் சேர்ந்ததும் அதற்காக உழைத்ததும் கஷ்டப்பட்டதும் நஷ்டப்பட்டதும் சிறை சென்றதும் எதை உத்தேசித்து என்றால், மகாத்மா திட்டங்கள் ஆகிய கதரும், தீண்டாமையும், ஒற்றுமையும், மதுவிலக்கும் மிகுதியும் பார்ப்பனரல்லாதாராகிய நமது சமூகத்திற்கே நன்மை விளைவிப்பதும், தரித்திரத்தை ஒழிப்பதும், சுயமரியாதையையும், சமத்துவத்தையும் அளிப்பதுமான வழிகளுக்கு அனுசூலமாய் இருந்ததால்தான் நாம் அதில் முழுமனதோடு இறங்கி உழைத்து வந்தோம். இத் திட்டங்கள் நிறைவேறினால் நமது பார்ப்பனர்கள் வாழ்க்கைக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமென்று நினைத்து, அவர்கள் விவற்றைக் காங்கிரஸிலிருந்து விலக்கப் பிரயத்தனப்பட்டு அதில் வெற்றியுமடைந்து, இப்போது காங்கிரசையே தங்கள் ஒரு வகுப்புக்கு மாத்திரம் அனுசூலமாகவும் மற்ற வகுப்பாருக்கு ஆபத்து உண்டாக்கத்தக்க மாதிரியாகவும் அமைத்துக்கொண்டார்கள். இப்போதைய காங்கிரஸில் நிர்மாணத்திட்டம் ஏதாவது இருக்கிறதா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

கதரை அடியோடு காங்கிரஸிலிருந்து ஒழித்துவிட்டதோடு, அதை ஒரு கண்ணியக் குறைவாகவும் கருதுப்படி செய்துவிட்டார்கள். அதாவது, காங்கிரஸ் காரர்கள் ஓட்டுக் கேட்கும்போதுமாத்திரம் கதரைக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டிய மாதிரியில் தீர்மானம் செய்ய

திருக்கிறார்கள். இதனால், உண்மையிலேயே ஒருவர் கதிரிடம் அபிமானம் கொண்டு சட்டி இருந்தாலும், பொதுஜனங்கள் அவ்வளவு பார்த்தால் சந்தேகிக்கப்படும்படியாகவும், 'கீவன் திருட்டு ஆசாமி, பொதுஜனங்களை ஏமாற்றி ஒட்டுவாங்க கதர்கட்டி இருக்கிறான்' என்று பொதுஜனங்கள் நினைக்கும்படியும் செய்துவிட்டார்கள். இதனால், எவ்வித அவமானத்திற்கும் கட்டுப்படுத்தாதெய்தியிருக்கிறவர்களை கதர் கட்டிக்கொள்ள முடிகிறது. இதனாலேயே, தன்மானத்தில் இலட்சியமூன்றவர்கள் கதர் கட்டப் பயப்படுகிறார்கள். தீண்டாமையே விஷயமாகவு காங்கிரசில் இருக்கிறதா என்று பாருங்கள். தீண்டாதவர்களையும் நம்மையும் கண்ணில் பார்ப்பதற்கே நமது பார்ப்பனர்கள் சம்மதிப்பதில்லை. இதை குருகுல விவாதத்தில் நன்றாய்த் தெரிந்திருப்பீர்கள். இரண்டாவது, மக்கள் பிறவியில் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்று தீர்மானம் செய்தவடிகள், ஸ்ரீமான்சு சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார், இராஜன், சாஸ்திரி போன்றவர்களே காங்கிரஸ் கமிட்டியினின்றும் இராஜிநாமா செய்துவிட்டார்கள் என்றால், மற்ற பார்ப்பனர்களைப்பற்றி நினைக்கவும் வேண்டுமா? ஸ்ரீனிவாசயங்கார் பேசும்போதெல்லாம் 'அரசியலில் தீண்டாமையைக் கலக்காதீர்கள்' என்று பேசி வருகிறார். ஸ்ரீமான் எம். கே. ஆச்சாரியார், 'பார்ப்பனக் குழந்தை சாப்பிடுவதைப் பார்ப்பனரல்லாத குழந்தை பார்த்துவிட்டால் ஒருநாடப் பட்டினி இருப்பேன்' என்று சொல்லிக் காங்கிரஸ் கமிட்டியிலிருந்து ஒடிப்போய்விட்டார். இതിலிருந்து காங்கிரசில் தீண்டாமையிலக்கு இருக்கிறதா என்று பாருங்கள்.

மதுவிலக்காவது காங்கிரசிலிருக்கிறதா என்றால், ஸ்ரீமான் சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் பாமர ஜனங்களை ஏமாற்றிப் பார்ப்பனருக்கு ஒட்டுவாங்கிக்கொடுக்கக் கருதிமாதிரம் கீவலருடும், 'மதுவிலக்குச்செய்ய சம்மதித்தவர்களுக்கு ஒட்டுக் கொடுங்கள்' என்றார். ஸ்ரீமான் சத்தியமூர்த்தி சட்டசபையில் மதுவிலக்குச் செய்ய முடியாது என்று சொல்லி விட்டார். பிறரும், ஸ்ரீமான் ஆச்சாரியார் மதுவிலக்கு என்று சொல்லிக்கொண்டு, மது உற்பத்தி செய்பவர்களுக்கு ஒட்டுவாங்கிக் கொடுக்கப் பிரச்சாரம் செய்தார். இப்பவும் காங்கிரசிலுள்ள தலைவர்களில் 100-க்கு 90 பேர்களில் மது உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் சிலரும், விற்பவர்கள் சிலரும், அருந்துபவர்கள் சிலருமாகவே இருக்கிறார்கள். இன்றும் நானையும் காங்கிரஸ் காரியதரிசிபான ஸ்ரீமான் ஏ. ரங்கசாமி அய்யங்கார் சாராயம், பிராந்தி விற்பனையில் பணம் சம்பாதித்துக்கொண்டுதான் வருகிறார். இன்னமும் சில கூடராஜ்ய பார்ப்பனர்கள்ளுக்கு மரம் விட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒற்றுமைக்காகவாவது ஏதாவது திட்டம் காங்கிரசில் இருக்கிறதா என்றால், அதுவும் ஒன்றுமில்லை. காங்கிரசிலிருந்து 'ஸ்ரீமான்சு இராமசாமி நாயக்கர், வரதராஜமூ, கவியானசுந்தர முதலியார், ஆரியா, சக்கரை, தண்டபாணி பிள்ளை முதலிய பார்ப்பனரல்லாதார்கள் போய் விட்டதால் காங்கிரஸ் பரிசுத்தமாய் விட்டது' என்கிறார்கள் நமது பார்ப்பனர்கள். அல்லாமலும், ஸ்ரீமான்சு ஆரியாவையும், ஈ. வெ. இராமசாமி நாயக்கரையும் ஜெயிலில் பிடித்துப் போடவேண்டுமென்று கவர்னரையும் பார்ப்பன அதிகாரிகளையும் கெஞ்சுகிறார்கள்; விண்ணப்பமும் போட்டிருக்கிறார்கள் நமது பார்ப்பனத் தலைவர்கள். இந்த-முஸ்லிம் ஒற்றுமையாவது இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், 'முகமதியர்களுக்கு சுயராஜ்யம் கொடுக்கக் கூடாது' என்று காங்கிரசின் பேராலேயே இந்திய சட்டசபையில் ஆட்சேபித்து சர்க்காரோடு பேர்ந்து ஒட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

ஒருவரையொருவர் சந்தேகிக்காமலிருக்கவும், ஒருவரையொருவர் மோசம் செய்யாமலிருக்கவும், எல்லோரும் சம உரிமை அடைபடவும் தக்க பந்தோபஸ்தான வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் வேண்டுமென்றால், அதைப்பற்றிக் காங்கிரசுக்குள்ளாகவே பேசக்கூடாது என்று பார்ப்பனரல்லாதார்களைக் கொண்டே சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால், ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஏற்பட்டபோது அதைக் கொடல் எண்ணி, பார்ப்பனரல்லாதாரான ஸ்ரீமான்சு நாயுடு, முதலியார் கீவர்களை வசப்படுத்திக் கொண்டு 'தேசிய பார்ப்பனரல்லாதர் சங்கம்' என்பதாக ஒன்றை ஏற்படுத்தச் செய்து, அதன்மூலம் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்தையும்

கேட்டுவிட்டு, பார்ப்பனரல்லாதாருக்குள் கட்சி ஏற்பட்டதும், இப்போது பார்ப்பனரல்லாதாருக்கே பணங்கொடுத்து அதை எதிர்க்கச் சொல்வதோடு, தாங்களும் அனேக சூழ்ச்சி செய்து வருகிறார்கள்.

ஆகிய இக் காரணங்களால், காங்கிரசில் தேசத்துக்கு அனுசூலமான திட்டம் ஏதாவது கொஞ்சமாவது இருக்கிறதா என்று நீங்கள் நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். பார்ப்பனர்களுக்கு ஆதிக்கம் வரவும் உத்தியோகம் வரவும், பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கு தாழ்த்தப்படவும் உத்தியோகங்களிலிருந்து விலக்கப்படவும் நாம் காங்கிரசில் சேரவேண்டுமா? காங்கிரஸ் தேசத்திற்கு அனுசூலமாக இருந்தால், காந்தியும் லாலா லஜபதிராயும் ஏன் காங்கிரசுக்கு உழைக்காமல் ஒதுங்கி இருக்கிறார்கள்? ஸ்ரீமான்சு நாயுடு, முதலியார், ஆரியா, தண்டபாணி பிள்ளை முதலியவர்களும் ஒதுங்கி இருப்பதோடு, என்போன்றவர்கள் இம்மாதிரி, காங்கிரசுக்கு எதிர்ப் பிரச்சாரமும் ஏன் செய்கிறோம்? இவற்றை நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். பார்ப்பனர்கள் உங்களை ஏமாற்றவே காங்கிரஸ் என்ற ஆயத்ததை உபயோகிக்கிறார்கள். 'சம உரிமையும், வகுப்பு சுதந்திரமும், சுயமரியாதையும் இல்லாத நாட்டிற்கு (காங்கிரஸ் போன்ற) அரசியல் இயக்கம் இருப்பது அறிவுடைமையாகாது. அதை ஒழிக்கவேண்டியது அறிவுடையோர் கடமை' என்ற பொருட்டே, 'காங்கிரஸ்' 'காங்கிரஸ்' என்று கதறிக்கொண்டு இருந்த ஸ்ரீமான் கவியானசுந்தர முதலியாரே எழுதி இருக்கிறார். இனிமேல் தான் அரசியலில் (காங்கிரசில்) உழைப்பதில்லை என்றும், மக்கள் சமத்துவத்திற்கு உழைப்பதாகவும் விரதம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இதுவரை அரசியலுக்கு உழைத்தற்காகத் தனது அறியாமையின் பொருட்டு என்னைப் போலவே விசனப்பட்டும் இருக்கிறார்.

ஆதலால், சகோதரர்களே பார்ப்பனருக்காவது அவர்களால் நிறுத்தப்பட்ட நமது கோடரிக்க காம்புகளுக்காவது வரும் தேர்தல்களில் நீங்கள் கண்டிப்பாய் ஒட்டுச் செய்யாதீர்கள். ஜஸ்டிஸ் கட்சி மூலம் நிர்மாணத் திட்டத்தை நடத்தவே நான் பாடுபடுகிறேன். பார்ப்பனர்களின் எதிர்ப்பும் சூழ்ச்சியும் அடக்கப்பட்டுவிட்டால், கண்டிப்பாய் நிர்மாணத் திட்டத்தை ஜஸ்டிஸ் கட்சி மூலம் நிறைவேற்றலாம். நிர்மாணத்திட்டத்தான் முக்கியமாய்ப் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு விடுதலை அளிப்பது. எவ்விதத்திலும் பார்ப்பனர்கள் நிர்மாணத் திட்டத்திற்கு அனுசூலமாய் இருக்கமாட்டார்கள். அதோடு, அதைப் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு நடத்தவும் பார்ப்பன ஆதிக்கம் இடங்கொடுக்க மாட்டாது. ஆதலால், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு உதவி செய்யுங்கள். அடுத்த தேர்தலில் நீங்கள் உங்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் சுயமரியாதைக்கும் மாத்திரமே ஒட்டுக் கொடுங்கள். கண்டிப்பாய் காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக்கட்சி என்கிற மாயவலையில் சிக்கி ஏமாந்து போகாதீர்கள் என்று உங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

[காஞ்சிபுரத்தில், 20-9-1926-ல். சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 26-9-1926]

மதுரை மகாநாட்டை அனுசரித்து, அதன் திட்டங்களை நிறைவேற்றி வைப்பதற்காக ஜில்லா, தாலுக்கா மகாநாடுகள் நடத்தப்படவேண்டுமென்பதாக, அந்தந்த ஜில்லாக்காரர்களை வேண்டிக்கொண்டிருந்தோம். அதற்கிணங்க கோயமுத்தூர், சேலம், வடஆர்க்காடு, தஞ்சை ஆகிய ஜில்லா வாசிகள் வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக் கொள்வதாக அறிவதோடு, கோயமுத்தூர், வடஆர்க்காடு ஜில்லாக்காரர்கள் ஜில்லா மகாநாடு நடத்த கமிட்டி முதலியவைகள் நியமித்துத் துரிதமாய் முயற்சி எடுத்துவருகிறார்கள்.

இம் மகாநாடுகள் அனேகமாய் இம் மாத முடிவிலோ, மார்ச்சு மாத ஆரம்பத்திலோ நடத்தக்கூடும். மற்ற ஜில்லாக்காரர்களும் அதாவது, செங்கற்பட்டு, தென்ஆர்க்காடு, திருச்சி, ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி முதலிய ஜில்லாக்காரர்களும் எதுவும் செய்ததாக நமக்குத் தகவலே இல்லாமலிருக்கிறது. ஆதலால், அவர்களும் சீக்கிரம் முயற்சி எடுத்து, சீக்கிரத்தில் மகாநாடுகள் நடத்தி, திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டிய ஏற்பாடுகள்

செய்து வருவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறோம். பார்ப்பனர்கள் பணம் சேர்க்கவோ, தங்கள் ஆதிக்கத் திட்டங்களை நிறைவேற்றவோ, எப்படியாவது தந்திரங்கள் செய்து அவர்கள் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்கிறார்கள். உதாரணமாக, பார்ப்பனர்களின் சர்வஜீவநாடிமும் செத்துப்போய் இருக்கும் இச் சமயத்தில் மகாத்மாவைத் தருவிக்கப் போகிறார்கள். அவர்பெயரால் ஆங்காங்கு நம்மவர்களிலேயே சில சோணகிரிகளைப் பிடித்துக் கூட்டம் கூட்டி, நம்மையே நம்பச்செய்து, அடுத்த தேர்தல்வரை தங்களுக்குச் செல்வாக்கு இருக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ளப்போகிறார்கள். நாம் அதைப் பார்த்துப் பொறாமைப் படுவதிலோ, அவர்கள் அப்படிச் செய்கிறார்கள், இப்படிச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பதிலோ, ஒரு பயணம் விளையப்போவதில்லை. உருப்படியான காரியத்தைச் செய்தாலல்லது நமது திட்டங்களை நிறைவேற்றி வைக்க முடியவே முடியாது. நமக்கு இருக்கும் பொறுப்புக்கும் பார்ப்பனர்களுக்கு இருக்கும் பொறுப்புக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன. பார்ப்பனர்களின் காங்கிரசும் தேச சேவையும் அவர்கள் ஆதிக்கம் நிலைநிற்கவும், அவர்கள் பிள்ளை குட்டிகளுக்கு உத்தியோகம் சம்பாதிப்பதும் தவிர வேறில்லை. நாம் மகாத்மாவின் நிர்மாணத் திட்டம் முழுவதையும் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டிய பொறுப்புடையவர்களாக இருக்கிறோம். பார்ப்பனர்கள் கூட்டம் கூட்டி, பாமர ஜனங்கள் ஏமாறும்படி வாயில்பேசிவிட்டு, சட்டசபை, ஜில்லா, தாலுக்கா, முனிசிபாலிட்டி போர்டுகளில் ஸ்தானம் பெற்றுக் கூச்சலிட்டு விட்டால் அவர்கள் கடமையும், காங்கிரஸ் வேலையும் தீர்த்துவிட்டது.

நமது கடமையோ, முதலாவது இப் பார்ப்பனர்கள் செய்யும் புரட்டுகளை வெளியிட வேண்டியதும், ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளத்திலும் நமது நிலையை உணரும்படி செய் விப்பதும், நமது உண்மையான சுயமரியாதைக்கும் முன்னேற்றத்திற்குமான வழிகளை எடுத்துச்சொல்லி நடக்கச் செய்தலும் ஆகிய அனைக கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. இவ்வளவுடன் இவைகளுக்கு எதிரிடையாக வேலைசெய்யும்படியாக நமது பார்ப்பனர்கள் நம்மவர்களிலேயே சிலரைப் பிடித்து, கூலிக்கொடுத்து, ஏவிவிட்டுச்செய்யும் உபத்திரவங்களுக்கும் தலைகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால், நமது பொறுப்பும் கடமையும் என்ன என்பதை யோசிப்பவர்களுக்குப் பயமாகவே இருக்கும். ஆனால், இவற்றை விதுசமயம் கவனியாமல் அரசாசமாதவோ, சுயநலத்தில் கவலையாகவோ இருந்து விடுவோமேயானால் பின்னால் சுலபத்தில் மீள் முடியாது என்பதை ஒவ்வொரு பார்ப்பனரல்லாதாரும் நன்றாய் கவனத்தில் வைக்கவேண்டும்.

தவிரவும், மதுரை மகாநாட்டிற்குப் பிறகு நாம் ஆசைப்பட்டது போலவே அனைக மாய் ஒவ்வொரு ஊர்களிலும் உள்ள பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் பார்ப்பனரல்லாதார் சங்கங்களும், பார்ப்பனரல்லாதார் வாலிபர் சங்கங்களும், சுயமரியாதை சங்கங்களுமாக ஏற்படுத்துவதிலிருந்தும், ஏற்படுத்த முன்வருவதிலிருந்தும், இவற்றின் பொருட்டு ஆங்காங்கு செல்லும் மிடங்களில் காணப்படும் உற்சாகத்திலிருந்தும், ஒத்துழையாமையின்போது திரிகரண சுத்தியாய் காங்கிரசில் உழைத்துவந்த பார்ப்பனரல்லாத உண்மைத் தியாகிகள் பலர் ஆங்காங்கு இவற்றில் மனப்பூர்வமாய் உற்சாகத்துடன் கலந்து உழைத்து வருவதிலும், நமது பிற்கால வாழ்வில் கொஞ்சம் நம்பிக்கைகொள்ள இடமேற்படுகிறது. ஆனாலும், புராண வைராக்ஷியம்போல், இந்தச் சமயத்தில் மாத்திரம் ஏற்படும் எழுச்சியில் தலைகால் தெரியாமல் திரிந்துவிட்டு, பின்னால் சேதனை ஏற்படுங்காலத்தில் அடியோடு படுத்திப் போய்விடுமோ என்று பயப்படவும் வேண்டி இருக்கிறது. ஆதலால், தொடர்ச்சியாய் இருந்து வேலைசெய்யப் பிரச்சாரங்களும் பத்திரிக்கைகளும் வேண்டியதற்காகவும் தக்க ஏற்பாடுகளும் செய்யவேண்டி இருக்கிறது. எனவே, இவைகளுக்கெல்லாம் பூர்வாங்க வேலையாக முதலில் ஜில்லா மகாநாடுகளைக் கூட்டுவதிலும், அதன்மூலமாகத் தொகைகள் வசூலிப்பதிலும் ஆங்காங்குள்ளவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டுமாய் மறுபடியும் மறுபடியும் வற்புறுத்துகின்றோம்.

[தலையங்கம்—'குடிஅரசு' 6-2-1927]

5. பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் கடமை

இளைஞர்களே!

இன்றைய தினம் வாலிபர்களாயிருக்கிற உங்களில் இருந்துதான் புத்த பகவானும் மகாத்மா காந்தியும் நாயர்பெருமானும் தியாகராயரும் தோன்ற வேண்டும். இவர்கள் எல்லாம் உங்களைப்போல வாலிபர்களாக இருந்தவர்கள் தாம்.

எந்தத் தேசமும் எந்தச் சமூகமும் பெரும்பாலும் அவ்வத் தேசத்தில் வாலிபர்களைக் கொண்டுதான் முல்வந்திருக்கிறதே அல்லாமல், பெரியோர்களையும் முதியோர்களையும் கொண்டல்ல. உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட பெரியோர்களிடம் பொதுநலமும் தியாக புத்தியும் காண்பது மிகவும் அரிது; சுயநலந்தான் வளர்ந்துகொண்டு போகும். அவர்கள் பொதுநலத்திற்கு உழைப்பதாய்க் காணப்படுவது அவர்களுடைய சுயநலத்தை உத்தேசித்தத்தான் என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். மகாத்மாவைப் போலவும் நாயர் பெருமான், தியாகராயர் ஆகிய இவர்களைப் போலவும் வெகு சிலர்தான் உண்மையான பெரியோர்களாய் இருக்கக்கூடும். உதாரணமாக, நாயர் பெருமானுக்கும் தியாகராயருக்கும் பதிலாக அந்த நஷ்டத்தை ஈடுசெய்ய முடியவில்லை என்பதை அனுபவத்தில் அறிந்து விட்டோம். 33 கோடி மக்களில் மகாத்மா காந்திக்கு அடுத்தபடியாக இன்னொருவரை நினைக்க முடியாமலிருக்கிறது. ஆதலால், உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபடாத வாலிபர்களாகிய உங்களுடைய மனந்தான் பொதுநலத்திற்கேற்ற பரிசுத்தமான தன்மையுடையது. உங்களிடம்தான் எவ்வித தியாகத்தையும் எதிர்பார்க்கலாம்.

ஆனால், இதுபோன்று நமது நாட்டில் வாலிபர் முன்னிலையில் மிகவும் மலிந்து கிடப்பது 'கிராஜ்ய விஷயம்'. அது உங்களைப்போன்ற வாலிபர்களுக்கு மிகவும் ஆபத்தான காரியம் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறேன். பொதுவாகவே கிராஜ்ய விஷய மென்பது ஒரு நாணயக் குறைவான காரியம். இதைப்பற்றி அனை பெரியோர்கள், 'கிராஜ்ய விஷயத்தில் ஈடுபடுவதென்பதை—மனிதன் எல்லாவித அயோக்கியத் தன்மையான காரியங்களையும் செய்துபார்த்துப் பிழைக்க முடியாவிட்டால், கடைசியாகப் பிழைப்புக்கு வழி ஏற்படுத்திக்கொள்ளத்தக்க அயோக்கியத்தனம் ஆகும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். என்னுடைய ஆற்றிய வருஷகால அனுபவத்தினால் இது சரியென்றே உணருகிறேன். ஆதலால், உற்சாகமாகப் பேசும் வயிற்றுப் பிழைப்பு அரசியல்வாதிகளைக் கண்டும், அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டும் ஏமாந்துபோகாதீர்கள்! உண்மையான அரசியல் சுதந்திரத்திற்கு இருக்கவேண்டிய பக்குவமே வேறு. அம்மக்களுக்கு இருக்கவேண்டிய நிலைமையே வேறு. இந்த நாட்டுக்கு எந்தவிதத்திலும் இப்போது அரசியல் சுதந்திரம் அவ்வளவு முக்கியமானதல்ல. இந் நாட்டு மனித சமூகத்திற்கு வேண்டியதெல்லாம் முதலில் சுயமரியாதைதான். அதுதான் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பிறப்புரிமை.

பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர்களாகிய உங்களிடமிருந்து உங்கள் சமூகம் இதுசமயம் எதிர்பார்ப்பது எல்லாம் சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கும்படியாகத்தான். பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்தில் பெரிய மனிதர்களானாலும் சரி, அரசியலில் பெரிய உத்தியோகம் பெறுவோர்களானாலும் சரி, சிறிய மனிதர்களானாலும் சரி, துடிக்கும் கிரீத்தமுள்ள உங்களைப்போல வாலிபர்களானாலும் சரி—தற்போது சுயமரியாதை அற்றுத்தானிருக்கிறார்கள் என்பதை உணருங்கள்! இன்னும் எவ்வளவு பெரிய அரசியல் உரிமையும் உத்தியோகமும் பதவியும் கீர்த்தியும் பெற்று வாழ்ந்தாலும், அவை எல்லாம் தனித்தனி மனிதன் அனுபவித்து ஒழியுத்தக்கதே அல்லாமல், அவர்கள் சாரும்போதே அவர்களுடைய சந்ததிகள் சுயமரியாதை அற்றுத்தான் நடைப் பிணமாய் இருந்து சாவார்கள். ஆதலால், உங்கள் உழைப்பும் பொதுநலமும் தியாகமும் சுயமரியாதை பெறுவதற்குத்தான் இருக்கவேண்டும். ஆனபடியால், நமது நாட்டில் நமது அரசியல் சுதந்திரத்தை விட நமது சுயமரியாதைக்குத்தான் விரோதிகள் அதிகம் இருக்கிறார்கள்.

ஆதலால், இவ்வகையில் இறங்குகையில் அஞ்சாமையும் மன உறுதியும் சலிப்பின்மையும் ஏற்படவேண்டும். ஏனெனில், நமது சுயமரியாதைக்கு எதிரிகள் பெரும்பாலும் நமது நாட்டிலேயே இருக்கும் பார்ப்பனர்களே. ஆதலால், அவர்களை வெல்லுவது சுலபமான காரியமல்ல. இதற்கு ஒற்றுமையும் தியாகமும் வேண்டும். இவைகளை உங்களிடம்தான் எதிர்பார்க்கலாம். ஆதலால், உங்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையும் வேண்டும்; உங்களுக்குள் இருக்கும் பல குருட்டு நம்பிக்கைகளும் ஒழியவேண்டும்.

இதற்கு முதலாவது, பிறவி காரணமாய் உங்களை விட உயர்ந்த மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதனையும், உங்களைவிடத் தாழ்ந்த மக்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதனையும், உங்கள் மனத்தையிட்டு அறவே வெளியேற்றவேண்டும். உங்கள் வாழ்க்கைச் சடங்குகளிலும், வைதிகச் சடங்குகளிலும் உங்களைவிடப் பார்ப்பனர்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்கிற எண்ணம் ஒழியவேண்டும். பார்ப்பனரல்லாதாரில் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு உழைப்பதாகச் சொல்லும் வெகு பெரியார்களுக்கு இந்தக் குருட்டு நம்பிக்கை இருக்கிறதை நான் பார்க்கிறேன். உங்கள் கலியாண காலங்களில் பார்ப்பனர் இருந்து நடத்திவைத்தால்தான் செல்லுபடி உள்ளதென்றும், நல்ல வாழ்க்கை ஏற்படும் என்றும் நம்புகின்றீர்கள். உங்கள் சாந்தி முகூர்த்தத்திற்குப் பார்ப்பனர்கள் பக்கத்தில் இருந்து வீட்டிற்குள் தள்ளிக் கதவை மூடினால்தான் நல்ல குழந்தை பிறக்குமென்று நம்புகிறீர்கள். உங்கள் பெரியோர்களை, நீங்கள் பார்ப்பனர்களுக்குப் பணம் கொடுத்து, மோட்சமடையச் செய்யலாம் என்று நம்புகிறீர்கள். இவற்றை ஒழியுங்கள்!

இவற்றை ஒழிக்கப் பிரச்சாரம் செய்யுங்கள். நமக்குத் தாழ்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்கிற மனப்பான்மை உள்ளவர்கள் இந்தப் பிரச்சாரத்திற்குக் கொஞ்சமும் உதவ மாட்டார்கள். உங்களுக்குள் சரியான கட்டுப்பாடு வேண்டும். ஒவ்வொரு ஊரிலும், 'பார்ப்பனரல்லாத வாலிபர் சங்கம்' ஏற்படுத்தவேண்டும். இதற்கென்றே சிலர் புறப்பட வேண்டும்; இதற்குப் பொருள் வேண்டும். பொருள் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் நடக்காது. மகாத்மா காந்திக்கும் ஒரு கோடி ரூபாய் சேர்ந்ததால்தான் இவ்வளவு காரியங்கள் செய்ய முடிந்தது. இன்னும் ஒரு கோடி அவர் கையில் இருந்தால் இன்னும் ஒரு வருஷத்திற்கு அவருடைய ஒத்துழையாமையும் நிலைத்து இருக்கும். ஆதலால், பொருள் மிகவும் அவசியமானது. இதற்காகப் பொருள் சேர்க்கவேண்டும். கடைசியாகப் பிச்சை எடுக்கவும் தயாராக இருக்கவேண்டும். சரியானபடி கணக்கு வைக்கவேண்டும். யார் இதில் மும்முரமாய் வேலை செய்கிறார்களோ அவர்களை ஒழிக்க நமது எதிரிகள் பெரும் பழிகளைச் சுமத்துவார்கள். அதற்குப் பயப்படுவதனாலும் நாம் ஒரு காரியத்திற்கும் பயன்படமாட்டோம். அனைக கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு வேலை செய்து எப்படித் தியாகத்தில் சேர்ந்ததோ, அதுபோலவே எதிரிகளின் பழிகளை இலட்சியம் செய்யாமலும், அதனால் நம்முடைய பெயர் கெட்டுப்போகுமென்று பயப்படாமலும், கெட்டாலும் அளவாசியம் என்று எண்ணிக்கொண்டு வேலை செய்வதும் ஒரு பெரிய தியாகந்தான். மகாத்மாய்து என்னென்ன பழிகள் நமது பார்ப்பனர்கள் கட்டிவிட்டார்கள்? அவரது அஞ்சாமையும் பரிசுத்தத் தன்மையுந்தான் எதிரிகளின் பழிகளை எல்லாம் சாம்பலாக்கிவிட்டன. உங்களுடைய விடுமுறை நாட்களை வீணாக்காதீர்கள். இச்சங்கத்தின்மீது எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது.

தவிர, வரப்போகும் தேர்தல்களில் உங்கள் சமூகத்தின் சுயமரியாதைக்குப் பாடுபடுபவருக்கு வெற்றி சம்பாதித்துக் கொடுங்கள். பார்ப்பன வாலிபர்கள் தேர்தலில் எவ்வளவு வேலைகள் செய்கிறார்கள் என்பதைப் பாருங்கள். பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்குப் பாடுபடுபவர்க்கு, அவர்கள் தங்கள் தங்கள் படிப்பைக்கூட விட்டுவிட்டு ஒட்டு வாங்கிக் கொடுக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். ஆதலால், நீங்களும் அவர்களைப்போலவே வீதி வீதியாய், ஊர் ஊராய்த் திரிந்து உங்கள் சுயமரியாதைக்கு வெற்றியளிப்பீர்கள்.

படுக்கையில் இருந்து எழும்போது, இன்று உங்கள் சுயமரியாதைக்கு என்ன செய்வது என்று யோசியுங்கள்! ஒன்றும் செய்யாத நாளை வீணாய்ப் போனதாகவும், உங்கள் வாழ்நாளில் ஒன்று குறைந்ததாகவும் நினைப்பீர்கள். ஒவ்வொரு வாலிபரும் தங்கள் கடமையை உணர்வுங்கள். உங்கள் சுயமரியாதைக்கு உங்கள் உயிரைக் கொடுக்கும் பாக்கியத்தை அடைய 'தபசு' இருங்கள்.

[சென்னை சர். தியாகராயர் ரூபகச் சின்னக் கட்டடத்தில் 1926, ஆகஸ்டில் சொற்பொழிவு—

'குடி அரசு' 12-9-1926]

சிலர், 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்று ஒரு பிரிவு காட்டத்தக்க பெயர் ஏன் என்கிறார்கள். சிலர், இம்மாதிரி பிரித்துக்கொண்டே போனால் உலகநிலை என்னவாகும் என்கிறார்கள். மற்றும் சிலர், பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்ற பிரிவு உணர்ச்சி வாலிபருக்கு உண்டாகக் கூடாது என்கிறார்கள். இவர்கள் சொல்லவெல்லாம் நமது நாட்டின் உண்மையான நிலைமையைக் கவனியாதவர்களுக்கு வேண்டுமானால் ஒரு சமயம் நியாயமாய்த் தோன்றலாம். நமது நாட்டின் நிலைமையைக் கவனிக்கின்ற காலத்தில் இந்தப் பிரிவை ஏற்படுத்தியது யார்? இது எப்பொழுது ஏற்பட்டது? என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். யோசித்துப் பார்த்தால், ஆயிரக் கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பே இது ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பது விளங்காமல் போகாது. நமது நாட்டை ஆயிரக்கணக்கான பிரிவுகளாக நாம் பிரிக்கவில்லை. ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே ஒரு வகுப்பார் நம்மைப் பிரித்துவைத்து, தங்களை உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு நம்மைக் கொடுமையாய் நடத்தி வருகின்றார்கள்.

ஒரு கூட்டத்தாரை மாத்திரம்—அதாவது நம்மை, பார்ப்பனர்கள் என்பவர்களை நீக்கி மற்றவர்களை—'பார்ப்பனரல்லாதார்கள்' என்று பிரித்தது இன்றல்ல, நேற்றல்ல. ஆதலால், நாம் அதற்குப் பொறுப்பாளிகளல்ல. தவிர, சிலர், பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்ற பெயரைத் தவிர்ந்து வேறுபெயரிடக்கூடாதா என்கிறார்கள். கிரமமாக எல்லா மக்களும் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாக நமக்கு வேறு ஒரு பெயர் என்ன கொடுக்கமுடியும்? கிரமமாக யோசித்தால்—ஆதாரப்படி பார்த்தால் 'சூத்திரன்' என்கிற பெயரைத்தான் கொடுத்தாக வேண்டும். அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? ஏனெனில், மதக்கொள்கைப்படி, இந்தப் பார்ப்பனர்கள் நம்நாட்டு மக்களுக்கு பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், பஞ்சமர், மிலேச்சர் என்ற பிரிவுகளை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். பிராமணர்கள் என்கிற பெயரைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவிதமான தகராறும் இல்லை. ஏனென்றால், பார்ப்பனர்கள் தங்களைப்-பிராமணர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கின்றார்கள்.

கூத்திரியர்கள் என்பதில் அனேக தகராறுகள் ஏற்படுகின்றன. யாரீயாரை கூத்திரியனென்று கூப்பிடுவது? கூத்திரியன் என்ற பெயர் யாருக்கு உரிமை உண்டென்று சொல்ல முடியும்? கூத்திரியனென்றால் நாட்டை ஆளுபவன், போர்வீரன், காப்பாளன், சுத்தி வாளுடன் அமர்க்களத்தில் போர் புரிபவன் என்பதாகப் பொருள் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறைப்படி எல்லோரும் கூத்திரியர்கள்தாம். ஏதாவது ஒரு காலத்திலாவது நாட்டை ஆளாதார் யாரிருக்கிறார்கள்? பட்டாளத்தில் போர்வீரனாயில்லாதார் யார் இருக்கிறார்கள்? ஒருகாலத்தில் வேளாளர், நாயுடு, வன்னியர், ராஜாக்கள், நாடார்க்கள், செட்டியார்கள், குயவர்கள், மறவர்கள், தொட்டியர்கள், பார்ப்பனர்கள், ஒட்டர்கள், முகமதியர்கள் முதலியவர்கள் அரசாண்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நம்நாட்டை ஆங்கிலேயர்கள்தாம் ஆள்கின்றார்கள். அந்த முறைப்படி யாரை கூத்திரியர் என்று கூப்பிடுவது?

ஒரு காலத்தில் அரசாண்டவர்களை கூத்திரியர் என்பதா? அல்லது இப்போது அரசாள்பவர்களை கூத்திரியர் என்பதா? ஆளுகிறவனை மாத்திரம் கூத்திரியன் என்பதா? அல்லது அவன் குடும்பத்தை மாத்திரம் கூத்திரியனென்பதா? அல்லது ஆளுகின்ற

சாதியையே கூடித்திரியரென்பதா? இப்படிப் பார்ப்போமானால், ஒன்று—உலகத்தில் உள்ள மக்கள் பூராவையும் கூடித்திரியர்கள் என்று சொல்லவேண்டும்; அல்லது ஐரீஜ் சக்கர வர்த்தியை மாத்திரம் கூடித்திரியன் என்று சொல்லவேண்டும். ஏனெனில், நாம் காணும் ஒவ்வொரு சாதியார் என்போர்களுக்கும் ஒருகாலத்தில் அரசாண்டுதானிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வகுப்பாரும் யுத்தத்தில் சேவை செய்துதானிருக்கிறார்கள்.

அடுத்தாற்போல், வைசியர் என்றாலோ வியாபாரம் செய்வோர்; ஆகையால், வியாபாரம் செய்வோர் அனைவரும் வைசியர். இக் காலத்தில் எல்லா வகுப்பாரும் வியாபாரம் செய்வதால் யாரை வைசியர் என்று சொல்லுவது? இன்னும் விவசாயம் செய்பவர் வைசியர்; மாடுமேய்ப்பவர் வைசியர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இத் தொழில்களை எல்லோருமே செய்திருக்கின்றார்கள்; செய்கிறார்கள். எனவே யாரை வைசியரென்பது?

தவிரவும், கூடித்திரியர், வைசியர் என்கிற பிரிவுகளைப் பார்ப்பனர்கள் ஒப்புக்கொண்டால் அவர்கள் ஏகபோகமாக அனுபவித்து வருகின்ற உரிமைகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து, அதில் அவர்கள் ஒன்று எடுத்துக்கொண்டு பாக்கிய கூடித்திரியருக்கு ஒன்றும் வைசியருக்கு ஒன்றுமாகப் பிரிக்கவேண்டுமெனும். ஆகலால், இதற்குப் பயந்துகொண்டே வெகு தந்திரமாய், 'கலியுகத்தில், உலகத்தில் 'பிரமாணர்கள்', 'சூத்திரர்கள்' என்கின்ற இருபிரிவுகள் தவிர வேறில்லை' என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

எனவே, மதக்கொள்கைப்படி யார் சூத்திரன் என்று பார்த்தால், 'பிரமாணனின் வைப்பாட்டி மகன், பரம்பரையாக மேல் சாதியாருக்குத் தொண்டுசெய்வதைவிட வேறு தொழில் கிடீலாதவன்'—முதலிய யோக்கியதை உடையவன். இந்தப் பெயரை ஏற்றுக் கொள்ள நம் மனம் பொறுக்குமா? தவிர, மற்றொரு வகுப்பார்களென்ற பஞ்சபர்களைத் 'தீண்டப்படாதவர்கள், சண்டாளர்கள்' என்று பிரித்திருப்பதோடு, வேறு மதத்தினர் என்கிறவர்களான கிறிஸ்தவர்களையும், முகமதியர்களையுமாகச் சேர்த்து 'மிஸ்சீசர்' களென்றும் பிரித்திருக்கிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் நாம் ஏன் சொல்ல வேண்டி நேரிட்ட தென்றால், 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற பெயர் தவிர வேறுபெயர் வைக்கமுடியாமலிருப்பதற்கு நேரிட்ட காரணத்தை விளக்குவதற்காகத்தான் என்றும்; இவ்வித இழிவான பெயர்களுக்கும் கொடுமைகளையும் ஒழிக்கத்தான் அப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது என்றும் காட்டத் தான். தவிர சிலர், ஏன் இவ்வியக்கத்தில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது? என்கிறார்கள். பார்ப்பனர்களை எப்போதும் நம்முடன் சேர்க்கக்கூடாதென்ற கொள்கை இதிலில்லை. அவர்கள் இவ்வித வித்தியாசங்களையும் சூழ்ச்சிகளையும் ஒழித்து, சமத்துவத்தை ஒப்புக்கொண்டு, நல்ல எண்ணத்துடன் செய்கையில் நடந்துவரும்வரையில் நீக்கிவைக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது.

அன்றியும், பார்ப்பனருக்கு என்று மாத்திரந்தான் எங்கு பார்த்தாலும் ஒரு தனியிடமேற்படுத்திக்கொண்டு, அதில் அவர்கள் ஆதிக்கத்தை உபயோகித்துக்கொள்கிறார்கள். மற்றவர்களுக்கு அவ்வித வித்தியாசம் வேண்டும் என்கிற ஆசை கில்லை. அதோடு, பார்ப்பனர்கள் உயர்ந்தவர்கள்; மற்றவர்கள் இழிந்தவர்கள் என்பதை நமது மக்களின் கிரத்தத்திலேயே பாய்ச்சிவிட்டார்கள். எனவே, ஒரு சிறு கூட்டத்தாரின் கொடுமையால் பெரிய சமூகம் சுயமரியாதை கிழந்து பல கஷ்ட நஷ்டங்களுக்காளாகி இருப்பதற்குப் பார்ப்பனரல்லாதாராகிய நாம் காரணஸ்தர்கள் அல்லர். தவிர, சிலர் நம்மைப் பார்த்து 'பார்ப்பனரிடம் துவேஷம் வேண்டாம், பார்ப்பனரும் பார்ப்பனரல்லாதாரும் கூடி ஒன்று சேர்ந்து இக் கொடுமையை நிவர்த்திக்க வழி பாருங்கள்' என்று நல்ல பிள்ளைகள்போல் பேசுகிறார்கள்.

நாம் அவர்களைத் தொடுவதற்கும், ஒன்றாய் இருப்பதற்கும், உண்பதற்கும் ஒன்று சேர்ந்து கடவுளை வணங்குவதற்கும், தெருவில் நடப்பதற்கும் கூட உரிமை கொண்டாட

அவர்களா—அல்லது, நடப்பதற்கு வழிவிடுங்கள் என்று கெஞ்சிக் கேட்கின்ற நாமா— துவேஷத்தை உண்டாக்குகிறவர்கள் என்பது சற்று யோசிப்பவர்களுக்குத் தோன்றாமல் போகாது.

அன்றியும், ஒற்றுமையாய் இருந்து துவேஷத்தை ஒழித்துக்கொள்ளக்கூடாது என்று சிலர் சொல்லுகின்றார்கள். துவேஷம் ஒழியவேண்டுமானால் துவேஷத்திற்குக் காரணமாயிருப்பவர்களிடம் ஒற்றுமையாயிருக்க முடியவேமுடியாது. இன்றையதினம் நான் மாத்திரமல்ல இக் குற்றங்களை எடுத்துக் கண்டிப்பது. ஏறக்குறைய 5000, 6000 வருடங்களுக்கு முன்புள்ள தேச சரித்திரத்தைப் பார்த்தால், நமது முன்னோர் காலத்திலிருந்தே மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமானதும், சிறந்தவர்க்கும் சத்தியத்திற்கும் விரோதமான குமான கொடுமைகளை ஒழித்துச் சமத்துவத்தையும் அன்பையும் உலகின்கண் நிலைநிறுத்த நம்மவர்கள் பாடுபட்டிருப்பது விளங்காமலிராது. 5000 வருடமாகப் பாடுபட்டும், அதுவும் அன்புடனும் ஒற்றுமையுடனும் பாடுபட்டும், இன்னும் அப் 'பேய்' தாண்டவமாடுமானால், இனியும் எப்படி அன்பாயும் ஒற்றுமையாயிருந்து இப் பொல்லாப் பிரிவினையை நீக்க முடியும்? என்பதை யோசியுங்கள். இவைகளை நான் ஏன் சொல்லுகிறேன்? என்றால், நம் வாலிபர்களிலும் சிலர், 'எதற்கு இந்த வித்தியாசம்? பாவம், பார்ப்பனர்கள் நம்மிடம் வருகிறார்கள்; பிச்சையெடுக்கிறார்கள்; பிறகு போய் விடுகிறார்கள்; அவர்கள் மீது நமக்கென் வெறுப்பு?' என்று தம் சாஸ்திரம் பேசி, நம் உயக்கத்திற்கே முட்டுக்கட்டையாய் நின்றுவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் மேலே சொல்லியிருக்கும் சமாதானத்தையே சொல்கிறேன். கொஞ்சம் யோசனை செய்து பாருங்கள், நம் சொந்த கிடங்குகளில் எங்கே யாவது 'இது பார்ப்பனர்களுக்கு' 'இது பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்கிற சூத்திரர்களுக்கு' என்று நாம் எழுதி வைத்திருக்கிறோமா? எந்தப் பொது ஸ்தலத்திலும், எந்த உயர்ந்த கிடத்திலும், எந்தப் புண்ணிய பூமியிலும்—'இது பார்ப்பனருக்கு' 'இது சூத்திரருக்கு' என்று எழுதி வைத்திருப்பதோடல்லாமல், அதை அமுலில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது பார்ப்பனர்களா? அல்லது நாமா? அன்றியும், இப்போதும் அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு காப்பி ஒட்டலிலும், வெட்டிவைத்த குளக்கரையிலும் 'இது பார்ப்பனர்களுக்கு', 'இது சூத்திரர்களுக்கு' என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படி எழுதியது தப்பு, இவ்வித வித்தியாசம் இருக்கக் கூடாதென்றால், அது ஒற்றுமைப் பின்பாருமா? அல்லது ஒற்றுமைக்கான முயற்சி ஆகுமா? ஒற்றுமையை எப்படி உண்டாக்குவது? 'நீங்கெல்லாம் ஒற்றுமையாய் இருங்கள்; இருக்கிற வித்தியாசங்கள் அப்படியே இருக்கட்டும்; அவை கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டவை' என்றால், எப்படி ஒற்றுமை நிலவும்? இதனால் கடவுளை பிரித்து வைத்திருக்கிறார் என்றல்லவா ஏற்படும்? உண்மையாய் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையாய் இருக்க வேண்டுமென்றால், ஒவ்வொருவர் எண்ணமும் ஒரே மாதிரியாகவும், ஒவ்வொருவரும் மற்றவரால் சமத்துவமாக மதிக்கப்பட்டும், ஒவ்வொருவருக்கும் அன்னியோன்னியமும் அன்பும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டாலன்றி, உண்மையான ஒற்றுமையாய் எப்படி வாழ முடியும்? ஒரு புலியினிடத்தில் ஓர் ஆட்டுக்குட்டியை விட்டு, 'நீங்களிருவரும் ஒற்றுமையாய் இருங்கள்' என்றால் அவைகள் எப்படி ஒற்றுமையாய் இருக்க முடியும்? புலி ஆட்டைக் கொன்று தின்னாமலிருக்க முடியுமா? எலிகள் இருக்குமிடத்தில் பூனையைக் கொண்டுவிட்டு விட்டு, எலிகளைக் கூப்பிட்டு, 'நீங்கள் எல்லோரும் ஒற்றுமையாய் இருங்கள்' என்றால் அவைகள் எப்படி ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்து வாழ முடியும்? கொஞ்ச காலத்திற்குள் எலிகளே காரணப்படாதொழியுமா அல்லவா? கிரண்டுக்கும் நம்பிக்கை உண்டாக்கி, ஒன்றைக் கொன்று ஒன்று வயிறு வளர்க்க வேண்டியிருக்கிற நிலையை மாற்றாமல், அவைகளை எப்படி ஒற்றுமையாய் இருக்கச் செய்ய முடியும்? ஆனால், சிலர் வெகு சுலபமாக, 'நீங்களெல்லாம் ஒற்றுமையாயிருங்கள்; அப்பறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம்' என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்கள் பொறுப்பை உணராதவர்கள் ஆவார்கள் என்றே சொல்லுவேன்.

புழு, பூச்சிகள், பன்றி, நாய்களை விடக் கேவலமாய் நடத்தப்படுவது நாமா? அவர்களா? இப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் நிமிர்ந்து போட்டதென்ன? குளித்து எடுத்த தென்ன! வெறும் வாய்வேதாந்தம் பேசுகிறவர்கள்தாமே! சுயமரியாதை உணர்ச்சி இல்லாதவர்களுக்கு இதன் கஷ்டம் தோன்றாது. நித்திய வாழ்வில் நாம் படும் துயர் யாரே அறிவார்?

தவிர, வேறு சிலர், 'வேளாளருக்குள்ளும் மற்றும் பல வகுப்பர்களுக்குள்ளும் இம் மாதிரியான ஒருவரை ஒருவர் தொடக்கூடாதென்றும், உண்ணக்கூடாதென்றும், கலியாணம் செய்யக்கூடாதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதை முதலில் ஒழிப்புகள். கீழிருந்து ஒழித்துக்கொண்டு வந்தபிறகு மேலுள்ளவர்களை ஒழிக்க முயலுங்கள்' என்று சொல்லக்கூடும். கீழே காணப்படும் பிரிவினைகள் உண்மையானவையல்ல. இது பார்ப்பாணைப் பார்த்து, அவன்போல் நடக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு, அறியாமையால் 'நடித்து' வருகிற வினையின்றிச் சூழ்ச்சிக்காக வேண்டுமென்றே ஏற்படுத்திக் கொண்ட தல்.

பார்ப்பனருக்கு முன் நம்நாட்டில் இந்தக் கொடுமைகளும் கூடா ஒழுக்கங்களுமிருந்ததாகச் சொல்ல முடியாது. நான் சிறந்த ஆராய்ச்சிக்காரனுமல்ல; குறைந்த ஆராய்ச்சிக்காரனுமல்ல; அடியோடு ஆராய்ச்சி இல்லாதவன். ஆயினும், பல ஆராய்ச்சிக்காரர்களை அடுத்துக் கேட்டதின் பயன் அறிந்தவனையென்றி வேறல்லன். முதலாவதாக, இந்த சாதி என்னும் சொல்லே தமிழ்ச்சொல் அல்ல; சாதிக்கு ஆதாரம் இந்துமதம் என்று சொல்லுவது. அந்த இந்துமதம் என்ற சொல்லும் தமிழ்ச்சொல் அல்ல; அதற்கு ஆதாரமாக உள்ள வேதமும் மனுசர்மமும் நமக்குச் சம்பந்தப்பட்டவையல்ல; அவைகள் நம் மொழியில் உள்ளவையுமல்ல; நம் மக்களால் எழுதியவையுமல்ல; எப்படியோ அவை நம் தலைக்கு வினையாக வந்து சேர்ந்திருக்கின்றன; இந்து என்ற சொல் எந்த மொழியிலும் இல்லை. ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் அதை ஒரு நதியின் பெயர் என்கிறார்கள்; சிலர் ஓர் இடத்தில் வாழும் குறிப்பிட்ட மனிதர்களைக் குறிப்பது என்கிறார்கள்; சிலர் 'பர்சிய' மொழியில் திருடர்களைக் குறிப்பது என்கிறார்கள். அது மருவி வந்ததென்பார்கள் சிலர்.

மற்றபடி, வருணாசிரம தர்மம் என்னும் சொல்கூட தமிழ்ச்சொல் அல்ல. நம் நாட்டில் அந் நியமம் இருந்திருந்தால் நம்மொழியில் அதற்கு வார்த்தை இருந்திருக்கும். சோளம் நம் நாட்டில் விளைகிறது; அதைச் சோளம் என்று சொல்லுகிறோம். ஆங்கிலேயரும் அதைச் சோளம் என்றே சொல்லுவார்கள். ஏன்? அவர்கள் நாட்டில் அது இருந்ததில்லை. அது போலவே, காப்பியை நம் தமிழ் மக்கள் ஆங்கிலேயர் வருவதற்கு முன்பு ஒரு பாணமாக உபயோகிக்கவில்லை. அதனால், நம் தமிழ்மொழியில் அதற்கு ஒரு பெயரிடுவதற்கில்லாமல் போயிற்று. ஆதலால், நாமும் அதை அன்னிய நாட்டுப் பெயரால் 'காப்பி' என்றே அழைக்கின்றோம். 'வருணாசிரம தர்ம சாதிப் பாடுபாடு' நம் தமிழ் நாட்டில் ஆரியர்கள் வருவதற்கு முன்பே இருந்திருந்தால், நம் மொழியில் அவைகளுக்குத் தனிப் பெயர் இருந்துதானிருக்கும். அன்றியும், இப் பெயர்களையும் இவ் வித்தியாசங்களையும் நாம் ஆதிவிலிருந்தே கண்டித்து வந்திருக்கின்றோம் என்பதற்கு அறிகுறியாக—ஆரியர்களை நாம் மிஸேச்சர்கள் என்று சொல்லுவது. எனவே, இவை ஒழிய வேண்டுமானால், இவ்வாரியத்தன்மை ஒழிய வேண்டும்; ஆரிய மதம் ஒழிய வேண்டும்; ஆரியக் கொள்கை ஒழிய வேண்டும்.

அப்படிக்கின்றி, அவைகளை ஒழிக்காமல் மகாத்மாவைப்போல் சவுகரியத்திற்கும் சமயத்திற்கும் தகுந்தபடி வியாக்கியானம் செய்துகொண்டிருப்பதனால் ஓர் அணுவளவு பயனும் இன்றி, ஆரிய மாய்கையில் விழுவேண்டியதாய்த்தான் விடும். அதனால்தான், இவ்வளவு ஆயிரம் வருடம் பாடுபட்டும் கீன்னமும் அதே அடிமை நிலையில் நமது நாடு இருந்து வருகின்றது.

தவிர, சிலர் சொல்லுவதுபோல் கீழே இருந்து இவ் வித்தியாசங்களைப் போக்கிக் கொண்டு போகவேண்டுமென்பது ஒரு காலத்திலும் முடியும்படியான காரியமல்ல. அதற்கு ஆதாரமானதாகிய வேரிலிருந்து பறித்து வெட்டியிருந்தால்தான் மறுபடி முளைக்காமலிருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல், அதிலிருந்து முளைத்த கிளைகளை மாதிரி வெட்டினால் மறுபடியும் அது நன்றாய்த் துசரித்து, தழைந்துகொண்டு தானிருக்கும். எனவே, உற்பத்திஸ்தானமான பார்ப்பனர்க்கிடமிருந்து அதை ஒழிக்கவேண்டும். அவர்களால்தான் இவ் வித்தியாசங்கள் பரவுகின்றன.

உதாரணமாக, எங்கள் வீட்டிற்குமுன் ஒரு குழாய் இருக்கிறது. அதில் தண்ணீர் பிடிக்க ஒரு பார்ப்பன சகோதரி வரும்போது ஒரு சுண்டைக்காய் பிரமாணம் புளியும் பஞ்சுபாத்திரத்தில் தண்ணீரும் கொண்டு வந்து, குழாயைப் புளியால் விளக்கிக் கழுவி, பின்பு தண்ணீர் பிடித்துக்கொண்டு போக ஆய்ப்பிக்கிறாள். இதைப் பார்த்த நம் சகோதரிகள், நெல்விக்காய் அளவு புளியும் ஒரு தோண்டி தண்ணீரும் கொண்டு வந்து, புளியால் விளக்கிக் கழுவி தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு போகப் பழுகிறார்கள். இதைக் கண்ணுற்ற நம் முகமதிய சகோதரிகளும் கொளுமிச்சங்காய் அளவு புளியும் முக்கால்சுடம் தண்ணீரும் கொண்டு வந்து புளியால் குழாயை விளக்கிக் கழுவித் தண்ணீர் பிடித்து எடுத்துக் கொண்டு போகப் பழுகிறார்கள். அந்த முகமதிய சகோதரியை அடுத்து, "உங்கள் மதத்திற்கு வித்தியாசம் இல்லையே, நீங்கள் கூட ஏன் இப்படிக்க கழுவித் தண்ணீர் பிடிக்கின்றீர்கள்?" என்றால், "எனக்கு என்ன தெரியும்; இப்படித்தான் தண்ணீர் பிடிப்பது வழக்கமோ, என்னமோ என்று கருதி நான் செய்துவருகிறேன்" என்கிறாள். இவ்வளவுக்கும் காரணமாயிருந்தவர்கள் யார் என்று பாருங்கள்! பார்ப்பனர்கள் இப்படிச் செய்யாதிருந்தால் இவ்வித வழக்கங்கள் பரவ வழியில்லை.

நம் மக்களில் சிலர், 'அல்லாதார்' என்ற பெயர் ஏன் என்பார்கள். அதற்கும் சமாதானம் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. 'ஆன்டி-காலரா' (Anti-cholera) மருந்தென்றால் அம் மருந்து எப்படி காலரா வந்தவுடன் நினைவுக்கு வருமோ, 'ஆன்டி-பிளேக்' மருந்தென்றால் பிளேக் வந்தவுடன் அது நினைவுக்கு வருமோ, மூட்டைப் பூச்சிக்கு 'எம்ஸ்' என்றால் எப்படி மூட்டைப் பூச்சி கடித்தவுடன் அம் மருந்து நினைவிருக்குமோ, அது போல்—சமத்துவமில்லாமல் கொடுமையில் பட்டு இழிய அனுபவித்துவரும் மக்களுக்கு அது ஒழியவேண்டுமானால், அதற்கு ஆதாரமானவர்கள் பெயரும் அவர்களைக்கண்ட அளவில் நினைவிருக்கவேண்டும்; கொடுமை செய்தவிதமும் ரூபகத்திற்கு உடனே வரவேண்டுமெனக் கருதியே 'பார்ப்பனர்களாதார்' இயக்கம்' எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டதென்றி வேறல்ல. இந்தவித இழிவும் கொடுமையும் ஒழிந்து எல்லா மக்களும், சமத்துவம் அடைந்து நாம் ஒற்றுமையானால் இந்த 'அல்லாதார்' என்ற பெயர் தானாகவே இல்லாமல் போகும்.

அரசியலியக்கம் 'அல்லாதார்' என்ற பெயரை நீக்கி நாம் வாழ முடிவதில்லை, அது அவமானமில்லை என்றுதான் கருதி இருக்கிறோம். அரசியல் சீர்திருத்தம் என்பதில், தேர் தல்களுக்குக் கிறிஸ்தவர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் தொகுதியில் திற்கிறார்கள்; ஆனால், நாம் மாதிரி முகமதியரல்லாதார் என்ற தொகுதிக்கு தின்றுதான் இப்பொழுதும் சட்டசபை அங்கத்தினராகிறோம்; நாம் முகமதியரல்லாதார் தொகுதியில் தான் ஓட்டர்க்காகவும் இருந்துவருகிறோம். அரசாங்கத்தாருக்கும் இதைத்தவிர வேறுபெயர் கிடக்கவில்லை. நமக்கும் சொல்லத் தெரியவில்லை.

இந்து மத பரிபாலன சட்டம் கொண்டு வந்த காலத்தில், இந்தப் பார்ப்பனர்கள் இந்துமதம் போயிற்றென்று சொன்னார்களே ஒழிய, தங்களுக்கும் 'முகமதியரல்லாதார்' என்கிற பெயர் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. ஏன் என்றால் வேறு பெயர் சொல்லுவதற்கு இல்லை; இருந்திருந்தால் வாதாடிப் பார்த்திருப்பார்கள். இவைகளை

எல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறார் என்றால், நமது எதிரிகள் நம் இயக்கத்தைக் கெடுக்க சிலரை விஷயத்தைச் சொல்லி மக்களை எவ்வளவு தூரம் ஏமாற்றுகின்றார்களென்பதைத் தெளிவுபடுத்தவேயன்றி வேறில்லை. எந்தப் புராணத்திலும் எந்தச் சரித்திரத்திலும் இந்து மதம் என்பதைப்பற்றி எங்கும் ஒரு வரிகூடச் சொல்லவில்லை. ஆங்கில அரசாங்கமுள்ள இந்த நாளித்தான் 'இந்து' என்ற பெயர், கிரியில்வே பிளாட்பார்த்திலுள்ள ஓட்டல்களில் 'இந்து பிரயாணிகள்' என்றும், வெளிக்குப் போக உள்ள கக்கூஸ்களில், 'இந்து புருஷர்கள்,—இந்து பெண்கள்' என்றும் எழுதியதைக் காணலாமேயன்றி வேறு காண முடியாது.

நீங்கள் என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப்பற்றிச் சிறிது சொல்லுகிறேன். நாம் சத்தியத்தின் பெயரால் படும் இடையூறுகளை வேருடன் களைந்தெறியும்வரை பார்ப்பன ரல்லாத வாலிபர்கள் கண்டிப்பாய் அரசியலில் ஒருபோதும் தலையிடுதல் கூடாது. அரசியலில் தலையிட ஒரு பக்குவமுண்டு. அந்தப் பக்குவம் உங்களுக்கும் இந்த நாட்டுக்கும் வந்த பின்பு அரசியலில் தலையிட்டால் பயன்படும். நமக்கும் அரசியலுக்கும் தற்பொழுது பொருத்தமும் கவனமும் வைக்கக் கூடாது. நாம் அனைவரும் பொது வாழ்வில் சம சுதந்திரமும்; பிறவியில் நமது வாழ்வும் துக்கமும், அனைவருடைய வாழ்வும் துக்கமுமாகும் என்றும்; பிறவியில் உயர்ந்தவருமில்லை, இழிந்தவருமில்லை என்றும் உணர்ச்சி உண்டாகும்வரையில், அரசியலில் தலையிடுதல் கூடாது. அப்படித் தலையிட்டால் அது தற்காலையாகவே முடியும்.

மக்களுக்கு அன்னியர் ஆளுவது என்பது கஷ்டமாகத்தானிருக்கும். அந்த ஆட்சியை வாங்கி நாம் ஆள்வேண்டுமென்ற எண்ணங்கள் சாதாரணமாக உண்டாவது இயல்புதான். அன்னியர் என்பவர் யார்? நாம் என்று சொல்லிக்கொள்பவர் யார்? என்று ஆராய்ப்புகின், அன்னியர் என்பது வெள்ளைக்காரரென்றும், நாமென்பது பிராமணர், சூத்திரர், பஞ்சமர், கிறிஸ்தவர், முகமதியர் மற்றும் பல சாதியாரும் என்றும் எண்ணியிருக்கின்றோம். பிராமணனை நம்மவர் என்பதில் சேர்க்கும்போது, வெள்ளைக்காரர்களை மாத்திரம் எப்படி அன்னியர் என்று சொல்லக்கூடும்? பார்ப்பனனைவிட வெள்ளைக்காரன் நமக்கென்ன கொடுக்கிறான்? வெள்ளைக்காரன் நமக்குச் செய்துவரும் கொடுமைகள் என்பதெல்லாம் பார்ப்பனனின் யோசனையைக் கேட்டு, பார்ப்பனன் சொல்லுகிறபடி, பார்ப்பனன் உதவியால், அவன் சம்மதத்தின் பேரில் செய்கிறானா? அல்லது தானாகவே செய்கிறானா? தவிர, வெள்ளைக்காரன் நீங்கிய மற்றவர்கள் எல்லாம் ஒன்று என்றும், ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து சுயராஜ்யம் கேட்கின்றார்கள் என்றும் எப்படிச் சொல்ல முடியும்? லார்டு கிரீவின் துரை கிங்கு வந்து, 'நாங்கள் ஊருக்குப் போகிறோம். இந்த கஜானா சாவி, இந்த முத்திரை, இந்தப் பட்டம் ஆகிய மூன்றையும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்வதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். அதை யார் வாங்கிக் கொள்வது? முதலில் அய்யர் வருவார், 'நான் தான் படித்திருக்கிறேன். எனக்கு அரசாளும் திறமை வெள்ளைக்காரர்களை அடுத்துக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்' என்று நம்மிடத்தில் சொல்லி, வெள்ளையரிடம் சென்று, 'நீங்கள் இவ்வளவு நான் இங்கிருப்பதற்கு நாங்களல்லவா உதவியாயிருந்தோம். உங்களை எங்கள் நாட்டாருக்குக் காண்பித்துக் கொடுக்காமல், எங்கள் நாட்டாரை உங்களுக்குக் காண்பித்துக்கொடுத்தோமே; நீங்கள் நன்றியுடையார் என்கிறீர்களே, அப்படியானால் எங்களிடம் கொடு' என்பார்கள். இதற்குச் சம்மதிக்கக் காத்திருக்கின்றோமா? 'வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் இருக்கும்போதே, எங்களைச் சூத்திரர்கள் என்று கொடுமைப்படுத்தும் நீங்கள், வெள்ளைக்காரர்கள் போய்விட்டால் என்ன செய்யமாட்டீர்கள்?' என்று கேட்டுத் தடுப்போமா இல்லையா? இதைக்கேட்ட லார்டு கிரீவின், 'நீங்கள் தான் பெருவாரியாய் இருக்கிறீர்களே, நீங்களாவது வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று நம்மிடம் கொடுத்தால் பார்ப்பனர்கள் சம்மதிப்பார்களா? 'வெள்ளைக்காரர் இருக்கும்போதே பார்ப்பனத் துவேஷம் நிறைந்திருக்கின்றது. நீங்கள் போய்

விட்டால் எங்கள் கதி என்ன?' என்று சொல்லுவார்களா இல்லையா? இப்பொழுதே, எத்தனையோ உத்தியோகங்கள் தங்களுக்கு இல்லை என்றால் வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் போகட்டும் எனப் பார்க்கின்றார்களேயன்றி, நமக்குக் கிடைக்கச் சம்மதிக்கின்றார்களா? அதன் கிரகசியம்தானே 'கிரட்டை ஆட்சி' ஒழிய வேண்டுமென்பது.

அன்றியும், நாம் இருவரும் சம்மதித்து கிராஜ்யாவதாயிருந்தாலும் முகமதியர்கள் சும்மாயிருப்பார்களா? 'நாங்கள் இப்பொழுது 7½ கோடி இருக்கின்றோம்; இன்னும் நாளைக்கு வருடத்திற்குள் நாங்களே பெருவாரியாக 12 கோடிக்கு வந்துவிடுவோம். அப்பொழுது உங்களையே துரத்திவிட எங்களுக்குத் தெரியும். அதுவரை நீங்கள் போகாதீர்கள்' என்பார்களா இல்லையா? அவர்களும் சம்மதித்தார்களென்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம்; கிறிஸ்தவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? 'நாங்கள் சில பேர் உங்களை நம்பி இப்பொழுதுதான் கிறிஸ்தவர்களானோம். அப்படி இருக்க நீங்கள் போவதானால் எங்களுக்காகவும் ஒரு கப்பல் அதிசமாக ஏற்பாடு செய்யுங்கள். நாங்களும் உங்கள் கூடவே வந்துவிடுகின்றோம்' என்பார்கள். அவர்களும் ஒப்புக்கொண்டதாகவே வைத்துக்கொள்வோம். எம். சி. கிராஜர் சும்மா இருப்பாரா? 'அய்யா, எங்களுக்காகத் தானே கடவன் உங்களை கிங்கு அனுப்பினார். உங்களால்தானே நாங்கள் மனிதர்களாகி இருக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் நீங்கள் இருக்கும்பொழுதே எங்களை வீதியில் நடக்கக் கூடாத்தென்கிற இவர்கள், நீங்கள் போய்விட்டால் என்ன செய்யார்கள்? வண்டியில் கட்டி ஓட்டமாட்டார்களா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்' என்று சொல்லிக் காலைப்பிடித் தாவது குறுக்காட்டிக்கொள்வார்களா இல்லையா? இந்த நிலையில் 'நாம்' என்பது யார் என்பதை யோசித்துப்பாருங்கள்.

ஒன்றும் இல்லை—ஒரு மந்திரி என்கிற ஒரு பொறுப்புமில்லாத ஓர் உத்தியோகத்தை நமக்குக் கொடுத்திருக்கும்போதே, நமது யோக்கியதை இப்படி இருக்கின்றது. வெளியில் சொல்ல வெட்கக்கேடு. அன்றியும், அதற்குப் பார்ப்பான் சூழ்ச்சியும் அதற்கு மற்ற சூழ்ச்சியும் எப்படி இருந்துகொண்டு, நாடு சிரித்து, நம்மை மானக் கேடாக்குகின்றது? இனி அரசாட்சியே வந்தால் என்ன கதியாகும் என்பதை நீங்களே யோசியுங்கள். நான் வேண்டுமென்றாவது, வெள்ளைக்காரரென்கிற கொள்ளைக்காரருக்கு அனுசூலமாகவாவது, பார்ப்பனருக்கு இடையூறாகவாவது சொல்லவில்லை. நாட்டின் உயிர்நாடிமைப் பார்த்து, உணர்ந்து சொல்கிறேன். எனவே, நம்மிடம் ஒரு கூட்டத்தாரே ஏகபோகமாய் வகிக்கும் ஆதிக்கம் ஒழிந்தால், ஒருவரிடம் ஒருவருக்கு அன்பும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டால், வெளிச் சத்தைக் கண்ட இருள் ஒருவதுபோல், அன்னிய ஆட்சி நம்மைவிட்டு ஓடிவிடும். இதனால் தான் நான் அதவரையில் குறிப்பாக நம் வாலிபர்களுக்கு அரசியல் உணர்ச்சி ஏற்படவே கூடாது என்கிறேன். அதனால் என்ன கெடுதி நேரிட்டாலும் நம் வாலிபர்கள் அரசியலினின்றும் முற்றும் விலகியிருக்கத் வேண்டும். உத்தியோகத்தால்தான் நமது பார்ப்பன ரல்லாதார் இயக்கத்தில் பிளவேற்பட்டது. நம் பார்ப்பனர் அல்லாதார் இயக்கம் உண்மையாக உத்தியோகப் பற்றின்றி ஆறப்பித்திருக்கலாம். அதை ஏற்படுத்திய தலைவர்களும் அதே எண்ணத்துடனிருந்து இறந்திருக்கலாம். இப்பொழுதும் பலர் உத்தியோக வெறி பிடிதாவதவர்களுமிருக்கிறார்களென்பதையும் நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால், கொஞ்சமிருந்தாலும் பிளவு உண்டாக்குகின்றது. நம் வாலிபர் கருத்தெல்லாம் நாம் எப்படிச் சுயமரியாதையடைவது? நாம் எப்படி விடுதலை அடைவது? என்பதையே கொண்டிருந்தல் வேண்டும்.

[புரகைவாக்கத்தில், 19-10-1927-ல், சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 30-10-1927]

7. ராயல் கமிஷன்

ராயல் கமிஷனைப்பற்றி ஐஸ்டீஸ் கட்சியார்கள் ஒருவித அபிப்பிராயமும் இதுசமயம் தெரிவிக்கக்கூடாது என்பதை வணக்கத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பார்ப்பன அரசியல் தந்திரத்தை நாம் பின்பற்றுவதும், அவர்களது இயக்கங்களை நாம் பின்பற்றுவதும் பார்ப்பனரல்லாத சமூகத்தின் தற்காலையேயாகும்.

நம் நாட்டில் பார்ப்பனர்கள் சம்பந்தப்பட்ட அரசியல் இயக்கங்கள் என்பது எதுவும் கொஞ்சமும் நாணயமுடையதல்ல. அக் கூட்டத்திற்கே இவ் விஷயங்களில் மானம், வெட்கம், நாணயம் முதலியவைகள் கடுகளவும் கிடையாது என்றே சொல்லுவோம். ஏனெனில், இன்று பகிஷ்காரம் என்பார்கள், நாளை ஏற்றுக்கொள்வது என்பார்கள்; இன்று ஒத்துழையாமை என்பார்கள், நாளை ஒத்துழைப்பு என்பார்கள்; இன்று முட்டுக்கட்டை என்பார்கள், நாளை சன்னக்கட்டை போட்டு நடத்திக்கொடுப்பது என்பார்கள்; இன்று நம்பிக்கை இல்லை என்பார்கள், நாளை சம்பந்தம் செய்துகொள்ளுவது என்பார்கள்; இன்று காங்கிரஸ் கட்டளை என்பார்கள், நாளை காற்றில் பறக்கவிடுவார்கள்; இன்று வைவார்கள், நாளைக்குப் பல்லைக் காட்டுவார்கள். இவ்வளவும் தங்கள் சுய நலத்திற்காகவே செய்வார்கள். எனவே, இம் மாதிரிக் கூட்டத்தின் சேர்ந்தால்தான் வாழமுடியும் என்கின்ற பார்ப்பனரல்லாதார் யாராவது இருப்பாரானால், அவர்களின் நிலை பெரும்பாலும் கிடைக்காது விட்டால் நாளைக்கு ஜீவனத்திற்கு மார்க்கெட்டில்லை என்கின்றவர்களுக்கத்தான் இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களை மாதிரி ஒரு நிபந்தனையின்மேல் பார்ப்பனர்களிடம் செல்ல அனுமதிக்கின்றோம். அதாவது, பார்ப்பனர்களைப்போல்—எந்தச் சமயத்திலும் தனது சமூகத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து வாழாமல், பார்ப்பனர்களைப் பற்றி கவிபாடிக் கொண்டோ பார்ப்பனரல்லாதார் சிலரை மத்திரம் வைதுகொண்டோ வயிறு வளர்ப்பதில் நமக்கு ஆட்சேபணை இல்லை.

தவிர, இதுசமயம் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து இருக்கின்றதை முன்னமேயே தெரிவித்து இருக்கின்றோம்.

அதாவது, பெசண்ட்மையின் புதிய உபத்திரவம் என்னவெனில், நம்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் இப்போது தங்களுக்குள்ள சகலநாடகமும் விழுந்த விட்ட பிறகு அம்மையைப் பற்றி இருக்கின்றார்கள். இனி அது ஒர் ஆட்டம் ஆடித்தான் நிலைக்கு வந்து சேரும். உடனும் அதில் ஏமாந்துபோய் விழந்துவிடக்கூடாது என்று எச்சரிக்கை செய்கின்றோம். கோபுமுத்தூர் தீர்மானத்தால் ஏற்பட்ட ஆபத்திலிருந்தே இன்னமும் சரிபாணபடி நாம் மீளவில்லை. இதே சமயத்தில் மற்றொரு ஏமாற்றம் என்னும் பெசண்ட்மை ஆபத்திலும் யாருடைய சூழ்ச்சியின் பலனாகவாவது பாட்டிக்கொள்ளுவோமானால், பிறகு சலபத்தின் நமக்கு விடுதலை கிடைப்பது என்பது மிகவும் கஷ்டமாகிவிடும். இதுசமயம் நமக்கு யாருடைய தயவும் வேண்டியதில்லை. நம்முடைய சுயமரியாதை இன்னது என்பது நமக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தால் அதுவே போதுமானதாகும். 'நாட்டிற்கு நல்லதரை வந்தாலும், தோட்டிக்கூப்பும் சுமக்கும் தொழில் லோகாது' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அதுபோல், இந்நாட்டில் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் பெரும்பான்மையும் தோட்டி நிலையிலேயே இருக்கின்றார்கள். அத் தோட்டி நிலைமற்ற ஏதாவது மார்க்க முண்டானால் மாதிரி எந்தத் துரையையும் எந்தக் கமிஷனையும் வரவேற்கவும் செய்யலாம்; பகிஷ்கரிக்கவும் செய்யலாம். அதில்லாத பட்சம், நாமாகத் தனித்து நின்று ஒரு கை பார்த்து நமது நிலையை மற்றவர்களுக்குச் சமமாக உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டியவரும். ஆதலால், அவசரப்பட்டுக்கொண்டு இப்போது எவ்வித அபிப்பிராயத்தையும் தெரிவித்து விடக்கூடாது என்பதுடன், எந்த அரசியல் கட்சியிலும் சேரக்கூடாது என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

[அறிக்கை—'குடிஅரசு' 13-11-1927]

7. ராயல் கமிஷனும் சுயமரியாதையும்

பிரிட்டிஷாரின் ஏகபோக ஆதிக்கத்தை இந்தியர்கள் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிற வரையில், 'இம் மாதிரியான ராயல் கமிஷன்களில் இந்தியர்களுக்குப் பதவி அளிக்காதது, நம்மவர்களின் சுயமரியாதையைப் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது' என்று என்னுடைய வதில் கொஞ்சமாவது அர்த்தமில்லை.

பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தின் ஒரு அம்சமாகவே இந்த கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தியரின் சுயமரியாதையை அடியோடு அடித்ததான பஞ்சாப் அநீதிப்போன்ற காரியங்களில் ஒன்று சேர்ந்து பரிகாரம் தேட சம்மதிக்காத ஒரு கூட்டத்தார், இப்போது பகிஷ்காரத்தைப் பற்றி வீண் கூப்பாடு போடுவது கேட்கக்கிடமானதென்றே சொல்ல வேண்டும்.

உண்மையில் ராயல் கமிஷனை பகிஷ்கரிப்பது என்பது, எந்த அரசாங்கத்தாரால் இந்த ராயல் கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டதோ அதே அரசாங்கத்தின் அம்சங்களான சட்டசபைகளையும், மந்திரி முதலிய பதவிகளையும், உத்தியோகங்களையும் பகிஷ்கரிக்கத்தக்க கொள்கையுடையதாயிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், ஒருவிதமான தியாகத்திற்கும் கட்டுப்படவேண்டிய அவசியமில்லாததான வெறும் வார்த்தையளவில் பகிஷ்காரம் என்று கூச்சல் போடுவதானது, சுயமரியாதை உள்ள தேசத்தார் என்பவர்களுக்குக் கொஞ்சமும் அழகாகாது. உண்மையிலேயே முழு விடுதலைக்கும் நம்முடைய நாட்டார் தயாராக இருக்கின்றார்கள் என்கின்ற நிலைமை ஏற்பட்டுவிடுமானால், அந்தக் காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதாரே முன்னணியில் நின்று விடுதலைப்போர் புரிவார்கள் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை.

இராஜ்ய விஷயங்களில் சாத்தியமானதும், காரியத்தில் நடக்கக் கூடியதுமான துறையில் பாடுபடும் ஐஸ்டீஸ் கட்சிக்காரர்கள், வேண்டுமென்றே பொதுஜனங்களை ஏமாற்றுவதற்காக மற்ற கட்சியார் செய்யும் சூழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வது என்பது அறிவுடைமையாகாது.

கோபுமுத்தூரில் கூடிய தென்னிந்திய நலவுரிமைச் சங்க மகாநாட்டில் மாகாண சுயாட்சி கிடைக்கும் வரையிலும் பதவிகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

ஆதலால், முழுசுதந்திரமும் கேட்கக்கூடிய காலம் வரும்வரை, ஐஸ்டீஸ் கட்சிக்காரர்கள் மாகாண சுயாட்சிக்காகவும் நம்முடைய நாட்டிலுள்ள எல்லா வகுப்பார்களுக்கும் சமமான நீதியும் பங்கும் கிடைக்கும்படியாகவும், ஒரு வகுப்பார் மற்ற வகுப்பாரைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று கொண்டாடும் பாத்தியத்தை நிராகரிக்கவும் ஒரே நிலையாக இருந்து பாடுபட்டு வரவேண்டியவர்களாவார்கள். ஐஸ்டீஸ் கட்சியாரின் வெளிப்படையான இத்தக் கொள்கையை நம்முடைய தேச மக்களிடமும் மற்றும் அன்னியநாட்டாரிடமும், அவர்களால் ஏற்படுத்தப்படும் சபைகளின் முன்னிலையிலும் ஸ்தாபிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

கமிஷன் அங்கத்தினர்களில் இந்திய அங்கத்தினர்கள் ஒருவரும் இல்லாதது ஒரு கெடுதியாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. கவர்ன்மெண்டார் ஒரு சமயம் இந்தியர்களில் யாரையாவது நியமிப்பதானால், இப்போதைய நிலைமையில் நியமனம் பெறக் கூடிய இந்தியர்கள், பொதுவாக பிராமணரல்லாதாருக்குத் தீங்கு இழைக்கக் கூடியவர்களாகத்தான் இருக்கமுடியும்.

தவிர, ஆதியில் 'ரவுலட் கமிட்டி'யில் இந்தியர் ஒரு அங்கத்தினராக இருந்ததுக்கூட அக் கமிட்டியின் சிபாரிசானது இந்திய மக்களை அரசாங்கத்தோடு ஒத்துழையாமை

செய்யவேண்டிய அளவுக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது. பொதுவாக யோசிக்குமிடத்து, கமிஷனில் அங்கம் பெறக்கூடியவர்கள் ஏகபோக உரிமையாளர்களான பார்ப்பனர்களாகவே இருந்துவிடக்கூடும் என்கிறதை நினைக்கும்போது, அக் கமிஷனில் இந்தியர்களை நியமிக்காதது ஒரு பாக்கியமென்றே சொல்லவேண்டும்.

[செய்தி—‘குடிஅரசு’ 27-11-1927]

ராயல் கமிஷன் பகிஷ்காரக் கூச்சல் சுயநல அரசியல்வாதிகளிடையே எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பலபாக்கி கிளம்புகின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நாட்டிலுள்ள மக்களிடையே அதன் புரட்டுக்களும் வெட்ட வெளிச்சமாய்க் கொண்டு வருகின்றன.

தவிர, பகிஷ்காரத்திற்கு எதிர்ப் பிரச்சாரமும் பலமாய் ஏற்பட்டு வருகின்றது. பகிஷ்கார காரணங்களும் அடிக்கடி மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. எனவே, கூடிய சீக்கிரத்தில் பகிஷ்கார கூச்சலுக்கு சாவுமணி அடித்துவிடும் என்பது திண்ணம்.

‘ராயல் கமிஷனில் இந்தியர்களைச் சேர்க்கவில்லை’ என்ற கருத்துடன் தான் ஆதியில் பகிஷ்காரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தேசத்தில் இருக்கும் கட்சிப் பிளவுகளையும், ஒருவரை ஒருவர் ஏமாற்றிப் பிழைக்கும் சூழ்ச்சிகளையும் வெளியாக்கி, யாரை நியமிப்பது என்ற கேள்வி பிறந்தபின், அதற்குப் பதில்கொல்ல முடியாமல், இப்போது கமிஷனைப் பகிஷ்கரிப்பதற்கு அது காரணமல்ல என்று சொல்ல முன்வந்துவிட்டார்கள். காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக்கட்சி முதலியவற்றிற்குத் தலைவரான பண்டித மோதிலால் நேரு அவர்கள், கமிஷனில் இந்தியரைச் சேர்க்காதது மிகவும் நல்லதென்றே சொல்லிவிட்டார்.

ஆகவே, பகிஷ்காரத்தின் வேருக்கு சாவுமணி அடித்தாய்விட்டது; இனி கப்புக் கவறுகளைப் பற்றி நாம் அதிகக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை.

பகிஷ்காரத்திற்கு இப்போது முக்கியமாய்ச் சொல்லப்படும் காரணமெல்லாம், இந்தியாவின் சுயமரியாதையை உத்தேசித்து பகிஷ்காரம் செய்யவேண்டுமென்பதாகக் கூச்சலிடப்படுகின்றது. கமிஷன் நியமித்ததினால் இந்தியாவின் சுயமரியாதை இந்தக் கூட்டத்தாருக்கு எந்தவிதத்தில் பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை. இந்த ராயல் கமிஷன் நியமிக்கப்படும் என்கிற விஷயம் இன்றல்ல. நேற்றல்ல; இன்றைக்கு 8, 9 வருடத்திற்கு முன்பாகவே நமக்கு வழங்கியாய்ச் சொல்லப்பட்ட சீர்திருத்த நிபந்தனையிலேயே கண்டிருக்கின்றது. அதாவது, இந்தச் சீர்திருத்தத்தை இந்தியர்கள் நன்றாய் நடத்திக்காட்டி விட்டார்களா என்கின்ற பரீட்சை பாரீக்ஷை, இனி பத்து வருடம் கழித்து ஒரு கமிஷன் வைத்து விசாரணை செய்யப்படும் என்கின்ற தத்துவமெல்லாம் வியாசங்கள் அதில் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ‘1920 ஆம் வருஷத்திய சீர்திருத்தம் போதாது; அது அதிருப்தியும் ஏமாற்றமும் அளிக்கிறதாயிருக்கிறது; ஆதலால் அதைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டும்’ என்று காங்கிரஸ் சொன்ன காலத்தில் அதை எதிர்த்து, ‘இந்தச் சீர்திருத்தமானது சுயராஜ்யத்திற்கு முதற்படியானது; உதை நடத்திக்காட்டி, மேலால் சீர்திருத்தம் கேட்கவேண்டுமெல்லாமல் பகிஷ்கரிப்பது சரியல்ல’ என்றும் ‘இத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியதானாலேயே காங்கிரஸ் செத்துப்போய்விட்டது’ என்றும் சொல்லியுள்ளதன், சீர்திருத்தத்தை நடத்த தனது சிஷ்யகோடிகளை ஏவிவிட்டு ஆள் ஒன்றுக்கு மாதம் 5000, 6000 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் வாங்கிக்கொடுத்தது இதே பெசன்ட் அம்மையார்தான். அப்படிப்பட்ட அம்மைக்கு மறுபடியும் கமிஷன் நியமித்ததால் இப்போது திடீரென்று சுயமரியாதை ஞானம் எப்படிவந்தது என்பது நமக்கு விளங்கவில்லை.

இந்தியாவின் சுயமரியாதைக்கு ஒரு வெள்ளைக்கார சீமாட்டி அழுவதென்றால் ‘ஆடு நனைகிறதென்று ஓடாய் ஒலமிட்டமுத’ கதையைக் கண்டும் என்பதே நமது அபிப்பிராயம். அதிலும், பெசன்ட் அம்மையார் அழுவதென்பது, ‘ஆடு நனைகிறதென்று சிறுத்தைப் புலி அழுவதையே ஒக்கும்’ என்றும் சொல்லுவோம்.

இந்த அம்மையார் இந்தியாவின் சுயமரியாதைக்காக கவலைப்படுவதின் யோக்கியதைப் பொதுமக்கள் அறிய உதாரணம், பஞ்சாப் படுகொலையை ஆதரித்தப் பிரச்சாரம் செய்தார்களே அது ஒன்றே போதும் என்றே நினைக்கிறோம். அதாவது ‘பஞ்சாபியர்கள் செங்கல் போட்டதற்கும், ஜனரல் டயர் பிரிங்கிக்குண்டு போட்டதற்கும் சரியாய்ப் போய் விட்டது; இதுதான் அரசு தர்மம்’ என்று சொன்னார்கள்.

இவ் வம்மையாரின் சுயமரியாதை இலட்சணம் இப்படியானால், அய்யர்மார்க்கு—அய்யர்மார்க்கு சுயமரியாதை உணர்ச்சிக்கு ஏதாவது உதாரணம் வேண்டுமானால், அதே பஞ்சாப் அக்கிரமத்தின்போதும் அதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒத்துழையாமையின் போதும் இவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதைச் சற்று யோசித்தால் விளங்காமல் போகாது.

ஒத்துழையாமைத் தீர்மானம் நிறைவேறியதும் ஸ்ரீமான்சன் ‘சுதேசமித்திரன்’ ஆசிரியரும் இப்போதைய காங்கிரஸ் காரியதரிசியுமான எம். ரங்கசாமி அய்யர்காரும், ‘இந்து’ ஆசிரியரும் தமிழ்நாட்டுத் தலைவராயிருந்த கஸ்தூரி ரங்கய்யங்காரும், பரிசுத்த தேசியவாதி என்று சொல்லப்படுபவரும் சுயராஜ்யக் கட்சிக் காரியதரிசியும் சட்டசபையில் காங்கிரஸ் கட்சி உபதலைவரும், தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி காரியதரிசியுமான சத்திய முர்த்தி அய்யரும் ராஜி நாமா கொடுத்தாவிட்டு ஒடிப்போய்விட்டார்கள். இந்தியத் தேசியத் தலைவரும் எல்லா இந்திய காங்கிரஸ் தலைவரும் ‘டிக்கெட்டர்’ என்று சொல்லுவதான ஏக தலைவருமான ஸ்ரீனிவாசய்யங்கார் அவர்கள் (ஒத்துழையாமை) பகிஷ்காரம் என்பது சட்ட விரோதம் என்று சொன்னார்.

ஆகவே, பஞ்சாபில் குழந்தை குட்டிகளுடன் கூடியிருந்த ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக்கொண்ட ஒரு பெருங் கூட்டத்தில், முன்பின் எச்சரிக்கை இல்லாமல் பின்புறமாய் வந்து ஓடவிடாமல் தடுத்து, மிஷின் பிரிங்கி வைத்து, பட்டாஸ் சுடுவதுபோல சட்டபுட, சட்டபுட என்று குண்டுகளைப் பொழிந்து மக்களைக் கொன்றதும், தண்ணீர்க் குழாய்களையும் காந்த விளக்குகளையும் நிறுத்தித் தெருவில் மக்கள் வயிற்றினால் ஊர்ந்து போகும்படி சொன்னதும், மக்களை மூக்கை நிறுத்தித் தேய்த்ததும், முகத்தில் கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்தினதும், நொண்டி அடித்து நடக்கும்படி கட்டளைவிட்டதும், பெண்கள் கற்பை அழித்ததும், சகோதரிகளை நிர்வாணமாக்கி மர்மஸ்தானத்தில் கோலைக் குத்தினதும்—ஆகிய காரியங்களை இந்தியாவின் சுயமரியாதைக்கு பங்கம் என்று நினைக்காமலும்; வேறு சிலர் அப்படி நனைத்தும் அதற்குப் பரிசாரம் செய்ய ஏற்படுத்திய பகிஷ்காரங்களுக்குக் கட்டுப்பாடமலும்; எதிரிகளுக்கு உளவாயிருந்து கூலி வாங்கினதுமான இந்தத் துரோகிகள், வஞ்சகர்கள், காட்டிக்கொடுப்பவர்கள், அயோக்கியர்கள் இப்போது தங்களுக்குத் திடீரென்று சுயமரியாதை ஞானம் வந்துவிட்டது என்று சொன்னால், கடுகனவு மூளையுள்ளவனாவது இவற்றை நம்பமுடியுமா என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

குறிப்பாகப் பேசுமிடத்தில், இந்தப் பகிஷ்காரத்தைக் கிளப்பியதில் நம் நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தங்கனது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக எந்த எந்த வழியில் தங்கள் சுயமரியாதையை விற்றுப் பிழைக்கின்றார்கள் என்பதும், தங்கள் சுயநலங்களுக்காக எந்தெந்த விதத்தில் மதத்தின் பேராலும், அரசியலின் பேராலும் எத்தனை கோடி மக்களின் சுயமரியாதையைக் கெடுத்து வாழ்கின்றார்கள் என்பதும், இந்திய நாட்டுக்கு வந்த எந்த அந்நிப ஆட்சியாவது இந்த பகிஷ்காரப் பார்ப்பனக் கூட்டத்தின் உள் உளவும் காட்டிக் கொடுக்கும் தன்மையும் இல்லாமல் வரமுடிந்ததா என்பதும்—அறியாதார்கள் யார் என்றே கேட்கின்றோம்.

ராயல் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டதானது எந்த விதத்திலாவது இந்தியாவின் சுயமரியாதைக்கு விரோதமானது என்று இந்தப் பார்ப்பனக் கூட்டத்தாராவது,

பெசுட்டம்மைக் கூட்டத்தினரின் மீதும் வேறு எந்த யோக்கியராவது உண்மையில் நினைப்பார்களானால், அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய யோக்கிபதை என்ன என்பதை யாவது சற்று யோசித்துப் பாருங்கள் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

ராயல் கமிஷன் யாரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது? பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டாரால். பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டார் என்பவர்கள் யார் என்றால், நம் நாட்டை ஆளுவதற்கு ஏற்பட்ட பிரிட்டிஷ் ஜனங்களின் பிரதிநிதிகள். ஆகவே, அவர்களுடைய நடவடிக்கையை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையானால் அல்லது அவர்களது நடவடிக்கை நமக்கு சுயமரிடாததைக்கு விரோதம் என்பதானால் நாம் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன? அவர்கள் ஏற்படுத்திய சட்டசபையில் அரைக்கூணம் உட்கார்ந்திருக்கலாமா? அவர்கள் ஏற்படுத்திய உத்தியோகத்தில், அரை விநாடி இருக்கலாமா? அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் காசில் ஒரு சின்னக் காசு பெறலாமா? அவர்களின் இம் மாதிரியான, நமது சுயமரியாதைக்கு விரோதமான ஆட்சியை நடத்த நாம் அடிமையாகப் பதிவு செய்துகொள்ளலாமா? அவர்கள் ஏற்படுத்திய கோர்ட்டுகளில் அந்தக் கூட்டத்தாரால் ஏற்படுத்திய அதிகாரிகளிடத்தில் டோய் நின்று கொண்டு, 'கடவுளே! பிரபுவே! கண்ணியவான்களே!' என்று கும்பிடு போட்டுக் கொஞ்சம் வசூல் உத்தியோகத்தில் ஒரு இமை நேரமாவது இருக்கலாமா? ஆகவே, இதுபோன்றவைகளை யோசித்துப் பார்த்தால், இப்போது பகிஷ்காரத்தை ஒரு வாயில் பேசிக்கொண்டு, மற்றொரு வாயில் மேற்படி காரியங்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கும் கூட்டத்தார் யோக்கியர்கள் என்று யாராவது நம்பமுடியுமா என்றும், அப்படி நம்புகிறவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றுகின்றவர்களும் அறிவாளிகளாகவும் யோக்கியர்களாகவும் இருக்கக் கூடுமா என்றும் கேட்கின்றோம்.

பார்ப்பனர்களின் சுயமரியாதை, யோக்கியம், நாணயம் ஆகிய இவைகளின் தத்துவம், 'கவுசத்தி காங்கிரஸ்' தீர்மானத்திற்குக் கொடுத்த மதிப்பையும், பார்ப்பனரல்லாதார் சிலர் காங்கிரசில் சேர எண்ணி வந்தவர்களை நடத்திய மாதிரியையும், சென்னை முனிசிபல் தலைவர் தேர்தலையும் கவனித்த எந்தக் களிமண் உருண்டைக்கும் விளங்காமல் போகாது.

சென்னையில் உண்மையைத் தெரியமாய் எடுத்துச் சொல்லவோ, பகுத்தறிவுடன் நடந்துகொள்ளவோ பார்ப்பனரல்லாத பத்திரிக்கைகள் கூடப் பயப்படுகின்றன. ஆன போதிலும், இது விஷயத்தில் 'சைபுல் இஸ்லா'மும், 'நவசக்தி'யும் தெரியமாய்த் தங்கள் கருத்தை வெளிப்படுத்தி இருப்பதற்கு நாம் மிகவும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். 'சைபுல் இஸ்லாம்' எழுதியிருப்பதை வேறு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றோம். 'நவசக்தி' எழுதுவதாவது:—

'பகிஷ்காரம், பகிஷ்காரம் என்று கூச்சலிடுவது சூழ்ச்சியின்பாற் பட்டதாரும். மூன்றே உருக்கொண்ட பல கமிஷன்களில் இந்தியர் சிலர் அங்கம் பெற்றதின் பயன் என்னவாயிற்று? பகிஷ்காரம் என்னும் சொல்லைக் கேட்டுச் சகோதரர்கள் ஏமாறலாகாது என்று எச்சரிக்கை வழங்குகின்றோம்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றது.

எனவே, நம் நாட்டிடை இதுசமயம் தோன்றியிருக்கும் பகிஷ்கார இயக்கமானது பார்ப்பனர்களின் மற்றொரு சூழ்ச்சி என்பதையும், இதில் கலப்பது மக்களுக்கும் குறிப்பாக பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் தற்கொலையாயிருக்கும் என்பதையும் தெரிவிப்பதுடன், பார்ப்பனரல்லாதாரிலும் சிலர் பார்ப்பனர் ஓஸ்டிடும் பகிஷ்காரத்திற்கு ஆதரவளிக்கிறார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமான முத்தூரங்கங்கள், கந்தசாயிகள், வரதராஜுலுக்கள் போன்றோர்களை நம்பிக் குழியில் விழுந்துவிடக்கூடாது என்றும் எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

[தலைவர்தம்—'குடிஅரசு' 27-11-1927]

8. சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு

புதிய சட்டசபை கூடி சுமார் ஒரு வருடமாகின்றது. இந்த ஒரு வருட காலத்தில் பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்திற்குச் சட்டசபையின் மூலம் நிகழ்ந்த நன்மைகள் என்ன வென்று பார்ப்போமானால், ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லவேண்டியதுடன், பல கெடுதிகள் நடந்திருப்பதாகவும் சொல்லாமலிருக்க முடியாது.

புது சட்டசபை கூடியவுடன் முதல் முகல் நடந்த சங்கதி பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதிக்கத்தில் இருந்த தாலுக்கா, ஜில்லா போர்டுகளைப் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்குக் கொண்டுவர முயற்சிக்கப்பட்டது. அதிலும், பார்ப்பனர்களே சிறிது வெற்றி பெற்றார்கள்.

அடுத்தபடியாக, 'ஐஸ்லாம்' மந்திரிகள் காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த சர்வ கலாசாலை (University) சட்டத்தைத் திருத்தி, அந்த இலாக்கா முழுவதும் பார்ப்பன மயமாக்க ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தியால் ஒரு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டு சட்டசபையில் இருக்கிறது.

மூன்றாவதாக, பார்ப்பனரல்லாதாரை ஒழிக்கப் பெரிதும் போராடிப் பாடுபட்டு வருவதாகிய வருணாசிரம தீர்மானத்திற்குச் சட்டசபை ஆதரவளித்து வருவதற்கு அறிஞரியாக, பிராமணன்-பஞ்சமன் என்கின்ற பாடுபாடுகளுக்கு ஆதாரம் கற்பிக்கப்பட்டது. இன்னும் இதுபோன்ற மற்றும் பல காரியங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இவைகள் அவ்வளவும் பார்ப்பனர்களுக்கு அனுசூலமானதும், பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்குப் பிரதிசூலமும் கொடுமையும் இழிவுமானவை என்பதில் சுயமரியாதையுள்ள பார்ப்பனரல்லாதார் யாருக்கும் சந்தேகமிருக்காது.

இது நிற்க, பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்கு அனுசூலமாய் ஸ்ரீமதி முத்துலட்சுமி அம்மானல் ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டது. அதாவது, 'கோயில்களின் பேரால் சில பெண்களுக்குப் பொட்டுக்கட்டி விபச்சாரத்திற்கு விடும் வழக்கத்தை நிறுத்த ஒரு சட்டம் கொண்டுவரும்படி சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றது' என்கின்ற தீர்மானம். இது நிறைவேறி இருந்தாலும், காரியத்தில் ஒரு பலனையும் கொடுக்கத் தக்கதல்லவென்றே சொல்லுவோம். சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளும் காரியம் என்ன பலனடையும் என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தததான். அதுவும் பார்ப்பனர் சட்டமொப்பராய் இருக்கும் காலத்தில் என்ன காரியம் நடைபெறக்கூடும் என்பதும் நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயத்தான். இத் தீர்மானம் கூடாது என்பதற்குப் பார்ப்பன சூழ்ச்சிகள் நடைபெற்றவருகின்றன. இதைத் தவிர, வேறு எவ்வித முக்கியத் தீர்மானமும் கொண்டுவரப்பட்டதாகவும் தெரியவில்லை. 4, 5 முறை சட்டசபை கூடியாகிவிட்டது. இதற்குள் பார்ப்பனர்களுக்கு ஏற்பட்ட நன்மை, பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு ஏற்படவில்லை. பார்ப்பனர்கள் சுமார் 15 பேர்கள் தான் சட்ட சபையில் உண்டு; பார்ப்பனரல்லாதார் புற்றிசல் போல் பலபேர் இருக்கின்றார்கள்; இவர்கள் பெரும்பாலும் பார்ப்பனரல்லாதாரின் நன்மைக்காகவே சட்டசபைக்குப் போவதாகப் பறை சாற்றிப் பெரிய கிளர்ச்சி செய்து, பார்ப்பனரல்லாதாரின் ஓட்டுக்களைப் பெற்றுப் போனவர்கள். இதுவரை என்ன செய்தார்கள்? எத்தனை தீர்மானங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன? என்று கேட்கின்றோம். மந்திரி வேலைக்குப் பிரயத்தனப்பட்டதும், முடியாமல் போன பிறகு மந்திரிகளுடன் சண்டைபோட்டதும், மந்திரிகளை மிரட்டி நியமனங்கள் பெற்றதும் அல்லாமல் வேறு என்ன காரியம் செய்ய முடிந்தது என்று பாமரமக்கள் நினைக்கும் படியாகத்தானே இருக்கின்றது? அதே காரியங்களைத்தானே பார்ப்பனர்களும் செய்து வருகின்றார்கள்? பார்ப்பன சூழ்ச்சிகளை எதிர்த்து வருவதை ஒரு வெற்றியாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். ஆனாலும், இதுவேதானா நமது கீலட்சியம் என்று கேட்கின்றோம்.

எத்தனை மாநாடுகளில் நமது நலத்தைக் குறித்து எவ்வளவு தீர்மானங்கள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன? அந்த தீர்மானங்கள் அமுலில் வருவதற்குச் சட்ட சம்பந்தமான ஆதரவுகள் 1686—54

வேண்டியவைகளுக்குச் சட்டசபை மெம்பர்கள் ஆதரவுபெற முயற்சித்தார்களா? ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் நடக்கும் அக்கிரமங்களில் ஒழிக்க ஏதாவது முயற்சித்தார்களா? பார்ப்பனரல்லாதார்களுக்குச் சரியான பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கவேண்டிய பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்க முயற்சித்தார்களா? என்று கேட்கின்றோம். ஒரு சமூகத்திற்கே பிரதிநிதித்துவம் போய், தங்கள் காரியங்களை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டார்கள் என்று சொல்லும்படி நடந்து கொண்டுவது யோக்கியப்பொறுப்பாருமா? பார்ப்பன மெம்பர்கள் வெகு சொற்பமாய் இருந்தாலும் அவர்களது சமூக முன்னேற்றத்திற்கும், நமது சமூகத்தின் முன்னேற்றத்தை தடுத்து இழிவு படுத்தவும் எவ்வளவு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொண்டு வருகின்றார்கள்? அந்த உணர்ச்சி ஏன் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் இருக்கக்கூடாது என்று கேட்கின்றோம். 'காங்கிரஸ்', 'தேசியம்' என்பவைகள் எப்படிப் பார்ப்பனர்கள் உத்தியோகம் சம்பாதிக்கும் ஸ்தாபனங்களாக இருக்கின்றதோ, பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளும் ஸ்தாபனங்களாக இருக்கின்றதோ, அது போலவே பார்ப்பனரிடம் இருக்கும் உத்தியோகங்களை பார்ப்பனரல்லாதார்களில் யாரோ சிலர் கைப்பற்றக்கூடியதாக மாத்திரம் இருக்கின்றது என்று நமது எதிரிகள் கருதும்படியாகவே நடந்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்களே யல்லாமல்—பார்ப்பனரல்லாதார் முன்னேற்றத்திற்கும் சுயமரியாதைக்கும் பாடுபடும் கருத்தும் வரவர மறைந்து வருகிறது. எவ்வளவு ஊக்கமும் எழுச்சியும் உள்ள இந்தக் காலத்தில்கூட ஒரு காரியமும் செய்ய முடியவில்லையானால் இனி எப்போதுதான் சாதிக்கமுடியும்? ஆதலால், பார்ப்பனரல்லாத சட்டசபை மெம்பர்கள் ஒரு கூட்டம் கூட்டி, மீதி உள்ள காலத்திற்குள் பார்ப்பனரல்லாதார் முன்னேற்றத்திற்காக என்னென்ன மசோதா கொண்டுபோக வேண்டியது என்று ஒரு முடிவிற்கு வந்து, அவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

இதுவரை செய்த வேலைகள் கண்டிப்பாய்த் திருப்தியற்றதென்றும், அடுத்த தேர்தலில் பார்ப்பனரல்லாதார் என்று சொல்லிக்கொள்வது மாத்திரம் ஒட்டுப் பெறக்கூடிய யோக்கியதாபாத்திரமாகாதென்றும், செய்த வேலையைக் காட்டவேண்டிய நிலைமை முதலியவைகள் கண்டிப்பாய் தெரிடுமென்றும் இப்போதே எச்சரிக்கை செய்கின்றோம்.

[அறிக்கை—குடிஅரசு 11-12-1927]

9. ஜஸ்டிஸ்—பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம்

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க—அதாவது ஜஸ்டிஸ் கட்சி மாகாண மாநாடு அடுத்த மாதம் முதல் வாரத்தில் நெல்லூரில் நடத்தப்படப் போகின்றது. இம் மாநாட்டானது 1927 ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதத்தில் மதுரையில் கூட்டப்பட்ட பிறகும், அதே ஆண்டு மத்தியில் கோயம்புத்தூரில் விசேஷ மாநாடாகக் கூட்டப்பட்ட பிறகும், சுமார் 2 வருஷம் கழித்து இப்போது கூட்டப்படுகின்றதென்றாலும் இவ்வியக்கத் தலைவர் திரு. பனகல் அரசர் காலமாகி சுமார் 9 மாதத்திற்குப் பிறகு தலைவர் தேர்தலையே முக்கிய காரணமாகக் கொண்டு கூட்டப்படுகின்றதாகும்.

இந்த இயக்கமானது ஆதியில் மக்களின் எல்லா சமூக சமத்துவத்தையும் உரிமையையும், சம சந்தர்ப்பத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு துவக்கப்பட்டது என்பதாகும். எனினும் இவ்வியக்கம் வெற்றிபெற்றால், இந்தியாவில் சமூகத்திறையிலும் அரசியல்திறையிலும் உயர்வுபெற்று ஏகபோக ஆதிக்கம் செலுத்திவரும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு ஆபத்து வந்துவிடுமே என்ற ஆத்திரத்தால், பார்ப்பனர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து இவ்வியக்கத்தின் கொள்கைகளைத் தீர்ந்துக் கூறி, இவ்வியக்கத்தினிடம் பாமர மக்களுக்குத் துவேஷம் உண்டாகும்படி செய்து, இவ்வியக்கத் தலைவர்களுக்கும் பல வித தீங்குகள் செய்து, மிக்க தொல்லைகளை விளைவித்து வந்தார்கள். ஆனபோதிலும், இவ்வியக்கத் தலைவர்கள் எதற்கும் பயப்படாமல் உறுதியுடன் நின்று, இவ்வியக்கத்தை அழிய

விடாமல் காப்பாற்றி வந்ததுடன், அதன்மூலம் மக்களுக்குச் சுயமரியாதை உணர்ச்சியையும் ஊட்டி வந்தார்கள் என்பதையாரும் மறுக்கமுடியாது. இவ்வியக்கம் வெறும் அரசாங்க உத்தியத்தை மாத்திரம் கைப்பற்றுவதற்காக ஏற்பட்ட உத்தியோக வேட்டை இயக்கம் என்றும், தேசத் துரோக இயக்கமன்றும், 'சர்க்கார் தாசர்கள்' இயக்கம் என்றும் எவ்வளவோ தூற்றப்பட்டும், தென்னிந்திய பாமர மக்களினுடைய செல்வாக்கையும் மதிப்பையும் பின்பற்றுவதையும் பெற்று விளங்கி வருகின்றது.

இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால், தென்னாட்டில் சட்டசபை மந்திரிகள் முதல் ஸ்தல ஸ்தாபன அங்கத்தினர்கள், தலைவர்கள் ஆகியவர்களும், கிராம பஞ்சாயத்து, கூட்டுறவு, முதலிய சாதாரண ஸ்தாபனங்களும் இவ்வியக்கம் ஏற்படுத்தவதற்கு முன் எல்லாம் பார்ப்பன மயமாகவே இருந்ததானவை, இப்போது இவ்வியக்கத்திற்குப் பிறகு பார்ப்பனரல்லாதார்கள் அவரவர்கள் ஐனத்தொகை விகிதப்படி இல்லையானாலும், சற்றேறக்குறையாவது பங்கு பெற்று ஆதிக்கம் பெற்றிருப்பதே பொதுமானதாகும். இது விருந்து, அரசாங்கத் தயவிலையே இந்த இயக்கம் இருப்பதாக நமது எதிரிகள் சொல்லுவது எவ்வளவு புரட்டு என்பது இனிது விவங்கும்.

எப்படி எனில், அரசாங்கத் தயவால் அரசாங்க உத்தியோகங்கள் மட்டுந்தான் கிடைக்கும் ஒழியே, தேர்தலில் பொது மக்கள் ஒட்டுகள் பெற்று அடையும்படியான பதவிகள் பெற ஒருகாலமும் முடியவே முடியாது. அன்றியும், இவைகள் தாராளமான பொதுஜன ஆதரவும் அனுதாபமும் இருந்தாந்தான் கிடைக்கும். எனவே, இவ்வியக்கம் இப்படிப்பட்ட பொதுஜன தேர்தல் ஸ்தாபனங்களைப் பெற்று அந்த ஸ்தாபனங்களை யெல்லாம் கைப்பற்றி இருப்பதினாலும் பொதுஜன ஆதரவு முழுவதும் இவ்வியக்கத்திற்கு இருப்பது தானாக விளங்கும். ஆகவே, ஜஸ்டிஸ் இயக்கம் அதன் எதிரிகள் சொல்லுவது போல் 'சர்க்கார் தாசர்கள்' இயக்கமாக இருந்தால் இவ்வித பொதுஜன ஆதரவு கிடைத்திருக்குமா என்பதையும் யோசித்தால், அறிவாளிகளும் யோக்கியர்களும் இதை சர்க்கார் தாசர் இயக்கம் என்று சொல்ல ஒருபோதும் முன்வர மாட்டார்கள்.

பார்ப்பனரல்லாதார்கள் இனியும் மத சம்பந்தமான புராணங்களிலும், குருட்டு நம்பிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டவர்களாவார்கள். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குருட்டு நம்பிக்கையிலும், புளுகுப் புராணங்களிலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவர்களை மேதாவிகள் என்றும், பெரியவர்கள் என்றும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். மத சம்பந்தமாய் எப்படி அவர்கள் குருட்டு நம்பிக்கையில் ஈடுபட்டு, பார்ப்பனர்களையும் அவர்களது கட்டுப்பாடான சூழ்ச்சி இயக்கங்களையும் வழிகாட்டிகளாகவும், ஆதரவாளர்களாகவும் கொண்டு பின்பற்றுகின்றார்களோ, அதேபோல் அரசியல் விஷயத்திலும் குருட்டு நம்பிக்கை உடையவர்களாகி, அவர்களது கட்டுப்பாடான கொள்கைகளிலும் சூழ்ச்சி இயக்கங்களிலும் நம்பிக்கை வைத்து, அவர்களை வழிகாட்டியாக ஏற்று, கண்முடித்தனமாகப் பின்பற்றி வருகின்றார்கள். எனவே, மூடநம்பிக்கையிலிருந்து, கண்முடிப் பின்பற்றும் நடவடிக்கைகளிலிருந்து என்று விடுதலை பெறுகின்றார்களோ—அன்றுதான், அவர்கள் பார்ப்பன மதப் புரட்டுகளிலிருந்து அரசியல் புரட்டுகளிலிருந்தும் விடுதலையடைய முடியும்.

எந்தக் காரணத்தையுடனும் பார்ப்பனர்களை இவ்வியக்கத்தில் சேர்த்தால் அவ்வியக்கம் அன்றே—தேன்கூட்டில் நெருப்பு வைக்கப்பட்டதுபோல், இயக்கம் செத்து, பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு மற்றொரு சாதனமாய் மாறிவிடும் என்பதைமட்டும் அழுத்தம் திருத்ததாக உறுதியாய்ச் சொல்லுவோம். பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களில் சிலர் இவ்வியக்கத்தில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதற்குப் பலவிதமான அரசியல் காரணங்களைச் சொல்லி, நம்மை வசப்படுத்த முயற்சிக்கக் கூடும். அரசியல் காரணங்களே முக்கியமல்ல. அன்றியும், பார்ப்பனருக்குள்ள அரசியல் பங்கை மோசம்

செய்யவேண்டும் என்றும் நாம் சொல்வதில்லை. நமது கொள்கைக்கும் நன்மைக்கும் விரோதமில்லாத பார்ப்பனர்களுக்கு அவர்களது பங்கைக் கொடுக்க நாம் தயாராகவே இருக்கின்றோம். அரசியலில் நன்மையான காரியங்களுக்கு அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கவும், அவர்களது ஒத்துழைப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராக இருக்கின்றோம். எந்தக் காரணத்தாகக் கொண்டும் நமது இயக்கத்தில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளாத தாலேயே, அரசியல் தத்துவம் கெட்டுப் போவதாயிருந்தால் நமக்கு அதைப்பற்றிச் சிறிதும் கவலையில்லை.

கடைசிபாக நாம் ஒன்று சொல்லுகின்றோம்: அதாவது, பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்தில் பார்ப்பனர்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டால் அது தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தை மாதிரிப் பாதிப்பது என்பதல்லாமல் சுயமரியாதை இயக்கத்தையும், பார்ப்பனரல்லாதார் வாலிபர் இயக்கத்தையும் சிறிதாவது பாதிக்காமல் போகாது என்பதே. மேற்கண்ட இவ்விரு இயக்கங்களிலும் பற்றுள்ளவர்களும் பார்ப்பனர்களைச் சேர்க்காமல் பார்த்துக்கொள்வதுடன், மேற்கண்ட கிரண்டு கொள்கைகளையும்—அதாவது, சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகளையும், வாலிபர் இயக்கக் கொள்கைகளையும் நிறைவேற்ற முயற்சிக்கவேண்டியது முக்கிய கடமையாகும்.

[தலையங்கம்—'குடி அரசு' 22-9-1929]

இங்கு வாசகர்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகின்றோம். அதாவது, எவை தெய்வங்கள்? அவற்றில் எந்தத் தெய்வங்களை என்ன குற்றம் சொன்னோம்? யார் அவதார புருஷர்கள்? அவர்களின் எந்தக் குணத்தைக் குறைசொன்னோம்? எது புனித ஸ்தலம்? அதை எப்படிக் குற்றம் சொன்னோம்? என்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது கூறாமலும், நாம் சொன்னதாகச் சொல்லப்படும் குற்றங்களுக்கு ஒரு சமாதானமும் சொல்லாமலும், சுமமா பாமர மக்களின் முட்டாள்தனத்தையும் வெறியையும் தனக்கு ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, தனது மனதார குராய்ப்பேசி பாமர மக்களை நம்பிது ஏவிவிட முயற்சிப்பது பேடித்தனமா? அல்லது, நாம் உள்ளதை உள்ளபடி நினைத்து, நினைத்தபடி வெளியில் ஆதாரங்களுடன் எடுத்துச் சொல்லுவது பேடித்தனமா? என்று யோசித்துப் பார்க்கும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

தவிர, 'பிராமணர்—பிராமணரல்லாதார் சண்டை இல்லாவிட்டால் தென்னாட்டுப் பிராமணர்கள் பாலிய விவாகத்தடை மசோதாவை எதிர்த்திருக்கமாட்டார்கள்' என்று சொல்லுகின்றார் திரு. கிராஜகோபாலாச்சாரியார். இது உண்மையாக இருக்குமானால், பிராமணர்களின் மனப்பான்மையின் யோக்கியத்தை அறிவதற்கு வேறு ஆதாரம் வேண்டுமா என்று கேட்கின்றோம். அதாவது, நமது நாட்டில் என்ன காரியத்திற்காகப் பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார் சண்டை இருக்கின்றதோ, அதற்காகத்தான் பார்ப்பனர்களுடைய சீர்திருத்த எதிர்ப்பும் இருக்கிறது என்று சொல்லுகின்றார். நாமும் இதைத்தான் சொல்லுகின்றோம். பார்ப்பனரல்லாதார், பார்ப்பனருடன் போராடுவதன் முக்கிய தத்துவம், பார்ப்பனரல்லாதாரைவிடப் பார்ப்பனர் பிறப்பினால் மேலானவன் என்கின்ற ஆதிக்கம் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவே யொழிய வேறல்ல. திரு. கிராஜகோபாலாச்சாரியார் சொல்லுகின்றபடியே, பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தவே—அதாவது, பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு விரோதமாகவே எவ்வித சீர்திருத்தங்களையும் எதிர்க்கின்றார்கள் என்றாகிறது. இது தன்னை அறியாமல் சொன்ன உண்மை என்றே கருதுகின்றோம். கடைசிபாக, பொது ஜனங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகின்றோம்:

நாட்டில் எந்தச் சீர்திருத்தமோ, இயக்கமோ ஏற்பட்டாலும் பார்ப்பனர்கள் அதை நாஸ்திமீ என்றும், தெய்வ நிந்தனை என்றும் புண்ணிய ஸ்தல நிந்தனை என்றும், சாஸ்திர நிந்தனை என்றும், தேசத் துரோகம் என்றும், மதத் துவேஷம் என்றும், சாதித் துவேஷம்

என்றும் பழிகளைச் சுமத்தி, பாமர மக்களை ஏய்த்தே இதுவரை தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்தி வருகின்றார்கள்.

[தலையங்கம்—'குடி அரசு' 27-10-1929]

10. பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒழிப்பு நான்

சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சுமார் 10 வருஷ கால வேலையின் பயனாய், பார்ப்பனீயம் ஒரு அளவுக்காவது ஆட்டம் கொடுத்துவிட்ட விஷயம் நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டிய அவசியம் இல்லையென்றே கருதுகின்றோம்.

ஆனபோதிலும், சமூகாய விஷயங்களில் பார்ப்பனீயம் எவ்வளவு பசிஷ்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ, அதில் 8-ல் ஒரு பங்குகூட அரசியல் விஷயத்தில் பசிஷ்கரிக்கப் பட்டிருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது.

அரசியலில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி, பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமாய் வேலைசெய்வது என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும், அதன் தலைவர்கள் என்பவர்கள் பலர் தனிப்பட்ட முறையில் தங்கள் சுயநலத்திற்காக எதையும் விற்றுக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

தோழர் முத்தையா முதலியார் அவர்கள் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத் திட்டம் அரசாங்க உத்தரவு மூலம் போட்ட காணத்திற்காகவே, பார்ப்பனர்கள் அவரை ஒழிக்கச் செய்த சதியில், சில ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்களும் உள் உள்வாய் இருந்ததோடு, பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியின் பயனாய் முதல் மந்திரி ஸ்தானம் பெற்ற தோழர் முனுசாமி நாயுடு அவர்கள் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்திற்கு விரோதமாய் இருந்து வந்ததுடன், தனது ஸ்தானத்தைக் காப்பாற்றப் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாகவேண்டிய நிலையும் அடைந்தார்; அதன் பனையும் அடைந்தார் என்றாலும், இப்போது ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் பார்ப்பனர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஏற்பாடாகிவருகிறது.

இது எப்படியோ இருக்கட்டும். தோழர் முத்தையா முதலியார் அவர்கள் ஏற்படுத்திய வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ உத்தரவை ஜஸ்டிஸ் கட்சி அரசாங்கம் இப்போது மறுபடியும் பிரகரித்திருப்பது போற்றத்தக்கதென்பதும்.

இன்றையதினம் எந்த ஊரில், டவுனில் எடுத்துக்கொண்டாலும் வாசல் கூட்டி, பியூன் ஆகியவர்கள் போன்ற உத்தியோகம்போக, பாக்கி உத்தியோகங்களில் பார்ப்பனர்கள் தாம் 100-க்கு 80 பேர், 90 பேர்கள் இருந்து வருகிறார்கள். அதிலும், நீதி இலாக்காவாகிய முனிசிப்பு, சப் ஜட்ஜ், ஜில்லா ஜட்ஜ் முகலிப்பவைகளும், நிர்வாக இலாக்காவாகிய போலீஸ் டிப்டி சூப்பிரண்டெண்ட், சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஆகியவைகளிலும் பார்ப்பன ஆதிக்கம் தலைகிறந்து நிர்ப்பதுடன், பார்ப்பனரல்லாதார் முயற்சியையும் முன்னேற்றத்தையும், ஒழிக்கவும் தடுக்கவும் அவைகளின் மூலம் எவ்வளவு காரியம் செய்யவேண்டுமோ அவ்வளவு காரியங்கள், நெடுநில ஈரமில்லாமல் வன்னைஞ்சுத்துடன், ஆங்காங்கு செய்யப்பட்டு வருகின்றதானது எவரும் அறியாததல்ல.

அரசாங்கத்தார் ஒவ்வொரு இடத்திலும் உத்தியோகங்களில் பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதார் நிலைமை சரிவரக் காக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அதிகாரிகளைக் குறைந்த அளவாவது பார்ப்பனரல்லாதார் பிரதிநிதித்துவம் கவனிக்கப்பட இடமிருக்கும்படி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

உதாரணமாக, ஒரு ஊரில் டிப்டி-கலெக்டர் பார்ப்பனராயிருந்தால் தாசித்தார் பார்ப்பனரல்லாதாராயிருக்கும்படியும், சப்-இன்ஸ்பெக்டர் பார்ப்பனராயிருந்தால் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர் பார்ப்பனரல்லாதாராயும், ஜில்லா ஜட்ஜ் பார்ப்பனராயிருந்தால் சப் ஜட்ஜ்

பார்ப்பனரல்லாதாராயும், மற்றும் இதுபோல் அதிகாரிகள் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அப்படியில்லாதவரை, அரசியலினாலும் தேசியத்தினாலும் வகுப்புணர்ச்சி தாண்டவமாதும் இக் காலத்தில் பல வகுப்பு மக்களுக்கு பந்தோபஸ்து இருக்குமென்று கருதுபடியாகும்.

அரசாங்கம் சம்பந்தமில்லாத வேறு பல விஷயங்களில் கூடியவரை பார்ப்பனரல்லாதார்கள் விழித்துக்கொண்டார்கள் என்றே சொல்லலாம்.

உதாரணமாக, இப்போது நடைபெற்றுவரும் முனிசிபல் எலக்ஷனில் பார்ப்பனக் கோட்டைகளாயிருந்த சேலம், திருப்பூர் முதலிய இடங்களில் ஒரு பார்ப்பனர்கூட வர முடியாமல் போனதைப் பார்த்தால் அங்குள்ள காங்கிரஸ் ஆதிக்கமும் பார்ப்பன ஆதிக்கமும் எவ்வளவு என்பது விளங்கும்.

பெண்களும் ஆதித் திராவிடர்களும் ஒவ்வொரு முனிசிபாலிட்டியிலும் ஸ்தானம் பெற்றார்கள் என்றால், அது வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவத்தின் பெருமையாலேயே அல்லாமல், ஜனங்களுக்கு சமரச உணர்ச்சி ஏற்பட்டல்ல என்பதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நாட்டில் வகுப்பு உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருப்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. அதிலும் தங்களைப் பிறவியிலேயே உயர்ந்த சாதி என்று கருதிக்கொண்டு மற்றவர்களைத் தாழ்ந்த சாதியாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறவர்களிடத்தில்—தாழ்ந்த சாதிக்காரர்களாய்ச் கருதப்படுகிறவர்கள் துவேஷமும் வெறுப்பும் இல்லாமல் இருக்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்ப்பது மனித உயற்கைக்கு விரோதமானது.

உதாரணமாக, ஒரு பிராமணன் என்பவனிடம் ஒரு சூத்திரன் என்பவன் துவேஷமாயிருக்கிறான் என்பது ஒரு நாளும் ஆச்சரியமான காரியமாகாது. மற்றொரு ஆச்சரியமான காரியம் ஆகுமென்றால், ஒரு பிராமணன் என்பவனிடம் ஒரு சூத்திரன் என்று அழைக்கப்படுகின்றவன்—தீண்டப்படாதவன் என்று அழைக்கப்படுகிறவன் துவேஷமில்லாமல், வெறுப்பு இல்லாமல் இருந்து வருவதுதான் ஆச்சரியப்படத் தக்கதாகும்.

ஆதலால், சாதிப் பிரிவு சம்பந்தமான உயர்வு, தாழ்வு இருக்கும்வரை நாட்டில் துவேஷம், வெறுப்பு, வகுப்புணர்ச்சி ஆகிய காரியங்களும், ஒரு வகுப்பாரால் ஒரு வகுப்பு கஷ்டமடையும் காரியங்களும் எதிர்பார்த்துதான் இருக்கவேண்டும்.

ஒரு பார்ப்பனரல்லாதார் ஆதிக்கமுள்ள ஸ்தாபனங்களிலிருந்து, தகுந்த ஒழுக்கக் குறைவுப்பட ஒரு குற்றத்துக்காக ஒரு பார்ப்பனரை நீக்கிவிட்டால், அக்கிரகாரம் முதல் கொண்டு சர்க்கார் அதிகாரிகள்—அப்போட்டு வரை அந்த ஸ்தாபனத்தின்மீது பழிவாக்க நினைக்கிறார்கள். 'பிராமணத் துவேஷம், பிராமணத் துவேஷம்' என்று கூப்பாடு போடுகிறார்கள்.

பார்ப்பனர்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிற எந்த ஸ்தாபனங்களிலாவது 100-க்கு 10 வீதமாவது பார்ப்பனரல்லாதர்களுக்கு வேலை கொடுக்கிறார்களா எனப் பார்த்தால், வகுப்பு துவேஷம் யாரிடத்தில் இருக்கிறது என்பது விளங்கும்.

ஆதலால், பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் இனிபாசிலும் இவ் விஷயங்களை உணர்ந்து, அதற்குத் தகுந்தபடி நடத்துகொள்ள முயற்சிப்பதுடன், காந்தி ஜெபத்தி, கிருஷ்ண ஜெயந்தி, ஹரிஜன நாள், ஏகாதிபத்தி ஒழிப்பு நாள், மே தினம் என்பது போன்ற நாட்களை வருஷத்துக்கு ஒருநாள் கொண்டாடுவதுபோல், 'பார்ப்பன ஆதிக்கம் ஒழிப்பு நாள்' என்பதாக வருஷத்தில் ஒருநாள் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும்—அதை

அடுக்குவரும் தீபாவளிக்கு அடுத்த நாளோ அல்லது முந்திய நாளோ வைத்துக்கொள்வது நல்லது என்றும் அபிப்பிராயப்படுகின்றோம்.

இத் தினங்களில் ஆங்காங்கு கூட்டம் போட்டு, பார்ப்பன ஆதிக்கக் கொடுமை சமுதாயத்திலும் அரசியலிலும் இருப்பதை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி, தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி, அரசாங்கத்துக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பவேண்டிய வேலையை அத்திருநாள் கொண்டாட்ட வேலையாக வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றோம். இன்னநாள் என்பதைப் பின்னால் உறுதிப்படுத்துகின்றோம்.

[தலையங்கம்—பகுத்தறிவு 30-9-1934]

11. ஜஸ்டிஸ் கட்சி சாதித்தது என்ன?

தோழர்களே!

என்னிடம், இங்குக் கேட்கப்பட்டுள்ள சில கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறுகிறேன்:

காங்கிரஸ்காரர்: நீங்கள் ஆதரிக்கும் R. K. சண்முகம் செட்டியார் மாதம் 4000 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறாரா இல்லையா?

ஈ. வெ. ரா: ஆம்; மேள தாளத்தோடு வாங்குகிறார்.

காங்: அதற்குத்தானே அவர் சட்டசபைக்குப் போகப் பார்க்கிறார்?

ஈ. வெ. ரா: ஆம். அதற்கும், அதற்கு மேற்பட்ட பதவிக்கும் போகத்தான் போகிறார். இதில் என்ன தப்பு இருக்கிறது? தோழர் பட்டேல் காங்கிரஸ்காரராய், ஒத்துழையாதாராய் இருந்து, இந்திய சட்டசபைக்குப் போய் முட்டுக்கட்டை போட்டுச் சர்க்காரை உடைத்து விடுவதாகப் பொதுஜனங்களிடம் சொல்லி, சத்தியம் செய்து கொடுத்தவிட்டு ஒட்டு வாங்கி, அங்கு போனபிறகு மாதம் 4000 ரூபாய் சம்பளத்துக்கு அடிமையாகி, சர்க்காருக்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதற்குப் பதிலாய் ஒருங்காக நடத்திக் கொடுப்பதாகவும், கிராஜ் விஸ்வாசத்துடன் கிராஜ்பக்தி உள்ளவராய் இருப்பதாகவும் சத்தியம் செய்து கொடுத்து, மாதம் 4000 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கினாரா இல்லையா? ஆனால், தோழர் சண்முகம் அப்படிச் செய்யவில்லை. 'நான் முட்டுக்கட்டை போடுகிறேன்' என்று சொல்லி ஒட்டுக் கேட்கவில்லை. 'தேச பக்தர்', 'தேசிய வீரர்', 'தேசாபிமான சிங்கம்' என்கின்ற தோழர் பட்டேல் வாங்கிய சம்பளத்துக்கு மேல் ஒரு காசும் அதிகம் வாங்கவில்லை. இப்பொழுதாவது, காங்கிரஸ்காரர்கள் தாங்கள் இந்திய சட்டசபைக்குப் போனால் பிரசிடெண்டு ஸ்தானம் (சிடைப்பதானால்) ஆகைப்படுவதில்லை என்றோ, தாங்கள் பிரசிடெண்டுக்கு யாருக்கும் ஒட்டுச் செய்வதில்லை யென்றோ சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கின்றேன். இன்னமும் இவர்கள் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப் போகிறேன். அவை உங்களுக்கு ஒரு அறிவு விருந்தாகும். அதைக் கேட்டால் உங்களுக்குப் பசி கூட ஏற்படாது.

காங்: ஜஸ்டிஸ் கட்சி உத்தியோக வேட்டைக் கட்சியாயிற்றே; அதை நீங்கள் ஆதரிக்கலாமா?

ஈ. வெ. ரா: ஆம்; ஜஸ்டிஸ் கட்சி உத்தியோக வேட்டைக் கட்சிதான். ஆனால், காங்கிரஸ்காரர்கள் 30, 40 வருடகாலமாய் ஆடிவந்த உத்தியோக வேட்டையைத்தான் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் வேட்டையாடிப் பிடிக்கிறார்களே தவிர வேறில்லை. ஆனால், காங்கிரஸ் காரியதரிசிகள், காங்கிரஸ் பிரமுடர்கள், தேசாபிமானிகள் ஆகிய சர். சி. பி. இராமசாமி அய்யர், கே. சீனிவாசயங்கார், வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், சர். பி. எஸ். சிவசாமி அய்யர், மகா கனம் சீனிவாச சாஸ்திரிகள் முதலியவர்கள் ஆடிய வேட்டைகளைத்

தான் ஆடுகிறார்களேயொழிய—அவர்கள் வாங்கின சம்பளத்தைத்தான் வாங்குகிறார்களே ஒழியப் புதிய வேட்டையொன்றுமில்லை; அறிக சம்பளமொன்றுமில்லை.

மற்றும் காங்கிரஸ் தேசாபிமானிகள் தங்கள் சாதிக்கு மாத்திரமே உத்தியோக வேட்டையாடினார்கள். ஜஸ்டிஸ் தேசாபிமானிகள் தங்களுக்கும் பார்ப்பனர்களுட்பட எல்லா மக்களுக்கும் வேட்டையாடுகிறார்கள். வேட்டையை இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர், தாழ்த்தப்பட்டவர் ஆகிய எல்லோருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கிறார்கள். பழைய காங்கிரஸ் வேட்டைக்காரர்கள் இப்போது தங்களுக்கு வேட்டை கிடைக்கவில்லை என்கின்ற காரணத்தால் வேட்டையைப் பரிகாசம் பண்ணுகிறார்கள். இப்போதும் பல காங்கிரஸ்காரர்களை எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் தங்கள் அண்ணன், தம்பிகளையும், சிற்றப்பன் பெரியப்பனையும், மாமன் மச்சானையும் உத்தியோக வேட்டையாட விட்டுவிட்டு தாங்களும் முயற்சி செய்து பார்த்த—வேட்டைக்கு லாயக்கில்லாதவர்களே பெரிதும் ஜெயிலுக்குப்போய் விட்டு வந்து ஊக்கு தேசாபிமானிகளாயிருப்பது எனக்குத் தெரியும்.

காங்.: ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ன சாதித்தது?

ஈ. வெ. ரா.: ஜஸ்டிஸ் கட்சியானது தோழர் சி. பி. சுப்பையாவை மாகாண காங்கிரஸ் காரியதரிசி ஆக்கிற்று. இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்? தோழர் வரதராஜலு வைத் 'தென்னாட்டுத் திலக'ராகிற்று. சென்னை மாகாண காங்கிரஸ் காரியதரிசிபாகவும், பிரசிடெண்டாகவும் ஆக்கிற்று. இவை தவிர இதுவரை காங்கிரஸ் சாதித்ததையெல்லாம் ஜஸ்டிஸ் கட்சியும் சாதித்து வருகின்றது.

காங்கிரஸ் பார்ப்பனர்களுக்கே உத்தியோகம், படிப்பு முதலியவை இருக்கும்படி பார்த்து வந்தது. ஜஸ்டிஸ் கட்சி பார்ப்பனருக்கும், பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் இருக்கும்படி பார்த்து வருகிறது. எல்லா உத்தியோகங்களுக்கும், எல்லாப் பதவிகளுக்கும் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் லாயக்கும் உரிமையும் உடையவர்களேயென்று செய்துகாட்டி மெய்ப்பித்து வருகின்றது.

உத்தியோக வேட்டையில் எல்லாருடைய சீட்டையும் ஒன்றாய்ப் போட்டு குலுக்கு கிறது. இன்னும் என்ன வேண்டும்?

காங்.: உத்தியோகம்தான் பெரிதா?

ஈ. வெ. ரா.: ஆம்; இதுவரை தேசாபிமானிகள், காங்கிரஸ்காரர்கள், தேசிய வீரர்கள் என்பவர்கள் பெரிதும் உத்தியோகத்தை உலட்சியமாகக் கொண்டுதான் உழைத்து வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது, பார்ப்பனரல்லாதார் அந்தக் கொள்கையைத் தேசாபிமானமாகக் கொண்டவுடன், பார்ப்பனர்கள் அதைத் தேசத் துரோகமென்று சொல்ல வந்து விட்டார்கள். பார்ப்பனர் அனுபவித்த காலம் எவ்வளவோ, அவ்வளவு காலமும் அந்த விசிதாச்சார எண்ணிக்கைக்குத் தக்கபடியும், அவ்வளவு பணமும் பார்ப்பனரல்லாதாரும் அனுபவிக்கும் காலம் வந்தவிட்டால், பிறகு ஜஸ்டிஸ் கட்சியே நமது நாட்டிற்கு வேண்டாமென்று நானே சொல்லுவேன்.

தவிரவும் உத்தியோகங்களை வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது. அதன் சம்பளங்களைக் குறைக்கும்படி சொல்லவேண்டும். உத்தியோகத்தின் மூலத்தான் அரசாங்கம் நடைபெற வேண்டும். அதைப் பெற ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் எந்தக் கட்சியானாலும், எந்தச் சாதியானாலும் உரிமையுண்டு.

எலக்ஷன்களிலும் உத்தியோகங்களிலும் ஒரு யோக்கியமான முறை கில்லாத காரணத்தால்தான் எலக்ஷன்கள் வரும்போதும், உத்தியோகங்கள் வரும்போதும் நாட்டில் கலவரம், கட்சிச் சண்டைகள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன.

எப்படியானாலும் வகுப்பு சமரசமில்லாமல் நடைபெறும் தேசாபிமான வேலைகள்—காந்தியார் நடத்துவானாலும், யார் நடத்துவானாலும் நாணயமாயும் நியாயமாயும் உண்மையாயும் நடத்த முடியாது. அது ஏற்படுகின்றவரையில் நான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும், உத்தியோகத்தில் குறைந்திருக்கும் மக்களுக்கும் அனுசூலமாய்த்தான் இருப்பேன். அதற்காக ஆயிரம் தேசத் துரோகிகூட ஆவேன். வகுப்பு நியாயம்தான் எனக்கு எல்லாவற்றையும் விடப் பெரியது.

ஒருவன் பாடுபட்டும் பட்டினியாய்க் கிடப்பதும், ஒருவன் பாடுபடாமல் வயிறு புடைக்கத் தின்று புரளுவதும், ஒருவன் பல வேலைகளைக் கைப்பற்றித் தனது தேவைக்கு மேல் பயனடைந்து பாழாக்க, ஒருவன் செய்வதற்குக்கூட வேலையில்லாமல் தண்டாடித் தெருவில் திரிய—இவைகளுக்கு வகுப்பு ஆதிக்கமும், வகுப்பு வித்தியாசமும் காரணமாயிருப்பதன்றால், இவற்றை எப்படிச் சகித்துக்கொண்டு, வகுப்பைப்பற்றியே கவலை யில்லாத தேசாபிமானத்தை ஒரு மனிதன் ஆதரிக்க முடியுமென்று கேட்கிறேன்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியை நான் ஆதரிப்பதைக் கண்டு நீங்கள் வயிற்றெரிச்சல் படுவதில் பயனொன்றுமில்லை. அது தைரியமாய் வகுப்பு நியாயத்தையும், வகுப்பு உத்தியோகங்களையும், உயர்வு தாழ்வுகளையும் ஒடுக்கச் சட்டம் செய்வதையும், வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை அமுல் நடத்துவதையும் கொள்கையாய்க் கொண்டு வேலை செய்து வருகின்றது. அதன் பயனாய் இன்று இந்த நாட்டில் எல்லா சாதியாரும் உத்தியோகம் அனுபவிக்கிறார்கள்.

கடைசியாக உங்களுக்கு ஒரு சொல்லுகிறேன். அக் கட்சியைப் பொறாமைப்பட்டுப் பிரயோசனமொன்றுமில்லை. இன்றைய நிலையில் அதை உங்களால் அசைக்க முடியாது. அதற்குக் கெடுதி செய்ய எண்ண எண்ண, அது தேசமெல்லாம் வேரூன்றப் போகின்றது. அதன் பலக்குறைவு—குற்றம் எங்கிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். அதைச் சரிப்படுத்த நானும் முயற்சிக்கிறேனென்றொழிய சும்மா இருக்கவில்லை. ஆனால், அது காங்கிரஸில் இல்லையென்று கருதிவிடாதீர்கள்.

உங்களை ஒன்று கேட்கின்றேன். இந்த மாகாணத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியிருந்து, அது இந்த 20 வருஷ காலமாகச் செய்துவந்த அரசியல்-சமுதாய வேலைபைவிட ஜஸ்டிஸ் கட்சியில்லாத வேறு மாகாணங்கள் அதிகமாகச் செய்த ஒரு காரியத்தைச் சொல்லுங்கள், பார்ப்போம். மற்ற மாகாணங்களில்லாத கெடுதி இங்கு ஏதாவது இருக்கிறதா, சொல்லுங்கள் பார்ப்போம். மற்ற மாகாண மந்திரிகள், இந்திய கவர்னர்கள் எல்லோரும் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்களா?

அக்கெல்லாம் ஜஸ்டிஸ் கட்சியில்லாததால் கவர்ன்மெண்டு ஒழிந்து போய்விட்டதா? உத்தியோகங்கள், சட்டசபைகள், நிர்வாக சபைகள் காவியாகக் கிடக்கின்றனவா! தயவு செய்து யோசித்துப் பதில் கூறுங்கள்.

வீணாக இப்படி இந்தச் சூழ்ச்சிகளும், விஷமங்களும், துவேஷமும் வலுக்க வலுக்க பார்ப்பனப் பூண்டுகள் உத்தியோகங்களில் குறைந்து போவதோடு மாத்திர மல்லாமல் மறைந்து போகவுட நேரிடுமென்று எச்சரிக்கை செய்கிறேன்.

காங்கிரஸின் யோக்கியத்தையும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் யோக்கியத்தையும், நாணயமாய் வெளியாக வேண்டுமானால், கம்பளிப்போட்டு எல்லாரும் உட்கார்த்து ஒரு பொது நியாயாதிபதியை வைத்து இருவரும் பேசுவோம். ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் அக்கிரமங்களை, நாணயத் தவறுதல்களை நீங்கள் சொல்லுங்கள். காங்கிரஸ்-பார்ப்பனர் அக்கிரமங்களை, போசங்களை, நாணயத் தவறுதல்களை நானும் சொல்லுகிறேன். யார் சொல்லுவது சரியென்று முடிவு செய்யப்படும். இந்த நாட்டுப் பார்ப்பனர்களுடையவும், பார்ப்பனர்பத் தினுடையவும், காங்கிரஸினுடையவும், அரசியலினுடையவும், தேசாபிமானத்தினுடையவும்

30, 40 வருஷத்திய வண்டலானமும் கொடிவழிப்பட்டியும் என்னிடமிருக்கிறதெயொழிய, நான் வெறும் ஆள் மாதிரித்தானென்று கருதிக் கூப்பாடு போட்டு, மிரட்டி ஒட்டி விடலாமென்று நினைத்து ஏடாந்து போகாதீர்கள்.

நான் மொட்டை மாம். என்னை மிரட்டுவதற்கு உங்களுடம் சரக்கு கிடையாது. உத்தியோகமோ, பணமோ, வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வழியோ, ஒரு பெருமையோ, கவரவமோ எதிர்பார்த்துப் பொதுச் சேவையில் இரங்கவில்லை. நாள் 6, 7 முறை ஜெயில் பார்த்தாய்விட்டது. சிவில், கிரிமினல் இரண்டும் பார்த்தாய்விட்டது. பார்ப்பனர்கள் தொலைகனையும், அவர்களால் கூடியமட்டிலும் செய்து டார்த்தாய்விட்டதை அனுபவித்து மாய்விட்டது. காடு வா, வா என்கிறது; வீடு போ, போ என்கிறது. நான் செத்தால் எனக்காக அழுவார்கள் கூட யாருமில்லை. என்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களும் யாருமில்லை. நான் ஒற்றையாள். 'நின்ற நாளைக்கு நெடுஞ்சுவர்; விழுந்தால் குட்டிச் சுவர்'. முழுக்கிப்போவது ஒன்றுமில்லை. எலக்ட்ரிக் முடிந்த எட்டாம் நாள் நான் அரசாங்க விருந்தாளியாய்ப் போகப்போகிறேன்.

காங் : அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் காங்கிரசில் சேரக்கூடாது?

ஈ.வெ.ரா: சேருவதற்கு சமயம் பார்த்துக்கொண்டு நான் இருக்கிறேன். இந்த பம்பாய் காங்கிரசில் தோழர் காந்தியவர்கள் விலகிப்போய்விடுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி அவர் விலகிவிடுவாரானாலும், எனது திட்டங்களை ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஒப்புக்கொள்ளவில்லை யானாலும் நான் காங்கிரசில் சேர்ந்து எனது திட்டத்தை நடத்த, முயற்சிக்க உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

'இன்று இரவு 8 மணிக்குக் கூட்டத்தை முடித்துக்கொண்டு வருவதாக, ஒரு பெரிய விருந்துக்கு ஒப்புக்கொண்டு இருக்கிறேன். மணி 8½ ஆகியிட்டது. இனியும் கேள்விகள் இருந்தால் கேட்கலாம். இன்னும் 15 நிமிஷம் இங்கிருக்க ஆட்சேபணையில்லை' என்று சொல்லிச் சிறிது நேரம் சுயமர் நின்று கொண்டிருந்தார். யாரும்-எவ்விதக் கேள்வியும் இல்லாததால், 'கூட்டத்தை முடித்துவிடுகிறேன்' என்றார்.

[கோவை, டவுன் ஹாலில், 12-10-1934-ல் சொற்பொழிவு—'புத்தறிவு' 21-10-1934]

12. எனது திட்டம்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

'ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் வேலைத்திட்டம்' என்று இப்போது என்னால் ஆமோதிக்கப் படும் வேலைத் தீர்மானமானது, சுமார் 2 வருஷத்துக்கு முன்னமேயே என்னால் அக் கட்சிக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட திட்டமாகும். இத் திட்டத்திற்குப் பல சரித்திரங்கள் உண்டு.

இத் திட்டம் முதன்முதலில் எப்படி ஏற்பட்டது என்றால், தோழர்கள் காந்தியாரும், இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்களும், நானும் ஒத்துழைக்க ஏதாவது சந்தர்ப்பம் ஏற்படக்கூடாதா என்ற பிரச்சினை எழுந்த காலத்தில் என்னால் யோசித்து எழுதப்பட்டு ஷே நபர்களில் ஒருவர் ஆமோதிப்பும் பெற்று, காந்திபாருக்கு அனுப்பிக் கொடுக்கப்பட்ட திட்டங்களின் தத்துவமாகும். அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டதாக தோழர் காந்திபாரிடமிருந்து குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் பதில் வராததாலேயே, ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குச் சமர்ப்பித்தீதன். அவர்கள் அவற்றைச் சில வார்த்தைத் திருத்தங்களுடன் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதன் பின்னால் இதே திட்டங்கள் தோழர் இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்களால், 'கிவை பொது வடைமைத் தீர்மானங்கள்' என்றும், 'இராமாயணத் தங்கள் கட்சியில் சேர்த்துக் கொள்ளுவதற்காக ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் கொடுத்த விளை' என்றும் சொல்லப்பட்டதாகும்.

மற்றும், பார்ப்பனத் தேசியப் பத்திரிகைகளாலும் பார்ப்பனக் கூலிகளாலும், 'கராச்சி தீர்மானத்திலிருந்து திருடிய தீர்மானங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டதுமாகும். இவை பொதுஉடைமைத் தீர்மானமானாலும் சரி; கராச்சி திட்டத்தில் இருந்து திருடியது என்றாலும் சரி, அவற்றால் நமக்கு நஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை; ஊராபமேதான். ஏனெனில், காங்கிரஸ் காரர்கள் நமக்குத் திட்டமிடலை என்றோ அல்லது நமது திட்டங்கள் பிற்போக்கானவை என்றோ சொல்லமுடியாதல்லவா? கராச்சி திட்டத்தை நாம் திருவுக்கொண்டோ மென்றால், அதன் அர்த்தம் என்ன? அதாவது, கராச்சி திட்டத்தை நாம் நமது திட்டமாகக் கொண்டு விட்டோம் என்பதுதானே அர்த்தம்? அப்படி இருக்கும்போது, காங்கிரஸ் திட்டமும் நம்முடைய திட்டமும் ஒன்று என்றாவதோடு, அரசியலில் காங்கிரஸ் திட்டம் என்பதற்கும் ஜஸ்டிஸ் திட்டம் என்பதற்கும் வித்தியாசமிடலை என்பதைக் காங்கிரஸ் காரர்களே ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் என்று ஆகிவிடவில்லையா?

ஆனால், உண்மையிலேயே நமது திட்டங்களுக்கும் காங்கிரஸ் திட்டங்கள் என்பதற்கும் உள்ள வித்தியாசம் இரண்டு. அவை முக்கியமான வித்தியாசங்களாகும்.

காங்கிரஸ் திட்டத்தில் பழைய புராணங்களையும் சாதி-மத வித்தியாசங்களையும் காப்பாற்றவும், அவரவர் சாதி ஆச்சாரங்களை அழுவில் நடத்திக்கொள்ள உரிமையும், காப்பாற்றிக்கொடுப்பதாக உத்திரவாதமும் அடிகிறது. இவற்றை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஒப்புக்கொள்ளுவதானால் நாம் சூத்திரர்களாகவும், தீண்டாத சாதியாராகவும் இருக்க நாமே சம்மதித்துக் கொண்டவர்களாவோம். அன்றியும் வருணாசிரமத்தையும், பறையன்-பிராமணன் என்கின்ற உயர்வு தாழ்வையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாவோம்.

இன்றைய காங்கிரசின் கிளர்ச்சி எல்லாம் ஷே பிராமணத் தன்மையையும், பஞ்சமத் தன்மையையும் காப்பாற்ற இருந்துவருகிறதே யொழிய. பொதுவாக மனித சமூகத்திற்கு எவ்வித தன்மைக்காகவும் இல்லை என்று நாள் 15 வருடகாலமாகச் சொல்லி வருவதற்கு, கராச்சி தீர்மானத்திலுள்ள இந்தத் தத்துவமேதான் காரணம். ஆகவே, இவ்வளவு பெரிய வித்தியாசம் நமது திட்டத்துக்கும், கராச்சி திட்டத்திற்கும் இருக்கும்போது, கராச்சி திட்டமும், நமது திட்டமும் ஒன்று என்று எந்தப் பைத்தியக்காரனாவது சொல்ல முடியுமா?

அன்றியும், நமது திட்டத்தில் உள்ள விஷயங்கள் கராச்சி திட்டத்தில் இருக்கிறது என்று யாராவது சொல்ல முடியுமா? நமது திட்டத்தில் 'அரசியல் உத்தியோகங்கள், பிரதிநிதத்துவங்கள்—இந்த இந்த மாகாணத்தில் உள்ள எல்லா வகுப்பார்களுக்கும் (அதாவது முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், பார்ப்பனர்கள் பார்ப்பனரல்லாதார், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் ஆகிய வகுப்பார்களுக்கு) அவர்கள் ஜனத்தொகைப் பெருக்கத்துக்குத் தகுந்தபடி கிடைக்கும்படியாகச் செய்யவேண்டும்' என்பதாக உள்ள திட்டம், காங்கிரஸ் காரர்களின் கராச்சி திட்டத்தில் இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன்.

ஆகவே, காங்கிரசுக்கும் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் உள்ள ஒரே ஒரு வித்தியாசமெல்லாம் சாதி, மத, பேதங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டியதும், அது வரையில் வகுப்புகளின் அளவுக்குத் தகுந்தபடிதான் உத்தியோகமும், பிரதிநிதத்துவமும் இருந்துவர வேண்டும் என்பதுமே யாகும். இந்த கிடத்தில் உங்களுக்கு ஒரு விஷயம் விளக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

அதாவது, 'சாதிபேதம், சாதிப் பிரிவு ஆகியவை ஒழிய வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற நீங்கள், வகுப்புப்பிரிவு பிரதிநிதத்துவம் கேட்பது—சாதிபைக் காப்பாற்றுவது ஆகாதா' என்று பார்ப்பன தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பனவும், அவர்களது கூலிப் பத்திரிகைகளும், கூலிகளும் எழுதவும், கேட்கவும் செய்கின்றார்கள். இவர்களுக்குள் சிவர் ஜெரிந்தே விஷமத்துக்காகக் கேட்பவர்களும், சிவர் விஷயம் புரியாமல் பார்ப்பனர்கள் சொல்வதை நம்பிக் கேட்பவர்களும் உண்டு.

ஆனால், அதை விளக்கிக் காட்டக் கடமைபட்டுள்ளேன். என்னவென்றால், இன்று கராச்சி திட்டமோ காங்கிரசின் கொள்கையோ, பேதங்களை அடியோடு ஒதித்து விடுவது என்சிறதாக வில்லை. பூரண சுயேச்சை பெற்ற இந்தியாவில் பறையையும், பிராமணமும் இருக்கமாட்டார்கள் என்றோ, கொடுப்பன கொள்வினைக்கு அருகையற்ற சாதி மத பேதங்கள் இருக்காது என்றோ ஒரு வாசகம் இருக்குமானால், நாள் மாத்திரம் எதற்காக வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும், வகுப்புவாதமும் பேசவேண்டும் என்றுகேட்க காங்கிரஸ் காரர்களுக்கு உரிமை உண்டு. சாதி மதத்தில் நிடுநிலைமை வகித்து, பறைய சாஸ்திர பூரண தர்மங்களைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பதாக உத்திரவாதமளிக்கும் காங்கிரசிடம், எங்கள் பங்கு என்ன? எங்கள் உரிமை என்ன? என்று ஒருவர் கேட்டால் அவர் எப்படி வகுப்புவாதியாகவோ, தேசத் துரோகியாகவோ ஆகிவிடக்கூடும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள்.

பார்ப்பனர்கள் வேகு ஐக்கிரதையாகத் தங்கள் உயர்வைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்குக் காங்கிரசினிடம் உத்திரவாதம் பெற்றுக்கொண்டு, நம்மிடமிவந்து 'நமது தாழ்வையும், இழிவையும் நாம் காப்பாற்றிக்கொள்வதாய் உத்திரவாதம் கொடு' என்று நம்மைக் கேட்டால் நாம் அத்தனை பேரும் முட்டள்களா அல்லது வகுப்பு நலத்தை விற்று வயிறு வளர்க்கும் பார்ப்பனக் கூலிகளா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

நாள் இந்தக் காங்கிரசினுடையவும் பார்ப்பனர்களுடையவும் யோக்கிபதைகளைத் தெரியாமல் பேசுவதாக நீங்கள் யாரும் கருதியிடாதீர்கள். காங்கிரசின் யோக்கிபதைக்கு—சென்னை காங்கிரசுக்கு, தோழர் R. K. சண்முகம் அவர்கள் அனுப்பிய சாதி வித்தியாச ஒழிப்புத் தீர்மானம் என்ன சதி ஆயிற்று என்பதையும், பார்ப்பனர்கள் யோக்கிபதைக்கு—தோழர் டாக்டர் வரதராஜுலு வால் கிளர்ச்சி செய்யப்பட்ட குருகுல சமபந்தி போஜனத் தீர்மானம் என்ன ஆயிற்று என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள்.

இந்த கிரண்டு காரியங்களும் போதுமான ஆதாரமல்லவா என்று கேட்கிறேன்.

இந்த நாட்டில் வாழும் கோடிக்கணக்கான பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கு, இன்று முதலில் சாதி ஒழிப்பதும், சமமாய் நடத்தப்படுவது அல்லாத வேறு சுயராஜ்யம் என்ன வேண்டியிருக்கிறது, என்று யோசித்துப் பாருங்கள். அவற்றை ஒப்புக்கொள்ளாத காங்கிரசைப் பார்ப்பனரல்லாதார்கள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்றால், பார்ப்பனரல்லாதர்களைச் சூத்திரன் என்றும், பார்ப்பனர்களின் வைப்பாட்டி மக்களென்றும், பார்ப்பனர்களின் அடிமை என்றும் பார்ப்பனர்கள் சொல்லுவதை மெய்யென்று ஒப்புக்கொண்டதாகத்தானே அர்த்தமாகிறது அல்லவா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஆகையால், நாம் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் கேட்பது, சாதி ஒழியவேண்டும் என்பதற்கு எந்தவிதத்திலும் முணாண காரியம் ஆகாது என்பதுடன்—அதிலும் காங்கிரசைக் கேட்பது எப்படியும் எந்தவிதத்திலும் தவறாகாது என்றும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சாதி பேதங்கள் ஒழிவது சட்டத்தினால்தான் முடிய வேண்டுமே ஒழிய, பொதுஜன சம்மதத்தில் என்றால் ஒருநாளும் முடியவே முடியாது.

ஏனெனில், சாதி காரணமாகப் பாடுபடாமல் கடவுளையும் கோட்சத்தையும் காட்டி, ஊராற் உழைப்பில் வயிறு வளர்க்கும்படியான சவுகரியம் இருக்கும்போது, பலாத்காரத் துட்கோ அல்லது தண்டனைக்கோ அல்லாமல் எவனாவது சாதி ஒழிய சம்மதப்பாளா என்று கேட்கிறேன்.

ஆகவே, சட்டத்தின் மூலம் சாதிகள் ஒழிகின்றபோது, சட்டத்தின் மூலம் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை எடுத்து விடுவது சிறிதும் சிரமமான காரியமல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

பெரியாரும் வ. உ. சீயும்

கப்பலோட்டிய தமிழரான காலஞ்சென்ற வ.உ.சி. அவர்கள், பார்ப்பனரின் கும்புகையப் புரிந்து தந்தை பெரியார் அவர்களின் இன உரிமைப் போராட்டத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்து, வரவேற்றார் என்பதை விளக்கும் கடிதம் :-

J. O. CHIDAMBARAM PILLAI
PLEADER. 2 TUTTUKORI

கிடவுள் துளி. 11-5-1936

ந. பொ. கு. குடியரசு ஆளியர் துளி
ஈ. வெ. திராவிட மொழியர் கலாநிதி.

தேவாலயங்களே,
காஞ்சியில் துழிபுர் மகாநாட
குட்டு. வி. ரா. வெண்டுகோ
கடியல், 9 மீ. கள் 10-5-36ல் என்ன
எனது மனம் மயக்கம் பற்றி
தேன்.

சர்வகாலப் பார்ப்பனரின்
வாழ்வு கலை வுள்ளும் குட்டு
9 மீ. கள் கொள்வனவு சரியான
உயரம். அவ்வாறு சர்வகாலப்
பார்ப்பனரின் வாழ்வு கலின் மகா
நாடு வுள்ளும் காஞ்சியில் வகு
ஜான் மாதத்தில் நடக்கப் போக
துழிபுர் மகாநாட்டுப் பந்தரி லெ லெ
கட்டுவாட்டுப் பத்யாக நமது நன்
பர் குட்டு. வி. கலயான கர் துடு
லயம் மீ. கள் குட்டு நான் கிது லன்
குட்டு குட்டு வெறுத்து எழுதிய
கிடுகுன். அவர் கள் பதிவு எழுப் பார்
போல், கிடவுள் துளி. 9 மீ. கள் துள்
வி. உ. கிடுகுப் பார்ப்பனர்

அன்றியும், காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சிப்பதாலே அல்லது சட்டத்தினாலே வகுப்புகள் இல்லாமல் போகுமானால்—பிறகு யாருக்கு நாம் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப் போகிறோம்? ஆகவே, அது தானாகவே மறைந்துவிடும். ஆதலால், சாதி வகுப்புகள் உள்ளவரை வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் கேட்பதும், அதுவும் சாதியைக் காப்பாற்றுகின்ற காங்கிரசினிடம் கேட்பதும் குற்றமாகவோ, சாதியைக் காப்பாற்றியதாகவோ ஆகாது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நமது திட்டத்தில் வியாடாரிகள், தரகர்கள் கொள்ளையும் ஒழிக்கப்படுகின்றது.

கீழந்திர முதலாளிகளின் கொடுமைகளும், தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்களும் ஒழிக்கப்படுகின்றன.

மற்றபடி, கல்வி குறைவு, மதுபானக் கெடுதி, தீண்டாமை இழிவு ஆகியவைகள் நீங்குவதடன், சகல சாதி, மத வகுப்பு மக்களுக்கும், அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்திலும், உத்தியோகங்களிலும் விசிதாச்சார உரிமை கிடைப்பதன் மூலம் சமநிலை ஏற்பட வசதி அளிக்கிறது.

உரி விதிப்பு, நிர்வாகம், ஐன சமூகத்துக்கு அனுசூலமான கூட்டுறவு, ஸ்தல ஸ்தாபன நிர்வாகம், சம்பளக் கொள்ளை ஆகியவைகளும் ஒழுங்காக மக்களுக்கு அனுசூலமான வழியில் நடைபெறத்தக்க வண்ணம் அமைந்திருக்கிறது.

நிற்க நமது தீர்மானங்கள் எப்படிப்பட்டதாக இருந்தாலும்—காங்கிரஸ்காரர்களால் எவ்வளவு குறை சொல்லக்கூடியதாய் இருந்தாலும் நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால், இன்று நமது பாடம் மக்களுக்கு அவை தேவையானதும், போதுமானதும் தானா, அல்லா என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். நமது திட்டங்களால் விவசாயிகளின் நிலைமை காப்பாற்றப்படுகிறது.

லேவாதேவிகாரர்களால் ஏற்படும் கொடுமை ஒழிக்கப்படுகிறது. வக்கீல்களின் தொல்லைகளும், விவசாயிகளின் தொல்லைகளும் ஒழிக்கப்படுகிறது.

கைவகர் அனுபவ சாத்தியமான முறையிலேயே கைகூடும் மாதிரிபாகவும் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகவே, நமது திட்டங்கள் எவ்வளவு தீவிர சமதர்ம வாதியும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியதும், இதற்குமேல் எந்த சமதர்ம வாதியாலும் வகுக்கப்படாததமான அவ்வளவு மேன்மையானவையாகும்.

கைவகர் செவ்வனை வெற்றிபெற வேண்டுமானால், நமக்குள் ஒற்றுமையும் கட்டுப்பாடும் இருக்கவேண்டும். பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்குள் காங்கிரசின் விஷமும், பார்ப்பனர்களின் குழ்ச்சியும் பரவாதிருக்குமானால் இந்தப் பதனைத்து வருஷ காலத்திற்குள் ஈரக கிள்ளும் எவ்வளவுவோ பயனுள்ள காரியங்களைச் செய்திருக்கலாம். ஆனாலும் குற்றமில்லை. இனிவாவது ஒற்றுமையால் இருப்போமானால் வரப்போகும் சீர்திருத்தத்தைப் பயன்படுத்தி நல்ல வேலை செய்யலாம் என்றே கருதுகிறேன்.

நாம் பணக்காரர்களுக்கு அடிமை என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். எப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ்காரர்கள் என்றால், தங்கள் வயிறு வளர்ப்பதற்கு காங்கிரஸ்காரர்களிடமும் பார்ப்பனர்களிடமும் கூலி பெற்று நம்மைக் குரைக்கும் கூட்டத்தார்தான் சொல்லுகிறார்களே ஒழிய—தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு நாணயமான ஒரு பார்த்தகத்தை வைத்துக்கொண்டு நம்மை அடிமை என்று சொல்லுகிறவர்கள் யாரும் இல்லை. ஆதலால், அதைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

[வாடிப்பட்டியில், 1936-ல் சொற்பொழிவு— திராவிட நாடு 30-5-1933]

13. நீதிக் கட்சி நிலைக்க வழி

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

நம் கட்சியைப்பற்றிப் பேச வேண்டுமென்றும் 'கட்சியில் கவலையுள்ள தொண்டர் களுக்குப் சுயநலயில்லாது கட்சிப்பற்றுள்ள பொதுமக்களுக்கும் ஏதாவது உறுதியான வழி காட்ட வேண்டுமென்றும் பல நண்பர்கள் ஆசைப்பட்டார்கள். நான் எனக்குப் பேசுவது? உண்மையில் இதுவரை நான் கீங்கு என்ன பேசுவதென்பதைச் சிந்திக்கவேயில்லை. ஆனாலும், சென்னையில் இந்திய சட்டசபை எலக்டிவனில் நம் கட்சி அபேட்சகர்களுக்குப் படுதேரலி ஏற்பட்டது என்பது வின்று எங்கும் பேசப்படும் பேச்சாகவும், நம் எதிரிகளான பார்ப்பனர்களுக்கும், பார்ப்பனரல்லாதார்களில் சிலரும் கூட மசிழ்ச்சியடைந்துகொண்டிருக்கும் விஷயமாகவும் இருக்கிறது. ஆனால், அதைப்பற்றி முதலில் பேசுகிறேன்; பிறகு நம் கட்சியைப்பற்றிப் பேசுகிறேன்.

'நாம்' எலக்டிவனில் கோற்றுவிட்டோம். 'நாம்' என்றால் யார்? ஜஸ்டிஸ் கட்சி யாரா! பார்ப்பனரல்லாதாரா? நாம் ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்றால் இன்று ஜெயித்திருந்தால் தான் அக் கட்சிக்கு என்ன இலாபம் வரும்? ஜெயிக்காவிட்டால் என்ன முழு சிப்போகும்? அல்லது, நாம் பார்ப்பனரல்லாதார் என்றால் தோழர் கத்தே ரங்கைய நாயுடுவுக்கும், தோழர் சுந்தரராவ் நாயுடுவுக்கும் பார்ப்பனரல்லாதார் என்பதில் என்ன பிரயாத வித்தி யாசம்? கத்தே நாயுடுகாரு அரசியலிலும் மத கியலிலும் பார்ப்பனருக்கு அடிமை. தோழர் சுந்தரராவ் நாயுடு மத கியலில் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமை.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் முக்கியகொள்கை சமுதாய முன்னேற்றமேயாகும். ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு நான் சொல்லுகிறபடி ஏதாவது சமுதாயக் கொள்கை இருக்குமானால், அதில் இடப்பவர்கள் எந்த விதத்திலும் பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாய் இல்லாத பார்ப்பனரல்லாதார்களாகவே இருப்பார்கள். ஏனெனில், நாம் இதுவரை ஜஸ்டிஸ் கட்சியைப் 'பார்ப்பன ரல்லாதார் கட்சி' என்றே சொல்லி வருகிறோம். அதனாலேயே நம்மை 'நான்-பிராயிசு' (Non-Brahmin) கட்சி என்று சொல்லிக்கொள்கிறோம்.

அதற்காகவே திருவாரூர் மாகாண மாநாட்டில், 'பார்ப்பனரல்லாதாராகிய நாம் இந்துக்கள் அல்லர் என்றும், நாம் திராவிடர்கள் என்றும், நமது மதம் கீந்து மதம் அல்ல' என்றும் தீர்மானம் செய்தோம். இதை எதற்காகச் செய்தோம்? பார்ப்பனரிடமிருந்து நாடு, மதம் ஆகியவைகளில் பிரிந்தவர்கள் என்று காட்டுவதற்கேயல்லவா?

இதை எந்தப் பார்ப்பனரல்லாதாராவது, எந்த ஜஸ்டிசாராவது காரியத்தில் ஏற்று நடந்துகொள்ளுகிறார்களா? நாம் ஒரு சிலர் தொண்டை கிழிய, நம் குடும்பம் கெட, உடலழிய, 'ஆரியநாடு-திராவிடநாடு', 'ஆரியர்-திராவிடர்', 'பார்ப்பனர்-பார்ப்பன ரல்லாதார்' என்று கத்துவதம் சாகப் போவதுமாய் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருக்க, மற்றொருபுறம் நம்மில் முக்கிய தலைவர் என்போர்களும், நாளை மந்திரி ஆகப் போகிறவர்களும், நீர்வாக சபை மெம்பர், மந்திரிகளின் காரியதரிசி, ஜில்லா போர்டு, முனிசிபாலிடி தலைவர், மற்றும் பட்டம், பதவி, சட்டசபை மெம்பர், உத்தியோகம் முதலாகியவை கீந்தக் கட்சியின் போரல் அடைந்தவர்களும், அடையப்போகிறவர்களும், அடையத் தவம் கிடப் பவர்களும்—ஆரியர்களுக்கு ஆக்கமளிக்கும் தேசம், மதம், கோயில், ஞானம், சட்டம், சாஸ்திரம், புராணம், இதிாசம் ஆகியவைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டும், சாப்பாற்றிக் கொண்டும், சாப்பாற்றப் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டும், அவைகளுக்கு அடிமைகளாக நடந்து தங்கள் செல்வங்களையும், அறிவுத் திறனையும், ஊக்கத்தையும் அவற்றிற்குச் செலவு செய்துகொண்டுமிருந்தால், நம் கட்சிக்கோ நம் முயற்சிக்கோ ஏதாவது பயன் விளையுமா? என்று கேட்கிறேன்.

இந்திய வர்த்தக மந்திரி சர். ஏ. இராமசாமி முதலியார் அவர்களைப் பாராட்டி 11-12-1939-ல் சென்னையில் நடந்த தேநீர் விருந்தின் போது. முன்வரிசையில் சர். ஏ. டி. டக்ளஸ், டெர்லிங் டி. வெ. ரா. மற்றும் பலர்—'குடி அரசு' 31-12-1939

இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒன்று, 'இந்த மருந்து எங்களுக்கு ஜீரணம் ஆகாது; குடல் வெந்துபோகும்; வேண்டாம்' என்று அடியோடு இம் முயற்சிக்கு முயலிவிருந்து விலகிக் கொள்ள வேண்டும். அல்லது, 'உன் வைத்தியம் எனக்குப் பிடிக்காது; நீ உன் அடைப்பத்தைக் கட்டிக்கொள்; வேறு வைத்தியனைப் பார்த்துக்கொள்கிறாயா' என்று தைரியமாய்ச் சொல்லவேண்டும். இல்லாமல், 'நான் ஜஸ்டிஸ் கட்சி', 'நான் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் கட்சி' என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தால் இதற்கு என்னதான் அர்த்தம் என்று கேட்கிறேன்.

'பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார்' என்றால் பார்ப்பனர்களுக்கும் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் என்பவர்களுக்கும் ஏதாவது நடைமுறையில், வேஷத்தில், உள்ளத்தில், உணர்ச்சியில், பாவனையில் வித்தியாசம் இருக்கவேண்டாமா? பார்ப்பனர் பார்ப்பனர்களுக்கும் உத்தியோகத்தில் ஆத்திரப்படுகிறோம். ஆனால், அவனை நடுவில்வைத்து மனைவியுடன் நமஸ்கரிக்கிறோம்; காலில் விழுக்கிறோம்; நம் செல்வத்தைக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கிறோம்.

ஆகையால், இந்நிலையில் பார்ப்பனர்களுக்கும், பார்ப்பனர்-அல்லாதாருக்கும் அப்படி எந்த வித்தியாசத்தை அவர்களைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதற்குக் குறிப்பிட முடியும்? உண்மையில், நாம் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் என்றால் பார்ப்பனர்களுக்கும் நமக்கும் சமயக்கோட்பாடு எனும் தத்துவத்தில் பேதம் என்று காட்டவேண்டியதைத் தவிர, வேறு எதில் பேதம் காட்டினால்—நாம் அவர்களிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள் என்று காட்ட முடியும்?

மூலியுக்கும் நமக்கும் அல்லது கிறிஸ்தவருக்கும் நமக்கும் இன்றுள்ள பேதம் சமயக்கொள்கை தவிர வேறு எதில் இருக்கிறது?

இதுபோல், பார்ப்பனருக்கும் நமக்கும் சமயத்துறையில் பேதம் இல்லையானால்—காட்ட முடியவில்லையானால், வேறு எதில் காட்ட முடியும்? எதற்காக நாம் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டும்? இதுவரைச் சற்றேறக்குறைய 25 வருஷ காலத்துக்குமேல் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் இயக்கம் என்பதாக 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி'யைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். ஆனால், இன்றுவரை அக் கட்சியில் ஒரு பத்துபேர்கள் கூட உண்மையான பார்ப்பனர் ரஸ்லாதாராக இருக்க முடியவில்லையானால், இந்தக் கட்சியைப் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் கட்சி என்று சொல்லுவது வெட்கக்கேடும் பித்தலாட்டமும் அல்லது மடமையும் அல்லவா என்று கேட்கிறேன்.

அரசியலில் இக் கட்சி என்ன ஆதிக்கம் பெற்றும் என்ன பயன்? பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் என்றால் நியாயமாக அது மத இயலையும், சமுதாய இயலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அதற்காகவே அப்பெயர் ஏற்பட்டதாகும். அந்தத் துறையில் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் இயக்கம் என்ன செய்தது? ஜஸ்டிஸ்கட்சி அரசியல் துறையில் சிறிதாவது சில நாட்களாவது வெற்றிபெற்றதென்றே சொல்லலாம். அதனால் பட்டங்கள், பதவிகள், அதிகாரங்கள் பெற்றது என்றே சொல்லலாம்.

இதனால் நமது நாட்டுக்கோ, நமது சமுதாயத்துக்கோ ஏற்படவேண்டிய நன்மை என்ன ஏற்பட முடிந்தது?

சர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடு கவர்னர் வேலை பார்க்கவில்லையா? சர். பனகால், சர். P. T. இராசன், சர். குமாராபாயி ரெட்டிபார், சர். பாதிர்ரா, சர். முத்தையா செட்டியார் முதலியவர்கள் மந்திரிவேலை பார்க்கவில்லையா? சர். கிராமசாமி முதலியார் இன்னும் கூட வைகிராப் நர்வாகசபையில் இருக்கவில்லையா?

இவர்களில் எவராவது அந்தப் பதவிகளின் மூலம் பார்ப்பனர் ரஸ்லாதார் சமயத்துக்கோ, சமுதாயத்துக்கோ, திராவிட நாட்டுக்கோ செய்த நன்மை என்ன? அவர்களால் என்ன செய்ய முடிந்தது? பார்ப்பனர்களால் நமக்குக் சூட்டப்பட்ட குத்திரர், தாசி

மக்கள் என்கின்ற இழிவுப் பட்டம் நீக்கப்பட முடிந்ததா? பார்ப்பனர் உயர்ந்த சாதிகள் என்பதைப்போல மாற்றமுடிந்ததா? நாளைக்காவது நீக்க முடியுமா? என்று கேட்கிறேன். மேலே காட்டிய கீதனை கனவாசர்களிலும் யார், பார்ப்பனர்க்கு ஆதிக்கத்திற்குப் பயன்படவே ஏற்பட்ட சாதனைகளை—கொள்கைகளை வெறுத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள்?

சென்னையில் தோழர் சுந்தராவ் நாயுடு சார்பாகக் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்தில் நான் 'அந்தக் கட்சித் தலைவர்' என்கின்ற ஒதாவில் பேசும்போது ஒரு விஷமத்தனமான பத்திரிகைக்குப் பதில் சொல்ல நேர்ந்தது.

அதாவது, மூதல் நாள் கோகலே ஹாலில் நான் தலைமை வகித்துப் பேசும்போது, 'காங்கிரஸ் தலைவர்கள் நமது சமுதாயக் கொள்கைகளையும், பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்களானால் நான் ஜஸ்டிஸ் கட்சி அபேட்சகரை உடனே பின் வாங்கக் கொள்ளச் செய்யமுடியும்' என்று சொன்னேன். இதற்கு இப்பத்திரிகை, 'கிராமசாமி நாயக்கரின் சமுதாயக் கொள்கை ஒரு பெண்ணுக்கு இரண்டு புருஷனும், ஒரு புருஷனுக்கு இரண்டு பெண்டாட்டியும் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதுதானே? இதை ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்களா?' என்று எழுதி இருந்தது. இதற்குச் சமாதானமாக நான் சொன்னது என்னவென்றால்,

'அப்பா, இதை நான் சொல்லவில்லை. இந்து சமூகத்தில் இக் கொள்கை வெகு காலமாக இருந்துவருகிறது. துரோபதை 5 புருஷன் கட்டி 6-வது புருஷன் மீதும் சாதாரண இருந்தான் என்றும், தசரதன் 60003 பெண்டாட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தான் என்றும் இந்தக்களின் வேதங்கள் என்றும் தெய்வீகச் சரித்திரத்தில் இருக்கிறதுடன், இப்படி நடந்துகொண்ட பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் கோயில் கட்டி எத்தனையோ மூடர்கள் இன்றும் பணம் கொடுத்துக் குப்பிட்டு வருகிறார்கள் என்றும், ஆதலால், ஒரு பெண், புருஷன் செத்துப்போனால், மறு புருஷன் கட்டிக்கொள்ளலாம் என்று நான் சொன்னதில் இவர்கள் யோக்கியதைக்கு ஒன்றும் குறைந்துபோகாது' என்றும் சொன்னேன்.

இதற்கு அக் கூட்டத்தில் தலைமை வகித்த தலைவர்களுக்குமிடம், இப்படிப் பேசினால் ஒட்டுக் கிடைக்காது என்பதாகச் சொன்னார். எனக்குப்பின் பேசியவர்களில் ஒருவரான டாக்டர் கிருஷ்ணசாமியும் இதற்காக வருத்தப்பட்டார். இந்திலையில் பார்ப்பனரல்லாதார் என்று நம்மை நாம் எப்படிச் சொல்லிக் கொள்வது?

'நாங்கள் பார்ப்பனரல்லாதார் என்றும் பேரால் பதவிக்குப் போனால், மந்திரியானால் இன்னது செய்வோம்' என்று கொள்கையைக் கைரியமாய் வெளியில் சொல்ல வேண்டாமா? காங்கிரஸ்வர்கள் எவ்வளவு தைரியமாய், 'நாங்கள் சுயராஜ்யம் பெற்றால் கிராம ராஜ்யத்தை எந்தாபிப்போம்' என்கிறார்கள்? கிராம ராஜ்யம் என்றால் பார்ப்பன ராஜ்யம்தான்!

முஸ்லிம்கள், 'நாங்கள் சுயராஜ்யம் பெற்றால், இஸ்லாம் தர்மத்தை உலகெங்கும் நிலை நாட்டுவோம்' என்கிறார்கள்.

பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியார் சுயராஜ்யம் பெற்றால் எதையாவது நாட்டுவதாகச் சொல்ல வேண்டாமா? அப்படி நாட்டுவதற்கு ஒன்றும் இவர்களுக்குத் தனியாக இல்லை யானால் வேறு எதோடாவது—பார்ப்பனரோடாவது முஸ்லிம்களோடாவது சேர்ந்து கொள்ள வேண்டாமா? இரண்டும் கெட்ட—அதாவது, தனிக் கொள்கை, குறி கீல்லாத நமக்குத் தனிக் கட்சி எதற்கு என்றுதான் கேட்கிறேன். அல்லது, பார்ப்பனரல்லாதாருக்குள்ளாகவாவது நமக்கும் காங்கிரசிலுள்ள பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் ஏதாவது சமுதாயத் திட்டத்தில் வித்தியாசமிருக்க வேண்டாமா என்று கேட்கிறேன்.

காங்கிரஸ் பார்ப்பனரல்லாதாரும் ஜஸ்டிஸ் பார்ப்பனரல்லாதாரும் சமுதாயத் துறையில் எதில் மாறுபட்டவர்கள்? அவர்களும் கோயில் குளங்கள், கிராமபண்ணம், பாரதம்,

புராணங்கள் முதலியவைகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்றும், பார்ப்பானை வைத்தே திதி, திவசம், கலியாணம், கருமாதி முதலியவைகள் நடத்தவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஜஸ்டிஸ் அல்லது பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சிப் பார்ப்பனரல்லாதாரும் அப்படியே சொல்லுகிறார்கள். கட்டாயமாக அப்படியே எல்லாத் தலைவர்களும் நடந்து காட்டுகிறார்கள். இதனால் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சிக்குப் பலமில்லாமல் போகிறது; மதிப்பு மில்லாமல் போகிறது; நாணயம் கில்லாமல் போகிறது என்று சொல்வதில் தப்பு என்ன இருக்கிறது?

நான் உண்மையில் இக் கட்சிக்குத் தொண்டாற்ற வந்தது, என்னுடைய கொள்கைகளை மூட்டை கட்டிவைத்துவிட்டு, இப்படிப்பட்ட ஜஸ்டிஸ் கட்சியையும் அதன் தலைவர்களையும், பார்ப்பனரல்லாதாருக்குச் சமய, சமுதாயத் துறையில் பயன்படாததும் பொறுப்பிருக்க முடியாததுமான பதவி பெறத் தொண்டு புரியவா என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

எனக்கு வயதாகிவிட்டது. வரவரத் தலைவர்களாகவும் பதவிக்ரமியவர்களாகவும் இருக்கும் ஒருவரிடத்தில் கூட உண்மைப் பார்ப்பனரல்லாதார் உணர்ச்சி இருப்பதாக என்னால் காணமுடியவில்லை. என் வியாபாரத் தொழிலில் அல்லது என் எஸ்டேட் கவலையில் நான் இருந்திருப்பினானால் நானும் பணக்காரத் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் மாலைகள் சுமப்பவனாக இருந்திருப்பேன். அல்லது, சுயமரியாதை இயக்கத்தோடேயே இருந்திருப்பேனேயானால் தோல்வி என்கிற பேச்சே காதில் கேட்பதற்கில்லாமல் பல தலைவர்கள் பயப்படும்படியான நிலையில் இருந்திருப்பேன். இப்போது வெறும் மரக்கட்டையாக இருக்கிறேன். சிறிது அதிகப் பணமும் பதவியும் பெற்றவர்கள் நம்மைத் துரும்பாக மதிக்கும்படியும் தங்கள் மார்பைப் பார்த்து ஆசாயத்தைப் பார்த்தும்படியும் இருப்பதை நான் உணருகிறேன். என் தொண்டு ஏன் வீணாகப் போகவேண்டும்?

சுயமரியாதைக் கட்சிப் பெயரையோ ஜஸ்டிஸ் கட்சிப் பெயரையோ சொல்லிக் கொள்ள இஷ்டமில்லாதவர்கள், என்னைக் குற்றம் சொல்வதை ஒரு கவுரவமாகக் கருதுகிறார்கள். பார்ப்பனரல்லாதார்—ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் என்கின்றதன் நிழலில் நிற்கா விட்டால் பொதுவாழ்வில் தூசியும் இலட்சியம் செய்யப்படத் தகுதி கில்லாதவர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார் கொள்கைப்படி நடக்கச் சிறிதும் கவலையோ, அவசியமோ கில்லாதவர்களும் பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கத்துக்கும், ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் புத்தி சொல்ல வருகிறார்கள். இதை என்னால் பொறுக்க முடியாது. நீங்கள் இப்படிப்பட்ட சுயநல சமய சஞ்சீவிகளை இனி வெறுக்க வேண்டும்.

உங்களுக்குப் பார்ப்பனர்களை வெறுப்பது ஒன்று மாதிரியே போதாது. பார்ப்பனர்களுக்கும் உங்களுக்கும் என்ன பேதம், எதற்காக வெறுக்கிறீர்கள் என்பதைத் தெளிவாய் நாட்டுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் காட்டவேண்டும். அந்த பேதத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறவர்களையும் அதன்படி நடக்கிறவர்களையும் தவிர—மற்றவர்களுக்குக் கட்சியில் இடமிருக்கக்கூடாது. அவர்கள் பணத்தினால், செல்வாக்கினால் கட்சிக்குள்ளே புகுந்து கொண்டால், கட்சியைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள வந்தால் நீங்கள் அவர்களிடம் உள்ள வெறுப்பைத் தைரியமாய்க் காட்டவேண்டும். எண்ணிக்கை குறைந்தால் கவலை இல்லை. நன்றாய் வெறுக்கத் தெரிந்தவனும், வெறுக்கத் துணிந்தவனுமே வெற்றி பெறுவான். இதுவரை நடந்துவந்த முறை வெற்றி கொடுக்கவில்லையானால் புது முறையைக் கையாள் வேண்டாமா என்பதற்காகவே இதைச் சொல்லுகிறேன்.

நாம் இன்று தொடுத்துள்ள கிராமபண்ணம், பெரிய புராணம் வெறுப்பு என்பது 'நாம் பார்ப்பனரல்லாதார்' என்பதை ஒவ்வொரு பார்ப்பனரல்லாதாரும் உணரும்படி செய்ய ஒரு மார்க்கமாகும்; பார்ப்பனருக்கும், பார்ப்பனரல்லாதாருக்கும் ஒரு வித்தியாசம் காட்ட

அறிஞறியாகும். கிராமாயணமோ, பெரிய புராணமோ பார்ப்பனரல்லாதார்க்குச் சிறிதும் சம்பந்தப்பட்டதல்ல. அதில் தமிழர்கள் அல்லது பார்ப்பனரல்லாதார்கள் ஆகியவர்களுடைய பழைய கொள்கைகளோ அல்லது ஏற்ற கொள்கைகளோ ஒன்றும் இல்லை.

மூடநம்பிக்கை, மூட்டாள்தனம், இழிதன்மை என்பவை எந்த முறையிலும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு இருக்கக்கூடாது. கிராமன் நடந்துகொண்டதும், (நாயன்மார்கள்) தொண்டர்கள் நடந்து கொண்டதும் பார்ப்பனரல்லாதார்க்கு ஏற்றது என்றால்—பார்ப்பனரல்லாதார் சமுதாயம் ஒழிந்து போவதே மேல்; அல்லது, பார்ப்பனருக்கு அடிமையாய் இருப்பதே மேல். இப்படிப்பட்ட பார்ப்பனரல்லாதார் சமயம், சமுதாயம் நமக்கு வேண்டாம். இவை எல்லாம் ஆரியர் நலனுக்காக வேண்டியே ஏற்பட்டவைகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டவைகளும். இவற்றாலேயே பார்ப்பனர் நிலை இவ்வளவு கெட்டியாய் இருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தை விட்டு நீங்கிய தமிழர்கள் வாழமுடியவில்லையானால் மானமுள்ளவர்கள் வேறு சமயத்தைத் தழுவிக்கொள்வதே மேலாகும். கிராமாயணத்தையும் பெரியபுராணத்தையும் நீக்கிவிட்டு, அதில் காணும் கடவுள்களையும் இகழ்ந்து ஒதுக்கிவிட்ட நம் திராவிட மக்களில் ஒரு சார்பாரான இஸ்லாமியர்கள் மான வாழ்வும், ஒற்றுமை வாழ்வும் வாழாமல் போய்விடவில்லை.

ஆகவே, இத்தனை நாட்களைப்போல் அல்லாமல், தீவிரமாய் யோசிக்கவேண்டிய காலம் ஏற்பட்டுவிட்டது. சண்டை முடிந்தால் நம் கதி என்ன? நம்மை அரசியலில் யார் இலட்சியம் செய்கிறார்கள்? யார் செய்யப் போகிறார்கள்? செய்யும்படியாக எங்கே, நாம் காட்டிக்கொள்கிறோம்? இவைகளை நன்றாய்க் கவனியுங்கள்! கட்டுப்பாடாய்ப் புரட்சி மனப்பான்மை கொள்ளுங்கள்.

[வேலூர் (வ.ஆ.) நகர மண்டபத்தில், 3-6-1943-ல் சொற்பொழிவு—'திராவிட நாடு' 20-6-1943]

14. தலைவர் அறிக்கை

ஐஸ்டிஸ் கட்சியானது சிறிது காலமாக அதன் பிரச்சாரத்தாலும், வேலைத்திட்டங்களாலும் பொதுமக்கள் கவனத்தை ஈர்த்துச் சற்று செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது வாசகர்கள் அறிந்ததேயாகும்.

இதைக்கண்ட ஒருசிலர்—அதாவது, தோழர்கள் சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார், சர். பி. டி. கிராஜன், பி. ராமச்சந்திர ரெட்டியார் முதலியவர்கள் கட்சியின் பேரால் வாழ்க்கை நடத்தும் மக்களாகிய தோழர் பி. பாலசுப்பிரமணியம் முதலியவர்களையும் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பத்திரிக்கைகளாகிய 'சண்டே அப்சர்வர்' முதலியவற்றையும் கையாளாக வைத்துக்கொண்டு, மற்றும் நம் கட்சிக்கும் கொள்கைகளுக்கும் இன நலத்திற்கும் முழு எதிரிகளாகிய பார்ப்பனர் முதலியவர்களுடைய 'தேசிய' பத்திரிக்கை களினுடையவும் ஆதரவைப் பிடித்துக்கொண்டு, நாங்களேதாம் ஐஸ்டிஸ் கட்சியார்கள் என்றும், தோழர் பி. ராமச்சந்திர ரெட்டியார் அதன் தலைவர் என்று ஒருதடவையும், அவர் தற்காலத் தலைவர் என்று ஒருதடவையும், ஆக்டிவ் (பதில்) தலைவர் என்று ஒருதடவையும், தோழர் பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் காரியதரிசி என்று ஒரு தடவையும், அவர் கட்சி நிர்மாணஸ்தர் என்று ஒருதடவையும், மெம்பர் அல்லாத தோழர் சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் நிர்வாகசபை மெம்பர் எனவும், ராஜ்யகடூர் ஏ. துரைசாமி முதலியார் அவர்கள் கூட்டங்களையும், மாநாடுகளையும் கூட்டுவிப்பவர்களாகவும் பலவிதமான பெயர்களை அவர்களாகவே உற்பத்தி செய்து கொண்டும், உரிமையாக்கிக்கொண்டும் சம்பந்தில் தாங்கள் ஐஸ்டிஸ்கட்சி மகாநாடு என்பதாக ஒரு மகாநாடு கூட்டப்பாவதாகவும், பத்திரிக்கைகளில் சேதியாகவும், அறிக்கையாகவும் வெளியாகி வருவதைப் பார்க்கிறேன்.

MR. M. N. ROY and Mrs. ROY, with Mr. E. V. Rameswami Naicker, Mr. S. Muthiah Mudaliar and others, on their arrival in Madras this morning. Mr. Roy is leader of the National Democratic Union (an association of nationalist parties and groups to democratize India's war effort and to establish coalition Ministries in the Provinces).

ரஷ்ய நாட்டில் வெளிநர் அவர்களுடன் பணியாற்றித் திரும்பிய இந்திய நாத்திக அறிஞர் எம். என். ராய் அவர்களை சென்னையில் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. வரவேற்றபோது. (1941 பிப்ரவரி)

ஆதலால், நான் இந்தப் பெரியோர்களின் இந்த அறிக்கையும் சேதியும் 'சவுத் இந்தியன் லிபரல் பெட்ரேஷன்' என்று ஆங்கிலத்திலும், 'தென் இந்திய நலஉரிமைச் சங்கம்' என்ற பெயரோடு தமிழிலும் இருந்துவந்து (27-8-1944-ல்) சேலம் 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி கான்பிரன்ஸ்' என்னும் மாநாட்டில் முறையே, 'திரவிடியன் ஃபிடரேஷன்', 'திராவிடர் கழகம்' என, பெயர் மாற்றப்பெற்று நடந்துவரும் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குச் சம்பந்தப்பட்டதல்ல வென்றும் தெரிவிப்பதோடு, இம் மாதிரி பெயர்களை உபயோகித்துக்கொண்டு தங்கள் கூட்டங்களை ஜஸ்டிஸ் கட்சி நிர்வாக சபைக் கூட்டமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு இவ்வித நடவடிக்கை செய்ய அவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லையென்றும் பொது மக்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

['குடி அரசு' - அறிக்கை - 16-12-1944]

15. வடநாடும் தென்னாடும்

அன்புள்ள தோழர்களே !

உங்களைப் பெருங்கூட்டமாக இங்குக் காணவும், உங்கள் எல்லோரையும் கண்டு பேசவும், அறிமுகப்படுத்திக்கொள்ளவும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதைக் கொண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். உங்களுடைய உணர்ச்சியையும், உற்சாகத்தையும், என்னைக் கண்டதும் நீங்கள் செய்த ஆர்வார்த்தையும் பார்த்து நான் மிகப் பெருமையடைவதோடு எனது ஆசையைப்பற்றி மிகவும் நம்பிக்கை அடைகிறேன். மொழி பேதத்தாலும், நம் பழக்க வழக்கங்களாலும் நம் இருவர் நாட்டிற்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற அதிகத் தூரத்தாலும் நாம் ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு இல்லாமலும், நம் இருநாட்டார் நலத்திற்காகவும் ஒன்றுபட்டு வேலைசெய்து போராட்டம் துவக்கமுடியாமலும் இருந்து வருகிறோம்.

இவை ஒருபுறம் இருக்க, நம் எதிரிகளின் கையாயுதங்களாகிய போலி தேசிய மென்பதும் தேசிய பத்திரிக்கைகள் என்பவையும் நம்மை ஒருவருடன் ஒருவர் சேர ஒட்டாமல் செய்வதோடு, நமக்கு எவ்வளவு கேடுசெய்யவேண்டுமோ அவ்வளவையும் செய்து வருவதல்லாமல், நமது முயற்சிகளையெல்லாம் திரித்துக்கூறி, நம்மைப் பிரித்து வைத்து, அடக்கி, ஆதரவற்றவர்களாக ஆக்கி வருகின்றன. என்றாலும், இன்று இங்கு ஒரு கூட்ட வாலிபர்களும், பட்டம் பெற்ற வக்கீல்களும், காவி உடைதரித்த சில சாமியார்களும் எனது கொள்கைகள், ஆசைகள் சம்பந்தமான பெரும்பாலான பிரச்சினைகளை ஆதரிக்கும் அறிகுறியோடு கிளத்தும் ஒலிகளும், காட்டும் அன்பும், ஆர்வாரமும் நம் இருவருடைய நிலைமையும் ஒன்று என்பதையும், ஒன்றுபட்டு உழைக்கவேண்டும் என்ற முயற்சிகளையும் காணநேர்ந்ததை உண்மையிலேயே ஒருபெரும் பேறாகவே கருதி அளவிலா ஆனந்தம் கொள்ளுகிறேன்.

எப்படி ஒரு அன்னிய அரசாங்கமானது ஒருநாட்டு மக்களைத் தங்கள் நலனுக்கு ஏற்றவண்ணம் அடக்கி ஆள வேண்டுமானால், 'பிரிவினை செய்து ஆளவேண்டும்' என்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்டு இருக்கிறதோ, அதேபோல் இந்த நாட்டிலுள்ள பழங்குடி மக்களாகிய நம்மை ஒரு அன்னிய நாட்டு ஆரிய இனமானது நம்நாட்டில் பிரவேசித்து, நம்மை அடக்கி, நம்மீது நிரந்தரமாய் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காகவே கடவுள், மத, வேத, சாஸ்திரங்கள் என்பவற்றின் பேரால் நம்மைப் பல வகுப்புகளாகப் பிரித்துவைத்து விட்டார்கள். இதனால்தான், இந்தநாட்டுப் பழங்குடி மக்களும் சகல விதத்திலும் செல்வமும் வீரமும் உள்ள சக்தி பொருந்திய பெரும்பான்மையுள்ள மக்களுமாகிய நாம் பிற்பட்ட மக்களாகவும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகவும், தொடக்கூடாத மக்களாகவும் மனிதப் பிறவி உரிமைக்கு உரியதல்லாத மக்களாகவும் நம்முடைய நாட்டிலேயே நாம் ஆக்கப்பட்டு இருக்கிறோம். இதை நம்மில் இதுவரை ஒரு சிலராவது அறிந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

கடந்த பல நாட்களாக நம்முடைய ஈனநிலையைக் குறிவைத்து விளக்கிச் சொல்லிக் கொண்டு, சமுதாய சீர்திருத்தம் என்னும் பெயரைவைத்து எத்தனையோ பேர் எவ்வளவோ வேலை செய்திருக்கிறார்கள் என்பது உண்மைதான். என்றாலும், அவர்களில் எவரும் வெற்றி பெறாமலேபோயிருக்கிறார்கள். ஏன்என்றால், அவர்கள் அத்தனைபேரும் இருக்கிற குறைபாடுகளை நீக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள்யொழிய, அவை ஏற்படுவதற்கு அடிப்படையான மூலகாரணம் என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்து அதைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிக்கவே இல்லை. ஆகையால், இன்று நான் சொல்வது என்னவென்றால், நமது சமுதாயத்திலுள்ள இழிவுகளையும் குறைபாடுகளையும் ஒழித்து, நம்மை மனிதத்தன்மைக்கு அருகதை உடையவர்களாக ஆக்கவேண்டும் என்று கருதுகிறவர்கள், 'இந் நிலைக்குக் காரணம் என்ன? எதனால் நாம் இக் கேவலமான நிலையை இந்தப் பகுத்தறிவு, சமதர்மக் காலத்திலும் சுமந்துகொண்டு இருக்கிறோம்?' என்பதைக் கண்டு பிடிக்க முயலவேண்டும் என்பதேயாகும்.

எனக்கு வயது இன்று 67. நான் சொன்ற 40 வருஷகாலமாக நமக்குள்ள சமுதாயக் குறைகளையும், இழிவுகளையும் ஒழிக்க வேண்டுமென்ற துறையில் உழைத்து வந்திருக்கிறேன். எனது குடும்பமும் ஒரு வைதிகக் குடும்பமாகும். குடும்பத்தில் எவ்வளவோ கோவில்கட்டுதல், சத்திரம் கட்டுதல், அன்னதானம் செய்தல் முதலிய பல காரியங்கள் செய்திருப்பதோடு, இந்தத் தர்மங்களுக்குச் சொத்துக்களும் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள் என்றபோதிலும்,

அப்படிப்பட்ட குடும்பத்தில் பிறந்த நான் இன்று பல மக்களால் ஒரு புரட்சிக்காரனென்றும், தீவிரக் கிளர்ச்சி செய்கிறவன் என்றும் சொல்லப்படுகிறேன். காரணம் என்னவென்றால், நம்முடைய நிலைமைக்குக் காரணமாய் இருக்கும் அடிப்படையில் நான்கையை வைப்பதால்தான். அது என்னவெனில், எவ்வளவு காலத்திற்கு நாம் இந்து மதத்தையும், இந்துக் கடவுள்களையும், இந்து சாஸ்திரம், புராணம், வேதம், இதிசாசம் முதலியவைகளையும் நம்பிப் பின்பற்றிக்கொண்டு இருக்கிறோமோ அதுவரையில், நாம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும், பிற்படுத்தப்பட்டவர்களாகவும் சம உரிமைக்கு அருகதை அற்றவர்களாகவும் இருப்பதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியவே முடியாது. அந்த மாதிரி அவைகளில் இருந்து வெளியேறாமல் அவைகளை நம்பிப் பின்பற்றி நடந்து வந்தவர்களில் ஒருவராவது, அவர்கள் வேறு வழிகளில் எவ்வளவு முயற்சித்தவர்களாய் இருந்தாலும், எவ்வளவு பெரியவர்களாக ஆகி இருந்தாலும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இழிவிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டவர்கள் இல்லவே இல்லை என்பதை ஒவ்வொரு சீர்திருத்தவாதி என்பவனும் நன்றாக உணரவேண்டும் என்று சொல்லி வருகிறேன். இதனாலேயே நான் நாத்திகன் என்றுகூட சொல்லப்படுகிறேன்.

தொழர்களே! நான் ஏன் இப்படிச் சொல்லிவருகிறேன் என்றால், சாதி முறைகள் என்பவைகள் எல்லாம் இந்து மதத்தினுடைய சிருஷ்டியேயாகும். இந்துக் கடவுள்கள் பெயராலும், சாஸ்திரங்கள் பெயராலுமேதான் அவை நிலை நிறுத்தப்படுகின்றன. பகுத்தறிவற்ற சில சமுதாய சீர்திருத்தக்காரர் என்பவர்கள் இப்படிப்பட்ட கடவுள், மதசாத்திரங்களுக்கும், இந்து மதத்திற்கும், வேதாந்தமும் தத்துவார்த்தமும் சொல்லி, இதை ஏற்படுத்தினவர்களுக்கு நல்ல பிள்ளைகளாக ஆவதற்கு முயற்சிப்பார்கள். இந்த அறிவீனமும், மோசமும், தந்திரமும் ஆன காரியங்களால் தாங்கள் மாத்திரம் மரியாதையடையலாமே தவிர, சமுதாயத்தின் இழிநிலை போக்க ஒரு கடுகனவும் பயன்படாது. ஆகையால், உங்களுக்கு முதலாவதாக நான் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால், நீங்கள் உங்களுடைய நிலையைச் சிறிதாவது மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்று உண்மையாய் ஆசைப்படுவீர்களானால், இந்து மதம் என்பதையும் அது சம்பந்தப்படக் கடவுள் மத, புராண, சாத்திர, இதிசாசம் என்பவைகளையும் உதறித் தள்ளி அவற்றிலிருந்து வெளி

வாருங்கள். அதைச் சொல்லவேதான் நான் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இங்கு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் அதைச் செய்யவில்லையானால் இனியும் ஓர் ஆயிரம் ஆண்டிற்குக்கூட நீங்கள் எப்படிப்பட்ட மாநாடுகளும், சங்கங்களும், பிரச்சாரங்களும், கிளர்ச்சிகளும் நடத்தினாலும், எவ்வளவுதான் அரசியல் சுதந்திரமும், பொருளாதார முன்னேற்றமும் பட்டம் பதவிகளும் பெற்றாலும் உங்கள் சமுதாயத்திற்குள்ள இழிவு நீங்கப்போவதில்லை. இது உறுதி; உறுதி. உங்களுக்கு முன் முயற்சித்தவர்கள் செய்த தவறுகளையே நீங்களும் செய்துகொண்டிருந்தால் உங்கள் வாழ்நாட்களும் அவர்களைப் போலவே தவறு செய்யத்தான் முடியும் ஒழிய, திருத்தம் காண முடியவே முடியாது. மலைக் காய்ச்சலால் அவதிப்பும் மக்கள் கொய்னா சாப்பிடுவதையே அதற்குப் பரிசாரம் என்று கருதுவார்களேயானால் அம் மக்களுக்கு மருந்து சாப்பிடுகிற வேலையும், மருந்து வியாபாரிகளுக்கு இலாபம் கிடைக்கிற வேலையும்தான் நடைபெறுமே தவிர, அவர்களுக்கும் அவர்களது சந்ததிகளுக்கும் மலைக் காய்ச்சல் ஏற்படுவது தடுக்கப்படமாட்டாது.

உண்மையில் மலைக் காய்ச்சலை ஒழிக்க வேண்டுமானால் மலைக் காய்ச்சலுக்கு ஆதாரமான, அதை உற்பத்தி செய்கிற கொகப்பூச்சிகள், விஷக் காற்றுக்கள் முதலியவைகளை ஒழிக்கவேண்டும். இவைகள் ஒழிக்கப்படவேண்டுமானால், மறுபடியும் அவைகள் உற்பத்தியாகாவண்ணம் கசுமாலங்களையும் குப்பைக்கூளங்களையும் நெருப்பு வைத்து எரித்து, அழுக்குத் கண்ணீர்க் கட்டைகளை மூடி ஆகவேண்டும். அதுபோலவேதான், நம் சமுதாய இழிவுக்குக் காரணங்களாய் இருக்கிற எப்படிப்பட்ட மதத்தையும், கடவுள்களையும், ஆதாரங்களையும் நாம் அடியோடு அறுத்தே தீரவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம்.

இந்து மதத்தையோ, அது சம்பந்தமான கடவுள், மதம், சாஸ்திரம், இதிசாசம், புராணங்களையோ சீர்திருத்திவிடலாம் என்று நினைப்பது வெறும் கனவும், வீண் வேலையும், கடைத்தெடுத்த முட்டாள்தனமுமேயாகும்.

சரியான வழி—புத்திசாலித்தனமான வழி என்னவென்றால், அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதுதான். அதாவது, இந்து மதத்தைவிட்டு நாம் வெளியேறிவிட வேண்டியதுதான்.

அதாவது, இந்து மதம் என்பதற்கு வேறு வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமானால் ஆரியம், பார்ப்பனியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். உங்களுக்குச் சந்தேகமிருந்தால் அகராதிப் புத்தகங்களையும், அறிஞர்களால்—ஆராய்ச்சி நிபுணர்களால் எழுதப்பெற்ற ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும் பார்க்குத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் நன்றாய் ஞாபகத்தில் வைப்புகள். ஆஷாடபூதிகளைக் கண்டு ஏமாந்துவிடாதீர்கள். புத்தர், சங்கரர், இராமானுஜர் போன்றவர்களின் முயற்சிகள் என்ன ஆயின? புத்தரை ஒழிக்கவே இராமன், கிருஷ்ணன், இராமாயணம், கீதை, புராணங்கள், அவை சம்பந்தப்பட்ட கோவில்கள் முதலியவை கற்பிக்கப்பட்டன. இராமாயணத்தையும், கீதைகளையும், பிற சாத்திரங்களையும், ஆதரித்துப் பிரச்சாரம் செய்யவே சங்கரர், இராமானுஜர்கள் முயன்று வந்தார்கள். அவர்களைப் பின்பற்றித்தான் ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும், பக்தர்களும், தாசர்களும், மகாத்மாக்களும், ஆனந்தாக்களும், சுவாமிகளும் தோன்றினர். இதை உணர்ந்தவர்கள்தான் இன்று இந்நாட்டு மனித சமுதாய சீர்திருத்தத்திற்கு ஒரு கடுகனாவாவது தகுதியுடையவர்களாவார்கள்.

சமீபத்தில் தோழர் அம்பேத்கார் அவர்கள் சென்னை வந்திருந்தபோது என்னிடத்தில் இது சம்பந்தமாக நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்ததிலிருந்தும் பஞ்சாப் லாகூரிலிருந்து 'ஐதாபத்தீ தோரக் மண்டல' தலைவர் சந்திராம் அவர்களும், முன்பு காரிய தரிசியாய் இருந்த ஹரிபவன் அவர்களும் உங்களைப்பற்றி எனக்கு எழுதிய சில கடிதங்களிலிருந்தும் உங்கள் காரியதரிசி எழுதும் சில குறிப்புகளிலிருந்தும் நீங்கள் நான் சொல்லும்

இந்த வார்த்தைகளைப் பொறுமையாய்க் கேட்கக்கூடியவர்களென்றும் நடுநிலைமையிலிருந்து கவலையாய் சீர்திருந்தக்கூடியவர்கள் என்றும் தெரிந்ததினால் இவ்வளவு ஆயிரம் பேர் கொண்ட இந்த மாபெரும் கூட்டத்தில் உதை நான் சொல்லுகிறேன். எங்கள் நாட்டில் நான் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவனாய் இருந்த 1922-வது வருடத்திலேயே ஒரு பெரிய மாகாண காங்கிரஸ் மகாநாட்டில், 'இராமாயணம் கொளுத்தப்பட்டாலொழிய தீண்டாமையொழியாது' என்று சொல்லியிருக்கிறேன். வெகு பேர்களுக்கு அன்று ஆத்திரமாய் இருந்தது. இன்று எங்கள் நாட்டில் இப்படிப் பேசுவதும் கொளுத்துவதும் சர்வசாதாரணமாய் ஆகிவிட்டது. இராமாயணத்தைக் கொளுத்த ஒரு கூட்டமும், அதை ஆதரிக்க ஒரு கூட்டமும் தினமும் பொதுக்கூட்டம் கூட்டிப் பேசுவகுகிறார்கள்.

மற்றும், பதினாயிரக் கணக்கான சுயமரியாதைக்காரர்கள் இந்துமதத்தைவிட்டு வெளியேறிவிட்டார்கள் என்றே சொல்லலாம். தங்கள் வடமொழிப் பெயர்களை எல்லாம் மாற்றிக்கொண்டார்கள்; இந்துமத அறிகுறியாய் இருக்கிற சின்னங்களையெல்லாம் விட்டு விட்டார்கள். உச்சிக் குடுமிகளை எல்லாம் தாங்கள் கத்தரித்துக் கொண்டதுமல்லாமல் பிறருக்கும் கத்தரித்துவிட்டார்கள். அனேகர் புராணப் பண்டுகைகளையும் உற்சவங்களையும் கொண்டாடுவதில்லை. இதற்குமுன்பு ஏழைகள் பணத்தை வஞ்சித்துக் கொள்ளையடித்த பணக்காரர்கள் இதற்குமுன்பு கோயில் கட்டிவந்ததை நிறுத்திவிட்டு, பள்ளிக்கூடம் முதலிய காரியங்களில் செலவிட்டுவருகிறார்கள். சென்சஸில் தங்கள் இந்துக்கள் அல்லவென்று அனேகம் பேர் சொல்லிவிட்டார்கள். புராண நாடகங்களையும், சினிமாக்களையும், பஜனைப் பாட்டுகளையும் ஜனங்கள் வெறுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். கூடிய சீக்கிரத்தில் பெரும் கிளர்ச்சிகள் செய்து ஜெயிலுக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வாலிபர்கள் போகத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். எங்கள் நாட்டார் பலர் எங்கள் திராவிடநாடு, வடநாட்டு சம்பந்தத்திலிருந்து பிரிந்து தனியாக இருக்கவிரும்பும் முக்கிய காரணங்கூட இந்துமதத்தால் ஏற்பட்ட இழிவும், ஆரிய ஆதிக்கத்திலிருக்கும் இழிவும் சுரண்டலும் ஒழியவேண்டும் என்பதற்குமாகும்.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தலைவர்களாகிய டாக்டர் அம்பேத்கார், ராவ்பகதூர் சிவராஜ் போன்றவர்கள் எல்லாம், தாங்கள் இந்து மதஸ்தர்கள் அல்லவென்றும், தாங்கள் இந்துக்கள் அல்லவென்றும், தங்கள் சமூகத்தார் இந்துமதத்திலிருந்து விலகவேண்டும் என்றும், 15 வருடத்திற்கு முன்பிருந்தே சொல்லிவருகிறார்கள். 'இந்துமதத்தை விட்டு விட்டால் எங்களை என்ன மதம் என்று சொல்லிக்கொள்வது?' என்று கேட்கலாம். உங்களுக்குத் துணிவு இருந்து நீங்கள் வேறு எந்த மதத்தின் பேரை சொல்லிக்கொண்டால் சமுதாயத்தில் உங்களைத் தீண்டாமையும், இழிவும் அணுகாதோ அதைச் சொல்லுங்கள். அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளுவதில் உங்களுக்கு ஏதாவது ஆட்சேபணை இருக்குமானால் நீங்கள் திராவிடர்கள் என்றும், திராவிடர் சமயத்தவர்கள் என்றும் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அதிலும் கஷ்டமிருந்தால், சமரச சமயத்தார், மனித சமுதாய ஜீவகாருண்ய சமயத்தார் என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம். பொருள் இல்லாததும், பித்தலாட்டமானதும், இழிவையும் அன்னிய ஆதிக்கத்தையும், சுரண்டலையும் தருவதுமான ஒரு சுயநல கற்பனையான (இந்து) மதத்தின் பேரைச் சொல்லிக்கொள்வது என்பது வெட்கக்கேடான காரியமாகும். மதம் வேண்டுமானால் மதம் வேண்டும் என்பவர்கள் மதத் தத்துவங்களையும் அவசியத்தையும் ஆராய்ச்சி செய்துபார்த்து, ஒரு மதத்தைத் தழுவுவது என்பது அறிவுடைமையாகும். அப்படி இல்லாமல், தான் ஒரு மதத்தில் பிறந்துவிட்டான் என்பதற்காகவே அதை எப்படி விடுவது என்று சொன்னால் அது வருணாசிரமத்தை மற்றொரு முறையில் பின்பற்றுவதே யாகும். பகுத்தறிவுவாதி என்று சொல்லுவது எல்லா மதத்திற்கும் தாய் மதம் என்று சொல்லிக் கொள்வதை ஒக்கும். நீங்கள் திராவிடர்கள் என்பதை உணராவிட்டாலும் நீங்கள் ஆரியர்கள் அல்லர். ஆரிய சம்பிரதாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்லர் என்றும், ஆரியர்கள் இந்த நாட்டிற்குக் குடியேறிவந்த ஒரு அன்னிய இனத்தவர்கள் என்றும்

அவர்களுடைய ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட கடவுள், மத, சாத்திர, புராண, இதிக்காசங்களைச் சுமந்துகொண்டிருப்பதன் பயனாகவே இந்த இழிநிலையில் இருக்கின்றீர்கள் என்றும் தெரிந்தால் எனக்கு அதுவே போதுமானதாகும்.

தோழர்களே!

முன்னுரையாக அதிகநேரம் பேசிவிட்டேன். அனேக காரியங்கள் நடக்கவேண்டி இருப்பதால் மாநாட்டுக் காரிய நடவடிக்கை ஆனபிறகு சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன். நான் சொன்ன இவற்றை நீங்கள் நன்கு ஆலோசனை செய்துபார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வாருங்கள்.

[கான்பூரி, 29, 30, 31-12-1944-ல் நடந்த இந்திய பிற்படுத்தப்பட்ட இந்துவகுப்பார் சங்க மாநாட்டுத் தலைமை உரை—'குடி அரசு' 13-1-1945]

16. என் மாற்றங்கள்

நான் எப்போதும் எந்தக் கட்சிக்கும் ஆதரவு கொடுக்க முந்துபவன் அல்லன்; முந்தியதே கிடையாது. என்னை அணுகிறவர்களுக்குத்தான் ஆதரவு கொடுத்து வந்திருக்கிறேன். எனக்கு எந்தக் கட்சி ஆதரவும் தேவையில்லை. ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்னை அடைந்ததால் அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தேன்; நானே ஜஸ்டிஸ் கட்சியானேன். யாரையும் போய் ஆதரவு தேடாமல் இன்று ஜஸ்டிஸ் கட்சியே அதாவது, திராவிடர் கழகமே (முன்னேற்றக் கழகமே) ஆட்சி செய்யும்படியான நிலைமைக்கு அதை ஆக்கியிருக்கிறேன்.

மற்றும், அந்தக் காலத்தில் காங்கிரஸ் ஒழிக்கப்பட்ட 1939-ல், அரசாங்கமே வந்து, இரண்டு கவர்னர் ஜெனரல்கள் என்னை வேண்டியும்—நான் இணங்காமல் வெளியில் நின்றேன்; அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுத்து காங்கிரசை அடக்கினேன்.

வெள்ளையர் அரசாங்கம் நாட்டைக் காலி செய்துவிட்டுப் போனவுடன் வேறு கதியில்லாமல் காங்கிரஸ் பார்ப்பனர் கைக்கு வந்தவுடன், அவர்கள் எவ்வளவு என்னை வேண்டியும் நெருங்காமலிருந்து, பார்ப்பனரைப் பதவியிலிருந்து வெளியேற்றினேன். பிறகு பதவிக்கு வந்த பார்ப்பனரல்லாத தமிழர் திரு. காமராஜர், அவரை விரும்பியதற்கிணங்க அவரை ஆதரித்தேன்.

அவர் ஆட்சி மாறி ஜஸ்டிஸ் கட்சியின், திராவிடர் கழகத்தின் ஒரு பிரிவான—திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பதவிக்கு வந்தது என்றாலும், அது பார்ப்பனர் ஆதரவு தங்களுக்கு அபாயத்தைக் கொடுக்கும் என்று கருதி, பிரிவுபட்ட ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் (தி.மு.க.வின்) தலைவரான அண்ணா அவர்களே நேரில் என் வீட்டிற்கு வந்து, 'உங்களிடம் ஒப்படைக்கிறேன்; நீங்களே எங்களை நடத்துங்கள்!' என்று சொன்னதால் ஜஸ்டிஸ் (திராவிடர் கழக) கட்சியின் ஆதரவில் நடந்து வருகிறது.

இந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சி சேலம் மாநாட்டில் அண்ணா அவர்களின் பிரேரணையின் மீதுதான், 'திராவிடர் கழகம்' என்ற பெயர் கொண்டதாயிற்று. அதற்கு மற்றொரு ஆதாரம் ஜஸ்டிஸ் (தி.க.) கட்சிக் கொள்கையாகிய பார்ப்பனரல்லாதாராலேயே இன்று ஆளப்பட்டு வருகிறது.

['விடுதலை' - தலைவங்கம்—24-10-1972]

5. சுயமரியாதை இயக்கம்

1. சுயராஜ்யமா? சுயமரியாதையா?

நமது நாட்டிலுள்ள பொதுமக்கள் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் சூழ்ச்சிகளாலும், தந்திரங்களினாலும் ஒருவரையொருவர் இழிவுபடுத்தியும், அடிமைப்படுத்தியும் கொடுமை செய்து வருவதன் பலனாய் அன்னிய அரசாங்கத்தின்கீழ் ஆளப்பட்டு துன்பமடைந்து வருகிறோம். இத் துன்பம் நமக்கு ஒழியவேண்டுமானால் நாம் பிறருக்குச் செய்யும் துன்பம் ஒழியவேண்டும். அன்னிய அரசாங்கத்தார் நமக்குச் செய்யும் கொடுமையை ஒரு தட்டில் வைத்து, நம் நாட்டில் சிலர் நமக்குச் செய்யும் கொடுமையையும், நம்மைக்கொண்டு மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் செய்யும் கொடுமையையும் ஒரு தட்டில் வைத்துத் தூக்கிப் பார்த்தால் அரசாங்கத்தின் கொடுமையைவிட நம்மவர்களின் கொடுமையே பெரிய பளுவானதாயிருக்கும்.

நமது நாட்டில் சில வேடிக்காரர்கள், சுயராஜ்யம் என்கிற பதமும், சுதந்திரம் என்கிற பதமும், உரிமை என்கிற பதமும் வாழ்க்கையை உத்தேசித்து வாயளவில் பேசி, பொது ஜனங்களை ஏமாற்றி, நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் காலங்கழிக்க பார்க்கின்றார்களே யல்லாமல், அதற்காகச் செய்யவேண்டிய காரியங்களில் தங்களுக்குச் செய்ய யோக்கியதை இல்லாவிட்டாலும், வேறு யாராவது செய்தாலும் தங்களுக்கு யோக்கியதை குறைத்து போருமே என்கிற பயத்தால், அதற்கு வேண்டிய முட்டுக்கட்டைகளைப் போட்டுத் தாங்களே முன்னணியிலிருக்கவேண்டிய மாதிரியில் இராஜ்யவாதிகளென்னும் பெயரால் வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். நமது நாட்டுக்கு முக்கியமாக வேண்டியது சுயராஜ்யமா? சுயமரியாதையா?

சுயராஜ்யம் எனது பிறப்புரிமை என்று சொல்லி ஜனங்களை ஏமாற்றிப் பிழைக்கின்ற அனேகர், சுயராஜ்யம் இன்னதென்பதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தையாவது சொன்னவர்களில்லை. அந்த ஜனங்கள் அறியாதிருக்கும்படி எவ்வளவு சூழ்ச்சிகள் செய்து வருகின்றார்கள். மகாத்மா காந்தி அவர்கள் சுமார் அய்ந்து வருடங்களுக்கு முன்பாக சென்னைக்கு வந்திருந்த சமயம் ஓர் கூட்டத்தில் பேசும்போது, 'என்னுடைய சுயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள யோக்கியதை இல்லாமலிருக்குமானால் நான் சுயராஜ்யத்தை விரும்புவதில் அர்த்தமேயில்லை' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

மனிதனுக்கு அவனுடைய சுயமரியாதை என்னும் தன்மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதுதான் பிறப்புரிமையெயல்லாமல், அரசியலான இராஜ்யமென்னும் சுயராஜ்யம் ஒருகாலும் பிறப்புரிமையாக மாட்டாது. இராஜ்ய பாரமானது ஒரு தொண்டு.

வீதி கூட்டுவதும், விளக்குப் போடுவதும், காவல் காப்பதும் எப்படிச் சேவையாயிருக்கிறதோ, அதுபோலவே இராஜ்ய பாரமென்பதும் ஒரு சேவைதான். தேசத்தில் அவனவனது வாழ்க்கைக்கும் அல்லது பொது நன்மைக்கும் எப்படிப் பல தொழில்கள் இருக்கின்றனவோ, அதுபோல் இராஜ்ய பாரமென்பதும் ஒரு தொழில்தான். இத்தொழிலை இன்னார்தான் செய்யவேண்டுமென்றாவது, இன்னாருக்குத்தான் உரிமையென்றாவது கடவுள் என்பவரால் யாருக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கப்படவில்லை. மனிதராகப் பிறந்தவர்கள் எல்லோரும் ஊமை, கூன், குருடு, செவிடு உட்பட அதற்கு அருகர்கள்தாம். ஆதலால், அவ்வுரிமையை எல்லோரும் சமமாய் அடையவேண்டியதுதான். ஆனபோதிலும், மனித ஜென்மத்திற்கு இக் கேவலஆட்சியைப் பிறப்புரிமை என்று சொல்லமுடியாது. மனிதனுக்கு உண்மையான பிறப்புரிமை என்று சொல்வது அவனது சுயமரியாதையும், பரோபகாரமென்பதுதான்.

சுயமரியாதை இல்லாத ஒரு மனிதனுக்கு சுயராஜ்யம் அவசியமே இல்லாததாகும். சுயராஜ்யம் இல்லாத எந்த மனிதனுக்கும் கூட சுயமரியாதை என்பது அவசியமானதே யாகும். சுயமரியாதையற்றவனைப் பிணமென்றுதான் சொல்லவேண்டும். அப்படிப் பார்க்கின்றபோது, நமது தேசத்தில் சுயமரியாதை அற்று பூச்சி, புழுக்கள்போலும், நாய், பன்றிகள்போலும், பிராசுள், அரக்கர்கள்போலும் வாழும் ஜனங்கள் கோடிக்கணக்காய் இருக்கின்றனர்; இலட்சக்கணக்காய் தினமும் பிறக்கின்றனர். இச் சமூகத்திற்கு சுயராஜ்யம் எதற்கு?

உதாரணமாக, மனித உடல் தாங்கிய ஒருவன், அவனுடைய தெய்வத்தைக் காணாதிரிக்க உரிமையற்ற ஒருவன், எப்படிச் சுயமரியாதை யுள்ளவனாவான்? அந்தச் சமூகத்திற்கு சுயராஜ்யம் எதற்கு? எந்த இராஜ்யமிருந்தால்தான் அவர்களுக்குக் கவலை என்ன? இம்மாதிரி, ஓர் சமூகத்தாரை ஒடுக்கிச் சுயமரியாதையற்று வைத்திருக்கும் ஒரு 'இராட்சச' சமூகத்தார் சுயராஜ்யமடைவது, மற்ற சமூகங்களுக்கு நன்மையைத் தருமா? அல்லது, ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பாருக்கும் சேர்ந்ததான் சுயராஜ்யம் தேடுவது என்று சொல்லுவோமானால், அவர்கள் தங்கள் தெய்வங்களைக் காணவும், தரிசிக்கவும் முடியாதபடியும், தெருவில் நடக்கவும், கண்ணில் தென்படவும் முடியாதபடியும் வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் சுயராஜ்யம் இல்லாமையானதானா?

அன்னிய இராஜ்யம் நமது ஜனங்களை இம்மாதிரிக் கொடுமையாக நடத்தும்படி நமக்குச் சொல்லவே இல்லை. எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டோ அன்னிய இராஜ்ய பாரங்கள் நமது நாட்டிற்கு ஏற்படாமலிருந்திருக்கமேயானால், இந்தச் சுயமரியாதை இன்னதென்று உணர்வதற்குக்கூட நமக்குச் சவுகரியம் கிடைத்திருக்காது. நமது நாட்டு மக்களின் சுயமரியாதைக்கு விரோதமாயிருப்பது, நம் நாட்டார் சிலரின் ஆதிக்கத்தினாலே யல்லாமல், அன்னிய அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கத்தினாலல்ல. ஆனால், நமது நாட்டில் பெரும் பாலோர் சுயமரியாதையற்றிருக்கும் தன்மை, அன்னிய அரசாங்கத்தாருக்கு அனுசூலமாயிருப்பதனால் இக் கொடுமைகளைப் போக்க அவர்களுக்கு அதிகக் கவலையில்லை.

ஆனபோதிலும், அவர்களுடைய தத்துவம் ஒருநாளும் இவ்வித சுயமரியாதைக் கேடுக்கு அனுசூலமாயிருப்பதில்லை. ஒரு தேசம் சுதந்திரமடைய வேண்டும் என்ற உண்மையான கவலை இருக்குமானால், அக் கவலைக்கு அவர்கள் அருகர்களா, இல்லையா என்பதைப் பரிட்சிக்கவேண்டுமானால் அவர்கள் சுயமரியாதை உள்ளவர்களா, இல்லையா என்பதிலிருந்துதான் அவர்களுடைய அருகதை வெளிப்படும்.

அதில்லாமல், சுதந்திரத்திற்காகச் செய்யப்படும் எவ்வித முயற்சிகளும் தனிப்பட்டவர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கும், வாழ்க்கை நலத்திற்கும் சுயமரியாதையிலாத நிலைமையைப் பலப்படுத்தவும்தான் ஆளுமேயல்லாமல், வேறொன்றுக்கும் உதவாது. அதை உத்தேசித்தேதான் மகாத்மா காந்தியும் சுதந்திரம் பெறுவதற்காக ஏற்படுத்திய திட்டங்களையே சுயமரியாதை அடைவதற்கான திட்டங்களாகப் போட்டு விட்டார். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று சொல்வதும், கந்தி அணியவேண்டுமென்று சொல்வதும் நம் நாட்டு மக்களின் சுயமரியாதையின் ஜீவநாடிகள். ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதன் தெருவில் நடக்கவும், பக்கத்தில் வரவும், கண்ணில் தென்படவும், அவனது தெய்வத்தைக் கண்டு தரிசிக்கவும் முடியாதபடி வைத்திருக்கிற வரையில், சுயமரியாதை இல்லைவென்றும், அப்படிப்பட்டவனுக்குச் சுதந்திரமென்பது அர்த்தமில்லாத வார்த்தை என்றும், ஒரு மனிதன் தன்னுடலில் போதிய அளவு சக்தியிருந்தாலும் ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய அளவு தொழிலில்லாமல் வைத்திருப்பதனால் அவன் எவ்விதத்திலும் சுயமரிபாதையோடு வாழ முடியாதென்றும், ஜீவனத்திற்காக எப்படியாவது தன்னுடைய சுயமரிபாதையை மிழக்கத்தான் நேரிடுமென்றும் கருதியே பெரும்பான்மையான ஏழைகளுக்கு ஜீவனோபாயத்திற்கு ஆதாரமான கதரையும் வற்புறுத்தி வந்தார். மற்றவர்களை

அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பதிலேயே வாழமுடியும் என்கிற நிலைமையடைந்த நமது நாட்டிலுள்ள ஒரு சமூகத்தார், கீத்திட்டத்தை அடியோடு ஒழித்து, பழையபடி தங்களுடைய ஆதிக்கத்தைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளத் தகுந்த மாதிரியில் ஜெயம் பெற்று வருகிறார்கள்.

இந்நிலைமையில் 'சுதந்திரம்', 'சுயராஜ்யம்', 'உரிமை' என்கின்ற வார்த்தைகள் தேச ஜனங்களுக்குப் பெரிய கீழிவுக்கும், கொடுமைக்கும் ஆதாரமானவைதான். ஆதலால், நமது தேசம் உண்மையான உரிமை அடையப் பாடுபட வேண்டுமானால், மக்களின் சுய மரியாதைக்காகத்தான் முதலில் பாடுபடவேண்டும்.

['குடி அரசு' - தலையங்கம் - 24-1-1926]

2. சுசீந்திரம் சத்தியாக்கிரகம்

திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த சுசீந்திரம் என்னுமிடத்தில் சத்தியாக்கிரகம் நடாடப்படும் விஷயத்தைப்பற்றி இதற்குமுன் நமது பத்திரிகை மூலமாகத் தெரியப்படுத்தியிருப்பதை வாசகர்களறிவார்கள். அது விஷயமாக அமைக்கப்பட்டுள்ள கமிட்டியின் விஷயத்தையும் கீழ்க் கீழ்க் 3-வது பக்கம் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

வைக்கம் சத்தியாக்கிரகம் முடிவடைந்து வெகு நாட்களாகிவிடவில்லை. அதற்குள்ளாக மற்றோரிடத்தில் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டத் தோன்றியுள்ள சத்தியாக்கிரகத்தைக் காண நாம் மகிழ்ச்சியுறுகிறோம். அநீதியும் அக்கிரமமும் தொலைய வேண்டுமானால், வெறும் சட்டங்களாலும், எழுத்தாலும், பேச்சாலும் முடியாதென்றும், சத்தியாக்கிரகமும், தியாகமும் உற்ற சாதனமாகுமென்றும் பலமுறை வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். நமது நாட்டில் சாதிக் கொடுமையும், பிறவியினால் உயர்வு-தாழ்வு என்னும் அகங்காரமும் உடனே தொலையவேண்டியது அவசியமாகும். இக் கொடுமைகளை ஓர் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டே—ஐயப்பமாக தென் ஆப்பிரிக்கா இந்தியருக்காகப் பரிந்து பேசுவதும், எழுதுவதும் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர்களின் நன்மையையே பெரிதும் கவனிப்பதுபால் நடித்து நீலிக் கண்ணீர் விடுவதும், தன் மனச்சோட்சி அறிய செய்யும் மகத்தான அக்கிரமமே யன்றி வேறல்ல.

மேலும், இவர்கள் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பொதுஜனங்களை ஏமாற்றுவதும், எலெக்ஷன் பிரச்சாரம் செய்வதும் மிக மோசமான செய்கையாகும். தாங்கள் பிழைக்க வேண்டும்; தங்கள் மக்கள் நன்றாயிருக்கவேண்டும், தங்கள் சமூகத்தார் மேன்மையான ஸ்திதியில் இருக்கவேண்டும், மற்றவர்கள் அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமுடையவர்களாய் சாஸ்திரங்களையும் புராணங்களையும், இதிகாசங்களையும், மனுசூர்ம் சாஸ்திரம் என்னும் அயோக்கிய நூலொன்றையும் காட்டிக்கொண்டு வயிறு வளர்ப்பதுடன், தங்கள் கட்சியைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள சுயமரியாதையற்ற, ஆண்மையற்ற சிலரைச் சேர்த்துக்கொண்டு செய்யும் சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் நொறுக்கப்படவேண்டுமாயின், பொதுமக்கள் சர்வஜனாக்கிரகத்துடன் குந்து விழித்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். இவைகளையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டவல்லது சுயமரியாதையும், சத்தியாக்கிரகமும், உண்மையான தியாகமும் என்று கூறலாம்.

நமது நாட்டிலேயே பிறப்பால் மனிதர்களாயிருந்தும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்—கண்ணில் தென்படக்கூடாதவர்கள்—தங்கள் தெய்வங்களைத் தரிசிக்கக் கூடாதவர்கள்—தங்கள் வேதத்தைப் படிக்கக் கூடாதவர்கள் என எத்தனையோ இலட்சம் பேர்களை ஒதுக்கிவைத்திருக்கிறோம். நாய்களுக்கும், பன்றிகளுக்கும் கொடுத்தாள்ள உரிமையைக் கூட அவர்களுக்கு அளிக்க மறுக்கின்றோம். இந் நிலைமையில் நமக்கு சுயராஜ்யமும், விடுதலையும் அத்தியாவசியமா! அல்லது, முன் கூறியவர்களின் முன்னேற்றமும் சுயமரியாதையும் அத்தியாவசியமா! என்பதைப் பொது மக்களே சிந்திக்கவேண்டும்.

சமத்துவம், சுயமரியாதை என்பது நமது நாட்டிலுள்ள யாவருக்கும் ஏற்பட்டாலன்றி அதற்கு முன்னர் கிடைக்கும் சுயராஜ்யம் ஓர் சாதியார் பிழைப்பிற்கு ஆதாரமாயிருக்கமேயல்லாது, வேறல்ல.

சுயராஜ்யம் கிடைக்குமுன் நம்மவர்களுக்குள் எவ் விஷயத்திலும் ஒற்றுமை, சமத்துவம், சுயமரியாதை ஏற்படக்கூடிய விதமான வேலைகளைச் செய்துகொள்ள வேண்டியது மிக்க அவசியமாயிருக்கின்றது. சமத்துவம் ஏற்படுமானால் 'பிராமணர்கள்' பாடு திண்டாட்டம் ஆகிவிடுமென்பது உண்மையே. முன்னர் கூறிய நூல்களைக் காட்டிக் கொண்டு பிராமணர்கள் வயிறு வளர்ப்பது நின்றுபோய்விட்டும். சுயமரியாதை உண்டாகி விடுமானால், பிராமணர்கள் நிலை இப்போது இருப்பதுபோலிராமல் கீழ் நிலையடையலாம். இங்ஙனம் நேரிடுமென்பதைக் கருத்தாகக்கொண்டே, இராஜ்ய பிராமணர்களாகட்டும், சில சர்க்கார் உத்தியோக பிராமணர்களாகட்டும், அவர்கள் மிதவாதிகளோ, சுயேச்சைக் கட்சியோ, ஆச்சாரியாரோ, அய்யங்காரோ, அய்யிரோ, பந்துலுவோ, எவராயிருந்த போதிலும் சரி, ஒன்றுகூடிக்கொண்டு பிராமணரல்லாதாரை—தமிழர்களை எதிர்த்து நிற்கின்றார்கள்.

நிற்க, பிராமணர்கள் அநியாயம் தமிழ் நாட்டில் மட்டுமல்ல; திருவிதாங்கூரிலும் அதிகமாக இருக்கிறதை வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலமாய் யாவரும் அறிவார்கள். திருவாங்கூர் கவர்ன்மெண்டார் இவ்வநியாயங்களுக்கு உடந்தையாயிருக்கின்றார்களோ எனச் சிலர் சந்தேகிக்கக்கூடும். திருவிதாங்கூர் இராஜ்யத்திலுள்ள பொது ரஸ்தாக்களும், பொதுக் குளங்களும் சாதி, மத வித்தியாசமில்லாமல் பொது ஜனங்கள் அனுபவிக்கலாம் எனச் சில வருடங்களுக்கு முன்னரே உத்தரவு போட்டிருக்கின்றனர். ஆக, கவர்ன்மெண்டார் பேரில் குற்றமில்லை. பிராமணர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய சாதிகளாகிய நாயர் முதலானவர்கள் தங்கள் சமூக மாநாடுகளில் பொது ரஸ்தாக்களிலும், பொதுக் குளங்களிலும் சாதி, மத வித்தியாசங்கள் காட்டலாகாது எனத் தீர்மானம் செய்திருக்கின்றனர், செய்து வருகின்றனர். ஆக, பொது ஜனங்களின் சமத்துவத்திற்கும், சுயமரியாதைக்கும் கிடைஞ்சலாயிருப்பவர்கள் பிராமணர்களேயாவார்கள். இதிலும் மலையாள நம்பூதிரி பிராமணர்களைவிட, அங்கு பிழைக்கவும், அங்குள்ள கோயில் சோற்றைச் சாப்பிடவும் சென்றுள்ள தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர்களே அதிக கிடைஞ்சல் செய்பவர்களென்று கூறத்தக்க ஆதாரமுண்டு.

இவர்களின் கிடைஞ்சல்களும், தொந்தரவும் தொலையவேண்டுமானால் சத்தியாக்கிரகத்தான் சிறந்த வழி. சுசீந்திரம் சத்தியாக்கிரகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் நோக்கமெல்லாம் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்கேயாகும்.

தமிழ் நாட்டினர், வைக்கம் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு எவ்வாறு பணம் கொடுத்தும், ஆட்கள் உதவியும் ஒத்தாசை செய்தார்களோ, அவ்வாறே சுசீந்திரம் சத்தியாக்கிரகத்திற்கும் தாங்கள் நன்கொடையளித்தும், ஆட்கள் உதவியும் முழு ஒத்தாசையும் அளிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

பிராமணர்கள் பலரும், மற்ற வகுப்பாரைச் சார்ந்த சில சுயநலக்காரர்களும் இச் சத்தியாக்கிரகத்திற்கு எதிரிடையாய் இருப்பார்களென்பது உண்மையே. இத்தகைய குறுகிய நோக்கமுடையோர் வெகு சிலரேயானபடியால் பொதுமக்கள் இவர்களைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டிய அவசியமே இல்லை. தங்கள் கடமை எதுவோ, எது நியாயமெனத் தங்கள் மனத்தில் படுகிறதோ, அதை மாத்திரம் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் இத்தகைய சத்தியாக்கிரகத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். தமிழ் நாட்டுத் தீவிர வாழ்பவர்களானாலும் சரி, மற்றும் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்த எவரேயானாலும் சரி, அனைவரும் சத்தியாக்கிரகத்திற்குத் தொண்டு செய்ய அவசியமேற்படும்போது தயாராயிருக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

தமிழ் நாட்டார் சுசீந்திரத்தில் உரிமைப் போர் நடப்பதற்குத் தங்கனாலியன்ற நன்கொடையைக் கொடுக்கவும் தயாராயிருக்கவேண்டுமென்பதே நமது வேண்டுகோளாகும்.

சுசீந்திரம் சத்தியாக்கிரகம் வெற்றி பெறுமாக !

[குடி அரசு - அறிக்கை-31-1-1926]

3. சுயமரியாதை இயக்கம் ஏன் ?

சென்ற வருஷம் காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த தமிழ்நாடு அரசியல் மாநாட்டிலிருந்தே நமது சுயமரியாதையைக் காப்பாற்ற நமக்கு ஒரு தனி இயக்கம் வேண்டும் என்பதாகப் பல முறை பேசியும் எழுதியும் வந்திருக்கிறேன். அவற்றை நீங்கள் எல்லோரும் ஏகமனதாக ஒப்புக்கொண்டதாலும், வரவேற்பதாய்த் தெரிந்துகொண்டதாலும் என்னுடைய அபிப்பிராயம் முன்னிலும் பலப்பட்டது. அதை உத்தேசித்துத்தான் உங்கள் விருப்பத்திற்கு இணங்கி வந்திருக்கிறேன். இச் சங்கத்தின் நோக்கங்களையும் கொள்கைகளையும், இதற்கு முன் இரண்டொரு சமயங்களில் இவ்விடம் வந்த காலத்திலும் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன்.

இந்தத் தேசத்தில் 22 கோடி மக்களுக்கும் மேலாக இருக்கும் நாம், வெகு சொற்பமான எண்ணிக்கையுள்ளவர்களால், நாம் எவ்விதத்திலும் பொறுப்பாளிகளாய் இல்லாத பிறவி காரணமாய் எவ்வளவு இழிவாயும் தாழ்மையாயும் கருதப்பட்டு விலங்கு, பூச்சி, பழக்கங்களிலும் கேவலமாய் நடத்தப்படுகிறோம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் அறிந்தே இருக்கிறோம். இதைப் போக்கிக் கொள்வதற்காக நமது முன்னோர்கள் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக எவ்வளவோ முயற்சிசெய்து வந்திருக்கிறார்கள். நமது கீழிவையும் தாழ்வையும் நீக்கி நமக்கு சுயமரியாதையும், சமத்துவமும் அளிப்பதற்கென்றே கபிலர், புத்தர், கிராமாநுஜர் போன்ற எவ்வளவோ பெரியார்கள் அவதாரமும் செய்து, இதற்காகவே உயிரையும் விட்டார்கள். இவ்வளவு செய்தும் நமது கீழிவினாலும் தாழ்மையினாலும், சுயமரியாதையில் இலட்சியம் இன்றையினாலும், வாழ்வேண்டிய இயற்கைநிலை படைத்த நமது எதிரிகள் (பார்ப்பனர்கள்) அவ்வப்போது அதற்குத் தகுந்த சூழ்ச்சிகள் செய்து நம்மில் சிலரையே தமது ஆயுதமாகக்கொண்டு, அம் முயற்சிகளையெல்லாம் அழித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். எவ்வளவு அழித்தாலும், எவ்வளவு சூழ்ச்சி செய்தாலும், எவ்வளவு தோல்வி ஏற்பட்டாலும் மேலும்மேலும் இவ்விழிந்த தன்மைகளான கொடுமையிலிருந்து நீங்கவேண்டுமென்கிற அவா மாத்திரம் நமக்கு நாளுக்குநாள் வளர்ந்துகொண்டே வருகிறதேயல்லாமல் குறையவே இல்லை. அதோடு, பொதுஜன அபிப்பிராயமும் ஒன்றுடோலவே இருந்துவருகிறது. ஆதலால் இவ்விழிவுகளை நீக்கி, நம் சுயமரியாதையைப் பெறுவதற்கும் காப்பதற்கும் இதுவே தக்க சமயம். இது விஷயத்தில் நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமையுடன் கூடி ஒரே அபிப்பிராயமாக இருந்து தீவிர முயற்சி எடுத்து உழைக்க வேண்டும்.

நமது முயற்சிக்கும் உழைப்புக்கும் பலவித எதிர்ப்புகளும் பழிப்புகளும், பொய்க் கற்பனைகளும், பழிகளும் நமது சுயமரியாதையின் எதிரிகளால் (பார்ப்பனர்களாலும் அவர்களின் கூலிகளாலும்) ஏற்படும். ஆகவது, நம்மிலேயே பலர் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டு தமது வாழ்விற்கும் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்குமாக—'தேசாபிமானம்' என்னும் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு—நமது இயக்கத்திற்குக் கேடு சூழ எதிரிகளுக்கு அனுசூலமாயிருப்பார்கள். இவைகளையெல்லாம் நாம் பொருட்படுத்தக்கூடாது.

நாம் யாருக்காவது கெடுதி செய்ய நிகைக்கிறோமா? யாருடைய கிரமமான உரிமையாவது பறிக்கிறோமா? நமது சுயமரியாதைக்குப் பாடுபடுகிறோமெ யல்லாமல்,

18-4-1926 'குடி அரசு' முகப்பு அட்டை தலைப்பில் 'மகாத்மா காந்தி வாழ்க' என உள்ளது.

மற்றவர் சுயமரியாதைக்கு நாம் விரோதிகளாக இருக்கிறோமா? நமது வீட்டுப் பொருள்கள் கொள்ளை போகாமல் நமது வீட்டுக் கதவைத் தாளிட்டு பந்தோபஸ்து செய்தால், நமது வீட்டுப் பொருள்களைக் கொள்ளைகொண்டே பிழைக்கக் காத்திருக்கும் திருடர்களுக்கு நாம் கெடுதி செய்தவர்களாவோமா? இவர்களைப் பட்டினிபோட்ட பாவத்திற்காளாவோமா? இதனால் மற்றொருவரை மோசம் செய்து உயிர் வாழ்வது வாழ்வல்லவென்றும் திருடிப் பிழைப்பது ஒரு பிழைப்பல்லவென்றும் திருடனுக்குத் தோன்றும்படி செய்து— அவனைக் கண்ணியமாக தனது உழைப்பினால் வாழும்படி தூண்டுவதாகாது? இதற்காகத் திருடன் நம்மேல் கோபித்துக்கொண்டால், அதற்கு நாம் என்ன செய்வது? நாம் சுயமரியாதை அடைய வேண்டுமா, வேண்டாமா? நமது இழிவுகளும் தாழ்வுகளும் ஒழிய வேண்டுமா, வேண்டாமா? என்பதைத்தான் நாம் கவனிக்க வேண்டுமென்பது—அவர் என்ன சொல்லுகிறார், இவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைப்பற்றி நாம் அதிகக் கவனம் செலுத்தக் கூடாது. இப்போது சர்க்கார் சட்டமென்பதாக இருப்பவரும், தமது சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அணுவும், ஒவ்வொரு மூச்சும் பார்ப்பன மயமாயிருப்பவருமான சர். சி. பி. இராமசாமி அய்யர் என்கிற ஒரு பார்ப்பனரே சென்ற வருஷம் நாடார் மகாநாட்டில் அக்கிராசனம் வகித்துப் பேசுகையில் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது:—

‘இராஜரீகத்திலும், வியாபார விவகாரங்களிலும் அய்யரோப்பியர்கள் நமக்கு மேலானவர்கள் போல நடக்கவிடக் கூடாது என்றும், சமத்துவமாகவே நடக்கச் செய்யவேண்டும் என்றும் இந்தியர்களாகிய நாம் கூறி வருகின்றோம். காங்கிரசும் முஸ்லிம் லீகும் ஆரம்ப முதற்கொண்டே இந்த உலட்சியத்தைப் பல வழிகளிலும் எடுத்தாரென்று அழகுக்குக் கொண்டுவர முயற்சிச்சென்றன. அப்படி இருக்கும்போது, அதுபோலவே தற்செயலாகவோ துரதிருஷ்டவசமாகவோ நம்மில் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டவர்கள் உயர்ந்த வகுப்பார்களுடன் போராடி, தாங்களும் அவர்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்பதை நிலைநாட்ட முயற்சி செய்கிறார்கள். இந்தப் போராட்டம் கட்டாயம் நடக்கவேண்டியதுதான்; இது மிகவும் அவசியமானதுமாகும். ஆரம்ப தகையில் ஒரு சமூகம் மற்றொரு சமூகத்தின் மீது குரோதம் கொண்டு அதனைத் தாக்கவும் வேண்டியவரும். வழக்கம் என்னும் பேரால் இருந்தவரும் இம்மாதிரி அனுஷ்டானங்களை மாற்றித் தங்கள் தங்கள் உரிமைகளை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள முயலும்போது, ஒருவருக்கொருவர் மனஸ்தாபங்களும் சச்சரவுகளும் ஏற்படுவது சகஜமே. சமூக சமத்துவங்களுக்கு இந் நிலை இன்றியமையாதது என்பதைத் தீர்க்கத்ருஷ்டி உடையவர்கள் உணர்ந்தே தீருவார்கள்’ என்று பேசி இருக்கிறார்கள்.

அல்லாமலும், உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தேசத்தாரும், ஒவ்வொரு சமூகத்தாரும் தங்கள் தங்கள் குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளவும் முன்னேற்றமடையவும் தங்கள் தங்கள் தேசத்தின் பெயராலோ, மதத்தின் பெயராலோ ஒவ்வொரு இயக்கத்தை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ முன்னேறி ஆதிக்கம்பெற முயற்சித்து வருவதை நாம் பார்த்துவருகிறோம்.

உதாரணமாக, ஆசியா, அய்யரோப்பா, அமெரிக்கா, ஐப்பான் முதலிய தேசத்தார் தங்கள் தங்கள் நாட்டின் பேரால் பல இயக்கங்களும்; முகம்மது, கிறிஸ்து, புத்தர் முதலிய மதஸ்தர்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்தின் பேராலும்—உதாரணமாக முஸ்லிம்கள், ‘முஸ்லிம் லீக்’ ‘ஐமேயத்துல் உலாமா’ முதலிய சங்கங்களும்; கிறிஸ்தவர்கள், ‘எல்லா இந்திய கிறிஸ்துவ சங்கம்’, ‘புரட்டஸ்டண்ட் லீக்’ முதலிய சங்கங்களும் வைத்து இருப்பதை நாம் பார்த்துவருகிறோம்.

அதுபோலவே, நமது நாட்டில் அரசாங்கத்தாரால் ‘முகமதியல்லாதார்’ என அழைக்கப்படும் பார்ப்பனர்—பார்ப்பனரல்லாதார் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் வகுப்பார்களுக்குள்ளும் பொதுவில் என ‘இந்து மகாசபை’ என்றும்; பார்ப்பனர்களால் ‘பிராமண மகாசபை’ என்றும், ‘ஆரிய தர்மபரிபாலன சபை’ என்றும், ‘வருணாசிரம தரும

பரிபாலன சபை' என்றும் பல ஸ்தாபனங்களும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு மாநாடுகளும் நடத்தப்பட்டு வருவதையும்; அதில் தமது உயர்வுகளையும் ஆதிக்கத்தையும் நிலை நிறுத்த—கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் தீர்மானித்து 'பிராமணன்' முதலிய பல பத்திரிகைகள் மூலம் பிரச்சாரத்துடன் அமுலில் நடத்தி வருவதையும் பார்த்துவருகிறோம். அவர்களுக்குள் உள் வகுப்பில் 'ஸ்மார்த்த பிராமணர்', 'மாத்துவ பிராமணர்', 'மகாராஷ்டிர பிராமணர்', 'விஸ்வப் பிராமணர்' எனச் சங்கங்களும் ஏற்படுத்தி பிரச்சாரங்கள் செய்து வருவதையும் பார்த்துவருகிறோம். அதுபோலவே பார்ப்பனரல்லாதார் (திராவிடர், தமிழர்) களுக்குள்ளும் பொதுவில் 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்றும், 'பார்ப்பனரல்லாதார் சங்கம்' என்றும் ஸ்தாபனங்கள் ஸ்தாபித்து, மாநாடுகள் கூட்டி அதற்கேற்ற கொள்கைகளையும் திட்டங்களையும் வகுத்துப் பிரச்சாரங்கள் மூலமாகவும், 'ஜஸ்டிஸ்', 'திராவிடன்' முதலிய பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் பிரச்சாரங்கள் செய்து வருவதையும்; 'சைவ சமய சங்கம்', 'வைணவ சமயச் சங்கம்' என்றும் மற்றும் உள் வகுப்புகள் பெயரால் 'ஆதிதிராவிட சங்க'மென்றும், 'சோழிய வேளாள சங்க'மென்றும், 'தொண்டைமண்டல வேளாள சங்க'மென்றும், 'கொங்கு வேளாளர் சங்க'மென்றும், 'வன்னியகுல கூத்திரிய சங்க'மென்றும், 'பலிஜுவாரு சங்க'மென்றும், 'கம்மவாரு சங்க'மென்றும், 'பார்க்கவ குல சங்க'மென்றும், 'முத்திரிய சங்க'மென்றும், 'சேனைத் தலைவர் சங்க'மென்றும், 'அருந்ததியர் சங்க'மென்றும், 'மருத்துவர் சங்க'மென்றும், 'குலாலர் சங்க'மென்றும், 'இந்திர குலாதிபர் சங்க'மென்றும் 'இரசுபுத்திரர் சங்க'மென்றும், 'தனைவசிய சங்க'மென்றும், 'ஆரிய வைசிய சங்க'மென்றும், 'காசுக்கார செட்டியார் சங்க'மென்றும், 'பன்னிரண்டாம் செட்டியார்கள் சங்க'மென்றும், 'அய்யநூற்றான் செட்டியார் சங்க'மென்றும், 'அறபத்தி நூலு மனை செட்டியார் சங்க'மென்றும், 'இருபத்திநாறு குல செட்டியார் சங்க'மென்றும், 'விஸ்வாசு சங்க'மென்றும், 'சிவாச்சாரிகள் சங்க'மென்றும், இன்னும் இதுபோன்ற எத்தனையோ வகுப்பார்கள் சங்கங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு தங்களது குறைகளைப் போக்கிக்கொள்ளவும், அன்னியர்களால் தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளவும், தங்களை சுயமரியாதைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் தடையாயிருக்கும் சாதனங்களை விலக்கவும் முயற்சித்து வருவதையும் பார்த்துவருகிறோம்.

இப்படிச் செய்துவருகிற காரியங்கள் சில சமயங்களில் மற்றொரு சமூகத்தாருக்கு அதிருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கலாம். அதற்காக மற்றவர்கள்மேல் குற்றஞ் சொல்வதில் பொருளில்லை. உதாரணமாக, ஆரியர்களாகிய பார்ப்பனர்கள் ஆரிய தர்ம பரிபாலன சபை மூலமாயும், வருணாசிரம தருமபரிபாலன சபை மூலமாகவும் என்ன கோருவார்கள்? வருணாசிரம தர்மம் நிலைக்கவேண்டுமென்றும், தாங்கள் உயர்ந்த சாதியார்கள் என்றும், மற்றவர்கள் சூத்திரர்கள் (தங்களது வைப்பாட்டி—வேசிமக்கள்) என்றும், பஞ்சமர்கள் (சண்டாளர்கள்) என்றும் உள்ள தர்மம் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்றும்; இச்சூத்திரர்களும், பஞ்சமர்களும் வருணாசிரம தர்மத்திற்கு விரோதமாய் சுயமரியாதை அடைய விரும்புவதும் சமத்துவமும் சுதந்திரமும் அடைய விரும்புவதும் தங்கள் ஆரிய தர்மத்திற்குக் கெடுதி என்றும்; வருணாசிரம தர்மமும், ஆரிய தர்மமும் காப்பாற்றப் படவேண்டுமென்றும்; சூத்திரத் தன்மையும் பஞ்சமத்தன்மையும் மறையவிடக் கூடாது என்றும்; அதை மறையச் செய்ய ஏற்படுத்தப்படும் இயக்கங்களுக்கும், முயற்சிகளுக்கும் விரோதமாயிருந்து பலவித சூழ்ச்சிகளாலும் தந்திரங்களாலும் அவ்வியக்கங்களையும் முயற்சிகளையும் அழிக்கவேண்டும் என்றும் பேசி, அதற்கு வேண்டிய தீர்மானம் செய்வார்களேயொழிய 'வருணாசிரம தர்மம்' கெட ஒருகாலும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்.

அதுபோலவே, மற்ற வகுப்பார்களும் முன்னேறி தங்களது பிறப்புரிமைகளால் சுயமரியாதையையும் சமத்துவத்தையும், வேண்டுமானால் அதற்கெதிராயுள்ள ஆரிய தர்மமும் வருணாசிரம தர்மமும் தங்கள் தோளில் ஏறாமலும், அதனால் தங்களுக்குக் கெடுதி ஏற்படாமலும் எவ்வளவு தூரம் தடுக்கவேண்டியதோ அவ்வளவு தூரம் தடுக்க

வேண்டியதுதான். ஆரிய தர்மக் கொள்கைகளும், வருணாசிரம தர்மக் கொள்கைகளும் நமது சுயமரியாதைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் எவ்வளவு தூரம் கொடுமை இழைக்கிறது என்பதை வெளியிலேடுத்துச் சொல்லவேண்டியதுதான். இதனால் ஒருவரையொருவர் துவேஷமென்றோ துரோகமென்றோ சொல்லிக்கொள்வது கொஞ்சமும் பொருந்தாது.

ஆனால், செல்வாக்கில்லாதவர்களின் சுயமரியாதைக் கொள்கை, செல்வாக்குள்ளவர்களின் சுயநலக் கொள்கைக்கு விரோதமாயிருக்குமானால், அச் செல்வாக்கின்மூலம் செல்வாக்கில்லாதவர்களுக்குப் பலவித இடையூறுகளும் கெடுதிகளும் ஏற்படுவது சகஜம்தான். உண்மையாக சுயமரியாதைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் உழைப்பவர்கள் இவைகளுக்குப் பின் வாங்கக்கூடாது; வருவது வரட்டுமெனத் தையியமாகத் தலைகொடுக்க வேண்டும். உதாரணமாக, நமது சுயமரியாதைக்கும் சமத்துவத்திற்கும் என்று கவலை எடுத்து, அதிலுள்ள கஷ்டங்களை நாம் வெளியிலேடுத்துச் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் பார்ப்பனர்களால் பிராமண துவேஷிகள் என்றும், வகுப்புவாதக்காரர்கள் என்றும், தேசத் துரோகிகள் என்றும் நாஸ்திகர்கள் என்றும் குற்றம் சொல்லப்பட்டு விட்டோம். இத்தையும் நமது பாமர ஜனங்கள் நம்புபடியாகிறது. காரணம் என்னவென்றால், தற்கால அரசியலிலும் ஐயத்திலும் பார்ப்பனர்களுக்குச் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் இருப்பதுதானே யொழிய வேறில்லை.

அச் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமே நமக்கு இவ்வளவு கொடுமைகள் இழைக்க இடம் கொடுக்கின்றன. முகலாவது, வகுப்பு வாதமும் வகுப்புத் துவேஷமும் நம்மிடம் எங்கே இருக்கிறது? பிராமணர், பிராமணரல்லாதார் என்கிற பிரிவினை யாரிடமிருந்து உண்டாயிற்று?

கோவில்களிலும், தீர்த்தங்களிலும், நதிகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும், வாசம் செய்யும் தெருக்களிலும், ஓட்டல்களிலும் காப்பிக் கடைகளிலும், 'பிராமணர்', 'சூத்திரர்' என்கிற பிரிவும்; முறையே உயர்வு தாழ்வு என்கிற பாகுபாடுகளும் பார்ப்பனரல்லாதாராகிய நம்மால் ஏற்பட்டதா, அல்லது பார்ப்பனர்களால் ஏற்பட்டதா என்று யோசித்தால்—நம்மை, யாராவது வகுப்புத் துவேஷி என்றோ வகுப்புவாதக்காரர் என்றோ சொல்ல முடியுமா?

பார்ப்பனர்கள் தங்கள் உயர்வையும் ஆதிக்கத்தையும் உண்டாக்கிக் கொள்வதும் நம்மைத் தாழ்த்த நிலையிலும் இழிதன்மையிலும் இருக்கும்படி செய்வதும் கொஞ்சமாவது குற்றமென்று அவர்கள் நினைக்கவில்லை. ஆனால், நாம் அவர்களால் தாழ்மையாயும் இழிபாயும் கருதப்படாமல், சமத்துவமாய் சுயமரியாதையுடன் நடத்தப்பட வேண்டுமென்று நினைப்பது மாத்திரம் குற்றமாய்விடுகிறது.

1. எப்படியெனில் ஆரிய தர்ம பரிபாலனம், வருணாசிரம தர்ம பரிபாலனம்—இதனால், தீண்டாமை, சூத்திரன் இவைகளை நிலைத்திருப்பது ஆசியவைகள் செய்யீக இயக்கம், ஆஸ்திக இயக்கம் என்கிறார்கள். சூத்திரன், தீண்டாமை ஆசியவைகள் ஒழிக்கும் இயக்கம் நாஸ்திக இயக்கம், பிராமணத் துவேஷ இயக்கம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

2. நம்முடன் அவர்கள் பேசுவதும், நம்மை அவர்கள் பார்ப்பதுவும் அவர்களுக்குப் பாவம், தோஷம் என்கிறார்கள். ஆனால், நாம் அவர்கள் காலில் விழுவதும், சாயி என்றும் பிடுவதும் நமக்குப் புண்ணியம் என்கிறார்கள்.

3. நாம் தொட்டதையோ பார்த்ததையோ, நமக்குக் கொடுத்தபிறகு அவர்களுக்குக் கொடுப்பதையோ தோஷம் என்கிறார்கள். அவர்கள் எச்சிலையோ, கால் கழுவின தண்ணீரையோ நாம் சாப்பிடுவது மோட்சம் என்கிறார்கள்.

4. நம்மோடு அவர்கள் பேசும்போது அவர்கள் பூணூலைக் காதில் சுற்றிக் கொள்வார்கள். (ஏனென்றால் பார்ப்பனர்கள் மலஜலம் கழிக்கும்போது அவர்களது சரீரம்

அசுத்தமாகிவிடுகிறபடியால் அசுத்தப்பட்ட சீர்தத்தில் பூணூல் தரிப்பது தோஷம். அதனால் காதிச் சுற்றிக்கொண்டு இருந்துவிட்டு, தேக பரிசுத்தமானபின்பு தோளில் போட்டுக் கொள்வார்கள். அதுபோலவே, சூத்திரனாகிய நம்முடன் பேசும்போதும் அவர்கள் தேகம் அசுத்தப்படுகிறதாம்.)

நாம் அவர்களுடன் பேசும்போது வாயைப் பொத்திக் கொள்ள வேண்டும். (ஏனென்றால் வாயிலிருந்து வெளிவரும் காற்று அவர்கள் மீது பட்டுத் தீட்டாகிவிடுமாம்.)

இம் மாதிரியான ஆயிரக்கணக்கான உதாரணங்களைக் காணலாம். இந்திலையில் நம் முன்னேற்றத்தின் எதிரிகள் நம்மை வகுப்புத் துவேஷிகள் என்றோ நாஸ்திகர்கள் என்றோ சொல்லுவார்களே எனப் பயந்து, நமது ஜீவாதாரமான உரிமைகளை அறியச் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் இருந்து கொஞ்சமும் பின்வாங்கிக் கொள்ளக்கூடாது.

அரசியல் விஷயங்களில் நமது தற்கால யோக்கியதை என்ன என்பதைக் கவனித்துப் பாருங்கள். பார்ப்பனர் உத்தியோகம் சம்பாதிப்பதற்காக ஏற்படுத்திக்கொண்ட இயக்கத்தை, அவர்கள் தேசிய இயக்கம் என்பதாகப் பெயரை வைத்துக்கொண்டு—நம் பேராலேயே நமது நாட்டுக்கும் நமது வகுப்புக்கும் கேடானவற்றைச் செய்து, அரசாங்கத்திற்கு அனுசூலம் செய்துகொடுத்து—1000, 2000, 5000, 7000 ரூபாய்கள் மாதச் சம்பள முள்ள உத்தியோகங்களையும் சம்பாதித்துக்கொண்டும், கோர்ட்டுகள் என்றும் பள்ளிக் கூடங்கள் என்றும் அரசாங்கத்திற்கும் தங்களுக்கும் அனுசூலமான ஸ்தானங்களையும் அரசாங்கத்திற்குள் உடனடியிருந்து ஏற்பாடு செய்துகொண்டு அவற்றின் மூலமாய்ப் பிழைத்து வருகிறார்கள்.

நாம் ஏதாவது இவற்றில் ஆசைப்பட்டால், நமக்கு யோக்கியதை இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். யோக்கியதை உண்டாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று நாம் பிரயத்தனப் பட்டால்—‘தேசத் துரோகி’, ‘வகுப்புத் துரோகி’ என்று சொல்லிவிடுவார்கள். ஆதலால், இவ்விதக் கஷ்டங்களில் இருந்துவரும் நமது சமூகத்திற்கும் நாட்டிற்கும் சுயமரியாதையும் விடுதலையும் ஏற்படவும் நமக்கென்று ஒரு தனி இயக்கம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும். அவ் வியக்கத்தில் நாம் எல்லோரும் ஈடுபட்டு ஒற்றுமையாய் உழைக்கவேண்டும்.

[திருநெல்வேலி, தாத்துக்குடி, தென்காசி, மதுரை ஆகிய இடங்களில் 28-11-1926 முதல் 3-12-1926 முடிய சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 19-12 1926]

தோழர்களே!

மனிதனுக்கு வெட்கமும் ரோஷமும் ஏற்படுவதற்காகவே சுயமரியாதை இயக்கம் ஏற்பட்டது. சுயமரியாதை இயக்கம் மனித சமூகத்தையே மாற்றி அமைக்க ஏற்பட்டதாகும். இந்தக் காரியம் ஒரு சமூகப் புரட்சியில் ஏற்படவேண்டியதேயொழிய சிரிப்பு, விளையாட்டில் ஏற்படக்கூடியதில்லை. இதற்காக அனேக தொல்லைகளை அனுபவிக்கவேண்டியவரும்.

அனேக காரியங்களில் மற்றவர்களால் நாம் துன்பமும் இழிவும் அடையாமல், நம் மாலேயே நாம் கீழிவுக்கும், கீழ்திலைமைக்கும் ஆளுகிவருகின்றோம். நம்மை நாம் திருத்திக்கொள்ளாமல், நமக்குள் ஒரு பெரிய மன மாறுதல் ஏற்படாமல் நமது சமூகம் மாறுதலடைதல் என்பது ஒரு நாளும் முடியாத காரியமாகும்.

சமூகத்தில் மேல் சாதி, கீழ் சாதி, அடிமை சாதி என்பவர்கள் இருப்பதோடு ஆண்-பெண் தன்மைகளில் உயர்வு தாழ்வும் இருந்துவருகின்றது. இவை தவிர ஏழை-பணக்காரன், முதலாளி-தொழிலாளி தன்மைகளும் இருந்துவருகின்றன.

இவற்றுள் சில இயற்கையாக ஏற்பட்டவையாகவும், இவ்வளவுக்கும் காரணம் மனிதன் அல்லவென்றும், சர்வ வல்லமையும், சர்வ வியாப்தமும் பொருந்திய கடவுளால்

ஏற்பட்டவை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவற்றையே மேல் நிலையில் உள்ளவனும், கீழ் நிலையில் உள்ளவனும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறான்.

மூடநம்பிக்கைகள்தாம் வெகுசாலமாக மனித சமூகத்தில் எந்தவித மாறுதலும் ஏற்படுவதற்கில்லாமல் தடுத்துக் கொண்டு வருகின்றன.

சாதி வித்தியாசங்களுக்கும் சாதிக் கொடுமைகளுக்கும் கடவுள்தான் காரணம் என்று எண்ணிய பிறகு யாரால்தான் பரிகாரம் செய்யமுடியும்?

எந்த மனிதனும் மற்ற சாதியைப்பற்றிச் சந்தேகப் பட்டாலும், தன் சாதியைப்பற்றி நம்பிக்கையாகவும் மேன்மையாகவும் கற்பித்துக் கொண்டு, மற்றவர்களைத் தாழ்த்திப் பெருமையடைகிறான். இந்தக் குணம் பார்ப்பானிடத்தில் மாத்திரமல்ல, எல்லா சாதியாரிடமும் இருந்து வருகின்றது.

சாதிபேதம் ஒழிவதை இழிவாய்க் கருதுகிறான்: சாதிக் கலப்பை விபச்சாரித் தனமாக எண்ணுகிறான். இந்த மனப்பான்மை சாதி ஒழிப்புக்கு எமனாய் இருக்கிறது.

அஸ்திவாரத்தில் கையை வைத்து சாதிகளை ஒழிப்பதற்கு இன்று இந்த நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கம் தவிர வேறு எந்த இயக்கமும் இல்லையென்பதை நன்றாய் ஞாபகத்தில் வையுங்கள்.

திருவள்ளூர், கபிலர், கிராமானுஜர் முதலிய புராணக்காரர்களும், பிரம்மசமாஜம், ஆரிபசமாஜம் முதலிய மத சம்பந்தமான சில புதிய முயற்சிகளும் எல்லாம் உண்மையறியாமலும், உலகமொப்புக்கும் தனிப்பட்ட சமூக சுயநலத்தை முன்னிட்டும் செய்யப்பட்ட காரியங்களேதவிர, மனித சமூகத்தில் பிறவியின் பேரால் உள்ள சாதிபேதம் அடியோடு ஒழியத்தக்க மாநிரிக்கோ, ஒழியும்படியாகவோ செய்த காரியங்கள் அல்ல.

ஆதலால், சாதியை அடியோடு ஒழிக்க எவரும் முயற்சித்ததில்லை. மற்ற பல சாதிகளின் முயற்சிகள் எப்படி இருக்கின்றன என்று பார்த்தாலோ, அவைகளும் தாங்கள் எப்படியாவது மேல்சாதிக்காரர்கள் என்று மதிக்கப்படவேண்டும் என்றிரு முயற்சிகளாகவே இருக்கின்றன. சாதியில்லாதவர்களும் கலப்பு சாதிக்காரர்களும் தாங்கள் ஒரு கலப்பற்ற சாதியைச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டதே என்று வெட்கப் படுகிறார்களே யொழிய, தங்களைப் பொறுத்தவரை சாதியொழிந்ததே என்று யாரும் திருப்தியடைவதில்லை. இந்தத் தொல்லைகள் அடியோடு ஒழியவேண்டுமானால் சுயமரியாதை இயக்கத்தில்தான் இடமிருக்கிறது; சுயமரியாதை இயக்கத்தால்தான் முடியும். மற்றபடி எப்படிப்பட்ட சீர்திருத்தவாதியானாலும் காரியத்திற்கு உதவவேமாட்டான்.

[பட்டுக்கோட்டையில், 23-3-1936-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 5-4 1936]

முஸ்லிம்களில் கூடச் சிலர் சுயமரியாதை இயக்கம் நாத்திக இயக்கம் என்று பயப்படுவதாகத் தெரிகிறது. அப்படிப்பட்டவர்களில் பலர் தங்களுக்கு ஒன்றும் பயமில்லா விட்டாலும் மற்றவர்கள் தங்களை ஏதாவது சொல்லிவிடுவார்களோ என்று பயந்து பந்திதா பஸ்தக்காக இந்த அணையைக் கட்டிக்கொள்கிறார்கள். சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஆதரிக்கவோ தழுவுவோ வரும் முஸ்லிம்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இயக்கத்தின் பேரால் நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதாவது, இந்த இயக்கத்துக்கு என்று வகுத்திருக்கும் கொள்கைகளில் நாத்திகம் ஒரு கொள்கையாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவில்லை.

சுயமரியாதை இயக்கத்தில் சகல மதக்காரருக்கும், சகல அபிப்பிராயக்காரருக்கும் இடம் உண்டு. அதன் கொள்கை இவ்வளவுதான். ‘மனித சமூகத்தில் உள்ள குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் மூடநம்பிக்கைகளையும் வீணக்கமறியாச் சடங்குகளையும் அவற்றிற்காகச் செய்யப்படும் செலவுகளையும் ஒழித்தல்.’

‘சாதி, மதம், வகுப்பு ஆசியவைகளின் பேரால் ஏற்பட்டுள்ள பேதங்களையும் சமூகத் துறையிலும், பொருளாதாரத் துறையிலும் இருந்தவரும் உயர்வு தாழ்வுகளையும் அகற்றி மக்கள் யாவரும் ஒரே சமூகமாகவும் சகோதரத்துவமாகவும் சமமாக வாழும்படி செய்தல்.’

‘பகுத்தறிவுக்கும் சுயமரியாதைக்கும் கட்டுப்பட்டு நடக்கும்படி மக்களுக்குச் சுயமரியாதை உணர்ச்சியை உண்டாக்குதல்.’ இதை நடத்தி வைக்கவேண்டிய காரியத்திற்கும், ஆத்திக-நாத்திகத்துக்கும் என்ன சம்பந்தமிருக்கிறது? ஆத்திகமும், நாத்திகமும் அவரவருடைய அபிப்பிராயமும் ஆராய்ச்சித் திறமாமும். இன்று முஸ்லிமும், தமிழமும் ஒத்துழைத்துச் சாதிக்கவேண்டிய காரியத்துக்கும் ஆத்திக-நாத்திகப் பிரச்சினைகளுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் தொடர்பும் இல்லை.

[ஆம்பூரில், 28-11-1937-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 5-12-1937]

தோழர்களே !

சுயமரியாதை இயக்கம் இத் நாட்டு மக்களுக்கு மான உணர்ச்சி ஏற்படவும் எல்லா மக்களையும் சமூகம், பொருளாதாரம் ஆசியவற்றில் சம்பந்தித்து ஒன்றுசேர்க்கவும் ஏற்பட்டதாகும். மற்றும் பல கொள்கைகளை அது கொண்டிருந்தாலும் மற்றபடி அது நம் எதிரிகள் சொல்வதுபோல மதங்களையும் கடவுள்களையும் எதிர்ப்பதற்கென்றே ஏற்பட்டதல்ல.

நமது நாட்டு மக்களுக்கு மான உணர்ச்சி இல்லாமல் போனதற்கும், ஒற்றுமையும் சமத்துவமும் இல்லாமல் போனதற்கும் ஏற்பட்டுள்ள தடைகள் யாவும் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்லுவதிலும், அவைகளை ஒழிக்க முயற்சிப்பதிலும் உண்மையிலேயே சுயமரியாதை இயக்கம் சிறிதும் ஒளிவு மறைவு இல்லாமல் பாடுபடுகிறது.

இந்தக் காரியங்கள் செய்யவில்லாத மதங்களோ, கடவுள்களோ, வேறு எவைகளானாலும் சரி, அத் தொண்டிற்குத் தடையாய் இருந்தால் அவற்றையும் ஒழிப்பதில் சுயமரியாதை இயக்கம் பின்வாங்காது.

[நாமக்கல்லில், 12-12-1937-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 19-12-1937]

தாய்மார்களே ! தோழர்களே !

குத்திரர்களுக்கும், பார்ப்பனரல்லாத மக்களுக்கும், சண்டாளர்களுக்கும் இதன் அருமையும் பெருமையும் தெரியாது. ஏனெனில், இப்படிப்பட்டவர்கள் மனிதத் தன்மை, சமத்துவ உணர்ச்சி ஏற்பட்டதற்குப் பிறகு, அறிவு பெற்றவர்களுள்—கருப்பந் தரித்தவர்களுமாவார்கள். ஆதலால், அவர்கள் பிறக்குமுன்பு, அறிவு பெறுமுன்பு அவர்கள் சமூகத்திற்கும் அவர்களது பெற்றோர்களுக்கும் என்ன யோக்கியதை இருந்தது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. ஒரு சிறு உதாரணம் சொல்லுகிறேன். சுமார் 30, 35 (1938) வருடங்களுக்கு முன்பு எனது தகப்பனார் ஈரோட்டில் முனிசிபல் கவுன்சிலர், பிரபல வியாபாரி. சுமார் 10J, 150 ரூபாய் ‘இன்கம் டாக்ஸ்’ கட்டிவந்தவர். அவரை அக் காலத்தில் 12½ ரூ. 15 ரூ. மாதச் சம்பளம் உள்ள முனிசிபல் ‘பில் கலெக்டர்’—பார்ப்பனன், வரிவிதிப்பு விஷயமாக ஒரு விண்ணப்பத்தை நேரில் பார்த்து பைசஸ் செய்ய மண்டிக்கடைக்கு வந்து கூப்பிடுவான். அப்படி கூப்பிட வந்தால் அவனைக் கண்டதும் என் தகப்பனார் எழுந்து, ‘ராவால ராவால தேவடா’—‘வரவேணும் வரவேணும் ஸ்வாம்’ என்று இரு கைகூப்பிக்கும்பிட்டு, உட்காரச் சொல்லிவிட்டு, நின்றுகொண்டே மிருப்பார். அப் பார்ப்பன ‘பில் கலெக்டர்’ தலையை ஆட்டிவிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘ஏமீரா, வெங்கிட்ட நாயுடு! போத்தாமா ஆ இண்டினி குசேதானிக்கி’—‘ஏண்டா, வெங்கிட்ட நாயுடு அந்த வீட்டைப் பாரக்கப் போகலாமா?’ என்று கூப்பிடுவான். என் தகப்பனார் ‘ஆஹா’ என்று சொல்லி வஸ்திரத்தை

தலையில் கட்டிக்கொண்டு, அவன் பின்னால் புறப்பட்டுவிடுவார். சுற்றிவிட்டு வந்தவுடன் மஞ்சள், மிளகாய், கருப்பட்டி, வெள்ள எல்லாம் ஒரு சாக்கில் கட்டி ஒரு பையனிடம் கொடுத்த, ‘சுவாமிகள் வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு வா’ என்று சொல்லி வழி அனுப்புபார். இதை நான் நேரில் பார்த்திருக்கிறேன்.

இதே மாதிரி எவ்வளவு பெரிய மிராசுதாரையும் ஒரு வக்கீல் குமாஸ்தா பார்ப்பான், நாயிலும் கீழாக மதித்து அடா, புடாவென்று பேசுவான். இதுவும் நான் கண்ணால் பார்த்ததேயாகும். அந்த நிலைமைக்கும் கீன்றைய நிலைமைக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைப் பாருங்கள் !

சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கு முன்பு பார்ப்பனர்கள் நிலையும், மத உணர்ச்சியும் எப்படி இருந்தன, இப்போது எவ்வளவு மாற்றமடைந்துள்ளன என்பவைகளை உணர்ந்தவர்களுக்குத்தான் நன்கு தெரியும்.

[காஞ்சிபுரத்தில், 1-3-1938-ல் தலைமையுரை—‘குடி அரசு’ 6-3-1938]

4. பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்களுக்கு விண்ணப்பம்

சென்னை மாகாணத்தில்—சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டில் சுமார் 10 வருஷங்களுக்கு முன்பாக பார்ப்பனரல்லாதார் சங்கம் ஏற்பட்டதும், அதை ஏற்படுத்த ஸ்ரீமான் டாக்டர் நாயர் அவர்கள் முதன்மையாகவும், சர். தியாகராச செட்டியார் உதவியாகவும் இருந்து, அதை உலகினர் ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்து, தங்களது கொள்கையை நிலை நிறுத்தியதும் உலகறிந்த விஷயம்.

ஆனால், கீன்றைய தினம் நம்மில் பெரும்பான்மையான மக்கள் அக் கட்சியின் பெயரைச் சொல்லிக்கொள்ளவே வெட்கப்படுகிறார்கள். காரணமென்ன? தமிழ்நாட்டில் இக் கட்சியின் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யப் பணியில்லாதிருந்ததா? பத்திரிக்கை இல்லாதிருந்ததா? உத்தியோகமும் அதிகாரமும் இல்லாதிருந்தனவா? எல்லா முயற்சியும் இக் கட்சி ஆவானே? எதிரிகளின் சூழ்ச்சிகளும், தந்திரமும் என்று சொல்லலாம். ஸ்ரீமான் கள் நாயரும், செட்டியாரும் உள்ள காலத்திலும், இவ்வெதிரிகள் இருந்தவர்கள் தானே? இப்பொழுது மாதிரி இச்சூழ்ச்சி பலிப்பானே? ஒரு சமயம் நமக்குள்ளாகவே எதிரிகள் ஏற்பட்டுவிட்டார்கள் என்று சொல்லலாம்.

அப்படியானால், இனிமேலாவது நமக்குள்ளாக எதிரிகள் ஏற்படாமலிருக்க இப்போது என்ன செய்யப்போகிறோம்? இனிமேலாவது எதிரிகளின் சூழ்ச்சிகளிலிருந்து தப்புவதற்கு என்ன செய்யப்போகிறோம்? மகாநாடு கூடிக் கலைந்தால் மட்டும் போதுமா?

முதலாவது, நமது இலட்சியம் என்ன என்பதைப் பாமர மக்கள் அறியும்படி செய்திருக்கிறோமா? பாமர மக்களின் அனுதாபத்தைப்பெற நாம் ஏதாவது வழிசெய்தோமா? கவலையாவது கொண்டோமா? நமது மக்களின் உண்மையான தேவை என்பதிலாவது நாம் அபிப்பிராயபேதமில்லாமல் இருக்கிறோமா? நமது நாட்டினிடமாவது, நமது மக்களிடமாவது அபிமானம் உள்ளவர்கள் என்பதற்கு நம்மிடம் ஏதாவது ஒரு அடையாளமிருக்கிறதா? உத்தியோகங்கள் பெற்றோம், பட்டங்கள் பெற்றோம், பதவிகள் பெற்றோம்—இதனால் நமது மக்களுக்கு அடிப்படையான நன்மை என்ன செய்தோம்? பார்ப்பன ஆதிக்கம் வளராமல் இருக்க இவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டோம் என்கிறவரையில் இவற்றைப் பெற்றது சரி.

பாமர ஜனங்கள் மூட நம்பிக்கையுடையவராய், ஏழை ஜனங்களாய், தொழிலாளர்களாய், கூலிகளாய் உள்ள நமது மக்களின் குறைகளை நீக்க என்ன நன்மையைச் செய்தோம்? பார்ப்பன மாயையில் மூழ்கி விவசாயத்தில் சிக்கி, அல்லல்பட்டு அழியும் குடியா

னவர்களுக்கு நாம் என்ன செய்தோம்? அறிவீனத்தில் மூழ்கி, மதுவருந்தி, ஒழுக்கங் கேட்டு நாசமாகும் ஏழைக் குடும்பங்களுக்கு என்ன பந்தோபஸ்து செய்தோம்? உத்தியோகம் ஒப்புக்கொண்ட அளவில் உத்தியோகத்தைக்கொண்டு எவ்வளவு செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவு செய்திருக்கிறோம் என்ற பதில் போதுமா? உத்தியோகத்திற்கு வெளியில் செய்யக்கூடிய வேலைகளில் ஏதாவது செய்தோமா? நம் மனத்தை நாம் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

நமது எதிரிகளான பார்ப்பனர்கள் தேசத்தின் பெயரையும், காங்கிரசின் பெயரையும் சுயராஜ்யம், உரிமை என்கிற பெயர்களையும் வைத்துக்கொண்டு பாமர ஜனங்களை ஏமாற்றி, உத்தியோகமும் பதவியும் பெற்று, தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பலப்படுத்திக்கொள் கிறார்களே அது போலவும், நம்மில் பல கூலிகள் பார்ப்பனருக்கு ஒத்துப் பாடி, அவர்களும் தேசம், சுயராஜ்யம், தேசியம் என்பவைகளைச் சொல்லி உயிர் வாழ்கிறார்களே அது போலவும், நாமும் செய்தால் பார்ப்பனரல்லாத மக்கள் முன்னேறி விடுவார்களா? இவற்றை மாநாட்டுக்கு வரும் பொதுஜனங்கள் நன்றாய் யோசிக்க விரும்புகிறோம்.

உத்தியோகப் பதவி, பட்டம் பெறவேண்டாம் என்று நாம் இப்போது சொல்ல வரவில்லை. ஆனால், இதுவே நமது இலட்சியமல்ல என்பதையும் அதனாலேயே நமது குறைகள் முழுதும் நிவர்த்தியாகி விடாது என்பதனையும் தெரிவித்துக்கொள்ளாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆதலால், உண்மையில் பார்ப்பனரல்லாதார் முன்னேற்றத்திற்குத் தகுந்த கொள்கைகளும் திட்டங்களும் வகுத்துப் பாமர மக்களிடையே தாராளமாய்ப் பிரச்சாரம் செய்யத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். உத்தமமான தலைவர்களையும், உண்மை யான தொண்டர்களையும், உறுதியான கொள்கையையும், யோக்கியமான பிரச்சாரகர்களையும் கொண்டு சரியானபடி ஒரு வருஷத்திற்கு வேலை செய்தால், நமது சமுதாயம் சுயமரியாதையையும் சுதந்திரத்தையும் அடைந்தவிடலாம். இதற்கு முகலாவது எல்லோரும் கதரை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தீண்டாமை விஷயத்தில் வெளிப்படையாய்ச் சொல்லி விடவேண்டும்—அதாவது, மக்கள் பிறவியில் உயர்வு-தாழ்வு இல்லை என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந்த கிரண்டு விஷயங்களில் ஆட்சேபணை உடையவர்கள் சுதந்திரத்திற்கும் சுயமரியாதைக்கும் விரோதிகள் என்றே சொல்லுவோம். அங்கத்தினர் உறுதிமொழிப் பத்திரத்திலேயே இவைகள் குறிக்கப்பட வேண்டும்.

மற்றபடி, 'ஒத்துழையாமையோ, ஒத்துழைப்போ; 'பரஸ்பர ஒத்துழைப்போ, முட்டுக்கட்டையோ'; 'சட்ட வரம்பிற்குட்பட்ட கிளர்ச்சியோ, வெளிப்பட்ட கிளர்ச்சியோ'; 'பிரிட்டிஷ் குடைக்குள் சுயராஜ்யமோ, குடைக்கு வெளியில் சுயராஜ்யமோ'; 'கிரட்டை ஆட்சியோ, ஒற்றை ஆட்சியோ'; 'சாதாரண சுயராஜ்யமோ, பூரண சுயராஜ்யமோ'—அவரவர்கள் கொள்கை அவரவர்களுடனேயே கிருக்கட்டும். இது சமயம் இவைகள் எல்லாம் அடியோடு புரட்டு என்றும்—பார்ப்பனர்களும், ஆங்கிலம் படித்தவர் களும், பாமர ஜனங்களையும் சர்க்காரையும் ஏமாற்றி வயிறு வளர்க்கச் செய்யும் தந்திரங்கள் என்றும் நாம் உறுதியாய் நம்புவதால் தான், அதைப்பற்றி யாருக்காவது கெடுதியோ நன்மையோ ஒன்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. ஆதலால், அவைகள் ஒவ்வொரு மனிதனின் தனித்தனி அபிப்பிராயமாய் கிருந்து கொள்ளலாமே தவிர, சங்கத்தின் கொள்கைகளில் கலக்க வேண்டியதில்லை. சுயமரியாதையும் சுதந்திரமும் பெறுவது என்பதை இலட்சியமாக வைத்துக் கொண்டாலே போதுமென்று நினைக்கிறோம். ஏனெனில், பார்ப்பனரல்லாதார் என்றால் பார்ப்பனரல்லாதார் சமூகத்தில் 100-க்கு 90 பேர் களாயிருக்கும் பாமர மக்களையும் ஏழை மக்களையும் குறிக்கும் அல்லாமல், 100-க்கு 5 பேர் கூட இல்லாத கிராஜாக்களையும், ஜமீன்தார்களையும், பிரபுக்களையும், வக்கீல்களையும் மாத்திரம் குறிக்காது என்பதனையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்; பார்ப்பனரல்லாதார் முன்னேற்றம் என்பதும் 100-க்கு 90 பேர்களின் முன்னேற்றத்தையும் சேர்த்துக் குறிக்கும்

13-8-1926 'குடி அரசு' முகப்பு அட்டை

யல்லாது 100-க்கு 5 பேர்களின் முன்னேற்றத்தை மாத்திரம் குறிக்காது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இச் சங்கம் உண்மையான பார்ப்பனரல்லாதார் முன்னேற்றச் சங்கமா அல்லது யாரோ சில குறிப்பிட்ட நபர்களின் முன்னேற்றச் சங்கமா என்பது வெளியாக இது ஒரு தக்க சமயமாய் ஏற்பட்டு விட்டதால், ஒவ்வொரு தலைவரும் பொறுப்புடனும், புத்திரவித்தனத்துடனும் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதாக விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

[குடி அரசு - தலையங்கம் - 26-12-1926]

5. நமது பத்திரிக்கை

நமது 'குடி அரசு' ஆரம்பமாகி இரண்டு வருஷம் முடிந்து மூன்றாவது வருடத்தில் முதல் இதழ் இன்று வெளியாகிறது. 'குடி அரசு' ஆரம்ப இதழில் 'குடி அரசு' என்று ஒரு தலையங்கமும், ஆறுமாதம் கழித்து 'நமது பத்திரிக்கை' என்று ஒரு தலையங்கமும், ஒரு வருஷம் முடிந்து கிரண்டாவது வருஷ ஆரம்பத்தில், 'நமது பத்திரிக்கை' என்று ஒரு தலையங்கமும் எழுதி இருக்கிறோம்.

இப்போது இரண்டு வருஷம் முடிந்து, மூன்றாவது வருஷ ஆரம்ப முதல் இதழிலும் அவ்வாறே 'நமது பத்திரிக்கை' என்று தலையங்கமிட்டு ஒரு குறிப்பு எழுத ஆசைப்படுகிறோம்.

நமது நாட்டு மக்களுக்குள் சுயமரியாதையையும் சமத்துவத்தையும் சகோதரத்துவத்தையும் உண்டாக்க 'குடி அரசு' என்னும் ஒரு பத்திரிக்கையை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்பதாக முதல்முதல் நானும் எனது நண்பர் ஸ்ரீமான் தங்கபெருமாள் பிள்ளையும் 1922-ல் கோயமுத்தூர் ஜெயிலில் சிறைவாசம் செய்யும்போதே நினைத்தோம்.

அதுபோலவே, வெளியில் வந்த கொஞ்ச நாட்களுக்குள், 'குடி அரசு' என்று ஒரு வாரப் பத்திரிக்கையும், 'கொங்கு நாடு' என்று ஒரு மாதாந்திரமும் நடத்தப்போவதாய் 19-1-1923 தேதியில் சர்க்காரில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது.

இவ்விஷயத்தை முதலில் ஸ்ரீமான் திரு. வி. கவியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களிடம் சொன்னேன். அவர் எனது கொள்கையைக் கேட்டவுடன் சந்தோஷப்பட்டு 'இப்படி ஒரு பத்திரிக்கை வேண்டியதுதான்; அதற்கு நீயே சரியானவன். நீ ஆரம்பித்தால் தமிழ் நாட்டிலேயே பதினாயிரக்கணக்கான சந்தாதாரர்கள் சேருவார்கள். ஆனால், அதிக நாள் நிலைக்காது; ஒரு கூட்டத்தார் எப்படியாவது அதை ஒழித்து விடுவார்கள். ஆனாலும் நடத்தவரை லாபம்; நடத்துங்கள்' என்றார்.

பிறகு ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்களிடம் சொன்னேன். அவரும் மிகச் சந்தோஷப்பட்டுச் சிக்கிரத்தில் வெளியாக்க வேண்டுமென்று விரும்புவதாகவும், வெளியாகத் தாமதமேற்பட்டால் அதுவரை தனது பத்திரிக்கையில் வேண்டுமானாலும் எழுதி வரும் படியும் சொன்னார்.

பிறகு ஸ்ரீமான் சி. இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களிடம் சொன்னேன். அவர், 'இந்தச் சமயம் இப்படிப்பட்ட பத்திரிக்கை கூடாது. அல்லாமலும், மகாத்மா ஜெயிலில் இருக்கும்போது இதை விட்டுவிட்டு நீ பத்திரிக்கை நடத்தப் போவது சரியல்ல. உன்னுடைய சேவை இதசமயம் மிகவும் அவசியமானது. ஆனதால், கண்டிப்பாய்ப் போகக் கூடாது' என்று சொல்லிவிட்டார். அதன் பேரில் அந்த எண்ணத்தை ஒத்திவைத்துவிட்டு, மறுபடியும் ஒத்துழையாகமைக்காகவே உணரத்தேன். தற்செயலாய் வைக்கம் சத்தியாக் கிரகம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீமான் ஜார்ஜ் ஜோசப் அவர்களும் வைக்கத்திலிருந்து, 'என்னைப் பிடிக்கப் போகிறார்கள்; நான் கிடுகா ஜெயிலுக்குப் போகிறேன்; வேறயாரும் கிடுகை;

நீ வந்து ஒப்புக்கொள்' என்று எழுதின கடிதமும், தந்தியும் என்னைக் குடும்பத்துடன் வைக்கத்திற்குப் போகும்படி செய்துவிட்டது. அங்கு ஹெலியில் இருக்கும்போது மிகேத எண்ணந்தான். அதாவது, 'வெளியில் போனதும் பத்திரிக்கை நடத்தவேண்டும்' என்கிற ஆவல் அதிகமாயிற்று. அதுபோலவே, வெளியில் வந்ததும் பத்திரிக்கை ஆரம்பிக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். அதற்கேற்றாற்போல் திருப்பாப்புலியூர் ஞானியார் மடாதிபதி ஸ்ரீஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாச்சார்ய சுவாமிகளும் கோயம்புத்தூருக்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு, அவர்களை கீங்கு அழைத்து அவர்களைக் கொண்டே ஆரம்பவிழா நடத்திவிடலாம் என நினைத்து, கோயம்புத்தூர் சென்று அழைத்ததும் யாதொரு ஆட்சேபணையும் சொல்லாமல் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு, ஈரோட்டிற்கு வந்து, ஆரம்ப விழா நடத்திக்கொடுத்தார்கள். அதுசமயம் பத்திரிக்காலயத்தைத் திறந்துவைக்கும்படி ஞானியார் சுவாமிகளைக் கேட்டுக் கொண்டபோது, நான்,

'அனேக பத்திரிக்கைகள் நமது நாட்டிடை இருந்தாலும் அவைகள் தங்கள் மனச் சாட்சிக்கு உண்மை என்று பட்டதைத் தெரிவிக்க அஞ்சுகின்றன. அதனால்தான் நான் இப்பத்திரிக்கையை ஆரம்பிக்கிறேன். மற்றப் பத்திரிக்கை போலல்லாமல் மனதில் பட்டதைத் தைரியமாய், பொதுமக்களுக்கு உள்னது உள்னபடி தெரிவிக்க வேண்டுமென்பது எமது நோக்கம்' என்று சொல்லி இருக்கிறேன்.

ஞானியார் சுவாமிகளும் பத்திரிக்காலயத்தைத் திறக்கும்போது,

'நமது நாட்டில் பல பத்திரிக்கைகள் இருந்தும் இப்பத்திரிக்கைபோன்ற கருத்துடைய பத்திரிக்கை வேறொன்றுமில்லை. இன்று உயர்வு-தாழ்வு என்கிற ஆணவம் மிகுந்திருக்கிறது. சமத்துவம் என்ற உணர்ச்சி எங்கும் பரவவேண்டும். 'குடிஅரசு'ன் கருத்து இதுவே என நான் அறிந்துகொண்டேன். சமயத்திலிருக்கும் கேட்கை முதலில் ஒழிக்க வேண்டும். இவை 'குடிஅரசு'ன் முதல் கொள்கையாய் விளங்கவேண்டும். இப்பத்திரிக்கையில் ஸ்ரீமான் நாயக்கருக்கு எவ்வளவு சிரத்தை உண்டோ அவ்வளவு எனக்கும் உண்டு' என்று ஆசீர்வதித்து இருக்கிறார்.

முகல் இதழ் தலையங்கத்திலும், நமது நோக்கத்தை வெளியிட்ட தலையங்கத்திலும் நாம் குறிப்பிட்டிருப்பதாவது: 'ஒவ்வொரு வகுப்பும் முன்னேறவேண்டும். இதை அறவே விடுத்து வெறும் 'தேசம்', 'தேசம்' என்று கூக்குரலிடுவது எமது பத்திரிக்கையின் நோக்கமன்று. மக்களுக்குள் சுயமரியாதையும் சமத்துவமும் சகோதரத்துவமும் ஒங்கி வளரல் வேண்டும். உயர்வு தாழ்வு என்ற உணர்ச்சியே நமது நாட்டில் வளர்ந்துவரும் ஜாதிச் சண்டை என்து நெருப்புக்கு நெய்யாக இருப்பதால், இவ்வணர்ச்சி ஒழிந்து அனைத்தயிர் ஒன்றென எண்ணும் உண்மை அறிவுமக்களிடம் வளரவேண்டும்.... இன்னோரன்ன பிற நறுங்குணங்கள் நம் மக்கள் அடையப் பாடுபடுவது நமது நோக்கமாகும்.' 'எவர் எனக்கு இனியர்; எவர் எனக்கு இன்னார் என்ற விருப்பு வெறுப்பு இன்றி, 'நகுதற் பொருட்டன்று நட்பில், மிகுதிக்கண்மேற் சென்றிடித்தற் பொருட்டு' என்ற வாக்கைக் கடைப்பிடித்து, நண்பரெயாயினும் ஆகு, அவர் தம் சொல்லும் செயலும் கேடு குழுவ தாயின் அஞ்சாது கண்டித்தொடுக்கப்படும்' என்று எழுதி இருக்கிறோம். இவை யாவும் 2-5-1925 தேதி 'குடிஅரசு'ல் காணலாம்.

அடுத்தபடி, ஆறு மாதம் முடிந்த இதழில், 'நமது பத்திரிக்கை' என்னும் தலையங்கத்திலும், 'குடிஅரசு' குறிப்பிட்ட சருத்தைப் பிரச்சாரம் செய்யும் பத்திரிக்கையே அல்லாமல் வெறும் வர்த்தமானப் பத்திரிக்கை அல்லவாதலால்..... பிரதிவாரமும் 'குடிஅரசு' தனது ஆத்மாவை வெளிப்படுத்தும் (தத்துவத்தை விளக்கும்)போது கண்ணீர் கொட்டாமலிருக்க முடிவதே இல்லை. இதன்பலனால், உயர்ந்தோர் என்று சொல்லிக் கொள்வோராகிய பிராமணர் முதலிய சமூகத்தாருக்கும், ராஜ்யத் தலைவர் என்று சொல்வோராகிய பல ராஜதந்திரிகளுக்கும் விரோதியாகவும், அவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளுக்கும் நமது

'குடிஅரசு' ஆளாக வேண்டி இருப்பதால் இது சீக்கிரத்தில் பாமர ஜனங்களின் செல்வாக்கைப்பற முடியாமலிருப்பது ஆச்சரியம் அல்ல' என்றும்;

'உண்மையில் 'குடிஅரசு'க்கு எந்தப் பிராமணாதிபத்தும் குரோதமோ, வெறுப்போ கிடையாது; ஆனால் பிராமணன் உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்கள் தீண்டாதவர்கள், தெருவில் நடக்கக் கூடாதவர்கள் என்பன போன்ற இழிவான மிருக உரிமைக்கும் பாத்திர மிடலாதவர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டுகும் எண்ணத்தினிடத்திலும்; தங்கள் வகுப்பார்தான் முன்னணியில் இருக்கவேண்டும், மேன்மையுடன் பிழைக்கவேண்டும், மற்றவர்கள் என்முன்றைக்கும் தங்களுக்கு அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டு அதற்காகச் செய்யும் சூழ்ச்சிகளிடத்திலும்தான் 'குடிஅரசு'க்குக் குரோதமும் வெறுப்பும் இருப்பதுடன் அதை அடியோடே களைந்தெறியவேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்டு உழைத்து வருகிறது' என்றும்;

'குடிஅரசு' ஏற்பட்டு, ஆறு மாதகாலமாகியும் இதுவரை ஆயிரத்துச்சில்லரை சந்தாதாரர்களே சேர்ந்திருக்கிறார்கள்; அதனைப் படிக்கவேண்டிய அளவு ஜனங்கள் படிக்க வில்லையென்றும், பாமர ஜனங்கள் சரியானபடி 'குடிஅரசை' ஆதரிக்கவில்லையானால், அது தானாகவே மறைந்துபோக வேண்டியதுதான் அதன் கடமையே அல்லாமல், வியாபார தோரணையாய் நடந்துவராது' என்றும் எழுதியிருந்தது. இதை 1-11-1925 இதழிற் பார்க்கலாம்.

பிறகு ஒருவருடும் முடிந்து கிரண்டாவது வருஷ ஆரம்ப இதழில், 'நமது பத்திரிக்கை' என்ற தலையங்கத்திலும், 'இதுவரை நமக்குள்ள 2000 சந்தாதாரர்களில் நால்வர் அதிருப்திக்கே ஆளாகிறோம்' என்று எழுதிவிட்டு, 'குடிஅரசு' எவருடைய தயவுக்கோ, முகந்துதிக்கோ, சுயநல வாழ்வுக்கோ, சீர்த்திக்கோ நடைபெறவில்லை. யோக்கியமாய், உண்மையாய் நடக்கக்கூடிய காலம்வரை நடக்கும். அவ்விதம் நடக்க அதற்கு யோக்கியதை கில்லையானால் அது தானேமறைந்துவிடுமே யல்லாமல், மானங் கெட்டு விலங்குகளைப் போல் வாழாது. 'குடிஅரசு' தோன்றியபிறகு, அதனால் ராஜ்ய உலகத்திலும், சமூக உலகத்திலும் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று பலர் நமக்கு எழுதி இருப்பதை நாமும் உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறோம்' என்றும் எழுதி இருக்கிறோம்.

ஆகவே, இப்போது கிரண்டு வருடங்கள் முடிந்து மூன்றாவது வருட ஆரம்ப இதழில் அதே தலையங்கத்துடன் ஒரு குறிப்பு எழுத ஆசைப்படுகிறோம். முதலாவதாக, ஒரு விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்துகிறோம். அதாவது, 'குடிஅரசு'க்கு ஆறு மாதத்தில் ஆயிரம் சந்தாதாரர்களும், ஒரு வருஷத்தில் கிரண்டாயிரம் சந்தாதாரர்களும், இப்போது கிரண்டு வருஷத்தில் நாலாயிரத்து அய்நூறு சந்தாதாரர்களும் இருப்பதால், கூடுமான வரையில் தமிழ்மக்களின் ஆதரவைப்பெற்று இருக்கிறது என்பதைச் சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரை, முன்னால் குறிப்பிட்ட கொள்கைகளில், அது ஒரு சிறிதும் தவறாமல் ஏற்றுக்கொண்டபடி நடந்துவந்திருக்கிறது என்பதையும் மெய்ப்பித்து விட்டோம். ஆகவே 'குடிஅரசு' குறைந்தது ஒரு பதினாயிரம் பிரதிகளாவது அச்சிட்டு வெளியாகவேண்டும் என்கிற ஆசை நமக்கு இருந்தாலும், இந்நாலாயிரத்து அய்நூற்றைக் கொண்டு நான் சந்தோஷமடைகிறேனே தவிர, ஒருசிறிதும் அதிருப்தி அடையவில்லை. அன்றியும் எமது விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அனேக நண்பர்கள் காத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். 250 சந்தாதாரர்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தும் இன்னியும் இருநூற்றைம்பது சந்தாதாரர்களை ஒரு மாதத்தில் சேர்ப்பதாய் வாக்களித்த சிங்கப்பூர் நண்பர்களுக்கும், மற்றும் 250 சந்தாதாரர்களை எதிர்பார்க்கும் மலையா நண்பர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துகிறேன். தமிழ்நாட்டிலும் ஊர்கள் தோறும்

‘குடி அரசி’ன் வளர்ச்சியையும், பரவலையும் எம்மைவிட அதிக கவலைகொண்டு எதிர் பார்க்கும் நண்பர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்பதும் எமக்குத் தெரியும். அவர்கள் ‘குடி அரசு’க்காக உழைத்து வந்ததற்கும், சந்தாதாரர்களைச் சேர்த்துக் கொடுத்த தற்காகவும், ‘குடி அரசு’ கொள்கைகளைப் பரப்பப் பாடுபட்டதற்கும் நான் மனப்பூர்வமாய் நன்றி செலுத்துகிறேன். ‘குடி அரசு’க்கு கிரண்டாவது வருஷத்தில் நஷ்டமில்லை; முதல் வருஷத்தின் நஷ்டம் அடைபடவேண்டும். ஆனால், இன்னமும் கொஞ்சம் நல்ல இதழில் இன்னும் நூலுபக்கம் அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்கிற ஆவல் இருந்துவருகிறது. இக் காரியங்களுக்கு, கிப்போது ஆகும் செலவைவிட இன்னமும் வருஷம் ஒன்றுக்கு 2000 ரூ. அதிகமாகச் செலவு பிடிக்கும். இனியும் கொஞ்சம் சந்தாதாரர்கள் அதிகமானால் இவைகளைச் செய்ய சவுகரியமாய் இருக்கும்.

இவ்வருடம் புதிதாகச் சொல்வதற்கு ஒன்றும் அதிகமாய் இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். பொதுவாக, நமது பிரசங்கத்தினாலும், ‘குடி அரசு’வினாலும் நான் செய்துவந்த பிரச்சாரத்தில் அரசிடல் இயக்கங்கள் என்பவைகளைக் கண்டித்தேன்; அரசியல் தலைவர்கள் என்பவர்களைக் கண்டித்தேன்; மதம் என்பதைக் கண்டித்தேன்; மதத் தலைவர்கள் என்பவர்களைக் கண்டித்தேன்; மதச்சடங்கு என்பவைகளைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; குருக்கள் என்பவர்களைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; கோயில் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; சாமி என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; வேதம் என்று சொல்வதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; பார்ப்பனியம் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; ஜாதி என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; அரசாங்கம் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; உத்தியோகம் என்பவைகளைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; நீதி ஸ்தலம் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; நியாயாதிபதி என்பவர்களைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; நிர்வாக ஸ்தலங்கள் என்பவைகளைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; ஜனப் பிரதிநிதித்துவம் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; பிரதிநிதிகள் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; தேர்தல் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; கல்வி என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன்; சுயராஜ்யம் என்பதைக் கண்டித்திருக்கிறேன். ஸ்ரீமர்கள் சுவியாணசுந்தர முதலிடர், வரதராஜலு நாயுடு, சி. கீராஜ்காபாலாச் சாரியார் முதலிய ஒரேதுறையில் வேலை செய்துவந்த நண்பர்களைக் கண்டித்திருக்கிறேன்.

இன்னும் என்னென்னவற்றையோ, யார்பாரையோ கண்டித்திருக்கிறேன்; கோபம் வரும்படி வைத்திருக்கிறேன். எதைக் கண்டித்திருக்கிறேன், எதைக் கண்டிக்கவில்லை, யாரை வையவில்லை என்பது எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வரமாட்டேன் என்கிறது. இன்னமும் ஏதாவது எழுதலாம் என்று பேசுவதை எடுத்தாலும், பேசலாம் என்று வாயைத் திறந்தாலும் கண்டிக்கவும், வையவும், தூக்கப்படவுமான நிலைமை ஏற்படுகிறதே ஒழிய வேறில்லை. கண்டிக்கத் தகாத, வையத் தகாத இயக்கமோ, திட்டமோ அபிப்பிராயமோ என் கண்களுக்குப் படமாட்டேன் என்கிறது.

இவைகளன்றி, எனது வார்த்தைகளும், எழுத்துக்களும், செய்கைகளும், தேசத் துரோகமென்றும், வகுப்பு துவேஷமென்றும், பிராமண-துவேஷம் என்றும் மாணவநஷ்டமென்றும், அவதூறு என்றும், ராஜ துரோகமென்றும், ராஜ துவேஷமென்றும், நாஸ்திகமென்றும், மத தூஷணை என்றும், சிலர் சொல்லவும், ஆத்திரப்படவும் ஆளானேன். அரசியல் தலைவர்கள், தேசாபிமானிகள், தேசபக்தர்கள் என்பவர்கள் என்னை வையவும், என்னைக் கண்டித்து ஜெயிலில் வைக்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கெஞ்சவும் ஆளானேன். இந்த இன்பமற்ற சாரியங்களை நான் ஏன் செய்யவேண்டும்? சிலருக்காவது மனவருத் தந்தையும் அறிஞர்களையும் சொடுக்கத் தக்க காரியத்தை ஏன் செய்யவேண்டும்? என்று நானே யோசிப்பது உண்டு. சிற்சில சமயங்களில் யாரோ எப்படியோ போகட்டும். நாம் ஏன் இக் கவலையும் இவ்வளவு தொல்லையும் அடையவேண்டும்? நமக்கென்ன இதனால்

ஜீவனமா? பணம், புகழ், கீர்த்தி சம்பாதனையா? ஏன் நமக்கு இத்தனை எதிரிகள்? ஒரு பத்திரிக்கையாவது உதவி உண்டா? ஒரு தலைவராவது உதவியுண்டா? ஒரு தேச பக்தராவது உதவி உண்டா? ‘இமயமலை வெயிலில் காழ்கிறது என்று குடை பிடிப்பது போல்’ இருக்கிறது என்பதாகக் கருதி, விலகி விடலாமா என்று யோசிப்பதுண்டு. ஆனால் விலகுவதில்ல்தான் என்ன லாபம்? ஏறக்குறைய நமது ஆயுள்காலமும் தீர்ந்துவிட்டது. இனி நாலோ, அய்ந்தோ அல்லது அதிகமாயிருந்தால் பத்துவயது காலமோ இருக்கலாம். இந்தக் கொஞ்ச காலத்தை ஏன் நமது மனச்சாட்சிக்கு விட்டுவிடக்கூடாது? விலகித்தான் என்ன பெரிய காரியம் செய்யப் போகிறோம்? என்பதாகக் கருதி மறுபடியும் இதிவேயே உழன்றுகொண்டிருக்கிறோமே அல்லாமல் வேறில்லை.

உண்மையில், நாம் மூன் சொன்ன அரசியல், மத விஷயம் முதலியவைகளைக் கண்டிக்க நேரிட்டபோது உண்மையான அரசியல், மதவியல் இவைகளை நாம் கண்டிக்கவே இல்லை. எதைப் பார்த்தாலும் புரட்டும், பித்தலாட்டமும், பெயரைப்பார்த்து ஏமாறத் தகுந்ததாகயிருக்கிறதேயல்லாமல்—தத்துவங்கள் எல்லாம் நமக்கும் நமது நாட்டுக்கும் ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாகவும், கொஞ்சங்கூட ‘ரிப்பேர்’ செய்வதற்கில்லாமல் அடியோடு அழிந்து மறுபடியும் புதிதாய் உண்டாக்கவேண்டியதாகவே இருக்கிறது. நமது காலத்தில் இவை திருத்தப்படாட்டையும் என்கிற நம்பிக்கை கொஞ்சமும் இல்லாவிட்டாலும், வேறு பாராவது மகாத்மாவைப்போன்ற மகான்கள் வந்தால் அவர்களுக்குப் பக்குவம் செய்து வைத்திருக்கக் கூடாது? என்றும் அதுவும் முடியாவிட்டால் பலன் எப்படியானாலும் கடமையைச் செய்யவேண்டியதுதானே என்கிற முடிவும் சிடைக்கிறது. ஆகவே, இக் கஷ்டமானதும், மனதுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான இக் காரியத்தில் இறங்கிவிட்டோம். உலகம் ஒப்புக்கொண்டாலும் சரி, தள்ளிவிட்டாலும் சரி நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. நமது கடமையை எப்படி நாம் பிரதானமாய்க் கருதியிருக்கிறோமோ, அதுபோலவே பொதுஜனங்களும்—அதாவது இக் கடமையை சரி என்று எண்ணியவர்கள் தங்கள் தங்களது கடமையையும் எண்ணி அக் கடமையைச் செலுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறோம்.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்—1-5-1927]

6. எத்தனை காலத்துக்கு?

பெரியோர்களே!

நமது நண்பரும், அரசியல் தலைவருமான திருவாளர் வி. ஓ. சிதம்பரம் பிள்ளை அவர்கள் என்னைப்பற்றிச் சொல்லியவைகள் யாவும் என்னிடம் உள்ள அன்பினாலல்லாது அவ்வளவும் உண்மை என்று தங்கள் நம்பிவிடக் கூடாது என்று தங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். என்னை அவர் ‘தலைவர்’ என்று சொன்னதற்காக நான் மிகுதியும் வெட்கப்படுகிறேன். அவர் வங்காளப் பிரிவினையின்போது தமிழ்நாட்டில், சிறப்பாக இந்த ஜில்லாவில் அரும்பெரும் தலைவராயிருந்து நடத்திய பெருங்கிளர்ச்சியின்போது, நான் அல்லாசத்தூடன் விடலைப் புருஷனாய் விளையாடக்கொண்டிருந்தேன். அவரையும் அவர் போன்றாரையும் கண்டே பொதுத் தொண்டில் இறங்கினவன். அன்றியும், சிவஞான யோகிகள் வாசித்துக் கொடுத்த உபசாரப்பத்திர வாக்கியங்களுக்கும் நான் ஒருசிறிதும் பொருத்தமுடையவன் அல்லன். ஆகிலும் அப் பத்திரத்தில் எனது கொள்கைகளைப் புழுந்திருக்கும் விஷயங்களைப் பொறுத்தவரை அக் கொள்கைக்கு அதை ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரமாக எடுத்துக்கொண்டு, அதற்காக எனது நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.

இத் திராவிட சங்கம் 18-வது ஆண்டுவிழா என்று சொல்லப்படுவதால், இதற்கு 18 ஆண்டு முடிந்திருக்கிறது. நமது நாட்டில் திராவிடர் மூன்னைற்ற சம்பந்தமாய் ஏதாவது இயக்கங்கள் மூலம் பேசுவதாயிருந்தால், நமது எதிரிகள், ‘உத்தியோகத்திற்கு

ஆசைப்பட்ட யாரோ சில பார்ப்பனரல்லாதாரால், சமீபத்தில் திராவிடர்கள் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒரு சுயநல இயக்கம்' என்று சொல்லி வருவது உங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால், இக்கழகம் அப்பேர்ப்பட்டவர்களால் ஆக்கப்பட்டதா என்பதும், சுவாமி சிவஞான யோகிகள் ஏதாவது உத்தியோகம் ஆசைப்பட்டுக் கிடைக்காமல் போனதற்காக ஆரம்பித்தாரா என்பதையும், அவருக்கு ஏதாவது உத்தியோகம் வேண்டியிருக்கிறதா என்பதையும்; திருவள்ளுவருக்கு உத்தியோகம் வேண்டி இருந்ததா? புத்தருக்கு உத்தியோகம் வேண்டி இருந்ததா? கபிலருக்கு உத்தியோகம் வேண்டி இருந்ததா? அவ்வைக்கு உத்தியோகம் வேண்டி இருந்ததா? என்பதையும் யோசித்துப் பாருங்கள். அன்றியும், சுவாமி சிவஞான யோகிகள் காலத்தில் மாத்திரம் இம் மாதிரி முயற்சிகள் தோன்றிற்று என்பதாக நினைக்கிறீர்களா?

என்று இந்தநாட்டில் ஆரியர்கள் கால் வைத்தார்களோ என்று முதலே ஆரியர், திராவிடர் என்கிற வேற்றுமையும், 'ஆரியர் சங்கம்', 'திராவிடர் சங்கம்' என்கிற இயக்கங்களும், சுயமரியாதைக் கிளர்ச்சிகளும் நாட்டில் ஏற்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கின்றன. இவைகளை எவ்வளவோ பாடுபட்டு நமது எதிரிகள் மறைக்க முயன்றாலும் இயற்கைத் தத்துவம் மறைக்க முடியாமல் செய்துவருகிறது. எதுவரையில் ஆரியவேதம் என்பது நமது நாட்டுக்கு இருக்குமோ, எதுவரை ஆரியர் ஆதிக்கம், ஆரிய தர்ம பிரச்சார சபை, வருணாசிரம தர்ம பிரச்சார சபை நமது நாட்டில் இருக்குமோ அதுவரை, நமது இயக்கம்—அதாவது 'திராவிடர் முன்னேற்ற இயக்கம்', 'சுயமரியாதை இயக்கம்', 'சமரச இயக்கம்' இருந்து தீர்வேண்டியதுதான்.

சமீப காலத்தில் ஆரியர்களால் தஞ்சை ஜில்லா தூவார் என்கிற கிராமத்தில் கூட்டப் பட்ட 'பிராமண சம்மேளனம்' என்றும் கூட்டத்தையும், அதன் நடவடிக்கைகளையும் பார்த்தவர்களுக்கு, இம்மாதிரி இருக்கப்பட்ட சங்கங்கள் அவசியமா, இல்லையா என்பது யாவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். மேலும், நமதுநாட்டில் மதம் அடங்கிய வேதம், சாஸ்திரம், ஸ்மிருதி, ஆகமம், புராணம் முதலியவைகளின் பேரால், ஆரிய பிரச்சாரம் செய்துவரும் வரையில் நாம் இம்மாதிரி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு இருந்து தீர்வேண்டியதுதான். எனவே, இம்முயற்சிகள், வெற்றிபெறவேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதுடன் எனது முகவுரையை நிறுத்திவிட்டு, மற்றும் நான் ஏதாவது சொல்லிக்கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் ஏற்பட்டால் அவற்றை எனது முடிவுரையில், சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

[கோவில்பட்டி திராவிடர் கழகத்தில், 19-6-1927-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 26-6-1927]

7. நமது வேலை

'குடிஅரசு' பத்திரிக்கை தோன்றி 27 மாதங்கள் ஆகின்றதெனினும் அதன் மூலம் தேசத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் நமக்குச் சரியென்று தோன்றிய வழியில் நம்மால் கூடிய தொண்டை ஆற்றி வந்திருக்கிறோம். எனினும், செய்யவேண்டிய வேலை எவ்வளவோ பாக்கி இருக்கிறது. முன்னொரு சமயம் நாம் எழுதியதுபோல், 'குடி அரசு' பத்திரிக்கை வேலை மாத்திரம் அல்லாமல், அதன் கொள்கையைப் பரப்ப மக்கள் மனதில் பதியச்செய்ய ஊர் ஊராய்த் திரிந்து பிரச்சாரமும் செய்யவேண்டிய பொறுப்பு இனியும் எவ்வளவோ மடங்கு அதிகமாயிருந்து வருகிறது.

கோவை மாநாட்டுத் தீர்மானங்களின் மூலம், பார்ப்பனரல்லாதாருக்குள் இனி அபிப்பிராய பேதம் இருக்காது என்றும், பார்ப்பனரல்லாத தலைவர்கள் என்போர்களும் பார்ப்பனரல்லாத பத்திரிக்கைகளும் நமது கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யும் என்றும், நமக்கும் போதிய ஓய்வு கிடைக்கும் என்றும், பல நண்பர்கள் கருதினார்கள். இப்போது அவைகள் ஒரு விநாடிக் கனவுபோலவே முடிந்துவிட்டன. பார்ப்பனரல்லாதார்

கட்சியிலேயே யார் யாரை நமது சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் உண்மையான தேச முன்னேற்றத்திற்கும் உதவி செய்வார்கள் என்று எண்ணி இருந்தோமோ, அவர்கள் எல்லோரும் இப்போது காங்கிரஸ் பேரில் நாட்டம் கொண்டவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். அரசியல் புரட்டும், தேர்தல் பைத்தியமும் மக்களை அவ்வழி இழுக்கிறது. கோவை தீர்மானமானது 'யாரோ இரண்டொருவர் காங்கிரசில் சேர இஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்' என்று இருந்தாலும், ஏறக்குறைய பார்ப்பனரல்லாத பிரமுகர்கள் யாவருமே அதில் போய்ச்சேர தீர்மானித்துக்கொண்டதாகவே தெரியவருகிறது.

இது நிற்க, காங்கிரசிலிருந்து புதிதாகச் சிலர் பார்ப்பனரல்லாத கட்சியில் வந்து சேர்ந்து இக் கட்சிக்கு உதவி புரிவார்கள் என்று எண்ணி இருந்தவர்கள், மகாநாட்டின் போது மாத்திரம் பொதுமக்கள் மனம் திருப்தியடையும்படி பேசினார்களேயொழிய, அவரவர்கள் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தவுடன் 'வேதாளம் மறுபடியும் முருங்கை மாத்தில் ஏறிக் கொண்டது' என்பது போல், பழையபடியே பார்ப்பனரல்லாத கட்சியை வைவதன் மூலம் பலனடைவதும், நமது எதிரியைப் புகழ்வதும், 'நான் இன்னமும் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியில் சேரவில்லை' என்று சொல்லிக்கொள்ளுவதுமாய் இருக்கிறார்கள். பார்ப்பனரல்லாதார் பத்திரிக்கைகளும் இக் கட்சியை வைத்தால்தான் நாட்டில் தமக்குச் செல்வாக்கு உண்டு என்று எண்ணும்படி ஆகிவிட்டதாகவே அறியக்கிடக்கின்றது. இவற்றைப் பார்க்கும்போது, நாம் இதுவரை என்னதான் மகாநாடுகள் கூட்டி இருந்தாலும், எவ்வளவு தான் பிரச்சாரங்கள் செய்திருந்தாலும், பொதுவாகவே பார்ப்பனரல்லாதாரில் பல பிரபுக்களுக்கும், பொது வாழ்க்கையில் இரங்கி இருப்பவர்களுக்கும், பத்திரிக்கைக்காரர்களுக்கும் பார்ப்பனர்களிடம் உள்ள பயம் இனியும் நீங்கவில்லை என்றேதான் சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

உதாரணமாக, 'தமிழ்நாடு' பத்திரிக்கையின் ஆசிரியர் ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்கள் கோவை மகாநாட்டிற்கு வந்து தனது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிப் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு உழைக்கும் கட்சி இதுதான் என்பதை ஒப்புக்கொண்டு தானும் இதில் சேர்ந்துவிட்டதாக எல்லாரையும் நம்பும்படியாகச் செய்து—இவ்வளவும் ஆண்பின் மறுபடியும், 'தமிழ்நாடு' பத்திரிக்கையில் இன்னமும் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியை ஜஸ்டிஸ் என்றும் பேரால் வைவதற்கு இடம் வைத்துக்கொண்டும், அதற்கு ஏதேதோ வியாக்கியானம் செய்துகொண்டும், 'ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரோடு தேசியவாதிகள் ஒருநாளும் ஒத்துழைக்க முடியாது' என்றும் ஒரேயடியாய் எழுதிவிட்டார். இவற்றைக் கவனிக்கும் போது, இதுவரையிலும் பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சியைப்பற்றி எப்படித் தூற்றிவந்தாரோ அதே மாதிரிதான் இப்போதும் தூற்ற ஆரம்பித்திருக்கிறாரே அல்லாமல், கோவை மகாநாட்டால் ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடு அவர்களின் நிலைமையில் ஒன்றும் மாற்றமில்லை என்றே நினைக்கும்படி இருக்கிறது. ஜஸ்டிஸ் அரசியல் கொள்கையில் இவருக்குள்ள வித்தியாசம் என்ன என்பதை எழுதி இருந்தால் அது நன்றாய் இருந்திருக்கும். ஜஸ்டிஸ் கட்சியாரானாலும் சரி, தென்னிந்திய நலவுரிமைச் சங்கத்தாரானாலும் சரி, அவர்கள் உத்தியோகம் ஏற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்திலும் ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடுக்கு அக் கட்சியினது அரசியல் திட்டம் பிடிக்கவில்லை; கவர்னருடன் சிநேகமாயிருந்த காலத்திலும் அரசியல் திட்டம் பிடிக்கவில்லை; இப்போது உத்தியோகம் பெற்றுக்கொள்ளுவதில்லை என்று தீர்மானித்திருப்பதும் பிடிக்கவில்லை; கவர்னரிடம் நம்பிக்கையில்லையென்று தீர்மானித்திருப்பதும் பிடிக்கவில்லை. இனி இக் கட்சி எப்படி நடந்து கொண்டால் ஸ்ரீமான் வரதராஜுலு நாயுடுக்குப் பிடிக்குமோ, நமக்குத் தெரியவில்லை.

தவிரவும், மேட்டுர் புரட்டுகளைப்பற்றி மகாநாட்டில் பேசும்போதும், தீர்மானிக்கும் போதும் அதன் ஆபாசங்களைப் பற்றி 'ஜஸ்டிஸ்', 'திராவிடர்', 'குடிஅரசு' ஆகியவைகள் கலம் கலமாய் எழுதி வருகின்றபோதும் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருந்த ஸ்ரீமான்

வரதராஜுலு நாயுடு, திடீரென்று ஸ்ரீமான் சர்.சி.பி. அய்யருக்கு வக்காலத்து வாங்கிக் கொண்டார் என்றால், இதற்கு நாம் என்னதான் செய்து அவருக்கு உண்மை அறியும்படி செய்யமுடியும் என்பது நமக்குப் புரியவில்லை.

ஸ்ரீமான் கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்களும் இதே மனப்போக்கையே காட்டி இருக்கிறார் என்றே சொல்லவேண்டி இருக்கிறது.

‘வகுப்புவாதமிட்டுக்கொண்டிருந்த ஜஸ்டிஸ் கட்சியார், காங்கிரசில் நுகழைய முன் வந்துள்ளனர்’ என்றும், ‘ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் நேரிய நெஞ்சுடன் காங்கிரசில் சேர வேண்டும்’ என்றும், ‘சமுதாய சீர்திருத்தத்தில் பற்றுடைய ஜஸ்டிஸ் கட்சியார், நாட்டிலெழும் அரசியல் கட்சிக்கு இடையூறு செய்யாமல் தன்னந்தனிப்பராய்த் தமது தொண்டை நிகழ்த்துவாராக’ என்றும் எழுதி இருப்பதினால்தே அன்னாருடைய மனப்பான்மை வெளியாகிறது. ஸ்ரீமான் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியாருடைய விளக்க உரையை ஸ்ரீமான் முதலியார் நன்றாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் என்பது அவரே ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம். ஸ்ரீமான் செட்டியாரவர்களது சொற்பொழிவில் காங்கிரசுக்கும்—ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கும் கொள்கையில் வித்தியாசமில்லை என்றும், ஜஸ்டிஸ் கட்சி கேட்கும் சுயராஜ்யத்தான் காங்கிரஸ் கேட்கிறது என்றும், காங்கிரஸ் மற்ற வகுப்பாருக்குக் (அதாவது மகமதியர், கிறிஸ்தவர்களுக்கு) கொடுத்திருக்கும் வகுப்புவாரி உரிமையைத்தான் ஜஸ்டிஸ் கட்சி கேட்கிறதென்றும், இதற்குப் பார்ப்பனர்களே முட்டுக்கட்டையாய் இருக்கிறார்கள் என்றும் நன்றாய் எடுத்துரைத்தார். இவைகளை நன்றாய் அறிந்தும், தெரிந்தும், மனப்பூர்வமாகத் தானும் ஒப்புக்கொண்டும், தனது வாக்காலேயே இன்னும் என்ன என்னவோ பேசியும் ஆளபின், ஊர்போய்ச் சேர்ந்தவுடன், ‘ஜஸ்டிஸ் கட்சி வகுப்புவாதக் கட்சி; அரசியல் கிளர்ச்சிக்கு இடையூறு செய்யக்கூடாது’ என்கிற பழைய பல்லவியைப் பாடிக்கொண்டு இருப்பாரானால், இதற்கு நாம் என்ன சமாதானம் சொல்லக்கூடும்? தேசிய அரசியல் கிளர்ச்சிக்கோ, அல்லது காங்கிரஸ் அரசியல் கிளர்ச்சிக்கோ, ஸ்ரீமான் முதலியார் போற்றும் மகாத்மாவின் அரசியல் கிளர்ச்சிக்கோ ஜஸ்டிஸ் கட்சி எந்த விதத்தில் மற்ற கட்சிகளைவிட இடையூறு செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது? இடையூறு செய்யாத கட்சிகளுக்குக் கெல்லாம், தான் ஆக்கமளித்ததை அடியோடு மறந்துவிட்டு இப்படிப் பேசவும் எழுதவும் ஆரம்பித்துவிட்டால் நாம் என்ன செய்யலாம்? இதுபோலவே, ஸ்ரீமான் ஜோசப்பு போன்ற சில காங்கிரஸ் காரர்கள் என்பவர்களும் இதே பாடத்தைப் படிக்கிறார்கள். முன் எழுதியது போலவே, பல பார்ப்பனரல்லாத பத்திரிக்கைகளும் அப்படியே நடக்கிறார்கள். ஆகவே, இக்கட்சிக்கு உள்ள் கஷ்டம், ‘காங்கிரஸ் பார்ப்பனரல்லாதார்’களுக்குள்ளாகவே எவ்வளவு ஏற்படுகிறது என்பதும், இக்கட்சிக்காரர் பலர் காங்கிரஸ் அரசியல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டதின் பயனாய் ஏற்படக்கூடிய கஷ்டம் எவ்வளவு என்பதும் நாம் எடுத்துக்கூற வேண்டியதில்லை. ஆகவே, கோவை மகாநாட்டால் நமக்கு நன்மை ஏற்பட்டதா, தீமை ஏற்பட்டதா என்பதை ஒருவாறு இதன் மூலம் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இது எப்படியோ இருக்கட்டும்.

இனிச் செய்யவேண்டியது என்ன? தலைவர்கள் என்போர்களை நம்புவதில் பயனில்லை. பாமர மக்களுக்குப் பகுத்தறிவு வரும்வரை தலைவர்கள் யோக்கியமாய் நடந்துகொள்வார்களென்று எண்ணுவது பைத்தியக்காரத்தனமேயாகும். எனவே, நாம் இனி பாமர மக்களைக் கண்விழிக்கச் செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டியதுதான் உண்மையான தொண்டு. இதற்காகப் பிரயாசைப்பட போதிய பத்திரிக்கை இல்லை; ஆட்டன் இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நமது நாட்டில் உள்ள பத்திரிக்கைகள், ஆட்கள், பணம் ஆகியவை எல்லாம் போலி தேசியத்திற்கும், போலி சுயராஜ்யத்திற்கும் உபயோகப்படுத்தும் முறையில் வாழ்வும், கீர்த்தியும் அடையக் கூடியதாய் இருக்கிறதென்பொழிய, உண்மைக்கு உடவக்கூடியதாக ஒன்றும் தென்படுவது

இல்லை. புதிதாக நமக்கு ஆட்களும், பத்திரிக்கை உதவிகளும் சேர்க்கத் தக்க காலம் இன்னும் வரவில்லையானாலும், கிருப்பவைகளையாவது நடுவாட்சியால் வைத்திருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

சுமார் 4 மாதத்திற்குமுன் ‘குடிஅரசு’வில், ‘வேண்டுகோள்’ என்றும் தலைப்பின் கீழ் ‘திராவிடன்’ பத்திரிக்கையை ஒப்புக்கொள்ளலாமா என்பதைப்பற்றி ஒரு தலையங்கம் எழுதி இருந்ததும், அதற்கு 500 கனவான்கள்வரை பதில் எழுதி இருந்ததும், அவர்களுள் 20 கனவான்கள் தவிர மற்றவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படி எழுதி இருந்ததும் அதன்பேரில் சில நிபந்தனைகளின்படியானால் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடுமென்று ‘தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தா’ருக்கு நாம் எழுதி இருப்பதாக எழுதி இருந்ததும் வாசகர்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கலாம். அந் நிபந்தனைகளுக்கு இப்போதுதான் பதில் வந்திருக்கிறது. நமது நிபந்தனைகளில் முக்கியமானது என்னவென்றால், ‘குடிஅரசு’ கொள்கைப்படி தான் ‘திராவிடனை’யும் நடத்த முடியும் என்றும், தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தையோ, ஜஸ்டிஸ் கட்சியையோ அதன் கொள்கையையோ அதில் சம்பந்தப்பட்ட தனிப்பட்ட நபர்களுையோ கண்டிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் கண்டிக்கத் தகுந்த உரிமை நமக்கு இருக்கவேண்டுமென்றும் எழுதி இருந்தோம். நாம் ஏன் அப்படி எழுத நேர்ந்தது என்றால், ‘தேசியம்’, ‘சுயராஜ்யம்’ என்கிற அரசியல் புரட்டுப் பதங்கள் அக் கட்சிக் கொள்கையிலும் கலந்திருப்பதால் அதன்மூலம் அக் கட்சியார்களும் காங்கிரஸ் காரர்களைப்போல, பாமர மக்களை ஏமாற்றும் வழியில் செல்ல நேரிட்டால்—அம் மோசத்திலிருந்து பாமர மக்களைத் தப்புவிக்க யார்யாரை அல்லது எந்த எந்தக் கட்சியைக் கண்டிக்க வேண்டுமானாலும் கண்டிப்பதற்கு பாத்தியமிருக்கவும், மற்றும் சர்க்கார், அதன் உத்தியோகஸ்தர்கள் முதலியவர்களைக் கண்டிக்கும் விஷயத்தில் எவ்விதத் தடையும் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகவும் அந் நிபந்தனை எழுதி இருந்தோம். அதற்குப் பதில் எழுத ஏற்க்குறைய 2 மாதத்திற்கு மேலாகிவிட்டது.

இப்போது பதில் வந்திருக்கிறது. அதாவது, நம்மிஷ்டம்போல் நடத்த ஒப்புக் கொண்டதாகவும், காலவரையறை கட்டியும் ஒரு தீர்மானம் நிகரவேற்றி அனுப்பி இருக்கிறார்கள். ஆகஸ்டு முகல் தேதி முதலே ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகவும் அதில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அனேக நண்பர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படியும் எழுதியிருக்கிறார்கள். கிரண்டொரு கனவான்கள் மாதம் ஒன்றுக்கு 100, 200 ரூபாய் வீதம் நஷ்டத்திற்கு உதவுவதாகவும் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். சில நண்பர்கள் ஊதியம் எதிர்பாராமல் தொண்டு செய்வதாகவும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த நிலையில் சிறிது காலத்திற்காவது நாமும் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம் என்பதாகவே கருதுகிறோம்.

ஆனால், முக்கிய நண்பர்களில் பலர் உடல் நிலையைக் கவனிக்கும்படிக்கும், ஓய்வெடுத்துக்கொள்ளும்படிக்கும் எழுதி வருகிறார்கள்.

ஓய்வெடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய சமயம் நமக்குத் தெரியும். அதாவது, நமது தொண்டு நாட்டிற்கு உதவாது என்றாவது, நமது தொண்டை நாட்டார் ஏற்பதில்லை என்றாவது நமக்குத் தெரிந்தால் யாரிடமும் சொல்லாமல் நாமே ஓய்வெடுத்துக்கொள்வோம். அதுவரை எடுத்துக்கொள்ளும் ஓய்வு உண்மையான ஓய்வாகாது. அப்படிக் கருமையாக ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும் என்கிற முறையில் நமது உடலில் கோளாறு ஒன்றும் இதுசமயம் இல்லை என்றே நினைக்கிறோம்.

தனவையிய நாட்டுச் சுற்றுப்பிராயணம் முடிந்தவுடன் ஒரு வாரத்தில் ‘திராவிடன்’ சம்பந்தமான ஏற்பாடுகளைப்பற்றி முடிவு செய்ய சென்னைக்குச் செல்லவேண்டியிருக்கும்.

இது விஷயத்தில் நண்பர்கள் தங்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்யத் தவறமாட்டார்கள் என்றே முடிவு செய்துகொண்டு இம் முயற்சியில் ஈடுபடலாமெனக் கருதுகிறோம்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்—17.7-1927]

8. சமூகத் தொண்டும் அரசியல் தொண்டும்

சமூகத் தொண்டிற்கும் அரசியல் தொண்டிற்கும் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்வதானது, சமூகத் தொண்டிற்குப் பெருந்த கேடு சூழ்வதேயாகும்.

அரசியல் தொண்டு என்பதாக ஒரு தொண்டே இல்லை என்பதும், அது அவ்வளவும் புரட்டு என்பதுமே நமது அபிப்பிராயம். அப்படி ஒன்று இருப்பதாக யாராவது வாதத்தில் வெல்லாமானாலும், அது கண்டிப்பாய் இது சமயம் நமது நாட்டிற்குத் தேவை இல்லாதது என்றே சொல்லுவோம்.

நம்மைப் பொறுத்தவரை அரசியலின் பேரால் கூடுமானவரை உழைத்தாகிவிட்டது; கண்டது ஒன்றும் இல்லை; அயோக்கியர்களை உற்பத்தி செய்து அவர்கள்மூலம் பாமர மக்களை வஞ்சிக்கச் செய்ததே அல்லாமல் வேறில்லை.

அதை விட்டுத்தொலைத்து சமூகத் தொண்டையே பிரமாதமாய்க் கருதி அதற்கென உழைத்தாலும், அடிக்கடி சறுக்கி அரசியல் சேற்றில் விழவேண்டியதாக நேரிட்டுவிடுகிறது. இது சகவாசதோஷமே அல்லாமல் வேறல்ல.

இனி, அடியோடு அரசியலை உதறித் தள்ளிவைத்துவிட்டு, மக்களுக்கும் அதிலிருக்கும் மூட நம்பிக்கையை ஒழிப்பதை ஒரு திட்டமாக சமூகத் தொண்டில் சேர்த்து, எல்லா மக்களையும் சமூகத் தொண்டையே பிரமாதமாய்க் கருதும்படி செய்வதை முக்கிய தொண்டாக வைத்துக்கொள்வதே நலமெனத் தோன்றுகிறது.

அரசியலில் உழல்வதென்பது என்றைக்கு இருந்தாலும் ஒரு நாளைக்காவது மனிதன் தன்னை அயோக்கியனாக்கிக் கொள்ளாமலும், தேசத்தையும், சமூகத்தையும் காட்டிக் கொடுக்காமலும் வாழும்படி செய்யவே முடியாது. இது நமது அனுபோகத்திற்குச் சந்தேக மறத் தோன்றிவிட்டது.

சமூகத் தொண்டில் ஈடுபட விருப்பமுள்ளவர்களிடம் அரசியலில் அதைக் கண்டிப்பதைத் தவிர, மற்றபடி, தான் நேரில் கலப்பதில்லை என்பதாக உறுதி பெற்றே அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளும் நிபந்தனை ஏற்படுத்தினால்தான் சமூகத் தொண்டு இயக்கம் நடைபெறவும், வெற்றி பெறவும் முடியுமென்றே இப்போது நினைக்கவேண்டி இருக்கிறது.

பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமாகிய ‘தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்க இயக்கம்’ கூட இரண்டு பாகமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டால் நன்மையென்றே கருதுகிறோம். ‘தென் இந்திய நல உரிமைச் சங்கம்’ என்பதாக உள்ளதில் அரசியல் கலந்த சமூகவியல், தனி சமூகவியல் ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் இடமுள்ளதாகி, தனி சமூகவியல்காரரும் அதனுள் ஒரு உள் பிரிவாக ஒன்றை ஏற்படுத்திவிடுவது நலமென்றே தோன்றுகிறது. ஏனெனில், அரசியல் கலந்தால் எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் நாணயக் குறைவுள்ளவர்களாகப் போய்விடுகிறார்கள்.

மகாத்மா இயக்கம்கூட எவ்வளவு புனிதமானதாகக் கருதப்பட்டும், அரசியலில் பிஷ் காரத்தை மாற்றி சட்டசபை உள்நுகழவை அது என்று ஏற்றதோ அன்றே விதிவிலக்கு இல்லாமல் எல்லோரிடமும் நாணயக் குறைவு தோன்ற வழி ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆதலால், அதைப்பற்றி இனி சந்தேகப்பட வேண்டியதில்லை. தனி சமூகத் தொண்டில் ஈடுபட்டவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமான ஓர் அரசியல்காரரை ஆதரிக்கலாம்; ஆதரிக்க சிபாரிசு

செய்யலாம் என்பதாக ஒரு கொள்கை மாத்திரம் வைத்துக்கொள்வதானால் (அதுவும் அவசியமானால்—அதாவது, நமது சமூகத் தொண்டுக்கு அரசியலால் தடை ஏற்படாமல் இருக்கும் அளவுக்கு அனுசூலம் கிடைக்கும்போல் இருந்தால்மாதிரி) வைத்துக்கொள்ளலாம். நமது அபிப்பிராயத்தில், ‘அந்த அளவுகூட’ மனிதனை அயோக்கியனாக்கிவிடும் என்றே பயப்படவேண்டி இருக்கிறது.

இந்த அடுத்துவரும் ஆகஸ்ட் மாதத்திய சட்டசபைக் கூட்டம் முடிந்தவுடன், வட ஆர்க்காடு ஜில்லாவில் கூடப்போகும் பார்ப்பனரல்லாதார் ஜில்லா மகாநாட்டில் இதைப் பற்றித் தொண்டர்கள் ஒன்றுகூடி யோசிக்க வேண்டும் என்றே நினைக்கிறோம். அதாவது, எந்தவிதத்திலாவது சர்க்கார் சம்பந்தமான உத்தியோகம், கவுரவ உத்தியோகம், பட்டம், பதவி முதலியவைகள் எதுவும் இல்லாதவர்களும், இனி பெற்றுக்கொள்வதில்லை என்கிற உறுதி உள்ளவர்கள் மட்டுமடங்கியதாகவே ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதே தான். அந்தப்படி இல்லாமல், என்னதான் வேலை செய்தாலும் பயன் பெறமுடியாது. ‘தாடி நெருப்புப் பற்றி எரிகிறபோது அதில் சுருட்டுப் பற்றவைக்க நெருப்புக் கேட்பது போல்’ நமது மக்களின் நிலை தாழ்ந்து கிடப்பதையும், சிறுமைப்படுவதையும், அயோக்கியர்களால் கொடுமைப் படுத்தப்படுவதையும்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலை எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதோடு, மற்றவர்கள் யாராவது கவலை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதையும் கெடுத்து, அதன் பலனையும் தங்கள் சுயநலத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளப் பார்த்து மக்களை வைத்துக்கொண்டு என்னதான் செய்யமுடியும் என்பது நமக்குத் தோன்றவில்லை.

ஆகையால், உண்மைத் தொண்டர்கள் இது விஷயத்தில் போதிய கவலை எடுத்து, யோசித்து இது சமயம் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது மிகவும் அவசியம் என்பதை இப்போதே தெரியப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம். இதில் சேர வருகிறவர்கள் கூடுமானவரை கஷ்டம் அனுபவிக்க நேர்ந்தால் அனுபவிக்கவும், தியாகம் செய்யவும், தன்னலத்தை அடியோடு மறக்கவும் தயாராய் இருக்கவேண்டுமென்பதையும் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு யோசிக்க வேண்டும் என்பதையும் தெரியப்படுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

[‘குடிஅரசு’-தலையங்கம்—31.7-1927]

9. மனுதர்ம சாஸ்திரம்

சுயமரியாதை இயக்கம் ஏற்பட்ட பிறகு மக்களுக்கு எங்கு பார்த்தாலும் மனிதரின் சுயமரியாதைக்கு விரோதமான ஆதாரங்களை ஒழிப்பதில் கவலையும் ஊக்கமும் அதிகமாகி வருகின்றது. சென்னை, வட ஆர்க்காடு, சேலம், தஞ்சை, திருநெல்வேலி, மதுரை முதலிய இடங்களில் கூடிய பல மாநாடுகளில் ‘வருணாசிரம தர்மம்’ என்பதைக் கண்டித்திருப்பதுடன் அதற்கு ஆதாரமான புத்தகங்களையும் பிஷ்ஷிர்க்கத் தீர்மானங்களும் ஏகமனதாய் நிறைவேற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. சில மாநாடுகள் மனுதர்ம சாஸ்திரத்தை நெருப்பில் கொளுத்தி சாம்பலைக் கரைத்தும் வந்திருக்கின்றன.

அரசாங்கமும், சட்டசபை மெம்பர்களும் இதைக் கவனிப்பைப் போகிறார்களா என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை. பழைய காலமாயிருக்குமானால், இம் மாதிரிப் பெரும்பான்மையான மக்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் உணர்ச்சியை மதித்து, அரசாங்கமானது வருணாசிரம தருமத்தை அழித்துச் சட்டம் செய்திருக்கும் என்பதோடு, வருணாசிரமக் கொள்கைக் காரர்களாகக் குழுவிலேற்றி இருக்கும் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஏனெனில், நிரபராதிகளான 8,000 சமணர்கள் கழுவேற்றப்பட்டதாகச் சொல்லும் சரித்திரத்தைப் பார்ப்போது, இவ்வளவு அக்கிரமமும்—ஜீவ காருண்யமும் அறிவும் அற்ற தன்மையான கொடுமையை சகித்துக்கொண்டிருக்கும் என்று யாரும் சொல்லமுடியாது. நமது அரசாங்கங்கள் பழைய

கால அரசாங்கங்களைப் பின்பற்றிக் கடுவேற்றாவிட்டாலும், சட்டம் மூலம் கொடுமைகளை ஒழிக்கவாவது உதவவேண்டாமா என்று கேட்கின்றோம்.

ஒருக்கால், 'மத விஷயத்தில் தலையிட முடியாது' என்று சொல்வார்களானால் மத விஷயங்களையாவது கவனித்து மதத்தில் எப்படிச் சொல்லியிருக்கின்றதோ, யார் யாருக்கு என்னென்ன வேலை இடப்பட்டிருக்கின்றதோ, யார் யாரின் நடத்தை எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றதோ, அப்படியாவது நடக்கும்படி பார்க்கவேண்டும். அப்படியும்ல்லாமல் இப்படியும்ல்லாமல்—பார்ப்பானும், வெள்ளைக் காரனும் மாத்திரம் பிழைக்க என்னென்ன மாதிரி நடக்க வேண்டுமோ, எப்படியெப்படி சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டுமோ, அப்படியெல்லாம் சூழ்ச்சிகள் செய்துகொண்டு, 'மதவிஷயத்தில் பிரவேசிக்க மாட்டோம்' என்று சொல்லுவது வடிகட்டின அயோக்கியத்தனமாகும் என்றே சொல்லுவோம்.

இச் சூழ்ச்சிகளைப் பார்க்கும்போது, இதுசமயம் முகம்மதிய அரசாங்கத்தில் வாரும் யோக்கியதையாவது நமக்குக் கிடைக்காதா என்று ஆசைப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. காரணமென்னவென்றால், ஒரு அரசு விசாரணைக்கு 'ரூர் ஆனை' ஆதாரமாகக் காட்டியபோது, வீரர் கமால் பாஷா அவர்கள், 'அது அக்காலத்திய சங்கதி; இக் காலத்திற்குச் செல்லாது' என்று கூறி அதைப் பிடுங்கி வீசி எறிந்தாராம். ரூர் ஆன் வாக்கியம் செதுக்கப்பட்ட இடங்களை யெல்லாம் அழித்து, 'சுயமரியாதையையும், கைத்தொழிலையும் கவனியுங்கள்' என்று எழுதி வருகிறாராம். முகம்மதியரைவிட வெள்ளைக்காரர்களுக்கும், பார்ப்பனர்களுக்கும் மதபக்தி இருக்கின்றது என்று சொன்னால் எந்தப் பைத்தியக்காரராவது நம்பமுடியுமா என்று கேட்கின்றோம்.

எனவே, மதம் என்கின்ற புரட்டுகளையும், மதாச்சாரியர்கள் என்கின்ற அயோக்கியர்களையும் சாஸ்திரம், வேதம், புராணம் என்பவைகளாகிய அதர்ம, அக்கிரம ஆதாரங்களையும் குருட்டுத்தனமாய் பின்பற்றாமல், அன்பு, ஜீவகாருண்யம், அறிவு, சத்தியம் என்பவைகளை ஆதாரமாய் வைத்து, அவற்றிற்கு விரோதமாய் உள்ளவைகளை யெல்லாம் அடியோடு ஒழிப்பதற்கு முற்பட வேண்டியதுதான் பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் கடமை. ஆதலால், அதற்கு ஒவ்வொருவரும் முற்பட வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகின்றோம்.

['குடி அரசு' - தலையங்கம் - 4-12-1927]

10. சுயமரியாதைச் சங்கக் கொள்கை

அக்கிராசனர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்தில் எதிர்ப்புகள் பலமாய் இருந்தன. இன்னும் யாவரும் ஏகமனதாய் ஆதரிப்பதாகவும் எண்ண இடமில்லை. இன்னும் அதிக எதிர்ப்பு இருக்கிறது. ஆயினும், இத்தகைய மகான்கள் எல்லாம் ஆதரவு அளித்து வருவதைக் கண்டு மிகத்தேரியம் கொண்டு அந்த ஆசையின்மீது அவர்கள் உரையை நான் சமீபத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். 'குடி அரசு' பற்றி மிக அதிகமாகக் கூறினார்கள். அதிலுள்ள குற்றமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அதிலுள்ள மெல்லினம், வல்லினம் போன்ற பல இலக்கணப் பிழைகளும் மற்றும் பல பிழைகளும் எனக்குத் தெரியும். இதற்காக நான் இலக்கணம் கற்கப் போவதில்லை. இவ்வாண்டுவிழாவிற்கு எனக்குக் கடிதம் அனுப்பாவிட்டாலும் எங்கிருந்தாலும் ஒடிவந்துவிடுவேன். இந்த நிலையில் உள்ள என்னையே தலைமை வகிக்க வேண்டும் என்று கூறியது எனது பாக்கியமேயாகும். சிறந்த கல்வியாளர்களும், பெரியார்களும் நிறைந்த இந்த ஜில்லாவாசிகளான நீங்கள் இவ்வியக்கத்துக்கு இவ்வளவு ஆதரவைக் காட்டி வருவதைக் கண்டு நான் பெருமையடைவது மட்டுமல்ல, மற்ற ஜில்லாவாசிகளும்

பதிப்பு 2041

குடி அரசு

[வாரப்பதிவு]

ச. வெ. இராமசாமி நாயக்கர்

ச. வெ. இராமசாமி நாயக்கர்

சென்னை, 18-12-1927

கணித சேர்தல்

1818-ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கணித சேர்தல்...

நுனா மாதத்தில் கோட்டர் இட கற்றுக் கொள்ளல்

1818-ல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கணித சேர்தல்...

கதாப் பத்திரிகைக்கு 8000 ரூபாய்

கதாப் பத்திரிகைக்கு 8000 ரூபாய்...

திருப்பூர் கதர் பணியினர்.

திருப்பூர் கதர் பணியினர்...

18-12-1927-ல் 'குடி அரசு' முகப்பு அட்டை. தலைப்பில் 'கதர் வாழ்க' என உள்ளது. "ஆசிரியர் : ஈ. வெ. இராமசாமி நாயக்கர்" என வெளியிடப்பட்ட கடைசி 'குடி அரசு' இதழ்

பதிப்பு 2041

குடி அரசு

[வாரப்பதிவு]

ச. வெ. இராமசாமி நாயக்கர்

ச. வெ. இராமசாமி நாயக்கர்

சென்னை, 25-12-1927

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்...

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்...

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்

சென்னை நகராட்சி துறைமுகம்...

"ஆசிரியர் : ஈ. வெ. இராமசாமி" எனக் குறிக்கத் தொடங்கிய 'குடி அரசு' முதல் இதழ் - 'குடி அரசு' 25-12-1927

உங்களுடன் போட்டியிட்டுத் தங்கள் சுயமரியாதையை நிலை நிறுத்துவதில் கண்ணாடி கருத்துமாய் இருக்கவேண்டுமென்று மீண்டும் அறிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சுயமரியாதை இயக்கம் என்றோரியக்கம் தோன்றிய காலத்தில் பலர் பலப் பலவிதமாகப் பேசியதுண்டு. ஆனால், இப்பொழுதோ எனில் இவ்வியக்கம் பலரால் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதாயும், மனிதனுடைய வாழ்விற்கும், உலக முற்போக்குக்கும் இன்றியமையாததென நம் மக்கள் உணர் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்; உணர்ந்தும் வருகிறார்கள். இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் சுயமரியாதைப் பேச்சாகத்தானிருக்கிறது. நம்நாடு, வெளி நாடு தேசியவாதிகளுக்கூட இச் சுயமரியாதை எனும் வார்த்தையை உபயோகிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். ஸ்ரீ காந்தியும் சுயமரியாதையைப்பற்றிப் பேசுகிறார். ஒத்துழையாமையே சுயமரியாதைக்காக ஆரம்பித்ததே ஒழிய சுயராஜ்யப் பத்திற்காக அல்ல. இப்பொழுது கொஞ்ச காலமாய் நமது நாட்டில் நடந்து வரும் 'ராயல் கமிஷன்' பகிஷ்காரம் என்கின்ற கூச்சல்கூட சுயமரியாதைக்காகத்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இச் சுயமரியாதைச் சங்கத்தின் கொள்கைகள் என்னவெனிலோ பிறப்பில் உயர்வு-தாழ்வு இல்லை என்பதும் மேல்-கீழ் இல்லை யென்பதுந்தானேயல்லாமல், எந்தத் தனிவகுப்பாரையும் இழிவுபடுத்த அல்ல என்பதையும் உங்களுக்கு நினைப்பூட்டுகின்றேன். ஆனால், நம்நாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தங்களை ஏதோ துவேஷிப்பதாகக் கூறி வருகின்றனர். இது அக் கூட்டத்தாரின் யோசனையின்மையாலும் பேராசையாலும் ஏற்படுகிறது. ஆனால், தாழ்த்தப்பட்டவர்களே என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறவர்கட்கும், நமக்குச் சுயமரியாதைத் தத்துவம் எவ்வளவு பயன்படுகிறதோ அதைவிட அதிகமாகப் பார்ப்பனர்களுக்கும் பயனுண்டு.

பார்ப்பனரல்லாதாராகிய நாம் எவ்வளவு தூரம் இழிவுபடுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றோமோ, அந்த அளவுக்குப் பார்ப்பனர்கள் சுகம் அனுபவித்து வருகிறார்கள்; நாம் எவ்வளவுகெவ்வளவு கொடுமையுடன் நடத்தப்படுகின்றோமோ, அவ்வளவுகெவ்வளவு அவர்களுக்கு நன்மையாகவே இருக்கிறது. இவ்வியக்கத்தின் பயனால் நாம் மாத்திரம் சுகப்படுவதல்லாமல், பார்ப்பனர்களும் இதன் மூலமாய்த் தங்கள் இழிவைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறவர்களாகிறார்கள். உண்மையாக, கடைசியாக இவ்வியக்கத்தால் யாருக்காவது குடிகளாவது துன்பம் நேரிடுமா என்றால், இல்லவே இல்லை. ஆனால், அரசாங்கத்தாருக்கு மாத்திரம் கொஞ்ச காலத்திற்குக் கஷ்டமாகத்தானிருக்கும். ஏனெனில், நாம் எவ்வளவு தூரம் சுயமரியாதையற்றிருக்கின்றோமோ, அவ்வளவு தூரம் நம்மை இழிவுபடுத்தி, நம்மிடமிருந்து அவர்கள் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். ஆனால், அவர்களுக்குக் கூட கொஞ்ச நாளைக்குள் புத்தி வந்துவிடும். எத்தனை நாளைக்குத்தான் தூங்குகிறவன் தொட்டையில் கயிறு திரிப்பதென்று சொல்லி விலகிவிடுவார்கள். பின்னர் யாவரும் சுதந்தரத்துடன் வாழலாம். ஆகையால், வாழ்க்கையின் பரிசுத்தத்திற்கும் சுயமரியாதையே அடிப்படையானது. இதைப்பற்றி எத்தனையோ பெரியார்கள் கூறியிருக்கின்றனர். 'கவரிமான் ஒரு மயிரிழப்பின் உயிர் வாழாது' என்பதுபோல், மனிதனும் மானம் இழந்து வாழ விரும்பான். ஆகவே, நம் மானத்தை நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமானால், மனிதத் தன்மையோடிசைந்த வாழ்க்கை நடத்தவேண்டு மென்றால் சுயமரியாதைதான் வேண்டற்பாலது.

[திருநெல்வேலியில், 28-11-1927-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 4-12-1927]

11. சுய மரியாதை

சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிச் சுமார் மூன்று வருஷ காலத்திற்குள் தமிழ் நாட்டில் அது அனேகமாக ஒவ்வொருவருடைய கவனத்தையும் இழுத்திருப்பதோடு, இவ்வியக்க விஷயமாய் அனேகரைக் கூர்ந்து கவனிக்கும்படிக்கும் கவலைப்படும்படிக்கும் செய்து வந்திருக்கின்றது என்று சொல்லுவது மிகையாகாது.

இந்த உயக்கம் ஆரம்பமானது முதல் இதற்கு அனேக தத்துக்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்துகொண்டு இருந்தாலும், ஒருவாறு அவ்வளவையும் சமாளித்து வளர்ந்து கொண்டு வருவதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இதற்கு உதாரணம், உய்வியக்க ஆரம்பகாலத்தில் காங்கிரஸ். இதைத் துவேஷி உயக்கமென்றும், பிறகு பார்ப்பனத் துவேஷி உயக்கமென்றும், பின்னால் தேசத் துரோக உயக்கமென்றும், பிறகு சர்க்கார் பிரச்சார உயக்கமென்றும், பிறகு வைணவ துவேஷி உயக்கமென்றும், பிறகு சைவத் துவேஷி உயக்கமென்றும், பிறகு நான்மீது உயக்கமென்றும், பிறகு நிர்சுவரவாத உயக்கமென்றும்—மற்றும் அனேகர் அனேகவிதமாய் இதன்மீது பழி சுமத்தி, இதற்குப் பொதுமக்களிடம் எவ்வளவு தூரம் வெறுப்பும் துவேஷமும் ஏற்படச் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் ஏற்படவேண்டி பலவழிகளிலும் பெரு முயற்சிகள் செய்தாகிவிட்டன என்றாலும்—உய்வளவு செய்தும் இதன் முன்னேற்றம் சிறிதும் குந்தகப்படாமல் மேலும் மேலும் முன்னேறுவதைப் பார்க்கின்றபோது, உய்வியக்க எதிரிகள் வேறு சமாதானம் சொல்ல முடியாமல், 'இது இனி எத்தனை நாளைக்கு நிற்கப்போகின்றது? அப்பேர்ப்பட்ட ஒத்துழையாமை உயக்கமே பழங்கதையாய் விட்டது, இதுதானா வாழப் போகின்றது? ஏதோ பார்ப்பனர்க்குமீது நமது நாட்டு மக்களுக்கு இருக்கும் துவேஷத்தினால் சிலர் ஆதரிக்கின்றார்கள். நாயக்கருக்கு இருக்கும் சொந்த செல்வாக்குக்கும் அரசாங்க செல்வாக்குக்கும் பயந்து சிலர் ஆதரிக்கின்றார்கள். உதேஸ்லாம் எத்தனை நாளைக்கு நிற்கும்?' என இம் மாதிரியாகச் சொல்லிக்கொள்வதன் மூலம் தங்கள் பொறாமைகளை ஒருவாறு திருப்தி செய்து கொள்வதோடு, இரகசியமாய்த் தங்களால் கூடிய கெடுதலையும் செய்துகொண்டே வருகின்றார்கள் என்பதும்—உய்வளவையும் தாண்டி தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒவ்வொரு முக்கிய இடத்திலும் மற்றும் வெளியிடங்களிலும் சுயமரியாதைச் சங்கங்களும், மகாநாடுகளும், பிரச்சாரங்களும் நடந்துவருவதும், அதன் கொள்கைகளில் பல, சற்றும் எதிர்ப்பின்றிக் காரியத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படுவதுமே போதுமான உதாரணங்களாகும்.

அது மாதிரிமல்லாமல், இப்போது எந்தவிதமான மகாநாடு எங்கு நடந்தாலும் சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் கொண்ட தீர்மானங்களேதாம் நிறைவேற்றப்பட்டு வருவதால் சமூக மகாநாடு, சமரச மகாநாடு, பெண்கள் மகாநாடு, பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாடு சீர்திருத்த மகாநாடு—ஏன், சில அரசியல் மகாநாடுகள் ஆகியவைகளிலெல்லாம் மேற்கண்ட தீர்மானங்களே நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்றன.

இந்த நிலையில் இந்த உயக்கத்திற்கு ஆதாரமாக, ரஷ்யா, ஐப்பான், சைனா, துருக்கி, ஈஜிப்ட், ஆப்கானிஸ்தானம் முதலிய நாடுகள் வழிகாட்டியும் வருகின்றதைப் பார்த்தால், உய்வியக்கம் தளர்ந்துவிடும் என்றோ மறைந்துவிடும் என்றோ நினைப்பவர்கள் கண்டிப்பாய் ஏமாந்துவிடுவார்கள் என்பது தெளிவாகாமல் போகாது. அன்றியும், நமது நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் என்பவர்களும் அனேகமாக இக் கொள்கைகளை உச்சரிப்பதின் மூலமாகவே செல்வாக்குப் பெறுவதையும் பார்க்கும்போது, இக் கொள்கைகளின் தத்துவம் எவ்வளவு மேன்மையானது என்பதும் விளங்காமல் போகாது. உய்வளவும் இருந்தாலும், உய்வியக்கத்திற்கு ஒரு நிலையான ஸ்தாபனமும் பிரச்சார பலமும் ஏற்படுத்தல்வண்டியது மிகவும் முக்கியமான வேலை என்று நமக்குப் படுகின்றது.

மேல்நாடுகளிலும் ஒவ்வொரு தேசத்திலும் இக் கொள்கைகள் கொண்ட உயக்கம் அதிகமான அஸ்திவாரத்தினமீது கட்டப்பட்டு வெகு விரிவான முறையில் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. உதாரணமாக,

லண்டனில் 'R. P. A' என்னும் பகுத்தறிவாளர்கள் சங்கமும், அமெரிக்காவில் 'பிரி திங்கர்ஸ் அசோசியேஷன்' என்னும் 'தாராள எண்ணக்காரர்கள்' (அறிவு எவ்வளவு

தூரம் செல்லுமோ அவ்வளவு தூரம் செலுத்துவது) என்கின்ற சங்கமும், ரஷ்யாவில் 'ஆன்டி காட் சொசைட்டி' (உடவுள் உற்சவம், வணக்கம் ஆசியவைகள் அவசியமில்லை) என்கின்ற (ரஷ்ய கவர்ன்மெண்டாராலும் ஆதரிக்கப்பட்ட) சங்கமும், சைனாவில் 'யங் சைன்ஸ்' அதாவது 'வாலிப சைனாக்காரர்கள்' என்கின்ற சங்கமும், மற்றும் ஆப்கானிஸ்தானம், துருக்கி முதலிய சர்க்கார்களால் அனேக இடங்களில் குட்டு நம்பிக்கைகளையும், மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும் ஒழிக்கும் வேலைகளும் நடைபெற்று வருகின்றன.

அதுபோலவே, நமக்கு நமது அரசாங்கம் அடியோடு நமது உயக்கத்தின் கவாநீனத்திற்கு வருமளவும்—அதாவது, சுயமரியாதை அரசாங்கம் ஏற்படும்வரை—நமக்குத் தக்க ஆஸ்பதம் வேண்டியிருக்கின்றது. அனேகமாய் இவற்றை உத்தேசித்தே அடுத்த மாதம் 2-வது, 3-வது வாரவாக்கில் செங்கற்பட்டில் தமிழ் மகாநாடு சுயமரியாதை மகாநாடு நடக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அம் மகாநாட்டிற்கு 'சைமன் கமிஷனும்' அழைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. மற்றும் அம் மகாநாட்டில் அனேக பெரியார்களும் செல்வாக்குக்காரர்களும் உண்மைத் தொண்டர்களும் செல்வந்தர்களும் பங்கெடுத்துக்கொள்ளச் சம்மதித்து இருக்கிறார்கள். இதுவரை சுமார் 10 ஆயிரம் ரூபாய் போல் வசூல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

திருவாளர்கள் ராஜபகதார். எம். கே. ரெட்டியார், ஜி. ஜெயராம நாயுடு காரு, கே. வி. மேனன், கண்ணப்பர் முதலியவர்களும் உழைக்கவருகின்றார்கள். சுமார் இருபத்தையாயிரம் மக்களுக்குக் குறைபாமல் கூடக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இம் மகாநாட்டிற்கு வந்து சில தீர்மானங்களை எதிர்க்கவேண்டும் என்கின்ற எண்ணத்தோடு சிலர் இரகசியமாய் கட்சி சேர்ப்பதாகவும் தெரியவருகின்றது. எப்படியானாலும்சரி, நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. நமது நிலைமையையும், உண்மையென்று நாம் நினைப்பதையும் வெளிப்படுத்தி, அதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகள் நடத்த ஒரு பலமான ஸ்தாபனமும், பிரச்சாரமும் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதுதான் நமது கவலை.

ஆதலால், நாட்டின் சேமத்திலும் மக்களின் முன்னேற்றத்திலும் கவலையுள்ள மக்கள் யாவரும் அங்கு வந்து கூடி, தங்கள் கடமையைச் செலுத்த வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் மனைவி உட்களுடனேயே வரவேண்டியது மிகவும் அவசியமானது என்பதை மிகவும் அழுத்தமாய்த் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

தனிப்பட்ட பெண்களும், தங்களை விதவைகள் என்றோ, வேசிகள் என்றோ நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் அவசியம் வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம். தவிர, அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் அதிகாரிகளும் கண்டிப்பாய் வரவேண்டியது அவசியமாகும் என்று தெரிவிப்பதோடு, இந்த மகாநாடு எவ்வழியிலும் அரசியல் மகாநாடு என்பதல்ல என்றும் அவர்களுக்கு உறுதி கூறுகின்றோம். அன்றியும், அரசாங்க சட்டமென்பர் திவான்பகதார் கனம் கிருஷ்ணநாயர் அவர்களும் மற்றும் பல பெரிய அதிகாரிகளும் வரச் சம்மதித்து இருக்கின்றார்கள்.

முக்கியமாக இம் மகாநாட்டில் யோசித்துத் தீர்மானிக்கப்படும் விஷயங்கள் யாவை என்றால்—சமத்துவம், சம உரிமை, சம சந்தர்ப்பம், சிக்கனம், அன்பு, கீரக்கம், ஒழுக்கம் ஆகியவைகள் ஏற்படவும்; குட்டு நம்பிக்கை, மூடப்பழக்க வழக்கம், தீண்டாமை, பெண் அடிமை ஆகியவைகள் எடுபடவும்; எளியோரை வலியோர் அடக்கி ஆளாமலும்; பாமரர்களைப் படித்தவர்கள் ஏமாற்றாமலும், ஏழைகளைச் செல்வந்தர் கொடுமைப் படுத்தாமல் இருப்பதற்கும்; பகுத்தறிவு வளர்ச்சிப்பெறவும்; தன் முயற்சியில் நம்பிக்கை உண்டாகவுமான தன்மைகள் போன்ற விஷயங்களேதாம் அங்கு நடைபெறும். ஆகையால், இவைகளை அரசியல் விஷயமென்று யாரும் சொல்லமுடியாது. அரசியல் விஷயம் என்று ஏதாவது சொல்லவந்தால் அது மேற்கண்ட விஷயங்கள் நிறைவேறி அமுலுக்குவர அரசாங்கம்

கத்தின் உதவி ஏதாவது வேண்டியிருந்தால் அந்த அளவுக்கு—அதுவும் அரசாங்கத்தின் ஆதரவை எதிர்பார்க்கும் அளவுக்கு—ஏதாவது பேசப்படுமே ஒழிய வேறு ஒன்றும் நடைபெறாது என்று உறுதி கூறுகிறோம்.

ரஷ்ய தேசத்தில் கொஞ்ச நாளைக்கு முன்பிருந்தே கடவுளைப்பற்றிப் பிரச்சுங்குகளோ, உபதேசங்களோ, வணக்கங்களோ அவசியமில்லை என்பதாக ஒரு சங்கம் ஏற்பட்டு, அது தாராளமாய்ப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்த வருஷத்திய கிறிஸ்து பிறந்த நாளை உற்சவமாய்க் கொண்டாடக் கூடாது என்று வெகு பலமான பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வந்ததில் முழுவதும் வெற்றியடைய முடியாமல் போனதால், அடுத்து வரும் 'ஈஸ்டர்' உற்சவத்தை யாரும் கொண்டாடாமல் இருக்கும்படி இப்பொழுதிருந்தே வேண்டிய பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதாம். இதற்கு அங்குள்ள சர்க்காரும் இந்த இயக்கக்காரர்களை அனுசரித்து உத்தரவு போட்டு, சர்க்கார் மூலமாகவும் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றதாம். இதற்காக அனேக பிரபுக்கள் இலட்சக்கணக்காக ரூபாய்கள் கொடுத்து உதவியிருக்கின்றார்களாம்.

எனவே, கடவுள் பிறந்த நாளையும் மறுபடியும் உயிர்த்து எழுந்த நாளையும் கொண்டாடக் கூடாது என்று சொல்லுவதும், சர்க்கார் மூலமாகவே அவற்றைப் பிரச்சாரம் செய்வதும் அங்கு நாஸ்திகம் என்று கருதப்படுவதில்லை.

நமது நாட்டிலோ, சாமி தாசி வீட்டிற்குப் போகும் உற்சவம் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்! சமணரைக் கழுவேற்றும் உற்சவம் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்! குடம், குடமாய் நெய்யையும் வெண்ணெயையும் கொண்டுபோய் நெருப்பில் போட்டு வீணாக்கும் கார்த்திகைத் தீப உற்சவம் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்! வெடி மருந்துக்கும் அநுப்புக் கரிக்கும் காசைப் பாழாக்கும் தீபாவளி உற்சவம் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்! இளங் குழந்தைகளைப் பாலில்லாமல் கஷ்டப்பட வைத்து விட்டு, குடம் குடமாய்ப் பாலைக் கொண்டுபோய்க் கல்லினிமீது கொட்டும் பாலாபிஷேக உற்சவம் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்!

அரசனிடம் குதிரை வாங்க என்று பணம் பெற்றுத் தன்னிஷ்டப்படி செலவழித்து விட்டு—அரசன் 'குதிரை எங்கே?' என்று கேட்டால், நரியைக் கொண்டுவந்து குதிரை என்று காட்டி, அந்த நரி அரசனுடைய பழைய குதிரைகளையும் கடித்துக் கொன்றுவிட்ட துடன் அரசனும் அடிப்பட்ட உற்சவமும் வேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்! வேறு ஒரு மதக்காரர் (புவத்தர்) கோவிலை இடித்து, விக்ரகத்தைத் திருடிக்கொண்டு வந்து உடைத்த உற்சவத்தை நடத்தவேண்டாம் என்றால், அது நாஸ்திகம்!

எனவே, நமது நாட்டுக்கு எந்தக் காரியம்தான் நாஸ்திகம் அல்லாததோ நமக்குத் தெரியவில்லை.

['குடி அரசு'—தலையங்கம்—13-1-1929]

உலகத்தில் உயிரையுட்கூட கொடுத்துப் பெறவேண்டியதாக எவ்வளவு மதிப்பும் விலையும் பெறாமாளுமுள்ளது சுயமரியாதையே யாரும் என்றாலும்—சிலரால், தங்களுக்கு அவ் வார்த்தையே பிடிக்கவில்லை என்றும்; சிலரால், ஜஸ்டிஸ் கட்சி இருக்கும்போது சுயமரியாதை இயக்கம் ஒன்றுதனியாக எதற்கென்று; மதத்திலும், மனிதனுடைய நம்பிக்கை உணர்ச்சியிலும் கை வைப்பது தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றும்; சுயமரியாதை இயக்கத்தால் நாஸ்திகம் பரவுவதாகவும், அரசியல் கெட்டுப்போனதாகவும், தேசியம் தடைப்படுவதாகவும் இன்னும் பல மாதிரியாகவும் பேசிக்கொள்ளப்படுகிறது.

இவற்றிற்கு நமக்குத் தோன்றிய பதிலைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறோம்.

ஒரு இயக்கத்திற்கு ஒரு பெயரை எதற்காக இருவது என்றும், அது காதுக் கிசியாமையாக இருப்பதற்காகவா, அல்லது இயக்கத்தின் தத்துவத்திற்காகவா என்றும் கேட்கின்றோம். சுயமரியாதை இயக்கம் என்றால், 'சுயமரியாதை இல்லாதவர்களின் இயக்கம் என்று பிறர் கருதமாட்டார்களா?' என்கின்றார்கள். அப்படியானால், நாம் அவர்களை, சன்மார்க்க இயக்கம் என்றால் அது துன்மார்க்கர்களுடைய இயக்கமாகிவிடுமா? ஜீவகாருண்ய இயக்கம் என்றால் அது ஜீவகாருண்யமிடிலாத சகாப்புக் கடைக்காரர்கள் இயக்கமென்றாகிவிடுமா? சைவ சித்தாந்த இயக்கம் என்பது அசைவர்கள் கூட்டமாகி விடுமா? அதுபோலவே, ஜஸ்டிஸ் இயக்கம் என்பது 'இன்ஜஸ்டிஸ்' காரர்கள் இயக்கம் என்றாகிவிடுமா?—என்று கேட்கின்றோம். ஒருசமயம் அப்படியே அர்த்தமாகிவிடும் என்று சொல்வதானாலும்கூட, சுயமரியாதை இயக்கம் என்பதற்குப் பொருள்—'சுயமரியாதை இல்லாதவர்கள், அதை அடைய ஏற்படுத்திக்கொண்ட இயக்கம்' என்பது நமக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றே சொல்லுவோம்.

இதற்கு உதாரணம், முதலாவது, சுயமரியாதை இயக்கம் என்கின்ற பெயர் பிடிக்க வில்லை என்று சொல்லுகின்றவர்கள் தங்களுடைய—அதாவது, தங்கள் உருவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்து, 'உனக்கு சுயமரியாதை இருக்கின்றதா?' என்பதாக ஒரு கேள்வி கேட்டுக்கொண்டு, தனது உருவம், நடை, உடை, குறி, கொள்கை இவைகளை வெளிப்பாடுவதிலும்; தனது எண்ணம், நம்பிக்கை, தான் நடந்துகொண்டமுறை, நடந்துகொள்ள இருக்கின்ற கருத்து ஆகியவைகளை உள்ளக்குள்ளாகவும்; தான் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஆட்சி, தான் பின்பற்றி வரும் மதம், மத உணர்ச்சி, மதச் சடங்கு, மதக் கொள்கை ஆகியவைகளை அனுப்பாகத்தைக் கொண்டும்; மற்றும் தங்களைப்பற்றி மற்றவர்கள் என்ன பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதையும் சற்று யோசித்துப் பார்த்தால் எவ்வளவோ மோசமானவர்களாகவும் எவ்வளவோ சுயநலக்காரர்களாகவும் இருப்பவர்களுக்குக்கூட தங்களின் சுயமரியாதையற்ற தன்மை—குரிய வெளிச்சம் போல் விளங்காமல் போகாது என்றே நினைக்கின்றோம்.

மற்றும், ஜஸ்டிஸ் கட்சி இருக்கும்போது இது எதற்கு? என்பவர்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் மூலம் 10 வாகடகாலமாய் விளைந்து வந்த உணர்ச்சிகளையும் சுயமரியாதைக் கிளர்ச்சியில் இந்த கிரண்டு வருடத்தில் விளைந்த உணர்ச்சியையும் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றோம்.

சம்பகாலப் வரை, ஜஸ்டிஸ் கட்சி அரசியலில் மாத்திரம் மிதவாதம், அமிதவாதம் என்கின்ற முறையில் மிதவாதிகளின் கொள்கைகள் என்பனவற்றைப் பின்பற்றிக்கொண்டு, பார்ப்பனரிடமிருந்து உத்தியோகங்களைப் பிடுங்கி எல்லோருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும் வேலையில் மாத்திரம் ஒருவாறு வெற்றிபெற்று வந்ததே ஒழிய, மற்றவைகளில் தாராளமாய் முன்னேற முடியாதபடி தடைப்படுத்தப்பட்டே வந்திருந்தது. சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால், பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்ற ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த சமூகம் தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் சங்கத்தியே வெளி மாகாணங்களுக்குத் தெரிய முடியாமல் இருந்தது என்றும், கொஞ்ச நஞ்சும் தெரிந்தாலும் அது தேசத்துரோகிகள், முட்டாள்கள், காட்டுமிராண்டிகள் என்று கருதும்படியாகச் செய்துவந்த எதிரிகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததும் யாரும் மறுக்க முடியாது.

அன்றியும், அரசாங்கத்தாராலும் இது ஒரு தனி வகுப்புவாதக் கட்சியென்று மாத்திரம் மதிக்கப்பட்டு, அவர்களால் தங்கள் சுயநலத்திற்காக இது உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருவதாகவே கருதியும் வந்திருந்தார்கள். ஆனால், இப்போது அவர்கள் இதே ஜஸ்டிஸ் கட்சியை மதிக்கின்றார்கள் என்பதற்கும், அதற்கு எவ்வளவு கட்டுப்பட்டு இருக்கின்றார்கள் என்பதற்கும், இது வெளி மாகாணங்களில் எவ்வளவு மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதற்கும்

இந்த வருஷத்திய—அதாவது 1927-28ஆம் வருஷத்திய இந்திய கவர்ன்மெண்ட் ரிப்போர்ட்டைப் பார்த்தால் எங்காமல் போகாது.

சமூக விஷயத்திலும் மக்களின் உணர்ச்சி எவ்வளவு முற்போக்கடைந்திருக்கின்றது என்பதற்கும், மதுரை மகாநாடு முதல் திதுவரை நடந்துவந்த பார்ப்பனரல்லாதார் மகாநாட்டு நடவடிக்கைகளையும், தீர்மானங்களையும், கவனிப்பவர்களுக்கு விளங்காமல் போகாது. அரசியலில் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை சர்க்கார் தாசர்கள் என்று நமது எதிரிகள் சொல்லி வந்ததைக் கோயமுத்தூர் தீர்மானத்தின் மூலமாகவும், அதற்குப்பின் அரசாங்கத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்குள்ள மதிப்பின் மூலமாகவும் தான் பொது ஜனங்களுக்குப் பெயர்ப்பித்துக் காட்ட முடிந்தது.

ஆகவே, சுயமரியாதை இயக்கம் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு எவ்வளவு ஆதரவை தந்திருக்கின்றது என்பதைக் கவனித்தால், எந்த வகையிலும் அது அவசியமில்லாதது என்று சொல்ல முடியவே முடியாது என்று சொல்வோம்.

மதம் என்பது மனிதனின் வாழ்க்கை நலக் கூட்டுறவுக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் தேவையானதே ஒழிய, மதத்திற்கு மனிதன் தேவையில்லை என்றே சொல்வோம். ஆனால், இப்போது வாழ்க்கை நலக் கூட்டுறவுக்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் ஆதாரமான எந்த மதத்தில் அது பிரவேசித்து என்ன கெடுதியைச் செய்தது, அல்லது அதனால் என்ன விளைந்தது? யாராவது எடுத்துக்காட்ட முடியுமா? என்று கேட்கின்றோம். அன்றியும், கூட்டுறவு நலத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் சமரச உணர்ச்சிக்கும் விரோதமாக எது இருந்தாலும் அதை அழிக்கவேண்டாமா என்றுதான் நாம் கேட்கின்றோம்.

எந்த விஷயத்தையும் மனிதன் தன் அறிவைப் பொறுத்து ஒரு விஷயத்தை நம்ப வேண்டுமா? என்று கேட்கின்றோம். நமது இயக்கக் கொள்கைகளை நடைபெறவொட்டாமல் தடுப்பதற்காகக் கடவுள் என்பதைக் கொண்டுவந்து தடையாகவோ மூட்டுக்கட்டையாகவோ போடச் சூழ்ச்சி செய்தால், அதற்குச் சற்றும் இடம்கொடுக்க முடியாது என்பதுதான் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் உறுதியான கொள்கையாகும். அறிவையும், தன்னம்பிக்கையையும், தன் முயற்சியையும், அன்பையும், ஒழுக்கத்தையும் தன்னகத்தில் கொண்ட எந்த சமயத்தினுடையவும் ஒத்துழைப்பை, சுயமரியாதை இயக்கம் வலிய வரவேற்கும் என்றும் உறுதி கூறுகிறோம்.

மக்களின் சுயமரியாதைக்காகத்தான், மக்கள் மானத்தோடு வாழ்வதற்காகத்தான் அரசாங்கமும், தேசியமும் வேண்டுமே ஒழிய, மற்றபடி, கேவலம் இவைகள் மனிதன் வயிறுவளர்க்க மாத்திரம் வேண்டியது என்றால், அதற்காக எந்த அரசாங்கமும் அரசியலும், தேசியமும் கண்டிப்பாய் வேண்டியதில்லை என்றே சொல்லுவோம். திதுவரை நமது நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற எந்த அரசியல் இயக்கமாவது, தேசிய உணர்ச்சியாவது மக்கள் சுயமரியாதைக்கற்றதான திட்டங்களுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவா என்று அரசியல் வாதிக்கையும் தேசியவாதிக்கையும் கேட்கின்றோம்.

எனவே, உண்மையான சுயமரியாதை உணர்ச்சி மக்களுக்குத் தோன்றிவிட்டால் அதுவே அரசியலையும், தேசியத்தையும், மற்றும் மத இயலையும் தானாகவே சரிப்படுத்திக்கொள்ளும். அப்போது சுயமரியாதை வேறு; அரசியல் வேறு; தேசியம் வேறு; மத இயல் வேறு; ஒழுக்க இயல் வேறு; அன்பு இயல் வேறு என்கின்ற பாசுபாடுகளும் பிரிவுகளும் கண்டிப்பாய் மறைந்தோடி விடும்.

உதாரணமாக, நமக்கு மேலானதும் கீழானதுமான ஒருவகுப்பு இருக்கக் கூடாது என்று சொன்னால்—அந்த வார்த்தையிலேயே, நமக்கு மேலானதாக ஒரு அரசாங்கமும் ஆட்சியும் இருக்கக் கூடாது என்பது உதயமாகிவிடும். அதுபோலவே, நமக்கு மேலாகவோ, கீழாகவோ ஒரு நாடு இருக்கக் கூடாது என்பதும் தோன்றிவிடும்.

பொதுவாக, சுயமரியாதை என்கின்ற ஒரு மிகுசினைப் பலப்படுத்தி, சரியாக ஒடத் தகுந்த சக்தியை உண்டாக்கி வைத்துவிட்டால், பிறகு எந்த எந்திரத்தைக் கொண்டுவந்து அநோடு இணைத்துத் தோல்பட்டையை மாட்டிவிட்டாலும் அது தானாகவே ஓடும். அது இன்ன விதமான இயந்திரமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற கவலை யாருக்கும் வேண்டியதில்லை என்றே சொல்லுகின்றோம். மற்றபடி, எல்லா உணர்ச்சிகளையும் விட சுயமரியாதை உணர்ச்சியே மேலானதும் மதிக்கத் தக்கதுமாகும் என்பதின் தத்துவத்தை உணர்ந்தவர்களுக்கு இந்த இயக்கத்தில் உண்மையான சந்தேகமே தோன்ற இடமிருக்காது. அது இன்றைப் தினம் வேண்டுமானால் ஏதோ ஒரு சிறு வகுப்பாருடன் போராடத் தோன்றியதாகத் தோன்றலாம். இதுவே அல்ல அதன் இலட்சியம். ஒரு இயந்திரத்தை சுழற்றும்போது முதலில் சுற்றும் சிறு வேகம்போல், இன்று ஒரு சிறு வகுப்பார் உணர்ச்சியோடு போராடுவதாகக் காணப்படுவது; மற்றபடி, பின்னால் அது உலகத்தைச் சூழ்ந்து படுத்த—உலக மக்களையே ஒரு குடும்ப சகோதரர்களாகச் செய்யும் முயற்சியின் போதுதான் அதன் உண்மை சக்தியும் பெருமையும் வெளியாகும்.

அன்றியும், அது கிளம்பிவிட்டால் யாராலும் அதை அழிக்கவோ, அல்லது சற்றாவது அடக்கிவைக்கவோ கண்டிப்பாய் முடியாது என்பதுடன், அடிக்க அடிக்க எழும்புத்துபோல், எதிர்க்க எதிர்க்க வளர்ந்துகொண்ட போகும் சக்தி உடையது என்பதே நமது உறுதி. அன்றியும், எந்த விதத்திலும் எல்லோரும் எவ்வித அபிப்பிராயமுடையவர்களும் இதில் இன்றைக்கில்லாவிட்டாலும் நாளைக்காவது அல்லது எதிர்காலத்திலாவது சேர்ந்துதான் ஆகவேண்டும் என்பதும் நமது பலமான உறுதியாகும். அன்றியும், இவ்வியக்கம் ஒவ்வொன்றையும்—‘பெரிதும் வேண்டாம்’ என்று சொல்லும் விரக்தியைப்பற்றி இருக்கின்றதே ஒழிய—‘வேண்டும்’ என்று சொல்லும் படியான ஆசையைப் பற்றி இல்லை. ஆதலால், இதில் யாரும் ஏமாற்றமடைவதற்கு இடமேயில்லை. அன்றியும், இதற்குள் போட்டிகளுக்கும் இடமில்லை. மற்றபடி, இதைப்பற்றி சர்க்கார் எப்படி நினைத்துக் கொண்டாலும் நமக்கு அதைப்பற்றிச் சற்றும் கவலையில்லை. உலக வாழ்க்கையில் கிறங்கி ஆசையிலிருப்பட்டு உழலும் சம்சாரவாதிகளிடமிருந்து நமக்கு யாதொரு உதவியும் ஒத்துழைப்பும் தேவையில்லாததாலும்; பெரிதும் பரிசுத்தமானது சுயநலமற்றதும் எதற்கும் எவ்விதத் தியாகத்திற்கும் தயாராயிருக்கும் இளங் காளைகளிடத்திலும் இளம் கன்னிகைகளிடத்திலும் திக்கற்றவர்களிடத்திலும் நமது இயக்கத்திற்குப் பெரிதும் உதவி எதிர்பார்க்கின்றபடியாலும்; அவர்களும் தாராளமாய் உதவி அளிக்கத் தயாராய் மேல் விழுந்து வருவதாலும், நாமும் இதன் முடிவைப்பற்றிச் சற்றும் கவலை கொள்ளாமல் கடமையையே பின்பற்றிக் கொண்டிருப்பதாலும் இந்த இயக்கத்தின் மூலம் எவ்வித நஷ்டமாவது, கஷ்டமாவது அடையவேண்டி வருமோ என்கின்ற எண்ணமே சிறிதும் கொள்ளாமலிருக்கின்றோம்.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்—17-2-1929]

12. சுயமரியாதை இயக்கம்

சுயமரியாதை இயக்க ஸ்தாபனமானது, சென்னையில் பொது ஸ்தாபனப் பதிவுச் சட்டப்படி பதிவுசெய்யப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவரப்படுகின்றன. அது முடிந்தவுடன் ‘குடி அரசு’, ‘ரிவோல்ட்’ ஆகிய வார்ப் பத்திரிகைகளும் ‘பகுத்தறிவு’ என்னும் மாதப்பத்திரிகையும் சுயமரியாதைச் சங்க சார்பாகவே பிரசுரிக்கப்படும். ‘திராவிடன்’ தினசரி பத்திரிகையும் அதன் நிர்வாகப் பொறுப்பும் நம்மிடம் இருக்கும்வரை இச் சங்கச் சார்பாகவே பதிப்பித்து வரப்படும்.

சுமார் இரண்டுவருஷ காலமாகவே பத்திரிகைகள் நடத்தும் பொறுப்பை யார் வசமாவது ஒப்புவித்து விடுவதற்கு மிகுதியும் முயற்சி செய்து வந்தது, நாம் பல நண்பர்

களிடம் நேரில் தெரிவித்துக்கொண்டதாலும் பத்திரிகையின் ஒவ்வொரு ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் எழுதிவரும் தலையங்கத்தாலும் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். பத்திரிகை நடத்துவதில் உள்ள கஷ்டம்—அதுவும் ஒரு குறிப்பிட்ட இலட்சியத்தின் பிரச்சாரத்திற்காக நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளுக்கு இருக்கும் கஷ்டம் அதை அனுபவிப்பவர்களுக்குத்தான் தெரிய வரும். உதாரணமாக, 'ஐஸ்டிஸ்', 'திராவிடன்' பத்திரிகைகள் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கச் சார்பாக 12 வருஷங்கட்கு மேலாகவே நடந்துவருகின்றன. அவற்றுக்கு, இந்த மாகாணத்திலுள்ள பெரிய பெரிய பிரபுக்களும், இராஜாக்களும், ஐயின்தார்களுமற்றும் 100-க்கு 97 வீதம் உள்ள பொதுஜனங்களும் ஆதரித்தும் பதினாயிரக்கணக்காகப் பணம் கொடுத்தும் வந்திருக்கிறார்கள். அச்சங்கத்தார் அதிகார ஆதிக்கம் பெற்ற காலத்திலும்—அதாவது மந்திரிகளாய் இருந்த காலத்திலும் மாதம் 1-க்கு ரூ. 3000 வீதம் உதவி வந்தார்கள். இந்த மாதிரி உதவி செய்ததன் மூலம் சுமார் 2 இலட்ச ரூபாய்கள் வரை இப்பத்திரிகைகளுக்குப் பண உதவி கிடைத்தும் இன்றைக்கும் தம் காலில் நிற்க முடியாமல், மாதம் இரண்டாயிரம் ரூபாய்போல் நஷ்டத்தில் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வளவு ஜனக்கட்டும், பணக்கட்டும், செல்வாக்கும் இருக்கும் பத்திரிகைகளின் கதியே இப்படியானால், நம்போன்றவர்கள், அதிலும் செல்வாக்குள்ள கொள்கைகளுக்கு எதிராகவும், ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் சூழ்ச்சியுமுள்ள சமூகங்களுக்கு விரோதமாகவும் ஒரு பத்திரிகையைத் துவக்கினால் அதில் எவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கும் என்பதை யோசித்தால் தெரியும். அதோடு மாத்திரமல்லாமல், சந்தாவும் வெகு சுருக்கமான தொகை. அதாவது, வருடத்திற்கு 3 ரூபாய், 20 பக்கமுள்ள பத்திரிகையின் காகிதக் கிரயம், அச்சுக் கூலி, ஸ்டாம்பு செலவு முதலியவைகளுக்கே சந்தா தொகை போதும் போதாத நிலையில் இருக்கின்றது. இதில் நிறுவவை பாக்கி, வீண்செலவு ஆகியவைகளும் ஆசிரியக் கூட்டத்திற்கும், கணக்கு நிர்வாகத்திற்கும் கைப்பொறுப்பு என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

இந்த நிலையில் பத்திரிகை ஆரம்பித்த 4 வருஷ காலத்தில் ஒரே ஒரு தலையங்கம் மாதிரி—அதுவும் காயலாவாய் படுத்த படுக்கையில் இருந்த சமயம் தவிர, பாக்கி எல்லாத் தலையங்கங்களும் நம்மாலேயே எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் ஒவ்வொரு வாரமும் 12 பக்கமும் தாமதமாகவே எழுதி வந்திருக்கிறோம். இந்த நிர்ப்பந்தத்தில் வாரம் 2, 3 நாட்களுக்குக் குறையாமல் வெளியூர்ப் பிரயாணமும் செய்து வந்திருக்கிறோம். இதன்றி பிரச்சாரத்திற்கான பல இடங்களுக்கு அனுப்பியும் வந்திருக்கின்றோம்.

இம்மாதிரி எவ்வளவோ கஷ்டமும் நஷ்டமும் அடைந்துகொண்டு இப்பத்திரிக்கையை நடத்தி வந்திருக்கின்றோமென்றாலும்—சாதாரணமாக, இந்தத் தொண்டில் பெருத்த இலாபம் இருப்பதாகவும்; மாதம் 1000, 2000 வரும்படி வருகின்றதென்றும் உண்மையாகவே பலர் நம்பி இருக்கின்றார்கள். சமீபத்தில் எமது குடும்பத்தில் கட்டப்பட்ட வீட்டைப் பார்த்துப் பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லாம்—பத்திரிகை இலாபத்தாலும், பிரச்சாரத்திற்குப் போகிற இடத்தில் கிடைக்கும் இலாபத்தாலும் அவ்வீடு கட்டப்பட்ட தென்றே, நமது காதுக்கு எட்டும்படியாகப் பேசிக்கொண்டு போகின்றார்கள். இதை எதற்காக எழுதுகின்றோமென்றால், பொது நலச்சேவையில் உண்மையாகக் கஷ்டமும் நஷ்டமும், கெட்டபேரும், பழியும் அடைகின்ற மக்களைப் பார்த்தால் பெருத்த இலாப மடையும் சுயநலக்காரர்களைப் போலத் தோன்றுவதும்; பொது வாழ்க்கையின் பேரால் பண்பாபமும், சுகமும், கீர்த்தியும் பெறுகின்றவர்களைப் பார்த்தால் பெரிய தியாகிகள் போலவும் கஷ்டநஷ்டம் அனுபவிப்பவர்கள் போலவும் காணப்படுவதும் உலக இயற்கைகளில் ஒன்றாயிருக்கின்றது என்பதைக் காட்டவே எழுதினோம்.

தவிர, நமது இயக்கத்தை அழிக்க நமது எதிரிகள் கைக்கொண்ட சூழ்ச்சி ஆயுதம் இரண்டே இரண்டுதாம். அதாவது, நாம் மதத்திற்கு விரோதி என்பதும்; மக்களுக்குக் கடவுள் உணர்ச்சியைக் கெடுக்கின்றோம் என்பதும் ஆகியவைகளே. இவ்விரண்டு காரியங்

களையும் நாம் செய்கின்றோமோ, இல்லையோ என்பது ஒரு பக்கமிருந்தாலும், அவர்கள் சொல்லும் மேற்படி இரண்டு காரியங்களும் இப்போது உலகத்தில் காட்டுத் தீப்பால் பரவி வருகின்றன.

இன்று அய்ரோப்பா நாட்டிலுள்ள மால்சுகோ என்கின்ற நகரில் கடவுள் மறுப்பு மகாநாடு ஒன்றுகூடி, உலகத்தில் பல பாகங்களிலிருந்தும் ஏராளமான பிரதிநிதிகளும் காட்சியாளர்களும் வந்து, கடவுளையே மறுத்துப் பல தீர்மானங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். கடவுள் மறுப்புக்கு ஆதாரமாய் அனைக கண்காட்சிகளையும் வைத்துக்காட்டி, அதை உலகமெல்லாம் பிரச்சாரம் செய்ய கமிட்டிகள் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றார்கள். அது மாத்திரமல்லாமல், அந்தத் தேசத்தில் உற்சவங்கள் கூட நடத்தக்கூடாது என்று அரசாங்கத்தின் மூலம் உத்தரவுகள் போடச் செய்ததோடு, அதைப் பிரச்சாரமும் செய்து வருகின்றார்கள். இவை நிற்க,

நமது நாட்டிலேயே பம்பாய் மாகாணத்தில் சென்ற கடவுள் பூசைக்காக சர்க்கார் கொடுத்தவரும் 'மோகிசித் தொகை'யை நிறுத்திவிடவேண்டுமெனத் தீர்மானம் செய்திருப்பதுடன், இராமாயணம், பாரதம், மனுஸ்மிருதி முதலிய மத ஆதாரங்கள் என்பவைகளைப் பறிமுதல் செய்ய வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவும் ஒரு புறம் இருந்தாலும், 'மிர்த் சதி வழக்கில்' எதிரிகளின் பேரில் சர்க்கார் வக்கீல் குற்றம் சாட்டுகின்ற முறையில், 'எதிரிகள் கடவுளை நம்பாதவர்கள்' என்றும், 'கடவுள் நம்பிக்கையை ஒழிக்கப் பிரச்சாரம் செய்கின்றவர்கள்' என்றும் சொல்லி இருக்கின்றார். எதிரிகளுடைய வக்கீலும், கடவுளை மறுப்பதும் கடவுள் நம்பிக்கையை ஒழிக்கப் பிரச்சாரம் செய்வதும் குற்றமாகாதென்றும்; அதற்கும் இக் குற்றத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை என்றும் வாத்தானாரே ஒழிய—அது உண்மை அல்ல என்று சொல்லவே இல்லை.

இதுவும் தவிர, ஆப்கன் அரசர் அமானுல்லா அவர்கள், அவர் நாட்டுக்கு 'முஸ்லாக்களின்' சூழ்ச்சியால் நாத்திகர் என்றும், இஸ்லாம் மத விரோதி என்றும், மதத் துரோகி என்றும் பழிசுமத்தப்பட்டு அரசைத் தறக்கச் செய்திருந்தாலும்—நமது மாகாணத்தில் அய்க்கார்ட் ஜட்ஜாகவும் வங்காள மாகாண மந்திரியாகவுமிருந்த சர். அப்துல் ரகீம் அவர்கள் மேற்படி அம்ரைப்பற்றி வெகு பரிதாபப்பட்டு என்ன சொல்லுகின்றார் என்றால், 'அமீரின்தத்துவங்களை ஆப்கானியர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாததிலிருந்து, அத்தேசத்தில் தேசிய உணர்ச்சி சிறிதும் இல்லை என்பதாகத் தெரிகின்றது. அமிருக்கு விரோதமாக இருந்தவர்கள் தேசத் துரோகியும், இராஜத் துரோகியுமாவார்கள். அமானுல்லாவைப் போன்ற தேசபக்தர் வேறு எத்தேசத்திலும் பிறக்கவில்லை. பண்டைய மூடநம்பிக்கைகளை ஒழிக்கவேண்டியது அவசியம். அவ்வண்ணம் கொண்டவர்கள் மிகவும் ஊக்கமாகவே இருப்பார்கள். அமீரின கொள்கைகள் வெற்றி பெற்றால் முஸ்லிம் நாடு உலகத்தில் ஒரு சிறந்த நாடாய் இருக்கும்' என்று பேசி இருக்கின்றார். எனவே, இந்த மாதிரியாக அனைக இடங்களிலிருந்து நமது இயக்கத்திற்கு ஆதரவு தாராளமாய்க் கிடைத்துவருவதைப் பார்க்க, நாம் எய்தும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

ஆதலால், நமது வாலிப நண்பர்கள் நமது வேலையை ஒப்புக்கொண்டு நமக்கு வேண்டிய உதவிபுரியக் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

['குடிஅரசு'—தலையங்கம்—16-6-1929]

சுயமரியாதை இயக்கமானது அரசியல்களின் பேரால் நமது நாட்டிலுள்ள பல கட்சிகளைப் போலல்லாமல், அன்னியர்களிடம் இருந்து யாதொருவிதமான சிறு விஷயத்தையும் எதிர்பாராமல், பக்களின் அறிவை விளக்கி அவரவர்களின் மனப்பான்மையை மாற்றுவதன் மூலம் உண்மையான விடுதலையையும், சமத்துவத்தையும், தன்மதப்பையும் உண்டாக்கக் கூடியதான ஒரு இயக்கமடங்கும்.

இவ் வியக்கத்தின் முக்கிய கொள்கையெல்லாம், சுட்டுப்பட்டு அடைக்கப்பட்டிருக்கும் அறிவுக்கு விடுதலையை உண்டாக்குவதேயாகும். ஆதலால், சுயமரியாதை இயக்கம் என்பதை அறிவு விடுதலை இயக்கம் என்றே சொல்லலாம். இதன் உண்மை விளங்க வேண்டுமானால், ஒரு நேர்மையான மனிதன் தனது அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் உள்ள சுட்டுப்பட்டையும் நிர்வாகத்தையும் பற்றி நாம் நினைத்துப் பார்ப்போமானால் இவ்வியக்கத்தின் பெருமை தானாக விளங்கும்.

சாதாரணமாக, இவ்வியக்கம் தோன்றி 3, 4 வருடங்களுக்குள்ளாக மக்களுக்கு இது உண்டாக்கி இருக்கும் உணர்ச்சியைப் பார்த்தாலும்கூட, இவ் வியக்கம் அறிவு விடுதலை இயக்கமா, அல்லவா என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

நிற்க, தங்களுடைய சொந்த அறிவினாலும் ஆற்றவினாலும் பிழைக்க முடியாமல் அன்னியர்களின் முட்டாள் தனத்திலேயே பிழைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களான அரசியல் தேசியக் கூட்டத்தார்கள் என்பவர்களும், சமய இயல்பில் வைதிக பண்டிதக் கூட்டத்தார்கள் என்பவர்களும் இவ்வியக்கத்தால் தங்களுடைய வாழ்விற்கும் பெருமைக்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டதாய்க் கருதி, இவ்வியக்கத்தைப் பாமர மக்களுக்குத் திரித்துக் கூறி—அதாவது, சு. ம. இயக்கம் தேசத் துரோக இயக்கமென்றும், சமயத் துரோக இயக்கமென்றும், நாத்திக இயக்கம் என்றும் சொல்லிக்கொண்டு எவ்வளவோ முயற்சியும் சுட்டுப் பாடுமான சூழ்ச்சிகளும் செய்துக்கூட, இவ்வளவுக்கும் சுயமரியாதை இயக்கம் ஒரு சிறிதும் பின்னடையாமல்—அடிக்க அடிக்கப் பந்து எழுவுதுபோல, விஷமப் பிரச்சாரம் செய்யச் செய்ய இப்போது இந்தியா தேசம் முழுவதும் 'பஞ்சிஸ் நெருப்புப் பிடிப்பது போல்' மக்களிடம் பரவிக்கொண்டே போகின்றது.

இவ் வியக்கம் ஆரம்பித்த காலம் முதல் இதற்கு எதிரிடையாக நமது நாட்டில் வேலை செய்த பத்திரிகைகள் எவ்வளவு என்பது யாவருக்கும் தெரியும். அதாவது, அந்தக் காலத்தில் நாட்டில் செல்வாக்காயிருந்த 'சுதேச மித்திரன்', 'இந்து', 'சுயராஜ்யா', 'தமிழ் நாடு', 'நவசக்தி', 'லோகோபகாரி', 'ஊழியன்' முதலிய தேசியப் பத்திரிகைகள் என்பவைகளும்; மற்றும் பல குட்டிப் பத்திரிகைகளும், கூலிப் பத்திரிகைகளும்—உனதார, நடந்தவைகளைத் திரித்துக் கூறுவதும், கருத்துக்களை மாற்றிக் கூறுவதும் பொது மக்களுக்குத் துவேஷமும் வெறுப்பும் உண்டாக்கும்படி எழுதவதுமான காரியங்களில் வெகு மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தன. மற்றும், பிரச்சாரம் செய்வதிலும் தேசியத் தலைவர்கள், பிரச்சாரகர்கள் என்பவர்கள் எல்லோருமே ஒரேமுகமாய் சுயமரியாதை இயக்கம் தேசத் துரோக இயக்கமென்றும், நாத்திக இயக்கமென்றும் கிதைக் கொல்லுவதற்கு 'ஆண்டவன் அருள்கொண்டு' தனித்துவிட்டோமென்றும்; கடவுள் துணைகொண்டு இறங்கிவிட்டோமென்றும்; கிருஷ்ண பகவானே துணை என்றும் கர்ச்சித்துக்கொண்டு தொண்டை கிழியப் பேசியும் பார்த்தார்கள். அவர்களுக்குள் வருணாசிரம மகாநாடு, சைவ மகாநாடு முதலிய மகாநாடுகள் கூட்டித் தீர்மானித்தும் பார்த்தார்கள். மற்றும், புராணப் பண்டிதர்கள், புத்தகக் கடைக்காரர்கள், பூசாரிகள், குருக்கள், மடாதிபதிகள் முதலிய கூட்டத்தார்களும் தேசிய மேடையிலும், 'சுயமரியாதை இயக்கம் சமயத்தைப் பாழ்ப்பண்ணி வருகின்றது; இதை ஒழிக்கவேண்டும்' என்று கூட்டங்கள் போட்டுக் கூவிப் பார்த்தார்கள்.

இவ்வளவும் போதாமல் வெளிநாடுகளிலிருந்து திருவாளர்கள் காந்தி, மாளவியா, மூஞ்சே ஆகியவர்களைக் கொண்டுவந்து இதற்கு எதிரிடையாகப் பிரச்சாரம் செய்தும் பார்த்தார்கள். இனியும் கிரகசியமாகச் செய்த கிழிதகைப் பிரச்சாரத்திற்கு அளவே இல்லை. என்னவெனில், நம்முடைய தனிப்பட்ட நானயத்தைப்பற்றியும், நடவடிக்கைகளைப்பற்றியும், ஒழுக்கங்களைப்பற்றியும் எவ்வளவோ கேவலமாகப் பேசியும், கூலி கொடுத்துக் காலிகளை ஏவிவிட்டுப் பேசியும் செய்யப்பட்ட கிழி பிரச்சாரத்திற்கு அளவே இல்லை. இவ்வளவும் போதாமல் நம்மைக் கொன்றுவிடுவதாகவும், குத்திவிடுவ

தாகவும், சுட்டுவிடுவதாகவும் மற்றும் பலவிதமாய் அவமானப்படுத்திவிடுவதாகவும் கண்டு எழுதிய அநாமதேயக் கடிதங்களுக்கும், பொய்க் கையெழுத்திட்ட கடிதங்களுக்கும் கணக்கே இல்லை. மற்றும், நமக்குள் இருந்த தொண்டர்களைக்கொண்டு செயலித்த குறும்புகளுக்கும் அளவே இல்லை.

இவ்வளவு சங்கடங்களையும் தாண்டி இவ்வியக்கம், இன்றைய தினம் ஒருவாறு தமிழ்நாட்டிலுள்ள பொது மேடைகளையெல்லாம் கைப்பற்றி—தேசியத் தலைவர்கள் என்பவர்களை எல்லாம் முக்காடிட்டு, மூலையில் உட்கார வைத்தும்; பெரிய பெரிய பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள் சமயவாதிகள், சமயத் தலைவர்கள் என்பவர்களை எல்லாம் வெளியில் தலைகாட்டுவதற்கு இல்லாமல் செய்துவிட்டதுடன், சாதி இறுமாப்பையும் சமய இறுமாப்பையும் பண்டித இறுமாப்பையும் 'சசசச'வென்று நசுக்கிக்கொண்டு வருகின்றது.

இன்றைய தினம் நமது இயக்கத்திற்குத் தமிழ்நாட்டில் விரோதமாக ஏதாவது ஒரு அரசியல் கட்சி என்பதற்குச் செல்வாக்கு கடுகனவாவது இருக்கின்றதா என்று யாராவது பரீட்சை பார்க்க விரும்பினால், இதுபோது நாட்டில் நடந்துவரும் தேர்தல்களையும், அவற்றின் முடிவுகளையும் கவனித்துப் பார்த்தாலே டோதுமானதாக இருக்கும். அது மாதிரிமல்லாமல், தேசியத்தின் பேராலும், ஆஸ்திகத்தின் பேராலும் தேர்தலுக்கு நிற்க ஆட்களே இல்லாமற் போனது, 'நாத்திகத்தின்' செல்வாக்குக்கும் வெற்றிக்கும் ஒரு பரீட்சையாகும். 'காங்கிரசே பெரிது' என்ற காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. அய்யங்கார் தேர்தலைப்பற்றித் தான் ஒன்றுமே கவனிக்கப் போவதில்லை என்று சொல்லிவிட்டார். 'தேசமே பெரிது' என்ற கட்சித் தலைவர் திரு. வெங்கடராம சாஸ்திரியார், வேலைபோன மந்திரிகள் ஆகியவர்கள் இருக்குமிடமே தெரியவில்லை. 'உத்தியோகமே பெரிது' என்ற பின்பற்றுபவார் இல்லாத குட்டித் தேசியக் கட்சி ஸ்தாபகரும் தானே தலைவருமான திரு. வரதராஜலு, காங்கிரஸ் தோல்வியுற்ற சந்தோஷத்திலும் அய்யங்கார் மூலையில் அடங்கிய சந்தோஷத்திலும் மூழ்கிக் கிடக்கின்றாரே அல்லாமல், தன்னைப்பற்றி நினைக்கீவா, உலகம் என்ன பேசிக்கொள்கிறது என்பதைக் கேட்கீவா, நாட்டில் தனது நிலைமை என்ன என்பதைப் பார்க்கீவோ, தனது கட்சியின் யோக்கியதை என்ன என்பதைப்பற்றி யோசிக்கீவோ சிறிதும் நோயில்லாமல் இருக்கீவாரா. மற்றும், சைவ சமயமே பிரதானம், சமய ஆச்சாரிகளே தனது உயிர் என்ற திரு. கஸ்யாணசுந்தர முதலியார், ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்களிடம் சென்று 'சுயமரியாதைக் கட்சியில் சேர்ந்தால் உங்களுக்கு ஒட்டுக் கிடைக்காது' என்று மிரட்டுவதும், ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு விரோதமாய் ஒட்டர்கள் வீட்டுக்கு கிரகசியமாய் நடந்து நாஸ்திகக் கட்சிக்கு ஒட்டு செய்யாதீர்கள் என்று சொல்லிப் பார்ப்பனர்களுக்குச் சில ஒட்டுகளை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டதுடன், அவர் வேலை முடிந்துவிட்டதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். மற்றபடி, ஆஸ்திகக் கூலிகளோ—வாங்கின பணம் சரிவர ஜீரணம் ஆயிற்றா, இல்லையா! என்பதையுங்கூடக் கவனிக்காமல், இனியும் 'பணம், பணம்' என்று கூவிக்கொண்டு, 'கொடுக்கின்றாயா, அல்லது எதிர்க் கட்சியில் சேர்ந்துக்கொண்டீராமா?' என்று திரு. அய்யங்காரை மிரட்டிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

செங்கற்பட்டு தீர்மானங்கள் என்னவென்று பார்ப்போமானால், அவைகளில் (1) மக்கள் பிறவியில் சாதிப்பேதம் கிடையாது என்பது. (2) சாதிப்பேதம் கற்பிக்கும் மதம், வேதம், சாஸ்திரம், புராணம் கிவைகளைப் பின்பற்றக்கூடாது என்பது. (3) வருணா சிரமப் பிரிவுப்படி பிராமணர், கூடித்திரியர், வைசியர், சூத்திரர், பஞ்சமம் என்கின்ற பிரிவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்பது. (4) மக்களுக்குள் தீண்டாமை என்பதை ஒழித்து, பொதுக் லுளம், கிணறு, பாடசாலை, சத்திரம், தெரு, கோயில் முதலியவைகளில் பொதுஜனங்களுக்குச் சம உரிமை இருக்கவேண்டும் என்பது. (5) இவை பிரச்சாரத்தால் நிறைவேற்றி வைக்கமுடியாதபடி சில சுயநலக் கூட்டத்தார் தடைசெய்வதால், சர்க்கார்

மூலம் சட்டம் செய்து, அச் சட்டத்தின் மூலம் அமுலில் நிறைவேற்ற முயற்சிக்கவேண்டும் என்பது. (6) சாதமத வித்தியாசங்களால் மக்களின் ஒற்றுமையும், டொது நன்மை உணர்ச்சியும் பாதிக்கப்படுவதால், அதை உத்தேசித்து, சாதமத வித்தியாசத்தைக் காட்டும் பட்டம், குறி முதலியவைகளை உபயோகிக்காமலிருக்க மக்களைக் கேட்டுக் கொள்கின்றது என்பது. (7) பெண்கள் விஷயத்தில், கலியாண வயது 16-க்குமேல் இருக்க வேண்டும்; கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒற்றுமையின்றேல் பிரிந்துகொள்ள உரிமை வேண்டும்; விதவைகள் மறுவிலாசம் செய்துகொள்ளவேண்டும்; கலப்பு மணம் செய்து கொள்ளலாம்; ஆண், பெண் தாங்களே ஒருவரை ஒருவர் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம் என்பது. (8) சடங்குகள் விஷயத்தில், கலியாணம் முதலிய சடங்குகள் மிகச் சுருக்கமாகவும், அதிகச் செலவிலாமலும், ஒரே நாள் சாவகாசத்திற்கு மேற்படாமலும், ஒரு வீருக்கு மேற்படாமலும் செய்யவேண்டும் என்பது. (9) கோயில் பூசை விஷயத்தில், சோயில் களின் சாமிக்கென்றும், பூசைக்கென்றும் வீணாக்க சாசைச் செலவழிக்கக்கூடாது; சாமிக்கும் மனிதனுக்கும் மத்தியில் தரணாவது, மொழிபெயர்ப்பாளனாவது கூடாது; புதிதாகக் கோயில் கட்டுவதில் பணத்தைச் செலவழிக்கக் கூடாது; கோயிலுக்கும், சத்திரத்திற்கும், வேதம் படிப்பதற்கு என்றும் விட்டிருக்கும் ஏராளமான சொத்துக்களைக் கல்வி ஆராய்ச்சி, கைத்தொழில் கற்றுக்கொடுத்தல் முதலாகிய காரியங்களுக்குச் செலவழிக்க முயற்சி செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்வது; உற்சவங்களில் செலவழிக்கப்படும் பணத்தையும் நேரத்தையும், அறிவு வளர்ச்சி, சுகாதார வளர்ச்சி, பொருளாதார வளர்ச்சி ஆகியவைகளுக்கு உபயோகமாகும்படியான காட்சி, பொருட்காட்சி ஆகியவைகளில் செலவிடவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்வது என்பது.

(10) மூடப்பழக்க வழக்கங்களை ஒழிப்பது; அதற்கு விவோதமான புத்தகம், உபாத்தியாயர் ஆகியவர்களைப் பகிஷ்ஞிப்பது என்பது. (11) பெண் உரிமை விஷயத்தில் பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை அளிப்பது; உத்தியோக உரிமை அளிப்பது; உபாத்தியாயர் வேலை முழுவதும் அவர்களுக்கே கிடைக்கும்படி பார்ப்பது என்பது. (12) 'தீண்டப்படாதார்' விஷயத்தில் உண்டி, உடை, புத்தகம் ஆகியவைகளைக் கொடுத்துக் கல்வி கற்பிப்பது; 'தர்க்கஸ்து' நிலங்களை அவர்களுக்கே கொடுப்பது என்பது. (13) பார்ப்பனரல்லாத இளைஞர்களுக்குக் கல்வி விஷயத்திலிருக்கும் கஷ்டங்களையும் தடைகளையும் நீக்க ஏற்பாடு செய்வது என்பது. (14) கல்வி விஷயத்தில், தாய் பாலை, அரசாங்க பாலை, இரண்டைத் தவிர மற்ற கல்விக்குப் பொதுப் பணத்தைச் செலவிடக்கூடாது; அதுவும் ஆரம்பக் கல்விக்கு மாத்திரம் பொதுநிதியைச் செலவழித்துக் கட்டாயமாய்க் கற்பிக்க வேண்டும்; உயர்தரக் கல்விக்குப் பொதுநிதி எதுவும் செலவழிக்கக் கூடாது. சர்க்கார் காரியத்திற்குத் தேவையாய் இருந்தால் வகுப்புப் பிரிவுப்படி மாணாக்கர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் படிப்பிக்கவேண்டும் என்பது. (15) சிற்றுண்டி, ஓட்டல் முதலிய இடங்களில் வித்தியாசம் கூடாது என்பவைகளாகும்.

மேலும், இவைகளும் அனேகமாக 'சிபாரிசு செய்வது', 'கேட்டுக் கொள்ளுவது', 'முயற்சிக்க வேண்டியது' என்கின்ற அளவில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே அல்லாமல், திடீரென்று நிர்ப்பந்தமாய் தீர்மானிக்கப்படவில்லை. எனவே, இவற்றுள் எவை எவை நர்த்திகம் என்றும், எவை எவை அன்னிய சர்க்காரை ஆதரிப்பவை என்றும், எவை எவை தேசியத்திற்கும் காங்கிரசுக்கும் விரோதமானவை என்றும் கூற எந்த யோக்கியமான தேசிபவாதியோ அல்லது ஆதிக்கவாதியோ வீரத்துடன் வெளிவரட்டும் என்றுதான் அறைகூவி அழைக்கின்றோம். உண்மை விஷயங்களைச் சொல்லாமல் பொதுப்பட சுயநலப் பார்ப்பனர்கள் சொல்லிக்கொடுத்தபடி—கிளிப் பிள்ளையைப் போலும், பிறவி அடிமையைப் போலும் கூப்பாடுபோடுவதனாலேயே, சு.ம. இயக்கத்தின் எதிர்ப்பு, கோழைத்தன்மை உடையதென்றும் சுயநலமும் கூலித் தன்மையும் கொண்ட கீழ்த்தகையது என்றும் அறிவினர்க்குத் தெற்றென விளங்கவில்லையா என்று கேட்கின்றோம். எது எப்படி

இருந்தபோதிலும், விதவை மணம், கலப்பு மணம், கல்யாண ரத்து, தக்க வயது மணம், பட்டப்—குறிவிடுதல், பெண்கல்வி, தீண்டாமை விலக்கல், சுருக்கக் கல்யாணம், வகுப்பு உரிமை, மூடப் பழக்கங்கள் ஒழித்தல், கோயில் கட்டுவதையும் உற்சவங்கள் செய்வதையும் நிமத்தி அந்தப் பணத்தைக் கல்விக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் செலவிடுதல்—முதலாகிய காரியங்கள், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பலனாய்ச் சமீப காலத்திற்குக் இவ்வளவு தூரம் காரியத்தில் பரவிவந்திருக்கின்றன, வருகின்றன என்பதும் இவ் விஷயங்களில் பொது மக்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் மனம்மாறுதல் சமீப காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதும்; இவைகளுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புகள் எவ்வளவு தூரம் தாமகவே அழிந்துபட்டு வருகின்றன என்பதும் பொதுவாழ்க்கையைக் கவனித்து வருபவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்லாமலே விளங்கிவருகின்றது.

அன்றியும், இவ் வியக்கத்திற்கும் கொள்கைகளுக்கும் நாட்டில் இருக்கும் ஆதரவைப் பரிட்சிப்பதற்கும் இவ்வியக்க சம்பந்தமான பத்திரிக்கைகள் வளர்ச்சியையும், ஜில்லாக்கள் தோறும் தாலுக்காக்கள்தோறும் நடைபெறும் மாநாடுகளும், அங்கு கூடும் கூட்டங்களும், அக் கூட்டத்திற்கு வரும் மக்களின் யோக்கியதைகளும், அவற்றில் ஏகமனதாய் நிறைவேறும் தீர்மானங்களும் ஆகியவற்றையும்—இவைகளுக்கு எதிரிடையாக இருக்கும் கட்சிகளின் கூட்டங்களையுடைய, தீர்மானங்களையுடைய, அதிலிருக்கும் மக்களுடைய யோக்கியதைகளையும் நிலைமைகளையும் கவனித்து, நடுநிலையிலிருந்து சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் எது மதிக்கப் படுகின்றது என்பதைச் சிறு குழந்தையும் அறியமுடியும்.

நிந்த, தற்போது உலகத்தில் முன்னேறிவரும் எத் தேசத்திலாவது மேலே குறிப்பிட்ட கொள்கைகள் இல்லாமலிருக்கின்றனவா? யாராவது சொல்ல முடியுமா? அன்றியும், மேற்கண்ட கொள்கைகள் நமது நாட்டில் அதற்கு முன் பல பெரியார்களாலும், சீர்திருத்தக் காரர்களாலும் சொல்லப்பட்டும், உபதேசம் செய்யப்பட்டும் வந்தவைதாமா அல்லது நம் மால் மாத்திரம் இப்போது புதிதாய்ச் சொல்லப்படுகின்றனவா என்று கேட்கின்றோம்.

பொதுவாக, இப்போது புதிதாக உள்ள வித்தியாசமெல்லாம் முன்னுள்ளவர்கள் வாயினால் சொன்னார்கள்; புத்தகங்களில் எழுதினார்கள். ஆனால், நாம் இப்போது அவைகளைக் காரியத்தில் கொண்டுவர முயற்சிக்கின்றோம். நம்முடைய ஆயுளிலேயே முழுதும் அமுலில் நடைபெறவேண்டுமென்று உழைக்கின்றோம். அவற்றுள் சிறிது பாகமாகவது நடைமுறையில் காணப்படுகின்றது. இவைகளைத் தவிர வேறு எவ்வித வித்தியாசங்கள் சொல்லக்கூடும் என்று கேட்கின்றோம்.

['குடி அரசு'-தலைவங்கம்—25-8-1929]

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இந்த உலகத்திலுள்ள எல்லா அகராதிக்களையும் கொண்டுவந்து போட்டு, ஏடு ஏடாய்ப் புரட்டிப் பார்த்தாலும் அழகும் பொருளும் சக்தியும் நிறைந்த வார்த்தையாகிய 'சுய மரியாதை' என்கிற வார்த்தைக்கு மேலானதாகவோ, ஈடானதாகவோ உள்ள வேறு ஒரு வார்த்தையை யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. இந்த வார்த்தையானது, நமது நண்பர்களிலேயே சிலர், 'கொள்கைகளெல்லாம் நமக்குப் பிடிக்கின்றன. ஆனால், சுயமரியாதை என்ற சொல் மாத்திரம் பிடிக்கவில்லை' என்று சொல்லும் மோதல்களுக்குத் தக்க பதிலாகும்.

இந்த இயக்கமானது இன்றைய தினம் பார்ப்பனரையும், மதத்தையும், சாயியையும், பண்டிதர்களையும் வைத்துக்கொண்டு—மூடப் பழக்க வழக்கங்களை எடுத்துக்காட்டிக் கொண்டு, மக்களைப் பரிசாசம் செய்துகொண்டிருப்பது போலவே என்றைக்கும் இருக்குமென்றோ, அல்லது இவைகள் ஒழிந்தவுடன் இவ் வியக்கத்திற்கு வேலையில்லாமல் போய் விடுமென்றோ யாரும் கருதிவிடக்கூடாது.

மேற்சொன்னவைகளின் ஆதிக்கங்கள் ஒழிவதோடு, ஒருவன் உழைப்பில் ஒருவன் நோகாமல் சாப்பிடுகிறது என்கிற தன்மை இருக்கும்வரையிலும்; ஒருவன் தினம் ஒரு வேளை கஞ்சிக்கூ வழியின்றிப் பட்டினிகிடந்து சாவதும், மற்றொருவன் தினம் 5 வேளை சாப்பிட்டுவிட்டு வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு சாய்மான நாகாலியில் சாய்ந்தகொண்டிருக்கிறதமான தன்மை இருக்கிறவரையிலும்; ஒருவன் கிடுப்புக்கு வேஷ்டி கில்லாமல் திண்டாடுவதும், மற்றொருவன் 3 வேஷ்டி போட்டுக்கொண்டு உல்லாசமாகத் திரிவதான தன்மை இருக்கின்றவரையிலும்; பணக்காரர்கள் எல்லாம் தங்கள் சொல்வம் முழுவதையும் தங்கள் சுயவாழ்வுக்கே என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவரையிலும் சுயமரியாதை கியக்கம் இருந்தேதான் தீரும். மேற்கண்ட தன்மைகள் ஒழியும்வரை கீவ்வியக்கத்தையும் ஒழிக்க யாராலும் முடியாது.

[ஈரோட்டில், 11-5-1930-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 1-6-1930]

பச்சை உண்மையானது மக்களுக்கு எப்போதும் சுலப்பு உண்மையைவிட அதிகமான அதிருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவே இருக்கும். உண்மையை மறைத்துப் பேசுவது என்பது, எப்போதும் பேசுகின்றவனுக்கும், பேச்சுக் கேட்பவர்களுக்கும் திருப்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவே இருக்கும். திருப்தி உண்டாகும்படியும் செய்துகொள்ளலாம். ஆனால், உண்மை பேசுவதன்மூலம் அப்படிச் செய்ய முடியாது.

இன்ன மதத்தான் சுயமரியாதை கியக்கம் என்பதாக நான் ஒரு காலமும் சொல்ல மாட்டேன். அந்தப்படியும் என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. இன்று காணப்படும் எந்த மதமும் அவசியம் இல்லை என்கின்ற கொள்கையுடைய சுயமரியாதை கியக்கமானது—எப்படித் தன்னை ஏதாவது ஒரு மதத்தின் பிணைத்துக்கொள்ளமுடியும்? ஏனெனில், சுயமரியாதை கியக்கமானது ஒருநாளும் யாரோ ஒருவர் சொன்னார் என்பதற்காக எதையும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியது அன்று; யார் எதைச் சொன்னாலும், பகுத்தறிவுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கின்றதா என்பதைப் பார்த்து, திருப்தி அடைந்த பிறகே எதையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்கின்ற கொள்கையுடையது.

அன்றியும், அது அந்தக் கொள்கையோடு—அதன் நிபந்தனைக்குட்பட்டு யார் எதைச் சொன்னாலும் அதை யோசிக்கத் தயாராக இருக்கின்றது. அப்படிக்கில்லாமல், எந்த மதமாவது எந்த நபராவது, தான் அனுசரிக்கும் கொள்கையும் தான் சொல்லுவதும் இன்ன காலத்தில் இன்னார் மூலமாக இன்னார் சொன்னது என்பதாகவும், கடவுளே சொன்னதாகவும், அதற்கு யாரும் விரோதமாக எதையும் சொல்லக்கூடாது என்பதாகவும், அதை யாரும் பரிட்சிக்கவும் கூடாது, அதைப்பற்றிச் சந்தேகமும் படக்கூடாது என்பதாகவும் யாராவது சொல்ல வந்தால்—அது எந்த மதமானாலும், அது எப்படிப்பட்ட உண்மையானாலும் அதைச் சுயமரியாதை கியக்கம் ஒருநாளும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது.

பழைய அபிப்பிராயங்கள் எல்லாம், அது எதுவானாலும் அடியோடு பரிசோதிக்கப் படவேண்டும்; பரிசோதிக்கச் சற்றும்கூடும் பயப்படக்கூடாது. அப்படிப் பரிசோதிப்பதிலும் நடுநிலைமையிலிருந்தே பரிசோதிக்கவேண்டும். அந்தப்படி பரிசோதிக்கப் பின்வாங்குகின்றவன் யாராயிருந்தாலும் கோழையேயாவான்.

நமக்கு முன்னால் இருந்த மனிதர்களைவிட நாம் விசேஷ அனுபவமும் ஞானமும் உடையவர்களென்று சொல்லிக்கொள்ள பாத்தியதையுடையவர்கள் என்பதை ஞாபகத்திலிறுத்தாவதும், மனிதத் தன்மையுடையவனாகமட்டான். அன்றியும், இந்தக் காலம் 'அனுபவத்தின்மேல் அனுபவம்' என்கின்ற முறையில் புதிய புதிய தத்துவங்கள் வளர்ந்து வந்த காலமுமாகும். மேலும், கீப்போதுள்ளவர்கள் பல வழிகளில் கியக்கையாகவே முற்போக்கும், அறிவு விளக்கமும், அனுபவப் பயிற்சியும் பெற்றவருகிற சந்ததியில் பிறந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, கியக்கையாகவும், செயற்கையாகவும், முன்னோர்களைவிட நாம் எவ்விதத்திலும் அறிவினார், ஆராய்ச்சியினார், கிளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதையும், கால வேறுபாட்டிற்கும் காட்சி வேறுபாட்டிற்கும் தகுந்தபடி கருத்து வேறுபாடு அடையவேண்டிய உரிமையும் அவசியமும் உடையவர்கள் என்பதையும் நாம் நன்றாக உணரவேண்டும்.

இந்த நிலையில் இருந்துகொண்டு பார்த்தோமானால், முன்னோர் சொன்னவைகள் என்பவற்றிற்கு எவ்வளவு மரியாதை கொடுக்கலாம் என்பது தானாகவே விளங்கிவிடும்.

முன்னோர் கருத்துக்கு அடிமையாய் இருந்தோமானால், உண்மையையும் அறிவு வளர்ச்சியையும் நாம் அடியோடு கொண்டு விட்டவர்களாவோம்.

[சென்னை மவுண்ட் ரோடில், 22-3-1931-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 29-3-1931]

நம்மைப்பொறுத்தவரை நாம் தைரியத்தை விடவில்லை. நம் அபிப்பிராயங்களில் சந்தேகமில்லை. நம்பிக்கையில் குறைவேற்படவில்லை. எதற்கும் முயற்சியையும் ஊக்கத்தையும் சிறிதும் தளர்த்திக்கொள்ளவில்லை. ஒரு பத்தாண்டுகள் பொறுத்தாவது மக்கள் நம் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள்.

கோயில், குளம், உற்சவம் முதலியவைகள் எவ்வளவு அநாகரிகமானவையாயும் ஒழுக்கக் குறைவானவையாயும் நாட்டுக்குக் கேடு உள்ளனவாயிருந்தாலும் சரி—பூசாரிகளும், புரோகிதரும், புலவரும், புத்தகக் கடைக்காரரும் உள்ளவரை எப்படி அவை ஒழிய மாட்டாவோ, அதேபோல் காங்கிரசும் கருத்தியமும் கதரும் தேசியம், சுயராஜ்யம் என்பவைகளும் எவ்வளவு பித்தலாட்டமானவையானாலும், நாட்டு முற்போக்குக்கு விரோதமானவையானாலும், சுதந்திரத்திற்கும் சமத்துவத்திற்கும் முட்டுக்கட்டை போடுவனவானாலும்—அவை பலரிடம் சுயநல வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும், வாழ்விற்கும் பயன்படுவதனால் பார்ப்பனர்களும், பண்டிதர்களும், வக்கீல்களும், பதவி பட்டம் பெற ஆசைப்பட்டவர்களும், பத்திரிக்கைப் பிழைப்புக்காரர்களும், தேசிய பக்தர்களும், தொண்டர்களும், சதர் வியாபாரிகளும், தொண்டர்களும் உள்ளவரை நிலைத்துத்தான் தீரும். அவற்றை ஒழிப்பதும் சுலபமான காரியமல்ல. ஆகையால், எதிர்ப் பிரச்சார அளவுக்கு உடனே பயன் எதிர்பார்க்க முடியாது.

ஏதோ ஒரு வழியில் நாம் மக்களுக்குப் பகுத்தறிவை உண்டாக்கிவிட்டோமானால், பிறகு அவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரே கண்ணாடிகொண்டு பார்த்து, உண்மையை உணரக்கூடியவர்களாகிவிடுவார்கள்.

பாம்பையும் மரத்தையும் வணங்கி, பேசையும் பிசாசையும் கள்ளும் சாராயமும் வைத்துப் பூசீத்து, ஆண் பெண் குறிகளை சிலையாகப் பூசனைசெய்து அதை அடையாளமாய் நெற்றியில் தரித்துக்கொள்ளுவதாய் இருக்கின்ற மதம் எந்த மதம்?

கடவுள் என்பது ஒரு விளையாட்டுச் சாமான்; சுவர்க்கம், போட்சம் என்பவைகள், தின்பண்டங்கள்; நரகம் என்பது பூச்சாண்டி. கீம்மாதிரிக் கற்பனைகள் எல்லா மதத்திலும் உண்டு.

சுயமரியாதை கியக்கம் எந்த மதத்தையும் தனிப்பட்டுத் தாக்கவில்லை. மதம் ஒழிந்தால் சமூகம் முன்னேறும். ஆனால், கிந்து மதம் மிகவும் மோசமானது.

தலைகளுக்கும், தாசருக்கும் இறுதிச் சடங்குகள் வெகு ஆர்ப்பாட்டமாய்ச் செய்யப்பட்டன. மோதிலால் நேரு காயத்திரி மந்திரம், பஜனை முதலியவை நடத்தி போட்சத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார்; அவரது குடாரர், தகப்பனாரின் அஸ்தியைப் பிரயாகையில் விட்டார்.

இவைகளை நடத்தமுடியாத கோடிக் கணக்கான மக்கள் நரகத்திற்குப் போகின்றார்கள்? மகாத்தாக்களும், தலைவர்களுமே கீழ்க் கதிடானால் பாமர மக்களின் கதி என்ன?

சீர்தரவை நம்பினவன் கடைத்தேறமாட்டான். விதியை நம்பினவன் மதியை இழப்பான். மூடநம்பிக்கைகளை அகற்றவே சுயமரியாதை இயக்கம் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒவியம் என்கின்ற பேரால் கோவில்களில் கொடுமைகளும் புராண ஆபாசங்களும் நிலைத்துநிற்கின்றன.

[‘குடி அரசு’-தலையங்கம்-12-4-1931]

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய இந்த 5, 6 வருடங்களாக நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிற உணர்ச்சிகள் என்ன என்பதைப் பற்றியும், அதனால் ஏற்பட்ட காரியங்கள் என்ன என்பதைப் பற்றியும், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பேரால் சொல்லப்பட்ட அபிப்பிராயங்களைல்லாம் முதலில் கேட்பவர்களுக்கு அதிசயமாயும் தலைகீழ்ப் புரட்சியாகவும் காணப்பட்ட போதிலும் பின் செல்வாக்குப்பெற்று எல்லா ஜனங்களாலும் சகித்துக்கொண்டு வரப்படுகிறதென்றும், பார்ப்பனர் களுடைய ஆதிக்கத்திலும், பார்ப்பனியப் பிரச்சாரகரின் ஏகநாயகத் தன்மையிலும் இருந்தவந்த காங்கிரஸ் முதலிய அரசியல் இயக்கங்களும், மத இயக்கங்களும், சமுதாய வகுப்பு இயக்கங்களும் இப்பொழுது இந்த அபிப்பிராயங்களை யே சொல்லத் தொடங்கிவிட்டன என்றும்—இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம், நாம் ஆரம்பித்த எடுப்பிலிருந்து ஒரு சிறிதும் எந்தக் கொள்கையிலும் பின்போகாமல் நாளுக்கு நாள் மூன்றேறிக்கொண்டு வந்ததோடு, யாருடைய பழிப்புக்கும் பகைமைக்கும், தாட்சண்யத்திற்கும் பயப்படாமல் உறுதியுடனிருந்ததோடு, யாரானாலும் எப்படிப்பட்டவர்களானாலும் நமது கொள்கையை ஒப்புக்கொள்ளவில்லையானால் நமக்கு அவர்களைப் பற்றிக் கவலை இல்லை என்றும் அலட்சியமாயிருந்ததோடு சிறிதும் ராஜிக்கு கீடம் கொடுக்காமலிருந்து வந்ததுமே யாகும்.

நம்மைப்பற்றிப் பலர் குற்றம் சொன்ன காலத்திலும், நமது இயக்கம் என்ன சாதித்தது என்று கேட்கவந்த காலத்திலும் நாம் அவர்களை கிலட்சியம் செய்து பதில் சொல்லிக்கொண்டிராமல் நமது கிலட்சியத்திலேயே கவலை வைத்துக்கொண்டு, ‘நாம் அப்படித்தான் செய்வோம்; இஷ்டமிருந்தால் பின்பற்றி வா. கில்லாவிட்டால் உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போ! அதன் பேரில்—நமது கொள்கையின் பேரிலோ, நமது செய்கையின் பேரிலோ ஆதிக்கம் செலுத்த வேறு யாருக்கும் உரிமை இல்லை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்த உறுதியான நிலைமையேதான் நல்லதோ, கெடுதியோ நமது இயக்கத்தின் தற்கால நிலைமைக்குக் காரணமாக இருந்து வருகிறது.

ஏனெனில், நாம் யாரிடத்திலும் நமது இயக்கத்திற்காக ‘இப்படிச் செய்கிறேன்; அப்படிச் செய்கிறேன்’ என்று வியாபாரம் பேசி ஒப்பந்தம் செய்து ‘அட்வான்ஸ்’ வாங்கவில்லை. ஒருவருக்கும் கட்டுப்பட்டு எவரையும் ஏதாவதொரு விஷயத்தை நம்பச் செய்து, அதனால் நஷ்டத்தை அடையுங்கள் என்று யாருக்கும் நஷ்டத்தை உண்டுபண்ணவோ, யாருடைய தயவையும் எதிர்பார்க்கவோ இதுவரையில் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. நாம் சொல்லுவதற்கும் செய்வதற்கும், சொல்லாததற்கும் செய்யாததற்கும் நம்மையே பொறுப்பாளியாக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். இதில் கலந்து ஒத்துழைத்ததாகச் சொல்லக்கூடியவர்கள் எல்லாரும் நமது கொள்கையும் அவர்களது கொள்கையும் ஒன்றாய் இருக்கிற முறையில் நம்முடன் சேர்ந்து இருக்கிறவர்களே தவிர, அவை சிறிது மாறினவுடன் பிரிந்துவிட வேண்டியவர்களே யாகையால், கொள்கை மாறாமல் இருக்கும் வரையிலுந்தான் யாரும் ஒத்துழைக்க வேண்டியவர்களென்று கருதிச் சேர்ந்து வேலை செய்துகொண்டு வந்தவர்களென்று நினைத்ததையேயொழிய, யாரையும் கூட்டு வியாபார ஒப்பந்தமாக

ஒருவருக்கொருவர் எப்படி இருந்தாலும் ஒத்துப் போகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுடைய குடும்ப வாழ்க்கைக் காரியமாகக் கருதவே இல்லை.

அன்றியும், நாமும் இதுவரை என்ன செய்துவிட்டோமென்று கவலைப் படவில்லை. ஏனெனில், நமது கிலட்சியம் மிகப்பெரிது. இதற்காக நாம் செய்யும் முயற்சி மிகச்சிறிது. இதனுடைய நஷ்டம் நமக்குப் பெரிதல்ல. அன்னியருக்கும் நம்மால் ஏற்பட்ட கஷ்டமோ நஷ்டமோ சிறிதும் கணக்கிடத் தகுந்ததேயல்ல. ஏதோ நமக்குத் தோன்றியதைப் பேசுவது, எழுதவது, ஊரூராய்ச் சுற்றுவது என்பதைத்தவிர நாம் செலவழிக்கும் பொருளோ ஊக்கமோ எதிர்பார்க்கும் காரியத்திற்கு எத்தனையோ மடங்கு சிறியதேயாகும். மலை போன்ற காரியத்தைக் கொண்டு வருவதற்காக, தலைமுடி போன்ற அற்ப சங்கதியைக் கொண்டு கட்டியிழக்கப் பார்க்கிறோம். வந்தால் மலைபோன்ற கொள்கைகள் வரட்டும்; அறுந்து போனால் முடிபோன்ற நமது அற்ப முயற்சிகள் வீணாய்ப் போகட்டும். நமக்கு அதைப்பற்றிப் பெரிய கவலை ஒன்றும் இல்லை. இதனால் பெரிய நஷ்டம் இல்லை.

ஏனெனில், இவ்வளவு பெரிய இயக்கத்திற்கும் நமது மன உறுதியும் நிர்ந்தாட்சனய முந்தான் ஆஸ்தியாகவும், மூலப் பொருளாகவும் இருக்கின்றனவே தவிர வேறில்லை.

எந்தக் காலத்திலும் எந்த இயக்கமோ, எந்த அபிப்பிராயமோ, செல்வாக்கு உடையதாக இருந்தால் காரண காரியங்களைக் கவனியாமலும், அவ் இயக்கத்தின் பிரமுகர்களது நடவடிக்கைகளையும் அபிப்பிராயங்களையும் கவனியாமலும் வந்து—தெரிந்தோ தெரியாமலோ வந்து புகுந்து கொள்வதும், பிறகு ஏதாவது செல்வாக்கு உள்ள இயக்கமோ, அபிப்பிராயமோ, தோன்றினால் அதில் பாய்ந்து விடுவதும், அந்தப்படி பாய்ந்து விட்ட தற்குப் பிறகுக்குச் சமாதானம் சொல்வதற்காக தங்கள் மூன்று போய்ச் சேர்ந்த இயக்கத்தையோ அபிப்பிராயத்தையோ அல்லது அது சம்பந்தமானவர்களையோ குற்றம் சொல்லுவதின்மூலம் சமாதானம் சொல்லப்பார்ப்பதும் உலக மக்களில் பலரது கியற்கையேயாகும்.

மற்றும் ஒரு இயக்கத்திற்குத் தாராள செல்வாக்கு இருக்கும் வரையிலும்—அதாவது ஒரு வண்டி பள்ளத்தில் தானாக உருண்டுபோவதாயிருந்தால் வண்டியைத் தொங்கிக் கொண்டே வண்டிக்குப் பின்னால் ஓடுவதும், அப்படி கில்லாமல் மிக்க பாரத்தோடு ஒரு வண்டி சேற்றில் புதைந்து கொண்டோ, மேட்டில் ஏற வேண்டியதாகவோ ஏற்பட்டபோது அதைத் தேள் கொடுத்துத் தள்ளிவிட வேண்டிய கஷ்டத்திற்குப் பயந்துகொண்டு கழி போட்டுக்கொண்டு தொல்லைகொடுப்பதும், விட்டுவிட்டு ஒப்பாரிப்பதும் சில சாதாரண மக்களுக்கு சகஜமேயாகும். இதைக் கண்டு இயக்கத்தில் பொறுப்பு உடையவர்கள் பயப்படாமலும், தங்களிடம் ஏதாவது மாறுதல் குணம் ஏற்பட்டிருக்கின்றதா என்பதை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு தைரியமாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கவேண்டும்.

ஒரு இயக்கத்தையோ ஒரு காரியத்தையோ செய்வதனால் ஒருவனுக்கு ஏற்படுகிற பெருமைக்கு அளவாகவே சிறுமையும் ஏற்படலாம். பெருமையைக் கண்டு சந்தோஷ மடைபவன் சிறுமையைக் கண்டு துக்கப்பட வேண்டியதுதான். எப்படி இருந்தபோதிலும் கீவ்விரண்டையும் உத்தேசித்து உறுதியான கொள்கைகளிலிருந்து பிறழாமல் இருப்பானே யானால், அவன் ஒரு வகையில் காரிய சித்தி அடைந்தவனையாவான். ஒவ்வொரு மனிதனும் தான் செய்யும் காரியம் தனது சொந்த கிலாப நஷ்டத்திற்காக, அல்லது பிற நலத்திற்காக என்பதை யோசித்து, கிலாப நஷ்டத்திற்குத் தயாராக இருக்கவேண்டும்.

[தர்க்கம்மடிக், 25-5-1931-ல் தலைமுடி—‘குடி அரசு’ 31-5-1931]

சகோதரர்களே!

சுயமரியாதைக்குக், கடவுள் தயவே தேவை இல்லை. அந்தக் கடவுளைப்பற்றிய கவலையும், கில்லை. சகலமும் சுயமுயற்சியோடு ஆகவேண்டும் என்றும் சொல்லப் படுவதாகும்.

அது மாத்திரமல்லாமல், சுயமுயற்சியை விட்டுக் கடவுள் தயவுக்கும் கடவுள் செயலுக்கும் இதுவரை எதிர்பார்த்திருந்ததன் பலனே நமது நடட்டுக்கு மின்று சுயமரியாதை இவ்வளவு இன்றியமையாத அவசியமாய்ப் போய்விட்டது.

சுயமரியாதை மிகக்கம், சுயராச்சிய முயற்சியைப்போல் எல்லாப் பொறுப்பையும் வெள்ளைக்காரனின் து சுமத்தி, அவனைப்பற்றிப் பேசுவதிலேயே காலம்கழித்து, அவனுக்குக் கஷ்டம் கொடுப்பதிலேயே நமது ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் செலவழிப்பதில்லை.

[திருச்சியில், 17-5-1931-ல் சொற்பொழிவு— ரூடி அரசு * 24-5-1931]

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

புதிய சங்கதி எதுவானாலும் காதை மூடிக்கொள்ளவே நமது மக்கள் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றார்கள். குழந்தைப் பருவத்தில் நமது உள்ளத்தில் எது எது பதிக்கப்பட்டு விட்டனவோ அவையெல்லாம்—தேர்ந்த ஞானிகளாலும் அவதார புருஷர்களாலும் சொல்லப் பட்ட உண்மைகள் என்ற உறுதியுடனே புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால், புதிய நோக்கங்களையும் தோற்றங்களையும் காணச் சகிக்காதவர்களாக நாம் இருக்கின்றோம்.

உலகப்போக்கை நாம் தெரிய நேர்ந்தாலும், பார்க்க நேர்ந்தாலும் அதன் அனுபவத்தின் மேன்மையை அடையவும், பாராட்டிப்பேசவும் தயாராய் இருக்கின்றோமே யல்லாமல், அதை நமது வாழ்க்கையுடன், நமது நாட்டு எண்ணங்களுடன் பொருத்திப் பார்ப்பதற்குச் சிறிதும் எண்ணுவதே கிடையாது. நமது மக்களின் மீம் மாதிரியான நிலையைப் பார்த்துப் பார்த்து மனம் கஷ்டப்பட்டதால் தான் நாங்கள் இத்துறையில் இறங்கவேண்டியவர்களானோம்.

சுயமரியாதை மிகக்கக் கொள்கைகள் ஒன்றும் புதிதானவையோ, ஏதாவது அதிசயமானவையோ என்று நீங்கள் மலைக்கவேண்டியதில்லை. அது மனிதன் அறிவு பெறவும், சமத்துவம் அடையவும், சுதந்திரம் பெறவும் பாடுபடுகின்றது. இவற்றிற்கு எதிராயும் தடையையும் இருக்கும் எதையும் அடியோடு ஒழிக்கத் தைரியம் கொள்ளுகின்றது. இந்த நிலையில், மக்களின் மூடத்தனத்தினாலும், தாழ்வினாலும், அடிமைத் தனத்தினாலும் பயனடைந்து வாழ்கின்றவர்களுக்குச் சுயமரியாதை மிகக்கம் ஒரு கோடாரியாய்க் காணப்படுவதில் அதிசயமில்லை. எதிர்ப்புக்கும், தொல்லைக்கும் பயந்தால் ஒரு காரியமும் நடவாமல் போவதோடு பிற்போக்கும் ஏற்பட்டுவிடும்.

இந்த மாதிரியான பாடம் உணர்ச்சியும், பயங்காளித்தனமும், வைத்ததைச் சுமக்கும் மிருக சுபாவமும் இந்தாட்டு மக்களின் உயர் குணங்களாகப் பாவிக்கப்பட்டு வருவதாலேயே உலகத்தில் இந்திய நாடு மாத்திரம் வெகுதூரமாகவே அடிமை நாடாகவே—சுயமரியாதையும், அறிவும் அற்ற நாடாகவே இருந்து வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் இன்னதுதான் என்று கண்டுபிடிக்க நம்மவர்களுக்கு மின்னமும் அறிவு ஏற்பட்டு விடுவதில்லை. ஒருநாய் வளர்க்கின்றவன் தன் நாயை மற்றவன் மேல் ஏவி விடுவதுபோல்—நம்மை யார் சூழ்ச்சி செய்து மீக் கதிக்கு ஆளாக்கினார்களோ அவர்களேதாம் அச் சூழ்ச்சியை ஒழிக்க வரும் ஆட்கள்மேல் உசுப்பிவிடுவதால், உண்மையை உணரக் கவலைகொள்ளாமல் அவர்கள் கைகாட்டின பக்கம் திரும்பிக்கொண்டு கத்துகின்றோம்.

நமதுநாட்டு அடிமைத்தனம் எத்தனை காலமாய் இருந்து வருகின்றது என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள். தர்மராஜ்யம், கிராமராஜ்யம், சத்தியகீர்த்தி அரிசுசந்திர ராஜ்யம், முதலிய அவதார ராஜ்யம் முதல்—தெய்வீகத் தன்மை பொருந்திய மூவேந்தர் முதலிய சரித்திர ராஜ்யம் வரை, இந்திய மக்கள் நிலைமையைச் சற்று ரூபகப்படுத்தி ஆராய்ச்சி செய்து உண்மையைக் கண்டு பாருங்கள். அந்த நிலைக்கு இந்த நிலை மேலானதா, கீழானதா என்று சுயமரியாதைக் கண்ணாடி மூலம் பாருங்கள். அறிவுக் கண்ணாடிமூலம் பாருங்கள்.

நீங்கள் எந்தப் பார்ப்பனரையும் கேட்டுப் பாருங்கள். தங்கள் நிலை மின்றைய நிலையைவிட, அன்று—அதாவது அவதார ஆட்சியிலும் மூவேந்தர் ஆட்சியிலும் மேலாயிருந்தது; ஆனால், மின்று கீழாயிருக்கின்றது என்றுதான் சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால், அவர்கள் தவிர மற்ற மக்களாகிய சூத்திரர்கள், பெண்கள், தாழ்த்தப்பட்ட சாதியர்கள் என்று இழிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கிற நம்மில் 100-க்கு 99 பேர்களைக் கேட்டுப் பாருங்கள். நெஞ்சில் கையை வைத்து நினைத்துப் பாருங்கள். அன்றுக்கு மின்று எவ்வளவோ மேலாக இருக்கின்றோம்.

இந்த நிலையோடு திருப்தி அடையாமல் மின்னும் மேலே போக வேண்டுமானாலும் நானும் கூடவே வரப் பாடுபடுகின்றேன். ஆனால், பழைய நிலையே மேல், அதற்குப் போக வேண்டுமென்று சொன்னால் அதைச் சகிக்க முடியவில்லை. அரை நிமிஷங்கூட அதை ஆதரிக்கமுடியாது. அறிவு, பொருள் முதலிய அகத்திலும் புறத்திலும் சமத்துவத்தை அடைய உலகம் தீர்மானித்துவிட்டது. இந்தியமீட்டும் மூடர்களாய், அடிமைகளாய் இழி மக்களாய் இருக்கும் அவதார ராஜ்யத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றால், இந்த நாடு அடியோடு அழிந்துபோவதே மேல்.

உலகத்தை ஒரு கண்ணில் பார்த்து, இந்தியாவை மற்றொரு கண்ணில் பார்த்து இரண்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை உணருங்கள்! நம் கல்வி, செல்வம், வாழ்வு, விவசாயம், வீரம், மானம், அறிவு, ஆராய்ச்சி, முற்போக்கு ஆகியவைகள் எல்லாம் எப்படி இருந்தன; மற்ற நாடுகளில் எப்படி இருந்தன, இருக்கின்றன என்பவைகளைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

[பழைய கடலூரில், 13-9-1931-ல் சொற்பொழிவு— ரூடி அரசு * 20-9-1931]

திரு. காந்தியால் 1921ஆம் வருஷம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஒத்துழையாமை மிகக்கமானது அரசியல் கொடுமைகளை ஒழிப்பதோடு, பார்ப்பனக் கொடுமைகளையும் ஒருவாறு ஒழிக்கும்படியான மாதிரியில் சில கொள்கைகள் கொண்டிருந்ததாலும் நம்போன்றவர்களின் ஆகைக்கும் அவசரத்திற்கும் தக்கபடி அது காணப்பட்டதை முன்னிட்டும், அவ் விஷயத்தில் கலந்து மனப்பூர்வமாக நடைபெறாதால் வருஷம் உழைத்ததின் மூலமும், அதுசமயம் பார்ப்பனர்களுடைய நெருக்கிய சம்பந்தம் இருக்க நேர்ந்ததின் மூலமும், அதன் பலாபலன்களை நாமும் ஒரு பங்கு அனுபவிக்க நேர்ந்ததின் மூலமும், அந்த மிகக்கத்தின் போக்கைப் பார்ப்பனர்கள் எந்த வழியில் திருப்பி அதன் பலனை எப்படி அடைய முயற்சித்தார்கள்—முயற்சிக்கின்றார்கள் என்பதை நன்றாய் அறிய நமக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அதிலிருந்து நமது போக்கையும் ஒருவகையில் ஒன்றுபடுத்தி ஒரே வழியில் திருப்பியோசிக்கவேண்டிய அவசியமுண்டாயிற்று. அங்ஙனம் யோசித்ததன் பலனாக நமக்குக் கிடைத்த பலன் என்னவென்றால், நமது மக்கள் அரசியல் விஷயமாய்ச் கூச்சல் போடுவதும் முயற்சிகள் செய்வதும் சற்றும் நமக்குப் பயன்படுவனவல்ல என்பதும், (கிவைகள்) பார்ப்பனர்கள் நம்மிடது செலுத்திவரும் தங்கள் உயர்வையும், ஆதிக்கத்தையும் நிலை நிறுத்திக்கொள்ளும் சூழ்ச்சிக்கே உகை உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே தவிர வேறல்ல வென்றும், மின்றைய நிலையில் நமது மக்களுக்கு வேண்டியவைகளிலெல்லாம் பகுத்தறிவும், மாணமுமே முக்கியமானதென்றும், மின்றையப் பார்ப்பன ஆதிக்கத்திற்கு முக்கிய காரணமும், அன்றைய ஆட்சியின் கொடுமைக்குக் காரணமும், நமது மக்களுக்குப் பகுத்தறிவும், தன்மதிப்புணர்ச்சியும் தடைப்பட்டிருப்பதேதான் என்றும் கண்டுபிடித்தோம். இது மாத்திரமல்லாமல், நமது சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், சமத்துவத்திற்கும் வேண்டிய வேலையெல்லாம் செய்தும் பார்த்துவிட்டோம். அதாவது, பணம் கொடுத்தோம்; சுக சவுக்கியம்விட்டோம்; சிறை சென்றோம். மின்னும் மனிதனால் உயிரைத் தவிர வேறு

என்னென்ன சாதனங்களை அலட்சியமாய்க் கருதமுடியுமோ, அவ்வளவும் செய்தோம். இப்படிச் செய்ததால் ஒருவரல்லர், இருவரல்லர், ஆயிரக்கணக்கான பேர், இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களையும் நட்டமடைந்து—ஒரு தடவை மாத்திரமல்லாமல் பல தடவைகள் சிறையும் சென்றோம்.

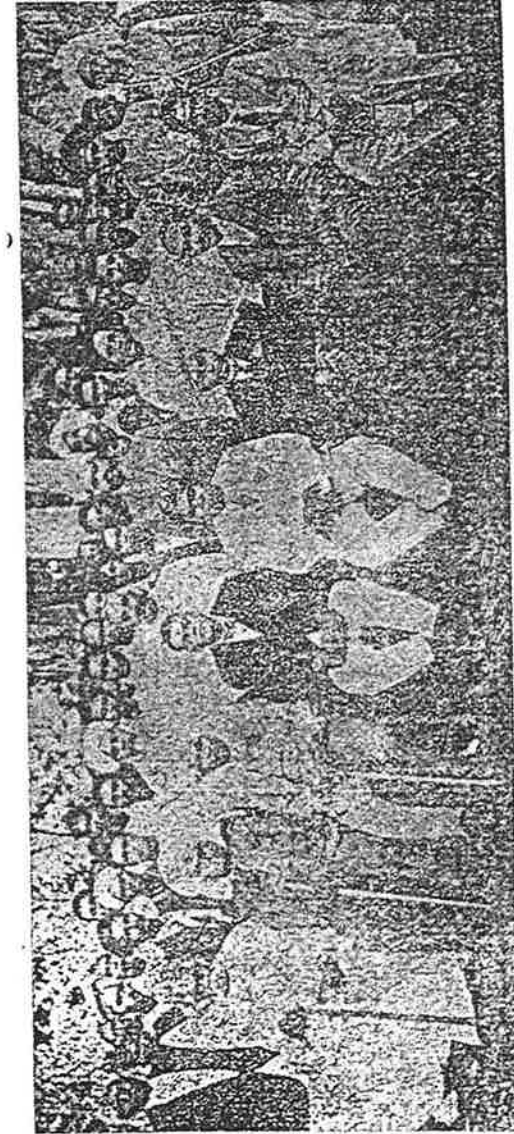
இவ்வளவு செய்ததின் பலனாகவும் கடுகளவும்கூட முற்போக்கு அடைய முடியாமல் போனதையும் கண்கூடாகக் கண்டோம். அதன் பிறகு, மற்ற நாட்டு விடுதலை நிகழ்ச்சிகளை ஆராயத் தொடங்கியதில், அவற்றிலும் அனேகமாய் ஒவ்வொரு நாடும் நம்மைப் போலவே வேறு பல முயற்சிகளை எவ்வளவோ செய்துபார்த்தும் முடியாமற் போன காலங்களில், எந்த முடிவைக் கண்டுபிடித்து அந்த முயற்சியிலேயே இறங்கிக் கடைசியாக விடுதலை பெற்று சமீபத்துவம் அடைந்ததாகக் கண்டோமோ—அதையே நாமும் பின்பற்ற ஆசைப்பட்டோம். அன்றியும், பெருமையும் வலிமையும் கொண்ட நாடு என்று சொல்லப்பட்ட அய்ரோப்பா, அமெரிக்கா முதலிய தேசங்களின் உன்னத நிலைமைக்கு அவற்றின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சியும், சுயமரியாதை உணர்ச்சியுமே முக்கியமானதென்பதையும் கண்டோம். சமீப காலம் வரை கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த துருக்கி, சைனா, ஜப்பான் முதலிய தேசங்கள் வல்லரசுத் தன்மை பெற்றதற்கு அவற்றின் சுயமரியாதை உணர்ச்சியே காரணம் என்பதையும் கண்டோம். அதன் பிறகே, நாமும் நமது தேசத்தின் விடுதலைக்கும், சமீபத்துவத்திற்கும் பகுத்தறிவும், தன்மதிப்புமே பிரதானம் என்பதாகக் கருதி, அதன் முயற்சிக்கு, 'சுயமரியாதை இயக்கம்' எனப் பெயரிட்டோம். இந்த இயக்கம் எந்த ஒரு தனிப்பட்ட நாட்டிற்கோ, சமூகத்திற்கோ என்பதாக இல்லாமல், பொதுவாகத் தாழ்த்தப் பட்டும், இழிவு செய்யப்பட்டும், தன்மான உணர்ச்சி உண்டாகாமல் அழுத்தப்பட்டும், பகுத்தறிவு வளர்ச்சி செய்யாமல் தடை செய்யப்பட்டும் இருக்கும் எல்லா மக்களுக்கும், கொடுங்கோன்மையில் அடக்கி ஆளப்பட்டு வரும் மக்களுக்கும் பயன்படுபடியான முறையில் அமைக்க விரும்பியே இதில் வீறு நடை போடுகிறோம். பகுத்தறிவிற்கு மதப்புக் கொடுத்த, மக்கள் எல்லோரும் சமத்துவம் என்கின்ற உண்மையான மனிதத் தன்மைக்குத் தாராளமாய் இடங் கொடுக்கின்ற ஒவ்வொருவருக்கும் இடம் ஒதுக்க வைக்கும் எண்ணங் கொண்டே இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டோம். இப் முயற்சி யிகவும் கஷ்டமானது என்றும் அளவுக்கு மீறிய துன்பத்தையும் தொல்லைகளையும் கொடுக்கக்கூடியது என்றும் நாம் நன்றாய் உணர்கிறோம்.

எனினும், இது வெற்றிக்கு வந்தாலொழிய நமது சமூகம் மாத்திரமல்ல, நமது நாடு மாத்திரமல்ல, உலக முழுவதும், உலக சமூகம் எல்லாவற்றிற்கும் நிர்ப்பயமான விடுதலையோ, சாதீத்யமோ, ஒய்வோ இல்லையென்கின்ற முடிவிலானும் இம் முயற்சி இன்றைய பெரியோர்கள் எனப்படும் வயது சென்றவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் பெற முடியாவிட்டாலும் பெரும்பான்மைமான பரிசுத்தத் தன்மையுடைய வாலிபர்களின் கூட்டுறவும் அனுதாபமும், ஆதரிப்பும் மலிந்துகிடப்பதாலும் துணிந்து இறங்கி விட்டோம். முடிவில் இதனுடைய வெற்றி தோல்வியைப் பற்றி நாம் அதிகமான கவலையெடுத்துக் கொள்ளாமல், இந்த முயற்சி சரியா, தப்பா என்பதைப்பற்றி மாத்திரம் தீர யோசித்து தைரியமாய் இறங்கியிருக்கிறோம்.

['குடிஅரசு' கட்டுரை—1-5-1932]

13. முதல் மாகாண சுயமரியாதை மகாநாடு

தமிழ்நாட்டு சுயமரியாதை மகாநாட்டை, செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் கூட்டவேண்டுமென்று செங்கற்பட்டு ஜில்லா பிரமுகர்கள் முடிவுசெய்திருப்பதாகப் பத்திரிக்கைகளில் காண நாம் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியுடன் அவ் வபிப்பிராயத்தை வரவேற்கின்றோம்.

17, 18-2-1929 தேதிகளில் செங்கற்பட்டில் நடைபெற்ற சென்னை மாகாண சுயமரியாதை முதல் மகாநாட்டில் பெரியார் ஈ. வெ. ரா. அவர்களும், மற்ற தலைவர்களும். ('திராவிடன்' 22-2-1929)

தற்காலம் அரசியல் புரட்டாலும் மதவியற் புரட்டாலும் கஷ்டப்படும், பார்ப்பனர் களாலும் அவர்களது கூலிகளாலும் வருசிக்கப்படும், பகுத்தறிவும் தன்மதிப்பும் கீழ்ந்து தவிக்கும் நாட்டிற்கும் பாமர மக்களுக்கும் சுயமரியாதை மியக்கமே ஒருவாறு புத்தியறிந்து வருகின்றது என்பது நடுநிலைமைகொண்ட அறிஞர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட விஷயமேயாகும். அப்பேர்ப்பட்ட மியக்கத்தை நாடுமுழுவதும் பரவச் செய்வதன்மூலம் மக்களுக்கு உண்மையை உணர்த்தி, தூக்கத்திலிருந்து தட்டி எழுப்பி, ஊக்கமூட்டி, நிலைத்த உணர்ச்சியை உண்டாக்கவும், அடிக்கடி ஆங்காங்கு மகாநாடுகள் கூட்டிக் குறைகளை வெளிப்படுத்தியும், பல அறிஞர்களின் உபதேசத்தைக் கேட்கச் செய்தும் நாட்டில் தீவிர பிரச்சாரம் செய்யவும் வேண்டியது மிகவும் அவசியமானது என்பதும், இது ஆங்காங்குள்ள தலைவர்களுடையவும் பிரமுகர்களுடையவும் கடமையானதுமான காரியம் என்பதும் நாம் சொல்லாமலே விளங்கும்.

இதுவரை பல ஜில்லாக்களிலும், தாலுக்காக்களிலும் ஜில்லா, தாலுக்கா மகாநாடுகள் கூட்டப்பட்டிருக்கின்றனாலும் தமிழ்நாட்டுக்கே 'தமிழ் மாகாண பொதுவான மகாநாடு' கூட்டப்படவில்லை. இதற்காகச் சுமார் 4, 5 மாதமாய் சில ஜில்லாக்காரர்கள் முயற்சி செய்து வருவதாகத் தெரிந்தாலும், நமது செங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் தீவிர முயற்சி செய்து, ரூபாய் 5000-க்கு மேல் வசூல் செய்யப்பட்டு, வரவேற்புசபை முதலியவைகளும் ஏற்படுத்தி வரவேற்புசபை அக்கிராணரையும் தெரிந்தெடுத்தாய்விட்டதாகத் தெரியவருகின்றது.

மகாநாட்டுக்கு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் தக்க கவனம் செலுத்தி, சுயமரியாதை மியக்கத்தில் மிகுதியும் கவலையும் உறுதியும் கொண்ட கனவான்களாகவும் சுயமரியாதை எல்லோருக்கும் மிக அவசியமானதெனக் கருதும் கனவான்களாகவும் பார்த்துத் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகின்றோம்.

திருவாளர்கள் சுவந்தரபாண்டிய நாடார், எம். கிருஷ்ணன் நாயர், பி. சுப்பாயன், சர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடு, எம். கே. ரெட்டி, பன்னீர்செல்வம், குமாரசாமி ரெட்டியார், ராஜன், சண்முகம் செட்டியார் முதலியவர்களைப் போன்றவர்களையே தெரிந்தெடுத்தால் மிகுதியும் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்பதை நாம் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை.

நின்று, தஞ்சாவூரும் மாகாண சுயமரியாதை மகாநாட்டை நடத்த முயற்சிப்பதாய்த் தெரிகின்றது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஜில்லா போர்டுகளில் செங்கற்பட்டும், தஞ்சாவூரும் உறுதியானதும் பயமற்றதுமான தன்மையுடன் பார்ப்பனரல்லாதார் நன்மைக்கு அனுசூலமாயிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம், இந்த கிரண்டு ஜில்லாபோர்டு தலைவர்களையும் எப்படியாவது ஒழிக்கவேண்டுமென்று பார்ப்பனர்கள் தலைகீழாகப் பாடுபடுவதே போதியதாகும். பார்ப்பனப்பத்திரிக்கைகளும், அவர்களின் கூலிகளும் இவர்களைப்பற்றித் தூற்றாத—விஷமப்பிரச்சாரம் செய்யாத நாட்களைக் காண்பது மிகவும் அரிதானும். சென்னை மாகாணம் முழுவதற்கும் பார்ப்பனர்கள் கண்களுக்கு, நமது பனகல் அரசர் எப்படி ஒரு பெரிய 'கிராட்சதராக'க் காணப்படுகின்றாரோ, அதுபோல் தஞ்சை, செங்கற்பட்டு ஜில்லாப் பார்ப்பனர்களுக்கு நமது திருவாளர்கள் டி. பன்னீர்செல்வம் அவர்களும், எம். கே. ரெட்டி அவர்களும் 'கிராட்சதர்'களாகக் காணப்படுகிறார்கள். [கிராட்சதர்கள் என்றால், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை அழிக்கத் தோன்றியவர்கள் என்பது தத்துவார்த்தம்.] இந்த நிலையில் அவர்கள் சுயமரியாதை மகாநாடு கூட்ட முன்வந்தது யாருக்கும் அதிசயமாய்த் தோன்றாது.

தஞ்சை ஜில்லாவில் 'பார்ப்பனரல்லாதார் மாகாண மகாநாடு' கூட்டும் முயற்சியில் மாத்திரம் இருந்துகொண்டு, 'சுயமரியாதை மகாநாட்டை' செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிற்கு விட்டுவிட வேண்டுகிறோம். செங்கற்பட்டு ஜில்லா பிரமுகர்கள் இந்த முயற்சிக்குத் தாராளமாய் வெளியில் வந்து வேண்டிய உதவியைக் கோருகின்றோம்.

['குடிஅரசு' அங்கை-16-12-1928]

சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இப்பொழுது இந்த மகாநாட்டுக்குத் தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டி என்னை, எனது நண்பர் திரு. சவுந்தரபாண்டிய நாடார் அவர்களைப் பிரேரேபிக்கும்படியாக நமது வரவேற்பு அக்கிராசனர் அவர்கள் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அதற்கிணங்கி நான், இப்போது அவர்களை உங்கள் சார்பாகப் பிரேரேபிக்கப்போகிறேன். (சுரகோஷம்)

இப்படிப் பிரேரேபிப்பதில் ஒரு விஷேசமிருக்கிறது. என்ன? திரு. நாடார் அவர்கள் சுமார் 1½ மாதத்திற்கு முன்பாகவே வரவேற்புக் கமிட்டியாரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய சம்மதத்தையும் வெகு நிர்ப்பந்தத்தின்பேரில் பெற்று, உங்களுக்கும் எல்லோருக்கும் வெளிப்படுத்தியாய்விட்டது. இனிமேல்வந்து இங்கு அவரை ஒருவர் பிரேரேபிக்கவோ, ஆட்சேபிக்கவோ உண்மையாக யாருக்கும் அதிகாரமும், யோக்கியதையும் கிடையாது. பிரேரேபணையோ, ஆர்ஜிப்பதோ, ஆதரிப்பதோ கொஞ்சமும் அவசியமே இல்லை. ஆனால், பின் ஏன் இப்படி ஒரு வழிமுறை இருந்துவருகின்றது என்பதாகப் பல நண்பர்களுக்குச் சந்தேகம் தோன்றலாம். என்ன அதனுடைய கருத்துக்களும்? இப்பேர்ப்பட்ட பெரிய மகாநாட்டில் தலைமை வகிக்கும் பெரியாரைப்பற்றி அறிமுகப்படுத்துவான் வேண்டியும் அவருடைய அருமை பெருமைகளையும் தெரியப்படுத்துவான் வேண்டியும் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுவதற்காகவே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது. அதைத் தவிர வேறு காரணம் ஒன்றும் இல்லை. மேலும், இந்த மகாநாடு விஷயமாகவும் சில வார்த்தைகள் சொல்லுவதற்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பம் மிகக் கொடுக்கிறது. அந்த முறையில்தான் நான் அப்பெரியாரைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகிறேன்.

நம்முடைய மகாநாட்டுத் தலைவராக இருக்கிற திரு. நாடார் அவர்களைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு அதிகமாக எடுத்துச் சொல்ல முன்வருவது, பகலில் சூரியனைக் காட்டுவதற்குத் தீவட்டி பிடித்ததுபோலாகும். அவர் இரண்டாவது தடவை நம்முடைய சென்னை மாகாண சட்டசபைக்கு நம்முடைய பொதுமக்கள் பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டவர். அது மாதிரிமல்லாமல், நம்முடைய அரசாங்கத்தை நடத்தும் கவர்ன்மெண்டாகிய மந்திரிகட்சியாருடைய முக்கிய (பிரதம) அங்கத்தினர் அவரே; பெரிய தளவந்தர். இவைகளைல்லாமல் போதுமா—ஒரு பெரிய மகாசபைக்கு அக்கிராசனப் பதவிக்குத் தெரிந்தெடுப்பதற்கு என்று கேட்கலாம். இவைகளைப்போல் பணக்காரரும் உண்டு. பத்துத் தடவை சட்டசபை மெம்பராக ஒட்டிக்கொள்கிறவர்களுமுண்டு (சிரிப்பு). தலைமுறை தலைமுறையாய் ஜி.லா, தாலுக்கா போர்டு பிரசிடெண்டாயிருக்கிறவர்களுமுண்டு. போதுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால், இன்னும் அதைவிட அருமையான குணங்கள் அவர்களிடத்தில் என்ன இருக்கின்றது என்று கேட்பீர்களானால், என்னைப் பொறுத்தவரையிலும் நான் கொஞ்சம் குறைவாகவே சொல்லக்கூடும். என்ன? எந்தக் காரியத்தை உத்தேசித்து இந்த மகாநாட்டைக் கூட்டி இருக்கிறோமோ, அந்த உயக்கத்திற்காக என்ன விஷயங்களை மக்களுக்கு எடுத்துரைப்பதற்குக் கூடியிருக்கிறோமோ, அதன் கொள்கைகளில் முழுகின்றவர். அது மாதிரிப் போதாது, மனப்பூர்த்தியாக அதை ஒப்புக்கொண்டு ஒருகின்றவர். அனுபவத்தில் அனேக உபத்திரவங்கள் குறுக்கே இருந்தாலும் அவர் திரணமாக நினைக்கிறாரென்றே திடமாய்ச் சொல்லுகிறேன். அந்தக் கொள்கைகளின் தத்துவங்களை ஒப்புக்கொண்டு உணர்ந்து, அதன்படி நடப்பதிலும் மற்றவர்களும் இம் மாதிரி நடப்பதற்குத் தன்னுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தத்தடுத்துவது அவரால் கூடியவரை நாட்டில் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டுமென்று தொண்டு செய்வதற்கும் தயாராயிருக்கிறார் என நான் மனப்பூர்த்தியாய்ச் சொல்லுகிறேன். ஒரு சமயம் நான் சொல்லுவது தவறாயிருந்தால் நான் ஐவாப்தாரியல்ல (சுரகோஷம்); அந்த எண்ணத்தினால் எவ்வளவு உறுதியாய் இருக்கிறேன் என்பதுதான் இப்பொழுது கேள்வி, அப்பேர்ப்பட்ட பெரியார்

நமக்குக் கிடைக்கத்தக்கது கண்டிப்பாய் நாம் வெற்றியுறுவோம் என்பதற்கு அறிவுறுத்துவான் சொல்லமுடியும்.

நீங்கள் அடுத்தார்போல் இந்த உயக்கத்தைப்பற்றி எதிர்பார்ப்பீர்கள். வால்தவத்தில் இந்த உயக்கத்தின் தத்துவத்தைப்பற்றி எனக்குக் கூட போதுமான பதில் சொல்லத் தெரியாத அளவு, இன்றைய தினம் ஆரம்பத்தில் டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்கள் வினக்கமாக எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார். அதற்கு மேலாக அதைப்பற்றி அதிகம் சொல்லவேண்டியதே இல்லை. இதற்கு சுயமரியாதை உயக்கம் எனப் பெயரிட்டது, மூடப் பழக்க வழக்கங்களை ஒழிக்க வேண்டியும், மதத்தைப் பொறுத்த வரையிலும், வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரையிலும் ஒருங்குபடுத்த வேண்டியும்தான். எல்லா வாழ்க்கைக்கும் சுயமரியாதை வேண்டியதுதான். அரசியலில் அமிழ்ந்து கிடப்பதற்கு முக்கிய காரணம் சுயமரியாதை இன்மையே. இதைப்பற்றிச் சொல்லிய டாக்டர் சுப்பராயனின் புத்திமதிக்கள் பொன்னேபோல் போற்றத்தக்கன. சுருக்கமாக கிரண்டொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன். இந்த உயக்கம் ஒரு தனிச் சமூகத்திற்கு விரோதமாகவோ, அனுசூலமாகவோ தனி அரசாங்கம், வகுப்புக்கு விரோதமாகவோ, அனுசூலமாகவோ இருக்கிறது என்று நினைப்பீர்களானால் நாம் எல்லோரும் ஏமாந்து போவோம். இப்பொழுது நமது விரோதிகளின் விஷயப் பிரச்சாரத்தால் அனேகம் பொய்ப் புரட்டுகள் பரவி, இது பார்ப்பனர்களுக்கு விரோதமான உயக்கம்; அவர்களை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதற்காக ஏற்படுத்திக்கொண்ட உயக்கம்; மதத்தையே ஒழிக்க வந்த உயக்கம்; நாஸ்திக உயக்கம்; அரசாங்கத்தோடு மிகக்கியமாகச் சண்டை போடுவதுபோல வாலைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிற உயக்கம்—என்று பழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இதன் தத்துவமென்ன?

உலகிலே இப்பொழுது உயர்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் சண்டை நடக்கிறது (சுரகோஷம்). கொடுங்கோன்மை அரசாட்சி—சாதுக்களான குடியானவர்கள் சண்டை; மதம் பிடித்த முதலாளிகள்—ஏழைக் கூலித் தொழிலாளர்கள் சண்டை. இவர்கள் இரண்டு பேர்களும் ஒத்து வாழுவேண்டுமென்று உத்தேசித்தால் நோக்கம். முதலாளிகளையோ, பார்ப்பனர்களையோ, வெள்ளைக்காரர்களையோ ஒழிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு இந்த உயக்கத்தை ஆரம்பிப்போமானால் ஏமாந்துபோய், பின்னால் போய்விடுவோம். பின் என்ன அதன் அம்சம்? அவர்களும் நாமும் சமமென்ற உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். சீக்கிரத்தில் அது ஏற்படத்தான் கூடும். அதன் மூலத்தான் பார்ப்பனரல்லாதார் உயக்கம் பலமற்றுப் போகும். நானைய தினம் இது வேண்டிய அவசியமிருந்தால் உங்கள் எல்லோரையும்விட நான் சந்தோஷப்படுவேன். ஆனால், இந்த சுயமரியாதை உயக்கம் உலகத்தை சீரிட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டும். உலகத்திலுள்ள ஆணவம், அகம்பாவம், அறியாமையை ஒழிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதன் மூலமாக எல்லா மக்களையும் சமத்துவமாகச் செய்வதற்குச் சாத்தியமாகும்.

டாக்டர் சுப்பராயன் சொன்னமாதிரி வேறுவேறுவிதமாக இவ்வியக்கம் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. பிராமண ஆதிக்கம், பெண்களை அடிமைப்படுத்துதல் முதலியவை எல்லாம் ஒழியவேண்டும். துர்ஜனனியமாக ஒரு மேக வெள்ளம் தலைவிரித்தாடுகின்றது. அதற்கு இப்போது கொஞ்சம் சக்திபெற்று உலகத்தை நடத்துகிற சக்தி ஏற்படக்கூடும். என்னைப்போல் சில வினையாட்டுப் பிள்ளைகளிருந்தாலும் இன்னும் மகா பெரியோர்கள் வந்து தங்கள் சக்தியைக் காட்டுவார்கள் (சுரகோஷம்). எந்தெந்தக் குணங்கள் எதிரிடையாக நம்முடைய நாட்டுக்கு, மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமாக இருக்கிறதோ அதை ஒழித்து வருகிறோம். அதனால்தான் இப்பொழுது, முன்னால் நம் முகத்திலே விழித்ததற்கு எவ்வளவு தரம் குளித்தார்களோ—அவர்கள் இப்போது கார்த்தோடு காது கேட்க அவ்வளவு பொறுமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு மிகவும் சந்தோஷம். இப்பேர்ப்பட்ட மகாநாடுகள் கூட்டுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததற்கு

உங்கள் சார்பாக அக்கிராசனரைப் பிரேரேபிக்க ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தைக் குறித்து நான் பெருமை பாராட்டுகின்றேன். மனப்பூர்வத்தையாக நீங்களும் ஆதரிக்க வேண்டுகொண்டிருக்கிறேன்.

[செங்கற்பட்டில், 17-2-1929-ல் முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டில் சொற்பொழிவு—
'திராவிடன்' 19-2-1929]

('சைமன் கமிஷன்' ஆதரிப்புத் தீர்மானம்)

அக்கிராசனர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

இப்பொழுது சைமன் கமிஷனைப் பகிஷ்காரம் செய்வதற்கு மூன்று காரணங்கள் சொல்லுகிறார்கள். 1 இந்தியர்கள் அதில் சேர்க்கப்படவில்லை. 2 இந்தியர்களுடைய நிலைமையை விசாரிப்பதற்கு அவர்களால் ஒரு கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 3 அது தங்கள் சுயமரியாதைக்கு விரோதம். இவ்வாறு சொல்லுவதில் உண்மை ஒன்றும் இல்லை. இம் மூன்றுக்கும் சமாதான முறையில் இத் தீர்மானம் பிரேரேபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலாவதாக, இந்தியர்களைச் சேர்க்காததற்குக் காரணம், அவர்களே 'உங்களில் ஒரு மனப்பட்டு அபிப்பிராயமே இல்லை. பல வகுப்புக்களும், சாதிக் கலகமும் உயர்வு தாழ்வு என்று ஒற்றமை இல்லாமலும் போராட்டத்தில் இருக்கிறபோது யாரை நம்புகிறது?' என்று பதில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாமே, பார்க்கிறபோது, நம் நாட்டிலே இந்துக்களென்றும், முஸ்லிம்களென்றும், பார்ப்பனர்வென்றும், பார்ப்பனரல்லாதாரென்றும், உயர்ந்தோரென்றும், தாழ்ந்தோரென்றும் இருந்துவந்து, ஒருவருக்கொருவர் அபிப்பிராய பேதங்களில் பல வித்தியாசங்கள் வைத்துக்கொண்டு போராடிக் கொண்டிருக்கிற சமயத்தில்—யாரைத் திருப்பிப்படுத்துவது? நம் இஷ்டம்போல் ஒரு திட்டம் அமைக்கவோ அதைத் திருத்தி அமைக்கவோ இப்போது சர்க்கார் ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படியே நம்மிடம் சிலர் சேர்ந்திருந்தாலும், அவர்கள்தான் நம்மைக் காட்டிக்கொடுக்கிறார்கள். ரவுலட் ஆக்ட், ஆயுத ஆக்ட், ஜெயில்லில் வித்தியாசத்தோடு நடத்தவேண்டுமென்று சொல்லுவது நம்முடைய ஆட்கள். தொழிலாளிகளுக்குக் கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றுவது நமது ஆட்கள். அவர்கள் நம்மை ஏமாற்றி, நம்மிடது பெரிய பிழைகளைப் போடுகிறார்கள். இவைகளை எல்லாம் யோசித்துத் தக்க சமாதானம் சொல்ல இப்பொழுது நமக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இரண்டாவதாக, நம்நாட்டில் 1050 கட்சிகள், அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன. காங்கிரசில் மிதவாதிகள், அமிதவாதிகள்; அமிதவாதிகளுள் காங்கிரஸ் கட்சியார்; கூடராஜ்யக் கட்சியார், பார்ப்பனர், பார்ப்பனரல்லாதாரெனப் பலவிதமான கட்சிப் பிழைகள் இருக்கின்றன. ஜஸ்டிஸ் கட்சியிலும் சந்தர்ப்பத்தக்கேற்றதுபோல் அனேக பெயர்களிருக்கின்றன. இன்னும் எந்தக்கட்சியை எடுத்துக்கொண்டாலும் வித்தியாசங்களிருக்கின்றன. இவைகளினால் நாமே யோக்கியதை இல்லாமலிருக்கிறோம். அதனால் இதற்கும் சரியான காரணமில்லை.

மூன்றாவதாக, சுயமரியாதைக்கு விரோதம் என்கிறார்கள். இது விரோதம்—ஆனால் இன்னொருவன் நம்மிடது உட்கார்ந்து, நம் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக ஆட்சியெய்திவந்து விரோதமில்லையா? அப்படி இல்லாவிட்டாலும் இதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். விடிந்திருந்தால் வெள்ளைக்காரன் முகத்தில் விழிக்கிறவர்கள் நீங்களே; அதிகாரிகளும் நீங்களே; அந்த ஆட்சிக்காக இருக்கிற சட்டசபைகளிலும் நீங்களே; அதை நடத்தவதற்கு ஒப்புக் கொண்டு, நடத்துவதற்குப் பாடுபடுபவர்களும் நீங்களே. இப்படியிருக்க, அந்த அரசாங்கத்தக்கு நம்முடைய இஷ்டங்களைச் சொல்லுவது சுயமரியாதை இல்லாமலென்று சொன்னால் ஒன்றுக்கொன்று உண்மை இருக்கிறதா, பாருங்கள். இப்படி கீழ்கு சொல்லிவிட்டு, கோர்ட்டில் சலாமிட்டு 'துரையே?' என்று சொல்லி ஒரு விண்ணப்பத்தைப் போட்டுக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். கவுன்சில்களிலும், இந்திய சட்டசபைகளிலும் மாகாண சட்ட சபைகளிலும் உட்கார்ந்து, அரசாங்கத்தை நடத்துவதற்கு உதவியாக இருந்தவர அவர்கள் முன்னே வாக்குக்கொடுத்து, 'நாங்கள் இப்பொழுது போகிறோம்; நீங்கள் பிற்பாடு வாருங்கள்' என்று சொல்லுவதுதான் சுயமரியாதையோ? 'கவர்ன்மெண்டார் நம் மதம் சம்பந்தத்தில் பிரவேசிக்கக்கூடா'தென்று சொல்லுகிறார்கள். விபச்சாரமும், பொட்டுக் கட்டுவதும் கூடாதென்று சொன்னால்—நம்மால் ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிடுவதற்குப் பிரவேசிக்கவில்லை; அப்பேர்ப்பட்ட கொள்கைகளை மூற்றவேண்டுமென்றே அரசாங்கத்தார் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றே எதிர்பார்த்திருக்கிறோம்.

இப்பொழுது, பகிஷ்காரம் செய்ய வேண்டுமென்று இன்றைய தினம் சொல்லுகிறவர்களும், அங்கே போய் தங்கள் கொள்கைகளைச் சமர்ப்பிக்கவில்லையா? பெசண்ட் அம்மை யார் சைமன்வெல்த் பில் என்றும், நேரு கமிட்டியார் இந்தியாவின் பேராலும், காங்கிரசின் பேராலும் ஒரு ரிபோர்ட்டும் அளித்து, வருணாசிரம தர்மக்காரர்களும் சைமன் கமிஷன் முன்போய் தம் குறைகளைப் போக்கவேண்டிய முயற்சிகளும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே நாம் வெளிப்படையாக ஏன் நமது கஷ்டங்களைத் தெரிவிக்கக் கூடாது? நீங்கள் சொல்லுகிற தீர்ப்பை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். எங்கள் கஷ்டங்களை நீங்கள் அறியச் செய்துவிட்டோம். நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்று ஒர் எச்சரிக்கை யிறுத்தி இந்தத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபிக்கிறேன். நீங்களும் ஆதரிக்க வேண்டுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[செங்கற்பட்டில் சுயமரியாதை மாகாண முதல் மகாநாட்டில் சைமன் கமிஷன் ஆதரிப்புத் தீர்மான உரை—'திராவிடன்' 20-2-1929]

(பாராட்டுரை)

வாவிபர்கள் தீவிரப் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும். தற்சமயம் சிலருக்கு ஒவ்வொரு மயிரிக் காலிலும் சமயப் பித்து இருக்கிறது. சாதி மத வேற்றுமைகளை ஒழிக்கவேண்டுவது அத்தியாவசியம். எல்லாவற்றிற்கும் நம்பிக்கையாடு உணழக்கவேண்டும். ஒருக்கம், அறிவு, ஆசை எல்லாருக்கும் உண்டென்பது உண்மை. இவைகளினால் இந்தியாவிலுள்ள 33 கோடி ஜனங்களுள் 16½ கோடி பெண்களும் அடிமையாய் இருந்து, சந்தைக்குப் போய் மாடு வாங்குவதுபோல் நடத்தப்படுவது ஒழியவேண்டும். சிலருக்கு டிக் காரியங்கள் செய்ய சாத்தியப்படாவிட்டால் சும்மாவாவது இருக்கவேண்டும். அவர்கள் முதலில் தங்கள் வாழ்க்கையை ஊன்றிப் பார்த்துப் பிறகு உலகத்தைப் பார்க்கவேண்டும். சுயமரியாதை மியக்கம் வாவிபர்கள் கையிலிருக்கிறது. பெண்களும் இந்தப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டு சுயமரியாதை உணர்ச்சியை உணர்த்தவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[செங்கற்பட்டில் முதலாவது சுயமரியாதை மகாநாட்டில் பாராட்டுரை—'திராவிடன்' 21-2-1929]

(பனகல் படத்திறப்பு நன்றியுரை)

அக்கிராசனரவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!
இந்தப் பெருமைதங்கிய நமது காலஞ்சென்ற தலைவர் திரு. பனகல் அரசருடைய உருவப் படத் திறப்புவிழாக் கொண்டாட்டத்திற்கு நன்றி செலுத்தும்படியாக எனக்குக் கட்டகையிட்டதை, நான் மிகவும் பெருமை பாராட்டிக்கொள்ளுகிறேன். இந்தக் கொண்டாட்டமானது செங்கற்பட்டு ஜில்லாபேர்ட்டுக்குச் சம்பந்தப்பட்டது. நமது தலைவர் அவர்களுடைய உருவப்படம் செங்கற்பட்டு ஜில்லாபேர்ட்டு பிரஸிடெண்டாயிருக்கும் நம்முடைய நண்பரும், உண்மைமான சுயமரியாதை வீரர்களின் ஒருவருமான திரு. எம். கே. ரெட்டி அவர்களுடைய தகப்பனாரால் செங்கற்பட்டு போர்ட்டுக்கு அளிக்கப்
1686—63

பட்டது. அதை இன்றைய தினம் நம்முடைய பெரியார்கள் திரு. கிராமசாமி முதலியாரவர் களுடைய அக்கிராசனத்திற்கீழ் திரு. எம். கே. நாயர் அவர்களால் திறப்புவிழா நடத்தப் பட்டது. செங்கற்பட்டு ஜில்லாபோர்டு பிரஸிடெண்டு அவர்கள் இம் மாதிரி முயற்சிகளில் பொதுக் காரியங்களுக்காகப் பாடுபட்டு உழைக்கின்றவர்களுக்கு எவ்வளவு மரியாதை கொடுக்கிறார்கள் என்பதும், அப்பேர்ப்பட்ட பெரியார்களை மரியாதை செய்யதின் பொருட்டும், அவர்களுடைய அருமையான காரியங்களுக்கு நன்றி செலுத்துவதின் பொருட்டும் ஓர் உண்மையான மனிதன் செய்யவேண்டிய காரியத்தை அவர்கள் இன்று செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுவதும் மிகையாகாது.

திரு. பனகல் அரசரவர்களைப் பற்றி முன்னே பேசிய கிரண்டுபேர் அவ்வளவும் பேசி இருக்கிறார்கள்; அது மாதிரமல்ல; அவர்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு எல்லோர்க்கு காட்டிலும் அவர்களுக்கே அதிக உரிமை உண்டு; அதிக சங்கதியும் தெரியும். அக்கிராசனார் திரு. கிராமசாமி முதலியார் அவர்கள் திரு. பனகல் அரசரவர்களுக்கு வலக் கை போல் இருந்தவர். திரு. பனகல் அரசரவர்களுக்கு வந்த பெருமையெல்லாம் அவரைச் சார்ந்தாலும், ஏதாவது சில தப்பாவது, தப்புக்களாவது சொல்லக்கூடியவரிருந்தால் அவ்வளவையும் வாங்கித் தம் தலையிலில் போட்டுக்கொள்ளக்கூடிய பெரியவர் நம்முடைய கிராமசாமி முதலியார். அவர்களை அறியாமல் ஒரு காரியமும் நடந்திருக்காது என்றே சொல்லலாம். சாதாரணமாக இந்தக் கோயில் விக்கிரகங்களுக்குச் சொல்லுவதுபோல் திரு. பனகல் அரசரவர்களை 'மூல விக்கிரகம்' என்று சொன்னால், திரு. கிராமசாமி முதலியாரை 'உற்சவ விக்கிரகம்' என்று சொல்லலாம். இவ்வளவு தூரம் அவர்கள் கிரண்டறக் கலந்து ஒன்றாக நமது நாட்டினுடைய நன்மையைக் குறித்து, நம்முடைய மக்கள் சுயமரியாதையைக் குறித்து மனமார்ப் பாடுபட்டவர்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஒருவர் அப்பெரியாருடைய படத்திறப்பு விழாவிற் குத் தலைமை வகிப்பது மிகவும் பொருத்தமானது. அதிலும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் எத்துணையோ அவசரக் காரியங்களி னிடையே இக் காரியத்தைச் செங்கற்பட்டு போர்டாரவர்கள் கேட்டுக் கொண்டவுடனே— யாதொருவிதமான ஆட்சேபணையும் சொல்லாமல் உடனே இன்றைய தினம் விஜயம் செய்து, இந்தக் காரியத்தை நடத்தித் தலைமை வகித்ததற்கு, செங்கற்பட்டு போர்டர் சார்வாகவும், காலஞ்சென்ற தலைவர் அபிமானத்தால் நன்றி செலுத்திய மக்கள் சார்பாகவும் என்னுடைய மனமார்ப் நன்றியறிதலைச் செலுத்துகிறேன்.

நமது பெரியார் கிருஷ்ணன்நாயர் அவர்களைப்பற்றி, அதிகம் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை. இன்றைய தினம், அவர் ஒருசமயம் தற்கால அதிகாரியாக இருக்கிறாரே என்ற காரணத்தால், கொஞ்சம் குறைத்துச் சொல்லவேண்டி இருந்தாலும் இருக்கலாம். ஏன்? அதிகாரத்திற்காக அதிகமாகப் புகழ்ந்துவிட்டார் என்று நினைப்பார்களே என்றுதான். நம்முடைய நாட்டிலே குறிப்பாக நம் தமிழ் நாட்டிலே, பார்ப்பனரல்லாதாருக்காக ஏற்பட்டிருக்கிற ஒரு கட்சியிலே ஆதிமுத்தகொண்டு கொஞ்சமும் கட்சியினிடத்தில் பிணக்குக்கொள்ளாமலும், தமது காரியங்களுக்காக வேண்டி நமது கட்சிக் கருத்துக்களைத் திருத்திக் கூறாமலும் ஒரே பிடிவாதமாக இருந்துவரும் சில நண்பர்களில் மிகமிக முதன்மையானவர். அப்பேர்ப்பட்ட அருமையான பெரியாரோடு சேர்த்தாற்போல் விரலை நீட்டுவதற்கு, மனம் நீண்டாலும் அது மாட்டேன் என்கிறது. அவர் கட்சியின் தலைவர்களிலே மிகவும் சிறப்பானவர். மிகவும் துட்பமாய்த் தாய்கொண்ட அபிப் பிராயத்தை எந்தச் சமயத்திலும் தைரியமாய் வலியுறுத்தும் ஒரு பெரியார். வேறு தாட்சண்யத்திற்காகவோ, அல்லது ஏதாவது போதிப காரியங்களுக்காகவோ, அவர் களுடைய மனப்பூர்த்தியான அபிப்பிராயத்தை எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும் மாற்ற சிறிதும் சம்மதியார். அதோடு மாதிரமல்ல, காலஞ்சென்ற பெரியார் பனகல் அரசருக்கு மந்திரியாய் இருந்தார் என்றும் சொல்லவேண்டும். அனை சமயங்களில் இவர்களை நடத்தினார்கள் என்றும் சொல்லலாம். அந்த முறையில் அவர்கள் திரு. பனகல்

அரசருடைய குணாதிசயங்களைப்பற்றிப் பேசவும், அவருடைய படத்தைத் திறந்து வைக்கவும் எல்லோரையும்விட மிகவும் உரிமை உடையவரென்றும் சொல்லுவது மிகையாகாது. அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு பெரியார் செங்கற்பட்டு ஜில்லாபோர்டு மெம்பர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி யாதொரு விதமான ஆட்சேபணை சொல்லாமல் உடனே ஒப்புக்கொண்டு இந்தக் காரியத்தைச் செய்து கொடுத்ததற்காகப் பலவிதத்திலும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். வேறு பல காரணங்களால் இந்தக் காரியத்தைப் பற்றிப் பலர் பலவிதமாகத் திரித்துக் கூறியிருந்த போதிலும், 'இவர் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்த அதிகாரி, இந்த மாதிரியான பொதுக் காரியங்களில், கட்சி சம்பந்தமான காரியங் களில் தலைமை வகிக்கலாமா?' என்றும், வேறுவிதமான பிரச்சாரங்கள் நடந்திருந்தும் அவர் லட்சியம் செய்யாமல் மனசாட்சியையே பிரதானமாகக் கருதி, ஜில்லா போர்டு அமைப் பிற்கிணங்கி, அவர்களுடைய ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற ஆசையின் பேரில் தைரியமாகவந்து இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், அவர்களுக்கும் நம்முடைய மனப்பூர்த்தியான நன்றியறிதலைச் செலுத்துகிறோம்.

அடுத்தாற்போல், செங்கற்பட்டு போர்டார் அவர்களுக்கும், செங்கற்பட்டு போர்டு தலைவர் அவர்களுக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட அருமையான காரியத்தைச் செய்ததற்கும், இம் மாதிரியான பெரியார்களின் தொண்டுகளை மதித்து அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்திய தற்கும், பொதுஜனங்கள் சார்பாகவும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். மேலும், இம் மாநாடு விஷயத்தின் செங்கற்பட்டு போர்டார் அவர்களும், இந்த ஜில்லா பிரதி நிதிகளும், பெரியார் தலைவர் ரெட்டியார் அவர்களும் எவ்வளவு பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொண்டு, இவ்வளவுபெரிய காரியங்களில் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு செய்துவருகிறார்கள் என்பதைப் பார்த்தால், இந்த பனகல் அரசருடைய படத்திறப்பு விழா சாதாரண மென்று தான் சொல்லலாம். நம்முடைய ரெட்டியாரவர்கள் ஜில்லாபோர்டு பிரஸிடெண்ட் உலகத் திற்கும், ஸ்தல ஸ்தாபன உலகத்திற்கும் ஒரு வழிகாட்டி எனச் சொல்லுவது மிகையாகாது. எந்தக் காரியத்தை அவர் நிறைத்த போதிலும் தைரியமாக நடத்துகிறவர். இந்த மகாநாடு ஆரம்பித்த காலத்திலே திரு. பனகல் அரசர் அவர்கள் உயிருடன் இருந்தவர்தான். அவரைக்கேட்டுக்கொண்டு இந்த விஷயங்களை எல்லாம் தெரியப்படுத்தி மீம்மாதிரி ஒரு மகாநாடு நடக்கப்போகிறதென்றும், இதைப்பற்றிய நடவடிக்கைகள் இன்னினதென்றும் கிரண்டு முன்று தலைவர்கள் விளம்பரங்களில் அவர் காதார, கண்ணாரக் கேட்டும் பார்த்தும் ஆனந்தம் கொண்டிருந்தவர். இப்பொழுது இதை வந்து பார்த்து இதை நடத்துவதற்கு நமக்கு வேண்டிய சக்தியையும், மாரக்கங்களையும் சொல்லிக் கொடுத்து நடத்திவைக்கும் திறமையை நாம் அடையமுடியாமல் போய்விட்டோம். இப்போது அவருடைய உருவம் நம் முன்னாலே இருந்துகொண்டு பின்னால் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் அவரே நடத்துகிறாரென்று மனதிற்கொண்டு, நம்முடைய காரியத்தைச் செய்யத் துணிச்ச லோடு தயாராக இருக்கிறோம் என்று நினைக்கிறேன்.

மற்றும், இந்தக் கொண்டாட்டத்திற்கு இங்கு விஜயஞ் செய்திருக்கிற அனை பெரியார்களுக்கும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நமது அரசாங்க மந்திரி மார்தன் திரு. டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களும், கனம் சேதுரத்தினம் அய்யர் அவர்களும், கனம் முத்தையா முதலியார் அவர்களும் இன்றையதினம் விஜயஞ் செய்தி ரூப்பதற்கு நாம் மனப்பூர்த்தியாக நன்றி செலுத்தவேண்டும். சென்னை மாகாண மந்திரிமார்தன் மாத்திரம் அல்ல, மத்திய மாகாண மந்திரிமார்தனில் ஒருவராகிய ராகவேந்திர ராவ் நாயுடு அவர்கள் இங்கு வருவதற்கென்றே வேலையை ராஜினாமா செய்துவிட்டு இங்கு ஆஜராயிருக்கிறார் என்பதற்கும் நாம் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இன்னும், மைசூரிலிருந்து சட்டசபை மெம்பராகிய நீலகிரி சஞ்சீவி அய்யர் அவர்களும் இன்னும் கிரண்டு மாகாணங் களிலிருந்து அனை கனவான்களும், பெரியார்களும், எங்கள் ஜில்லா பிரமுதராயிருக்கிற பட்டக்காரர் அவர்களும், இன்றையதினம் இந்த மாநாட்டுக்கு வந்திருப்பதற்காக நம்

செங்கற்பட்டு போர்டர் சார்பாகவும், இந்தக் கூட்டத்திலுள்ள மகாஜனங்கள் சார்பாகவும், என்னுடைய சார்பாகவும்; ஒரு சந்தில் வேண்டுமென்று ஒளிந்துகொண்டிருக்கிற கைவலிய சாமியார் அவர்களுக்கும், இங்கு திரள் திரளாக விஜயஞ் செய்திருக்கிற நம்முடைய தாய்மார் களுக்கும் நம் மனப்பூர்வத்தியான நன்றியைச் செலுத்துகிறோம். எனவே, என்னுடைய சொந்த முறையிலே செங்கற்பட்டு போர்டு தலைவருக்கும் இந்தச் சிறிய தொண்டை எனக்குக் கொடுத்தற்காக வேண்டியும், கவுரவப்படுத்த வேண்டுமென்ற ஆசையிலே மிகை அளித்த தற்காக வேண்டியும் நானும் என் சார்பாகவே என்னுடைய நன்றியை அளிக்கிறேன்.

[செங்கற்பட்டில், 17-2-1929-ல் நன்றியுரை—'திராவிடன்' 18-2-1929]

14. வேலைத் திட்டக் கூட்டம்

இந்த மாதம் 28, 29 தேதி புதன், வியாழக்கிழமைகளில் ஈரோட்டில், சுயமரியாதை இயக்கத்தின் 1933 வருஷத்திய வேலைத் திட்டத்தைப்பற்றி யோசிக்க ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக சுயமரியாதை இயக்கத்துப் பிரமுகர்களும், தீவிர பிரச்சாரர்களும் அபிமானிகளும் ஆதரவளிப்பவர்களுமான தோழர் பலருக்கு அழைப்பு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. சில முக்கிய பிரபலஸ்தர்களுக்கு அழைப்பு வந்து சேராமலே, அல்லது அனுப்பத் தவறிப்போயோ இருந்தாலும் இருக்கலாம். அவற்றையெல்லாம் இலட்சியம் செய்யாமல் இயக்க அபிமானிகள் உட்பட யாவரும் விஜயம் செய்து ஒரு வேலைத் திட்டம் நிர்ணயிக்க உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம். இதுவரை சுயமரியாதை இயக்கம் பெரிதும் பிரச்சார நிலையிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது என்றாலும், அது தோன்றியது முதல் நாளுக்கு நாள் முற்போக்கான கொள்கைகளையே படிப்படியாய்க் கைக்கொண்டு பிரச்சாரம் செய்துவந்திருப்பதன் மூலம் பெரிதும் தமிழ்நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் ஒரு பெரிய புரட்சி உணர்ச்சியை உண்டாக்கி இருப்பதன், குறுகிய நோக்கமும் சுயநலப் பிரதானமும் கொண்டவர்கள் உள்ளத்தில் பெரும் அச்சத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உண்டாக்கி வந்திருக்கிறது.

தீவிர முற்போக்குகள் ஏற்படுகின்ற எந்தத் தேசத்திலும், எந்தக் காலத்திலும் சுயநலமக்களுக்கு இவ்வித அச்சமும் ஆத்திரமும் தோன்றி, சிறிது காலம் புத்தி தடுமாறி தாறுமாறாய்த் திரிந்துவிட்டுக் கடைசியாய் உள் துழைந்துகொள்வது இடம்பெய்யாது. ஆனால், உண்மையான கவலையோடு மக்களின் முற்போக்கிற்கு உழைக்கின்றவர்கள் இவற்றை இலட்சியம் செய்யாமல் புதுப்புதுக் கொள்கைகளுடன் மேலே மேலே போய்க் கொண்டிருப்பார்களேயானால் பழைய கொள்கைகள் என்பவை எதிரிகளால் சிக்கக்கூடியதாகவும், சாதாரணமானதாகவும் கருதக்கூடியதாகி, புதுக்கொள்கைகளோடு மாத்திரம் போரிடுபவர்களாக ஆகிவிடுவார்கள். அப்படிக்கில்லாவிட்டால், குறிப்பிட்ட கொள்கையைப் பற்றியே விவசாயம் நடத்திக்கொண்டிருக்க தேசீட்டு, முயற்சிகளுக்கு முன்னேற்றமென்ப தில்லாமல் தேக்கமூண்டாய் விடும். ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிச் சரியோ, தப்போ என்பதைக் கவனிக்காமல், எதைச் சொன்னாலும் ஏட்டிக்குப் போட்டியாய் வம்பளந்து வளர்ப்பதையே வாழ்க்கையாய்க் கொண்ட மக்கள் உலகம் எங்கும் இருந்துதான் வருகின்றார்கள். இவர்களுடைய உதவி யாருக்கும், எவ்வளவு குறைந்த விலைக்கும் கிடைக்கக் கூடும்.

ஆதலால், முற்போக்கால்—புதுக் கொள்கைகளால் சுயநலப் பங்கமடையக் கூடிய மக்கள் இக்கூட்டத்தாரின் உதவியால் ஒரு சாதாரண விஷயத்திற்கெல்லாம் ஆகாயம் இடிந்துவிழுப் போவதைத் தடுக்கவேண்டியவர்கள் போல், மாய்மாலக் கூப்பாடு போட்டு அங்கும் இங்கும் திரிந்து பாரம மக்களை ஏமாற்றி ஆதரவுதேட அலைவார்கள்.

நிற்க, மக்கள் நலத்தில் கவலைகொண்டு, பொதுக்காரியத்தில் முனைந்திருப்பவர்கள் சிறிதாவது ஏதாவதொரு காரியத்தைச் செய்து சாதிக்கவேண்டும் என்று கருதுவார்களே

யானால், அவர்களுக்கு முக்கியமான ஒரு யோக்கியதை இருக்கவேண்டும். அதென்ன வென்றால், இப்படிப்பட்ட போலிக் கூப்பாடுகளுக்கும் கூலி மாரடிப்புகளுக்கும் மனம் கலங்காமல் இருக்கவேண்டியதேயாகும். மற்றும், 'நமது கொள்கையைப்பற்றி ஊரார் என்ன நினைப்பார்கள்? நம்மைப் பற்றி ஊரார் என்ன பேசுவார்கள்?' என்கின்ற விஷயத்தைப்பற்றி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு கவனியாமல், யாவர் அலட்சியமாய் இருக்கின்றார்களோ அவர்களோடும் அவ்வளவுக் கவ்வளவு புதிய எண்ணங்களையும், புதிய உணர்ச்சிகளையும், புதிய கொள்கைகளையும் மக்களுக்குள் புகுத்தவும், அதைக் காரிய அனுபவத்தில் கொண்டு செலுத்தச் செய்யவும் தகுதி உடையவர்கள் ஆவார்கள்.

உதாரணமாக, நிர்வாகக் கொள்கையை ஒரு நாட்டில் வெற்றிபெற நடத்த வேண்டும் என்று ஒருவன் கருதுவானேயானால் அவன் அக் கொள்கையின் அவசியத்தையும் சரியா, தப்பா என்பதையும் கவனிக்கவேண்டுமெய்யொழிய, மற்றபடி இக் கொள்கையை எடுத்தச் சொன்னால் மக்கள் என்ன சொல்லுவார்கள் என்று நினைப்பானே யாகில், அக் கொள்கைக்காரன் அந்த வேலைக்குத் தகுதி அற்றவனே ஆவான். நிர்வாகக் கொள்கையைப் பிரச்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தால் பஞ்சாலத் துணியாகல விடாபாரிகள் எல்லோரும் எதிர்ப் பிரச்சாரத்துக்கு வந்துவிடுவார்கள்; ஜவுளி விடாபாரிகள், ஆலைக் காரர்கள் எல்லோரும் விஷமப் பிரச்சாரத்துக்கு வருவார்கள். இவர்கள் வர்த்தகத்தைக் கேட்ட சாதாரண பாமர மக்கள் எல்லோரும் நிர்வாகப் பிரச்சாரர்கள் மீது கல்லெடுத்துப் போடவும் வருவார்கள். இவற்றைச் சமாளிக்கவோ அல்லது அதன் பயனை அடையவோ தயாராக இருப்பவர்கள்தாம் இந்தப் பிரச்சாரத்தில் புகவேண்டும்; இவர்கள்தாம் வெற்றி பெறக்கூடும். அப்படிக்கில்லாமல், 'நமது உருவப்படம் மூடர் வீட்டில் பூசையில் இருக்க வேண்டும்' என்று கருதுகின்றவர்கள் இவ் வேலைகளைச் செய்யச் சிறிதும் தகுதியற்றவர்களேயாவார்கள். ஆதலால், தனக்குள் உறுதியும் அதனால் ஏற்படும் பலனை அனுபவிக்கத் துணியும் உள்ளவர்களால்தாம் பயன்படுத்தக்க மாறுதல்களை உண்டாக்க முடியும் என்றும் அப்படிப்பட்டவர்களால்தாம் உலகில் தலைகீழான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்றும் எடுத்துக்காட்டுவதற்காகவே மிகைக் குறிப்பிட்டோம்.

நிற்க, 1933 வருஷத்துக்கு என்று நாம் வகுக்கப்போகும் திட்டங்களில் பல, பொது ஜனங்கள் என்பவர்களுக்கும் அரசாங்கத்தார் என்பவர்களுக்கும் குற்றங்கூறக் கூடியதாகவும், குற்றமாய்க் கருதக் கூடியதாகவும் இருக்கலாம். ஆனாலும், அவ்வியக்கத்திலும் அத் திட்டங்களில் நம்பிக்கையும் பற்றும் கொண்டவர்களும், முதலாவதாக இத் திட்டங்களை வெளியிட்டால் ஜனங்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்; அரசாங்கத்தார் என்ன செய்வார்கள் என்பதை மறந்து, மீது சரியா, தப்பா; அவசியமா, அவசியமிடலையா என்பதைத்தான் யோசிக்கவேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். பொதுஜன அபிப்பிராயம் என்பதை எப்படி இலட்சியம் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லுகின்றோமோ அப்படித்தான் சர்க்கார் என்ன சொல்லுவார்கள், என்ன செய்வார்கள் என்பதையும் இலட்சியம் செய்யக் கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம். பொதுஜனங்களோ பாமரர்கள்; மூட நம்பிக்கையில் பற்றுக் கொண்டவர்கள்; பகுத்தறிவு தடைப்படுத்தப்பட்டவர்கள். சர்க்கார் என்பதோ சுயநலமே உருவாய்க் கொண்ட முதலாளித் தன்மையும் எஜமானத் தன்மையும் கொண்டது. அதாவது, இந்த கிரண்டு பிரிவுகளும் முகலாஹ் (செல்வவான்கள்)களாலும், சோம்பேறி(பார்ப்பனர்)களாலும் நடத்தப்படுவனவாகும். மேற்கண்ட செல்வமும் பார்ப்பனியமும், மதம் அரசாங்கம் என்னும் சாதனங்களாலேயே காக்கப்படுவதாகும். ஆகவே, ஒன்றுக்கொன்று சுலபத்தில் பிரிக்க முடியாத சம்பந்தமும் ஆதரவும் கொண்டவைகள். எனவே, பொது ஜனங்களானாலும் சர்க்காரானாலும் செல்வவான்களுக்கும் சோம்பேறிகளுக்கும் விபரீதத்தை விளைவிக்கக்கூடிய எந்தக் கொள்கைகளையும் எதிர்த்தே தீர்வார்கள். ஆதலால், இவ் விஷயம் வகை எதிர்ப்புக்கும் தயாராய் இருந்துதான் நாம் நமது திட்டங்களை வகுக்கவேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். தீவிரமான,

அவசியமான வேலைத் திட்டம் வகுக்கக் கருதும் தோழர்கள் இந்த கிரண்டு எதிர்ப்பையும் சாராளிக் உறுதி கொண்டு வந்தால்தான் சரியான திட்டங்களை வகுக்கமுடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றோம்.

இப்பொழுது கிரண்டுவகைத் திட்டங்கள் யோசனைக்குக் கொண்டுவருவதற்காக சில தோழர்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று 'சுயமரியாதை சமதர்மக் கட்சித் திட்டம்' என்றும் பேராலும். மற்றொன்று சுயமரியாதைக் கட்சி இதுவரையில் செய்து வந்ததுபோலவே பிரச்சாரத்தின் மூலமாக பல துறையிலும் சீர்திருத்தங்கள் செய்து மக்களுக்கு உலக ஒற்றுமையையும், பகுத்தறிவையும், அன்பையும் உண்டாக்குவது என்பது. கிரண்டைப் பற்றியும் சுருக்கமாக விளக்கவேண்டுமானால், முன்னையது சில கொள்கைகளை வகுத்து, அதை நிறைவேற்ற சட்டசபை முதலிய அரசியல் பொது ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றி அதன் மூலம் நடத்துவிடப்படுவது என்பது. பின்னையது அரசியல் ஸ்தாபனங்களை இலட்சியம் செய்யாமல், மக்களிடையே பல கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்துகொண்டே உலகப் புரட்சியை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது. மற்றொன்று, இந்த கிரண்டுவித வேலையும் தனித்தனியே நடத்தப்படலாம் என்பது. ஆகவே, இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் நன்றாய்ப் பொறுப்புடன் ஆலோசிக்கப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டியது அவசியமாகும்.

ஆதலால், உண்மை விடுதலையிலும் உண்மை சமத்துவத்திலும் பற்றுக்கொண்ட சுயமரியாதைத் தோழர்கள் அவசியம் விஜயம் செய்து கூட்டத்தின் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

['குடி அரசு' - தலைவங்கம்-25-12-1932]

15. சுயமரியாதைத் தொண்டு

சுயமரியாதை மாகாண மாநாடு முதல் முதலாக சென்ற வருடம் செங்கற்பட்டில் கூடியதும், அதை அடுத்த வருஷத்திற்கு ஈரோட்டிற்கு அழைக்கப்பட்டதும் யாவரும் அறிந்த விஷயமாகும். சுயமரியாதை கீயக்கம் என்பதாக ஒன்று தோன்றி நாள்களந்து வருட காலமானாலும், அது ஒரு விதமாக, அதாவது—சாதகமாகவோ அன்றிப் பாதகமாகவோ எப்படியோ ஒரு விதத்தில் பொது மக்களின் கவனத்தை ஈழிந்து, எங்கு பார்த்தாலும் இவ்வியக்கத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்படியான நிலைமையைப் பெற்றுவிட்டது.

மற்றும், இவ்வியக்க வேகமானது இன்றைய தினம் அரசியல் விஷயங்களிலும், மத விஷயங்களிலும், சமூக விஷயங்களிலும் புகுந்து அவைகளை மெல்லாம் சற்று ஆட்டி விட்டதோடு, இதன் பேரால் பிழைத்துவந்தவர்களின் பிழைப்பில் மண் போடும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டு இதுப்பதை யாரும் மறக்க முடியாது. இவைகளுக்கு ருஜூ வேண்டுமானால், நமது எதிரிகளின் வாக்குமூலங்களில் இருந்தே தெரிந்துகொள்ளலாம். அதாவது, சட்டசபைகளில் முத்துரங்க முதலியார் போன்றவர்கள் மூலமாய் சுயமரியாதை கீயக்க விஷயமாய்க் கேட்கும் கேள்விகளாலும், வெளியில் திருவாவூர் சத்தியமூர்த்தி, பி. வரதராஜுலு போன்றவர்கள் தேசியத்திற்கு ஆபத்து என்றும் பேரால் பிரசவ வேதனைப்படுவதாலும், இந்த, கிறிஸ்தவ, முகமதிய முதலிய மதப் புரோகிதர்கள் கிதைப்பற்றி ஆவலாதி கூறுவதாலும், சைவ சமரசக்காரரும் வைஷ்ணவ மண்டலக்காரர்களும் கூடிக்கொண்டு மூலை மூலையாய் ஒப்பாரி வைத்து அழுவதாலும், பண்டிதர்கள், சாஸ்திரிகள், தங்களுக்கு மரியாதை கில்லாபல் பரிதவிக்கின்றதாலும், பல மடாதிபதிகள் கிதை எதிர்க்கப்பணம் கொடுத்துக் கூலிகளைப் பிடித்து உளறச் செய்வதாலும், சில, அதாவது—சிறுகுடிகேரி போன்ற பெரிய மடாதிபதிகள் நம்மையே ராஜி பேச 'ஸ்ரீமூக்'த்தின் மூலம் கூப்பிடுவ

தாலும் மற்றும் சனாதன மகாநாடுகளும் ஆஸ்திரீகர்கள் மகாநாடுகளும் தினமும் நடப்பதாலும், கோயில் அதிகாரிகள் தங்கள் கோயில்களுக்கு ஆபத்து என்றும், வரும்படி குறைந்து விட்டது என்றும், 'கோவிலுக்குள் தாழ்ந்த வகுப்பார் பிரவேசித்து விடுவார்கள்' என்று சொல்லி நாம் போகின்ற ஊர்களில் எல்லாம் போலீஸ் உதவியுடன் கதவுகளைச் சாத்திக் கொண்டு இருப்பதாலும், ஒருவாறு கிதன் வேகத்தை உணரலாம். அன்றியும், இவ்வியக்கம் நமது நாடு மாத்திரமல்லாமல் வெளிநாடுகளிலும் காணலில் நெருப்புப் பிடிப்பதுபோல் படர்ந்துகொண்டேயும் போகின்றது.

உதாரணமாக, நாம் இவ்வியக்க விஷயமாய் மலாய் நாட்டிற்குப் போகும்போது 'தமிழ்நாடு' பத்திரிக்கை செய்த விஷயம் யாவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். மலாய் நாட்டிலுள்ள கிவரது கூலிகளையும் மருந்து விற்கும் ஏஜன்டுகளையும் ஏவிவிட்டு விஷயம் செய்ததும் தெரிந்திருக்கலாம். நாம் மலாய் நாடு போகின்றோம் என்று தெரிந்ததும், 'நம்மைத் தடுத்துவிட்டார்கள்' என்றும், 'நாயக்கர் கோஷ்டி பகிஷ்காரம்' என்றும், 'நாயக்கருக்குத் தடை உத்தரவு' என்றும் அது பலவிதமாய் எழுதி வந்தது யாவருக்கும் தெரிந்ததே. ஆனால், நாம் மலாய் நாடு போய் வந்த பிறகு அதே 'தமிழ்நாடு' பத்திரிக்கையும் அதன் பத்திராதிருமான திரு. வரதராஜுலுவும்தான், அதன் கூலிகளும் பொறாமைப்படும் அளவையும், தன்னை அடியோடு ஒழிக்க முயற்சித்த ஆட்களின் காவுக்குள் புகுந்து கூலி கொடுத்தக் கூட்டி வைத்து அமும் ஒப்பாரி அழுகையும், ஆத்திரப்படும் மாதிரியும் அவர் பத்திரிக்கையில் பார்த்தாலே, குடியேற்ற நாடுகளிலும் இவ்வியக்கத்தின் மக்களுக்கு உள்ள ஆர்வம் கிள்ளித்தென விளங்கும்.

இவற்றிற்குக் காரணம் என்னவென்றால், எவ்வளவு எதிர்ப்பு ஏற்பட்ட காலத்தும் அவைகளை எல்லாம் லட்சியம் செய்யாமல், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் ஆரம்பித்த கொள்கைகளிலிருந்து ஒரு சிறுதும் பின்வாங்காமல் உறுதியாய் நின்றதோடு, மேலும் மேலும் முன்போலவே முயற்சித்ததாலுமேதான் எவ்விதக் குறைவோ, தடையோ கில்லாமல் இவ்வியக்கம் முன்னேறிக் கொண்டே போகின்றது.

நிற்க, எப்படி எல்லா கியக்கங்களையும் ஒரு கூட்டம் தங்கள் சுயநலத்துக்கும் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் சோம்பேறி வாழ்வுக்கும் உபயோகப்படுத்தி வாழ்வது போலவே, இவ்வியக்கத்தையும் சிலர் தங்கள் வாழ்வுக்கும், வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் உபயோகப் படுத்திக்கொண்ட முறையில் ஏதாவது சிறு சிறு தடையோ, பொது ஜனங்களுக்குச் சிறு அதிருப்தியோ உண்டாகும்படியான காரியங்கள், சில சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. உதாரணமாக, ஈரோட்டில் நடந்த கிரண்டோடு காரியங்களைச் சொல்லலாம். ஆனாலும், அவைகளைக் கண்டு நாம் பயப்படாமலும் சளைக்காமலும் அதற்குத் தகுந்த பரிசாரங்களைச் செய்துவிட்டு, மேல் போக வேண்டியது அறிவுடைமையே ஒழிய, அதற்காக கியக்கத்தைக் குற்றம் சொல்லிவிடக் கூடாது. இப்போதுகூட, வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக சுயமரியாதை கியக்கத்தின் பேரை வைத்துக்கொண்டு திரிபவர்களில் சிலர், திருடுவதையும், நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதையும், பொய் சொல்லி மக்களை ஏமாற்றுவதையும், சிறு பிள்ளைகளை வஞ்சிப்பதையும், சமயத்திற்குத் தகுந்தபடி வேஷம்போட்டுப் பேசி மக்களை ஏமாற்றிப் பொருள் பறிப்பதையும், தர்ச்செய்க்கைகளையும் செய்துவிட்டுச் சுயமரியாதை என்று சொல்லிக்கொண்டு திரிந்து வயிறு வளர்ப்பதையும் நாம் பிரத்திபட்சத்தில் காண்கிறோம். கிதற்காகவும் நாம் கியக்கத்தைக் குற்றம் சொல்லவோ, நியத்திவிடவோ முயற்சிப்பதும் மடமையாகும். வேண்டுமானால் எதிர்காலத்தில் இவ்விதமான காரியங்கள் நடக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதை முன்னிட்டுச் சற்று ஐக்கிரதையாகவும், கண்டிப்பாகவும் இருக்கவேண்டுமென்பதை நாம் மனப்பூர்த்தியாய் ஒப்புக்கொள்கின்றோம்.

இவ்வியக்கம் ஏற்பட்டு இன்றைக்கு நான்கைந்து வருஷ காலம் ஆயிவிருந்தாலும், இதன் பேரால் நம்மால் வெளியிடப்படும் பத்திரிக்கைகளுக்கும் கொள்கைகளுக்கும் பொறுப்பு பாளியாய் இருந்து வந்ததோடு, பொது ஜனங்களிடமிருந்தோ அல்லது வேறு நண்பர்களிடமிருந்தோ, இன்றைய வரையில் ஒரு சின்ன காசாவது இவைகளுக்காக நாம் வாங்கவில்லை என்பதையும் இந்தச் சமயத்தில் தெரிவித்தக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இவ் விஷயத்தில் நாம் வேண்டுமென்றே ஐக்கிரதையாய் இருந்து வருகிறோம். ஏனெனில், பணம் கொடுத்த காரணத்தாலோ அல்லது வேறுவித உதவி செய்த காரணத்தாலோ நமது அபிப்பிராயத்தின் மீது அதிகாரம் செலுத்த ஏற்பட்டுவிட்டால், அது நமது இயக்கத்திற்குத் தொல்லை விளைவிக்கக் கூடியதாகிவிடக் கூடுமென்று பயந்தே, நமது அபிப்பிராயத்தை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் எல்லாம் நமக்கு வேண்டியவர்கள் என்றும், ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் எல்லாம் அவர்களிடத்தில் நமக்கு வேலையில்லை என்றும் மாத்திரம் முடிவு செய்து கொண்டு நடந்து வருகின்றோம்.

இந்த முறையில் இன்றையதினம் வேண்டாதவர்களாய் இருப்பவர்கள் நாளை வேண்டியவர்களாகலாம். வேண்டியவர்களாய் இருப்பவர்கள் நாளை வேண்டாதவர்களும் ஆகலாம். ஆதலால், அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் நாமும் மற்ற யாரும் மன வருத்தப் படாமல் இருப்பதற்கு, எவ்வித உதவியும் யாரிடமிருந்தும் பெறாமல் இருந்தால்தான் முடியும். அன்றியும், இந்தப்படி தைரியமாயும் உறுதியாயும் இருக்க வசதி இருந்தால்தான் நமது அபிப்பிராயத்தை நிலைநிறுத்தப் பாடுபட முடியுமே ஒழிய தாட்சண்யம் இருந்தால் முடியவே முடியாது.

இவ் வியக்கத்தை ஆரம்பிக்கும்போது கூட நாம் 'என்னையே எண்ணி இப்பெரும் பணி ஏற்றேன்' என்று ஒரு பாட்டில் சொல்லப்படுதல் போல், நம்மையே நாம் பொறுப்பாளியாகவும் உதவியாளனாகவும் எண்ணியும் நம்பியுமேதான் இக் காரியத்தில் நிறங்கிணாமே ஒழிய நமக்குத் தொண்டர்கள் உண்டு, தலைவர்கள் உண்டு, சிநேகிதர்கள் உண்டு, பண உதவி செய்கிறவர்கள் உண்டு என்று நினைத்து அவர்கள் உதவி கிடைக்கும் என்று நம்பிக்கை வைத்து இவ் வியக்கத்தில் நாம் நிறங்கவில்லை. ஆதலால், நமது கொள்கைகளை உத்தேசித்து வருகின்றவர்களை வரவேற்கவேண்டியதும், போகிறவர்களைப் போகச் சொல்ல வேண்டியதும், ஒழுக்கமற்றவர்கள் என்று கருதப்பட்டவர்கள் தள்ளப்படவேண்டியதும் இவ் வியக்கத்தின் கடமையாகிவிட்டது. இவ் விஷயத்தில் நமக்கு உள்ள உறுதிதான் இவ் வியக்கத்திற்குச் சொத்தும் அஸ்திவாரமுமெயொழிய வேறொன்றும் இல்லை.

இது சமயத்தில் இதை ஏன் எழுதவேண்டி வந்ததென்றால், 'சில தலைவர்களும் சில தொண்டர்களும் எதிரிகளாயும் எதிரிகளின் ஆட்களாயும் இருக்கின்ற இந்தச் சமயத்தில் மகாநாடு நடத்துவது சற்று கஷ்டமாய் இருக்காதா?' என்று சில நண்பர்கள் கவலைப் படுவதால் இதை எழுதவேண்டி வந்ததே தவிர வேறில்லை.

செங்கற்பட்டில் சிலர் ஏற்றுக்கொண்டபடி, மகாநாடு இவ்வருடம் மார்ச்சு அல்லது ஏப்ரலில் நடத்தவேண்டியது அவசியமானது. அதற்கு இதுவரை 3000 ரூபாய் போல் வாக்குத்தந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இனியும் கிரண்டாயிரம் ரூபாய் ஒன்று அல்லது கிரண்டு வாரத்தில் கிடைத்துவிடலாம். இது ஆனதும் மகாநாட்டின் வேலை துவக்கமாகி விடும். பிறகு மேற்கொண்டு கிடைப்பதையும் வெளி வசூல்களையும் உத்தேசித்தே மகாநாட்டை எத்தனை நாட்களுக்கு நடத்துவது என்பதுபற்றி யோசிக்கப்படும். ஏனெனில், சென்ற மகாநாடு 10,000 ரூபாய்வரை செலவுசெய்து கிரண்டுநாளில் முடித்துவிட்டதானது பலருக்கு ஏமாற்றமாயும் பொசுக்கென்றும் போயிருக்கும். ஆதலால், ஈரோட்டில் ஒரு வாரமாவது மகாநாடு நடத்தவேண்டும் என்று கருதுகின்றோம். ஏனெனில், ஒவ்வொரு தினமும் இயக்க சம்பந்தமான வேறு மகாநாடுகளும் தனித்தனி உபந்தியாசங்களும் கண்காட்சிகளும் நாடகங்களுமாக நடத்திக்காட்டவேண்டும் என்று சில நண்பர்கள் ஆசைப்

படுகின்றார்கள். அதுபோலவே, சில வடநாட்டுப் பெரியார்களை இங்கு வரவழைக்கவும் உத்தேசித்திருக்கிறோம். அனேகமாய் இம்மாதக் கடைசி வாரத்தில் இங்குச் சுயமரியாதை மகாநாடு ஆயிட்டு ஒன்று திறக்கப்படும். திரு. கிராமநாதன் அவர்கள் அதன் முக்கிய நிர்வாகஸ்தராய் இருப்பார். அது சம்பந்தமான கடிதப் போக்குவரத்துகள் அவ்வாபீதிகளை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமாய்க் கேட்டுக்கொள்வதோடு, மகாநாட்டில் வேலை செய்ய இஷ்டமுள்ள கட்டுப்பாட்டில் நிலை உள்ளவர்களும் உண்மையிலும் ஒழுக்கத்திலும் லட்சியம் உள்ளவர்களுமான தொண்டர்கள் கடித மூலமாய் இப்போதே தெரிவித்துக் கொள்ளக் கோருகிறோம். அனேகமாய் மார்ச்சு முதல் வாரத்தில் தொண்டர்களுக்கு அழைப்பு வந்துவிடும். உடனே வரத் தயாராய் இருப்பவர்கள் எழுதவும்.

[குடி அரசு—16-2-1930]

16. நமது நடைமுறை

அக்கிராசனர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

என்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு ஆதரவு இல்லையென்று சொல்லுகின்றார்கள். வரவேற்புப் பத்திரத்தில் எழுதி இருப்பதைப் பார்த்தால் இயக்கத்தின் செல்வாக்கை நன்கு குறிப்பிடுகிறது.

சுயமரியாதை இயக்கம் எங்கு பார்த்தாலும் பரவி நன்றாக வேரூன்றி இருக்கின்றது என்பதற்கு மருத்துவ குல சங்கத்தாரின் வரவேற்புப் பத்திரமே ஒரு சாட்சியாகும். சம தர்மம் என்ற பெயரை சுயமரியாதை என்று இனி எடுத்துக்கொண்டு, சமதர்மக் கொள்கைகளைப் பரப்ப முயற்சிக்க வேண்டும். சாதிபெதங்கன் ஒழியவேண்டும். மேல் நாடுகளில் சாத்பெதம் ஒழிந்து போயிருக்கிறது. ஸ்திரீகளுக்குச் சுதந்திரம் வேண்டும் என்கின்றோம். இது இந்தியாவில் ஆட்சேபிக்கப்படுகிறது. பரோடா மன்னர் சட்டம் செய்து விட்டார், ஸ்திரீகளுக்குக் கலியாண ரத்து அவசியமென்பதை. மேல்நாட்டார் சட்டபூர்வமாக அமுலில் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சில பண்டிதர்கள் எதிர்க்க ஆரம்பித்திருக்கின்றார்கள். எவ்வளவோபேர் எதிர்த்துப் பார்த்தும் அசைக்க முடியாத ஒரு இயக்கத்தைச் சில பண்டிதர்களால் எதிர்த்துவிட முடியுமா? புத்தகோட்டை சமஸ்தான நிர்வாக அக்கிராசனர் திவான்பகதூர் டி. ராகவய்யா சம்பந்தில் 'கோயில்களைக் கட்டுவதில் பிரயோசனமில்லை' யென்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். தொழிற்சாலைகள் எங்கு பார்த்தாலும் ஏற்படுத்தி மேல் நாட்டாரைப்போல் முன்னேற்றடைவேண்டிய வழிகளை நாம் தேடவேண்டும். தேர்தல்கள் நெருங்கிவிட்டபடியினால் இனிமேல் வரப் போகும் கவர்ன்மெண்டானது சுயமரியாதை இயக்கத்திற்குச் சாதகமாகவோ, பாதகமாகவோ இருக்குமென்று சொல்லமுடியாது. ஆகையினால், கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் சகித்துக் கொண்டுதான் போகவேண்டும். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கொள்கைகளைச் சரியாய்த் தெரியாமலும், சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று சொல்லிக் கொண்டு, சுயமரியாதைத் தலைவர்களைக் குறை கூறுவது வழக்கமாய் இருந்தவரு கின்றது. இதைப் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை.

சுயமரியாதை இயக்கமானது பரந்த கொள்கைகளை உடையது. ஒருவரால் உண்டாக்கப்பட்டாலும், பரந்த மக்களிடையே பரவிவிட்டபடியினால், அசைக்க முடியாத நிலைமைக்கு வந்த விட்டது. மக்களே அதைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள். சுயமரியாதை இயக்கத்தில் தீவிரப் பற்றள்ள ஒருவருடைய குடும்பத்தில் மற்றவர்கள் வேறு மாதிரியாக இருந்தால், அவர் ஒருவர் மட்டும் என்ன செய்யமுடியும்? அவர்களைத் திருப்ப முடியா விட்டால் அவர்களை விட்டு விலகவேண்டும். இல்லைமீயில், அவர்களுடன் கலந்து தானிருக்க நேரிடும். அதற்கு ஒரு குற்றமும் கூறக்கூடாது. படிப்படியாக வரவேண்டும்.

பழைய கால வழக்கங்களை அனுசரிப்பவர்களைத் திருப்பிக் கொண்டுவருவது மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான கொள்கைகளை அனுஷ்டானத்தில் கொண்டுவரும் வரையில், தவறுதல்கள் இருந்தாலும், அதை ஒரு பெரிய விஷயமாகக் கொள்ளக் கூடாது.

[திருச்சியில், 1-9-1930-ல் சொற்பொழிவு— திராவிடன்? 5-9-1930]

17. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் முடிவான இலட்சியம்

சுயமரியாதை இயக்க இலட்சியம் பொது உடைமை இயக்க இலட்சியமாய் இருக்கிற தென்றும், அதற்கு அரசாங்க அடக்குமுறைக் கொடுமை ஏற்படுமென்றும், அதனால் இயக்கமே அழிவுற வேண்டியவரும் என்றும் பலர் சொல்லக் கேட்கிறார்கள். பலர் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுங்கங்களிலும் அந்தப்படி குறிப்பிட்டு வருவதையும் பார்க்கின்றோம்.

இதற்கு நாம் முதலாவதாகக் கூறும் பதில் என்னவென்றால், அவர்கள் கூறுகின்ற படியே பொது உடைமைக்கொள்கை என்று ஒத்துக்கொண்டே பாட்போமானாலும் அதனால் ஏற்படும் கஷ்டம் என்ன, நஷ்டமென்ன என்றுதான் கேட்கின்றோம். நாம் என்றைய தினம் சுயமரியாதை இயக்கம் என்று ஆரம்பித்தோமோ அன்று முதலேதான் இந்த இயக்கத்தைப் பற்றிப் பலரால் பொதுஉடைமை இயக்கம் என்று சொல்லப்பட்டு வந்திருக்கின்றது என்பதற்கு, சு.ம. இயக்கத்தின் முடிவான இலட்சியங்களை எடுத்துச் சொல்லும்போதெல்லாம் நாமும் மேற்கண்ட தத்துவத்தையேதான் சொல்லிவந்திருக்கின்றோம். ஆதலால், நாம் புதிதாக எதையும் கொண்டுவந்து புகுத்திவிடவில்லை.

நிற்க, மனித சமூகத்திற்கு ஏதாவது ஒரு உண்மையான தொண்டு செய்யவேண்டுமென்று ஒருவன் கருதினால், அவன் கிராட்டினத்தின் பெருமையையும், கோவில்களிலுள்ள கடவுள்களின் பெருமையையும், பகவத்கைத புராணங்கள் ஆகியவற்றின் பெருமையையும் உலகிற்கு எடுத்து ஒதிக்கொண்டிருந்தால் போதுமா என்றும், சகல கொடுமைகளுக்கும், குறைபாடுகளுக்கும் அன்னிய நாட்டான்மீது குற்றம் சொல்லி பாமரமக்களை, அவன் பக்கம் திருப்பி ஏவிவிட்டுக்கொண்டு இருந்தால் போதுமா என்றும் கேட்கின்றோம்.

இனி, இதைமாற்ற வேறுவழி என்ன இருக்கின்றது என்று யோசித்துப் பாருங்கள். ஆசையால், நாம் எப்படியாவது மகாராஜாக்கள், ஜமீன்தார்கள், முதலாளிகளின் ஆகியோர்கள் ஆதிக்கம்கொண்ட ஆட்சியை அழிக்கவேண்டியவர்களாய் இருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட ஆட்சி பிரிட்டிஷாரால் நடத்தப்படுவதானாலும் சரி, இந்தியரால் நடத்தப்படுவதானாலும் சரி, மற்ற எவராலும் நடத்தப்படுவதானாலும் சரி, நமக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை; அடியோடு ஒழிக்கவேண்டியதுதான் கடமையாகும். உதாரணம் காட்ட வேண்டுமானால், பிரங்கியால் சுடப்படவேண்டும் என்ற முடிவை ஒப்புக்கொண்ட பிறகு, 'அந்தப் பிரங்கிய யார் சுடுவது?' என்பதில் சண்டைபோட்டுக்கொண்டிருப்பதில் பயன் உண்டா என்று கேட்கின்றோம்.

நமது தேசியம் உட்போது, 'யார் சுடுவது?' என்பதில்தான் சண்டைபோடுகின்றது.

ஆனால், நமது சுயமரியாதை இயக்கமோ, 'பிரங்கியை உடைத்துச் சின்னாபின்ன மாக்குங்கள், இந்த வேலைக்குத் 'தேசியம்' வேண்டாம்; செய்யவருபவர்களை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றுதான் சொல்லுகின்றது. இது சரியா, தப்பா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

வட்டமேஜை மாநாடானது இன்றைய தினம் காங்கிரசினிடமும், காந்தியினிடமும் பெடரல் திட்டத்திற்குக் கையெழுத்துப் பெற்ற அன்றே முடிவு செய்துவிட்டது. இனி அதை யார் எப்படித் திருத்தினாலும் அதனின் முக்கிய பயன் ஒன்றும் மாறுதலையடைந்து விடாது.

இந்த நிலையில் இன்று இந்தியர் மாதிரி இருப்பதாகக் கருதிவிடாதீர்கள். உலகத்திலுள்ள 'தேசியக் கிளர்ச்சி'கள் என்பவைகள் எல்லாம் ஆங்காங்குள்ள பாமர மக்களை ஏமாற்றி, பாடுபட்டு வாழும் மக்களை வதைத்து வாழ்ந்து வருகின்றன. இதனால்தான் நமது சு. ம. இலட்சியம் உலக இலட்சியமாய் உள்ளதைக் கைக்கொண்டு இருக்கிறது. இந்த இலட்சியத்தால் ஒன்றும் ஆபத்து வந்துவிடப் போவதில்லை. அப்படி ஏதாவது ஒரு ஆபத்து வருவதாய் இருந்தாலும், அந்த ஆபத்தானது மக்கள் சமூகத்தினிடம் உண்மையான கவலை உள்ளவனுக்கு மேற்கண்ட ஆட்சியின்கீழ் வாழ்ந்துவருவதை விடக் கடினமானதாக இருக்காது. ஒரு சமயம் யாருக்குக் கடினமாக இருக்கும் என்று யோசித்தோமானால், சோம்பேறிகளுக்கும், ஊரார் உழைப்பில் வாழ்கின்றவர்களுக்கும், முதலாளிகளுக்கும், ஜமீன்தார்களுக்கும், கிராஜாக்களுக்கும் மகா ராஜாக்களுக்கும் கடினமாய் இருக்கலாம்.

அதனால் நமக்கு என்ன? என்றைய தினம் நாம் அந்த சமூகங்கள்—பெரும் பான்மையான மனித சமூகத்தின் உள்ப வாழ்வுக்கும், சுதந்திர வாழ்வுக்கும், இடையூறாய் இருக்கின்றன என்று கருதி விட்டோமோ அன்றே அவற்றின் நாச காலத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டியவர்களாகவும் அதற்கு நம்மால் ஆன எல்லாக் காரியங்களையும் செய்துதீர வேண்டியவர்களாகவும் ஆகிவிட்டோம். ஆதலால் அதைப் பற்றிக் கவலையிலலை.

[குடி அரசு—தலையங்கம்—1-1-1933]

18. திருத்தப்பட்ட சு. ம. வேலைத்திட்டம்

1. பிரிட்டிஷ் முதலிய எந்த வித முதலாளித் தன்மை கொண்ட ஆட்சியிலிருந்தும் இந்தியாவைப் பூரண விடுதலை அடையச் செய்வது.
2. தேசத்தின் பேரால் கொடுக்கப்பட வேண்டிய எல்லாக் கடன்களையும் ரத்துச் செய்வது.
3. எல்லாத் தொழிற்சாலைகளையும், கிரியில்வேக்களையும், பாங்குகளையும், கப்பல், படகு நீர்வழிப் போக்குவரத்து சாதனங்களையும் தேசியமயமாக்குவது.
4. எந்த விதமான பிரதிப் பிரயோசனமும் கொடுபடாமல் தேசத்தில் உள்ள எல்லா விவசாய நிலங்களையும் காடுகளையும் மற்ற தாவர சொத்துக்களையும் பொது ஜனங்களுக்கு உரிமையாக்குவது.
5. குடியானவர்களும், தொழிலாளிகளும், லேவா தேவிகாரர்களிடம் பட்டிருக்கும் கடன்களையெல்லாம் (கேசல்) செல்லுபடியற்றதாக ஆக்கிவிடுவது. அடிமை ஒப்பந்தங்களை ரத்துச் செய்துவிடுவது.
6. சுதேச சமஸ்தானங்கள் என்பவைகளையெல்லாம், மாற்றி இந்தியா முழுவதையும் தொழிலாளிகள், குடியானவர்கள், சரீர வேலைக்காரர்கள் என்பவர்களுடைய நேரடியான ஆட்சிக்குக் கொண்டு வருவது.
7. தொழில் செய்பவர்கள் 7 மணி நேரத்திற்குமேல் வேலை செய்யக்கூடாது என்பதுடன், அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை உயர்த்தப்படுவது. தொழிலாளிகளுக்குக் கூலியை உயர்த்தி, அவர்களது சுக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய சவுகரியங்களும்—மில்வச நூல் நிலையங்கள், மருத்துவ மனைகள், பொருதுபோக்கு கிடங்குகள் முதலிய வசதிகளையும் ஏற்படுத்துவது. தொழில் இல்லாமல் இருக்கின்றவர்களை சர்க்கார் போஷிக்கும் படியும் செய்யவது. என்பவைகள் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அடிப்படையான இலட்சியங்களாகும்.

திருத்தப்பட்டபடி நிறைவேறிய வேலைத்திட்ட தீர்மானம் :-

சுயமரியாதை மிகக்கூடிய தென்னிந்தியாவில் சென்ற 7, 8 வருஷ காலமாகப் பாமர மக்களிடையே ஏராளமாய்ப் புதைந்து கிடந்த சாதி, மதம் முதலியவைகளைப் பற்றிய குருட்டு நம்பிக்கைகள், மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவைகளைப் பற்றியும், பொருளாதாரத் தன்மையின் கீழ்திலையைப்பற்றியும் செய்துவந்த புரட்சிப் பிரச்சாரத்தின் பயனாய் ஒரு பெருந்த உணர்ச்சியைக் கிளப்பிவிட்டிருப்பதாலும்; பகுத்தறிவிற்று ஏற்காத முறையில் நடைபெற்று வரும் மேற்கண்ட பழக்கவழக்க முறைகளைச் சட்ட மூலமாகவன்றி வேறு வழியில் ஒழிப்பது என்பது முடியாதது என்கின்ற அபிப்பிராயம் நாளுக்குநாள் பலப்பட்டு வருவதாலும்,

பாமர மக்களைப் பல அரசியல் ஸ்தாபனங்களும், சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும் அந்தந்த விஷயங்களில் அடக்கியும், பொருளாதாரத் துறையில் ஒடுக்கியும் வைப்பதற்குச் சாதனமாக அரசியல் ஸ்தாபனங்களே உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என்பது ஆட்சேபிக்க முடியாத உண்மையாய் இருப்பதாலும்,

வட்டமேஜை மகாநாட்டின் பயனாய் பாமர மக்களின் பகுத்தறிவு வளர்ச்சிக்கு நாசத்தை உண்டாக்கும் கொடுமையான பழக்க வழக்கங்களுக்கும் மனிதத் தன்மைக்கு முரணான சாதி வித்தியாசங்களுக்கும் மற்றும் பல கெடுதிகளுக்கும் பாதுகாப்பும் ஆக்கமும் அளிப்பதாய் இருப்பதாலும்,

சுயமரியாதை மிகக்கத்தாருக்குள் (Socialist Party) சமதர்மக் கட்சி என்பதாக ஒரு அரசியல் பிரிவை ஏற்படுத்தி, அதற்கு அடியிற் கண்ட திட்டத்தை வகுத்து, அதன் மூலம் பரிகாரம் தேடுவது என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

1. பொதுஜன சவுசியல்களுக்குக் ஏற்பட்ட சாதனங்களைத் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் அனுபவிப்பது என்பதற்கும்; சாதி மத சம்பந்தமான கொடுமைகளுக்கும் பாதுகாப்பு களாய் இருக்கும் அறிவுக்கு ஒவ்வாத முறைகளை ரத்துசெய்ய வேண்டும். பாமர மக்களை அவர்களது பொருளாதாரக் கொடுமையிலிருந்தும் சாதி, மதக் கொடுமையிலிருந்தும் விடுவிக்கும் சுதந்திர மனிதநீராகக் ஆக்குவதற்கும், பொதுஜன அவசியத்திற்கென்று ஏற்படுத்தப்படுகின்ற தொழில் முறைகள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் ஆகியவைகளின் நிர்வாகத்தையும், அதன் உலாபத்தையும் தனிப்பட்ட மனிதர்கள் அடையாமலிருப்பதற்கும் வேண்டிய காரியங்களை அரசியல் ஸ்தாபனங்களின் மூலமாகச் செய்யவேண்டும்.

2. எல்லா சட்டசபை, முனிசிபல், தாலுக்கா, ஜில்லா சபை ஆகியவற்றின் தேர்தலுக்கு வயதுவந்த யாவருக்கும் ஒட்டுரிமை ஏற்படும்படி செய்யவேண்டும். தனிப்பட்ட தொழிற்சாலைகள், கிராமிய, கப்பல் முதலியவைகளில் தொழிலாளிகளுக்கு எப்பொழுதும் தொழில் இருப்பதற்கு ஒரு ஜவாப்தாரித்தனத்தையும் அவர்களுக்கு வாய்க்கக்கூடு வேண்டிய ஊதியத்தை நிர்ணயப்படுத்தி, அதற்கு ஒரு உறுதிப்பாட்டையும் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

3. நிலச் சொந்தக்காரர்களால் ஏல்லாமல் விவசாயத்தின் ஈடுபட்ட தொழிலாளிகளுக்கு வெள்ளாமைமையில் ஒரு நியாயமான பங்கு கிடைக்கச் செய்யவேண்டும்.

4. கோவில் பிரார்த்தனை முதலிய மத ஸ்தாபனங்களின் சொத்துக்கள், வரும் புகள் ஆகியவைகளைப் பொதுஜனங்களின் தொழில், கல்வி, சுகாதாரம், வீட்டு வசதி, அநாதைப் பிள்ளைகள் விடுதி ஆகியவைகளுக்குப் பயன்படுத்த அனுமதி பெறவேண்டும்.

5. இந்திய சமூகத்தில் சாதி, மதப் பிரிவு முதலியவைகளைக் குறிக்கக்கூடிய குறிப்புகள் எதையும் பொது ஆதாரங்களில் (பிரிசுட்டிகளிலிருந்து) எடுத்துவிடுவதற்கும்,

அம் மாதிரிப் பட்டம் உடையவர்களைப் பொது வேலைகளில் கிடம்பெறாமல் இருக்கும்படி செய்வதற்கும் அனுமதி பெறுதல்.

6. முனிசிபாலிடி முதலிய ஸ்தல ஸ்தாபனங்களின் மூலமாகவே போக்குவரத்துச் சாதன வசதி, வீட்டு வசதி, பால் வசதி, வைத்திய வசதி முதலியவைகள் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

7. மிவைகளை நிறைவேற்ற சட்டசபை, முனிசிபாலிட்டி முதலிய ஜனப் பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களுக்கு மேற்கண்ட கட்சியினர் பேரால் அபேட்சகர்களை நிறுத்தவேண்டும்.

8. கட்சி அபேட்சகர்கள் மேற்கண்ட திட்டங்களுக்கு உறுதி கூறிக் கையெழுத்திட வேண்டும்.

9. மேற்கண்ட சட்டங்கள், சீர்திருத்தங்கள் முதலியவைகளை யெல்லாம் சட்ட சபைப் பிரவேசம் மூலம், பிரசங்கம் மூலம், சொல்லுவதன் மூலம், பத்திரிகை - துண்டுப் பிரசுரம் முதலியவைகள் மூலம் சட்டத்தை அனுசரித்துச் செய்யவேண்டியது.

[குடி அரசு - தனவயங்கம்-1-1-1932]

19. புரட்சி வேண்டும்

தலைவரவர்களே! கோவை சுயமரியாதை மியக்கத் தலைவரவர்களே! வாவிபத் தோழர்களே! மற்றும் மிங்குக் கூடியுள்ள தோழர்களே!

உங்கள் பத்திரிகளின் மூலம் உங்களுக்குள்ள ஆர்வம் இன்னதென்று நன்றாய் விளக்குகின்றது. அவற்றையெல்லாம் என்னைப் புகழும் வழியில் காட்டி விட்டீர்கள். நான் அப் புகழ்ச்சிகளை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடமா என்பதை நீங்களே யோசித்துப் பாருங்கள்; ஆனால், ஒன்றை மட்டும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அதாவது, என்னென்ன காரியம் நான் சாதித்த விட்டதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்களோ, அந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் அவசியம் நடந்தாகவேண்டும் என்றும், அதற்காக நாம் எல்லோரும் பாடுபடவேண்டும் என்றும் ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

தவிர, அப் பத்திரிகளின் கிரண்டொரு இடங்களில் நமது மியக்கம் சீர்திருத்த மியக்கமென்றும், பொதுநல மியக்கமென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அவைகளை நான் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. 'நமது மியக்கம் சீர்திருத்த மியக்கமல்ல; ஆனால் அழிவு வேலை மியக்கம்' என்றே சொல்லுவேன். சீர்திருத்தம் என்றால் எதைச் சீர்திருத்தவது? இன்றைய நிலையில் மனித வாழ்க்கைக்கு, சமத்துவத் தன்மைக்குப் பெரும்பான்மையான மக்களாகிய ஏழை மக்கள் படும் கஷ்டமும் தரித்திரமும் இழிவும் நீங்குவதற்கு அனுசூல மாக என்ன கொள்கைகள், நடைமுறைகள் மிங்கு இருக்கின்றன, என்று பாருங்கள். அதாவது, மத சம்பந்தமாகவோ, கடவுள் சம்பந்தமாகவோ, பொருளாதாரமுறை சம்பந்தமாகவோ, அரசியல் சம்பந்தமாகவோ ஏதாவது ஒரு கொள்கை மனித சமூக ஜீவகாருண்யத்திற்காவது, சமத்துவத்திற்காவது ஏற்றதாய் இருக்கின்றதா? என்று பாருங்கள். மிருந் தாடிதானே சீர்திருத்தம் செய்வீர்கள்? மதம்-கடவுள், பொருளாளன், அரசன் இவர்கள் எல்லோரும் மக்களை வருத்தி வருத்தி வஞ்சித்துக் கொடுமைப்படுத்தி வாழும் மக்களாவார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒரு தாயின் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்; ஆளுக்கொரு வேலை பார்த்திற்வர்கள். இவர்களுக்கு அனுசூலமாகவே எல்லாம் இருக்கின்றன. மிவைகளில் எதைச் சீர்திருத்தம் செய்தாலும், செய்ய நினைத்தாலும் அவை இன்னும் வெகுதூரம் நிலைத்திருப்பதற்குத்தான் பயன்படுமே தவிர, மாறுதலை உண்டாக்க முடியாது. மிவைகள் எல்லாம் அழிந்தொழிந்தால் ஒழிய கஷ்டம் நீங்கப் போவதில்லை.

உதாரணமாக, 'மகா விசேஷம்' பொருந்திய ஒரு (பேரூர்) தீர்த்தக் குளத்தை எடுத்ததொன்றாகும். அது 'ஒரு கடவுளால் உலகிலுள்ள மக்களின் சர்வபாவமும் நீங்குவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட பொற்றாமரைக் குளமாய்' இருக்கலாம். அதன் புராணமானது, 'அக் குளத்து நீரில் ஒரு துளி மேலே பட்டமாதிரித்தல் சகல பாவமும் தீர்த்து வெகு காலத்திற்குச் சொர்க்கத்தில் இருக்கக்கூடிய மகத்துவமுடைய' தென்று கடவுளே சொன்னதாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றையதினம் அக் குளத்து நீரில் ஒரு துளி மேலே பட்டால் சொரியும் ஊரலும் குஷ்டநோயும் உண்டாவதாய் இருந்தால், அதை நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் முனிசிபாலிட்டி என்ன செய்யும்? தண்ணீரைச் சுத்தமாக்க மருந்துகள் போடலாம் என்று சொல்லுவீர்கள். மருந்துகள் போட்ட பின்னும் அத் தண்ணீரின் குணம் அப்படியே இருந்தால் என்ன செய்வீர்கள்? தண்ணீரையெல்லாம் விறைத்து வெளியில் கொட்டி கிணற்றைச் சுத்தம் செய்வீர்கள். அந்தப்படிச் சுத்தம் செய்த பின்னும் அத் தண்ணீரின் குணம் அப்படியே இருந்தால் பிறகு என்ன செய்வீர்கள்? 'அக் கிணற்று நீர் ஊற்றமே விடித் தன்மை பொருந்தியது' என்று கருதி அக் குளத்தில் யாரையும் இறங்கச் செய்யாமல் செய்து, குப்பை செத்ததைக் கொட்டி அதை முடி விடுவீர்களா? இல்லை யா? இதைச் செய்யாமலிருந்தால் முனிசிபாலிட்டியாரையாவது, பொதுமக்களை யாவது அறிவுடைய மக்கள் என்று நாம் கூறுவோமா?

ஆகவே, மனித சமூகத்திற்குத் தீங்கை இழைத்துவரும் விஷயம் கடவுள் சொன்ன தானாலும், மதம் சொன்னதானாலும். அல்லது கடனும் மதமும் அரசாங்கமும் ஆனாலும் அவைகளை அழிக்கத் தைரியம் கொள்ளவேண்டும். நாம் எல்லோரும் வெகு காலமாகவே— முன்னோர் காலத்தொட்டு மத சீர்திருத்தவாதிகளாகவும், கடவுள் சீர்திருத்தவாதிகளாகவும், ஒழுக்க சீர்திருத்தவாதிகளாகவும், அரச சீர்திருத்தவாதிகளாகவும் இருந்து பார்த்தாய் விட்டது. நமது முன்னோர்கள் காலத்தொட்டு ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாய் சீர்திருத்தவாதிகளாய் இருந்தும் பார்த்தாய்விட்டது. எந்தத் துறையில் சீர்திருத்தமடைந்திருக்கிறோம்? ஏழை 'சீர்திருத்தமடைந்து' நாளுக்கு நாள் பட்டினியும், நோயும் இழியும் அடைந்துகொண்டே போகிறான். பணக்காரனும் சோம்பேறியும் சீர்திருத்தமடைந்து நாளுக்கு நாள் பெரும்பணக்காரராகி, பிரபுவாகி, ஜமீனாகி, ராஜாவாகி தலைமுறை தலைமுறை ஜமீனும், ராஜாவுமாய் ஆகிக்கொண்டே போகிறான். சீர்திருத்தத்தின் பலனைக் காண்பதற்கு இன்னும் வேறு என்ன உதாரணம் வேண்டும்? ஆகவே, ஏழைத் தன்மை, பணக்காரத் தன்மை என்கின்ற இரண்டு தன்மையும் உலகில் இருக்கக்கூடாது என்று, அவைகளை அடியோடு அழிப்பது நல்ல வேலையா? அல்லது, அத் தன்மைகள் எந்த ரூபத்திலாவது என்றும் இருக்கும்படி சீர்திருத்தம் செய்வது நல்ல வேலையா? என்று யோசித்தப் பாருங்கள். அழிவு வேலைக்கு எதிர்ப்புத்தான், சீர்திருத்த வேலை என்பது; தீமைகளுக்குக் காவல்தான் சீர்திருத்தம் என்பது. ஆகவே, தீமைகளை அழிக்க வேண்டுமானால், அவற்றின் காவல்களையும், காப்புக்களையும் முதலில் தீர்த்துவிடவேண்டும்.

அரசனையானாலும், மதத்தையானாலும், கடவுளையானாலும், நாம் எதிர்ப்பதும், அழிக்க முற்படுவதுமான காரணமெல்லாம் இவை தீமைக்குக் காவலாய் இருக்கின்றன என்கின்ற ஒரே நோக்கமேயல்லாமல், அவைகளிடம் நமக்குப் பொறாமையோ, துஷ்பணமோ ஏற்பட்டதால்ல. ஏழமைக் கஷ்டமில்லாமலும், பணக்காரக் கொடுமை மில்லாமலும், பார்ப்பன உயர் சாதி மில்லாமலும், பழைய தாய்ந்த சாதி மில்லாமலும், முதலாளி ஆதிக்க மில்லாமலும், கூலி அடிமைத் தன்மை மில்லாமலும் இருப்பதற்கு—ஆகாரமான மதம் கடவுள், அரசன், சட்டம், நீதி, தர்மம் ஆகியவைகளை நாம் அழிப்பதில்லை. அவைகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலையே இல்லை. இவர்கள் விஷயத்தில் நாம் மதத் துரோகியோ, கடவுள் துரோகியோ, ராஜா துரோகியோ சட்டம் மறுக்கவோ, அதர்மக்காரனாகவோ ஆக சிறிதும் விரும்பவில்லை.

ஏழை-பணக்காரத் தன்மையையும் கீழ்-மேல் சாதியையும், முதலாளி-அடிமையையும் கொண்டான நிலைமைகள் நடைபெற ஆரவாயிருக்கும் கடவுள், மதம், தர்மம், சட்டம் ஒழிந்தே ஆகவேண்டும்; ஆரவாயிருக்கும் கடவுள், மதம், என்பவை அரசன் மாதிரிமல்ல, இவைகளை அனுமதித்துக்கொண்டிருக்கும் அரசாங்கமும், நீதி, ஒழுக்கம், பழக்கம், வழக்கம் முதலியன என்பவற்றையும், நாங்கள் அழித்தே தீருவோம். ராஜா துரோகி, கடவுள் துரோகி, மதத் துரோகி என்கிற பூச்சாண்டுகள் இனி சுயமரியாதைக்காரர்களிடம் செல்லாது.

சுயமரியாதைக்காரர்களிடம் மாதிரிமல்ல, வெகு சீக்கிரத்தில் உலகத்திலேயே அவைகளுக்கு இடமில்லாமல் போகப்போகின்றது. இதுகாலம் வரையும் கஷ்டப்படும் மக்கள் தங்கள் தலைவியினிமீதும், கடவுள்மீதும் பழிபோட்டுக்கொண்டு, தலைவியியை மாற்றவும் கடவுள் தயவு பெறவும் என்று, மேலும் மேலும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டே இருந்து வந்தார்கள். ஆனால், இப்போது சுயமரியாதைக்காரர்களால்—நாத்திகர்களால், கடவுள் மதத் துரோகிகளால் ஐனங்கள் உண்மையை உணர்ந்துகொண்டார்கள். இவைகள் சோம்பேறிகளும், பணக்கார முதலாளிகளும் செய்யும் சூழ்ச்சியும் பித்தலாட்டமுமேயொழிய வேறல்ல என்றும், கடவுளும் மதமும் இந்தப் பித்தலாட்டக்காரர் கற்பனைகளே தவிர வேறு இல்லை என்றும் உணர்ந்துகொண்டார்கள்; நன்றாய் உணர்ந்துகொண்டார்கள். இப்போது இவைகளை எப்படி ஒழிப்பது? என்பதில் தான் கவலையாய் இருக்கிறார்கள்.

வேகமாய்ப் போகவேண்டிய, போவதற்குத் தயாராய் இருக்கிற மோட்டார்களுக்கு முன்னால், பனை மரத்தைக் கொண்டுவந்து போட்டதுபோல், இன்று கடவுளும் மதமும் அரசாங்கமும் குறுக்கே கொண்டுவந்து போடப்பட்டு இருக்கின்றன. இவை வெகு நாளையக் கடவுளாய் இருந்தாலென்ன? அவதார புருஷர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட மதமாய் இருந்தாலென்ன? சட்டப்படி அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கமாய் இருந்தால் என்ன? ஒழிய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தபின்—அவை தானாக ஏற்பட்டால் என்ன? சட்டப்படி ஏற்பட்டால் என்ன? சும்மா ஏற்பட்டால் என்ன? ஒழியவேண்டுமா, வேண்டாமா? என்பது தானே முக்கிய விஷயம்.

அதுபோலவேதான், பொதுநலசேவை என்பதும், மனித சமூக சமதர்மத்துக்கு விரோதமானதேயாகும். பொதுநலம் என்றால் என்ன? எல்லோருக்குமே நன்மைசெய்ய வேண்டுமென்பதுதான் அதன் பொருளாக முடியும். கொடுமைப்படுத்திற் கூட்டத்துக்கும், கொடுமைப்படுத்திற் கூட்டத்துக்கும் நன்மை செய்வதென்றால் அதனால் என்ன பிரயோஜனம் ஏற்படும்? கஷ்டப்பட்ட, படுகின்ற கூட்டத்துக்குத்தான் நன்மை செய்ய வேண்டும்.

ஆகவே, நாம் ஒரு கூட்டத்தாருக்குத்தான், ஒரு வகுப்புக்குத்தான் நன்மை செய்கின்றவர்களாவோம்; அது மற்றொரு வகுப்பாருக்குத் தீமையாய்த் தோன்றலாம். நமக்கு அதைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. திருடனுக்கும், திருட்டுக் கொடுப்பவனுக்கும் எப்படி நன்மை செய்ய முடியும்? 'திருட்டுப் புத்தியை விட்டு விடு; கீடலாவிட்டால் விட்டு விடுபடிச் செய்வேன்' என்பதுதான் திருடனுக்குச் செய்யும் நன்மையாகும். இதை நன்மையாகத் திருடன் மத்ப்பானா? ஆதலால் நமது சேவை ஒரு நாளும் பணக்காரனுக்கும் முதலாளிக்கும் நன்மையாய்க் காணமுடியாது. அவர்களுக்கு இனியும் நன்மை செய்வது என்பது நமது கொள்கையுமல்ல. ஆகவே, நாம் பொதுநல சேவைக்காரர் அல்ல; நாம் புரட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவோம். நமக்குச் சீர்திருத்தக்காரர்களும், பொதுநலச் சேவைக்காரர்களும் பெரிய விசீராதிகளையாவார்கள். புரட்சி ஆரம்பித்த காலங்களில்தான் சீர்திருத்தங்கள், பொதுநலச் சேவைகள் புறப்படும். எதற்கு! புரட்சிகளை அடக்குவதற்கு! ஆகையால், நாம் எந்தவித சீர்திருத்தவாதி

களுடனும், எந்தவிதப் பொதுநலவாதிகளுடனும் சேராமல் தனித்து நின்றே புரட்சி செய்ய வேண்டும்.

தலைகீழாய்க் கவிழ்ப்பதுதான் புரட்சியாகும். உதற்காக யாரும் பயப்படக்கூடாது. குழந்தைகளைப் பூச்சாண்டி பேர் சொல்லி மிரட்டுவதுபோல, நம்மையும் 'புரட்சி என்று வாயில் சொல்லாதே, மனதினாலும் நினைபாதே, வாய் வெந்துபோகும்' என்று பலர் சொல்லுவார்கள். இனி அந்தக் கதை பவியாது. புரட்சி செய்து வெற்றி பெற்ற தேசிய சனையும் மக்களையும் பார்த்து விட்டோம். நாமும் சில விஷயங்களில் புரட்சி செய்தும் பார்த்துவிட்டோம். சாதிப் புரட்சி செய்தோமே என்ன ஆய்விட்டது? வெற்றி மார்க்கத்தில் செல்லுகிறோமா, இல்லையா? மதப் புரட்சி செய்தோமே, என்ன முழுக்கிப் போய்விட்டது? தத்துவார்த்தம் பேசி அதைக் காப்பாற்றப் பாடுபடுகின்றார்களே ஒழிய, புரட்சி செய்தவர்களுக்கு என்ன ஆபத்து வந்தது? கோவில் நுழைவுப் புரட்சி என்ன ஆய் விட்டது? இப்போது அது சட்டசபைக்கு வந்து விட்டது. கோயிலுக்குள் விடுவதற்கு மனமில்லாதவனும் கூட நம்முடன் சேர்ந்து கொண்டு 'கோவிந்தா' போடவேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டானா, இல்லையா? அரசியல் புரட்சியும் செய்கின்றோம்; அரசனே வேண்டியதில்லை என்றும் சொல்லுகின்றோம். பல தேசங்களில் இப்புரட்சிகள் வெற்றி பெற்றும் இருக்கின்றன. இவற்றை நாமும் தைரியமாய்ச் சொல்லவும் முன்வந்து விட்டோம். என்ன ஆய்விட்டது? நம்மைப் பொறுத்தவரை இந்தப் புரட்சிகளை எல்லாம் நாம் ஏன் செய்தோம்? ஏழை மக்கள் கஷ்டம் நீங்கவும், பாடுபடுகின்ற மக்களைச் சோம்பேறிகள் ஏய்த்து அவர்களது பலன்களை எல்லாம் அடையாமல் இருக்கவும்தான் செய்தோமே ஒழிய, செய்கின்றாமே ஒழிய மற்றபடி யாரிடமாவது குரோதமோ வெறுப்போ பொறாமையோ துவேஷமோ பலவந்தமோ மனதில் வைத்துச் செய்தோமா? என்று யோசித்துப் பாருங்கள். மனிதன் என்று ஒருவன் இருப்பானாயினால் அவன் முன் மற்றொரு மனிதன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால், எவனும் பரிதாபப்பட்டுத்தான் திருவான். சகிக்கமுடியாத கஷ்டம் வந்துவிட்டால், அவனுக்குப் பாபமோ, நரகமோ சட்டமோ, நீதியோ, பழக்கமோ, வழக்கமோ ஒன்றும் எதிரில் இருக்கமுடியாது.

ஆதலால், இன்றைய நிலைமையானது சகிக்கமுடியாத கஷ்டத்தாலும் வேறு அனேக வழிகளில் பார்த்துப்பார்த்து முடியாததாலும் ஏற்பட்டதாகும்.

நாம் அடுத்த ஜன்மத்தை நம்பி வெகுநேரம் வீணாக்கிவிட்டோம்; மேல் லோகத்தை நம்பி வெகுநேரம் வீணாக்கி விட்டோம்; தலைவிதியை நம்பி வெகுநேரம் பாழாக்கி விட்டோம்; ஒழுக்கத்தையும், நியாயத்தையும், சட்டத்தையும் நம்பி வெகுநேரம் நரசு மாக்கிவிட்டோம். இப்போதும் தேசத்தையும் தேசியத்தையும் நம்பி மறுபடியும் வெகுநேரம் பாழாக்கி வருகிறோம். இவைகளை நம்புவது, இவைகளுக்குக் கட்டுப்படுவது, இவைகளுக்காகப் பாடுபடுவது எல்லாம் முட்டாள்தனம் என்பதை உணர்ந்தோம். இனி மனித சமூக விடுதலைக்கும், ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதன் அடக்கி அடிமைப்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்துவதை ஒழிப்பதற்கும், ஒரு மனிதனின் உழைப்பை மற்றொரு மனிதன் அனுபவித்துக்கொண்டு சோம்பேறியாய் வாழ்வதை அழிப்பதற்கும் பாடுபடவேண்டும் என்றுதான் சொல்லுகின்றோம்.

இது குற்றமானால், இது பாபமானால் இந்தக் குற்றத்தையும், பாபத்தையும் 'ஞாலாக' ஒவ்வொருவரும் செய்யவேண்டியதுதான்; வரவேற்க வேண்டியதுதான். ஆனால், நமது கருத்தும், செய்கையும் பரிதாபத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டதாகவும் குரோதத்தையும், பலாத்காரத்தையும் வெறுத்ததாகவும் இருக்கவேண்டுமென யொழிய, மற்றபடி வீணா அர்த்தமற்ற ஆத்திரத்தையும், துவேசத்தையும் மூரட்டுத்தனத்தையும் குறிக்கொண்ட தாய் இருக்கக்கூடாது.

[கோவையில், 30-1-1932-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 5-2-1933]

20. சுயமரியாதை நோக்கம்

'மனித சமூகத்தில் சுயமரியாதை உணர்ச்சியும், சகோதரத்துவமும் தோன்ற வேண்டும்; ஒருவன் உயர்ந்தவன், ஒருவன் தாழ்ந்தவன் என்ற எண்ணம் அகல வேண்டும்; உலகியர் அனைத்தும் ஒன்றெனும் எண்ணம் உதிக்கவேண்டும். வகுப்புச் சண்டைகள் மறையவேண்டும். மேற்சொன்ன கொள்கைகளைப் பரவச்செய்தற்காக நாம் உழைக்கும் காலத்தில் நம்மைத் தாக்குபவர்களுடைய, வார்த்தைகளையாவது செய்க்கணையாவது நாம் சிறிதளவும் பயமின்றி, சிநேகிதர்-விரோதி என்கிற வித்தியாச மில்லாமல் யாவரையும் கண்டிக்க நாம் பயப்படப்போவதில்லை.

இந்த நோக்கம் காரணமாக, இந்தக் கொடுமைகளை யெல்லாம் நேர்முகமாக வெளிப் படுத்தி ஒருவனை ஒருவன் கொன்றையிட முயற்சிப்பதைத் தடுக்கக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

['குடி அரசு'—தலையங்கம்—9-4-1933]

21. சுயமரியாதை சமதர்மம்

தோழர்களே!

தோழர் பி. சிதம்பரம் அவர்கள் M. L. A. ஸ்தானம் பெற்றதற்காக ஏற்பட்ட பாராட்டு விழாவிற்குத் தலைமை வகிப்பது என்பது மிக்க மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கின்றது. இதற்காகவே குற்றாலத்திலிருந்து தேச அசவுக்கியத்தைக் கவனிக்கும் வந்திருக்கிறேன்.

தோழர் சிதம்பரம் அவர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்குத் தூண்போன்றவர். அவரது எழுத்துக்களும், அபிப்பிராயங்களும் எனக்குத் தீவிரமாய்ச் செல்லப் படிக்கப்போல் உதவியன. நமது நாட்டிலுள்ள ஆராய்ச்சி அறிஞர்களில் தோழர் சிதம்பரம் முக்கியமான ஒருவராவார். அவர் இந்த 6, 7 வருஷ காலமாய் இயக்கத்துக்குச் செய்து வந்திருக்கும் தொண்டு மிகவும் போற்றற்குரியதாகும். இயக்கத்தின் போரல் அவர் யாதொரு பயனையும் அடைந்ததில்லை என்பதையும் இயக்கத்தால் அவருக்குப் பல கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஏற்பட்டதும் எனக்குத் தெரியும். இப்பேர்ப்பட்ட ஒருவரை சுயமரியாதைச் சங்கம் பாராட்ட வேண்டியது கடமையாகும். ஆதலால்தான், நான் இத் தலைமைப் பதவியை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்க வந்தேன். ஆனால், இந்தச் சமயத்தில் எனது பழைய நண்பர் தோழர் சிவதாணுப் பிள்ளை M. L. A. அவர்கள் என்னை இத் தலைமைப் பதவிக்குப் பிரேரேபிக்கும் சடங்கை நடத்துகையில், சடங்குகளில் சொல்லப்படுவது போலவே என்னைப்பற்றி என்னென்னவோ புகழ்ந்து கூறினார். அவைகள் பெரிதும் எனக்குப் பொருத்தமற்ற தாதலால், எனக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்லுவதை தோழர் சிவ தாணுப் பிள்ளை அவர்கள் மன்னிப்பார்களாக. ஏதோ என் புத்திக்குச் சரியென்று பட்ட வகையில் நான் சிறிது தொண்டுசெய்து வருகிறேன். அது எனது கடமை என்று கருதிச் செய்கிறேன். அதற்கு இவ்வளவு புகழ்ச்சி வேண்டியதவசியமில்லை. அன்று நான் கொண்ட அனேக அபிப்பிராயங்களுக்கு இன்று நான் மாறுபட்ட அபிப்பிராயமுடைய வனாய் இருக்கிறேன். இனி நாளை எவ்வித அபிப்பிராயம் ஏற்படும் என்று எனக்கே தெரியாது. உலகம் மாறிக்கொண்டிருப்பது. மனிதனின் அறிவு சதா நேரமும் படிப்பி லேயே இருக்கிறது. அப் படிப்புக்குத் தக்க அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டதான் இருக்கும். இத்திலையில் தோழர் சிவதாணுப் பிள்ளை அவர்களுடைய ஒரே அபிப்பிராயத் துக்கு நான் மாறுபட்டிருப்பதற்கும் அவர் மன்னிப்பாராக. அதாவது, எனது தீவிரமான சில அபிப்பிராயங்கள், அபிப்பிராயப் பேதத்துக்கு உடமையானதென்றும் அதைப்பற்றிப் பேச எவருக்கும் உரிமை இல்லை என்றும் சொன்னார். அதை நான் தாழ்மையுடன் பலமாய் மறுக்கிறேன்.

ஏனெனில், அது எனது கொள்கைக்கு விரோதமானதாகும். ஒருவர் எப்படிப்பட்ட மனிதனாயினும், மனிதத் தன்மைக்கு மேற்பட்டவன் என்று சொல்லப்படுவானாகிலும் அவனது அபிப்பிராயங்கள் எப்படிப்பட்ட மனிதனாலும் பரிசோதிக்கப்படவும் தர்க்கிக்கப்படவும் தக்கதாகும் என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். யாருடைய அபிப்பிராயத்தையும்—எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தையும் ஆட்சேபிக்கவும், அடியுடன் மறுத்து எதிர்க்கவும் யாருக்கும் உரிமையுண்டு என்பதும் எனது அபிப்பிராயம். ஆதலால், எனது அபிப்பிராயங்களைப்பற்றிக் குறை கூறவே, தர்க்கிக்கவோ யாரும் தகுத்யுடையவர்கள் அல்ல என்று தோழர் சிவநாணுப் பிள்ளை அவர்கள் சொன்னதை நான் ஏற்கமுடியாமல் இருக்கிறது.

ஒரு விஷயத்தை வேண்டுமானால் நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அதாவது, எந்த மனிதனுக்கும் அவனது அபிப்பிராயம் என்றும் பேரால் எதையும் சொல்ல உரிமையுண்டு. அதைத் தடுப்பது என்பது யோக்கியமற்ற காரியமாகும். யார் எதைச் சொன்னாலும் சொல்ல அவகாசமளித்த பிறகுதான் அதை மறுத்துப் பேசவேண்டும்.

சுயமரியாதைக்காரர்கள் சட்டசபைக்குப் போகவேண்டுமென்பது சுயமரியாதை சமதர்மக் கட்சித் திட்டமாகும்.

சட்டசபையில் கட்சித் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வைக்கமுடியுமா, என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். எல்லாம் செய்யாவிட்டாலும் பெரும்பான்மையான விஷயங்களை சட்டசபை மூலம் செய்வீக்கலாம் என்கின்ற நம்பிக்கை உண்டு. அன்றியும், சுயமரியாதைக்காரர்கள் சட்டசபையைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று சு.ம. சமதர்மத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறது. இவை எப்படி இருந்தாலும், சு.ம. இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் அதன் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்ய சட்டசபை முதலிய ஸ்தாபனங்களை உபயோகித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், சட்டசபையில் செய்யவேண்டிய காரியம் இன்னது என்று கிப்போனையை சட்டசபை மெம்பர்களுக்கே தெரியாது என்றும், 'ஒட்டர்களுக்குத் தெரியாது என்றும் நான் கூறவேன். அன்றியும், அதை வெளியில் பிரச்சாரம் செய்யவும் கூட சில கூட்டத்தார் இடம் கொடுக்காமல் காலித்தனம் செய்து தடுத்து வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட காலிக் கூட்டங்களுடன் போராடிக்கொண்டு பிரச்சாரம் செய்துகொண்டிருப்பதைவிட, சட்டசபையில் பிரச்சாரம் செய்வது மிகவும் பலனளிக்கக்கூடியதாய் இருக்கும். சட்டசபை நடவடிக்கைகளில் ஒரு மனிதன் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தாராளமாய் வெளியிட இடமுண்டு. பொறுமையுடன் கேட்டாக வேண்டும். பத்திரிக்கைக்காரர்கள் அதை யோக்கியமான முறையில் (திரித்துக் கூறாமல்)தான் வெளியிட்டாக வேண்டும். சட்டசபை நடவடிக்கை ரிக்கார்டுகளில் நாணயமாய் எழுதிவைக்கப்படும். இந்த நிலையுள்ளவரையில் சட்டசபைகள், பிரச்சாரத்துக்கு ஏற்ற இடமாகும். ஆதலால், அவைகளில் சு.ம.காரர் அமரவேண்டியது அவசியமான காரியம் என்று நான் கருதுகிறேன்.

தவிர, சட்டசபையில் பேசவேண்டிய அனேக விஷயங்கள் சு.ம. கொள்கைக்காரர்களுக்குத்தான் தெரியும்; அவர்கள்தாம் தைரியமாய்ச் சொல்லமுடியும் என்று முன் சொன்னேன். உதாரணமாக, இன்றைய வியாபாரத்தை எடுத்தக்கொள்ளுங்கள். வியாபாரம் என்றால் ஒருவகைத் திருட்டு என்றும், பலர் செல்வத்தையும் உழைப்பையும் சிலர் அனுபவிப்பது என்பதுதான் சு.ம.காரருடைய அர்த்தமாகும்.

விவசாயிகளுக்கும், பொதுஜனங்களுக்கும் இடையில் ஒரு தரகர் இருக்கக்கூடாது. அதுபோலவே, தொழிலாளிக்கும் பொதுஜனங்களுக்கும் இடையில் தரகர் இருக்கக்கூடாது என்பது சு.ம.காரர்களின் வியாபார சம்பந்தமான கொள்கையாகும். இதை வேறு எந்த மடம்பராவது தைரியமாய்ச் சொல்லமுடியுமா? சு.ம. மெம்பர்கள்தாம் சொல்லுவார்கள்.

அதுபோலவே, வரி விஷயங்களில் செல்வவர்களை விட்டுவிட்டு கிப்போது ஏறும் மக்களையே துன்புறுத்துகிறோம்.

உதாரணமாக, விவசாயத்துறையில் இன்றுள்ள வரித்திட்டமானது அக்சிரமான முறையில் போடப்பட்டு வருகிறது. அதாவது, ஓர் ஏக்கராகாரனுக்கு என்ன விகிதம், வரிபோடுகின்றோமோ, அதே திட்டம்தான் 1000 ஏக்கராகாரனுக்கும் வரிபோடப்படுகின்றது. இதை மாற்றியாகவேண்டும். 'இன்கம் டாக்ஸ்' (வருமானவரிபோல், இவ்வளவு ஏக்கர் பூமிக்கு மேற்பட்டவர்களுக்குத்தான் வரி என்றும், அதுவும் இத்தனை இத்தனை ஏக்கர் பூமிக்குமேல் உள்ளவனுக்கு இன்ன இன்ன வீதம் வரி என்றும் திட்டம் செய்ய வேண்டும். அப்படிக்கில்லாததால்தான், சிறு விவசாயக்காரர்கள் நாளுக்கு நாள் நசித்துப் பெரும் பெரும் நிலச்சவாந்தார்கள், ஜமீன்தார்கள் பெருகிவருகிறார்கள். இந்த ஞானம் மற்ற மெம்பர்களிடம் இல்லை; இருந்தாலும் எடுத்துச்சொல்லத் தைரியம் இல்லை.

அதுபோலவே, கல்வி விஷயத்திலும் பள்ளிக்கூடம் அதிகம் வைக்கவேண்டும் என்பதுதான் மற்ற மெம்பர்களுடைய கருத்தேயொழிய, எப்படிப்பட்ட படிப்பு-யாரைக் கொண்டு படிப்பிப்பது என்பதுபற்றிய ஞானமும் மற்ற மெம்பர்களுக்குப் போதாது. முதலாளித் தன்மை ஒழியும்படியான 'மார்க்சு' படிப்பும் மூடநம்பிக்கை ஒழியும்படியான படிப்பும் படிப்பிக்கச் செய்யப்படும் என்கின்ற விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியவே தெரியாது. இவை சு.ம. மெம்பர்களால்தான் முடியும். அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஆகையால், இதுபோன்ற அனேக விஷயங்களை உத்தேசித்தே சு.ம.காரர்கள் சட்டசபைக்குப் போக சமதர்மத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப்படி இங்கு, முதல் முதலாக தோழர் சிதம்பரம் அவர்களைத் தெரிந்தெடுத்தது, அதுவும் போட்டியின்றித் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதுபற்றி நான் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

[நாகர்கோவில், 13-8-1933-ல் சொற்பொழிவு-'குடி அரசு' 20-8-1933]

22. இயக்க நடப்புகள்

சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றி, அதன் சமுதாய சம்பந்தமான கொள்கைகளின் எதிர்களால் கிளப்பிவிடப்பட்ட பலவிதமான கற்பனைச் சேதிகளாலும், விஷமப் பிரச்சாரங்களாலும் பொதுமக்களுக்குள் சில தப்புஅபிப்பிராயங்கள் பரவி வருவதாகத் தெரிகின்றது.

இதைப் பற்றிப் பல சமயங்களில் நாம் பொது ஜனங்களுக்கு விளக்கியிருந்தும், சில பகுதிகளில் அவ்வித தப்பு அபிப்பிராயங்கள் மறியதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால், முன்பு விளக்கியவைகளையே மறுபடியும் விளக்கவேண்டியிருக்கிறது. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் ருக்கிய கருத்தெல்லாம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும், ஏழை மக்களுக்கும் நன்மை செய்வதற்கு உழைப்பதேயாகும். அதாவது, அவரவர்களை தற்போது இருக்கும் கஷ்டமான நிலையிலிருந்து விடுவித்து, சமூகத் துறையிலும் பொருளாதாரத் துறையிலும் சமத்துவமாக வாழச் செய்ய வேண்டும் என்பதேயாகும்.

இந்தக் கருத்து வெற்றிபெற வேண்டுமானால் அரசியல், சமுதாய இயல், பொருளாதார இயல் ஆகிய மூன்று துறைகளிலும் கவலையெடுத்து உழைத்து வந்தாலொழிய பயனெற்படாது. ஆதலால், சுயமரியாதை இயக்கமானது ருக்கியமாய் இத்திறைகளில் உழைத்துவர வேண்டியதாகிறது. எனவே, கீழ் மூன்று துறை உழைப்பிலும் இயக்கத்தின் திட்டம் என்ன என்பதை—ஒருவாறு பொது ஜனங்களுக்கும், அரசாங்கத்திற்கும், இயக்கத்தைக் குறைகூறுகின்ற நண்பர்களுக்கும் விவக்குவதற்காகக் கீழே விவரிக்கின்றேன்.

சுயமரியாதை இயக்கம் ஆரம்ப காலத்தில் அரசியல் துறையில் பிரவேசிக்கக்கூடாது என்கின்ற ஒரு அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருந்த போதிலும், அரசியலின் பேரால்

காங்கிரஸ் என்னும் ஒரு ஸ்தாபனத்தைப் பார்ப்பனர்கள் கைப்பற்றி, அதைத் தங்கள் ஆதிக்கத்திற்கு அனுசூலமாக ஆயுதமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்த—இந் நாட்டில் எவ்விதமான சமுதாய சீர்திருத்தமும், பொருளாதார சீர்திருத்தமும் ஏற்பட முடியாமல் அவ் விரண்டுக்கும் முட்டுக்கட்டையாகவே இருந்து வந்ததால், குறிப்பாகவும்—தெளிவாகவும் சொல்ல வேண்டுமானால், காங்கிரசை சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் முழுவதற்குமே விரோதமாக வேலை செய்வதற்கே பயன்படுத்தி வந்ததால்—அப்படிப்பட்ட காங்கிரசை எதிர்க்கவேண்டியதும், அதன் ஆதிக்கம் குறைக்கப்பட வேண்டியதற்கு எவ்வித முறையையும் கையாள்வேண்டியதும் அவசியம் என்னும் தன்மையில், அரசாங்கத் துடன் ஒத்துழைப்பது அவசியமானால் அந்தப்படியும் செய்வது என்றும் கருதி வந்திருக்கிறது என்பதோடு, உணியும் அந்தக் கருத்தையே கொண்டிருக்கிறது.

ஆதலால், சுயமரியாதை இயக்கம் அரசியலில் பிரவேசிக்கிறது என்று சொல்லப் படுமானால், பார்ப்பன ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்காகவும், காங்கிரசைப் பார்ப்பனர்கள் சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு விர்ராதமாய் உபயோகப்படுத்திப் பயன்பெறாமல் இருப்பதற்காகவுமேயொழிய, மற்றபடி அரசாங்க சட்டதிட்டங்களை எதிர்க்கவே, அவற்றிற்கு மாறாக நடக்கவோ என்பதற்காக அல்லவென்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். அதே அப்பிராயத்தை மீதற்கு முன்னும் பலதடவை தெரியப்படுத்தியிருக்கிறோம். அன்றியும், சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகள் பல அமுலுக்கு வரவேண்டுமானால், அரசாங்கத்தின் மூலம் பல சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படவேண்டி இருப்பதால் அதை உத்தேசித்தும் அரசியலில் தலையிடவேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஆகவே, சுயமரியாதை இயக்கம் ஏதாவது, எப்போதாவது அரசியலில் தலையிட்டது என்று சொல்லவேண்டி வருமானால்—அரசாங்க சட்டதிட்டங்களை மீறவோ, அவைகளுக்கு இடையூறு உண்டாக்கவோ அல்ல என்பதை அறிய வேண்டுகிறேன். நாட்டு மக்களின் பொதுநலத்தக்கும் ஏழை மக்களின் வாழ்க்கை உயர்வுக்கும் பொருளாதார நிலையை விருத்திசெய்து அது எல்லா மக்களுக்கும் ஒரு அளவுக்காவது சமமாய்ப் பரவப்படும்படியாயும், ஒரே கையில் ஏராளமாய்க் குவியாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது முக்கியமானதும் அவசியமானதுமான காரியமாகும். ஆதலால், அந்த அளவுக்குப் பயன் ஏற்படும்படி செய்ய, வியாபாரம், லேவாதேவி, விவசாயம் முதலிய துறைகளில் சிலமாதற்றம் செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாகும்.

அப்படிச் செய்வதிலும் பலாத்காரம் செய்வதோ, திடீரென்று தலைகீழ்ப் புரட்சியான காரியங்களால் மனித சமுதாயத்தில் பயமுறுத்தியும் அதிருப்தியும் சமாதான பங்களும் ஏற்படும்படி செய்து, சட்டம், சமாதானம் சீர்குலையும்படிச் செய்வதோ ஆகிய காரியங்கள் இல்லாமல், பொதுஜன உபயோககரமான தொழிற்சாலைகள், வியாபாரங்கள், லேவாதேவி முதலான காரியங்களை அரசாங்க நிர்வாகத்திற்குள்ளாகவே கொண்டுவரும்படி செய்வதும், அரசாங்க நேர்ப்பார்க்கை நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட கூட்டுறவு முறையின்கீழ் அவை நடைபெறும்படி செய்து, இலாப நஷ்டங்கள் எல்லா மக்களுக்கும் சமமாய் இருக்கும்படி செய்வது,—முதலான சமதர்மக் கொள்கையே இயக்கத்தின் பொருளாதாரத் தத்துவமாகும்.

மக்கள் அரசியலிலாகட்டும், பொருளியலிலாகட்டும் கீழமைப்பட்டும், மிழிவு படுத்தப் பட்டும் கிடப்பதற்கு—சமுதாயத் துறையிலுள்ள பழுக்க வழக்கங்களுக்கும், மதத் துறையிலுள்ள பேத உணர்ச்சிகளும், பிரிவினைகளும் பெரியதொரு அளவுக்குக் காரணமாய் இருப்பதால் சாதிமத சப்பந்தமான மூக்கக் கட்டுப்பாடுகளும், குருட்டு நம்பிக்கைகளும் ஒழிக்கப்பட வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். இதை, சுயமரியாதை இயக்கம் ஆதியிலிருந்தே வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறது.

ஆகவே, இந்தக் காரியங்கள் செய்வதற்கு வகுப்பு பேதங்கள், சாதி பேதங்கள் ஆகியவைகளை அறவே ஒழிக்க முயற்சிப்படும், சாதிவகுப்பு முதலியவைகளுக்கு, ஆக்கமளக்கும்

மதங்களின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துவதும்; நியாயமான முறைகளில் சாதி, வகுப்பு, மதம் ஆகியவைகளின் தத்துவங்களைக் கண்டிப்பதுமான காரியங்கள் செய்யவேண்டியது அவசியமென்றும் கருதுகிறது.

இப்படிச் செய்வதில், சாதி, வகுப்புத் துவேஷங்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்பதோ, எந்த சாதி—எந்த மதம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள் துவேஷமோ, மனவருத்தமோ உண்டாகும்படி செய்வதோ, அல்லது, வேண்டுமென்றே அவமானப்படுத்துவது என்பதோ சிறிதும் இலட்சியமல்ல என்பதோடு—அதை ஒருநாளும் இயக்கம் ஒப்புக்கொள்வதும் இல்லை.

எனவே, சுயமரியாதை இயக்கத்தின் அரசியல் கொள்கையானது, பார்ப்பன ஆதிக்கக் காங்கிரசை எதிர்ப்பதும், அதற்காக எவ்வளவு அவசியப்பட்டாலும் அவ்வளவு அரசாங்கத் துடன் ஒத்துழைப்பதும், சமுதாய இயலில் சாதி, மத பேதங்களை அகற்றுவதும், மூட நம்பிக்கைகளை ஒழிப்பதும், பொருளியலில் சமதர்மமுமேயாகும். இவைகளைப் பற்றிய விஷயங்களை மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்யவும், அமுலுக்குக் கொண்டுவரச் செய்யவுமான காரியங்கள் நடைபெற வேண்டுமானால் காங்கிரஸ் ஆட்சியைவிட பிரிட்டிஷ் ஆட்சியே மேலானது என்பது என்னுடைய வெகுநாளைய அப்பிராயமாகும்.

[‘குடி அரசு’—அதிக்கை—10-3-1935]

உண்மை விளக்கம் பிரஸ் பதிப்பாசிரியரான தோழர் ஈ. வெ. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் மீதும், தோழர். ப. ஜீவானந்தம் அவர்களிடமும், காலஞ்சென்ற பக்தசிங்கால் எழுதப்பட்ட ‘நான் ஏன் நாத்திகன் ஆனேன்?’ என்ற புத்தகத்தை—முறையே பிரசுரித்ததற்காகவும், மொழிபெயர்த்ததற்காகவும் இந்தியன் பினஸ்கோட் 124 ஏ. செக்ஷன்படி கிராஜ துவேஷக் குற்றம் சாட்டி, கைதியாக்கிச் சிறையில் வைத்து, வழக்குத் தொடர்ந்திருந்தது வாசகர்கள் அறிந்ததாகும்.

அவ் வழக்கு, மேற்கண்ட இருதோழர்களாலும் கிராஜ துவேஷத்தை உண்டாக்கவோ, அதைப் பிரச்சாரம் செய்யவோ எண்ணங்கொண்டு அப்பத்தகம் பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்று அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்து, கிராஜ துவேஷம் என்று கருதத்தகுந்த காரியங்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டதற்காக மன்னிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில்—அரசாங்கத்தார் வழக்கை வரபஸ் வாங்கிக்கொண்டு ஈ. வெ. கி., ப. ஜீ., ஆகியவர்களை விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.

இந்தப்படி இந்த இருதோழர்களும் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு விடுதலை அடைந்தார்கள் என்பதற்கு அவர்களே முழு ஜவாப்தாரிகள் அல்ல என்பதையும், பெரும்பான்மை யான அளவுக்கு நானே ஜவாப்தாரி என்பதையும் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மன்னிப்பு கொடுக்கப்பட்டதும், அதை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டதும் ஆகிய கிராஜ காரியங்களும் மிகுதியும் இந்தக் கேசையே பொறுத்தது மாத்திரமல்ல என்பது மீதில் முக்கிய விஷயமாகும்.

விளக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால், சுயமரியாதை இயக்கத்தைப்பற்றி சர்க்கார் மனத்தில் எப்படியோ தப்பிப்பிராயம் ஏற்பட்டு—எப்படியாவது சுயமரியாதை இயக்கத்தை அடக்கி அழித்துவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டார்கள் என்பதாக, நான் கொஞ்ச நாள்களுக்கு முன்பே தெரிந்துகொண்டேன்.

அன்றியும், நான் ரஷ்யாவில் கொஞ்சகாலம் தாமதித்து அங்கிருந்து திரும்பி வந்த பிறகு என் விஷயத்தில் சர்க்கார், எனக்கு ரஷ்யாவில் இருந்து புகாரம் வருவதாகவும், ரஷ்ய ஒற்றனென்றும் சந்தேகப்பட்டு அதிகக் கவலையெடுத்து எனக்காகத் தனியாக ஒரு கூருக் கெழுத்து சி. அய். டி. சட்டின் ஸ்பெக்ட்—மாதம் ரூ. 200 செலவிலும், எனது தபால்களை

எல்லாம், வருவதையும் போவதையும் இரகசியமாய் உடைத்துப் பார்ப்பதற்கு என்று ஒரு சி. அய். டி. சப்-இன்ஸ்பெக்டரும், என் வீட்டு வாசலிலும், ஆபீஸ் வாசலிலும் போலீஸ் சேவகர்களும், நான் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் என் பின் தொடர்ந்து எனது போக்கு வரத்தைக் கவனிக்க சில போலீஸ் காண்ஸ்டேபிள்கள் பின்தொடரவும் நியமிக்கப்பட்டு, அவர்கள் மூலம் சில அறிக்கை உடும் காரியங்கள் நடந்துகொண்டே இருந்தன; இன்னமும் இருந்து வருகின்றன. இவை தவிர, பலதடவை ஆபீசும், வீடுகளும் சோதனையிடப்பட்டதுடன் என்னுடன் நெருகிப் பழகுகின்றவர்களுக்கும் இம்மாதிரி கவனிப்பும் அவர்களது தபால்களை உடைத்துப் பார்த்தல் ஆகிய காரியங்களும் நடந்துவந்தன.

உதாரணமாக, தோழர் சர். ஆர். கே. சண்முகம் அவர்களுடைய தபால்களைக்கூட சி. அய். டி. போலீசார் உடைத்துப் பார்த்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றால், மற்றவர்கள் விஷயத்தைப்பற்றி எழுதவேண்டியதில்லை என்றே நினைக்கிறேன். மற்றும், நான் மேல் நாட்டுச் சுற்றுப்பயணத்தில் இருந்து வந்தபிறகு, தமிழ் ஜில்லாக்களில் சுமார் 175 சுயமரியாதை கிளைச் சங்கங்கள் பல பெயர்களின் பேரால் ஏற்பட்டு ஏதோ சிறிது வேலை செய்து வந்ததை, சர்க்கார்—சி. அய். டி. இன்ஸ்பெக்டர்கள் ஆங்காங்கு சென்று அங்கத்தினர்கள் பயன்படுத்தியுள்ள மாதிரியில் பல விசாரணைகள் வெளிப்படையாகவும், இரகசியமாகவும் நடத்தித் தடபுடல் செய்ததின் மூலம் பல சங்கங்கள் பயந்து மூடப்பட்டும், யாதொரு வேலையும் செய்யாமல் இருக்கவும் நேர்ந்துவிட்டது.

இயக்க சம்பந்தமுள்ள பல பெரிய ஆட்கள் என்பவர்களும், சர்க்கார் உத்தியோகம் முதலியவைகளில் சம்பந்தமுள்ள சிலரும் இதையறிந்து இயக்கத்திலிருந்தும், சங்கத்திலிருந்தும் விலகிக்கொள்ளவும், பாராமுகமாய் இருக்கவும் ஆரம்பித்ததோடு, 'சுயமரியாதை இயக்கம் ஆபத்தான இயக்கம்' என்று சொல்லவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இவை ஒருபுறமிருக்க, இயக்கத்தில் கலந்து வேலை செய்துகொண்டிருந்த தொண்டர்களில் பலர் தங்கள் உற்சாகத்தைக் காட்டிக்கொள்ளும் முறையில், தலைகால் தெரியாமல் வேகமாகப் பேசுவதும் பாடுவதும்—அதைப் பார்த்த போலீசார் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் குறித்து சர்க்காருக்கு அனுப்பி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளத் தூண்டுவதுமான காரியங்களும் எனது தகவலுக்கு அவ்வப்போது சில வந்துகொண்டே யிருந்தன. அன்றியும், என்பேரிலும் என் தங்கை பேரிலும், இயக்கத்தை அடக்க வேண்டுமென்ற கருத்தோடே செய்ததாக எண்ணும்படி, பல வழக்குகள் தொடுத்தும் காவல் தண்டனை, அபராதங்கள் முதலிய தண்டனைகளும் விதிக்கப்பட்டோம்.

இதனால் எல்லாம் நம்முடைய விரோதிகள் பலரும் இயக்கத்தில் பொறுப்பில்லாமல் கலந்து விளம்பரம் பெற்று வாழ்ந்து வந்த சிலர் மாதிரி 'பேஷ், பேஷ்' என்று நம்மை உற்சாகப்படுத்துகிற மாதிரியில் பேச முடிந்ததெயொழிய, மற்றபடி இயக்கம் வளர்ச்சியடைய முடியாமல் போகவும் சர்க்காரின் கடுமையான அடக்குமுறைக்கு ஆளாகும் என்கின்ற பயத்தக்கும் இடம் தந்ததால், இயக்கப் பிரமுகர்களின் இரண்டொருவர் யோசனைக்கு இணங்கி கிடைப்பற்றி சர்க்காரிலேயே சில பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளைக் கண்டு பேசவேண்டிய அவசியத்திற்கு உள்ளானோம்.

அப்படிப் பேசியதில் எனக்கும் ரஷ்யாவுக்கும் பணப் போக்குவரத்தோ, பிரச்சார சம்பந்தமோ ஏதும் இல்லை என்று விளக்கவேண்டியிருந்ததோடு—சுயமரியாதை இயக்கம் சட்டமறுப்பு இயக்கமல்ல என்றும், சர்க்காரோடு ஒத்துழையா இயக்கமல்லவென்றும், சட்டத்தையும், சமாதானத்தையும் மத்யாத இயக்கமல்லவென்றும் எடுத்துச் சொன்னதோடு, அதன் ஆரம்பகால முதல் நாளது வரை பல சமயங்களில் வெளியிடப்பட்டும் பல மூலங்களில் தீர்மானிக்கப்பட்டும் இருக்கும் வேலைத்திட்டம், தீர்மானங்கள் எல்லாம் சட்டவரம்பிற்கு உட்பட்டு நடத்தும் காரியங்களாகவேதான் இருந்து வருகின்றதென்றும் விளக்கிக் காட்டினோம்.

மற்றும், சட்டவிரோதமாக அல்லது கிராஜ் துவேஷம் உண்டுபண்ணுவதற்காகப் பதிப்பிக்கப்பட்டதென்றோ, பேசப்பட்டதென்றோ ஏதாவது காட்டப்படுமானால், அதற்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருப்பதாகவும் ஒப்புக்கொண்டேன். இந்த நிலைமையில் பிரஸ்தாப வழக்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்கள் எனக்குக் காட்டப்பட்டன. அதைக் கண்ட பிறகு, அது கிராஜ் துவேஷமான விஷயம் என்று சர்க்கார் முடிவு செய்தவிட்டார்கள் என்பதையும், அது எப்படியும் கிராஜ் துவேஷமான விஷயம் என்று தீர்ப்பு பெறும் என்பதையும், விவகாரம் பேசுவதால் பயன் ஏற்படாது என்பதையும் உணர்ந்தேன்; உணர்ந்ததும், உடனே அதை மன்னித்துவிடுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டேன்; அதிகாரிகளும் அந்தப்படியே ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

ஆகவே, இந்த சம்பவமானது இயக்கம் சம்பந்தமாய் சர்க்காருக்குள்ள தப்பிப் பிரயத்தனை நீக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே ஏற்பட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளவே உதை எழுதுகிறேன். நம் இயக்கம் (சுயமரியாதை இயக்கம்) சமூகத் துறையிலுள்ள குறைகளை நிவர்த்திப்பதற்கென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடைபெற்று வந்ததும், சர்க்கார் அதிகாரிகள் முதல் அனேக செல்வவான்களும் இயக்கத்தில் கலந்து வேலைசெய்து வந்ததும் எவரும் அறிபாததல்ல. ஆனால், சிறிது காலம் சென்றபின் மக்களுக்குள்ள சமுதாயக் கொடுமைகள் தீரவேண்டியது எவ்வளவு அவசியமோ அதுபோலவே மக்களுக்குள்ள பொருளாதாரக் கொடுமையும் தீரவேண்டியது மிகவும் அவசியமென்று கருதியதால் பொருளாதார சம்பந்தமாக நாம் சிறிது பிரச்சாரம் செய்ய ஆரம்பித்தோம். என்றாலும், அரசாங்கத்தார் தப்பிப்பிரயத்தனைக் கொண்டு இயக்கத்தை அடக்க அடக்குமுறைப் பிரயோகம் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள் என்று உணருகிறேன். இதையேதான் அதிகாரிகள் முன்பும் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

ஆனால், ஒரு அளவுக்கு சர்க்காருடன் ராஜி ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்கின்ற ஆசையின்றித் பொருளாதார விஷயத்தில் சமதர்மக் கொள்கையைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் சர்க்காருக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றும், சாதி மத சம்பந்தமான விஷயங்களில் வேறு சாதி மதக்காரர்கள் மனம் புண்படும்படியோ, அவமானம் ஏற்படும்படியோ என்று இல்லாமல் சாதிமதக் கண்டனங்கள் செய்து கொள்ளலாம் என்னும் முடிவுக்கு வந்தோம். சர்க்காரோடு இந்த மாதிரியான ஒரு சமாதான முடிவுக்கு வராதபட்சம் சர்க்காருக்கும் நமக்கும் வீண் தொந்தரவும், மனக் கசப்பும் ஏற்பட்டுத் தீரும் என்கின்ற நிலையில் மற்ற ஆதாரங்களும் முயற்சிகளும், நிலைமைகளும் இருந்ததால், நான் இந்தச் சமாதானத்துக்கு வரவேண்டியதாயிற்று. ஆகவே, இதன் பலன் என்னவானாலும் அதற்கு நானே பொறுப்பாளி என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

சில இளைஞர்களுக்கு இது கேவலமாகத் தோன்றலாம். என்றாலும், நம் இயக்க சம்பந்தமாக நமது கொள்கைகளிலோ, திட்டங்களிலோ எதையும் விட்டுக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்துகொண்டதாக எனக்குப் படவில்லை. ஆதலால், யார் எப்படி நினைத்தாலும் நமக்கு ஒன்றும் முழுசிப் போய் விடாது என்று தைரியமாகச் சொல்லுகிறேன். சுயமரியாதை இயக்கம் சட்டவரம்புக்கு உட்பட்ட இயக்கம் என்பதையும், நாம் சட்டவரம்பிற்குட்பட்டு பிரச்சாரம் செய்கிறவர்கள் என்பதையும் ஈரோடு சுயமரியாதை இயக்கம்—சமதர்மக் கட்சி வேலைத் திட்டத்திலேயே கடைசி பாராவில் தெளிவாய்க் காட்டி இருக்கிறோம்.

செங்கற்பட்டு மாநாட்டின் போதும், இயக்க நோக்கம் வகுத்தபோதும் நம் இயக்கம் சட்ட வரம்பிற்குட்பட்ட ஸ்தாபனம் என்றே குறிப்புக் காட்டியிருக்கிறோம். மத்தியில் பல தடவையிலும் எனது வழக்கு 'ஸ்டேட்மெண்ட்'யும் குறிப்புக் காட்டி இருக்கிறேன். மற்றும், ஆரம்ப முதல் காங்கிரசை எதிர்த்து வந்திருப்பதோடு, தென்னாட்டில் காங்கிரசின் ஆதிக்கத்தைச் சிறிதாவது குறையும்படி செய்த பெருமைக்காக நம்மை நாமே பல தடவை

பாராட்டிக் கொண்டும் வந்திருக்கிறோம். இனியும், நாம்—காங்கிரசை பார்ப்பனர் கோட்டையென்றும், அதன் செல்வாக்கு அழிக்கப்படவேண்டும் என்பதையும் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாய்க் கருதிக்கொண்டும் இருக்கிறோம்.

இன்றும் அன்றாடம் நித்திய நடவடிக்கைகளில் காங்கிரசின் சூழ்ச்சிகளைக் கண்டு ஆத்திரம் காட்டி, அவ்வப்போது கண்டித்தக் கொண்டுள்ள வந்திருக்கிறோம். சுயராஜ்யம் என்பது அர்த்தமற்றதும் பாடரர்களை ஏமாற்றுவதுமான வார்த்தை என்றும்; தேசாபிமானம் என்பதும், தேசியம் என்பதும் சிலருக்கு வயிற்றுப் பிழைப்பு நாடகம் என்றும்; யோக்கியப் பொறுப்பற்ற காரியம் என்றும் ஆரம்ப முதலே சொல்லிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தியா பூராவுமே பகிஷ்கரித்த 'சைமன் கமிஷனை'க் கூட வரவேற்கச் செய்து அக் கமிஷனுக்கு உண்மை தெரியச் செய்தோம். இந்தக் காரியங்களால் ஒரு கூட்டத் தாரால் நாம் தேசத் துரோகி, சர்க்கார் தாசர் என்ற பெயரைக்கூட வாங்கினோம். இதனால் எல்லாம் கெட்டுப்போகாத, அழிந்துபோகாத சுயமரியாதை உபக்கமும், அதன் பிரமுகர்களும் அதில் கலந்திருந்த தொண்டர்களும் இந்த அறிக்கையினாலோ, சர்க்காருடன் சமாதானம் செய்து கொண்டதாலோ அழிந்துபோகும் என்று யாராவது நினைப்பார்களானால், அவர்களுக்குச் சாமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு நேரத்தைக் கெடுத்தக் கொள்வதைவிட, சற்றுப் பொறுமையாயிருந்து பாடுங்கள் என்று சொல்லி விடுவது புத்திசாலித்தனமான காரியமாகுமென்றே நினைக்கிறேன்.

சுதந்திர எண்ணம் தோன்றிய வாலிபர்கள் என்பவர்களை என்னுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தக்காக வெட்கப்படுவதாகக் கூடச் சொல்லலாம்; இயக்கத்தில் இருப்பதே தங்கள் சுயமரியாதைக்கு அழகல்லவென்றும் சொல்லலாம்; இதைப்பற்றி ஊரார் சரிக்கிறார்கள் என்றும் பலர் சொல்லலாம்; பலர் இயக்கத்தை விட்டுப் போய்விடுவதாகவும் சொல்லலாம். இவை எல்லாம் எந்த—எப்படிப்பட்ட இயக்கத்தக்கும் ஒவ்வொரு சமயங்களில் உபயோகமாயாகும். பழைய வாலிபர்கள், ஆட்கள் கழித்தும், புதிய வாலிபர்கள், ஆட்கள் புகுதலும் குற்றமல்ல; கால உயற்கையே யாகும்.

அது மாத்திரமல்லாமல், இயக்கத்தில் முக்கியஸ்தர்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தவர்களை இயக்கத்தையும், இடக்கத்தில் முக்கியஸ்தர் வேலை செய்துகொண்டிருப்பவர்களையும் குற்றம் சொல்லுவது இயற்கையேயாகும். எந்த இயக்கத்தை எடுத்தக் கொண்டு பார்த்தாலும் இது விளங்கும். ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் தாசானுதாசர்களாய் இருந்தவர்கள் இன்று அந்தக் கட்சியை வைதுகொண்டு, அழிக்க முற்பட்டுக் கொண்டு திரிவது நமக்குத் தெரியவில்லையா? காங்கிரசில் தாசானுதாசர்களாய், காந்தியாருக்குத் தாசானுதாசர்களாய் இருந்தவர்கள் காங்கிரசை வைதுகொண்டும், காந்தியாரை வைதுகொண்டும், இவை ஒழிந்தாலொழிய நாட்டுக்குச் சேமமில்லை என்று சொல்லுகின்றவர்களையும் நாம் பார்க்கவில்லையா? பெசன்ட் அம்மையாரைக் குருவாகவும், 'தெய்வ'மாகவும், அந்த ஸ்தாபனத்தைத் 'தெய்வீக' ஸ்தாபனமாகவும் கொண்டாடிவந்தவர்கள் இன்று அந்த அம்மையாரையும், அந்த ஸ்தாபனத்தையும் பயன்றது என்றும், 'ஹம்பக்' என்றும் சொல்லுகின்றதை நாம் பார்க்கவில்லையா?

மற்றும் சைவன், சைவ மதத்தையே வைவதும், விட்டுப்போவதும்; வைணவன் வைணவ மதத்தையே வைவதும், விட்டுப்போவதும்; கத்தோலிக்கன் கத்தோலிக்க மதத்தையே வைவதும், விட்டுப்போவதும்; பூஸ்லிம், முஸ்லிம் மதத்தையே வைவதும், விட்டுப்போவதும்—இவற்றிற்கெல்லாம் புது ஆட்கள் வந்து சேர்ந்துகொண்டிருப்பதுமான காரியங்களை 'தெய்வத் தன்மை பொருந்திய' மத விஷயங்களுக்கூட நாம் தாராளமாய்த் தீனமும் பார்த்தவரவில்லையா? ஆகவே, இவ்வாறெல்லாம் ஸ்தாபனங்கள் ஆடிப்போகும் என்று கருதுவது அனுபவ ஆராய்ச்சியின்மையே யாகும். எவ்வைது மாதத்தும், உறக்கமும், ஏற்றமும், பிற்போக்கும், முற்போக்குமான விஷயமாய் இருந்தாலும் திடமான மனத்துடன்

உண்மையான முடிவுடன் ஏற்பட்டதானால் ஒற்றை ஆளாயிருந்தாலும்கூட ஒருநாளும் ஆடிப்போகாது என்பது உறுதி.

ஆனால், ஊரார் என்ன சொல்லுவார்கள், எதிரிகள் என்ன சொல்லுவார்கள் என்பதையே முக்கிய குறிப்பாய் வைத்து, அதற்கு அடிமையாகி, மாற்றங்கள் செய்ய தானால் மாத்திரம், அவற்றிற்கு அதிக ஆயுள் இருக்குமென்று கருதமுடியாதே தவிர, மற்றபடி உண்மையும், துணியும் உள்ள காரியத்தில் எவருக்கும் யாரும் பயப்பட வேண்டிய தில்லை என்றே கருதுகிறேன்.

ஆகவே, இயக்க சம்பந்தமாகவும் திட்டங்கள் சம்பந்தமாகவும், வழக்கு சம்பந்தமாகவும், சர்க்கார் நிலைமை சம்பந்தமாகவும் ஏற்பட்டுள்ள நிலையையும், அவசியத்தையும் விளக்கவே இதை எழுதுகிறேன்.

[குடி அரசு—அறிக்கை—31-3-1935]

23. சுயமரியாதைக்காரரும் மதமும்

மதம் என்பது கடவுளாலும் கடவுளால் அனுப்பப்பட்டவர்களாலும், கடவுளை அடைவதற்கும், கடவுளுக்கு மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை விளக்குவதற்கும் ஏற்பட்டது என்பது ஒருசாரரின் அபிப்பிராயம்.

மனிதன் நடந்துகொள்ள வேண்டியதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகள், விதிகள், திட்டங்கள் என்பதுதான் மதம் என்பது மற்றொரு சாரரின் அபிப்பிராயம்.

இது எப்படி இருந்தாலும், சுயமரியாதைக்காரர்கள் 'மதம்' என்பதைப்பற்றிக் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம் பலர் அறிந்ததேயாகும். திரிப்பந்தமானதும், அல்லது மூட நம்பிக்கையானதும், பிரத்தியட்ச அனுபவத்திற்கும் சாத்தியத்துக்கும் மாறானதும், பகுத்தறிவிற்கும் ஆராய்ச்சி அல்லது விஞ்ஞானத்திற்கும் எதிரானதுமான காரியங்களைப்போ, கருத்துக்களையோ, ஆதாரங்களையோ ஏற்றுக்கொண்டு இருப்பதே 'மதம்' என்றும்; அது எதுவானாலும் அப்படிப்பட்ட மதங்களையே சுயமரியாதைக்காரர்கள் மறுக்கிறார்கள் என்பதோடு அம் மதங்கள் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

சாதாரணமாக, இன்று இந்தியாவில் பெரும்பான்மையான, அதாவது 100-க்கு 95 பேர்களுக்கு மேலாகவே உள்ள மக்களை ஆவாகனம் செய்துகொண்டிருக்கும் மதங்களாகிய இந்து மதமும், மற்றும் சீர்திருத்த மதங்கள் என்பவையாகிய இஸ்லாம், கிறிஸ்து, ஆரிய சமோஜம், பிரம்ம சமோஜம் முதலிய பல மதங்களும் திரிப்பந்தமான நம்பிக்கை (அதாவது நம்பிக்கை தீரவேண்டும் என்பது) அல்லது மூடநம்பிக்கை, அல்லது கொள்ள முடியாததும் ஆதாரமில்லாததுமான விஷயங்களில் நம்பிக்கை வைத்தல் ஆகியவை களையோ அல்லது இவற்றில் சிலவற்றையோ கொண்டனவாகத்தான் காணப்படுகின்றன.

சீரம் வேறு, ஆத்மா வேறு என்றும்; கடவுள் வேறு, ஆத்மா வேறு என்றும்; அது மனிதனுக்கும் கடவுளுக்கும் தொடர்புடையது என்றும்; மனிதனையும் கடவுளையும் ஒன்று சேர்ப்பது என்றும்; சீரத்தின் கூட்டுறவால் அதன் தூண்டலால் ஆத்மா செய்த குற்றத்துக்குக் கடவுளுடைய தண்டனைகள் ஆத்மாவுக்கு மாத்திரந்தான் கிடைக்கும் என்றும்; இறந்த பிறகு—அதாவது, சீரத்தை விட்டு 'ஆத்மா' பிரிந்த பிறகு 'தீப்பு நாஸி' மறுபடியும் ஒரு சீரத்தைப்பெற்று, சித்திரபுத்திரன் கணக்குப்படி தண்டனைகள்—கண்டனைகள் அடையும் என்றும்; ஒரு ஆத்மாவுக்குப் பல ஜன்மங்கள் உண்டு என்றும்; அந்த ஜன்மங்கள் எல்லாம் ஆத்மாவும் சீரமும் கலந்து இருந்த காலத்தில் செய்த காரி

யத்துக்கு ஏற்றவிதமாகக் கிடைக்கும் என்றும், இப்படி மின்னும் எவ்வளவோ விஷயங்களைக் கொண்டவைகளே மின்னும் செல்வாக்குள்ளதும் இந்த நாட்டில் 100-க்கு 95 பேர்களுடையதுமான மதங்களாய் இருக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட மதங்களைத்தான் சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை; ஒப்புக்கொள்ளவும் முடியாது என்பதோடு—இந்த மதங்களிலிருந்து மக்கள் விடுபட்டு அறிவு சுதந்திர வாதிகளாக—பகுத்தறிவு வாதிகளாக ஆகவேண்டும் என்பது சுயமரியாதைக்காரர்களின் முக்கிய இலட்சியமாகும்.

அதுபோலவே, உலக நடப்புக்கு ஏற்படும் நன்மை தீமைகளுக்கும், இன்ப துன்பங்களுக்கும் காரண கர்த்தாவாக கடவுள் என்கின்ற ஒரு வஸ்து இருக்கிறது என்பதையும் அது, மக்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் ஆவதற்கும், மக்களை மேல்சாதிக்காரர்கள், முதலாளிகள், அரசர்கள் என்பவர்கள் கொடுமைப்படுத்துவதற்கும் காரணமாயும்; மனிதனுக்காக உலகில் உள்ள ஜீவராசிகள் ஆடு, மாடு பன்றி, கோழி, பட்சிகள், மச்சங்கள் முதலாகியவைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட்டன என்பதற்கும் காரண கர்த்தாவாயும் இருக்கிறது என்பதையும்—சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை என்பதோடு, அப்படிப்பட்ட கடவுள் உணர்ச்சியை ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

மற்றும், அக் கடவுளே எரிமலை, பூகம்பம், புயற்காற்று, வெள்ளக் கொடுமை ஆகியவைகளுக்குக் கர்த்தாவாகவும்; விஷஜூரம், தொத்துநோய், கொள்ளைநோய், குறைநோய் உளைமாந்தை ஆகிய வியாதிகளுக்கும், தேள், பாம்பு முதலிய விஷக் கிருமிகளுக்கும் புலி, சிங்கம், ஓநாய், நரி முதலிய துஷ்ட ஜந்துக்களுக்கும் சிருஷ்டி கர்த்தாவாகவும்; எலியைப் பூனை தின்பதற்கும், ஆட்டைப் புலி தின்பதற்கும், புழு பூச்சிகளைப் பட்சிகள் தின்பதற்கும், பட்சிகளை வேடர்கள் வேட்டையாடுவதற்கும் காரணகர்த்தாவாயும் இருக்கிறார் என்பதை சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுவது இல்லை என்பதோடு, அப்படிப்பட்ட கர்த்தாவையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்கிறார்கள்.

மேலும், எப்படிப்பட்ட கடவுளானாலும் அதை வணங்கினால், அதற்கு ஆகாரம், நகை, துணி, பெண்காதி, வைப்பாட்டி முதலியவை வைத்து பூசை செய்தால்; உயிர்ப்பலி கொடுத்தால்; மின்ன மின்னமாதிரி தொழுதால்; ஸ்தோத்திரத்தால்; ஜபித்தால் மனிதன் செய்த எல்லா கெட்ட காரியங்களின் பாபங்களையும் மன்னித்துவிடுவார் என்கின்ற கடவுளையும் ஒப்புக்கொள்ளாததோடு—அப்படிப்பட்ட கடவுளுணர்ச்சியையும் ஒழிக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஏன் இதை முதலில் குறிப்பிடுகிறோம் என்றால், விவகாரங்களுக்கு வரும்போது ஒவ்வொரு மதக்காரரும் தங்கள் தங்கள் மதங்களுக்கு வெவ்வேறு தத்துவம் இருப்பதாகவும், சகலவிதமான பகுத்தறிவுப் பரீட்சைகளுக்கும் தங்கள் மதம் திற்கும் என்று சொல்லி வாதாடும்போது சமயத்துக்குத் தகுந்தபடி பேசுவதால், நிலைமை கஷ்டத்திற்கு உள்ளாகிறது. ஆகையால், மதங்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் பல மதங்களுக்கும் உள்ள பொதுக்கொள்கையையே குறிப்பிட்டோம்.

மற்றும், மதம் என்னும் வார்த்தைக்குப் பலவித அர்த்தங்களும், கருத்துக்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

உதாரணமாக ஒருவர், 'என்னுடைய மதம் யார் மனத்தையும் புண்படுத்தாமலிருப்பதும், யாருக்கும் என்னால் கூடிய நன்மை செய்வதும்தான்' என்று சொல்லுகிறார்.

மற்றொருவர், 'என்னுடைய மதம் கடவுளைப்பற்றிக் கவலைப்படாத நாஸ்திக மதம் தான்' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'என்னுடைய மதம் கடவுள் இல்லை; ஆத்மா இல்லை. ஆனால், கர்மத்துக்குத் தகுந்தபலன் உண்டு என்பதுதான்' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'நான் கருதி இருக்கும் மதம் தியிர் அல்லது கொழுப்பு' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'மதம் என்னும் வார்த்தைக்குக் கொள்கை அல்லது கடமை என்பது தான் அர்த்தம்' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'என்னுடைய மதம் விஞ்ஞானம்' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'என்னுடைய மதம் மனித ஜீவ அபிமானம்தான்' என்கிறார்.

மற்றொருவர், 'என்னுடைய மதம் பொதுவுடமைக் கொள்கை' என்கிறார்.

இப்படியே மிகவும் பலவிதமாய், மதம் என்னும் வார்த்தைக்குத் தனித்தனிக் கருத்துக்கள் சுற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவைகளைப்பற்றி எல்லாம் விவரிக்க வேண்டியதில்லை என்று கருதுகிறோம்.

ஆனால், முகப்பில் கூறிய இந்த, இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலிய மதங்களின் அளிப்பாரம் ஒன்றுபோலவே இருந்தாலும், அதன்மேல் கட்டப்பட்ட கட்டடங்களில் வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்.

ஒருவர் உண்மையாகவே மதம் இல்லாமல் இருப்பது நாஸ்திகம் என்று கருதிக்கொண்டு ஏதாவது ஒரு மதத்தின் பேரால் உயிர்வாழ வேண்டியவனாய் இருக்கிறான்; ஆதலால், எப்படியாவது தான் நாஸ்திகன் என்று சொல்லப்படாமல் இருக்க வேண்டும்; மற்றபடி மதக்கொள்கைகள் எவை, எப்படி இருந்தாலும் தான் இலட்சியம் செய்வதில்லை என்கின்ற கருத்தினீடே தனக்குள் எவ்விதக் கொள்கையும் இல்லாமல், ஒரு மதத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு, ஏதோ ஒரு மதவேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டு இருக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறான்.

மற்றும் பலரும் அதுபோலவே மதங்களுக்கு உள்ள செல்வாக்குக்குப் பயந்து கொண்டு மதவேஷக்காரர்களாய் இருக்கிறார்கள். பரத்தில் மேன்மை அடைவதற்கு என்று சிலர் மதவாதிகளாய் இருப்பது போலவே, மிகத்தில் மேன்மை அடைவதற்கு என்று சிலர் மதவாதிகளாய் இருக்கிறார்கள்.

பொதுவாகப் பார்க்கப்போனால், கடவுள் ஏற்பட்ட வெகு காலத்துக்குப் பிறகுதான் மதம் ஏற்பட்டு இருக்கவேண்டுமே ஒழிய, கடவுளும் மதமும் மீரட்டைப் பிள்ளைகள்போல் பிறந்தவைகள் அல்ல.

எப்படி இருந்தாலும், மதங்களானவை மின்னும் சடங்காகவும், வேஷமாகவும் இருக்கின்றனவே ஒழிய, கொள்கையாகக்கூட எந்த மதமும் அனுபவத்தில் இருக்கவில்லை; புத்தகங்களில் பல கொள்கைகள் இருந்திருக்கலாம்; மின்னும் இருந்து கொண்டிருக்கலாம். காரியத்தில் அக் கொள்கைகள் பெரிதும் அமுலில் இல்லை.

ஆகவே, அமுலில் இல்லாத கொள்கைகளைக் கொண்ட மதங்களில் எந்த மதம் மேலானது என்றோ, எந்த மதக்கொள்கை மேலானது என்றோ வாதிப்பதானது, ஆகாயத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் கோட்டைகளில் எது பலமான கட்டடம் என்றும், எது வசிப்பதற்குச் சவுகரியமானது என்றும் கேட்பதுபோல்தான் ஆகும்.

முதலாவதாக, ஒரு மதத்துக்குக் கொள்கைகள் எப்படிப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு கொள்கை நல்ல கொள்கை என்றால், அதற்கு இரண்டு சக்திகள் இருக்க வேண்டும். முதலாவது, அவை எல்லா மக்களுக்கும் ஒன்றுபோல் அனுபவகத்தின் சமமாக நடத்தக்கூடியனவாக இருக்கவேண்டும். அதோடு கூடவே அக் கொள்கைகள் எல்லா மக்களாலும், எவ்வித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல் தாமதமே பின்பற்றித் தீர்வேண்டியதாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட தத்துவங்களைக் கொண்ட கொள்கையை இதுவரை எந்தப் பெரியவரும் கண்டு பிடிக்கவில்லை; எந்த மதமும் கொண்டிருக்கவும் இல்லை.

அது செய்தால் பாவம், இது செய்தால் மோட்சம் என்றும்; அது செய்தால் இலாபம், இது செய்தால் நஷ்டம் என்றும்; அது செய்தால் தண்டனை, இது செய்தால் தூக்கு என்றும் இப்படியாகப் பல நிர்ப்பந்தங்கள், பயம், தண்டனை, கண்டனை ஆகியவைகளின் பாதுகாப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளாகவும், அமுலில் கொண்டுவர எப்போதுமே முடியாதனவாகவும், அமுலில் கொண்டுவர மிகவும் கஷ்டப்பட்டு வேண்டியவையாகவும், மனிதனால் சாதாரணமாகச் செய்யக்கூடியதும், செய்வதற்கு ஆசையுண்டாக்கக்கூடியதும் அல்லாதவையாகவும் இருக்கக்கூடிய கொள்கைகளையேதான் எந்த மதமும் கொண்டிருக்கிறது.

எந்தக் கொள்கையாவது கடவுளால் உண்டாக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது கடவுளுக்கு இஷ்டமானதாகவோ இருந்திருக்குமானால், அது மக்களுக்கு மிகவும் இஷ்டமானதாகவும், செய்வதற்கு மிகவும் ஆசையுண்டயதாகவும், சுலபத்தில் செய்து முடிக்கக்கூடியதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டாமா? கடவுளுக்கு இஷ்டமான கொள்கை மனிதனுக்குக் கசப்பானதாகவும், பெரும்பான்மையோருக்குச் செய்வதற்கு முடியாததாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

ஆகவே, கடவுளின் பேரால் மதத்தின்மூலம் மத கர்த்தாக்களால் சொல்லப்பட்ட கொள்கைகள் என்பவை, சொன்னவர்களுக்கு அவர்களது புத்தித் திறமையும், அக் காலத்துக்குச் சரி என்று பட்ட கருத்துக்களையும் கொண்டவைகளே தவிர, எந்தக் கொள்கையும் எந்தக் கடவுளாலும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதல்லவென்றே சுயமரியாதைக்காரர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இன்று மதமானது மக்களின் கூட்டு வாழ்க்கையின் அவசியத்துக்கு ஏற்ற கொள்கைகளைக் கொண்டது என்பதுடன் அவை பகுத்தறிவுக்கு ஒத்ததாகவும், காலதேச வர்த்தமானத்துக்கு ஏற்ப திருத்திக்கொள்ளக் கூடியதாகவும் சகல மக்களுக்கும் பலன் ஒன்று போல் உண்டாக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கத்தக்க கொள்கைகள் கொண்டது என்றால், அதை சுயமரியாதைக்காரர்கள் மறுப்பதற்கு முன்வரமாட்டார்கள்.

[‘பகுத்தறிவு’-கட்டுரை-மார்க்சு 1936]

24. அறிவும் மானமும் கெட்டது ஏன்?

ஜீவப் பிராணிகளில் மனிதனையும் மிருகம் பறவை முதலிய மற்ற பிராணிகளையும் பிரித்துக் காட்டுவதற்கு அறிவுநியாய உட்கருணைகள் இரண்டே இரண்டு குணங்கள் தாம். அவை, பகுத்தறிவு, தன்மானம் என்பனவாகிய இரண்டுமேயாம்.

அதாவது, ‘அறிவும் மானமுமே மக்கள் தன்மை’ என்பதற்கு ஒப்ப அவை இரண்டும் இல்லாதார் மக்களல்லாதாரேயாவர். இன்றைய மனித வாழ்வில் அவ் விரண்டிற்கும் இடமில்லாமலே போய்விட்டது.

மனிதன் பிறக்கும்போது அப் பிறப்பு மியற்கை அமைப்பில் அறிவு பெறும் சக்தி தான் அமையப்பெற்று இருக்கிறான். ஆனால், அறிவுபெற்று இருக்கவில்லை என்றாலும் வளர்ச்சியில் அறிவு பெற வேண்டியவனாகிறான்.

அப்படிப் பெறவேண்டிய அறிவில் தகையதும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படாததும் ஆனது மியற்கையின் மியல்பை, தன்மையை உணர்வீதேயாகும்.

ஆனால், மனிதப் பிறவியில் மனிதன் மியற்கையை உணர்ந்துகொள்ள முடியாதபடி மதத்தையும் கடவுளையும் கொண்டு தடுக்கப்பட்டுவிட்டான்.

கடவுளும் மதமும் தான் மியற்கையை அறியும் தன்மையைக் கெடுத்துவிட்டன. அவை மக்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்கே முட்டுக்கட்டையாகிவிட்டன.

கடவுளும் மதமும் மியற்கையை அறியும் தன்மையைக் கெடுத்துவிட்டன என்பது மாதீரமே அல்லாமல், நமது கல்வி என்பதும் ‘புண்ணில், புழுவும் ஏற்பட்டுவிட்டது’ என்று சொல்வதற்கு ஒப்ப, கடவுளையும் மதத்தையும் தாண்டித் தானாக வளர வாய்ப்பிருக்கும் துறையையும் அடைத்துவிட்டது. மதத்தால் ஏற்படும் முட்டாள் தனத்தையிட, ‘கல்வி’யால் ஏற்படும் முட்டாள் தனம் மிகவும் கேடானது என்று சொல்லும்படியாகக் கல்வி ஏற்பட்டுவிட்டது.

எப்படி எனில், மதத்தால் அறிவு வளர்ச்சி குன்றுகிறது என்று ஏற்பட்டுவிட்டால், ‘கல்வியாதல்’ அயோக்கியத் தன்மை—அதாவது மனிதனை மனிதன் மோசடி செய்து வாரும் தன்மை ஏற்பட்டு, பொய் பித்தலாட்டங்களாலேயே மனிதன் வாழ்வு நடத்தும்படியான—நடத்தித் தீர்வேண்டியதான தன்மை ஏற்பட்டு வருகிறது.

இதற்குக் காரணம், கல்வியை மதக் கல்வியாக—மதத்தை அனுசரித்த கல்வியாக ஆக்கியதும், ஆசிரியர்கள் உண்மையான ஆசிரியர்களாய் இல்லாமல் வயிறு வளர்க்க ஆசிரியர் வேலை கற்ற ஆசிரியர்களைக்கொண்டும்—அந்த ஆசிரியர்களும் அடிமைக் கல்வி கற்ற அடிமை ஆசிரியர்களாக இருந்ததும், இருப்பதுமேயாகும்.

ஆசிரியன் என்பவன் மியற்கை அறிவு பெற்றவனாக—அதில் மேம்பட்டவனாக—உலக அனுபவம் பெற்றவனாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவன்தான் ஆசிரியர் தன்மைக்கு அருகதை உடையவனாவான். நம் ஆசிரியர்களுக்கு—அதாவது, ‘வைஸ் சான்ஸ்லர்’, ‘டைரக்டர் ஆப் எஜுகேஷன்’, ‘பிரின்ஸ்பால்கள்’ முதற்கொண்டு ‘செகண்டரி கிரேட் டீச்சர்’, ‘எஜுகேஷன் மினிஸ்டர்’ என்பவர்கள் வரை யாருக்காவது அத் தன்மை உண்டா? சிலருக்குக் கொஞ்சம் உண்டு என்றாலும்—அதை அவர்கள் கல்வித்துறையில் பயன்படுத்த உரிமை உண்டு என்றாவது, யாராலாவது சொல்ல முடியுமா?

ஆகவேதான், மக்கள் அறிவு வளர்ச்சியைக் கடவுள், மதம் ஆகியவை கெடுத்த தானது ஒரு பகுதி என்றும், ‘கல்வி’ கெடுத்தது மற்ற மீதிப் பகுதி என்றும் சொல்ல வேண்டியதாயிற்று.

அறிவின் தன்மை தீத் தகையது என்றால், இனி மானத்தின் தன்மை எத்தகையது என்று பார்த்தால், அடியோடு மானம் கெட்டவனே சிறந்த மனிதனாகப் பாவிக்கும்படியான அளவுக்கு மானமற்ற உண்மை மதப்புப் பெற்றுவிட்டது.

மனிதனுக்கு மானம் எவ்வளவு முக்கியமானது என்பதை மக்கள் உணர்ந்து அதற்கு மதிப்புக் கொடுத்தால், மனித வாழ்வில் கடுகனவுகூட குறையும் ஒழுக்கக்கேடும், அசவுகரியமும் ஏற்பட மிடமிருக்காது. மனிதன் மானத்தில் இலட்சியமற்றவனாக ஆகிவிட்ட தினாலேயே பகுத்தறிவுள்ள மனித ஜீவனின் கூட்டு வாழ்வு—காட்டில் கெட்ட மிருகங்களிடையில் வாழும் தற்காப்பற்ற சாது ஜீவன்கள் தன்மையாக மனிதன் நிலைமை ஆகிவிட்டது. நம் நாட்டில் மக்களிடையில் மான உணர்ச்சியைத் தூண்ட சாதனமே

இல்லாமல் போய்விட்டது. இதற்கு நம் சமுதாய வாழ்வு அமைப்பும், பொருளாதார அமைப்பும் பெரும் காரணமாக இருந்தாலும் மின்றைய அரசியலமைப்பு எல்லாவற்றையும் விட மேம்பட்ட காரணமாக இருந்துவருகிறது.

சமுதாயத் துறையில், மேல்பிறப்பு—கீழ்ப்பிறப்பு என மக்களைப் பிரித்து அமைத்த பிறகு, கீழ்ப்பிறப்பில் பட்ட மக்களுக்கு மாண உணர்ச்சி என்பது செயற்கையால் போலியாகத்தோன்றி மறையுமே அல்லாது உயர்கையான உணர்ச்சி அச் சமுதாயத்துக்கு எப்படி இருக்க முடியும்? மனித சமுதாயத்தில் அதோடு கூடவே 'குச்சிக்கார தாசி பிழம்பு'—அதற்கொரு சமுதாயம்; துரோக எண்ணமே கை முதலாக உடைய வியாபாரத் துறை—அதற்கொரு கூட்டம்; பொய்யும் பித்தலாட்டமும் மனதறிந்து பயன்படுத்தித் தொழில் செய்து வாழும் வகீஸ் துறை—அதற்குப் பெரும் ஸ்தாபனம் ஆகிய இவைகளுக்கு சமுதாயத்தில் மரியாதையும் உயர் வாழ்வும் ஆகிய தன்மைகளும் இருந்து வருமானால், மக்களுக்கு மாணத்தகைப்பற்றிய, ஒழுக்கத்தைப்பற்றிய கவலை எதற்காக வரவேண்டும்?

ஒழுக்கக் கேடு என்பது மாணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஒழுக்கமுள்ளவன் மானியாய் இருப்பான்; மாணி, ஒழுக்கமுள்ளவனாக இருப்பான்.

அறிவு என்பது உயர்கையைப்பற்றிய தெளிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

அறிவுள்ளவன், உயர்கை வாதியாய் இருப்பான்; உயர்கைவாதி, அறிவாளியாய் இருப்பான்.

ஒழுக்கம் என்றால் மாணம் என்றும்—ஒழுக்கமுடையவன் என்றால் மாணி என்றும் கொள்ளலாம்.

அதுபோல், அறிவு என்றால் உயர்கை என்றும் அறிவாளி என்றால் உயர்கையை அறிந்தவன் என்றும் கொள்ளலாம்.

ஆகவே, மனித சமுதாயத்துக்கு அல்லது தனி மனிதனுக்கு கூட்டு வாழ்க்கைக்கும், மனிதன் ஓர் உயர்ந்த பிறவி என்பதற்கும் அத்தியாவசியமானவை அறிவும் மாணமும் ஆம் என்பதும், உயை கிரண்டும் மீன்று மக்களிடையில் இல்லாமல்போய்விட்டன என்பதும், அதற்கு முக்கிய காரணம் கடவுளும் மதமும் கல்வியும் சமுதாய—பொருளாதார அரசியல் அமைப்பும் ஆம் என்பதும் எனது அபிப்பிராயமாகும்.

[‘விடுதலை’—தலையங்கம்—2-1-1950]

25. சுயமரியாதைப் பொதுச்சேவை

சு. ம. இயக்கத்தில் பல தோழர்கள் இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட தோழர்கள் சிலராவது நிலைமை மாறாமல், உறுதியோடு தங்கள் நலத்தை விட்டுக்கொடுத்துப் போராடுகிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். அவர்களாலேயேதான் எனக்கு ஊக்கமும், உறுதியும் வளருகிறது. அவர்களுக்கு எனது உபதேசமெல்லாம் மக்களுக்குச் சேவைசெய்யவேண்டும் என்பதே ஆகும்.

சேவை என்பது கூலியை உத்தேசித்தோ, தனது சுயநலத்தை உத்தேசித்தோ செய்வதல்ல. மற்றவர்கள் நன்மை அடைவதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைவதற்காகவே செய்யப்படும் காரியந்தான் சேவையாகும்.

ரஷ்யாவில் மதம் இல்லை; கடவுள் இல்லை என்றும் சொல்லுவார்கள். ஆனால், அங்கு ஒருவன் மற்றவர்களைக் 'கடவுளாக'க் கருதுகிறான்; அவர்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதை 'மதமாக'க் கருதுகிறான். ரஷ்யாவில் சொத்தெல்லாம் பொதுச்சேவை, உழைப்பெல்லாம் பொது நலச் சேவை என்று இருந்தாலும், தொண்டு ஆற்றுவதன் மூலம்

வாழ்வுக்குப் பயன் அனுபவிப்பதால் அப்படிப்பட்ட தொண்டை அவன் பொதுத்தொண்டு என்று கருதுவதில்லை.

அந்த நேரம் போக—அதாவது, ஊதியத்திற்காக வேலை செய்யும் நேரம் போக அவன் ஊட்டப்படி அனுபவித்துக்கொள்ள, அவனுக்கு சுதந்திரமாய் இருக்கும் நேரத்தில் எவ்வளவு நேரத்தை எந்தக் காரியத்திற்கு ஊதியம் இல்லாமல் செலவழிக்கிறானோ—அதற்குத்தான் 'பொது நலச் சேவை' என்று பெயர். இப்படியே ரஷ்யாவிலுள்ள ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் மீம் மாதிரிப் பொது நலச் சேவை, தொண்டு இருக்கும். அதற்கு ஒரு அடையாளமும் உண்டு.

அதுபோல், சு. ம. இயக்கக்காரர் யார், எந்த வேலை செய்து, எவ்வளவு ஊதியம் சம்பாதித்து, எவ்வளவு செலவு செய்தாலும், பொதுநல சேவைக்கு ஒரு காலத்தை ஒதுக்கி வைத்து வேலைசெய்ய வேண்டியது முக்கிய காரியமாகும். அதில் மற்றவர்களின் விருப்பு வெறுப்பைப் பார்த்தாமல், நற்பயனைக் கருதி அதற்கு ஏற்ற தொண்டாற்றவேண்டும்.

மற்றபடி சு. ம. இயக்கத்திற்கு அது உண்டா, இது உண்டா என்பதைப்பற்றி நமக்குக் கவலை வேண்டாம். அதற்கு அறிவு உண்டு; அந்த அறிவு மாணத்தைக் காப்பாற்றப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.

[அய்யோப்பாவில் பெண்கள் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 10-1-1948]

தோழர்களே! உங்களைப் பகுத்தறிவு கொண்டு சிந்திக்கும்படி வேண்டுகல் செய்கிறோம். நாங்கள் கூறுவதெல்லாம் உண்மையென்றோ, சத்தியமென்றோ, அல்லது நாங்கள் கூறுவதைக் கடுதாசியில் எழுதி நெருப்பிலிட்டால் கூட அழியாத அளவுக்குச் சுத்தமானதென்றோ கூறுவதில்லை. நாங்கள் ஏதாவது தவறு சொல்லியிருந்தால், தவறு செய்திருந்தால் அருள்சூர்ந்து, தயைசெய்து எடுத்துக் கூறுங்கள். நாங்கள் நன்றி யறிதலோடு திருத்திக்கொள்கிறோம். அல்லது, சமாதானம் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். நாங்கள் கூறுவதை அப்படியே நம்பிவிடவேண்டாம் என்றுதான் நாங்கள் உங்கள் பகுத்தறிவுக்கு விண்ணப்பம் செய்துவருகிறோம்.

நாங்கள் கூறுவனவற்றுக்கு எங்கு மறுப்புக் கிடைக்குமென்று நீங்கள் தேட வேண்டும். யாராவது ஆட்சேபணை தெரிவிப்பார்களானால், கண்கொத்திப் பாம்புபோல் இருந்து கருத்துடன் கவனிக்கவேண்டும். பிறகு பொறுமையோடு ஒன்றை ஒன்றோடு ஒப்பிட்டுச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். உங்கள் அறிவையே உண்மையான, நுட்பமான தராசாகக் கொண்டு தரா தாங்களை நிறுத்துப்பார்க்க வேண்டும். மாசு இருக்கும், பாசி இருக்கும்; களிமும் இருக்கலாம். அறிவுகொண்டு உரைத்துப் பாருங்கள்! உங்கள் அனுபவத்தால் அலசிப் பாருங்கள்! சிந்தித்துப் பாருங்கள்! சிந்திக்கவேண்டியதுதான் மனித தர்மம். யார் எது சொன்னாலும் உங்கள் சொந்தப் புத்திகொண்டு சிந்தித்துப் பாருங்கள்! சுதந்திரத்தோடு—உங்கள் அறிவைச் சட்டத்திற்கோ, சால்திரத்திற்கோ, சமய சந்தர்ப்பத்திற்கோ, சமுதாய சம்பிரதாயத்திற்கோ, பழக்க வழக்கங்களுக்கோ அடிமைப் படுதலாமல் சிந்தித்துப் பார்த்து முடிவு செய்யுங்கள். நாம் இதைத்தான் சுயமரியாதை என்கிறோம். சுய அறிவுகொண்டு சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்குத்தான் சுயமரியாதை என்று பெயர். ஒவ்வொருவரும் தம் சுய அறிவு கொண்டு சிந்திக்க உரிமைபெற்று இருப்பதற்குத்தான் பூர்ண சுயேச்சை என்று பெயர். எதையும் பூர்ண மரியாதை கொடுத்துக் கேட்டு, பூர்ண சுயேச்சையோடு ஆராய்ந்து முடிவுக்கு வரவுங்கள்.

சிந்தனா சக்திதான் மனிதனை மிருகத்தினிடமிருந்தும், பட்சிகளிடமிருந்தும் பிரித்துக் காட்டுவதாகும். மிருகங்கள் மனிதனைவிட எவ்வளவுவோ பலம் பெற்றிருந்தும் அவை அவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதற்குக் காரணம் இதுதான்.

எந்த மனிதனும் ஒரு அளவுக்காவது பகுத்தறிவை உபயோகித்துத்தான் வாழ்கிறான். நகை வாங்கும்போது அதை உரைத்துப் பார்க்காமலோ அக்கம் பக்கம் விசாரிக்காமலோ யாரும் வாங்கிவிடுவதில்லை. அப்படிப் பாற்ப்பதும் பகுத்தறிவுதான். ஒரு சேலை வாங்கினாலும்கூட அது சாயம் நிற்குமா, அதன் விலை சரியா, அதற்கு முன் இவர்கள் கடையில் வாங்கிப் சேலை சரியாக உழைத்து இருக்கிறதா, இக் கடைக்காரர் ஒழுங்கானவர்தானா என்றெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த்துத்தான் வாங்குகிறோம். இப்படிப்பட்ட சிலலரைக் காரியங்களுக்கெல்லாம் பகுத்தறிவை உபயோகிக்கும் நாம், சில முக்கியமான விஷயங்களிலுமட்டும் பகுத்தறிவை உபயோகிக்கத் தவறிவிடுகிறோம். அதனால் ரொம்பவும் ஏமாந்து போகிறோம். இதை உணர்த்துவதுதான், பகுத்தறிவின் அவசியத்தை வற்புறுத்துவதுதான் எனது முதலாவது கடமை.

[சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 1-5-1948]

26. தொண்டர்களின் தன்மை

புத்திசாலிகள் சண்டையிட்டுக்கொள்வது எப்போதுமே இயற்கைதான். ஆகவே தான் நான் நீடாமங்கலம் மாநாட்டின்போதே மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறேன். என்னைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் தங்களின் பகுத்தறிவைக்கூட கொஞ்சம் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்று! யாராவது ஒருவர்தான் ஒரு இயக்கத்தை நடத்தக்கூடியவராக இருக்க முடியுமே தவிர, எல்லோருமே ‘தலைவர்களாக’ இருக்க முடியாது. மற்றவர்கள் தலைவர் இட்ட கட்டளைப்படி நடக்க வேண்டியவர்கள்தாம். தோழர்களே! நான் இப்பொழுது கூறுகிறேன்; நீடாமங்கலத்தைவிட ஒருபடி மேலே செல்லுகிறேன்.

நீங்கள் இந்த இயக்கத்தில் உள்ளவரை உங்கள் சொந்தப் பகுத்தறிவை மட்டும் அல்ல—உங்கள் மனச்சாட்சி என்பதைக்கூடத்தான் நீங்கள் கொஞ்சம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட வேண்டும். கழகத்தில் சேருமுன்பு நீங்கள் உங்கள் பகுத்தறிவு கொண்டு கழகக் கோட்பாடுகளை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம்; என்னுடன் வாதாடலாம்; உங்கள் மனச்சாட்சி என்ன கூறுகிறது என்று நீங்கள் எவ்வளவு காலத்திற்கு வேண்டுமானாலும் ஆர அமர இருந்து யோசித்துப் பார்க்கலாம்.

ஆனால், எப்பொழுது உங்கள் மனச்சாட்சியும், பகுத்தறிவும் இடம் கொடுக்கிறதோ—எப்பொழுது நீங்கள் கழகத்தில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்துவிட்டீர்களோ அப்பொழுதிலிருந்து, உங்கள் பகுத்தறிவையும் மனச்சாட்சியையும் ஒருபுறத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுக் கழகக் கோட்பாடுகளைக் கண்முடிப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டியதுதான் முறையாகும்.

[தூத்துக்குடியில், 9-5-1948-ல் நடந்த மாநாட்டுத் தலைமையுரை—‘குடி அரசு’ 29-5-1948]

27. பெரியார் சுயமரியாதைப் பிரசார ஸ்தாபனம்

சுயமரியாதைப் பிரசார ஸ்தாபனம் ஏற்பட்டு இன்றைக்கு 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகின்றன. அதற்கு 1929ஆம் ஆண்டு செங்கற்பட்டில் நடந்த முதலாவது சுயமரியாதை மாநாட்டில் கொள்கை, திட்டம், விதிகள் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டன. அதன்பின் 1930ஆம் ஆண்டு ஈரோட்டில் நடைபெற்ற இரண்டாவது சுயமரியாதை மாநாட்டிலும், 1931ஆம் ஆண்டில் விருதுநகரில் நடைபெற்ற மூன்றாவது மாநாட்டிலும், அதை ஒரு ஸ்தாபனமாக சேர்த்துக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட பதிவுசெய்யவது என்று தீர்மானம் செய்து, பதிவுசெய்ய தோழர் அய்யாழத்தலை (கவுண்டரை) நியமித்து, பதிவுச் செலவுக்கு ஆக என்று 100 ரூபாயும் சாங்கிஷன் செய்யப்பட்டது.

அதுமாதம் ரிஜிஸ்டர் செய்வதற்காகப் பல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. தோழர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார் அவர்களால் திருத்தப்பட்ட திட்டங்கள் விதிமுறைகளுடன் 1940 மே மாதத்தில் ஈரோடு வக்கீல் தோழர் ஈ. எம். அண்ணாமலை அவர்கள் மூலம் கோயம்புத்தூர் ஜில்லா ரிஜிஸ்ட்ரார் அவர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டதில், அவர் அதைப் பார்த்து ‘இது சொசைட்டி ஆக்டிப்படி பதிவுசெய்யக் கூடியதல்ல; கம்பெனி ஆக்டிப்படி பதிவுசெய்யவது நல்லது’ என்று ‘எண்டார்சு’ செய்து திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்.

அதன்பிறகு கம்பெனி ஆக்டிப்படி ரிஜிஸ்டர் செய்தால் நிர்வாகத்திற்குச் சற்று அதிகக் கஷ்டமிருக்கும் என்று கருதித் தயங்கிக்கொண்டு இருக்கும் சமயத்தில், பெரியாரிடம் அப்பிராய பேதம்கொண்டு விலகி இருந்தவர்களான—தோழர் சவுந்திரபாண்டியன் அவர்களும், மற்றும் தோழர்கள் வி. வி. கிராமசாமி, கே. ஏ. பி. விஸ்வநாதன், ஜே. எஸ். கண்ணப்பர், சாமி. சித்தப்பரனார், அ. பொன்னம்பலம், எஸ். கிராமநாதன், வை. சு. சண்முகம் முதலாகியவர்கள் ஒன்றுகூடி ‘செட்டிப் ரெஸ்பெக்ட் லீக்,’ ‘சுயமரியாதை சங்கம்’ என்பதாக ஒரு ஸ்தாபனம் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொண்டுவிட்டார்கள்.

அதனால் அதே பெயரில் வேறு ஸ்தாபனம் ரிஜிஸ்டர் செய்யமுடியாமல் போய் விட்டது என்பதுடன், திராவிடர் கழகம் என்பதாகவும் ரிஜிஸ்டர் செய்யமுடியாமல் அதிலும் முன்கூறிய சு. ம. சங்க நிகழ்ச்சிகள் போலவே பல தொல்லைகளும் ஏற்பட்டுவிட்டதால் காலதாமதமாக நேரிட்டுவிட்டது. அதாவது, பெரியார் திருமண ஏற்பாட்டிற்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பே இதற்கு ஆகச் செய்யப்பட்டிருந்த ஏற்பாட்டைச் சிலர் அறிந்து அதாவது யார் யார் அந்த ஏற்பாட்டில் சேர்க்கப்படமாட்டார்கள் என்று கருதினார்களோ அவர்களில் சிலர் சேர்ந்து உள்ளூக்குள்ளாகவே தனிக் கூட்டு அமைத்துக்கொண்டு சதிசெய்வது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்ற நிலையைப் பெரியார் அறிந்தவுடன் அவசரத்தில் ஸ்தாபனத்தைப் பதிவுசெய்யவது என்பது சிறிது கஷ்டமாகவும், குழப்பமாகவும், பயப்படத்தக்கதாகவும் இருந்ததால், திருமணத்தை முடிப்பதுமூலம் முதலில் ஸ்தாபனத் திற்கு ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்படுத்தலாம் என்று கருதியே திடீரென்று திருமணத்தை முடிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இந்தக் கருத்தை கோவை திருக்குறள் மாநாட்டிலும் சென்னைப் பொதுக்கூட்டங்கள் இரண்டொன்றிலும் அப்போதே வெளியிட்டும் இருக்கின்றன. அதன் பிறகே இந்த இரண்டு மூன்று வருஷகாலமாக ஸ்தாபனத்தின் சொத்துக்கள் விஷயத்தில் சற்றுக் கவனம் செலுத்தி, அவைகளைச் சரிவரத் திரட்டி, நல்ல வசதி ஏற்பட்ட இன்றைய நிலையில் பதிவுசெய்யுவிடுவது அவசியமும் அவசரமும் நன்மையும் ஆனதென்று கண்டதும் இப்போது 22-9-1952-ம் தேதி திருச்சியில் பதிவு செய்யப்பட்டுவிட்டது. இதற்கு சர்க்காரில் ஒரு மாதம் ‘டிஸே’ ஆகிவிட்டது.

ஸ்தாபனத்தின் பெயர்—Periyar Self-Respect Propaganda Institution (பெரியார் செல்ஃப் ரெஸ்பெக்ட் பிராபகண்டா இன்ஸ்டிடியூஷன்) என்பதாகும்.

இதற்கு நிர்வாக சபை அங்கத்தினர்கள் 13 பேர்.

இந்த 13 பேர்கள் தன்மை 1940-ஆம் ஆண்டு பதிவுசெய்ய ஏற்பாடு செய்யப் பட்ட திட்டத்தின்படி 13-ல் 4 பேர் பரம்பரை மெம்பர்கள். அவர்கள் தோழர்கள் 1. ஈ. வெ. ராமசாமி, 2. ஆர். கே. சண்முகம், 3. டபுள்யு. பி. ஏ. சவுந்திரபாண்டியன்; 4. அ. பொன்னம்பலம் ஆவார்கள். 4 பேர் ஆயுள் மெம்பர்கள்—அவர்கள் தோழர்கள் கே. ஏ. பி. விஸ்வநாதன், சி. டி. நாயகம், வி. வி. கிராமசாமி, ஈ. வி. கிருஷ்ணசாமி.

மற்ற தேர்தல் மெம்பர்கள் 5 (அல்லது ஏழு)—அவர்கள் தோழர் என். சிவராஜ், குஞ்சிதம் குருசாமி முதலியவர்கள் ஆவார்கள்.

அப்போது ஸ்தாபனத்திற்கு உள்ள சொத்துக்கள் என்பதாக அதில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த ஒரு மிலட்ச ரூபாய்தான். அதாவது சில கட்டிடங்கள், 2 அச்சு நிலையங்கள் 2 பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் உரிமைகள், ரொக்க நிதிகள் ஆகியவை, அன்றைய நிலவரப்படி.

இப்போதும் நிர்வாகசபை அங்கத்தினர்கள் 13 (அவசியப்பட்டால் 15)

ஆனால், இதில் பரம்பரை அங்கத்தினர்கள் தன்மை எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆயுள் கால அங்கத்தினர் 5. இந்த அய்ந்து பேர்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு ஏற்பாடு செய்த மிமோரண்டத்தின்படி 1. ஈ. வெ. ராமசாமி, 2. தி. பொ. வேதாசலம், 3. கே. கே. நீலமேகம், 4. ஈ. திருநாவுக்கரசு, 5. கே. ஏ. மணி.

இப்போது பதிவான மிமோரண்டத்தின்படி ஈ. வெ. ராமசாமி, தி. பொ. வேதாசலம், ஈ. வி. ஆர். மணி, ஏ. என். நரசிம்மன் (ஆணைமலை), இ. திருநாவுக்கரசு.

ஆயுள் நிர்வாக சபையில் தெரிந்தெடுக்கப்படும் அங்கத்தினர் 3 பேர்— 1. எஸ். குருசாமி பி. ஏ, 2. வி. வீராசாமி பி. ஏ; எம். பி; 3. ஆர். சொக்கப்பா பி. ஏ, பி. காம்ப, தஞ்சை (கிவர்கள் 3 ஆண்டு காலத்திற்கு)

மற்ற அய்ந்து பேர்கள் ரிஜிஸ்டர் செய்யவேண்டிய அவசர அவசியத்தை முன்னிட்டு தற்கால சாந்தியாக என்று சொல்லி அவர்கள் சம்மதம் பெற்றுக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் மிருவர் பெண்கள்—ஒருவர் ஏ. சி. ராமகிருஷ்ணம்மாள் (ஆணைமலை), மற்றவர் விசாலாட்சி அம்மாள் (நாகரசம்பட்டி). மற்ற மூவர் என். எஸ். சம்பந்தம் (நாகரசம்பட்டி); வி. ராமச்சந்திரன் (திருச்சி); எம். எஸ். சுந்தரம் (திருச்சி); கிவர்கள் அனேகமாக மாற்றப்படலாம்.

இப்போது ஸ்தாபனத்திற்கு உத்தேச நிதி மேலே குறிப்பிட்டதை விட அதிகமான நிதி என்றே சொல்லலாம்; அதாவது 3 மிலட்சத்திற்குக் குறையவில்லாமல் சற்று ஏறக்குறைய 4 மிலட்சத்திற்கு மதிப்பிடலாம். ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 10 ஆயிரம் முதல் ரூ. 15 ஆயிரம் வரை வரும்படி வரலாம்.

மிமோரண்டத்திலும் யாதாஸ்திலும் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள், சட்டதிட்டங்கள் 1945-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 29-ம் தேதிய 'ரூடி அரசு' பத்திரிகை—மலர் 18, இதழ் 16-ல் பிரசுரம் செய்யப்பட்டவைகளேயாகும். சில திட்டங்கள் சேர்க்கப்பட்டது தவிர, வேறு மாற்றம் இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

கொள்கைகள், திட்டங்கள் விதிமுறைகள் கொண்ட நகல் புத்தக உருவமாக சீக்கிரத்தில் வெளிவரும்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—2-10-1952]

28. சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகமும்

இந்தப் பெயரால் ஓர் அமைப்பு நிறுவப்பட்டு, அது பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது கண்டு பெறாமையின்போது ஒரு சில விஷயங்கள் பொது மக்களிடையே தப்பான திணைப்பிரச்சாரம் செய்து வருவதாக நமக்குச் செய்தி கிடைத்திருக்கிறது. அதாவது, இனிமேல் சுயமரியாதை ஸ்தாபனத்துக்குத்தான் உறுப்பினர்கள் சேர்க்கப்படுவார்கள் என்றும், திராவிடர் கழகம் இனிமேல் இயங்காது என்றும், திராவிட நாடு பிரச்சினை நழுவ விடப்படுமன்றும், திராவிட இன உணர்ச்சிப் பிரச்சினை கவனிக்கப்பட மாட்டாது என்றும் இவ் விஷயங்கள் விஷமப் பிரச்சாரம் செய்துவருகின்றனராம்.

சுயமரியாதை இயக்கத்துக்கும் திராவிடர் கழகத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு யாவரும் அறிந்ததேயாகும். சுயமரியாதை இயக்கத்தில் திராவிட நாடு பிரச்சினையை எதிர்ப்பவர்கள் இல்லாவிடினும், அந்தப் பிரச்சினையை முன் நிறுத்தி வற்புறுத்திப் பிரச்சாரம் செய்து வருவதில்லை. அதேபோல், திராவிடர் கழகத்தில் மத வெறியர்கள், சாதி வெறியர்கள் இல்லையென்றாலும், திராவிட நாடு பிரச்சினையை அடிகமமாக வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. கடந்த 10 ஆண்டுகளாக சுயமரியாதை இயக்கம் என்ற தனிப் பெயரால் தனிப்பட்ட முறையில் பிரச்சாரம் நடக்கவில்லையென்றாலும், திராவிடர் கழகத்தாரைப் பொறுத்தமட்டில் சுயமரியாதை இயக்கக் கொள்கைகளை அலட்சியப்படுத்தியது கிடையாது.

திராவிட நாடு கிடைத்த பிறகு திராவிடர் கழகம் கலைக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். ஆனால், கடைசி மூட நம்பிக்கைக்காரர் இந்த நாட்டில் இருக்கின்ற வரையில் சுயமரியாதைக்காரனுக்கு வேலையிருக்கிறது.

சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைக் காங்கிரஸ்காரர்களும் கூடப் பலர் பின்பற்றி வருகின்றனர்; ஆனால், அவர்கள் திராவிட நாடு பிரிவதை ஆதரிப்பதில்லை. ஆதலால், சுயமரியாதை இயக்கம் கட்சி பேதமற்றது என்று கூடக் கூறலாம். ‘ஜஸ்டிஸ்’ கட்சி என்ற பழைய கட்சியைச் சேர்ந்த முக்கியஸ்தர்களில் 100-க்கு 99 பேர் சுயமரியாதைக் கொள்கைகளுக்கு விரோதிகள் என்பதே மிதற்குப் போதுமான சான்றாகும்.

மேலும், சுயமரியாதை இயக்கம் என்பது அரசியல் நூற்றமே இல்லாத ஒன்றாகும்; சர்க்கார் ஊழியர் உள்ளிட்ட எவரும் இதில் கலந்துகொள்ளலாம்; உறுப்பினர் ஆகலாம். பழமைப் பாசியைச் சுரண்டி எறிந்து தூயமைப்படுத்திப் புதுமைச் சுண்ணாம்பு அடிப்பதற்கு யாருக்குத்தான் விருப்பமிருக்காது? மேலும், சுயமரியாதை இயக்கம் மாணவர்களுக்கும் மாதர் கூட்டத்துக்கும் தனி உடைமை என்று கூடச் சொல்லலாம். குறிப்பாகக் கூற வேண்டுமானால், திராவிடர் கழகத்தில் தொண்டாற்றுவதற்குத் துணியில்லாதவர்கள் யாவரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தில் கலந்து தொண்டாற்றலாம்.

கதர்த்துணி கட்டுபவர்கள் பெரும்பாலோர் காங்கிரஸ் கட்சிக்காரராயிருக்கலாம், ஆனால், காங்கிரஸ் கட்சியில் இல்லாதபடி எவரும் தகுடை கட்டலாமல்லவா! கதர் இயக்கம் இருப்பதனால் காங்கிரஸ் கட்சி அழிந்துபோய்விட்டது என்று காங்கிரஸ்காரர் கூறுவார்களா! கதர் இயக்கம் காங்கிரஸ்காரருக்கு உதவியாயிருக்கிறது என்பதைத்தானே காண்கிறோம்?

இதுபோலத்தான், சுயமரியாதை இயக்கமும் திராவிடர் கழகத்துக்கு உற்ற துணையாக இருந்துவரும். ஆனால், இதிலுள்ள உறுப்பினர் யாவரும் திராவிடர் கழகத்திலும் உறுப்பினராயிருக்க வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை.

மேலும், நீதிச் கட்சியும் சுயமரியாதை இயக்கமும் சேர்ந்து பெற்ற குழந்தைதான் திராவிடர் கழகம். இறுதி மிலட்சியத்தில் கிரண்டு இயக்கங்களுக்கும் எந்த விதமான மாறுதலும் கிடையாது. சுயமரியாதைக் கொள்கைகளைக் கொண்டாராத—தனித் திராவிட ஆட்சியை சுயமரியாதைக்காரர்கள் ஏற்கமாட்டார்கள். வைத்தத்திலும் மூடநம்பிக்கை விலும் மூழ்கிய தனித் திராவிட ஆட்சியைத் திராவிடர் கழகத்தார் விரும்பமாட்டார்கள்.

ஒன்று நீட்ட நூல்; இன்னொன்று குறுக்கு நூல். இந்த மிரண்டுகில்லாவிடில் துணி ஏது? மிரண்டில் ஒன்றுமட்டுமிருந்தால் அதற்குப் பெயர் துணியில்ல; நூல்!

எனவே, சுயமரியாதை அமைப்பு பதிவு ஆவதன் மூலம் திராவிடர் கழகப் பிரச்சினை கைவிடப்படும் என்ற பிரச்சாரம் உண்மையல்ல.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—21-10-1952]

ம.வி: பின்னை, அவன் எதைத்தான் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றான்?

பூ.தே: அவன், 'மனிதனுக்கு மனிதன் அன்பு, மிரக்கம், உதவி, ஒழுக்கம் இவற்றைத்தவிர மற்றொன்றையும் மதிப்பதில்லை' என்கின்றான்.

ம.வி: அப்படியானால், இவற்றை எல்லாம் உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறதா?

பூ.தே: ஒப்புக்கொள்ளுகிறதே! இதுதானே ஆர்ச்சியமாய் இருக்கின்றது. ஒப்புக் கொள்ளுவது மாதிரிமா? இந்தச் சமயம் நாங்கள் தெருவில் ஒண்டியாய்ப் போகிறதே ஆபத்தாய் இருக்கிறது.

ம.வி: நீங்கள் என்ன செய்கின்றீர்கள்? நீங்களும் எதிர்த்துப் போர் செய்யவதானே?

பூ.தே: நாங்களும் எங்களால் கூடியவரை பார்த்தோம். எங்கள் ஆயுதங்களாக அந்த ராட்சதக் கூட்டத்திலிருந்தே சில ஆட்களைக் கைப்பற்றி, அதன் மூலமாகவும் போரிட்டுப் பார்த்தோம். அவர்கள் ஆயுதங்களும் எங்கள் ஆயுதங்களும் நாங்கள் கூலிக்ரூப் பிடித்த ஆயுதங்களும் எல்லாம் அவன் ஆயுதங்களுக்கு முன்னால் முனை மழுங்கிப் போய்விட்டன.

ம.வி: அப்பேர்ப்பட்ட அந்த ராட்சதனுடைய ஆயுதந்தான் என்ன?

பூ.தே: 'குடிஅரசு', 'திராவிடன்', 'குமரன்', 'நாடார் குல மித்திரன்', 'தமிழன்', 'விஸ்வநேசன்', 'சிங்கப்பூர் முன்னேற்றம்', 'சுயமரியாதைத் தொண்டன்' முதலிய அனேக ஆயுதங்களின் வலிமை, எங்கள் ஆயுதங்களின் முனைகளை எல்லாம் மழுங்க வைத்துவிட்டன. எங்கள் கூலி ஆயுதங்களும் உறை கில்லாமல் வெளியே தலை நீட்ட முடியவில்லை. இப்போது நாங்கள் செய்த பாம்பை ஆட்டுவதுபோல், பொய்யேஷம் போட்டுக்கொண்டு திரிந்து பார்த்தும் வேறு மாரீக்கமில்லாததால் தங்கள் பாதத்தில் வந்து விழுந்துவிட்டோம். தாங்கள்தான் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும். தங்கள் பரிவாரங்களான 'சைமன் கமிஷன்' என்னும் உபதேவர்களை நாங்கள் அறியாமல் பகிஷ்காரம் செய்துவிட்டோம். அதைத் தயவுசெய்து மன்னிக்கவேண்டும்.

ம.வி: இதற்காக என்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகின்றீர்கள்?

பூ.தே: தங்களிடமுள்ள சில பாணங்களைக் கேட்க வந்திருக்கின்றோம்.

ம.வி: என்ன பாணம்?

பூ.தே: 124 ஏ; 153 ஏ ஆகிய பாணங்கள் வேண்டும்.

ம.வி: ஏன், 144 பாணம் வேண்டாமா?

பூ.தே: 144 அவனிடம் செல்லாது. அது சரமாரியாய் அவன்மேல் விடப்பட்டும், அது அவனிடம்போய் அவன் பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்துவிட்டு வந்து விட்டதோடு மாதிரிமல்லாமல், திரும்பிவந்து எய்தவர்கள் மீதுங்கூட சில சமயங்களில் பாய்ந்துவிடுகின்றது.

ம.வி: சரி; நமது தூதர்களை முதலில் உங்கள் லோகத்திற்கு அனுப்புகிறோம்; அவர்களைக்கொண்டு பூலோகநிலை அறிந்து பிறகு வேண்டியதுபோல் செய்வோம்.

பூ.தே: பிரபுவே! தங்கள் தூதர்கள் யார்? தயவுசெய்து அதைக் கொஞ்சம் தெரிவித்துவிட்டால் நாங்கள் ஜாக்கிரதையாக இருக்க அனுசூலமாயிருக்கும்.

ம.வி: நமது தூதர்கள் 'சைமன் கமிஷனர்கள்'; அவர்களிடம் முறைகளை மெய்ப்பிப்புகள்.

பூ.தே: நாங்கள் அறியாத புத்தியினால் தங்கள் தூதர்களை ஆதியில் அலட்சிய மாய்க் கருதிவிட்டோம்; அதனால் வந்த விளைப்பகுதி என்னுகூடச் சொல்லலாம். ஆனாலும், இப்போது அவர்களிடம் சொல்லிக்கொள்ளுவது எங்களுக்குக் கொஞ்சம் அவமானமாயிருக்கின்றதே!

ம.வி: நேரில் தெரிவிக்காவிட்டால் பாதகமில்லை; மறைமுகமாக வேறு ஏதாவது வழிகளில் தெரிவித்துவிடுங்கள்.

பூ.தே: அப்படியே ஆகட்டும், பிரபுவே! எப்படியாவது இந்தச் சமயம் எங்களைக் காப்பாற்றங்கள். கில்லாவிட்டால் தங்களுக்கும் எங்களுக்கும் கிரண்டுபேருக்குமே ஆபத்து வந்துவிடும். மிதை நன்றாய் மனதில் வைப்புகள்.

ம.வி: நம்மைப்பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். உங்கள் காரியத்தை நீங்கள் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். சரி, போய்வாருங்கள்!

[சித்திரபுத்திரன் கட்டுரை—'குடிஅரசு' 10-3-1929]

30. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் பலன்

சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய பிறகு பார்ப்பனர்களும், புராண பண்டிதர்களும், புத்தகக் கடைக்காரர்களும், புரோகிதக் கூட்டத்தார்களும் எவ்வளவுதான் பழக்கம் கூறி விஷமப் பிரச்சாரம் செய்துவந்தும் நாட்டில் தோன்றி இருக்கும் உணர்ச்சிகளையும் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் பலன்களைப்பற்றியும் கிரண்டொரு நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறோம்.

பார்ப்பனர்களை எந்தக் காரணங்களைக்கொண்டும் நம்புவதென்பதோ, அவர்களோடு ஒத்துழைப்பதென்பதோ, அவர்கள் கலந்துள்ள கூட்டங்களில் சேர்வதென்பதோ, தேர்தல்களில் அவர்களுக்கு ஒட்டுச் செய்வது என்பதோ முதலாகிய காரியங்கள் அடியோடு மறுக்கப்பட்டு வருகின்றன. கோயில்கள் சம்பந்தமான விஷயங்களில், பூசகர்கள், அபிஷேகங்கள், உற்சவங்கள், புதுக் கோயில்கள் கட்டுதல் ஆகிய காரியங்களில் அலட்சியம் காட்டப் பட்டுவருவதுடன், பல கோயில்கள் அரைகுறை வேலையில் இருந்தவைகளும் நிறுத்தப் பட்டுவிட்டன.

பண்டிகைகள், விரதங்கள், சடங்குகள் முதலியவைகள் அனேகமாக சில மிடங்களில் அடியோடு விடப்படும், சில மிடங்களில் மிக்க அலட்சியமாக ஏதோ திரிப்பந்தத்திற்கு நடப்பவைகளாகவும் காணப்படுகின்றன.

விதவைகள் மணம் என்பதும், கலப்பு மணம் என்பதும், தினம்தினம் நடக்கும் விஷயங்களும் நடத்தத் தேவை விளம்பரங்களும் வெளியானவண்ணமாய் இருந்தவருகின்றன. சாதி வித்தியாசம் ஒழித்தல், தீண்டாமை ஒழித்தல் முதலிய வித்தியாசங்கள் குறிப்பிடத் தகுந்த அளவுக்குப் பயன்கொடுத்து வருகின்றன. அதாவது, தினமும் மக்கள் முகம்தயராவதும், கிறிஸ்தவராவதும் ஆன செய்திகள் வெளியாகின்றன. கோயில் பிரவேசம் பல மிடங்களில் நடக்கின்றது.

புரோகித விலக்குச் சங்கங்கள் புதிது புதிதாக ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. மதத்தைப் பற்றிய புரட்டுகள் வெகு தாராளமாய் வெளிப்படுத்தப்படுவதோடு, மதப் புரட்டர்கள் எல்லாம் மூலையில் முக்காடிட்டு ஒடுங்கி உட்கார்த்துகொள்ள வேண்டியநாகிவிட்டது. அன்றியும், அவர்களின் உண்மையான தோல்வியைக்காட்ட அறிகுறி என்னவென்றால் தாங்கள் வாய் திறக்க யோக்கியதை அற்றுப்போய், புத்தியில்லாத பாமர மக்களை ஏவிவிட முயற்சியில் இறங்கி இருப்பதேயாகும்.

அல்லாமலும், இந்தமதப் பரட்டு தேசமெல்லாம் பரவி வருவதுடன், அடுத்த ஜனகணிதத்தில் ஒவ்வொருவரும் இந்தியன் அல்லது இந்துவல்லாதவன் என்று சொல்லவேண்டும் என்றும், எந்தக் காரணம் கொண்டும் சாதியையும், சாதிப் பட்டத்தையும், சொடலக்கூடாதென்றும், நூற்றுக்கணக்கான சங்கங்களும் மாநாடுகளும் தீர்மானங்கள் செய்து அனுப்புவதுமேயாகும்.

வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்—தேசத் துரோகம், தேசியத்திற்கு விரோதம் என்று எவ்வளவோ தூரம் டார்ப்பனர்களும், அவர்களது வால்களும் கத்தியும், இப்போது சட்டசபையிலும், சர்க்கார் உத்தியோகத்திலும் அது ஏற்பட்டு நிலைத்து அனுபவத்திற்கு வந்து விட்டதோடு பார்ப்பனர்களே தங்கள் வகுப்புக்குள்ள உரிமையைக் கெடுக்கக்கேட்க வேண்டிய அளவுக்குத் தைரியமாய் வெளியில் வந்துவிட்டார்கள்.

மற்றும், ரிஜிஸ்ட்ரேஷன் இலாகா. வருஷாந்தர ரிப்போர்ட்டு ஒன்றில் 'இப்போது ரிஜிஸ்டர் கலியாணங்கள் அதிகப்பட்டு வருவதால் கலியாணங்களை ரிஜிஸ்டர் செய்ய ஒவ்வொரு மிடத்திலும் அதிகமான ரிஜிஸ்ட்ரர்களை நியமிக்க வேண்டும்' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வைதீகக் குடுக்கைகளுக்கும், புராண அழுக்கு மூட்டைகளுக்கும் வருணாசிரம புராணங்களுக்கும் அடியோடு பொது மேடைகள் இல்லாமல் செய்துவிட்டது. காஞ்சிபுரம் சங்கராச்சாரி மடத்தில் இருந்துவந்த பள்ளிக்கூடத்தில் 'தீண்டப்படாதவர்'களைச் சேர்த்துக் கொள்ளாததற்காக 'கிராண்டு' மறுக்கப்பட்டு பள்ளிக்கூடம் மூடப்பட்டுவிட்டது.

['குடிஅரசு'-கட்டுரை—3-11-1929]

31. பார்ப்பான் : பணக்காரன் : பெரியமனிதன்

இன்று நமது நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கம் அல்லது பகுத்தறிவு இயக்கம் என்பதாக ஒன்று தோன்றியபின், நாளாவட்டத்தில் பார்ப்பனருக்கும், பணக்காரர்களுக்கும் பெரிய மனிதர் என்பவர்களுக்கும் இருந்த மரியாதை, பெருமை என்பது படிப்படியாய் குறைந்தகொண்டு வருகிறது; வந்துவிட்டது என்றே சொல்லலாம்.

இவை மாத்திரமல்லாமல் சங்கராச்சாரிகள் என்கின்ற பூச்சாண்டிகளின் சாயமும் வெளுத்தவிட்டது. அவர்கள் சரதாரண மக்களிலும் கீழான மக்களாகக் கருதப்படும் நிலைமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டு விட்டார்கள்.

இதுமாத்திரம்தான்? உயர்தர நீதிபதிகள் என்பவர்கள், வக்கீல்களிலும் கீழ்த்தர மக்களாகக் கொள்ளும் தன்மையர்களாக ஆகிவிட்டார்கள்.

மக்களில் உள்ள இப்படிப்பட்ட பேதநிலைகள் மாத்திரமல்லாமல், குணங்களில் உள்ள பேதநிலைகளும் பாறிவிட்டன. ஒழுக்கம், நாணயம், உண்மை ஆகிய குணங்கள் அவற்றிற்குத் தலைகீழ்த் தன்மைகொண்ட தலைசிறந்தவர் (அடிகாரிகளையே தஞ்ச மடைந்தவிட்டன! அதுபோலவே அத்து, மரியாதை, கீழ்ப்படி, மேல்படி என்பன வெல்லாம் ஒழிந்துவிட்டன.

இம் மாறுதல்கள் 'பகுத்தறிவு' காரணமாக (எதையும் நிர்வாணமாகக் காணும் தன்மையாடி) ஏற்பட வேண்டியதானாலும், முதல் மாறுதலான பார்ப்பானின் மரியாதை கெட ஆரம்பித்தவுடன் மற்றெல்லா மரியாதைகளுக்கும் கெடுவதற்குப் பார்ப்பான் முயற்சியானாகவும், உறுதுணைவனாகவும் இருக்கவேண்டிய, இருந்து தீர்வண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

கடவுளும் மதமும் கெடவேண்டுமானால் பார்ப்பான் கெட்டாக (இல்லாமல் போக) வேண்டும். அவன் கெட்டிடம்தான் கடவுள் மதம் கெட்டிடமாகும்.

அதுபோலவே, நீதி கெடவேண்டுமானால் அரசன் கெட்டாக (இல்லாமல் போக) வேண்டும். அரசன் கெட்டிடம்தான் ஜனநாயகம் என்பது.

பார்ப்பான் இல்லையானால் எப்படி கடவுள், மதம் இல்லையோ அப்படித்தான் அரசன் இல்லையானால் நீதி, நேர்மை இல்லை என்பது உறுதி.

நமது நாட்டு ஆட்சிமுறை ஜனநாயகமாக ஆகி வின்றைக்கு 47 வருட காலமாகிறது. இது துவக்கம் 1920-ம் ஆண்டு ஆகும். அதற்கு முன் ஆட்சி 'மக்கள் தலைவர்களை அனுசரித்த' வெள்ளையன் ஆட்சியாய் இருந்தாலும், காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் காரணமாக பார்ப்பான் ஆதிக்க ஆட்சியாகவே இருந்தது.

பார்ப்பான்தான் மக்கள் தலைவனாக இருந்தான். அதை எதிர்த்து பார்ப்பனரல்லாதார் செய்த கிளர்ச்சியினால் 1920-ல் ஒரு அளவு ஜனநாயக ஆட்சியாக (பார்ப்பனர் சம்பந்த இல்லாமல்) பார்ப்பனரல்லாதார் மந்திரி சபை கொண்ட ஆட்சியாக இருந்தது.

அதில் பார்ப்பனருக்கு ஏற்பட்ட ஏமாற்றமானது பொய், புரட்டு, பித்தலாட்டத்தையும், நாணயக் குறைவு, நேர்மைக் குறைவு, சட்டம் மீறுதல், சண்டித்தனம் ஆகியவைகளை ஆயுதமாகக்கொண்டு பார்ப்பனர் செய்த கிளர்ச்சியான காலத்தினங்களின் பயனாய் பார்ப்பனரல்லாதார் மந்திரிசபை ஒழிக்கப்பட்டு, ஆட்சியைப் பார்ப்பனர் கைப்பற்ற முடிந்தது.

இந்த முயற்சியின் அரசியலின் பெயரால் எல்லாவித ஒழுக்கக்கேட்டிற்கும் இழி தன்மைக்கும் வித்தூன்றியதாய் முடிந்தது என்றாலும், பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு எதிர்ப்பாய் நடந்த அந்த ஆட்சி சுமார் கிரண்டாண்டுக்குள் காலியாக்கப்படவேண்டியதாகி, ஜனநாயகம் என்பதில்லாமல் அரசநாயகமாகவே 6-7 ஆண்டுகள் நடைபெறவேண்டிய தாயிற்று.

இதில் சிறிது நேர்மை காணமுடிந்தது என்றாலும், 1926 முதல் 1947 வரை நாட்டில் சுயமரியாதை இயக்கமும், பகுத்தறிவு இயக்கமும், ஐஸ்டிஸ் கட்சியான திராவிடர் கழகமும் செய்துவந்த பிரச்சாரத்தால் பார்ப்பான் பெருமையும், பணக்காரன் பெருமையும், பெரிய மனிதர்கள் என்பவர்கள் பெருமையும் நாளுக்கு நாள் தேய்ந்துவர ஆரம்பித்தவுடன், வெள்ளையன் யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்று அவனது கொள்கைப்படி ஆதிக்கத்தை இந்தியரிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுப் போனவுடன், அதாவது இந்தியன் என்பது காங்கிரஸ்காரனாகவும், காங்கிரஸ்காரன் என்பது பார்ப்பனராகவும் இருந்துவந்ததால், பார்ப்பான் கைக்கு ஆட்சி, ஆதிக்கம் வந்தது. வந்தவுடன் முதல்காரியமாக இந்தப் பார்ப்பான், பணக்காரன், பெரியமனிதன் ஆகிய மூன்றையும் பாதுகாத்தகொள்ளும் அளவுக்கு ஆட்சிச் சட்டம் செய்துகொண்டு விட்டான்.

அச் சட்டத்தில் பார்ப்பானையும், சாதி மதத்தையும், பணக்காரனையும் அதாவது பொருளாதார சொத்துரிமையையும், பெரிய மனிதத் தன்மையையும் அதாவது அந்த ஸ்தானத்தையும் அசைக்க முடியாதபடி அரசியல் சட்டம் செய்துகொண்டான்.

இப்படிச் செய்துகொண்ட பின்பும், இவை மூன்றும் சட்டத்தினால் ஒழிக்கப்பட முடியாமல்தான் இருக்கிறதே தவிர, காரியத்தில் 'அஸ்திவாரமில்லாததால் பாரம் தாங்காமல் இடிந்துவிடும் மாடிக் கட்டிடம் போல்' சாய்ந்து விழுந்துவருகிறது. அதாவது, பார்ப்பான் என்பதாலோ, பணக்காரன் என்பதாலோ, பெரிய மனிதன் என்பதாலோ நாட்டில் இன்று எவருக்குமே பெருமையோ மரியாதையோ இல்லாமல் போய்விட்டது.

அது மாத்திரமே அல்லாமல், இந்திய ஆட்சியின் சிகரம்போன்ற ராஷ்டிரபதி பதவி, ஆட்சித் தலைமையான பிரதமர் பதவி ஆகியவை பொது மக்களால் சிறிதும் லட்சியப் படுத்தப்பட வேண்டிய பதவிகள் அல்லாததாய் ஆகிவிட்டன.

இன்று இவர்களுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டிய, கொடுக்கவேண்டிய அவசியம், பொதுமக்கள் தன்மையில் யாருக்குமே தேவை இல்லாமல் போய்விட்டது. ஒரு ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டரிடம், எப்படி கர்ணம், மணியக்காரன், பூயன் தவிர மற்றவர்களுக்கு மரியாதை காட்டவேண்டிய அவசியமில்லையோ, அதுபோல் சுயநலம் காரணமாய் பதவிக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டியவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்கள், இவர்கள் பெயரைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அவசியமோ, வாய்ப்போ இல்லாமல் அற்றுப் போய்விட்டது.

இப்படித்தான் மற்ற மந்திரிகள், கவர்னர்கள், நீதிபதிகள் முதலிய எல்லா 'பெரும்' பதவிகளும் மதிப்பற்றுச் சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டன.

பாதுகாப்புத் துறை என்பது போலீஸ் கீழ்த்தரச் சிப்பந்தி முதல், மேல்தர அதி காரிகள்வரை அவர்களிடம் உள்ள மதிப்பும், பயமும் அற்றுப்போய்விட்டது. அதனால் இப்போது நடப்பது காலிகள் ராஜ்யம் என்றே சொல்லலாம்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், தேர்தல் என்பதே ஒழுக்கக்கேடு, நாணயக்கேடு, என்பவைகளின் அடிப்படையில் நடப்பதோடு, காசுக்கும் காலித்தனத்திற்கும் தலை வணங்கும் தன்மையாகவே ஆகிவிட்டது! இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம், மக்கள் கிடையில் ஊடாடி வளர்ந்துவரும் 'பகுத்தறிவுத் தன்மை' என்றுதான் சொல்லுவேன்.

அதாவது, பகுத்தறிவு வளர்ச்சித் தன்மைதான் சமதர்மக் கொள்கைக்கு மக்களை இழுத்துச் சென்றது என்பதோடு, பகுத்தறிவின் வளர்ச்சிதான் சமதர்மக் கொள்கையை எதிர்க்கக்கூட எந்தக் காரியத்தையும் செய்யலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டதுமாகும். அதாவது, பகுத்தறிவுக்குப் பயம் என்பது கிடையாது. இந்த பயம் கிடையாது என்பது 'நல்ல' காரியங்களுக்கு என்பதும் 'கெட்ட' காரியங்களுக்கு என்பதும் ஒரே மாதிரிதான்.

'நல்ல காரியம், கெட்ட காரியம்' என்பது மூட நம்பிக்கையால், சுயநலத்தால் கற்பனை செய்யப்பட்ட காரியங்களே அல்லாமல், அதற்கு என்று ஒரு உண்மைத் தத்துவம் கிடையாது.

மூட நம்பிக்கை நீங்கும்போது இரண்டும் ஒன்றாகிவிடுகிறது. அதைக் கையில் வலுத்தவன் தன் இஷ்டப்படி கருதுகிறான். தன் இஷ்டப்படிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், இன்றைய சுதந்திர ஜனநாயகத்தால், ஜனநாயக ஆட்சியால், உண்மை சமதர்மம் ஒருநாளும் அமுல் படுத்துவது முடியாத காரியமாகத்தான் இருக்கும்; யார் எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் வெள்ளரிப் பழத்திற்குப் பூண் (கட்டு) போடும் காரியமாகத்தான் முடியும். மக்களிடம் சுயநலம் ஒங்கிவிட்டது. பகுத்தறிவின் பயனாய் மக்கள் எதையும் செய்யத் துணிந்துவிட்டார்கள்!

இதைச் சமாளிக்க வேண்டுமானால், இரும்புக் கை அடக்குமுறை ஆட்சியால்தான் முடியுமே தவிர, சுதந்திர ஜனநாயக ஆட்சியால் ஒருநாளும் முடியாது. இதற்கு விளக்கம் வேண்டுமானால், இந்த நாட்டில் இந்த கிரண்டு மூன்று ஆண்டு காலமாக நடந்துவரும் குழப்பங்களும், நாச வேலைகளும், உயிர்ச் சேதங்களும், காலித் தனங்களுமே தக்க சான்றாகும். கிராணுவத்தால் அல்லாமல், வேறு வழியில் அடக்க முடியாமல் போனதும், தண்டனை, கண்டனைகள் எல்லாம் பயன்படாமல், மதிக்கப்படாமல், நிறைவேற்றப் படாமல் போனதும், சங்கராச்சாரிகள், மந்திரிகள் முதலிய எல்லாத் தர, உயர்ந்த, தாழ்ந்த தர மக்களும் இதில் பங்கு கொண்டதும் மேலும் தக்க சான்றாகும்.

அடுத்தாற்போல், ஜனநாயக முறைத் தேர்தலும், அவற்றில் நடந்த காரியங்களும், அவை எல்லோராலும் கைப்பற்றப்பட்டதுமான மற்ற ஒழுக்க முறைகளும் மிகமிகப் பொருத்தமான சான்றாகும். இந்த நிலையில் இனியும் சமதர்மத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அமுல்தென்றால், சமதர்மத்தின் பேரால் 'வண்டி ஓடிவரை ஓட்டும்' என்பதல்லாமல் அதில் உண்மை என்ன இருக்கமுடியும்!

ஸ்தாபன ரீதியில் நாட்டில் காங்கிரஸ் ஒன்றுதான் உண்மையான 'ஸ்தாபன'த் தன்மை கொண்டதாக, எந்தக் காரியத்தையும் சாதிக்கப் பயன்படுத்தக்கூடிய ஸ்தாபனமாக இருந்து வந்தது. அப்படிப்பட்ட ஸ்தாபனம் இன்று மக்களின் பகுத்தறிவு (சுயநல) காரணமாக ஏற்பட்ட சுயநல உணர்ச்சியால் வலுக்குறைந்து, கோஷ்டி உணர்ச்சி வலுத்துப் பரிதாப நிலையில் இருக்கிறது என்றால், வேறு எந்த ஸ்தாபனத்தின் மூலம், எந்த வழியில் சமதர்மத்தை அமுல்படுத்த நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்?

இந்த நிலையில் உண்மையான சமதர்மவாதிகள் சமதர்மத்தில் நம்பிக்கையும் அக்கறையும் கொண்டவர்கள் இருப்பார்களேயானால், அவர்கள் சமதர்மம் என்கிறதை மாற்றிக்கொண்டு, பொது உடைமைத் தத்துவத்தை மிலட்சியமாக்கிக்கொண்டு முயற்சித் தால் பயன் ஏற்படலாம் என்று கருதுகிறேன். 'பொது உடைமை' என்பது பகுத்தறிவின் எல்லையாகும்.

அது (பொது உடைமைக் கொள்கை) நல்ல பலாத்காரத்திற்கும் வலிமைபெற்ற பலாத்காரத்திற்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுக்கக்கூடியது என்பதோடு, எந்த சுயநல, பகுத்தறிவு வாதியாலும் எளிதில் சமாளிக்க முடியாததான வலுவுடையதாக இருக்கும்.

பகுத்தறிவை அடிப்படையாய் வைத்து இந்தியப் பகுத்தறிவு வாதிகள்—பொது உடைமை வாதிகள் ஸ்தாபனம் என்னும் பெயரால் ஒரு ஸ்தாபனம் துவக்கி, அங்கத்தினர்களுக்குக் கண்டிப்பான பரிட்சைக்குள்ளாகும்படியான கருதி ஏற்படுத்தி, பிரச்சாரம் துவக்கினால் தேர்தலுக்குள் பொது உடைமைக் கொள்கைக்கு அனுசூலமான ஒரு நிலையை அடையலாம் என்றே நினைக்கிறேன்.

ஏன் இதை இப்போது குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், இது ஒரு தக்க சமயமாகும். அதாவது, பார்ப்பாலும் பணக்காரனும், பெரிய மனிதனும் வலிமை மிகுந்து, மறைந்து, மறைக்கப்பட்டுப் போன காலமானதால், பகுத்தறிவும் வளர்ச்சிபெற்று இருக்கிறபடியால், எளிதில் வேர் பிடிக்கலாம் என்பதோடு, வேர் பிடிக்காவிட்டாலும் கெடுதி ஒன்றும் ஏற்பட்டு விடாது என்ற எண்ணத்தினால்தான்.

எனது சமுதாயத் துறை, சுயமரியாதை பகுத்தறிவுக் கொள்கை இனியும் தீவிரமாகப் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டி இருப்பதால், அது பொது உடைமைக்கு நல்லவண்ணம் பயன்படலாம் என்கின்ற ஆசையால்தான் இதை எழுதுகிறேன்.

['விடுதலை' - தலையங்கம் - 24-4-1967]

32. நாம் வேகப்படுத்துகிறோம்

பெரியோர்களே!

'நான் விரும்பும் நல்ல சமுதாயம்' என்ற பொருளைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமானால் நீண்ட நேரம் பேசவேண்டும். நேற்று முதல் என் உடல்நிலை சரியில்லை யென்றாலும் என்னாவியன்றவரை கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லலாம்மென்று கருதுகிறேன்.

'நான் விரும்பும் நல்ல சமுதாயம்' என்று சொன்னால் நண்பர்கள் சொன்ன மாதிரி, நான் மனித சமுதாயத்தையே விரும்புகிறேன். மனித சமுதாயம்தான் நல்ல சமுதாயம். இன்றைய மனித சமுதாயம் மிருக சமுதாயமாக இருக்கிறது. மனித சமுதாயமென்றால் பகுத்தறிவு பெற்றுச் சிந்திக்கிற சமுதாயமாக இருக்கவேண்டும்.

உலகிலுள்ள பலகோடி ஜீவனங்களில் மனிதன் ஒருவனுக்குத்தான் ஆற்றிவு, பகுத்தறிவு உண்டு; மற்ற ஜீவராசிகளுக்குக் கிடையாது. ஆற்றிவுக்குள்ள தன்மை என்ன வென்றால், ஆற்றிவு உள்வன் சிந்திக்கிறவன், குழி நிலைக்கேற்ப மாறுபடும், வளர்ச்சி

குரியவன் ஆவான். மற்ற ஜீவிகள் பலலாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் எப்படி வாழ்ந்தனவோ அப்படித்தான் இன்றும் வாழ்கின்றன. ஆனால், மனிதன் ஒருவன்தான் நான்கு நூள் மாறிக்கொண்டே வருகின்றான்.

சிந்தனையாளன், பகுத்தறிவாளன் எந்தக் காரியத்தையும் தன் அறிவைக்கொண்டு சிந்திக்கிறவன்தான் மனிதன்; சிந்திக்காதவன் அத்தனைபேரும் மிருகமேயாவான். சிந்திக்கிற கொள்கையைப் பின்பற்றாதவன் யாராக இருந்தாலும் அவன் மிருகமேயாவான்.

சிந்திக்கிறவனுக்குக் கடவுள் கிடையாது. நான் சுயமரியாதை இயக்கம் ஆரம்பித்த போது உலகத்தின் பல பாகத்திலிருந்து சிந்தனையாளர்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். மனிதனுக்கு அறிவு இருந்தும் மனிதன் மாறாததற்குக் காரணம் பல மதம், பல மொழி, பல கடவுள் என்பவையேயாகும்.

இவையாவும் 2000, 3000, 4000 ஆண்டுகளுக்குமுன் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையாகும். அப்போது மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக இருந்தான். ஒரு பகுதியிலுள்ளவனுக்கும் மற்ற பகுதியிலுள்ளவனுக்கும் தொடர்பில்லை; ஒருவனை ஒருவன் சந்திக்க வாய்ப்பில்லை; போக்குவரவிறஞ்சு சரியான சாதனங்களில்லை. ஆனதால், அங்குள்ளவன் தனி மதக் காரணாக, மொழிக்காரணாக, மாறுதலான கடவுள், மாறுபாடான கொள்கையுடையவனாக இருந்தான்.

இப்போது உலகம் மிகச் சுருங்கிவிட்டது. மனிதன் எல்லாப் பகுதி மக்களோடும் பழகும்படியான வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. நினைத்த நேரத்தில் 10 ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள மனிதனோடு பேசும்படியான வாய்ப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆகாய விமானத்தின் மூலம் மணிக்கு 500 மைல்கள் செல்லும்படியான வாய்ப்பு ஏற்பட்டு விட்டது.

இனி ஒரு மனிதன் சொல்லி மனிதனாக வேண்டிய அவசியத்தில் மனிதனில்லை; தானாக மாறித்தான் ஆவான். நாம் வேகப்படுத்துகிறோம், அவ்வளவுதான். இப்போது நாம் கடவுள்களையெல்லாம் ஒழிக்கவேண்டும், கோயில்களையெல்லாம் இடிக்கவேண்டும் என்று சொல்கிறோம்; மதம், சாதி ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்கிறோம். இந்தக் கோயிலும், மதமும், கடவுளும் என்றைக்கு ஏற்பட்டன? சாஸ்திரம், வேதம் இவைகள் எல்லாம் என்றைக் கேற்பட்டனவென்று சிந்தித்தால், இவைகளெல்லாம் மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக இருந்த காலத்தில்—மனிதன் சிந்தனையற்றிருந்த காலத்தில் ஏற்பட்டவைகளாகும்.

அப்போது படிப்பே கிடையாதே; மனிதன் முட்டாளாகத்தானே இருந்தான்! அந்தக் காலத்திலிருந்தவைகளை இன்றைக்கும் மனிதன் பின்பற்றுகிறான், மதிக்கிறானென்றால் அவன் காட்டுமிராண்டியானே! இந்த நிலை மற்ற நாடுகளிலெல்லாம் மாறி விட்டது. இங்கு மாறாமலிருப்பதற்குக் காரணம், இந்த நிலையை அழியவிடாமல் பாதுகாப்பதற்கென்றே ஒரு சாதி இருப்பதாலேயேயாகும்.

நாம் உண்மையான அறிவுள்ள, சிந்தனையுள்ள மக்களாக வேண்டும். எவனுக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ அவன் அயோக்கியத்தன்மை யுடையவனாகத்தானிருப்பான். ஒவ்வொரு மதத்தையும் பரப்ப மதவாதிகள் இருக்கிறார்கள்.

உலகத்திலுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்கெல்லாம் கடவுள் போன்றவர் போப்; அவரை போப் ஆண்டவர் என்றுதான் சொல்வார்கள். சில மாதங்களுக்குமுன் அவர் கதி என்ன வாயிற்று? அவரைக் கல்லாலடித்து அவரது காரையும் சேதப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். போப் ஆண்டவர் தன்னை அடித்ததைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்படவில்லை; அந்தச் செய்தியை வெளியிட்டதற்காகத்தான் வருத்தியிருக்கிறார். இனி எல்லா மதங்களுக்கும் இந்தக் கதிதான் ஏற்படும்.

மனிதன் எந்த விஷயங்களையும் தன் அறிவைக்கொண்டு சிந்திக்கவேண்டும்; நடப்பிற்கும், அனுபவத்திற்கும், பிரத்தியட்சத்திற்கும் ஒத்து வருகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும்; சரியாக இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்; மற்றதைத் தள்ளிவிட வேண்டும். இதைச் சொல்வதுதான் சுயமரியாதை இயக்கம், தன்மானப் பேரவை, சிந்தனையாளர் சங்கம், பகுத்தறிவாளர் பேரவை என்பவைகள் யாவும். நமது மக்கள் சமுதாயம் அறிவுள்ள, மானமுள்ள, இழிவற்ற சமுதாயமாக வேண்டும். மனிதனிடம் கடவுள் உணர்ச்சி மாற மாறத்தான் அறிவு வளர்ச்சியடைகிறது.

[கீழ்வெள்ளி, 11-9-1970-ல் சொற்பொழிவு—விடுதலை 26.11-1970]

83. சுயமரியாதை இயக்கத்தின் சாதனைகள்

சென்னையில் டிசம்பர் 8, 9 தேதிகளில் நடக்க இருக்கும் மகாநாடு மற்ற மகாநாடுகளைப் போல் இல்லாமல் தமிழர் சமுதாயத்தின் மானாபிமானத்தைப் பொறுத்த மகாநாடாகும்.

சமுதாயத்தில் தமிழன் (திராவிடன்) அன்னியனாகிய ஆரியனின் ஆதிக்கத்தினால் 2,13 ஆயிரம் ஆண்டுகளாக—அதாவது ஆரிய வேதகாலத்தில் இருந்தே, தல்யூக், அசுரர், கிராக்கநர் என்பவைகளான இழிவு புதைந்த பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு, மனுக்காலத்திலிருந்து நாலாம் பிறவி, ஆண்கள் சூத்திரர்கள், பெண்கள் பார்ப்பனருக்குத் தாசிகள் (வைப்பாட்டி மக்கள்) என்றும், பெயர் சூட்டி இழிவாய், தீண்டப்படாதவர்களாய் நடத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள். 1922, 1923-ம் ஆண்டில் கூட பார்ப்பனர்கள், சூத்திரர்கள் எனப் படுபவர்களாகிய நம்மிடம் பேசிவிட்டால் குளித்து (ஸ்நானம்) செய்த பிறகுதான் சாப்பிடுவார்கள். ஸ்நானம் செய்தபிறகு எவ்வளவு அவசர, அவசியமான காரியமாயிருந்தாலும் நம்மிடம் (சூத்திரர்களிடம்) பேசமாட்டார்கள். மற்றும், வைதீகப் பார்ப்பனர் வேலைக்காரப் பெண்ணையும், ஆணையும் அக்கால பஞ்சமறை' நடத்துவதுபோல்தான் நடத்துவார்கள். பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கம் தோன்றிய பிறகும் கூட, காந்தியாரின் இயக்க காலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர்களுக்குத் தனிப் பள்ளிக்கூடம், தனிக் கிணறு என்பதாக ஏற்படுத்தியதுடன் சம்பந்திப்போஜனத்தை எதிர்த்து வந்திருக்கிறார்.

தமிழ்நாட்டில் தஞ்சை, திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் பல நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை (5-ம் சாதியாரை) வீதியில் நடக்கீவா, கக்கூல் எடுக்கவோ, கழுபவோ அனுமதிக்கப்படாமல் 4-ம் சாதியாரைக் கொண்டே பார்ப்பனர் நடத்திவந்தார்கள்.

1940-ல்கூட பொது உணவு விடுதிகளில், ஆலயங்களில், ரயில் நிலையங்களில், சத்திரங்களில் சாப்பிட, தங்கியிருக்க பார்ப்பனருக்கு வேறு, மற்றவர்களுக்கு வேறு இடம் என்பதாகப் பிரிவினை இருந்து வந்திருக்கிறது. இவையாவும் இப்போது மறைந்துவிட்டது என்று சொல்லலாம். ஆனாலும், இதற்கு காந்தியோ, காங்கிரசோ, தேசியத் தலைவர்களோ காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. சுயமரியாதை இயக்கம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். என்றாலும், இவை நடப்பில்தான் மறைந்திருக்கிறது என்றாலும், ஆதாரங்களில் நான்கு நூள் பலமாக (பலப்படுத்தப்பட்டு) இருந்து வருகிறது. மற்றும், கோவில்களிலும், சங்கராச் சாரியார்களும், தீவிர வைதீகப் பார்ப்பனர்களும், 100-க்கு 99 பார்ப்பனப் பெண்கள் ஆகியவர்களிடம் பிரச்சாரத்திலும், அனுஷ்டிப்பிலும் தெளிவாக இருந்து வருகின்றன.

நமதுநாட்டில் வெளியில் இருந்து வந்தவர்களான மூஸ்லிமைத் தொடுவதில்லை; அவர்கள் தொட்டதை சாப்பிடுவதில்லை என்று சொல்லி, அந்தப்படி நடந்தும் வந்தோம், சுயமரியாதை இயக்கம் தோன்றிய பின் அவற்றை ஒழித்துவிட்டோம்.

ஆனால், அவர்களைப்போல் நம் நாட்டிற்கு, பிழைக்கவந்த ஒரு சிறு, மிகச் சிறு அதாவது 100-க்கு 3 பேராக உள்ள பார்ப்பனர்—அதாவது அசல் ஆரியர்கூட அல்லாத கலப்பு ஆரியர்கள் தங்கள் பாதுகாப்புக்கும், உயர்வுக்கும் ஏற்றபடி வேதசாஸ்திர மத ஆதாரங்களை செய்தவைத்துக்கொண்டு, பிராமணனுக்கு இடம் வேறு, பிராமணனுக்குச் சட்டம் வேறு, மற்ற தமிழனுக்கு (திராவிடனுக்கு) இடம் வேறு, சட்டம் வேறு, நடப்பு வேறு என்பதாகச் செய்து கொண்டு, அதை நடப்பிலும் அமலிடுத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றால், 100-க்கு 97 பேர்களான தமிழர்கள் வாழ்வு என்றைக்கு இழிவு ஒழிந்த சமுதாய வாழ்வாவது?

இந்த விஷயம் எளிதில் மாற்றப்படமுடியாததாக ஆக்கப்பட்டு இருப்பதால் அதற்கு ஆக நாம் பல கஷ்ட நஷ்டப்படவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இதில் ஒரு பெரிய கஷ்டம் என்னவென்றால், நம்மவர்களில் பலர் சைவர் முதலிய 'பெரிய' சாதிகாரர்களாகவும் பெரும் பதவிகளில் இருப்பவர்களாகவும் இருப்பதால், இவர்களுக்குத் தன்மான உணர்ச்சியில்லாமல் மேலே கண்ட இழிவைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியவர்கள் அல்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனைவி மக்களும் அதுபால என்றே சொல்லலாம்.

என்றாலும், அவர்கள் எண்ணிக்காக மிக குறைந்ததாக இருக்குமாதலால் நாம் அதைப்பற்றிக் கவனிக்காமல், கிடைத்த அளவு, கூடிய அளவு அவர்களது உதவியையும் ஆதரவையும் பெற்றுக்கொண்டு, முழு மூச்சாக நாம் இதில் பணியாற்றவேண்டி இருக்கிறது.

பொருள் நஷ்டம் வரலாம். சிறைவாசம் ஏற்படலாம். என்றாலும் நமது 'பிறவி' இழிவு நீக்கத்திற்கு நாம் இவற்றை விலையாகக் கொடுக்கவேண்டியது மான உணர்ச்சி உடையவர்களாகிய நமக்குப் பெரிய காரியமல்ல. நம் சமுதாயத்தையும் பின் சந்ததியையும் கவனித்து அவசியம் செய்து தீரவேண்டியது நமது கடமையாகும்.

['விடுதலை'-தலையங்கம்-23-10-1973]

6. திராவிடர் கழகம்

1. திராவிடர்-ஏன்?

தாய்மார்பனே! தோழர்களே!

நாம் இந்த நாட்டில் உரிமை உடைய மக்களாயிருந்தும், சமுதாயத்தில் இழிந்தவர்களாகவும் பொருளாதாரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகவும் இருந்து வருகிறோம். இதை மாற்றவேண்டிய முயற்சிகள் பல நடந்தும், நம் நிலையிலே சிறிதும் மாற்றம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. காரணம் என்னவென்று யோசித்தோம். முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள நாட்டாரைப் பார்த்தோம். அதன்படி எந்த ஒரு நாட்டு மக்களோ அல்லது சமுதாயமோ முன்னேறவேண்டுமானால், அந்த மக்களுக்கு அல்லது அந்த சமுதாயத்தவருக்குப் பொது உணர்ச்சியையும் ஒற்றுமை மனப் பாண்மையையும் உண்டாக்கக் கூடிய விலட்சியச் சொல் அல்லது குறிச் சொல் ஒன்று தேவை என்பது விளங்கியது. அதே சமயத்தில் நம் நிலையைச் சிந்தித்துப் பார்த்தபோது 'மிந்து', 'மிந்தியர்', 'மிந்தியர்' என்று நமக்குப் புரியாத சொற்களை—நமக்குச் சம்பந்தமில்லாத மொழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தோமே தவிர, உண்மையான ஒற்றுமை ஏற்படுத்தக்க முறையைக் கையாள வேண்டுமே என்ற சிந்தனை நம் தலைவர்களுக்குள் ஏற்படவே வில்லை. நமது நாடு என்பதன் பெயராலோ, அல்லது சமுதாயம் என்பதன் பெயராலோ, அன்றிச் சமயம் அல்லது கொள்கை என்பதன் பெயராலோ நம் மக்களுக்குள்ளே ஒரு பொது உணர்ச்சி இல்லை. அத் தகைய மக்கள் எதைக் கொண்டு முன்னேற்றமடைய முடியும்?

1946-ல் உருவாக்கப்பட்ட திராவிடர் கழகக் கொடி. கறுப்பு—திராவிடரைக் கப்பியுள்ள இழிவைக் குறிப்பது; சிவப்பு—இரிலி டீக்கி ப...

ஆரியர்களும் முஸ்லிம்களும் நம்மோடு வாழ்ந்து வருபவர்கள்தாம். ஆனால், அவர்களுடைய முன்னேற்றம் நாளொக்கொரு மேளியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் வளர்ந்து வருகிறது. சமயத்தின் பெயரால் முஸ்லிம்களும், இனத்தின் பெயரால் ஆரியர்களும் ஒன்றுபட்டு விட்டனர். உலகம் பூராவிலுமுள்ள முஸ்லிம்கள் ஒரே சமூகம் என்ற உணர்ச்சியும்; மிமயம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையிலுள்ள 'பிராமணர்கள்' ஒன்று என்ற உணர்ச்சியும் நாளுக்கு நாள் வலுப்பெற்று வருகின்றன.

திராவிட மக்களாகிய நாம் உழைக்க உழைக்க, அன்னியன் உழைப்பின் பயனை அனுபவித்து வருகிறோம். இந்த நிலை மாறவேண்டுமானால், நாம் நம்மை, 'திராவிடர்' என்றும்; 'இந்தியர்' 'இந்தியர்' 'இந்து' ஆகியவற்றிற்குச் சம்பந்தப்பட்டவரல்லர் என்றும் உறுதிசெய்துகொள்ள வேண்டும். இந்து என்ற வார்த்தை இந்த நாட்டின் எப்பகுதிக்கும் உரியதல்ல என்பது, பார்ப்பனர்களாலேயே உண்டாக்கப்பட்ட புராணங்கள், இதிகாசங்கள், கற்பனைகள் ஆகியவற்றிலும் அவ்வார்த்தை காணப்படாததினால்தான் அறியலாம். நம் மக்களை நிலைத்த அடிமைகளாக இருக்கச் செய்யப்பட்ட சூழ்ச்சியே 'இந்து' என்பதாகும். இலக்கியம், பஞ்ச காவியங்கள், நீதி நூல்கள் என்பனவல்லாம் நம்முடையவை என்று நம் பண்டிதர்கள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், அவற்றில்கூட 'இந்தியர்' என்பதோ 'இந்து' என்பதோ, 'இந்தியர்' என்பதோ காணப்படவில்லை.

500 அல்லது 600 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சரித்திரங்களிலெல்லாம் நம்மைக் குறித்துத் 'திராவிடர்' என்றே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. திராவிடர், ஆரியர் என்ற இனங்களே ஆதியில் இந்தியாவில் இருந்தன என்பதாகச் சரித்திர சான்றுகள் கூறுகின்றன. தென் பாகத்தில் திராவிடர்களே பெருங்குடி மக்களாக வாழ்ந்துவருகின்றனர். இவ்வளவு தெளிவாக உள்ள இலட்சியத்தை நாம் மறந்துவிட்டோம்; அதமட்டுமின்றி, எதிரிகளுடையதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம். அதிலும், அவர்களுக்கு நாம் அடிமை என்பதை ஒப்புக்கொண்டோம். இக் குறைபாடு நீக்கப்படவே நம் மக்களுக்குள்ளே 'இந்து' என்றும் உணர்ச்சி மங்கி, திராவிடம் என்றும் உணர்ச்சி வேரூன்ற வேண்டும். இந்து, இந்தியர், இந்தியர் என்பவற்றை ஆரியம், ஆரிய நாடு, ஆரியர் என்றே நாம் கருதி ஒதுக்கவேண்டும்.

'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்று நம்மைநாமே ஏன் கூறிக்கொள்ள வேண்டும்? நாம் திராவிடர்; நம் எதிரிகள் வேண்டுமானால் 'திராவிடரல்லாதார்' என்று சொல்லிக்கொள்ளட்டுமே!

சென்னை மாகாணத்தை நாம் திராவிட நாடு என்று கூறி வருகிறோம். திராவிட நாட்டிலே நமக்கு மிகுந்த தொல்லை செய்துவரும் பழம் பண்டிதர்கள் மிமயம் வரை நம்முடையதாயிற்றே என்று கூச்சலிடுவார்கள். மிமயம் வரை ஆண்டதாகச் சொல்லப்படுவது ஒரு காலத்தில் இருந்திருந்தால் இருந்துபோகட்டும்; அதைப்பற்றி நமக்குக் கவலைமில்லை. இப்போது இருப்பதையாவது நாம் காப்பாற்றக்கொள்ள வேண்டாமா?

தமிழர்களாகிய நாம், 'திராவிட நாடு திராவிடருக்கே' ஆகவேண்டுமென்பதில் முனைந்திருப்போம். சில நாட்களில் ஓரிசாக்காரன் தன்னையும் திராவிடன் என்றுணர்ந்து நம்முடன் சேர்வதாக இருந்தால் சேர்ந்துகொள்ளட்டும்; இல்லையெல், மலையாளி தன் இனம் திராவிட இனமல்ல என்பதாக அறிந்து, நம்முடைய கூட்டிலிருந்து விலகிவிட விரும்பினால் ஒதுங்கிப்போகட்டும்.

[லால்குடியில், 23-5-1944-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 3-6-1944]

தொழில்களே!

'இப்பொழுது, 'திராவிடர்' என்ற மாறுதல் ஏன்?' இது பலரும் கேட்கக் கூடிய நியாயமான கேள்வியாகும். இதைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற ஆசைப்படுகிறேன்,

இந்த நாட்டு மக்களாகிய நமக்கு ஏராளமான குறைபாடுகள் இருப்பது கண் கூடு. அதை உத்தேசித்தே நமது பெரியோர்கள் 27 ஆண்டுக்கு முன்னர் நீதிக்கட்சியைத் தோற்றுவித்தார்கள். எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது, இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட நாளில் 'நீதிக்கட்சி' என்ற பெயர் இருந்ததில்லை. தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் எனப்படுவதுதான் அதன் பெயர். அந்தக் கட்சிக்காக ஏற்பட்ட ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பெயர் (Justice) 'ஐஸ்டீஸ்' என்பது. அப் பத்திரிகையின் பெயரைக் கட்சிக்கு நிலைத்து விட்டது. கட்சியின் தமிழ்ப் பத்திரிகைக்கு, 'திராவிடன்' என்ற பெயரிருந்தும் நம் கட்சிக்கு 'திராவிடர் கட்சி' என்ற பெயர் ஏற்படாமல் ஆங்கிலப் பத்திரிகையின் பெயராலே கட்சியின் பெயர் வழக்காற்றில் வந்து விட்டதற்குக் காரணம், ஆங்கில மறித்தவர்களே அக் காலத்தில் நம் கட்சியில் செல்வாக்கும் ஆதிக்கமும் பெற்றிருந்ததுதான். அந்தக் காலத்தில் இந்தக் கட்சி எந்த மக்களின் நல் வாழ்விற்காக ஏற்பட்டதோ, அந்த மக்களுக்குப் பெயரென்ன என்ற பிரச்சினை எழுந்தது. ஆனால், 'திராவிடர்' என்ற பெயருக்கு ஏகோபித்த ஆதரவு கிடைக்காத காரணத்தால், பெரிதும் ஆந்திரர் ஒப்புக்கொள்ளாததால் 'தென் இந்தியர்' என்று ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

'தென் இந்தியர்', 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளன. உத்தியோகங்களைப் பிரித்துக்கொடுப்பதில் 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற பிரிவினை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதே தவிர, இன உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டிய முறையில் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. அந்தக் குறைபாடு நம் மனத்தில் பல நாட்களாகவே இருந்து வருகின்றது. தென் இந்தியப் பெருங்குடி மக்களுக்கு இலட்சியச் சொல் ஒன்றில்லாமல் இருப்பது பெருங்கேடு. இந்தக் காரணத்தாலேயும், 'அல்லாதார்' என்ற பட்டம் நமக்குக் கூடாது என்பதாலேயும், நாமெல்லாரும் ஒரு கூட்டிற்குள் வர வேண்டும் என்பதாலேயும் ஒரு குறிச்சொல் தேவை; மிகமிகத் தேவை. இதைப் பல நாட்களாகவே நான் கூறி வருகிறேன்.

நம்மை, 'யார்?' என்று கேட்டால், 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்று சொல்கிறோம். மற்றபடி நம் நாடு எது என்று கேட்டால் நமது அருமை நாட்டின் பெயரை மறந்து, ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பின்—நமக்குச் சம்பந்தமில்லாத நாட்டின் பெயரை (இந்தியா என்று) கூறு கிறோம். அதன் காரணமாக 'இந்தியர்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறோம். மேல் நாடு களாகிய ஜெர்மனி, பிரான்சு, இத்தாலி, ஸ்பெயின், கிரீஸ், எகிப்து, துருக்கி ஆகிய எந்த நாட்டை எடுத்துக்கொண்டாலும் மொழி, கலை, நாசரிகம் ஆகியவற்றில் ஏதாவது ஒன்றின் பெயரை வைத்துக்கொண்டு, அதைக் காப்பாற்றவேண்டி மற்றவர்களுடன் போராடியே வந்திருக்கின்றன. ஜெர்மானியன், 'ஜெர்மனிக்குள் யூதன் ஏன் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்? அவன் நமது நாட்டை ஏன் சுரண்டவேண்டும்? வெளி நாட்டானுக்கு இங்கு என்ன வேலை? வெளியான் ஏன் நம்மீது ஆதிக்கம் செலுத்தவேண்டும்?' என்ற உணர்ச்சிகளால் உந்தப் பட்டுப் போராடி வந்ததன் காரணமாக இன்று, ஜெர்மனி உலகில் பெரியதோர் வல்லரசாகவும், மற்ற நாடுகள் கண்டஞ்சும்படியாகவும் இருக்கிறது. 'நாமேன் அப்படி ஆகக் கூடாது?' என்பதை யோசிக்கவேண்டும்.

இனத்தைக் குறிப்பாக வைத்துக்கொண்டு ஒற்றுமைபெற வழியில்லாதவர்கள், சமயத்தைச் சொல்லி அதன் மூலம் ஒற்றுமைப்படுகின்றார்கள். முஸ்லிம்கள், தங்கள் இனம் இன்னது என்று சொல்லாவிட்டாலும் தங்களுக்குள்ளே பல இனங்கள் இருப்பதன் காரணமாக, 'இஸ்லாம்' என்ற ஒரு சமயத்தின் மூலம் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றனர். உலகத்திலுள்ள பல்வேறு மக்கட் கூட்டத்தினரின் நிலை நாளுக்குநாள் முன்னேற்றமும் ஒற்றுமையும் ஏற்படுவதாக அமைந்திருக்க, இந்த நாட்டு மக்களாகிய நாம் நம்மைப் 'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்ற பெருஞ்சின்ன வார்த்தையால் அழைத்துக்கொண்டு இருப்ப தால், நம்மிடையே இன உணர்ச்சியும் ஒற்றுமை உணர்ச்சியும் எப்படி ஏற்படமுடியும்?

நம் சமயம் 'இந்து' வென்றும், நாடு 'இந்தியா' என்றும்; இனம் 'இந்தியர்' என்றும் கூறி வருகிறோம். இதைத் தப்பு என்றுமட்டும் நான் கூறவில்லை; வெறும் கற்பனையுங் கூட. 'இந்து' என்று சொல்வதால்—நாம், இவ்வளவு பெரிய இனம்—பல சிறுசிறு வகுப்பு களாகப் பிரிந்து ஒருவரை ஒருவர் பகைத்துக்கொண்டிருக்கத்தான் முடிகிறதே தவிர, அவ்வாற்தையில் வேறென்ன தத்துவார்த்தம் இருக்கமுடியும்? 500 அல்லது 600 ஆண்டுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட எந்த நூலிலாவது இந்த நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களை இந்து என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறதா என்று பண்புதர்க்கையே நான் கேட்கிறேன்.

[விருதுநகரில், 11-6-1944-ல், இராமநாதபுர மாவட்ட மாநாட்டுச் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 17-6-1944]

தோழர்களே!

நாம் இந்தியர் என்பதை மறுக்கிறபடியாலும், இன உணர்ச்சியும், எழுச்சியும் பெறவேண்டும்தாலும் 'திராவிடர்' என்னும் பெயரைக் கொண்டோம். இது புதிதாக உண்டாக்கியதல்ல; மறந்ததை நினைத்துக் கொண்டதேயாகும். நம்மைக் குறிக்க பார்ப்பனரல்லாதார் என்கின்றோம். 'அல்லாதார்' என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ள நாம் என்ன நாடோடிகளா? நாம் ஏன்—'அல்லாதார்' ஆகவேண்டும்?

சிலர் திராவிடர் என்பது வடமொழி என்பார்கள். அதைப்பற்றிய கவலையோ ஆராய்ச்சியோ தேவையில்லை. 'காபி' என்பது ஆங்கிலச்சொல் என்று எவனாவது 'காபி' குடிக்காமலிருக்கின்றானா? மேலும் நமக்கு, திராவிடர் என்பது பெயரல்லவானால் வேறு எதுதான் பெயராகும்? பார்ப்பனரல்லாதார் என்பதா? பார்ப்பனரல்லாதார் என்று கூறிக்கொள்ளும் ஐஸ்டீஸ் கட்சிக்காரர்கள், எந்த வகையில் பார்ப்பனரிலிருந்து வேறுபடு கின்றனர்? நடை, உடை, பாவனைகளில், மதத் துறையில், வேஷத்தில் பார்ப்பானைவிட இரண்டு மடங்காக அல்லவா இருக்கின்றார்கள்! இந்தப் பார்ப்பனரல்லாதார் வீட்டுக் கலியாணம், கருமாதி, சாந்திமுகூர்த்தம், திவசம், பூசை எல்லாம் பார்ப்பான் இல்லா விட்டால் ஆகாது! உத்தியோகத்தில், தேர்தலில் மட்டும் பார்ப்பானுடன் போட்டி போட வேண்டுமென்றால் யார் ஒப்புக்கொள்வார்கள்?

[கும்பகோணத்தில், 26, 27-11-1944-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 9-12-1944]

'முகம்மதியர்' என்று இதுகாறும் சர்க்கார் ரிக்கார்டுகளில் இருந்துவந்த பெயருக்குப் பதிலாக 'முஸ்லிம்கள்' என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

முஸ்லிம்கள் தங்கள் பிரியப்படி தம் சமூகத்தின் பெயரை மாற்றிக் கொண்டனர்; சர்க்காரும் அவர்களது கோரிக்கைக்கு உடனே இணங்கிவிட்டனர்.

ஆனால், இத் திராவிட நாட்டின் பழங்குடி மக்களுக்கு மட்டும் ஒரு தனிப்பெயரில்லாமலிருப்பது எவ்வளவு பெரிய வெட்கக்கேடு!

தேர்தல் பட்டியல்களிலும், தேர்தல் சம்பந்தமான பல ரிக்கார்டுகளிலும் 'முகம்மதிய ரல்லாதவர்' என்ற பிரிவின் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் கூட்டத்தாருக்கு என்ன பெயர் கொடுக்கவேண்டும் என்பதுபற்றி இதுவரையில் காங்கிரஸ் மந்திரி சபையார் ஆலோசித்துப் பார்த்தவல்லையென்றே தெரிகிறது. இவர்களுக்கு 'இந்துக்கள்' என்ற பெயரைக் கொடுக்கலாமே என்று சிலர் கூறலாம். 'இந்துமதம்' என்றால் எது? அதன் கொள்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் எவை? அதன் மூல தூல் எது? அதைப் பின்பற்றுவோரின் நடத்தை, ஒழுக்கம் முதலியன எப்படி இருக்கவேண்டும்? அதன் கடவுள் எது? ஆகியவை போன்ற கேள்விகளுக்குப் பதில் கூறுவதற்கு எந்த மத ஆராய்ச்சி நிபுணராலும் முடியவில்லை. ஏனெனில், முன்னுக்குப்பின் முரணான கொள்கைகளும், நேர் எதிர்ப்பான நடவடிக்கைகளும், ஒன்றையொன்று தாக்கியழிக்கும்படியான கடவுள் தன்மைகளும், புராண இதிகாசங்

கனம் நிறைந்த ஒரு பெருங் குப்பைத்தொட்டி போன்று காட்சியளிப்பதுதான் 'இந்துமதம்'. இதைப் பல ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனர். இச்சமயம் இதுபற்றி விசித்தமுத விடவில்லை.

எனவே, 'இந்துமதம்' என்பதே இன்னதென்று விளக்கக்கூற முடியாமலுள்ள நிலைமையில், அதைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு, அதாவது அதைச் சேர்ந்தவர்கள் எனக் கருதப்படுபவர்களுக்கு, 'இந்துக்கள்' என்ற பெயர் கொடுப்பதைப் பலர் ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பதில் ஆச்சரியமில்லை.

சர்க்கார் ரிக்கார்டுகளில் உத்தியோகம், கல்வி ஆகிய துறைகளைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போதெல்லாம் ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனிப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

ஆங்கிலோ இந்தியர், முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர், ஷெட்யூல்டு வகுப்பார், பிராமணர் என்று தனித்தனிப் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதுபோல், நம்மவர்களுக்கு மட்டும் ஒரு தனிப் பெயரில்லாமல், 'பிராமணரல்லாதார்' என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது பெருந்த அவமானமாகவும் அக்கிரமமாகவும் இருக்கிறது.

இந்நாட்டுக்குச் சொந்தமான மக்களுக்கு ஒரு பெயரில்லாமல் 'பிராமணரல்லாதார்' என்றழைக்கப்பட வேண்டிய இழிநிலையை, இதுவரையிலிருந்த சர்க்காரின்தாம் போக்க வில்லையென்றால், இப்போதுள்ள சர்க்காராவது நீக்கவேண்டும் எனத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

'மக்கள், தேவர், நாகர் உயர்திணை; மற்றையிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை' என்று தமிழ் இலக்கணங்களில் கூறப்படுவதுபோல், திராவிடர்களாகிய நம்மை, 'பிராமணரல்லாதவர்' என்று ஒரு அஃறிணைப் பொருளைப்போல மதித்திருக்கிறார்கள் என்பதை நினைத்துப் பார்ப்பதற்கேனும் நம்மவருக்கு நேரமில்லையே!

100-க்கு 3 பேர்களாயுள்ள ஒரு சிறு கூட்டம், அதுவும் இந் நாட்டிற்குக் குடியேறிய அன்னியர் கூட்டம்;—இந்தக் கூட்டத்தின் பெயரை மட்டும் கூறி—'இது அல்லாத பிறர்' என்று 4½ கோடிப் பெருங்குடி மக்களைக் குறிப்பிடுவது முட்டாள்தனமான ஒரு முறை என்றே கூறவேண்டும்.

'திராவிடர்' என்ற பெயருக்கு ஆதாரம் தேடவேண்டிய அவசியமேயில்லை. முதல் வகுப்புச் சரித்திரப் பாடம் முதல், பெரிய வரலாறுகள் வரையில்—அல்லா நூல்களிலும் இதற்கு ஆதாரமிருக்கிறது; பழக்க வழக்கங்களிலும் ஆதாரமிருக்கிறது; கலாச்சாரங்களிலும் பல ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.

ஆகையால், இனிமேல் 'திராவிடர்' என்று நம்மையும்; 'திராவிடரல்லாதார்' அல்லது 'ஆரியர்' என்று பிராமணரையும் சர்க்கார் ரிக்கார்டுகளில் குறிப்பிட வேண்டும். கிறிஸ்தவர், ஷெட்யூல்டு வகுப்பார், முஸ்லிம்கள் ஆகியவரும் திராவிடர் என்ற பிரிவில் சேருவார்களே என்று சிலர் கேட்கலாம். ஆமாம். உண்மைதான்! அப்படியானால் இப்போதுள்ள 'பிராமணரல்லாதார்' என்ற பிரிவில் மட்டும் இவர்கள் சேர்க்கப்படக் காணோம்! ஆகையால், தனி இனம் என்ற பொதுப் பிரிவில்—இவர்களெல்லாவரும் 'திராவிடர்' என்பதே சரியென்றாலும் உத்தியோகம், கல்வி, தேர்தல் ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும், இப்போது யார், யார் 'பிராமணரல்லாதார்' என்ற பிரிவின் கீழ் வருகிறார்களோ, அவர்களைல்லோரும் 'திராவிடர்' என்ற பெயராலேயே அழைக்கப்பட வேண்டும்.

இவ்விஷயம் கட்சி வேற்றுமையில்லாத ஒன்றாகையால், காங்கிரஸிலுள்ள திராவிடத் தோழர்களும், திராவிட மந்திரிகளும் இதை உடனே கவனித்து, நம்மைத் 'திராவிடர்' என்ற பெயரால் குறிப்பிடும்படி உத்தரவு பிறப்பிக்குமாறு வற்புறுத்த வேண்டுகிறோம்.

[¹ விடுதலை-தலையங்கம்-18.9.1946]

திராவிட மொழி பேசும் திராவிடரைப்பற்றிச் சிறிது கூற ஆசைப்படுகிறேன். 'திராவிடம்' என்பது நமது நாட்டினுடைய பெயராகும். 'திராவிடர்' என்பது இந் நாட்டின் பழங்குடி மக்கள் இனத்துக்கு ஏற்பட்ட உலகப் பெயராகும். திராவிடர் என்பதை நம்மில் சிலர் மறுக்கிறார்கள்; வெறுக்கிறார்கள். திராவிடர் என்பது என்ன, நாம் கற்பித்த ஒரு பெயர்! இது இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்லவே! ஆரியர் என்ற பெயர் தோன்றிய அன்று ஏற்பட்ட பெயர்தானே திராவிடர் என்பது! நீக்ரோ, மஸ்கோவியர் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டதும் அன்றுதானே! திராவிடர் என்ற பெயரை மறுதரம் நூலில் காணலாமே! கிராமாயணத்தில், பாரதத்தில் கூட இதற்கு ஆதாரம் உண்டே! இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் இதுவரைக்கும் இருந்துவரும் போராட்டமெல்லாம் ஆரியர்—திராவிடர் போராட்டமே ஒழிய, வடமொழி—தென்மொழிப் போராட்டமல்லவே! இதற்கு எவ்வளவுவா ஆதாரங்கள் காட்டலாமே!

வடநாட்டு—தென்னாட்டுப் போராட்டம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல; புராண கால முதற்கொண்டு இருந்து வந்திருக்கிறது. இதிகாசங்களுக்கெல்லாம் முந்தியது புராணம்; புராணங்களுக்கெல்லாம் முதன்மையானது கந்தபுராணம். கந்தபுராணத்திலேயே இந்த வடநாட்டு—தென்னாட்டு போராட்டம் துவக்கப்பட்டுவிட்டது. அதிலுள்ள சிறு கதையைக் கேளுங்கள். கதை கற்பனையாக இருந்தாலும் அதிலுள்ள கருத்தைக் கவனித்துப் பாருங்கள். ஆரியக் கடவுளாகிய சிவனுக்கும் (ஆரியர் தலைவன்) பார்வதிக்கும் வடநாட்டில் திருமணம் நடக்கிறது. அப்போது தேவர்கள் (வடநாட்டவர்—ஆரியர்கள்) தென்னாடு உயர்ந்துவிட்டதையும், வடநாடு தாழ்ந்துவிட்டதையும் சிவனிடம் வருத்தத் துடன் கூறுகிறார்கள். சிவன் தென்னாட்டைத் தாழ்த்திவண்டி அகத்தியனை அனுப்புகிறார்; அகத்தியன் தெற்கு நோக்கி வருகிறான்; திராவிட நாட்டின் வடக்கெல்லையான விந்தியமலை அவனைத் தடுக்கிறது. அகத்தியன் சினந்து அம் மலையை அழுத்திவிடுகிறான். (அங்குள்ள மக்களை வென்றுவிடுகிறான்). மேலும் தெற்கு நோக்கிச் செல்கிறான்; வாதாவியும் வில்லவணும் தடுக்கிறார்கள். அவர்களையும் வென்றுகொண்டு போய்த் தென்னாட்டில் கிராவணனுடைய ஆதிக்கத்தைத் தகர்த்தெறிந்து, தமிழை உண்டாக்கினான். அதாவது, முதலில் மொழியில்தான் அகத்தியன் கை வைத்தான்; மொழியை ஒழிக்கும் வேலைதான் அவர்களின் முதல் வேலை; இதுதான் அவர்களின் நடைமுறைப் பழக்கம்.

இந்த வடநாட்டு—தென்னாட்டுப் போராட்டம், நான் துவக்கியதல்ல. கந்தபுராண காலத்திலே வாதாவியில் துவக்கப்பட்டது. இது ஆரியப் புராணம் கூறுவது. அன்று தொட்டு கிடைவிடாது இருந்துவரும் வியற்கைப் போராட்டந்தான் இது. ஆரியம் ஒழிந்து, ஆரியர்கள் அத்தனைபேரும் திராவிடர்களாகும் வரையிலும், அல்லது அவர்கள் அத்தனை பேரும் திராவிட நாட்டை விட்டு வெளியேறும் வரையிலும் இப்போராட்டம் இருந்ததே தீரும். உடற்கூற்று வந்துநீர் அந்தந்த நாட்டுத் தப்புவெப்பத்திற்குரிய அமைந்த அங்க, மச்ச அடையாளங்களைக் கொண்டு பாருபடுத்திக் கொடுத்த இனப்பெயர்கள் தாமே ஆரியர்—திராவிடர் என்பவை! கீழ் பிரிவுகள் தேவர்களாலோ, கடவுளாலோ உண்டாக்கப்பட்ட பிரிவுகள் அல்லவே. அறிவுள்ள மக்களால் பிரிக்கப்பட்டு, மற்றவர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு, வழக்கத்தில் இருந்துவரும் பெயர்தாமே இவை! இவர்களைப் பிரிக்க கிரத்தப் பரிட்சை செய்ய வேண்டியதில்லையே! ஆடைவிற்றிப் பிறந்தமேனியாய் நிறுத்தினார்கூட—இவன் ஐப்பானியன், இவன் நீக்ரோ, இவன் திராவிடன், இவன் ஆரியன் என்று பிரித்துவிடலாமே! நாய்களைப் பிரிக்கவில்லையா நாம்? இது கோம்பை; இது 'புல்டாக்'; இது சிப்பிப் பாறை; இது கிராஜாபாளையம்; இது சீமை என்று; குதிரையைப் பிரிப்பதில்லையா நாம்? இது அரபிக் குதிரை; இது ஆஸ்திரேலியாக் குதிரை; இது வேதாரணியத் தட்டு என்று! இவற்றையெல்லாம் பிரிக்கும்போது மக்களைத்தானா பிரிக்க முடியாது! இது போகட்டுமே! நாம் பிறவி பார்த்து இனப்பிரிவினை செய்யும்படி

கேட்கவில்லையே? அவரவர்கள் கொண்டாடும் உரிமைகளைக் கொண்டானே பிரிக்கும்படி சொல்லுகிறோம்!

தமிழர் என்பது மொழிப் பெயர். திராவிடர் என்பது இனப்பெயர். தமிழ் பேசும் மக்கள் யாவரும் தமிழர் என்ற தலைப்பில் கூடமுடியும். ஆனால், தமிழ் பேசும் அத்தனை பேரும் திராவிடர் ஆகிவிட முடியாது. இனத்தால் திராவிடனான ஒருவன் எந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்தவனாயிருந்தாலும், எந்த மொழி பேசுபவனாயிருந்தாலும் அவன் திராவிடர் என்ற தலைப்பில்தான் சேருவான். ஆகையால், திராவிட மொழி தமிழ் என்ற காரணத்திற்காக, தமிழ் பேசும் திராவிடன் அல்லாத ஒருவன்—மொழி காரணமாக மட்டுமே தன்னைத் திராவிடனென்று கூறிக்கொள்ள முடியாது. 'தமிழர்' என்றால் பார்ப்பானும் தன்னைத் தமிழனென்று கூறிக்கொண்டு, நம்முடன் கலந்துகொண்டு மேலும் நம்மைக் கெடுக்கப் பார்ப்பான். திராவிடர் என்றால் எந்தப் பார்ப்பானும் தன்னைத் திராவிடன் என்று கூறிக்கொண்டு நம்முடன் சேர முற்படமாட்டான். அப்படி முன் வந்தாலும் அவனுடைய ஆசார அனுஷ்டானங்களையும், பேத உணர்ச்சியையும் விட்டுத் திராவிடப் பண்பை ஒப்புக்கொண்டு, அதன்படி நடந்தாலொழிய நாம் அவனைத் திராவிடன் என்று ஒப்புக்கொள்ள மாட்டோம்.

பண்டைத் திராவிட மக்களின் பழக்க வழக்கங்களை ஒட்டி, அதில் ஏதாவது தவறு இருக்குமானால் அதையும் களைந்துவிட்டு, ஒரு திராவிடன் இப்படித்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தால், அவ்வேற்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நடக்க ஒப்புக் கொள் பவனைத்தான் திராவிடன் என்று கூறுவோமே அல்லாது, சி. பி. கிராமசாமி அய்யரையும், கிராசகோபாலாச்சாரியாரையும் கூட அவர்களின் பண்பு திராவிடப் பண்பாக மாறும் வரை, திராவிட இனத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள மாட்டோமே! தமிழர் என்பதில் இவ்வளவு நிபந்தனை உண்டா? இதைத்தவிர திராவிடர் என்பதில் எங்களுக்கு வேறென்ன உள் னெண்ணம் இருக்க முடியும்? எங்கள் நடத்தையிலோ, அன்பிலோ உங்களுக்குச் சந்தேகம் எழத்தான் என்ன காரணம் இருக்க முடியும்? தமிழர் என்பதில் நான் சேர்க்க நினைத்த அத்தனை பேரையும் சேர்க்கவும், நான் விலக்க நினைத்த—நமக்கு மாறுபட்ட கலாச்சார முடைய கூட்டத்தை விலக்கவும் வசதியுண்டா? இழியுக்கும், தாழியுக்கும் கட்டுப்பட்டுள்ள மக்களையும், கிதற்கு நேர்மாறாக—இவ்விழியுக்கே காரணமான உயர்சாதி மக்களையும் ஒன்றாக்கக்கொண்டால், அதில் இவ்விழியு நீங்க வழிஏற்படுமா? முதலில் இவ்விழியு ஈட்டுடும்! பிறகு எல்லோரும் ஒன்றாவோம்.

இந்நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களும், முஸ்லிம்களும் தம்மைத் திராவிடர் அல்லர் என்று கருதுவார்களானால்—தம்மைச் சூத்திரர் அல்லரென்று கருதுவார்களானால், அதைப் பற்றியும் நமக்குக் கவலையில்லை. ஆனால் உண்மையில், ஆரியம் அவர்களைச் சூத்திரருக்கும் தாழ்த்தவராக—அதாவது மிலேச்சர்கள் என்பதாகத்தான் கருதி வருகிறது என்பதை அவர்கள் உணரவேண்டும். வைசியன் தன்னை ஆரிய வைசியன் என்று கூறிக்கொண்டாலும், ஆசாரி தன்னை விஸ்வப் பிராமணன் என்று கூறிக்கொண்டாலும், கவுண்டன் தன்னைத் தேவேந்திரகுல வேளாளன் என்று கூறிக்கொண்டாலும், பட்டயாட்சி தன்னை வன்னியகுல கூத்திரியன் என்று கூறிக்கொண்டாலும், ஆரியம் இவர்கள் அத்தனை பேரையும்—'சூத்திரன்' என்ற பிரிவில் ஒன்றாகத்தான் கருதிவருகிறது என்பதையும், கோயிலில் ஒரு குறிப்பிட்டவரையில்தான் இவர்கள் அத்தனைபேரும் போக முடியும் என்பதையும் இவர்கள் உணர வேண்டுமே.

பிராமணர், பிராமண மகாசபை வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்; அதனால் அவர்களுக்குப் பெருமையும் உரிமையும் கிடைக்கின்றன. நாம் நம்மைச் சூத்திரன் என்று கூறிக்கொண்டால் உயர் சாதியானுக்கு அடிமையாயிருக்கும் உரிமைதான் கிடைக்கும்; பார்ப்பானின் தாசிமக்கள் என்ற பட்டம்தான் கிடைக்கும். அந்தச் சூத்திரத் தன்மையை

ஒழிப்பதையே நமது முக்கிய வேலையாகக் கொண்டிருப்பதால்தான், அப் பெயரால் எவ்விதச் சலுகையோ, உரிமையோ கிடைக்காததால்தான், அப் பெயரிலுள்ள இழிவு காரணமாகத்தான், அத் தலைப்பில் அதே இழிதன்மையுள்ள திராவிடராகிய முஸ்லிம்கள், கிறிஸ்தவர்கள், வைசியர்கள், கூத்தியர்கள், வேளாளர்கள், நாயுடு, கம்மவார், சூத்திரர், கன்னடியர், மலையாளிகள் ஆகியவர்களெல்லாம் ஒன்றுசேர மறுத்துவிடுவார்கள். ஆதலால்தான், நம்மைச் சூத்திரர் என்று கூறிக்கொள்ளாமல் திராவிடர் என்று கூறிக்கொள்ளுகிறோம். சூத்திரர் என்பவர்களுக்குத் 'திராவிடர்' என்பது தவிர்த்து வேறு பொருத்தமான பெயர் யாராவது கூறுவார்களானால், அதை நன்றியறிதலுடன் ஏற்றுக் கொண்டு, எனது அறியாமலுக்கு வருத்தி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளவும் தயாராயிருக்கிறேன். நீங்கள் கொடுக்கும் பெயரில் நான் மேலே கூறிய அத்தனைபேரும் ஒன்றுசேர வசதியிருக்கவேண்டும். அதில் சூத்திரனல்லாத ஒரு தூசிகூடப் புகுந்துகொள்ள வசதியிருக்கக்கூடாது. அயலார் புகுந்துகொள்ளாமல் தடுக்க ஏதாவது தடையிருக்கவேண்டும். திராவிடர் என்று கூறினால் திராவிடர் அல்லாத பார்ப்பான் அதில் வந்து புகுந்துகொள்ள முடியாது. நாம் ஒழிக்கப் பாடுபடும், 'பிறவி காரணமான இழிதன்மையும் அவர்களுக்கு இல்லை. ஆகவே, அவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்வதற்கும் காரணமில்லை.

'ஆரியராவது, திராவிடராவது? அதெல்லாம் இன்றில்லை' என்பீர்கள். இங்கே வாருங்கள்; பேசாமல் மேல்துண்டு போட்டுக்கொண்டு நாலு வருணத்தாரும் கோயிலுக்குப் போங்களை! பார்ப்பான் உங்களையெல்லாம் ஒரே இடத்தில் விட்டுவிட்டு உள்ளே துழைகிறானா இல்லையா பாருங்களை!

[தூல் : 'மொழியாராய்ச்சி' வள்ளுவர் பதிப்பகம், புவாணி—1948]

2. திராவிடர் கழகம்—பெயர் ஏன்?

ஒன்றரை அல்லது மூன்று மாதங்களுக்கு முன் இங்கே (சேலம்) நீதிக்கட்சியின் நிர்வாகசபை கூட்டப்பட்டபோது, தெ. இ. ந. உரிமைச் சங்கம் என்பதைத் திராவிடர் கழகமாக மாற்றவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. 'பார்ப்பனரல்லாதார் சங்கம்' என்று முன்னாளில் அழைக்கப்பட்டுவந்தபோது ஏதோ ஒருசில சமயங்களில் தவிர, மற்ற காலங்களில் எல்லாத் தமிழ் மக்களையும் கொண்டதாக ஜஸ்டிஸ் கட்சி இருந்த தில்லை.

திரென்றே ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தலைமைப் பதவி என்மீது சுமத்தப்பட்டது. நான் அதற்கு முன் அதை நினைக்கவில்லை. முதன்முதலில் இந்தச் செய்தி என் காதில் விழுந்த போது நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். பின்னால் கனவு நனவாகியது. என்னுடைய பெருமையையும் இலட்சியத்தையும் தங்களுடைய பெருமையாகக் கருதும் என் தோழர்கள் எனக்கு உற்சாகமளித்தனர். சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந்ததும் கிளர்ச்சியைக் கண்டேனே தவிர, கட்டுப்பாட்டைக் காண முடியவில்லை. இந்த நிலையில் மந்திரி பதவி ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்று தீர்மானம் செய்தேன். அதிலிருந்தே—உத்தியோகம், பதவி, எதிர்பார்ப்பவர்களின் உண்மை ஒத்துழைப்பை இழந்துவிட்டேன். மற்றும், ஆரம்பத்தில் கட்சியால் நன்மை யடைந்தவர்களுக்கிருந்த உற்சாகம், நானாக நானாகக் குறைந்துவிட்டது. கட்சிப் பிரமுகர் சிலர் சர்க்காரிலும் மக்களிடத்தும் தனித்தனிச் செல்வாக்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ள முயன்றுவிட்டார்கள்; கட்சியைப்பற்றிக் கவலைகொள்ள வில்லை. கட்சியைப் பலப்படுத்த நான் போதிய முயற்சி எடுத்தும், 'இனி சீர்படுமா?' என்று நினைக்கும் அளவிற்கு வந்துவிட்டது. 'கட்சி உருப்படியாகப் போகின்றதா?' என்று நினைக்கும் அளவுக்குத் தலைவனாகிய நானே கட்டுக்கொண்டேன். பாமர மக்கள் உணர்ச்சிக்குக் குறைவில்லை.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் பிறர் நலனுக்குழைப்பவனென்றே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். கட்சியினரால் சொந்தப் பயன்பெறும் நிலையில் நானில்லை; பெறப்போவதும் இல்லை. என்னைப்போல் கட்சியில் சுயநலம் எதிர்பார்க்காத தோழர்கள், அன்பர்கள் எத்தனையோ பேர் என்னைச் சுற்றி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனமாரப் பாடுபடுகிறார்கள் என்றபோதிலும், நம் கட்சிக் கட்டுப்பாடு முன்னோக்கிச் செல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்று நெடுநாட்கள் யோசித்தேன். நானும் என்னுடைய தோழர்களும் சிந்தித்ததின் பயனாக, 'நம்முடையது ஒரு ஸ்தாபனம்; நாம் ஒரு இலட்சியங்கொண்டவர்கள்' என்று கூறுவதற்கு நம்மிடையே பொதுவான குறிப்பு உணர்ச்சியைக் கொடுக்கக்கூடிய—பெயர்க் குறிப்பு இல்லை என்பதையே கண்டேன்.

ஏதோ சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தபோது பத்துப் பேர்கள் நாம் கூடுவதும், பின்னர் பிரிவதும், நமக்குள் உள்கட்சியும் விஷயப் பிரச்சாரம் செய்வதும் ஆகிய நிலை முதலில் ஒழியவேண்டுமென்று தீர்மானித்ததின்பேரில் நாமெல்லோரும் ஒரு பட்டியில், ஒரு கூட்டத்தில் சேரும்படியாக இருக்கவேண்டுமென்று கருதியே நம்மைத் 'திராவிடர்கள்' என்றும், நமது நாட்டைத் 'திராவிட நாடு' என்றும், திராவிட நாடு தனி சுதந்திர நாடாக ஆகவேண்டும் என்ற கொள்கை கொள்ளவேண்டும் என்றும் முடிவாகத் தீர்மானித்தேன்.

1917ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1943ஆம் ஆண்டு முடிய 26 ஆண்டுகள் மறைந்தன. காலஞ்சென்ற தலைவர்கள், ஆதியில் 'திராவிடர் கட்சி' என்ற பெயரைக் கொண்டவதில் அப்பிராய பேதம் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் திராவிடர் கழகத்தின் அங்கத்தினர்களாக இருக்கும் தேவாங்கர்—அந்தக் காலத்தில், தங்களைப் பிராமணர்களென்றே கூறிக்கொண்டிருந்தனர். மேலும், ஆந்திர ஜமீன்தார்கள் தங்களை ஆரியர்கள் என்றே கருதிவந்தார்கள். காலஞ்சென்ற உறுதியான தலைவர் பனகல் அரசருக்கே பூணூலும் உச்சிக் குடுமியும் இருந்தன. அவர் பெரிய சமஸ்கிருதப் பண்டிதர்.

ஸ்ரீரங்கத்தில் வடமொழியில் வாசித்தனிக்கப்பட்ட வரவேற்புக்கு, வடமொழியிலேயே பனகல் அரசர் பதிலளித்திருக்கிறார். இந்தி எதிர்ப்புக் காலத்தில் ஆரியர் - திராவிடர் பிரச்சினை நம் கட்சியைப் பலமாக ஆக்கிரமித்தபோது வெங்கிடகிரி ராஜா அவர்கள் அதற்காகவே கட்சியை விட்டு விலகினார்.

திராவிட சமுதாயம் என்று நம்மைக் கூறிக்கொள்ளவே கஷ்டமாயிருக்கும்போது—தமிழர் என்று எல்லாரையும் ஒற்றுமையாக்க முயற்சி எடுத்தால் கஷ்டங்கள் அதிகமாகும். இங்கேயே பாருங்கள்! கண்ணப்பர் தெலுங்கர், நான் கன்னடியன், தோழர் அண்ணா துரை தமிழர். இனி எங்களுக்குள் ஆயிரம் சாதிப் பிரிவுகள். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் தமிழனென சொல்லிக்கொள்ள ஒப்புக்கிறேன். ஆனால், எல்லாக் கன்னடியர்களும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். தெலுங்கரும் அப்படியே. எனவே, 'திராவிட சமுதாயத்தின் அங்கத்தினர்கள் நாம்; நம் நாடு திராவிட நாடு' என்று வரையறுத்துக் கொள்வதில் இவர்களுக்கு ஆட்சேபணை இருக்காது. அது நன்மை பயக்கும்.

எனவே, இத்தகைய கேவல நிலையொழிய, ஐஸ்டன் கட்சி திராவிடர் கட்சியாக மாறவேண்டும். சேலத்திலே நடைபெற இருக்கும் மாகாண மாநாட்டிலே இதை யே முதல் தீர்மானமாகக் கொண்டுவர வேண்டும்.

மந்திரி பதவியில் அமர்ந்துவிடுவதே நம்முடைய இலட்சியமாகக் கொள்ளக் கூடாது. மந்திரியாக நான் வந்தாலும்—பிராமணன், சூத்திரன் என்ற பட்டத்தை ஒழிக்க முடியாது; அதற்குக் கிளர்ச்சி தேவை; கட்டுப்பாடு தேவை; ஒற்றுமை தேவை; தனி நாடு தேவை.

திராவிட நாட்டைப் பெறவும், அதற்கான காரியம் செய்யவும் நாம் தயாராயிருக்க வேண்டும். திராவிட நாடு தனி நாடாகாவிட்டால் நமக்கு நம் ஆயுள்வரை ஓய்வு கிடையாது.

அரசியல் அதிகாரம், நமக்குப் பிற்காலத்தில் வருவதற்கும்—வந்தால் நலம் செய்வதற்கும் முக்கியமான—அடிப்படையான காரியங்களைச் செய்வதில் இப்பொழுது நாம் முயற்சி கொள்ளவேண்டும்.

ஆகவே, 'திராவிடர்' என்ற பெயரையும், 'திராவிட நாடு' தனி சுதந்திர நாடாக வேண்டுமன்பதையும் நாம் குறிச்சொல்லாகவும் இலட்சியத் திட்டச்சொல்லாகவும் கொண்டுவரவேண்டும்.

[சேலம்-செவ்வாய்ப்பேட்டையில், 16-1-1944-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 29-1-1944]

தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம் என்றும் பேரால் சுமார் 25 வருடகாலமாக இருந்துவந்த ஐஸ்டன் கட்சி, 'பார்ப்பனரல்லாதார் கட்சி' என்று பொதுமக்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்ததும்; ஜமீன்தார் கட்சி, சர்க்கார் அடிமைகள் கட்சி, பட்டம் பதவியாளர் கட்சி, உத்தியோக வேட்டையாளர்கள் கட்சி என்றெல்லாம் திராவிடின் பிறவி எதிரிகளாகிய ஆரியர்களாலும், ஆரியப் பத்திரிகைகளாலும், ஆரியக் கூலிகளாலும், ஆரியப் பத்திரிகைகளாலும் விஷயப் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டு வந்ததுமான திராவிடர்களின் ஸ்தாபனமானது 1911ஆம் ஆண்டு சேலத்தில் கூடிய தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்க 16 ஆவது மாகாண மாநாட்டில், 'திராவிடர் கழகம்' என்று பெயர்பெற்று, இன்றைக்கு கிரண்டு ஆண்டுக்கு மேலாக திராவிடநாட்டில், திராவிடர்களுக்கிடையில் தீவிர பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டுவந்து, இன்று பலமானதும் பொதுமக்கள் ஆதரவுகொண்டதுமான ஒரு நல்ல ஸ்தாபனமாக இருந்துவருகிறது. திராவிடநாட்டில் 5-ல் 2 பாகமான தமிழ்நாட்டில் மாதிரி—இன்று 50,000 அங்கத்தினர்களையும், சுமார் 300 கிண ஸ்தாபனங்களையும் கொண்ட ஒரு சரியான ஸ்தாபனமாகவும் இருந்துவருகிறது என்பது யாவரும் அறிந்ததாகும்.

அதன் கொள்கைகள் இன்று புரட்சிக் கொள்கைகளாகப் பலருக்குக் காண்ப்படுவதாலும், சுயகாரியப் புலிகளுக்கு அதில் இடமில்லாமலே போய்விட்டதாலும்; பாட்டாளிமக்களும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களும், உண்மையான பொதுநல நோக்கங்கொண்ட மக்களும்; நல்ல துடிதடிப்பும் உற்சாகமும் ஊக்கமும் கொண்ட இளைஞர்களுமெல்லாம் மற்றவர்கள் தலைமறைவாயும், சிலர் எதிரிகளாகவும்; குறிப்பாக ஆரியர்கள் இதற்கு 'ஜென்மப் பகை'வர்களாகவும் இருந்து திராவிடர்களுக்கெதிர்த்துக் கவும் ஒழிக்கவும் வேண்டியவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள். இந்தக் கும்பல்களையே பிரதிநிதிகளாகக் கொள்ளவேண்டிய சர்க்காராய் நமது அரசாங்கமிருப்பதால், அரசாங்கமும் திராவிடர் கழகத்திற்கு எதிரியாயிருந்து, அதனுடைய அழிவுக்கு உதவி செய்யவேண்டிய சர்க்காராகவும் ஆகிவிட்டது.

இப்படியெல்லாமிருந்தும், திராவிடர் கழகம் இன்று குறிப்பிடத் தகுந்த ஒரு கட்சியாகத் தென்னாட்டில் தொண்டாற்றி வருவதோடு, மக்களுக்குள் ஒரு பெரிய புரட்சி உணர்ச்சியையூட்டி, பல அரிய கருத்துக்களைப் பரப்பி நாடுமுழுவதும் எங்கும் வியாபித்து இருக்கும் கட்சியாகவும் இருந்துவருகிறது.

இது, தனது ஸ்தாபனத்தைப் பெருக்குவதிலும், பலப்படுத்துவதிலும், கொள்கைகளை இனியும் தீவிரமாய்ப் பிரச்சாரம் செய்வதிலுமே முக்கியமாய் ஈடுபட்டிருப்பதால் மற்ற காரியங்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்தாமல், ஓளவுக்கு அன்றாடக் காரியங்களில்—சர்க்காரால் நடந்துவரும், திராவிடர்களுக்குக் கேடானதும், அவர்களது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையானதுமான காரியங்களைப்பற்றி மாதிரி கவனித்துத் திருத்திக்கொண்டும், திருத்த முயற்சித்துக் கொண்டும் வருகிறது.

சமீபத்தில் நடந்த சட்டசபைத் தேர்தலில் அது கலந்து கொள்ளாததால், சட்டசபையில் அதற்கு அடியோடு பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பது...

சபையில் நடத்தப்படும் நமக்குக் கேடான காரியங்களை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது.

சட்டசபையைப் பகிஷ்கரித்து விட்டதால், சட்டசபையிலிருந்து முனைத்தெழு வேண்டிய அரசியல் நிர்ணய சபைக்கும் நமக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இருப்பதற்கு இடவசதியில்லாமல் போய்விட்டது. ஆனாலும், அரசியல் பிரதிநிதித்துவ சபையில் நமக்கேற்படும் கெடுதிகளையும் எதிர்த்து நிற்க வேண்டியதும் நம் கடமையாகவும், பாரமாகவும் இருந்து வருகிறது.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் இந்த நாட்டில் காங்கிரஸ், முஸ்லிம் லீக் தவிர வேறு கட்சிகளைப் பற்றிக் கவலையே இல்லாமல், வேறு கட்சிகளின் பிரதிநிதிகள் அரசியல் பிரதிநிதி சபைக்கு வருவதற்கு இடமேயில்லாமலிருப்பதற்கு யாதொரு பரிசாரமும் வழியும் செய்யாமல் அலட்சியப்படுத்தி விட்டார்கள் என்றாலும், காங்கிரசானது அரசியல் பிரதிநிதி சபைக்கு அங்கத்தினர் தெரிந்தெடுக்கும் ஏகபோக உரிமையைத் தங்களுக்கும் மற்றும் காங்கிரசிலில்லாத சில ஆரியர் (பார்ப்பனர்)களுக்குமே கொடுத்து, ஆரிய ஆதிக்கத்தையே ஏகபோகமாக்கிக் கொள்ளத் துணிந்துவிட்டதால், வரப்போகும் எதிர்காலத்தில் நாம் பலமான, கடுமையான போராட்டத்திற்குத் தயாராய் இருக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

உதாரணமாக, தென்னாட்டில் அரசியல் பிரதிநிதி சபைக்கு ஆட்களைத் தெரிந்தெடுப்பதில் தென்னாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு 'இன்னிள்ள காங்கிரசாரல்லாதாரைத் தான் தெரிந்தெடுக்க வேண்டும்' என்று, ஆக்கினை அனுப்பி இருப்பதில்—தொழர்கள் கிராசகோபாலாச்சாரியார், பட்டாபி சதாராமய்யா, என். சோபாலசாமி அய்யங்கார், அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யர், கே. சந்தானம் அய்யங்கார், பி. சிவராவ், அம்மு சாமிநாத அய்யர், கமலாதேவி சட்டோபாத்தியாயா ஆகியவர்களும், டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரியாரும் மற்றும் அவர்களையே—காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் தவிர மற்றவர்களாக, அதாவது காங்கிரஸ் அல்லாதவர்களாகத் தெரிந்தெடுக்கக் கண்டிப்பான உத்தரவு வந்திருக்கிறது. கடைசிப் பெயர் கொண்டவரும் பலமாக முயற்சிக்கிறார். இந்தப்படி யாவரையும் காங்கிரஸ்காரர்களும், பார்ப்பனர்களும் தெரிந்தெடுக்கவேண்டும் என்று காங்கிரசார் தீர்மானித்துக் கொண்டதிலிருந்து வேறு யாருக்கும் சுயராஜ்யத்தில் உரிமையுமில்லை, பிரதிநிதித்துவமும் இல்லை என்பதைத் தெளிவாய்க் காங்கிரஸ் காட்டிவிட்டது; சர்க்காரும் ஒப்புக் கொண்டாய் விட்டது என்றும் ஆகிவிட்டது.

அதோடு கூடவே, இன்று தமிழ்நாடு காங்கிரசில் பார்ப்பன அறிவாளி யாரும் இல்லையென்று கருதியே வெளியிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்படவேண்டியவர்கள் அத்தனை பேரையும் பச்சைப் பார்ப்பன உணர்ச்சியுள்ள பார்ப்பனர்களாகவே குறிப்பாய்க் குறிப்பிட்டார்கள். ஆகவே நமக்கு இருக்கும் வேலை—இப்போது சட்டசபையிலும் இல்லை; அரசியல் நிர்ணய சபையிலும் இல்லை; மற்றும் எந்தவிதமான தேர்தல் ஸ்தாபனங்களிலும் இல்லையென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சர்க்கார் உத்தியோகத்திலும் இனி இந்தக் கதிதான் ஆகும்.

இந்த நிலையில் நமக்கு வெளியில் மக்களிடத்தில் செய்யவேண்டிய வேலை அதிகமிருக்கிறது. நல்ல சம்பவமாகவே 'சமய சஞ்சீவி'கள், சுயநலப் புலிகள், கட்சியைச் சுய நலனுக்கு விற்கும் வியாபாரக் கும்பல்கள் நம்மை விட்டு நழுவிவிட்டார்கள். இவர்கள் நழுவிவிட்டதால் நம்மிடம் பெரும் செல்வவாண்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்; செல்வாக்குள்ள பிரபுக்கள் என்பவர்களும் இல்லாமல் போய்விட்டார்கள். இன்று நாம், ஒரு ஏழை மக்கள் கட்சியாய், பாமர மக்கள் கட்சியாய் இருந்துவருகிறோம். இந்த நிலையில் நம் பொது மக்கள் ஆதரவைப் பயனுண்டாக்கும்படியாகத் தேடவேண்டுமானால் பலமான வேலை செய்யவேண்டும்; தாராளமாக இன்னும் அதிகமான பிரச்சாரம் செய்ய

வேண்டும். இதற்கு நல்ல இளைஞர்கள் முழுநேரத் தொண்டர்களையிருக்க வேண்டும். பிரச்சாரத்துக்குப் பொருள், நிதி வேண்டும். இதற்குமுன் பொருளைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. நம் எதிர்காலத் திட்டம் பொருளைக் கொண்டு நடத்தப்பட வேண்டியதாகி விட்டது.

இதை எதிர்பார்த்தே திருச்சி மாநாட்டிலும், நிர்வாகக் கமிட்டியிலும் நிதிவசூல் திட்டம் போட்டோம். எனினும், இதுவரை அதற்குச் சரியான முயற்சி நடக்கவில்லை; இப்போது துவக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான்கு மாதத்திற்கு முன்னால் இம் முயற்சி துவக்கப்பட்டிருந்தால் நிதிவசூல் முடிந்திருக்கும்; பல காரணங்களால் துவக்கப்பட்டுவிட்டது. இதன் மத்தியில் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் வசூல்செய்து, பல மாநாடுகள்—ஆடம்பரமாக நாடகங்களுடன், கச்சேரிகளுடன், அழகவை உண்டிகளுடன், ஆடல் பாடல் ஊர்வலங்களுடன் அற்புதக் கோண்டாட்டங்களில் நடந்துவிட்டன. எதிர்பார்த்த பணவசூல்கள் இந்தக் கதி ஆகிவிட்டன என்றாலும், இவற்றால் ஏதாவது பலனும் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆனால், ஒரு கிரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்காவது நல்ல வேலைசெய்யப் பயன்படும்படியான பெருந்தொகைகள் 2, 3 நாள் ஆடம்பரங்களுக்குச் செலவானது குறித்து வருந்தாமல் இருக்கமுடியவில்லை. இதை முதலிலேயே தெரிவித்திருந்தும், மேலும் நடந்து வருவதாலேயே குறிப்பிட வேண்டியதாயிற்று. இதை, ஆடம்பரமாய் மாநாடு நடத்தியவர்கள் சங்கடமாகக் கருதுவார்கள். ஆனபோதிலும், இந்தப்படி நடந்துவிட்டது பற்றிக் கவலைப்பட இடமில்லை என்றே கருதுகிறோம். ஏனெனில், நம் நிதி ஒரு ரூபாய் நிதி; ஆகையால் அத்தந்த மாவட்டக்காரர்களுக்கும், ஆங்காங்குள்ள இயக்கத் தொழர்களும் உண்மையாக மனம் வைத்தால் தாராளமாக இலட்சியம் நிறைவேறி விடலாம் என்பதில் அய்யமில்லை.

'டிக்கட்'டுகள் தஞ்சை, சென்னை, கோவை ஜில்லாக்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்கப் பட்டுவிட்டன; மற்றைய ஜில்லாக்களுக்கும் அனுப்பப்படும். இதுவரை செய்த பிரச்சாரம், அதன்பயன், இன்றையநிலை, இந்தச் சிறு நிதிக்குக்கூடப் பிரயோஜனப்படாமல் போகுமா என்பதே நமது கேள்வி.

ஆகவே, ஆங்காங்குள்ள தொழர்கள் உடனே காரியத்திறங்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்கிறோம். இனி, கிரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு எங்கும் மாநாடுகள் நடத்தப்படாமல் இருக்கவேண்டும் என்றும் வேண்டிக்கொள்கிறோம். இயக்கத்தால் மக்களுக்குள் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளை—மாநாட்டுக்குப் பணம் வசூலிக்கவும், மாநாட்டுக்கு வந்துபோக மக்களைச் செலவழிக்கச் செய்யவுமே பயன்படுத்தி விட்டால், பின் பல காரியங்களுக்குக் கஷ்டமாய்விடும் என்றே நினைக்கிறோம். மாநாடுகள் நடைபெற வேண்டியது தான். அதனால் 5000, 10000 வீதம் வசூலித்துச் செலவு செய்வதென்பது சாதாரண மக்கள்—செல்வர்கள் இல்லாத மக்கள் ஸ்தாபனத்துக்குப் பாரமேயாகும். ஆதலால், அருள் கூர்ந்து சிறிது நாட்களுக்கு அதை நிறுத்திவிட்டு, நிதியில் கவலை செலுத்தவேண்டு கிறோம். இது மிகவும் முக்கியமும், நம் இயக்கத்தின் உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்தும் காரியமுமாகும். ஆதலால், தொழர்கள் அவசியம் கவனிப்பார்களாக!

['விடுதலை' - தலையங்கம்—5-7-1946]

பெரியோர்களே! தாய்மாரர்களே! தொழர்களே!

எதையும் உங்கள் பகுத்தறிவுக் கண் கொண்டு பாருங்கள். நான் கூறுவதைக்கூட ஏதோ ஒரு ரேடியோ நிகழ்ச்சியைக் கேட்பது போல் கேளுங்கள்; ஆனால் கவனத்தோடு கேளுங்கள்! ஒரு ரேடியோவில் உங்கள் அபிப்பிராயத்திற்கு மாறுபட்ட கருத்து கூறப்படுகிறது என்பதற்காக உடனே ரேடியோவிடமிருந்து ஆத்திரம் கொண்டு அதை உடைத்தெறிய முற்படுவீர்களா? பத்திரிகையில் உங்களுக்குப் பிடிக்காத கருத்து வெளியிடப்பட்டபதற்காக

அதை உடனே கிழித்தெறிந்து விடுவீர்களா? எனவே, நான் கூறுவதையும் ரேடியோவில் கூறப்படுவது போன்றே கேளுங்கள்; பிறகு சிந்தித்து உண்மை உணருங்கள்; கேட்டதை அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றோ, கேட்டுத்தான் ஆகவேண்டுமென்றோ, நாங்கள் யாரையும் வற்புறுத்தவில்லை; வற்புறுத்துவதும் எங்கள் கொள்கையல்ல.

ஆகவே, பொதுவாழ்வில் கவலையிருந்தால் நாங்கள் கூறுவதைக் கேட்டுத் தெளிவடையுங்கள் என்றுதான் நான் உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

திராவிடர் கழகம் என்பது சென்ற 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்நாட்டிலிருந்து வரும் ஒரு கழகமாகும். இது ஆதியில் 'தென்னிந்தியர் நல சரிமைச் சங்கம்' என்றும் பேராலும், 'ஐஸ்டிஸ் கட்சி' அல்லது பார்ப்பனர் அல்லாதார் சங்கம் என்கிற பேராலும் வழங்கி வந்தது. இந்தத் தென்னிந்திய சங்கம் (ஐஸ்டிஸ் கட்சி) என்னுடைய தலைமையின் கீழ் வந்ததும் நான் அதன் பெயரைத் திராவிடர் கழகம் என்று மாற்றி அமைத்தேன்.

சரித்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பார்க்கும்போது தென்னாட்டில் திராவிடர் என்றும்—திராவிடர் அல்லாதார் என்றும் கிரண்டு பிரிவான மக்கள் வாழ்ந்து வருவது புலனாகிறது. இவர்களில் திராவிடர்கள் என்று குறிப்பிடப்படும் மக்களின் நன்மைக்காகப் பாடுபட்டு வரும் கழகம்தான் திராவிடர் கழகம் ஆகும். இது (ஐஸ்டிஸ் கட்சி) இந்நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் அன்றைய அதிகார வரம்பிற்கு உட்பட்டுத் தம்மால் திராவிட மக்களுக்கென்று என்னென்ன செய்ய இயலுமோ அத்தனையும் செய்தார்கள். என்றாலும், அவர்களால் திராவிட மக்களின் நலவெண்ணத்தைப் பெற முடியாமற் போய்விட்டது. 'ஐஸ்டிஸ் கட்சி தங்களுக்குரிய கழகம்' என்பதுகூட திராவிட மக்களுக்குப் புரியாமல் இருந்தது அப்போது. காரணம், அந்தப் பெயர்களில் உள்ள குறைபாடுகள்தான்.

'முஸ்லிம் லீக்' என்றதும் எப்படி ஒவ்வொரு முஸ்லிமும் அது தன்னுடைய சமூகத்துக்கு ஆக நன்மைக்காகவே ஏற்பட்ட கழகம் என்று நம்பி எல்லா முஸ்லிமும் அதில் சேர வாய்ப்பு ஏற்பட்டதோ, அதே போன்று, தென்னிந்தியர் கழகம் என்றால் தென்னிந்தியர் யாவரும் ஒன்றுபடும்படியான வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. தென்னிந்தியாவில் பண்புகளிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும் மாறுபட்ட கிரண்டு பிரிவான மக்கள் இருந்து வருவதுதான் இதற்குத் தடையாயிருந்தது. இந்த கிரண்டு பிரிவில் யாருடைய நன்மைக்காகத் தென்னிந்தியர் கழகம் பாடுபட்டதோ—அம் மக்களுடைய பேரால், 'திராவிடர் கழகம்' என்று அதை அழைக்க ஆரம்பித்ததும் தங்களைத் திராவிடர் என்று அறிந்த ஒவ்வொரு ஆண் பெண்ணுக்கும் திராவிடர் கழகம் தமக்காகவே இருந்து வரும் கழகம், அதில் தாம் அனைவரும் சேர்ந்து, நம் நலனைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதன் பயனாக, மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் திராவிடர் கழகத்தின் அங்கத்தினர்களாயினர்; ஆதரவாளர்களாயினர். அதன் பயனாகத்தான் இன்று கீழ்க்கூறிய பெரிய கூட்டத்தைக் காண முடிகிறது. ஐஸ்டிஸ் கட்சி ஆட்சியிலிருந்த காலத்தில் கூட, அக் கட்சி மந்திரிகளுக்கு இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில் பேசக் கூடிய வாய்ப்பே கிடைக்காமல் இருந்ததற்கும் இதுதான் காரணம். அன்று அவர்கள் திராவிட மக்களுக்குச் செய்த நன்மைகளுக்கெல்லாம், அவர்கள் பெற்ற வெகுமதி—'வெள்ளையனின் கூலிகள்', 'அன்னியரின் குலாம்கள்' என்கின்ற கெட்ட பேர்தான். சங்கத்தின் பெயர் மாற்றம் அடைந்த பிறகு, இந்நிலை அடியோடு மாறி, இன்று ஒவ்வொரு வரும் 'நானும் திராவிடன்தான்' என்று பெருமையோடு கூறிக்கொண்டு நம் கழகத்தில் சேர முன்வருகிறார்கள்.

பெயர் மாற்றப்பட்டதன் பயனாக, இன்று சுமார் ஒரு இலட்சம் அங்கத்தினர்களை யும், சுமார் 400 கிளைகளையும் நம் கழகம் கொண்டிருக்க வாய்ப்பேற்பட்டது யிதவும் கவனிக்கத்தக்கது. கூட்டம் கூட்ட காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு உள்ள வசதிகள் அதிகம். அதில் சேரும் மக்களுக்குக் கிடைக்கும் வாழ்க்கை வசதியும் அதிகம். ஆனால், நம்

கழகத்திற்குள்ள பண வசதியோ, விளம்பர வசதியோ, அரசியலில் செல்வாக்கோ யிதக் குறைவு என்றாலும் காங்கிரஸின் பிரபலக் கூட்டங்களுக்கு இம்மியும் குறையாத அளவுக்கு—ஏன், பல தன்மைகளில் அவற்றையும் விட மேலான சிறப்புக்களோடு இப்படிப்பட்ட பெரிய கூட்டத்தை நம் கழகத்தவரால் கூட்ட முடிகிறதென்றால், அதற்குக் காரணம் பேர் மாற்றத்தால் ஏற்பட்ட இன உணர்ச்சிதான் என்றும் என்னால் அறுதியிட்டுக் கூற முடியும்.

இங்கு கூடியுள்ள அத்தனை பேரும் திராவிடர் கழகத்தில் அங்கத்தினர் அல்லர் என்றாலும் திராவிடர் கழகம் என்ன சொல்கிறது என்பதைக் கேட்கவாவது இவ்வளவு பேருக்கு ஆவல் ஏற்பட்டிருப்பது சற்றுப் பெருமைப்படத் தக்கதேயாகும். 'தென்னிந்தியர் கழகம்' என்பதில் திராவிட மக்களுக்குப் பற்று ஏற்படவில்லை. எனவே பேர் மாற்றப் படும் வரை, அதனுடைய வளர்ச்சி தடைப்பட்டு இருந்துவந்தது. அதன் பெயர் மாற்றப் பட்டதும் அந்த அவநம்பிக்கை போய், மக்களிடத்து ஆர்வ அமோகமாகப் பெருக ஆரம்பித்தது. இதுகாறும் திராவிடர் கழகத்தின் தோற்றுவாய் ஓரளவுக்கு வளக்கமாகப் பட்டது. இனி, திராவிடர்கள் என்று நாம் யாரைக் குறிக்கிறோம் என்பதை ஓரளவுக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும் என நினைக்கிறேன்.

இந் நாட்டில் வாழும் ஆரியர் தவிர்ந்த மற்ற எல்லா மக்களும், முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும் உட்பட எல்லோரும் திராவிடர்கள்தாம். ஆரியர் தவிர்ந்த என்றால்—பார்ப்பனர் தவிர்ந்து என்னுதான் அந்தம் கொள்ளவேண்டும். இந்நாட்டில் வாழ்ந்து வரும் முஸ்லிம்களையும், கிறிஸ்தவர்களையும், அவர்கள் மத்திய ஆசியாவில் இருந்து குடியேறியவர்கள் அல்லர் என்ற காரணம் பற்றித் திராவிடர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளும் போது, அவர்களையும்—அதாவது நீண்டநாட்களாக இந்நாட்டிலேயே பிறந்து வளர்ந்து வரும் பார்ப்பனர்களையும்—ஏன் திராவிடர்கள் என்று கொள்ளக்கூடாது என்று நீங்கள் கேட்கலாம். கேள்வி நியாயமானதுதான்.

இந்நாட்டில் வாழும் தற்காலப் பார்ப்பனர்கள் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து குடியேறிய ஆரியர்களின் நேரான, சுத்தமான சந்ததியார்கள் அல்லர் என்பது உண்மையே. ஆனாலும், அவர்களையும் திராவிடர்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல்கூட காரணம்—அவர்களுக்கு நமக்குமுள்ள பல்வேறு டண்டி, கலை, ஆசாரம், நடப்பு ஆகிய பல வேறுபாடுகள் தாம். நம் கழகத்தில் யாரையும் பிறவி காரணமாக வேறினத்தவர் என்று ஒதுக்கவில்லை; யாரையும் கிரத்தப் பரிட்சை பார்த்து ஒதுக்கவில்லை. பழக்க வழக்கங்களைப் பார்த்துத் தான்—அவர்களுக்கும் நமக்கும் இருந்துவரும் அடிப்படைப் பேதத்தைக் கருதித்தான் பிரிவினை செய்கிறோம்.

இந்நாட்டில் இந்துக்கள் இருக்கிறார்கள்; முஸ்லிம்கள் இருக்கிறார்கள்; மற்றும் புவத்தர்கள், சமணர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நாம் எவ்விதம் பிரித்தறிகிறோம்? கிரத்தப் பரிட்சை செய்து பார்த்தல்வே! அவர்களது நடையுடை, பழக்க வழக்கங்களைப் பார்த்துத்தானே! இந்நாட்டில் சட்டைக்காரர் என்று ஒரு கூட்ட மக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களை எப்படி நாம் பிரித்துப் பார்த்துகிறோம்? அவர்கள் ஆங்கிலத் தந்தைக்கும், திராவிடத் தாய்க்கும் பிறந்தவர்கள்தாம்; கிரண்டு பிரிவான மக்களின் கிரத்தக் கலப்பால் தோன்றியவர்கள்தாம். என்றாலும், அவர்கள் பண்பு ஆங்கிலேயர்கள் பண்பைப் பின்பற்றியதாக அமைந்துவிட்டதால், அவர்களை நாம் ஆங்கிலேயர் என்று—இந்தியர், இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள் என்பவர்களுக்கு மாறுபட்டவர்களாகப் பிரித்து, அழைத்தவருகிறோமா? இல்லையா! அதே போல்தான், நாமும் பார்ப்பனர்களை நம்மிலிருந்து பிரித்துப் பார்த்துகிறோம். பார்ப்பனர்களின் பண்பு, கலை, ஆசாரம் முதலியன வேறு; சட்டைக்காரன் எப்படித் தான் இருக்கிறான் கலப்பாய் இருந்தாலும்—நம்மை விட்டுப் பிரிந்து, நம்மைத் தாழ்வாய்க் கருதித் தனி வாழ்வு வாழ்வாரோ, அப்படியேதான் பார்ப்பனரும் நம்மை

விட்டுப் பிரித்துக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். திராவிடர் கழகத்திற்கு ஏற்பட்டு வரும் செல்வாக்குக் காரணமாகத் தம்மையும் திராவிடர்கள் என்று கூறிக்கொள்ள பார்ப்பனர்கள் முன்வந்தாலும், பார்ப்பனர்கள் எப்போதுமே திராவிடர்களை ஒதுக்கி வைத்துத்தான் வந்திருக்கிறார்கள்; ஒதுக்கி வைக்கும்படியான கலாசாரத்தையே பின்பற்றி நடந்து வருகிறார்கள். அதாவது, தாம் உயர்ந்தவர்கள்; திராவிடர்கள் தாழ்ந்தவர்கள்; இருவரும் தனித் தனிப் பிறப்பு என்கிற உணர்ச்சி அவர்களைவிட்டு எப்போதுமே நீங்கியதில்லை.

திராவிடர்கள் என்றால் அவர்கள் தர்மப்படி யார் என்று கூறினால், அவ் வேற்றுமை ஓரளவுக்கு உக்களுக்கு நன்கு விளங்கும். ஆரிய தர்மப்படி, 'பார்ப்பனர்கள்—பிராமணர்கள் முதலாவது சாதியார்; திராவிடர்கள்—சூத்திரர்கள் நாலாவது சாதியார்'. எனவே திராவிடர் கழகத்தை, அவர்கள் கொடுத்தள்ள பேரால் அழைக்க வேண்டுமானால், 'சூத்திரர் கழகம்' என்றுதான் அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்றவர்கள் யார் என்ன காரணத்திற்காகத் தம்மைச் சூத்திரன் (பார்ப்பானின் தாசிமகன்) என்று கருதிக்கொண்டிருந்த போதிலும், திராவிடர் கழகத்தைப் பொறுத்தமட்டிலாவது அந்தப் பெயரை ஒரு போதும் ஏற்கமாட்டார்கள். திராவிடர்களுக்குப் பன்னெடுங்காலமாக இருந்தவரும் இவ்விழிபட்டத்தை ஒழிப்பதுதான் திராவிடர் கழகத்தின் வேலை. எனவேதான் அப்பேரை நம்மால் ஏற்கக்கூடவில்லை என்பதோடு அவர்களும் நம்மோடு சேரமுடியாது.

சூத்திரர் கழகம் என்பதற்குப் பதிலாகப் 'பார்ப்பனரல்லாதார் கழகம்' என்று வேண்டுமானால் முன்போல் அழைக்கலாம் என்றாலும்—அதுவும் ஏற்புடையதல்ல. திராவிடர்கள் 100-க்கு 97 பேர்; பார்ப்பனர்கள் 100-க்கு 3 பேர். அப்படி இருக்கும் 100-க்கு 97 பேரான திராவிடர்களை 100-க்கு 3 பேராக உள்ள பார்ப்பனர்களை பேரால்—'பார்ப்பனரல்லாதார்' என்று அழைப்பது எப்படி அறிவுடைமை ஆகும்? இந்தத் தில்லையில், ஒரு ஈரோட்டுக்காரன் வந்து குடியேறுகிறான் என்றால், அவனை, 'ஈரோட்டான்' என்றும் மற்ற தில்லைவாசிகள் எல்லோரையும் 'Non-Erodeuns'—'ஈரோட்டான் அல்லாதவர்கள்' என்றுமா நீங்கள் அழைப்பீர்கள்? அதேபோல், ஒரு பெரும்பான்மைக் கூட்டத்தை ஒரு சிறு பான்மைக் கூட்டத்தின் பேரைச் சொல்லி—'அவர்கள் அல்லாதார்,' (பார்ப்பனரல்லாதார்) என்ற திராவிட மக்களை அழைப்பது? எனவே, நமக்குரிய சரித்திர பூர்வீகமான பெயரைக் கொண்டே நம்மையழைக்க முற்பட்டோம்.

திராவிடர் என்பதற்குப் பதிலாக 'தமிழர்கள்' என்று ஏன் வழங்கக்கூடாது என்று சிலர் கேட்கிறார்கள். தமிழர்கள் என்று சொன்னாலே—பார்ப்பனர்கள், தாங்களும் தமிழர்கள்தாம் என்று கூறி அதில் சேர்ந்துகொள்கிறார்கள். 'நாங்களும் தமிழ்நாட்டில் பிறக்கிறோம்; வளர்கிறோம்; தமிழே பேசுகிறோம் தமிழ் நாட்டிலேயே இருக்கிறோம். அப்படி இருக்கும்போது எப்படி எங்களைத் தமிழர்கள் அல்லர் என்று நீங்கள் கூற முடியும்?' என்று கேட்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் தமிழர் என்பது 'தமிழ் (திராவிட) பண்பு உள்ள மக்களுக்கு உரிய பெயராக இருந்திருக்கக் கூடுமானாலும்—இன்று அது மொழிப் பெயராக மாறிவிட்டிருப்பதால், அம் மொழி பேசும் 'ஆரியப் பண்புடைய' மக்கள் யாவரும் தாமும் தமிழர் என்ற உரிமை பாராட்ட முன் வந்து விடுகிறார்கள். அத்தோடு ஆரியப் பண்பை நம்மீது சுமத்த, அந்தச் சேர்க்கையைப் பயன்படுத்தி விடுகிறார்கள்.

அவர்களும் நாமும் ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால்தான் நாம் சூத்திரர்களாகிறோம். ஆகவே, நம் கூட்டத்திலிருந்து அவர்களை விலக்கிப் பேசினால், நம்மைத் திராவிடர்கள் என்று அழைத்துக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. நம்மில் தமிழன் என்று சொல்லும் ஏமாளிகளைத்தான் பார்ப்பனர்களால் ஏமாற்ற முடியுமென்பதால்—'திராவிடர்' என்றால் அவர்களால் ஏமாற்ற முடியாது.

தன்னையும் திராவிடன் என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு பார்ப்பான் முன்வருவானானால் உடனே, 'நீ திராவிடனா? திராவிடனுக்கு ஏது பூணூல்? அதை முதலில் கத்தரித்துக்

கொள்!' என்போம். அதற்கும் துணிவானானால், 'திராவிடரில் ஏது நாலு சாதி? நீ பிராமணன் அல்ல; இந்தவல்ல என்பதை ஒப்புக்கொள்' என்று கூறுவோம். அதற்கு எந்தப் பார்ப்பானும் உடன்படமாட்டான். அதற்கும் உடன்பட்டு அவன் திராவிடனாக ஒப்புக்கொண்டால், பிறகு நமக்கு அவனைப் பற்றிக் கவலை ஏது? சாதி வேறுபாடுகள், உயர்வு தாழ்வுகள் ஒழியவேண்டும் என்பதுதானே நமது ஆசை. சாதியைக் கைவிட்டு, சாதி ஆசாரத்தைக் கைவிட்டு, 'அனைவரும் ஒன்றே' என்ற கொள்கையை ஏற்க முன்வரும் பார்ப்பானை—நாம் ஏன் ஒதுக்கப் போகிறோம்? தமிழர் என்று கூறுபவர்கள் இவ்வித நிபந்தனையின் மீது பார்ப்பனர்களைத் தம் கழகத்தில் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா? இல்லையே! சில மாதங்களுக்கு முன் சென்னையில் நடைபெற்ற தமிழர் மாநாட்டிற்குத் தன்னை பிராமணன் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஒருவர்தானே வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவர்; மற்றும் கிரண்டு மூன்று அய்யர்கள் தம் பூணூல்-பூச்சுகளுடனேயே தமிழர் கூட்டத்தில் 'தாமும் தமிழர்கள்' என்று கலந்துகொண்டார்களே? அப்படித்தானே நடக்கும்!

நமக்கு கிரகத்தைப் பற்றித்தான் கவலை. வேற்றுமையில்லாத மனித சமுதாயம் வேண்டுமென்பதுதான் நமது குறிக்கோளே ஒழிய, வேற்றுமை பாராட்டி யாரையேனும் ஒதுக்கி வைக்கவேண்டும் என்பதல்ல நமது குறிக்கோள். இதை நீங்கள்—பெரிதும் மாணவ மாணவிகளான நீங்கள், நன்கு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். திராவிடர்களாகிய நாம் இந்த நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள். இந்த நாட்டையாண்ட சேர, சோழ, பாண்டியர்களின் வழித் தோன்றல்கள். நாம் மேலை நாடுகளுடன் சிறப்பாக வாணிபம் நடத்தி தொழில்வளம் கண்டவர்கள். செல்வம் செழிக்க வாழ்ந்தவர்கள். ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன் என வாழ்ந்தவர்கள் நாம். அப்படிப்பட்ட நாம் 100-க்கு 97 பேர்கள் 4-வது சாதியாக; 100-க்கு 90 பேர் கல்வியற்றவர்களாக; 100-க்கு 99 பேர் உடலுழைப்புக்காரர்களாக, கூலிக்காரர்களாக; ஆணவம் பிடித்த பார்ப்பனக் கூட்டத்தினரால் தீண்டத் தகாதவர்கள், சூத்திரர்கள், சண்டாளர்கள் என்று இழிவுபடுத்தப்பட்ட மக்களாய் வாழ்ந்து வருகிறோம் என்பது சிந்திக்கத் தக்கது. இந்நிலை மாறவேண்டும் என்பதுதான் நமது ஆசை.

நாம் மட்டுமல்ல, நம் முஸ்லிம் தோழர்களும் கிறிஸ்தவத் தோழர்களும் கூடத்தான் தீண்டத் தகாதவர்களாக, மிலேச்சர்களாக ஆரியத் தர்மப்படி கருதப்பட்டு வருகிறார்கள். நேற்றைய சட்டசபை நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பிறகு அவர்களைச் சேர்த்து நான் ஏன் பேசுகிறேன் என்று நீங்கள் அய்யப்படலாம். மந்திரியார் கேலிக்கு, முஸ்லிம் லீக் அங்கத்தினர்கள் இடம் கொடுத்தார்கள் என்றால், அதற்குக் காரணம் அவர்கள் தம்மைத் திராவிடர்கள் அல்லர் என்று நினைத்துக்கொண்டதால் அல்ல; அதற்குக் காரணம், தோழர் ஜின்னாவின் மறைவுக்குப் பிறகு அவர்களைக் கேற்பட்ட நடுக்கந்தான். அது எப்படியானாலும் இங்குள்ள முஸ்லிம்கள் மட்டும் யாரும்—'எல்லோரும் அரேபியாவிலிருந்து வந்து குடியேறிய முஸ்லிம்களின் சந்ததியார்கள்' என்று கூறிக்கொள்ளமுடியாது. முஸ்லிம்கள் திராவிடர் கழகத்திற்கு ஆதரவாயிருக்கிறார்களா என்றால் அவர்கள் வேறு எதற்குப் பார்ப்பனர் மகாசபைக்கு ஆதரவாயிருப்பார்கள் என்று மந்திரியார் எதிர்பார்க்கிறாரா என்பது தான் புரியவில்லை. அரசியலில், முஸ்லிம்கள் நம்மவர்களைப் போலவே எவ்வளவு கரணங்கள் அடித்தாலும், இனத்தில், இனப் பண்புகளில் தங்களைத் திராவிடர்கள் அல்லர் என்று எந்த நல்ல முஸ்லிமும் சொல்லமாட்டார். எனவே, நாமும் அவர்களும் சமயக் கருத்தில் சில பேதங்கள் இருந்தாலும், சமுதாய சமத்துவத்தில் சிறிதும் பேதம் இன்றிப் பழகுகிறோம். நாம் எந்த முஸ்லிம் தோழரையும் தீண்டாதார் என்று ஒதுக்குவதில்லை; எந்த முஸ்லிமை நாம் தொட நேர்ந்தாலும் குனிப்பதில்லை. நம் கழகத்தவரால் அரசியல் தன்மையில் கூட அவர்களுக்கு எப்போதும் எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்பட்டதில்லை. திராவிடர் கழகத்தின்தான் முஸ்லிம்கள் கவர்னரானார். அவர்களும் நம்மை ஒதுக்குவதில்லை. அவர்கள் லீக்கும் நமக்கு எப்போதும் தீங்கிழைத்ததில்லை. நாமும் அதைக் கண்முடிக்கொண்டு பிடிவாதமாய் ஆதரித்

தோம். இந்த ஒற்றுமைக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் இன ஒற்றுமைதான். தென்னாட்டு முஸ்லிம்கள் யாவரும் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தாம் என்பதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சி அறிவுள்ள, எவரும்—ஏன் முஸ்லிம்களும் ஒப்புக்கொள்ளத் தயங்கார்.

முஸ்லிம்கள் யார்? இவர்கள் தமிழ் நாட்டில் ஆரியர் ஆதிக்கம் தலை தூக்க ஆரம்பித்ததும் அதன் கட்டுப்பாடுகளுக்கு—இழிதன்மைக்கு இடம் கொடுக்க விரும்பாமல் மதம் மாறிய திராவிடர்கள்தாம் இந்நாட்டு முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலோர் ஆவார்கள். இந்நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களும், அவர்கள் இந்துவாயிருக்கும் போது இப்படித் தம் சமுதாய இழிவை நீக்கிக்கொள்ளவும், கிறிஸ்தவர்களுக்கென்று வழங்கப்பட்ட சில தனியான சலுகைகளைப் பெறவும் மதமாற்றம் செய்துகொண்ட திராவிடர்கள்தாமே யொழிய, இந்நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களும் யாரும் ஜெருசலத்திலிருந்து வந்து குடியேறியவர்களின் சந்ததியார்களல்லர். நேற்றைய ராமன், கிருஷ்ணன், கருப்பன், சுப்பன், காத்தவராயன் இவர்கள்தாம்—இன்று தாமஸாகவும், ஜோசப் ஆகவும், காத்தர் சாயபு ஆகவும் காட்சியளிக்கிறார்களே யொழிய—இவர்கள் யாரும் இனத்தால் வேறுபட்டவரல்லர் என்பதுதான் எனது துணிவு. ஆராய்ச்சி யாளர் முடிவும் இதுதான். ஆரிய தர்மம் இவர்களையும் நம்மோடு சேர்த்துத்தான் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறது.

பார்ப்பனர்கள் நம்மையும் தொடமாட்டார்கள். பார்ப்பனர்கள் உண்ணும் உணவு பார்ப்பன தர்மப்படி—நாம் பார்த்தாலும் புழுத்துவிடும்; ஒரு கிறிஸ்தவனோ, ஒரு முஸ்லிமோ பார்த்தாலும் புழுத்துவிடும். ஆனால், நமக்குள் அவ்வித பேதம் பாராட்டு வதில்லை. ஆனால், நாம் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் தீண்டுவோம்; உடனிருந்து உண்போம்; தீண்டினால் தீட்டுப்பட்டது என்று குளிக்கவும் மாட்டோம். ஆனால், பார்ப்பனர்களோ எனில் நம்மைக் கண்ணால் பார்ப்பது கூடப் பாபம் என்று நினைத்து வருகிறார்கள்; நம்மோடு பேசினால் வாய் கொப்பளிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் தர்மம் கூறுகிறது. அவர்கள் மாட்டைத் தொடுவார்கள்; சாணி மூத்திரம் குடிப்பார்கள்; மாட்டைத் தொட்டால் குளிக்கமாட்டார்கள். ஆனால் நம்மைத் தொட்டுவிட்டாலோ—உடுத்தியிருக்கும் வேட்டியோடு குளிப்பார்கள். இதனால்தான்—இந்தப் பான்மை உடைய வர்களான தினால்தான்—அவர்கள் வேறு, நாம் வேறு என்கிறோம்.

‘இரத்தக் கலப்பு ஏற்பட்டுவிட்டதே; ஏன் இன்னும் ஆரியர் திராவிடர் பிரச்சினை நாட்டில் நடமாடவேண்டும்?’ என்று நம்மை தையாண்டி செய்யும் தோழர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு முதலில் புத்தி கூறி, அவர்களின் உயர்தன்மையைக் கைவிடவும் அவற்றிற்கு ஆதாரமான சாஸ்திர புராணக் குப்பைகளைக் கொளுத்திவிடவும் அதற்கேற்ற கடவுள்களைத் தாக்கவும் கேட்டுக்கொள்ளட்டும்; பிறகு வரட்டும் நம்மிடம்!

இந்த சாதி வித்தியாசம் காரணமாகத்தானே நாம் ஆரியத்தை எதிர்க்க நேரிடிருக்கிறது. ஆரியதர்மம் கூறுவதென்ன? சாதி பேதா பேதமும் மோட்ச நரகப் பித்தலாட்டமும் தவிர்ந்த வேறு என்ன யோக்யமான, நாணயமான கொள்கை ஆரியத்தில் புதைந்து கிடக்கிறது? ஆரியர்களே கூறட்டுமே, சாதி உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு ஏதேனும் தக்க ஆதாரம் உண்டென்று? தங்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக ஆரியதர்மத்தில் வழி வைத்திருப்பது ஒன்றுதான் அதைக் காப்பாற்றவேண்டிய அவசியத்தை ஆரியர்களுக்கு உண்டாக்கியிருக்கிறதேயொழிய, வேறு என்ன நன்மை இருக்கிறது ஆரிய தர்மத்தில்? உண்மையாகவே கேட்கிறேன்; அப்படித்தான் ஆரியர்களென்ன தம் தர்மத்தை அப்படியே சுத்தமாகக் காப்பாற்றி வருவது? அப்படி எதையாயினும் காப்பாற்றி வந்தாலும் (சாதி உணர்ச்சி தவிர, புரோகிதர் அர்ச்சகம் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை) அதையும் தம் வாழ்க்கை வசதி காரணமாகச் செய்கிறார்களா அல்லது கடவுளுக்குப் பயந்து செய்கிறார்களா?

நீங்கள் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இன்று பார்ப்பனர்களில் 100-க்கு 90 பேர் ‘கிராப்’ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; 100-க்கு 80 பேர் பூச்சை மறந்துவிட்டார்கள்; 100-க்கு 75 பேருக்கு ‘காயத்ரி’ தெரியாது; 100-க்கு 90 பேர் எங்கும் சாப்பிடுவார்கள்; 100-க்கு 50 பேர் எதையும் சாப்பிடுவார்கள். அவர்களில் 100-க்கு 90 பேருக்கு ஆரிய ஆசாரங்களில் நம்பிக்கைகூட இருப்பதில்லை; அவற்றைக் கைப்பற்றவும் 100-க்கு 99 பேரால் முடியவில்லை. அப்படி இருந்தும், நாம் என்ன முன்னேற்றக் கருத்தைக் கூறப் புகினும், அதை எல்லோருமாக, ‘வைதிகம் நாசமாகிறது’ என்று கூறி முழு மூச்சோடு எதிர்ப்பார்கள். ஏன்? அவர்கள் சுகபோக வாழ்வு வைதிகத்தின் மீது, அதாவது இப்படிப்பட்ட பித்தலாட்டத்தினின்று கட்டப்பட்ட கோட்டை!

வைதிகம் ஒழிந்தால் நம் பித்தலாட்ட சுகவாழ்வுக்கும் ஆபத்து வந்துவிடும் என்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆதலால்தான், வைதிகத்தில் நம்பிக்கையற்றப் போனாலும், அதன் தன்மையே கெட்டுப் போய்விட்டதென்றாலும், அதை அனுஷ்டிப்பதே இல்லை என்றாலும், அதனால் நாணயமான, யோக்யமான நன்மை ஒன்றும் கிடையவே கிடையாது என்றபோதிலும் அதைக் காப்பாற்றுவதில் கண்ணுங் கருத்தமாய் இருந்து வருகிறார்கள். வைதிகப் பார்ப்பாணையாரும் போற்றுவதில்லை. நாம் எந்தப் பார்ப்பாணையாவது உயர்த்திப் பேச வேண்டுமானால், ‘அடே, அடே, அவர் பார்ப்பானாய்த் தப்பிப் பிறந்துவிட்டாரடா, அவருக்குக் கொஞ்சம்கூட சாதி வித்தியாசம் கிடையாதடா’ என்று கூறித்தான் உயர்வு காட்டுவோம்! சாதி வித்தியாசம் பாராட்டாத பார்ப்பாணையுயர்த்திப் பேசும் அளவுக்குச் சாதியை ஒழிப்பதில் நமக்கு ஆர்வம் பிறப்பதில்லை. அவர்கள் ஆசாரம் கெட்டுப்போனது நமக்கு மேலும் ஆபத்தாகவே முடிந்தது. அவர்கள் ஆசாரத்தோடு நம்மைப் பார்க்காமல், நாம் தொடுவதைத் தொடாமல், நம்கிட்டே நெருங்காமல் இருந்திருப்பார்களானால்—நம்முடைய தொல்லைகள் எவ்வளவோ குறைந்திருக்கும்; நாமும் அவர்களை ஒரு பக்கத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஒருங்காக வாழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், அவர்கள் நம்மிடையே புருந்து, நம் கலாச்சாரத்தையும் கெடுத்து, நம் வாழ்க்கையையே ரொம்பவும் கெடுத்துவிட்டார்கள். நம்முடன் கூடிக்கொண்டு நம் உயிருக்கே ஆபத்தை உண்டாக்கி வருகிறார்கள்.

நம்முடன் கூடி வாழ்வதென்றால், நமது இன்ப துன்பத்தில் அவர்களும் சம்பங்கு கொள்ள முன்வரவேண்டும். நம்மோடு கூடியிருப்பது போல் வாயில் பேசி, திரை மறைவில் நம்மை வடநாட்டுக்குக் காட்டிக்கொடுத்து கேவல வாழ்வுவாழ வழி வருக்கிறார்கள் என்றால்—அத்தகைய பார்ப்பனர்களை நாம் என்னவென்று மதிப்பிடுவது? மக்கள் ஒழுக்கத்திற்கும், நல்வாழ்க்கைக்கும் அவசியமான சீர்திருத்தங்கள் செய்யவேண்டும் என்று கூறிவரும் எங்களை—‘சுதந்திரத்திற்கு விரோதி’ என்றும், ‘ஆசாரத்திற்கு விரோதி’ என்றும் குற்றங்கூறி—கில்லாத பழிகளைச் சுமத்தி என்ன பயன் காணப்போகிறார்கள்? ஒன்று மையைக் குலைய்த்து நிற்கும் மூடநம்பிக்கை ஆதாரங்கள் இவற்றைத்தானே நாங்கள் ஒழிக்க முற்பட்டிருக்கிறோம்! அப்படி இருக்க உங்களுடைய அழிக்க முற்படுவதாக—ஏன் அஞ்சி, எங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறீர்கள்! மனதறிந்து ஏன் எங்கள் மீது விஷமப் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறீர்கள்?

விஷமப் பிரச்சாரத்தின் பலன் நீங்கள் அறியாததல்லவோ? கர்மபலன் அனுபவித்தாக வேண்டும் என்பதை அறியாதவர்களல்லரே? நீங்கள் செய்து வரும் விஷமப் பிரச்சாரத்தின் கர்ம பலனுக்கு ‘ரியாக்ஷனுக்கு’ (Reaction) நீங்கள் ஆளாக வேண்டி நேரிடும். அப்போது என்ன செய்வீர்கள்? உங்கள் தவறுதல்களை அப்போது உணர்ந்து கொள்வது தான் உங்கள் அறிவுடைமைக்கு அடையாளமாயிருக்குமடா என்று சற்றே சிந்தித்துப் பாருங்கள்! என்றேனும் ஒரு நாள் நீங்கள் கிவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே இதைப் பலனை அனுபவிக்க நேரிட்டுவிடும். எனவே, ஜாக்கிரதையாகச் சிந்தித்து நல்லதோர் முடிவுக்கு வாருங்கள்! எங்களுக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் எந்தப் பார்ப்பாணையுடன் வெறுப்பில்லை.

அவர்கள் எங்களை—நம்மைத் தீண்டாதவர்களாக நடத்தி வருதல் கூடாது; இனியும் கூடாது என்பதுதான் எங்கள் கோரிக்கை. நீங்கள் எங்களோடு ஒன்றுபடாவிட்டாலும் நாசமாய்ப் போங்கள்; எங்களுக்குள்ளாவது ஒற்றுமை ஏற்பட்டு வருவதைத் தடை செய்யாதீர்கள்!

நமது சமுதாய முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கும் அளவுக்குத்தான் நாம் அவர்களை வெறுக்கிறோம்; அந்த அளவுக்குத்தான் நாம் அவர்கள் அதிகத்தை ஒழிக்கப்பார்க்கிறோம். நாம் எல்லோரும் வெள்ளையன் போக வேண்டுமென்றோம்—அவன் நம்மைச் சுரண்டு கிறான் என்பதற்காக. அவன் போய் விட்டான். இப்போது வடநாட்டான் முன்னையிட்டு அதிகமாக நம்மைச் சுரண்ட ஆரம்பித்திருக்கிறான். அதுவும் சில இடங்களில் வெள்ளையனோடு ஒப்பந்தம் பேசிக் கொண்டு, இருவரும் சேர்ந்து நம்மைக் கொள்ளையடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சுரண்டும் பணத்தையெல்லாம் இங்கே வைத்தக் கொள்வதில்லை; இங்கேயே செலவழிப்பதும் இல்லை. அகப்பட்ட அளவுக்குத் தம் ஊருக்கு அபகரித்துச் செலவதுதான் அவர்கள் தொழில். எனவேதான், நாம் வடநாட்டானை வெறுக்கிறோம்; நம் பணத்தைச் சுரண்டிச் சுரண்டிச் செல்கிறானே என்று அத்திரப்படுகிறோம். ஆனால், அந்த அளவுக்குப் பார்ப்பனர்களிடம் நமக்கு அத்திரம் வருவதில்லை. ஏன்? அவர்கள் என்னதான் கொள்ளையடித்தாலும் அவர்கள் இங்குதான் சேர்த்துவைப்பார்கள்; இங்குதான் செலவழிப்பார்கள்; செத்தாலும் இங்கேதான் புதைக்கப்படுவார்கள்; காசியில் சென்று செத்தால்தான் மோட்சம் கிடைக்கும் என்றாலும், அவர்கள் யாரும் காசிக்குச் சென்று சாகமாட்டார்கள்; நம்மை வேண்டுமானால் காசிக்கு வழியனுப்பி விடுவார்கள்—அவ்வளவு தான். இவர்களிடம் நமக்குள்ள அத்திரமெல்லாம்—பாடுபடாமல் இருக்க வசதி செய்து கொண்டு நமது உழைப்பின் பலனை யெல்லாம் அனுபவிக்கிறார்களே; அதுவும் நம்மை இழிமகன், தீண்டத் தகாதவன், சூத்திரன், சண்டாளன் என்று வைதுகொண்டே அனுபவிக்கிறார்களே; நம்மை அந்தப் பொல்லாத வடநாட்டானுக்குக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார்கள்—என்பதுதானே! இந்தப் பார்ப்பனர்கள் எந்நாளைக்கும் உயர்ந்தவர்களாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது; காலம் மாறிவிட்டது. அவர்கள் சற்று இறங்கி வர வேண்டியதுதான்; அப்போதுதான் அவர்கள் மனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டவர்கள் ஆவார்கள். இன்றை, பலவந்தமாக ஒரு காலத்தில் அந்த உயர் தன்மையிலிருந்து கீழே இறக்கப்படுவார்கள். ஆனால், பலாத்காரத்தால் அல்ல—நேர்மையான சட்டத்தின் மூலம்தான்!

தொழர்களே! இந்நாட்டில் 'பார்ப்பான் ஏன் இருக்கவேண்டும்? சூத்திரன் ஏன் இருக்கவேண்டும்? என்று இதுவரை யாரும் கேட்டதில்லை என்பது உங்களுக்கு நினைவிருக்கட்டும். காத்தியாய்கூட கேட்டவரல்லர். '7 ஜென்மங்களாகத் தொடர்ந்து பார்ப்பானுக்கே, பார்ப்பன் வயிற்றிலேயே ஒரு சூத்திரன் பிறந்து வருவானாகில், 8-வது ஜென்மத்தில் வேண்டுமானால் அவன் பிராமணன் ஆகலாம்' என்றுதான் அவர் குறிப்பிட்டார்; அப்படித்தான் அவர் நம்பி இருக்கார். இந்நாட்டிற்குப் பார்ப்பனர் வந்தது முதற்கொண்டு யாரோ ஓரிருவர்தான் 'பார்ப்பான் ஏன்? சூத்திரன் ஏன்?' என்று கேட்டிருப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள் மறைக்கப்பட்டுப் போனார்கள்; அதே காரணத்தினால். வள்ளுவர், கபிலர் போன்ற அறிவாளிகள்தாம் பிறப்பில் ஏது வித்தியாசம்? என்று குருகரை கூறினார்கள்; பார்ப்பனர்களால் அவர்களை எதிர்க்க முடியவில்லை. அதனால் அவர்களின் கூற்றுக்களை விளம்பரமின்றி மறைத்து வைத்துவிட்டார்கள். யாரோ சில சித்தர்கள்—ஆரிய வருணாசிரமத்தை எதிர்த்து தூல்கள் சில எழுதினார்கள் என்றாலும், அவையாவும் ஆடிப் பெருக்கத்தில் கசிந்து போகும்படிச் செய்யப்பட்டன. அங்குப் பிறகு எதிர்த்துப் பேச ஆளின்றியே இது காலம் வரை ஆரியம் இந்நாட்டில் தழைத்தோங்கி, நம்மை மலத்திலும் கேவலமான மானிடப் பிண்டங்களாக பார்ப்பனர்களால் மதிக்கும்படியான நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவிட்டது.

ஆங்கிலேய ஆட்சியால் நம் கண்கள் சற்றுத் திறக்கவே, நமது இழிவை நாம் உணர்ந்து அதைப் போக்க முற்பட்டோம். இதுவரை யாரும் கனவில் கூட நினைத்திராத மகர்ஷிகள், ஞானிகள் மற்றும் பல நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள் இவர்கள் யாரும்கூடச் செய்ய முற்படாத வேலையை நாம் துணிந்து ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். திராவிடர் கழகம் ஊந்த வருணாசிரம ஒழிப்புக்காகத்தான் இருந்து வருகிறதேயொழிய, பட்டம் பெற அல்ல. ஏன்?

பதவி பெற்றுப் பார்த்தாகிவிட்டது; பதவினால் வெறும் பெருமைதான் அடைய முடிந்ததே தவிர சூத்திரப் பட்டம் போக வழி செய்யவே முடியவில்லை. பட்டம் பெற்றுப் பார்த்தாகிவிட்டது; பட்டம் பல பெற்ற சர் ஏ. இராமசாமி முதலியார் இன்னும் சூத்திர னாகத்தான் இருந்து வருகிறார். நாம் வேண்டுவது அரசியல் ஆதிக்கமல்ல; சமுதாய ஆதிக்கம்தான். சமுதாய ஆதிக்கம் என்றால் சமுதாயத்திற்கு எது நன்மை என்று நாம் கருதுகிறோமோ, எது நன்மையானது என்று நம் பகுத்தறிவு, உலகப் பகுத்தறிவு சொல்கிறதோ, அதை மக்களுடைய எதிர்ப்பின்றிச் செய்யக் கூடுவான ஆதிக்கம் என்றுதான் அர்த்தம். அதாவது, சமுதாயத்தின் நன் மதிப்பை, நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஆதிக்கம்தான் நமக்கு அவசியமானது. அத்தகைய சமுதாய ஆதிக்கம் இல்லாத அரசியல் ஆதிக்கம் இருந்து யாருக்குப் பலன்? நமது ஒமாந்தூர் ரெட்டியார் பிரதம மந்திரியார் தான்; அரசியல் ஆதிக்கத்தின் உச்சியில் இருப்பவர்தான். என்றாலும், அவரால் சாதி உயர்வு தாழ்வு ஒழிக்க முடிகிறதா? 'இந் நாட்டில் பார்ப்பான் ஏன், சூத்திரன் ஏன்?' என்று கேட்க முடிகிறதா? அவரது பிரதம மந்திரி பதவி வெறும் விலாசம் போட்டுக் கொள்ளத்தானே பயன்படுகிறது? நாளை அந்த விலாசம் போனால்—அவரும் நம்மைப் போல் ஒரு சாதாரண சூத்திரன் ஆக வேண்டியதுதானே! சர். கே. வி. ரெட்டி நாபுடு மீம் மாணா கவர்னராயிருந்தார்; அவராலேயே போக்க முடியவில்லையே இந்த இழிவை! தமக்கே அவர் போக்கிக் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டதே. அவர் வேலையில் இருந்த போதும் சூத்திரர்; வேலையை விட்ட பிறகும் சூத்திரர். அவரது பெண்டு பிள்ளைகள்—இன்னும் எல்லோரும் சூத்திரர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். எனவே, சூத்திரத் தன்மை ஒழியப் பயன்படும்படியான ஆதிக்கம்தான் நமக்குத் தேவை. அதற்குப் பயன்படாத ஆதிக்கம் எல்லாம் வெறும் போலி ஆதிக்கங்கள்தாம். அதுவரை மந்திரிசபைப் பதவிகள் எல்லாம் நாடக மேடைப் பதவிகள்தாம். நாடக மேடையில் ஒருவன் இராஜாவாக இருப்பது போலத்தான் நமது ரெட்டியாரும் மந்திரி சபையில் பிரதமராகக் காட்சியளிக்கிறார். நாடகக்காரன் வேஷம் கலைத்ததும் சாதாரண மனிதர் ஆகிறான். நமது ரெட்டியார் கம் உத்தியோகம் போனதும் சாதாரண மனிதர் ஆவார்; அவ்வளவுதான். இதை உணராத மக்கள்தாம் வேஷத்தைக் கண்டு ஏமாந்து போகிறவர்கள் ஆவார்கள். நாம் இதை உணர்ந்திருக்கிறோம்; எனவே ஏமாறமாட்டோம்.

'எப்போதுமே, நீங்கள் இந்தப் பதவிகளைப்பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டீர்களா?' என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அது இப்போதல்ல; ஒரு காலத்தில்! எந்தக் காலத்தில் என்றால் பதவியில் உட்கார்ந்ததும், 'இனி இந்நாட்டில் பிராமணன் இல்லை; சூத்திரன் இல்லை; பார்ப்பான் இல்லை; பறையன் இல்லை' என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கக்கூடிய அளவுக்கு நமக்கு ஆதிக்கம் கிட்டும் என்று நெரிமயக் காலத்தில்! அப்போதுதான் பதவியைப் பற்றிக் கவலைப்படுவோம்.

'பார்ப்பானும் இல்லை; பறையனும் இல்லை' என்றால், பின் யார் இருப்பார்கள்? இந் நாட்டில் மனிதர்கள்தாம்—சாதி பேதமற்ற மனிதர்கள்தாம் இருப்பார்கள். அத்தகைய நிலைபை உண்டாக்கக் கூடிய வசதியும், வாய்ப்பும் கிடைக்கக்கூடிய தருவாயில்லாதான், நாம் பதவி குறித்துக் கவலைப்படுவோம். அதுவரை பதவிகளை நாம் திரும்பிக் கூடப் பார்க்க மாட்டோம். அவையெல்லாம் நாம் துப்பிய தாட்டில்கள்தாம்!

பதவி மோகம் எவ்வளவு பேர்களை அயோக்கியர்களாக, நாணயமற்றவர்களாக ஆக்கி வருகிறதென்பது எங்களுக்குத் தெரியும். எவ்வளவு யோக்கியனாகப் பதவிக்குச் சென்றாலும் அவனால் இன்றைய நிலையில் அயோக்கியத்தனம் செய்யாமல் பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை என்பதும் எங்களுக்குத் தெரியும். எனவே, இன்றுள்ள நிலையில் எந்தப் பொதுஜனத் தொண்டனும், எந்தப் பொதுநலவாதியும், எந்தச் சமூகவாதியும், சட்டசபைப் பக்கம் எட்டிக்கூடப் பார்க்கக்கூடாது. வெறும் அரசியல்வாதிகள் சமூகத்தைப்பற்றியோ, நாட்டைப்பற்றியோ ஒரு சிறிதும் கவலையில்லாத சுத்த சுயநலவாதிகள்; இவர்கள் தாம் சட்டசபைப் பதவிகளைச் சூழ்ந்து திரிவார்கள்; பதவியில் உள்ளவருக்குப் பின்பாட்டுப் பாடுவார்கள். உண்மைச் சீர்திருத்தவாதி எவனும் இன்றைய அரசியல் அரசுகை ஆதரிக்கக்கூடாது. ஆதரிப்பவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கள் யாவரும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு பயங்கர காட்டுமிராண்டித்தனமான ஆட்சியைப் பலப்படுத்த உதவியவரும்தான் என்றுதான் கூறுவேன். இப்படிக்கூறுவதால் நாங்கள் ஏதோ இன்றைய ஆட்சியைக் கவிழ்த்து, நாங்களே பதவிக்குவர முயற்சிக்கிறோம் என்று நீங்கள் நினைக்க வேண்டாம். ஆட்சியாளர்கள் என்னமோ அப்படித்தான் நினைத்து எங்களைத் தம் விரோதிகளாகப் பாவித்து நடந்துவருகிறார்கள். அவர்கள் அப்படி நினைப்பது தவறு. நாங்கள் கள்ளம் கபடமின்றி ஆட்சியின் தவற்றை எடுத்துக்கூறி வருகிறவர்களேயொழிய, பதவி வேட்டைக்காக கில்லாததையும் பொல்லாததையும் கற்பித்துக் கூறி வருபவர்களல்ல என்பதையும் ஆட்சியாளர்கள் உணர வேண்டுகிறோம். ஆட்சியை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் எங்கள் விருப்பமென யொழிய, ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்பதல்ல.

இன்றைய ஆட்சியைக் கவிழ்த்தால்தான் என்ன புதுமை நடந்துவிடப் போகிறது? கிராமசாமி ரெட்டியார் கவிழ்ந்தால், ஒரு சுப்பராயக் கவுண்டர் வருவார்; இவ்வளவு தானே! கிராமசாமி ரெட்டியாருக்கு மேலாக இவர்தான் என்ன செய்துவிடுவார்? ஆரிய அடிவருடி—ஆட்சிக்கு வந்தால்தான் என்ன உருப்படியான நன்மை செய்யமுடியும்? அவரும் ஆரியர் காலைக் கழுவித் தண்ணீர் குடித்தால்தானே பதவியில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கமுடியும்!

நமது கிராமசாமி ரெட்டியார் கனம் அவர்களையே எடுத்துக்கொள்வோம். அவர் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர். நான் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவனாக இருந்த போது என் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு என்பின் வந்தவர்; மகா யோக்கியர்; இலஞ்சம் வாங்காதவர். அப்படி இருந்தும் தன்னை அண்டிவரும் சிலருக்காவது கள்ள மார்த்தெட்டலைசென்ஸ் கொடுக்காவிட்டால் தம் பதவி போய்விடும்; கொடுத்தாவது காப்பாற்றிக் கொள்வதுதான் நலம் என்ற நிலைக்கு வந்துவிட்டாரே? 'அந்த ஊருக்கு ராமசாமி வருகிறான். அவன் வந்தால் என் வண்டவாளம் வெளியாகி விடும். ஆகவே, 144-க்கு உத்தரவு கொடு. திராவிடர் கழகத்தினர் மீது காங்கிரஸ் காரர்கள் கல்லெடுத்து அடித்தால், அந்த ஜில்லாக் கலெக்டர், அவர்களைப் பிடித்து மிரட்டுகிறார்; உடனே அவரைக் கர்நூல் ஜில்லாவுக்கு மாற்று' என்று எம். எல். ஏக்கன் வந்து சொன்னால், 'முடியாது' என்று கூறப் பிரதமரால் முடியவில்லையே! 'நாளைக்கு நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டு வந்தால் நாடுமன்ன செய்யுது! ஏதோ, தொலைந்து போகட்டும்' என்று உத்தரவு கொடுத்து விடுகிறாரே! அப்படிப்பட்ட சத்தியசீலரே பதவிக்காக நாணயத்தை விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதென்றால், மற்றவர்களால்தான் என்ன செய்யமுடியும்? ஆனால், அது நியாயமா? பதவிக்காக நாணயம் தவறலாமா? பதவி இன்று வரும்; நாளை போகும்.

நான் எனது 30-வது வயதிலேயே ஈரோட்டுக்குச் 'சேர்மனாக' இருந்து பல பெருமைகளை அனுபவித்திருக்கிறேன்; பெரிய வியாபாரியாய் இருந்திருக்கிறேன்; ஏராளமான பணத்திற்குச் சொந்தக்காரனாயும் இருந்திருக்கிறேன். அன்று எனக்குப்

பியூனாபிருந்தவன் இன்று வரி போடும் உத்தியோகஸ்தனாக வந்துவிட்டான். எனக்கு 100 வீடு இருந்தபோதிலும், நான் முன் ஒரு சேர்மனாக இருந்திருக்கிற போதிலும்—இன்று அவனுக்குத்தானே சலாம் போட்டு வரியைக் கொஞ்சம் குறைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது? ஓமாதூராரின் நாணய வாழ்வு அதுதானே! நாளை நமது பிரதம மந்திரி ரெட்டியாருக்குப் பதவி போனால், மறுநாள் தனக்குப் பணி செய்து கிடந்த அதே பாவாடை கட்டிய டவாலிப் பியூனுக்குச் சலாம் செய்து, 'உன்னை இருக்கும் மந்திரி அய்யாமைப் பார்க்கலாமா?' என்று கேட்டுவிட்டு, வெளியே காத்திருக்கவேண்டிய வர்தானே இவர்! இந்த அற்பப் பதவிக்காக ஆசைப்பட்ட நாணயத்தைத் தவற விடலாமா? நாணயம் இன்றேல், நம்மைச் சூழ்ந்து பட்டாளம் பலனி வந்தால்தான் என்ன பயன்? அது வேண்டுமானால் பலருக்குப் பெருமை தரத் தக்கதாக இருக்கலாம். ஆனால், நமக்கு வேண்டியது பெருமையல்லவே! உண்மைத் தொண்டுதானே? எனவேதான், பதவியை வெறுத்து மக்களிடம் சென்று முறையிடுகிறோம். மக்கள் கருத்தை மாற்றியமைப்பதில், அவர்கள் கருத்தை நல்வழிச் செலுத்தவதில் எங்கள் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்துகிறோம். மக்கள் கருத்து மாறுவது கண்டு, மக்களை ஏமாற்றி வாழ்ந்துவரும் கூட்டம் திருக்கிறதே. பலகாரம் விற்பப் பிழைத்தவர்கள் எப்படி இன்று 50 ஆயிரத்திற்கும் 60 ஆயிரத்திற்கும் சொந்தக்காரராயிருக்கிறார்கள்! அடையாளம் தெரியாத ஆட்களெல்லாம், எப்படி இன்று மிலட்சாதிபதிகளாக ஆகி இருக்கிறார்கள்? என்று சிந்தித்துப் பார்க்கும்படி மக்களிடம் சொன்னால், ஆட்சியிலிருப்பவர்களுக்குக் கோபம் வருகிறது.

இப்படி அரசியல் பதவிகளைத் தம் சுயநலத்துக்காகப் பயன்படுத்திக்கொண்ட ஆட்களைத் தெரிந்தெடுத்தனுப்பிய மக்கள், புத்தியுள்ள மக்கள் என்று எப்படி நம்மால் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? நல்ல ஆட்கள் பதவிக்கு வரமுடியவில்லையென்றால், பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுத்தனுப்பும் ஒட்டர்களுக்குப் புத்தியில்லை; அல்லது புத்தியுள்ள மக்களுக்கு ஒட்டுரிமை கில்லையென்றுதானே அர்த்தம்! இந்த நிலை இப்படியே இருக்க விடுவதா? கிதை மாற்றி அமைக்க வேண்டாமா? எப்போதுதான் மாற்றியமைப்பது என்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

எங்களைக் காங்கிரஸ்காரர்கள், 'விடுதலை விரோதிகள்' என்று கூறிவருவது எவ்வளவு பித்தலாட்டமானது என்று நீங்களே கவனித்துப் பாருங்கள்! காங்கிரஸ்காரர்களின் விடுதலை ஆசைக்கு எங்களுடைய ஆசை என்னவாக்கும் குறைந்ததல்ல; மலையளவு அதிகமானது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகிறேன் பாருங்கள்! காங்கிரஸ்காரர்கள் வெள்ளையன் ஓரிய வேண்டும் என்றார்கள். நாங்கள், வெள்ளையன் ஒழிந்தால் மட்டும் போதாது; அவனோடு வடநாட்டாளும் ஒழிய வேண்டும் என்றோம். கிதுவா விடுதலைக்கு விரோதம்? 'நம் நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள்' என்று எங்களைத் தூற்றிய அக் காங்கிரஸ் கூட்டத்தினரின் யோக்கியத்தைப் பாருங்கள்! வெள்ளையன் தீவிரமாகப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த போது, வெள்ளையன் தோற்கவேண்டுமென்று கருதிப் 'பட்டாளத்தில் சேராதே; பணம் கொடுக்காதே!' என்று பிரச்சாரம் செய்ததோடு மட்டும் அல்லாமல், அக்கிரகாரம் எல்லாம் ஜெர்மன் பாஷையும், ஜப்பான் பாஷையும் படிக்க வில்லையா? அவன் தோற்றிருந்தால் இவர்கள் 'விடுதலை வேட்கை' என்னவாகியிருக்கும்? அன்று நாங்கள் தானே இந்தக் காட்டிக்கொடுக்கும் கூட்டத்தினரின் கல்லடியையும், தடியடியையும், செருப்பு வீச்சுக்களையும் பொருட்படுத்தாமல் பட்டாளத்திற்கு ஆள் சேர்த்தோம்; பணம் திரட்டிக் கொடுத்தோம்! அதனால் வெள்ளையன் வெற்றி பெற்றாரா? அல்லது இந்திய தேசியத் தோழர்கள் தந்திக் கம்பியை அறுத்ததாலும், தபாலாபிசைக் கொடுத்திய தாலும் அவன் வெற்றி பெற்றாரா? தந்திக் கம்பியை அறுத்ததாலும், தபாலாபிசைக் கொடுத்தியதாலும் நம் பணம்தானே பாழாயிற்று? அரை கஜ தந்திக் கம்பிக்காவது வெள்ளையன் பணம் தந்திருப்பானா? அன்று யுத்தத்தில் ஈடுபட்டோரை, 'கூலிப் பட்டாளம்; சேற்றுப் பட்டாளம்' என்று குற்றிய இத் தேசியத் தோழர்கள், இன்று

அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசுவதோடு அவர்களை வேண்டியும் அழைக்கவில்லையா? அன்றே இவர்கள் விரும்பியபடி வெள்ளையன் தோற்றம், வேறுநாட்டான் ஆதிக்கத்திற்கு வந்திருப்பானானால் இவர்களுக்கு இன்று தமக்கென்று தனிப்பட்டானம் திரட்டும் யோக்கியதை கூட இருந்திருக்குமா? இதை யெல்லாம் மறந்து, அதிகார ஆணவத்தால் நிலை தடுமாறி நாக்கில் நரம்பின்று, எங்களைத் தூற்றும் இந்தத் தேசியத் தோழர்களுக்குச் சற்றேனும் நெஞ்சில் நேர்மை இருக்கக் கூடுமா என்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்! நாங்கள் இந் நாட்டிற்கு அன்னியர்கள் அல்லரே, இந் நாட்டைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொடுக்க. இந் நாட்டின் பழங்குடிகளான நாங்களா—இந் நாட்டுக்குரியவர்களான நாங்களா—இந் நாட்டை வளமாக்கிய நாங்களா—இந் நாட்டை ஆண்டவர்களின் சந்ததிகளான நாங்களா இந் நாட்டைப் பிறருக்குக் காட்டிக்கொடுத்துக் கூலி பெறுவோம்? நாங்கள் காட்டிக் கொடுப்போமா, அல்லது இந் நாட்டிற்குப் பிச்சை எடுக்க வந்து நாளடைவில் நயவஞ்சகத்தால் நம் மக்களை ஏமாற்றி ஆதிக்கத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு இன்று வடநாட்டார் தயவால் நம்மிடது ஆதிக்கம் செலுத்தும் பார்ப்பனக் கூட்டமும், அவர்களின் கால்சூலி வாரும் தேசியக் கூட்டமும் இந் நாட்டைப் பிறருக்குக் காட்டிக் கொடுக்குமா என்று நீங்களே சிந்தித்துத் தெளிவடையுங்கள்! இந்த நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்து வாழவேண்டிய அவசியமாவது எங்களுக்கு உண்டா? இந்த நாட்டை விட்டு வடநாட்டானைத் தூர்த்திவிட்டு—நாம் ஆள நினைக்கிறோமா, அல்லது அன்னிய வெள்ளையனுக்கே மறுபடியும் நம்நாட்டை அடிமைப்படுத்த நினைக்கிறோமா, இதில் எது உண்டாம்? இந்நாட்டு அரசியலும் கைத்தொழிலும் வடநாட்டான் கையில் சிக்கிச் சீரழியக் கூடா தென்றால், அதற்காகத் தேசியத் தோழர்கள் எங்கள்மீது சீறி விழுவானேன்? இந்நாட்டில் வடநாட்டான் ஆதிக்கம் இல்லை என்றாவது எந்தப் புத்திசாலியாவது கூறமுடியுமா? சென்ற 30 ஆண்டுகளாக நாட்டு விடுதலைக்காகப் போராடியது, கடைசியில் வடநாட்டானுக்கு அடிமைப்பட்டுச் சீர்கேடையவா?

இன்று நம் மாகாணத்தில் நடைபெற்றுவரும் ஆட்சியை எவனாவது சுதந்திர ஆட்சி என்று கூறுவானா? சுதந்திர ஆட்சி என்றால் அதில் அன்னியன் சுரண்டல் இருக்கலாமா? ஹிந்தூஸ்தான் ஆட்சி கூறுகிறது, 'பாகிஸ்தானில் இருந்து இந் நாட்டிற்கு யாராவது வரவேண்டுமென்றால் தம்மிடமிருந்து பாஸ்போர்ட் வாங்கிக் கொண்டுதான் வரவேண்டும்' என்று. நமது சென்னை மந்திரியாரால் கூறமுடியுமா, 'சேதீஜி அவர்களே! லாலாஜி அவர்களே! நேற்றுவரை எங்களை வெள்ளையன் ஆண்டுவந்தான்; அதனால் உங்கள் இஷ்டம்போல் எங்களைச் சுரண்டிவந்தீர்கள். இன்று வெள்ளையனைத் தூர்த்தி விட்டோம்; எனவே, நாங்களே இந் நாட்டு மன்னர்கள். ஆகவே, எங்கள் தோழர்கள் மலையா, சிங்கப்பூர், ஜாவா, சுமத்ராவுக்குப் போய்க் கூலிவேலை செய்துகொண்டிருக்க இங்கு நீங்கள் மாட மாளிகைகள் கட்டி வாழவும், வருடாவருடம் எங்களுக்குப் பணத்தை உங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவும் இனி நாங்கள் பார்த்திருக்கமாட்டோம்; எனவே, வெளியேறுங்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் வந்தாலும் பாஸ்போர்ட் வாங்கிக்கொண்டு வருகிறோம்; எங்களுக்கு நீங்கள் வந்தாலும் பாஸ்போர்ட் வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்' என்று கூற முடியுமா? உண்மையில் இந்த மந்திரி சபையாருக்கு இப்படிப்பட்ட சுதந்திரம் இருக்கிறதா? எங்கள் மாகாணத்தவர் வறுமையால் வாடி உதைபட, வடநாட்டவர்கள் இங்கு ஏழடுக்கு மாடி வீட்டில் வாழப் பார்த்திருக்கமுடியாது என்றுதானே நாங்கள் கூறுகிறோம். வியாபாரம் கைத்தொழில் எதிலும் அன்னியர்கள் சம்பந்தம்—வடநாட்டவர் சம்பந்தம் இருக்கக்கூடாது என்பதுதானே நாங்கள் கோருவது!

எந்தத் தொழிலைத்தான் இம் மாகாணத்தவர் திறம்பட நடத்த முடியாது? வடநாட்டான் வந்து உதவினாலொழிய இங்கு தொழில் நடத்த முடியாதென்கிற நிலையிலா நாம் இருக்கிறோம்? அப்படி இருக்க ஏன் எல்லா வியாபாரத்திலும்—தான்ய வியாபாரம், கிரம்பு வியாபாரம், தங்க வியாபாரம் ஐயுளி வியாபாரம் யாவற்றிலும் வடநாட்டாரே

இம் மாகாணத்தில் முதன்மை ஸ்தானம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று கேட்பது—எப்படிச் சுதந்திரத்திற்கு விரோதமாகும்?

எங்களுக்கு உடுத்திக்கொள்ளத் துணியில்லை; குடியிருக்க வீடில்லை; படிக்கப் பள்ளி இல்லை; உயிர் வாழ்வுக்குப் பாதுகாப்பில்லை; எங்கும் கொள்ளை, கொலை, திருட்டு, 144! இப்படிப்பட்ட கிராஜ்யத்தை எப்படிச் சுயராஜ்யமென்று ஒப்புக்கொள்ள மனந் துணியும்? நாங்கள் கேட்கும் சுயராஜ்யம் இதுவல்லவே! சூத்திரனல்லாத சுயராஜ்யம் அன்றோ நாங்கள் கேட்கிறோம்! எங்கள் சுயராஜ்யம் வந்தால் எங்களுக்கு மட்டுமா சூத்திரப் பட்டம் போகும்? கோழர் கிராமசாமி ரெட்டியாருக்கும், தோழர் காமராஜருக்கும் சேர்த்துத்தானே சூத்திரப் பட்டம் போகும்? அவர்களுடைய அண்ணன் தம்பிகளும் கூடத்தான் இன்று வடநாட்டவர்களால் சுரண்டப்படுகிறார்கள். இதற்குப் பரிகாரம் என்ன?

நேருவுக்கும், பட்டேலுக்கும் வால்பிடித்துத் தீரிந்தால் இவர்கள் சூத்திரப்பட்டம் போகமா? வடநாட்டான் சுரண்டலிலிருந்துதான் இவர்கள் மீளமுடியுமா? இந்தக் காலத்தில் 'ஐயின்தார்கள் ஏன் இருக்கவண்டும்!' என்று கேட்கிறோம். 'முதலாளி ஏன்? தொழிலாளி ஏன்?' என்று கேட்கிறோம். முதலாளியாவது கொஞ்சம் முதல் போட்டிருப்பான், தனது வியாபாரத்தில்; அதுவும், இலாப நஷ்டங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே வியாபாரம் செய்கிறான். முதலாளிகள் தொழிலாளிகளுக்கு இலாபத்தில் சம்பங்கு கொடுக்கத் தயங்குகிறார்கள் என்கிற காரணத்தால், முதலாளிகள் ஒழியவேண்டும் என்கிறோம்; இல்லையா? ஐயின்தார்கள் என்போர் சில குண்டர்களை மிரட்டி அடக்கி வைத்து அவர்களுடைய உதவியால் அதிகப்படியான நிலப்பரப்பைத் தம் ஆதிக்கத்தில் கொண்டிருப்பார்கள். அல்லது, கிராஜாக்களுக்குச் சண்டை சச்சரவு சமயத்தில் தமது குண்டர் படையை உதவி—அதற்காக, சன்மானமாகக் கொஞ்சம் அதிக நிலம் பெற்றிருப்பார்கள். தாம் பெற்ற நிலத்தைப் பிறர் வளம் செய்திருப்பார்கள். என்றாலும் இன்றைக்கு நாம் இவர்களும் ஒழிய வேண்டும் என்று கூப்பாடு போடுகிறோமா, இல்லையா? அவர்களும் நியாயமென்று ஒப்புக் கொண்டு சும்மா இருக்கிறார்களா, இல்லையா? இதுமட்டுமா?

நாம் கடவுளைக்கூட சும்மா விடவில்லையே? உனக்கேன் இவ்வளவு பெரிய கோவில்கள் கோபுரங்கள்? உனக்கேன் நாலுகால பூஜை? உனக்கேன் 2 பெண்டாட்டிகள்? உனக்கேன் கூத்திகள்? உனக்கேன் தங்கத்தாலும், வைத்தாலும் நகைகள்? உனக்கேன் வேளா வேளைக்குச் சோறு? நீ சாப்பிடுகிறாயா? உனக்கென்று பொட்டுக் கட்டிக்கொள்ளும் தாசில்களைத்தான் நீ அனுபவிக்கிறாயா என்று கேட்கிறோமா, இல்லையா? அய்யோ, பாவம்! அது இறையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டுதானே இருக்கிறது! அதுகூட ஒன்றும் நம்மோடு சண்டைக்கு வருவதில்லையே!

இதெல்லாம் கேட்க உரிமை இருக்கும் போது, 'நீ ஏன் பிராமணன்? நான் ஏன் சூத்திரன்? நான் ஏன் ஓயாமல் உழைக்க வேண்டும்? நீ ஏன் உழைக்காமலே உண்டு வாழிவேண்டும்?' என்று கேட்கமட்டும் உரிமை இல்லையென்றால், இதற்குச் சுயராஜ்ய மென்று பெயரால் மானக்கெட்ட ராஜ்யம் என்று பெயரால் மகா மகா செல்வந்தர் புத்திரான முதல்தையா செட்டியாரும் சூத்திரர். நாம் எல்லோரும்—நம் மனைவி, மக்கள் நம் பிள்ளை சந்ததியார்கள் உட்பட சூத்திரர்கள்; பார்ப்பனர்களின் வைப்பாட்டி மக்கள். ஏன் இந்த இழிநிலை! எதற்காக நாம் சூத்திரர்கள்? நாம் என்ன சுயராஜ்ய விரோதிகளா? நாம் யார் சொத்தையாவது திருடினவர்களா? அல்லது, யாரையாவது ஏமாற்றி வாழ்கிறோமா? அல்லது மோசம் செய்து வாழ்கிறோமா? ஏதாவது இம் மாதிரிக் குற்றமிருந்தால் செல்லல்டுமே?

வானம் மூட்டும் கோபுரங்கள் கட்டியவர் யார்? அதன் உச்சிக் கெல்லாம் தங்கமூலம் பூசியவர் யார்? தில்லை நடராஜருக்குத் தங்கக்கூரை வேய்ந்து தந்தவர் யார்? ஆங்காங்கு

ஆயிரக்கால் மண்டபம் எழுப்பித் தந்தவர் யார்? சத்திரம், சாவடி கட்டி வைத்தவர் யார்? அன்றாடம் ஆறுகால பூஜைக்கு உதவி வருபவர் யார்? அன்றாடம் உற்சவத்திற்கும், ஊர் வலத்திற்கும் உதவி வருபவர் யார்? எல்லாம் நாம் தானே! நாம் பாடுபட்டுக் கொடுத்த செல்வம் தானே இவை யாவும்? ஒரு பார்ப்பானாவது—ஒரு செல்லாக் காசாவது—கோயில், குளம், தானதீரம் இவற்றிற்குக் கொடுத்திருப்பானா! அப்படி இருக்க, இவ்வளவு செய்தும் நாம் ஏன் சூத்திரர்களையிருக்கவேண்டும்? அவர்கள் மட்டும் ஏன் ஒன்றும் செய்யாமலே நம்மை ஏமாற்றி உண்டு—பிராமணர்களாக வாழவேண்டும்?

நாம் இன்று கடவுளையே குடுமியப்பிடித்து ஆட்டுகிறோம். ஏன்! அதனால் நல்லது உண்டாகவில்லை. 'இது சாமியா, குழவிக்கல்லா?' என்று கூடத் துணித்து கேட்கிறோம்—அது நடந்தது, நடப்படியே நின்று கொண்டிருக்கிறதே, 'ஆம். உண்மை, உண்மை' என்று ஒப்புக்கொள்ளும் தன்மையில். இப்படி எல்லாம் சொல்வதற்காக எந்தச் சாமியும் நம்மீது மாணநஷ்ட வழக்குத் தொடரக் காணாமே! அதற்கே டிபெமேஷனுக்குத் தாவா செய்யப் பயமாயிருக்கிற தென்றால் இந்த அன்னக் சாவடிப் பார்ப்பனர்கள் நமக்கு எம் மாத்திரம்? இவர்கள் தம் பூணூலையும், தர்ப்பைப் புல்லையும் வைத்துக்கொண்டு நம்மை என்ன செய்து விடமுடியும்? (நீண்ட கைதட்டல், சிரிப்பு) கைதட்டாதீர்கள்; சிரிக்காதீர்கள்; இதற்காகவல்ல நான் இவ்வளவு பேசியது. சிந்தித்துப் பாருங்கள் கவலையோடு!

இந்த நிலையில் எப்படி ஒரு ஏழைத் தொழிலாளி சுகாமா வாழ முடியும்? ஏன் இந்த அக்கிரமம் என்று கேட்க யாராவது ஆளுண்டா? உண்மையைச் சொன்னால் உயிருக்கு ஆபத்தா! சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள் எல்லாம் இப்படியா சோற்றுக்கும், துணிக் கும் திண்டாடுகின்றன? 'இப்படித் திண்டாடுகிறோமே, இதற்கு ஏதாவது வழி செய்யக் கூடாதா?' என்று கேட்க யாராவது முன்வந்தால், அந்த ஆணைப் பிறகு கண்டுபிடிப்பதே கடினமாயிருக்கிறதே! சர்க்கார் அடக்குமுறை அவ்வளவு ஒழுங்காக வேலைசெய்கிறதே! இந்த அரசாங்கத்தில் தம் தம் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லக்கூட மக்களுக்கு உரிமை இல்லையே! சுதந்திரம் வந்தாலும் வந்தது, உண்மையை வெளியிடுவதென்றால் உயிருக்கே ஆபத்தாய் முடியும்போல் இருக்கிறதே! நாட்டில் பந்தோபஸ்து இல்லையென்றால் இதற்கு யார் பொறுப்பாளிகள்? காங்கிரஸ் காரர்கள் தாமே! வர வர காங்கிரஸ்காரர்களின் காலித் தனம் எல்லை மீறிக்கொண்டு போகிறதே!

நேற்றுக் கூடலூரில் கழகத் தோழர்களுக்கு அடி; சில நாட்களுக்கு முன் திருவாரூரில் கழகத் தோழர் வீட்டுக்குள் காங்கிரஸ் தோழர்களின் கல்மாரி! நாங்களும் தான் 20, 30 வருட காலமாகப் பார்ப்பனிய எதிர்ப்புப் பிரச்சாரம் செய்துவருகிறோம். எங்காவது ஒரு பார்ப்பானுக்காவது அடி கிடைத்தது என்று ஆதாரம் காட்டமுடியுமா? ஒருவரைக்கூடக் காலித்தனத்திற்கு ஏவி விட மாட்டேனே! யாராவது அப்படிக் காலித் தனம் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்று கேள்விப்பட்டால் போதுமே, உடனே அவரைக் கழகத்திலிருந்து ஒழித்து விட்டுத்தானே மறு வேலை பார்ப்பேன். ஆனால், காங்கிரஸ்காரர்கள் ராஜ்யத்திலோ சுதந்திரம் வந்த முன்றாவது தானே, முத்து மழை கல் மழை பெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டதே! ஒவ்வொரு துணுக்கனும் அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதே!

எங்கள் கழக ஏழை ஆசிரியர் ஒருவர் பதைக்கப் பதைக்கப் பட்டப்பகலில் தூக்கி விடப்பட்டாரே, எங்களைத் தவிர வேறு யாராவது—ஏன் இந்த அக்கிரமம் என்று கேட்டதுண்டா? எங்கு கலகம் நடந்தாலும் அங்கு காங்கிரஸ் சம்பந்தம் இல்லாமல் இல்லையே! காங்கிரஸ்காரர்கள் சம்பந்தப்படாத கலகங்கள் 100-க்கு 5 கூட இல்லையே! கிடைத்த சுயராஜ்யம் நாட்டின் அமைதியைக் குலைக்கவா பயன்படுத்தப்படவேண்டும்? தன் குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டுவாரின் உயிருக்கு ஆபத்து விளைவிப்பதும்—என்ன அயோக்கியத்தனம் வேண்டுமானாலும் செய்து சொந்தத்திற்குச் சொத்துச் சேர்த்துக்

கொள்வதும்—இவை தானா வாழ்க்கையின் இலட்சியங்கள்? பட்டம் பதவி, சம்பாத்தியம் இவையெல்லாம் ஒரு தலைமுறைக்குத்தானே நிலைக்கும்; அதன் பிறகு உன் சந்ததி யார்கள் கதி என்ன ஆவது?

நேற்று வரை செட்டியார் செய்த ஆடம்பரம் பிரமாதமாய்த்தான் இருந்தது; இன்று அவர் கருமாதிகை கடன் வாங்க வேண்டியதாகிவிட்டதே! நீ எவ்வளவா பாடுபட்டுத் தான் பொருள் சேர்த்துவைக்கிறாய்; அடுத்துவரும் வாரிசு ஆறு மாதத்தில் 'இன்சால் வென்ட்' ஆகிறானே! அல்லது கல்யாணத்திற்கென்றும் கருமாதிகை என்றும் காசைக் கரியாக்கிக் காலணாவுக்கு ஒட்டுத்துத் திரிகிறானே! வீணில் பொருள் சேர்த்து வைத் தென்ன பயன்? அதைப் பகுத்தறிவோடு செலவு செய்யும் பண்பை உன் மகனுக்கு நீ உண்டாக்கிவைக்க வேண்டாமா?

மோட்சத்திற்காக ஆசைப்பட்டுக் கோபுரம் பல கட்டிவைக்கும் கோமாளிகளே! உங்கள் சூத்திரப் பட்டம் போக வழி கிடைத்ததோ? உங்களுக்குத்தான் வயதாகிவிட்டது, சூத்திரப் பட்டம் போயும் பயனில்லையென்றால் உங்கள் மனைவி மக்களுக்காவது சூத்திரத் தன்மை போக வழி பிறந்ததா? இல்லையே! இல்லாதபோது ஏன் வீணை உங்கள் பணத்தை அய்யருக்கும், அவரது அநாசாரத்திற்கும் வாரி இறைக்கிறீர்கள்! அய்யருக்கு அழுவதை விட்டு—அறிவை வளர்க்க, சூத்திரத் தன்மையை ஒழிக்க, உங்கள் பணத்தைச் செலவிடுங்கள்.

அன்பர்களே! நமக்கு உண்மையாக யாரிடத்தும் வெறுப்பில்லை; பொறாமையும் இல்லை. கழகத்தில் பலாத்கார சம்பந்தமும் கிடையாது. எனவே, யாரும் கழகத்தினரைக் கண்டு பயப்பட வேண்டாம். கழகத்தினர், அடிதடி என்றால், ஆனே கிடைக்க மாட்டார்கள்; ஒடிவிடுவார்கள். ஒடுகிறபோது சிக்கிக்கொண்டாலும், எதிர்க்காமல் அடி படுவார்கள்—ஏன்? திருப்பி அடிக்க முடியாததால் அல்ல; திருப்பி அடித்தல் கழக விதிக்கு விரோதம் என்பதுதான். பலாத்காரம் வேண்டாம். நாங்கள் காந்தியாரைப்போல் அறிவிச்சா முர்த்திகள் என்று பேர்வாங்க அல்லது, பலாத்காரம் அற்றிருப்பது; சுத்த சுயநலத்தால்தான்.

காந்தியார் வாயளவுக்கு அறிவிக்கை பேசினார். அவரது சிஷ்யகோடிகள் ஆங்காங்கு இஷ்டம்தோல் கலகம் விளைவித்துக்கொண்டதான் இருந்தனர். நாமோ கலகம் நேர்ந் தால், உதை தின்பவர்கள் நாமாகத்தானே இருக்க நேரிடும். திராவிடர்கள் தாமே ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொள்ள நேரிடும். அதனால் ஒற்றுமை எப்படி ஏற்பட முடியும் என்று தான் பலாத்காரத்தை ஒதுக்கி வருகிறோம். எங்கு கலகம் நடந்தாலும் பார்ப்பான் ஒருவன் கூட கைக்குச் சிக்கமாட்டான் என்று தெரிந்துதான் பலாத்காரத்தைக் கைவிட்டிருக்கிறோமே ஒழிய—பலாத்காரம் இன்றி வாழ்ந்தால் கடவுள் நமக்கு மோட்ச லோகத்தில் இடம் தேடிக்கொடுப்பார் என்ற ஆசையாலோ அல்லது கடவுளிடம் கூவி கிடைக்கும் என்பதாலோ அல்ல.

பார்ப்பனரின் தூண்டுதலின்பேரில் அறிபாமையினால் நம் கழகத்தினர் மீது வெறுப்புக் கொண்டுள்ள திராவிட தேசியத் தோழர்களுக்கு உண்மை விளங்குமாறு செய்யப்பட வேண்டும். அவர்களுக்கு நம்மீது நம்பிக்கை ஏற்படும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்—என்ற மேலான தத்துவங்களுக்கு ஆசைதான் நாம் பலாத்காரத்தை அடியோடு தள்ளிவைத்திருக்கிறோமே யொழிய, கையாலாகாத கப்பாதிக்கள் அல்ல நாம். நம்முடன் சேராமல் ஒதுக்கி நிற்கும் திராவிடத் தோழர்கள் அதனைவரும் நம்முடைய நண்பர்களாக வேண்டும்; நம் தோழர்களாக வேண்டும்; அது இல்லாதவரை, நமக்கு வெற்றி கிடைக்காது; கிடைத்தாலும் பயன் படாது என்ற சுயநல தத்துவத்தினால்தான் நாம் கழகத்தவரிடம் பலாத்காரம் கூடாது, கூடாது, கூடாது என்று சொல்லிவருகிறோம். அந்தப்படியேதான் நினைத்தும் வருகிறோம். சொல்வதோடு மட்டுமல்லாமல், எழுதுவதோடு மட்டுமல்லாமல்,

நினைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல்—காரியத்திலும் 100-க்கு 100 விசிதம் நாம் பலாத்கார பின்பறியேதான் நடந்துவருகிறோம்.

நாம் காங்கிரஸ்காரர்களைப்போல் சொல்வது ஒன்று, செய்யவது வேறொன்றுமாக எவ்விதப் பித்தலாட்டமும் செய்யவில்லை யென்பது, பொது மக்களாகிய உங்களுக்கே நன்கு தெரிந்திருக்கும். மேலும், திராவிடர் கழகம் என்னுடைய தலைமையின்கீழ் வந்தது முதல்கொண்டு, நான் 'இது ஒரு பிரச்சார இயக்கமே ஒழிய, அரசியல் ஆட்சியல்ல' என்று தெளிவாக எடுத்துக்கூறி வந்திருக்கிறேன். எந்தப் பிரச்சார இயக்கமும் அன்பு வழிச் சென்றால்தான் வெற்றிபெறமுடியும்மெய்யாயிடு, பலாத்கார வழி சென்றதால் ஒருபோதும் வெற்றிபெறமுடியாது. அரசியல் கட்சி என்றால் அப்படி அல்ல. எப்படியோ பொய் சொல்லியோ, பித்தலாட்டம் செய்தோ, கலகம் விளைவித்தோ, காலித்தனம் செய்தோ முதலில் அரசியலைக் கைப்பற்றிவிட்டால், அப்புறம் அதன் மூலம் கிடைக்கும் அதிகாரத்தைக்கொண்டு கட்சியின் செல்வாக்கை வளர்த்துவிடலாம் என்றுதான் கட்சியாளர்கள் நினைப்பார்கள். இதுதான் நமக்கும் காங்கிரஸுக்கும் உள்ள வேற்றுமையுங்கூட.

எனக்கு விவரம் தெரிய ஆரம்பித்த காலம் முதற்கொண்டே அதாவது 1910-ல் இருந்தே—காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்தின் போக்கை நான் கவனித்து வந்திருக்கிறேன். அது அரசியலைக் கைப்பற்றுவதிலேயேதான் நாட்டம் காட்டி வந்திருக்கிறது. பதவிகளையும் பட்டங்களையும் காட்டிப் பணக்காரர்களை மெல்ல மெல்லத் தன் கட்சியில் இழுத்துக் கொண்டதன் பயனாய் இன்றைக்கு 10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாகவே அது ஒரு பலம் பொருந்திய கட்சியாக நாட்டில் நிலவியிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் 100-க்கு 90 பேர் காங்கிரஸ் காரர்கள் என்று கருதும்படி அதன் செல்வாக்கு ஓங்கி இருந்தது. ஒரு கோடி ரூபாய் வேண்டுமென்று கேட்டால் அறிக்கையில் கையெழுத்திட்ட மை உலருமுன்பே பணம் சேர்த்துவிடக்கூடிய அளவுக்குப் பணக்காரர்களின் செல்வாக்கை உடைய கட்சியாக அது இருந்துவந்திருக்கிறது. அதற்கிருந்துவந்த பிரச்சார வசதிகள், தொண்டர்கள், கிளை நிலையங்கள், மிகமிக அதிகமானவை. பத்திரிகைகளோ ஏராளம். உலகை மதித்துவந்த காந்தியார் அதன் தலைவராக இருந்தார். என்றாலும் இதுவரை அது சாதித்துவிட்ட நற்காரியம் என்ன? இவ்வளவு பலம் பொருந்திய ஸ்தாபனத்தை நாங்கள் எதிர்த்து நின்று சாதித்ததென்ன என்பதைச் சற்றே உங்கள் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்து காட்டுகிறேன், பாருங்கள்!

காங்கிரஸின் முதலாவது திட்டம்—மிக முக்கியமான திட்டம், இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமை. இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமையே தனது இலட்சியம்; அதுவே தனது மூச்சு என்று கூடக் காந்தியார் பிரச்சாரம் செய்துவந்தார். அதன் பயன் என்னவாயிற்று? அதனாலேயே அவர் இறக்க நேர்ந்தது. இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமை வேலை, அவருடைய உயிரையே கொள்ளைகொண்டு சென்றது. முடிவில் அவர் விட்டுச் சென்றதென்ன? என்றென்றும் ஒன்றுபடமுடியாத இரு தனி நாடுகள். இவற்றிற்குள் தினமும் ஓய்வு ஒழிச்சல் கிடீராத தொடலை. காங்கிரஸ்காரர்கள் என்னுடன் பேச நேரும்போதெல்லாம் கூறுவது, 'நீ எப்படியாவது போய்த் தொலை; அதுபற்றிக் கவலை இல்லை. நீ போயும் போயும், சாடபுயாரோடு சேர்ந்துகொண்டிருக்கிறாயே!' என்பதுதான். இதுதான் இவர்களது ஒற்றுமை முயற்சியின் முடிவு. இந்து-முஸ்லிம் ஒற்றுமைக்காக கிடைவிடாது பாடுபட்ட காங்கிரஸ்காரர்களால் திராவிட கழகத்தினர்க்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் உள்ள நட்பில் 100-ல் ஒரு பங்கு நட்புபயாவது முஸ்லிம்களிடமிருந்து பெறமுடிந்ததா? ஏன்? உள்ளத்தில் ஒற்றுமை இருந்தால்தானே! முதலாவது திட்டம் முழுத் தோல்வியுற்றது.

காங்கிரஸ்காரர்களின் அடுத்த முக்கிய திட்டம் தீண்டாமை லிஸ்கு. இவர்களுடைய தீண்டாமை லிஸ்குத் திட்டம் நாம் சென்ற வேகத்தைத் தடுத்த நிறுத்தவே பயன்பட்டது. தீண்டாதார் என்றொரு கூட்டத்தை ஒதுக்கி வைத்திருக்கும் சாமியை உடைத்து

ரோட்டுக்கு ஜஸ்லி போடவேண்டும் என்றோம். தீண்டாதார் என்ற இழிவைச் சுமத்தி இருக்கும் இந்துமதச் சாக்கடையை விட்டு வெளியேறி-இஸ்லாம் மதத்தையோ, கிறிஸ்தவ மதத்தையோ தழுவுங்கள் என்றோம். ஆயிரக்கணக்கில் மத மாற்றங்களைச் செய்தோம். காங்கிரஸ் அந்தச் சமயத்தில் தீண்டாதவர்களில் சிலரைத் தம் கூலிகளாக்கிக்கொண்டு, நமக்கு எதிர்ப் பிரச்சாரம் செய்தனர். ஆனால், அச் சூழ்ச்சி பலிக்கவில்லை. முடிவில் கோவில் நுழைவுச் சட்டம் செய்தார்கள். செய்து பயனைன்ன? சுயமரியாதைச் சங்க சார்பிலும், ஜஸ்டிஸ் கட்சி சார்பிலும் பற்பல மாநாடுகள் நடத்தினோம். என்றாலும், 'இரண்டு பந்தி போஜனம்' எங்கும் நடைபெற்றதில்லை; தீண்டாதார் என்போரும் நம்முடன் இருந்துதான் உண்டார்கள்; எங்குமே அவர்கள் பிரித்துக் காட்டப்படவில்லை. காங்கிரஸ் மகாநாடுகளின்போது தனித் தனிப் பந்திகள் நடைபெற்றன என்பதற்கு எத்தனையோ ஆதாரங்கள் காட்டமுடியும்.

காங்கிரஸ்காரரின் 'கோயில் நுழைவுச் சட்டத்தால்' இதுவரை சூத்திரர்களுக்காக விட்டுக் கொடுக்கப்பட்டு வந்த உரிமைகூட பறிக்கப்படுகின்றது. நேற்று, தில்லை நடராஜர் கோயிலின் படிக்கட்டின் மீது காலெடுத்து வைக்கக் கூடாது என்று கூறப்பட்டதாம். திருப் பதியில், வெட்டிச் சோறு போட்டுவந்த இடத்தில் சமபந்தி போஜனம் செய்ய மறுத்த பார்ப்பன மாணவர்களுக்கு 15 ரூபா இனாம் படி தரப்பட்டது. இதே தீண்டாமை ஒழிப்புத் திட்டத்திற்குப் பாடுபடும் காங்கிரஸ்காரர்கள் சர்க்காரால், 'ஆகமம் படிக்கும் பையன்கள் ஆசாரமாய் இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆகவே, அவர்கள் சமபந்தி போஜனம் செய்யும்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்துவது கூடாது' என்று பஞ்சாங்கப் பார்ப்பனர்கள் ஓலமிட, அதற்கிசைந்து சர்க்காரும் படி கொடுத்துவிட்டது. உடனே ஆகமம் படிக்காத பார்ப்பனப் பிள்ளைகளும் படி கேட்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அதற்கும் சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டு படி அழுதுவருகிறதாம். இது ஆசாரத்தைக் காப்பாற்றும் சர்க்காரா? தீண்டாமையை ஒழிக்கும் சர்க்காரா? நீங்களே முடிவு செய்துகொள்ளுங்கள்! ஆசாரமாயிருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற பார்ப்பான் பள்ளிக்கூடத்துக்கு வருவதே தவறு; வந்த பிறகு தனி போஜனம் கேட்பதாம்! இந்த சர்க்கார் மாணியம் கொடுக்க ஒப்புக்கொள்வதாம்! யாருடைய பணத்தைக்கொண்டு சர்க்கார் தாராளம் காட்டுகிறது? எந்தப் பார்ப்பானாவது திருப்பதி சாமிக்கு மாணியம் விட்டிருப்பானா? எவனோ ஒருவன் சொன்னானாம், 'அப்பப்பா! என்னைத் தொட்டு அடிக்காதே; உனக்குத் தீட்டு வந்துவிடப் போகிறது; இதோ, கொன்னை தருகிறேன், இதனால் அடி' என்றானாம். அப்படி அல்லவா இருக்கிறது இந்த அடிமை சர்க்காரின் போக்கு? அவர்கள், 'நீங்கள் இழிமக்கள்; உங்களோடு சேர்ந்து உண்ணலாமா?' என்று கூறுகின்றனர். அதற்கு, அதே இழிமக்கள் வகுப்பைச் சேர்ந்த சர்க்கார், தம் இழிதன்மையை ஒப்புக்கொண்டு தனி உணவுகொள்ள மாணியம் வழங்குவதாம். இதைவிட ஈனச் செய்கை ஏதாயினும் இருக்கமுடியுமா?

பார்ப்பனர்களில் 100-க்கு 100 பேர் படித்தவர்கள். அவர்களுக்கு அதிகப் படிப்பு, ஆகமப் படிப்புப் படிக்க தண்டச் சோறு. தீண்டாதவர்களில் நூறு பேரில் ஒருவருக்குக் கூடப் படிக்கத் தெரியாது—இருந்தாலும் அதுபற்றிக் கவலையில்லை. தீண்டாதவருக்குப் படிக்கப் போதிய பணம் இல்லை என்பதற்காக இவ்வசைச் சாப்பாடு போடுவதுண்டா? அவர்களில் 100-க்கு 25 பேராவது படிக்க ஆவன செய்யப்பட்டதா? தீண்டாமை லிஸ்க் கென்று கூறிக் கோயிலைத் திறந்து விட்டுவிட்டார்களே;—இன்னும் பார்ப்பான்தானே அங்கு மணியடித்து வருகிறான். தட்டில் விழுந்த காசு அவனுக்குத்தானே இன்னும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது? கோயில்களில் சாமிக்கென்று அழுப்பும் இலட்சக்கணக்கான ரூபாயும் நம்மவர்களால்தானே தரப்படுகிறது? அது, நம் மக்களையே சேரும்படியான வழி செய்யப்பட வேண்டா? திருப்பதி வெங்கடாசலபதிக்கு வருட வருப்படி ரூ. 44 இலட்சம் என்றால்—அத்தனையும் அன்னக்காவடிப் பார்ப்பனர்களுக்குக் கொடுக்கவேதானா பயன்படவேண்டும்! இதுவும் போதாது என்று—'இனி குடிக்காதீர்கள்; கோயிலுக்குப் 1686—72

போங்கக்' என்று வேறு கூறியாகிவிட்டதே! கோயில்களில் அனுமதிப்பதென்றால்—சுங்ககேட வரைதானா அவர்களை அனுமதிப்பது? சுங்கத்தையும் அவர்களே அடையும்படி—மணியையும், தட்டையும் பார்ப்பனனிடத்தில் இருந்து பிடுங்கி, அவனிடம் கொடுக்கவேண்டாமா? உண்மையில் தீண்டாமையை விலக்கும் ஆசையிருந்தால்தானே—இதைச் செய்வார்கள்? நம் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகத்ததை தணியச் செய்த சூழ்ச்சி தானே இது? இன்றேல், என்றோ இந்தக் கோயில்கள் எல்லாம் குட்டிச் சுவராகி யிருக்கும்மே! இந்து சமூகமே இருந்த இடம் தெரியாமல் மாய்ந்து போயிருக்குமே!

காங்கிரஸின் அடுத்த திட்டம் மதுவிலக்கு. மதுவிலக்குத் திட்டத்தால், மாகாண வருமானம் குறைந்து அதற்குப் பதில் விற்பனை வரி வந்ததுதான் மிச்சம். விற்பனை வரி என்பதே ஒரு பெரிய பித்தலாட்டம். முதலாளியான வியாபாரிக்கு 100-க்கு 25% இலாபம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த 25%ல் விற்பனை வரியான 1½%யை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதாம். வாங்குவோன் அழுவேண்டுமாம். அந்த 1½% விற்பனை வரியை வாங்குபவரா கொடுப்பது? விற்கின்றவனன்றோ தரவேண்டும்! கொள்ளையடிக்கும் வியாபாரியை விட்டு விட்டு, கொள்ளை யடிக்கப்படுபவனான வாங்குவோனிடமா சர்க்கார் மேலும் கொள்ளையடிப்பது? அந்த விற்பனை வரி மூலம் வரிப் பணமாவது ஒழுங்காகச் செலவிடப்படுகிறதா?

எந்தக் குடிசைகளைக் காவது, 'குடிப்பது தவறு' என்கிற எண்ணத்தை நீ உண்டாக்கினாயா? குடித்தால் போலீஸ்காரன் பிடித்துக்கொள்வானே என்று பயம் கொள்ளும்படி செய்தா மதுவிலக்கை அமுல் செய்வது? குடிசைகள் என்ன பைத்தியக்காரனா? ஒரு மொந்தை 2 அணா என்றால் போலீஸ்காரனுக்கு மேலும் 2 அணா இலஞ்சம் என்று சேர்த்து, மொந்தை விலையை 4 அணா என்ற கணக்கில், அகப்பட்டவரை குடிக்கிறான். திருட்டுக் கள் விற்பனைப் பலர் கோடல்வரராசி விடுகிறார்கள். குடிக்கிறவனும் 'என்னடா சனியன், கடையில் போய் ராஜாவாட்டம் குடிக்க முடியவில்லையே; திருட்டுத்தனமாய்க் குடிக்கவேண்டியிருக்கிறதே' என்று அவஸ்தைப் படுகிறானேயொழிய, குடியாமலே இருந்து விடுகிறானா? அல்லது குடிப்பது உடம்புக்குக் கேடு என்று உணர்ந்துகொண்டுவிடுகிறானா? குடிசைகளிடம் அத்தகைய உணர்ச்சி ஏற்படுத்த சர்க்காரால் ஏதாவதும் செய்யப்பட்டதா? செய்யப்பட்டிருந்தால், அமுல் நடத்த அதிகப் போலீஸ் எப்படித் தேவையாக இருக்கும்? மந்திரி கூறுகிறார், 'சம்பளத்துக்கு பணம் இல்லை. எனவே, மதுவிலக்குத் திட்டத்தை ஒத்திவைப்பேன்' என்று. சட்டசபை மெம்பர்கள், 'முடியாது. மதுவையாவது விலக்கு; அல்லது நீயாவது விலகு' என்று கூறிவிட்டார்கள். மதுவிலக்கும் அமுலுக்கு வர ஏற்பாடாகிவிட்டது. என்றாலும், சென்னையில் மட்டும் 10 இலட்ச ரூபாய் சரக்கு பதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மது வியாபாரிகள் மதுவிலக்கை ஒத்திப்போடும்படி எவ்வளவோ கேட்டுக்கொண்டார்கள். மந்திரியார், முடியாது என்று கூறிவிட்டாராம். ஆனால், கள் மாரீகெட்டில் விற்பனைப் பிடிக்கப்பட்டால், அப்போதும் கேஸ் தம்மிடம் தானே வரும்; அப்போது வேண்டுமானால் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அதிகாரிகளும் கூறிவிட்டார்கள். இதுதான் இவர்களது மதுவிலக்கு யோக்கியதை. உண்மையிலேயே இவர்கள் மதுபானம் ஒழியவேண்டுமென்று விரும்பி இருந்தால், இவர்களுக்குள்ள பிரச்சார வசதியைக் கொண்டு, 'குடிப்பது கேடானது' என்கிற உணர்ச்சியை ஒவ்வொரு குடிசைக்கும் எப்போதே ஊட்டியிருக்கலாம். விளம்பரமும் அதன்மூலம் ஓட்டுப் பெறும் பயனும்—இவைதான் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு இப்போது வேண்டியவைகள்; அதற்குத்தான் இத்திட்டமும் போடப்பட்டது.

அடுத்த திட்டம் கதர்த் திட்டம். காந்தியாரோடு அதுவும் செத்துப்போய் விட்டது; அவர் பிரேதத்துடனேயே அவர் கதர்த் திட்டமும் கொளுத்தப்பட்டாகிவிட்டது. காந்தியார் இருந்தவரை, அவருடைய தயவைப்பெற, இந்த ஊர்ப் பார்ப்பன சட்டசபை மெம்பர்கள் சட்டசபையிலேயே தக்களி எடுத்துச் சென்று கதர்த் தூல் நூற்றனர். ஏதாவது கேட்டால்,

'கை வேலை செய்துகொண்டிருந்தாலும்—காது கேட்டுக்கொண்டுதானிருக்கிறது' என்று இறுமாப்போடு பதில் சொல்லினார். இன்றோ அதெல்லாம் மறந்தாகிவிட்டது. கதர்த் ஆபீஸ் மானேஜர் அமுகிரார்; சென்னையில் ஒரு கடையில் மட்டும் ரூ. 7000 நஷ்டம் என்று கணக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. நாங்கள் காங்கிரஸில் இருந்தபோது கதர்த் விற்பனையில் மாதிரம், ரூ. 60,000 வரை இலாபம் காட்டி இருக்கிறோம். இன்றோ, அன்றாடம் துணி விற்பனையின் அன்றாடச் சம்பளமும் வேலையாட்களுக்குக் கிட்டும் என்கிற நிலை. காங்கிரஸின் முக்கிய திட்டங்களான நான்கிலும் அது படுதோல்வியடைந்துவிட்டது என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அவைகனால் நமக்கு யாதொரு பயனும் ஏற்படவே இல்லை. இவைதான் இப்படி என்றால், மற்ற சவுகரியங்களுக்காவது ஏதாவது வழி செய்தார்களா இவர்கள்? வெள்ளையன் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து சவுகரியங்களை இவர்கள் கடுகனவாவது உயர்த்தி இருக்கிறார்களா? வெள்ளையன் ஆண்டகாலத்தில் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே அவன் ஒரு ஆளுக்கு 16 அவுன்ஸ் அரிசி அளந்து வந்தானே! சுயராஜ்ய ஆட்சி வந்தபிறகு 16 அவுன்ஸ் 12 அவுன்ஸ் ஆகி, 12 அவுன்ஸ் 10 அவுன்ஸாகி, 10 அவுன்ஸ் 8 அவுன்ஸ் ஆகி, 8 அவுன்ஸ் 6 அவுன்ஸ் ஆக்கப்படும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதே! இன்னும் கொஞ்ச காலம் போனால் 6 அவுன்ஸுக்குப் பதில் 4 அவுன்ஸும் அதற்கப்புறம்—அதுவும் கிடைக்காமல் ஒரு பிடி மண்ணையே கொடுப்பார் போலிருக்கிறது நமது மந்திரியார்! இதற்குக் காரணம் என்னவென்று மந்திரியார் சிந்தித்துப் பார்த்தாரா? காந்தியாரே கேட்டாரே! பழைய பூமிகளெல்லாம் எங்கே? பூகம்பத்திலா அழிந்துவிட்டது, அல்லது ஜனத்தொகைதான் என்ன இரண்டு பங்கு அதிகமாகிவிட்டதா என்று! பின் ஏன் உணவுப் பொருள் போதவில்லை என்று கேட்டாரே, என்ன பதில் கிடைத்தது தெரியுமா? 'நெல் விளையும் இடங்களில் புகையிலையும் கரும்பும் நிலக்கடலையும் பயிரிடப்படுவதால் நெல் விளைவு குறைந்துவிட்டது' என்றனர். 'ஏனாயா நெல் விளைவிப்பதில்லை?' என்றால், 'குடியானவர்கள் நெல் விதைக்கப் பயன்படுகிறார்கள்—நாங்கள் பிடுங்கிக்கொள்கிறோமென்று' என்பதாகச் கூச்சமில்லாமல் பதில் கூறுகின்றனர். நெல் விளைச்சல் குறைந்ததேன்? புகையிலை போட்டாலோ, கரும்பு போட்டாலோ, அதிகப் பணம் கிடைக்கிறது. மேலும் ரேஷன் தொல்லை அவர்களால் பொறுக்கமுடியாததாக இருக்கிறது. எனவே, நெல் விளைவிக்கக் குடியானவர்கள் விருப்பப்படவில்லையென்று பதில் கூறுகின்றனர். இப்படிப் பதில் கூறிவிட்டு, மக்களைப் பட்டினியாய் இருக்கவிடுவது நியாயமா என்று கேட்க இந்த நாட்டில் ஆளுண்டா? பொறுப்புள்ள மந்திரியாயிருந்தால் ஒன்று, நெல்வின் விலையையாவது மற்றப் பொருள் களின் விலைக்கேற்ற உயர்த்தி இருக்கவேண்டும்; அல்லது, மற்ற கரும்பு, புகையிலை, நிலக்கடலை சாகுபடிகளைக் கட்டுப்படுத்தி இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு குடியானவனும் இவ்வளவு ஏக்கராக்குள்ள்தான் நிலக்கடலையோ, கரும்போ, புகையிலையோ, போடலாம்; மற்றவை எல்லாவற்றிலும் நெல்லோ, கம்போ, கேழ்வரகோ 'விளைவித்தேதான் ஆக வேண்டும் என்று உத்தரவு போட்டாக வேண்டும். இன்றேல் என்றைக்கும் இந் நாட்டில் சோற்றுப் பஞ்சம் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

நாங்கள் ஜெயித்துக்குப் போயிருந்தபோது, எங்களுக்கு சாதத்தோடு கொஞ்சம் நிலக் கடலையும் கொடுக்கப்பட்டது; எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது. விசாரித்துப் பார்த்ததில் கைதிகளுக்கு 6 அவுன்ஸ் உணவுதான் தரப்படுகிறதென்றும் 2 அவுன்ஸ் நிலக்கடலை யாகவும் கொடுக்கப்படுகிறதென்றும் அறிந்தேன். நிலக்கடலையைவிட விலை குறைவாகி, அன்றாடம் நிலக்கடலை உற்பத்தியை அதிகமாக்கி, அப்புறம் போதுமான அரிசி கிடைக்காததால் அதே நிலக்கடலையை அதிக விலைக்கு வாங்கிக் கைதிகளுக்குக் கொடுப்பதாம். என்னே புத்திசாலித்தனம்! எவனோ 'வெறுந்துணியை சுமக்கப் பயந்து கொஞ்சம் தண்ணீரில் நனைத்துச் சுமந்தானாம்'. அதுபோலல்லவா இருக்கிறது இது? நெல் விளைவிக்கும்படி செய்வதை விட்டு நிலக்கடலையைப் பயிரிடச் செய்து, அதற்கு அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிச் சாப்பிடும் முட்டாள்தனத்தை என்னென்பது!

இப்படிப் பொறுப்பற்ற முறையில் ஆட்சிசெய்யும் மந்திரிகளுக்கு ஆகாய விமானம் ஒரு கேடர்! அன்று பொப்பில் ராஜா மந்திரியாக இருந்தபோது 2-ஆம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தால் அதைக் கண்டு காங்கிரஸ் காரர்கள் கண்களெல்லாம் வீங்கிப் போயின. அவனாவது பரம்பரையாக இரண்டாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். நேற்றுக் கட்டை வண்டியிலும் கால் நடையாகவும் சென்ற ஆட்களெல்லாம் இன்று மந்திரிகள் ஆனபிறகு கிரயிலைக் கைவிட்டு ஆகாய விமானத்திலேயே பிரயாணம் செய்கிறார்களே! ஏன் இவ்வளவு செலவு என்று யாராவது கேட்கிறார்களா? ஏழை மக்களுக்குச் சோறில்லை, துணியில்லை என்பதுபற்றிச் சர்க்காருக்குக் கவலை இல்லை என்று கூறினால் உடனே அடக்குமுறை பாணத்தை அவர்கள்மீது எடுத்து வீசினால் அதை எதிர்த்துச் சமாளிக்க ஒரு இயக்கம் வேண்டாமா? இதைத் தானே நம் இயக்கம் செய்துவருகிறது. அக்கட்சியின் போக்கை மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டி அரசாட்சியைத் திருத்தும்படி செய்வதுதானே நம் வேலை. அரசியல் கட்சியாக இருந்தால் இதை எல்லாம் செய்ய முடியுமா? பிரச்சார இயக்கமாய் இருந்து வருவதால்தானே பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை நம் பக்கம் திருப்பி, நாம் அவசியம் என்று கருதும் சில சீர்திருத்தங்களையாவது செய்யும் படி சர்க்காரைத் தூண்டமுடிகிறது.

நமக்கு எதிர்ப்பாக இருந்துவரும் காங்கிரஸ் சர்க்காரையே—நாம் சுயமரியாதைச் சங்கத்தின் பேரால் கோரிய சட்டங்களை நிறைவேற்றி வைக்கும்படி செய்து விட்டோம் என்றால், நமது கழகம் பிரச்சார இயக்கமாய் இருந்துவர வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்த வேண்டுமா? நாம் 1929-ல் கூறினோம். ஒருவனுக்கு ஒரு பெண்டாட்டிக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது. இருக்கக் கூடுமானால், ஒருத்திக்கு இரண்டு புருஷர்களைக் கட்டிக் கொள்ளும் உரிமை இருக்கவேண்டும். கணவன் நேராளியாகவோ விபச்சாரம் புரிபவனாகவோ இருந்தால் அவனை விட்டு விலகி,—மறுமணம் புரிந்து கொள்ள மனைவிக்கு உரிமை தரப்படவேண்டும் என்றும் கூறினோம். அன்று காங்கிரஸ் காரர்களும், பார்ப்பனர்களும் ஆசாரம் கெட்டுப்போய்விடும் என்று கூறி நம்மை எதிர்த்தனர். பார்ப்பனர்கள் பலதர திருமணத்தை ஆதரிப்பார்கள், ஒவ்வொரு திருமணத்திலும் தமக்குக் காசு வரும் என்று! கட்டிக் கொண்டு அழும் நம்மவர்க்கன்றோ தெரியும் அதிலுள்ள கஷ்ட நஷ்டங்கள்! அவர்கள் எதிர்ப்பைக் கண்டு நாம் அஞ்சினோமா? எத்தனை பெண்களுக்கு, புருஷன் இருக்கும்போதே வேறுமணம் செய்துவைத்தோம்? ஆங்காங்கு பார்ப்பனர்கள் சத்தம்போட்டு வந்தார்களே ஒழிய 'கேஸ்' போடக்கூட முன்வரவில்லையே? இது மேலும் மேலும் அதிகமாகிக் கொண்டு வந்ததால்தானே—இப்போது வேறு வழியின்றி, பலதர மணத்தை மசோதாவும், விவாகரத்து மசோதாவும் சட்ட சபையில் நிறைவேற்றப்படுகின்றன. இந்தச் சட்டம் நிறைவேறுவதற்கு நாங்கள் தானே காரணமாயிருந்தோம்!

அந்த 1929 முதற்கொண்டே நாங்கள் புரோகிதன் இல்லாமல், ஓமம் இல்லாமல், தாலி இல்லாமல் கல்யாணம் செய்துவரவில்லையா? சட்டம் அனுமதித்தாலும் அனுமதிக்கா விட்டாலும் இன்று அம் மாதிரித் திருமணங்கள் ஆயிரக் கணக்காகப் பெருகிடுவே, ராவ் கமிட்டியார், 'பதிவுத் திருமணம் தவிர்ந்து வேறு திருமணம் சட்டப்படி செல்லாது' என்று ஒரு சட்டம் இயற்றவேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யவில்லையா? இதையும் அக்கிரகார அன்னக் காவடிகள்தான் எதிர்த்து நிற்கிறார்கள், தம்மவர் புரோகிதப் பாதைக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமே என்கிற பயத்தால்! எங்கள் கழகத்தில் அபிப்பிராயமான தீண்டாமைகள் இருக்கிறார்கள் என்றாலும்—நாங்கள் ஒருவர் வீட்டில் ஒருவர் சாப்பிடத் தயங்குவதில்லையே! எங்கள் பிரச்சாரத்தின் பலன்தானே, இன்று கூடியுள்ள சுமார் 10 ஆயிரம் பேரில் ஒரு '111' பூச்சுக் கூடக் காணமுடியவில்லை. தற்காலத்தில் பார்ப்பான் ஓட்டல்களைக் காட்டிலும் சாயபு ஓட்டலில் அதிக வியாபாரம் நடக்கிறதென்றால் அது யாருடைய பிரச்சாரத்தால்? சட்டம் இயற்றியா நாம் இம் மாறுதல்களைச் செய்தோம்?

நாயமாண பிரச்சாரத்தின் வழியாக—மக்களின் பொது அறிவை வளர்த்ததன் பயனாகத் தானே இவ்வளவும் செய்யமுடிகிறது? இப்போது புரிகிறதா, சிறு கூட்டமாயிருந்தாலும், உண்மையும் உழைப்பும் இருந்தால்—பெருங் கூட்டத்தையும், செல்வாக்கையும் உடைய அரசியல் கட்சியைவிட அதிகமான நன்மைகளைச் செய்யமுடியும் என்பது? என்வேதான் நம் கழகத்தைப் பிரச்சார இயக்கமாகவே வைத்திருக்க நாம் ஆசைப்படுகிறோம்.

[சிதம்பரத்தில், 29-9-1944-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 5-10-1948]

3. நமது கொடி

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

இன்று நமக்குள்ள தராசுக் கொடியானது இந்த நாட்டில் எங்கும் காணப்படுகின்ற கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் பேத முறைகளையும் ஒழித்து, ஒருவருக்கொருவர் உயர்வு தாழ்வு இல்லை என்னும் சமநீதியைக் காட்டுவதற்கு அறிஞரியாக விளங்குகிறது எனலாம். இந்தக் கொடியில் கூட மாறுதல் ஏற்படலாம். ஏனெனில், இதுவரையில் நமக்குப் பாதுகாப்பாக வைத்துக்கொண்டிருந்த 'தென்னிந்திய நல உரிமை சங்க'மானது பழைய காங்கிரசைப் போல, 'எங்கள் உரிமைகளை எங்களுக்கு வழங்குங்கள்; எங்களுக்கும் பட்டம், பதவிகளை அளியுங்கள்' என்று வேண்டுகின்ற முறையில் அமைந்திருந்தது. இப்பொழுதோ அதே சங்கத்தின்பேரால் அந்த நிலை மாறி, பிறகுக்கு அவரவர்களுடைய உரிமைகளை வழங்குகின்ற முறையில் நாம் திட்டம் வகுத்துக்கொண்டோம். நம்மையும், நம் இனத்தையும், நம் நாட்டையும் உணர்ந்து கொண்டோம். அதன் பலன்தான் இன்றைய தினம் தெ. இ. ந. உ. சங்கத்தைத் திராவிடர் கழகம் என்று சொல்லுகிறோம்.

திராவிடர் கழகம் தொடங்கியதானது நம் நாட்டு முழுப் பங்கையும் அடைந்து மற்ற வர்களுக்கு அவரவர் பங்கைத் தகுதிப்படி வழங்குவதற்குப் போராட்டம் தொடங்கியது என்றே கூறலாம். போராட்டம் என்றதும் சிலர் அஞ்சலாம். ஆனால், போராட்டம் நமக்குப் புதிதல்ல. யாராவது கூறட்டும் இந்த நாடு எக்காலத்திலாவது போராட்டமின்றி சமாதான மாய் இருந்ததா என்பதை. ஆதிமுதல் இன்று வரை எதிலும் போராட்டந்தான். முதலில் உண்டானதாகக் கூறப்படும் ஆரியருடைய நாண்கு வேதங்கள் என்ன ஆரியர்—திராவிடர் போராட்டம், தேவர்—அசுரர் போராட்டந்தானே! இதிகாசங்களில் கூறுகிற விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்கள்தாம் என்ன? அவையும் ஆரியர்—அரக்கர் போராட்டந்தானே! கந்தபுராண கந்தன்—சூரன் போராட்டமும் அதுபோல்தானே! அவை போகட்டும், இந்த நாட்டுச் சரித்திரத்தின் நிலைதான் என்ன! அதுவும் அப்படியேதான்; அதாவது ஆரிய மதம்—புத்த மதம், பிறகு இந்து—முஸ்லிம்தான். ஆகவே மதத்தின் பேராலும், கடவுளின் பேராலும் நிகழ்ந்து வந்த போராட்டங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இன்று காண்பது புதிதல்ல என்கிறோம். இந்தத் தொலைகளை ஒழிப்பதற்குப் பழைய முறைகள் அல்லாமல் நாகரிகமான முறையில் சிந்தனை செய்ததின் பலன்தான் திராவிடர் கழகம் ஆகும்.

[போத்தனூரில், 17-12-1944-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 23-12-1944]

4. கழகத்தின் இலட்சியம்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

திராவிடர் கழகம் நாட்டிலுள்ள காங்கிரஸ் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சமதர்மக் கட்சி, இந்துமகாசபைக் கட்சி, இன்னும் மற்ற கட்சிகள்—இவைகளைப் போல், அரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு கட்சியல்ல. ஆனால், மற்ற கட்சிகள், அப்படிக் கருதவில்லையே என்றால்—நாட்டிலுள்ள மற்ற அறியாமைகளைப் போல் அதையும் நாம் ஒரு அறியாமையாகத்தான் கொள்ளவேண்டும்.

திராவிடர் கழகம் என்பது திராவிட மக்களிடையே இன்று கடவுளின் பேராலும், மதத்தின் பேராலும், மோட்ச நாகங்களின் பேராலும், சுயராஜ்யத்தின் பேராலும் இருந்து வரும் மூடநம்பிக்கைகளையும், உயர்வு தாழ்வுகளையும், பித்தலாட்டங்களையும் போக்கி அவர்களிடையே ஒற்றுமையையும், கட்டுப்பாட்டையும், நாணயத்தையும் ஏற்படுத்தப் பாடுபட்டு வரும் ஒரு சீர்திருத்தக் குழுவாகும். அது பொதுவாக எல்லாத் திராவிட மக்களுக்காகவும், அதாவது மற்றெல்லாக் கட்சிகளிலும் இருந்துவரும் எல்லாத் திராவிடர்களுக்காகவும் சேர்த்துத்தான் பாடுபட்டுவருகிறது.

பன்னெடுங் காலமாகவே அறிவினர்களைய ஆக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் திராவிட மக்களுக்குச் சிந்தனை அறிவை உண்டாக்கிவைப்பதுதான் நம் திராவிடர் கழகத்தின் முதல்வேலை. திராவிடர்களின் இழிதன்மையை—குத்திரத் தன்மையைப் போக்குவதுதான் அதனுடைய கிரண்டாவது முக்கிய பணியாகும். இவ்விரண்டு பணிகளுக்கும், எந்த அளவுக்கு மற்ற கட்சிகள் அனுகூலமாயிருக்கின்றனவோ அந்த அளவுக்குத்தான் அவற்றைப் பெருமைப்படுத்த முடியும். நாம் அறிந்தமட்டும் இப் பணிகளைச் செய்ய வேறு எந்தக் கட்சியும் முன்வரவில்லை. முன்வராதது மட்டுமல்ல—அப் பணிகளைச் செய்யும் நம்மைப் பழித்தும் வருகின்றன. சில கட்சிகள், நம்மை அழிக்கவும் பாடுபட்டு வருகின்றன. இப் பணிகளை வேறு எந்தக் கட்சி ஏற்குமாயினும் எங்கள் கழகத்தைக் கலைத்துவிடுவதில் யாதொரு ஆட்சேபணையுமில்லை. கூறட்டும்; கலைக்கிறோம்.

இந்த சுயராஜ்ய சர்க்கார் கூறிவிட்டால் கூட—‘இனி குத்திரன் இருக்கமாட்டான்; பிராமணன் இருக்கமாட்டான், இந் நாட்டில்’ என்று, எங்கள் கழகத்தைக் கலைத்துவிடத் தடையில்லை. இதை நாம் பலதடவைகள் தெளிவாகக் கூறி வந்திருக்கிறோம். இந்து மகா சபைதான் கூறட்டுமே இன்று—‘இனி இந்நாட்டில் குத்திரன், பிராமணன் என்கிற வேறுபாடோ, வகுப்புப் பிரிவோ, அவ்வேறுபாட்டை வலியுறுத்தும் சட்டங்களோ, சாஸ்திரங்களோ, புராணங்களோ, கடவுள்களோ இருக்க அனுமதியோம்; இவை அனைத்தையும் ஒழிக்கவே நாங்கள் இனி பாடுபடப் போகிறோம்’ என்று! உடனே எங்கள் கழகத்தைக் கலைத்துவிட்டு இந்து மகா சபையில் சேர்ந்துவிடுகிறோமே! அதற்கு மாறாக இன்று வரைக்கும் இந்த இழிவு போக்கும் முயற்சியை ‘பிராமண’ உயர்சாதி மக்கள் தடுத்துக் கொண்டானே வந்திருக்கிறார்கள். பிராமணாக வந்து, கிருஷ்ணனாக வந்து, நரசிம்மனாக வந்து சீர்திருத்தப் பெரியார்களைக் கொன்ற திருக்கூட்டத்தானே இக்கூட்டம்? தெய்வீக சக்திகளின் பேரால் அவர்களைக் கொன்றது—நரகத்தின் பேரால் மக்களைப் பயமுறுத்தி மூடநம்பிக்கைகளை வளர்த்துவிட்டது—அதனால் பகுத்தறிவு வளர முடியாமற் போய்விட்டது.

எந்தப் பகுத்தறிவுவாதிகளையும் இத் திருக்கூட்டம் முதலில் அழிக்கப் பார்க்கும்; அழிக்கமுடியாவிட்டால் அவனை மனிதனுக்கு மேலாகப் புகழ்ந்து பேசி, அவன் காரியத்தில் கிறங்கும் சமயம் பார்த்து, அவனைப் ‘பகவான் திருவடி நிழலில்’ சேர்த்துவிடும்; அவ்வளவுதான். காந்தியார் நிலை அதுதான். அவர்கள் மட்டுமல்ல, நானும் அந்தக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்தால் அப்படித்தான் செய்திருக்க முடியும். சமூக அமைப்பு—‘பாடுபடும் உழைப்பின் பயனெல்லாம் பாடுபடாத வயிற்றுக்கு வந்து குவியும் ரீதியில்’ அமைக்கப்பட்டிருக்குமானால்—அதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று நான் கூறுவேனா? பிறர் மாற்றப் புகுந்தால் அதற்கு என்னால்தான் இடங்கொடுக்க முடியுமா? ஆனால், சமூக அமைப்பு தானாகவே இப்படி அமைந்துவிடவில்லை. ஆதலால், எத்தனை காலத்திற்கு அப்படி இடங்கொடாமல் இருக்க முடியும்? பாடுபடும் மக்கள் உணர்ச்சி வலுப்பெற்று இருக்கும் இந்தக் காலத்தில்கூடவா மாற்றத்தைத் தடுத்துக்கொண்டிருக்க முடியும்? மாற்றம் வேண்டும். இம் மாற்றம் ஏற்படாதவரையில் எங்களுக்கு அரசியல் ஆட்சி பற்றிக் கவலையில்லை; எங்களை இன்னார்தான்—இன்ன இனந்தான் ஆள்வேண்டும்

என்பதுபற்றிக்கூடக் கவலை இருக்காது. எங்களை ஒரு நீக்கோ ஆள்வதைப் பற்றியோ, அல்லது கிராமாயண காலத்தைப்போல் ஒரு ‘ஜோடி செருப்பு’ ஆள்வதுபற்றியோகூட எங்களுக்குக் கவலை இல்லை. ஆட்சி எதுவாயிருந்தாலும் அது யோக்கிய ஆட்சியாக எங்கள் மனிதத் தன்மை பற்றிக் கவலை கொள்ளும் ஆட்சியாக இருக்கவேண்டும் என்பது தான் எங்கள் விருப்பம். இன்று நடப்பது சுயராஜ்ய ஆட்சி அல்ல; காங்கிரஸ் ஆட்சி. இன்று நடப்பது மக்கள் ஆட்சி அல்ல; மனுதர்ம ஆட்சி. ‘ரெகுலர்’ பார்ப்பன ஆட்சி என்றுதான் நான் கூறுவேன். பார்ப்பன ஆட்சியில், ‘முத்திரத்தையும், சாணியையும் ஏனப்பா குடிக்கவேண்டும்?’ என்றால், எப்படி மதத் துவேஷம் செய்வதாகக் குற்றம் சாட்டப்படுமோ, அதேபோல், ‘ஏனப்பா, உங்கள் ஆட்சியில் நாங்கள் கெட்டுச் சீரழிய வேண்டும்? சுயராஜ்ய ஆட்சியில்கூட, நாங்கள் ஏனப்பா குத்திரனாக இருக்க வேண்டும்? ஏனப்பா சுயராஜ்ய ஆட்சியில் சுரண்டல் இருக்க வேண்டும்?’ என்று கேட்டால் இது கிராஜ துவேஷமாகக் கருதப்படுகிறது. மேலும், நாம் பெற்றுள்ளது சுயராஜ்யமல்ல; குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்தும், சில அதிகாரங்களும் என்பதை நீங்கள் அறியவேண்டும். அந்த அதிகாரமும் பார்ப்பனர் கைக்குத்தான் வந்திருக்கிறது; பொது மக்களுக்கல்ல. இந்த காங்கிரஸ்காரர்கள் நம்மிடம் என்ன கூறி ஓட்டு வாங்கிச் சென்றார்கள்? சுயராஜ்யம் வாங்கித் தருவதாகக் கூறித்தானே நம்மிடம் ஓட்டு வாங்கிச் சென்றனர்? அப்படியிருக்க சுயராஜ்யம் கிடைக்கச் சாத்தியமில்லை என்று கண்டதும் யோக்கியர்களாய் இருந்தால்—இவர்கள் நம் பதவிகளை கிராஜினாமாச் செய்துவிட்டு வரவேண்டாமா? எந்தப் பிரச்சினை மீது ஓட்டுப் பெறுகிறீர்களோ, அந்தப் பிரச்சினையை முறைப்படியாக முடித்துக்கொடுக்க வேண்டாமா, உங்களுக்குப் பொறுப்பிருந்தால்! அதை விட்டு, கிடைத்த அதிகாரத்தை உங்கள் சுயநலத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறீர்களே, அது நியாயமா? கிராஜ துரோகமா?

சுயராஜ்யத்திற்காக ஓட்டுக் கொடுத்த நாங்கள் இன்று, ‘எங்கள் குத்திரப் பட்டம் பேரக சுயராஜ்யம் வேண்டும்; எங்கள் நாட்டை நாங்களே ஆண்டுகொள்ள எங்களுக்கு சுயராஜ்யம் வேண்டும்; எங்களை அன்னியன் சுரண்டாமல் பார்த்துக்கொள்ள எங்களுக்கு சுயராஜ்யம் வேண்டும்’ என்று கேட்டால் அதை கிராஜ துரோகம் என்று குற்றம் கூறு கிறாயே, அது நியாயமா? எங்கள் நாட்டை ஆள் எங்களுக்கு என்ன தகுதியில்லையா? அல்லது, எங்கள் நாட்டுக்கு வளப்பந்தான் என்ன குறைவா? வேண்டாம் உங்களுக்கு இந்த வீண் தொல்லை; எங்களைப் பிரித்துவிட்டுவிடுங்கள்.

[வெளூரில், 12-3-1948-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 15-3-1948]

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இன்று இங்கு கூட்டப்பட்டுள்ள இக்கூட்டம் திராவிடர் கழக ஆதரவில் நடைபெறுவ தாகும். திராவிடர் இயக்க சம்பந்தமான நடவடிக்கைகள், மற்ற எல்லா இடங்களையும்விட ஈரோட்டில்தான் மிகவும் பின்னணியில் இருந்து வருகிறது. காரணம், மக்களிடையே உணர்ச்சி இல்லை என்பதல்ல; இவ்வூரின் சூழ்நிலை அவ்வாறு இருக்கிறது.

இந்த ஊரிலிருந்து வெளியூர்களுக்குச் செல்லும் வியாபாரிகளையோ அல்லது மற்ற வர்களையோ அங்குள்ளவர்கள், ‘நீங்கள் எந்த ஊர்?’ என்று கேட்க, இவர்கள், ‘ஈரோடு எங்கள் சொந்த ஊர்’ என்று பதில் கூறும்போது, ‘நீங்கள் மிகவும் பாக்கியசாலிகள்தாம்; கிராமசாயி உங்கள் ஊர்க்காரர் என்பதில் உங்களுக்குப் பெருமைதான்’ என்று கூறுவார்களாம். ஆனால், அதற்கு நம் ஊர்க்காரர்கள் என்ன கூறுவார்கள் தெரியுமோ? ‘அட! நீங்கள் தானாய் அவரைப் பிரமாதமாகக் கொண்டாடுகிறீர்கள்; எங்கள் ஊரிலே யாருமே இலட்சியம் செய்வதில்லை அவரை; அவருக்கு மதிப்பே கிடையாது’ என்று கூறுவார்களாம். அதற்கு, வெளியூர்த் தோழர்கள் இவர்களைப் பார்த்து, ‘அப்படியானால் நீங்கள்

மகா புத்திசாலிகள்தாம்' என்று பதில் சொல்லுவார்களாம். கோவை ஜில்லா மாற்றுக்கட்சி முக்கியஸ்தர் ஒருவரே, என்னைப்பற்றி இவ்வாறு வெளியூர்க் கூட்டமொன்றில் கூறினாராம்.

உள்ளூரில் என்னை மதிக்கும் அளவுக்கு நாளிலை என்பது வாஸ்தவந்தான். அதைப் பொறுத்துத்தானே கழக வேலையும் கிங்கு இருக்கும்? இன்று கூட இக்கூட்டத்தில் அரசியல் நிலையைப்பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். எனக்கு முன்னால் பேசிய நண்பர்களும் அரசியலைப் பற்றியும் பேசினார்கள். ஆனால், நான் அரசியலைப்பற்றி இந்த ஊரில் பேச இஷ்டப்படவில்லை. காரணம், அதைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் இவ்வூரில் மிகமிகச் சொற்பம்! இந்த ஊரில் பெரும்பாலும் எல்லாம் வியாபாரிகள்; அவர்களுக்கு அடிக்கடி ஆண்டவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கவும், அதற்கான பூசை, திருவிழா செய்யவுமே காலமெல்லாம் சரியாய் விடுகிறது. அதுவும் கள்ள மார்க்கெட் வியாபாரிகள் தினமும் ஆண்டவனிடம் பேசுவதையே பெரும் பணியாகக் கொண்டுவிட்டனர். இவர்களுக்கு அரசியலைப்பற்றி என்ன கவலை இருக்கப் போகிறது? அரசியல் என்றால் என்ன என்றாவது தெரியுமா? ஒரு சிலருக்காவது அவ்வித ஆற்றல் இருக்கிறதென்றால், இப்பேர்ப்பட்ட வியாபாரிகளிடம் வேலை செய்து வயிறு வளர்க்க வேண்டிய காரணத்தினால், அவர்களும் அதிகமாகப் பொதுக் காரியங்களில் ஈடுபட முடிவதில்லை. எனவேதான், இவ்வூரில் திராவிடர் கழக வேலை அவ்வளவு ஆமை வேகத்திலிருப்பதும், என்னைப்பற்றி மதிப்பில்லை என்று கூறுவதற்கும் காரணமாகும்.

ஆகவே, அரசியலைப்பற்றியே தெரியாத, பேசினாலும் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் பெரும்பான்மையாயுள்ள இக் கூட்டத்திலே, நான் அதைப்பற்றிப் பேசாமல், மக்களின் உண்மையான விடுதலைக்கு ஏற்ற சமுதாயத்தைப் பற்றிப் பேசலாமென்று எண்ணுகிறேன். நான் பல ஊர்களில் சுற்றிப் பிரச்சாரம் செய்து வருகிறேன் என்றால், எல்லா இடங்களிலும் ஒரே பேச்சுப் பேசுவது கிடையாது. சற்றுப் பக்குவமடைந்த, கழகக் கொள்கையில் மிகவும் ஆர்வமுடைய, அல்லது பொது அறிவு படைத்தவர்கள் மிகுதியாக உள்ள ஊர்களில் அரசியலைச் சற்றுக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஈரோடு போன்ற ஊர்களானால் அதற்கேற்ற பேச்சாகத்தான் பேசுவேன்.

இன்னும் கூறவேண்டுமானால் அரசியலைப்பற்றித்தான் இன்று என்ன வாழ்கிறது? அரசியலை எவ்வளவு இழி தன்மைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமோ அந்த நிலைக்குக் காங்கிரஸ் கொண்டு வந்துவிட்டது. நாங்கள் அரசியலில் போட்டிபோடப்போவதில்லை என்று எத்தனை தரம்தான் கூறினாலும், நமது காங்கிரஸ்காரர்களுக்குப் புரிவதில்லை. இன்று நேற்றல்ல—நான் இவ்வாறு சொல்வது. நான் ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்கு என்று தலைவனாய் வந்தேனோ, அன்று முதலே மந்திரி பதவி வகிப்பதற்கு எதிர்ப்பாயிருந்து வந்திருக்கிறேன்.

ஆனால், நீங்கள் கேட்கலாம்: 'என்னய்யா, நீங்களே உங்களைப்பற்றிப் பெருமையாய் புகழ்ந்துகொள்கிறீர்களே; உங்களுக்குப் பதவி கொடுக்க யார் அழைத்தார்கள்; வேண்டினார்கள்?' என்பதாக. தொழிலாளர்களே! கனம் இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தமது மந்திரி சபையை இராஜிநாமா செய்துவிட்டு வீடுபோய்ச் செருவதற்கு முன்னமேயே, கவர்னர், ஜஸ்டிஸ் கட்சியினரை மந்திரி சபை ஏற்படுத்தும்படி வற்புறுத்தி அழைத்ததை உங்களுக்கு நினைவுபடுத்தினேன். அப்பொழுது உதகையிலே இருந்த கவர்னர், நமது காலஞ்சென்ற பன்னீர்செல்வம் அவர்களைக் கூப்பிட்டு, 'உங்கள் கட்சித் தலைவருக்கு ஆங்கிலம் நன்றாகப் பேசவும் எழுதவும் தெரியுமா?' என்று கேட்டாராம். அதற்குச் செல்வம் அவர்கள் கவர்னரை நோக்கி, 'ஏன் இவ்வாறு கேட்கிறீர்கள்?' என்று வினவ, 'அடுத்த மந்திரிசபை உங்கள் கட்சியார்தான் நிறுவவேண்டியிருக்கும்; அப்போது கட்சித் தலைவர்தானே பிரதமராயிருக்கவேண்டும்! அதற்காகத்தான் கேட்டேன்' என்றாராம்.

'அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரிகிறதோ இல்லை?யோ, முதலாவதாக அவர் பதவியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாரா, இல்லையா என்பதை அறிந்துகொள்ள வேண்டும்' என்று செல்வம் அவர்கள் கூறினாராம். 'நீங்கள் சட்ட வரம்புக்கு உட்பட்டு இயக்கத்தை நடத்துபவர்கள் தானே; பதவி வகிப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது?' என்று கேட்டாராம் கவர்னர். 'எப்படியிருந்தாலும், பதவியேற்கும் விஷயம் மட்டும் கட்சித் தலைவரைக் கலக்காமல் கூற முடியாது' என்று அவர் கூறினாராம். பிறகு, என்னிடம், கவர்னர் கூறியதைச் செல்வம் கூறிவிட்டார் என்பதையறிந்த கட்சிப் பிரமுகர்களும் எனக்குக் கூறியதுடன் பதவியையும் ஒப்புக்கொள்ளலாமென்று ஜாடையாகக் குறிப்பிட்டனர். நான் பதவியேற்றுக்கொள்வதென்பது முடியாது என்று அவர்களிடம் கூறியதோடல்லாமல், அடுத்து சென்னையில் இராஜா சர். முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் அரண்மனையில் 1939-ல் கட்சியின் நிர்வாகக் கமிட்டியையும் கூட்டி, மந்திரி பதவி ஏற்படக்கூடாது என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றினேன்.

ஆனாலும், அக்கூட்டத்தில் தீர்மானம் சுலபமாக நிறைவேற்றிற்று நினைக்கிறீர்களா? அன்று நிர்வாகக் கமிட்டியிலிருந்து பெரிய பெரிய சீமாண்கள், ஐயன் தாரர்கள் எல்லாம் எதிர்த்தார்கள். எனது கருத்திற்கு ஆதரவாக ஒரு சில சாதாரணத் தொழிலாளர்களும் இருந்தார்கள். ஒட்டுக்கு விட்டிருந்தால் பதவியைப்புகு ஆதரவாகப் பெருவாரியாக ஒட்டுக் கிடைத்திருக்கும். எனினும், கட்சித் தலைவன் என்கின்ற முறையில் நானே தீர்மானத்தைப் பிரேரேபித்தேன். இதைக்கண்டதும் அவர்கள் விழிக்கலானார்கள். நமது பன்னீர்செல்வத்தை எழுந்து பேசுமாறு, பதவி ஆதரிப்பாளர்கள் செய்தனர். நான் பன்னீர்செல்வம் அவர்களையும், 'இனி பேசுவதற்கு இடமில்லை; தயவுசெய்து உட்காருங்கள்' என்று கூறிவிட்டேன். பிறகு எனக்கு வேண்டியவரான—அதாவது அவர் சொல்லைத் தட்டாமட்டேன் என்ற பாத்தியதையுடைய நண்பர் சவுந்தரபாண்டியன் அவர்களை விட்டுப் பேசச்சொன்னார்கள். அவரும் எழுந்து ஏதோ பேச வாயெடுத்தார். 'தாங்களும் ஒன்றும் பேசவேண்டிய அவசியமில்லை' என்றேன். அதற்குப் பாண்டியன், 'இப்படி நீங்கள் கூறக்கூடாது; தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேளுங்கள்' என்றார்.

நான், 'தங்களிடமும் அவ்விதம் கூறும் அளவுக்கு நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டதுபற்றி வருந்துகிறேன்; தயவுசெய்து உட்காருங்கள்' என்றேன். அவரும் உட்கார்ந்துவிட்டார். இவர்களிரண்டு பேருடைய முயற்சியும் தோல்வியுறவே, பதவி ஆதரிப்பாளர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்ப்பதும், விழிப்பதுமாயிருந்தார்கள். உடனே ஒட்டுக்குவிட்டேன். ஏதோ என் சொந்த தாட்சண்யத்துக்காகச் சிலர் கையைப் பாதி உயர்த்துவதும், பாதி கீழே விடுவதுமாய் இருந்தார்கள் என்றாலும், நான் துணியை மேலே உதறிப் போட்டுக் கொண்டு பேசியதைக் கண்ட அவர்கள் கடைசியில் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றித் தந்தார்கள். உடனே ஒன்றும் பேசாமல் புறப்பட்டுவிட்டேன். ஏன் அப்படி வந்து விட்டேன் என்றால், பதவி ஏற்பை எவ்விதத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளச் செய்துவிடலாம் என்று மிக முன்னெச்சரிக்கையான காரியங்களை நடத்தி ஏமாந்த தொழிலாளர்கள் முகத்தைப் பார்க்க எனக்கே பரிதாபமாயிருந்தது.

தொழிலாளர்களே! இப்படி மந்திரிசபையை ஏற்க மறுத்தது மட்டுமல்ல, பின்னர், சட்ட சபைத் தேர்தலுக்கு நிற்பதும் கூடாதென்று சேலம் மாநாட்டிலே தீர்மானித்துள்ளோம். இதை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், நாங்கள் அரசியல் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை என்பதுடன், காங்கிரஸ்காரருக்கு அரசியல் விரோதியாகவும் இல்லை என்பதை விளக்கவேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல; காங்கிரஸ் உங்களிடம் ஒட்டுக் கேட்டபோது, என்னென்ன கூறினார்கள்? இன்று நீங்கள் எவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? ஒட்டு வாங்கிய சட்டசபை மெம்பர்களை நீங்கள் அணுகிக் கேட்டால், நியாயமான பதில் வருகிறதா? 'அன்று அவ்வாறு கூறினீர்களே; இன்று இப்படி நடக்கின்றீர்களே!' என்றால், 'நான் ஒட்டுப்

பெறுவதற்காகச் சொன்னேன். உனக்குப் புத்தி எங்கே போயிற்று? என்றுதான் கூறுவாரேயன்றி, நாணயமான தன்மையுடன் தங்களின் தவறுதலுக்கு வருத்தப்படும் சட்டசபை உறுப்பினர் விரல்விட்டு எண்ண முடியுமா? சட்டசபை உறுப்பினர்தாம் அவ்வாறிருந்தாலும், மந்திரிகளாவது ஒழுங்காகப் பதில் கூறுகிறார்களா? ஓட்டர்களுக்குத் தான்—தங்களுக்கு என்ன வேண்டுமென்றாவது தெரியுமா? ஓட்டுப் பெற்றுச் சென்ற வீரர்களுக்குத் தான்—நாட்டின் இன்றைய நிலைக்கு எது தேவையென்றாவது அறிந்து கொள்ளும் ஆற்றலிருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன்.

இவ்விதச் சூழ்நிலையில் திராவிடர் கழகத்தாராகிய நாங்கள் மந்திரி பதவி வகித்தாலும் இன்றைய நிலைதானிருக்குமே அன்றி, வேறில்லை. முதலாவதாக, மக்களுக்கு நல்வாழ்வு உண்டாக்கத்தக்க பொறுப்புள்ள ஆட்சி அமையவேண்டுமானால், அவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் மக்களிடத்திலே அறிவு வளர்ச்சி, மனமாறுதல் ஏற்பட்டாக வேண்டும். அதில்லாதவரை யார் மந்திரியானாலும் அவர்கள் தங்கள் சொந்தத்தில் இலாபமடைய முடியுமேயன்றி, மக்களுக்கு நன்மை பயக்கமுடியாது. ஒரு சிறிதாவது பொதுநலத்தில் அக்கறையுடையவர்கள் மந்திரிகளாக நீடித்திருக்க முடியாது. நமது மாஜி முதல்வர் ஓமாந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார் போன்ற நாணய முன்னவர்கள் பதவியில் நீடித்திருக்க முடியவில்லையே! அரசியலிலோ, பொதுவாழ்விலோ என்னைப் பொறுத்த வரை மிக யோக்கியமான, நாணயமானவர்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா என்றால்—இன்று கவர்னர் ஜெனரலாயுள்ள கனம் இராசகோபாலாச்சாரியார் அவர்களைப்பற்றியும், ஓமாந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்களைப் பற்றியுத்தான் நான் அடிக்கடி கூறுவதண்டு.

நண்பர் ஆச்சாரியார் அவர்களுக்கு, தன் இன அபிமானம் இருக்கிறதென்று கூறலாம். அதைப்பற்றிக் குற்றம் கூற முடியுமா? அந்தப் புத்தி நம்மவர்களிடத்தில் இல்லையென்று நாம் பொறாமைப்பட வேண்டியிருக்கிறதே அல்லாது, அவருக்குத் தனது இன உணர்ச்சியிருப்பது எப்படித் தவறாகும்? அரசியல் துறையில் இவர்களுக்கும் எனக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருப்பினும், பொதுவாழ்வில் சிறிதேனும் நேர்மை தவறாமல் நடப்பவர்கள் என்பதில் யாரும் ஆட்சேபணை கூறமுடியாது.

ஆச்சாரியார் அவர்களுக்குத் தனது 'இன உணர்ச்சி அபிமானம்' இருக்கிற தென்றாலே, நான் மட்டும் என்ன அதில் இளைத்து விட்டேனா? அவர்களைவிட ஒரு படி மேலாகவேதான், நாமும் இன உணர்ச்சி கொண்டு தொண்டாற்றுகிறோம். எனவே, அவரது பொது நோக்கமே மிகவும் முக்கியமானதாகும். அதே போன்று ஓமாந்தூரார் அவர்களும் பொதுமக்களை வஞ்சித்தோ, ஏமாற்றியோ, கொள்கையை விட்டுக்கொடுத்தோ தனக்கென்று ஒன்றும் தேடிக்கொள்ளவில்லை.

நான் இவர்களை இப்படிப் புகழ்கிறேனே என்று சிலருக்குச் சந்தேகமிருக்கலாம். தோழர்களே! இந்த கிரண்டு பேருந்தான் எனக்கும், எனது கியக்கத்துக்கும் பெரும் தொல்லை விளைவித்தவர்கள். ஆச்சாரியார் அவர்கள் சென்னை முதல்வராயிருந்தபோது தான்—சென்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் எனக்கு கிரண்டாண்டு சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது; எனது மோட்டார் காரையும் அபராதத்திற்காக ஏலம் போட்டார்கள். இன்னும் எவ்வளவோ அடக்குமுறைகள் உங்களுக்குத் தெரிந்தவைதான்.

நமது இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் ஆட்சியில் எங்களது கியக்கத்திற்கு ஏற்பட்ட அடக்குமுறைகள் சொல்லத் தரமன்று. எனினும் பித்தலாட்டமோ, பதவிக்காகச் சூழ்ச்சியோ, ஆதிகாரங்களைத் தன் சொந்த நலனுக்காகத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதோ இவர்களிடத்தில் சிற்தும் கிடையாது. கொள்கைகளைப் பெரிதாகக் கொண்டார்களே யன்றிப் பதவிதான் நிரந்தரம் என்று அதற்கு அடிமையாகிவிடவில்லை. அதனாலேதான் நண்பர், இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் பதவி நிலைப்பதற்காகப் பேரமோ, சூதுவாதோ

செய்யாமல் வெளியேறிவிட்டார். ஆனால், அவர் கொண்ட இலட்சியத்தை ஏறத்தாழ நிறைவேற்றிவிட்டார்.

இன்று மந்திரி சபையில் ஒரு பார்ப்பனருக்கு மேல் வரமுடிந்ததா? அய்க்கோர்ட் பிரதம நிதிபதி பார்ப்பனராக வரமுடிந்ததா? மற்றும் அய்க்கோர்ட் நிதிபதிகளில் திராவிடர்கள் வரமுடியுமென்று, இதற்கு முன் நாம் எதிர்பார்த்திருக்க முடியுமா? மற்றும் போலீஸ் இலாக்காவில் பொறுப்புள்ள உத்தியோகங்களில் திராவிடர்கள் தாமே இன்று இருந்து வருகின்றனர். கலெக்டர் முதலான உத்தியோகங்களிலும், அவர் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை எவ்வளவு நேர்மையாக அமுல் நடத்தியிருக்கிறார்! இதைக் கண்டு தான் பார்ப்பனர்கள் அவர் மீது காய்ந்து விழுந்து டெல்லி வரை கூப்பாடு போட்டனர்.

ஆனால், இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள், தான் செய்த ஒவ்வொரு காரியத்திலும் உள்ள நேர்மையை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியபின், எந்த டெல்லி அதிகாரிகள் பார்ப்பனர் பேச்சைக் கேட்டு இவரைத் தவறாக நினைத்தார்களோ அவர்களே—குறிப்பாக சர்தார் பட்டேல் அவர்களே, ஓமாந்தூராரின் திறமை, நேர்மை ஆகியவைகள் பற்றிச் சென்னைக்கு வந்திருந்தபோது வெளிப்படையாய்க் கூறிவிட்டுச் சென்றாரே! அவர் மட்டுமா? கனம் ஆச்சாரியாரிடம் பார்ப்பனர்கள் எல்லாம், 'இந்த ஓமாந்தூர் இராமசாமி ரெட்டியார், இராமசாமி நாயக்கரைவிட மேலே போய்விட்டார். இதற்கு உதாரணம் வேண்டுமென்றால் ரெட்டியாரை அடிக்கடி இராமசாமி நாயக்கரும், அவரது திராவிடர் கழகத்தாரும் புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள்; எழுதுகின்றார்கள்' என்று கூப்பாடு போட்டதற்கு, என்ன சொன்னார் தெரியுமா ஆச்சாரியார்? 'அட பாவிகளா! திராவிடர் கழகத்தாரும், இராமசாமி நாயக்கரும் புகழும் அளவுக்கு ஆட்சி நடத்துகிறார் என்றால், அது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியையல்லவா அளிக்கிறது? அந்த ஒரு மந்திரியையாவது அவர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்களே, அதுவரை நமக்கு இலாபமல்லவா? ரெட்டியார் மிகச் சாமர்த்தியமாகச் சமாளித்து எப்படியோ ஆட்சி நடத்துகிறார். அவருக்கு ஒன்றும் தொல்லை விளைவிக்காதீர்கள். ரெட்டியாரைப் பதவியிலிருந்து தள்ளினீர்களோ தீர்ந்தது; அதிலிருந்து வீண்வம்புதான் ஏற்படும்' என்று பார்ப்பனர்களிடமும் அவர்களது ஆட்சி களிடமும் எச்சரித்து அனுப்பியிருக்கிறார்.

அவ்வாறிருந்தும் ஓமாந்தூராரை அவர்கள் விட்டபாடில்லை. கடைசியாக, அவரே பதவியிலிருந்து, அதாவது போட்டியிலிருந்து விலகிவிட்டார். எனினும், அவருக்குப் பதிலாக ஒரு திராவிடரே வரமுடிந்ததேயன்றிப் பார்ப்பனர் வரமுடியவில்லை; இனி முடியவும் முடியாது. ஆனால், இப்போது வந்துள்ள முதல்வர் அவரது கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறாரோ, அல்லது சுயநலக்காரரின் ஆதிக்க ஆணவங்களுக்கு விட்டுக் கொடுத்து விடுவாரோ என்பதைச் சற்று நாம் பொறுத்திருந்து பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

இவைகளை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால், இராமசாமி ரெட்டியார் இவ்வளவு ஒழுங்காக நடந்துவந்தும் பதவியிலிருந்து வெளியேற வேண்டியிருக்கிறதென்றால்—இன்றைய ஆட்சி முறைக்கும் நாணயத்திற்கும் சம்பந்தம் இல்லையென்றல்லவா அது எடுத்துக்காட்டுகிறது? அப்பேர்ப்பட்ட இடத்தில் நாங்கள் போய் உட்கார்ந்தால்மட்டும் என்ன சாதித்துவிட முடியும்? இராமசாமி ரெட்டியாராவது கிரண்டாண்டுக் சமாளித்தார். நாங்கள் கிரண்டு நாட்கள் இருக்கமுடியாதே! அல்லது, நாங்களும் சுயநலக்காரர்களாகிவிட்டால், பதவியும் பட்டமும் பெரிதென்று மானத்தைவிட்டு வயிறு நிரப்பலாம்.

எனவேதான், நாங்கள் காங்கிரசுக்கு அரசியல்விரோதிகளல்ல என்பதும், எங்களுக்கு அரசியலைப்பற்றி அக்கறை கிடையாது என்றும் விளக்கமாகவும், உறுதியாகவும் கூறி வருகிறோம். அதுமட்டுமல்ல, இன்றைய ஓட்டர்களின் எண்ணிக்கை 100-க்கு 10 தான் ஆகும்; அதாவது படித்தவர், பணக்காரர்கள். இந்த ஓட்டர்களால் மட்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டசபை உறுப்பினர்கள், மந்திரிகளே இவ்வாறிருக்கையில், வரப்போதும் தேர்தலில்

வயது வந்தவர்க்கெல்லாம் ஒட்டு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது! அதாவது, திருடன், காலாடித் தனம் செய்பவன், எதற்கும் அருகதையற்றவன், பாமரர் ஆகிய அனைவருக்கும் ஒட்டு. இவர்கள் எப்போர்ப்பட்டவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள் என்பதைச் சற்று நடுநிலையிலிருந்து யோசித்தால், நான் ஏன் அரசியல் வேலை முக்கியமல்ல என்று கூறுகிறேன் என்பது விளங்கும்.

தோழர்களே! நான் இவ்வாறு கூறுவதால் படித்தவர்களுக்கும், பணக்காரர்களுக்கும் மட்டுமே ஒட்டு இருக்கவேண்டும், மற்றவர்களுக்குக் கூடாது என்று நான் சொல்வதாகச் சிலர் தவறாகக் கருதக்கூடும். பாட்டாளி மக்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் உள்ள உயரிய ஒரே சக்தி அவர்களுக்கிருக்கும் ஒட்டு முறை ஒன்றுதான். ஆனால், அதை உபயோகிக்கும் அறிவு வளர்ச்சி பெறாமல் ஒட்டர்களாக மட்டுமிருந்தால் பொதுஜன சர்க்கார் ஏற்படாது என்பதுடன்—அதற்குப் பதிலாக, 'ஜனநாயகம்' என்னும் பேரால் காட்டுமிராண்டித்தனமான அக்கிரம ஆட்சிதான் ஏற்படும். ஓரளவு இன்று அதன் அறிஞரிகளையும் கண்டுவருகிறோம்.

எனவே, திராவிட இயக்கத்தினராகிய எங்களது முதல் வேலையாக மக்களிடையே யுள்ள மடமையை, அறிவின்றமையை ஒழித்து அவர்களை அறிவுள்ள மக்களாக்குவதற்காகப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் பின்னரே மக்கள் தங்களின் தேவைகளை அறிந்து, அதற்கேற்ற ஆட்சியாளரையும் தேர்ந்தெடுக்க முடியும் என்பதே எனது கருத்தாகும். இந்தநிலை ஏற்படாத வரை அரசியல் வேலையென்பது ஒரு சுயநலக் கூட்டத் தாரின் சொந்த நலனுக்குகந்ததாகவே முடியும் என்பது உறுதி. இதன் காரணமாகத்தான் நான் மக்களிடையே முதன் முதலில் சமுதாய விழிப்பை, வளர்ச்சியை உண்டாக்கப் பாடுபட்டுவருவதின் கருத்துமாகும்.

அன்பர்களே! நம் நாட்டு அரசியல் பற்றி மட்டுமல்ல, இந்திய அரசியலைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். எவ்வளவு கேவல நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது! உலகிலே எல்லா நாடுகளும் முடி அரசிலிருந்து விடுபட்டு வரும் இது சமயத்தில், இந்திய நாடானது முடியரசின் கீழ் ஒர் குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்துடையதாக ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, உலகில் பெரும்பாலும் அரசர்களை அதிபதியாகக் கொண்ட நாடுகள் இன்று கிடையாது. பாகிஸ்தான், சிலோன் போன்ற நாடுகள் பிரிட்டிஷ் மன்னரின் ஆதிபத்தியத்திற்கு உட்பட்ட நாடுகளாகிவிட்டன; அதிலே இந்தியாவும் ஒன்று. ஆனால் அதை மறைக்க, இந்தியாவுக்கு மட்டும் தனிச் சலுகை, விரைவில் குடியரசாகிவிடும் என்றெல்லாம் பித்தலாட்டங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

இந்தக் குடியேற்ற நாட்டந்தஸ்துக்காகவா இவ்வளவு தியாகம் செய்தனர் என்று கேட்கிறேன். அக் காலத்தில் மிதவாதிகள் கேட்டுவந்த குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்துக்கு, இன்று சுயராஜ்ய வீரர்—பொதுவுடைமை வீரர் ஜவஹர்லால் இந்தியாவைக் கொண்டுவந்து விட்டார். இது எவ்வளவு கேலிக்கூத்து என்பதை அரசியலிலே ஞானமுள்ளவர்கள் மட்டுமே ஒப்புக்கொள்வர்.

இவ்வாறு இந்தியாவை டெல்லி சர்க்கார்—மன்னரின் ஆதிபத்தியத்திற்குட்பட்ட நாடாக்கக் காரணம் என்ன! 'தனக்கு கிரண்டு கண் போனாலும், எதிரிக்கு ஒரு கண் போகட்டும்' என்று கூறுவார்களே, அம் மாதிரியாக—இந்தியாவில் ஒவ்வொரு ஊனும் தங்களின் உரிமையாகிய 'தனி அரசு' கேட்கின்றது. குறிப்பாக நாம் திராவிட நாடு தனித்து சுய ஆட்சி பெற வேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்வது, வடநாட்டு ஆதிக்கத்திற்குப் பெரும் தலைவலியாயிருக்கிறது. 'தென்னாட்டினர் தங்களது உரிமையைப் பெற விரும்பி விட்டால், ஏற்கனவே வடநாட்டில் இருக்கும் கொந்தளிப்பையே சமாளிக்க முடியாது தவிக்கும் நாம், தென்னாட்டினரை வெல்ல முடியாது' என்று கருதியே, பிரிட்டிஷாரின் ஆதிபத்திய உறவைக்கொண்டு தென்னாட்டினர்களை அடக்கியாளலாம் என்ற சிந்தனை

கொண்டு, பாகிஸ்தான், சிலோன், தென்னாப்பிரிக்கா நாடுகள் போன்று இந்தியாவும் ஏகாதிபத்திய முறைக்கு அடிமைப்பட்டுவிட்டது. இந்த இலட்சணத்திலுள்ள அரசியலைப்பற்றி நாம் என்ன செய்வது!

எனவே, மக்களுக்குச் சற்று பயனுள்ள காரியமான சமுதாயத் தொண்டிலாவது பாடுபட்டால், அதன் மூலம் காலாகாலத்தில் நாடு சீர்திருந்தும் என்ற நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் கொண்டே, திராவிடர் இயக்கம் அத் துறையில் பாடுபட்டு வருகின்றது. இதை, காங்கிரஸ் திராவிடர்கள் அறிந்து—எங்களுக்கு எதிரிகளாகவும், பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமைகளாகவும் கிராமம்—நம் மக்களின் உண்மை விடுதலைக்கு உழைக்க முன்வர வேண்டுகிறேன்.

[சுரோட்டில், 7-5-1949-ல் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 14-5-1949]

தாய்மாரீசனே! தோழர்களே!

திராவிடர் கழகம் நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருகின்றது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இது 35 ஆண்டுகளாகத் தொண்டாற்றி வருகிற ஒரு ஸ்தாபனம். நான் வேண்டுமானால் இதில் தலைமைப் பதவிக்கு வந்து பத்தப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இருக்கலாம். 1938-ல் வந்தேன். அதற்கு முன்னாலே 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி' என்ற பெயரால் இது இருந்துவந்தது. 1916-லிருந்து 'தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம்' என்ற பெயரில் தொண்டாற்றி வந்தது. அந்தத் தொண்டைப் பின்பற்றியே, இன்னும் கொஞ்சம் முன்னேற்றக் கொள்கைகளைக் கொண்டு இப்பொழுது வேலை செய்து வருகிறது.

இப்பொழுது திராவிடர் கழகம் என்னுடைய தலைமைக்கு வந்தபிறகு நான் துணிவாகவே மூன்று கொள்கைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து இருக்கின்றேன்.

முதலாவது கொள்கை, இந்த நாட்டிலே இருக்கிற மனித சமுதாயத்திலே உள்ள உயர்வு, தாழ்வு; அதற்கு ஆதாரமான வருணாசிரம தர்மம்; அதை ஆதரிக்கின்ற மதம், சாஸ்திரம், புராணங்கள்; இவைகளினாலே கற்பிக்கப்பட்ட கடவுள்கள் ஆகியவை ஒழிய வேண்டும் என்பது முதல் கொள்கையாகும்.

அது எதற்காக என்றால், அந்தக் கடவுள்களும், சாஸ்திரமும், மதமும்தான் பார்ப்பான், பறையன், சூத்திரன் என்றெல்லாம் சொல்லும்படியான முறைகளைக் கற்பித்து இருக்கின்றன. ஆகவே, அவை அடியோடு ஒழிந்தாக வேண்டும் என்று சொல்கின்றேன். இதை, நாங்கள் சுயமரியாதை இயக்கம் என்று துவக்கியபோது ஒரு கொள்கையாக வைத்துக்கொண்டோம்.

இரண்டாவது கொள்கை, எங்களுடைய நாடு விடுதலை அடைய வேண்டும் என்பது தான். நாம் யாவருமே—காங்கிரசுக்காரர்கள் உட்பட, முன்பு, நம்முடைய மாநிலம் சுயாட்சி பெற்றிருந்தால் போதும்; வெள்ளைக்காரர்களுடைய ஆட்சியைப் பற்றிக் கவலை இல்லை என்று நினைத்தவர்கள். பிறகு, வெள்ளைக்காரர்கள் போவதாய் இருந்தாலும் சரி; போகாமல் இருந்தாலும் சரி; நாம் நமக்கு மாநில சுதந்திரம் வேண்டும் என்றோம்; பிறகு அவர்களை வெளியேற்றி நம்முடைய நாடு விடுதலை பெறவேண்டும் என்று சொன்னோம். இப்பொழுது வெள்ளைக்காரன் போய்விட்டான். ஆனாலும், நாம் இன்னும் அடிமைகளாக இருக்கிறோம். நம்முடைய மாகாணத்திற்கு—இராச்சியத்திற்கு சுய ஆட்சி இல்லை. ஆதலால், நம் மாநிலம் விடுதலை பெற்றாக வேண்டும்.

வெள்ளையன் இருக்கும்போதே, நம்முடைய நாடு மற்ற மாகாணங்களைப்போல் இல்லாமல் தனி நாடாக (இராச்சியமாக) புரண சுயேச்சையாக இருக்கவேண்டும் என்று 1938-லேயே ஆரம்பித்தோம். அதாவது, திராவிட நாடு அல்லது தமிழ்நாடு ஒரு தனி நாடாக

இருக்கவேண்டும் என்று கூறி வந்தோம். இந்த நாட்டிற்கும் வெள்ளைக்காரனுடைய மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் சம்பந்தம் இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னோம். அந்தக் கொள்கைப்படியே இன்றையதினம் திராவிட நாடு தனி நாடாக வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம்.

இந்தச் சென்னை மாணாண்ம் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு உட்பட்ட பல கிராமியங்களைப்போல இது ஒரு கிராமியம் என்று இருக்கக்கூடாது.

நாம் பூர்ண சுயேச்சை உடைய தனி கிராமியமாக இருக்கவேண்டும்.

நாம் கேட்பது—பர்மாவைப் போல, இலங்கையைப் போல, பாகிஸ்தானைப் போல ஒரு தனிநாடு கேட்கின்றோம். அந்தப்படிக்கே ஆகித் தீர்வேண்டும். இது நம்முடைய கிரண்டாவது கொள்கை ஆகும்.

மூன்றாவதாக, இந்த கிரண்டு காரியமும் ஆகிறவரையிலே நம்முடைய சமுதாயத்திலே வருணாசிரம முறைப்படி வகுத்துள்ள வகுப்பு மக்கள் (பார்ப்பனர், சூத்திரர், பஞ்சமர்) விகிதப்படி வகுப்பு உரிமை தரப்படவேண்டும்.

நாம் இப்பொழுது சர்க்கார் கணக்குப்படி இந்துக்கள் என்ற கூட்டத்திலே மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிறோம்.

இந்த மூன்றையும் வைத்துக்கொண்டாலும் சரி; பார்ப்பனர் அல்லாதார் யாவரும் ஒன்றே என்று வைத்துக்கொண்டாலும் சரி—அவரவர்களுடைய விகிதாச்சாரப்படி அவர்களுக்கு இடம் அளிக்கவேண்டும்.

பார்ப்பனர்கள் அவர்கள் எண்ணிக்கைப்படி 100-க்கு கிரண்டே முக்கால் எடுத்துக் கொள்ளட்டும்; எங்களுக்கு மீதி விகிதாச்சாரப்படி—கிட்டத்தட்ட 75, 80 விகிதம் கொடுத்துவிட வேண்டும்; பஞ்சமர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் சுமார் 15 விகிதம் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்கும் பிரித்து, அந்த விகிதப்படிக்கே கொடுத்துவிடவேண்டும்.

அந்தந்த சாதியை எடுத்துக்கொண்டாலும் நாம் ஒன்றும் பயப்படவேண்டியதில்லை. அந்தப்படியான நிலைமை நமக்கு ஏற்படவேண்டும். நமக்கு ஆகவேண்டியது எல்லாம் இந்த மூன்று கொள்கைகள் வெற்றியடைய வேண்டுமென்பதேயாம்.

[சென்னை திருவல்லிக்கேணி கடற்கரையில், 25-2-1951-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 1-3-1951]

5. கறுஞ்சட்டை அணியுங்கள்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இனி, திராவிடர் கழகத்தைப்பற்றியும் கூறவேண்டும். திராவிடர்கழகக் கொள்கைகளை விளக்குமுன்னால், கறுஞ்சட்டை ஸ்தாபனத்தின் விது விதிக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றும் தடையுத்தரவு குறித்து சில கூறவிருப்புகிறேன். நமது மாகாண சர்க்கார், ‘கறுஞ்சட்டை ஸ்தாபனம் சட்ட விரோதமான ஸ்தாபனம்’ என்று பிரகடனப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அம் மாதிரி ஸ்தாபனமொன்றும் திராவிடர்கழகத்தின் சார்பாகவோ தனிப்பட்ட தன்மையிலோ இல்லை. ஆனால், ஒரு காலத்தில் பொதுக்கூட்டங்களின் போதும், மாநாடுகளின்போதும் தொண்டர்களாயிருந்து பணியாற்ற ஒரு கறுஞ்சட்டைக் கூட்டத்தை ஏற்படுத்துவது நலமென்று கருதி, ஒரு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து அறிக்கைவிட்டோம். அதையொட்டி அக்கூட்டத்தில் இருந்து தொண்டாற்ற விரும்பும் தோழர்களைச் சில கேள்விகள் கேட்டோம். ‘உங்களால் கழகத்துக்கு

முழுநேரத் தொண்டாற்ற முடியுமா? அல்லது தேவைப்பட்ட நேரத்தில்தான் தொண்டாற்ற முடியுமா?’ என்று கேட்டோம். ‘முழுநேரத் தொண்டர்களாயிருப்பதால் உங்களுக்கு ஏதாவது ஊதியம் வேண்டுமா? அல்லது உங்கள் வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுக் கொண்டு தொண்டாற்றவீர்களா?’ என்று பல தகவல்கள் கேட்டோம். அத் தகவல்கள் சரிவர வந்து செருவதற்குள் நம் முயற்சியைக் கைவிட்டுவிட்டு, கறுப்புச் சட்டையை நம் இயக்கச் சின்ன மாக்கி, சிலருக்கு அதை சில சமயங்களுக்கு அவசிய உடையாக்கிவிட்டு, திராவிடர்கள் யாவரும் பிறவி இழிவுக்காக அவமானப்படும், துக்கப்படும் அறிகுறியாக—திராவிடர் கழகத் தோழர்கள், தாய்மாரர்கள், இளைஞர்கள் அனைவரும் கறுஞ்சட்டை அணிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டுகோள் செய்தோம்.

அந்தத் தெளிவை நன்றாய் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்ததோடு, மாநாட்டிலும், அந்தப்படியே தீர்மானம் செய்தோம். நிர்வாகசபை அங்கத்தினர்கள் யாவரும் கட்டாயமாக கறுப்புச் சட்டை அணிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று கூறினோம். இதுவும் அக் காலத்திய—ஒரு ஆண்டுக்கு முந்திய நடவடிக்கை ஆகும். பொதுமக்களையும் வேண்டினோம்; இளைஞர்களையும், கழக அனுதாபிகளையும் கறுஞ்சட்டை அணிந்து கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொண்டோம். பத்திரிக்கை வாயிலாகவும், பொதுக்கூட்ட வாயிலாகவும், தவறாமல் ஒவ்வொரு கூட்டத்திலும் அதற்கு விளக்கங்கூடக் கூறிவந்திருக்கிறோம். சட்டத்தில், சாஸ் திரத்தில், சம்பிரதாயப் பழக்க வழக்கத்தில், கோயில் முறையில், சாதி முறையில் நமக்கு இருந்துவரும் இழிவை எடுத்துக்காட்டினோம்—அதன் அறிகுறியாக கறுப்பென்றோம். அந்த இழிவை அழிக்க முயற்சி எடுத்திக்கொள்ளத் தீர்மானித்துவிட்டோம் என்பதைக் காட்ட கறுஞ்சட்டை அணியுங்கள் என்றோம். யாராவது, ‘ஏனப்பா கறுஞ்சட்டை அணிந்து கொள்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டால், ‘நான் என்னமோ சட்டப்படி, சாஸ்திரப்படி சூத்திரனாம்; பார்ப்பனின் தாசி மகனாம்; அப்படி இருக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. அது எனக்கு அவமானமாக, துக்ககரமானதாக இருக்கிறது. அந்த இழிவை உணர்ந்திருக்கிறேன். அதைப் போக்கிக்கொள்ள முயற்சிப்பேன் என்பதன் அறிகுறியாக இதை அணிந்துகொள்கிறேன்; உனக்கும் அவமானமாயிருந்தால் அணிந்துகொள்; அப்படி உனக்கு மானமில்லையானால் கறுப்புச் சட்டை அணிந்துகொள்ள வேண்டாம்’ என்று பதில் கூறும்படியும் தெரிவித்தோம்.

யாராவது, ‘என்னடா, இழிவுக்குப் போகின்றவன் மாதிரி கறுப்புடை அணிந்திருக்கிறாயே; அல்லது நீ என்ன திருட்டுப்பயலா!’ என்று கேலிசெய்தால், ‘இது ஒன்றும் அப்படி அல்லப்பா; இழிவு போக்கும் முயற்சியின் அறிகுறியானப்பா இந்தக் கறுப்புச் சட்டை; கறுப்புடை அணிந்துகொள்வதற்காக என்னைச் சாவுக்குப்போகிறவன் என்றோ, திருடப் போகிறவன் என்றோ கூறினால், கறுப்புடை அணிந்து கோர்ட்டுக்குச் செல்லும் வக்கீல் எல்லாம் என்ன இழிவுக்கார போகிறார்கள்! அல்லது, திருடத்தான் போகிறார்களா! கோர்ட்டில் கறுப்புடை அணிந்து நீதி வழங்கும் நீதிபதிகள், வெயிலுக்குக் கறுப்புக் குடை பிடித்துச் செல்வோர்—பள்ளி ஆசிரியர் இவர்கள் எல்லாம் என்ன, இழிவுக்குப் போகிறார்கள்! கறுப்புடையணிந்து பட்டம் பெறும் பட்டதாரிகள் எல்லாம் திருட்டுத்தனத்திற்காகவா பட்டம் பெறுகிறார்கள்!’ என்றெல்லாம் கேளுங்கள் என்று கூறினோம். அதைக் கேட்ட மக்கள் பெருவாரியாகக் கறுஞ்சட்டை அணிய ஆரம்பித்தனர். குறிப்பாக இளைஞர்கள் பலர் உற்சாகத்தோடு அணிந்து கொண்டனர். கறுப்புச் சட்டை அணிந்து செல்வதை ஒரு பெருமையாகக்கூடப் பலர் கருத ஆரம்பித்து விட்டனர்.

இதைக் கண்ட இழிவிலாதவர்களும், மற்றவர்களை இழிவுபடுத்தி வாழ்பவர்களுமான சுபநலக் கூட்டம் ஆத்திரப்பட்டு, இதை ஒழிக்கவேண்டுமென்று முயற்சித்தது. அதற்குக் கையாளாக இருக்கும் காங்கிரஸ் சர்க்கார் ‘கறுப்புச் சட்டைப் படை’ ஒன்று இருப்பதாகக் கற்பனை செய்து தடை உத்தரவு போட்டுவிட்டது.

உண்மையாகவே இது ஓர் படைமையமட்பாடுமானால் இதில் வயது முதிர்ந்த கிழவி களும், சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும் சேர்ந்திருக்க முடியுமா? இன்று கறுப்புடை அணிந்திருக்கும் இந்தனை பேர்களுக்கும் இந்தப் படையில் இடமிருக்குமா? இவ்வியலி நிக் வேண்டுமென்று எத்தனை பேர் முன்வந்தள்ளார்கள் என்பதை மக்கள் அறியவேண்டும்; அதன் மூலமாக கியக்கத்தின் உண்மைத் தன்மை மக்களுக்குத் தெரியவேண்டும் என்பதற் சாகத்தான்—மேலும் மேலும் கறுஞ்சட்டை அணிந்துகொள்வதை வற்புறுத்தி வந்திருக்கிறோம். கறுப்புத்துணி தாராளமாய்க் கிடைத்திருந்தால் இன்று பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் கறுப்புடை அணிந்திருப்பார்கள். இந்தக் கறுஞ்சட்டைக்கு எந்த ஒரே ஒரு மாதிரியையும் (Model) குறிப்பிடவில்லை. 'யார் வேண்டுமானாலும்—எந்த மாதிரிச் சட்டையை வேண்டுமானாலும் அணிந்துகொள்ளலாம்' என்றும், 'பெண்கள் ஒரு கிரவிக் கையாவது அணியட்டும்' என்றும் கூறினோம்.

கறுஞ்சட்டை அணிபவர்களை யாருக்காவது தொல்லை கொடுக்கும்படியோ, யாரையாவது துன்புறுத்தும்படியோ நாங்கள் கூறியது இல்லை. அவர்களை ஏதாவது ஒரு ஆயுதத்தையோ, தடியையோ, வேறு அறிகுறியையோ வைத்தக்கொள்ளும்படியும் நாங்கள் கூறியதில்லை. அவர்களைத் தெருவில் நிறுத்தி கவாத்துப் பழகும்படியும் நாங்கள் கூறவில்லை. அதற்கான பயிற்சியாளர்களை, பயிற்சிக்கூடமோ நாங்கள் வைத்திருக்கவில்லை. எங்காவது மகாநாடுகள், பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்த அழைக்கப்பட்ட தலைவருக்கு ஊர்வலம் நடைபெறாமானால், அங்கு கறுப்புடை அணிந்துள்ள தோழர்கள், சிறுவர்கள், தாய்மார்கள் யாவரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக வரிசையாக நின்று ஊர்வலம் செல்வார்கள். ஒரு சில இடங்களில் உற்சாகத்திற்காக, வந்துள்ள தலைவர்களைத் தம்முடன் நிறுத்திப் 'போட்டோ' எடுத்துக்கொள்வார்கள். தங்கள் ஊர்வலத்தைக் 'கறுஞ்சட்டைத் தொண்டர் ஊர்வலம்' என்று பல மாதிரியாய்ப் பெயரிட்டு அழைப்பார்கள். இவ்வளவுதானையொழிய இவர்கள் ஒருபோதும் பலாத்காரத்தில் இறங்கியதாகவோ, அல்லது எப்போதேனும் இவர்களுக்குப் பலாத்கார உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்டதாகவோ யாராலும் கூறமுடியாது.

இப்படி ஒரு தொண்டர் கூட்டத்திற்கு 'படை', 'சேனை' என்று பெயர் வைத்தக் கொள்வதுகூட, சாதாரணமாகத் தவறுதலாகக் கருதப்படுவதில்லை. 'சால்வேஷன் ஆர்மி' (Salvation Army) என்று ஒரு அமைப்பு இன்றும் இருந்துகொண்டுதான் வருகிறது. 'ஆர்மி' அல்லது 'சேனை' என்று பெயர் வைத்தக்கொண்டிருப்பதற்காக அவர்களை யாரும் சட்ட விரோதமானவர்களென்று பிடித்துவிடவில்லை. நம் கறுஞ்சட்டைத் தோழர்கள் விளையாட்டுக்களக்கூட தடி எடுத்தப் பழகியதில்லை; அப்படிப் பழகுவது கூட சாதாரணமாகக் குற்றமாகக் கருதப்படுவதில்லை. உதாரணமாக 'பாய்ஸ் ஸ்கவுட்' 'இளம் சாரணர்கள்' தடி வைத்தக்கொண்டுதான் பழகுகிறார்கள். அப்படி எல்லாம் இருக்க, தடி, கவாத்து, ஒன்றுபோன்ற உடை (யூனிபார்ம்), ஸ்தூபனம் இல்லாததற்கு இப்படி ஒரு தடையுத்தரவு போடுவதென்றால்—சர்க்கார் இக் கழகத்தின்மீது, இதை அழிக்கவேண்டுமென்று கண் வைத்து இருப்பதாகத்தானே அர்த்தம்? பழைய மக்களுக்கு திராவிடர் கழகத்தின்மீது அனாவசியமான பீதியை உண்டாக்குவானேன்? அவர்களுக்கு எங்கள் கழகத்தின்மீது வெறுப்பு ஏற்படும்படி செய்வானேன்?

இதனால் சர்க்காருக்கு ஏதாயினும் இலாபமாவது உண்டா? சர்க்காருக்கு இந்தக் கறுஞ்சட்டைத் தோழர்களால் ஏதாவது தொல்லை விளைவிக்கப்பட்டிருக்கிறதா? சர்க்காருடைய குறைகளை எடுத்தக் கூறத் திருந்தும்படி செய்துவருபவன் நான். அதுவே தான் திராவிடர் கழகத்தின் நோக்கம். அச்சிந்தனை வேண்டுமானால், சர்க்காருக்கும் அதிருப்தியைக் கொடுப்பதாக இருக்கலாம். அப்படி இருந்தால் தைரியமாகச் சொல்ல வேண்டாமா, 'கிணியெல்லாம் நீ இப்படி அறிவுடன் பேசாதே!' என்று. சட்டசபையில் சட்டசபை மெம்பர்கள் இந்த சர்க்காரை, மந்திரிகளை, சிப்பந்திகளை, காங்கிரஸ் நண்

பர்கள் யோக்கியதைகளைப் பேசுகிற அளவில்—பத்திரில் ஒரு பங்குகூட நாங்கள் பேசவில்லை. அவர்களை விட்டுவிட்டு எங்கள் மீது, என்னமோ சட்டம் போட அதிகாரம் இருக்கிறதென்று—என்னென்னமோ மூட்டாள்தனமான தடை போட்டுப் பூச்சாண்டி காட்டுவது ஆண்மையும், பொதுஜன ஜனநாயக சர்க்கார் என்பதற்கு யோக்கியமுமாகுமா? எவனோ ஒருவன் கூறக்கொண்டானாம், மூன்று கோட்டைகளை ஒரே அடியில் பிடித்து விட்டதாக! 'எங்கேயப்பா அவை?' என்றால், 'அவையெல்லாம் ஆகாயத்தில் இருக்கின்றன' என்றானாம். அதைப்போலல்லவா முடிந்துவிட்டன, சர்க்கார் தடை உத்தரவின் விளைவுகளும்!

சர்க்கார் களவு கண்டிருக்கலாம்—ஒரு சடையுத்தரவு பிறப்பித்துவிட்டால் இவர்கள் ஆத்திரப்பட்டு ஏதாவது செய்வார்கள்; அதையே சாக்காக வைத்தக்கொண்டு திராவிடர் கழகத்தையே அடியோடு கலைத்துவிடலாம் என்று. நாங்களென்ன மடையர்களா? நம் ஆட்களை நம்மவளையே கொண்டு அடிக்கச் செய்ய! தடையுத்தரவு பிறப்பிக்குமுன் உனக்கு அறிவிருந்தால் சிந்தக்க வேண்டாமா? இந்த கியக்கம் எத்தனை காலமாக இருந்து வருகிறது? இதுவரை எந்தெந்த இடத்திலாவது, சர்க்காருக்கு ஏதாவது தொந்தரவு கொடுத்திருக்கிறதா என்று?

நமக்கு வேண்டுமானால் சர்க்கார் எவ்வளவோ தொல்லை கொடுத்து இருக்கிறது. மதுரையில் நடந்த கறுஞ்சட்டை மாநாட்டின்போது சில காலிகளால் எங்கள் பெரிய பந்த லுக்கு, பட்டப்பகல் 12-30 மணிக்குத் தீ வைக்கப்பட்டபோது—ஜில்லா குப்பிரண்டெண்டு முறல் அதிகாரிகள், மாஜிஸ்ட்ரேட் அனைவருந்தாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள், ஒழுகாகத் தீ மூட்டப்படுகிறதா என்று. கொஞ்சம் தடுத்திருந்தால்கூட அன்று ஒரு 50 ஆயிரம் ரூபாய் பொருள் சேதம் ஏற்பட்டிருக்காது. ஏனென்று ஆட்சியாளர்கள் கேட்டதுண்டா? ஏதோ விசாரணை ஒன்று தலைவர்கள் நடத்தினார்கள். அதன் முடிவு என்ன என்று கேட்டால், 'அது கிரகசியம், சொல்ல முடியாது' என்று கூறிவிட்டார்கள். சம்பத்தில் சங்கீதமங்கலத்தில் எங்கள் கழகத் தோழர்கள் காங்கிரஸ் காலிகளால் அடித்த துன்புறுத்தப்பட்டனர். போலீஸார்கூட தமது F. I. R. புத்தகத்தில் குற்றவாளிகளைப் பதிய செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் என்றாலும், அவர்கள்மீது எதுவும் நடவடிக்கை எடுத்தக்கொள்ளப்படவில்லை. சேலத்தில் சில காலிகளால் சோடா புட்டி வீசப்பட்டு எங்கள் தோழர் ஒருவருக்குக் கண்ணில் காயம்பட்டு 20 நாள் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தார்; முடிவில் கண்ணை இழந்தார். அதற்காக 'Nuisance charge' செய்து 2 ரூபாய் அபாயம் விதித்தார்கள். அண்ணாமலை காலேஜில் திராவிடர் கழக மாணவர்களை நடுச் சாமத்தில் போலீஸை வைத்தக்கொண்டு அடித்தப் புடைத்து, கடைசியாக அடித்தவர்கள் மீதுள்ள பிராந்த வாயஸ் வாங்கிக்கொண்டு, உதைபட்டவர்கள்மீது கேசு நடக்கிறது. வேறு எந்த மகைசாதி அரசாங்கமாவது இப்படிப்பட்ட கொடுக்கோல் ஆட்சி நடத்தினால்? இவ்வளவையும் நாங்கள் பொறுத்துக் கொண்டுதானே வந்திருக்கிறோம்!

எங்கள் கழகத் தோழர்கள் சிவ் ஆத்திரப்படுமப்போதுகூட, 'ஆத்திரப்பாடார்கள்; ஆத்திரப்பட்டால் கிரண்டு கட்சியிலும் அடிபடுபவர் நம்மவராகத்தான் இருக்க நேரிடும்; ஆகவே, சமாதானமாக நடந்து காங்கிரஸ் திராவிடத் தோழர்களின் அன்புக்கும் பாத்திர மாருக்கள்' என்றுதானே அவர்களுக்குச் சமாதானம் கூறி வந்திருக்கிறோம்! இதை யாராவது இல்லையென்று கூறமுடியுமா? இந்த உண்மையெல்லாம் சர்க்காருக்குத் தெரியாமலா இருக்கிறது? அல்லது, எங்கள் நடத்தையாவது இதற்கு யாறுபட்டிருந்தது என்று யாராவது கூறமுடியுமா? தெரிந்திருந்தும் ஏன் இந்த வீண்வேலை? கனம் சுப்பாயயர் அவர்கள், 'பலாத்காரத்தைக் கையாளாத யாரையும் நாங்கள் வீணாகத் தொல்லை கொடுக்கப்போவதில்லை' என்று வாடுனாவிடப் பேச்சில் கூறினார் என்று கேட்டு அவருடைய நல்லெண்ணத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு, அதற்காக அவரைப் பாராட்டி

மெமோரியல் ஹாலில் பேசிவிட்டு வீட்டிற்குப் போகிறேன்; அங்கு தந்தி வந்துசேருகிறது, திருவண்ணாமலையில் நுந்து. 'கறுஞ்சட்டை போட்டுக்கொண்டு இருந்ததற்காகவும்— கழகத்தில் கறுப்புக் கொடியை இறக்காததற்காகவும், கழகத்துக்கு வந்து, ஆறு தோழர்கள் கைதியாக்கப்பட்டு வாரியல் ஏற்றிச்செல்லப்பட்டார்கள்' என்று. கைது ஏன்? சர்க்காருக்கு, மந்திரிக்கு, போலீசுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க வேண்டுமென்றா அவர்கள் கறுஞ்சட்டை அணிந்திருந்தார்கள்? அல்லது, அவரைப் பயமுறுத்தவேண்டுமென்று கறுப்புக் கொடி பறக்க விட்டிருந்தார்களா? எதற்காக அவர்களைக் கைதியாக்கி இருக்கவேண்டும்? எந்த அடக்குமுறைக்கும் சமாதானத்தோடு உட்பட்டு விடுவதுதானே எங்கள் வழக்கம்! இராஜ கோபாலாச்சாரியார் ஆட்சியில் கூட நாங்கள் எதிர் வழக்குக்கூட ஆடியதில்லையே! அடக்கியே ஆள்வதென்று நீங்கள் தீர்மானித்திருந்தால் அதற்கு ஒருமுறை வேண்டிய தில்லையா! இன்று நிர்வாகக் கமிட்டி கூட்டப்போவதறிந்து எத்தனை தோழர்கள் எனக்கு எழுதி இருந்தார்கள் தெரியுமா! 'எதுவும் பயங்கொள்ளித்தனமாகத் தீர்மானித்து விடாதீர்கள்; உங்களுக்குப் பயமாயிருந்தால் சற்று விலகியிருந்தாவது, எங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள எங்களை அனுமதித்துவிடுங்கள்' என்று. இவற்றைக் கமிட்டி அங்கத்தினர்களுக்குக் கூட நாள் படித்துக் காட்டவில்லை யென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? எப்படியும் சமாதானமாக, அமைதியாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பார்த்தால் ஆட்சியாளர்கள் அதற்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள் போல் இருக்கிறதே! இதுதான் காந்தி பேரைச் சொல்லிக்கொண்டு பதவிக்கு வந்த யோக்கியர்கள் நடத்தை? ஒரு கட்சியால் தங்கள் பதவிக்கு ஆபத்து நேரும் என்று கருதினால், அதை இப்படித்தானா காட்டிக் கொள்ளவேண்டும்? அதுவும், காந்தியாரைக் கொன்று கரைத்து விட்ட ஒரு மாதத்திலேயா? இந்தப் பதவி என்ன சதமா! பதவி போனபிறகு மக்கள்மூன் தலைகாட்டவேண்டாமா?

காந்தியார் மறைவுக்கு நாள் துக்கப்பட்டது, பெரும்பாலோருக்கு முதலைக் கண்ணீர் ராகவே தோன்றியது; தோன்றினால் தோன்றட்டும். அவர் மறைவுக்கு இனிப்பு வழங்கிய மாபாதகக் கூட்டத்திற்கு வேண்டாமானால் அவர் செத்ததைப்பற்றிக் கவலை இல்லை; மகிழ்ச்சி கூட அடைந்தது. ஆனால், அவர் துர்மணமடைந்த சேதிபகக் கேட்டதும் எனக்குத் துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை; தலைவலி வந்துவிட்டது; என்ன செய்கிறேன் என்பது கூடப் புரியாமல் நெடுநேரம் 15 சதுரமூள் அறையில் இங்கும் அங்கும் உலவிக் கொண்டிருந்தேன். காரணம் என்ன என்றால், அவரிடம் அந்தரங்கத்தில் எனக்கு இருந்த பற்றுதல், அவர் கொள்கைகளில்—உழைப்பில் இருந்த நலன்கள்; அப்படிப்பட்டவருக்கு இதுதானா கூலி என்ற மனவேதனை—ஆசியவைகளே. அவருடைய முறையில் வேண்டுமானால் அப்பிராய பேதம் பலமாக இருந்தது உண்டு. ஆனால், அவருடைய முக்கியக் கொள்கையில்—அதாவது, சத்தியம், அஹிம்சை, அன்பு ஆசியவைகளில் அப்பிராய பேதம் இல்லையே! அதற்காக மனம் பதறிவிட்டது. இப்போது இங்குள்ள நமது மந்திரிகளிடத்தும் கூடத்தான், எனக்கு ரொம்ப வருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது; இவர்கள் மீது ரொம்பவும் கோபம் கூடத்தான்; பணமும் அதிகாரமும் தான் இவர்கள் இலட்சியமாய் இருந்திருக்கிறதே தவிர இன உணர்ச்சி, மான உணர்ச்சி இல்லையே என்று.

என் மனம் பதறாதா! என்ன இருந்தாலும் ஒரு திராவிட முதன் மந்திரியார் கூடவா—கேவலம் பதவிக்காக இப்படி ஓர் உத்தரவை அனுமதிப்பது என்றும் கோபந்தான். என்றாலும், அவரை ஒரு வைத்தியநாதய்யர் போன்ற பார்ப்பனர் கூட்டுக் கொன்றார் என்றால் என்னால் சும்மா இருந்துவிட முடியுமா? கனம் சுப்பராயன், நம்ம வராக இருந்தும் எங்கள்மீது தடையுத்தரவு பிறப்பித்து விட்டாரே என்று கோபம் எனக்கு எவ்வளவுதான் இருந்தாலும்—அவரை ஓர் வரதாச்சாரி கொன்றுவிட்டார் என்றால் என் மனம் பொறுக்குமா? என்ன இருந்தாலும் நமது காமராஜ் கூடவா இதைத் திருத்தக் கூடாது என்று எனக்கு அவர்மீது வருத்தமிருந்தாலும், அவரை ஓர் கோட்சே கொன்று விட்டால் என்றால் என்னால் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? இயற்கையாகவேனும்

ஆத்திரம் வராமல் இருக்குமா? இது நரசிம்ம ராஜ்யமா? இப்படிப்பட்ட நம்மைப் போய் எதிரிகளாய்ப் பாவித்துச் சட்டமியற்றுவது நியாயமா? ஒரு திராவிடனுடைய பண்பு இதற்கு இடங்கொடுக்கலாமா என்று நீங்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள்!

எதற்காக எங்கள் தோழர்களைக் கைதியாக்க வேண்டும்? எதற்காக நாங்கள் கறுஞ்சட்டை அணியக்கூடாது? எதற்காக எங்கள் கொடிகளை நாங்கள் பறக்கவிடக் கூடாது என்று தெளிவாகவாவது ஆட்சியாளர்கள் கூறவேண்டாமா? 'எழுத்துரிமை உண்டு; பேச்சுரிமை உண்டு' என்று பிரமாதமாய்ப் பேசப்படும் இக் காலத்தில் எங்களுக்குப் பிடித்தமான சட்டையை அணிந்துகொள்ளவும், எங்களுக்குப் பிடித்தமான கொடியைப் பறக்கவிடவும், எங்களுக்குள்ள இழிவை எடுத்துக்கூறி சமாதான முறையில் எங்கள் சமூகத்தைச் சீர்திருத்தம் செய்துகொள்ளவும், அதற்கான பிரச்சாரம் செய்யவும் கூடவா எங்களுக்கு உரிமை இருக்கக் கூடாது? இது என்ன—'தூண் மறைவிலிருந்து வந்து வயிற்றைக் கிழித்த' நரசிம்ம ராஜ்யமா? 'மரத்தின் மறைவிலிருந்து வாலியைக் கொன்ற' ராமராஜ்யமா? நாங்கள் உங்கள் ஆட்சியைப் பிடுங்கிக்கொள்ளப் போகிறோமா? அல்லது உங்கள் பதவிக்கு ஆபத்து விளைவிக்கவாவது நாங்கள் பாடுபடுகிறோமா? எங்களுக்குத் தெரியுமே, அரசியலைக் கைப்பற்றுவதாலும் மந்திரி பதவியைப் பெறுவதாலும் எங்கள் கொள்கைகள் வெற்றியடைய முடியாதென்று! நாங்களே ஆட்சியில் அமர்த்தால் கூட இன்றைய மக்கள் நிலையில், நீங்கள் செய்த அளவுக்குச் சீர்திருத்தம் செய்யக்கூட இன்றைய மக்கள் நிலையில், நீங்கள் செய்த அளவுக்குச் சீர்திருத்தம் செய்யக்கூட இன்றைய மக்கள் நிலையில், நீங்கள் செய்த அளவுக்குச் சீர்திருத்தம் செய்யவும், உங்கள் சீர்திருத்தங்களுக்கு மக்கள் ஆதரவைத் தேடிக்கொடுக்கவும், நீங்கள் செய்யாமல் விட்டுவிடுவதை உங்களுக்கு ஞாபகப் படுத்துவதுமான இவற்றிற்காகத்தானே எங்கள் கழகம் பாடுபட்டு வருகிறது? இதனால்தானே மந்திரிகள் சில சமயங்களில் எங்கள் கழகத்தின் கொள்கைகளைக் கண்டிக்கும்போது கூட நாங்கள் பேசாமல் இருந்துவர வேண்டியிருக்கிறது.

மதுரை, சேலம் சம்பவங்களுக்குப் பிறகு எங்கள் தோழர்கள் அதற்காக மந்திரிகளைப் பகிஷ்கரிக்கும் முறையில் கறுப்புக் கொடி பிடிக்கவேண்டும் என்று கருதியபோது கூட, நாள் அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கவில்லையே! இக் காரணங்களால் நானும் ஓமாந்தாராரும் இரகசியமாக ஏதோ ஒரு பொது இடத்தில் சந்திக்கிறோம் என்ற வதந்தி கூடப் பரவிவிட்டிருக்கிறதே! ஓமாந்தாரார் மந்திரியான பிறகு நாள் ஒருமுறை கூடப் பார்த்ததில்லை. அவர் என்னுடைய பழைய நண்பர்தான்; நாணயஸ்தர் என்ற போதினுங் கூட, சேதி போக்குவரத்துக்கூட நாள் வைத்துக்கொண்டதில்லை. மந்திரிகள் யாரிடத்திலும் எனக்கு எவ்விதப் பேச்சும் நடந்ததில்லை என்றாலும், ஒரு பெரிய C. I. D. உத்தியோகஸ்தர் என்னிடம் வந்து ஏதோ பேசிவிட்டு, 'ஓமாந்தாராரும் நீங்களும் சந்தித்துப் பேசியதுண்டா?' என்று கேட்டுச் சென்றார். என்னுடைய ஒரு சிறந்த நண்பர் கூடச் சொன்னார்—அதாவது ஒரு பொறுப்புள்ள பத்திரிகை ஆசிரியர் தன்னை இவ்விதமே கேட்டதாகவும், அதற்குத் தாம் விசாரித்துத் தெரிவிப்பதாகப் பதில் சொன்னதாகவும்.

இவ்வளவு சந்தேகம் எழுந்துவிட்டது—அக்கிரகாரத்திற்கு இன்றைய ஆட்சியின் மீது! ஓர் ஆசிரியப் பத்திரிகையை எழுதுகிறது, 'ஈரோட்டு ராமசாமியாவது நாஸ்திகம் பேசிக் கொல்லை கொடுக்கிறான்; ஆனால், ஓமாந்தார் ராமசாமியோ விபுதி பூசிக் கொண்டு தொல்லை கொடுக்கிறான்' என்று; அவர்களுக்குள் அவ்வளவு பற்றி எரிகிறது. அதைத் தணிக்க, பார்ப்பனரிடம் நல்ல பேர் வாங்க, ஆட்சியாளர்கள் ஏதோ நம்மீது அடக்கு முறையை ஏவி இருக்கின்றனர்; இததான் இன்றைய நிலை. ஆகவே, நாம் கொடுத்த தொல்லை அல்ல இன்றைய தடையுத்தரவுக்குக் காரணம். அக்கிரகாரம் அரசியலாருக்குக் கொடுத்த தொல்லைதான் இன்றைய இந்த விபர்த் விளைவுக்குக் காரணம். இதற்கு இனி நீங்கள் தான் பதில் கூறவேண்டும்.

‘இழிவுக்கு வெட்கப்படும் மக்களுக்கு இங்கு இடமில்லை; காட்டுக்கு ஒடிப்போங்கள்’ என்று கூறினாலும் ஓடத்தான் நாங்கள் தயாராயிருப்போமே யொழிய, இழிவைப் போற்றத்தக்கொண்டு இனியும் இன்னல் வாழ்வு வாழச் சம்மதியோம். ஏன் இந்த பட்டேல் தீபர்? எந்த நாட்டில் எந்த சர்க்கார் ஆட்சிக்கு வந்தது? பாதியும், அந்த சர்க்கார் தன் சொந்த நன்மைக்காவேனும் ஒரு எதிர்க்கட்சியை வைத்திருப்பது, அதற்கு மரியாதை காட்டவருவது இயற்கை. அந்த எதிர்க்கட்சி எங்கு தம் கட்சியை அழித்துவிடுமோ என்று கருதும்படியான அளவுக்குச் செல்வாக்குப் பெறுமானால், அதை ஆட்சியில் உள்ள கட்சி அழிக்கப் பார்ப்பதும் இயற்கை.

ஆனால், நாமோ ஒரு அரசியல் கட்சி அல்ல என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறோம். தேர்தலில் போட்டியிட்ட போவதில்லை என்று கூடக் கூறி வந்திருக்கிறோம். அதன்படியே தேர்தல்களில் கலந்துகொள்ளாமலும் இருந்துவந்திருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும், ஆட்சி யாளர்கள் நம்மை அழிக்கப் பார்த்தீர்கள்; அதுவும் அகிரமமான முறையில் நம்மை அடக்கப் பார்த்தீர்கள் என்றால், இந்த நாட்டில் பார்ப்பனர் மனம் கோணும்படி எவனும் முச்சுவிடக்கூடாது என்கின்றது ஆரியக்கட்சி.

‘கறுஞ்சட்டைப் படைமீது தடை என்று சொல்லிக்கொண்டு திராவிடர் கழகக் சொடியை எடுத்துச் செல்கிறார்கள்; கழகக் கணக்குப் புத்தகத்தை, நடவடிக்கைக் குறிப்புப் புத்தகத்தை, கற்புச் சட்டகத்தை—இவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சென்றிருக்கின்றனர்; ஊருக்கோர் முறையைக் கையாண்டிருக்கின்றனர். இன்னது செய்யவேண்டும்; சோதனை இன்ன முறையில் நடத்தவேண்டும்; இன்னின்னவைதான் கைப்பற்றப்பட வேண்டும் என்று கூடத் தாக்கீது அனுப்பியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அனுப்பி இருந்தால் சோதனை முறைகளில் இவ்வளவு வேறுபாடு இருந்திருக்குமா? திருவண்ணாமலையில் இவ்வளவு ‘பட்டேல் தீபர்’ நடந்திருக்குமா? எங்களை ஏன் இப்படி இம்சிக்க வேண்டும், இந்த அறிமீசா முத்திகள்—நாங்கள் கொள்கைகளைத் தெளிவாக நாங்கள் வெளியிட்டிருந்தும் கூட? இழிவு நீங்க வேறு வழி என்ன? சுயராஜ்யத்தில் குத்திரணும் பஞ்சமணும் இரக்கக்கூடாது; மனிதன்தான் இருக்கவேண்டும் என்பது தானே எங்கள் கோரிக்கை. இதற்குத் தானே கறுப்புச் சட்டை? இக் கோரிக்கையைப் பூர்த்தி செய்துவைப்பதில் உங்களுக்கீசை கவலை இருக்கக் கூடாது? மதமற்ற ஆட்சி நடத்துகிறதாகக் கூறும் நீங்கள் ஏன் மதத்தினால் ஏற்பட்டுள்ள இந்த பேதத்தை ஒழிக்கக் கூடாது? நீங்கள் ஒழிக்க முற்படவில்லையானால் நாங்களாவது அதற்கு எப்பாடுபட வேண்டாமா?

நாங்கள் என்ன உங்களிடமிருந்து பிரிந்திருக்கவா விரும்புகிறோம்? பிரிந்து நிற்கும் காங்கிரஸ் திராவிடத் தோழர்களை, கம்யூனிஸ்ட் திராவிடத் தோழர்களை, சமதர்ம திராவிடத் தோழர்களை எல்லாவற்றிலும் உள்ள திராவிடரையும்தான் அழைக்கிறோன். நீங்கள் அனைவரும் தானே 4-ம் சாதிக் கீழ்மக்கள்? உங்களுக்கு ஆசையில்கலையா, இந்த இழிவு நீங்க வேண்டும் என்று? உங்களுக்கு அவமானமில்லையா, இப்படித் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாய் இருப்பது? நீங்கள் அனைவரும் எங்களோடு சேர்ந்து, இந்தப் பிறவி இழிவு நீங்க ஒத்துழைத்தால், அதை நாள் இருக்க முடியுமா இந்த சாதி உயர்வு, தாழ்வுகள்? உங்கள் கொள்கைகளாவது ஒப்புக்கொள்கின்றனவா—இப்படிப்பட்ட பேதாபேதத்தை? அப்படியிருக்க ஏன் உங்களுக்குத் தயக்கம், இந்த ஒரு காரியத்திலாவது எங்களோடு சேர்ந்து பணியாற்ற?

எங்கள் கருத்துப்படிதான் நீங்கள் நடக்கவேண்டுமென்பதில்லையே; நீங்களே ஒரு மார்க்கம் கூறுங்களேன் இந்த இழிவு நீங்குவதற்கு! அதை நாம் எல்லோருமாகச் சேர்ந்து பின்பற்றுவோமே! ‘இழிவு நீங்க வேண்டும்; இழிவு நீங்க வேண்டும்’ என்று வாயால் கூறியிருவது மட்டும் போதுமானதாகி விடுமா? பேசிக்கொண்டே இருந்தால் வாயில் எப்போது முடிவது?

இனி வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் இருக்காது என்று கூறப்படுகிறது; தனித் தனித் தொகுதி முறைத் தேர்தல் இனி இருக்காது என்று கூறப்படுகிறது. வசதியுள்ள கூட்டமே மேலும் மேலும் வசதி பெற்று வாழ வழிசெய்து வைக்கிறது நம் மாகாண சர்க்கார். வசதியுள்ளவர்கள் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தால் வசதியற்ற நாமல்லாம் அவர்கள் இஷ்டப்படிதான் நடக்கவேண்டியவரும். அவர்கள் இஷ்டப்படி நடக்க விரும்பாதவர்கள், ஒன்று வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளப்படமாட்டார்கள்; அப்படி வைத்துக்கொண்டாலும் உடனே ஏதாவது காரணங்காட்டித் துரத்தப்பட்டுவிடுவார்கள். ஒமாந்தூரார் பட்டும் பாட்டைப் பாருங்கள்! இவர்களே இப்படி ஆனால் நம் கதி என்ன ஆவது? நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு இந்தச் சமயத்தில் ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? கிடைத்துள்ள ‘சுயராஜ்யம்’ என்பதை நம் மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பயன்படும்படி நாம் செய்ய வேண்டாமா? ஆகவேதான் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்: திராவிடர்கள் எந்தக் கட்சியில் இருந்தாலும் இனியாகிலும் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து—‘நாங்கள் இனி இழி மக்களல்ல’ என்று கூறவேண்டுமென்று. ஏற்கனவே கறுப்பு அறிஞரியாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதால் இழிவுக்காகக் கறுப்புடை அணிந்துள்ள மக்கள் மற்றவர்களையும் அணிபச் செய்யுங்கள்; இதுவரை கறுப்படை அணியாத மக்களும் தயவு செய்து விரும்பி அணியுங்கள். யாரோ ஒரு சிலர் அணிந்திருந்தால்தானே சர்க்கார் பயமுறுத்தும்? அனைவரும் அணிய ஆரம்பித்துவிட்டால் அப்பறம் சர்க்கார் யாரைப் பயமுறுத்தமுடியும்?

மக்கள் எல்லோருமே கவலையற்றிருந்தால் ஆள்பவர்களுக்குத்தான் எப்படிக்கவலை தோன்ற முடியும்? தற்போது நம்மை ஆட்டிவரும் அரசியல் நிர்ணயசபையில் நமக்குப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லை. சர்வசக்தி பெற்றுள்ள அச்சபையின் சர்வாதிகார முடிவை மாற்றியமைக்கப் போதிய மக்களெழுச்சி இல்லாததால், நம் மாகாண சர்க்காரும் அவர்கள் தயவைநாடியே தம் பதவியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டியவர்களாய் இரக்க கிறார்கள். ஆகவே, இனியாயினும் நாம் எல்லோரும் தனித்து, இப்பிரிப்போக்குச் சக்திகளை எதிர்க்க முன்வரவேண்டும். ‘திராவிட நாட்டவரிடையே ஒற்றுமையில்லை’ என்ற குறைபாடு இனியும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இன்றைய நிர்வாகக் கமிட்டித் தீர்மானப்படி இழிவு நீக்கப் பிரச்சாரம் மேலும் தீவிரமாக்கப்படவேண்டும். ஆட்சியாளரும், இனி கம்மா இருக்கமாட்டார்கள்; நமக்கு ஏதாவது தொந்தரவு கொடுப்பார்கள்.

அவர்கள் நினைத்தபடியெல்லாம் செய்ய அதிசாரம் இருக்கிறது, அவர்கள் கையில்; தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள, பட்டாளமும் இருக்கிறது அவர்கள் கையில்; கத்தி கொண்டு நம்மை வெட்டுமபடி கூறியிருக்கூட அவர்களால் கவலையற்றிருக்க முடியும். நாம்தான் ஐக்கிரகையாக இருக்கவேண்டும். நமது பத்திரிகையை நிறுத்தலாம்; எங்களில் சிலபேரைச் சிறைப்படுத்தலாம்; நான் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று பிரச்சாரம் செய்வது ஆங்காங்குள்ள சட்டசபை மெம்பர்களின் யோக்கியதையை அம்பலப்படுத்தி விடுகிறது. அதற்குப் பதில் கூறமுடியாமல் சங்கடப்படுகிறார்கள்; அந்த மெம்பர்கள் தாம் என்மது ‘ரிப்போர்ட்’ அனுப்புகிறார்கள். ‘இவன் வந்து இப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டுப் போகிறானே; நாங்கள் எப்படி மானமின்றிச் சட்டசபையில் கைதூக்குவது?’ என்று. ‘காங்கிரஸ் வண்டவாளத்தை எல்லாம் இவன் வெளுத்துவிட்டான், நாங்கென்பபடி மறு எலக்டினில் நிற்பது?’ என்று கவலைகொண்டு, இதைத் தடுக்கும்படி ஆட்சியாளரைக் கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். இச் சட்டசபை மெம்பர்கள் தொல்லைக்காவது அரசியலார் ஏதாவது செய்து தீருவார்கள். என் செய்வார்கள் பாவம்? நாம் கூட்டங்கள் நடத்த முடியாமல் இருக்க ஏதாவது செய்வார்கள்; விரைவில் என்னைக் கைதசெய்தாலும் செய்வார்கள். செய்தால் நீங்குகின்ற செயல்பாடுகிறீர்கள்? ஜெயிலை விடத்துச் சிறை மீட்டப்போகிறீர்களா? அதெல்லாம் மகா மகா பூட்டாள்தனம். என்னைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு அழைத்துச் சென்றால் நீங்கள் அந்தப்பக்கம் கூட,—ஒருவர்கூட வரக்கூடாது. பின் என்ன செய்யவேண்டும்? அதற்காக வருந்தும் ஒவ்வொருவரும் கறுப்புச்சட்டை அணிந்துகொள்ள

வேண்டும்; உங்கள் தோழர்களையும் கறுப்புச்சட்டை அணிந்துகொள்ளும்படிச் செய்ய வேண்டும்; வீதியில் போகிறவர்களில் 100-க்கு 10 பேராவது கறுப்புச்சட்டை அணியுமாறு செய்யவேண்டும். இப்போதே இப்படிச் செய்தால் கூட அரசியலார் மேலால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவார்கள்; உடனே இழிவு நீக்க அவசியம் ஏதாவது செய்வார்கள். கிராமத் தோறும் கறுப்புச்சட்டை பரவவேண்டும். இன்னும் பல கருத்தங்கள் அதில் அடங்கி இருக்கின்றன. எல்லோரும் கறுப்புச்சட்டை அணிய ஆரம்பித்தால், மற்றவை தாமாகவே நடக்கும்.

ஒவ்வொருவரும் கிராமப்புறத்திற்குப் போகவேண்டும். 'சாதி மத பேதங்கள் இருப்பது நியாயமா? பிராமணன் என்றும் பஞ்சமன் என்றும் உயர்வு-தாழ்வு இருப்பது நியாயமா? இவ்வயர்வு-தாழ்வு நீக்க முயற்சியின் அறிகுறியாகக் கறுப்புச்சட்டையணியும் தோழர்களைச் சிறைசெய்வது நியாயமா? தனக்குள்ள குறைபாட்டின் அறிகுறியாகக் கறுப்புச்சட்டை அணிந்துகொள்ளக்கூடாது இன்றைய சர்க்காரில் உரிமையின்மை! தோழர்களே சிந்தித்துப் பாருங்கள். இழிவுக்கு அவமானப்படும் நீங்களும், இழிவினால் பலதுன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும். நீங்களும் கறுப்புச்சட்டை அணிந்துகொள்ளுங்கள்! என்று சாந்தமாய், சபாநாயகம் எடுத்துச் சொல்லுங்கள். அமைதியையும், பொறுமையையும் பரப்புகுங்கள்; பட்டி தொட்டிதோறும் கறுப்புச் சட்டையைப் பரப்புகுங்கள்; கறுப்புத் துணியும், கறுப்புச் சட்டையும் எடுத்துச்சென்று விற்றவை செய்ப்புகள். அப்போதுதான் தெரியும், நம் கொள்கைகளைப் பின்பற்றுகிறவர்கள், நம் கொள்கைகளுக்கு மரியாதை செய்கிறவர்கள் எவ்வளவு பேர் என்பது. இதுவே நமது தோழர்களின் முக்கிய வேலையாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் எனதுவிருப்பம்.

[திருவள்ளிக்கோணி கடற்கரையில், 7-3-1943-ல் சொற்பொழிவு—' விடுதலை ' 11-3-1943]

6. 'பிராமணன்' என அழையாதீர்?

பார்ப்பனர்கள் தம்மைப் 'பிராமணர்கள்' என்று கூறிக்கொண்டு, 'பிராமணன்' ஓட்டல்' என்று போட்டுக்கொண்டு, நம்மைப் பஞ்சமன், சூத்திரன் என்ற வகுப்பில் குறிக்கும் ஹரிஜனன், நாயுடு, ரெட்டியார், முதலியார், பிள்ளை, ஆச்சாரி, செட்டியார், நாடார் முதலிய பெயர்களால் அழைத்தும், அழைத்துக் கொள்ளும்படி செய்தும் வருகிறார்கள். அதாவது, பதிவு (ரிஜிஸ்டர்) ஆறும் ஆதாரங்களில் அப்படிப் போட்டாக வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இன்று நடப்பில் இருக்கும் சாதிக்கும், வகுப்புக்கும் இதுதான் தத்துவமாக இருந்துவருகிறது.

பார்ப்பனர்கள், 'பிராமணர்கள்' ஆனால் (பார்ப்பனர்கள் அல்லாத மற்ற 'இந்து'க்கள் என்பவர்களாகிய) நாம் யார்? சூத்திரர்கள் என்பதாகத்தானே (நாமே ஒப்புக் கொண்டதாக) ஆகிவிடுகிறது.

ஆதலால், பார்ப்பனர்களை நாம் பிராமணர்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டதாகக் காட்டுவதோ அல்லது நாம் அவர்களைப் பிராமணர்கள் என்று அழைப்பதோ, சொல்வதோ, ஆதாரங்களில் எழுதுவதோ ஆகிய காரியங்கள் நம்மை நாமே இழிவுபடுத்திக் கொள்வதாகவும், நமது கருத்தக்கும் ஆசைக்கும் முரணாக நடந்ததாகவும் ஆகிறது.

எனவே, திராவிடர் கழக அங்கத்தினர்களுக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் தங்களால் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகள், எழுதப்படும் வியாசங்கள், புத்தகங்கள், கடிதங்கள் முதலியவற்றில்—கண்டிப்பாகப் 'பார்ப்பனர்' என்று குறிப்பிடவேண்டிய இடத்தில் பிராமணன், பிராமணர்கள் என்கின்ற வார்த்தைகள் விழாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமாய் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

'பார்ப்பாண அய்யர் என்ற காலமும் போச்சே' என்று பாரதிபார் என்ற ஒரு பார்ப்பனரே பாடியிருக்கிறார். அந்தப் புத்தகம் பார்ப்பனர்களால், காங்கிரசாரால், சர்க்காரால் பாராட்டப்பட்டு—பாடப் புத்தகமாகவும் இருந்து வருகிறது; பாட்டுக் கச்சேரிகளிலும் பாடப்படுகிறது.

ஆகவே, திராவிடர் கழக அங்கத்தினர் எனது இந்த வேண்டுகோளை அருள்சூர்ந்து சுயமரியாதைக் கண்டொண்டு பார்த்து இலட்சியப்படுத்துவார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

[* குடி அரசு - வேண்டுகோள்—17-4-1948]

7. தாய்மார்களுக்கு

தோழர்களே! தாய்மார்களே!

கடைசியாக, இங்கு மிகத் திரளாகக் கூடியிருக்கும் தாய்மார்களுக்கும் சில வார்த்தைகளைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன். என் அருமைத் தாய்மார்களே! நீங்கள் பல தொந்தரவுகளுக்கும் உள்ளாகி, பல கஷ்ட நஷ்டங்கள்பட்டு இங்கு வந்து இரண்டு நாள் தங்கிச் செல்லுவதற்காக ஏதாவது உருப்படையான பலன் பெற்றுச் செல்லவேண்டாமா? எதற்காக நீங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்? இது இராமேஸ்வரம் அல்லவே—பிள்ளைவரம் வாங்கிக்கொண்டுபோக! இந்த இடத்தில் அரசமரமும் வேப்பமரமும் இல்லையே—சுற்றிச் சென்றால் கர்ப்பம் தரிக்கும் என்று சுற்றிப்போவதற்கு! இது திருப்பதியும் அல்லவே—உள்ள காசைப் பார்ப்பானிடம் பறிக்கொடுத்துவிட்டு மொட்டையடித்துக்கொண்டுபோக. இது அறிவுபற்றிப் பேசும் இடம். ஆகவே நீங்களும் ஏதாவது அறிவு பெற்றுச் செல்ல வேண்டாமா! கொஞ்சம் காதுகொடுத்துக் கவனத்தோடு கேளுங்கள்.

தாய்மார்களே! நீங்கள் தற்போது தழுவி நிற்கும் இந்தமாத, வருணாசிரம தரீம்ப்படி—நீங்கள் சூத்திரச்சிகள்; பார்ப்பானின் தாசிகள் என்பதை முதலில் உணர்ந்து கொள்ளுங்கள். கடவுளுக்கும் நீங்கள்தான் தாசிகள். எந்தக் கடவுளும் சூத்திரச்சிகளுடன்தான் லீலைகள் செய்ததாகப் புராணக் கதைகள் கூறுகின்றனவே ஒழிய, எந்தக் கதையும்—கடவுள் பார்ப்பனத்திகளோடு லீலைகள் செய்ததாகக் கூறக் காணோம். கடவுள் அவதாரமெல்லாம் நம் பெண்களைத்தான், கற்பில் சோதித்ததாகக் கதைகளில் கூறப்படுகிறதே ஒழிய, எந்தக் கதையிலும் பார்ப்பனப் பெண் கடவுளால் கற்பழிக்கப்பட்டதாகக் காணோம். அவ்வளவு இழிவுபடுத்திவிட்டார்கள், இந்த அன்னக்காவடிப் பார்ப்பனர்கள் நம்மை. இதன அறியாமல் இன்னும் நீங்கள் அவன் காலடியில் வீழ்ந்து, காசு பணம் அழுதுவருகிறீர்கள். இனி நீங்கள் ஒரு காசுகூட எந்தப் பார்ப்பாணுக்கும் அழகுகூடாது. உங்கள் வீட்டு நல்ல காரியங்களுக்கோ கெட்ட காரியங்களுக்கோ, அவனை ஒருநாளும் அழைக்கக்கூடாது. நீங்கள் கோயிலுக்குப் போகக்கூடாது; போவதாயிருந்தாலும் பார்ப்பான்தான் பூசை செய்ய வேண்டுமென்கின்ற கட்டுத்திட்டம் உள்ள கோயிலுக்கோ, இரண்டு பெண்டாட்டிகளைக் கட்டிக்கொண்டு அதோடு ஒரு வைப்பாட்டியும் வைத்திருக்கும் சாமிகளுள்ள கோயிலுக்கோ நீங்கள் கட்டாயம் போகக்கூடாது. அப்படிப் போவதானால், போக்கும்பொழுது ஒரு தடி எடுத்துக்கொண்டு போங்கள்—தேங்காய் வெற்றிலைப் பாக்குக்கும் பதிலாக. அந்தத் தடியால் அடித்துக் கேளுங்கள், அந்த சாமியை! 'நான் தடியால் அடிக்கிறேன்; நீ அடியால் இருக்கிறாயே! உனக்கு உயிர் கிடையாது, நீ வெறும் குழவிக்குக் சாமி! அதனால்தான் நான் அடிப்பது உனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படியிருக்க உனக்கேன் பெண்டாட்டி! அப்படித்தான் பெண்டாட்டி வேண்டுமென்றால் ஒரு பெண்டாட்டி போதாதா? இரண்டு பெண்டாட்டி ஏன் உனக்கு? இரண்டு பெண்டாட்டிகள்தான் இருந்து தொண்டை வேண்டுமென்றால் ஒரு தடவை அவர்களைக் கலியாணம் செய்துகொண்டால் போதாதா? வருடா வருடம் ஏன் உனக்குக் கலியாணம்

நடக்கவேண்டும்? அதுவும் போதாது என்று வைப்பாட்டிகள் வேறு வேண்டுமென்கிறாயே! அது நியாயமா? அத்தனையும் வேண்டுமானால் வைத்தக்கொள்! அண்டங்களை எல்லாம் படைத்த உனக்கு நாங்கள் ஏன் படியளக்க வேண்டும்? உனக்கு வேண்டியதை உன்னால் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை; நியா எங்களுக்குப் படியளக்கப் போகிறாய்? ஏன் சாயி மவுனம் சாதிக்கிறீர்கள்? கல்லிலையானால், நீ உண்மையில் கடவுளானால், நாங்கள் தரும் பொருள் உனக்குச் சேர்வதில்லையானால் உன் பேரால் எங்களைக் கொள்ளையடித்து வாழும் இந்த அன்னக்காவலப் பார்ப்பானை ஏன் நீ தண்டிக்கக்கூடாது? என்று தடியால் அடித்துக் கேளுங்கள். பதில் இல்லையானால்—அது வெறும் குழுவிக் கல் என்பதை—நாங்கள் கூறுவதுபோல் அறிந்துகொண்டு வீடு திரும்புங்கள்.

பிறகு ஒரு வார்த்தை உங்களை எதிர்த்துப் பேசுவார்களா—உங்கள் கணவர்கள்! கடவுளுக்கு இந்தக் கதியானதாள்—அவர்கள், தம் கதி என்னவாகும் என்று புரிந்துகொள்ள மாட்டார்களா? அப்பறம் ஒருநாள், வெளியே போவார்களா உங்கள் புருஷர்கள், வேறு மங்கையர்களைத் தேடி?

அந்தச் சாயியை அடித்து வைத்தவன் நம்மவன்; அந்தச் சாயிக்கு உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கக் கும்பாபிஷேகம் நடத்த உதவியது நம்முடைய பொருள்; அரிசி பருப்பு அழுது வருவது நாம். அப்படியிருக்க, நாம் அதைத் தொடக்கூடாது என்று அந்தப் பார்ப்பான் உறுதி கூறுகிறானென்றால் அப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு நாம் போகலாமா? அதற்குத் தேங்காய் பழம் படைக்கிறீர்களே—துணிமணி வாங்கித் தருகிறீர்களே! அதை அந்தக் கல்லா அனுபவிக்கிறது? குழுவிக் கல்லால் சாப்பிட முடியுமா? சாப்பிட்டால் ஜீரணமாகி வெளிக் குப்பை போகிறதா? எல்லாவற்றையும் பார்ப்பான்தானே அனுபவிக்கிறான்? பாடு பட்ட பணத்தை அப்படி விரயமாக்கலாமா, நீங்கள்! கடவுள் என்றால் அது யோக்கியமாக, ஒழுக்கமாக பாரபட்சமின்றி நடந்துகொள்ள வேண்டாமா? பாடுபடும் நீங்கள் பட்டினி கிடக்க, படிக்க வசதியின்றி தற்குறிகளாயிருக்க, ஏழைகளாகக் கீழ்சாதி மக்களாக இருக்க—பாடுபடாத பார்ப்பனத்திகள் சோம்பேறிகளாக, அய்ய. சி. எஸ். காரரின் மனைவி களாக, பட்டாடை உடுத்தி மேனி மிணுக்குடன் உயர்சாதி மக்களாக வாழ அனுமதிக்கும் கடவுளா, உங்களுக்குக் கடவுள்?

கடவுள் என்றால் கல், களிமண், புல், பூண்டு, செடி, கொடி, கழுகை, குதிரை, சாணி, மூத்திரம் இத்தனையும் கடவுளா? கடவுள்—அரிவுக்குக் கட்டுப்பட்டதாக இருக்க வேண்டாமா? திருப்பதிக்குப் போய் மொட்டையடித்துக்கொண்டு வருகிறீர்கள்! சாயியா மயிரைக் கேட்கிறது! எந்தப் பார்ப்பனத்தியாவது திருப்பதிக்குப் போய் மொட்டையடித்துக்கொண்டு வருகிறாளா? இப்போது தாலியுறுத்தால் கூட அவர்கள் மொட்டையடித்துக் கொள்வதில்லையே! மொட்டையடிக்கப்படும் என்று தெரிந்தால், அதற்கு முன்பே வீட்டை விட்டுவிட்டு யாருடனாவது ஓடிவிடுகிறார்களே! அப்படியிருக்க உங்கள் மயிரைத் தாண்டா சாயி கேட்கும்? உங்கள் கணவன்மாரைக் காவடி தூக்கிச் செல்ல அனுமதிக்கிறீர்களே, அது தகுமா? எந்தப் பார்ப்பனாவது பழனியாண்டவனுக்குக் காவடி தூக்கிச் செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அய்யத்து புருஷன் போதாது என்று 6-வது புருஷனையும் விரும்பிய துரோபதியம்மாளைப் போய்க் கும்பிடுகிறீர்களே! அவளுக்கு மாயிளக்கு வைக்கிறீர்களே! உங்களுக்கு இன்னும் அதிகப்படியான புருஷன் வேண்டும் என்று வரங் கேட்கவா அந்தப் படி செய்கிறீர்கள்? திராவிடத் தாய்மார்களாகிய உங்களுக்கு அடுக்குமா, இது?

தாய்மார்களே! நீங்கள் எதையும் பகுத்தறிந்து பார்க்கவேண்டும். கல்லைக் கடவுளென்று கூறுவதையும், பார்ப்பான் கடவுள் அவதாரம் என்று அவனுக்கு அரிசி, பருப்பு அழுவதையும் அறவே விட்டொழிக்க வேண்டும். சாணி, மூத்திரத்தைக் கலக்கிக் குடிப்பது மதம் அல்ல. புராண சம்பந்தமான நாடகங்களுக்கோ, சினிமாக்களுக்கோ, புண்ணியக்ஷேத்திரங்கள், புண்ணிய தீர்த்தங்கள் என்பதற்கோ நீங்கள் கட்டாயம் போகக்

கூடாது. இவையாவும் பார்ப்பனர்கள் உங்கள் காசைப் பறித்துச் சுகபோக வாழ்வு வாழ்வதற்கு வகுத்துக்கொண்ட வழிகள். நீங்களும் மேலநாட்டுப் பெண்களைப்போல் சகல உரிமைகளும் பெற்று இன்ப வாழ்வு வாழவேண்டும். அதற்கு ஆண்களைப் போல் நீங்கள் படிக்கவேண்டும். உங்களுக்குச் சட்டத்தின்மூலம் பல உரிமைகள்—சொத்துரிமை, விவாகரத்து உரிமை ஆகிய உரிமைகள் வரக் காத்திருக்கின்றன. அவ் வுரிமைகளை அனுபவிக்கக் கல்வியறிவு அவசியமாகும்.

நகைகனிலோ, சேலைகனிலோ உங்களுக்குள்ள பிரியத்தை ஒழித்து விடுங்கள். இவற்றில் பிரியம் வைத்துக்கொண்டிருப்பீர்களானால், ஜவுளிக் கடையிலும், நகைக் கடையிலும் சேலை விளம்பரத்திற்காக அவ்வப்போது வெவ்வேறு சேலை உடுத்தி, வெவ்வேறு நகை மாட்டி வெளியே திறுத்திவைக்கும் வெறும் பொம்மைகளாகத்தான் நீங்கள் ஆக நேரிடும். ஆகவே, அவ் விருப்பங்களைவிட்டுக் கல்வியறிவில் விருப்பம் கொள்ளுங்கள்! வீரத் தாய்மார்களாக ஆக ஆசைப்படுங்கள். உங்கள் நாசுமைக்காகத்தான் பெரும்பாலும் திராவிடர் கழகம் இருந்து வருகிறது. நீங்கள் மாறினால்—உங்கள் கணவன்மாரர்கள், மற்ற ஆண்கள் மாற்றம் அடைவது வெகு சலபம். ஆண்கள், உங்களைத்தான்—பிற போக்காளிகள் என்று உங்க்கும் பழி சுமத்தியிருக்கிறார்கள். 'ஏனப்பா, மூட நம்பிக்கைக்கு இடமான இக்காரியங்களைச் செய்கிறாய்?' என்று ஓர் ஆணைப் பார்த்துக் கேட்டால், 'நான் என்ன செய்யட்டும்; என் வீட்டில் ஒரு பெரிய 'சனியன்' இருக்கிறது; எல்லாம் அதன் தொல்லைதான்' என்று கூறிவிடுகிறான். அப்பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகாதீர்கள்! எதிர்காலத்தி்—'இவன் இன்னாருடைய மனைவி என்று அழைக்கப்படமாட்டாது; இவர் இன்னாருடைய புருஷர்' என்று அழைக்கப்படவேண்டும். அந்த நிலைக்கு உங்களைக் கொண்டு வர அனுதினமும் பாடுபட்டுவரும் திராவிடர் கழகத்தை நீங்கள் அனைவரும் ஆதரித்து வரவேண்டும்.

கடைசியாக உங்களை ஒன்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். உங்களை என்மென்றும் மடமையிலும், அடிமைத்தனத்திலும் ஆழ்த்தி வைக்க நினைக்கும் மதத்தையோ, மத கர்த்தர்களையோ, மகான்களையோ, ரிஷிகளையோ நம்பி நீங்கள் போகும் போகாதீர்கள். மனித சக்திகளுக்கு மேற்பட்ட சக்தி தன்னிடம் இருப்பதாக எவன் கூறினாலும், அவன் எவ்வளவுதான் உயர்நிலைவிருந்தாலும் சரி—அது பித்தலாட்டம், போச வார்த்தை என்பதை மனத்தில் உறுதியாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இத் நாட்டில்—ஏன் இந்த உலகிலே கூட எத்தனையோ மகான்கள், மகரிஷிகள், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள் என்றாலும், இதுவரையாரும் உங்களுடைய இழிவைப் போக்கப் பாடுபட்டதாகக் காணாம். ஏசு கிறிஸ்து தோன்றி அன்பு மதத்தைப் போதித்ததாக 'கைபிள்' கூறுகிறது. அவருடைய சிஷ்யர்க்க்கத்தாம் இன்று அணுகுண்டு உற்பத்திக்கு முக்கிய காரணமாயிருந்து வருகிறார்கள். முகமதுநபி சிஷ்யர்களும். இத்துமத பாதுகாப்பாளர்களும் இன்று ஒருவரை ஒருவர் கொன்றுகொள்கிறார்கள். காத்தியாரின் அகம்மை அவரையே கொன்று விட்டது.

[தாத்துக்குடியில் 8, 9-5-1943-ல் நடந்த மாகாண மாநாட்டில் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 20-5-1943]

8. போர் வீரர்களே வேண்டும்

பெரியோர்களே! தோழர்களே! தாய்மார்களே!

சேலம் பாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட சில புரட்சிகரமான தீர்மானங்களால் சர்க்கார் சம்பந்தம் நீங்கப்பெற்று, கழகத்தின் பேரும் மாற்றம் அடைந்து, திராவிட நாடு பிரிவினையும் இலட்சியமாக்கப்பட்டதிருந்து நமது செல்வாக்கு அனுதினமும் பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. இதைக் காணும் சில பொறாமைக்காரர்களும், மேதாவிசன் என்று நம்மை

நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் சில புத்திசாலிகளும் நம்மிது ஏதேதோ குற்றங்குறை கூறி வருகின்றார்கள். நம் கழகத்தைப் பின்பற்றி நடந்துவருபவர்களை இவர்கள் பைத்தியக் காரர்கள் என்று கூடக் கருதிவருகிறார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், என்னைப் பின்பற்றி நடந்துவருபவர்கள் புத்திசாலிகளாய் இருக்கவேண்டுமென்ற கவலை எனக்கு ஒரு சிறிதும் கிடையாது. தங்கள் அறிவை, ஆற்றலை மறந்து, என் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கக்கூடிய ஆட்கள்தான் எனக்குத் தேவையே ஒழிய, அவர்கள் புத்திசாலிகளா, முட்டாள்களா, பைத்தியக்காரர்களா, கெட்டிக்காரர்களா என்பதுபற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எனது மதிப்பிற்குரிய நண்பர் மாணிக்க நாயகர் அவர்கள் கூறியது எனது ரூபகத்திற்கு வருகிறது. அவர் ஈரோட்டில் எக்ஸிக்யூட்டிவ் என்ஜினியராய் இருந்தபோது அவர் எங்கள் வீட்டில் குடியிருந்தார். மாடுகளுக்குச் சலபமாய் இழுக்கக் கூடிய புதுமாதிரியான 'கவலை' ஒன்று செய்யத் தனக்கு கிரண்டு கொல்லர்களைத் தருவித்துக்கொடுக்கும்படி சொன்னார். நான் யோசித்து கிரண்டு கெட்டிக்காரக் கொல்லர்களின்—அதாவது, துப்பாக்கி செய்யக்கூடியவர்கள் பெயரைக் குறிப்பிட்டு அவர்களை அழைத்துவரும்படி என் காரியஸ்தர்களுக்குக் கூறினேன்.

அப்போது அவர் சொன்னார்: 'கொல்லன்—கெட்டிக்காரன் என்பவர்களை அனுப்பி வைப்பாயானால், அவர்கள் இருவருக்குள்ளும் எழும் கெட்டிக்காரத்தனப் போட்டி என் வேலையைக் கெடுத்துவிடும்; அவர்களே எனக்கு யோசனை சொல்ல முத்துவார்கள். என் திட்டம் ஆட்டம்கொடுத்து வேலை நடவாது. ஆகவே, நான் சொல்வதைப் புரிந்து கொண்டு அதன்படி வேலை செய்யக்கூடிய, ஒரு படிமானமுள்ள—சொன்னபடி நடக்கக் கூடிய, சம்மட்டியும் சுத்தியும் பிடித்துப் பழகிய கிரண்டு ஆட்களை அனுப்பிவைத்தால் போதுமானது. அவர்கள் முட்டாள்களாயிருந்தாலும் சரி; அவர்களைக் கொண்டு சலபத்தில் வேலையை முடித்துக்கொள்ளலாம்' என்று கூறினார்.

புத்திசாலிகள் சண்டை போட்டுக்கொள்வது எப்போதுமே இயற்கைதான். ஆகவே தான் நான் நீடாமங்கலம் மாநாட்டின்போது மிகத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறேன்—'என்னைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் தங்கள் சொந்தப் பகுத்தறிவைக்கூட கொஞ்சம் திபாகம் செய்யவேண்டும்' என்று. யாராவது ஒருவன் தான் நடத்தக்கூடியவனாக இருக்க முடியுமே தவிர, எல்லாருமே தலைவர்களாக இருக்கமுடியாது. மற்றவர்கள் தலைவர் இட்ட கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டியவர்கள்தாம். தோழர்களே! நான் இப்போது கூறுகிறேன்; நீடாமங்கலத்தைவிட ஒரு படி மேல் செல்கிறேன்.

நீங்கள் இந்த இயக்கத்தில் உள்வரை உங்கள் சொந்தப் பகுத்தறிவை மட்டுமல்ல, உங்கள்—மனச்சாட்சி—என்பதைக்கூட நீங்கள் கொஞ்சம் மூட்டைக்கட்டிவைத்துவிட வேண்டியதுதான். கழகத்தில் சேருமுன்பு நீங்கள் உங்கள் பகுத்தறிவுகொண்டு கழகக் கோட்பாடுகளை எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கலாம். என்னுடன் வாதாடலாம். உங்கள் மனச்சாட்சி என்ன கூறுகிறது என்று நீங்கள் எவ்வளவு காலத்திற்கு வேண்டுமானாலும் ஆர் அமர் இருந்து யோசித்துப் பார்க்கலாம்.

ஆனால், எப்போது உங்கள் மனச்சாட்சியும் பகுத்தறிவும் இடங்கொடுத்து, நீங்கள் கழகத்தில் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்துவிட்டீர்களோ அப்போதிலிருந்து உங்கள் பகுத்தறிவையும் மனச்சாட்சியையும் ஒரு புறத்தில் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டுக் கழகக் கோட்பாடுகளைக் கண்மூடிப் பின்பற்றி நடக்கவேண்டியதுதான் முறை.

ஒரு எஜமானர் வேலைக்காரனைப் பார்த்து, 'அந்தப் பெட்டியைக் கொஞ்சம் எடப்பா' என்று கூறினால், 'என் மனச்சாட்சி என்னை அதற்கு அனுமதிக்கவில்லை?' என்று கூறினால், அது முறையாகுமா? ஒரு டிஸ்ட்ரிக்ட் சூப்பிரண்டென்ட், 'சுடு!' என்று

போலீஸ்காரனுக்கு உத்தரவு போட—அவன், 'என் மனச்சாட்சி அதற்கு இடங்கொடுக்க வில்லையே' என்று கூறினால் அந்த சூப்பிரண்டென்டு கதி என்ன ஆவது? கசாப்புக் கடையில் வேலைபார்க்க ஒப்புக்கொண்டவன், 'அந்த ஆட்டை வெட்டுடா' என்று எஜமானர் உத்தரவிடும்போது, 'அய்யோ என் மனச்சாட்சி மாட்டேன் என்கிறதே; நான் என்ன செய்யட்டும்' என்று கூறினால், 'ஏன்டா மடப்பயலை, முன்னாடியே உனக்கு இது தெரியாமற் போனதென்னடா? அப்போது உன் மனச்சாட்சி எங்கேடா போயிருந்தது?' என்று கேட்பானா, இல்லையா அவனை?

ஆகவே, மனச்சாட்சியோ, சொந்தப் பகுத்தறிவோ கழகக் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ள மறுக்குமானால் உடனே விலகிக்கொள்வதுதான் முறையே ஒழிய, உள்நுந்து கொண்டே குதர்க்கம் பேசித் திரிவது என்பது விஷமத்தனமே ஆகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆகஸப்படுகிறேன்.

சிலருக்கு நான் ஏதோ சர்வாதிகாரம் நடத்த முற்படுகிறேன் என்று தோன்றலாம். இது ஓரளவுக்குச் சர்வாதிகாரம் தான் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தோழர்களே! நீங்கள் சிந்திக்கவேண்டும்—'இந்தச் சர்வாதிகாரம் எதற்குப் பயன்படுகிறது?' என்று. என்னுடைய சர்வாதிகாரத்தைக் கழக இலட்சியத்தின் வெற்றிக்காக, பொது நன்மைக்காகப் பயன்படுத்துகிறேனே ஒழிய, எந்தச் சிறு அளவுக்கும் எனது சொந்தப் பெருமைக்காகவோ, ஒரு கடுகனாவது எனது சொந்த நன்மைக்காகவோ பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்பதை நீங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுகிறேன்.

என் சொந்த விளம்பரத்திற்காக, என் சொந்தப் பெருமைக்காக இதுபோன்ற மாநாடுகள் கூட்டப்படுகின்றன என்று சிலர் கருதுவதற்கொப்ப, இம் மேடையின்கண் பேச நேரும் தோழர்களும் என்னைப்பற்றிப் புகழ்ந்து பேசுவதிலேயே தமது சொற் பொழிவுக்குக் கொடுக்கப்படும் நேரத்தின் பெரும்பகுதியைச் செலவு செய்கின்றார்கள். இதை நான் அறிய வெறுக்கிறேன்; சிறிதும் விரும்பவில்லை. ஆகவே, சொற்பொழிவாளர்கள் என்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசாமல் இருக்கக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[தூத்துக்குடி மாகாண மாநாட்டில் சொற்பொழிவு—'குடி அரசு' 29-5-1948]

நான் இறந்தாலும் ஏனைய திராவிடத் தோழர்கள் ஏமாந்துவிடமாட்டார்கள்; எனது வேலையை அப்படியே விட்டுவிடமாட்டார்கள்; தொடர்ந்து போராடி வெற்றிபெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. நமது கொள்கைகள் ஒரு அளவுக்குப் பொது மக்களின் செல்வாக்கைப் பெற்றுவிட்டன. இன்னும் கொஞ்ச காலத்திற்குள் நம் இஷ்டம் போல் நடக்காத மந்திரிகளுக்கு மந்திரி சபை நாற்காலி இடங்கொடுக்காது; நம் இஷ்டப் படி நடக்காத சட்டசபை மெம்பர்களுக்கு சட்டசபை இடங்கொடுக்காது என்கின்ற நிலை ஏற்பட்டுவிடும். இந்நிலை வெகு சீக்கிரமே ஏற்படவேண்டுமானால் நாம் எல்லோரும் கறுப்புச் சட்டைக்காரர்களாக மாறவேண்டும்.

[தூத்துக்குடி மாகாண மாநாட்டில் முடிவுரை—'குடி அரசு' 5-6-1948]

9. இயக்கத்தைப் பரிசுத்தப் படுத்தவேண்டும்.

தோழர்களே!

நமது இளைஞர்களுக்குள் மேலும் கட்டுப்பாடு வேண்டுவது அவசியம். கழகத்தின் பொறுப்பை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்; சுயநலக்காரர்களின் விஷமத்தனத்திற்குப் பலியாகக்கூடாது. நமது கழகத்தில் சுயநலக்காரர்களுக்கு இடமில்லை; கழகத்தில் தனது சொந்த இலாபத்தைக் கருதி இருப்பவனுக்கு இடமில்லை. கழகத்திற்காகத் தம் சொந்தப்

பணத்தை, சொந்த உழைப்பைச் செலவு செய்பவர்களுக்குத்தான் கழகத்தின் மதிப்புண்டு. கழகத்தினிடம் ஊதியம் பெற்று வேலை செய்பவன் கழகத்தின் வேலைக்காரனாகத்தான் மதிக்கப்படுவான். எவனொருவன் தன் சொந்தப் பணத்திலிருந்து ஒரு அரைக் காசாயினும் கழகத்திற்குச் செலவு செய்கிறானோ, அவனைத்தான் நான் என் நண்பனாக, என் துணைவனாக, என் தலைவனாகக்கூடக் கருதுவேன். கழகம்—பாடுபடுகிறவனுக்குச் சொந்தமானதே ஒழிய, கழகத்தின் மூலம் பணம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவனுக்கு அல்ல. கழகத்தின் பேரால் வாழ்க்கை நடத்துகிறவன் கழகத்தின் வேலைக்காரன்; கழகத்திற்காகத் தன் காசைக் கொடுப்பவன் கழகத்தின் நண்பன். எவனாயும் இந்த உரைகடலைக் கொண்டுதான் நமது இளைஞர்கள் மதிப்பிடவேண்டும். இவ்வகை ஆராய்ந்து தெளியாமல் நம் இளைஞர்கள் பொறாமைக்காரர்களின் விஷமப் பிரசாரத்திற்கு இடம் கொடுத்து வருவார்களேயானால் நான் கழகத்தைக் கலைத்துவிடவும் தயங்கமாட்டேன். நமது இளைஞர்களுக்கு உண்மையை உணர்த்துகொள்வதில் கவலை இருக்கவேண்டும். யாரை வேண்டுமானாலும் தூக்கிக் கொண்டு கூத்தாடும் பழக்கத்தை விட்டுவிட வேண்டும்.

நமது கழகம் திராவிடர்களுக்கே சொந்தமான கழகம்; சுயநலக்காரர்களுக்குச் சொந்தமானதல்ல என்பதை உணர்ந்து செயலாற்றவேண்டும். தலைவர் எங்கிற முறையில் ஏதோ எனக்குத் தோன்றியதைச் சொன்னேன். இதற்காக வருத்தம் கொண்டு விடாதீர்கள். சுய பெருமைக்காகவும், சுய விளம்பரத்திற்காகவும், சுயநலத்திற்காகவும் மட்டுமே கழகத்தின் இருந்துவரும் தோழர்களின் சொந்தகேட்டு ஏமாந்துபோகவேண்டாம் என்று எச்சரிக்கை செய்யவே இவ்வளவும் கூறினேன். மக்களின் ஆசை நமக்கு ஏற்பட்டு வரும் அளவுக்கு மீயக்கத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஆசையால்தான் இவ்வளவு வலியுறுத்திக் கூறிநின்றது என்பதை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

மாநாடு ஒரு குறைவுபெற்றி மிகவிசைச் சிறப்பாக நடைபெற்றுவிட்டது. இதுவரையாரும் நடத்தியறிபாத முறையில், எங்கும் நடந்திராத முறையில் இவ்வூர்காரர்கள் மாநாட்டை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த அளவில் மற்ற ஜில்லா பிரமுகர்களுக்கு இவர்கள் ஒரு கஷ்டத்தைக் கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று கூறவேண்டியிருக்கிறது. இனி நடத்தப்போகும் மாநாடுகளில் எவ்வளவுதான் தங்களால் கூடுவாள் அளவுக்கு மக்களுக்கு வசதி செய்துகொடுத்தோடுமே மக்கள் குறைவாகவே, போதாததாயே கருதக்கூடிய அளவுக்கு—இந்த ஊர்காரர்கள் வசதிசெய்து கொடுத்துவிட்டு மக்களைப் பழக்கிவிட்டார்கள். நாளைக்கு இரயில்வே ஸ்டாக்கர்கள் சிலர் தங்க நேரிடுமே என்று கூறினால், 'பாவாயில்லை அதற்கும் சேர்த்துத்தான் அரிசி, பருப்பு வாங்கிவிடுகிறோம்' என்று கூறுகிறார்கள். இவ்வளவு ஏற்பாடுகளுக்குப் முக்கிய பொறுப்பாளிகளாயிருந்த தோழர் வி. வி. தனுஷ்கோடி நாடார், தோழர் நீதி மாணிக்கம், தோழர் ஷண்முகம் ஆகியவர்களுக்கு எனது சார்பாகவும் கழகத்தின் சார்பாகவும், உங்கள் சார்பாகவும் மனமார்த்த நன்றியறிதலையும், பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் தோழர் கே. வி. கே. சாமி அவர்களை இதுவரை ஒரு விசையாட்டுப் பிள்கா என்று நினைத்திருந்தேன். அவர் இம் மாநாட்டுச் செயலாளராயிருந்து பணியாற்றியதைப் பார்த்ததிலிருந்து அவர் இந்தத் திராவிட நாட்டின் கவர்னர் பதவியைக் கொடுத்தால் கூட அதையும் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடிய திறமை பெற்றிருக்கிறார் என்று கூற வேண்டியிருக்கிறது. அவருடன் ஒத்துழைத்த தொண்டர்களின் சிறப்பைப்பற்றி நான்கூற வேண்டியதே இல்லை. நீங்களே அவர்களைப்பற்றி நன்கு அறிந்துகொண்டிருப்பீர்கள்.

இவ்வூர் மகா ஜனங்களும் நம்மைப் பரிவுடன் நடத்தி இருக்கிறார்கள். வீதிவிலை, உணவுச்சாலைகளிலே எங்கும், நம் தோழர்களுக்கு யாரும் தொல்லை கொடுக்கக் காணோம். எங்கும் அன்பையே கண்டோம்; எல்லாம் வெகு திருப்தி எரமாக நடந்தேறி விட்டது.

[தூத்துக்குடி மாகாண மாநாட்டில் சொற்பொழிவு—விடுதலை 20-5-1948]

10. புரட்சிக்கு அழைப்பு

தோழர்களே! தாய்மாமர்களே!

முதலாவது தீர்மானமாக 'ஆரியக் கடவுள்கள் 100-க்கு 97½-க்கு மேற்பட்டவைகளை, ஆரியர்கள் திராவிடர்களை (சூத்திரர்கள் என்பவர்களைக்) கொல்லுவதற்காகவும், தலையெடுக்காமல் இருக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்வதற்காகவும், விபச்சாரம் முதலிய கூடா ஒழுக்கங்களில் ஈடுபடுவதற்காகவும் கற்பிக்கப்பட்டவைகளாக இருப்பதாலும்; அக் கடவுள்களை வழிபடுகிறவர்கள் ஒழுக்கச்சீலர்களாக இருக்கமுடிவதில்லை என்பதோடு, உள்ள ஒழுக்கத்தையும் இழக்கவேண்டியிருப்பதாலும் அக் கடவுள்களைத் திராவிடர்கள் வழிபடக்கூடாது என்று இம் மாநாடு தீர்மானிக்கிறது' என்பதாகத் தீர்மானித்திருக்கிறோம்.

உண்மையாகவே ஆத்திசுத்த தோழர்களைக் கேட்கிறேன்; கடவுள் என்றால் என்ன? அந்தக் கடவுளுக்கு என்ன இலட்சணம், இலக்கணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? கடவுளின் நடத்தைக்கு என்ன தர்மை காட்டப்பட்டிருக்கிறது?

'கடவுள்' என்றால் ஒரே கடவுள், அதுவும் கண்ணுக்குத் தெரியாத, உருவமற்ற அருவி, குணமற்றவர் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே! அந்த இலட்சணத்தின்படி இன்றள்ள இந்துக் கடவுள்களில் எந்தக் கடவுள்களாவது இருக்கின்றனவா? பல கடவுள்கள் இருப்பதோடு ஒரு கெட்டுணம், செயல்கூட பாக்கியில்லாமல் அத்தனை அயோக்கியத்தனங்களையும், ஆபாச நடத்தைகளையும் எல்லாவற்றையும் அக் கடவுள்கள் மீது அல்லாபார்ப்பனர் சுமத்தியிருக்கிறார்கள்! 'உருவமற்ற, குணமற்ற, எங்கும், எல்லாமுமாய் நிறைந்த கடவுள் இருக்கிறது' என்றால், அது கிறிஸ்தவர்களுக்கும், முஸ்லிம்களுக்கும் இருக்கிறதே தவிர, நமக்கு இருப்பது எல்லாம் சராசரி மனிதத் தன்மை, பண்புக்கு கீழ்ப்பட்ட செய்கை படைத்த ஆபாசக் கடவுள்கள்தாமே! கடவுள் இருப்பது என்று சொன்னால், அது ஒரு கடவுளாக—யோக்கியமுள்ள கடவுளாக; மானத்தை—ஒழுக்கத்தை, உயர்வைக் கற்பிக்கக் கூடியதாய் அல்லவா இருக்கவேண்டும்? அனைவற்று இப்போது இருக்கிற கடவுள்களின் நடத்தைப்படி ஒருவன் தேவடியான் வீட்டுக்குப் போனாலும் தவறு இல்லை! காரணம் கடவுளை இந்தப்படி போயிருக்கிறது! ஒருவன் எத்தனை பேரைக் கவிரணம் செய்துகொண்டாலும் அது தப்பில்லை; ஏனென்றால் கடவுளும், கடவுளுடைய தந்தைமார்கள் என்பவர்களுக்கும் பதினாயிரக்கணக்கில், இலட்சக்கணக்கில் மனைவியர்களைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! ஒருவன் திருநெல்வேலி, கொள்ளையடிப்பதோ தவறான செய்கையாகாது! ஏனென்றால், நம்முடைய கடவுள்கள் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றால் இருக்கின்றன! திருநெல்வேலிக்கு, கொள்ளைக்காரர்களுக்கும் பரிசு அளிப்பது போல—அவர்களுக்குக் கடவுளை தெரிவித்தோன்றி மோட்சம் கொடுத்திருக்கிறது. ஒருவன் பொய் பேசுவதோ, அல்லது ஒருவன் இன்னொருவனைக் கொல்லுவதோ கூடத் தவறில்லை! காரணம், இந்தச் செயல்களெல்லாம் கடவுள்கள் எண்ப்படுகிற நம் சாயினால் செய்யப்பட்ட காரியங்கள் என்கிற மாதிரியில், சொல்லத்தக்க யோக்கிய தையல்தானே கடவுள்கள் என்பவைகள் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட இவைகள் கடவுள்களாக இருப்பதன் மூலமும், அவைகளுக்குச் செல்வாக்கு கொடுக்கப்பட்டு நடைபெற்றுவரவரான தர்மையிலும் இருந்தால் மக்களின் பொது ஒழுக்கம் எப்படிச் சரியாக இருக்கமுடியும்? ஆதலால்தான் சொல்லுகிறோம், 'இப்படிப்பட்டதான—ஒழுக்கக்கேடான—யோக்கியதையற்ற கடவுள்கள் ஒழிக்கப்படவேண்டும். கடவுள் வேண்டுமென்றால் மனித நல்லொழுக்கத்துக்கும் நடப்புக்குமான கடவுளை ஏற்படுத்திக்கொள்' என்று.

உள்ளபடியே, பார்ப்பனர்களின் ஆதாரங்களின்படியே கேட்கிறேன்; அவர்களுக்குக் கடவுள் உண்டா? உண்டு என்றால், எப்போது முதல்! அது எது? அவர்களுக்கு இருந்த தெல்லாம் ஒவ்வொரு பிழைக்கும் ஒவ்வொரு தலைவர்கள்; தேவர்கள். அதாவது, காற்றுக்கு ஒருவர்; நெருப்புக்கு ஒருவர்; மழைக்கு ஒருவர்; இடிக்கு ஒருவர்; சூரியன், சந்திரன்,

எமன் என்கிற மாதிரி இருந்தகெல்லாம் இலர்க்காத் தலைவர்கள் என்கிற தேவர்கள்தாமே தவிர தலைவன் என்கிற மாதிரிகூட ஒன்றுமில்லை; பின்னாலே ஏற்படுத்தினார்கள்—இந்தத் தேவர்களுக்குத் தலைவனாக இந்திரன் என்கின்ற கற்பனை. அந்த இந்திரன் மீது ஏற்றியிருக்கிற குணங்கள்கூட, சொன்னால் நாலும்; அத்தனை ஆபாசமாயும், கீழாயும் உள்ள குணத் தன்மைகளைக் கொடுத்தார்கள்.

பின்னர், இவைகளிலிருந்து எடுத்துப் படிப்படியாக உற்பத்தி செய்தார்கள்; சிவன் என்ற ஒன்றைச் சிருஷ்டித்தார்கள்; விஷ்ணு என்று வேறொன்று; பிரம்மா என்று மற்றொன்று. இப்படியாக மூன்று கடவுள்கள் என்பவைகளைச் சிருஷ்டித்து, இந்த மூன்று கடவுள்கள், மூலக் கடவுள்கள்—முக்கிய கடவுள்கள் என்று ஆக்கினார்கள். அதோடு நின்றுவிடாமல், மூன்று கடவுள்களுக்கும் பெண்டாட்டிகள் வைத்தார்கள். அந்தப் பெண்டாட்டிகளையும் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் கணக்கு வழக்கு இல்லாமல் வைத்தார்கள்! அதோடு வைப்புகள் என்பதாகப் பல பெண்களைச் சிருஷ்டித்தார்கள்! அதோடு இல்லாமல், அவர்களுக்குக் குழந்தை-குட்டிகளை உண்டாக்கி, அப்படிப் பிறந்தவைகளையும் கடவுளாக்கி, இப்படி எல்லாவற்றையும் கடவுளாக்கி—மூன்றை முப்பதாக்கி, மூன்றாறாக்கி, மூவாயிரமாக்கிப் பெருக்கிக் கடைசியில் முப்பத்தி முக்கோடி (33 கோடி) யாகப் பெருக்கிவிட்டார்கள். கடவுளுடைய பெண்டாட்டியும் கடவுள்; கடவுளுடைய பிள்ளை-குட்டிகளும் கடவுள்; கடவுளுடைய வாகனங்களும் கடவுள்கள்; கடவுள்களுடைய வைப்பாட்டிகளும் கடவுள்கள்—இப்படி எல்லாமே கடவுள்! என்ன நியாயம்? எதற்காக வந்தது இத்தனை கடவுள்கள்! இதைக் கேட்டால்தானே பார்ப்பான் நம்மை நாத்திகள் என்கிறான்? நம் திராவிட 'அனுமர்'களும் பார்ப்பானோடு சேர்ந்து கூப்பாடு போடுகின்றன!

இப்படிப்பட்ட இந்தக் கடவுள்களுக்கு நாம்தான் கொட்டிக்கொடுத்து அழுவேண்டும். அவைகளுக்குப் புராணங்கள்; அவைகள் புண்ணியத்துக்கு இலாயக்கான நாட்கள்! இந்தக் கடவுள்களுக்குப் பூசை, உற்சவங்கள் நம் செலவில் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னால் என்ன நியாயம்? போக்கிரித் தனமல்லவா! இப்படியே வளர்ந்து கொண்டே போனால், இதற்கொரு முடிவுதான் என்றைக்கு உண்டாவது? இந்த 1954-ம் வருடத்தில் இதை யெல்லாம் நாம் சகித்துக்கொண்டு இருப்பதா? இவ்வளவு நாகரிகக் காலத்தில் இதைப் பிரச்சாரம் செய்ய 10, 12 மத்திரிகை; அவர்களின் படைகுடி ஆட்கள்! இவைகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதற்கென்றே ஸ்தாபனங்கள், அரசியல் கட்சிகள்; அவைகளுக்குக் கொழுந்த் பணம் என்கிற நிலைமை! எவ்வளவு கொடுமை! இவ்வளவு பெரிய நாட்டிலே இப்படி எல்லா இடங்களிலும் இந்த யோக்கியதையற்ற கடவுள்களா வந்து புருந்துகொண்டு உயிரை வாங்குவது!

இம் மாதிரியாக மக்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் செய்து, அடியோடு மடையர்களாக்கி, இவைகளைப் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டுக, சடங்கு, தீர்த்தம், ஸ்தலம், பக்தி என்பவைகளும்; இவைகளைக் கையாளுவதே அறிவின் கடமை என்பதாகவும் செய்யப் படுவதாயிருக்கிறதே தவிர, அறிவுக்கு என்ன வழி செய்யப்படுகிறது? எனவேதான் கிரண்டாவது தீர்மானமாக, 'இக் கடவுள்கள் ஒழிக்கப்படும் படியாக நாட்டில் தீவிரமாக எல்லாவகையிலும் பிரச்சாரம் செய்யப்பட வேண்டுமென்றும், அவைகளுக்கென்று பூசை, உற்சவம் முதலியவைகள் நடைபெறாமல் இருக்கச் செய்யவேண்டுமென்றும் அதற்காக ஒரு காசு அளவும் செலவழிக்காமல் செய்யவேண்டும்' என்றும் மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

உள்ளபடி, இந்த சர்க்கார்தான் புத்தர் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு விட்டதே! அதற்காக முன் சொன்ன மாதிரி விடுமுறையும், சர்க்கார் சினிமாவும் ஏற்படுத்திக் கொண்டதே! அப்படி இருக்கும்போது, இந்தப் பிரச்சாரங்கள் ஏன் செய்யவேண்டும்?

இவைகளின்பேரால் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை பாழாக்குவதற்கு ஏன் இடந்தர வேண்டும்? இதற்குக் காரணமெல்லாம் தெரியாமல் அல்ல; இத்தகைய இந்த மடத்தனமான—காட்டுமிரண்டித்தனமான—அறிவைக் கெடுக்கும் பிரச்சாரம் செய்வதற்கான காரணமெல்லாம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அதாவது, தங்கள் இனமாகிய பார்ப்பனினம் பாடுபடாமல் ஊரார் உழைப்பில் பிழைக்க வேண்டும் என்பதுதான். இந்த மதமும் சாஸ்திரமும் அவைகளின் பேரால் நடக்கிற உற்சவம், சடங்கு இவைகளின் காரணமாகத்தான் பார்ப்பனர்களுக்கு வாழ்க்கையும், பாதுகாப்பும், உயர்வும், பெருவாழ்வும் இருக்கின்றன. இவைகள் ஒழிந்தால் பார்ப்பனர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை; அவர்கள் 'சாதாரணங்கள்' ஆகிவிடுவார்கள். இவைகள்தாமே அவர்களை உயர்ந்த சாதிகாரர்களாகவும்; அந்த உயர்ந்த சாதி, குலம் என்பதன்பேரால் பல இலாபங்களையும் வசதிகளையும்—அதாவது படிப்பு, பதவி, உத்தியோகம் பெறும்படியான தன்மையிலும் வைத்திருக்கின்றன!

உதாரணமாக ஆச்சாரியார் அவர்களுக்கு மதிப்பு மரியாதை இருக்கிறது என்றால், அவர் ஒரு முதல் மந்திரி என்பது—புத்திரசாவி என்பது போன்றவைகளால் இருக்கலாம். ஆனால், சாதாரண சவுண்டிப் பார்ப்பானுக்கு—அன்னக்காவடிப் பார்ப்பானுக்கு—ஈனத்தொழில் செய்யும் பார்ப்பானுக்குக்கூட, இன்னும் எவ்வளவோ கீழ்த்தரமான பார்ப்பானுக்குக்கூட உயர்வும் சமுதாய அந்தஸ்தும் இருக்கிறது என்றால், அவன் பார்ப்பன குலத்தான்—'உயர் சாதியான்' என்பதால்தானே! எனவேதான் பார்ப்பனர்கள் இவைகளை—இக் காட்டுமிரண்டித் தன்மைகளை அவ்வளவு தூரம் பாதுகாக்கிறார்கள்; பிரச்சாரம் பண்ணுகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, 'உருவ வழிபாடு என்பது—உலகத்தில் இந்தியாவைத் தவிர வேறு எந்த நாட்டிலும் எந்தச் சமுதாயத்திலும் இல்லாததும், அது (விக்கிரக வழிபாடு) ஆரியர்களின் பிழைப்புக்கும், உயர்வுக்கும் ஆகவே இருந்து வருவதுடன், திராவிடர்களைக் காட்டுமிரண்டித்தனமான முட்டாள்களாக்கப் பயன்பட்டு வருவதனால், விக்கிரக அழிப்பு வேலை இன்றியமையாததாகிவிட்டதால் அவ்வேலையைத் தொடர்ந்து மக்கள் ஆற்ற வேண்டும்' என்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

தோழர்களே! தீர்மானத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதுபோல, உலகத்தின் இந்த 'ஞானபூமி' என்று சொல்லப்படும் இந்தக் காட்டுமிரண்டி, அஞ்ஞான நாட்டைத் தவிர வேறு எங்குமே உருவ வழிபாடு என்பது கிடையாது. சில நாடுகளில் பல ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு உருவ வழிபாட்டு முறை, மக்கள் காட்டுமிரண்டிகளாய் இருந்த அந்தக் காலத்தில் இருந்தது என்றாலும், அந்தந்த நாடுகளில் அறிவு தோன்றியவுடனே—அறிஞர்கள் தோன்றியவுடனே உருவ வழிபாட்டு முறைகள் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டன. இன்று எங்கும் உருவத்தை மும்பிடும் மக்கள் இல்லை.

அதோடு, இந்த இந்துக்கள் என்கின்ற மக்கள் சமுதாயத்தைத் தவிர—வேறு முஸ்லிம், கிறிஸ்து மதங்களிலும் இந்த உருவ வழிபாடு முறை கிடையாது என்பதோடு, அவைகள் கண்டிக்கத் தக்கவைகளாகவும், வெறுக்கப்பட்டவைகளாகவும் உள்ளன. நான் முன்னமேயே சொன்னதுபோல, அவர்களுக்கெல்லாம் உருவமற்ற ஒரே கடவுள் வழிபாடு தான் உண்டு. ஆனால், இங்குதான் 'கடவுள் சாதி' என்றே ஒரு தனிசாதி உண்டாக்கப் பட்டு—அவைகளுக்கு உருவமும் வைத்து நம் உயிரை வாங்குகிறார்கள். இதனால் நம் புத்தி அழிவதோடு, பணமும் பாழாகிறது. எனவேதான் இந்த உருவங்களை உடைத்து அழிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம்.

தோழர்களே! உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன். இந்த உருவங்களை உடைப்பது என்பது கடவுளை உடைப்பது ஆகாது; ஏனென்றால் இவைகளல்ல—கடவுள், கடவுள் என்பதற்கான யோக்கியதை இலட்சணம் ஒன்றும் இவைகளுக்கில்லை. இவைகள் ஆரியர்களின் கற்பனைக் கதைகளில் வரும் கதாநாயகர்கள்தாம்.

உள்படி இன்றைக்கு இருக்கிற இந்த கிராமமையும், கிருஷ்ணமையும், மற்ற கடவுள்கள் என்பவையினால் உருவங்களையும் செய்து உடைத்தால் அது எப்படிக் கடவுளை உடைத்ததாக ஆகும்? ஆனால், பார்ப்பனர் சூழ்ச்சியால் மக்கள் இவையகளை—இந்தக் கதா பாதீரங்களைத் தவறாகக் கடவுளாகக் கருதிக்கொண்டு மடமைக்கு அடிமையாகிறார்கள். எனவேதான் இவைகளை உடைத்து நொறுக்கவேண்டும் என்கிறோம். அதன் முதல் காரியமாகச் சென்ற மே மாதத்தில் பிள்ளையார் உருவத்தை உடைத்தோம். தொடர்ந்து மற்ற உருவங்களையும் உடைத்தாக வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, 'இந்துமத சாஸ்திர-புராண இதிகாசங்கள் என்பவைகள் அனைத்தும் ஆரிய ஆதிக்கத்தக்கும் உயர்வுக்கும், நம்முடைய அடிமைத்தனத்திற்கும் மடமைக்கும் கீழிவுக்குமே ஆரியரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு நடைபெற்று வருவனவாகையால் அவைகளை அழிக்கவேண்டும் என்பதான தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

உலகளுக்குத் தெரியும்—புராணங்களின் யோக்கிபதை. இந்தப் புராணங்களில் வரும் புருஷர்கள்தாம், பெண்கள்தாம், பார்ப்பன அடிமைகள்தாம், திராவிட இனத்தரோகிகள்தாம்—நம் கடவுள்கள்! இந்தப் புராணங்களின்படிதான் கடவுள், உருவம், செயல், தன்மை, பண்பு—இப்படியாக எல்லாம் இந்தப் புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு புராணத்தையும் விசித்தால் ஆபாசமும், அறிவற்ற காட்டுமிராண்டித்தனமும் தன்மையுமே பெருகி நிற்பதைக் காணலாம்.

இந்தப் புராணத்தில் சொல்லப்படுகிற கடவுள்கள் என்பவையகளை உடைக்க வேண்டும் என்கிறார்களா? நம்மிடம் சண்டைக்கு வருகிறார்களே ஆதிதீரர்கள் என்பவர்கள், அவர்களைக் கேட்கிறோம்—உள்படி இந்தப் பிள்ளையாரோ அல்லது வேறு எந்தக் கடவுளோ உடைட்டால் இந்தப் பண்டார சந்தித்திக்கும், அல்லது சங்கராச்சாரியாருக்கே கூட, என்ன போகிறது? பிள்ளையார் என்பவர் எப்படிக் கடவுளாக ஆவார்? கடவுளுக்கான யோக்கியதை ஒன்றாவது இருக்கிறதா? சுமார் 1000 வருடங்களுக்குள்ளாகத்தானே இந்த நாட்டுக்கு, 'விநாயகக் கடவுள்' என்பதாக ஒரு கடவுள் கொண்டுவரப்பட்டது? அதற்கு முந்தைய காலத்து நூல்களில் விநாயகரைப்பற்றி ஒன்றுமே கிடையாது. 'வடநாட்டு வாதாபி எண்கிற இடத்திலிருந்து, பரஞ்சோதி என்பவரால் கொண்டுவரப்பட்டது' என்பதாகப் புலவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த விநாயகர் கதையை எடுத்துக்கொண்டால் எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! இதை எப்படிக் கடவுள் என்று கொண்டாடுவது?

ஒரு கதை: ஒரு காட்டில் ஒரு பெண் யானையும், ஆண் யானையும் கலவி செய்து கொண்டிருந்தனவாம். அதைப் பார்த்தவுடன் கடவுள்கள் எனப்படுகிற பரமசிவனுக்கும், பார்வதிக்கும் அந்த யானைகடையே தாங்களும் கலவி புரியவேண்டும் என்ற காம ஆசை உண்டாயிற்றாம். அந்தப்படி யானைகளைக் மாறிக் கலத்தால் 'ஆணைமுகப் பிள்ளை'யைப் பெற்றெடுத்தார்களாம்; அப்படிப் பெற்ற பிள்ளைதான் விநாயகராம்; அது நமக்குக் கடவுளாம்; விக்ஷிணத்தைத் தீர்த்திரும் விக்ஷிணசுபரனாம்!

இன்னொரு கதை: பார்வதி ஒருநாள் குளிக்கப் போகையில், தான் குளிக்கிறபோது சாவலுக்கு ஆள் வைக்கவேண்டும் என்று கருதி, தன்னுடம்பிலுள்ள அழகையெல்லாம் தேய்த்துத் திரட்டி ஒருருவாகச் செய்து சாவலுக்கு வைத்தாள். அந்தக் காலத்தில் கடவுள் பெண்காதிகள் குளிப்பதற்குக்கூட கதவல்லாத 'பாத்ரம்'—அடைப்பில்லாத வீடுதானா இருந்தது? அதுதான் போட்டும் என்றால், அழகைத் திரட்டி மனித உருவத்தை உண்டாக்கினாள் என்றால் அந்த அம்மையின் மேலெல்லாம் எவ்வளவு அழகு வடிந்து நின்றிருக்கவேண்டும்! ஓராய் பார அழகா கடவுள்மேல் இருப்பது? இந்தப்படி பார்வதி குளித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, பார்வதியின் புருஷன் சிவபெருமான் வந்தாராம். பார்வதி குளிக்கும் இடத்திற்குப் போக முயற்சிக்கவே, சாவலுக்காக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அழக் குருண்டை ஆசையி தடுக்கவே, பரமசிவன் அந்த ஆளை வெட்டி

வீட்டு உள்ளே புருந்துவிட்டாராம். பிறகு பார்வதி வந்து பார்த்து, அந்த ஆள் செத்துக் கிடந்ததைக் கண்டு அழுது, உயிர்ப்படுத்திக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்ட, வெட்டப் பட்ட அந்த உருவத்தின் தலை அதற்குள் எப்படியோ காணாமற் போய்விட, ஒரு யானையைப் பிடித்து அதன் தலையை வெட்டி, அந்த உருவத்தின் முண்டத்தில் ஒட்டி, 'யானைத் தலையாகவும், மனித உடலாகவும்' உயிரைக் கொடுத்தாராம். இன்னும் இதுபோன்ற பற்பல கதைகள். இவற்றுள் ஒன்றாவது அறிவுக்கு, ஒழுக்கத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லையா? இவைகளும் இப்படிப்பட்டவைகளும் தாமை நம் கடவுள்கள்! யோக்கியமான மானமுள்ள அறிவாளிகளாய் இருந்தால் இவைகளை யெல்லாம் உடைத்து நொறுக்கி மக்கள் மனத்திலிருந்து மறையும்படி செய்யவேண்டாமா?

பிறகு, இந்தக் கிருஷ்ணனின் யோக்கியதைதான் என்ன? வர்ணிக்கிறார்களே, 'கிருஷ்ணா உன்னுடைய அரைஞாண் கயிறு படாத பெண்கள் யார் உண்டு!' என்று. அவள் பண்ணாத விபச்சாரத்தனம் கில்லை; இலட்சக்கணக்கான பெண்களை மனைவியாகக் கொண்டவனாம். மேலும் இலட்சத்தி அறுபதாயிரம் கோபிகைப் பெண்களை வைப்பாகக் கொண்டிருந்தானாம்! இன்னும் ஆபாசம் என்னவென்றால், ஒரு நாள் நாரதர் கிருஷ்ணனிடம் போய், 'கிருஷ்ணா! நீ இப்படி இலட்சக்கணக்கில் பெண்களை வைத்திருக்கிறாயே; எனக்கு ஒரு பெண்ணைத் தயவு பண்ண மாட்டாயா?' என்று கேட்டாராம். அதற்குக் கிருஷ்ணன், 'சரி, நான் கில்லாத வீட்டில் நீ போய் அனுபவி!' என்றானாம். சரியென்று நாரதரும் உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு வீடாகப் போகப் போக, எல்லா வீட்டிலும் கிருஷ்ணன் படுத்திருந்தானாம்; சலித்துப்போய், நாரதர் மறுபடியும் கிருஷ்ணனிடம் வந்து 'கிருஷ்ணா, எல்லா வீட்டிலும் நீயே இருக்கிறாய்; எனக்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால் நீயும் நானும் கூடுவோம்' என்று சொல்லிக் கூப்பிட, கிருஷ்ணனும் இசைந்து நாரதனைப் பெண்வேடம் போடச் செய்து கலவி செய்தானாம். அப்படிச் செய்யப்பட்ட கலவியின் மூலமாக 60 குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தார்களாம். அந்தக் குழந்தைகள்தாம் பிரபல, விபல, சுக்கில என்று வருகிற 60 தமிழ் வருடங்கள் என்பவைகளாம். என்ன ஆபாசம்! உள்படி கடவுளைக் கும்பிடுகிறவனுக்குக் கடுகளவாவது புத்தியிருந்தால், மானம், ரோஷம், வெட்கம் இருந்தால் நமக்கு முன் அவர்களெல்லாம் இந்தக் கிருஷ்ணனை உடைத்து நொறுக்க வேண்டும்!

இன்னும் இதோடு விட்டார்களா! குளிக்கிற பெண்களின் சேலைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே வந்து, கையை மேலே தூக்கிக் கும்பிட்டால்தான் சேலை தருவேன் என்பது போன்ற அநாகரிகமான செய்கைகளைச் செய்தவன் நமக்குக் கடவுளா? யோசித்துப் பாருங்கள்! இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இந்த நிர்வாணப் படத்தை வைத்துக் கும்பிடுகிறார்கள் என்பதற்காகவே. இவைகள்தாம் போகட்டும் என்றால், பாரதத்தில் துரியோதனாதிகளுக்கு எதிராகப் பாண்டவர்கள் வெற்றி பெறவதற்காக கிருஷ்ணன் செய்த வஞ்சகமும், சூழ்ச்சியும் மற்றும் அவை போன்ற கீழி நடத்தையும் எத்தனை? தெரிந்தோ, தெரியாமலோ கிருஷ்ணனுக்குப் பெயரே—'ஜார சேரன்', 'கபடநாடக சூத்திரதாரி' என்பது தானே!

கீம் யாதீர்டான கடவுளை வழிபடுவதன்மூலம், இந்தக் கடவுள்களின் உருவங்களைத் தொடுவதன் மூலம், இந்தப்படிமான செய்கைகளைச் சொல்லும் நூல்கள் என்பவைகளைப் புண்ணிய சாதனங்கள் என்று கொண்டாடுவதன் மூலம்—நாட்டில் பொது ஒழுக்கம், நாணயம் ஏற்பட முடியுமா? அல்லது பித்தலாட்டம் பரவுவதற்கு வசதி ஏற்படுமா?

துரோபதை கதையை எடுத்துக்கொண்டால், அந்த அம்மான் முதலிலே ஒருவனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு, பின்பு யாமியாரின் சொற்படி அய்த்து பேருக்கும் மனைவியானாளாம். அதோடு நிற்கவில்லை. அய்த்து பேரும் பற்றாமல் ஆறாவதாகக் கர்ணனையும், 'கிவனும் நமக்குக் கிடைத்திருக்கக் கூடாதா?' என்று கவலைப்பட்டாளாம்! எப்படி?

இதிலே அதிசயம் என்னவென்றால், அந்த அம்மாள் பத்தினி 'லிஸ்டில்' இடம் பெறுகிறாள். இப்படி இவைகளையெல்லாம் பார்க்கிறபோது, இந்தப் புராணங்கள் என்பவைகளைக் கொஞ்சத்துவது தவிர வேறு என்ன செய்யமுடியும்?

அடுத்தபடியாக இராமாயணம்! இதனுடைய யோக்கியதைகளைப்பற்றிப் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறேன். முதல் 'அயிட்டமே' இராமர் என்கிற கடவுளுடைய தந்தையாகிய தசரதனுக்கு 60,000 மனைவிகள் என்று ஆரம்பிக்கிறது கதை. இந்த இராம-இலட்சுமண-பரத-சத்தருக்கணன் பிறப்பைப்பற்றிச் சொல்லுகிறபோது—ஒருநாள் இரவு முழுவதும், சேத்த குதிரைகளைப் பட்டத்து மகிஷிகள் எனப்படுகிற கோசலை, சுமத்திரை, கைகேயி என்பவர்கள் கட்டிப்பிடித்துப் படுத்திக்கொண்டிருந்துவிட்டு, யாகப் புரோகிதர்களுடன் கூடி இந்த நாளுக்கு பின்னகளையும் பெற்றார்கள் என்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது கதை. இதுவா யோக்கியதை! நாள் சொல்லுவது, வாலம்கி இராமாயணக் கதையே! கம்பன் பார்ப்பனக் கூலி; பலவற்றை மறைத்தும் திரித்தும் கூறியிருக்கிறான்.

இன்னும், சீதை கர்ப்பமாய் இருக்கிறாள் என்றவுடன் இராமன் அழுகிறான்; விசனப்படுகிறான். அரண்மனை ஆடல் பாடல்காரர்கள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அவனைச் சந்தோஷப்படுத்தச் செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணாயிப் போய்விட்டன. அவ்வளவு விசனத்தோடு இராமன் இருக்கிறான், சீதை கர்ப்பமான சேதி கேட்டு. ஏனென்றால், சீதையின் அந்தக் கர்ப்பம் தனக்குண்டானதல்ல என்று இராமனே அறிந்து வேதனைப் படுகிறான் என்றானே அர்த்தம்? இல்லாவிட்டால் பெண்டாட்டி கர்ப்பத்திற்குப் பருஷன் ஏன் அழவேண்டும்—வெட்கப்பட வேண்டும்? இப்படிப் பல நிகழ்ச்சிகள். இன்னும் இராமனுடைய நடத்தையில்தான் என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது? ஒரு பெண்ணின் மூக்கையும் மார்க்கையும் அறுப்பதுதான்—'மனிதத் தன்மைக்கும் மேம்பட்ட கடவுள்' தன்மையா? தன் அண்ணனைக் கொன்று தான் பட்டத்துக்கு வரவேண்டும் என்ற ஒரு துரோகியின் ஆகைக்கு உதவியாய், தனக்குக் கேடு எதுவும் செய்யாத ஒருவனை மறைந்திருந்து அம்புவிட்டுக் கொல்லுவதுதான் கடவுள் செய்யலா? இவைகளில் எதைக் கடவுள் செய்ய என்று சொல்லமுடியும், அல்லது யோக்கியதை என்று சொல்லிவிட முடியும்!

கடைசியாக, இராமாயணம் எப்படி முடிகிறது தெரியுமா? சம்புகன் என்ற ஒரு சூத்திரன் சாமி கும்பிட்டால் ஒரு பார்ப்பனச் சிறுவன் செத்துப்போய் விட்டானாம். இராமன் அதைக் கண்டுபிடித்து அந்தச் சூத்திரனைக் கொன்றுவிடவே, செத்துப்போன பார்ப்பானுக்கு 'டக்' கொன்று உயிர் வந்துவிட்டதாம்! உண்மையோ பொய்யோ! இதன் கருத்தென்ன! சூத்திரன் நேரே சாமி கும்பிட்டால் அது பார்ப்பானுக்கு ஆபத்து என்பது தானே! ஆகவே, சூத்திரன் சாமி கும்பிடக்கூடாது; பார்ப்பான் மூலந்தான் கும்பிட வேண்டும்; பார்ப்பானின் காலைக் கழுவித் தண்ணீர் குடிப்பதுதான் மோட்சம் என்பதாகத் தானே! இதை ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா? இந்தப்படியான தன்மை படைத்தவர்கள் தாம் நமக்குக் கடவுள்கள்; அவைகளைத் தொழவேண்டும்; அதற்காகப் பணம் செலவு பண்ண வேண்டும்; இந்த நூல்களைத்தான் புண்ணியமான நூல்கள், மோட்சத்துக்கும் உதவும் நூல்கள் என்று கொள்ள வேண்டும்—என்பவைகளை ஒப்புக்கொண்டிருந்தால், இந்தக் காலத்தில், இந்த உலகத்தில் நம்மையிட மடையர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? இதுவே 1954 ஆம் வருட 'மாதல்' மனிதனின் மனிதத் தன்மை என்றால் வெட்கம், மானம் வேண்டாமா?

இதுபோலவேதான் பார்ப்பனர்களின் மற்ற வேத சாஸ்திரங்கள், புராண இதிகாசங்கள், சீதை என்பவைகளும். சீதையில் கிருஷ்ணன் 'பிராமண மம தேவதா' என்கிறான். அது போலவே மனு, பராசர், யக்ஞவல்க்யர் முதலியவர்களின் சாஸ்திரங்களிலும் ஏராளமாக இருக்கின்றன என்பதோடு, இந்த எல்லா நூல்கள், புராணங்கள், சாஸ்திர வேத பிரமாணங்கள் என்பவைகளின் கருத்து, சத்து, உந்நோக்கம் எல்லாம்—ஆரிய ஆதிக்கத்துக்கும், நம்முடைய இழிவு, மடமைக்குமே ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றவை

களாகும். எனவேதான் இவைகளை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டும் என்ற மேற்சொன்ன 4-வது தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியுள்ளோம்.

அடுத்தபடியாக அய்ந்தாவது தீர்மானமாக, 'புத்தர் கொள்கையானது கடவுள், ஆத்மா, மோட்சம், நரகம், விதி, மேல்லோகம், பூசை, சடங்கு, தீர்த்தம், உற்சவம் முதலியவைகளின் பொய்யை விளக்கிக்காட்டி, மக்களுக்குள் பிறவியில் பேதமற்ற சமத்துவத்தையும் அன்பையும், ஒருவருக்கொருவர் உதவி உபகாரம் செய்துவர வேண்டியதையும் முக்கியமாக வலியுறுத்துவதால்—அக் கொள்கைகள் நாட்டில் பரவி மனித சமுதாயத்தில் காரியத்தில் நடைபெறப்படி செய்ய தமிழ் நாட்டில் உள்ள எல்லா சமுதாய மக்களும், எல்லாக் கழகங்களும், ஸ்தாபனங்களும் பிரச்சாரம் செய்து வரவேண்டும்' என்று மாநாட்டில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது.

என்ன? இந்த இந்துமத—ஆரிய மதத்தினாலும், அந்த மதம் என்பதினுடைய கடவுள், சாஸ்திரம், புராணம், இதிகாசம் என்பதான காரியத்தினாலும் சகல துறைகளிலும் நம்மை அடிமையாக்கி, முட்டார்களாக்கியதுமல்லாமல் ஒழுக்கக் கேட்டையும் உண்டாக்கியது என்பதற்கான விளக்கங்களை முன்பே எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். உள்ளபடி கடவுளைக் கண்டு, கடவுளுக்காகப் பயந்துகொண்டு—யார் ஒழங்காக நடக்கிறார்கள்! உள்ளபடி கடவுளுக்குப் பயந்து, கடவுளும் ஒழங்கான தன்மையில் இருக்கிற தென்றால் நாட்டில் இவ்வளவு திருட்டும், புரட்டும், கொலையும், துரோகமும், நடைபெறாமல் நாங்கள் தாம் நாத்திகர்கள், கடவுள் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள் என்று ஒரு வார்த்தையில் சொல்லிவிடுகிறார்கள்; அப்படியானால் இப்போது இந்தப்படியான சமுதாய விரோதமான காரியங்களைச் செய்பவர்கள் எல்லாம் கடவுள் விரோதிகளா? அல்லது, கடவுள் நம்பிக்கையற்றவர்களா?

இந்தக் கடவுள்களுக்கு ஆக எவ்வளவு பணம் செலவாகிறது? எவ்வளவு பிரச்சாரம் பண்ணப்படுகிறது? இவ்வளவு செய்தும் ஒழுக்கம் என்ன இருக்கிறது? என்ன—பிறருக்கு தவம் பண்பு, பிறர் மீது அன்பு கொள்ளும் பண்பு இருக்கிறது? ஒன்றும் இல்லையே! பண்டார சன்னிதிகள், சங்கராச்சாரி என்பவர்களிடமே இந்தப்படியான ஒழுக்கங்கள் இல்லையே! நாம்தான் பார்த்திறோமே! இன்னும் கடவுள், கடவுள் என்று சதா பேசிக் கொண்டிருந்த காந்தியார் கூட்டத்திலேதான்—என்ன யோக்கியர்கள் இருக்கின்றார்கள்? ஆச்சாரியாரே சொல்லிவிட்டாரே—'அங்கே யோக்கியர்கள் இல்லை, எல்லாம் அப்படித்தான்' என்று பச்சையாக அறிக்கை வெளியிட்டு! இன்னும் பொதுவாகவே மக்களிடத்தில் ஒழுக்கம், மரியாதை, அன்பு, பிறர்க்கு உதவும் பண்பு போய்விட்டதே!

எதற்குச் சொல்லுகிறேன், இத்தனை வருடகாலமாக! இன்றையக் கடவுள், மத சாஸ்திர புராண அடிப்படையில் கையாளப்பட்டு வந்த ஒரு முறையின் காரணமாக இந்த சமுதாய விரோதமான காரியங்களின் நடப்பைத் தவிர்க்க முடியவில்லை என்பதோடு, இந்த ஆதார அடிப்படையிலே இத்தகைய தவறான நடப்புகளுக்கு சாட்சியாய், ஆதரவாய் இருக்கின்றன என்பதால், இந்த அடிப்படையிலே தவறு இருக்கிறது என்பதுதானே அர்த்தம்? இதற்கு மாறாக, புத்தர் நெறி என்பதில் இவைகளுக்குப் பரிசாரமும், நல்லொழுக்கத்திற்கான கொள்கை வழிமுறைகளும் இருப்பதால் அவைகளை வலியுறுத்திப் பிரச்சாரம் செய்வதன் மூலம் நல்ல பலன் ஏற்படும்.

ஆரிய மதத்துக்கு ஆதாரமாகவும், அனுசரணையாகவும் இருந்து வருகிறதான கடவுள், விக்கிரக வழிபாடு, உற்சவம், சடங்கு, அவைகளின் மூலமான புராண சாஸ்திரங்களை ஒழித்துக்கட்டி—முன்னே சொன்னதுபோல, புத்தநெறி பரவவும், இன்றைய பேதங்கள், மேல்-கீழ் தன்மைகள் ஒழியவும் எல்லோரும் கட்சி பேதமின்றி, 'சூத்திர மக்கள்' எனப்படுகின்ற திராவிட மக்கள் அனைவரும் இத்தகாகப் பாடுபடவேண்டும் என்பதாக மேற்கண்ட தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியுள்ளன. திருவள்ளூர் மக்களுடைய நடப்புக்

காண் கொள்கைகளை விளக்கினார்; புத்தர் மக்களின் எண்ணத்துக்கு, உள்ளத்துக்குக் கொள்கைகளையும், முறைகளையும் வகுத்துத் தந்தார்.

ஆதலால், இத்தகு காரியங்களுக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்படும் எல்லாவிதமான முயற்சி, நடவடிக்கைகளுக்கு எல்லா மக்களும் தங்கள் தங்களுடைய மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பைத் தந்து ஆதரவு அளிக்கவேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[தூல்: புரட்சிக்கு அழைப்பு (1954)—சென்னையில் 31-1-1954-ல் சொற்பொழிவு; ஈரோட்டில் 23, 24-1-1954-ல் சொற்பொழிவு]

11. இம்சையும் அகிம்சையும்

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

புலிக்கு, சீறுவதும் மற்ற ஜீவன்களைக் கொல்லுவதும் இயற்கை. ஆனால், மனிதன் இம்சையை இயற்கை என்று கருதுபவனல்லன்; மற்றவனை அடித்தால் நோருமே என்ற உணர்ச்சியை உடையவனாவான். இம்சை செய்யாமல், மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் கொடுக்காமல் வாழத்தக்க அளவு பகுத்தறிவு இருக்கிறது.

ஆனால், அவ்வித மனித சமுதாயம் அறிவைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி, மனிதத் தன்மையிலிருந்து பிரிந்து, இயற்கையிலிருந்து மாறிவிட்டது. அதுவும் காங்கிரஸ் இயக்கம் பாமரர்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்ற பின்னர்தான்—குறிப்பாகக் காந்தியார் சகாப்தத்தில்—அரசியல் வாழ்வைப் புராண இதிக்காசப் போலித் தத்துவமத வேஷத்தில் நடத்திய தால், மக்களும் கேட்டு நானும் ஒழியும்படியான இக்கதி ஏற்பட்டது. அவர், வாயால் அகிம்சை என்று கூறினால் போதும், பயன் இம்சையாக இருக்கட்டும் என்று கருதிக் கவலைப்படாமல் பாமரர்களை என்னைக்கு நடத்தினாரோ அன்று முதல் நாட்டில் இம்சைய மக்களுக்கு உற்சாகமாகவும், வாலிபர்கள் காலிகளாக, குழப்பக்காரர்களாகவும் ஆன காரியங்கள் நாட்டில் வளர்ந்து, அப்படிப்பட்ட நியாயங்களை தேசபக்தியாகவும், தேசியமாகவும், மத பக்தி, கடவுள் பக்தி, கடவுள்—மதங்களைக் காப்பாற்றும் உயர் தொண்டு பக்தியாகவும் ஆகிவிட்டது.

இவை ஒருமுறையிருப்பினும், காந்தியார் காலத்துக்குப் பின்னராவது—அவரது பரிதாபகரமான முடிவை ஒரு படிப்பினையாகக் கொண்டாவது, அரசியல்—மத இயலில் உண்மையான அகிம்சை ஏற்பட யாராவது முயற்சித்தார்களா? ஏற்படத்தான் ஏதாவது கவலைப்படுகிறார்களா? இன்று, எல்லாத் துறைகளிலும் வெறி நாய் களியாட்டம்போல் பலாத்காரமும் இம்சையுமே தலைசிறந்து விளங்குகின்றன. கட்டுப்பாட்டுக்கு இடமே இல்லை; எங்கு பார்த்தாலும் கட்டுப்பாட்டை மீறுவதும் காலித்தனமும் கலவரமும் இம்சையுமாவே இறுப்பதோடு, சர்வம் பித்தலாட்ட மயமாகவே இருக்கிறது. இவைகளை எதற்காகக் கூறுகிறேன் என்றால், கலவரமோ, ஆர்ப்பாட்டமோ இல்லையென்று சலிப்புறும் நண்பர்கள் அருள் கூர்ந்து கவனிப்பதற்காகவேயாகும்.

காங்கிரஸாரின் தவறான முறையில் ஏற்பட்ட குழப்ப நிலையை ஒழித்து, நாட்டில் நல்லாட்சி நிறுவவேண்டுமென்ற பொறுப்புடைய நாமும், காங்கிரஸார் போன்றே கலவரங்களை, குழப்பங்களை விளைவிக்கும்படி நடப்பதென்பது நேர்மையாகுமா? பதவி—பட்டங்களை வெகு விரைவில் பெறவேண்டும் என்ற கொள்கையை நாம் கொண்டிருந்தால்தான் கலவர ஆர்ப்பாட்டங்களில் இறங்கி—வீரர், டீரர், தியாகி, மகாத்மா, தேசாத்மாதாரர்கள் என்ற பெயரெடுத்து, மக்களை ஏய்த்துப் பதவிகளில் அமர்ந்து—முப்பதாயிரம், நாற்பதாயிரம் சம்பாதிக்கக் கலவரத்தை, குழப்பத்தை, கட்டுப்பாடற்ற தன்மையை உண்டாக்கலாம்.

ஆனால், திராவிடர் கழகமோ அதன் கொள்கையோ உண்டாக்கப்பட்டது, இந்தக் குறுகிய பதவி—பட்ட வேட்டைக்காக அல்ல. திராவிடர் கழகம், தனது வலிமையையும்,

வரலாற்றையும், நாகரிகத்தையும், சீரையும், சிறப்பையும் மறந்து அடிமை வாழ்வு நடத்தி வரும் ஒரு பெரும் இனமக்களுக்கு—எல்லா வகையிலும் தன்மானத்தையும் அறிவு வளர்ச்சியையும் உண்டாக்கும் இயக்கம் ஆகும்.

திராவிட மக்களை—அன்பு நெறியைப் பின்பற்றி அகிம்சா தன்மையில் வாழ்ந்து வந்தவர்களைப் பாடும் ஆரிய புராண இதிக்காச மதமானது நரி, காட்டுநாய், புலி போன்ற ஜீவன்களாக ஆக்கிவிட்டது.

திராவிட மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து மனிதத் தன்மையுடன், அன்பு நெறியுடன்—மாற்றானுக்கு அடிமைப்படாமல் வாழவேண்டும் என்ற உயரிய கொள்கையினைக் கொண்ட நாம், கலவரம் ஏற்பட்டும்; நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விரும்புவதாயிருந்தால் அதன் பலன் என்னவாகும்? இவைகளையும் சற்று சிந்திக்கவேண்டாமா?

நாம், நமது இலட்சியம் கைகூட நாளையே கலவரத்தில் இறங்குவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இதனால் திராவிட மக்களாகிய நமக்குள் கலவரம் ஏற்பட்டு நாம் தாம் இம்சைக்கு ஆளாவோமேயல்லாமல், அன்னியனாகிய—இக் கலகங்களுக்குத் தூண்டு கோலனாகிய ஒரு ஆரியனுக்காவது சிறு கஷ்டமோ நஷ்டமோ உண்டாகுமா? ஒரு ஆரியனாவது கலகத்தில் சிக்குண்டு நஷ்டமடைவானா? நம் இனத்தவர்களின் துன்பம் தாளை நாம் பாயவேண்டிவரும்? அல்லது, நமது இனத்தவர்களால்தானே நாம் துன்பப்பட வேண்டிவரும்? இதனால் பொதுவாக நமது இனத்துக்கும் நாட்டுக்கும் என்ன பயன் என்று கேட்கிறேன். இவ்விதக் கலவரத்தை உண்டாக்குவதே வீரமாக நாமும் கருதி விட்டால், நமது இலட்சியத்திற்கோ, பிரச்சாரத்திற்கோ என்ன மதிப்பும் உண்மையும் இருக்க முடியும்? கலவரம் உண்டாக்கிவிடுவது வெகு சுலபம். அதனால் ஏற்படும் பலாபலன்களை, விளைவுகளைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டாமா?

நமக்கு எடுத்துக்காட்டாக நமது காங்கிரஸ் தோழர்களை இன்று அவஸ்தைப்படுவதை நாம் பார்க்கிறோமே! கண்டதற்கு எல்லாம் கலகத்தை உசுப்பிவிட்டு, இன்று அதே கலகக்காரர்களால் மிரட்டப்பட்டும், அடட்டப்பட்டும் அவதிப்படுவதை!

எனவே, கலவரத்தால் வரும் பலன் இன்றே கைகூட்டுகிறாளுங்கூட, அதை விடுத்த அமைதியையும், அறிவுடைமையையும், அன்பையும் கொண்டு—அதனால் கிடைக்கும் பலன் சற்றுத் தாமதித்து வந்தாலும், நான் அதையே பெரிதும் விரும்புவேன். அது மாதிரிமல்ல, இவ்விதக் கலவரம், குழப்பம் இல்லாத கிளர்ச்சியை மக்களுக்கும் உண்மையான, நிரந்தரமான நல்லாழ்வை அடையச் செய்யும்.

நான் இதுவரை என் பொது வாழ்வில் தொட்டதில் எல்லாம் வெற்றிப்பெற்று வருவதற்குக் காரணம், எனது அல்லது என்னைச் சார்ந்த தோழர்களது அல்லது இயக்கத்தினால் பெரும் பலமே என்று கூறிவிடமாட்டேன்; நமது எதிரிகள் என்மீது பிச்சாமல் பறைசாற்றி வந்த முறைகளின் பிரச்சாரமேயாகும்.

எப்படியெனில், நமது மக்களுக்கு உத்தியோகத்துறையில் பலன் கிடைக்கவேண்டுமென்று கிளர்ச்சி செய்தபோது என்னை வகுப்புவாதி என்று தையாண்டி செய்தார்கள். 'ஆம்! நாம் வகுப்புவாதி என்மாம். நீ என்ன வகுப்புவாதியில்லாத யோக்கியனாக இருக்கிறாய், கூறு பார்க்கலாம்?' என்று பலத்த எதிர்ப்பையும் பொருட்டுத்தாமல் கூறி, இன்று அத்துறையில் வெற்றியும் பெற்றுள்ளேன்.

'இராமாயணத்தைக் குறைகூறுகிறார்' என்று சிறி விழுந்தனர். 'குறைகூறுவது மட்டும் அல்ல; அதைக் கொளுத்திய தீருவாம். அதில் வெறும் இராமனிலிருந்து, அவன் தகப்பனார், சகோதரர்கள் முதலிய யார்தான் ஒழுக்க முடையவர்?' என்று கேட்டோம். இன்று பண்டித சிகாமணிகள், 'அதைத் தெய்வத் தன்மையில் நாங்கள் கருதுகிறோம்; இன்று பண்டித சிகாமணிகள்,

தமிழ்க் கலைச்சுவை சொட்டுகிறது!' என்று கெஞ்சும் அளவுக்கு வந்து விடவில்லையா? இன்னும் உதைப்போல பல காரியங்களில் நம் எதிரிகள் நம்மைக் குறைகூறியே அடித்து விடலாம் என்று நினைத்தார்கள்; எனக்கும் பல தொல்லை கொடுத்துவந்தார்கள். ஆனால், இன்றளவும் அவர்களின் ஆணவமும், ஆதிக்கமும் தாம் வரவர அடித்து பட்டு வருகின்றனவேயன்றி, நமது கொள்கை ஒரு நாளும் தோல்வியடைந்துவிடவில்லை. ஆக, இவ்விதப் பாடுபட்டு வளர்ந்துவந்து நமது சிவக்கத்தை யாரோ, ஆத்திரப்படுகிறார்கள் என்று வீண் கலவரத்துக்கும் ஆடம்பரத்துக்கும் உரையாக்க நான் ஒருபோதும் ஒப்பமாட்டேன். இப்படிக்கூறுவதில்—'நாம் பயங்காளிகள் என்று எதிரிகள் கருதுவார்களே' என்று உண்மையான எண்ணத்தின்மீது நண்பர்கள் வருத்தமுறலாம்.

நான் அவர்களுக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். இதே தன்மையில் நாம் இன்னும் சிலகாலம் நமது அறப்போரை அமைதிபாகவே நடத்திச்சென்றால் கண்டிப்பாகக் கட்டாய இந்தி ஒழிந்தேதீரும்.

நமது அமைதியான தன்மையை, அறிவுடைமை கொண்டு, இனப் பற்றுக்கொண்டு, நமது மந்திரிகள் ஆராய்ந்துபார்த்து நடந்தால் உள்ளபடியே நல்லாட்சி நடக்கலாம். ஆணவ புத்தி கொண்டு பார்த்து நடந்தால் விரைவில் அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே கேடு விளைவித்துக்கொண்டவர்களாவார்கள் என்பதை இன்றளவுவுக்கூட அவர்களுக்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்த இந்தி எதிர்ப்பு மூலம் இவர்களைப் பதவியிலிருந்து தள்ளிவிட்டு நாங்கள் பதவிக்குச் செல்லவேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டு நடத்துவதாக மந்திரிகள் கருதுகிறார்கள். எங்களுக்குப் பதவிபெறும் எண்ணமில்லை என்று பல தடவைகள் சொல்லியிருக்கிறேன். எங்களுக்கு அந்த எண்ணமிருந்தால், நாங்களும் கலமும் காலித்தனமும் நாசவேலையும் செய்து வெற்றிபெற்ற 'வீரர்'களாக ஆகி சமயத்துக்கு ஏற்றாற்போல பேசி, நடந்து, ஏழைகளையும் ஏய்த்துப் பிழைக்க வேண்டியிருக்கும் அல்லவா? எங்கள் கொள்கை யெல்லாம்—திராவிட இனமக்கள் அனைவரும் சாதிபாலும், மதத்தாலும், கடவுள் பேராலும், அரசியல் முறைபாலும் ஒன்றுபட்டு, ஏற்றத்தாழ்வின்றி இன்புற்று வாழவேண்டுமென்பதே யல்லாது ஒரு சிலருக்குப் பதவி பட்டத்துக்காகவோ, பணம் குவிக்கவோ அல்ல.

இக் கொள்கைக்காகவேதான் நான் காங்கிரஸை விட்டு வெளியேறியதுமாகும். காங்கிரஸின் வெற்றியால் காங்கிரஸார் பதவிபெற்றதால், இன்று மக்களுக்கு வாழ்க்கை நிம்மதி ஏற்பட்டுள்ளதென்று எவராவது கூறமுடியுமா? இன்னும் கூறவேண்டுமானால் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தினால் ஓளவு முன்னிறுவந்த நமது இனமக்களுக்குக் கேடுவிளைவிக்கும் முறையில்—அதை ஒழிக்கவும், சட்டமூலம் தடுக்கவும் முனைந்து நிற்கிறது, காங்கிரஸ்.

நாங்கள் வகுப்புவாதிகள், துரோகிகள் என்று உங்களாலேயே தூற்றப்பட்டோம்; அதற்காக ஒன்றும் வெட்கப்படவில்லை. என்றாலும், எங்கள் பணியால் ஏழைமக்களுக்கு—வாழ்வில் தாழ்ந்துள்ள பெரும் சமுதாயத்துக்கு ஓளவாவது உணர்ச்சி வந்திருக்கிறதா இல்லையா?

ஏன் மந்திரிமார்களையே எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். 12 மந்திரிகளில் 10 பேர் திராவிடர் தாமே! கிரண்டு பேர்மட்டும் ஆரியர்கள். அக் காலத்தில் ஐஸ்ஹல் கட்சியாரால் செய்யப்பட்ட இக் காரியத்தை, சுயமரியாதை மந்திரிகளையிருந்த மதிப்பிற்குரிய டாக்டர் சுப்பராயன், தோழர் எஸ். முத்தையா முதலியார் ஆகியவர்கள் காலத்தில்தானே அமுல் செய்யப்பட்டது? அதன் காரணமாகவே தோழர் எஸ். முத்தையா முதலியார் அவர்களை இப்பார்ப்பனர்கள் தலையெடுக்க ஒட்டாமல் செய்தார்கள் என்றாலும், அக் காரியத்திற்கு திராவிட விபீஷண அரசியல்வாதிகளும் துணைசெய்தனர். டாக்டர் சுப்பராயன் அவர்களை

அடிமையாக்கிக்கொண்டுவிட்டார்கள். தோழர் சண்முகஞ் செட்டியார் அவர்களின் விலாசம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நிலையில்—இன்று அரசியல் பரம்பத விளையாட்டில் சிக்கிக் கீழேபோய்விட்டார். அசில உலக அறிஞர் என்று கூறப்படும் சர். கிராமசாமி முதலியார் வாழ்வுதான் என்ன! தான் பிறந்தநாட்டுக்கு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை வெளிநாட்டு 'விசிட்டர்' போல் வந்து சென்று, எங்கோ பறந்துபோய் பதவிவகிக்கும் நிலைக்கு ஆகிவிட்டது.

இவ்வாறு இந்தப் பெரியவர்களைத் தொல்லைகொடுத்து அழுத்திவந்தாலும்—நமது கொள்கையை எதிரிகள் அடிக்க முடியவில்லையே! அது வேருன்றி வெற்றிபெற்றல்லவோ வருகின்றது?

இன்னும் கூறுவேன்: அன்பர்களே! நீங்கள் எந்தக் காலத்தில் பிரதம நீதிபதி திராவிடனாயிருப்பதைக் கண்டீர்கள்? அவர் கிராமாயணம், சமஸ்கிருத பஜனை செய்பவராக இருக்கட்டும்—பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம்; என்றாலும் அவர் திராவிடர். திராவிட மகன் இதுவரை இப் பதவிக்கு வரமுடிந்ததா என்று கேட்கிறேன்! மற்றும், போலீஸ் கமிஷனர் ஒரு திராவிடர்தானே; இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் திராவிடர்தானே; நமது பிரதமர் திராவிடர் தானே! இதே போன்று பல முக்கிய இலாகா தலைவர்களும், அதிகாரிகளும், ஒரு அளவுக்கு ஆவது திராவிடர்தானே! இந்தப்படி இந்த 50 வருஷத்தில் கண்டீர்களா? இவைகள் வேண்டுமானால் நாளைக்கு மாற்றப்படலாம்; நாடக மேடை வேஷம்போல மாற்ற முயற்சி செய்யட்டும். அப்போது தெரியப்போகிறது—நாங்கள் அமைதி யூண்டு தொண்டாற்றி வருவதன் எதிரோல!

எனவே, தோழர்களே! இந்த நிலை யாரால் வந்தது? சாதி உணர்ச்சி, இன உணர்ச்சி, வகுப்பு உணர்ச்சி கொண்ட ஐஸ்ஹல்—சுயமரியாதை—திராவிடர் கழகத்தார் ஆகிய எங்களால் அல்லாமல், வேறு யாரால் அல்லது காங்கிரஸாலா வந்தது என்று அரசியல் ரூானமும் அனுபவமுடையோர் எவராவது கூறத் துணிவார்களா என்று கேட்கிறேன்.

நாங்கள் ஏற்படுத்தி வைத்த கணக்குப்படி, நாங்கள் ஏற்படுத்திய இடங்களில் காங்கிரஸ் திராவிடர்கள் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். நாங்கள் பதவிக்காக ஆசைகொண்டு அதற்காகவே கிளர்ச்சி செய்வதாயிருந்தால் நாங்கள் அல்லவோ அப்பதவிகளில் இருப்போம்! நமது இனத்தவர் பதவிகளில் இருப்பதோடல்லாமல் ஆட்சியும் நல்லவிதத்தில் நடத்தவேண்டுமென்பதே எங்கள் எண்ணமாகும். நாங்கள் துறவிகள் என்று கருதிவிட வேண்டாம். 'பரம தியாக சொசைட்டி', ஏழைப் பங்களான என்ற எனது நண்பர் ஆச்சாரியாரே 30 ஆயிரம் சம்பளம் வாங்கும்போது—எனக்கும், என்னைப் போன்றாருக்கும் ஆசையில்லாது போய்விடுமா?

என்றாலும், தனிப்பட்ட நலனைவிட இனத்தின் நலனை, தன்மானமே பெரியதென்று கருதி நாங்கள் பதவிப் பட்டங்களை காங்கிரஸ் திராவிடர்களுக்கு விட்டுவிட்டு, இன்னமும் காங்கிரஸ் திராவிடரே வர, தொண்டாற்றி வருகிறோம். இவ்விதமான எங்களை, சுயராஜ்ய விரோதிகள் என்றோ துரோகிகள் என்றோ கூறுவதும், காலிகளை விட்டு வம்புக்கு இழுப்பதும் அறிவுடைமையாகுமா?

சுதந்திரமோ சுயராஜ்யமோ வருவதாயிருந்தால் குறைந்தது காட்டுயிராண்டித் தனத்தை மறந்தவர்களாகவாவது மக்களை ஆக்கியிருக்க வேண்டாமா? இந்த உத்தம புத்திரர்களிடம் இந்தநாளில் ஓபாமல் கலவரம், கொள்ளை, கள்ள மாரக்கெட், லைசென்ஸ், பர்மிட்டோட்டி; அதன் போரல் மந்திரி சபையைக் கவிழ்த்துவிடுவோம் என்ற பூச்சாண்டி! காங்கிரஸ் காரர்களுக்கு உள்ளாகவே இதே தொல்லையா? காங்கிரஸ் முகாமில்லா இருக்க வேண்டும்? இதற்குப் பெயராக சுயராஜ்யம்? என்றைக்குத்தான், இந்தக் கீழ்நிலை நம் நாட்டை விட்டு அகலுவது? இதை நாங்கள் எடுத்துக் கூறினால் நியாய புத்தியுள்ள

சர்க்காராயிருந்தால், எங்களுக்கு நன்றியில்லவா காட்டியிருக்க வேண்டும்? தொலைந்தது; நன்றிகாட்ட நேர்மையற்ற ரூப்பிளும்—பிராமல் இருக்கக்கூடாது!

அதற்கு நேர் விரோதமாகக் கழக முக்கியஸ்தர்களுக்கு, பார்ப்பனர் பேச்சு, கூப்பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு தொல்லை விளைவிப்பதா? இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்கு இவைகளை நாம் சகித்துக்கொண்டிருப்பது?

நான் இவ்விதக் கொடுமைகளையும் சகித்துக்கொண்டு மேலும் அமைதியாயிருந்தால், என்னைச் சார்ந்த கழக முக்கியஸ்தர்களே—நாம், கணம் ஓமாந்தாராரிடம் இரகசியம் பேசிக்கொண்டு விட்டுக்கொடுப்பதாகக் கருதுகின்றனர். காரணம், திராவிட இனஉணர்ச்சி என்பதாக!

எனவே, பார்ப்பனர்கள் தங்களின் போக்கை, மிதர்பேதத்தை இனியாவது திருத்திக் கொண்டு, மொழிப் போராட்டத்தில், திராவிடநாடு சுதந்திரப் போராட்டத்தில் எங்களுடன் ஒத்துழைக்க வேண்டுகிறேன். அல்லது, ஒதுங்கி அவர்கள் காரியத்தைக் கவனிக்கட்டும். கிடையில் விழுந்து வம்புக்கு வித்திடவேண்டாம்.

இந்நாட்டு மொழிக்காகவும், இந்நாட்டு விடுதலைக்காகவும் நாங்கள் பாடுபட்டால், அது எப்படிப் பார்ப்பனருக்கு விரோதமாகும்! எப்படிப் பிராமண துவேஷமாகும்? எனது அருமை இளைஞர்களே! நமது மியக்கம் செத்துவிட்டது என்று யார் கூறினாலும் நம்ப வேண்டாம். இந்த எண்ணம், கவலை உங்களுக்கு வேண்டாம். அதுபற்றி நான் மனக் கலக்கப்படவேண்டும். ஏன்? நான் நாளைக்கு இறக்கப் போகிறவன்—என் ஆயுளில் கழகம் சாகக்கூடாது என்று. நீங்கள் இன்னும் வெகுநாள் வாழ்ந்து இந்நாட்டை ஆளப்போகிறவர்கள். உங்கள் தூய்மையான மனத்தில் மியக்கம் செத்துப் போகுமோ என்ற அந்த வீண் எண்ணத்தைப் புழுத்திக்கொள்ள வேண்டாம்.

நமது மொழிப் போராட்டம் மட்டும் அல்ல, நமது மியக்கங்கள் இலட்சியங்கள் ஒவ்வொன்றும் இனி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வெற்றியுறப்போகின்றது.

ஏற்கனவே சிலவற்றில் வெற்றிபெற்றுள்ளோம். எனவே, மாணவர்களே, இளைஞர்களே, அருமைத் தாய்மார்களே! காங்கிரஸ் திராவிடர்களே! எதிர்காலம் உங்களுடையதே ஆகும்.

இனி எக்காரணங்கொண்டும் பார்ப்பனியமோ, வடநாட்டு ஆட்சி முதல்—மற்ற எந்த அன்னிய ஆதிக்கமும் இங்கு நிலைபெற முடியாது.

அந்த அளவுக்குக் கடந்த 25 ஆண்டுகளாக நானும் நமது மியக்கமும் ஆவன செய்தாகிவிட்டது.

எனவே, கலவரத்தால் நாம் வெற்றிபெற வேண்டும் என்ற திருட்டு எண்ணம் நமக்கு வேண்டாம். சற்று காலங்கடந்து வந்தாலும் அமைதியான முறையிலேயே நம் நாட்டுக்கு விடுதலை வரட்டும்.

[சென்னை அய்லண்டு மைதானத்தில், 10-12-1948-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 12-12-1948]

தாய்மார்களே! தோழர்களே!

அகிம்சை என்பதைப்பற்றிக் கேட்டால் அது கோழைக்கனம் என்பேன். பழங்காலத்தில் அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கலாம். அதை இப்போது ஏற்று அதன்படி நடப்பதென்பது சாத்தியம் இல்லை. அகிம்சை பிரயோசனப்படாது. இப்போது ஏதோ மற்றவர்களைக் கோழையாக்கி, அடக்கித் தாங்கள் வாழ—தந்திரக்காரர்கள் அகிம்சை என்று பேசுகிறார்கள்.

அகிம்சை என்பது 'தெய்வீகக்' கருத்தின்பேரில் சொன்ன உபதேசம். முதலில் நம் நாட்டில் அகிம்சையைப்பற்றிப் பேசியவர்கள் பவுத்தர்கள், சமணர்கள். இரண்டாவது, மேல்நாட்டில் ஏசுபிரான் பேசினார். அதற்குப் பிறகு யாரும் பேசவில்லை. சமணர்கள் நடைமுறைகளைப் பார்த்தால் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றும். சமணர்கள் தலையை மொட்டையடித்துக் கொண்டார்கள்; தலையில் பேன் பிடித்தால் பேனைக் கொல்ல வேண்டியவரும் என்பதற்காகவே மொட்டையடித்துக்கொண்டார்கள். கையில் மயில் தோகையை வைத்து முன்னால் கூட்டிக்கொண்டு நடக்கவேண்டும்; விளக்குமாற்றால் கூட்டக்கூடாது; விளக்குமாற்றால் கூட்டினால் எறும்பு, பூச்சிகள் செத்துவிடும். இப்படியெல்லாம் என்னென்னமோ செய்து அகிம்சையைப்பற்றிப் பெருந்த உபதேசம் செய்தார்கள். பலன் என்ன? அவர்களுடைய தலைகள் பனங்காயாட்டம் வெட்டப்பட்டன. இதைக் கொண்டாட இன்னும் பண்டிகை நடக்கிறது. 'அன்பே சிவம்'; 'சிவமே அன்பு' என்று சொல்லி ஏமாற்றுகிறார்கள். இவர்கள்தான் ஆயிரம், பதினாயிரம் என்று சமணர்களை வெட்டிச் சாய்த்தார்கள். எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால், சமணர்கள் பேசிவந்த அகிம்சை அவர்களுக்குப் பயன்படவில்லை என்பதைக் காட்டத்தான். அகிம்சை பேசியதன் காரணமாகவே சமணர்கள் அழிக்கப்பட்டார்கள். பலன் என்ன?

ஏசு, 'ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தைத் திருப்பிக்காட்டு' என்று சொன்னார். இன்று அதுபோல் நடந்தால், பல் போய்விடும். 'மேல்வேட்டையைக் கேட்டால் இடுப்பு வேட்டையாயும் கொடு' என்று சொன்னார். இப்போது அப்படிச் செய்தால், என்ன ஆகும்! எல்லோரும் நிர்வாண சங்கத்தில்தான் சேர வேண்டும். இன்றைக்கு அந்த கிறிஸ்தவர்கள்தான் வெடிகுண்டு அணுகுண்டு செய்கிறார்கள். இம்சை செய்வதற்கு எப்பதில்ல; எதிரியிடம் ஒரு அணுகுண்டு இருக்கும்போது என்னிடமும் 2, 3 இருக்கிறது என்று சொன்னால்தான், தான் தப்பிக்க முடியும் என்ற நிலை இருக்கிறது.

நாம் அகிம்சையை நம்பிப் பேசி நாசமாய்ப் போய்விட்டோம். இல்லாவிட்டால் 3000 வருடங்களாக தேவடியாள் மகன், சூத்திரன் என்று நம்மை இழிவு செய்கிறபோது இங்கு ஒரே ஒரு பார்ப்பனருக்கு என்ன இருக்குமா? இது ரொம்பக் கேடு. உலகத்தில் வேறு எந்த ஜீவனும் தன் இனத்தைச் சேர்ந்த மற்றொரு ஜீவனை அடித்துச் சாப்பிடுவதில்லை. மனிதன்தான் தன் இனத்தையே அடிப்பது, கொல்வது, சதி செய்து வாழ்வது எல்லாம். மனிதனை மனிதன் கொலைசெய்வது எவ்வளவு? மனிதனை மனிதன் கொடுமைப்படுத்துவதைக் காண முடியுமே தவிர, மாடு மாட்டைக் கடித்தது, நரி நரியைக் கொன்றது, மான் மாணை அடித்தது என்று காண முடியாது. மனிதனை மனிதன் வஞ்சிப்பது, கொடுமைப்படுத்துவது, வதைப்பது வளர்ந்துவிட்டது.

ஆகையினால் நமக்கு அவசியம் கத்திவேண்டும். அரசர்களை எடுத்துக்கொண்டாலும் எந்த அரசன் கையில் கத்தி இல்லாமல் இருந்தான்? முதலாவது செங்கோல் தடி; இரண்டாவது உடை வான்; இவை இல்லாத அரசனே கிடையாது. கத்தியும் கழுவுமே சைவத்தைக் காப்பாற்றின. கடவுளை எடுத்துக்கொண்டாலும், எந்தக் கடவுள் ஆயுதம் இல்லாமல் இருக்கிறது? குழவிக்கல் மாதிரியான இலிங்கம் தவிர, உருவமாகக் காட்டுகிற சிவனுக்கெல்லாம், கையில் கொழு, மழு, கோடரி, அரிவாள், ஈட்டி, வேல், சூலாயுதம்; அப்புறம் கொஞ்சம் பக்குவப்பட்ட பிறகு திரிகூல ஆயுதம்; அதற்குமேல் பக்குவமேற்பட்ட பின் வில், சக்கரம்—இப்படியாக உள்ளனவே! அகிம்சை எங்கே போகிறது? பேரே, சைவக் கடவுள்—அதற்குக் கத்தியும், கொழுவும், மழுவும் ஆயுதம். ஆயுதம் இல்லாவிட்டால் ஏது சைவம்? சமணர்களை வெட்டி, குத்தி, கழுவிச் சூற்த்த தீர்த்த பிறகுதானே சைவம் மிஞ்சிற்று? சமணர்களிடம் ஆயுதம் இல்லாத காரணத்தாலேயே சமணம் அழிந்தது. சைவம் ஆயுதத்தினாலேயே மிஞ்சிற்று. 'சைவம்', 'அன்பு' என்பதெல்லாம் தாசியின் காதல் போன்றதே.

[திருச்சியில், 21-10-1956-ல் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 25-10-1956]

12. நம் தோழர்களுக்கு

தேர்தல் முடிவுக்குப் பின்னிட்டு நாம் தெரிவித்த எனது கருத்தான 'அறிக்கை' களைப்பற்றி எனது தோழர்களிடையிலும், காங்கிரஸ் காரர்களிடையிலும் ஓரளவு பொது மக்களிடையிலும் ஒரு தவறான எண்ணம் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

சிலரை நேரில் பார்த்த அளவிலும், சிலரால் எனக்கு எழுதப்பட்ட கடிதங்களைப் பார்த்த அளவிலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் என்னைக் கண்டு பேசிய பிறகு எனது கருத்து மாறிவிட்டதாகவும், எனது எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை நான் கைவிட்டுவிட்டதாகவும் எதிரிகளுக்கு ஆதரவாகப் போவதாகவும், இதனால் எதிர்காலம் மிகவும் மோசமாகப் போய் விடுமென்றும், நாம் ஆதரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டால் எதிரிகள் தலைகால் தெரியாமல் ஆடு வார்கள் என்றும், இதனால் சாதாரண மக்களும் நம் கழகத் தோழர்களும் பழிவாங்கப்பட்டு விடுவார்கள் என்றும், என்னை நம்பியவர்களை நான் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டதாக ஆகு மென்றும், முடிவாக நானும் எதிரிகளைக்கண்டு பயந்துபோய் வளைந்து கொடுத்துவிட்டேன் என்றும், 'பிளேட்டைத் திருப்பிப் போட்டுவிட்டேன்' என்றும், இந்த நிலைமையை யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை என்றும், தெரிவித்திருப்பதோடு சில கடுமையான பதங்களைப் பிரயோகப்படுத்திக் கீழ்த்தரமான தன்மையில் கையெழுத்தில்லாத கடிதங்கள் மூலம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

இவற்றைக்கண்டு நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. என் மனதிலும் இதைப்பற்றி எவ்வித கலக்கமும் கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் நான் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதில் யாருடைய யோசனையையும் நான் கேட்க வேண்டுமென்று கருதி இருந்தவனல்ல; அன்றியும் பிறர் என்ன நினைப்பார்கள் என்பது பற்றியும் சிந்தித்து நடக்கவேண்டும் என்ற கவலை கொண்டவனும் அல்ல; மற்றென்னவென்றால், இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் மக்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கவேண்டிய பொறுப்பில் உள்ளவனென்றும் அதற்கு நான் ஒருவன்தான் நடுநிலைமையாய் இருப்பவன், இருக்கவேண்டியவன் என்றும் கருதிக்கொண்டிருப்பவன். ஆனதால், எனது கருத்தை தெரிவித்துக்கொண்டதற்கு ஆக மற்றவர் என்மீது ஆத்திரப்பட்டார்களானால் அதற்காக வருத்தப்படுவதோ அல்லது என் கருத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுவது, மாற்றிக்கொள்ளுவது என்றால், நான் எனது பதவிக்கு அழகனல்ல என்றுதான் நான் என்னையே கருதிக்கொள்ளவேண்டும்.

இன்றைய நிலைமை மிகமிக அதிசயமானதும் நெருக்கடியுமானதுமாகும்.

ஏன், நம் எதிரிகளின் அடிமைகள் பதவிக்கு வந்திருக்கிறார்கள். இதனால் நமது எதிரிகளின் அடிமைகளை எதிர்த்தால், நம்மை ஒருவர் ஒரு ஆணைவிட்டு அவமானப்படுத்தினால் (கேடு செய்தால்) நாம் அந்த ஆணை அவமானப்படுத்திவிடுவதால், கேடு செய்துவிடுவதால் அவமான நிலை மாறிவிடுமா?

அந்த (ஏவிவிடப்பட்ட) ஆணை எந்த அளவுக்கு சமாளிக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு அவமானம் (கேடு) குறையும். (கேடு என்றால் நமக்கு மாத் திரமல்ல என்பது ரூபகத்தில் இருக்கட்டும்) இராஜாஜி இவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும்போது என்ன சொன்னார் :

I. இவர்களை, இராமன் குரங்குகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதுபோல் நான் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

II. இவர்கள் கைக்கு ஆட்சிவரும்படியாக காங்கிரசைத் தோற்கடித்தால்தான் எதிர்க்கட்சிக்கு—காங்கிரசுக்கு, காங்கிரஸ் ஆதரவாளர்களுக்கு வெட்கம்வரும்.

III. காங்கிரசுக்கு, செருப்பால் அடித்தது போன்ற அடி கொடுக்கவேண்டுமானால் இவர்களைக்கொண்டு காங்கிரசைத் தோற்கடிக்கவேண்டும்.

என்பதாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகளில் சொல்லி இருக்கிறார்.

அந்தப்படியே காங்கிரசைத் தோற்கடித்து, இவர்களைக் கொண்டுவந்து பதவியில் வைத்துவிட்டார்! பதவிக்கு வந்தவர்களும் இராஜாஜியால்தான் பதவிக்கு வந்தோம் என்று கருதி, நன்றிமேல் நன்றி தெரிவித்து, ஆசீர்வாதத்தின்மேல் ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலையில் நமது கடமை என்ன! உட்கார்ந்துகொண்டு அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டு, அதிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள என்று நாமாகப் போய் அவர்களுக்குத் தொல்லைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருப்பதா! கூடுமானவரை தொல்லை கொடுக்கவேண்டிய அவசியம் நேரிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள நம்மாலான முயற்சியாவது செய்து பார்த்து விடுவதா?

எனக்குத் தெரியும், அதாவது நாம் தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்தால் குதூகலமாய் பின் விளைவைக்கூட எண்ணாமல் தொல்லை கொடுக்க மக்கள் முன் வருவார்கள்; மக்கள் ஆதரவு கிடைக்கும் என்று.

அதனால் பதவியில் இருப்பவர்கள் தொல்லைப்படலாமேயொழிய மாறுதலைடுத்து விடமுடியுமா? பார்ப்பனரும், பத்திரிகையாளர்களும், பணக்காரர்களும் அவர்களைப் பாதுகாக்க வருவார்கள். நாம் இவர்கள் நான்கு பேரையும் சமாளிக்க வேண்டியவர்களாக வேண்டும்.

நம்மால் சமாளிக்க முடியும். ஆனால், பொது மக்களுக்கு அதிக சுமையேற்ற வேண்டும். அவ்வளவு அவசியம் இன்று நமக்கு இருக்கிறதா?

இருக்கிறதாவே வைத்துக்கொண்டாலும், அதற்குமுன் பதவியிலிருப்பவர்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்துபோல் முதலாவது அவர்களை நடுநிலைமையைக் கையாள் வாய்ப்புக் கொடுப்போம். அதில் வெற்றி பெற்றோமானால் அதுவே இவர்களை எதிரிகளிடமிருந்து பிரிப்பதற்கு நல்ல வாய்ப்பாகும்.

ஏனென்றால், இவர்களை (பதவியாளர்களை) எதிரிகள் அதிகமாக நம்பி இருக்கிறார்கள். திரு. அண்ணாதுரை தீர்க்கதரிசி அல்லவானாலும் கெட்டிக்காரர். எவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்களை (எதிரிகளை) விட்டு வெளியேற முடியுமோ அந்த அளவும் (1927-ல் டாக்டர் சுப்பராயன் மந்திரிசபை இராஜாஜியைவிட்டு வெளியேறி நமது மந்திரியாக ஆனாரோ அதுபோல்) 'நமது மந்திரி' ஆனாலும் ஆகக்கூடும். நமக்கே, அண்ணாதுரை மந்திரிசபையை ஆதரித்து, 'மறுபடியும் அவரே வந்தால் தேவலாம்' என்று கருதும்படியான நிலைமை வந்தாலும் வரலாம். நாம் காமராஜர் கையைப் பலப்படுத்தவேண்டும் என்று கொள்கையில் இருந்தோம், இருக்கிறோமே ஒழிய, காங்கிரசின் அடிமை அல்லவே! அதுவும் நிபந்தனையற்ற அடிமை அல்லவே! அப்படி இருந்தால் 'பக்தவத்சலம் கண்டன நான்' கொண்டாடி இருப்போமா?

தவிர, இன்றுதான் ஆகட்டும்; நாம் எந்த அளவில் இன்றைய மந்திரி சபையை ஆதரிப்பவர்கள் ஆகிவிட்டோம்? கொஞ்ச நாளைக்கு எதிர்ப்புக் காட்டவேண்டாம் என்கிற நிலையில்தானே இருக்கிறோம்?

காங்கிரஸ்காரரை நினைத்துக்கொண்டு நாம் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது; நினைக்கக் கூடாது. திரு. பக்தவத்சலமே 6 மாத வாய்தாநான் கொடுத்தார். நான் அப்படி வாய்தாவே கொடுக்கவில்லையே! சமயம் எதிர்பாருங்கள் என்பதாகத்தானே சொன்னேன்? இதனாலேயே நான் பயந்துவிட்டேன் என்று சொல்லப்படுபவனானால் எனக்கு உள்ள மரியாதை எவ்வளவு என்பதுதானே விளங்குகிறது.

ஆகவே, தோழர்களே மனதை விட்டு விடாதீர்கள்! உறுதியான மனதைக்கொண்டு எதையும் சிந்தியுங்கள்!

இன்றைய மந்திரி சபை நமக்கு எதிரானதல்ல. நம் எதிரியின் கை ஆயுதமாக அமைந்திருக்கிறது. ஆதலால், எதிர்ப்பு உணர்ச்சியை விட்டுவிட்டு, எதிர்த்துத் தீர வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வரும் சமயத்தை எதிர்பாருங்கள் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

[‘விடுதலை’-தலையங்கம்—9-3-1967]

13. நாமும் பிறரும்

நமது கட்சி ஓர் அலாதிமான தன்மைகொண்டதாகும்; நம் கட்சியைப்போன்ற மற்றொரு கட்சி இந்தியாவிலேயே இல்லை என்று சொல்லலாம்!

நம்மைத்தவிர மற்ற எவரும், எந்தக் கட்சியாரும் நம்மை எதிரிகளாகக்கொள்ளத் தக்க நிலையில் இருக்கிறோம்.

உதாரணமாக, நாம் ஒரு கட்சியார்தான் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்கிறோம்; தேர்தலில் கலந்துகொள்ளாதே என்கிறோம். நம் கட்சியார்தான் சாமிசன், பூதங்கள், கோட்பாடுகள் மதப் பைத்தியங்கள், சாதித் தன்மைகள், சாஸ்திரங்கள், புராணங்கள், கடவுள்களின் திருவிளையாடல்கள், இராமாயணம், கீதைகள் ஆகியவைகளைக் கண்டித்துப் பேசுகிறோம்.

அனேகத்தை ‘கூடவே கூடாது’ என்று மறுத்தும், இழித்தும் பேசி பிரச்சாரம் செய்து, மாநாடுகள் கூட்டித் தீர்மானிக்கிறோம்.

இதை, இந்த இந்தியாவில் வேறு யார் செய்கிறார்கள்? நல்ல ஓர் அரசியலுக்கும், நல்ல ஓர் அறிவுத் தன்மைக்கும், மக்கள் ஒற்றுமைக்கும், நல்வாழ்வுக்கும் இந்தக் கொள்கைகள் சிறிதாவது அவசியம் என்று எந்த அரசியல், பொருளாதார இயல், சமய-சமுதாய இயல் கட்சியார் கருதுகிறார்கள்?

நாம் ஏன் இப்படிக்கருதுகிறோம் என்றால், நாம் பொறுப்பை உணருகிறோம்; நம் மக்களை அவர்கள் விழுந்துகிடக்கும் குழியில் இருந்து மேலேற்ற இந்தக்கொள்கைகள் தாம் படிக்கட்டு—ஏணி என்று கருதுகிறோம். நாம் இந்த இழிநிலையில், அதாவது சாதியில் கீழாய், படிப்பில் தற்குறியாய், செல்வத்தில் தரித்திரர்களாய், தொழிலில் கூலியாய், ஆட்சியில் அடிமையாய் இருப்பதற்கு நம்மிடம் இன்றுள்ள மடமையும், மடமைக்கு ஆதாரமான மதத் தத்துவக்கொள்கை, மததர்மம், சாதி, சாதியருப்பு பேதம், கடவுள்கள், கடவுள் கதைகள், கல்வித்தன்மைகள் இவைகள் கொண்ட மக்களின் தேசியம் முதலியவைகளேயாகும். ஆதலால், அடிப்படையாக—பயனுள்ளதான இந்த ஆக்கவேலை செய்ய முயற்சிக்கிறோம். இந்த நமது முயற்சிக்கு, இதனால் பாதிக்கப்படும் எவரும் எதிரிகளாய்த்தான் இருப்பார்கள். இவர்கள் யாவரும் நமக்கு எதிரிகள் என்றால்—இவர்களது கூட்டுறவால், ஆதரவால், ஒப்பந்தத்தால் அரசு செலுத்தி இவர்களுக்குப் பங்களிக்கும் அரசாங்கமும் நமக்கு எதிரியாய் இருப்பதில் அதிசயமென்ன இருக்க முடியும்?

இப்படி எல்லாம் இருந்தும், நாம் நம் முயற்சியில் மேலும் மேலும் ஊக்கம் ஏற்படத் தக்க நிலையில் இருக்கிறோம். நம் கொள்கைகள், திட்டங்கள் எல்லாம் இன்று மக்கள் சிந்தனைக்கு ஆட்பட்டவைகளாக ஆகிவருகின்றன.

[சென்னையில், 11-10-1945-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 27-10-1945]

நாடெங்கும் மண் பிள்ளையார் உருவ உடைப்பு—அதாவது, உருவ வழிபாடு வெறுப்புக் கிளர்ச்சி எதிர்பார்த்த அளவுக்குமேல் வெற்றிகரமாக நடந்தது குறித்து எனது உள மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சி.

சில இடங்களில் சிறிய கலவரங்களும் ஓரளவுக்குப் பலாத்காரமும் தடந்ததாகப் பத்திரிகைகளில் சேதிகள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், நமக்குக் கிடைத்த தகவல்களிலிருந்து இவை மிகைப்படுத்தி வெளியிடப்பட்ட செய்திகளாகத் தோன்றுகின்றன.

சில இடங்களில் எனது உருவப் படங்கள் கொளுத்தப்பட்டதாகவும், எனது உருவம் என்று சொல்லி ‘புல் (வைக்கோல்) கொடும்பாவி’ கட்டிக் கொளுத்தியதாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை உண்மையாயிருக்கலாம்; இதை வரவேற்கிறேன். கொடும்பாவி கட்டி இழுக்கும் செயலுக்கு இச் செய்கை புத்தி கற்பிக்கும் என்றே கருதுகிறேன். அன்றியும், இப்படிப்பட்ட செய்கை, உருவ வணக்கத்தை ஒழிக்கக் கருதும் உண்மையான மக்களுக்கு ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் கொடுக்கும் என்றே கருதுகிறேன்.

மற்றொரு முக்கிய விஷயம் என்னவென்றால், நான், 28-ந்தேதி பிற்பகல் திருச்சிக்கு 55 மைல் தூரமுள்ள பாபநாசத்தை அடுத்த கோவில் தேவராயன் பேட்டைக்குக் கழகத் திறப்பு விழாவிற்குச் சென்றுவிட்டு, அன்று இரவு சுமார் 10-30 மணிக்கு திருச்சிக்கு—என் ஜாகைக்கு வரும்போது கழகக் காம்பவுண்டிற்குள் சுமார் 1000 பேர்கள் வரை தடிகள், கத்திகளுடன் இருந்து உற்சாகமாக ஆத்திரப் பேச்சுக்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். நான் குழப்பத்துடன் வண்டியை நிறுத்தினேன். ஆனால்—‘பெரியார் வாழ்க!’ என்ற ஆர்வாரத்திற்கிடையே என்னை வரவேற்றனர். என்ன விஷயம் என்று கேட்டேன்.

ஒரு வாலிபனை கிழித்துக்காட்டி, அவனிடமிருந்த நெருப்புப் பற்றவைக்கத்தக்க ஒரு நெருப்புப் பந்தத்தைக் காட்டினார்கள்.

விஷயம் என்னவென்றால்—என் மானிகையைக் கொளுத்த ஒரு கூட்டம் திட்டமிட்டு வந்ததாகவும், அந்தச் செய்தி நம் மக்களுக்கு எட்டி, ஊர் திரண்டு வந்ததாகவும், அப்போது சிலர் ஓடிவிட்டதாகவும், இந்த வாலிபனை ஓடிப் பிடித்ததாகவும் சொல்லியதுடன், போலீசாருக்குத் தகவல் தெரியப்படுத்தியிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்.

இது ஒரு பார்ப்பன மிராசுகார் ஏற்பாடு என்றும், சில பார்ப்பன வக்கீல்களின் மூளை வேலையென்றும் கூறி என்னை, உடனே மாடியில் படுத்துக்கொள்ளும்படி நடட்டிக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டனர்.

பின்னர் போலீஸ் வந்தவுடன் அவர்களை வைத்து எதிரிகள் ஓடிய வழியை, எதிர் காம்பவுண்டுக்குள் போய்ப் பார்த்தனர். எதிர் காம்பவுண்டு சுவரின் உட்புறம், மற்றும் 2, 3 பந்தங்களும் ஒரு பாட்டில் பெட்ரோலும் இருக்கக் கண்டு எடுத்தார்கள். போலீசார், அந்த வாலிபனை அழைத்துக் கொண்டு, இவைகளையும் எடுத்துப் போய்விட்டனர்.

இதன் விளைவு என்னமோ ஆகட்டும்.

புத்தருக்கும், புத்தர் ஸ்தாபனங்களுக்கும் ஏற்பட்ட நிலைமைகள் நமக்கும் ஏற்பட்டேறும். அது எதிர்பார்த்துத்தான் நாம் இந்தத் தொழிலில் இறங்கியிருப்பதால், நமக்கு இதில் ஏமாற்றம் ஒன்றுமில்லை.

கொலை, இரத்தக்களரி, கொளுத்தல் இல்லாமல்—ஒரு கொள்கை, அதுவும் புரட்சி கரமான கொள்கை ஏற்படுவது என்பது என்றுமே முடியாத காரியமாகும்.

ஆதலால், இது கழகத்திற்கு ஒரு சோதனை; கழகத் தோழர்கள் இதைச் சமாளிக்கத் தயாராயிருக்க வேண்டும்.

நம்மால், எங்கும் எவ்வித சிறு பலாத்காரமான காரியமும் ஏற்படக்கூடாது,

இது விஷயத்தில் அரசாங்கத்தின் ஆதரவையும் அனாதரவையும் ஒன்று போலவே பாவிக்க வேண்டும்.

இதற்குத் தயாராகயிருக்க முடியாதவர்கள் ஒதுக்கிக்கொள்வது வரவேற்கத் தக்கதாகும்.

எனக்குப் பின், எப்படி நடந்து கொண்டுவது என்பது பற்றித் துணிவுடன் சிந்தித்து முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டும்.

[‘விடுதலை’-தலைப்புகம்—30-5-1953]

14. தி. க. தொழிலாளர் நிறுவனமே!

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

எங்கள் தொண்டு யாவும் தொழிலாளர்களுக்காகவேதான். நாங்களும் தொழிலாளிகள்தாம். ஆகவே, வாய்ப்பினால் மாத்திரம் தொழிலாளிகளல்லாமல் பிறவியினால், சட்டத்தினால், சாஸ்திரங்களால், கடவுள்களால், கடவுள் சிருஷ்டியினால் நாங்கள் தொழிலாளிகளாக ஆக்கப்பட்டவர்கள். அப்படிப்பட்ட தொழிலாளிகள்தாம் திராவிடர்கள். இப்போது தொழிலாளர் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளிகள் உண்மைத் தொழிலாளிகளில் 1000-ல் ஒரு பாகமாகத்தான் இருப்பார்கள்.

தொழிலாளி என்கின்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் என்ன? வேலை செய்கிறவன் என்று அர்த்தமாகும். யாவருந்தான் வேலை செய்கிறார்கள். அப்படி இருக்க, ஒரு கூட்டத்திற்கு மாத்திரம் ‘தொழிலாளி’ என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டிருப்பானேன் என்றால், பிறருக்காக தொண்டு செய்து—மனுதர்ம சாஸ்திரப்படி, தொழிலாளியாகவே வாழ்பவர்கள் ‘தொழிலாளி’ என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அந்தக் கருத்தில் பார்த்தால் திராவிடர்களாகிய நாம் யாவரும் தொழிலாளிகள் அல்லவா?

இயந்திரங்களின் முன்னால் நிற்பவர்கள் மாத்திரந்தானா தொழிலாளர்கள்? வண்டி ஓட்டுகிறவர்கள், வீதி கூட்டுகிறவன், கக்கூசுக்காரன், வண்ணார், நாவிதர், குயவன், உழுபவன், விதைப்பவன், தச்சன், கொல்லன், சக்கிவி, பறையன், செக்கு ஓட்டுகிறவன், நெசவு செய்பவன் முதலிய—சரீரத்தால் உழைத்து, வயிற்றுக்கு, வாழ்வுக்கு மாத்திரம் சம்பாதித்து—அன்றாட வாழ்க்கைக்கு அன்றாடம் வரும்படி எதிர்பார்த்து நிற்கும் யாவரும் தொழிலாளிகள் அல்லவா?

இன்று இம்மாதிரித் தொழிலாளிகள் யார்? பிராமணர்களா? கூடித்திரியர்களா? அல்லவோ! சூத்திரர்கள்தாமே இந்த மாதிரியான தொழிலாளிகளாக இருக்கிறார்கள்! இந்தச் சூத்திரர்கள் யார்? திராவிடர்களாகிய நாம்தானே—சூத்திரர் என்கின்ற பட்டியலில் சட்டப் படையும், சாஸ்திரப்படையும், கடவுள் சிருஷ்டிப்படையும், காரியத்தில் நடப்புப்படையும் இருந்து வருகிறோம்? இதை எந்தத் தொழிலாளியாவது மறுக்கமுடியுமா? நான் மேலே சொன்ன தொழிலாளிகளில் ஒரு பிராமணன் இருக்கிறானா? ஆகவே, சரீரத்தினால் பாடுபடும் வேலை அவ்வளவும் சூத்திரர்கள் என்று அழைக்கப்படும், ஆக்கப்பட்டிருக்கும் திராவிடர்களாகிய நம் கையிலேயே இருப்பதால், ‘திராவிடரியக்கம் தொழிலாளிகள் இயக்கம்’ என்று சொல்லுகிறேன்.

எதற்காகத் திராவிடர் இயக்கம் வேலை செய்கிறது என்றால், திராவிடர் 4-வது சாதியாக இருக்கக்கூடாது—தொழிலாளர் சாதியாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்கே ஆகும்.

தொழிலாளர் இயக்கம்—திராவிடர் இயக்கம் என்பதற்குப் பதிலாக மற்றவர்கள் இயக்கத்திற்கு இருப்பது போன்ற ஒரு பெயர் இருக்க வேண்டுமானால் நாம் என்ன பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும், உங்களுக்குத் தெரியுமா? பிராமணர்கள் தங்கள்

இயக்கத்துக்கு, ‘பிராமணர்கள் சங்கம்’ என்றும், வைசியர் தங்கள் சங்கத்திற்கு ‘வைசியர் சங்கம்’ என்றும், கூடித்திரியர்கள் தங்கள் சங்கத்திற்கு ‘கூடித்திரியர் சங்கம்’ என்றும் பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களல்லவா? அந்தப்படிப் பார்த்தால், நாம் நம் சங்கத்திற்கு ‘சூத்திரர் சங்கம்’ என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், சூத்திரன் என்பதை நாம் இழிவாகக் கருதுகிறபடியால் சூத்திரனின் மறுபெயர் கொண்டா—அதே கருத்துக்கொண்ட, ‘வேலையாள்—தொழிலாளி சங்கம்’ என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால், அந்தப் பெயரை—ஒரு சிறு கூட்டத்தார் பிரித்து வைத்துக் கொண்டதால், தொழில் செய்யும் சாதியாகிய நாலாவது வருணத்தார்களாக்கப்பட்ட நாம் நம்முடைய இனத்தின்பேரால், ‘திராவிடர் கழகம்’ என்பது வேண்டாம் என்றால், மற்றபடி அதற்குச் சரியான பெயர் ‘சூத்திரர் சங்கம்’ என்பதேயாகும்.

ஆகவே, ‘திராவிடர் கழகம்’ என்பது, 4-வது வருணத்தாராக ஆக்கப்பட்டு—சமுதாயத்தில் இழிவு படுத்தப்பட்டு—சரீரப் பாடுபட வேண்டியதாகக் கட்டாயப்படுத்தித் தாழ்த்தப்பட்டு வைத்திருக்கும் ஒரு 4 கோடி மக்கள் கொண்ட சமுதாயத்தின் விடுதலைக் கழகம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

செல்வம் கடவுள் கொடுத்தார்; தொழிலாளிகளைக் கடவுள் சிருஷ்டித்தார்; கடவுள் செயலால் இவை இரண்டும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க காப்பாற்றப்பட்டு வருகின்றன; பிச்சை எடுப்பது அவனவன் ‘தலைவீதி’—என்று நினைப்பவர் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் அங்கத்தினராய் இருக்கவோ, தொழிலாளர் இயக்கத்தை நடத்தவோ சிறிதும் தகுதி அற்றவர் என்றே சொல்லுவேன். அவர் எவ்வளவு பண்டிதராய் இருந்தாலும், பக்தனாய் இருந்தாலும், தொழிலாளி இயக்கத்திற்குப் பதரே—எதிரியேயாவார். இப்படிச் சொல்வது நாத்திகமானால்—இதற்காக நீங்கள் எங்களிடம் சேரக்கூடாது என்றால், உங்கள் சம்பந்தம் இல்லாமல் எங்களால் ஆனதை எங்களுக்கு, உங்களுக்குமாக இருந்துவரும் திராவிடர் கழகத்தின் மூலம் நாங்கள் தொண்டாற்றி வருகிறோம்.

[சென்னை திருவல்லிக்கேணியில், 30-6-1946-ல் சொற்பொழிவு—‘குடி அரசு’ 6-7-1946]

15. திராவிட ஸ்தாபனங்களே வேண்டும்

இப்போது நமக்கு வேண்டியது தன்மானமும், இனப் பற்றும், இன உணர்ச்சியும் தான்.

இதற்கு ஆக அல்லது இதை நினைவூட்ட ஒரு சாதனமும் ஒரு அறிஞரியும் இன்று இல்லை.

இந்த நாட்டில் மற்ற எந்தக் காரியத்திற்கு எந்தச் சாதனம் இருந்தாலும் அவைகளில் ஒன்றுகூட இந்த நாட்டை, இந்த நாட்டவனை, இந்த நாட்டு மக்கள்இனத்தைக் குறிப்பிடும் குறிப்புகள் இல்லவே இல்லை.

எதை எடுத்தாலும் நாட்டைக் குறிக்காததும், இனத்தைக் குறிக்காததும்—குறிக்க நேர்ந்தால் ஆரிய நாட்டையும் ஆரிய இனத்தையும் குறிப்பதாகவுமே இருந்துவருகிறது. அதற்கு உட்பட்ட கிளை ஸ்தாபனமாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது. இதை ஒழிக்க யாரும் துணிவதில்லை. உதாரணமாக,

இந்திய காங்கிரஸ்; இந்திய கம்யூனிஸ்ட்; இந்திய சோஷியலிஸ்ட்; இந்திய இந்து மகாசபை; இந்திய கல்வி காங்கிரஸ்.

இப்படியாகவே, எதை எடுத்தாலும் ‘இந்திய’ என்கின்ற பெயருடனும்—‘இந்தியாவுக்கு’ கிளையாகவும் இருக்கிறதே தவிர—சென்னைக்கு—திராவிடத்திற்கு—தமிழகத்திற்கு முழு சுயேச்சை, மூல ஸ்தாபனமாக ஒன்றுகூட இல்லை. அப்படி இருப்பது, திராவிடர் கழகமும், சுயமரியாதை இயக்கமுமாகத்தான் இருக்கின்றன.

இவை இரண்டும் எல்லா திராவிடப் பிரிவுகளுக்கும், பதவியாளர்களுக்கும், படித்தவர்கள் என்பவர்களுக்கும் கசப்பாகவும், சிலருக்கு எதிர்ப்பாகவும்தான் கருதப்படுகின்றன. ஏதோ நல்ல சம்பவமாக இன்று தொழிலாளி—பாட்டாளி மக்களிடையே சிறிது உணர்ச்சி காணப்படுகிறது.

இவர்கள் மூலத்தான் இனி திராவிட நாடு சுதந்திரம் பெறுவதும், மனிதத் தன்மை பெறுவதும், அரசியல் பொருளியல் முதலிய துறைகளில் விடுதலை பெறுவதுமான காரியங்கள் நடைபெற வேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள் துணிந்து 'இந்திய' என்ற பெயர் சம்பந்தமுடைய எந்த ஸ்தாபனத்திலும் இருந்தும் உடனே பிரித்துவிட வேண்டும்.

அது மாதிரிமல்லாமல் 'திராவிட' என்கின்ற சொல்லை முனைவத்தே—'திராவிட நாடு தேசிய காங்கிரஸ்', 'திராவிட கம்யூனிஸ்ட்', 'திராவிட சோஷலிஸ்ட்', 'திராவிட தொழிலாளர்', 'திராவிட நெசவாளர்' என்பது போன்று—யாவும் 'திராவிட' என்ற பெயரையும்—அதற்கும் திராவிட நாடு (சென்னை இராஜ்யம்) அல்லாத எந்த வேறு நாட்டுக்கும் சம்பந்தமோ தலைமை ஸ்தாபனமோ இல்லாத தனி சுதந்திர ஸ்தாபனமாகவே இருக்கும்படியான தன்மையில் அமைக்கப்படவேண்டும். அவற்றில் திராவிடநாடு அல்லாத வெளிநாட்டுச் சம்பந்தமுள்ள ஸ்தாபனங்களில் அங்கத்தினர்களாக எந்தவிதத்திலாவது சம்பந்தமுடையவர்களாக இருப்பவர்களைச் சேர்க்காமல் இருக்கவேண்டும்.

அந்த முறையில்தான் இனி நாட்டுப் பற்றையும், இனப் பற்றையும் வளர்க்கவேண்டியிருக்கிறது.

அதனாலேயே 'திராவிட விவசாயத் தொழிலாளர் சங்கம்' ஸ்தாபிக்க வேண்டிய நாயிற்று. அதனாலேயே, 'தென்பகுதி (திராவிட) இரயில்வே தொழிலாளர் சங்கம்' ஏற்படுத்த யோசனை சொல்லவேண்டியதாயிற்று. இப்பொழுது நெசவாளர் கஷ்டம் தீர, பெரும் கிளர்ச்சி செய்ய ஒரு பொது ஸ்தாபனம் இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்குத் திராவிட நெசவாளர் சங்கம் என்றே வைக்க வேண்டும்.

இந்தப்படி செய்வதன் மூலத்தான் இந்த ஸ்தாபனங்கள் பொது மக்கள் ஆதரவைப் பெறமுடியும்.

திராவிட—தமிழக என்ற பேரைக் கண்டு எவனாவது முகம் சுளித்தால் அவன் முகத்தில் காரித் துப்புங்கள்! தனது நாய்நாட்டின்—தனது இனத்தின் பேரைக் கேட்டு முகம் சுளிக்கும் துரோகியின் கூட்டுறவில் நமக்கு என்ன நன்மை விளைய முடியும்?

இந்தச் சிறு காரியத்திற்கு இணங்காத மக்கள் எப்படி மனிதத் தன்மையும் சுதந்திரமும் பெறமுடியும்? இது ஒருநாளும் 'தொழிலாளர் பிளவு' ஆகாது; காட்டிக் கொடுக்கும் துரோகத் தன்மையை ஒழிப்பதேயாகும்.

['விடுதலை'—தலையங்கம்—12-11-1952]

16. திராவிடர் கழகமும் திராவிடரும்

பெரியோர்களே! தோழர்களே!

பெருமையுடன், வரலாறுகளுடன், உண்மையான சம்பவங்களுடன் மனித சமுதாயத்துக்கு இந்தநாட்டில் எவரும் ஆற்றியில்லாத பெருந்தொண்டைத் திராவிடர் கழகம் செய்துவருகிறது. இதை மக்கள் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால், இதற்கு நடுநிலைமை அறிவிருந்தால்தான் முடியும். நான் கூறினாலும், யார் கூறினாலும் விருப்பு வெறுப்பு என்பதில்லாமல் யோசிக்க வேண்டும். இந்த உறுதியான சிந்தனா சக்தியில்லாததனால்தான் நாம் மிகுபப் பிராயத்தை நோக்கிச் செல்லுகிறோம்.

பொதுவாழ்வில் அல்லது நாட்டு நடைமுறையில் சிலர் சில தவறான உரிமைகளைத் தங்கள் தொழிலுக்கேற்பக் கொண்டுவீட்டனர். வியாபாரியை எடுத்திக்கொண்டால், சர்க்கு எப்படியிருந்தாலும் அதை உயர்ந்ததென்றே கூறுவான்; அன்றது போடுவதிலும் குறையிருக்கும்; 'கள்ள மார்க்கெட்' செய்வான். அதில் ஏமாந்துவிட்ட பேர்வழி வீட்டுக்குப்போய், 'வியாபாரி என்னை ஏமாற்றிவிட்டான்' என்றால், கேட்பவர்கள் என்ன கூறுவார்கள்? 'வியாபாரி என்றால் அப்படித்தானே நடப்பார்கள். நீயல்லவோ ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும், அட, முட்டாளே!' என்பார்களே அல்லாது வியாபாரியைக் குறைகூறமாட்டார்கள். பொதுவாக வியாபாரிக்கு—குறைத்து அளப்பது, பொய்க் கணக்குக் கூறுவதுதான் உரிமைகள் என்றாய்விட்டது.

அது போலவே, வழக்கறிஞர்களும் பொய் என்று தெரிந்தும் அதை நீதிமன்றத்தில் மெய் என்று வாதிடுகிறார்கள். அது அவர்கள் தொழிலுக்கேற்ற உரிமை. தாசிகள் என்போருக்கு—வருபவர்களிடம் ஏமாற்றிக் காசு பறிப்பது தர்மம் அல்லது உரிமையாகி விட்டது. பொருளை இழந்தவன் யாரிடமாவது சென்று முறையிட்டால் கூட, 'அட, முட்டாளே! நீ ஏனப்பா, அங்கு சென்றாய்? தாசி என்றால் அப்படித்தானே செய்வான்!' என்று யாரும் கூற என்று கூறுவார்களேயல்லாது, 'அவன் செய்தது மகா பாதகம்' என்று யாரும் கூற மாட்டார்கள். இது போன்று சிலருக்குச் சமுதாயத்தில் சில உரிமைகள் இருந்துவருகின்றன, அவர்கள் பிழைப்புக்கு. ஆனால், அதில் நாம் ஏமாறாமல் எச்சரிக்கையாயிருந்து பகுத்தறிவைச் செலுத்திச் சிந்தித்து முடிவுகட்டவேண்டும். அந்த நிலையிலிருந்து திராவிடர்களுக்குக் கொள்கைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அதன் உண்மையான தொண்டுகள் விளங்குமேயன்றி எவன் கூறுவதையோ நம்பி, கண்டவாறு பேசுவதால் பயன் ஏற்படாது.

திராவிடர் கழகம் இந்தநாட்டு மக்களைத் 'தெய்வத்' தன்மையுடையவர்களாக, பூதேவர்களாக ஆக்காவிட்டாலும், மனிதத் தன்மை உடையவர்களாக ஆக்கிவருகிற தென்பதைத் துணிந்து எவராவது மறுக்கமுடியுமா? இந்தநாட்டை ஆண்ட மக்கள், நாகரிகத்தை உலகத்தாருக்குக் கற்பித்த மக்கள்; வீரமும் அறிவாற்றலும் அன்புநெறியும் கொண்ட மக்கள். அவர்கள் இன்று, ஏன்—குத்திர சாதியாய், பஞ்சம சாதியாய் இருக்க வேண்டுமென்று யாராவது கவலைப்பட்டதுண்டா? பரம மக்கள் ஒன்றுத் தெரியாமல் குத்திரன் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் என்று கருதவேண்டாம். பிரதமர் கணம் ஒமாந்தாரார், பிரதமநீதிபதி இராஜமன்னார் குத்திர்தாமே! அகில உலக அரசியல் அறிஞர் சர். இராமசாமி முதலியார், தன்னைச் குத்திரர் இல்லை என்று மறுக்கமுடியுமா? மகாமகா கேட்டிக்காரர் சண்முகஞ் செட்டியார் இன்றைய குத்திர்தானே! ஏன், நாயன்மார்களிலும் ஆழ்வாராதிகளிலும் குத்திரர் இருக்கின்றனரே! அடியேன் தாசானுதாசன் என்பவர் முதல், அடியேன் நாய்க்குட்டி என்று பக்திப் பிரவாகமெடுக்கும் கைவ-வைணவ பக்தர்களும் குத்திரர்கள்தாமே, இன்றைய சமுதாய நிலையில்!

இந்தநாட்டுக்கு உரியவர்களான 100-க்கு 95 பேர் கல்வியில், பொருளாதாரத்தில் பிரதிநிதித்துவத்தில், சமுதாய வரிசையில் தாழ்ந்தவர்களாக ஆக்கப்பட்டு இருப்பதை யார் மறுக்கமுடியும்? சிலர் கொழுத்திருக்கலாம்—நான் மேலே கூறிய கணவான்களைப் போலொத்தவர்கள். ஆனால், அவர்களும் சமுதாயவரிசையில் 'கீழ்மக்கள்' தாமே! இப்படி ஆவதற்குக் காரணம் என்னவென்று எங்களைத்தவிர யார் யோசித்தவர்கள்? இவைகள் மாற, பணியாற்றுவது யார் என்று கேட்கிறேன்?

இதுவரைதான் இப்படியிருந்தாலும் 1948-லும் ஏன் இவ்வித இழிநிலை என்பதைச் சிந்தித்துக் கவலைப்படமாட்டேன் என்கிறார்களே? கவலைப்படாவிட்டால் தொலைகிறது. நாங்கள் அதுபற்றித் தொண்டாற்ற வந்ததும் நன்றியில்லாமல் எங்களை வசைபாடுவதா? சிறிதேனும் நம் மக்களுக்குமான உணர்ச்சிவண்டாமா? நம் இனத்தின் பெருமை என்ன?

நாட்டின் வளப்பெண்ணை அந்த வழியில்வந்த நாமா இன்று, இழிமக்கள்—அதுவும், நமது நாட்டில்? இதைப்பற்றி யாரும் சிந்திப்பது கிடையாது.

அப்படிச் சிந்தித்தாலும், 'பகவானே, என்னை அடுத்த ஜென்மத்திலாவது மேல் பிறப்பாகு!' என்று புத்தி போட்டுக் கொள்வானே தவிர, 'இந்த ஜென்மத்தில் ஏன் தாசி மகன்?' என்பதைப்பற்றி எவருமே கவலை கொள்ளவில்லையே!

எனவே, அவ்வித வேலையை மேற்கொண்டிருப்பதுதான் திராவிடர் கழகம். எப்பேர்ப்பட்ட தொல்லைவரினும் அதைச் சமாளித்துக்கொண்டு—எவ்விதத்திலும் இந் நாட்டில் இனி சாதி—மத—கடவுள்—சாஸ்திர—சம்பிரதாயங்கள் பேரால் ஏற்பட்டிருக்கும் சூத்திரன் தாழ்ந்தவன், பறையன், பஞ்சமன் என்ற பிரிவுகளை ஒழிப்பதே எங்கள் வேலை என்று முடிவுகட்டிவிட்டோம். நாங்கள் செய்வதைக் காங்கிரஸ் திராவிடர்களோ மற்றவர்களோ நம்பாவிட்டால், அவர்கள் வந்து இப்பணியை ஆற்றட்டும். யாராலேயோ, எந்த விதத்தாலேயோ சூத்திரன், பஞ்சமன், பார்ப்பனர் என்ற சாதி ஆணவங்கள் அறவே ஒழிந்து தீரவேண்டும்.

திராவிடர்கழகம் யாருக்காக இருக்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் தெரியும். அதன் கொள்கை வெற்றிபெற்றால் 100-க்கு 95 பேர் எவ்வளவு நலமுடன் வாழ்வார்கள் என்பது விளங்கும்.

தவிர, நாங்கள் சுயராஜ்யத்திற்காகப் பாடுபடவில்லையென்று காங்கிரஸார் கூறலாம். இது முட்டாள் தனம். நாங்கள் சுயராஜ்யத்திற்கு விரோதிகளல்ல. ஆனால், சுயராஜ்யத்தில் சூத்திரன், பஞ்சமன், முகத்தில் பிறந்தவன், காலில் பிறந்தவன் இருக்க மாட்டான்; மனிதன்தான் இருப்பான் என்றால் நாங்கள் உடனே ஒப்புக்கொண்டு வணக்கம் செலுத்துகிறோம். 'அது வேறு சங்கதி; இருக்கட்டும்' என்று கூறினால், 'அந்த வேறு சங்கதியை எங்களிடமே விட்டு விடுங்கள்—நாங்கள் தீர்த்துவிடுகிறோம்' என்பதாகத்தானே பாடுபடுகிறோம்.

சுயராஜ்யம் வந்து 1½ ஆண்டுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இன்னும் மைசூர் இராஜா சூத்திரத்தானே! இராஜா சர். முத்தையா முதல் ஓமாந்தூரார், காமராசர்வரை சூத்திரத்தானே! இல்லையென்று கூறமுடியுமா?

நானாவது நாத்திகன்; கடவுளை நம்பாதவன் என்பீர்கள். மகா மகா பக்திமானாகிய ஸ்ரீஸ்ரீ பண்டார சந்நதியைக் கோயிலில் மணியடித்து, பணத்தை இருப்பில் செருக விடுவார்களா? விடப்படுகிறதா? அவரும் சூத்திரத்தானே! இதை ஒழிப்பதற்கு—இனி வரப்போகும் 'அரசியல் நிர்ணய சபை சுயராஜ்யத்திலும் ஒரு ஃபரிசூட இல்லையே! இவைகளையெல்லாம் சிந்தித்துப் பரீட்சாமல் போடும் சுயராஜ்யக் கூச்சலினால் கண்ட பலன் என்ன?

வெள்ளையன் ஆட்சியிலும் பார்ப்பனர் முன் நின்றார்கள். இப்போதுள்ள சுயராஜ்ய ஆட்சியிலும் பார்ப்பனர் தாங்களே முன்னின்று இராஜாவாகிறார்கள்—பார்ப்பனர் தர்மப்படி. ஆகவேதான், சூத்திரப் பட்டத்தை ஒழித்து எல்லோரையும் மனிதர்களாக்கும் சுயராஜ்யத்திற்காக நாங்கள் பாடுபடுகிறோம்.

சிலர் கூறலாம், 'இதெல்லாம் முட்டாள் தனம். பொருளாதாரம் வந்தால் எல்லாம் சரியாய்விடும்' என்று. மற்றும் சிலர் சொல்லலாம்—'படிப்பு வந்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும்' என்று. நான் முன்பு கூறியதுபோல செல்வத்திலும், கல்வியிலும் முன்னிலையில் நிற்கும் இராஜா சர். முத்தையா செட்டியார், சர். இராமசாமி முதலியார், சண்முகஞ் செட்டியார், மறைமலை அடிகள், 'சிப்-ஐட்டி' இராஜமன்னார், 'சிப்-மினிஸ்டர்' இராமசாமி ரெட்டியார், பாரிஸ்டர் எத்திராஜ் போன்றவர்கள் சூத்திரர்களா, அல்லவா?

எனவே கல்வி, பொருளாதார உயர்வு, அறிவு, ஆராய்ச்சி, திறமை ஆகிய எதுவுமே சூத்திரப் பட்டத்தை—சமுதாய இழிவை ஒதுக்கவில்லையே! ஆதலால், சமுதாய அமைப்பை அறவே ஒழித்தால்தான் மக்கள் அனைவரும் சரிநிகர் சமமானமாக—சம சந்தர்ப்பத்துடன் வாழ முடியும் என்றே திராவிடர் கழகம் கூறுகின்றது.

இந்த முயற்சிக்காகத்தான் திராவிடர் கழகம் பாடுபடுகிறது. இவ்விதம் தொண்டாற்றி வரும் எங்கள்மீது கம்யூனிஸ்டுகள், காங்கிரஸார், சோஷலிஸ்டுகள், 'புரோக்கரஸிவ் பார்ட்டி', 'நேஷனல் பார்ட்டி', இந்து மகா சபை, ஆர். எஸ். எஸ். ஆகியோர் சீறி விழுவதா? இவர்கள் பிழைப்பில் இடைமறித்தோமா? அல்லது, இதன்மூலம் பிழைக்கிறோமா? இதன்மூலம் பொருள் தேடுகிறோமா? எங்கள் வீட்டுச் சேற்றைத் தின்றுவிட்டுத் தானே தொண்டாற்றுகிறோம்? இவர்கள் யாரிடமும் நாங்கள் ஒரு காசு கூடப் பெறவில்லையே! எங்களுக்குப் பெரும்நிதி இருக்கிறதா? ஏதாவது நிதி என்றால் அதுவும் எனக்கு 70 வயதாகிவிட்டபடியால், 70 சாலணா பணமுடிப்புக் கொடுப்பார்கள். நாங்கள் இதை விட்டுவிட்டு வேறு காரியம் பார்த்தால், நல்ல நிலையிலிருக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்கள் தானே! ஆக இப்பேர்ப்பட்ட எங்களுக்கு, வீண் தொந்தரவு கொடுப்பது தேசியவாதிகள்!

கடவுளிடம்தான் எங்களுக்கு என்ன தொல்லை இருக்கிறது? எங்களுக்குப் பிடிக்காத—எங்களைச் சூத்திரனாக்கிய கடவுளைக் குறைகூறுகிறோம். கடவுளிடம் தினசரி பேசுகிறவர்களையே கேட்கிறேன்—கடவுள் என்பவர் உழைப்பவனை, நாட்டுக்கு உரிமை உடையவனைக் கீழ்சாதியாகவும்; உழைக்காதவனை—நகத்தில் அழுக்குக்கூட சேராமல், எதைப்பற்றியும் கவலை இல்லாமல் இருப்பவனை மேல் சாதியாகவும் வைத்திருப்பாரா? அல்லது எங்கும் நிறைந்தவர், சாதியை அழித்துவிட்டதான் முடியாதா? எனவே, கடவுள் பித்தலாட்டங்களையும் அதற்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும், அவ்வ பற்றிய புராண இதிகாசமென்றும் குப்பைகளையும் நாங்கள் குறைகூறுகிறோமேயல்லாது வேறு என்ன செய்கிறோம்?

'நான் ஏன் சூத்திரன்?' என்று கேட்டால், 'அது பகவான் செயல்' என்று கூறப்படுகிறது. அப்போதுதான் நாங்களும் கூறவேண்டியிருக்கிறது—'கொடு, அந்த பகவானுக்கு இரண்டு உதை; எல்லாம் சரியாய் விடுகிறது' என்று. அரசாங்கத்தின் பேரால்தான் பித்தலாட்டம் நடக்கிறது. பகவான் பேராலாவது அறிவுரை இருத்தல் வேண்டாமா? பகவான் பேரிலுமா இன்னும் பித்தலாட்டங்கள் என்று கேட்கிறேன்.

நம் முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பவர்கள்தாம் நம்மை நாத்திகர்கள் என்றும், தேசத்துரோகிகள் என்றும் கூற முடியுமென்றி, சிறிதெனும் நேர்மை, புத்தி, மக்கள் நலனில் அக்கறையுடையவர்கள் அப்படிக்கூற மாட்டார்கள். நாங்கள் சென்ற 30 ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் முயற்சியால் இதுவரை சமுதாயத்துக்குக் கேடு விளைந்துள்ளதா? அல்லது நன்மை விளைந்துள்ளதா? மக்களுக்கு எங்களால் ஒரு சிறு கெடுதியாவது ஏற்பட்டதென்று வீரல் மடக்க முடியுமா? சுயமரியாதை இயக்கமோ, ஜஸ்டிஸ் கட்சியோ, திராவிடர் கழகமோ தேசநியிருக்காவிடில் நம் நாட்டில் மக்களிடத்தில் காணப்படும் ஓரளவு பகுத்தறிவாவது மிஞ்ச வைத்திருப்பார்களா பார்ப்பனர்கள்? எனவே நாஸ்திகப் பட்டம், தேசத் துரோகப் பட்டங்களுக்கு நாங்கள் அஞ்சிவிடவில்லை; இனியும் அஞ்சப் போவதில்லை!

'காளை மாடு கன்று போட்டது' என்றால்—'பிடித்துக் கட்டிப் பால் கறந்து வா' என்று கூறுவதா? யோசிக்க வேண்டாமா—'காளை கன்று போடுமா?' என்று. அதுபோல பூச்சுப் போட்டுக்கொண்டும், கொட்டை கட்டிக் கொண்டும் இருப்பவர்கள் என்பதற்காக அவன் புருகி ஏமாற்றுவதற்கெல்லாம் தலை வணங்கி அடிமை ஆவதா?

எனதருமைத் தோழர்களே! காங்கிரஸ் திராவிடர்களே! இந்தக் காலத்திலும் நாம் இவைகளைப் பற்றி யோசிக்காது, கவலைகொள்ளாதிருந்து விட்டால், பின்னால் வரப்

போகும் சுயராஜ்யத்தின் பேசமுடியுமா? இப்போது செய்யப்படுகிறதே அரசியல் நிர்ணய சபையில் சுயராஜ்ய சட்டங்கள்—அன்று பார்ப்பனர் உள் ஒரு கூடிச் செய்த ‘மனுநீதி தர்மத்தைப் போல, இன்று பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பன அடிமைகளும் டெல்லியில் கூடிக்கொண்டு மனுநீதிமீதின் மறுபதிப்புக்கொப்பான ‘சுயராஜ்ய தர்மநீதியை’ சிருஷ்டித்து வருகிறார்களே—அந்த சுயராஜ்யத்தில் நீங்கள் வாய்திறந்து ஒரு வார்த்தை கூறமுடியுமா, ‘நான் ஏன் சூத்திரன்? நான் ஏன் உழைத்துப் பலன் இல்லை? நான் ஏன் எனது சொந்த நாட்டில் அடிமைவாழ்வு நடத்தவேண்டும்? ஒரு கூட்டம்மட்டும் உழைக்காமல் வயிற்றைப் பெருகவைக்கிறது’—என்று. அவ்வாறு சிந்திக்கவாவது முடியுமா?

பள்ளிகளில் ‘சூத்திரர்’ 100-க்கு 80 பிள்ளைகள் என்பதற்காக டெல்லியிலிருந்து, பட்டேல், நெரு மூலமாக நமது பிரதமர் ஓமாந்தாரார் அவர்களுக்கு ‘மிரட்டல்’ வருகிறது; உடனே பாவம் அவருக்குப் பேதி ஏற்பட்டுவிடுகிறது. டெல்லிக்குப் போய்வரும்போது ஒவ்வொரு முறையும் நோய்வாய்ப்படுகிறார்—அவ்வளவு ஆட்டிப்படைத்து விடுகிறார்கள் அவரை. கிரண்டொரு காரியங்களில் சற்றுத் தன்மானத்துடன்—இன உணர்ச்சி கொண்டு, அதுவும் தியாயமான அளவு செய்வதற்கே இந்தப் பாடுபடுகிறார் நமது பிரதமர். இவ்வளவுக்கும் அவர் ரமணரிஷி காலில் விழுந்து வரம் கேட்பதாயிருந்தும் இந்தத் தொல்லை என்றால்—மற்றவர்களைப் பற்றிக் கூறவேண்டுமா? இப்போது வந்துள்ள சுயராஜ்யத்திலேயே இவ்வளவு படாதபாடு! 1950 சுயராஜ்யத்தில் என்ன அஸ்கோலமோ, யாருக்குத் தெரியும்?

மேல்நாட்டிலே அணுகுண்டுக்கு மறுப்புக் குண்டு கண்டிப்புப்பதிலிருந்து, தினசரி விஞ்ஞான அறிவுமூலம் அற்புதங்களையும், மக்களுக்கு மேலும் மேலும் நன்மை பயக்கக் கூடியவைகளையும் கண்டுபிடித்து வரும் இந்த நிலையில்—நம் நாட்டில், அதுவும் இச்சென்னை நகரில் எங்கு பார்த்தாலும் தினசரி கிராமாயண, பாரத, கீதை போதனைகளா? பத்திரிகைகளில், ‘நாளைய நிகழ்ச்சிகள்’ என்ற பகுதியில் பார்த்தால், மாம்பலத்திலே வாலி வதை உபதேசம்; அந்த கிடத்திலே சீதாஜனனம்; இந்த கிடத்திலே கருடகரீவ பக்கம் காலட்சேபம் என்ற காண்ப்படுவது?

நாம் மக்களுக்கு ஒரு அங்குல அறிவை உயர்த்தி வைத்தால், இந்தப் பார்ப்பனர்கள் அடுத்த நாள் இவ்விறப் பிரச்சாரத்தால் ஒன்றே முக்காலே அரைக்கால் சாண் இறக்கி விடுகிறார்கள்! இந்த கிராமாயண காலட்சேபத்திற்கும் மாண ஈன யில்லாமல் சிவர்தாய்மார்களையும் அழைத்துச் சென்று காலில் விழுவின்றனர்! இதற்குப் பதிலாக ‘எலக்ட்ரிசிட்டி’ ஏற்பட்ட விதம்; ஆசாய விமானம் ஏற்பட்ட வரலாறு; கம்பியில்லாத் தந்தி, ரேடியோ ஆகியவைகள் ஏற்பட்ட விதங்களை மக்களுக்குப் போதிக்கக் கூடாதா? இவைகளை எதற்காகக் கூறுகிறேன் என்றால், திராவிடர் கழகம் இவ்விறத் தொண்டுகளைச் செய்து வருகிறதேயல்லாது—எவன் மடியில் பணமிருக்கும், அதைப் பொய் புளுகி, மந்திரம் என்ற பேரால் அவிலுத்துத் தட்சணை பெறலாம் என்பதற்காக அல்ல.

நம் நாட்டு மக்களுக்குச் சமுதாயத் துறையில் புதியதோர் உணர்ச்சி ஏற்படாதவரை நாம் எதற்கும் இலாயக்கற்றவர்களாகத்தான் இருக்க நேரிடும். ஏனெனில், இன்றைய சமுதாய அமைப்பே பார்ப்பனர்களின்—இந்த நாட்டைச் சுரண்ட வருபவர்களின் பித்தலாட்டங்களுக்கு அஸ்திவாரமாயிருக்கிறது. அதை ஒழித்துவிட்டால் நம்நாடும், மக்களும், ஏன் சர்க்காருக்கூட நல்ல நிலையில் இருக்கமுடியும்.

இப்பேர்ப்பட்ட சமுதாய வாழ்வை நாம் அடையவேண்டுமானால், நாம் மேற் கொண்டுள்ள நீதி நூற்களைப் பற்றியும் கவலை செலுத்த வேண்டும். கடவுளையும், மதத்தையும் எப்படி முட்டாள்தனமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டோமோ, அதேபோன்று நீதி நூற்களிலும் நம்மை இழிவுபடுத்தும் கிராமாயணம், பாரதம், கீதை போன்றவை

களை நம்பி வந்திருக்கிறோம். அதே சமயத்தில் உலகிற்கே பொதுவான அறிவு விளக்கத்தையும்; அதற்கான அரசியல் முறைகளையும், மக்களின் வாழ்வு பற்றியும் எடுத்துக் கூறியுள்ள நமது திருக்குறளை நாம் மதிப்பதில்லை; நாம் படிப்பதில்லை.

கிராமாயணத்தில் முட்டிக்கொள்ள முத்துகிறோமேயன்றி திராவிடரின் திருக்குறளைப் பற்றிச் சிறிதுகூடக் கவலை கொள்ளுவதில்லை. எனவே, இனி நமக்கு ஒரு நெறிநூல், வழிகாட்டி நூல் இருக்கிறதென்றால் அது திருக்குறளேயாகும். அதை நமது மக்கள் படிக்க வேண்டும்; மாணவர்களும், புலவர்களும் ஓய்வுநேரங்களில் திருக்குறள் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும். காங்கிரஸ் திராவிடர்களும் இப்பணியை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

கிராமாயணத்தில், பாரதத்தில் நேர்மையோ, நீதியோ இருக்கின்றனவா? பாமர மக்கள்தான் கிராமபஜனைக்குச் சென்று பாழாக்கிக் கொள்கின்றனர் என்றால்—மக்களின் வரிப் பணத்தில் 1500 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் பிரதம மந்திரி கிராமபஜனையைச் சர்க்கார் மாளிகையில் திறந்துவைக்க ஏன் ஒடுகிறார்? திராவிட விடுதலைக் கிராமாயணத்தை யானைமீது வைத்து ஏன் அம்பாரி செய்கின்றனர்? கொஞ்சமேனும் மாணம், ரோஷம் வேண்டாமா? கிராமாயண ஆதாரத்தை அதிலிருப்பதைக்கொண்டே—வால்மிசி எழுதியதைக் கொண்டே நாங்கள் கூறினால், ‘முட்டாள’ என்று எங்களைக் கூறுகிறார் மந்திரியார்!

நான் கேட்கிறேன்: கிராமாயணத்தில் ஒழுக்க ஈனம், புத்திர துரோகம், சகோதர துரோகம், மனைவிக்குத் துரோகம், பெண்ணாடிமை கொள்ளுதல்; மனிதத் தன்மைக்குத் துரோகம், திராவிடரை இழிவுபடுத்துதல் தவிர வேறு யாதாகியும் அதில் இருக்கிறதென்று—அறிவற்றவர்கள் அல்லது அடிமைப் புத்தியில் ஊறிப்போனவர்கள், இனத் துரோகம் செய்பவர்கள் தவிர, வேறு யாராவது கூறமுடியுமா?

எனவே, அருமைத் திராவிடமக்களே! திருக்குறள் உலகில் உள்ள எல்லா ‘இசு’களுக்கும்—அதாவது லெனினிசம், சோஷலிசம் ஆகியவைகளைவிட உயர்ந்த தத்துவங்களைக் கொண்ட—மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு ஆன நீதிநூலாகும். அதை இனியேனும் திராவிடர்கள் படித்து அதன்வழிச் சென்று பொதுப்பணி ஆற்றினால் நாம் எவருக்கும் அடிமைப் பட்டிருக்கமாட்டோம் என்பது மட்டுமல்ல; எங்கும் நம்மை ஏமாற்ற முடியாது.

நாங்கள் செய்துவரும் இப் பணிக்கு நீங்களும் ஒத்துழைக்க வேண்டும். காங்கிரஸ் மட்டுமல்ல—கம்யூனிஸ்ட் திராவிடர்களும் கவலை செலுத்தவேண்டும்.

ஆனால், இந்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகளின் போக்கு அஸ்திபானது. எந்த உண்மை யான கம்யூனிசத்துக்கு நாங்கள் பாடுபடுகிறோமோ அதற்கு இந்நாட்டுக் கம்யூனிஸ்டுகள் நேர்விரோதமான காரியங்களில் ஈடுபடுவதுடன் நில்லாது, எங்களையும் விரோதிகளாகப் பாவித்துப் பிற்போக்காளர்கள் என்று கூறி—பார்ப்பாளுக்கு ‘ஓட்’ செய்கிறார்கள். இதைப் பற்றியும் நான் நமது ‘விடுதலை’யில் விளக்கம் எழுதியுள்ளேன். என்றாலும், கம்யூனிஸ்டுகள் என்பவர்களுக்கு இன்று சர்க்காரால் ஏற்பட்டுள்ள கஷ்டங்கள் மத்தியில் அவர்களைப் பற்றிக் குறைபிடுபினும்—அதை எடுத்துக்கூற நான் இஷ்டப்படவில்லை; அது நல்லதுமல்ல. கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு இவ்விற புத்தி எங்கள் விஷயத்தில் இல்லா விட்டாலும்—மனிதத் தன்மைக்காகப் பாடுபடும் திராவிடர் கழகத்தினுடைய கொள்கைக் கேற்ப, இதுசமயம் அதிகம் கூற இஷ்டப்படவில்லை.

தோழர்களே! நாளைமுதல் நடைபெறும் மறியலைப்பற்றி எனக்குமுன் பேசிய நண்பர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள், பொதுமக்களும் அமைதியாகவே இன்னும் நடந்து கொள்ளவேண்டும். போலீஸ் அதிகாரிகள் வேண்டுகோளையும் நாம் சற்று மதிக்க

வேண்டும். ஏன்? நாம் பொறுப்புடையவர்கள். திராவிடராகிய யாருக்குக் கஷ்டம், நஷ்டம்வரினும் அது நம்மைச் சார்ந்ததேயாகும்; பயங்கரளித்தனமல்ல இவ்வாறு கூறுவது.

மொழிப்போராட்டம் தீர்த்தவுடன், நாம் நமது நாட்டுப்பிரிவினைப் போராட்டத்தைத் துவக்கப் போகிறோம். நம் திராவிடம் வடநாட்டு ஆதிக்கத்திலிருந்து பிரியவேண்டும்; அப்போதுதான் நமக்கு உண்மையான விடுதலை கிடைக்கும்.

வடநாட்டவர்களிடம் நேசப்பான்மையில் இருக்க, நாம் எப்போதும் தயாராயிருக்கிறோம். ஆனால், 'அவர்கள் நமக்கு கர்த்தாக்கள்' என்பதை அறவே ஒழிக்க வேண்டும். ஆந்திரரும் வடநாட்டு ஆட்சியில் நம்மைவிட வெறுப்படைந்து வருகின்றனர். மைசூர் கிராஜ்யத்தின் 'கர்நாடக திராவிடர் சங்கா' என்று நிறுவி உள்ளனர். மகாராஷ்டிரரும் தனிநாடு கேட்கின்றனர்.

தமிழ்நாடு மட்டும் தனியாகப் பிரிவதாக இருப்பினும் கூட—இங்கிலாந்தைவிட, ஸ்பெயினைவிட, அஸ்ஸாமைவிட, சிந்துவைவிட இன்றைய மேற்கு வங்காளத்தை விடப் பெரியநாடு! பெரியநாடு என்பதும்மட்டுமல்ல—எல்லாச் சூழ்நிலைகளும் நிரம்பப் பெற்றநாடு. ஏறத்தாழ துருக்கிக்குச் சம அளவுள்ள நாடு. எனவே, நமதுநாடு தனித்து நின்று நல்லாட்சி நடத்தமுடியும். இதையும் திராவிடமக்களும், பார்ப்பனப் பெரியார்களும் தோழர்களும் கவனத்தினைவதது, அவ் வெற்றிக்கு முதற்படியான மொழிப் போராட்டத்தின் பேருதவியும், ஒத்துழைப்பும் தரவேண்டுகிறேன்.

எனதருமைத் தாய்மார்களே! உங்களால்தான் இந் நாட்டின் முன்னேற்றம் விரைவில் ஆவதோ, அல்லது ஒத்திப்போவதோ இருக்கிறது. எனவே, நீங்களும் இப்பணியில், கழகக் கொள்கையில் அருள்கூர்ந்து நம்பிக்கை வைத்து, நம்நாடு எல்லாத்துறைகளிலும் தழைத்தோங்கி, ஏழைப் பாட்டாளிமக்களும், உழைப்பாளிகளும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், அடிமைப்படுத்தப்பட்ட பெண்களும் நற்பயனையும், நல்வாழ்வையும் பெறுமாறு செய்ய வேண்டுகிறேன்.

[சென்னை பெத்துநாயக்கன் பேட்டையில் சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 14-11-1948]

சேலம் மாநாட்டு நடவடிக்கைகளில் முக்கியமானதாகவும், சற்று அதிசயமானதாகவும் குறிப்பிடத்தக்க காரியம் என்னுடைய பேச்சாகும்.

தலைமையுரை என்பதாக நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஆனால், பேசுவதற்காக மாநாட்டிற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பிருந்தே குறிப்புகள் யோசித்தும் சேகரித்தும் குறித்து வைத்து, அவற்றை 40 பக்க 'எக்ஸைஸ் நோட்டு'ப் புத்தகத்தில் 3 புத்தகத்திற்கு மேலாக எழுதிவைத்திருந்தேன்.

நான் குறிப்புகள் சேகரிக்கும்போதும், யோசித்துக் குறிப்பிடும்போதும் மாநாட்டிற்கு நான் தலைவனாகத் தெரிந்தெடுக்கப்படுவேனென்று நினைக்கவேயில்லை. அப்படித் தெரிந்தெடுத்தாலும் நான் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை என்று முடிவுசெய்துகொண்டு, தலைவரைத் தேடுகிற வேலையில் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அதுபோலவே மற்றொரு விஷயமும்—அதாவது 'ரேஷன்' தொல்லைப்பற்றி மிக்க மனவேதனையுடன் இந்த ரேஷன் ஒழிப்பு நடக்கவேண்டும் என்று ஒரு தக்கவழியைக் காட்டி, ஆச்சாரியார் (காங்கிரஸ்) ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பாக இந்தப் பிரச்சினையையே வைத்துக் கிளர்ச்சி துவக்கலாமா என்றும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேன். கிரண்டிலும் ஏமாற்றமடைந்துவிட்டேன்.

மாநாட்டிற்கு, 'சென்னை கிராஜ்ய திராவிடர் கழகப் பொதுமாநாடு' என்று பெயர் கொடுத்த காரணம் நம் கழகத்தார் அல்லாத வேறு ஒரு தக்கவரைத் தலைமை தாங்கச் செய்யலாம் என்கின்ற ஆசையாலேயேயாகும். இதற்கு கிரண்டு கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டன,

ஒன்று, மாநாடு வரவேற்புக் கழக முக்கியஸ்தர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு என்னையேதான் தலைமை வகிக்கச் செய்யவேண்டுமென்று முடிவுசெய்து கொண்டது; கிரண்டு, தற்காலநிலைக்கும், பிரச்சினைகளுக்கும் ஏற்ப வெளியார்களில் யாரைத் தலைவராகப் போடலாம் என்கின்ற யோசனையில் நல்ல முடிவேற்படாமற் போனது.

அதாவது, திராவிடர் கழகக் கொள்கைகள் மூன்று. அவை: ஒன்று வருணாசிரம முறை மூடநம்பிக்கை ஒழிக்கப்படவேண்டுமென்பது. இதற்கு, இதை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய வினம்பரம்பெற்ற குறிப்பிடத்தக்க நபர் என்று சொல்லப்படக் கூடியவர் எவரையுமே தேடிப்பிடிக்க என்னால் முடியவில்லை. ஏனெனில், இந்தப் பிரச்சினை கடவுள், மதம், சாஸ்திர, புராண, இதிகாசங்களையும்; கோயில், குளம், உற்சவம், இலக்கியம் முதலியவைகளையும் தொடுகிறபடியால் 'பெரிய ஆட்கள்' என்பவர்கள் யாரும் இதற்கு இணங்க மாட்டார்கள். ஆதலால், அந்தப் பிரச்சினைக்கு ஆள் கிடைக்கவில்லை. அடுத்தது திராவிடநாடு (சென்னை கிராஜ்யம்) பிரிவினைப் பிரச்சினை. இதற்குக் கழகத்தார் அல்லாமல் வெளியில் இருந்து மேற்கண்டபடி ஒரு 'பெரிய ஆள்' கிடைப்பது கஷ்டமாக இருந்தது. நான் சிலரைக் கேட்டுப் பார்க்கலாமா என்று கருதிய தோழர்கள் வெளி நாட்டிற்குப் போய்விட்டார்கள்; கிரண்டொருவர் முன்பே தலைமை வகித்துவிட்டார்கள். ஜி. டி. நாயுடு அவர்கள் நீண்டநாட்களாகவே பிரிவினையை ஆதரித்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தின் கோயம்புத்தூர் சென்று அவரைத் 'தலைமை வகிக்கிறீர்களா?' என்று கேட்டு அழைத்தேன். அவர், 'நான் மாநாட்டிற்கு வருகிறேன்; எனக்கு ஒரு நிகழ்ச்சியும் ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது' என்று மறுத்துவிட்டார். அவர் 'மகாநாட்டில் பிரிவினையைப் பற்றிப் பேசியதைக் கேட்டபின், அவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமற் போனது நமக்கு நல்லதாய் முடிந்தது என்று தோன்றிவிட்டது.

இந்த மாதிரி நபர்கள் கிடைக்காததற்குக் காரணம் என்னவென்றால், கொள்கைகள் ஒப்புக்கொள்ள முடியாதவை என்பதல்ல; அல்லவே அல்ல. பிரச்சினைகள் மிகக் கஷ்டமானவை; அதாவது, கசப்பு மருந்து. வருணாசிரமம் ஒழிய வேண்டுமென்றால் அது நாத்திகமே என்கிற பயம்கூடப் பெரிதல்ல—'பார்ப்பானுக்கு நாம் விரோதியாகிவிடுவோம்' என்கின்ற பயம்தான். அதுபோலவே, நாட்டுப்பிரிவினையும். பிரிவதால் கெடுதி ஏற்படுமே என்கின்ற பயம் அல்ல; 'சர்க்காருக்கு நாம் விரோதமாக ஆகிவிடுவோமே' என்கின்ற பயம்தான். இப்படியாக இந்தப் பிரச்சினைக்கும் ஆட்கள் கிடைக்கவில்லை.

மூன்றாவது பிரச்சினை வகுப்புவாரி உரிமை. இதற்கும் 1950-ல் திருச்சியில் நடந்த மாநாட்டிற்கு, புரபசர் கிரத்தினசாமி அவர்களும், திருவாளர் எஸ். முத்தையா முதலியார் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். பிறகு அவர்களையே மறுபடியும் அழைக்க வேண்டுமா என்ற எண்ணம் தோன்றிவிட்டது.

ஆதலால், வெளியார்கள் கிடைப்பது சற்றுச் சிரமமாக இருந்தது என்பதுடன் வரவேற்புக் கழகத்தார் கண்டிப்பாக என்னையே முடிவுசெய்து கொண்டாவிட்டார்கள். ஆகவே, இதனால் இதில் நான் ஏமாற்றமடைந்துவிட்டேன்.

['விடுதலை'-தலைப்பம்—22-6-1952]

17. ஒழிக்கப்பட வேண்டியவைகள்

மக்களிடம் உணர்ச்சி, ஒருக்கம் ஏற்பட வேண்டுமானால் சினிமா ஒழிக்கப்பட வேண்டும். நீதி, நேர்மை ஏற்படவேண்டுமானால் வக்கீல்முறை ஒழிக்கப்படவேண்டும். நாட்டில் காலிகள், அயோக்கியர்கள் ஒழிக்கப்படவேண்டுமானால் பத்திரிக்கைகள் ஒழிக்கப்படவேண்டும். அரசியலில் நல்ல ஆட்சியும் நாணயமும் ஏற்படவேண்டுமானால் தேர்தல்

முறை ஒழிக்கப்படவேண்டும். வியாபாரத்தில் நாணயக்குறைவும், கள்ளவியாபாரமும் ஒழிக்கப்படவேண்டுமானால், லைசன்ஸ், பெர்மிட் கட்டுப்பாடு முறை ஒழிக்கப்படவேண்டும்.

தொழில் துறையில் தொழிலாளரிடையே சுமுகமும், நாணயமும், பொறுப்பும் ஏற்படவேண்டுமானால் லாபத்தில் பங்குகொடுத்து, தொழிலாளர் சட்டம் ஒழிக்கப்படவேண்டும். அய்க்கோர்ட்டில் சமூகநீதி வேண்டுமானால் பார்ப்பனரை ஜட்ஜாக நியமிப்பதும், அய்க்கோர்ட் நீதிபதிகளை சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு ஜட்ஜுகளாக்குவதும் ஒழிக்கப்படவேண்டும்.

[பிறந்தநாள் விழா மலர் 84—17-9-1932]

7. நாமும் பிற இயக்கங்களும்

1. ஜஸ்டிஸ் கட்சியும் சுயராஜ்யக் கட்சியும்

அக்கிராசனர் அவர்களே! சகோதரிகளே! சகோதரர்களே!

பிராமணர்களுக்கோ, அல்லது அவர்கள் கட்சியான காங்கிரஸ் சுயராஜ்யக் கட்சிக்கோ—எதற்கு உத்தியோக ஆசை இல்லை? பிராமண 'அய்க்கோர்ட் ஜட்ஜு'களெல்லாம் காங்கிரசின் பேரால் உத்தியோகம் சம்பாதித்தவர்கள்தாம். திர்வாக சபை மெம்பர்கள் ஸ்ரீமான்சன் கிருஷ்ணசாமி அய்யர், சி. பி. இராமசாமி அய்யர் ஆகியவர்கள் காங்கிரசின் பெயரால் உத்தியோகம் சம்பாதித்தவர்களேயாவர். பிராமணரல்லாதவர் கட்சியை மாத்திரம் உத்தியோக வேட்டைக்காரர்கள் என்பதன் பொருளென்ன? ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் உத்தியோகம் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள் என்று பொறாமைப் பிரச்சாரம் செய்வதில் இவர்களுக்கு ஏதாவது அறிவிருக்கிறதா?

ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள், சுயராஜ்யக் கட்சிக்காரர்களைப்போல ஏதாவது பொய் சொல்லி—ஒட்டர்களை ஏமாற்றிச் சட்டசபைக்குப் போனார்களா? ஒருகாலும் இல்லை. ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் கண்ணியமாக ஒட்டர்களிடம் சென்று, 'நாங்கள் காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர்; காங்கிரஸ் பிராமணர்களுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது; நாங்கள் பிராமணரல்லாதவர் பொருட்டுப் பாடுபடுகிறோம். நாங்கள் பொய்யான ஒத்துழையாமல் காரர்கள் அல்லர்; சீர்திருத்தத்தை ஏற்று, சட்டசபைக்குச் சென்று, சர்க்காரோடு ஒத்துழைத்து, சர்க்கார் உத்தியோகங்களை ஏற்று, பிராமணரல்லாதாருக்கும் தேசத்துக்கும் எங்களால் கூடியதைச் செய்வோம்' என்று சொல்லிச் சட்டசபைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஒட்டர்களும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவர்களை அனுப்பி வைத்தார்கள். அப்படியிருக்க, அவர்கள் உத்தியோகம் சம்பாதித்துக்கொண்டார்கள் என்று சொல்லிப் பொறாமைப் படுவதில் என்ன பிரயோசனம்? சுயராஜ்யக் கட்சியார் பிரயாணப்படிக்கட வாங்குவதில்லை என்று சொல்லி சட்டசபைக்குப் போய், தினக்கூலி பெறக்கூடிய கமிட்டி பதவியும், மாதச் சம்பளம் பெறக்கூடிய உத்தியோகமும் பிரயாணப்படியும் பெற்று, சர்க்காருக்கும் அனுசூலமாயிருந்து—சர்க்கார் எதிர்பார்த்ததற்கு மேல் ஒத்துழைப்பைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் வெட்கப்படாமல் மேடைக்கு வந்து ஜனங்களை ஏமாற்றுவது எவ்வளவு பித்தலாட்டமான காரியம்?

சுயராஜ்யக் கட்சி உப தலைவர் ஸ்ரீமான் பட்டேல் மாதம் ரூ. 4000 சம்பளம் வாங்குகிறார். அது யாருடைய பணம்? இது பொது ஜனங்கள் பணம் அல்லவா? காங்கிரசையும், ஒத்துழையாமையையும், சுயராஜ்யக் கட்சியையும் சேர்ந்த 'தேசபக்தர்'

பட்டேலுக்கு மாதம் 4000 ரூ. எதற்காக வேண்டும்? அவர் உடுத்திக்கொள்ள 6 முழக் கடற் போதும்; குடியிருக்க ஒரு ரூச்ச வீடு போதும். இப்படிப்பட்ட தேசத் தொண்டருக்கு மாதம் ரூ. 11-4-0 இருந்தால் போதும்! இவருக்கு மாதம் 4000 ரூ. எதற்கு! இது, 'உத்தியோகம் பெறுவதில்லை' என்று போனவர் பெறும் சம்பளம்! இவருக்கே மாதம் 4000 ரூ. வேண்டியிருந்தால், உத்தியோகம் பெறப்போனவர்கள்—பெரிய இராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மாதம் 4000 ரூபாய் என்றால் எது அதிகம்? யாருக்கு உத்தியோக ஆசை? இதில் யார் யோக்கியர்கள் என்பதை நீங்களே யோசியுங்கள்!

அல்லாமலும், நமது பிராமணரல்லாத மந்திரிகள், 'பணத்தாசை பிடித்தவர்கள்' என்று சொல்லப்படுபவர்கள்—நாங்களாகவே மாதம் 5000 ரூபாய் சம்பளத்தை 4000 ஆக ஆக்கிக்கொண்டார்கள்; வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு இலட்சத்துப் பதினெட்டாயிரம் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். 6 வருஷத்துக்கு 7 இலட்ச ரூபாய்—அவர்களுக்கு வருவதை வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். காங்கிரஸ் காரியதரிசியாக இருந்தும், தேசத்துக்காகப் பாடுபடுவதாய்ச் சொல்லியும் நமது ஒட்டுப் பெற்று சட்டசபைக்குப்போய் உத்தியோகம் பெற்ற பிராமணர் சர். சி. பி. இராமசாமி அய்யர் எவ்வளவு ரூபாய் தனது சம்பளத்தில் குறைத்துக்கொண்டார்! பொது ஜனங்களுக்கு, ஏழைகளுக்கு உழைப்பவர்கள் என்றும், தேச விடுதலைக்காக உழைப்பவர்கள் என்றும், பிரயாணப் படி வாங்குவதில்லை என்றும் சட்டசபைக்குப் போன ஸ்ரீமான் ஏ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார், எம். கே. ஆச்சாரியார் இவர்கள் எவ்வளவு படிப் பணமும், கமிட்டிப் பணமும் குறைத்துக்கொண்டார்கள்! பாமர ஜனங்கள் பைத்தியக்கார ஜனங்களாக இருப்பதால் இவர்கள் பிராமணரல்லாதாரை அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு ஊர் ஊராகத் திரிகிறார்கள்.

அல்லாமலும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் தங்கள் இனத்தாருக்கு உத்தியோகம் கொடுப்பதாகவும், நாமியேஷன் செய்வதாகவும், மந்திரிகள் பேரில் குற்றம் சுமத்துகிறார்கள். மந்திரிகள் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கும் உத்தியோகத்தை, இவர்கள் வெளியில் சொல்லுகிறார்களா? ஸ்ரீமான்சன் தணிகாசலம் செட்டியாருக்கும், சி. எஸ். ரெத்தினசாபதி முதலியாருக்கும் நாமியேஷன் செய்தால் அதிகாரத் துஷ்டிரயோகம் எங்கிறார்கள். ஸ்ரீமான்சன் வெங்கிடரமணயங்காருக்கு கோயமுத்தூர் ஜில்லா போர்டு மெம்பரும், டி. எம். நரசிம்மாச்சாரியாருக்கு கடப்பை ஜில்லா போர்டு பிரசிடெண்டும், சர். டி. தேசிகாச்சாரியாருக்கு திருச்சி ஜில்லா போர்டு பிரசிடெண்டுமான பதவிகளுக்கு நாமியேஷன் செய்தார்களே! இவர்களெல்லாம் பிராமணரல்லாதவர்களா? அல்லது பிராமணரல்லாதார் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களா? இந்தப் பிராமணர்கள் உத்தியோகம் பெற்றுக்கொண்டதைப்பற்றி எந்தப் பிராமணர்களாவது, பிராமணப் பத்திரிகையாவது ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றதா?

[கோயமுத்தூரில் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தில் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 13-6-1926]

2. காங்கிரசும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியும்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

தோழர் இராமசாமி முதலியார் தேர்தல் விஷயத்தில் மிக்க ஊக்கமுள்ள ஏராளமான வாலிபர்கள் இங்கே கூடியிருப்பது, நல்ல அறிஞரியாகும். தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போக்கு உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். புதிதாகக் கூறவேண்டியது ஒன்றுமில்லையென்று நினைக்கிறேன். போட்டி ஏற்பட்டுவிட்டாலாயே அபேட்சகர்களும் அவர்களது கோஷ்டியினரும் ஒருவர்மீது ஒருவர் தூஷணையாகப் பேசி வெற்றிபெற தம்மால் ஊன்றவரையில் முயற்சி செய்வதென்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. நமது எதிர்க்கட்சியினர் பொய்ப் பிரச்சாரம் செய்துவருகின்றனர் என்பது பற்றியும், ஆபாசமான விஷயங்களைப் பறைசாற்றி வருகின்றனர் என்பது பற்றியும் நீங்கள் வருந்தக்கூடாது. தேர்தல் பிரச்சார முறை அப்படியிருக்கிறது.

உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டு ஒட்டுப்போட வேண்டுமென்ற நோக்கம் நம் ஜனங்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு உடலை. பெரும்பான்மையோர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் ஏதாவதும் விஷயம் தெரிந்த கொள்ள வேண்டுமென்றால் புரோகிதர்கள், வக்கீல்கள் முதலியோர் மூலமே தெரிந்துகொள்ளவேண்டி இருக்கிறது. நமது தேச மக்கள் அறிவாளிகளென்று நாம் பெருமை பாராட்டிக்கொண்ட போதிலும் 100-க்கு 2 விழுக்காடு பேர்களே படித்தவர்களாக இருக்கின்றனர். உயர் சாதியினர், பணக்காரர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள் ஆகிய மிவர்களது புதல்வர்களே படித்திருக்கின்றனர்; விவசாயிகள் முதலிய பெரும்பான்மையோருக்கு எழுத்து வாசனையே உடலை. இந்நிலைமையில் ஜனங்கள் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வது எப்படி? யாருக்கு அதிகமாகப் புளுகத் தெரிகிறதோ, யாருக்கு தூஷணம் செய்யத் தைரியமிருக்கிறதோ அவரே தேர்தலில் வெற்றிபெறுவது சகஜமாக இருக்கிறது.

சென்னை மக்களது நிலைமை அப்படி அல்லவென்று நான் கருதுகிறேன். இந் நகரிலுள்ளவர்கள் படித்தவர்கள்; விஷயம் தெரிந்தவர்கள். ஆனால், மிவர்களிடம் பெரும்குறை ஒன்று உண்டு. கிராமவாசிகள்—ஆபத்தென்றால் எல்லோரும் ஒன்றுகூடிவிடுவார்கள். படித்ததன் பலனாக நகரவாசிகள் அவ்விதம் ஒன்று சேருவதே கிடையாது. தங்களுக்கு அனுசூலமுண்டா என்பதையே முக்கியமாகக் கவனித்துவிட்டு, 'ஊர் வம்பில் தலையிடக் கூடா' தென்று சும்மாயிருந்துவிடுவார்கள். சிறுபான்மையோர் தங்கள் சமுதாய நன்மையைப் பொறுத்த விஷயத்தில் சிரத்தைகொண்டு ஒத்துழைக்கிறார்கள். பெரும்பான்மையோர் அவ்விதம் சிரத்தை கொள்வதேயில்லை. இதனால் முடிவில் சுமாரியாதையை இழக்கவும் நேரிகிறது. இதனை எதற்காகக் கூறுகின்றேனென்றால், தோழர் சத்தியமூர்த்தி கோஷ்டியினர் பிராமண வாக்காளர்களது ஆதரவு நிச்சயமென்பதில் முழுநம்பிக்கை கொண்டிருக்கும்போது, பெரும்பான்மையோரான பிராமணரல்லாதார் தங்களிடம் பதின்மடங்கு அதிக ஒட்டுக்களிருந்தும்—சிரத்தையும், தைரியமும் கொள்ளாமல் இருக்கின்றனர் என்பதுபற்றியே. தேர்தலில் கட்சி குண தோஷங்களைப் பிரச்சாரம் செய்தபோதிலும், போட்டியானது சமூக விரோதத்தையும், சாதி வித்தியாசத்தையுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெறுகிறது. இதுவரையில் சமூக உயர்வு, தாழ்வு, அனுசூலம் இவைகளையே குறியாகக்கொண்டு தேர்தல் நடந்துவந்துள்ளது. அவ்வப்போது பெயர்கள் மாறி வந்தபோதிலும் அடிப்படையே தனித்துவம் சம்பந்தமாக வித்தியாசமே உடலை. பிராமணர், பிராமணரல்லாதாரை நசுக்கிவிட்டு உத்தியோகம் முதல் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆதிக்கம் பெறத் தேர்தலைச் சாதனமாக உபயோகித்து வந்துள்ளனர். வெளிப்படையாக எதையும் சொல்லுவோர் காரியத்தில் கண்ணாக இருப்பதில்லை. பிராமணரோ அப்படியல்ல. அவர்கள் வாய் பேசாமல் காரியசித்தியிலேயே கருத்துடையவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இந்நகரில் தோழர் சத்தியமூர்த்தி காங்கிரசின் பெயரால் அபேட்சகராக நிற்கின்றார். தோழர் முதலியார் ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் சார்பில் அபேட்சகராக நிற்கின்றார். காங்கிரஸ் தேர்தல் பிரச்சாரம் எப்படி நடந்து வருகிறதென்பதைக் கவனிப்போம். ஜஸ்டிஸ் கட்சி தேசத் துரோகக் கட்சி என்றும், தோழர் கிராமசாயி முதலியார் தேசத் துரோகியென்றும்; காங்கிரஸ் மகாசபையே ஜனப் பிரதிநிதித்துவம் வாய்ந்த சபையென்றும். தேச மக்களுக்கு காசுப் பாடுபடுகிறதென்றும், ஆகவே காங்கிரஸ் அபேட்சகருக்கு ஒட்டுப் போடவேண்டுமென்றும் பிரச்சாரம் செய்துவருகின்றனர். காங்கிரஸ் வாதிக்க மட்டுமே தேசபக்தியும் தேசாபிமானமும் உடையவர்களென்றும் கூறி ஒட்டுக் கேட்கின்றனர்.

காங்கிரஸ் பிரச்சாரகர்கள் கூறுவது எவ்வளவு தூரம் உண்மையென்பதை நாம் ஆராய்ச்சி செய்வோம். சமீபத்தில் பம்பாயில் காங்கிரஸ் மாநாடு நடந்ததென்றும், பலத்த விவாதம் நடந்ததென்றும், மாநாடு வெற்றிகரமாக முடிந்ததென்றும், செய்திகளை நாம் பத்திரிகைகளில் படித்தோம். ஆனால், அம் மாநாட்டில் என்ன நடந்ததென்பதைச்

சுருக்கமாகக் கூற மியலுமாவென்று நான் கேட்கின்றேன். என்ன தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள்? நாட்டுக்கு அம் மாநாட்டில் என்ன நன்மை ஏற்பட்டது? ஒருவரையொருவர் பாராட்டிக்கொண்டார்களே தவிர, வேறு நடந்ததென்ன? கிரண்டொருவருக்குப் பெரும் புகழ் ஏற்படுமாறு ஏற்பாடு செய்தனர்; மற்றவர்கள் காங்கிரசில் பிரவேசிக்காதபடி பந்தோபஸ்து செய்துகொண்டார்கள்; தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கான சாதனங்கள் சிலவற்றைத் தேடிக்கொண்டனர். அம் மாநாட்டில் நடந்தது என்னவென்றால், மகாத்மா காந்தி காங்கிரசிலிருந்து விலகியதுதான். இதற்காக ஒரு பெரிய மாநாடு; இலட்சக் கணக்கில் செலவு. காங்கிரசின் யோக்கியதை என்னவென்று காட்டவே நான் இதைக் குறிப்பிடுகின்றேன். இந் நாட்டில் காங்கிரஸ்தான் பிரதானமான சபையென்ற சமாதானம் மட்டும் போதுமா? அதனால் நன்மை என்ன ஏற்பட்டது? அது சாதித்ததென்ன? இவைகளைக் கவனிக்க வேண்டுமல்லவா?

நான் காங்கிரசில் சேர்ந்து கண்ட அனுபவங்களையே எடுத்துக் கூறுகின்றேன். காங்கிரசிலிருந்தபோது அதன் விதிகளையெல்லாம் முற்றிலும் அனுசரித்தவன். அப்போதே நாலைந்து தடவை சிறைப்பட்டிருக்கின்றேன். அனுபவப்பட்டு அதன் (காங்கிரசின்) குணதோஷங்களைச் சொல்ல வந்தவனே தவிர வேறல்ல. சிறைப்பட்டும்போது நான் வெறும் ஆளாகவிருக்கவில்லை. அப்பொழுது வியாபாரத்தில் மாததீரம் நான் ரூ. 800 வருமான வரி செலுத்திக்கொண்டிருந்தவன். இதர வரிசன் பலவும் ரூபாய் 3000 செலுத்தினேன். காங்கிரஸ் வேலைத் திட்டத்தை அனுசரித்தால் தேசத்திற்கு நன்மை ஏற்படுமென நம்பித் தொழிலை விட்டேன். கோர்ட்டுகளைப் பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று வாயினால் மட்டும் பேசிவிட்டு நான் சும்மாயிருக்கவில்லை. ஆயிரக்கணக்கில் நஷ்டம் ஏற்படுவதையும் இலட்சியம் செய்யாமல், நான் கோர்ட்டுகளைப் பகிஷ்கரித்து வந்தேன். நான் ஒரு பத்திரத்தில் ரூபாய் 28,000 வரூல் செய்யாமல் விட்ட விஷயம் பழந் தேசபக்தரான தோழர் விஜயராகவாச்சாரியாருக்குத் தெரியும். அவர், தாம் எனது சார்பில் வக்கீலாக ஆஜராகி அப்பணத்தை வரூல் செய்வதாக என் அனுமதி கேட்டார். அப்பணம் வீணாக விடாமல் வரூல் செய்து காங்கிரசிற்காவது உபயோகிக்கலாமென்றும் கேட்டார். மேற்கண்ட கொள்கையைக் கடைசி வரையில் அனுசரித்தே தீர்வேண்டுமென்ற உறுதியால் நான் அதற்கு உடன்படவில்லை.

அதுபற்றி தோழர் விஜயராகவாச்சாரியார் என்னைப் 'பைத்தியக்காரன்' என்று கூறினார். வெளி வேஷத்திற்காகவோ, அதில் சம்பாதிக்கவோ நான் காங்கிரஸ்வாதியாக இருக்கவில்லை. இப்பொழுது என்மது குறை கூறவோக்களிடமிருந்தெல்லாம் நான் அப்பொழுது உயர்ந்த நற்சாட்சிப் பத்திரங்கள் வாங்கியிருக்கிறேன். நான் இந்த காங்கிரஸ் வாதிக்கு அடிமைபோலவும், அவர்களது சொல்லைத் தட்டாமலும் நடந்து, பலன் உண்டாவென்பதைப் பரிட்சித்துப் பார்த்தவன்.

காங்கிரஸ் நிர்வாகம் ஒரு சமூககந்தாரின் நன்மையைக் குறித்தே நடக்கிறதென்பதை உணர்ந்த நாள் அதிலிருந்து விலகினேன்; எனக்கு அதில் யோக்கியதையோ, மதிப்போ இல்லையென்று நான் விலகவில்லை. காங்கிரசுக்கு அதிகாரம் ஏற்படுமானால் பொது ஜனங்களுக்கு என்ன பங்கு ஏற்படுமென்பதைத் திட்டப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த காங்கிரஸ் மாநாட்டில், நான் தீர்மானம் கொண்டுவரவே இடமில்லாத படி செய்தனர். காங்கிரசில் நியாயத்திற்கு இடமில்லையென்றும், தந்திரத்திற்கே இடமுண்டென்றும் உணர்ந்து நான் ஆரியா முதலியவர்களுடன் மாநாட்டிலிருந்து வெளியேறினேன். அதன் பிறகுதான் காங்கிரசையே தொலைக்க வேண்டுமென்ற ஊக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால் தற்போது காந்தியார் காங்கிரசிலிருந்து விலகிவிட்டதனால் காங்கிரசைத் தொலைக்க வேண்டுமென்ற விருப்பமே எனக்கில்லை. ஏனென்றால், மினி பார்ப்பனாருக்குச் சிபாரிசுக்கு அங்கு ஆளில்லை. காஞ்சிபுரம் மாநாட்டிலிருந்து விலகிய பிறகு நான் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை

ஆகரித்தேன். இந்தக் கட்சி வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை ஆதரிக்கிறது. வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவமே கூடாதென்று காங்கிரஸ் மகாசபை கங்கணம் கட்டிக்கொண்டதால் தான், அது தற்போது சீர்குலைந்து விட்டது. சிறுபான்மையோருக்கு அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டு அவர்கள் விலக வேண்டியதாயிற்று. அதுவே காங்கிரசின் பலக்குறைவுக்குக் காரணம்.

எல்லா வகுப்பாருக்கும் சமநீதி வழங்க காங்கிரஸ் ஒருப்படுமானால் தனிப்பட்ட சமூக ஸ்தாபனங்களே தோன்றியிருக்காது. 'வண்டிக்கு முன்பாரம் அதிகமானால் பின்புறம் கற்களைத் தூக்கி வைப்பதுபோலவே'—பிராமணரல்லாதாரில் சிலரை உபயோகித்து வருகின்றனர். ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பெயரைச் சொல்லி ஒட்டுக் கேட்கும்போது அந்த ஸ்தாபனத்தால் தேச மக்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கஷ்ட நஷ்டங்கள் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது பற்றியே நான் இதைக் கூறுகின்றேன்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சி தனது நோக்கங்களையும், வேலைத் திட்டத்தையும் சரியான பிரச்சாரத்தின் மூலம் ஜனங்களுக்கு அறிவிக்காததாலேயே இப்பொழுது ஜஸ்டிஸ் கட்சியைத் தேசத் துரோகக் கட்சியென்று பிராமணர்கள் குறை கூறுகின்றனர்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சி செய்துள்ள வேலைபோல, அக் கட்சியில்லாத இதர மாகாணங்களில் வேலை நடந்திருக்கின்றதாவென்று கேட்கின்றேன். ஜஸ்டிஸ் கட்சி இம் மாகாண மந்திரி சபையை ஏற்று அரசியல், சமுதாய அபிவிருத்திக்காகப் பாடுபட்டுள்ளது. புரோகித ஆதிக்கம் ஒழிந்து விவசாயிகள், பெண்கள் அரசியலில் கலந்துகொள்ளமுடிந்தது. சென்னையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் முதலியவற்றில் ஸ்தான முண்டு. வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையும் அமுலிலிருக்கிறது. இதர மாகாணங்களில் இத்தகைய அபிவிருத்திகள் ஏற்படவே இல்லை. ஜஸ்டிஸ் கட்சி செய்த பிரதிசூலம் என்ன வென்று நான் கேட்கின்றேன்.

ஜஸ்டிஸ் கட்சி மந்திரி சபையிலிருந்ததாலேயே சட்டமறுப்பு இயக்கம் நடந்தபோது இம் மாகாணத்தில் காங்கிரஸ் தொண்டர்களுக்குத் தடியடி, சிறைவாசம் ஏற்பட்டதென்று காங்கிரஸ் பிரச்சாரங்கள் குறைகூறுகின்றனர். ஜஸ்டிஸ்கட்சி மந்திரிகளில்லாத இதர மாகாணங்களில் தொண்டர்களுக்கு அதிகாரிகள் தேங்காய் பழம் கொடுத்தார்களா அல்லது கவியாணம் செய்து வைத்தார்களா என்று நான் கேட்கிறேன். 'கைதிகளுக்கு மோர் கொடுக்கவில்லை யாதலால் ஜஸ்டிஸ்கட்சி நாசமாகப் போகவேண்டும்' என்று கூறுகிறார்கள். வேறு எந்த மாகாணத்திலாகிலும் சட்ட மறுப்புக் கைதிகளுக்கு ஆடைத் தயிராகக் கொடுத்தார்களாவென்று நான் கேட்கிறேன். ஜஸ்டிஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த திவான்பத்தார் முதலியாரால் நெருப்புப்பெட்டிக்கு வரி ஏற்பட்டதென்று கூறுவது எவ்வளவு இழிவானதென்பதை நீங்கள் கவனிக்கவேண்டும். சில பெண்கள் அற்பத்தனமாகச் சச்சர விடுவது போலல்லவா இருக்கிறது காங்கிரஸ் தேர்தல் பிரச்சாரம்?

காங்கிரசின் சார்பில் பெண்கள் உள்பட ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் சிறைப்பட்டதால் கண்ட பலன் என்ன? அம்முறை தப்பானதென்று கண்டு பிடித்ததைத் தவிர வேறென்ன? இதற்காக ஆயிரக்கணக்கில் செலவு. காந்தியார் தமது முயற்சி பிரயோஜனமற்றது என்று உணர்ந்து புது முயற்சியில் ஈடுபட உத்தேசித்திருப்பதைப் பாராட்டி 'சுதேசமித்திரன்' பத்திரிகை தலையங்கம் எழுதியுள்ளது. காந்தியார் தமது கொள்கைகளை நம்பாமலே காங்கிரஸ்வாதிகள் வாசா கைங்கரியமாக நடந்து வருகின்றனர் என்றும், காங்கிரசிற் குப்பலமும், பரிசுத்தமும் ஏற்படும் பொருட்டு அதிலிருந்து விலகியதாகவும் கூறுகின்றார். உள்ளேயிருந்து காரியத்தைச் சாதிக்காமல் வெளியே இருந்து எப்படிக்க காரியத்தைச் சாதிக்கக்கூடுமென்று நான் கேட்கிறேன்.

காங்கிரசிலிருந்து விலகிய என்னைத் தேசத் துரோகி என்று கூறுகின்றனர். காந்தியார் காங்கிரசிலிருந்து விலகிவிட்டாரே, அவரைத் தேசத் துரோகியென்று கூறாமல்,

அவர் போரில் ஒட்டுக் கேட்கிறார்கள். காங்கிரஸ் பரிசுத்தமாக வேண்டுமென்று நானுந்தான் விரும்புகின்றேன். காங்கிரசைச் சேராதவர்களெல்லாம் தேசத் துரோகிகளென்பது அயோக்கியத்தனமான வார்த்தையேயாகும்.

காங்கிரஸ் வேலைத் திட்டத்தை ஜனங்கள் நம்பி அனுசரித்தனர்; உப்பு சத்தியாக் கிரகத்திலும் சேர்ந்து சிறைப்பட்டனர். இதனால் கண்ட பலன் என்ன? சிறைப்பட்டவர்களை விடுதலை செய்ய ஒப்பந்தம் ஒன்று ஏற்பட்டதே தவிர வேறில்லை. இதற்காக ஜனங்களிடது குறைகூறிவிட்டு காந்தியார் வெளியேறியது நானாயமாகாது.

தோழர் இராமசாமி முதலியார் காங்கிரஸ்வாதிகள் கூறியதற்கெல்லாம் தக்க பதில் கூறிய பிறகு காங்கிரஸ்வாதிகள் நூதன பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். நான் கோயிலை இடிக்கவேண்டுமென்று பிரச்சாரம் செய்கிறவனென்றும், அத் தகையவன் உதவியை நாடும் தோழர் முதலியாருக்கு ஒட்டுப் போடவேண்டாமென்றும் கூறுகின்றனர். கோயிலை இடிப்பதால் கடவுளுக்கு ஆபத்து ஏற்படுமா? அக் கோவில்களால் வயிறு வளர்க்கும் கூட்டத்தார் வாயில் மண் விழுமே தவிர வேறில்லை. ஆயிரக்கணக்கான கோயில்களுக்குக் கோடிக்கணக்கில் ஆடம்பரச் செலவு செய்வதை மிக்க பிரயோஜனமான முறையிலே உபயோகிக்கலாமென்பதே எனது கவலை. உங்களுக்கு உணர்ச்சி வேண்டும். தோழர் முதலியார் பிராமணரல்லாதார். அவருக்கு ஏற்படும் பெருமை உங்களுக்கும் உரியதாகும். நமக்கு ஏதாகிலும் காரியம் நிறைவேற வேண்டுமானால் இத்தகையவர்களாலேதான் அது சாத்தியமாக வேண்டும். நமது சமுதாயத்தில் ஆபாசங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. சீர்திருத்தமே பிரதானமாகும். அதற்குச் சாதகமாக வேலை செய்வோரை ஆதரிக்கவேண்டியது நமது கடமை. சமுதாயத்தில் உயர்வு, தாழ்வு அகலவேண்டும். வெள்ளையர் ஆட்சி மட்டும் சீரழிந்தால் போதாது. சமத்துவம் ஏற்படவேண்டும்.

காங்கிரஸ் பிரச்சாரங்கள் நானயமற்றவர்களா யிருக்கின்றனர். காங்கிரஸ் போர்வையை உடுத்திக் கொண்டவர்களுக்கு பொய், பித்தலாட்டம் செய்ய 'ஸெசென்ஸ்' ஏற்பட்டுள்ளது. சத்தியாகிரகம் செய்த ஒரு பெண்ணின் தாலியை தோழர் இராமசாமி முதலியார் அறுத்தாரென்றும் வீணாபதி கூறுகின்றனர். பாமர ஜனங்களை இவ்வீதம் ஏமாற்றி ஒட்டுப் பெற விரும்புகின்றனர். காங்கிரஸ்வாதிகளின் புரட்டுக்குப் பிராமணரல்லாதார் அஞ்சாமல் வேலை செய்து வெற்றிபெற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[சென்னை பச்சையப்பன் மண்டபத்தில், 2-11-1934-ல் சொற்பொழிவு—'புகுத்தறிவு' 11-11-1934]

3. நாமும் பிறகட்சியினரும்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

விழுதுநகர் மாநாடானது ஒரு குறிப்பிடத்தகுந்த மாநாடாகும். 1926ஆம் வருடம் ஜஸ்டிஸ் கட்சியானது மாகாண சட்டசபைத் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தபிறகு தோழர் எம். டி. சப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் முயற்சியால் மதுரையில் மாநாடு கூட்டி மக்களுக்கு உற்சாகமூட்டியதுபோல், இப்போது இந்திய சட்டசபைத் தேர்தலில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோல்வியடைந்த சமயத்தில் தோழர் வி. வி. இராமசாமி அவர்கள் முயற்சியால் மாநாடு கூட்டி மக்களுக்கு உற்சாகமளித்ததாகும்.

1926-ல் ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோல்வி அடைந்தது என்று சொன்னாலும் அதன் பயனாய்ப் பெற்ற உற்சாகத்தால், இழுந்துவிட்ட மந்திரிசபையைக் கைப்பற்றியதோடு மாதிரிமல் லாமல் கேபினட் (அரசாங்க கவுன்சில் மெம்பர் ஸ்தாபனங்கள்) சபையையும் கைப்பற்றி விட்டது. அதுபோலவே, இந்திய சட்டசபை ஸ்தாபனங்களை இழுந்ததின் பலனால் பெற்ற ஊக்கமானது இந்திய அரசாங்க மந்திரிசபையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தகுந்த சக்தியைப்

பெற்றுவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நிற்க, இன்று காலை வரவேற்புக் கழகத் தலைவர் சொற்பொழிவிலும், எனக்கு வாசித்துக் கொடுத்த வரவேற்புப் பத்திரத்திலும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியில் ஒழுங்கான கட்டுப்பாடு கில்லை என்றும், தலைவர்கள் என்பவர்களுக்குள் ஒற்றுமை கில்லை என்றும் அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டது.

இதைப்பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை. எப்படிப்பட்ட கட்சியிலும் இது கியற்கையேயாகும். அதுவும் செல்வாக்குப் பெற்று அதிகாரத்திலும், ஆதிக்கத்திலும் இருந்துவரும் கட்சியில் கண்டிப்பாய் அபிப்பிராய பேதம், ஒற்றுமைக் குறைவு என்பது கில்லாமல் இருக்கமுடியாது. காங்கிரசில் உள்ள அபிப்பிராய பேதமும், ஒற்றுமைக் குறைவும் நம்மில் பலருக்குத் தெரியாது. ஏனென்றால், காங்கிரசுக்காரர்களுக்கு (பார்ப்பனர் களுக்கு) அதை வெளியில் தெரியும்படியாகக் காட்டிக்கொள்வதற்கு நேரமில்லை.

மற்றும், அவர்கள் தாங்களே ஏகபோகமாய் அனுபவித்த ஆதிக்கத்தையும், அதிகாரத்தையும் இழந்துவிட்டோமே என்கின்ற கவலையின்பேரிலும், அவற்றை நம் மக்கள் (பார்ப்பனரல்லாதார்கள்) அனுபவிக்கிறார்களே என்கின்ற பொறாமையின் பேரிலும், வயிற்றெரிச்சல் கொண்டு ஆத்திரத்தோடு நம்மை எதிர்ப்பதிலும், நம் கியக்கத்தைத் தேர்விய அடையச் செய்து அழிப்பதிலுமே அவர்களுடைய முழுக் கவலையும், நோக்கமும், பிரச்சாரமும் இருந்துவருவதால் தங்களுக்குள் சண்டை போட்டுக்கொள்ளவோ, அதை வெளியில் காட்டிக்கொள்ளவோ அவசியமும் நேரமும் கில்லை.

காங்கிரசுக்குச் செல்வாக்கு ஏற்பட்டு அதன் பயனாய் ஏதாவது ஒரு பதவியோ, அதிகாரமோ அடையத்தக்க யோக்கியதை அவர்களுக்கு வந்துவிடுமானால், அப்போது பாருங்கள் அவர்களுக்குள் ஏற்படும் கலகங்களையும், ஒற்றுமைக் குறைவையும்! அதிலுள்ள ஆட்கள் சில சமயங்களில் பதவி கிடைக்கவில்லை என்று கலை செய்து கொண்டு வந்து நம்மோடு சேருவதாகக்கூட வந்து கெஞ்சவில்லையா! ஜஸ்டிஸ் கட்சியும் கூட அதிகாரத்தையும், ஆதிக்கத்தையும் இழந்துவிடக் கூடுமானால் அப்பொழுது உலகிலுள்ள எல்லாக் கட்சிகளையும்விடக் கட்டுப்பாடாகவும், ஒற்றுமையாகவும் பாடுபடும் என்பதோடு, உலகுக்கே ஒற்றுமைக்கு வழிகாட்டியாகக்கூட இருக்கும் என்று சொல்லலாம்.

ஆகவே, அரசியல் முறையின் காரணமாகவும், ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் உண்மைக் கொள்கையின் காரணமாகவும், அது செல்வாக்குப்பெற்று ஆதிக்கத்துக்கு வந்து அதிகாரம், பதவி வசிக்க நேரிட்டதில் ஏமாற்றமடைந்தவர்களால் முணுமுணுப்போ, அதிருப்தியோ காட்டமுடியாமல் இருக்குமென்று யார்தான் எதிர்பார்க்கக்கூடும்! ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் எல்லோரும் துறவிகள் என்றோ, ஆசை, பற்று அற்ற ஞானிகள் என்றோ கருதமுடியுமா? நாளையதினம் காங்கிரசுக்குப் பதவி வசிக்கும் யோக்கியதை ஏற்பட்டுவிட்டால் தோழர்கள் சத்தியமூர்த்தியும், இராஜகோபாலாச்சாரியாரும் குடுமியைப் பிடித்துக் கொள்வதை நேரில் பார்க்கலாம். அவர்களுக்குள் இருக்கும் அபிப்பிராய பேதமும், அகருமையும், ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயமும் உள்ளது உள்ளபடி எழுத அகராதியில் வார்த்தைகள் கிடையாது.

ஆதலால், கட்சியில் தலைவர்கள் அபிப்பிராய பேதத்தைப்பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை; கொள்கைகளை ஒழுகவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான் முக்கிய கவலையும் கடமையுமாகும். ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் அனுபவிக்கும் பதவி, சம்பளம் இவற்றைப் பற்றியே அதன் எதிரிகள் இன்று அதிகமாகக் கூப்பாடு போடுகிறார்கள். இன்றையப் பதவிகளும், சம்பளங்களும் ஜஸ்டிஸ் கட்சியார் உண்டாக்கிக் கொண்டவைகள் அல்ல. காங்கிரசானது (பார்ப்பனர்கள்) இப்பதவிகள் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்கின்ற எண்ணத்தினின்று, 40 வருஷ ஊலமாய் 'ஏழை மக்களுக்கு' ஆகப் பாடுபட்டு, தேசாபி

மானத்தின் பேராலும், தேசபக்தியின் பேராலும் ஏற்படுத்தின பதவியையும் சம்பளத்தையும்தான் இந்த நாட்டு மக்கள் (பார்ப்பனரல்லாதார்) அனுபவிக்கிறார்களே ஒழிய வேறில்லை. இந்தப்படி பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளே எழுதுகின்றன.

அன்றியும், இவை காங்கிரஸ்காரர்களால் வெறுத்துத் தள்ளிவிடப்பட்ட ஸ்தானங்களும் அல்ல; அவர்களும் அடைய, இன்று ஆகாயத்துக்கும், பூமிக்குமாகத் தானம்போடும் ஸ்தானங்களே ஒழிய மற்றபடி 'தேசத் துரோகிகளுக்கு' ஆக ஒதுக்கப்பட்டவையல்ல. இந்த ஸ்தானங்களுக்குப் பார்ப்பனர்கள் காங்கிரசின் பேரால் நாக்கில் தண்ணீர் ஊறும்படி கத்துகிறார்கள் என்பதற்கு, உங்களுக்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் ஒன்று சொல்லுகிறேன். அதாவது, நமது பார்ப்பனர்கள் இந்திய சட்டசபைத் தேர்தல் வெற்றிக் கொண்டாட்டம் கொண்டாடும்போது ஈரோட்டில் ஒரு கூட்டத்தில் தோழர் சத்தியமூர்த்தி அய்யர் அவர்கள், 'இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் கவர்னராகவும், நான் சீப்-செகரட்டரியாகவும், மற்றவர் மந்திரிகளாகவும் வரப்போகின்றோம்' என்று சொன்னதின் அர்த்தம் என்ன என்று பாருங்கள். சத்தியமூர்த்தி அவர்களின் மனத்தில் பல காலமாய் ஊறிக்கிடக்கும் அபிப்பிராயம் அவரை அறியாமல் வெளியாயிற்று என்றுதானே சொல்லவேண்டும்! பக்கத்திலிருந்து இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தனக்கு வேண்டாமென்றாவது, தான் வரப்போவதில்லை என்றாவது சொன்னாரா?

ஆகவே, உத்தியோகப் பொறாமைமால், ஆத்திரத்தில் உளறுவதை நாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஏற்பட்ட பிறகு அரசியல் துறையில் மற்ற மாகாணங்களையெல்லாம் விட நம் மாகாணம் முற்போக்கடைந்திருப்பதோடு, சமூகத் துறையில் எந்த மாகாணமும் நினையப்பதற்குக் கூட தையப்படாத பெருங்காரியங்களைச் சாதித்திருக்கின்றது என்பதை உணருங்கள். அதற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால், சமூகத் துறையில் கடுகனவு முற்போக்குக்கும் கிடக்கொடுக்காதவர்களான—பிறவி எதிரிகளாய் இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை வைவதும், தூற்றுவதும், அதையொழிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதுமான காரியங்களே போதுமானதாகும். 'ஒருவனுடைய யோக்கியத்தைத் தெரியவேண்டுமானால் அவனுடைய சிநேகிதனைப் பாருங்கள்' என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. ஆனால் நான் வேறு விதமாகச் சொல்லுகிறேன்.

'ஒருவனுடைய யோக்கியத்தைப் பார்க்க வேண்டுமானால் அவனுடைய விரோதியைப் பாருங்கள்' என்று சொல்லுகிறேன். ஏனெனில், நல்லவர்களுடன் சிநேகமாக இருப்பது கலப்பமான காரியம்; அதனால் எவனும் வீரனாகிவிடமாட்டான். செட்டவர்களுடன் விரோதியாய் இருந்து கேட்டை ஒழிக்க முற்படுபவனே அதிக வீரனும் உண்மையான தொண்டனுமாவான்.

ஆகவே, இன்று தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர்கள் தங்கள் தூக்கத்திலும், வாழ்விலும், கலவியிலும், ஐபத்திலும், தப்பத்திலும், வேள்வியிலும், யாகங்களிலும் கிடைவிடாமல் கோரும் காரியம் என்ன என்று பாருங்கள். 'ஜஸ்டிஸ் கட்சி ஒழியவேண்டும், பொப்பிலிராஜா ஒழிப்பவேண்டும், சுயமரியாதைக் கட்சி ஒழியவேண்டும்' என்பது போன்ற எண்ணம் அல்லாமல் வேறு என்ன என்று கேட்கிறேன். உலகிலே காங்கிரஸ் கொள்கைக்கு முரணானது, பிற்போக்கானது என்று காங்கிரஸ்காரர்களால் சொல்லப்படுகிற கட்சிகள் பல இருந்தும்—அதாவது முஸ்லிம் கட்சி, கிறிஸ்தவர் கட்சி, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கட்சி, மதவாதிகள் கட்சி இன்னும் பல வகுப்பு வாதக் கட்சிகள் இருந்தும்—வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவங்கள் பெற்றும் இருக்க, அவைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, நம் பார்ப்பனர்கள் ஜஸ்டிஸ் கட்சியை மாத்திரம் வெட்டிப் புதைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப் படுவதின் அர்த்தம் என்ன என்று பாருங்கள். சென்ற வாரத்தில் தோழர் பிரகாசம் பந்தலு ஒரு கூட்டத்தில் எவ்வளவு தைரியமாய்த் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார் பாருங்கள்.

ஐஸ்டிஸ் கட்சியாரைவிட ஆஸ்கிலேயர்களும், ஆஸ்கிலேய ஆட்சியும் மேலானது என்று சொன்னாரே—அதன் அபிப்பிராயம் என்ன? ஆஸ்கிலேயர் தங்கள் ஆட்சியால் இந்த இருநூறு வருஷ காலமாய்ச் செய்யாததையும், செய்யமுடியாததையும் ஐஸ்டிஸ் கட்சியார் செய்துவிட்டார்கள் என்றுதானே அர்த்தம்? அது என்ன என்பதைத் தோழர் பிரகாசம் அவர்களே அடுத்த வரியில் சொல்லிவிட்டார். அதாவது, 'ஐஸ்டிஸ் கட்சியார் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டார்கள்; ஆதலால் அதை ஒழிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார்.

பல சாதி வகுப்புகள் இருக்கிற (இருந்தே தீரவேண்டும் என்று காந்தியார் முதல், பல மதத் தலைவர்கள், அரசியல் தலைவர்கள் வற்புறுத்துகிற) நாட்டில்—ஒரு அரசியல் கட்சியார் ஆதிக்கத்துக்கு வந்ததின் காரணமாக பல சாதி வகுப்புகளுக்கும் அரசியலில் சிறிதாவது பிரதிநிதித்துவம் ஏற்படும்படிச் செய்ததற்காக அக் கட்சியைத் தேசத் துரோகக் கட்சியென்றும், ஒழிக்கப்பட வேண்டிய கட்சி என்றும் (இன்று எல்லாத் துறையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கூட்டத்தாராகிய பார்ப்பனர்கள் காங்கிரஸின் பேரால்) சொல்லுவார்களானால் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும், பார்த்துக்கொண்டும் இருக்கிற ஒருவன் உண்மையானவனாகவோ, யோக்கியனாகவோ, இந்தத் தேச மக்களிடம் பற்றுக் கொண்டவனாகவோ இருக்க முடியுமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

ஆகவே, ஐஸ்டிஸ் கட்சியார் பெரிய உத்தியோகம் பார்க்கிறார்கள்; பெரிய பதவி அனுபவிக்கிறார்கள் என்று பொராமைப்படும் பார்ப்பனரல்லாத பொறுப்பற்ற அறிவினிகள் இதற்கென்ன பதில் சொல்லுகிறார்கள் என்று கேட்கின்றேன். அன்றியும், ஐஸ்டிஸ் கட்சியை ஒழித்துவிட்டால் பிறகு அரசியல் அதிகாரத்துக்கும் பதவிக்கும் யார் வருவார்கள், யார் வரக்கூடும் என்று கேட்கின்றேன். ஐஸ்டிஸ் கட்சியை வைக்கிறவர்களுக்கு வெகு சுலபத்தில் நமது பார்ப்பனர்கள்—'தேசாபிமானப் பட்டம்' கொடுத்து விடுவதால் அப் பட்டத்துக்கு ஆசைப்பட்ட சோம்பேறிகளுக்கு இது அவசியமாய்ப் போய்விட்டது. இந்திய நாட்டுச் சமூகக் கொடுமைகள் நீங்கும்வரை ஐஸ்டிஸ் கட்சி இருந்துதான் ஆக வேண்டும்; அக் கட்சியாருக்குப் பதவி, பட்டம், அதிகாரம் ஆகியவை வரும்படியாகச் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

அதன் தலைவர்களிடம் நடத்தைப் பிசகு இருந்தால், நாணயக் குறைவிருந்தால் தனிப்பட்ட நபர்களை வெளிப்படுத்துவதோ, புத்தி கற்பிப்பதோ தப்பாய்விடாது. ஆனால், கட்சியைப்பற்றி, கொள்கையைப்பற்றிக் குறைகூறுவது, எதிரிக்கு உளவாய் இருப்பது போன்ற கீழ்குணமேயாகும்.

இம் மாநாட்டில் பல முக்கிய தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி இருக்கிறோம்; எல்லாத் தீர்மானங்களும் ஏகமனதாய் நிறைவேற்றப் பட்டவையாகும். இன்னும் பல தீர்மானங்களை நிறைவேற்ற நானும், மற்றும் சிலரும் ஆசை கொண்டிருந்தோமானாலும், மந்திரிகள் முன்னிலையில்—அதாவது, அத் தீர்மானங்களில் பெரும்பான்மையானவைகளை நிறைவேற்றவைக்கும் பொறுப்புக்களை உடையவர்கள் முன்னிலையில், அவர்களது சம்மதம் பெற்று நிறைவேற்றச் சந்தர்ப்பம் இருந்தபடியால்—அவர்களால் நிறைவேற்ற முடியாதென்றதும், ஒரேயடியாய் அதிகக் கஷ்டத்துக்கும், எதிரிகளாகிய பார்ப்பனர்களின் கூப்பாட்டிற்கும் இடமில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்றதுமான பல தீர்மானங்கள் நிறுத்திக் கொள்ளப்பட்டன. ஆனாலும், நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் சாமானியமானவைகள் அல்ல; அவை அமுலுக்குவரும் என்றே நம்பி இருக்கிறேன். காங்கிரஸ்காரர்கள் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதற்கும், ஐஸ்டிஸ்காரர்கள் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றுவதற்கும், பொறுப்பு விஷயத்தில் அதிக வித்தியாசம் உண்டு.

காங்கிரஸ்காரர்கள் எதையும் எழுதிக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றி வைக்கலாம். ஏனெனில், அவர்கள் சுலபத்தில் பதவிக்கு வரப்போவதில்லை என்பது அவர்களுக்கே

தெரியும். தீர்மானங்களை நிறைவேற்றிவிட்டால், ஏன் நடத்திக் கொடுக்கவில்லை என்று கேட்பதற்கு அங்கு யாரும் இல்லை. ஏனெனில், அவர்கள் தங்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லிவிட்டலாம். ஆனால், ஐஸ்டிஸ்காரருக்குப் பொறுப்பு இருக்கிறது; அவர்கள் பதவியில் இருக்கிறார்கள். தீர்மானங்களை ஏன் நடத்திக் கொடுக்கவில்லை என்று யாரும் கேட்பார்கள். பொறுப்பு இருக்கிறது, நாணயம் செய்துவிட்டாயாது என்பதோடு, போதிய பல மில்லாத கட்சியாய் இருப்பதால், பலபேருடைய இலட்சியங்களையும் கவனிக்க வேண்டியிருப்பதால், 'கிப்போதைக்கு இவ்வளவு போதும்' என்று தலைவரும் மற்ற மந்திரிகளும் சொன்னதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலும், ஸ்தல ஸ்தாபனப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ முறையை உடனே ஏற்படுத்துவதாகவும், ஏற்கனவே அதற்கு ஏற்பாடு செய்துவருவதாகவும் முதல் மந்திரியார் வாக்குக் கொடுத்துத் தெரிவித்ததால் அத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டேன்.

இதற்காக நாம் எல்லேரமும் பிரத்தியேகமாக முதல் மந்திரியைப் பாராட்டவேண்டும். மற்றும் 4-வது வகுப்புவரை பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர் வேலைக்குப் பெண்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று கொண்டுவந்த தீர்மானத்தையும் கல்வி மந்திரியார் ஏற்கனவே அந்தப்படி செய்திருப்பதாகவும், அதை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும் விஷயத்தில் தக்க நடவடிக்கை எடுத்தக்கொள்வதாகவும் தெரிவித்ததன்பேரில் அதை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டேன்; இதற்காகவும் கல்வி மந்திரியாரைப் பாராட்டவேண்டும். மற்றபடி, நான் ஐஸ்டிஸ் கட்சி வேலைத் திட்டமாக இருக்கவேண்டும் என்று, ஐஸ்டிஸ் கட்சி மாணவ மாநாட்டில் ஆஜர்படுத்திய தீர்மானங்கள் சில வாசகத் திருத்தங்களுடன் தீர்மானிக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. அவைகள் அபிப்பிராயப்பெயின்றி நிறைவேற்றப்பட சில வாசகத் திருத்தங்கள் செய்திருக்கிறோம். என்றாலும் அவற்றின் தத்துவங்கள் எதுவும் அசைக்கப்படவில்லை.

ஆகவே, இனி மந்திரிகளின் பொறுப்பு சிறிது கஷ்டமானது என்பதையும், அவர்கள் வாக்குக் கொடுத்தபடி, இன்று நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களில் இவர்கள் ஆதிக்கத் திற்குள் உள்ளவைகள் நிறைவேற்றப்படவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக, ஒரு விஷயம் சொல்லுகின்றேன். 'கோவாப்பரேட்டிவ்' ஸ்தாபனங்களுக்கும், முனிசிபாலிட்டிகளுக்கும், ஜில்லா போர்டுகளும் அதிகமான சுதந்திரம் கொடுத்து, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களை நிர்வாக அதிகாரியாக நியமிக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தில் ஜில்லா போர்டை எடுத்துவிடும்படி மாநாட்டுத் தலைவர் கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால், முதல் மந்திரியார் கனம். பொப்பேலி ராஜா, தனக்கு அது இருப்பதில் ஆட்சேபணை இல்லை யென்றும், அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருப்பதாகவும், கட்சி அங்கத் தினர்கள் வேண்டாம் என்றால் தான் கட்டாயப்படுத்தப்போவதில்லை என்றும் சொன்னார்.

ஆனால், முனிசிபாலிட்டிக்குக் கமிஷனர்கள் போட்டதாலேயே கட்சி மெம்பர்கள் பலர் கோபத்துக் கொண்டதாகவும், ஜில்லா போர்டுக்குக் கமிஷனர்கள் போட்டால் இன்னும் பலர் கோபத்துக்குக் கட்சி ஆளாக வேண்டியவரும் என்றும், இதனால் கொஞ்ச நஞ்சம் செய்யக்கூடியதும் கெட்டுப்போகும் என்றும் மாநாட்டுத் தலைவர் தெரிவித்தார். ஆதலால், அந்த வார்த்தை நீக்கப்பட்டுவிட்டதேயொழிய வேறில்லை. கட்சித் தலைவர் பொப்பேலி ராஜா அவர்கள் ஒரு சர்வாதிகாரியாய் இருக்கத் தகுந்தவர். அவருக்கு ஸ்டாலினைப் போலவும், கமால் பாட்சாலைப் போலவும் அனேக முற்போக்கான—அவசியமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையிருக்கிறது. அவரைச் சுற்றியும் சமயோசிதவாதிகள் காலம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; ஆதலால், அதிகமாக ஒன்றும் அவர்களால் செய்யமுடியவில்லை. என்றாலும், முனிசிபாலிட்டிக்குக் கமிஷனர் போட்டதின் பயனாய் எவ்வளவோ நன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னும் அனேக நன்மைகள் ஏற்பட வசதிகள் உண்டு. ஆனால் நாணயமும், துணியும், கண்ணியமும் உள்ள கமிஷனர்களைப் போட்டால், முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு 100-க்கு 50 'பர்சன்ட்' பண இலாபமும், நல்ல நீதியும் ஏற்படும் என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன். ஆனால், சில முனிசிபாலிட்டிகளுக்கு ரெவின்யூ இலாக்காவில் நாணயக் குறைவானவர் என்று சந்தேகிக்கப்பட்டு ஆட்களைப் போட்டு கமிஷனர் ஸ்தானத்திக்குப் பங்கம் வரும்படி செய்திருக்கிறார்கள்.

சுயமரியாதை இயக்கத் தோழர்கள் சிலருக்கு ஜஸ்டிஸ் கட்சியைப்பற்றி நல்லபிப்பிராயம் இல்லை. அதற்குக் காரணம் சிலருக்குத் தேசியம், தேசாபிமான சுயராஜ்யம் என்கின்ற கற்பனை (அர்த்தமற்ற) வார்த்தைகளிலுள்ள மயக்கமும்; சிலருக்கு மந்திரிமார்களின் ஆடம்பர வாழ்க்கை பிடிக்கவில்லையென்பதும், அது பணக்காரர் இயக்கம் என்பதும்; சிலருக்கு மந்திரிகள் சுயமரியாதை இயக்கத்தை இலட்சியம் செய்யவில்லை என்பதும்; சிலருக்கு ஜஸ்டிஸ் கட்சியை வைவது ஒரு நாகரிகமாய்விட்டதும்—இப்படிப் பல காரணங்கள் உண்டு. இவைகள் எல்லாம் இயற்கை தான். காலதேச வர்த்தமானத்தில் எந்தக் கட்சிக்கும் இம் மாதிரி அபிப்பிராய பேதக் காரர்கள் இருந்தே இருப்பார்கள். இவர்கள் எந்தக் கட்சியை ஆதரிக்கக்கூடும் என்பதும் எனக்கு விளங்கவில்லை.

சுயமரியாதை இயக்க விஷயமாக சமீபத்தில் வெளியான அறிக்கையைப் பற்றிச் சிலர் முணுமுணுத்ததாகத் தெரியவந்தது. அவ்வறிக்கையில் எந்த வாசகத்தைப் பற்றிக் குறை கூறுகிறார்கள் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அதில் முக்கியமாய்க் காணப்படுவ தெல்லாம் நாம் ஒத்துழையாமைக்காரர் அல்லவென்றும், சட்டத்தை மீறுகிறவர்கள் அல்ல வென்றும், சமாதானத்திக்குப் பங்கம் விளைவிப்பவர்கள் அல்லவென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். ஆனால், நமது சமுதாய இயலில் சாதி மதக் குறைகளையும், கொடுமை களையும், வித்தியாசங்களையும் கண்டிப்பதும் ஒழிப்பதும் என்றும், பொருளாதாரத் துறையில் சமதர்மத் துறையை அனுஷ்டிப்பதென்றும் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறோம்.

இன்றைய நிலையில் இதற்குமேல் வேலை செய்யவேண்டுமென்று கருதுகிறவர்கள் நன்றாய்ச் செய்யட்டுமீ; ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை நமது இயக்கத்துக்கு இன்று இது போதும் என்று கருதுகின்றேன். இதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா? டார்ப்பனர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்களா? தென்னாட்டுப் பார்ப்பனர்—காங்கிரஸ்காரராவது ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்களா? என்று கேட்கின்றேன்.

விணாக எதிரிகளின் பேச்சைக் கேட்டு கூப்பாடு போடுவதில் யாதொரு பயனும் விளையப் போவதில்லை; மற்றபடி, ஏதாவதொரு குறை கூறிவிட்டு ஒடிப்போக நினைக்கும் சோம்பேறிகளின், பேரவி வீரர்களின் கூப்பாட்டிற்கு யாரும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

ஆதலால், ஏதாவது உண்மையான தொண்டு செய்யவேண்டுமென்று இருப்பவர்களுக்கு இது போதும். இந்த அபிப்பிராயத்துக்கு மாறுபட்டவர்கள் அவர்கள் இஷ்டப்படி நடக்க உரிமையுடையவர்களே தவிர, நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாக வேண்டியவர்கள் அல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[விருதுநகர் மாநாட்டில், 30, 31-3-1935-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 7-4-1935]

4. காங்கிரஸ்—முஸ்லிம் லீக்—ஜஸ்டிஸ்

தலைவரவர்களே! தோழர்களே!

இந்த ஊருக்கு நாங்கள் ஈ. வெ. ரா. நாகம்மாள் ஞாபகார்த்த வாசகசாலையின் ஆண்டுவிழாவுக்கு வந்திருந்த சமயத்தில் எங்களை யிக ஆடம்பரத்துடன் வரவேற்று உபசரித்துப் பல வரவேற்புப் பத்திரங்கள் வாசித்தனத்ததுடன், இன்று இரவு சமீபத்தில்

நாங்கள் கண்டிராத இவ்வளவு பெரிய கூட்டம் கூட்டி எங்கள் அபிப்பிராயங்களை எடுத்துச் சொல்ல அவசரமளித்தகற்காக எனது மனமார்த்த நன்றியறிதலையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

நான் இன்று இரவு இங்கு காங்கிரஸ், இந்து—முஸ்லிம் சமூக ஒற்றுமை, அரசியலும் காங்கிரசும் என்பவை பற்றிப் பேசுவேன் என்பதாகத் துண்டு விளம்பரத்தில் விளம்பரப் படுத்தியிருக்கிறீர்கள்.

எனக்கு உடல்நலம் சரியாய் இல்லை. இந்த வாரத்தில் மோட்டார் காரில் மாத்திரம் சுமார் 2000 மைல் கிராமம் கிராமமாய்ச் சுற்றி அலைந்திருப்பதுடன், மதராசில் இருந்து தூத்துக்குக்குக் காரிலேயே வந்திருக்கிறேன். அது மாத்திரமல்லாமல், இன்று இரவு இப்பொழுதே புறப்பட்டு, காரிலேயே ஈரோடு போய்ச் சேர வேண்டியவனாய் இருக்கிறேன். ஏனெனில், நாளைக் காலை 10 மணிக்கு ஆஜராகும்படி எனக்கு ஒரு கோர்ட்டில் இருந்து 'சம்மன்' சர்வாய் இருக்கிறது; வாய்தா கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் நான் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு இங்கிருந்த படியே ஈரோட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் செல்லப்போகிறேன். ஆதலால், அதிக நேரம் பேச முடியாததற்காக மன்னிக்கக் கோருகிறேன்.

தாங்கள் அளித்த வரவேற்புப் பத்திரங்களில் வெறும் புகழ் வார்த்தைகளே நிரம்பி இருக்கின்றன. அப் புகழ்ச்சிகளுக்கு நான் உண்மையிலேயே தகுதி உடையவன் அல்லனாயினும் தகுதி உடையவனாக ஆவதற்கு முயற்சிக்கிறேன். அதோடுகூடவே, அவ் வரவேற்பின் மூலம் எனது அரசியல், சமுதாய உயல், மத உயல் சம்பந்தமான கொள்கைகளையும், கருத்துக்களையும் நீங்கள் ஆமோதித்துப் பாராட்டி இருப்பதற்கு நான் மிகுதியும் மகிழ்ச்சியும் ஊக்கமும் கொள்கிறேன்.

தோழர்களே! இந்து—முஸ்லிம் விஷயமாய் நான் உங்களுக்குத் தெரியாததைப் பேசக்கூடும்? இது விஷயத்தில் எனது அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், இந்து—முஸ்லிம் இரு சமூகங்களுக்கும் என்றும் தீராப் பகைமைக்கு வினையாய் இருந்து இரு சமூகங்களுக்கும் ஒற்றுமை இல்லாமலும், துவேஷமும் பழிவாங்கும் தன்மையும் வளரும் படியாகவும் இருக்கச் செய்தும் வருவதற்கே இன்று இந்நாட்டில் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் என்பதாக ஒன்று இருந்துவருகின்றது என்பதாகும். அது மாத்திரமல்லாமல் முஸ்லிம் களிடம் இந்துக்களுக்கு இருந்துவந்த துவேஷம், பொறாமை, அஞ்சலி காரணமாகவும் கீழ்சாதியார் என்பவர்களிடம் மேல்சாதியாருக்கு இருந்துவந்த பொறாமை, துவேஷம், அஞ்சலி காரணமாகவும் தான் காங்கிரஸ் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பதும் எனது திடமான அபிப்பிராயமாகும். நான், இதை சும்மா பொறுப்பற்ற தன்மையிலோ, இன்று மாத்திரமே சொல்லவில்லை. தக்க ஆராய்ச்சி, பிரத்தியட்ச அனுபவம் முதலியவைகளின் மீதே—10 வருஷ காலமாகவே பேசி வருகிறேன்.

மற்றும், இந்தக் காங்கிரஸ் ஏற்படுவதற்கு சர்க்காரும், அதாவது வெள்ளைக்காரத் துரைத்தனத்தாரும் முக்கிய காரணஸ்தர்கள் என்பதையும் நான் நன்றாய் அறிவேன். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், இந்நாட்டில் வெள்ளைக்காரர்கள் ஆட்சி ஏற்பட்டவுடன் வெள்ளையர்களே பார்த்துவர வேண்டியதென்று கருதப்பட்ட பெரிய ஜிஃலா உத்தியோகங்கள் தவிர, மற்ற கறுப்பு மனிதர் பார்த்துவர வேண்டிய சாதாரண தாலூகா உத்தியோகங்கள் பூராவுக்கும், சற்று ஏறக்குறைய முஸ்லிம்களையும்—மற்றும் வெள்ளையர்களுக்கு முன் இந்நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்து வந்த அரசு வம்சத்தினர்களுடையே நியமித்து ஆட்சி நடத்திவந்தார்கள். இதன் உண்மை உரை வேண்டுமானால், 50 வருஷங்களுக்கு முன்னிட்ட 100 வருஷங்களின் உத்தியோக விஸ்டை (பட்டியல்)ப் பாருங்கள். அதாவது, முஸ்லிம்கள், இராஜபுத்திரர்கள், நாயக்கர்மார்களும் இவர்களிடம் மந்திரிகளாய் இருந்த முதலியார், பிள்ளைமார் ஆகியவர்களுமே தாலூகா, கிராம சிவில்லை அதிகாரிகளாய்

இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இராஜாஜியும் இந்த இனத்தவர்களே வெள்ளையருக்கு அடுத்த பதவியில் இருந்துவந்தார்கள். இந்தக் கூட்டத்தார் அதிகார பதவியில் இருந்தாலும் இவர்களுக்குப் பள்ளிப் படிப்பு கொஞ்சமாகவே இருந்தது என்பதை நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். அக் காலத்தில் சில சாயபு தாசில்தாருக்கும் சில நாயக்கர் தாசில்தாருக்கும் கையெழுத்துக்கூடச் சரியாய்ப் போடத் தெரியாது என்று சொல்லுவார்கள்.

ஆனால், அப்போது அதிகாரம் நேர்மையாகவும் துடிதுடிப்பாகவும் இருக்கும்; அதோடுகூடவே அவர்கள் மிகச் சுயேச்சை வாதினாக இருந்தார்கள். வெள்ளைக்கார மேல் அதிகாரிகளைத் தங்கள் இஷ்டப்படி ஆட்டி வைத்தார்கள். மனச் சாட்சிக்கு விரோத மாய்க் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் காரியம் அவர்களிடம் மிகமிக அரிதாயிருந்தது. இதனால் இந்தக்கீழ் அதிகாரிகளின் அடங்காமைத் தொல்லை, மேல் அதிகாரிகளுக்கு இருந்துவந்தது ஒருபுறம் இருக்க—முஸ்லிம்கள் அதிகாரியாய் இருப்பது இந்துக்களுக்கு அதிருப்தியாகவும் பொறாமையாகவும் இருந்ததோடு, '4-ஆம் வருணத்தவர்' என்பவர்கள் அதிகாரிகளாய் இருப்பது, முதல் வருணத்தார் (பார்ப்பனர்) என்பவர்களுக்குப் பொறாமையாகவும் ஆத்திரமாகவும் இருந்துவந்தது. இந்தக் காரணங்களால் இந்துப் பிரமுகர்களும், மேல்சாதிக் காரர்களும் வெள்ளையர்களுடன் கலந்து சதியாலோசனை செய்யவேண்டியவர்களார்கள். அந்தச் சதியாலோசனை பெற்ற பிள்ளைதான்—இந்த இந்திய தேசியக் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனமாகும். இதற்குத் தாய், இந்துப் பிரமுகர்களும் பார்ப்பனர்களுமாவார்கள்; இதற்குத் தந்தை, பிரிட்டிஷ் 'சிவிலியன்'களே யாவார்கள்.

இந்த மாதிரியான காங்கிரசின் முதல் கொள்கை என்னவென்றால், 'இந்தியர்களுக்கு இராஜாஜிசுவாசம் கற்றுக்கொடுத்து—உலகமுள்ள அளவும் பிரிட்டிஷ்காரர்களே இந்தியாவை ஆளும்படியாக அவர்களது ஆட்சியைப் பலப்படுத்தி நிரந்தரமாக்குவது' என்பதாகும்.

நீங்கள் காங்கிரசின் ஆதி சரித்திரத்தையும் அதன் பிறப்பு வளர்ப்பு சரித்திரத்தையும் வாங்கிப் பார்த்தீர்களானால், உங்களுக்கு இந்த விஷயங்கள் நல்ல கண்ணாடியில் உங்கள் முகத்தைப் பார்ப்பதுபோல் தெரியும்.

1885-ஆம் வருஷம் முதல் 1920 ஆம் வருஷம் வரை காங்கிரசின் முதல் தீர்மானம் இராஜாஜிசுவாசம், இராஜபக்தி தீர்மானமேயாகும். காங்கிரசின் கட்சி மங்களம், 'இந்தியாவின்றிது பிரிட்டிஷ் ஆட்சி, உலகமுள்ளளவும் இருக்கும்படி கடவுளைப் பிரார்த்திப்பதாகும்'. எந்தக் காங்கிரசுவாதியாவது இல்லை என்று நிகழித்தால் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன்.

காங்கிரஸ் உற்பவித்த இந்த சதியாலோசனை இந்துக்களில் கீழான சாதியார் என்பவர்களுக்குத் தெரியாமல் போனாலும்—முஸ்லிம்கள், காங்கிரஸ் ஏற்பட்ட ஒரு நான்கைந்து வருஷங்களுக்குள் நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு 1890ஆம் வருஷத்திலேயே காங்கிரசை எதிர்த்து சர்க்காரிடம் காங்கிரசால் தங்கள் சமூகத்துக்கு நேரிட்டு வரும் குறைகளையும் கொடுமைகளையும்பற்றி முறையிடவும் 1906-லேயே தனி ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சர்க்கார் 1890 ஆம் வருஷம் முதலே முஸ்லிம்களுக்கு அரசியலில் சரியான உரிமையும் பிரதிநிதித்துவமும் அளிப்பதாய் வாக்குறுதி கொடுத்து உத்தரவுகளும், சர்க்கூலர்களும் வெளிப்படுத்திய வண்ணமாய் இருந்து வந்தார்கள்.

மேலும், இந்தக் காரணத்தால்—அதாவது முஸ்லிம் லீக் ஏற்படுத்திப் பங்கு கேட்டதால்—முஸ்லிம்களிடம் அக் காலத்தில் இந்துக்கள் எவ்வளவு துவேஷம் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும், முஸ்லிம்களை அழைத்தும் ஒழிக்கவும் இந்துக்கள் எவ்வளவு தூரம் துணிந்திருந்தார்கள் என்பதையும் நடுநிலையிலிருந்து உணர் வேண்டுமானால் அக் காலத்தில் பக்கீம் சந்திர சட்டர்ஜி என்னும் ஒரு ஹிந்து பென்ஷன் அதிகாரியால்

உண்டாக்கப்பட்ட 'ஆந்த மடம்' என்னும் ஒரு கற்பனைக் கதையை வாங்கிப் பார்த்தீர்களானால் உங்களுக்கு நடுகண்ட தீர்ப்புக் கிடைக்கும். 'ஆந்த மடம்' கதை மற்றொரு மனுதீர்ம சாஸ்திரமேயாகும். பார்ப்பனரல்லாதாரைப் பார்ப்பனர்கள் அடக்கி ஒடுக்கித் தலையெடுக்கவீடாமல் இருக்கச்செய்வதற்கு ஏற்பட்டது அக்கால மனுதீர்ம சாஸ்திர மென்றால்—முஸ்லிம்களை அடக்கி ஒடுக்கி அழுத்திவைக்க ஏற்பட்டது 'ஆந்த மடம்' என்னும் இக்கால மனுதீர்ம சாஸ்திரம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அப் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் முஸ்லிம்களை ஒழிக்க, பிரிட்டிஷ்காருக்கு இந்தியர்கள் அடிமைப்பட்ட விஷயம் விளங்கும்.

அதன் பிறகுதான் முஸ்லிம்கள் தங்கள் நிலை கண்டு உஷார் ஆகிவிட்டார்கள். அதற்காக வங்காளிகள் மக்களுக்கு 'ஆந்த மடம்' கதையைப் பரப்பி, வந்தே மாதரப் பாட்டு முதலியவைகளைப் பிரச்சாரம் செய்து, மக்களுக்குள் முஸ்லிம் துவேஷம் கற்பித்து வந்தாலும், முஸ்லிம்கள் அக் காலத்தில் ஒரே பிடிவாதமாக ஒற்றுமையாக இருந்து, 1910-லேயே விதிகார வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவமும் தனித் தொகுதித் தேர்தலும் பெற்று, ஒரு அளவுக்கு இந்துக்கள் தொல்லையிலிருந்தும் சூழ்ச்சியிலிருந்தும் தப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

அதை ஒழிப்பதற்காகவே, இன்று, காங்கிரஸ் தலைகீழாகப் பாடுபடுகிறது. அதாவது, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கிடைத்த தனித் தொகுதி உரிமையை, எப்படிப் பட்டினி வேஷம் போட்டு ஏமாற்றிப் பிடுங்கிக்கொண்டு, இன்று அவர்களை மொட்டை அடித்து, சாணி அபிஷேகம் செய்து மரியாதை செய்கிறார்களோ—அதுபோல் முஸ்லிம்களின் வகுப்பு வாரி உரிமையையும் தனித்தொகுதி தேர்தல்முறை உரிமையையும் ஒழிப்பதற்கு காங்கிரஸ்—அதாவது, தோழர் காந்தியார் முதல் சகல இந்துத் தலைவர்கள் என்பவர்களுக்கும் செய்யக்கூடாத தந்திரங்கள், சூழ்ச்சிகள் எல்லாம் செய்கிறார்கள். இதற்கு, இனி நம்நாட்டு முஸ்லிம்கள் ஏமாறுவார்கள் என்று கருத இடமில்லை. காங்கிரசின் சூழ்ச்சி—மக்களுக்கு நாளுக்குநாள் காங்கிரசிடம் பற்றுதலும் நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போகும்படிதான் செய்து வருகிறதே தவிர, காங்கிரசுக்கு எவ்வித மரியாதையும் ஏற்படுத்தப்போவதில்லை என்பது உறுதி.

ஆதலால், இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் உள்ளவரை இந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமை ஏற்படப் போவதில்லை.

அல்லது, காங்கிரசுக்குள் ஆதீனகர்த்தாக்களாகவும், சர்வாதிகாரிகளாகவும் இருந்து வரும் வருணாசிரம—இராமராஜ்யவாதிகள் மறைந்து ஒழிந்துபோகும் வரையிலும் இந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமை ஏற்படப்போவதில்லை. இதுதான் இந்து—முஸ்லிம் விஷயமாகவும், இந்து—முஸ்லிம் ஒற்றுமை விஷயமாகவும் எனது அபிப்பிராயமாகும்.

தோழர்களே! இனி அரசியலும் காங்கிரசும் என்பது பற்றிப் பேசுகிறேன்.

இதுவும் பழைய சங்கதியேதான். அதாவது, நம் நாட்டு அரசியலும் காங்கிரசும் பார்ப்பன ஆதிக்கத்துக்கும்—பார்ப்பனரல்லாதார் அழிவுக்கும் இழிவுக்குமேவே பிறந்து வளர்ந்து நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் பெருகிவருகின்றது.

வடநாட்டில் காங்கிரசின் சூழ்ச்சியும் கொடுமையும் கண்டு சகியாமல் எப்படி முஸ்லிம்கள் விழித்தெழுந்து, முஸ்லிம் லீக் ஏற்படுத்தித் தப்பிப் பிழைத்தார்களோ அது போல்தான்—தென்னாட்டில் காங்கிரசும் பார்ப்பனர்களும் பார்ப்பனரல்லாதாருக்குச் செய்துவந்த கொடுமையையும் சூழ்ச்சியையும் கண்டு சகியாமல்—ஒருவருக்கொருவர் நேர் வைரினாகவும், பார்ப்பனர்களின் கையாடல்களாகவும் இருந்துவந்த தோழர்கள் நாயரும் தியாகராயரும் சேர்த்து விழித்தெழுந்து, காங்கிரசையும் பார்ப்பனர்களையும் விட்டு வெளிவந்து ஏற்படுத்தியதுதான், பார்ப்பனரல்லாதார் இயக்கமாகும்; அதுதான் ஜஸ்டிஸ் இயக்கம் என்பது.

அவர்கள் அவ்வியக்கத்தைத் தோற்றுவித்ததும், அதற்காகப் போராடினதும் சரியா தப்பா என்பதை நான் கவலைப்போகும் சில விஷயங்களைக் கண்டு—சில புள்ளிகளைக் கண்டு சற்று ஆராய்ச்சியெய்து பாருங்கள்.

அதாவது, இந்நாட்டுப் பெருக்குடி மக்கள் பார்ப்பனரல்லாதார்; பாடுபட்டு உழைப்பவர்களும் செல்வவார்களும் அரசாங்கத்துக்கு 100 க்கு 99 பாகம் வரி செலுத்துபவர்களும் பார்ப்பனரல்லாதாரவர்கள். காங்கிரசில் சேர்ந்து பார்ப்பனர்கள் சொல்லு கின்றபடியெல்லாம் குரங்காட்டம் ஆடி, காங்கிரஸ் விண்ணப்பங்களுக்கெல்லாம் கைதுக்கி வெற்றத்தேடிச் சொடுத்தவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களின் பொது வாழ்க்கை, அரசியல் வாழ்க்கை, கவுரவ வாழ்க்கை ஆகியவற்றின் கதி என்ன ஆயிற்று என்று பாருங்கள். இப்படிப்பட்ட தமிழ் நாட்டில்:

கெட்டிக்கார, பிரக்யாதி பெற்ற அய்க்கீகார்ட் ஜட்டிஜுகள்—முத்துசாமி அய்யர்; மணி அய்யர்;

கெட்டிக்கார வக்கீல்கள்—பாஷ்யம் அய்யங்கார், சிவசாமி அய்யர், கே. ஸ்ரீநிவாசய யங்கார், எஸ். ஸ்ரீநிவாசயங்கார், சி. பி. இராமசாமி அய்யர், வெங்கட்டராம சாஸ்திரி, அல்லாடி கிருஷ்ணசாமி அய்யர்;

கெட்டிக்கார இங்கிலிஷ் பேச்சாளி—ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரி, பெண் பேச்சாளி—சரோஜினி அம்மாள்;

உலகமறிந்த இந்திய மனிதன்—ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரி; மகா உயர்ந்த பட்டம் 'ரைட் ஆனர்பிள்' (மகா கனம்) பெற்றவர்—ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரி;

காங்கிரசால் கிடைக்கப்பெற்ற கவுன்சில் மெம்பர்கள்—வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர், பி. எஸ். சிவசாமி அய்யர், பி. இ. ராஜகோபாலாச்சாரி, கே. ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார்;

உயர்ந்த பி. சி. எஸ். பரீட்சை பாஸ் பண்ணி கலெக்டர், போர்ட் மெம்பர் முதலிய பதவி பெற்றவர்கள்:

இராமச்சந்திரராவ், இராஜகோபாலாச்சாரி, வி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி, என். கோபால சாமி அய்யங்கார்;

'நல்ல கெட்டிக்கார' தமிழ் பண்டிதர்கள்—மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாதய்யர், ரா. இராகவயங்கார், மு. இராகவயங்கார்;

நல்ல கவி—சுப்ரமணிய அய்யர் (பாரதி);

நல்ல பாகவதர்கள்—முத்தய்யா பாகவதர், பஞ்சாபகேச பாகவதர்;

நல்ல பெண் பாகவதர்—சரஸ்வதி பாய்;

நல்ல பரத நாட்டியப் பெண்—ருக்மணி அருண்டேல்;

நல்ல நாடகக்கார ஆக்டர்கள்—கிட்டப்பா அய்யர், சுப்பையா பாகவதர்;

நல்ல நாடகக்காரப் பெண் ஆக்டர்—டி. பி. இராஜலட்சுமி;

தென்னாட்டுப் பெரிய மனிதர் யாருக்காவது சிலை வைக்கப்பட்டது என்றால் அது வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர்;

கெட்டிக்கார பேச்சாளி; தேசபக்தர்—சத்தியமூர்த்தி சாஸ்திரி;

இந்திய காங்கிரஸ் அரசியல் சட்ட நிபுணர்—சி. விஜயராகவாச்சாரி;

சென்னை காங்கிரஸ் சர்வாதிகாரி—தொழர் இராஜகோபாலாச்சாரியார்;

முதல் மந்திரி—கனம் இராஜகோபாலாச்சாரியார்

சட்டசபைகளின் தலைவர்கள்—கனம் சாம்பமூர்த்தி அய்யர், இராம ராவ்,

நல்ல பத்திரிகை—'இந்து', 'சுதேசமித்திரன்';

நல்ல பத்திராதிபர்கள்—கஸ்தூரி ரெங்கயங்கார், ரெங்கசாமி அய்யங்கார்;

நல்ல அரசியல் ஞானம் படைத்தவர், நல்ல பொருளாதார ஞானம் படைத்தவர்— எ. ரெங்கசாமி அய்யங்கார்.

ஒரு நாட்டிலுள்ள—இந்தத் தமிழ்நாட்டில் உள்ள இம் மாதிரியான முக்கிய ஸ்தாபனங் களும், பிரபல ஸ்தாபனங்களும், அதிகாரப் பதவிகளும், அரசியல் பிரதானங்களும், கவுரவமும் சமூக வாழ்வில் 100-க்கு 3 பேர்களாய் இருக்கும் சாதியாராகிய பார்ப்பனர் களுக்கே போவதும்—பார்ப்பனரல்லாதவர்களின் சாதாரண நிலை உயிர் வாழ்வுக்குக்கூட; பார்ப்பனர்களுக்கு அடிமையாயிருந்தாலொழிய முடியாத மாதிரியிலும் இருந்தால், அந்த மக்கள் ஒரு நாளாவது விழித்தெழு மாட்டார்களா! விழித்தெழு வேண்டாமா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்!

கேசவப் பிள்ளை என்ன கதியாகப்பட்டார்? சண்முகம் செட்டியார் வெளி நாட்டுக்குப் போய் பிழைக்கவேண்டியதாயிற்றே!

ஏ. இராமசாமி முதலியார் இந்தியாவைவிட்டே ஓடவேண்டியதாயிற்று; சாதாரண தேர்தலில் மூன்றாந்தர, நாலாந்தர ஆட்களால் போட்டி போடப்பட்டுத் தோற்கடிக்கப் பட்டார்கள்.

பி. வரதராஜலு, இராமசாமி போன்றவர்களெல்லாம் தேசத் துரோகி விஸ்டில் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

'காங்கிரஸ் துரோகி' என்று மாகாண காங்கிரஸ் கமிட்டி, வேலைக் கமிட்டி, அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியால் தீர்மானிக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்பட்ட ஒரு பார்ப்பனர் நாயினேஷன் கொடுக்கப்பட்டு மந்திரியாக்கப்பட்டார். மற்றும், இது போன்ற விஷயங் களையெல்லாம் நேரில் பார்க்கின்ற நீங்கள், 'காங்கிரஸை அரசியல் சபை என்கின்றீர்களா?' என்று உங்களைப் பணிவுடன் கேட்கின்றேன்.

தொழர்களே! பட்டம் விட்டவர்கள் 5 பேர். அதாவது, தொழர்கள் டி. ஏ. இராம விங்கம் செட்டி, எம். கே. ரெட்டி, சீத்தாராம ரெட்டி, இராமநாதன் செட்டியார், ஒரு ராவ். இதில் பெரிய பட்டங்கள் விட்டவர்கள் பார்ப்பனரல்லாதார்கள்; இவர்கள் பல கவுரவ உத்தியோகம், நிர்வாகம் பார்த்து அனுபவமுடையவர்கள்; ஸ்தல ஸ்தாபன சுயராஜ்யத்தில் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள். இவர்களுையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டு, கம்பவுண்டருக்கு 'அண்ணன் உத்தியோகத்தில்' இருந்த ஒரு திக்குவாய் அய்யருக்கு மேல்சபைத் தலைவர் பதவி கொடுத்தது எதற்காக? தேசபக்திக்காகவா, வருணாசிரம தர்ம சத்திக்காகவா என்று உங்களைப் பணிவோடு கேட்கின்றேன்.

[தூத்துக்குடியில், 13-2-1938-ல் சொற்பொழிவு—'குடிஅரசு' 20-2-1938]

5. நமது இயக்கமும் கம்யூனிசமும்

தொழர்களே!

நமது இயக்கம் எந்த வகையிலும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிர்ப்பான இயக்கம் அல்ல; கம்யூனிஸ்டுகளின் மூலக்கொள்கைக்கு விரோதமான இயக்கமும் அல்ல. கம்யூனிஸ்டுகள், 'பொருளாதார சமத்துவம் ஒன்றினால் மட்டுமே நாட்டு நலம் வளர்ந்தோங்கிவிடும், மக்களிடையே உள்ள பேதாபேதம் ஒழிந்துவிடும்' என்று கருதி இருக்கிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் கடவுள், மத, மூடநம்பிக்கைகளைப் பற்றிப் பேசாமலே இருந்து வரு கிறார்கள்.

பொருளாதார சமத்துவத்தால் சமுதாய பேதாபேதங்கள் அகன்றுவிடும் என்பது மேல் நாடுகளுக்குச் சற்றுப் பொருத்தமானதாயிருக்கலாம். மேல் நாட்டு மக்கள் எல்லோருமே ஒரே மதத்தை—அதாவது கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவிவர்கள் ஆவார்கள். எனவே, உயல்பிலேயே அங்குச் சமுதாயத்தில் பேதாபேதம் இல்லாமலிருந்து வருகிறது. நம் நாட்டு நிலை அப்படி இல்லை. இங்குப் பிறவியிலேயே பேதாபேதம் கற்பிக்கப்பட்டு, மக்கள் பல சாதிகளாகப் பிரிந்து கிடப்பதோடு, உயர்ந்தசாதி—தாழ்ந்த சாதி என்கின்ற பேதமும்; தாழ்ந்த சாதி மக்கள் உழைக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள், உயர்ந்த சாதி மக்கள் அந்த உழைப்பின் பயனை அனுபவிக்கக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதான கருத்தும்; இன்னும் பற்பல மூடநம்பிக்கைக் கருத்தும் ஆட்சிபுரிந்து வருகின்றன. இந்தப் பகுதித் தறிவுக் காலத்திலும் இன்னும் கரும காரியங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே, ஏழை மக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படும் பணம் நாளடைவில் உயர்சாதிப் பார்ப்பான் கைக்கு எப்படியோ போய்ச் சேர்ந்துவிடும்; மறுபடியும் மறுபடியும் பொருளாதார பேதாபேதம் ஏற்பட்டுவிடும். ஆகவே, முதலில் நம் ஏழை மக்களுடைய உள்எத்தில் மாற்றம் ஏற்படவேண்டும்; அவர்களுக்குப் பகுத்தறிவு உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். அதன் பிறகுதான் கம்யூனிசம் (பொருளாதார சமத்துவம்) அவர்களுக்கு முழுதும் பயன்படும்.

குளிர் நாட்டு உடை எப்படி உஷ்ண நாட்டிற்குப் பயன்படாதோ—அதேபோல், மேல் நாட்டுக்குப் பொருத்தமான பொருளாதார சமத்துவக் கொள்கை இந்நாட்டுக்கு இன்றைய நிலையில் பயன்படாது. நாமும் மேல் நாட்டினரைப் போல் பகுத்தறிவுள்ள மக்களாக ஆகிவிடுவோமானால், அப்புறம் கம்யூனிசம் நமக்கு முற்றிலும் பயன்படும். இதைக் கம்யூனிஸ்டுகள் உணர்ந்து மக்களுக்கு முதலில் அறிவு பெருகச் செய்யவேண்டும்.

பணக்கார முதலாளி ஒழிவதற்கு முன்னால், புரோகிதப் பார்ப்பன முதலாளிகளும், கல் முதலாளிகளும், மடமுதலாளிகளும் ஒழிய வேண்டும் என்பதை நம் கம்யூனிஸ்டுத் தோழர்கள் உணர்ந்து, முதலில் அவர்களை ஒழிப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

தோழர்களே! கம்யூனிஸ்டுகளின் இன்றையக் கிளர்ச்சி நடைபெற்று வந்தாலும், நடைபெறாவிட்டாலும் இந்த நாட்டிற்கும் கம்யூனிசம் வரத்தான் செய்யும். ஏன்? கம்யூனிசம் ஒன்றுதான் உலக அமைதிக்கே, உலக மேம்பாட்டிற்கே உற்ற சாதனமாகும் என்ற அறிவு,—அதுவே சத்தியமானது, அதுவே உண்மையானது என்ற அறிவு எல்லா நாடுகளிலும் கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. அந்த சுவாலை இன்றில்லை யானாலும் நாளை இந்நாட்டையும் கவ்வத்தான் போகிறது. ஆங்கிலேயரின் தந்திரமோ, அமெரிக்கரின் அணுகுண்டோ கம்யூனிசத்தின் பரவலை இனியும் தடை செய்து கொண்டிருக்க முடியாது.

[பம்பாயில், 12-2-1950-ல் சொற்பொழிவு—விடுதலை' 22-2-1950]

தோழர்களே!

கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகளுக்கும், திராவிடர் கழகக் கொள்கைகளுக்கும் அதிகமான பேதம் கிடையாது. அதாவது, இன்றையதினம் ஒரு தற்குறியை அழைத்து அவனிடம் கட்சிகளைப்பற்றிக் கேட்டால், அவன்,

'கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்றால் பணக்காரர்களை ஒழிப்பது; நாட்டைத் தொழிலாளிகள் ஆதிக்கத்தில் ஆக்குவது' என்றும்; 'திராவிடர் கழகம் என்றால் பார்ப்பனீயத்தையும், பணக்காரனை—ஏழையை—பார்ப்பானை—பறையனை உண்டாக்கிய சாமியையும் ஒழிப்பதும், கோவில்களிலே அடைபட்டுக் கிடக்கும் குழலிக் கற்களை உடைத்து எறிந்து அதன் சொத்தக்களைக் கல்விக்கும் தொழிலுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக் கும் உபயோகப்படுத்த வேண்டும் என்றும் கூறுவது' என்றுந்தான் கூறுவான். அப்படியேதான் இன்றையத்தினம் பொதுமக்களுக்கூட நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆகவே, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பணக்காரர்களை ஒழிப்பதில் முதல்படியில் நிற்சிறது. திராவிடர் கழகம் பார்ப்பனீயத்தை ஒழிப்பதில் முதல்படியில் நிற்சிறது. என்றாலும், பணக்காரர்களை ஒழிப்பதில் திராவிடர் கழகத்திற்குக் கவலை இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. பணக்காரர்களை ஒழிக்க வேண்டியது அவசியந்தான். ஆனால், பார்ப்பனீயத்தை, மூடநம்பிக்கையை ஒழிக்கவேண்டியது மிகமிக அவசியம் என்று திராவிடர் கழகம் கருதுகின்றது. பணக்காரத்தன்மைக்கு பார்ப்பனீயமும், மேல்சாதி—கீழ்சாதித் தன்மையும், கடவுள் தன்மையும்தான் காரணம். இவற்றை ஒழிக்காமல் பணக்காரர்களை ஒழித்தால் மறுபடியும் பணக்காரர்கள் முளைத்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். சரக்கடையையும், கொசுக்களையும் ஒழித்தால்தான் அழுக்குத் தண்ணீரையும் மலேரியாக் காய்ச்சலையும் ஒழிக்கமுடியும். ஆகையால்தான், திராவிடர் கழகம், 'பணக்காரத் தன்மையை ஒழிக்க அஸ்திவார வேலை' என்று கருதி, இதைச் செய்கின்றது.

பணக்காரத் தன்மைக்கு எளிதில் எதிர்ப்புக் கிடைக்கும்; பார்ப்பனீயத்திற்கு எதிர்ப்புக் கிடையாது. இந்த நாட்டில் இது ஒரு பெரிய கஷ்டம். ஆதலால், முதலில் சுலபமானதைச் செய்து கொண்டு பிறகு கஷ்டமானதைச் செய்து கொள்ளலாம் என்று கருதுகிறார்கள்.

ஆகையால், நாம் இந்த கம்யூனிசத்தை ஏற்பதில் தவறு இல்லை. இதுதான் மக்களின் நல்வாழ்விற்கு வழி. என்னைக்காவது உலகம் அங்கு சென்றுதான் நிற்கும், அதுவும் டீக்கிரம் சென்று நிற்கும்.

[சொற்பொழிவு—'விடுதலை' 4-10-1951]

6. சுதந்தராக் கட்சி

தமிழ்நாட்டில் இன்று பிரபலமாக விளம்பரம் செய்யப்பட்டு வரும் அரசியல் கட்சி 'சுதந்தராக் கட்சி' என்று சொல்லப்படுவதாகும். இதற்குப் பெயர் அரசியல் கட்சி என்றாலும் அது பெரும் 'இன (வகுப்பு) நலக் கட்சி'யேயாகும்.

இந்தக் கட்சிக்குத் தமிழ்நாட்டில் வகுப்பு வளர்ச்சியை இலட்சியமாய்க்கொண்ட பார்ப்பனப் பத்திரிகைகளுடையவும், பார்ப்பனர்களுடையவும் கட்டுப்பாடான பிரச்சாரம் தீவிரமாக நடைபெறுவதாலேயே அதற்கு இந்நாட்டில் இன்று ஒரு பிரபலம் இருந்து வருகிறது.

சுதந்தராக் கட்சி என்பதைச் சரியானபடி புரிந்துகொண்டிருக்கிற மக்கள் தமிழர் களில் மிகக் கொஞ்சம் பேர்களேயாகும். எதனால் இப்படிச் சொல்கிறோம் என்றால், அந்த சுதந்தராக் கட்சியைப் பற்றி மக்கள்—காமராசுக்கு எதிரான கட்சி என்று சிலரும், காங்கிரசுக்கு எதிரான கட்சி என்று சிலருமாகத்தான் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் தவிர, அதன் உண்மைத் தத்துவத்தை அறிந்துகொண்டு இருக்கிறவர்கள் மிகச் சிலரேயாவார்கள். காமராசர் அரசியலில் இந்நாட்டு ஆட்சித் தலைவராக இருக்கிறார். காங்கிரஸ் இந்தியா ஒட்டுக்கும் ஆட்சித் தலைமைகொண்ட ஸ்தாபனமாக இருந்துவருகிறது.

சுதந்தராக் கட்சிக்குக் காமராசர் ஆட்சியைப் பற்றியும் காங்கிரஸ் ஆட்சியைப் பற்றியும் குறை கூறுவதற்கான காரணம், அரசியலைப் பொறுத்தவரை என்ன இருக்கிறது? கிராஜாஜியின் கூட்டுயோசனையின்மீது ஏற்பட்ட கொள்கைகளைப்படிதான் இன்று அரசியல் நடக்கிறது.

நாட்டில் வேறுபல கட்சிகள் இருந்தாலும் அவைகளில் எதுவும் காமராசர் ஆட்சியையும், காங்கிரஸ் ஆட்சியையும் கைப்பற்றவேண்டும் என்றுதான் பாடுபடுவதாகச் சொல்கின்றனவே அன்றி, சுதந்தராக் கட்சியைப் போல்—காமராசரைக் கவிழ்க்கவும்

காங்கிரசையே ஒழிக்கவும் வேண்டும் என்று எதுவும் கூறவில்லை. அன்றியும் சுதந்தரக் கட்சிக்கு நாட்டிலுள்ள வேறு எந்தக் கட்சியும் பகைமையிலை என்பதோடு உறவுக்கும் ஆட்சேபணை இல்லை.

தவிரவும், சுதந்தரக் கட்சியோ, வேறு எந்தக் கட்சியோ ஆதிக்கத்திற்கு வந்தாலும் அரசியல் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படுத்தாதான் ஆட்சி நடத்தவேண்டி இருக்குமே தவிர, வேறு விதமாக நடத்தமுடியவெ முடியாது. சுதந்தரக்கட்சி ஆதிக்கத்திற்கு வந்து சட்டசபை, பார்லிமெண்ட் சபைத் தலைவர்களைத் தங்கள் இஷ்டப்படி நியமித்துக்கொண்டாலும் இந்தியப் பிரசிடெண்டை (கிராஷ்டிரபதியை)யும் தங்கள் இஷ்டப்படி நியமித்துக் கொண்டாலும் கூட, அய்க்கோர்ட், சுப்ரீம்கோர்ட் ஆகியவைகளைத் தங்கள் இஷ்டத்துக்கு அனுசூலமாக இருக்கும்படியும், அரசியல் சட்டத்திற்கு விவிராதமாக இருக்கும்படியும் நியமித்துக்கொள்வது என்பது இனி சாதாரணமாய் முடியக்கூடிய காரியமல்ல.

ஆகவே, சுதந்தரக் கட்சிக்கு காமராசரைக் கவிழ்க்கவேண்டும் என்பதிலும், காங்கிரசை ஒழிக்கவேண்டும் என்பதிலும் அரசியல் காரணம் எதுவும் இருக்கமுடியாது. சுதந்தரக் கட்சி உள்கருத்துப்படியே, ஒருசமயம் காமராசர் ஒழிக்கப்பட்டால் பிறகு தீவிர அடக்குமுறையைக் கொண்டதான் ஆட்சி நடத்தப்படவேண்டும் என்பதோடு—இன்றைய நிலையில் காங்கிரஸ் ஒழிக்கப்பட்டால் நாட்டில் குழப்பத்தையும், கலவரத்தையும் தான் காணவும் சமாளிக்கவேண்டியும் வருமெய்லாது—இன்றுபோன்ற அமைதியான ஆட்சிக்கு இடமே இருக்காது. இயற்கையாகவே கிராஜாஜி ஆதிக்கத்திற்கு வந்தால் கிளர்ச்சியும் அடக்குமுறையும் இல்லாமல் ஆட்சிநடைபெற முடியாது என்பது அனுபவம்.

இந்த நிலைமையை சுதந்தரக் கட்சி மாத்திரமே அல்லாமல் இன்று வேறு எந்தக் கட்சி ஆட்சி பீடத்துக்கு வந்தாலும் இதை அனுபவிக்கத்தான் நேரிடும். இது சுதந்தரக் கட்சிக்குத் தெரியாத சங்கதி அல்ல. நாட்டில் குழப்பம், கலவரம், பலாத்காரத் தாண்டவம் முதலிய அரசாஜகம் ஏற்படுமானால், அதுவே சுதந்தரக் கட்சிக்கு நல்ல வெற்றி ஏற்பட்டதாகத்தான் அது கருதும்.

ஏனெனில், 'இன்றைய ஆட்சிப் போக்கு மாறவேண்டும்; மாறாவிட்டால் ஒழிய வேண்டும்; ஒழியாவிட்டால் அரசாஜகமாக வேண்டும்' என்பதுதான் சுதந்தரக் கட்சியின் தத்துவமே தவிர, 'நாட்டிற்கு இதைவிட ஒரு நல்ல ஆட்சி அமைப்பு ஏற்படவேண்டும்' என்கிற கவலையே கிடையாது; இருக்கவும் முடியாது. ஏனெனில், நாட்டின் நிலைமைக்கும் சமுதாய அமைப்புத் தன்மைக்கும் இதற்குமேல் அமைதியாக ஒரு ஆட்சியையோ, ஆட்சி முறையையோ காண்பது என்பதும், அமைப்பது என்பதும் இந்த ஜனநாயகத்தில் எளிதில் முடியக்கூடிய காரியமே அல்ல.

ஏனெனில், இனி வகுக்கும் எந்த ஆட்சித் திட்டமும் இன்றையப் போக்கை மேலும் விரைவாகச் செய்யும்படி தான் அமைக்கமுடியுமே தவிர, நிதானமாக—ஒடாது நடக்கும்படி செய்ய, இயற்கை இடம் தராது. அதனால்தான், மாநிலம் எவ்வீத மாற்றமும் ஏற்படாமல் குழப்பம், கலவரம், அரசாஜகம் ஏற்படும் என்கிறோம்.

இனி, எந்தக் காரணம் கொண்டும், எப்படிப்பட்ட கொடுமையான ஆட்சியை அமைத்துக்கொண்ட போதிலும் மக்களை மடையர்களாக, மாணமற்றவர்களாக, தன்னைத்தக்க காட்டிக்கொடுப்போராக ஆக்கவோ, இருக்கச்செய்யவோ யாராலும் முடியாது. அப்படி ஆக்க எதிர்பார்ப்பதும் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக்கொள்வதாகும்.

காங்கிரசுக்கு எதிரான மற்றக் கட்சிக்காரர்கள், அக்கட்சி ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் ஒரு சிலரின் தனிப்பட்ட சுயநல வெறியால் ஏதோ தங்களுக்கு புரியாததை உளறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனதால் அவர்களை மக்கள் மன்னித்து விடுவார்கள் அல்லது ஏமாந்து சும்மா அனுமதித்து விடுவார்கள். ஆனால், சுதந்தரக் கட்சி அப்படிப்பட்டதல்ல. அதில்

தனிப்பட்ட சுயநலம் இல்லை; எளிதில் திருப்தி அடையத்தக்க இலட்சியமும் இல்லை. மனிதன் மனிதனை எவ்வளவு பலமாக அடித்தாலும் மருந்து போட்டு ஒத்தடம் கொடுத்து சரிப்படுத்திக்கொள்ளலாம். நல்ல பாம்பு என்று கொடிய விஷப்பாம்பு கடித்தால் மனிதன் பெரிதும் செத்தேயாக வேண்டும். அதிலும் கொம்பேறி மூக்கள் என்னும் பாம்பு கடித்தால் கடிக்கப்பட்டவன் செத்தேயாக வேண்டும்.

சுதந்தரக் கட்சி என்பது அதுபோன்ற இலட்சியத்தைக் கொண்டது. சுருக்கமாகச் சொல்லவேண்டுமானால் சுதந்தரக் கட்சித் திட்டம்—'தான் இன்பமாக வாழவேண்டும்' என்பதல்ல; மற்றென்னவென்றால், நாம்—நம் இனம் தலைதூக்காமல் ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதேயாகும். பலர், ஏன் அப்படி என்பதை உணராதவர்களே யாவார்கள்; நான் நல்லபடி உணர்ந்தவனாவேன். அதாவது, இன்று 'சுதந்தரக் கட்சி இனத்துக்கு' (பார்ப்பனர்களுக்கு) நாட்டில் அவர்களது வாழ்வில் என்ன குறை இருக்கிறது? பார்ப்பனரில் யாருக்குக் கல்வி இல்லை? யாருக்குப் பிழைப்பு இல்லை? யார் உடலுழைப்பு வேலையில் இருக்கிறார்கள்! யார் பட்டினியாக இருக்கிறார்கள்! யார் சராசரி வாழ்க்கைத் தன்மைக்குக் கீழே இருக்கிறார்கள்! எந்த உயர் பதவியில், உயர் வாழ்வில், உயர் செல்வத்தில் அவர்கள் இல்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள்!

கல்வி, மேதாவி, பதவி அதிபர், வியாபார அதிபர், தொழிலதிபர், செல்வ அதிபர், நீதி அதிபர், வக்கீல் அதிபர், 'ஆத்மார்த்த'த்துறை அதிபர், ஆட்சி அதிபர் முதலிய எந்தத் துறையில்—அவர்கள் தலையாய நிலையையும், உரிமையையும் பெரும் பங்கு இல்லாமல் குறைபாட்டில் இருக்கிறார்கள்! வாழ்க்கையைப் பொறுத்தவரை அவர்கள் இனம் எந்தத் துறையில் குறைபுள்ளவர்களாக இருப்பதாகச் சொல்லக்கூடும்!

குறிப்பாக, சுதந்தரக் கட்சித் தலைவர் கிராஜாஜியை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த நாட்டில் அவருக்குமேல் பெரிய அந்தஸ்துடன் இருந்தவர் இல்லை; பெரிய பதவியை அனுபவித்தவர்கள் இல்லை. மற்றும், அவர் இனத்தவர்களுக்குமேல் உயர் பதவியில், ஆட்சி ஆதிக்கப் பீடத்தில் யாரும் இல்லை. அவர் இனத்தவருக்கு மேற்பட்ட தொழிலதிபர், வருவாய் ஸ்தாபனக்காரர்கள் இல்லை.

இந்த நிலையில் அந்த இனத்துக்கு, சுதந்தரக் கட்சிக்கு உள்ள குறை என்ன வென்றால், ஒரே ஒரு குறைதான். அதாவது, 'படுபாதாளத்தில் கிடந்த மற்ற இனத்தானும் தனது நிலைக்கு வரும்படியான முயற்சிகளைச் செய்கிறார்களே; சிலர் தங்கள் நிலைக்கு வருவார்கள்போல் இருக்கிறதே! தங்களுக்குக்கீழே இருந்துவந்த, வருகின்ற உயர்வு மற்றவர்களுடன் சரிசமம் ஆகலாம் போலிருக்கிறதே!' என்ற ஒரே ஒரு குறை; ஆத்திரம், வேதனை ஆகிய இது ஒன்றுதான். இதைவெல்லாம் உள்வைத்துத்தான் கிரத்தினச் சுருக்கமாக 'சுதந்தரக் கட்சியின் கொள்கை தர்மத்தை நிலைநிறுத்தி, தர்ம ஸ்தாபனம் செய்வதுதான்' என்று அக்கட்சித் தலைவர் தைரியமாகச் சொல்லி, அதற்காக வேலை செய்கிறார்; அதற்காகவே, அக்கட்சியை 'தர்மத்தை நிலைநிறுத்தும் கட்சி' என்றும், 'தர்ம ஸ்தாபனக் கட்சி' என்றும் சொல்லித் தர்மத்தை விளக்கிக்கொண்டு வருகிறார். உலகில் நீதி வேறு, தர்மம் வேறு என்பதாகவேதான் இருந்துவருகிறது.

இன்றைய, 'காமராசர் ஆட்சி காங்கிரஸ்', சமுதாயத்துறையில் பச்சை நீதியை (Bare Justice) இலட்சியமாக வைத்து ஆட்சி செலுத்தி வருகிறது. இதற்கு முந்த படியாகக் கல்வித் துறையில், ஒரு அளவுக்கு இந்நாட்டின் எல்லாக் குடிமக்களுக்கும் எழுத்து வாசனை உண்டாக்கப் பாடுபடுகிறது. இது இந்நாட்டில் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக யாரும் செய்ய முன்வராத முயற்சி என்பதோடு, இந்த நிலையே—இந்த நாட்டில் மக்களில் பிறவியில் உயர்வு—தாழ்வுத் தத்துவம் கொண்ட வருணாசிரம முறை பாதுகாக்கப்பட, பெரிய அரணாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆதலாலேயே, அந்த

அரணை—கோட்டையை மிடித்துத் தள்ளும் முயற்சியில் காமராசர் ஆட்சி முனைந்திருக்கிறது.

இந்த முயற்சிக்கு வெடிகுண்டு—ஏன், அணுகுண்டு போட்டுத் தகர்த்து நாசமாக்கும் முயற்சிகள், ஆச்சாரியாரின் (கிராஜாஜியின்) சுதந்தரக் கட்சியாகும்.

இந்தக் காரியத்தில், இந்த நாட்டில் எல்லாரைப் பார்க்கிறும் நண்பர் கிராஜாஜி அவர்களுக்குத்தான் அதிக அக்கறை இருப்பது அவசியமான காரியமாகும். ஏனெனில், கிராஜாஜிதான் இந்த நாட்டில், ஏன், இந்த உலகத்திலேயே ஆயிரக்கணக்கில், பல்லாயிரக்கணக்கில் நடந்துகொண்டிருக்கும் பள்ளிக்கூடங்களை மூடிய மகான் ஆவார்.

அதுவும் 100-க்கு 83 மக்கள், 90 மக்கள் தற்குறிகளாய்—கரேகை வைக்கும் குடிமக்களாய் இருக்கும் ஒரு நாட்டில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களை மூடினவர் என்பதோடு—இவர் (இந்த கிராஜாஜி) செய்த மகத்தான ஏற்பாட்டை இந்த காமராசர் கெடுத்தது, சுமார் 30,000 பள்ளிகளையும், 10-20 கல்லூரிகளையும், 3-4 தொழிற் கல்லூரிகளையும் திறந்து வைத்து, ஆகாயக் கப்பல் வேகத்தில் ஆண்டுக்கு 25 கோடி ரூபாய் செலவில் 'அட்டுழியமான' காரியத்தைச் செய்கிறார் என்றால்—இந்த ஆட்சியை ஒழித்து மக்களுக்குச் 'சுதந்திரத்தை'—அதாவது, 'மக்களைத் தற்குறி ஆக்கும் ஆட்சியை' ஏற்படுத்த வேண்டியது ஆச்சாரியாருக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும். ஆகவேதான், கிராஜாஜி தமது கட்சிக்கு சுதந்தரக் கட்சி என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டார்.

ஆதலால், கிராஜாஜியால் சுதந்தரக் கட்சிக்கு வேறு பெயர் வைக்கவேண்டுமானால், 'கள்ளநோட்டுக் கட்சி' என்றுதான் பெயர் வைக்கவேண்டும். கள்ளநோட்டின் மில்சியம் மக்களை ஏய்த்துப் பயன் அடைவதேயாகும். அதையேதான், அதற்கும் மேலான தந்திரத்தின் மூலம் ஆச்சாரியார் பயனடையப் பார்க்கிறார்.

இதில் மக்கள் கவனிக்கவேண்டியதொன்று உண்டு. ஆச்சாரியார் பதவிக்கு வந்தால் முதலில் என்ன செய்வார்? இதற்குமுன் பதவிக்கு வந்ததும் என்ன செய்தார்? அதற்கு என்ன சமாதானம், சொன்னார்?

[‘விடுதலை’—தலையங்கம்—9-6-1961]

7. அகில இந்திய சாதி ஒழிப்பும் நாமும்

தோழர்களே!

சாதி ஒழிப்புக்காக நமது கழகம் ஏன் அகில இந்திய ரீதியில் பாடுபடக்கூடாது என்று கேட்கப்படுகிறது. அகில இந்திய ரீதியில் சாதி ஒழிப்பு என்பது சுலபத்தில் சாத்தியமாயிராது. ஏனெனில், நம்மவர்களைப்போல் பெரும்பாலானவர்களுக்கும் மாண உணர்ச்சி வடநாட்டாருக்கு மில்லை. அவர்கள் யாரும் சூத்திரன் என்பதற்காகவோ, பஞ்சமன் என்பதற்காகவோ, 'தாசி மகன்' என்பதற்காகவோ வெட்கப்படுவதும் மில்லை. இந்து மதத்தை அவர்கள், நம்மைப்போல் வெறுத்து ஒதுக்குவதும் மில்லை. மாறாக, அதைப் பெருமை யாகவே கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், இந்த நாட்டு மக்களே ஆதிக்காலத்தொட்டே சாதிபேதங்களை—வருணாசிரம தர்மத்தை எதிர்த்திருக்கிறார்கள். எனவே, சாதி ஒழிப்பு நம்நாட்டில் சாத்தியமாயிருப்பது போல் வடநாட்டில் சாத்தியமாயிராது. எந்தச் சீர்திருத்தக் கருத்தும் வடநாட்டவருக்குச் சுலபத்தில் புரியவும் புரியாது. எனவேதான், தோழர் அம்பேத்கார் அவர்களால் கொண்டு வரப்படும் 'இந்துச் சட்டமேசோதா' அங்கு பலமான எதிர்ப்புக்குள்ளாகவேண்டி இருக்கிறது. இதை எல்லாம் உணர்ந்துதான் நாம் நம் கழக முயற்சியை நம் திராவிட நாட்டோடு நிறுத்திக்கொண்டிருக்கிறோம்.

[பம்பாயில், 12-2-1950-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 22-2-1950]

தோழர்களே!

திராவிடர் கழகம் பேதலையும் பிரிவையும் ஒழிப்பதை முக்கியமாகக் கொண்டு இருக்கிறது. இந்தப் பிரிவுக்கும் பேதலிற்கும்—மதமும், கடவுளும், சாஸ்திரங்களும், சமுதாய அமைப்பும், அதற்கேற்ற பழக்க வழக்கங்களும் காரணமாய் இருப்பதனால்—சுயநலக்காரர்களுக்கு இவை ஆகாரமாய் இருப்பதனால், இவைகளை அடியோடு மாற்றியும் ஒழித்தும் ஆகவேண்டும் என்கின்ற புரட்சித் தன்மையைத் திராவிடர் கழகம் கைக் கொண்டிருக்கிறது.

நம் நாட்டைத் தவிர மற்ற நாடுகளில் இந்தப் பேதல் இல்லையாதலால் மற்ற நாட்டு அரசியல், சமுதாய இயல் காரியங்கள் நமக்குப் பொருத்தமற்றவையாகிவிடுகின்றன. இந்தியாவில் நம் மாகாணத்தைத் தவிர மற்ற மாகாணங்களில் உள்ள பெரும்பாலான மக்களுக்குத் தங்கள் கீழ்ப் பிறப்பைப்பற்றி, அதாவது சூத்திரன் என்பதைப்பற்றி கவலையோ, மாண அவமானமோ இல்லை. ஆனதால், நம் புரட்சி இயக்கம் அகில இந்திய இயக்கமாக ஆக முடியாமலும் இருக்கிறது.

ஆகையால் நம்முடைய புரட்சி முயற்சியானது நம் மாகாணத்தைத் தவிர மற்ற மாகாணக்காரருக்கு வெறுப்பானதாகவும், மனவேதனைக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கும். ஆதலால், நம் கழகம்—நம் முயற்சி மற்ற மாகாணக்காரருடைய எதிர்ப்புக்கும் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது. நம் நாட்டிற்கு ஏற்பட்டு இருப்பதாய்ச் சொல்லப்படும் 'குடிஅரசு' ஆட்சி என்பதும்—வெகு ஜாக்கிரதையாக, இந்தக் காரியங்களில் தலையிடக் கூடாத அளவுக்குத் தனது அரசியல் திட்டத்தை ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, நமது முயற்சி பிற மாகாணத்தார் எதிர்ப்புக்கு மாத்திரமல்லாமல், நமது 'குடிஅரசு' சர்க்காரின் எதிர்ப்புக்கும் அடக்குமுறைக்கும் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது.

நமது 'குடிஅரசு' அரசாங்கத்தின் அரசியல் நிர்வாக விதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் ஒரு வார்த்தையாவது சாதிபேத அமைப்பையோ, சாதிப் பிரிவையோ மாற்ற வேண்டுமென்பதாகவோ, ஒழிக்க வேண்டுமென்பதாகவோ ஒரு வார்த்தை கூடக் கிடையாது. அதற்கு மாறாக 'அவரவர்களுடைய மத சம்பந்தமான உணர்ச்சியையும், பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும், பின்பற்றவும் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிமை உண்டு' என்பதாகச் சட்டம் செய்து கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது.

இதைச் சிந்திப்போமானால், நம்முடைய வேலை எவ்வளவு கடினமானது என்பது விளங்கும். இந்த வேலைக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் பாடுபட வேண்டுமென்பதும், எவ்வளவு பெரிய பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும் என்பதும் நமக்குள் எவ்வளவு கட்டுப்பாடும் துணிவும் விடாமுயற்சியும் வேண்டுமென்பதும் விளங்கும். இந்தத் துறையில் நமது முக்கியமானதும் முன்னணியானதுமான வேலையாகக் கடவுள், மத, சாஸ்திர சம்பந்தமான காரியங்களில் தீவிர மாறுகல் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்பதைத் திட்டமாகக் கொண்டிருக்கிறோம். ஏறக்குறைய 20, 25 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தத் துறையில் நாம் பாடுபட்டு வந்திருந்தாலும்கூட, அதற்குச் சரிசமமான அளவுக்கு நம் முயற்சிகளைப் பயனற்றதாகச் செய்வதற்கேற்ற நாச வேலைகளை நம் எதிரிகள் செய்து கொண்டதால் வருகிறார்கள். ஆதலால், நாம் போதிய பலன் பெறவில்லை என்பதோடு, பெறமுடியவில்லை என்பதோடு இத் துறைகளில் இன்னும் தீவிரமாக நாம் வேலை செய்ய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

[திருச்சியில், 5-3-1950-ல் சொற்பொழிவு—‘விடுதலை’ 11-3-1950]

PART III
SOCIAL REFORM
OR
SOCIAL REVOLUTION?

1. ON SOCIETY

1. COMMUNAL CONFERENCE

Pseudo patriots and pseudo nationalists very often condemn communal conferences as being anti-national. The answer has been effectively given by the Nadars' Conference recently held at Porayar. Those who have read the proceedings and the resolutions of the Conference, will know how far the community has advanced in recent years. We suppose the resolutions of the Nadars will come as a surprise to the orthodox section of our people. Community which has been more particular about wearing the 'holy' thread, than the Brahmins themselves, has today passed a resolution for discarding it. The community which was set against the Self-respect movement by some mischief-mongers, has passed a resolution extending its support to the same. It is a matter of delight that the Nadars have also passed resolutions in favour of social reform marriages and abolition of caste marks and titles. The Porayar Conference is indeed a turning point in the history of the Nadar Community. Let those who condemn such conferences think for a while whether such good results can be achieved by any other means. We congratulate the Nadars, especially the conveners of the Conference, for setting a successful example for other communities to follow.

[*'Revolt'*—Vol. 1, No. 27, Dated 8th May 1929, Erode.]

2. OUR NORTH INDIAN LEADERS

Pandit Malaviya, in his recent speech at Madras has shone in his true colours. Evidently the face-born gentleman has unmasked his real self. The ring-masters of the Madras political circus have brought in another quadruped from the north, which is performing political feats and social somersaults. The tiger from Allahabad is roaming in its brahminic fury. It is uttering half-hatched, self-contradictory ideas to suit the tastes of the threaded humanity of our province.

Our readers are aware that it is usual for the Brahmins of our province, especially of the city of Madras, to bring some great personalities from North India, whenever they find themselves in trying circumstances. They did the same with reference to men like Swami Vivekananda, Bepin Chandra Pal, C. R. Das, Lala Lajpat Rai and others.

They are playing the same game with Mr. Gandhi, Motilal Nehru and others. When there is any popular movement which directly affects the superiority of the privileged community, when there is any sign of the upliftment of the down-trodden masses, when the monopolists begin to feel the helplessness of their situation,—then, they generally resort to such ingenious methods. Some prominent men of the north are caught hold of and given erroneous informations of all matters which are detrimental to the selfish aims of the opportunists. A few hours stay at Madras is enough to poison the minds of these leaders, who are otherwise sympathetic and large-hearted. Their first speeches at Madras will reflect the hidden Brahminism infused into them. Then, in spite of the Brahmin-guarded tour of these men, they get scent of the real situation, though not in its entirety. They are sometimes forced by circumstances to come face to face with real facts. Then their last speech in the province will bear quite opposite results. And the ring-masters will be not a little sorry for the cat having been let out of the bag. It was only after his South Indian visit that Swami Vivekananda observed that the 'Brahmin cobra must suck out his own poison, if the patient should survive'. Lala Lajpat Rai came to realise the overbearing importance of social reconstruction only when he was denied admission into the Trivandrum temple. It was only then that he proclaimed that 'religion was the real cause of all the abuses of society, that he could find nothing human in the temples; that the Madras presidency is getting suffocated amidst the poisonous atmosphere of religion and God; and that fearless reformers are immediately needed in Madras'. It was only when he was refused entry into the temple at Cape Comerin that Mr. Gandhi understood the A. B. C. of South Indian matters. And his further tours in the Tamil Nad in spite of being guarded by the Chota Gandhi, have brought from his mouth the irrefutable truth that the 'temples are the dens of prostitutes'. More instances of this kind are not wanting. Suffice it to note that those who come from the north give vent to their ideas only when they themselves meet with the opportunity of tasting the bitter truths.

Naturally the Pandit has made his momentous arrival. One of the master-strokes of his brahminic clannishness has been already given out of his recent speech at Madras. He says, 'the caste system had existed and would exist in spite of the frantic efforts which are sometimes made to demolish it'. The Allahabad Pandit 'is surprised to find in this province a movement which not only wants to demolish caste, but also to demolish God Himself'. He says, 'this new evil creeping into their midst should be nipped in the bud. It is a very difficult task to right a wrong which had existed for a long time'. About the admission of the temples the Pandit says, 'it might be that there are certain rules in certain temples not to admit certain people beyond certain place. I can quite understand it, and in such places these rules should be very clearly laid and made known to all, so that there could be no complaint'.

Wise words are these. What else can be expected from a Pandit, and that too a Brahmin Pandit when he is especially surrounded by Varnashramites who take pleasure in fondling child widows? This brings to our memory, a suggestion in the vernacular about the idea of a mischievous, wounded monkey which is at the same time also angry and drunken. The Pandit may be unaware of the full significance of the Self-respect movement. But it is no reason why he should blurt out unauthentic matters resulting from misrepresented facts. His surprise at a movement aiming at demolishing caste, is a surprise to us, and will be a surprise to the learned world. If the Pandit only takes some trouble in touring the province more leisurely, we are sure, he will not venture such hasty observations. If he is only patient enough to know that more than a dozen papers are published in the policy of the Self-respect movement, that they command the largest number of subscribers, and that the 'Kudi Arasu', the chief organ of the movement is commanding the largest circulation in the presidency, he will not indulge in the empty dream of nipping the movement in its bud. Dear Panditji, it is not a bud; it is a tree whose roots have penetrated to an immeasurable depth, and whose branches have extended to the far off Turkey, Russia, Afghanistan, China, Burma and South Africa. Its fragrance is being enjoyed by the youths of the world. And its principles are being inhaled by every freethinker, truthseeker and reasoner.

Now to the Pandit's next remark that the wrong existing for a long time could not be righted. This is certainly an old man's despair. We would advise the despondent Pandit to stop his tours immediately and perform yagas at the foot of the Himalayas, even as his forefathers are said to have done. Let him not spread his poison of despondency in a land where fatalism has already sucked the blood of the people. His remarks about the temples, are the real expressions of his brahminic heart. The saviour of Hinduism is at his pitch when he wants specific rules to be laid up for the various castes to enter the temples. Even in that case, we are sorry that the existing temples should be demolished, and new ones built with more number of rooms for each caste of worshippers. We doubt whether the Pandit means it seriously, or simply wants to be true to his salt. But one thing we know, that even if his commonsense repudiates such inhuman customs, his thread across the body will remind him that he is first a Brahmin, and then only a man. It is really a curse to our country that such big heads as Pandit Malaviya sell their heads to an unscrupulous section of humanity. It is high time the Pandit rids himself away from the land of the lotus-eaters and begins to know facts at first hand. Dear Panditji, we heartily welcome you in our midst as a guest, but not as a preacher or *bashyakar* of Hinduism.

['Revolt'—Vol. 1, No. 27, Dated 8th May 1929, Erode.]

3. THE PANDIT AGAIN

We are glad that Pandit Malaviya is engaging our close attention. The learned Pandit is undertaking vigorous tours while the circus masters are busy with their electioneering campaigns. Our Tamil Nad is undergoing the ceremony of purification by the touch of the holy feet of the *bhoo-suras*. The cream of the face-born has turned its attention to the so-called masses. Malavias, Murthis, Iyengars, Iyers and Sastris are spending days and nights in their dutiful work 'for the country'. The words of 'Swaraj', 'Independence', 'Mother India' and the like are spread in every atom of the atmosphere. Outbursts of eloquent oratory are ringing our ears. Bashirs and Sabapathis are playing the Vibishana. The very oxygen that is inhaled by us contains cent per cent patriotism. The ever wakeful eyes of the 'Devas' are riveted to our Tamil Nad, and the Seven Chiranjivis (Immortals) are pouring blessings upon the leaders of the intelligentia.

At one corner, there is our Pandit with his newly learnt queer interpretations of caste and untouchability, with his favourite Sanskrit and slogans and quotations from Bhagavat Gita and with his burning anxiety to enthrone the poor God. The Pandit's caste and temple entry have a meaning of his own, just as Mr. Gandhi's *Varnashrama* has got his own meaning. The Rama of these two leaders are quite different from the Rama of the world. The great Pandit from the north is solving the temple-entry problem just in the same way as the Saivites are solving it with the help of their *Periyapuranam*. His surprises at and protests against 'a movement which is out to destroy caste' are undergoing severe tests. His plea for the Hindu religion of which he poses to be an ardent advocate, ought to have come a thousand years back, and that too, in other countries. The Pandit is learning day by day that fresh versions of Sanskrit sayings, which his memory is so capable of, cannot help him any more. The Pandit is painfully made to realise that South India is no longer the suitable ring for his acrobatic feats. He is finding his work unpleasant but not tedious. For, fortunately there are some people still who are unwilling to lose the opportunity of seeing a new tiger in the zoo. People may hate the tiger's yawns, but they pay any amount to see a new animal.

At the other corner there are the South Indian patriots with their crowded programme of active tours and beach-trained oratory. Evidently, the lecture season has come in the Tamil Nad. For the next six months and more there will be a busy trade on God and religion. The traders are already at their work, with a big capital behind them. It is rumoured that a long list of the achievements of these patriots is in the course of preparation. The traders know as a matter of fact, that it is too late to trade on the Hindu Religious Endowments Act. Even in the last elections

it did not pay them as much as they expected. Hence there will be fresh commodities this year. The Chingleput Conference will furnish them with sufficient materials to be misinterpreted and misrepresented to the people, and there is the innocent Justice party with its proverbial 'anti-Congress views', to bear the burden. There is the Self-respect movement to remind them of their long-forgotten God and religion. These facts can be usefully twisted and mended to serve the 'patriotic' purposes of the circus masters. If Gandhi-ki-jai does not serve them as before, they will try Sami-ki-jai or Religion-ki-jai. There will be not a village where 'the sin of untouchability' will not be talked of and there will be not a town where downpours of patriotism will not be showered. Instead of national songs, there will be tried some religious songs this year. If they find it too late to prepare a record of their work in the past, they can safely resort to vituperations on the Justice party which can easily be attributed the business of 'job hunting'. Then the resolutions of the Chingleput Conference can be utilised in the name of God and religion, if not the country. Both the Justice party and the Self-respectors can be mixed up together at least to hoodwink the public and defeat the Justicoites in the coming elections. And there are Kalyanasundrams and Varadarajalus who can be cunningly handled for propaganda through the press. It is enough if some more subscribers are promised for the 'Navasakti' and the 'Tamil Nadu'. They will dance to the tunes of the circus masters.

But alas, the public are not to be so easily bamboozled as before, they have had enough of the South Indian patriotism, and its fire-eating promises. The people know how far the bureaucratic lion has been bearded in its own den; how far the 'satanic' British Government has been obstructed from functioning; how far the goal to Swaraj has been reached and how far the Independents are independent of honesty and straight-forwardness. They have seen how far the constructive programme of the Congress has borne results; how far untouchability has gone from the land; and how far they have sincerely attempted to drive away the drink evil. They have seen how far khaddar is feeding the 'dumb millions'. It is no wonder then, that the 'patriots' have hit upon new promises of saving God and religion. 'Vote for the Congress and protect your Gods', will be the election cry. For, are they not, being *bhoo-suras* (Gods on earth) bound to help their powerless heads?

'The Millenium of Swaraj', these nationalists used to say 'will be as happy as Ramaraj'. And it is why Mr. Malaviya enjoins upon the people to utter the 'Narayana' mantram. Thereby he hopes to get Swaraj which is Ramaraj. And an audience of 10,000 at Kottayam shout out 'Ravana-ki-jai!'. For they fear that under Ramaraj, they will have to lose the head of a Non-brahmin for the death of every Brahmin child. They fear the restitution of *suttes*, in the name of chastity. They fear the instalment of *Varnashrama* in the name of religion. They fear more

Brahmin Conferences in the name of Sanatana Dharma. They fear more impaling of the Jains and Buddhists by the worshippers of Siva (the God of Love). If under an alien Raj these orthodox bands of religious bigots are left to masquerade in the land and are allowed to use, in season and out of season, the treacherous weapons of God and religion, and thereby threaten the people into submission socially as well as politically, are not the submerged communities justified in dreading the Brahmin Raj, or worse than that, the Raj of the Vibishnas?

Let us frankly tell these patriots that the public feel it extremely sickening to hear more of these priggish platitudes. It is no longer possible to hide the nakedness of the Swarajist promises. Let them however try their last trump card but let them only play out the game.

[‘Revolt’—Vol. 1. No. 23. Dated 15th May 1929, Erode.]

2. ON MOVEMENTS

1. IS THIS NATIONALISM?

(By Eaviyar)

For thousands of years India's wealth has been undermined by the incumbers in the name of religion, God, festivals, caste, ceremonials, etc. And as a result, people have been plunged into the mire of ignorance and illiteracy. Similarly, in recent years, in the political arena a section of the people are wasting our wealth and are acting as spies to foreigners and are playing havoc on the country in the name of Nationalism, Swaraj, Independence etc. People are not able to realise this sort of sham. For in our country, however educated a man is, his reasoning faculty is curbed by his religion and his powers of discrimination are arrested. Similarly powers of discretion cease to function in respect of politics. Just as a set of people meet their selfish ends in the name of religion, there are also those that call themselves educated having similar interests in politics. This conclave of people has enshrouded humanity in ignorance which has ultimately brought the country to a calamitous condition. Since 40 or 50 years, the sham of politics has wrought countless wrongs to our country and kept the mass ever under its thumb without allowing it a single chance to raise its head. The selfishness of the educated class and the misguided blind belief resulting from the ignorance of the uneducated people keep us away from search after truth and justice.

Let us examine the present condition of politics in our country. Today in the political world there are two sets of people that are making much noise, viz the Congressmen and the Independents. What are their

qualifications? Let us examine their ‘deeds’ and sacrifices’ in the name of politics. On the Congress platform they would declare that the ‘satanic’ British Government should be swept off at once. People would also applaud them. But their sons, brothers and relations would be earning Rs. 500, 1000, 2000 & 3000 a month as munsiffs and judges under the same Government. Their heroic declarations would but serve to strengthen the positions of their relations in the various professions and yet they will be masquerading in the name of the country.

The Secretary of the Congress, Mr. Rangasami Iyengar would roar, “we must obstruct the Government from functioning and beard the lion in its own den”. But his brother would growl into the den of Government, bow low to the Britisher, lick at his feet and hold the banner of the bureaucracy. Mr. S. Srinivasa Iyengar, the Independent-wallah would ask others to do away with the British connection, but, every morning he would unconsciously find himself at the feet of the judges addressing the representatives of the ‘satanic’ Government as “Your Lordship, Your Honour”, etc., and would coolly pocket a few thousands. His creed of Independence would also help him in securing fresh appointments for his kith and kin.

And there are other political magnates who are said to be intoxicated with too much of patriotism. Messers Srinivasa Sastri, T. Rangachari, Mani Iyer, V. Krishnasami Iyer, C. P. Ramasami Iyer, C. Vijayaragavachari are names to be conjured with. And surely their sons, nephews, brothers, brothers-in-law and other relations are reaping the fruits of these ‘patriotic’ brains. Those that are unfit for Government services and those that are retired from service have come out as patriots, but their sons and relations are in the service of the ‘satanic’ government.

After the advent of the Congress, i.e., since 30 to 40 years, the Brahmins have managed to enter into almost all branches of Government services. And so it is proof positive that the national organisation, the Congress has done nothing but the obtaining of 97% of the appointments to the Brahmins who are but 3% of the entire population.

Year after year resolutions are passed in the Congress demanding provincial autonomy and reforms in the machinery of Government. But the number of new appointments is increasing in geometrical progression resulting in the consequent increase in taxation. The Government are forced to throw loaves and fishes of office to these patriots and if they refuse to do this, there is a big agitation brought about in the name of the illiterate masses. The Government find itself on a bed of roses day by day, by providing appointments for such agitators and their kith and kin. It is why Government also are helping the Congress. The Britishers are here to earn and to enjoy. And there are the Congressmen to secure comforts and conveniences for the Britishers.

A number of political parties have sprung up within the Congress itself, as Independents, Swarajya, Liberal, Home Rule etc. Each of them sings the same chorus of 'amelioration of the distressed' create new appointments, new committees, new delegates-ships to foreign countries and the like. The ultimate result is a heavy taxation on the people and the consequential impoverishment of the nation. For example, today we find thrice the number of officers in each of the departments of Government service as that before the advent of the Congress. Has the population increased thrice after the Congress?

They ask people not to learn English since it is a foreign tongue. But they educate their children in English schools with the help of their earnings got from us by such fraudulent methods as festivals, ceremonials and other rites. And today we find the Brahmins who were fed in chatrams employed as proprietors, and those who studied under municipal lanterns occupying all places in Government services. And this is done again in the name of nationalism.

Before the advent of the Congress i.e., before the Government bribed the monopolist community with appointments, the revenue of our country was about 25 to 30 crores. As a result of the work of the Congress for these 40 years and more, 140 to 150 crores are being collected from us in the shape of taxes. The aggrieved party is not the Independence-wallahs who were once beggars (for that is the verdict of history) but we the agriculturists, traders and labourers. And the result is, there is an increasing flow in the emigration of labourers to foreign countries. Yet nationalism is masquerading the land.

But when we press for communal representation, there is the cry from the so-called nationalists that it is an obstacle to national progress, and we are labelled as 'unpatriotic'. Then, there is no longer the usual pressure for fresh appointments. We are styled as 'Brahmin haters' and the 'nationalists' use this weapon as one of their election tactics when they came to the people with their fire-eating promises. This is again done in the name of patriotism.

The present ministers of our province are condemned, and especially Mr. S. Muthiah Mudaliar is decried as a 'traitor'. Where does the truth lie? The Congress resolution ran that no support should be given to ministers and that diarchy should be broken to pieces. But soon after the last elections, was it not these Congressmen that helped Dr. Subbaroyan in the formation of the ministry? And is it not an open secret that Messrs. Ranganatha Mudaliar and Arogyasami Mudaliar were chosen as ministers on their promise to play to the tunes of the Congressmen? Then Mr. Muthiah Mudaliar fought the Congress members in the Provincial and the All-India Congress Committees. But he was not only denied a chance to speak in the All India Congress Committee, but the 'nationalists' congratulated themselves on their achievement in forming a ministry

from other than the Justice party. Can any one with Non-brahmin blood in his veins continue in the Congress any more? And so Mr. Mudaliar was obliged to resign his seat on the Congress Committee, form a separate party, accept a ministry and do what he can to the cause of the Non-Brahmins.

What the previous ministry for a period of 7 years was not able to achieve, Mr. Mudaliar achieved within a few months after the acceptance of his office. It is he that was responsible for doing the pioneer work in securing communal representation in the services. That is why the Brahmins denounce Mr. Mudaliar and also induce others to do the same. Wherever their interest is affected they appear in their masks of patriotism and stand before the masses, in the name of nationalism. Such a Congress, we do not want; such a patriotism we do not require. Come what may, let us not be perturbed by such terms as 'traitor to the Congress' and 'traitor to the country'. In the coming elections, of course, the Brahmins would move heaven and earth to defeat Mr. Mudaliar. They would even employ agents to dupe the people. If it is a fact that they want to end diarchy, was it not the Congress party that formed the ministry soon after the last elections? When we say this, we are traitors to the Congress!

Then comes the question of the Simon Commission. During the last elections, the Congress candidates promised to co-operate with the Simon Commission and canvassed votes only on that condition. But when they found that the Brahmins and their satellites had no place in it they have raised the 'Boycott' cry. If the members are sincere they should resign their seats in the Council and seek re-election on the boycott ticket. We hope the 'nationalists' would take up this challenge.

[*'Revolt'*—Vol. 1, No. 21, Dated 27th March 1929, Erode.]

2. THE SELF-RESPECT LEAGUE

The Self-respect movement ever since its inauguration by us a few years back, has made rapid strides among the masses, and has created a good deal of stir in our province. Thanks to the orthodox section on the one hand, and the unthinking self-depreciating followers of orthodoxy on the other, the movement had its constitution finally fixed on that memorable day of the 18th February of the year of grace at Chingleput. The Self-respect League was given a final shape, with a General Committee of enthusiastic members.

After the Chingleput Conference, (which by the by, evoked a volley of questions from the interested few at the Legislative Council) the movement took a stronger and more impressive hold of the younger generation, which resulted in the Conference of the Self-respect youths at Pattukkottai. As one aware of the results of all the 'one-man's move-

ments', we thought it wise to shift the burden from our tired shoulders to a committee, whose members have given ample testimony to their selfless work and capacity for sacrifice. We are also prepared to hand over the journals that are under our direct management, to the Self-respect League, when we are convinced of its financial and other equipments.

With a view to give a permanence to the League, in all its aspects, we have determined to enroll members to the League. The object of the League as embodied in the constitution is "social reconstruction so as to secure liberty, equality and justice for the individual". All those who are eligible under, section 2 of the constitution (published on page 100 of 'Revolt') are entitled to become members of the League. Those who are desirous of becoming members are requested to send the application form, printed in the last page of this issue, or a copy of it, with the annual subscription of annas Two. We expect *everyone* who is after social reconstruction, especially everyone of the youth world to take to the task in right earnest and fulfil the desire of a movement which aims at bringing together the multitudinous sections of humanity.

['Revolt'—Vol. 1, No. 34, Dated 7th July 1929, Madras.]

3. FIGHT TO THE LAST

We had occasion to refer in our last article to the impending danger to a movement which has been started by the most foreseeing social workers of South India but which is today unhappily being roughly handled by a politically-intoxicated section of the educated group of the Non-brahmin community. We have been time and again stressing upon the dangers that would inevitably follow the admission of Brahmins into the Federation of Non-brahmins. We have pointed out how the question of the inclusion of Brahmins is nothing but an unwitting attempt to lay the axe at the root of the best of democratic movements. Ours is an organisation purely democratic, in the strict sense of the term. Real democracy hates aristocracy of any kind. Aristocracy by birth is as harmful, and even more harmful than aristocracy in wealth or intellect. A Brahmin is an aristocrat by birth who holds a firm control over the intellect of the masses thereby establishing his superiority over the rest of our people. Even as the French Constitution prohibits any member of the Royal family becoming the President of the French Republic, the originators of the Non-brahmin movement thought it wise and safe to exclude the monopolist element from the organisation. Ever since its birth, the movement has traced its way through the dark paths of thorns and bushes, through the tumultuous waves of political manipulations of self-seeking individuals and through the storm and thunder of the monopolists of the country. In short, the movement has survived, thanks to the social oppressions of the Brahmins, the several onslaughts that were made from within and without.

At the end of the last elections, the political party of the Non-brahmin movement suffered some reverses, which for the nonce, appeared to be greatly discouraging. But that was a blessing in disguise. The defeat showed to them how their work in the past has not been so much satisfactory to the masses, as they hoped to be. It was a period of low tide for the party and indirectly to the movement. Again a fresh start was given to it by the forceful and practical work of the Self-respect movement. The newly started one took fire with the younger generation, and the spirit of the Non-brahmin agitation was diffused throughout the Tamil country, and even beyond. The tremendous achievements of the Self-respect movement within a period of four years took hold of the minds of the masses so firmly that the echo of the movement is heard to-day in far off lands and islands. It is no exaggeration when we say that in Burma and Ceylon, almost all the Tamil speaking people are wholeheartedly in accord with the principles of the Self-respect movement. Thus, as days went on, the old movement began to be little by little merged in the new one, until the one was identified with the other. The first Self-respect Conference has decided not to admit Brahmins into its fold; and what is the S.I.L.F. going to do? We wait for the answer.

By the unbounded enthusiasm and tireless work of the youths, the movement has emerged unscathed from the blazing fire of opposition and suppression. In their selfless work for the amelioration of the down-trodden masses, our youths have carried the noble message of the movement to every nook and corner of the Tamilnad, and have laid the foundation for the growth of a democratic spirit in the country. While some of our elders were playing with fire and making love to it, within the Council and outside, the youths of the movement were making a life-and-death struggle against the forces of orthodoxy and obscurantism. They only can realise what impediments they had to face on their way, in how many ways Brahmins or Brahminism tried to upset their work, and what methods they pursued to undo their attempts. The ignoble task of setting up our own people against us, the contemptible method of misrepresenting the ideals of the movement, and the despicable manner of misinterpreting the objectives of the movement have not yet vanished from the sights of our youths. If even under the above circumstances, the Brahmins had succeeded to a certain extent in obliterating some of our easy achievements, and in blockading our progress, we know not what else they cannot do, if they are openly admitted into our fold. We are sure, however, the youths of the land will not be so unthinking as to give our only sword to our enemy.

In our humble opinion, social reform is not such an easy game as politics. The policy of 'Tickle me Toby and I will tickle thee', may be fruitful in politics, but never in social reform. The task of social reconstruction is a play with the sword. A slight slip will end in a cut.

A wrong swing will result in a thrust. An intelligent sword-player, however skilled he is, will not agree to have his sword soaked in poison. It is not only deadly to him but to the audience also, whose fate would be final if the hilt of the sword loses his grip. That is the game we are playing now. Are the youths, we ask, going to allow the soaking of their sword in poison?

[*'Revolt'*—Vol. 1, No. 47, Dated 6th October 1929, Madras.]

4. THE CHOTA GANDHI

Mr. C. Rajagopalachari in his address at the Srivilliputtur Taluk Conference, has unfolded some strange and shrewd things. Speaking on the Self-respect movement, he says, "For years I have been wanting to see all artificial and imaginary differences between man and man abolished and a homogeneous nation established in our land.....There is no one who more earnestly wishes people to be free from superstitions than myself". Weighty words indeed! What a radical reformer Mr. C. R. has turned into! Can we imagine a greater freethinker than our Chota Gandhi? Let us see what he says further.

"We must bring about reform of customs", says the ideal reformer, "as rapidly as we can, but let us not imagine that our forefathers were one set all fools and another set all rogues. Their children could not be very wise or good if such were the case". This logic of Mr. C. R. plainly shows that he is a believer in the Law of *Varnashram*. He is of opinion that fools and rogues cannot beget wise and good people. Apart from the sharp differences between the pairs of these opposite epithets, we are at a loss to know why the descendants of the Rishis are reduced to the necessity of keeping coffee hotels and laundries without indulging in divine communication with the Omnipotent God, as their forefathers are said to have done.

Mr. C. R. is more funny when he suggests the remedy for 'establishing a homogeneous nation'. "I want every one of you who believe in an Omnipotent God", says he, "to resolve that from this day forward, every morning, the first thing to do on waking up is to pray that hatred between caste and caste, may disappear and that in beautiful South India the atmosphere of love and patriotism may again nourish us to life. I believe in silent, fervent daily prayer. Our evils are of our own making and prayer purifies us and reaches God".

We strongly advise him to adopt the same step in his Khadi and Temperance propaganda. Let him not waste his slender frame by straining himself in composing his two lined mottos and undertaking long tours. We 'pray', meanwhile for the long life of the most radical reformer. Om! Santi, Santi!

[*'Revolt'*—Vol. 1, No. 51, Dated 3rd November 1929, Madras.]

5. OURSELVES

Not out of any journalistic tradition or egoistic practice do we write on 'Ourselves', on this day of the dawn of the second year for the *Revolt*. Our intention is to attempt a sort of self-introspection which is possible only in calm moments of one's life, which occurs but very rare in an era like this when human energies are spent in the attempts to conquer space and time. We said 'calm' not without purpose. We are indeed sailing in a calm atmosphere, having spent ourselves in a year of terrific storm coupled with surging billows. But whoever knows our 'calm' is not one before storm?

It was on the 7th day of November 1928, that memorable day in the history of the nations, the day of the anniversary of the immortal Revolution in Russia, the day which is looked upon as the violent explosion of human liberty, the day which is memorialised by millions in Russia for the mighty mixing up of monarchs and the masses,—it was on that day that the *Revolt* saw the light of day at Erode. Even as we pointed out at the outset, we 'unfurled the flag of revolt to destroy tyrannies and to befriend men and women'. Our aim, as we declared, was to put before our people, and humanity in general, how 'social injustice is at the root of our economic bondage and political subjugation'. Our work in this direction, has therefore been, merely educative. But we have been, not once or twice, branded as 'destructive'. "True education" as a writer once remarked, "is more destructive in character, than constructive". For, mankind has to unlearn many things at its various stages of life. The Self-respect movement of which the *Revolt* claims to be a loud-speaking organ, has taught in a period of half a dozen summers, what mankind should unlearn before storing up new stock. In 'ringing out the old, and ringing in the new' ideas, the *Revolt* has carried its banner amongst many odds.

Our country is so saturated with time honoured customs and institutions, not to speak of their protagonists and upholders, that the difficulties on the way of a work like ours, can be more imagined, than described. In proclaiming the aims of the Self-respect movement to places where we could not be heard through our Tamil journal, 'Kudi Arasu' which in spite of its largest and really enviable circulation throughout the Tamil-knowing places in and outside India, is not able to command a sufficiently wide hearing, we have carried our mission successfully through *Revolt*. The limitations to our task are too well-known to our readers to need any enumeration here. In the first place, ours has come to be, by the natural course of circumstances, perhaps the first journal in India to wed itself to a deliberate advocacy of rationalism. Though the *Revolt* was chiefly intended for the task of social reconstruction on a basis of equality and justice, we have come to the painful but inevitable

conclusion that the task of thoroughly revolutionising an age-long system in a country of antiquated culture and habits, cannot be done effectively without taking a rationalistic view of life.

This is no smooth sailing in our country. At the first stage of the *Revolt*, we brought down upon ourselves the fury of the Brahmins, the monopolists of the country, who hated us for our disagreeable task of exposing them to the masses. Then came the Saivites, who though a microscopic community in India, are not a wit worse than the Brahmins in the cruel suppression of the thousand communities below them. Their wrath has almost reached a stage, when it can be safely said, they have exhausted themselves completely. The third stage of *Revolt*, which was not long after its birth, was reached when the Muslims and Christians, hurled their attacks upon us for our anti-religious policy. The final stage has been reached even many months back when the protectors of God took cudgels against us for our repudiation of the necessity for a god. This shall give a fairly good idea of the route which our ship has taken. In fair weather and foul, we have steered ourselves with the help of our readers, who have ever since been a dutiful and helpful crew. Storms assailed us at times and waves threatenad us by turn. Knowing as we do, the initial difficulties on our way, thanks to our learned contributors who have done a voluntary service to humanity, we feel stronger and stronger in the advocacy of a bold view of rationalism, and have never felt the mood of depression or discouragement.

On the other hand, it may be said to the credit of the progressive section of humanity, world currents are taking us farther and farther in our work so as to enable us to have a quick and an easy sail. Apart from the speedy progress outside India made by Russia and Turkey, which in its turn has startled up from their slumber many thinking men and women in other countries also, in our own country, events, like the courageous attacks on Mullaism by the Muslims of Bengal, the dramatic casting off of the Purdah by the Nambudri ladies of Malabar; the surging waves of the depressed communities attempting to roll heavily into the temples and other public places in order to secure equal rights, and last but not least the Acts that have been passed in the sphere of social reform, and the Bills that are yet on the anvil of legislature,—these and innumerable events of a like nature have emboldened us to lift up our banner of *Revolt* higher and higher and march with the army of *Freethinkers* and *Truthseekers* in our onward march. Again we repeat our watchword, 'We will not compromise; we will be heard'.

[*'Revolt'* Editorial—Vol. 2, No. 1. Dated 17th November 1929, Madras.]

6. OUR ACHIEVEMENTS

Elsewhere is published the news of the Self-respect inter-caste marriage of the Sub-Editor of our paper, Mr. S. Guruswami with Srimathi T. S. Kunjitham. The Self-respect movement in its manifold activities and all-embracing programme of social reconstruction, has done (all only with the co-operation and sympathy of the thinking public) what little it has been able to do within a short period of about five years. In the abolition of priesthood, which was its first programme of work, thousands of ceremonies and rites, were, within the first two years, either wholly stopped or done without the interference of the priestly classes. Such news of stopping the meaningless rites and ceremonials and doing away with the intermediary either in worshipping 'God' or in either obsequies, came to us in such large numbers, that, as time went on, we were forced, due to want of space, to stop publishing such news in our vernacular weekly, the '*Kudi-Arasu*'. Then the next stage came when the Self-respect League demanded its members and sympathisers to encourage widow-marriages and inter-caste marriages. Such marriages besides being devoid of the intermediary, are also conducted without any of the meaningless ceremonies and superstitious observances. And it is unnecessary to inform that inter-dining also becomes a concomitant necessity on such occasions. And the marriage of Mr. Guruswami can be said to satisfy all the above conditions. Inter-caste marriages are looked upon as something of a revolutionary idea or even as a blasphemy especially by certain orthodox castes in our country; and among such castes, the bridegroom's is also one. So it is no wonder that this back numbered community cries, 'blasphemy!' at this event and laid at the time of the marriage, as many hindrances on his way as they could. It is a matter rather, for pity than shame, that all his nearest relations boycotted the marriage *en bloc*. For, has not caste been polluted when a member of the '*Mudaliar*' community married a member of the '*Vellala*' community!

But the very fact that such prominent men as the Dewan of Mysore, the Members and Ministers of Government, Editors of Newspapers, big businessmen, wealthy landlords, members of the Legislature and other innumerable influential ladies and gentlemen have sent messages of congratulations to the married couple indicates that there is not only a strong support to such reforms, but also there is a remarkable change in the social atmosphere itself. We heartily congratulate the bride and the bridegroom for their bold step, and "eagerly welcome even inter-provincial and inter-racial marriages", as one of the messages of congratulations ran.

[*'Revolt'*—Vol. 2, No. 3. Dated 19th January 1930, Erode.]

3. SOCIAL REFORM OR SOCIAL REVOLUTION?

1. SOCIAL REVOLUTION

Social reform is a project in which I had much hope but have now lost it. The problem facing the nationalists, self-respectors, and socialists is, to my mind, not social reform, but really what may be called destructive work undertaken with courage and resolution. I may submit that I have come to this conclusion only after deep self-introspection and practical experience.

Let me illustrate my point. Let us suppose that there is a big pond considered holy, with an old and popular purana attached to it which says that even a drop of water from the pond taken into the mouth or smeared over the body would not only save the worst sinner from perdition, but would also take him to heaven. But if the condition of the water in the tank today is such as to cause indigestion if taken by the mouth or to cause itches and sores if smeared over the body, what should we do? First we should try to kill the poisonous bacteria in the pond by spreading insecticide on the surface of the water, and if the position does not improve we should next try to empty the tank and clean it. And if the water is still found to be poisonous, we should decide that the very springs are polluted. In the circumstances would you still have faith in the purana and the holiness attached to the pond and continue to use the water, only to invite disease and death, or choose to close the tank once and for all by filling it with mud and debris?

In the above illustration, social reform is like cleaning the water with insecticide or baling out the water to clean the tank. To close the pond is to destroy it. I am a destructionist only in this sense. I say this only because social reform has had its day in our land. I do not refer to the modern types of reform, which are really not worth the name, as they are indulged in by some educated people and some plutocrats merely to hoodwink the innocent common man. They are not calculated to improve his lot. But yet the common man has been deceived by propaganda, with the result that his position is actually going from bad to worse.

The principal reason for this state of affairs is that the people who are really responsible for the degradation of the masses have come out as reformers for purely political reasons. But the reformers I have in mind are the great Siddhas, Buddha, Thiruvalluvar, Ramanujar and the like, who were reputed to have attempted social reform, but yet failed miserably.

Social reform varies from country to country. In the west, proposals for social reform apply to the whole community in equal measure. But in our country, the measures seem to apply separately to each group or community, involving inequality both in application and in result. The most important item of social reform in our country refers to the inequality based on birth, which is not to be seen anywhere else in the world. The next in importance are the beliefs and practices based on superstition, which are mostly allied to ideas about god, heaven and hell. Reform of these have been sought after great minds as said above like Buddha, Thiruvalluvar, Ramanujar, Siddhas, etc. Yet it cannot be said that anything effective has been achieved at any time. What a little has been done by way of changing our people's habits and thoughts, is the result or reformations in the west, foisted on this country either for the self-interest of our western rulers or in the genuine desire for reform. It is impossible to say that any reform has been done by our reformers genuinely for the benefit of the masses. The obstruction posed by belief in god, religion, Vedas, Sastras, is the main reason for lack of any initiative or effort on the part of our reformers. However, the divisions in Indian society have benefitted and still benefit certain castes, who have all along turned a deaf ear to all talk of reform.

The obstacles to reform have all been met by learned arguments and logic by great seers like Buddha, Kapilar, Thiruvalluvar, and Ramanujar, and it is difficult to say that greater things can either be said or done by any in future. The obstructionists who still happen to benefit by the divisions and superstitions in our society, are still active and flourishing. Yet it must be admitted that conditions in modern days are vastly different from those that obtained in ancient days. But the absence of any change in religious or superstitious beliefs even under modern conditions, is the principal block to all ideas of social reform.

It must be understood that god and religion are erected on the foundation of the superstitious beliefs of the people. Our daily life is regulated by superstition. As such it cannot be said that it is outside the pale of social reform to preach against blind faith and superstitious beliefs. On the other hand these are the targets for destructive attack in social reform. But as destructive tactics are ordinarily considered to be inconsistent with reform, it may be necessary to call the attempt reconstruction, meaning thereby that we destroy first and then reconstruct anew.

To engage in such reconstructive work, one must exhibit courage founded on conviction, as otherwise it will amount to suicide. It would be necessary for the iconoclast to work against serious and severe orthodox resistance which are the fruits of long tradition and selfish vested interests. Whatever are the causes of resistance they must be rooted out of existence. I am firmly of opinion that if anything of old, based on blind faith and superstition is sought to be retained or tolerated,

the result will be the total failure of reform. I am not one of those who feel that social reformers must necessarily be restrained by moderation and patience. I know that this would be distasteful to many. But it must be recognised that none can excel the moderation, patience, and tolerance of great seers like the Buddha, in whom I believe, these virtues were their weaknesses. People who are cautious about themselves and afraid of public opinion and heightened resistance, can never be effective reformers, and their panaceas can never bear fruit. Reformers ought strictly not to be bound down by any traditional rules. Instead they should be ready to sweep away everything before them.

Have not our old reformers tried long enough to change the people by peaceful persuasion, kind sermons and co-operative approaches? What has happened to their great efforts? How long are we to repeat the same processes? It is possible that sermons from the lips of savants like Vivekananda and Gandhi would be quoted against me. I am certainly opposed to their views. We all know that people worship portraits of these savants and glibly quote from their sermons; but what is the condition of our society still, I ask! Value is ascribed to a thing not by what it looks like but by what is obtained by it for posterity.

There are those who beseech that we should not in the name of reform destroy and end symbols and arts. But the fact is that what they regard as glorious in the ancient symbols, arts, and fineries, are to my mind the very things that contributed to the downfall of our people and the humiliation of our land. For instance, Ramanujar, firmly convinced of the validity or utility of the ancient symbols of Namam and Poonool, attempted to corner every pariah, palla and chakkili (cobbler) and invest him with these ancient symbols; and by that queer process he is supposed to have established equality among men. The result was the preservation of the symbols without an iota of change in the inequality of man. Inequality even amongst the wearers of these symbols not only persists, but their dislike of those not addicted to these symbols became more pronounced.

Our temples are the most sacred of our symbols. Almighty god is said to reside in them. They are essentially the places created to worship god. Yet what is the condition of these temples? What is the benefit derived from them by the people? Could any one gainsay the fact that the very evils to eradicate which the temples were created, are being freely perpetrated right in the presence of the mighty god! Have not brothels and drinking dens been compared to the temples? The position is similar in regard to the other arts of old.

One may ask what good have the Vedas, Sastras, Itihasas and Puranas, containing the doings of god on earth—and all ostensibly produced or revealed for the benefit of mankind—achieved so far? What have the Ramayana, Mahabharatha, Sivapurana, Vishnupurana, Periapurana,

etc., so much praised and propitiated by our Pandits and seers, done to the people? Do not these stories of gods contain incidents and characteristics worse than what we see in the lowest strata of our society? Can anyone deny that these puranas have been more a hindrance than an aid to human progress? Yet do we not see the reformers still being resisted by the traditionalists by these ancient so-called divine symbols and arts, and literature? It is not uncommon to find our pandits trot out obscure passages from these puranas in support of certain reformatory ideas. I believe these insertions are only to hoodwink the credulous people, as exceptions are said only to prove the rule. The miraculous incidents with which the puranas are replete, are, as you all know, beyond human comprehension and utterly devoid of reality and practicality, and therefore outside the range of repetition in the modern age.

Instances are related in puranas of a few pariahs being admitted into the temples, where the all-kind god is stated to have given them grace and outright salvation. If it is asked why such things never happen these days, the reply is that those pariahs were different from those we see now. If that is really so, where is the need to preserve these old arts and letters? Untouchability may be pardonable in view of human ignorance, yet we have stories to say that even god recognises untouchability.

What are the Things that Require Reform

Of the things that cry out for reform the principal ones are, to my mind, god and religion, for the very simple reason that these are the two things that are invariably put in opposition to all reforms.

The less I say of god the better it would be. Talk on god may be likened to a dripping pot, which is full when it leaves the water surface but arrives empty at the top of the well. It is a matter for empty discussion and not for substantial results. However the best of prophets have said that god is something that cannot be seen or touched and is beyond human knowledge; and finally that it is something that exists only when believed in. There is really not much to argue about in such a definition of god.

Religion is another thing that does not give much help to understanding. As far as I can see, no religion appears to have given man peace or prosperity. Yet in the name of religion, war and propaganda have filled man's history to the brim. Every particular religionist is convinced that salvation is possible only through his own creed, that his prophet is the only son of god, and that whatever that prophet is said is god's own work. There is also no denying the fact that there are numerous subdivisions or sects in each major religion. It is impossible to find out who is representing the truth, and whose threat of hell is to be feared most. Where is the need for so much competition to gain god's affection, I ask? Do these religious heads really feel so much as to strive to take men to god? If

these questions are calmly given thought, the absurdity and uselessness of religion will be apparent.

Even as one adventurer seizes power to become king ostensibly for the benefit and good of his people, and later, forgetting his mission, oppresses the people and leads them on to war to conquer other people's lands, so do these religious heads begin to lead people apparently for their benefit and later as power increases try to engulf all others in their particular creed as being the only one calculated to give all men salvation, whatever that may mean. Truth is therefore inconsistent with many religions and creeds and numerous agents of god on earth. Hence it is that it is difficult to identify religion with god, though each religion is supposed to be connected with god. If it were said that religion is meant to give a code of conduct to people in each region or country, and variable according to time and age, there might be some excuse for it. Instead of that it is said that the religious prescriptions are divine expressions not susceptible of any change whatsoever. Then it is nothing other than meaningless bigotry, fit only to be destroyed by all reformers. Social reform must go in step with man's change and experience.

Status of Men and Women

Women in general have been treated as sub-humans in society. Woman has been taken for granted as man's slave, even as it is said that cattle have been made to serve as food for the tiger or that rats have been made for the benefit of cats. If this was really god's law, our first duty would be to rid the world of that god.

Chastity: The status granted to women all the world over is bad; more so in India. The rules of chastity imposed on them make one shudder. Chastity is held up as the sole criterion of their merit. Our puranas glory in a particular type of chastity, which covers implicit and slavish obedience to the husband or lord. If the husband says that cold rice is hot, the wife must simply throw it away. If the lord calls her while she is drawing water from the well, she must leave the pot in mid-air and the pot must also remain suspended in space till her lord sends her back. This means that if the pot drops back into the well, she is not chaste at all. What more is needed to emphasise woman's slavery and nothingness, I cannot say. Have our gods in the puranas treated their wives this way? We see them instead carrying them on their heads or tongues or thighs or shoulders. If women are slaves, their children can only be slave-bred herds. Where woman is a slave, there cannot spring a decent self-respecting society. Woman's freedom and equality with man is therefore a desideratum for civilization, and this is what a reformer should strive for.

In order to ensure freedom for women, all extreme ideas of chastity require to be abrogated. Chastity enforced under compulsion is really no

chastity. Love and companionship should alone condition chastity. One standard for men and another for women is totally reprehensible and cannot survive under the principle of equality. It would be moon-shine to expect men to voluntarily grant equality. It is the duty of women to strive for the goal. Government has also a responsibility in this regard. They can no longer take shelter under the plea of tradition and religion, any more than social reformers. Turkey, Afghanistan and China have already given the necessary lead in this matter. It must be remembered that the eyes of Turkish women and the feet of Chinese women have been freed from fetters.

Widowhood: A few words in regard to widowhood in India may not be out of place here. It must be plain to you that what is against natural instincts has been for long imposed on the unfortunate widows. This imposition not only betrays man's cruelty to women, but his total lack of proportion as well. It is really strange that a land in which goddesses are worshipped, the rivers are named after women, and the male gods are depicted as giving honoured seats to their wives on their heads or thighs, women in actual daily life should be treated as worse than dolls.

There does not appear to be any sense whatever in compulsory widowhood. One does not know who is actually benefitted by this enforcement, unless it be that some sadhus and sannyasins felt the need for the existence of such a group of women. It cannot also be that the ancient State feared a disproportionate growth of women and the consequent difficulty of matrimony among girls. At any rate this is a state that should not be tolerated any longer. Widows should henceforward strive for their freedom, find husbands for themselves, and take lessons from many of the lower castes, in which widows do marry. Social reformers have a special responsibility in this matter.

Caste differences: Caste did not arise by itself in human society. It is an institution that has been deliberately enforced under penal provisions. The basis for caste is that the stronger grind down the weaker. Caste is a proof of a fact that our people are not really a civilised people. Where is the need for caste divisions based on birth? There is nothing to prove that any man in any caste is incapable of any human avocation or character or culture or intelligence. All men are born equal, and inequality taught and enforced in after life is contrary to nature itself.

All good people have wanted the caste system to end. Efforts in this way have not been wanting down the ages. But yet we do not see any change. I do not hope to witness any change through pious persuasion, searching of hearts, or national need. The institution can be attacked only at government level through representation in all things in proportion to strength in population of each caste. Equality in the enjoyment of material goods will ultimately lead to equality in status and the auto-

matic withering away of all ideas of high and low, on which foundation alone caste has been constructed.

Equality of representation in all things ensures absence of exploitation of the weak by the strong. This demand cannot be outside the range of social reformers. Some nationalists raise the objection that claims based on caste would only perpetuate caste. They patriotically plead for equality of treatment, knowing full well that it is the high-caste man who will benefit by equal treatment amongst unequally developed castes. There are, besides, religious and psychological inhibitions to restrain and pull back the lower castes and push forward and encourage the higher castes. It is for these reasons that representation on a population basis is the panacea, as a first step to ultimately eradicate caste.

Untouchability: A system which says that one man should not touch another man for fear of polluting himself, is horrid to contemplate. One wishes that a country in which such a system obtains should be destroyed by fire or earthquake or floods. How on earth it is possible to credit the mighty god with the attributes of mercy, grace and benevolence, when untouchability as an institution has persisted for ages, passes one's understanding. Would it not be desirable for the untouchables to free themselves by force or violence and perish in the attempt? Can a country that harbours this system, really crave for political freedom, swaraj and a civilised life? There are people, I know, who have said that these injustices will go once political freedom is achieved. They forget that the horrid institution of untouchability was created and preserved when India was free and was ruled by godlike kings like Rama and Harishchandra. The cause of untouchability is not political slavery. It is the Hindu religion, pure and simple. Social reformers have perforce to kill the demon of untouchability if necessary by killing the Hindu religion.

Education: Social reform necessarily covers the subject of education. According to me education should conform to nature and general human character. The rest can only be magic. Let me quote from Tirukkural

Who knows what's human life's befitting grace,
He lives; the rest 'mongst dead men have their place. (214)
Who know not with the world in harmony to dwell,
May many things have learned, but nothing well. (140)

What is practicable and natural to the world of men, should be found a place in education. What is taught to-day is contrary to these fundamentals. What would serve the rulers, be they kings or priests, by ensuring the unalloyed subservience of the people to the powers that be, is what is served to our children. The present education, further, is calculated to subserve the interests of the exploiting classes that live on others' labour.

To be brief, I would say that worship of god, practice of religion, propitiation of the rulers, which are all calculated to keep in mental slavery, should never enter the portals of education. Further, education should more particularly be diverted to women, the untouchables and other backward classes; and denied altogether to those who credit themselves with divinity or intelligence through their birth itself. At least for some fifteen years, high caste pupils should be denied admission in all colleges and technical schools. An honest government, I feel, should do this unhesitatingly if it is intent on social equality and destruction of caste; and social reformers should oblige government to act in this way.

Superstition: That blind beliefs and superstitious practices should fall within the targets of social reformers, need hardly be restated, as it is already the general talk everywhere. Except for those who live by exploiting these beliefs and practices, there is no one else to gain by them. But for want of courage and resolution, the others are unable to change the position. God, religion, piety, Vedas are not the only things that encourage superstition. Beliefs about good days and bad days, vows, fasts, theerthas, sacred spots, and tributes to saints, etc., all help to spread superstition, which in addition make men waste their energy, wisdom, wealth and time. Although endowed with natural resources, India is enslaved, poor and primitive only because of our people's blind faith in superstitious practices. Some of the countries of the world that were very backward have within a few decades progressed in all arts and sciences, only because they struck at the root of the superstition that long enslaved their people's mind.

Our people dread to change even a small item of their senseless practices. God, religion, puranas and smritis stand opposed to them. The objection of "our ancestral ways" is the worst of all. Crores are wasted in these practices. There are temples in India whose annual incomes run into crores, and they are wasted on useless rituals and for the especial benefit and aggrandisement of a few exploiters. To betray the credulous people into these senseless practices and beliefs, we have any number of puranas, agama sastras, legends of achariars, auspicious days and sacred places, ceremonies, etc. Even governments and foreigners are not free from the desire to exploit the people's credulity.

Take the railways in India as an instance. None can say that their authorities have any faith in our sacred places, rituals, pilgrimages, etc. Yet it is interesting to see what the railways do. "Do go for Thula Bath",—"Vaikunta Ekadasi invites you"—"Come to Dhanushkodi for Adi Amavasai"—"Witness Karthikai Deepam at Thiruvannamalai",—"Don't you go to Kumbh Mela at Haridwar?"—"Come for Mahamagham at Kumbakonam" are some of the posters that one finds at railway stations and in the newspapers. Pictures of beautiful women are also sometimes put in the posters to attract and deceive our people. They do

not do all this to conduct people to heaven. You all know it is solely to make money. I believe that the amount wasted by the people on these pilgrimages, rituals and talismans, would be more than what they pay to government by way of taxes. People who blame the government for not doing this and that for the good of the people, do not seem to bother at all about the money that people otherwise squander. In fact it is easier for economists, politicians, and journalists to attack the government for their omissions and commissions, than to turn their eyes and ears to the superstitious practices on which fortunes are spent. Experts to flare up at government for the least interference with superstition are also not wanting in this country.

If the money and energy spent on superstitious beliefs had been diverted to popular education, should we have the lowest percentage literacy in this holy land of ours? The ultimate source of our illiteracy, poverty, and disease, is superstition.

Social reformers who preach on the platform, but do not follow their own teaching in practice are many. They seem to be stunned and deterred on facing facts. To keep up superstitious beliefs, the activities of the exploiters never cease. Almost every religious sect, like the Saivas, Vaishnavas, Siddhantis, etc., conduct conference; Kalakshepams on Ramayana, Mahabharata, Thevaram etc., are never wanting. Social reformers must steel their minds and reinforce their activities to face these tremendous hostile forces if ever they are to succeed. To minimise the power and strength of the forces of superstition embedded in religion and god, is to court failure; and to grant omnipotence and permanence to superstition is to betray intellectual bankruptcy. The fact that a practice or belief has lasted for ages and that it has a literature behind it, is no criterion of its truth. The world is full of able efforts of great men and great people who have succeeded in breaking down old and hollowed practices and changing the ways of men.

Since I have lost hope in social reform through constitutional persuasive methods, I feel that a totalitarian government pledged to rationalism and socialism will alone be able to do something. A government pledged to eradicate caste, must be in a position to proscribe all books and literature that glorify caste, division, however ancient and sacred they may be. A public bonfire must be made of all those books that harbour superstition and caste. All those Sankaracharyas and Matathipadhis that still practise caste must be jailed or exiled. The wealth hoarded in the temples by way of jewels and utensils must be confiscated and spent for the education of the illiterate and for finding jobs for the unemployed. It is necessary to prepare the country for a government that can boldly attempt these reforms. It may perhaps be necessary for many reformers to sacrifice their lives in the process. More than all, it is very necessary for reformers not to be afraid of being labelled atheists. The term atheism or the

idea contained in it has no sense in it. The real fact is that all those who lose faith in the Brahmin priests, the Vedas, Sastras, Itihasas and Puranas, are called atheists. If the superstition and exploitation of the priests cannot be destroyed without one becoming an atheist, well, there is nothing wrong in becoming an atheist. Indeed I am convinced that social reformers, if they are to face the world effectively, must straightaway declare themselves atheists. It is only then that the scare about atheism will dwindle and vanish. It must never be forgotten that priests and plutocrats will ever be enemies of socialism and therefore democracy and therefore of all reformers. It must also be remembered that the people who oppose one religion for another, put faith in one prophet as against another, and in consequence invite people to join their narrow fold, are all equally opposed to reform and enlightenment. It is necessary to warn people against such propaganda so that in their innocent credulity they may not be taken in by the false and misguided call for a change of faith. All religionists sail in the same sinister boat. A change of religion is no solution to man's ills. No religion is the solution.

A warning is essential in regard to those Brahmins and other orthodox people who easily seem to establish themselves as great reformers, merely because they have lately taken to meat eating, drinking, or eating in anybody's house. There are others who feel they contribute to social reform merely because they have made no distinction about caste in their marriages or in their concubines. It is wrong to regard these specimens as social reformers. At the same time let it not be made out that Brahmins alone are guilty of caste behaviour. It is found in all other castes, though perhaps not to that pronounced extent. I am aware of the criticism that while the Non-Brahmins are bitter about the superiority complex of the Brahmins, they themselves do not grant equality to those below them in the infamous caste hierarchy. There is much truth in this criticism. My only reply is that the Brahmins have to take the greatest blame, because their forebears have been the authors of caste and it is they who have meticulously striven to preserve the system; and that if there were a change of heart in the Brahmins, the top of the ladder, reformation in all other rungs would be easier and smoother. I must repeat that representation in services and schools in proportion to population must be accorded to all castes irrespective of their old status in the hierarchy.

In conclusion, I may say that the ultimate object of social reform should be to teach good habits, extend knowledge, observe the principle of equality in all things, realise self-respect, and practise socialism and secularism in their true senses.

2. CASTE AND HINDUISM

What am I? What do I preach?

First— I speak opposing the god-idea.

Second— I belittle the organised religions of the world.

Third— I denounce the Sastras, Puranas, and their gods, and call upon the people to burn and destroy them.

I have said all these and have gone further and broken the idols of Pillayar or Vinayakar and burnt pictures of Rama. If in spite of these words and acts of mine, there are thousands of people to throng to my meetings, it only indicates that self-respect and wisdom have dawned on the people.

What does the Dravidar Kazagam movement stand for? It stands to do away with the wretched Hindu caste system that divides the people undemocratically into high and low. In doing so the Dravidar Kazagam condemns the gods and sastras that support caste in one way or the other.

Even in 1958, long after Independence, caste dominates the life of our people only to emphasise the primitive backwardness of the country. In no other country has caste or class divided the people into thousands of watertight compartments. It is strange people do not spend some time in thinking over these matters. The dearth of real selfless leaders is very great in this country. The few who profess to be public men in the name of nationalism or party politics are men who are not in the least interested in the real problems of India. They are men who try to make a living out of the very things that make our country people backward. The advance towards social reform and national progress in other countries after their political independence towers far above what our leaders and government have attempted to do.

Is there any party in this country which categorically demands the abolition of caste, except us in the Dravida movement? There may be people to congratulate or praise our movement in its fight against caste, but they are again men who would scarce to go before the people openly to preach against caste. This is why barbaric practices and superstitious beliefs still rule the lives of our credulous people. Communities that were once barbaric in the west when Indians were civilised have gone so much forward in their civilisation as to leave, the Indians far behind. The white men of Europe not long ago roamed the forests clothed in skins or leaves to gain a miserable livelihood. They fished in the rivers and hunted in the forests. Their sex life was full of incest. Not knowing the art of cooking, they ate vegetables raw like animals. What are they to-day? They have begun to challenge and compete with god in inventing and making great things. Electricity, Radio, Television, Telephone, Railways, Aeroplanes, etc., have all been invented by them. They have sent into space artificial moons and are now trying to make homes for themselves on the moon itself.

In what way are Indians lower than the Europeans? In very ancient times, Indians invented many things, gave free vent to their thinking and lived in tune with nature. But in later times, free thinking was muzzled through false beliefs in gods, religion, caste and superstition. The rational attitude was arrested and wisdom got imprisoned in priestcraft. Anybody who stood up against god and the sastras and puranas was immediately denounced as an atheist, anti-Hindu or anti-social anarchist. Until the Self-respect movement arose in the South there has been none so far to speak against the false gods and creeds.

So far as I am concerned I do not speak for or against the existence of god. I do not also ask people to simply accept my thesis without giving much thought themselves to the problems posed by me. Atheism is no easy situation for a man. Any fool can call himself a theist. It does not require a great intellectual to assert the existence of god. But courage and conviction are needed to make a man an agnostic or atheist. This is possible only for intelligent persons with power to reason out and convince themselves about their position. There is no possibility of blind belief in atheism.

I suppose there are about a thousand million people in the world today who have lost faith in god. Believers are certainly greater in number. The Christian and Muslim believe in one god. That god has no name and shape and has no desire. Why don't we have one like that? Why should there be thousand of them for us? If one starts writing out their names, the pen would get dried but the names would not get exhausted. What is the origin of these gods? Ask any priest and he will start silly Puranas. Had it not been for the rationalist urge of the modern days, it is not impossible that the milestones on the highways would have been converted into gods and dismay caused to the travellers! It does not take much time for a Hindu to stand a mortar stone in the house and convert it into a great god by smearing red and yellow powders on it. Have people really thought about the cheapness of our gods?

Almost all fine-looking animals and birds have become our gods. Elephants, pigs, fishes, crows and snakes have not only become divine, but have also honoured human bodies with their heads. Why all these half-human and half-animal gods? Ant-hills invite the gift of milk from our women folk. The vulture flying high in the sky calls for the pious to beat their cheeks. The cow on the road is touched and worshipped by the passer-by. Our gods have from one to ten faces and their tummies sometimes cave in or bulge out. What are all these caricatures for? What do they do? Where is the need to exhibit god or ourselves? Why don't people think about these things?

We are told that our ancients made some animals and birds gods in order that people might respect them, treat them well and kindly. The explanation is absurd on the face of it. Are cows, monkeys, dogs and rats

ill-treated in countries where they are not worshipped? Indian cattle are the most famished in the world. Without trying to take care of them, the old cows and bullocks are let loose into the streets to starve and find a slow death. The bulls let loose in the streets as a religious and pious duty add to the misery of the street hawkers and pavement traders. The monkeys worshipped as god Rama's devoted bhakta and emissary cannot be killed in India. The criminal waste perpetrated by the monkey in home gardens in towns and cities is enormous. Nobody has bothered to measure the quantity of food products in the form of both vegetables and fruits that is daily wasted by monkey mischief. The fad about cow slaughter has only added to India's food problem and is an economic drain on the already bankrupt finances of India, which still imports even rice and wheat from America and other countries. But who cares?

More than two thousand years ago, Buddha tried to liberate the mind from the tentacles of the Hindu religion. He asked people to ask the why, how and what of things. He called the Vedas so much humbug. He refused to acknowledge the authority of rishis and mahatmas for anything. He called upon the people to think for themselves in their own living languages and arrive at simple truths of life. What was the result? The people who preached rationalism were killed on the oiled pole, their women dishonoured and their houses burnt down. With the extermination of Buddhism, rationalism took leave of India, Buddhism failed to flourish in the land of the Buddha. It went into China and Japan, not to ruin them but to make them great. Who can excel the Japanese in their national character, in which discipline, cleanliness, honesty and hospitality are of the highest order?

After the Buddha, the great Thiruvalluvar was born in India, about the beginning of the Christian era. He preached what Buddha had taught. His inestimable Tirukkural was thrown into the waste paper basket, to shamelessly hug the Gita and Manu's code.

The Sankaracharyas of our modern times are being propitiated by the people, not knowing that they are really godless. The advaita preaches the oneness of all in god, and the Sankaracharya goes to the extent of identifying himself with god. Where then is god for him? The vibhuti drawn on his body, the worship of the female goddess as Shakti, and the wearing of the saffron cloth are all for deceiving the public and camouflaging his nihilism.

How can god have birth and death? Take all our gods. Rama was born in Navami. Subramanya was born in Sashti. Krishna says he was born in Astami. All these gods die, according to their Puranas. Is it not strange that we should still be worshipping these gods? Why should god be worshipped? Why should one spread food before him? Why should he be undressed, bathed, and dressed daily? Even the female gods are

being undressed and bathed by the male priest! Neither the goddess nor her bhaktas are outraged by the obscenity!

Why do the gods want wives? They are generally not satisfied with one partner. Sometimes they need concubines. Why should the god in Tirupathi want to go to a Muslim concubine by name Nachohiar? And all these gods are to be married every year. What happened to last year's marriage? When were they divorced? Which court granted them divorce? Has all this fun about god made our people wiser, more united, and more clean?

The Christian, Muslim and Buddhist gods are declared to be embodiments of mercy, grace, and benevolence. Christian and Buddhist idolatry bespeaks these characteristics. Take our gods. One god will wear a spear, another a bow and arrow. The mace, dagger and shield adorn other gods. Why all these? The terrible chakra ever swirls about the finger of one god. To kill whom? If love and grace conquer men's hearts, why all these murderous weapons for the gods? Obviously our gods are able to conquer evil only by force, murder and war. And have they succeeded? We live in modern times, and true to it, is it not time that our gods are properly equipped with modern weapons? Should not the bow and arrow be replaced by the machine gun and the hand grenade? Should not Krishna ride a tank instead of the obsolete chariot? I want people to think and see the ridicule and shame still being put on god in this atomic age.

[Extracts from the speech made by Periyar at Coimbatore in 1958]

3. CASTE AND CONDUCT

(Translated from the book 'Arivin Chudar')

What is good conduct? The caste system has perverted our ideas about human conduct. The principle of different codes of conduct for each caste based on birth, and life led in accordance with it for centuries, have clouded the Hindu mentality almost beyond repair and destroyed the idea of uniformity in conduct. Graded inequality has got so much into the Hindu blood that general intelligence is warped and refuses to mend even after English education and higher standards of living. It is not therefore uncommon to find even college professors, England returned scholars and experts, politicians and lawyers behaving in their homes exactly like the unlettered purohit or peasant in remote villages. The one stock excuse these educated men blurt out for the inconsistencies in their life, is the force of tradition. They are quick to blame their old ladies at home. The fact is these have not the courage to practise their convictions and quietly submit to superstitious tradition in the name of domestic peace and let their education go to waste. Education merely to find a good job and make easy money is no education. This is why all

educated persons are not wise. Wisdom and culture have to be cultivated independently and may be had even without education. Education ought to help man to become wise and cultured. Caste and religion prevent the educated man in India from progressing towards wisdom and culture.

In all the world, chastity and love have been used to subordinate women and subject them to men's control. Likewise, morality has been used to deceive and exploit the poor and the downtrodden. Chastity, love, truth, justice, morals, etc., are all children of the same mother. They have all been put before the proletariat to twist them to a certain line of conduct for the ultimate benefit of clever and strong people. It is said that laws are all man-made and hence the subordinate position accorded to women. It can also be said that laws are all made by the strong and mighty to subjugate the weak and the lowly.

Just as children are kept under control through the fear-complex, the common man is taught virtuous conduct to keep him away from the exploiting classes and if possible to worship them as demi-gods. Children submit to the fear-complex and make-believe only so long as their intelligence is undeveloped. Even so the exploiting classes can keep the privileges to themselves only so long as the common people are kept in darkness in regard to their rights and the truth about conduct preached to them is hidden.

What is prescribed as good conduct or bad conduct is to be measured by the strength and cleverness of the party that lays down the rules, and not by their intrinsic worth.

Ordinarily, prostitution, falsehood, theft, and deceit are declared to be bad conduct, but there is no man who is not subjected to one of these in his daily life. The practice may not be open in some cases and in some others may not be apparent. A dispassionate peep into the past of one's own will disclose periods or occasions when virtue was set at naught for personal benefit. A little analysis of the conduct of our close relatives, friends or acquaintances will show us instances of their bad dealings and dishonest ways.

People in general depend for their livelihood on commerce, agriculture, public services, manufacture, the professions, etc. Who amongst these conduct themselves virtuously all through their lives? It is not our purpose here to define virtue or good conduct. The purpose is to discuss what people in position and power mean when they talk about virtue and good conduct to others more unfortunate in life than themselves.

A capitalist will be found to scold a worker for an act which he himself would do openly. An officer in government service will find fault with a clerk for offences or lapses from which he (the officer) himself is not free. The only difficulty is that the clerk will not be able to say so in the face of the officer. To whom then is virtue preached? Likewise

a father would be found to condemn his son for acts which the father is himself doing. People given to bad habits are therefore to be found criticising those habits in others. This is not true only of a section of the people. It is true for all people. What I wish to emphasise is that virtue or good conduct is what we wish in others and necessarily in ourselves. It is largely used to deceive others who are low in the social scale and poor in wealth, and not used to really establish an egalitarian socialist society. For inconsistent conduct such as this, the Hindu caste system is a great aid. What is good and virtuous for some castes is bad for others. Bad conduct is permissible for some castes and prohibited for other castes. The principle of do unto others as you would like to be done to you by others is wholly inconsistent with the Hindu caste system.

If it is a fact that there is such a thing as bad conduct, and if theft, falsehood, and deceit are components of it, these characteristics are largely to be found amongst kings, priests, merchants, lawyers, politicians, etc., and certainly not amongst the poor and illiterate peasant's and workers. The people who pain and impoverish, deceive and degrade the masses are these groups of exploiters. It would be no exaggeration to posit that bad conduct in general is part and parcel of the blood of these classes. Yet it is strange that these groups do not excite the dislike of the people. Indeed they are their objects of veneration or worship. This is so only because the masses are ill-educated and devoid of wisdom.

Good conduct can only be that which we preach to others and practise ourselves. One should respect another in the way in which he expects to be respected by the other. This is a revolutionary principle for the Hindus. It can materialise not by reform but only by revolution. There are certain things which cannot be mended, but only ended. Brahmanic Hinduism is one such.

—(Translated by: Thiru A. M. Dharmalingam M.A., L.L.M., Bangalore, 1965.)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
19	33	கற்ப ஸ்திரிகளுடன்	கர்ப்ப ஸ்திரிகளுடன்
73	27	தீண்டப்படாதவர்களே	தீண்டப்படாதவர்களே
78	1	சொல்வாக்கே	செல்வாக்கே
83	29	அயோக்கியதனாகவே	அயோக்கியர்களாகவே
101	33	ஏற்படுத்தியதுதான்	ஏற்படுத்தியதுதான்
127	9	பெண்கள் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு	அய்ரோப்பாவில் பெண்கள் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு
142	14	மனித தன்மைக்கும்	மனிதத் தன்மைக்கும்
152	40	நியாயப் பிசகோ	நியாயப் பிசகோ
157	1	கவலையும்	கவலையும்
167	31	தேன்றுவதுமுண்டு	தோன்றுவதுமுண்டு
178	30	கீழோர்க் காதிய கரணமும் உண்டே	கீழோர்க்காகிய காலமும் உண்டே
209	12	சொல்லுவதாக	சொல்லுவதாக
231	6	வீட்டிலேயே	வீட்டிலேயே
231	9	சங்கதியெல்லாம்	சங்கதியெல்லாம்
260	16	சொல்லுவதைவிட	சொல்லுவதைவிட
261	6	கலவர	கலவர
262	14	கண்டுபிடித்து	கண்டுபிடித்து
273	12	இன்னொரு	இன்னொரு
292	12	பருத்தறிவுப்	பருத்தறிவுப்
309	8	வருகிறர்களே	வருகிறர்களே
317	20	முடநம்பிக்கைகளை	முடநம்பிக்கைகளை
318	41	அதுதான்	அதுதான்
354	37	எண்ணத்தின்மீது	எண்ணத்தின்மீது
405	25	கீத்தி	கீர்த்தி
406	12	சுயநலப் புலிகள்	சுயநலப் புலிகள்
407	41	இருக்கிறதா	இருக்கிறதா
408	2	கட்டி	கட்டி
435	6	காரச்சி	கராச்சி
472	34	எனக்குத் தெரியும்	எனக்குத் தெரியும்
484	38	சர்க்காரை	சர்க்காரை
498	15	தலையிழில்	தலையிழில்
513	25	புகழ்ந்து	புகழ்ந்து
527	16	(அய்ரோப்பாவில் பெண்கள் கூட்டத்தில் சொற்பொழிவு 'குடி அரசு' 10-1-1948)	('குடி அரசு' 10-1-1948)